Tiểu Thư Cưới Vợ

Contents

Tiểu Thư Cưới Vợ **6**

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử 7
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Ta Là Tiểu Thư??? 7
3. Quyển 1 - Chương 2: Cuộc Sống Mới Ở Cổ Đại 10
4. Quyển 1 - Chương 3: Xúc Động Là Tai Họa 13
5. Quyển 1 - Chương 4: Sỉ Nhục 16
6. Quyển 1 - Chương 5: Đêm Vẩn Đục 19
7. Quyển 1 - Chương 6: Kiên Cường Hi Vọng 21
8. Quyển 1 - Chương 7: Nhịp Tim Ấm Áp 24
9. Quyển 1 - Chương 8: Nam Tử Trong Bức Họa 27
10. Quyển 1 - Chương 9: Vị Khách Từ Xa Tới 29
11. Quyển 1 - Chương 10: Hôn Nhân Giao Dịch 32
12. Quyển 1 - Chương 11: Giao Dịch Được Thành Lập 35
13. Quyển 1 - Chương 12: Tiểu Thư Hung Dữ Muốn Trở Mặt 37
14. Quyển 1 - Chương 13: Chủ Tớ Khắc Khẩu 40
15. Quyển 1 - Chương 14: Buổi Sáng Hỗn Loạn 43
16. Quyển 1 - Chương 15: Xuất Giá Rời Sơn Trang 45
17. Quyển 1 - Chương 16: Dừng Lại Hòa Ninh Trấn 47
18. Quyển 1 - Chương 17: Ác Bá Đùa Giỡn Mỹ Nhân 50
19. Quyển 1 - Chương 18: Thích Khách Ở Hoàn Ninh Trấn 53
20. Quyển 1 - Chương 19: Ánh Mặt Trời Tai Họa 56
21. Quyển 1 - Chương 20: Tới Thanh Châu Thành 58
22. Quyển 2 - Chương 21: Bữa Cơm Ngày Thứ Năm 61
23. Quyển 2 - Chương 22: Chủ Mưu Thật Sự 63
24. Quyển 2 - Chương 23: Mảnh Bạch Ngọc Vô Dụng 66
25. Quyển 2 - Chương 24: Muội Muội Thân Yêu 68
26. Quyển 2 - Chương 25: Mạc Bạch Tiên Sinh Ở Trướng Phòng (*) 70
27. Quyển 2 - Chương 26: Giúp Ta Bán Đồ Hồi Môn 72
28. Quyển 2 - Chương 27: Sự Chuẩn Bị Trước Khi Ra Ngoài 75
29. Quyển 2 - Chương 28: Ra Ngoài Gặp Chuyện 78
30. Quyển 2 - Chương 29: Thì Ra Là Bẫy 80
31. Quyển 2 - Chương 30: Cứu Người 83
32. Quyển 2 - Chương 31: Thì Ra Là Thế 85
33. Quyển 2 - Chương 32: Bộ Mặt Thật 88
34. Quyển 2 - Chương 33: Xem Tình Hình Mới Quyết Định 91
35. Quyển 2 - Chương 34: Tiểu Vũ? Tiểu Vũ? 94
36. Quyển 2 - Chương 35: Thân Phận Bị Vạch Trần 96
37. Quyển 2 - Chương 36: Suy Nghĩ Chu Toàn Của Y 100
38. Quyển 2 - Chương 37: Tình Cảm Ấm Áp 102
39. Quyển 2 - Chương 38: Bắt Đầu Tất Cả 105
40. Quyển 2 - Chương 39: Tình Thế Khó Khăn 108

41. Quyển 2 - Chương 40: Tình Cảm Dần Sáng Tỏ . . . 110
42. Quyển 2 - Chương 41: Trời Dần Đen Tối . . . 113
43. Quyển 2 - Chương 42: Sự Yên Lặng Trước Cơn Sóng Gió . . . 116
44. Quyển 2 - Chương 43: Sa Lưới . . . 119
45. Quyển 2 - Chương 44: Hai Mặt Của Ái Tình . . . 121
46. Quyển 2 - Chương 45: Vẫn Nên Rời Khỏi . . . 124
47. Quyển 2 - Chương 46: Trốn Đi Chưa Toại . . . 126
48. Quyển 2 - Chương 47: Giận Dữ Vì Ghen . . . 129
49. Quyển 2 - Chương 48: Rốt Cuộc Cũng Trốn Thoát . . . 132
50. Quyển 3 - Chương 49: Hoàng Tước Ở Phía Sau . . . 134
51. Quyển 3 - Chương 50: Kẻ Không Ai Ngờ Tới . . . 137
52. Quyển 3 - Chương 51: Chuyện Cũ Đau Lòng . . . 139
53. Quyển 3 - Chương 52: Nguyên Nhân Của Mọi Chuyện . . . 141
54. Quyển 3 - Chương 53: Y Là Nam Nhân . . . 144
55. Quyển 3 - Chương 54: Đưa Ra Quyết Định . . . 147
56. Quyển 3 - Chương 55: Giật Mình Như Mộng . . . 149
57. Quyển 3 - Chương 56: Nhiên Thiêu Đãi Tẫn . . . 151
58. Quyển 3 - Chương 57: Hắc Dạ – Bạch Trú . . . 154
59. Quyển 3 - Chương 58: Lưu Trần Công Tử . . . 156
60. Quyển 3 - Chương 59: Phân Biệt Đối Xử . . . 159
61. Quyển 3 - Chương 60: Bá Đạo Chấp Niệm . . . 161
62. Quyển 3 - Chương 61: Chỉ Vì Yêu Ngươi . . . 163
63. Quyển 3 - Chương 62-1: Dùng Miệng Mớm Cho Ngươi . . . 166
64. Quyển 3 - Chương 62-2: Màn Đêm U Tối . . . 168
65. Quyển 3 - Chương 63: Sẽ Không Đụng Tới Đệ . . . 171
66. Quyển 3 - Chương 64: Ngọn Lửa Buổi Sớm . . . 173
67. Quyển 3 - Chương 65: Đêm Đông . . . 176
68. Quyển 3 - Chương 66: Người Nọ Đã Tới . . . 178
69. Quyển 3 - Chương 67: Ngụy Xà . . . 181
70. Quyển 3 - Chương 68: Rạng Đông Bừng Sáng . . . 183
71. Quyển 3 - Chương 69: Rắc Rối Liên Tục Kéo Tới . . . 186
72. Quyển 4 - Chương 70: Đây Là Đâu? . . . 189
73. Quyển 4 - Chương 71: Đưa Y Trở Lại . . . 191
74. Quyển 4 - Chương 72: Thế Sự Đa Đoan . . . 194
75. Quyển 4 - Chương 73: Hữu Kinh Vô Hiểm . . . 196
76. Quyển 4 - Chương 74: Ngày Làm Việc Đầu Tiên . . . 198
77. Quyển 4 - Chương 75: Làm Người Khiêm Tốn . . . 201
78. Quyển 4 - Chương 76: Chuyện Bé Xé To . . . 203
79. Quyển 4 - Chương 77: Người Tốt Khó Làm . . . 205
80. Quyển 4 - Chương 78: Chân Tướng Mọi Chuyện . . . 208
81. Quyển 4 - Chương 79: Lưu Trần Trở Về . . . 210
82. Quyển 4 - Chương 80: Tình Yêu Vô Vọng . . . 212
83. Quyển 4 - Chương 81: Bình Tĩnh Kết Thúc . . . 215
84. Quyển 4 - Chương 82: Vào Ở Lộng Mai Các . . . 218
85. Quyển 4 - Chương 83: Người Mới Gặp . . . 220
86. Quyển 4 - Chương 84: Yêu Nghiệt Xấu Xa . . . 223
87. Quyển 4 - Chương 85: Liên Tục Thất Bại . . . 225
88. Quyển 4 - Chương 86: Con Mèo Ưa Làm Nũng . . . 227
89. Quyển 4 - Chương 87: Trở Về Tiểu Viện . . . 229
90. Quyển 4 - Chương 88: Cảm Tình Dần Sâu Đậm . . . 232
91. Quyển 4 - Chương 89: Không Thể Buông Tay . . . 234
92. Quyển 4 - Chương 90: Sau Nụ Hôn Buổi Sớm . . . 236
93. Quyển 4 - Chương 91: Ôn Nhu Công Chiếm . . . 239
94. Quyển 4 - Chương 92: Lựa Chọn Yêu Ngươi . . . 242

95. Quyển 4 - Chương 93: Ôn Tuyền Kích Tình . . . 244
96. Quyển 4 - Chương 94: Cuộc Bàn Bạc Nhỏ Trong Phòng Ngủ . . . 247
97. Quyển 4 - Chương 95: Phong Khởi Vân Kinh . . . 250
98. Quyển 4 - Chương 96: Người Tốt Bị Ức Hiếp . . . 253
99. Quyển 4 - Chương 97: Lưu Trần – Liễu Phong . . . 256
100. Quyển 4 - Chương 98: Là Lỗi Của Ai . . . 258
101. Quyển 4 - Chương 99: Dạ Sắc Mê Ly . . . 261
102. Quyển 4 - Chương 100: Lão Bà Thật Tốt . . . 264
103. Quyển 4 - Chương 101: Tư Đồ Vũ Thánh . . . 266
104. Quyển 4 - Chương 102: Chỉ Muốn Yêu Ngươi . . . 269
105. Quyển 4 - Chương 103: Ám Triều Dũng Động . . . 271
106. Quyển 4 - Chương 104: Vương Gia Tìm "thê Tử" . . . 274
107. Quyển 4 - Chương 105: Hồi Ức . . . 276
108. Quyển 4 - Chương 106: Nhất Niệm Chi Gian . . . 279
109. Quyển 4 - Chương 107: Không Đội Trời Chung . . . 281
110. Quyển 4 - Chương 108: Người Cuối Cùng . . . 283
111. Quyển 4 - Chương 109: Khoảng Thời Gian Ngọt Ngào . . . 286
112. Quyển 4 - Chương 110: Sum Họp Một Nơi . . . 288
113. Quyển 4 - Chương 111: "tuyết"sắc Dụ Hoặc . . . 291
114. Quyển 4 - Chương 112: Dạ Bán Kinh Tâm . . . 294
115. Quyển 4 - Chương 113: Phía Sau Phượng Hoàng Sơn . . . 296
116. Quyển 4 - Chương 114: Yêu Hận Tình Thù . . . 299
117. Quyển 4 - Chương 115: Tuyết Sơn Tình Đoạn . . . 301
118. Quyển 4 - Chương 116: Hạnh Phúc Thoáng Qua . . . 304
119. Quyển 4 - Chương 117: Nhất Tiễn Xuyên Tâm . . . 307
120. Quyển 4 - Chương 118: Duyên Diệt Tâm Toái . . . 310
121. Quyển 5 - Chương 119: Quái Dị Tổ Tôn . . . 313
122. Quyển 5 - Chương 120: Khởi Đầu Của Sự Hỗn Loạn . . . 316
123. Quyển 5 - Chương 121: Bị Đùa Giỡn? . . . 319
124. Quyển 5 - Chương 122: Chuyện Cũ Đã Qua . . . 321
125. Quyển 5 - Chương 123: Trở Nên Mạnh Mẽ Vì Ai . . . 323
126. Quyển 5 - Chương 124: Huyền Mệnh Một Đường . . . 326
127. Quyển 5 - Chương 125: Nhân Họa Đắc Phúc . . . 329
128. Quyển 5 - Chương 126: Mưa Lớn Sau Giờ Ngọ . . . 333
129. Quyển 5 - Chương 127: Khó Khăn Cuối Cùng . . . 336
130. Quyển 5 - Chương 128: Thiếu Niên Thay Đổi Bề Ngoài . . . 340
131. Quyển 5 - Chương 129: Loạn Trong Giặc Ngoài . . . 344
132. Quyển 5 - Chương 130: Loạn Thế Trước Mắt . . . 348
133. Quyển 5 - Chương 131: Nguyên Nhân Gây Ra Đại Loạn . . . 351
134. Quyển 5 - Chương 132: "khách Tới Thăm" Giữa Đêm Khuya . . . 354
135. Quyển 5 - Chương 133: Cùng Đến Diên Kinh . . . 357
136. Quyển 5 - Chương 134: Quái Lực Thiếu Niên . . . 361
137. Quyển 5 - Chương 135: Đầu Bếp Quân Doanh . . . 364
138. Quyển 5 - Chương 136: Xông Pha Tiền Tuyến . . . 368
139. Quyển 5 - Chương 137: Tiến Vào Chiến Trường . . . 371
140. Quyển 5 - Chương 138: Cuộc Sống Quân Doanh . . . 375
141. Quyển 5 - Chương 139: Quân Doanh Ghê Tởm . . . 378
142. Quyển 5 - Chương 140: Nguyệt Hạ Mỹ Nhân . . . 381
143. Quyển 5 - Chương 141: Trở Thành Bằng Hữu . . . 385
144. Quyển 5 - Chương 142: Ái Tình Rối Rắm . . . 388
145. Quyển 5 - Chương 143: Nhất Oản Diện Điều . . . 391
146. Quyển 5 - Chương 144: Trúng Độc . . . 395
147. Quyển 5 - Chương 145: Đan Dược Cứu Mạng . . . 398
148. Quyển 5 - Chương 146: Sự Kiện Bất Ngờ . . . 401

149. Quyển 5 - Chương 147: Ngày Năm Tháng Năm 405
150. Quyển 5 - Chương 148: Ban Đêm Bị Tập Kích 409
151. Quyển 5 - Chương 149: Tự Biên Tự Diễn 412
152. Quyển 5 - Chương 150: Tình Thế Nghịch Chuyển 415
153. Quyển 5 - Chương 151: Trận Chiến Giằng Co 419
154. Quyển 5 - Chương 152: Trở Về Diên Kinh 422
155. Quyển 5 - Chương 153: Không Cần Phong Thưởng 425
156. Quyển 5 - Chương 154: Ngươi Tiến Ta Lui 428
157. Quyển 5 - Chương 155: Thay Đổi Sách Lược 432
158. Quyển 5 - Chương 156: Tiến Cung Diện Thánh 435
159. Quyển 5 - Chương 157: Tạm Thời Lưu Lại 439
160. Quyển 5 - Chương 158: Con Tin Địch Quốc 442
161. Quyển 5 - Chương 159: Nhặt Được Đệ Đệ 445
162. Quyển 5 - Chương 160: Tháng Bảy Giữa Hè 448
163. Quyển 5 - Chương 161: Trước Ngày Trùng Phùng 454
164. Quyển 5 - Chương 162: Phúc Khí Đông Lai 459
165. Quyển 5 - Chương 163: Rất Có Hy Vọng 463
166. Quyển 5 - Chương 164: Nực Cười 466
167. Quyển 5 - Chương 165: Rảo Bước Tiến Lên 472
168. Quyển 5 - Chương 166: Kính Tửu Phong Ba 477
169. Quyển 5 - Chương 167: Nam Nhân Chi Gian 480
170. Quyển 5 - Chương 168: Chậm Rãi Tiếp Cận 484
171. Quyển 5 - Chương 169: Ép Sát Từng Bước 487
172. Quyển 5 - Chương 170: Ôn Nhu Mê Thang 491
173. Quyển 5 - Chương 171: Thân Thuộc Với Ngươi 496
174. Quyển 5 - Chương 172: Trước Lúc Tiễn Biệt 499
175. Quyển 5 - Chương 173: Say Rượu Tan Nát Cõi Lòng 503
176. Quyển 5 - Chương 174: Đêm Cháy Bỏng 506
177. Quyển 5 - Chương 175: Tìm Kiếm Đệ Đệ 509
178. Quyển 5 - Chương 176: Lời Nói Dối Ngọt Ngào 512
179. Quyển 5 - Chương 177: Phóng Túng Bản Thân 516
180. Quyển 5 - Chương 178: Ngày Rời Đi 519
181. Quyển 5 - Chương 179: Là Đệ Đúng Không? 523
182. Quyển 5 - Chương 180: Vương Gia Phát Cuồng 526
183. Quyển 5 - Chương 181: Buông Tay Như Vậy 530
184. Quyển 5 - Chương 182: Trong Yến Tiệc 533
185. Quyển 5 - Chương 183: Đêm Hỗn Loạn 536
186. Quyển 5 - Chương 184: Tái Nhập Biên Quan 540
187. Quyển 5 - Chương 185: Lưu Tu Nam Tử 544
188. Quyển 5 - Chương 186: Lợi Dụng Lẫn Nhau 547
189. Quyển 5 - Chương 187: Đổ Về Tát Lan 550
190. Quyển 5 - Chương 188: Ngày Bi Thảm 553
191. Quyển 5 - Chương 189: Hận Thấu Xương 557
192. Quyển 5 - Chương 190: Biên Quan Hội Tụ 560
193. Quyển 5 - Chương 191: Khôi Phục Nguyên Trạng 564
194. Quyển 5 - Chương 192: Ngày Đàm Phán 567
195. Quyển 5 - Chương 193: Cuộc Chiến Tranh Đoạt 570
196. Quyển 5 - Chương 194: Tình Thế Hỗn Loạn 574
197. Quyển 5 - Chương 195: Đều Không Phải 577
198. Quyển 5 - Chương 196: Lâm Trung Quyết Biệt 580
199. Quyển 5 - Chương 197: Đột Ngột Biến Đổi 584
200. Quyển 6 - Chương 198: Gặp Lại Mẫu Thân 588
201. Quyển 6 - Chương 199: Thân Phận Vân Gia 592
202. Quyển 6 - Chương 200: Chinh Phục Dạ Dày Của Ngươi 595

203. Quyển 6 - Chương 201: Hái Măng Trong Rừng Trúc . . . 598
204. Quyển 6 - Chương 202: Tình Cảm Thầm Kín . . . 601
205. Quyển 6 - Chương 203: Ngày Ngả Bài . . . 605
206. Quyển 6 - Chương 204: Đạt Thành Hiệp Nghị . . . 608
207. Quyển 6 - Chương 205: Tú Bà Hạ Tứ . . . 612
208. Quyển 6 - Chương 206: Bắt Đầu Dạy Dỗ . . . 615
209. Quyển 6 - Chương 207: Sa Đọa Thành Yêu Ma . . . 618
210. Quyển 6 - Chương 208: Đôi Bên Gặp Lại . . . 621
211. Quyển 6 - Chương 209: Báu Vật Vô Giá . . . 625
212. Quyển 6 - Chương 210: Chuyển Biến Như Vậy . . . 628
213. Quyển 6 - Chương 211: Trở Về Vân Gia . . . 632
214. Quyển 6 - Chương 212: Đều Là Kẻ Điên . . . 635
215. Quyển 6 - Chương 213: Ngươi Thực Khốn Kiếp . . . 639
216. Quyển 6 - Chương 214: Ẩn Tật Phát Tác . . . 642
217. Quyển 6 - Chương 215: Người Nọ Điên Rồi . . . 645
218. Quyển 6 - Chương 216: Hai Người Hòa Giải . . . 649
219. Quyển 6 - Chương 217: Giây Phút Yêu Thương . . . 656
220. Quyển 6 - Chương 218: Người Ngoài Dự Đoán . . . 659
221. Quyển 6 - Chương 219: Phơi Bày Quan Hệ . . . 663
222. Quyển 6 - Chương 220: Trở Ngại Trùng Trùng . . . 666
223. Quyển 6 - Chương 221: Nguyên Do Đau Đầu . . . 669
224. Quyển 6 - Chương 222: Ta Có Cửu Chuyển Đan . . . 673
225. Quyển 6 - Chương 223: Nhu Tình Mật Ý . . . 677
226. Quyển 6 - Chương 224: Trước Lúc Khởi Hành . . . 680
227. Quyển 6 - Chương 225: Tiến Thẳng Tới Diên Kinh . . . 684
228. Quyển 6 - Chương 226: Đánh Đi! Đánh Đi! . . . 688
229. Quyển 6 - Chương 227: Thích Và Yêu . . . 692
230. Quyển 6 - Chương 228: Một Đêm Đại Giới . . . 695
231. Quyển 6 - Chương 229: Tuyên Ngôn Hạnh Phúc . . . 698
232. Quyển 6 - Chương 230: Mộng Thành Hiện Thực . . . 702
233. Quyển 6 - Chương 231: Ăn Tiếp, Uống Tiếp . . . 706
234. Quyển 6 - Chương 232: Bảo Bối, Chờ Ta! . . . 709
235. Quyển 6 - Chương 233: Khách Phương Xa . . . 712
236. Quyển 6 - Chương 234: Trao Đổi Đồng Giá . . . 716
237. Quyển 6 - Chương 235: Nghe Lời Đệ . . . 719
238. Quyển 6 - Chương 236: Ước Định Ba Tháng . . . 722
239. Quyển 6 - Chương 237: Trở Về Chốn Cũ . . . 726
240. Quyển 6 - Chương 238: Tiềm Thức . . . 729
241. Quyển 6 - Chương 239: Là Ai Lừa Ai . . . 732
242. Quyển 6 - Chương 240: Đêm Đầu Tiên . . . 735
243. Quyển 6 - Chương 241: Đau Toàn Tâm . . . 738
244. Quyển 6 - Chương 242: Ngày Đêm Bầu Bạn . . . 741
245. Quyển 6 - Chương 243: Đêm Thứ Bảy . . . 745
246. Quyển 6 - Chương 244: Tình Yêu Thức Giấc . . . 748
247. Quyển 6 - Chương 245: Giả Ngây Giả Ngốc . . . 751
248. Quyển 6 - Chương 246: Đồng Sàng Dị Mộng . . . 754
249. Quyển 6 - Chương 247: Ngày Mai Rời Đi . . . 757
250. Quyển 6 - Chương 248: Một Chữ 'tình' . . . 760
251. Quyển 6 - Chương 249: Ta Đã Trở Về . . . 764
252. Quyển 6 - Chương 250: Vương Gia Si Tình . . . 767
253. Quyển 6 - Chương 251: Tiểu Dương Trở Về . . . 771
254. Quyển 6 - Chương 252: Lần Đầu Giao Chiến . . . 774
255. Quyển 6 - Chương 253: Nôn Nóng Bất An . . . 777
256. Quyển 6 - Chương 254: Lưỡng Hổ Tương Tranh . . . 780

257. Quyển 6 - Chương 255: Tranh Giành Tình Nhân . . . 784
258. Quyển 6 - Chương 256: Tình Thế Khó Xử . . . 787
259. Quyển 6 - Chương 257: Cuộc Đọ Sức Cuối Cùng . . . 791
260. Quyển 6 - Chương 258: Rời Khỏi Ba Người . . . 796
261. Quyển 6 - Chương 259: Gặp Lại Bằng Hữu . . . 801
262. Quyển 6 - Chương 260: Lựa Chọn Cuối Cùng . . . 806
263. Quyển 6 - Chương 261: Cố Nhân Đến Thăm . . . 812
264. Quyển 6 - Chương 262: Tiểu Thư Cưới "vợ" . . . 817
265. Quyển 6 - Chương 263: Quyết Chiến Sinh Tử . . . 820
266. Quyển 6 - Chương 264: Nhuận Tang Cam Lộ . . . 824
267. Quyển 6 - Chương 265: Người Một Nhà . . . 827
268. Quyển 7 - Chương 266: Pn1:oa Nhi Bị Bỏ Rơi . . . 833
269. Quyển 7 - Chương 267: Pn2: Ta Muốn Lớn Lên . . . 836
270. Quyển 7 - Chương 268: Pn3:sáng Sớm Hôm Sau . . . 840
271. Quyển 7 - Chương 269: Pn4:ba Phụ Thân Một Pa Pa . . . 842
272. Quyển 7 - Chương 270: Pn5:thiện Nhân Đắc Thiện Quả . . . 846
273. Quyển 7 - Chương 271: Pn6: Gia Sự Mạnh Gia . . . 849
274. Quyển 7 - Chương 272: Pn7:việc Nhỏ Nhặt . . . 853
275. Quyển 7 - Chương 273: Pn8:hoàng Thượng Cho Mời . . . 855
276. Quyển 7 - Chương 274: Pn9:thúc Chất Chi Gian . . . 859
277. Quyển 7 - Chương 275: Pn10:yêu Và Bị Yêu . . . 861
278. Quyển 7 - Chương 276: Pn11:man Thê Bại Nhi . . . 864
279. Quyển 7 - Chương 277: Pn12:tự Mình Giải Quyết . . . 869
280. Quyển 7 - Chương 278: Pn13:khách Quý Tới Thăm . . . 872
281. Quyển 7 - Chương 279: Pn14:căn Phòng Phong Ba . . . 876
282. Quyển 7 - Chương 280: Pn15:miếng Mồi Dâng Đến Tận Cửa . . . 879
283. Quyển 7 - Chương 281: Pn16:hù Dọa, Hù Dọa . . . 882
284. Quyển 7 - Chương 282: Pn17:thân Nhân Bằng Hữu . . . 886
285. Quyển 7 - Chương 283: Pn18:duyên Phận Chú Định . . . 890
286. Quyển 7 - Chương 284: Pn19:huynh Đệ Tình Kết . . . 894
287. Quyển 7 - Chương 285: Pn20:tìm Người Hỗ Trợ . . . 899
288. Quyển 7 - Chương 286: Pn21:lưỡng Quân Đàm Tâm . . . 902
289. Quyển 7 - Chương 287: Pn22:yêu Đến Vĩnh Viễn . . . 906
290. Quyển 7 - Chương 288: Pn23:đêm Dài Đằng Đẵng . . . 912

Tiểu Thư Cưới Vợ

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, nhất thụ tam công, ngược luyến tàn tâm, giang hồ + cung đình, ấm áp văn,

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tieu-thu-cuoi-vo

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Trên đỉnh đầu là ngọn đèn trắng xóa, băng lạnh mà chói mắt, chung quanh không ngớt vang lên tiếng người ồn ào mắng chửi cùng cười nhạo. Cảm nhận được mồ hôi nóng hổi trên trán từng dòng từng dòng chảy xuống, Kiều Phi Vũ thấy trước mắt chỉ còn một màu đỏ tươi, y ngã trên võ đài thở dốc.

Trọng tài ngăn trở giữa hai người, tách tên đối thủ tựa dã thú rời xa y, một bên thổi còi, một bên quỳ rạp xuống mặt đất cạnh Kiều Phi Vũ, dựng thẳng ngón tay bắt đầu đếm: " Một, hai, ba…."

Kiều Phi Vũ giãy dụa muốn gắng gượng đứng dậy, khó khăn nâng mông lên thì nơi xấu hổ ấy lại truyền tới một trận đau nhức như muốn xé tan cơ thể, khiến cho y không khỏi nhớ tới tình cảnh nhục nhã đêm qua. Đột nhiên lửa giận bùng phát, hai tay gia tăng thêm chút khí lực, cung tam đầu bộc phát sức mạnh kinh người khiến cơ thể y đạt tới cực hạn, gân xanh nổi lên.

Đối mặt với y là đối thủ thấp hơn tới nửa cái đầu, Kiều Phi Vũ vận dụng hết sức lực, chỉ vì trước đó khinh địch nên mới dẫn tới kết quả hiện tại.

Nếu nói tới thế giời quyền anh ngầm, không ai không biết Kiều Phi Vũ. Y mười tám tuổi xuất đạo, hiện tại đã được năm năm, đối mặt với bao nhiêu đối thủ lợi hại y cũng không lùi bước, thậm chí còn có thể vượt qua khó khăn để dành lấy thắng lợi, đạt được danh hiệu "Quyền vương" trong thế giới quyền anh ngầm. Nhưng ngày hôm nay, y thất bại.

Kiều Phi Vũ đã kí một bản hợp đồng sinh tử, nhưng trước khi lên sàn đấu mới được thông báo đối phương thay đổi tuyển thủ. Đối mặt với đối thủ gương mặt ngăm đen, thân thể hắn nhìn qua cũng không thuộc loại đặc biệt cường tráng. Y khinh địch, có lẽ đều tại cái trán vẫn đang nóng hổi này khiến y không chút cẩn thận.

Cánh tay cứng như thép kia luôn chuẩn xác công kích, liên tục nhắm vào điểm yếu trên cơ thể khiến Kiều Phi Vũ khó lòng phòng bị. Ngay từ lúc mới bắt đầu y đã không thể tung ra kể cả một quyền, đều là bị đối thủ công kích, bị đánh tới cùng.

Tuy hiện tại vẫn có thể miễn cưỡng đứng lên nhưng nhiệt độ thân thể như muốn thiêu cháy y. Kiều Phi Vũ choáng váng, cũng chẳng biết có phải do dư âm điên cuồng tối qua hay không. Nắm tay trước mắt vẫn liên tục tấn công không ngừng, ý thức ngày càng mơ hồ, chỉ cảm thấy bản thân mới trúng một quyền vô cùng nặng ngay chính diện, trước mắt tối sầm…

" Thực xin lỗi, Tiểu Đình, anh không thể trở về với em…"

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Ta Là Tiểu Thư???

Quyển 1: Hồng Trang

Lục phủ ngũ tạng cùng thân thể như bị nghiền thành từng mảnh, đau đớn vô cùng. Cảm giác đó mang Kiều Phi Vũ từ bóng đêm quay về thực tại. Y gian nan mở mắt.

" Đây… Đây là đâu?"

"Bệnh viện? Không giống, không có màu trắng lạnh lẽo, không có mùi thuốc khử trùng, hơn nữa bản thân đã kí giấy sinh tử, đối phương là tập đoàn tài chính lớn sao có thể tốt bụng buông tha cho mình, lại còn đưa tới bệnh viện để trị liệu?" Kiều Phi Vũ nhếch miệng tự giễu.

Đỉnh đầu là một tấm màn mỏng màu vàng, trên người lại phủ một lớp chăn mềm mại, căn phòng cùng đồ đạc chung quanh lại rất cổ kính,… Kiều Phi Vũ nghi hoặc khó hiểu.

"Nhìn thế nào cũng là kẻ nhiều tiền, chẳng lẽ mình gặp người tốt? Đau đớn trên thân thể là thực sự tồn tại, chắc hẳn không phải nằm mơ. Chẳng lẽ là Tiểu Đình nói cho người đàn ông kia biết mình đánh ở chợ quyền

anh ngầm, hắn ngay lập tức tới cứu mình? Aiz… sao có thể như vậy được, làm sao có thể xảy ra chuyện đó cơ chứ. Gã đàn ông năm đó không chịu trách nhiệm, bỏ rơi con trai cùng con gái hắn, vừa trở về sẽ vì mình mà đắc tội một tập đoàn tài chính lớn? Aizzz… không thể nào, nhất định không có khả năng đó…"

Mặc dù đang cố phủ nhận nhưng nội tâm yếu ớt của y lại vô cùng hỗn độn, một đạo chất lỏng từ từ chảy xuống. Kiều Phi Vũ mải mê đắm chìm trong thế giới bi thương của mình, lệ rơi đầy mặt mà không hề hay biết.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi sao?" Thanh âm non nớt lại đặc biệt thanh thúy của một vị tiểu cô nương vang lên.

Kiều Phi Vũ không để ý, tiếp tục đắm chìm trong thương tâm cùng u sầu, nhưng gương mặt liên tục bị vỗ về chơi đùa khiến cho y không thể không mở to mắt.

" Sao lại khóc? Là do đau sao? Có phải là rất đau hay không? Đúng vậy, bị đánh một chưởng, lại còn rơi xuống nước, thân mình tiểu thư lại gầy yếu như vậy…" Tiểu cô nương thoạt nhìn mới chỉ mười hai, mười ba tuổi luôn miệng cằn nhằn khiến Kiều Phi Vũ như lọt vào sương mù, càng lúc càng hồ đồ.

" Khụ, em là ai? Tiểu thư là ai? Cái gì mà bị đánh rồi lại rơi xuống nước?" Gian nan nói ra một câu, lúc này Kiều Phi Vũ mới phát hiện cổ họng mình khàn khàn khô khốc, thực khó nghe.

Tiểu cô nương kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Kiều Phi Vũ, bàn tay xoa xoa trán y, lầm bầm: " Không có nóng a, sao lại mê sảng được?"

"A…." Tiểu cô nương đột nhiên la hoảng lên, lảo đảo chạy ra ngoài phòng, miệng hô to: "Phu nhân, phu nhân, không tốt rồi… đầu óc tiểu thư bị nước vào, bị bọt nước phá hỏng rồi…"

"Thèm vào…" Kiều Phi Vũ âm thầm nói, mang nghi hoặc trong lòng vứt qua một bên.

"Vừa rồi tiểu nha đầu kia nói đầu óc mình bị nước vào,… có đầu óc bé mới bị nước vào…"

Một lúc sau, y chợt nghe tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn ngày càng gần. Một vị mỹ phụ xinh đẹp như châu như ngọc được hai nha hoàn dìu vào, phía sau nàng chính là tiểu nha đầu mới vừa thất kinh chạy ra ngoài.

"Vũ Nhi, Vũ Nhi, con làm sao vậy? Không nên lại dọa nương…" Mỹ phụ hốt hoảng chạy tới, đem Kiều Phi Vũ ôm vào lòng, thấp giọng khóc nức nở.

Động tác bất ngờ khiến Kiều Phi Vũ đau đớn, trước mắt tối sầm lại. Mỹ phụ tựa hồ phát hiện y có chút không ổn, vội vàng tách ra, cẩn thận đỡ y nằm lại trên giường.

"Phu nhân, ngài quên Cổ đại phu đã dặn là ngàn vạn lần không nên kinh động tiểu thư sao? Nàng bị thích khách ám hại, lục phủ ngũ tạng tổn thương, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng hai ba tháng." Nữ tử áo xanh đứng bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở.

Mỹ phụ rút khăn lụa lau khô khóe mắt, nhìn nàng cười: "Thanh Thủy, cũng là ngươi cẩn thận. Ân, là do ta sơ suất, nhất thời kích động đã quên Vũ Nhi bị nội thương."

"Vũ Nhi, con cảm thấy nơi nào không thoải mái? Nói cho mẫu thân biết, mẫu thân cho người mời Cổ đại phu tới chẩn mạch cho con?" Mỹ phụ khẩn trương kiểm tra Kiều Phi Vũ một lượt, lại thấy y nhíu mày.

Nghi vấn trong lòng không sao giải thích nổi, nhưng cả thân thể đau đớn như bị kim đâm lại không lúc nào không cướp đi *** lực của y. Kiều Phi Vũ khó chịu lắc lắc đầu, đem u sầu trong lòng tạm thời khắc chế.

"Trong phòng, ngoại trừ mình còn có bốn người, trên người đều thuần túy y phục cổ trang, phòng ốc cổ kính, Cổ đại phu, thích khách, nội thương,… Cái này… không phải là xuyên không đó chứ?" Cáp Kiều Phi Vũ bị chính ý tưởng trong đầu chọc cười, thế nhưng mọi việc trước mắt lại rõ ràng như vậy.

Nuốt nước miếng, Kiều Phi Vũ dùng thanh âm khàn đặc lên tiếng hỏi khiến sắc mặt bốn người trong phòng đại biến: "Xin hỏi, chuyện này là sao? Các người là ai? Tôi là đàn ông, các người gọi ai là tiểu thư…"

"Câm miệng!" Tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên khiến Kiều Phi Vũ cả kinh, vấn đề tiếp theo còn chưa nói ra đã trực tiếp bị dọa trở về.

Nhìn mỹ phụ khi nãy còn vạn phần lo lắng cho thân thể mình, hiện tại, vẻ mặt vẫn là lo lắng nhưng lại bất đồng với hình tượng mảnh mai yếu đuối khi nãy, vô cùng nghiêm túc.

Cẩn thận xem xét một lượt, sau đó lệnh cho hai nữ tử sau lưng đóng cửa canh gác, mỹ phụ đưa ánh mắt sắc bén nhìn Kiều Phi Vũ, thanh âm trầm thấp dị thường: "Mẫu thân đã nói với con không ít lần, con là ngũ tiểu thư của Vân Vụ sơn trang, ngôn hành cử chỉ phải cẩn thận, không được phép cả ngày hồ ngôn loạn ngữ."

Mỹ phụ thấy biểu tình của Kiều Phi Vũ trở nên ngây dại, tưởng chính mình khiến y hoảng sợ, ngữ khí ôn nhu hơn trước rất nhiều: "Vũ Nhi, mẫu thân biết con khó chịu, nhưng nếu không làm như vậy sẽ không bảo trụ được tính mạng của con, chẳng lẽ con cũng muốn bốc hơi khỏi nhân gian sao giống như ca ca đã mất tích của mình? Tục ngữ nói "Bước vào cửa cung sâu tựa biển", nhưng có ai biết Vân Vụ sơn trang so với cung đình kia còn đáng sợ gấp ngàn vạn lần. Nghe lời mẫu thân, việc này từ nay không được phép nhắc lại. Một khi có cơ hội, mẫu thân nhất định sẽ đưa con rời khỏi nơi này, trả lại con thân phận thực sự."

Nghe xong những lời này, Kiều Phi Vũ cũng đoán được đại khái thân phận của mình ở Vân Vụ sơn trang này ra sao, vì tính mạng mà phải giả trang nữ nhân. Có điều, khi nhớ tới hình dáng của mình, khóe miệng Kiều Phi Vũ không ngừng run rẩy, trên trán treo đầy hắc tuyến. Bản thân y là một người đàn ông tiêu chuẩn, thân cao một mét tám ba, cơ bụng sáu múi rõ ràng săn chắc, cao cao giơ lên một chút là bắp tay to lớn, còn có… màu da rám nắng khỏe mạnh, như vậy mà lại… mặc nữ trang? Tưởng tượng hình ảnh mình mặc nữ trang y đã… muốn ói a.

"Vũ Nhi, Vũ Nhi, sắc mặt sao lại khó coi như vậy, làm sao vậy?" Mỹ phụ phu nhân lo lắng kêu lên, thanh âm ấy kéo Kiều Phi Vũ từ cõi thần tiên trở lại.

Từ nhỏ tới giờ y đều như vậy, trên lớp không chú ý liền bị thầy giáo phạt. Kiều Phi Vũ vẫn biết bản thân mình thường mất tập trung, y cũng cực kì ghét khuyết điểm này của mình.

" A… không có gì. Đúng rồi, tới bây giờ bà vẫn chưa trả lời bà là ai nha? Còn nữa, bà nói Vân Vụ sơn trang là nơi nào, là danh lam thắng cảnh cổ đại sao?"

Mỹ thiếu phụ cũng lộ ra ánh mắt kinh ngạc giống hệt tiểu nha đầu nọ, thuận tay sờ sờ trán y, cảm giác cũng không có nóng lên, không khỏi cúi đầu trầm tư. Một lát sau, nàng vội vàng gọi tử y nữ tử vào phòng.

"Tử Trúc, ngươi nhanh đi thỉnh Cổ đại phu tới đây, nói thần trí của tiểu thư xảy ra vấn đề, nhanh đi!"

"Dạ." Tử y nữ tử hành lễ một cái rồi xoay người ra khỏi cửa.

Nghe được lời nói của mỹ thiếu phụ, Kiều Phi Vũ bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nàng, muốn tiếp tục hỏi lại nề hà hai người trong phòng lo lắng nhìn mình nên không đành lòng mở miệng.

Kiều Phi Vũ chẳng còn cách nào khác, đành phải nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng suy đoán: "Có lẽ tại mình suốt ngày nghe em gái nói về xuyên không gì gì đó, mấy người này lại ăn mặc cổ trang, ngôn hành cử chỉ cũng không giống diễn kịch, cho dù có diễn kịch cũng không thể nào mang người thật sự bị bệnh đặt ở nơi này đâu." Kiều Phi Vũ không ngừng suy nghĩ, trong lòng ai thán, "Xuyên không, chẳng lẽ cái loại sự tình này lại thực sự tồn tại?"

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn dậm chân tại chỗ, dường như có chút sợ hãi mọi việc trước mắt chính là thực tế. Kiều Phi Vũ gạt suy nghĩ miên man trong đầu qua một bên, hàm hồ tự mình quyết định: "Thực cũng tốt mà giả cũng tốt, là phúc không phải họa, là họa tránh cũng không được! Tóm lại thì binh đến tướng chặn, nước đến đắp bờ, nếu đã không thể biết trước điều gì sẽ xảy ra thì chỉ có thể đi một bước tính một bước."

Kiều Phi Vũ kiên nhẫn chờ đợi lão đầu gầy gò kia xuất hiện, mang trên lưng một hòm thuốc thật lớn, tiến hành tứ chẩn (vọng, văn, vấn, thiết), đem cái cách chẩn đoán bệnh tối nguyên thủy tiến hành với y, cuối cùng phán một câu: "Mất trí nhớ."

Đối với kết quả này, khi Kiều Phi Vũ đoán mình thật sự xuyên không đều đã sớm nghĩ tới. Nghe lão đầu nói ra bệnh trạng, y cũng chỉ nhẹ nhàng giật mình trợn mắt, trong lòng lại nghĩ: "Như vậy cũng tốt, tối thiểu mất trí cũng là lí do hợp tình nhất. Mặc kệ đối mặt với ai cũng có thể lấy lý do mất trí nhớ làm cái cớ che đậy mọi thứ."

Kiều Phi Vũ vẫn hoàn toàn không ấn tượng đối với nơi này, tuy nhiên… y cũng không muốn hao tâm tổn sức tìm hiểu. Tinh thần đã tới cực hạn, trước khi ngủ say y vẫn ôm hy vọng khờ dại rằng "tất cả chỉ là mộng".

Tỉnh lại lần nữa, tràn vào ánh mắt y vẫn là căn phòng cổ kính cùng giai nhân cổ đại. Y chấp nhận số phận. Khi ngã trên võ đài, y cũng chẳng ôm hy vọng vào tương lai của chính mình, nhưng lúc này, trời cao lại cho y thêm một lần cơ hội. Mặc kệ tương lai thế nào.

Tục ngữ có câu nói thật tốt "chết tử tế không bằng vẫn còn sống."

Nằm trên giường suốt ngày thực giống lão trư, Kiều Phi Vũ chưa từng được hưởng thụ cuộc sống an nhàn như vậy. Hồi tưởng lại trước kia, khi y mười lăm tuổi thì mẹ qua đời. Cha y vì quá đau lòng mà bỏ rơi y cùng em gái. Hai đứa trẻ không có cha mẹ thực giống như cây cỏ, cái cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai vô cùng khổ sở. Trí nhớ của y khắc sâu nhất chính là bị thân thích coi như rác rưởi, ném tới ném lui, tâm tình tốt thì bố thí, không tốt thì mắng chửi, thậm chí còn đánh đập.

Sau mười sáu tuổi, y bỏ học, tuy rằng cũng không thích đọc sách, nhưng đối với một thiếu niên chính trực như y thì trường học mới là nơi y muốn gắn bó. Rời bỏ nơi này khiến y không cam tâm cùng tiếc nuối. Y nhận lấy trọng trách và nghĩa vụ của cha mẹ để lại, bỏ học, đi vào xã hội.

Sự thật luôn tàn khốc, nhưng vì em gái duy nhất của mình, cho dù bắt y làm gì thì y đều đồng ý.

Em gái học hành giỏi giang, hơn nữa mười ba tuổi cũng bắt đầu bước vào giai đoạn trưởng thành. Không bằng cấp cũng không có kĩ năng, y làm công nhân khuân vác, rửa xe, thay người ta rửa sạch cống thoát nước, thậm chí những lúc khó khăn y phải đi khắp nơi lục lọi thùng rác, kiếm chút đồ rách nát bán lấy tiền. Cho tới khi mười tám tuổi, y được một ông chủ trong giới quyền anh ngầm coi trọng, từ đó về sau cuộc sống của y cùng em gái chính thức được cải thiện.

Con người khi nhàn rỗi sẽ suy nghĩ miên man. Bị trọng thương, không thể xuống khỏi giường, mỗi ngày Kiều Phi Vũ đều ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, những khi không thể chợp mắt, y sẽ nhớ lại mọi chuyện trước kia.

Không biết em gái hiện giờ ra sao, ở thế giới kia y là người đã chết hay là mất tích? Kiều Phi Vũ thực sự không biết. Y chỉ biết trước khi gặp chuyện không may, người đàn ông đó lại đột nhiên xuất hiện, hắn nói muốn bồi thường hai anh em bọn họ, bồi thường hai đứa con hắn đã lạnh nhạt. Bằng vào cử chỉ ôn nhu của hắn đối với Tiểu Đình, hắn hẳn là tận tâm tận lực.

"Tiểu thư, uống thuốc đi."

Giọng nữ tử thanh thúy bên tai đánh gãy hồi tưởng của y. Nha hoàn Bích Nha bưng thuốc đến nơi, thấy tiểu thư nhà mình trừng mắt nhìn bát thuốc tựa như thấy kẻ thù, nàng không khỏi che miệng cười trộm.

3. Quyển 1 - Chương 2: Cuộc Sống Mới Ở Cổ Đại

Ba tháng trôi qua, Kiều Phi Vũ cũng có hiểu biết đôi chút đối với cuộc sống của mình ở Vân Vụ Sơn trang, đương nhiên hiểu biết nhiều nhất vẫn là về chủ nhân trước kia của thân thể này, Vân Phi Vũ.

Điều này lại phải nói tới một tháng trước, khi đó, Kiều Phi Vũ nằm ở trên giường ngốc hai tháng, cảm giác chính mình nằm lười biếng sắp chết, rốt cuộc cũng được vị Cổ đại phu kia tuyên án có thể xuống giường đi lại. Lúc đó, y còn cho rằng mình cùng chủ nhân thân xác này tướng mạo giống nhau, cho nên sau khi xuống giường thì có chết y cũng không chịu mặc nữ trang. Bích Nha thực sự hết cách, nàng đành phải nhờ tới sự trợ giúp của phu nhân, cũng chính là mẫu thân của y, Liễu Tố Lan.

Liễu Tố Lan vừa nghe được việc này liền mặc kệ y đồng ý hay không đồng ý, liếc y một cái sắc lạnh như đao, sau đó sai Thanh Thủy cùng Tử Trúc mạnh mẽ "giúp" y mặc nữ trang, hóa mi điểm thần (kẻ mày, tô son). Thương thế mới lành, tự nhiên không thể chống lại hai nữ nhân khỏe mạnh, Kiều Phi Vũ đành phải giương mắt nhìn bản thân bị người ta điểm tới điểm lui.

Khi Bích Nha vui sướng cầm gương tới, miệng lại không ngừng khen y xinh đẹp, Kiều Phi Vũ không nhịn được, liếc mắt nhìn lại, không xem thì không biết, vừa nhìn thấy mình trong gương đã bị dọa nhảy dựng.

Người trong gương không phải là mình a, rõ ràng là một nữ tử mà. Nếu không phải vẫn có thể nhận biết rõ ràng đối với các bộ phận trên cơ thể, Kiều Phi Vũ nhất định sẽ nghĩ mình xuyên không trở thành nữ nhân. Lúc đó, trong đầu y chỉ còn hai chữ——Nhân yêu(Gay).

Sau đó một tháng, mỗi ngày nhìn gương, y lại muốn tự tay lưu lại hai đao trên gương mặt hoa lệ này, nhưng lại bị nha hoàn Bích Nha đoán được ý đồ, từ đó về sau trong phòng không còn một món đồ nào sắc nhọn linh *** nữa. Mà… lần đó y cũng bị Liễu Tố Lan hung hăng thưởng cho một cái tát khiến trước mắt y toàn là *** tú bay lượn, lỗ tai lùng bùng.

Sau nữa, Liễu Tố Lan lấy thân phận mẫu thân mà động viên, khuyên răn hết mực mới khiến y từ bỏ ý tưởng hủy dung.

Theo Liễu Tố Lan nói, Vân Phi Vũ hạ sinh đứng hàng thứ bảy, phía trên còn có sáu vị ca ca, mà hiện tại cũng chỉ còn lại ca ca Vân Khoảnh Dương. Vân Khoảnh Dương đứng hàng thứ ba, nhưng Vân Vụ sơn trang hiện tại chỉ còn lại hắn là thiếu gia duy nhất, cho nên hắn chính là Đại thiếu gia, cũng là đại đương gia tương lai của Vân Vụ sơn trang.

Khi y hỏi vị các vị ca ca của Vân Phi Vũ đã đi đâu, Liễu Tố Lan lại sâu xa nhìn y một cái, sau đó nhìn hồ nước không nói một lời.

Vân Phi Vũ thân cao không đến một thước bảy, Kiều Phi Vũ thực sự không hài lòng với điều đó. Trước kia, khi y mười lăm tuổi đã cao một thước bảy tám, thêm nữa, khối thân thể này lại dị thường mảnh mai, đi không tới hai bước đã thở hồng hộc, mỗi lần cơn suyễn tới, y hận không thể đâm đầu vô tường chết luôn cho rồi.

Có lẽ thừa hưởng từ mẫu thân, nói Vân Phi Vũ *** tế thì thừa *** tế, nói y kiều mị thì chính là có thừa kiều mị. Có điều… y cởi áo cho người ta xem thì sẽ trở thành…. "sân bay" nữ tử, hơn nữa nữ tử này có chút cao, thanh âm có chút trầm.

Vì thân thể đang trong thời kì trưởng thành, thuận lợi cho việc phát triển, Kiều Phi Vũ yêu cầu mỗi ngày uống một chén sữa, hơn nữa, mỗi bữa cơm cũng phải có thịt. Lúc đó Bích Nha vô cùng kinh ngạc, sau khi hỏi qua mới biết được… hóa ra trước đây Vân Phi Vũ cực kì ghét mùi sữa, lại vô cùng kén ăn, y hầu như không muốn đụng tới thức ăn, cho nên mới tạo thành bộ dạng suy dinh dưỡng như lúc này. Kiều Phi Vũ thầm nghĩ, chính mình đã tiếp nhận thân thể này thì cũng nên chăm sóc nó một chút, cũng muốn nó biến hóa sao cho ra dáng mỹ nam tử.

Một tháng trôi qua, ngày nào y cũng bị Liễu Tố Lan lui tới cải tạo thành thục nữ, bản thân lại không quên rèn luyện thân thể, thuận tiện làm quen với cuộc sống cổ đại cùng tất cả mọi người. Nháy mắt, y đã trở thành Vân Phi Vũ được ba tháng.

Mùa hè cổ đại thực tình rất nóng, nhưng bầu khí quyển không bị ô nhiễm, tầng ô-zôn cũng không bị hư hại, cho nên mùa hè ở đây so với hiện đại quả thực là gặp phải sư phụ.

Hôm nay, Vân Phi Vũ ở lương đình (Chòi nghỉ mát) đánh thái cực quyền. Thân thể suy yếu quá độ không cho phép y tập những bài nặng nhọc, đành phải mỗi ngày chạy bộ cùng đánh thái cực quyền.

"Tiểu thư, tiểu thư, phu nhân kêu người tới đại sảnh." Nghe được giọng Bích Nha từ xa truyền tới, Vân Phi Vũ ngưng động tác, nâng tay áo lau mồ hôi trên trán, quay sang hỏi nàng: "Tại sao?"

Ngày thường, Liễu Tố Lan không cho phép y bước chân ra khỏi Lan Uyển, tại sao hôm nay lại kêu y tới đại sảnh? Vân Phi Vũ phi thường nghi hoặc.

(Viên Viên: Vân Vụ sơn trang trang chủ có chín vị phu nhân. Trừ bỏ mẫu thân của Vân Khoảnh Dương trụ tại chủ uyển thì các thị thiếp còn lại được phân chia ở tại các sân xuân, hạ, thu, đông, mai, lan, trúc, cúc.)

"Lão gia và thiếu gia đã trở về, tất cả các phu nhân cùng tiểu thư đều phải tới nghênh đón." Bích nha hì hì cười trả lời y, dường như lão gia cùng vị thiếu gia vừa trở về kia mới là chủ tử thực sự của nàng.

Vân Phi Vũ hồ nghi nhìn nàng hai lượt, sau đó nói: "Tiểu Nha, bọn họ trở lại khiến ngươi cao hứng tới vậy hả? Sao khi gặp ta lại không thấy ngươi lộ ra cái bộ dạng này?"

Ba tháng ở chung, Bích Nha đã quen với những hành vi của tiểu thư sau khi mất trí nhớ nên cũng không tỏ ra sợ hãi, vẫn cười sáng lạn.

"Tiểu thư, người nhìn thì biết, tuy rằng hai người là huynh muội cùng cha khác mẹ, nhưng đại thiếu gia cùng người chính là…"

Vừa thấy nàng cao thấp nhìn mình một lượt, Vân Phi Vũ lập tức biết nàng chuẩn bị trêu chọc, vội vàng ngắt lời: "Được rồi, được rồi! Chờ ta thay y phục xong sẽ đi theo ngươi."

Bích Nha che miệng cười cười, trong lòng nghĩ thầm rằng hiện tại tiểu thư so với trước kia thú vị hơn rất nhiều, cho nên nàng thực sự không thể nhịn được… muốn trêu đùa y. Tiểu thư trước kia không thích nói chuyện, ngay cả phu nhân cũng không đoán được trong lòng y rốt cuộc suy nghĩ điều gì. Nhưng tiểu thư hiện tại thực vô cùng hoạt bát, luôn cùng hạ nhân bọn họ đùa giỡn, lại còn không biết tự lượng sức chạy đến giúp nàng lấy đồ đạc này nọ. Chính là… tiểu thư bọn họ mà nhúng tay vào cái gì thì không phải đánh nghiêng cũng làm đổ, khiến nàng còn phải làm nhiều việc hơn. Nhưng sau khi làm sai, y sẽ lộ ra cái bộ dạng đáng thương vô cùng, quả thực là đáng yêu chết đi được.

Đợi cả nửa ngày cũng không thấy tiểu thư nhà mình từ trong phòng đi ra, nàng nghĩ thầm: "Mã xa của lão gia cùng thiếu gia hẳn đã tới nơi rồi." Bích Nha nóng ruột, cả cửa cũng không thèm gõ liền xông thẳng vào phòng. Có điều, khi nàng mới bước chân vào trong đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoa mày chóng mặt.

Vân Phi Vũ quả thực tức muốn chết, nhớ tới y phục ở thế giới mình thực sự vô cùng dễ mặc, cho dù là y phục nữ nhân thì không cần dạy, y cũng biết cách mặc, nhưng mà… cái kiểu y phục cổ đại này… trong một cái ngoài lại một cái, có một cái dây buộc lại còn thêm một cái dây lưng, thực tình khiến y muốn mang sợi dây lưng treo lên xà nhà, xem ra thắt cổ cũng được.

Nhìn tiểu thư nhà mình đem đai lưng quấn lên cổ, dây buộc lại bị y mang ra làm đai lưng, nội sam thì hỗn độn, ngoại y cũng chưa kịp mặc vào, Bích Nha vội vàng chạy lại.

Nghênh đón trang chủ không được phép chậm trễ, tiểu thư mất trí nhớ tuy không biết nhưng Bích Nha nàng thì nhớ rõ: Lễ nghênh đón năm ngoái, thập tam tiểu thư của Mai Uyển năm ấy sáu tuổi, chính vì đến muộn trong chốc lát liền bị phạt quỳ một đêm trước linh bài các vị tổ tông trong từ đường. Sau chuyện đó, thập tam tiểu thư bị kinh hách vô cùng khiến thân thể suy yếu sinh bệnh nặng. Nhưng mà… khi khỏi bệnh rồi thì nàng lại thay đổi. Một vị tiểu thư đáng yêu hoạt bát đột nhiên trở nên trầm mặc ít nói, không chịu tiếp xúc với ai.

"Tốt lắm, tiểu thư của ta. Người không biết mặc liền kêu nô tỳ một tiếng. Mã xa của lão gia cùng thiếu gia sắp tới nơi rồi, còn không đi nhất định sẽ bị phạt."

Bích Nha đưa tay gạt mấy thứ y phục linh *** trên người Vân Phi Vũ, sau đó mang đống dây lưng lằng nhằng trên người y gỡ xuống ném sang một bên, lưu loát sửa lại nội sam, giúp y mặc ngoại y, quấn đai lưng, cột chắc phát biện, tiếp đó mang hạp son phấn trang điểm cho y một lớp mỏng manh, lúc này mới vừa lòng gật đầu vỗ vỗ tay: "Đi nhanh thôi tiểu thư, đến muộn sẽ bị phu nhân mắng."

Bích nha vội vàng kéo Vân Phi Vũ chạy đi, sinh động hoạt bát tựa hai chú chim nhỏ.

Nếu là Vân Phi Vũ trước kia, thực sự hoài nghi y chưa chạy nổi nửa đường sẽ mệt chết mà ngã lăn xuống đất. Hiện tại thì tốt rồi, hai người chạy thẳng một mạch tới đại sảnh mà y cũng chỉ có chút khó thở, không giống trước kia chút nào, đi vài bước liền choáng váng, cả người như nhũn ra.

Xem ra việc ăn uống đầy đủ cùng rèn luyện vẫn là có hiệu quả. Vân Phi Vũ một bên âm thầm vui vẻ, một bên lặng lẽ tiến tới bên cạnh mẫu thân Liễu Tố Lan, sau đó liền nhận được một ánh mắt siêu cấp sắc bén. Y nhún vai tươi cười như không có việc gì xảy ra.

Lần đầu tiên ra khỏi Lan Uyển, Vân Phi Vũ bị cảnh tượng phô trương trước mắt hù dọa. Chính sảnh rộng lớn, ở giữa là đường đi, những nơi còn lại đều đứng đầy người, hơn nữa chủ nhân cùng hạ nhân tách ra riêng

biệt, bởi vì Vân Phi Vũ phát hiện Bích Nha không đứng cạnh mình mà thấy nàng đứng ở đội ngũ phía đối diện, Thanh Thủy và Tử Trúc cùng nàng đứng chung một chỗ.

" Phụ thân của thân thể này thực có diễm phúc a!"

Vân Phi Vũ nhìn ngắm chung quanh một lượt, không ngừng chép miệng. Trước đó, khi gặp Liễu Tố Lan, y cho rằng mình gặp qua nữ nhân đẹp nhất rồi, chính là hiện tại nhìn đám người oanh oanh yến yến chung quanh đủ loại hâm mộ, ganh tị khiến miệng y không ngừng phát ra tiếng "chậc chậc". Mọi người chung quanh đều quay sang nhìn Vân Phi Vũ chăm chú, Liễu Tố Lan tức giận, từ phía sau nhéo một cái mới khiến y chịu dừng hành động đáng xấu hổ đó lại.

Không lên tiếng thì ngầm thưởng thức cũng được. Vân Phi Vũ nhu nhu thắt lưng, ánh mắt vẫn nhìn ngắm chung quanh như cũ.

"Lão gia tới."

Theo thanh âm vang lên của lão quản gia, một đoàn người tiêu sái tiến vào đại sảnh. Đi đầu là một vị trung niên nam tử vô cùng anh tuấn. "Đây chắc hẳn là phụ thân hiện tại của ta rồi." Vân Phi Vũ nghĩ thầm.

"Đại thiếu gia tới!"

Tiếp theo đi vào chính là một mỹ thiếu niên, khí thế không hề thua kém đại đương gia. Ngũ quan tuấn mỹ, dáng dấp tiêu sái, bên miệng lúc nào cũng hiện lên một mạt tiếu ý thản nhiên, trào phúng lại thoáng hiện nét tà mị động lòng người khiến Vân Phi Vũ trở nên ngây dại.

==========

Từ chương này trở đi tất cả diễn biến trong truyện sẽ được diễn tả theo văn phong cổ trang.

cười tà mị Bé Vân Khoảnh Dương mà ta iu quý nhất cuối cùng cũng xuất hiện. Nói chung, dù bé có xấu xa, thủ đoạn tới đâu thì ta vẫn thấy bé là người tội nghiệp nhất trong số ba bé công. Tiếp đó sẽ là…..*ngừng cười* thui, các nàng cứ đợi tiếp sẽ rõ…kẻ mất vui, lại khiến các nàng không cảm tình với hai bé còn lại thì ta mang tội nặng nha. (*^.^*).

4. Quyển 1 - Chương 3: Xúc Động Là Tai Họa

Vân Khoảnh Dương mỉm cười theo sau phụ thân Vân Kính Thiên. Cái cảm giác mọi người chung quanh dùng ánh nóng như lửa hướng về phía mình, một lát lại nói điều gì đó không rõ ràng, tất cả đều khiến hắn buồn cười.

Xuân tâm nhộn nhạo nha hoàn, các vị phu nhân đứng đầu viện nội thì trưng bộ dáng câu dẫn, còn có các muội muội cùng cha khác mẹ, một đám nữ nhân như nhau. Vân Khoảnh Dương khinh thường cười lạnh: "Một đám sắc nữ."

Mỗi người trong số bọn họ đều trốn tránh, che dấu ánh mắt của mình, duy chỉ có một người từ đầu tới cuối đều chăm chú nhìn hắn không chịu rời đi. Ánh mắt đó khiến Vân Khoảnh Dương cảm thấy không kiên nhẫn, liền quay đầu nhìn về phía chủ nhân của nó.

"Ân? Là ngũ muội Vân Phi Vũ của Lan Uyển, sao có thể như vậy?" Vân Khoảnh Dương khẽ nhíu đôi mày kiếm *** anh, nghi hoặc nhìn nàng.

Tướng mạo Vân Khoảnh Dương trong sơn trang vô cùng nổi tiếng, trên mặt bao giờ cũng lộ nét thản nhiên mỉm cười, cư xử với ai cũng hòa ái dễ gần, một chút cũng không giống phụ thân Vân Kính Thiên luôn lãnh đạm. Chính vì lẽ ấy, phu nhân các uyển cùng các vị tiểu thư đều thực sự thích hắn, luôn tìm cách lấy lòng cùng tiếp cận, chỉ có độc nhất Lan Uyển phu nhân cùng ngũ tiểu thư là không có thiện cảm với hắn.

Liễu Tố Lan đối xử với hắn cũng không tồi, chẳng qua cũng chỉ là ngoài mặt tỏ vẻ khách sáo, mà Vân Phi Vũ lại hoàn toàn lạnh lùng với hắn, chưa bao giờ cùng hắn hòa nhã ở chung một chỗ. Hắn là trang chủ

tương lai, lẽ ra từng uyển nịnh bợ còn không kịp, nhưng chỉ có mỗi ngũ muội này thì khác, dường như cùng hắn có thâm thù đại hận vậy, cho dù đối mặt cũng tiêu sái lướt qua làm như không thấy, mỗi ngày nét mặt đều âm trầm như khắp thiên hạ ai cũng thiếu tiền của nàng.

Bởi vậy, tình cảnh ngày hôm nay khiến tâm tư Vân Khoảnh Dương trở nên hỗn độn, có điều, việc này lại khiến hắn càng thêm hứng thú.

Phía trên Vân Phi Vũ còn có các vị tỉ tỉ, vậy nên khi mọi người tụ họp, nàng luôn đứng cuối cùng, không muốn người khác chú ý tới mình, nhưng hôm nay lại phá lệ đứng giữa đám nữ quyến.

Trước kia thoạt nhìn, sắc mặt nàng trắng bệch xanh xao, lúc này hai má lại phấn hồng nộn nộn đáng yêu (Người ta tức khí nha..), mà đôi mắt luôn vô thần ủ rũ nay rạng rỡ sinh động (Đang bốc hỏa a) trong mắt lại lóng lánh hỏa hoa (tia lửa) tựa hồ có thể khiến người ta tan chảy (cháy chết nhà ngươi), vậy mà nàng lại dùng ánh mắt mơ màng mê hồn ấy nhìn mình không chớp mắt (là trừng ngươi thì có) thực khiến người ta vô cùng khó hiểu, lại có điểm chờ mong, bất quá là chờ mong điều gì thì hắn cũng không rõ ràng.

"Vũ Nhi, con làm sao vậy? Còn không mau hành lễ!"

Tất cả nữ quyến đều đang cung nghênh trang chủ cùng đại thiếu gia trở về mà Vân Phi Vũ lại không nhúc nhích, chính là luôn nhìn phía trước rồi ngẩn người. Sự thất lễ của nàng khiến Liễu Tố Lan vô cùng kinh hoảng.

Vân Phi Vũ quả thực là hạc trong bầy gà (nổi bật hơn người), hơn nữa biểu hiện quái dị của nàng khiến cho mọi người đều hướng tầm mắt chăm chú nhìn mình.

Đại sảnh im ắng không một tiếng động, chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ của mọi người chung quanh. Vân Kính Thiên lạnh lùng nhìn nữ nhi trước nay chưa từng khiến hắn yêu thích, mắt lạnh càng thêm âm lãnh, vừa định mở miệng răn dạy lại phát hiện nàng nàng bắt đầu cử động, từng bước từng bước một từ trong nhóm nữ quyến đi ra, hơn nữa còn đi tới phía mình. Theo tầm mắt của nàng, hắn quay đầu, nhìn về phía nhi tử thừa kế duy nhất của mình… Vân Khoảnh Dương.

Gương mặt Vân Khoảnh Dương lộ ra một bộ biểu tình phức tạp, nhất thời không phát hiện ánh mắt Vân Kính Thiên.

Vân Kính Thiên quay đầu nhìn về phía Vân Phi Vũ, ánh mắt chợt lóe vài phần âm lệ, sau đó chắp tay sau lưng đứng sừng sững giữa đại sảnh, gương mặt bình tĩnh nhìn sự tình đang diễn ra, đồng thời liếc mắt cảnh cáo Liễu Tố Lan cùng lão quản gia đang muốn tiến lên phía trước.

"Là hắn, chính là tên hỗn đản này." Vân Phi Vũ nghiến răng nghiến lợi trừng mắt Vân Khoảnh Dương. Nếu hiện tại trong tay y có một bả đao… thực muốn một nhát bổ đôi tên hỗn đản này.

Kí ức về đêm trước khi lên sàn đấu trỗi dậy, Kiều Phi Vũ cùng nghĩa phụ uống một trận say mèm. Y ngồi uống bia cũng thực thoải mái, nhưng chính cái tên nam nhân này đột nhiên ngồi xuống bên cạnh y, nói muốn mời y uống rượu. Kiều Phi Vũ nhìn ly Cốc-tai(rượu Cocktail) nho nhỏ trên hồng dưới xanh, nghĩ rằng người khác mời mà không uống thì thật chẳng ra sao, sau đó liền một ngụm cạn sạch. Ai ngờ… chính vì một chén rượu nhỏ này đã khiến cho y mất đi tự tôn nam nhân, trong lúc mơ mơ hồ hồ lại bị người ta dìu tới khách sạn, mơ mơ hồ hồ bị người ta lộng tàn cúc huyệt.

Ngày hôm sau tỉnh lại, đối mặt với nam nhân gương mặt tuấn tú, khóe miệng lúc nào cũng ẩn hiện nụ cười tà mị… thật muốn đập hắn một trận răng rơi đầy đất. Có điều thể lực bị rút cạn, hậu đình yếu ớt kia hơi động một chút liền đau vô cùng. Đêm đó y lại phải thượng đài đấu quyền, vì muội muội, y nhịn, nằm úp sấp ở khách sạn. Trong lúc mê man, cũng không biết nam nhân kia rời đi lúc nào. Y chỉ nhớ trước khi đi, nam nhân đó còn nói điều gì đó, y không nhớ rõ, cũng không muốn nhớ.

Khi Kiều Phi Vũ mang thân thể tàn tạ lên võ đài, đầu óc cũng vô cùng choáng váng. Y biết sự tình không hề đơn giản như mình nghĩ. Vốn trước đó được báo rằng đối thủ đã bị thay đổi, một tên nước ngoài muốn thử sức cùng quyền vương thế giới ngầm, sau đó y liền bị người ta coi như bao cát để đánh đập, không còn một chút *** lực nào để kháng cự. Cuối cùng thì kết quả như thế này đây, xuyên không tới cổ đại làm nhân yêu. Mà đầu sỏ gây nên chuyện này chính là nam nhân trước mắt.

Đem toàn bộ phẫn nộ hóa thành ngọn lửa, Vân Phi Vũ không ngừng hướng tới Vân Khoảnh Dương phóng hỏa đao, lại thấy hắn cong lên khóe miệng, tiếu ý càng lúc càng sâu sắc khó lường. Vân Phi Vũ quả thực đã bị chọc tức tới phát cuồng, đầu óc phát hỏa, hoàn toàn quên mất mọi chuyện chung quanh, trong mắt chỉ còn lưu lại nụ cười thập phần chướng mắt của người nào đó.

Vân Phi Vũ kiễng mũi chân, bàn tay xinh đẹp túm lấy vạt áo Vân Khoảnh Dương, hung tợn nghiến răng thốt ra từng câu: "Hỗn đản, ngươi còn cười nữa là lão tử lập tức phế ngươi."

Bộ dạng vô lại cùng lời lẽ thô tục của Vân Phi Vũ làm toàn bộ đại sảnh nhất thời trở nên im lặng, ngay cả đánh rơi một cây trâm nhỏ cũng có thể dễ dàng nghe thấy.

Ai nấy đều quên hít thở, ngây ngốc nhìn cặp nam nữ đang dây dưa cùng một chỗ tại chính sảnh.

Thần tình nam tử tuấn mỹ phi phàm vô cùng kinh ngạc, nữ tử kiều diễm tú lệ lại lộ ra ánh mắt nóng rực, bàn tay mềm mại nắm trụ cổ áo cùng thắt lưng nam tử, mũi chân kiễng cao khó khăn đứng vững. Nếu không phải ai cũng biết hai người là thân huynh muội thì cảnh tượng trước mắt có nói thế nào cũng khiến người ta cảm thấy thập phần ám muội.

Mọi người nhanh chóng lấy lại *** thần, đại sảnh im lặng lập tức nổ tung những thanh âm hỗn độn. Tuy thanh âm mỗi người cũng không tính là lớn, nhưng thử nghĩ một chút liền thấy… hơn mấy trăm người cùng lúc xì xèo nghị luận thì đúng là chẳng khác hàng vạn con ruồi tụ tập cùng một chỗ vù vù bay loạn.

"Câm miệng!"

Thanh âm nghiêm khắc gầm lên khiến cho đại sảnh lập tức im bặt. Mỗi người lại nhìn Vân Phi Vũ với ánh mắt khác nhau, có đồng tình, có thương tiếc, có châm chọc, đương nhiên, nhiều nhất vẫn là tò mò.

Vân Kính Thiên nhìn nữ tử xa lạ trước mặt bằng ánh mắt không thể tin tưởng. Tuy rằng đều là con mình, nhưng hai người lại… dán chặt lấy nhau một cách ám muội như vậy khiến hắn cực kì không vừa mắt, sắc mặt nhất thời trở nên âm lạnh, ánh mắt không ngừng phát ra hàn quang, chỉ thấy hắn cười lạnh, nhếch môi lãnh đạm nói:

"Thật sự là ta đã nuôi được một "nữ nhi" tốt nga, nhìn ngươi không nói một lời liền bước tới, ta lại tưởng ngươi lâu ngày không thấy đại ca nên cao hứng tiến lên đây, thế nào cũng không đoán được ngươi lại không biết liêm sỉ, làm ra cái loại hành vi vô lại này, không có tới một chút rụt rè nên có của tiểu thư khuê các, không ngừng phun ra ác ngôn ác ngữ. Là ai đem ngươi dạy thành như vậy? Ân?"

Nói xong liền hướng ánh mắt quét qua đám nữ quyến trong sảnh một lượt khiến Liễu Tố Lan mặt mày trắng bệch. Mấy lời này thực sự khiến mọi người hoảng sợ, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ thấy Vân Kính Thiên lộ ra loại biểu tình này, toàn sảnh nhất loạt không một tiếng động.

Vân Phi Vũ cũng bừng tỉnh, sau khi bốc hỏa với nam nhân trước mắt xong, đầu óc cũng dần thanh tỉnh. Tục ngữ nói " xúc động là ma quỷ", hiện tại, y thực sự có thể cảm nhận một cách sâu sắc nhất hàm nghĩa của câu nói này.

Bối rối đẩy Vân Khoảnh Dương ra, lưng áo không biết từ khi nào đã thấm đẫm mồ hôi lạnh. Vân Phi Vũ nhìn mọi nơi một lượt, nhận ra trong mắt họ không có châm chọc cũng là thương hại khiến y nhất thời nhớ tới trận quyền anh đêm đó… Ánh đèn chói mắt khiến người ta lo sợ, tiếng lăng mạ cùng những âm thanh hỗn độn không ngừng truyền tới tai y. Tất cả mọi người tựa ác quỷ múa vuốt nhe nanh, miệng đầy huyết nhục hướng về phía y cười cợt.

Mồ hôi lạnh theo chiếc gáy mảnh khảnh chảy xuống, trước những ánh mắt trừng trừng nhìn mình, Vân Phi Vũ giống như cây cỏ nhỏ bé lạc giữa cơn bão, thân mình không ngừng run rẩy.

"Người đâu, mang cho ta…"

"Lão gia, xin đừng."

Liễu Tố Lan đẩy người trước mặt qua một bên, lao ra giữa sảnh quỳ rạp xuống đất, khóc lóc cùng cầu xin.

"Lão gia, cầu người tha cho Vũ Nhi đi… nàng bệnh nặng mới khỏi, sẽ chịu không nổi gia pháp đâu!" Liễu Tố Lan quỳ rạp trên mặt đất, bò tới trước mặt Vân Kính Thiên, ôm lấy chân hắn mà kêu khóc.

Thấy Vân Kính Thiên đứng yên không động, Liễu Tố Lan vừa khóc vừa van xin: "Là lỗi của tiện thiếp. Sau khi Vũ Nhi bị thương không cho đại phu kiểm tra kĩ càng. Sau này mới phát hiện nàng mất trí nhớ. Lão gia… là đầu óc Vũ Nhi bị tổn thương nên mới có thể làm ra những hành vi không bình thường. Sau khi tỉnh lại nàng tựa như oa nhi ba tuổi, luôn hồ ngôn loạn ngữ. Lão gia, Vũ Nhi vừa nãy là bệnh điên phát tác nên mới nói hươu nói vượn như vậy, ngài ngàn vạn lần đừng cho đó là thật."

Vân Kính Thiên hừ lạnh một tiếng, gương mặt anh tuấn vẫn lãnh khốc không chút biểu tình. Hắn cúi xuống gần sát Liễu Tố Lan, dùng thanh âm chỉ đủ cho hai người nghe thấy mà nói: "Ngươi cho là… ta sẽ tin vào lời nói dối của ngươi? Mất trí nhớ rồi phát điên? Ta xem chừng không phải như vậy, hẳn là nhiều năm ẩn nhẫn liền tới cực hạn, cho nên nhịn không được, bạo phát ra ngoài, ngươi nói xem có phải hay không, phu nhân của ta, Liễu…Tố …Lan? Nga, không đúng, ta hẳn nên gọi ngươi là Đỗ Nguyệt Nga mới phải."

Liễu Tố Lan cả kinh, đối mặt với nụ cười cùng tia nhìn không chút độ ấm, tâm lý đề phòng nhất thời sụp đổ.

"Hắn đã biết, hóa ra hắn đã sớm biết hết mọi việc. Khó trách như thế, trước kia làm ra vẻ không chút nghi ngờ. Cái này không khó giải thích vì sao Vân Vụ sơn trang canh phòng nghiêm ngặt như vậy mà thích khách có thể dễ dàng tiến vào Lan Uyển một cách dễ dàng, thì ra là thế.

Nếu hắn đã biết hết thảy, xem ra hôm nay Vũ Nhi muốn trốn cũng không có cơ hội. Tuy rằng Vũ Nhi là con ruột của hắn nhưng cái gia tộc sài lang chẳng chút nhân tính này… xem ra chỉ còn cách liều mạng." Liễu Tố Lan lặng lẽ nắm viên hồng châu trong tay áo, giấu kín trong lòng bàn tay chờ đợi thời cơ.

"Người đâu, đưa ngũ tiểu thư giam trong hình đường, thi hành gia pháp!" Vân Kính Thiên đột nhiên đứng dậy, khí thế chủ gia tộc bộc lộ khiến mọi ngời không dám không nghe.

Liễu Tố Lan cúi đầu quỳ trên mặt đất, hai tay nắm chặt. Trong lòng nàng hiểu rõ, Vũ Nhi một khi tiến vào từ đường sẽ không thể trở ra, cơ hội duy nhất chính là lúc hai tên hạ nhân đưa Vũ Nhi tới cửa. Cơ hội chỉ có một lần, tuyệt đối không được thất bại.

"Chậm đã!" Giọng nói ôn nhu kịp lúc vang lên, âm sắc trầm thấp dễ nghe, nhưng cũng hàm chứa không ít uy nghiêm.

5. Quyển 1 - Chương 4: Sỉ Nhục

Đêm xuống, ánh trăng trên cao vẽ hình vòng cung xinh đẹp, sao sáng đầy trời, một mảnh không trung như nhiễm phải một dải quang hoa màu bạc, mị ảnh mê ly bao trùm khắp Vân Vụ sơn trang khiến mọi vật càng trở lên mông lung thần bí.

Tiễn mẫu thân Liễu Tố Lan rời khỏi cửa, Vân Phi Vũ khó chịu lắc đầu, nửa ngày bị "nước miếng oanh tạc" so với bị trừng phạt về thể lực còn khiến y mệt mỏi hơn. Thái độ dặn dò của mẫu thân thực giống như chim mẹ dặn dò chim con trước khi rời khỏi tổ, nhưng y cũng đâu thể không nghe lời.

"Rời đi?" trong lòng Vân Phi Vũ đột nhiên lóe lên ý niệm này. "Chính mình sẽ có một ngày phải rời khỏi nơi này, nhưng là… tại sao lại có cảm giác mẫu thân sẽ rời đi?" Cười tự giễu, y thổi tắt ngọn nến, thay áo rồi nằm trên giường, tâm trí bắt đầu hồi tưởng lại tình cảnh sáng nay.

Nửa ngày trước tại đại sảnh, Vân Phi Vũ vừa lấy lại bình tĩnh đã phải đối mặt với đủ loại ánh mắt khinh thường, vũ nhục khiến y vô cùng hoảng hốt, lại một lần nữa nhớ tới thời khắc trước khi chết ở kiếp trước, nhất thời đối với cái chết thêm phần sợ hãi. Cảm giác quyến luyến thân nhân, nỗi hận bị những kẻ đó lừa gạt, phẫn nộ với xã hội bất công… Đủ loại cảm xúc đối nghịch liên tục chiếm cứ thể xác cùng *** thần, cả người dần dần bị bóng tối bao phủ, từ tận sâu trong thâm tâm cảm nhận được sự bất lực cùng kinh hoảng.

Trên vai vai bỗng nhiên truyền tới cảm giác ấm áp khiến y từ từ thanh tỉnh. Phần lớn người trong đại sảnh đều đã lui xuống, chỉ còn mấy hạ nhân lưu lại dọn dẹp.

Trước mắt là gương mặt tuấn mỹ phi phàm đang tươi cười của nam nhân nọ, bên tai cũng là thanh âm trầm thấp của hắn. Tư thế hai người quá đỗi thân mật. Bị hơi thở ấm áp của hắn lướt qua khiến Vân Phi Vũ cảm thấy cơ thể mình như măng mọc sau mưa, toàn thân nổi da gà, lập tức một chưởng đẩy hắn ra xa, đôi mắt xinh đẹp lộ vẻ căm tức.

"Vũ Nhi, sao con lại vô lễ như vậy! Nếu không phải đại thiếu gia thay con cầu tình, hiện tại con đã bị nhốt trong từ đường chịu gia pháp, còn không mau nhận lỗi với đại thiếu gia!"

Vân Phi Vũ liếc mắt trừng người trước mặt một cái, quay đầu không nói một lời. Liễu Tố Lan tiến lại gần, theo sau lưng y vỗ một cái, vội vàng nhún người hành lễ với Vân Khoảnh Dương: "Tiện thiếp thay Vũ Nhi tạ ơn cứu mạng của đại thiếu gia, cũng thỉnh đại thiếu gia tha thứ hành động vô lễ của nàng. Đứa nhỏ này sau khi khỏi bệnh, tuy nhìn vẫn không có gì thay đổi nhưng... ngôn hành cử chỉ lại vô cùng quái lạ, giống như hoàn toàn thay đổi vậy. Ngay cả ta là mẫu thân cũng có lúc bị nàng chọc giận nói không nên lời, cho nên thỉnh đại thiếu gia đừng trách cứ nàng."

Vân Khoảnh Dương mỉm cười, gương mặt không chút hờn giận liền nâng Liễu Tố Lan đang hành lễ đứng dậy: "Lan di không cần câu nệ như vậy. Ngài là trưởng bối của Khoảnh Dương, mà Tiểu Vũ lại là muội muội của ta, đâu cần nói tới việc cứu hay không cứu. Phụ thân hôm nay tức giận nhiều như vậy có thể do đi đường quá mức mệt mỏi, cho nên thỉnh Lan di cùng ngũ muội không nên để trong lòng. Ta nghĩ phụ thân nghỉ ngơi mấy ngày sẽ tốt."

Liễu Tố Lan thấy vậy cũng không giải thích thêm điều gì, gật đầu lạnh nhạt nói: "Nói vậy hẳn đại thiếu gia cũng đang mệt mỏi! Vậy tiện thiếp cũng không dám trì hoãn thời gian nghỉ ngơi của đại thiếu gia, xin phép cáo lui."

Nói xong liền kéo Vân Phi Vũ cùng mấy nha hoàn xoay người bước đi khiến Vân Khoảnh Dương không khỏi cảm thấy ngượng ngùng, trong lòng tự vấn: "Rốt cuộc tađã làm gì đắc tội với người của Lan Uyển?"

Vân Phi Vũ cũng cảm thấy buồn bực với thái độ của mẫu thân. Y không thích người nọ là có lí do riêng, nhưng vì sao mẫu thân cũng dùng ngôn từ lãnh đạm? Dù sao hắn cũng giúp mình giải vây nhưng Liễu Tố Lan lại không cho y cơ hội mở miệng nói một lời, chính là vội vàng kéo y rời đi, sau đó lại liên tục dặn dò làm y mệt mỏi không sao chịu nổi.

Cơn buồn ngủ dần dần dâng lên, Vân Phi Vũ ngã người trên giường, không giữ hình tượng mà lập tức đánh một cái ngáp, nghiêng người đem chăn kéo cao, không lâu sau đã thấy tiếng ngáy nho nhỏ vang lên.

Trong tẩm nội của chủ uyển (người đứng đầu các uyển), một mỹ thiếu phụ với gương mặt tái nhợt nằm ngang trên giường, ngồi cạnh đó là một nha hoàn xinh xắn đang chăm chỉ phe phẩy chiếc quạt hương bồ hầu hạ nàng.

Cả một căn phòng lớn xa hoa lại chỉ có bóng hình cô quạnh chủ tớ hai người, thoạt nhìn không khỏi khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, mà vị phu nhân mảnh mai này chính là Hứa Như Yên, mẫu thân của Vân Khoảnh Dương, cũng là Vân Vụ sơn trang đại phu nhân.

"Phỉ Thúy, đã giờ nào rồi? Tại sao Dương Nhi vẫn chưa tới?" Hứa Như Yên đưa cặp mắt ai oán nhìn nha hoàn hầu hạ bên giường.

"Đã là giờ hợi. Phu nhân, nô tỳ nghĩ hôm nay thiếu gia thực sự mệt mỏi, nói không chừng sáng sớm mai sẽ tới thăm ngài. Thân thể ngài không tốt, vẫn nên đi ngủ sớm một chút."

" Ta không buồn ngủ, nửa năm không gặp Dương Nhi, chờ thêm một lát đi."

"Phu nhân" Chủ tử nhà mình tính tình luôn ôn hòa hiền hậu, nhưng một khi đã kiên trì việc gì thì không ai lay chuyển nổi. Phỉ Thúy đã quen với tính cách này của nàng, cũng chỉ biết thở dài: "Phu nhân, nô tỳ lập tức tới phòng thiếu gia xem thử một chút."

Hứa Như Yên vừa nghe vậy lập tức gật đầu, mỉm cười. Đợi tới lúc Phỉ Thúy trở về phòng, trong lòng tràn đầy chờ mong, nhưng nghe tới việc phụ tử bọn họ còn tại thư phòng thương nghị việc quan trọng thì tâm nóng như lửa lập tức trở nên lạnh băng, nhẹ nhàng nói: "Phỉ Thúy, tắt đèn đi ngủ."

Trong bóng đêm, giường nhỏ dành cho nha hoàn cạnh giường lớn đã truyền đến tiếng hít thở đều đều, mà Hứa Như Yên nằm ở trên giường lại cắn chặt răng, lệ rơi đầy mặt.

Nàng biết năm Dương Nhi mười bốn tuổi đã xảy ra việc gì, nhưng trời sinh nàng tính tình nhu nhược, nhát gan sợ phiền phức, lại cũng không có dũng khí vì nhi tử của mình đòi lại một chút công bằng.

Sau đó, nàng thường xuyên thấy trên người Dương Nhi xuất hiện những dấu vết tương tự, hỏi hắn, hắn lại thản nhiên trả lời: "Mẫu thân không cần lo lắng, một ngày nào đó con sẽ tự mình thoát khỏi chuyện này, khi đó sẽ không kẻ nào có thể khi dễ mẫu tử chúng ta."

"Dương Nhi, là mẫu thân sai rồi, không nên sinh con ra trong cái gia tộc biến thái như vậy, là mẫu thân vô dụng, không có khả năng bảo vệ con, khiến cho con chịu nhiều ủy khuất, đều là mẫu thân không tốt, không… không đúng, là nam nhân kia tâm địa súc sinh, heo chó cũng không bằng. Tại sao hắn lại có thể đối xử với con như vậy. Hắn… hắn là… của con…!"

Lại một đêm không ngủ, đêm khuya tĩnh lặng chỉ vang lên tiếng khóc nức nở khiến cảnh vật càng trở nên thê lương ảm đạm.

Thư phòng của trang chủ gồm hai gian. Gian ngoài để đọc sách, gian trong thương nghị chuyện cơ mật. Phân cách hai gian là một vách tường dày, mà cơ quan thì chỉ có lịch đại gia chủ mới biết.

Giờ phút này, tại nội ốc nhỏ hẹp, hai người trần trụi, mồ hôi ròng ròng quanh thân thể cùng dây dưa một chỗ. Thanh âm giường gỗ kẽo kẹt hòa cùng tiếng ồ ồ thở dốc của hai người, thập phần ăn ý cao thấp dẫn động.

"Dương Nhi, ngươi không chuan tâm." Theo ngôn từ khàn khàn chỉ trích, nam nhân với cơ thể rám nắng mạnh mẽ tiến tới khiến người dưới thân kêu lên đau đớn.

"Nhớ kĩ, ngươi vĩnh viễn chỉ có thể nhìn một mình ta, cũng chỉ có thể nghĩ tới một mình ta, ngươi là của ta…" Nam nhân lạnh lùng buông lời, theo bá đạo tuyên ngôn là thần tình mê loạn, động tác dưới thân cũng càng lúc càng điên cuồng.

Chống đỡ sức nặng đặt trên người cùng lửa nóng dục vọng không ngừng loạn động trong cơ thể, Vân Khoảnh Dương ghê tởm muốn nôn.

Hắn không nhớ nổi chính mình đã bao lần chịu sự xâm phạm như thế này, bị một nam nhân xâm phạm, hơn nữa nam nhân ấy lại chính là người sinh dưỡng hắn, là phụ thân của hắn. Nhiều năm như vậy, hắn vẫn không thể nào quen nổi cảm giác ghê tởm này, hận ý cũng không ngừng gia tăng.

Lần đầu tiên chính là khi mười bốn tuổi. Đó là một đêm trăng tròn, Vân Khoảnh Dương tới thư phòng tìm kẻ được gọi là phụ thân mà mình luôn yêu thương, cuối cùng lại bị hắn nhân lúc say rượu kéo vào mật thất. Đối mặt với bức họa trên tường, kẻ mà hắn gọi là phụ thân đối hắn một lần lại một lần tra tấn cùng tàn phá.

Sáng sớm hôm sau, thừa dịp người nọ ngủ say, hắn trốn ra khỏi mật thất, cả cơ thể đau đớn, còn có vết thương ở nơi đáng xấu hổ mỗi lúc một nghiêm trọng như bị ai xé rách khiến hắn té xỉu trước cửa chủ uyển. Đối mặt với ánh mắt bi thương của mẫu thân, hắn không nói một lời, cũng không rơi một giọt lệ, chỉ có thể đem đau xót vùi vào trong lòng, cuối cùng đối với mẫu thân thốt lên một câu: "Nương, người là thân nhân duy nhất của con. Mặc kệ sau này con biến thành cái dạng gì, chỉ cần có người luôn ở bên con là tốt rồi."

Sau đó, người nọ đối xử với hắn càng ngày càng tốt, nhưng cũng không hề che dấu dục vọng đối với hắn. Chỉ cần có cơ hội liền lấy việc "thương nghị chuyện quan trọng" làm lý do mang hắn vào mật thất. Đối với người nọ mà nói, làm chuyện này là vì thương hắn, nhưng với hắn mà nói thì đó chính là sự sỉ nhục.

==========

Edit tới chương này, ta thực sự rất thương bé Khoảnh Dương. Tuổi thơ của hắn đã bị hủy hoại bởi chính phụ thân của mình. *thở dài* Có lẽ đó cũng là lý do cho những hành động bá đạo sau này hắn dành cho bé Vũ nhà ta.

vỗ vai Khoảnh Dương, ngươi cố lên. Ta ủng hộ ngươi.

6. Quyển 1 - Chương 5: Đêm Vẩn Đục

Nghe được thanh âm ồ ồ thở dốc của người nọ mỗi lúc một nặng, Vân Khoảnh Dương lẳng lặng nằm úp sấp, nhận thấy một cỗ nhiệt lưu tràn vào trong cơ thể, hắn vội vàng áp chế cảm giác buồn nôn không ngừng dâng lên, gương mặt không chút biến sắc che dấu sự chán ghét.

Thấy nam nhân trở mình nằm xuống bên cạnh, Vân Khoảnh Dương nhích người ra phía ngoài. Hai nam nhân cao lớn cường tráng cùng nằm trên một chiếc giường gỗ nhỏ hẹp, nhìn như thế nào cũng thấy chật chội.

"Dương Nhi, hôm nay ngươi có chút khác thường. Vì sao lại ngăn cản phụ thân trừng trị nha đầu kia? Nàng vô lễ với ngươi như vậy…"

Vân Khoảnh Dương quay đầu đi, đưa lưng về phía nam nhân, không nhanh không chậm nói: "Phụ thân thực là… Ngũ muội chán ghét ta lại không phải chuyện ngày một ngày hai, vì chuyện nhỏ như vậy mà khiến người thất thố trước mặt toàn thể mọi người trong sơn trang, không phải thực khác thường sao?"

"….Có sao?"

"Phụ thân khi ấy tức giận chắc không tự biết, nhưng là trên người lại lộ ra sát khí."

" Nga…" Vân Kính Thiên ảm đạm, trong lòng thầm nghĩ: "Dương Nhi à Dương Nhi, phụ thân vì sao lại vì việc nhỏ này mà tức giận chẳng lẽ ngươi không cảm nhận được?"

"Phụ thân, còn chưa hết, ngũ muội không thích thân cận ai nhưng tướng mạo lại vô cùng xuất chúng. Hơn nữa, năm nay nàng đã mười lăm tuổi, đem nàng nuôi lớn thế này mà cứ như vậy diệt trừ thì không phải quá đáng tiếc sao? Dựa vào tướng mạo của nàng, nói không chừng có thể có gia tộc lớn nào đó tới cầu thân."

Vừa nghe lời này, cái nhăn mày của Vân Kính Thiên lập tức biến mất không còn chút dấu vết: "Xem ra cũng không phải Dương Nhi sinh ra hứng thú đối với nha đầu kia mà là hắn suy nghĩ chu toàn, nhưng nha đầu kia… Quên đi, tất cả các nàng đều không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta."

"Dương Nhi…"

Vân Kính Thiên ngắm nhìn thân thể thiếu niên xinh đẹp nằm bên cạnh, hạ thân lại bắt đầu có phản ứng, bàn tay vừa định vuốt ve khuôn ngực duyên dáng thì người nọ lại đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng mặc lại y phục.

"Thực đã quên mất, hôm nay trở về còn chưa đi thăm mẫu thân, không biết hiện tại nàng đã ngủ hay chưa…"

Thanh âm than thở không lớn không nhỏ truyền tới tai Vân Kính Thiên. Hắn biết rõ ý tứ mấy lời này, rất muốn nói "không cần lo cho nữ nhân ấy" nhưng lí trí lại không cho phép hắn thốt lên lời, chỉ có thể nản lòng buông tay, nhìn Vân Khoảnh Dương đi ra khỏi mật thất.

Cửa mật thất đóng lại, Vân Kính Thiên lấy tay xoa lên chỗ trống bên cạnh, cảm nhận hơi ấm của thiếu niên còn lưu lại, xoay người nằm úp sấp lên, mê luyến dùng sức hít hà hương thơm thân thể của hắn còn lưu lại.

Ra khỏi thư phòng, lúc này Vân Khoảnh Dương mới thả lỏng tâm trạng cực kì khó chịu của mình, cảm nhận được một đạo chất lỏng trượt xuống giữa hai chân, trong lòng không khỏi ghê tởm. Vội vàng đi thẳng tới hướng chủ tẩm, đến nơi lại phát hiện bên trong tối đen một mảnh khiến hắn không khỏi cảm thấy có lỗi.

Vân Khoảnh Dương lập tức trở về phòng. Trong phòng vẫn sáng đèn, đẩy cửa bước vào liền thấy gã thị đồng dựa lên bàn ngủ mê mệt.

"Tiểu Đậu Tử, tỉnh lại."

Gã thị đồng dụi dụi mắt, vội vàng đứng dậy giúp Vân Khoảnh Dương thay y phục lại bị hắn ngăn cản.

"Trước tiên ngươi đi chuẩn bị cho ta mấy thùng nước ấm, ta muốn tắm rửa."

“Vâng, có cần chuẩn bị thêm chút điểm tâm không ạ?” Tiểu Đậu Tử nhớ rõ chủ nhân nhà mình mỗi lần tắm rửa xong đều muốn ăn vài thứ.

“Không cần, nhanh đi chuẩn bị nước ấm đi.”

“Tuân lệnh thiếu gia.”

Vân Khoảnh Dương tắm ước chừng cũng được ba canh giờ, đợi cho tới khi da thịt bị chà sát tới mức đỏ ửng mới chịu dừng tay, đứng dậy tiếp nhận y phục mới từ tay Tiểu Đậu Tử, nhíu mày nói: “Đem y phục trên mặt đất đốt cho ta, nhớ rõ phải đốt sạch sẽ, biết chưa?”

“Dạ, thưa thiếu gia.” Tiểu Đậu Tử lập tức thu dọn y phục tán loạn trên mặt đất, xoay người bước ra cửa.

“Đúng rồi, hiện tại đã là canh mấy?”

Tiểu Đậu Tử dừng lại trước cửa, xoay người cung kính trả lời: “ Khải bẩm thiếu gia, vừa qua canh ba.”

“Nga… lui xuống đi.”

“ Dạ.”

Phủ thêm áo khoác, Vân Khoảnh Dương đứng ở cửa, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng thuần khiết trên cao, thực xinh đẹp nhưng đáng tiếc… dù thế nào cũng không dấu được bóng đen lưu lại trên đó (bóng đen này theo tương truyền chính là chú Cuội), cảm giác thực giống mình. Hắn cười tự giễu, tiện tay đóng cửa, phất bào dập tắt ngọn nến.

Nằm trên giường chằn chọc mãi cũng không sao ngủ được, tâm trí luôn hiện lên bộ dạng nghiến răng nghiến lợi vô cùng xinh đẹp của ai đó, trong bóng đêm lại vô tình cong lên khóe miệng. Ngũ muội của hắn a, sau khi khỏi bệnh liền trở nên thú vị.

Đứng dậy mặc lại y phục, bước ra khỏi cửa phòng. Không khí ban đêm trên núi thực mát mẻ và thoải mái, Vân Khoảnh Dương chắp tay sau lưng, tản bộ dưới ánh trăng.

Có lẽ do quá mệt mỏi khiến Vân Phi Vũ không sao chợp mắt, quấn mình trong chăn tựa con nhộng, không thể ngủ ngon như trước, liên tục trở mình. Ngoài phòng bỗng vang lên tiếng thét chói tai khiến y bừng tỉnh, lập tức ngồi dậy, chờ tới khi lấy lại *** thần liền phát hiện thanh âm là từ phòng mẫu thân truyền tới.

“Thích khách, có thích khách….”

Ngay cả hài còn chưa kịp mang vào, Vân Phi Vũ tông cửa lao ra ngoài. Thật vất vả mới có lại mẫu thân, có thể nào lại mất đi lần nữa. Kích động trong lòng khiến y không kịp suy nghĩ nhiều …Y chạy đến đó thì có tác dụng gì đây.

Chạy qua hành lang dài tới trước cửa phòng Liễu Tố Lan, Tử Trúc cả người là máu dựa vào lan can, mà hắc y nhân phía sau còn muốn tiếp thêm một kiếm đưa nàng tới chỗ chết.

“Dừng tay.”

Mắt thấy việc sắp thành lại có kẻ cản trở, hắc y nhân thẹn quá thành giận, lập tức huy kiếm hướng tới Vân Phi Vũ.

Nhìn hàn quang sắc bén trước mặt hướng về phía mình, Vân Phi Vũ mới nhớ tới thân thể này còn chưa qua rèn luyện, căn bản không thể tránh được nhát kiếm này.

Mắt thấy kiếm đã tới trước mặt, lại cảm giác thắt lưng bị ai đó nắm kéo ngược trở lại. Trong lòng chỉ nhớ tới sự an nguy của mẫu thân, hoàn toàn không chú ý tới người phía sau, một lòng muốn chạy vào nhà lại bị người nọ ngăn cản.

“Ở yên chỗ này, không được chạy loạn, để ta đi xem xét.”

Hơi thở ấm áp theo bên tai truyền lại: “Là hắn.”

Vân Khoảnh Dương chạy đi tìm thích khách một hồi vẫn không thấy tung tích, khi hắn trở lại, hai người vội vàng xông vào phòng lập tức nhìn thấy Liễu Tố Lan cùng Thanh Thủy ngã gục trên vũng máu, tựa hồ đã không còn hơi thở.

"Không……" Vân Phi Vũ không tin vào mắt mình, run rẩy vươn tay. Thân thể rõ ràng còn vương hơi ấm, nhưng nhịp tim cùng hô hấp lại không còn.

Thời gian dường như ngừng lại, mới vừa tìm được thân nhân nay lại biến mất, mới vừa có được hạnh phúc thì hạnh phúc mỏng manh lại vụt trôi. Vân Phi Vũ ôm lấy thân thể Liễu Tố Lan, ngửa mặt lên trời tuyệt vọng khóc than: "Nương…"

7. Quyển 1 - Chương 6: Kiên Cường Hi Vọng

Tiếng khóc thê lương khiến cả Vân Vụ sơn trang chấn động. Rất nhiều người chạy tới Lan Uyển, nhưng tất cả cũng chỉ là đám gia nhân bị sai phái tới nghe ngóng tin tức.

Vân Khoảnh Dương đứng sững một chỗ không biết làm thế nào cho phải, thấy nàng cúi đầu, bả vai không ngừng run rẩy, biết nàng đang khóc khiến tâm can hắn đau nhói, tuy nhiên đó cũng chỉ là cảm giác thoáng qua trong nháy mắt khiến chính hắn cũng không phát hiện.

Vân Phi Vũ nhớ tới năm ấy, khi y mười lăm tuổi, trong bệnh viện, đối mặt với gương mặt bị khăn trắng bao phủ của mẹ, y không khóc, đem hết thảy bi thương cùng nước mắt nuốt xuống. Nhìn cha cùng em gái rơi lệ bên cạnh, y tự nhủ bản thân phải kiên cường.

Mà ngay lúc này, nghĩ đến một lần nữa có được thời gian niên thiếu đã đánh mất, có thể hưởng thụ cảm giác được quan tâm yêu thương vô hạn của mẫu thân, hưởng thụ cảm giác có người quan tâm tới niềm vui nỗi buồn của mình, lại không nghĩ tới hạnh phúc luôn ngắn ngủi như vậy, ba tháng… cứ như vậy tan biến.

Dường như lão thiên gia đang cố ý trêu đùa y, cho dù khiến y sống lại nhưng vẫn trao cho y vận mệnh tương đồng. Hai lần mười lăm tuổi, hai lần mất đi mẫu thân. Thực là đang trêu đùa y sao?

Vân Phi Vũ đau lòng, tựa hồ vì khóc quá thương tâm khiến cơ thể chịu không nổi, cảnh vật trước mắt trở nên tối sầm.

Trước khi ngất, Vân Phi Vũ cong lên khóe miệng, không biết là cười thân thể mảnh mai kiều diễm được ban cho hay vẫn là cười nội tâm yếu ớt của mình.

"Ngũ muội, ngũ muội…" Vân Khoảnh Dương vội vàng tiến lên, ôm lấy thân thể nàng đang ngã xuống, thất thanh kêu gọi.

Vân Kính Thiên vừa tới nơi, điều đầu tiên hắn thấy chính là tình cảnh này, nhi tử thương yêu của hắn ôm nữ nhi mà hắn chán ghét, vẻ mặt lo lắng cho nàng.

Ánh mắt hắn lại xuất hiện một tầng khí u ám, nề hà đám gia nhân đứng chung quanh thực sự khiến hắn bận tâm. Ban ngày đã vì nha đầu này mà thất thố một lần, nếu liên tục phá lệ sẽ khiến hắn mất đi phong thái của gia chủ.

Vân Kính Thiên liếc qua hai cỗ thi thể trên mặt đất, kinh ngạc nhíu mày, nhưng hai kẻ ôm nhau trước mắt càng khiến hắn để ý.

"Dương Nhi, ngũ muội của ngươi thế nào rồi?"

Vân Khoảnh Dương cả kinh: "Phụ thân tới đã được bao lâu? Vì sao ta không phát hiện ra? Sao lại có thể bất cẩn tới mức này?"

Nhìn thoáng qua người đang nằm trong lòng mình, hàn quang nơi đáy mắt bất chợt lóe lên rồi biến mất.

Đem Vân Phi Vũ giao cho tiểu nha đầu đang không ngừng run rẩy, hắn đứng lên chỉnh lại y phục, trấn định *** thần, ung dung hồi đáp: "Không có gì nghiêm trọng, con thay nàng truyền chút chân khí định tâm, xem ra là do thương tâm quá độ, hơn nữa trước đó vài ngày thụ thương chưa khỏi hẳn nên thân thể không chống đỡ nổi liền ngất đi, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có vấn đề gì."

Thấy hắn trả lời với thái độ lạnh nhạt, Vân Kính Thiên thu hồi hàn khí, gật gật đầu, sau đó quay người lại phân phó lão quản gia: "Yến bá, việc còn lại ngươi cần xử trí cho thỏa đáng. Tuy nàng là thiếp thất nhưng cho người an bài như chính thất phu nhân, đừng để người ta nói rằng Vân Vụ sơn trang chúng ta keo kiệt, đối với người ngoài thì nói là do phát bệnh mà chết."

"Dạ, lão nô tuân mệnh." Một vị lão giả tóc hoa râm cung kính đứng ở cửa, chắp tay nhận mệnh.

"Còn có…" Vân Kính Thiên trái phải nhìn qua một lượt, "Sự tình ngày hôm nay đều phải kín miệng cho ta! Nếu để ta nghe được bất kể kẻ nào hồ ngôn loạn ngữ… cẩn thận cái đầu các ngươi."

Tất cả gia nhân nhất loạt cúi đầu, ai nấy đều hoảng sợ, thất kinh.

"Dương Nhi, đã khuya rồi, ngày mai ngươi hãy đi gặp mẫu thân, sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Vân Kính Thiên xoay người rời khỏi mà bước đi lại cực kì thong thả, giống như đang đợi người nào đó.

Vân Khoảnh Dương âm thầm cười lạnh, trong lòng không ngừng mắng "Lão cáo già chết tiệt", nhưng hắn cũng chậm rãi đứng lên, nhanh chân bước theo.

Bích Nha đem muỗng dược thủy cuối cùng giúp Vân Phi Vũ uống xong lại thấy tiểu thư nhà mình nhăn mặt, cùng bộ dạng uống thuốc thường ngày không khác biệt, chẳng qua lúc này nàng vẫn còn ngủ say, không có một chút dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

Tường trắng xóa, màn che cùng khăn trải giường cũng mang một màu trắng băng lạnh, còn có nữ nhân gương mặt tiều tụy khiến Vân Phi Vũ giật mình đứng chết lặng một chỗ. "Kia là… mẹ."

Nàng nhìn thiếu niên đứng im bên giường, gian nan vươn bàn tay tái nhợt xoa má y, trên gương mặt là nét buồn bã hòa cùng vui sướng: "Tiểu Vũ, sao hôm nay lại tới sớm như vậy? Không phải là trốn học chứ?"

Vân Phi Vũ lắc đầu, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng áp lên má. "Chính là tay của mẹ, là tay của mẹ!"

Nhiều năm không được hai bàn tay này vuốt ve quan tâm khiến y dường như quên đi cảm giác ấm áp của chúng.

Nàng than nhẹ một tiếng, dùng ngón tay nhẹ lau đi hai hàng lệ của y: "Tiểu Vũ, sau khi mẹ đi… con trở thành trụ cột trong nhà được không? Cha con… tính tình nhu nhược lại đa cảm, ông ấy không thể đảm đương cả gia đình."

Thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu, mở to đôi mắt, đột nhiên ngã vào lòng nữ nhân khóc lớn: "Mẹ, mẹ sẽ không chết, mẹ sẽ khỏe lại, sau đó cả gia đình ta sẽ cùng nhau vui vẻ, mẹ không được chết…"

"Aiz…" Nữ nhân nhẹ nhàng vuốt đầu thiếu niên, "Bệnh của mẹ, mẹ hiểu rõ hơn ai hết. Tiểu Vũ, con là con trai lớn trong nhà, tính tình cũng giống mẹ cho nên con phải kiên cường, chăm sóc cha cùng em gái, mặc kệ về sau khó khăn như thế nào cũng không được từ bỏ hy vọng, có được không?"

Giọng điệu của nàng bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc. Thiếu niên ngẩng đầu, lấy tay áo lau dòng lệ trên gương mặt, trịnh trọng gật đầu: "Mẹ, mẹ an tâm, trong lúc mẹ bệnh con nhất định sẽ chăm sóc cha cùng em gái thực tốt, nhưng mà mẹ phải nhanh chóng khỏi bệnh nha."

Nàng nghe được lời cam đoan của thiếu niên, trên mặt liền lộ ra nụ cười hạnh phúc: "Tiểu Vũ của mẹ đã trưởng thành rồi, là một nam tử hán đại trượng phu, cho nên mẹ nhất định sẽ cố gắng."

Đột nhiên, cảnh tượng trước mắt trở lên mơ hồ, căn phòng cổ kính, thiếu phụ xinh đẹp ngồi ở đầu giường, nhìn nữ tử nằm trên giường, nhẹ nhàng ấn trán của nàng: "Con a, thực sự là không nghe lời của nương mà. Vừa mới đi được đã muốn chạy, không phải con muốn nằm trên giường lâu hơn một chút chứ?"

Lời trách cứ vừa như giận vừa như đùa khiến nữ tử đỏ mặt, nàng lập tức nhào vào lòng thiếu phụ xinh đẹp làm nũng: " Nương, con biết con sai rồi mà, nhưng là… nằm một chỗ hơn hai tháng a, thực buồn chán. Sau khi bước được xuống giường liền kích động nên…."

Ôn nhu vuốt lại sợi tóc hỗn độn trên mặt nàng, thiếu phụ xinh đẹp bất đắc dĩ lên tiếng: "Con a, từ lúc sinh con ra, nương không ngày nào không lo lắng. Lần này con bị ám sát khiến nương… nương… thật sự tưởng rằng đã mất con rồi."

“Nương, đừng khóc mà. Người xem, không phải hiện tại con vẫn rất khỏe mạnh sao?” Nữ tử lấy tay vỗ ngực, lớn tiếng nói: “Bổn thiếu gia mệnh lớn, không dễ dàng đi gặp Diêm Vương như vậy đâu.”

“ Ba” Nữ tử che đầu, biết chính mình nói năng thất thố, ánh mắt hối lỗi nhìn thiếu phụ, thấy nàng nhíu chặt đôi mày liễu xinh đẹp, dường như rất tức giận.

“Nương đã nói với con không ít lần. Con là tiểu thư khuê các, không được lúc nào cũng hồ ngôn loạn ngữ. Vân Vụ sơn trang này mặc kệ là trong trốn giang hồ hay trong triều đình cũng đều là gia tộc đứng đầu, đợi lát nữa chép một trăm lần Đạo đức kinh cho ta.”

Thiếu phụ xinh đẹp xoay người rời đi lại bị nữ tử nắm lấy tay áo, “Nương”

Thiếu phụ quay đầu lại thấy nàng nhăn mặt, phồng má tựa như cái bánh bao, không khỏi phì cười, điểm mũi nàng: “Con nha, khi nào mới có thể trưởng thành, hiểu được nỗi khổ tâm của nương chứ! Nếu nương không ở bên thì con làm sao bây giờ?”

“Nương, người muốn đi đâu?” Nữ tử cảnh giác, kéo chặt tay áo thiếu phụ, tựa hồ sợ hãi nàng sẽ lập tức biến mất trước mặt mình.

Vừa thấy nàng khẩn trương như vậy, thiếu phụ khẽ cau mày, nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, cầm tay nàng ngồi xuống ghế: “Chẳng phải nương nói là nếu sao, con lo lắng thành cái bộ dạng này làm gì chứ.”

Nàng buông lỏng tay, mất hứng chu môi: “Nương luôn gạt người.”

Thiếu phụ sủng nịch nhéo nhéo mũi nàng, vẻ mặt từ ái, bỗng nhiên nhớ tới điều gì lại nghiêm mặt: “Vũ Nhi, đáp ứng với nương, bất kể sau này gặp chuyện gì đều phải kiên cường, không được mất hy vọng, biết không?”

Nàng nghi hoặc nhìn thiếu phụ, tuy rằng không lí giải được hết những ẩn ý trong lời nói đó nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, nhắm mắt ôm chặt thiếu phụ.

Hình ảnh lại mơ mơ hồ hồ, trước mắt xuất hiện một khoảng trắng lạnh như băng, bên tai văng vẳng tiếng khóc thê lương. Thiếu niên đưa tay nâng mảnh vải trắng chói mắt, phía dưới lộ ra gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Gương mặt tươi cười ngày xưa sẽ chẳng bao giờ… còn gặp lại, chỉ có gương mặt ngủ say trước mắt, vẻ mặt tái nhợt xanh xao vì bệnh tật nhưng thần thái kiên cường vẫn như trước không hề thay đổi. Nhớ lại những lời nhắc nhở trước đó của nàng, y nắm chặt hai tay, cố nén cho nước mắt không rơi dù chỉ một giọt, chỉ lẳng lặng đứng đó, dường như muốn đem hình ảnh nàng vĩnh viễn khắc sâu trong đáy lòng.

Màu đỏ chói mắt bỗng chốc hiện ra, thiếu phụ nằm gục trong vũng máu cố gắng vươn cánh tay ra phía trước như muốn nói điều gì, mà hướng đó… chính là phòng nữ nhi của nàng.

Nhớ lại lời thiếu phụ nói mình phải kiên cường, nhưng chính mình lại đơn độc, không có ý chí sinh tồn. Vì cái gì mà mọi việc luôn xảy ra như vậy? Mùa hè mười lăm tuổi của y cứ như vậy mang một màu xám thê lương.

Những kí ức đau buồn lần lượt tái hiện, một lần nữa khắc sâu vào tâm can y, trong tầm mắt chỉ còn lại nhân ảnh đang nằm trên mặt đất, đôi mắt trống rỗng vô hồn.

“Tiểu Vũ, kiên cường lên, ngày thường mẹ dạy con như thế nào? Con trai nhất định phải kiên cường…”

“Vũ nhi, không cần phải sợ, nương luôn luôn bên cạnh con, con nhất định phải kiên cường…”

Hai cánh tay, hai cái ôm ấp, hai người mẫu thân, vô hạn nhu tình, vô hạn từ ái, vô hạn quan tâm khiến Vân Phi Vũ cảm giác như bản thân đang nhỏ lại, được bao bọc trong vòng tay thương yêu của họ, ấm áp vô cùng.

Trong lòng dấy lên vô hạn ôn nhu, thống khổ hóa thành kiên cường. Thì ra ta cũng không đơn độc, mẹ cùng mẫu thân luôn ở bên cạnh, ta không được phép từ bỏ hi vọng.

8. Quyển 1 - Chương 7: Nhịp Tim Ấm Áp

"Tiểu thư, tiểu thư, người tỉnh lại đi." Là giọng nói của Bích Nha.

Vân Phi Vũ nghiêng đầu nhìn nàng: "Ta ngủ bao lâu rồi?"

"Tiểu thư ngủ ước chừng đã ba ngày ba đêm. Chắc người cũng đói bụng đi, ta đi lấy chút cơm tới." Bích Nha xoay người định đi ra ngoài.

"Không cần, hiện tại ta không đói."

Vân Phi Vũ đưa tay muốn giữ lấy nàng lại phát hiện cả người mềm nhũn vô lực, ngay cả cánh tay cũng không nâng lên nổi. Ngẫm lại cũng đúng, đã ba ngày chưa ăn, chỉ uống chút nước, tất nhiên không còn sức lực.

Bích Nha dừng bước, quay đầu nhìn nàng.

"Ngươi tới đây, ta hỏi ngươi một chút việc."

Bích Nha nghe lời trở lại bên giường, ngồi xuống, cẩn thận lắng nghe.

"Nương của ta… đã hạ huyệt có phải hay không?" Vân Phi Vũ cúi đầu, che dấu lệ quang.

"……"

Không biết qua bao lâu, Bích Nha mới trầm giọng "ân" một tiếng. Sau đó lại vội vàng mở miệng: "Tiểu thư, người còn có nô tỳ, nô tỳ vẫn hầu hạ bên người, cho nên…cho nên người đừng quá thương tâm có được không, thân thể của người chịu không nổi…"

Dấu đi nước mắt, Vân Phi Vũ mỉm cười nói: "Ngươi an tâm! Ta không sao, bởi vì nương không có đi đâu, nàng vẫn ở bên cạnh ta."

Cố gắng đem hai tay đặt trước ngực, Vân Phi Vũ nhắm mắt lại, nụ cười tựa như trân châu mộng ảo: "Nương luôn luôn ở tại nơi này, ta cảm nhận được hơi ấm của nàng, cho nên… ta không sao cả."

Vân Phi Vũ mở mắt nhìn Bích Nha si ngốc đứng tại chỗ, liền phân phó: "Đi giúp ta chuẩn bị chút đồ ăn, ân…. Sau đó giúp ta chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa."

Theo hầu hạ bên cạnh tiểu thư, chưa bao giờ thấy nàng thực lòng tươi cười. Tuy rằng sau khi bị thương, tiểu thư so với trước kia thay đổi thực nhiều, luôn nở nụ cười đáng yêu, nhưng là… đây lần đầu tiên Bích Nha mới nhìn thấy nụ cười ấm áp kiên cường như vậy.

"Bích Nha?" Vân Phi Vũ buồn bực nhìn tiểu nha đầu đang chăm chú nhìn mình mà không chịu nhúc nhích, đột nhiên lộ ra nụ cười ranh ma, nhích tới gần nàng: "Sao vậy, nhìn bổn thiếu gia tới ngây người?"

Nữ nhi cổ đại tựa hồ đều trưởng thành sớm như vậy, Bích Nha là nha hoàn của Vân Phi Vũ từ khi y mười ba tuổi. Ngày thường cũng chỉ hầu hạ bên cạnh tiểu thư chứ không có ý nghĩ nào khác, nay lại bị nàng đùa giỡn, hơn nữa, "tiểu thư" nhà mình trời sinh mỹ mạo vô song, cố ý làm ra gương mặt tà mị như vậy thực khiến cho người ta có chút động tâm.

Bích Nha cúi đầu, gương mặt đỏ bừng: "Tiểu… tiểu thư, sao người lại luôn như vậy? Phu nhân nghe được sẽ mắng người."

Vừa dứt lời liền phát hiện mình thất thố, Bích Nha lặng lẽ giương mắt nhìn tiểu thư, phát hiện nàng lại mỉm cười, tựa hồ không có chút biểu hiện bi thương, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy nói: "Tiểu thư, trước hết người nằm nghỉ ngơi, ta đi chuẩn bị mọi thứ."

"Ân" Vân Phi Vũ lặng lẽ nhìn Bích Nha bước ra khỏi cửa, tươi cười trên mặt lập tức trở thành bi thương, vẫn là rất đau. Y giữ chặt ngực, cảm nhận được tim đập mạnh mẽ, tâm trạng dần bình phục, miệng thì thào: "Không sao, không có việc gì, mẹ và nương vẫn luôn bên cạnh ta, không có việc gì…"

Ăn một chút điểm tâm, tắm rửa sạch sẽ, *** thần Vân Phi Vũ thoạt nhìn đã tốt hơn rất nhiều. Y được Bích Nha dìu tới bên hồ ngắm cảnh, cho cá ăn, bỗng nhiên phát giác một người một thân tử y nhẹ nhàng tiến lại phía mình, nhìn kĩ, là nha hoàn hồi môn của mẫu thân, Tử Trúc. Lúc này y mới nhớ ra, ngày đó nàng hẳn là bị thương, nhưng may mắn thoát chết.

Tiến lên phía trước nghênh đón, đối với người bên cạnh mẫu thân, Vân Phi Vũ luôn có cảm giác thân thiết: "Tử Trúc tỷ tỷ, thương thế của tỷ thế nào?"

Tử Trúc không trả lời mà trên dưới nhìn y một lượt, hơn nửa ngày mới lạnh lùng nói: "Tiểu thư thoạt nhìn rất tốt, xem ra là Tử Trúc nhiều chuyện."

Nói xong, nàng liền xoay người bước đi, không ngờ lại bị Vân Phi Vũ túm trụ tay áo.

"Tử Trúc tỷ tỷ, vì sao tỷ lại tức giận? Là trách ta không tới tang lễ của nương có phải không?"

Nhìn bộ dáng ủy khuất của tiểu thư nhà mình, Bích Nha nhịn không được: "Tử tỷ tỷ, không phải tỷ không biết tiểu thư mới tỉnh lại, mà tiểu thư hôn mê cũng vì quá thương tâm. Trong mơ nàng cũng khóc, tỷ…."

"Đừng nói nữa, ta biết."

Tử Trúc thở dài, vừa rồi, vì không nhìn thấy Vân Phi Vũ có chút biểu hiện bi thương nào nên nàng có chút tức giận, có điều… cẩn thận suy nghĩ một chút, "tiểu thư… dù sao cũng chỉ là hài tử (đứa nhỏ, đứa bé) mới mười lăm tuổi.

Xoay người chăm chú nhìn Vân Phi Vũ. Trước kia nàng đã mảnh mai, nay càng thêm gầy yếu, gương mặt còn có chút tái nhợt, tựa hồ cả đứng cũng không vững, gió thổi qua cũng có thể ngã. Tâm nàng có chút dịu lại.

"Vào nhà đi, tuy rằng đã là mùa hạ, nhưng đứng trước gió vẫn là không nên."

Vân Phi Vũ tươi cười vui vẻ, tùy ý hai người, một trái một phải dìu mình vào phòng nằm xuống.

"Tiểu thư, ta phải đi."

"A? Đi đâu?" Vân Phi Vũ không chút suy nghĩ liền thốt ra.

"Quay về Liễu gia."

"Quay về Liễu gia?"

"Ân" Tử Trúc gật gật đầu, "Trở lại Liễu gia, cũng chính là nhà mẫu thân của phu nhân."

"Chẳng phải mẫu thân nói trong nhà không còn thân nhân sao?"

Tử Trúc ngẫm nghĩ, chậm rãi mở miệng nói: "Kỳ thật phu nhân còn có một vị ca ca, chính là từ nhỏ đã thất lạc, mà đã qua nhiều năm như vậy, lão gia cùng lão phu nhân không ngừng tìm kiếm. Mấy ngày trước có tin tức đưa tới, nói là đã tìm được, nhưng phu nhân lại…"

Thấy Tử Trúc cúi đầu khổ sở, Vân Phi Vũ kéo tay nàng an ủi: "Tử Trúc tỷ tỷ, đừng đau buồn, mẫu thân luôn bên cạnh, bảo hộ chúng ta."

Trong nháy mắt, Tử Trúc khẽ giật mình, Vân Phi Vũ thực sự không phát hiện ra điều này, y tiếp tục nói: "Ta nằm mơ thấy mẫu thân, nàng nói nàng vẫn ở bên ta, mà ta cũng cảm nhận được. Tỷ xem, thực rất ấm áp đi, mẫu thân vẫn luôn ở đây."

Vân Phi Vũ kéo tay nàng đặt trước ngực mình, tươi cười ấm áp mà kiên định.

"Tiểu thư…." Nhịp tim đập ấm áp dưới tay thực sự khiến Tử Trúc xúc động. Nàng gắt gao ôm chặt Vân Phi Vũ, đau lòng không thôi: "Phu nhân, tiểu thư… không… là thiếu gia, y hoàn toàn thừa hưởng tính kiên cường cùng thiện lương của người, một chút cũng không bị dòng máu vẩn đục của Vân gia ô nhiễm. Nhìn bộ dáng y lúc này, nô tỳ thay người vui vẻ, mong người vẫn ở cạnh bảo hộ y."

Nhẹ nhàng vỗ lưng Vân Phi Vũ, bộ dạng tươi cười của Tử Trúc tựa như bậc trưởng bối: "Tiểu thư, người thực sự trưởng thành không ít, vậy nô tỳ có thể an tâm rời đi."

Cảm giác được trong tay bị nhét vào vật gì, vừa định mở miệng hỏi lại thấy Tử Trúc trừng mắt nhìn, tựa như cảnh cáo mình không nên hỏi. Vân Phi Vũ nhu thuận gật đầu.

"Tiểu thư, nô tỳ vẫn chờ người tỉnh lại để gặp mặt lần cuối, hiện tại đã gặp được, nô tỳ cũng nên đi. Tiểu thư… phải bảo trọng, không được phụ kỳ vọng của phu nhân."

"Ân, Tử Trúc tỷ tỷ đi sớm về sớm."

Tử Trúc bỗng ngây ra một lúc nhưng vẫn không nói thêm lời nào, chỉ gật đầu rời đi.

Nhìn Tử Trúc rời đi, Bích Nha đến bên giường đem góc chăn xếp cẩn thận, mở miệng nói: "Thật là kì quái a, Tử Trúc tỷ tỷ lại có thể rời khỏi Vân Vụ sơn trang."

"Ân?" Vân Phi Vũ không hiểu: "Điều này thì có gì kỳ quái?"

"Tiểu thư, người đã quên sao? Nga, thực là người đã quên. Vân Vụ sơn trang có quy củ, mặc kệ là các vị phu nhân được gả vào sơn trang hay nha hoàn hồi môn, cũng như hạ nhân, chỉ cần vào sơn trang thì sinh là người của sơn trang, chết làm quỷ của sơn trang, cả đời không được rời khỏi. Trừ phi…"

"Trừ bỏ cái gì?"

"Trừ phi được trang chủ đồng ý mới có thể quang minh chính đại rời đi."

"A… Sao lại có loại quy củ như vậy chứ." Vân Phi Vũ há to miệng, ngẫm nghĩ một chút lại nói: "Nói vậy thì Tử Trúc tỷ tỷ được trang chủ… phụ thân đồng ý?"

"Ân, chắc là như vậy."

Bích Nha lộ ra bộ dáng suy nghĩ sâu xa, hoàn toàn không giống một cô nương mười ba tuổi, có điều Vân Phi Vũ vẫn chưa chú ý tới nàng mà cúi đầu suy nghĩ vấn đề của chính mình: "Không được trang chủ đồng ý sẽ không thể rời đi sao? Vậy làm sao ta có thể rời khỏi nơi này? Thực không dễ làm mà."

"Tiểu thư? Tiểu thư?"

"A?" Vân Phi Vũ nhìn gương mặt non nớt trước mắt, đột nhiên tỉnh ngộ, vuốt cằm hỏi: "Bích Nha, chỉ có cách được trang… phụ thân của ta đồng ý mới có thể rời khỏi sơn trang sao? Chẳng lẽ không ai trốn đi?"

"Có!" Bích Nha không chút nghĩ ngợi lập tức trả lời, nhìn vẻ mặt hưng phấn của tiểu thư nhà mình, thực không muốn khiến nàng thất vọng, bất quá, sự thật vẫn là sự thật: "Tất cả những người trốn đi đều đã chết. Tiểu thư không nên xem thường Vân Vụ sơn trang. Phòng ngự nơi này có thể sánh với hoàng cung, có lẽ so với hoàng cung càng thêm nghiêm mật."

Nhìn vẻ mặt thất vọng của tiểu thư nhà mình, Bích Nha có chút không đành lòng, bất ngờ thốt lên: "Kỳ thật muốn rời đi còn một cách khác."

"Cách gì?"

Trước mắt là tiểu thư nhà mình sao? Sắc mặt có thể biến đổi nhanh như vậy, vừa rồi còn ủ rũ, lúc này lại sáng rực thế kia… thực giống chú chó nhỏ thấy khúc xương ngon lành vậy.

"Khụ khụ." Bích Nha phát giác mình lại mang chủ nhân so sánh với cẩu, chột dạ ho khan hai tiếng, che dấu xấu hổ: "Tiểu thư, người quên sao? Nữ hài tử đến tuổi đều được phụ mẫu đưa ra ngoài bằng cách đó a."

"……."

Nghe thấy chủ ý này, Vân Phi Vũ nhất thời trợn mắt, miệng há hốc nói không ra lời, trong lòng hoàn toàn phản đối: "Ta là nam nhân, làm sao có thể gả cho người khác? Nhưng mà… dường như đây là biện pháp duy nhất có thể toàn mạng ra khỏi Vân Vụ sơn trang."

Uể oải cúi đầu, trong tâm không ngừng mang hai việc là nam nhân tôn nghiêm cùng tự do sau này mà đấu tranh.

Bích Nha nhìn y cau mày, vẻ mặt đau khổ, không khỏi che miệng cười trộm, lặng lẽ rời khỏi phòng.

9. Quyển 1 - Chương 8: Nam Tử Trong Bức Họa

"Dương Nhi, con không sao đó chứ? Tại sao lại không tập trung như vậy?"

Hứa Như Yên quơ quơ tay trước mặt nhi tử, nét mặt vô cùng lo lắng.

"Con không sao." Vân Khoảnh Dương thôi ngẩn người quay sang nhìn mẫu thân, tươi cười.

"Có phải… thân thể không thoải mái hay không?" Hứa Như Yên dè dặt hỏi một câu lại thấy nét mặt nhi tử cứng đờ, vội vàng giải thích: "Con vừa đi đảm nhiệm chức vụ liền đi một mạch tới nửa năm. Mỗi lần trở về đều gầy đi một chút, cho nên thấy con mất tập trung như vậy ta lại tưởng con sinh bệnh."

Nghe mẫu thân bối rối giải thích, Vân Khoảnh Dương thả lỏng nét mặt cứng ngắt của mình, khôi phục nụ cười ung dung.

"Con biết nương lo lắng, nhưng con thực sự không sao cả." Vân Khoảnh Dương ngắt một trái nho trên khay, đưa lên miệng nhấm nháp, sau đó vội vàng tán thưởng: " Nương, nho này thực sự rất ngọt, người nếm thử một chút đi."

Nói xong, lại ngắt một trái nho đưa lên miệng vị phu nhân ngồi bên cạnh, nhất thời khiến nàng vui vẻ, chớp chớp đôi mắt xinh đẹp.

" Đúng a! Thực nghĩ không ra người phương Bắc ngang tàng thô kệch lại có thể trồng được loại hoa quả tốt như vậy."

Hứa Như Yên cũng ngắt một quả đưa lên miệng nhi tử.

"Đẹp làm sao khung cảnh ấm áp của một cặp từ mẫu hiếu nhi." Vân Kính Thiên đứng ở một góc khuất bên hồ nhìn cảnh tượng bên trong tiểu đình, vẻ mặt tràn đầy bất mãn cùng ghen tị, buồn bực phất tay áo rời đi.

"Phải rồi! Dương Nhi, Liễu phu nhân của Lan Uyển mắc bệnh gì? Tại sao lại đột nhiên qua đời? Ngũ nha đầu kia thường ngày không thích trò chuyện, lại chỉ quấn lấy nương của nàng, bây giờ…."

"Nương, chẳng phải ngày thường người vẫn không thích tìm hiểu mấy việc này đó thôi. Sao hôm nay lại quan tâm tới chuyện này?"

Vân Khoảnh Dương cắt ngang câu hỏi của mẫu thân, hắn không muốn nàng tìm hiểu sâu về việc này.

" Ai… Dương Nhi, là nương lo lắng a. Nếu một ngày nào đó nương cũng mắc bệnh, sợ là lúc ra đi cũng khó được gặp mặt con lần cuối."

Đôi mắt Hứa Như Yên hoen đỏ, càng nghĩ càng thương tâm.

Vân Khoảnh Dương vỗ nhẹ trán, bất đắc dĩ nói: "Người xem người đi, thực là… Chẳng phải mọi việc vẫn tốt đẹp sao? An tâm, nương của con có số đại phúc đại quý, nhất định có thể sống tới tám trăm tuổi."

"Cái gì? Tên tiểu bại hoại này, nương sống lâu như vậy, không phải sẽ trở thành lão yêu quái hay sao."

Hứa Như Yên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh tuấn của nhi tử, vẻ mặt hiền từ cùng thương yêu.

Nhìn sắc trời, Vân Khoảnh Dương quay sang phía mẫu thân: "Nương, xem ra đã sắp tới giờ mão rồi, người trở về phòng một chút rồi chuẩn bị dùng cơm chiều đi."

"Được rồi."

Cẩn thận nâng mẫu thân dậy, hai người sóng bước đi tới tẩm phòng của Hứa Như Yên. Nha hoàn Phỉ Thúy thoáng nhìn hai người đi xa, xoay người bắt đầu lưu loát dọn dẹp khay trái cây trên bàn.

Sau khi dùng xong cơm chiều, Vân Khoảnh Dương vừa trở lại phòng của mình đã bị Vân Kính Thiên sai người gọi tới thư phòng. Chờ người truyền tin đi rồi, gương mặt nho nhã của hắn lập tức biến mất, thay vào đó là sự chán ghét cùng oán hận.

“Lão bất tử này tới kỳ động dục hay sao vậy? Sớm muộn gì cũng cho ngươi chết ở trên giường.”

Vân Khoảnh Dương oán hận nguyền rủa nhưng vẫn nhanh chóng đi tới thư phòng.

Vào thư phòng, Vân Kính Thiên không trực tiếp kéo hắn vào mật thất mà lại ngồi một chỗ trầm tư cả nửa ngày, sau đó mới chậm rãi lên tiếng: “Dương Nhi, thân thể mẫu thân ngươi thế nào?”

Vân Khoảnh Dương không ngờ hắn lại đột nhiên hỏi tới việc này, thoáng ngẩn người, suy nghĩ một lúc vẫn không biết hắn có mục đích gì, đành phải thành thật trả lời: “Thân thể người có chút suy yếu, còn lại thì không có vấn đề gì.”

“ Nga, vậy thì sai người tới dược phòng lấy chút đồ bổ cùng tổ yến bồi bổ cho nàng đi.”

“Dạ, đa tạ phụ thân quan tâm.” Vân Khoảnh Dương khom người cúi đầu, trong lòng không ngừng tính toán, có điều vẫn không thể đoán được suy nghĩ của kẻ ngồi trước mặt.

“Khi phụ thân không gọi… Ngươi cũng nên chủ động tới tìm phụ thân đánh cờ, tâm sự, không cần lần nào cũng là ta cho người tới gọi. Dù sao chúng ta cũng là phụ tử tình thâm, không phải sao.”

“A, hóa ra là vậy.” Vân Khoảnh Dương liên tục cười lạnh trong lòng: “Khó trách, cả buổi chiều ở cạnh mẫu thân lại có cảm giác bị người khác âm thầm theo dõi, hóa ra là lão gia hỏa này. Đối với nhi tử của mình có ý nghĩ xấu xa, lại viện cớ đàm đạo phụ tử tình thâm. Dối trá! Vô liêm sỉ, thực khiến ta buồn nôn.”

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt, Vân Khoảnh Dương lại lộ vẻ kính cẩn nghe lời, mỉm cười: “Đúng vậy, là con sơ sót, từ nay sẽ nhớ kỹ.”

“Ân.” Vân Kính Thiên vừa lòng gật đầu, thuận tiện kéo đôi bàn tay *** tế của Vân Khoảnh Dương mà vuốt ve, khiến toàn thân hắn nổi một trận da gà. Hắn thực lòng muốn rút tay lại, sau đó xuất một quyền trúng gương mặt đắc ý của “phụ thân”, nhưng lại nghĩ tới mấy năm nhẫn nhục chịu đựng, không thể để uổng phí như vậy. Hắn lập tức cưỡng chế cảm giác ghê tởm trong lòng, im lặng mỉm cười tiếp nhận.

Tưởng rằng Vân Kính Thiên sắp nhịn không được, muốn kéo mình vào mật thất, lại không ngờ hắn lại đột nhiên buông tay, vẻ mặt phi thường nghiêm túc: “Dương Nhi, ngươi nghĩ như thế nào về chuyện xảy ra ở Lan Uyển?”

Vân Khoảnh Dương lại ngẩn người, nghĩ thầm: “Lão gia hỏa này hôm nay là sao vậy? Đột nhiên lại biến đổi thế này, quả thực khiến người ta nghĩ không ra hắn muốn gì.”

Suy nghĩ một lúc, Vân Khoảnh Dương đáp lại: “Quả thực hài nhi cũng cảm thấy kỳ lạ! Phòng vệ của sơn trang rất nghiêm ngặt, vậy thích khách là từ nơi nào xâm nhập vào mà có thể khiến thần không biết quỷ không hay? Hài nhi nghĩ… hắn là người trong sơn trang.”

Vân Kính Thiên xoa xoa cằm: “Ngươi nói đúng lắm! Chỉ có điều, người trong sơn trang đều được tuyển chọn một rất nghiêm khắc, vậy….”

Cẩn thận quan sát biến hóa trên gương mặt Vân Kính Thiên, Vân Khoảnh Dương không tìm ra được một tia sơ hở, trong lòng nghi hoặc, muốn nhanh chóng tìm ra đáp án, nhịn không được liền mở miệng hỏi: “Phụ thân, không biết người đã xem qua miệng vết thương trên thân thể hai người đó chưa?”

“Sao?” Vân Kính Thiên nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn, ý bảo hắn tiếp tục nói.

“Hôm đó, hài nhi có âm thầm xem qua miệng vết thương, vết tích để lại quả thực có điểm giống với “ Bích Lạc kiếm pháp” của Vân gia. Đường kiếm dứt khoát, gọn gàng, hơn nữa…” Vân Khoảnh Dương dừng lại một chút, thoáng nhìn qua biểu hiện của hắn, sau đó lai tiếp tục: “Chung quanh miệng vết thương có màu xanh lục.”

Vân Kính Thiên vừa nghe, giật mình đứng lên, giọng nói có chút bối rối: “Sao có thể như vậy? Không có khả năng đó! “Bích Lạc kiếm pháp” là bảo vật của Vân gia, chỉ trang chủ mới có tư cách kế thừa, lý nào người ngoài lại có thể biết được?”

“Việc này thực sự kỳ lạ?” Vân Khoảnh Dương nhíu mày: “Hiện tại chỉ có hài nhi và phụ thân biết được loại kiếm pháp này, mà chúng ta lại không có khả năng là hung thủ, thực sự vô cùng kỳ lạ….”

Hắn cố ý kéo dài thanh âm, lặng lẽ quan sát phản ứng của Vân Kính Thiên.

Ngày ấy, quan sát miệng vết thương trên cổ hai người đó, Vân Khoảnh Dương vẫn cho rằng thích khách chính là Vân Kính Thiên hoặc người hắn phái tới. Bởi vì sáng hôm đó, hắn luôn tỏa ra sát khí đối với mẫu tử bọn họ, cho nên không thể không nghi ngờ hắn. Còn có một sự kiện chưa cho hắn biết, thanh kiếm thích khách cầm trên tay chính là một trong tứ đại danh kiếm đã mất tích – "Thiên Tuyết kiếm".

Lúc nhỏ, Vân Khoảnh Dương đã từng thấy qua thanh kiếm này. Bởi vì cả thân kiếm đều có một màu tuyết trắng, đẹp đến nỗi không giống phàm vật nên hắn mới có thể nhớ kĩ tới vậy. Mà mười tám năm trước, Vân Kính Thiên tiếp quản Vân Vụ sơn trang không lâu lại đột nhiên tuyên bố "Thiên Tuyết kiếm" mất tích. Tuy rằng sau đó có phái người tìm kiếm nhưng nhiều năm trôi qua vẫn không có chút tin tức gì. Hiện tại nghĩ lại, có phải hắn cố ý nói mất để một mình độc chiếm?

Việc này thực sự khiến người ta hao tâm tổn trí mà.

Phụ tử hai người đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, cả thư phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng hít thở.

Đột nhiên, Vân Kính Thiên lên tiếng đánh vỡ sự yên tĩnh: "Dương Nhi, vi phụ có chút mệt mỏi. Hôm nay ngươi lui xuống trước đi."

Vân Khoảnh Dương nhìn nam nhân trước mắt, không sao tin nổi những điều mình vừa nghe thấy.

Tuy rằng Vân Kính Thiên đã gần năm mươi tuổi nhưng cơ thể cường tráng, gương mặt anh tuấn không lộ một chút dấu hiệu già cả, cũng chưa bao giờ hắn gọi Vân Khoảnh Dương tới rồi không làm gì cả, còn kêu trở về trước. Biểu hiện của hắn lúc này lại rất chân thật, thực khiến người ta khó hiểu.

"Vâng! Vậy phụ thân nghỉ ngơi cho tốt! Hài nhi xin phép đi trước."

Mặc dù biểu hiện của Vân Kính Thiên hôm nay rất khả nghi, nhưng lại giúp Vân Khoảnh Dương tránh được việc ghê tởm kia khiến hắn vô cùng vui vẻ.

Nhìn nhi tử ra khỏi thư phòng, Vân Kính Thiên không hề che dấu nội tâm kích động, gương mặt âm hiểm tới mức đến quỷ gặp cũng phải sợ hãi.

"Tại sao lại có thể như vậy? Người đó chắc hẳn đã chết. Đúng vậy! Là bị trận hỏa hoạn lớn năm đó thiêu chết. Chân hắn bị chính tay ta đánh gãy, những người thân tín đều bị ta diệt trừ, hắn không thể nào trốn thoát được. Thân thể hắn cũng cháy thành tro. Tuy rằng rất khó phân biệt nhưng vẫn tìm được đoạn kinh mạch bị đứt rời, không thể nào là giả được. Hắn chắc chắn đã chết rồi! Phải, hắn thực sự đã chết…"

Tâm trạng dần bình ổn, Vân Kính Thiên đứng dậy đối mặt với khoảng không của bức tường, tìm kiếm một lúc rồi nhấn xuống, chỉ nghe những tiếng "trát trát trát" vang lên, bức tường trước mặt hắn mở ra một thông đạo, thân thủ nhanh như chớp tiến vào, cánh cửa phía sau chậm rãi đóng lại.

Đối diện với bức họa duy nhất trong mật thất, Vân Kính Thiên tựa lưng lên ghế, chăm chú ngắm nhìn. Trong bức họa là một nam nhân tuấn mỹ dị thường, cả người tản ra khí chất tao nhã cao quý, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười đạm mạc. Quả thực so với Vân Khoảnh Dương thì có tới bảy phần tương tự.

Vân Kính Thiên nhìn nam nhân trong bức họa. Bi thương, phẫn nộ, ái mộ, tuyệt vọng, từng cảm xúc thay nhau thoáng qua, nhưng cuối cùng đọng lại trong đáy mắt hắn chỉ có sự điên cuồng vô tận.

10. Quyển 1 - Chương 9: Vị Khách Từ Xa Tới

Rời khỏi thư phòng, Vân Khoảnh Dương vẫn chưa vội trở về tẩm phòng của mình mà vui vẻ tản bộ trong sơn trang.

Bóng đêm buông xuống, cái nóng bức ban ngày dần dần tan biến, từng ngọn gió mát mẻ mang theo chút hương vị tươi mát của cây cỏ khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Chậm rãi bước đi, trong lòng vẫn suy nghĩ về vấn đề lúc nãy: "Chẳng lẽ thích khách không có liên quan tới lão gia hỏa này? Hoặc là… có người muốn giá họa cho hắn?"

Vân Khoảnh Dương đột nhiên dừng lại, xoa cằm, càng nghĩ càng thấy có khả năng đó, nhưng mà…. Hắn nhíu mày: "Tại sao lại chọn người của Lan Uyển? Lẽ nào thực sự có gian tế trong sơn trang, bởi vì thấy cảnh tượng ban sáng nên hắn cố ý nhắm vào họ? Việc này hiển nhiên sẽ không ảnh hưởng lớn tới lão gia hỏa kia, có điều… kiếm pháp thích khách sử dụng dường như khiến cho hắn bị uy hiếp."

Trong đầu đột nhiên nhớ tới gương mặt lạnh lùng của nam nhân nọ, Vân Khoảnh Dương không khỏi ác tâm cười thầm.

"Mặc kệ ra sao, xem ra thích khách không phải người của hắn. Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn." Khóe miệng Vân Khoảnh Dương khẽ nhếch lên. Ban ngày thoạt nhìn qua thì đó là một gương mặt ôn nhu, trong bóng đêm lại khiến người ta cảm thấy tà mị tới dị thường.

Quan sát vị trí hiện tại của mình, Vân Khoảnh Dương đột nhiên phát giác, không biết mình đã đứng trên con đường nhỏ đi tới Lan Uyển từ khi nào, trong tâm trí lại hiện lên gương mặt đáng yêu đang nghiến răng nghiến lợi, thực vô cùng sinh động.

"Tại sao lại đi tới nơi này chứ?" Vân Khoảnh Dương lắc lắc đầu, cố gắng đem hình ảnh kia đuổi ra khỏi tâm trí, nhíu mày, thoáng nhìn qua Lan Uyển cách đó không xa, sau đó không chút nghĩ ngợi, lập tức xoay người rời khỏi. Tuy rằng gương mặt đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng trái tim kịch liệt đập liên hồi lại tố cáo sự kích động của hắn.

"Sao lại như thế này? Không thể như thế được? Ta không được phép có ý nghĩ đặc biệt với nàng, bởi vì… nàng là muội muội của ta. Đó là sự thật không thể thay đổi."

Vân Phi Vũ ôm đầu nằm trên giường lăn qua lăn lại khiến Bích Nha ngồi bên cạnh không khỏi thở dài.

"Tiểu thư, sao người lại như vậy chứ. Nghĩ không ra thì đừng tiếp tục nghĩ, phải khiến bản thân khó chịu mới vừa lòng sao? Người xem chính mình đi, cơm chiều cũng không ăn được mấy miếng. Với thân thể này của người, muốn gả đi cũng không ai dám cưới đâu."

Vân Phi Vũ thôi lăn lộn, gãi gãi đầu: "Cũng đúng nga. Với cơ thể như thế này thì muốn chạy trốn cũng trốn không xong. Xem ra từ ngày mai, ta phải bắt đầu rèn luyện."

Bích Nha vừa nghe lời này liền biết nãy giờ đúng là ông nói gà bà hiểu vịt. Tiểu thư nhà mình từ sau khi mất trí nhớ… hình như lối suy nghĩ có chút khác thường. Bích Nha bất đắc dĩ ngán ngẩm, bắt đầu dọn dẹp chén dĩa trên bàn.

Nhìn lên sa trướng trên đỉnh đầu, Vân Phi Vũ cảm thấy mình thực ngốc nghếch. Trước kia y không giỏi suy nghĩ, kỳ thực phải nói là lười suy nghĩ, hơn nữa bên cạnh còn có một muội muội thông minh như vậy càng khiến y không muốn nghĩ nhiều. Nhưng hiện tại chỉ có thể dựa vào bản thân, mà vấn đề này lại liên quan tới tự tôn nam nhân cùng tự do của mình. Thật sự khiến cho người ta khó có thể lựa chọn mà.

Nghĩ một lúc, Vân Phi Vũ liền ngáp một cái: "Quên đi, ngày mai còn có chuyện khác để làm." Y kéo chăn quá đầu, thanh âm ngáy ngủ khẽ vang lên.

Một tháng sau, Vân Phi Vũ cùng Vân Khoảnh Dương tựa hai đường thẳng song song, mỗi người đều chuan tâm vào việc của mình, không lúc nào cùng nhau xuất hiện. Một người là có tâm, một người là vô tình.

Vân Khoảnh Dương mỗi ngày đều theo bên cạnh phụ mẫu, xử lý một số việc nhỏ trong sơn trang, sau đó luyện công, ngoại trừ thời gian phải ra ngoài để làm chút công chuyện thì những chuyện khác đều thoải mái, còn chuyện của Vân Phi Vũ thì hắn chẳng hề quan tâm, tựa hồ đã đưa hình ảnh của nàng ra khỏi tâm trí.

Về phần Vân Phi Vũ, mỗi ngày y đều cố gắng bổ sung dinh dưỡng, rèn luyện thân thể. Những lúc rảnh rỗi đều mang vấn đề tự tôn và tự do bản thân ra suy nghĩ, có điều… cuối cùng vẫn chẳng có chút tiến triển nào. Ngược lại, thân thể y rắn chắc hơn trước rất nhiều.

Mười lăm tuổi, cơ thể còn chưa định hình hoàn chỉnh, độ mềm dẻo vẫn rất tốt, vậy nên việc luyện tập tiến triển khá thuận lợi. Trừ việc mỗi ngày đều chạy bộ, tập thái cực quyền, y bắt đầu gia tăng cường độ các bài vận động để củng cố sức bật cùng độ kiên cố của cơ bắp.

Trước kia Vân Phi Vũ từng hoạt động trong chợ quyền anh ngầm, nói là quyền anh, nhưng thực ra là quyền anh kết hợp với các môn thể thao và võ thuật khác, nên ngoài việc gia tăng cường độ rèn luyện cơ thể, y còn luyện tập khả năng linh hoạt của các giác quan. Mỗi ngày Bích Nha đều nhìn y làm những hành động quái dị này. Lúc đầu, nàng nghĩ y đang chơi đùa, nhưng là sau một sự kiện, nàng có một ánh nhìn khác hẳn.

Bích Nha nhớ rõ, ngày hôm đó nàng ở trong phòng dọn dẹp, leo lên thang để quét bụi trên xà nhà lại không phát hiện một bên chân thang bị gãy. Cả thân thể đong đưa trên cao, cây thang cũng kịch liệt rung chuyển khiến nàng lập tức ngã ra sau, đúng lúc này, Vân Phi Vũ bước vào phòng.

Từ cánh cửa tới cây thang cách nhau bốn, năm bước. Nếu là người có khinh công thì khoảng cách ấy thực không đáng kể, nhưng đối với một tiểu thư khuê các thân thể mảnh mai… thực sự không có cách nào cứu người khác được. Có điều… không biết Vân Phi Vũ dùng loại võ công gì mà trong nháy mắt đã chạy tới nơi, nghiêng người bắt lấy chân thang rồi đột nhiên hét lớn một tiếng, ngay lập tức bắt được cây thang và cứu được Bích Nha. Sau đó, y đặt cây thang trở lại xà nhà.

Sắc mặt Bích Nha trở nên trắng bệch. Sau khi xuống khỏi cây thang, nàng vội vã lo lắng cho cơ thể Vân Phi Vũ, xoay y vài vòng xem xét. Nhìn sắc mặt y hồng nhuận, chỉ có chút khó thở mới khiến nàng an tâm.

Bích Nha ngạc nhiên hỏi y đã học loại võ công gì.

Vân Phi Vũ cảm thấy dùng ngôn ngữ hiện đại giải thích thì rất phiền toái, chỉ nói là lúc đó quá kinh hoảng nên đầu óc cũng không rõ ràng, sau khi cứu được nàng mới biết mình vừa làm gì. Sau đó, y đứng một bên cười ngây ngốc, né tránh những câu hỏi của Bích Nha.

Tháng chín, mùa thu đang tới gần. Các nông trang của Vân Vụ sơn trang phân bố ở khắp nơi đều chuyển tới đủ loại trái cây cùng đặc sản. Ngoại trừ chủ uyển, các uyển khác cũng được chia một ít, mà những loại trái cây này thực sự khiến Vân Phi Vũ yêu thích, cả ngày đều cầm nguyên quả rồi trực tiếp cắn, chẳng kịp chờ hạ nhân giúp "nàng" gọt vỏ, đúng là không có chút hình tượng "tiểu thư khuê các". Hạ nhân trong Lan Uyển tựa hồ đã quen thuộc với tính cách của tiểu thư nhà mình, chỉ có Bích Nha là chẳng bao giờ bỏ cuộc, cả ngày ghé vào tai y lải nhải: "Tiểu thư! Dáng vẻ, chú ý dáng vẻ a…"

Lại nói về vấn đề tự tôn và tự do, Vân Phi Vũ hàng ngày sống trong cảnh tiêu dao khoái hoạt cũng dần dần quên mất, nhưng ý định của y vẫn không thay đổi.

Vân Vụ sơn trang được đặt trên đỉnh núi lớn. Để thuận tiện cho việc đi lại nên mở một thông đạo đủ lớn cho hai mã xa chạy song song. Tất nhiên, để mở một con đường lớn như vậy trên đỉnh núi thì chỉ tài khí (tiền tài) của Vân gia mới có thể hoàn thành.

Một ngày giữa tháng.

Một chiếc mã xa chạy như bay trên đường lớn, hướng tới đỉnh núi. Thân xe bám đầy tro bụi cùng bùn lầy, dường như đã trải qua một chặng đường khá xa. Người cầm cương là một nam tử trẻ tuổi, y phục trắng *** đã bị tro bụi nhuộm thành màu xám, gương mặt anh tuấn ôn nhuận tràn đầy mệt nhọc cùng lo lắng.

Hoa cúc mùa thu đua nở, bao phủ cả vùng rừng núi hoang dã, mang theo hương thơm nhè nhẹ khiến gương mặt ai kia thoáng hiện lên nụ cười yếu ớt. Hai bên đường của sơn trang đều trồng cây phong, lúc này lá cây vẫn còn lưu lại màu xanh dịu, nhưng rìa mỗi phiến lá đã lộ một chút sắc vàng, dưới ánh mặt trời liền trở nên lấp lánh, vẽ từng dải quang hoa trên mặt đất.

Đường lên núi có chút khó khăn, nhưng chiếc mã xa kia luôn thẳng hướng chạy như bay. Phong cảnh hai bên đường dẫu có đẹp, nam tử cũng không có sức lực cùng tâm tình để thưởng thức. Hai mắt mang theo tơ máu, tập trung nhãn thần chăm chú nhìn phía trước.

"Nhanh thôi, sắp tới nơi rồi! Sương Nhi, cố gắng kiên trì! Đại ca nhất định sẽ chữa khỏi cho muội."

11. Quyển 1 - Chương 10: Hôn Nhân Giao Dịch

Nam tử thuần thục điều khiển mã xa vòng qua khúc quanh, một tòa hồng tường lục ngói vây quanh trang viên xuất hiện trước mắt. Tới gần thêm một chút, nam tử có phần chấn động bởi bức tường cao hơn một trượng cùng cặp sư tử đá to lớn chấn trụ trước cửa sơn trang. Thực sự tới hoàng cung cũng không có được loại khí thế như vậy.

Dừng mã xa trước cửa sơn trang, nhìn về phía cánh cửa to lớn, nam tử hướng vào trong xe nói "Chờ.", sau đó nhấc vạt áo đi lên, nâng tay cầm dũng trụ* gõ cửa, "bang bang bang" tiếng gõ cửa không ngừng vang lên.

(*Dũng trụ: là vòng sắt hình tròn trên đầu sư tử, dùng để gõ cửa, thường thấy ở các gia tộc lớn, giàu có.)

Một hồi lâu sau, cánh cửa hé ra một khe hở, hai người một thấp một cao, thân mặc y phục màu xanh, đội nón đen ghé đầu nhìn ra ngoài.

Cả hai hoài nghi nhìn nam tử trước mặt, người có thân hình thấp bé hơn lên tiếng: "Xin hỏi công tử tới Vân Vụ sơn trang có chuyện gì?"

Thái độ cung kính nhưng ngữ khí lại có chút lãnh đạm, chứng tỏ nam tử cũng không được hoan nghênh.

Nam tử không hề để ý tới thái độ của hai người, lập tức ôm quyền nói: "Tại hạ Tích Vô Nhai xin cầu kiến trang chủ."

Vừa nghe người nọ muốn gặp trang chủ, thái độ hai người trở nên cung kính hơn rất nhiều. Người thấp bé lại hỏi tiếp: "Xin hỏi Tích công tử có hẹn trước với trang chủ? Hay là công tử có thư mời do chính trang chủ viết?"

"Không có…" Tích Vô Nhai lắc đầu.

Vừa nghe cái gì cũng không có, người thấp bé lập tức lên tiếng đuổi khách: "Xin công tử thứ lỗi, trong trang có quy định không tiếp đãi ngoại nhân. Thỉnh ngài trở về đi."

Nói xong liền đưa tay đóng cửa, lại phát giác cánh cửa không hề xuy chuyển, ngó ra ngoài nhìn thử, thì ra nam tử kia dùng ngón trỏ chặn lại.

"Ngươi là ai lại dám cả gan tại nơi này giương oai? Ngươi có biết Vân Vụ sơn trang là nơi nào không?"

Người có vóc dáng thấp bé tức giận, lập tức nhảy ra ngoài, thủ thế chuẩn bị tiến lên "xử lý" nam tử kia lại bị người có vóc dáng cao ráo ở phía sau giữ chặt lại.

"Vị công tử này, đây là quy củ trong trang. Thỉnh công tử đừng gây khó dễ cho hạ nhân chúng ta."

Tích Vô Nhai thu hồi ngón tay đặt trên cánh cửa, ôm quyền, gương mặt lộ vẻ áy náy: "Chỉ vì đây là việc có liên quan tới mạng người, cho nên tại hạ có chút mạo phạm. Thỉnh nhị vị tiểu ca thứ lỗi."

Thấy hai người dường như muốn vào cửa, hắn vội vàng lấy ra một vật từ trong ngực áo, đưa ra phía trước: "Xin nhị vị tiểu ca chờ một chút! Mong hai người mang vật này giao cho quý trang chủ để hắn định đoạt xem có muốn gặp tại hạ hay không, được chứ?"

Người có vóc dáng thấp bé đang định lên tiếng cự tuyệt, không ngờ lại bị người vóc dáng cao hơn chặn lại. Lệnh bài màu đen, đặt vào tay có hàn khí, mặt trên có khắc một từ "Võ" rất rõ ràng. Thoáng nhíu mày, lại nhìn qua nam tử, lãnh đạm lên tiếng: "Xin chờ một chút."

Nam tử tươi cười cảm kích, bình tĩnh chờ ngoài cửa.

Ước chừng một khắc sau, đại môn mở ra hoàn toàn, lần này bước ra là một vị lão giả tóc hoa râm, chính là Yến bá, quản gia của Vân Vụ sơn trang.

Lão quản gia cung kính thi lễ với Tích Vô Nhai, đem lệnh bài trả lại cho hắn, nâng tay thể hiện tư thế chào đón: "Mời công tử! Trang chủ hiện đang chờ người ở phòng khách."

Tích Vô Nhai quay đầu nhìn mã xa dưới thềm cửa. Lão quản gia hiểu ý, phân phó hai người xử lý mọi việc ổn thỏa, sau đó mời hắn vào sơn trang.

Cả chặng đường dài Tích Vô Nhai cũng không để ý chung quanh. Đi sau lão quản gia, cảnh sắc thanh nhã của khu vườn thực sự thu hút tầm mắt của hắn, trong lòng không khỏi tán thưởng. Khi nhìn bức tường cao vút bao quanh sơn trang cùng cặp sư tử đá trước cửa, hắn còn tưởng rằng bên trong cũng là một khung cảnh lạnh lẽo.

"Lão bá, tại hạ có điều không rõ ràng, không biết có thể hỏi người một chút?"

Lão quản gia không dừng cước bộ, hơi nghiêng đầu cung kính nói: "Xin công tử cứ hỏi."

"Tại hạ thấy cảnh sắc trong vườn tú lệ động lòng người, nhưng tại sao trước cửa lại đặt hai con sư tử đá lớn như vậy, hơn nữa tường vây còn cao gấp hai lần bình thường?"

"Nga! Công tử hỏi chính là chuyện này sao?" Lão giả cười ha hả.

"Kỳ thực lúc trang viên mới xây thì tường vây cũng không cao tới vậy, trước cửa cũng chưa bài trí bất kỳ vật gì. Vì sao lại có cảnh tượng như bây giờ… Vậy phải nói tới thời điểm sơn trang mới xây dựng thanh thế. Ngọn núi này trước kia gọi là "Bách Minh sơn", lão tổ tông quyết định mua lại nó vì cảnh trí thực sự rất đẹp. Sau khi việc xây dựng trang viên hoàn thành, lão tổ tông vẫn chưa phong sơn chặn đường lên núi là vì người có tấm lòng nhân hậu, sợ chặt đứt nguồn sống của nông dân và các hộ săn bắn dưới chân núi. Sau đó người cho tu bổ đường sá đi cho mã xa qua lại, bởi vậy trên núi bắt đầu có nhiều người. Trên đỉnh núi lại chỉ có duy nhất một trang viên này, bởi vì nhiều năm phong tỏa không quan hệ với bên ngoài nên khiến mọi người tò mò, từ đó về sau cũng khó có sự bình yên nên lão tổ tông cho cải biến lại bên ngoài thành như vậy."

"Không phải cho người canh gác cũng rất tốt hay sao?"

"Công tử có điều không biết. Lão phu nhân là người thờ Phật, thường dạy các thiếu gia, tiểu thư cùng hạ nhân phải làm việc thiện, dần dà, việc này trở thành thói quen của mọi người trong trang viên. Như công tử đã nói, thủ vệ cũng có thể đối phó với đạo tặc, nhưng dùng phương pháp đó để đối phó với sự tò mò của những người bình thường thì tựa hồ có điểm nặng tay nên lão tổ tông mới cho xây dựng tường vây cao như vậy, sau đó đặt hai con sư tử đá trước cửa để tạo khí thế uy hiếp, khiến cho người bình thường không dám tới gần nơi này."

"Nga… thì ra là thế! Lão phu nhân thực sự nhân từ."

Lão quản gia không đáp lời nhưng liên tục gật đầu, chứng minh hắn vô cùng đồng ý với câu nói của Tích Vô Nhai.

Đi qua một rừng trúc xanh tươi cùng một hành lang dài uốn quanh bờ hồ, Tích Vô Nhai được lão quản gia đưa tới một gian phòng bài trí thanh nhã, tản mát hương thơm của trà, mà trong phòng, không biết từ lúc nào đã có hai người, một già một trẻ đang đợi hắn.

Nhìn thần thái cùng ánh mắt tương tự của hai người nọ, với sự hiểu biết về Vân Vụ sơn trang của Tích Vô Nhai, hắn nhận ra người lớn tuổi là đương nhiệm trang chủ Vân Kính Thiên, mà nam tử trẻ tuổi chính là đại thiếu gia Vân Khoảnh Dương.

Từng bước tiến tới gần, cung kính hướng hai người ôm quyền: "Tích Vô Nhai bái kiến trang chủ, thiếu trang chủ. Đột nhiên ghé thăm, quấy rầy sự yên tĩnh của hai vị, thỉnh thứ lỗi!"

"Ha ha ha…Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên. Không nghĩ tới đương kim võ lâm minh chủ lại trẻ tuổi như vậy. Minh chủ có thể tới trang viên của ta làm khách chính là vinh hạnh lớn lao cho ta, sao có thể nói là quấy rầy? Đến đây, mời ngồi."

"Trang chủ quá khách khí. Nói thế nào thì tại hạ cũng là tiểu bối, người gọi ta Vô Nhai là tốt rồi."

"Được, được, Vậy lão phu mà từ chối thì thực là bất kính."

Đợi ba người ngồi vào chỗ của mình, từ tốn nói chút việc trong giang hồ, gương mặt Tích Vô Nhai đã lộ chút lo lắng, đang muốn trực tiếp lên tiếng lại không ngờ Vân Kính Thiên đột nhiên thay đổi ngữ khí, trịnh trọng hỏi: "Lần này Vô Nhai tới hẳn là có chuyện quan trọng. Ngươi coi, chỉ lo nói chuyện phiếm mà ta đã quên mất việc này. Ngươi nói xem, lần này tới là vì việc gì? Nếu lão phu có thể giúp được nhất định sẽ dốc sức ủng hộ."

"Lão cáo già này nói thực dễ nghe." Tích Vô Nhai thầm mắng, hắn thực sự hiểu được quỷ kế của kẻ ngồi trước mặt. Vân Kính Thiên hẳn đã biết lần này hắn đến là có chuyện muốn thỉnh cầu nên cố tình kéo dài thời gian để "nâng giá". Nói toàn lực… cũng phải xem đối phương đưa ra cái giá như thế nào. Thực không hổ là thương nhân, lấy lợi lộc đặt lên trước.

Thoáng suy nghĩ, Tích Vô Nhai đứng dậy chắp tay: "Không dám giấu diếm! Tại hạ đến đây thực sự là có việc muốn thỉnh cầu trang chủ, cho nên… mong trang chủ giúp đỡ."

"Ha hả…Vô Nhai không cần khách khí, mời nói."

"Là như thế này. Muội muội của tại hạ bị người ta ám toán, hạ kỳ độc, lại không có thuốc giải. Mạng sống của nàng đang rất nguy hiểm. Tại hạ nghe theo lời của diệu thủ hồi xuân Đổng lão tiên sinh mới biết được thế gian có một bảo vật. Nó không chỉ có thể trị được bách bệnh mà còn có công hiệu cải tử hoàn sinh. Tuy rằng bảo vật này phi thường khó tìm, nhưng theo tại hạ biết, trong tay trang chủ đang giữ bảo vật ấy, cho nên thỉnh ngài…"

"Nga Không biết ý Vô Nhai ngươi là bảo vật gì?"

"Bích nhãn ngọc thiềm."

Vân Kính Thiên trầm ngâm một lát, vẻ mặt khó xử: "Vô Nhai nói đúng. Bích nhãn ngọc thiềm quả thực do lão phu nửa năm trước đoạt được, nhưng mà…."

Vừa nghe "nhưng mà", Tích Vô Nhai vội vàng tiếp lời: "Trang chủ có điều gì khó xử xin nói thẳng, nếu là việc tiền tài thì ngài liền ra giá."

"Ngươi hiểu lầm." Vân Kính Thiên khoát tay: "Bích Nhãn ngọc thiềm là ta mua để trị thương. Tuy rằng cũng có các loại dược liệu quý khác có tác dụng tương tự, nhưng nghe nói thuốc này không chỉ có tác dụng trị thương, đồng thời còn có thể gia tăng công lực, cho nên…"

Những lời này rõ ràng là từ chối, nhưng Tích Vô Nhai có việc cầu người, không thể nề hà, trầm tư một lát rồi cắn răng nói: "Thỉnh trang chủ trực tiếp ra điều kiện. Tiểu muội thực sự không thể chống đỡ lâu hơn."

"Được lắm." Vân Kính Thiên vỗ tay khen ngợi: "Vô Nhai quả là người sảng khoái, vậy lão phu sẽ nói thẳng."

"Vô Nhai năm nay bao nhiêu tuổi? Trong nhà đã có thê tử hay chưa?"

Tích Vô Nhai ngẩn người, tuy rằng không hiểu ý tứ của lão cáo già này, nhưng vẫn trả lời thành thực: "Tại hạ năm nay đã hai mươi sáu, hiện chưa có thê tử."

"Nga, vậy thì chuyện này sẽ dễ dàng hơn." Vân Kính Thiên nâng chung trà lên nhấp một ngụm, sau đó lại nói: "Tuy Vân gia ta nhiều thế hệ kinh thương, nhưng cũng được coi là có thế lực. Mặc dù phần lớn nữ nhi đều do thiếp thất sinh hạ, chẳng qua trước nay lão phu đều đối xử bình đẳng, nên sẽ không đành lòng cho các nàng làm thiếp để người ta khi dễ. Trong nhà Vô Nhai chưa thú thê, như vậy, ta có thể an tâm giao nữ nhi của mình cho ngươi, mà "Bích Nhãn ngọc thiềm" sẽ là của hồi môn."

"……."

Tích Vô Nhai ngây người, hắn đã nghĩ Vân Kính Thiên sẽ đưa ra một điều kiện vô cùng xảo quyệt, không ngờ rằng…Nhưng nghĩ lại, điều này càng khó làm cho người ta chấp nhận được.

"Dù nói thế nào thì đây cũng là việc hôn nhân đại sự, sao có thể mang ra giao dịch giống như trò đùa? Chính ta mới hạ quyết tâm cả đời sẽ không thú thê sinh tử (cưới vợ sinh con), có điều… nhìn bộ dáng của lão cáo già này… dường như hắn đã lập sẵn bẫy chờ ta chui vào, bây giờ còn bày ra cái bộ dạng "tình thế bắt buộc" với gương mặt tươi cười như vậy."

Bản năng muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ tới muội muội là thân nhân duy nhất của mình, Tích Vô Nhai thực không đành lòng để nàng biến mất ngay trước mắt: "Tuy không biết lão cáo già này đang chơi trò gì, nhưng trong chốn giang hồ, ai lại chẳng biết hắn đem nữ nhi của mình thành vật phẩm tiến hành giao dịch mua bán, làm gì có cái gọi là thân tình. Lần này hắn đem nữ nhi tới bên cạnh ta là muốn tìm người thay hắn giám sát? Hay là muốn lợi dụng danh hiệu võ lâm minh chủ? Bất quá, dù là ý đồ gì thì ta cũng sẽ không cho hắn toại nguyện. Một khi đã như vậy thì chỉ còn cách gặp chuyện nào thì giải quyết chuyện đó."

12. Quyển 1 - Chương 11: Giao Dịch Được Thành Lập

Tích Vô Nhai lập tức đứng dậy, khom lưng bái một cái, gương mặt lộ vẻ tươi cười: "Tiểu tế bái kiến nhạc phụ đại nhân. Bất quá... không biết nhạc phụ muốn đem vị tiểu thư nào gả cho Vô Nhai làm thê tử?"

"Việc này... lục nhi, thất nhi, bát nhi cùng cửu nhi của lão phu đều đã tới tuổi xuất giá. Vậy Vô Nhai hãy gặp qua các nàng một lần rồi mới quyết định, thế nào?"

"Lão già khốn kiếp, thực coi ta là người mua hàng, mang nữ nhi của mình ra làm thương phẩm để người ta chọn lựa. Ngươi đã như thế, vậy ta cũng không khách khí."

Tích Vô Nhai lập tức gật đầu, không chút do dự: "Như vậy cũng tốt."

Lúc này, Vân Khoảnh Dương đột nhiên lên tiếng: "Phụ thân, người đã quên rồi sao? Ngũ muội của Lan Uyển cũng đã tới tuổi xuất giá."

"……"

Vân Kính Thiên thoáng nhìn hắn, trầm mặc một lúc mới lên tiếng: "Không phải phụ thân quên, mà mẫu thân nàng mới qua đời. Hiện tại cùng nàng bàn chuyện hôn sự quả thực có chút không thích hợp."

"Phụ thân, ngũ muội không thích nói chuyện nên tính cách có chút kỳ lạ. Nếu để nàng một mình trong Lan Uyển nhỏ bé đó thì nàng sẽ không thể vượt qua bi thương được. Hài nhi nghĩ lần này cũng là một cơ hội. Trước tiên không kể tới việc Tích huynh có thể chọn trúng ngũ muội hay không, chúng ta để nàng tiếp xúc với mọi người cũng là việc nên làm."

"……."

Vân Kính Thiên ngưng mi nghĩ ngợi, nói: "Dương nhi, ngươi nói cũng phải. Vậy cho người gọi các nàng cùng tới đây đi."

"Được, hài nhi đi phân phó hạ nhân."

Ra khỏi phòng khách, Vân Khoảnh Dương nhẹ nhàng thở ra. Hắn không hiểu vì sao lão cáo già này không đề cập tới Vân Phi Vũ, nhưng nhất định không phải hắn lo lắng cho nha đầu kia mới làm như vậy.

"Nhất định là có dụng ý khác. Ta cũng nên nhân cơ hội này mà hoàn toàn loại bỏ hình bóng của nàng ra khỏi tâm trí, mắt không thấy tâm sẽ không động. Tuy rằng vẫn lấy lí do nàng là muội muội để áp chế cảm xúc kỳ lạ trong lòng, nhưng hiệu quả sẽ không thể kéo dài, gương mặt giận dữ xinh đẹp kia luôn xuất hiện trước mắt. Xem ra dòng máu của Vân Gia thực sự rất đáng sợ, có thể nảy sinh tình cảm không bình thường với người có cùng huyết thống."

Tự giễu cong lên khóe miệng, Vân Khoảnh Dương lập tức gọi tới năm hạ nhân rồi phân phó mỗi người đi tới tứ uyển Hạ, Thu, Lan, Trúc mời năm vị tiểu thư. Nhìn đám hạ nhân đi xa, hắn xoay người trở lại trong phòng.

Vân Phi Vũ đang ở trong đình viện tập cước bộ, đột nhiên nhận được lệnh của phụ thân phải tới khách phòng gặp khách. Vừa nghi hoặc, vừa khó hiểu, Vân Phi Vũ theo sau gã tiểu tư, trên đường đi lại gặp mấy tỷ muội khác, việc này càng làm y thêm bất an.

Sải bước tiến qua bậc cửa, Vân Phi Vũ thấy trong phòng là phụ tử Vân Kính Thiên cùng Vân Khoảnh Dương, còn có một nam nhân xa lạ. Y nhất thời bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là coi mắt, nói coi mắt còn là dễ nghe, biết đâu chính mình cũng là "cừu con" để người ta tuyển chọn nha."

Vân Phi Vũ cười lạnh, không nói một lời, đi theo chúng tỷ muội bái kiến nam nhân được gọi là phụ thân kia, cũng không thèm liếc mắt tới Vân Khoảnh Dương, mất công nhìn thấy gương mặt đáng ghét đó lại thêm tức tối.

Vân Khoảnh Dương vẫn duy trì nụ cười ôn hòa nhìn về phía các muội muội của mình, kỳ thực hắn đang âm thầm theo dõi phản ứng của Vân Phi Vũ, bởi vì "Những người khác cũng là con rối mặc cho lão gia hỏa kia giật dây giống ta, duy chỉ có nàng sẽ không như vậy."

Hao tổn tâm trí đem nàng thêm vào danh sách, chính là muốn đưa nàng ra khỏi cuộc sống, nhưng nhìn gương mặt xinh đẹp kia căn bản luôn khinh thường, không để mắt tới mình, nhất thời, tự tôn nam nhân bị tổn thương, hỏa nộ cuồng phát.

"Dương Nhi, ngươi làm sao vậy? Không thoải mái sao? Nếu trong người không thoải mái thì trở về nghỉ ngơi trước." Vân Kính Thiên nghiêng đầu nhìn hắn, lại dùng khóe mắt khẽ liếc qua Vân Phi Vũ, sắc mặt âm trầm.

Vân Khoảnh Dương cả kinh, sau lưng tuôn ra một trận mồ hôi lạnh: "Sao ta lại thất thố như vậy, lại còn là trước mặt lão cáo già này. Không thể như vậy nữa!" Bình ổn lại tâm tư, hắn lập tức đáp lời: "Hài nhi không sao, chỉ là nhìn *** thần của ngũ muội tốt như vậy nên có chút xúc động."

Vừa nghe nhắc tới mẫu thân, không biết người nọ là vô tình hay cố ý chạm tới nỗi đau của mình, nhưng ngại trước mặt có nhiều người như vậy, Vân Phi Vũ kiềm chế hỏa nộ trong lòng, hít thở sâu, coi như không thấy hắn.

" Nga…" Vân Kính Thiên nhìn Vân Phi Vũ thật kỹ, phát giác sắc mặt nàng hồng nhuận, trên người căn bản không tìm ra chút bi thương, nhất thời hiểu được cảm giác của Vân Khoảnh Dương. Sau đó hắn hững hờ quay đi, dường như người hắn vừa nhìn là ai đó xa lạ, cùng hắn không có chút quan hệ.

Vân Khoảnh Dương thấy Vân Phi Vũ phẫn nộ xiết chặt hai tay lại vẫn không để mắt tới mình dù chỉ thoáng qua, trong lòng không khỏi có chút hối hận, đồng thời cũng có một tia mất mác, nhưng cảm giác đó lại nhanh chóng bị lý trí chôn vùi.

"Dương Nhi, ngươi giới thiệu các muội muội của ngươi cho Vô Nhai đi."

"Tuân mệnh."

Năm người xếp thành một hàng theo thứ tự lớn nhỏ. Vân Phi Vũ năm nay mười lăm tuổi, cũng là người lớn tuổi nhất. Chỉ vì phụ thân các nàng luôn nhanh chóng đem các nàng đổi lấy tiền tài địa vị nên mới tạo nên việc tiểu thư chưa xuất giá lớn tuổi nhất của Vân Vụ sơn trang cũng chỉ mới mười lăm tuổi. Không biết Vân Khoảnh Dương suy nghĩ ra sao lại cố ý xoay vòng người nhỏ tuổi nhất cạnh Vô Nhai, sau đó lần lượt giới thiệu.

Ít nhất mười ba tuổi, lớn nhất cũng chỉ mới mười lăm. Tuy rằng nữ tử mười ba, mười bốn tuổi đã xuất giá thực không ít, nhưng phần lớn là hài tử trong gia đình nghèo khó, vì sinh nhai mà bất đắc dĩ đem nữ nhi gả sớm. Người phú quý thường kinh rẻ việc này.

Tích Vô Nhai ồ lên, hắn vốn nghĩ binh tới tướng chặn, nước tới đắp bờ, nhưng trước mặt lại là mấy tiểu cô nương còn chưa trưởng thành, nội tâm nhất thời cảm thấy tội lỗi, càng cảm thấy kẻ làm phụ thân như Vân Kính Thiên đến heo chó cũng không bằng. Heo chó còn có thể tận tâm nuôi con cái lớn lên, còn hắn cũng chỉ cung cấp các nàng nơi ăn chốn ở, không cho các nàng một chút quan tâm đáng có của người làm phụ thân. Nam nhân này thân làm phụ thân, nhưng có lẽ trong mắt hắn, nữ nhi hắn sinh ra cũng chỉ là vật dùng để lợi dụng, là thương phẩm trao đổi qua lại mà thôi.

"Mười ba tuổi quá nhỏ, ta cũng đã hai mươi sáu. Tuy rằng cưới nàng về cũng chỉ có danh nghĩa nhưng vẫn phải sắp xếp sao cho thỏa đáng. Ai nha…. Lớn nhất cũng kém ta tới mười một tuổi, nhưng mà người này…." Tích Vô Nhai nhìn về phía Vân Phi Vũ.

Vóc dáng so với nữ tử bình thường có chút cao, gầy. Tuy rằng chỉ có mười lăm nhưng trên người nàng lại toát ra vẻ lạnh lùng không hợp tuổi, không giống các vị tiểu thư còn lại, luôn cung kính dịu dàng. Lúc hành lễ với hắn, rõ ràng gương mặt nàng có mang theo địch ý cùng xem thường, thoạt nhìn quả không giống hài tử của Vân Kính Thiên, thực khiến Tích Vô Nhai hứng thú.

"Nữ tử này… thú vị."

Trong lòng đã ra quyết định, Tích Vô Nhai đi đến bên cạnh Vân Phi Vũ, khẽ cúi người với Vân Kính Thiên: "Khẩn cầu nhạc phụ đem vị tiểu thư này gả cho Vô Nhai."

"Ha ha ha" Vân Kính Thiên cười lớn vài tiếng, mỉm cười nhìn về phía hai người.

"Ánh mắt của Vô Nhai rất tốt. Đứa con này của ta ngày thường có chút cứng đầu, nhưng trí tuệ hơn người. Hy vọng sau này ngươi có thể đối xử tốt với nàng."

"Vâng. Tiểu tế xin nghe lời dạy bảo của nhạc phụ. Tiểu tế chắc chắn sẽ đối xử tốt với ngũ tiểu thư." Nói xong, trong lòng cảm thấy thực thú vị, khẽ liếc nhìn Vân Phi Vũ.

Vân Phi Vũ bỗng nhiên trở nên ngây ngốc khi nghe nam nhân kia muốn chọn mình làm nương tử. Bộ dạng ngây dại của y cứ duy trì như vậy, tựa như không thể chấp nhận sự thật.

Tuy biết rằng đây là cơ hội tốt để rời khỏi sơn trang, nhưng tự tôn nam nhân khiến thâm tâm y có chút không muốn chấp nhận, cho nên y mới giở trò trước mặt Vân Kính Thiên, bày ra bộ mặt khó chịu cho nam nhân kia xem, lại không nghĩ tới… "Ánh mắt của tên kia có phải có vấn đề rồi không. Trên mặt ta đã thể hiện rõ ràng địch ý và chán ghét, bộ không thấy sao? HỪ!"

Không biết những tỷ muội khác rời đi từ khi nào, tới lúc Vân Phi Vũ thoát khỏi bộ dạng ngây ngốc thì trong phòng chỉ còn lại bốn người bọn họ.

"Vũ Nhi, phụ thân lo lắng mẫu thân con mới qua đời cho nên muốn hỏi lại một chút: Con có hài lòng với sự an bài của phụ thân không?"

Đột nhiên nghe nam nhân luôn cao cao tại thượng kia hỏi, Vân Phi Vũ chợt giật mình nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, thầm nghĩ: "Không phải đã quyết định rồi sao, còn hỏi ta hài lòng hay không hài hài lòng. Đơn giản là cố làm ra vẻ cho người khác thấy. Dối trá! Nhưng nếu đã bị hỏi, vậy thì nên suy nghĩ kĩ một chút."

Vân Phi Vũ cúi đầu trầm tư.

Vân Khoảnh Dương nhịn không được, đưa mắt liếc về phía hai người. Một người là muội muội, một người lại sắp trở thành muội phu của mình (em rể). Khi hắn phát giác ánh mắt Tích Vô Nhai nhìn Vân Phi Vũ mang theo sự hứng thú cùng tiếu ý sâu sắc, sợi dây cung căng trong lòng khẽ "rắc" một tiếng, đứt đôi.

Chuyện này rõ ràng do chính tay Vân Khoảnh Dương sắp xếp, nhưng vì sao khi nàng bị chọn trúng, trong lòng hắn lại không có một chút vui sướng, ngược lại còn vô cùng kích động. Nghe được lão cáo già này hỏi ý kiến của nàng… thế nhưng chính hắn lại mong muốn nghe được lời nàng cự tuyệt.

Vân Khoảnh Dương nắm chặt hai tay, nội tâm cực kì khẩn trương.

Thời gian một nén hương trôi qua, không ai quấy rầy Vân Phi Vũ trầm tư. Trong phòng có ba người nam nhân, ba loại biểu tình, ba suy nghĩ, tất cả chỉ vì chờ một câu nói của nàng.

Ngẩng đầu, Vân Phi Vũ nhìn nam nhân đối diện mình, không chút do dự nói: "Con không có gì bất mãn, hết thảy đều do phụ thân an bài."

==========

Miêu: *thở dài* Khoảnh Dương à Khoảnh Dương, mọi việc là do ngươi sắp xếp, có hối hận cũng không được gì. Nhưng cũng nhờ ngươi mà Vũ nhi mới gặp được Vô Nhai, cũng coi như mở đầu tốt đẹp cho tương lai của các ngươi a.

13. Quyển 1 - Chương 12: Tiểu Thư Hung Dữ Muốn Trở Mặt

"Ha ha ha" Vân Kính Thiên thoải mái cười lớn, hắn tán thưởng gật đầu: "Nếu các hài tử khác của phụ thân đều thông minh, nghe lời như con thì tốt rồi. Bây giờ, ta và phu quân tương lai của con còn có việc phải

thương nghị. Con lui xuống trước đi."

"Dạ" Nhún người thi lễ với nam nhân được gọi là "phụ thân", Vân Phi Vũ xoay người, lập tức rời đi tựa như chạy trốn.

"Nàng… thế nhưng đã đồng ý rồi." Vân Khoảnh Dương nhìn bóng Vân Phi Vũ đã đi xa, thật không thể tin nàng lại đồng ý việc này. Những tưởng nàng so với các muội muội khác rất khác biệt, sẽ không tùy ý nam nhân kia sắp đặt, nhưng hai câu nói nhún nhường vừa rồi lại đánh gãy tất cả những điều tốt đẹp nhất trong lòng hắn: "Hóa ra, nàng cũng chỉ là hạng nữ tử bình thường, căn bản không đáng để ta chú ý. Xem ra ta quá đề cao nàng, nàng cũng chỉ là nữ tử bình thường mà thôi."

Kinh ngạc không chỉ có một người. Tích Vô Nhai bắt đầu hoài nghi mình lựa chọn không chính xác: "Chẳng lẽ ngay từ lúc đầu, những điều ta thấy đã không phải sự thật? Là ánh mắt của ta nhầm lẫn? Hay chính nàng cố ý sắp đặt? Là kế lạt mềm buộc chặt hay sao? Xem ra thực sự không thể xem thường người của Vân Gia. Một nữ nhi mười lăm tuổi mà tâm kế lại sâu như vậy, sau này cần phải chú ý hơn mới được."

Diễn viên Vân Phi Vũ lúc này buồn bực muốn chết: "Thực không ngờ ta lại nóng nảy như vậy, nhanh chóng mang bản thân bán cho người khác. Không đúng! Là đồng ý để người khác đem mình bán đi. Aiz… Quên đi, tóm lại là chính mình bị bán đi. Muội nói xem, bị một mỹ nữ mua cũng tốt, nhưng kẻ kia lại là một nam nhân…"

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Bích Nha nghi hoặc nhìn tiểu thư nhà mình giống như nổi điên, lúc thì vò đầu bứt tóc, lúc thì lôi kéo y phục, thỉnh thoảng lại… tự đập đầu lên bàn.

Vân Phi Vũ trưng bộ mặt tội nghiệp nhìn về phía Bích Nha: "Tiểu Nha, muội nói ta nên làm thế nào bây giờ?"

"Cái gì mà làm thế nào bây giờ? Tiểu thư, người bị ai giáo huấn sao?"

"Không phải."

"Vậy thì là cái gì chứ?"

"……"

Nhìn thiểu thư nhà mình ấp a ấp úng, Bích Nha bắt đầu sốt ruột: "Ai nha…! Tiểu thư của ta, người có thể thẳng thắn một chút không? Chẳng lẽ để người ta bức bối tới chết mới tốt sao?"

"Tiểu Nha… Ta đem chính mình bán đi rồi." Vân Phi Vũ buông vai, *** thần uể oải.

"Hả? Bán?" Bích Nha cao giọng kinh ngạc.

" Suỵt, suỵt. Muội nhỏ tiếng một chút. Hiện tại vẫn chưa có nhiều người biết chuyện này." Vân Phi Vũ vội vàng che miệng nàng, đưa mắt ngó ra chung quanh như kẻ trộm.

Bích Nha gỡ tay y xuống, nghiêm túc hỏi: "Tiểu thư, trước khi Tử Trúc tỷ tỷ rời khỏi chính là căn dặn ta chăm sóc tiểu thư cho tốt, vậy mà người lại đem chính mình đi bán. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, người phải nói cho rõ ràng nha."

Bây giờ thì ai mới là chủ tử, ai là nha hoàn, hiện tại Vân Phi Vũ đã không còn tâm trạng để quan tâm tới nữa. Y trưng gương mặt tội nghiệp nhìn Bích Nha: "Còn không phải đều do muội sao? Nếu không phải muội nêu cái chủ ý đó thì ta cũng không cần suy nghĩ tới nóng đầu lên như vậy, liền…"

" Ân?" Nghe xong lời y nói, Bích Nha vẫn không sao nghĩ ra.

"Không phải muội nói: muốn ra khỏi sơn trang thì biện pháp duy nhất là thành thân sao? Muội nghĩ vừa rồi ta bị kêu ra ngoài là để làm gì chứ? Là để một người nam nhân coi mắt đó, Phi… Nói coi mắt là dễ nghe, lão già kia rõ ràng coi chúng ta như hàng hóa để người khác chọn tới chọn lui, sau đó… Cái tên nam nhân mắt mù kia lại chọn trúng ta."

Vân Phi Vũ nhắc tới nam nhân kia lại phát hỏa, chọn ai không chọn lại chọn trúng y.

"Vậy tiểu thư đồng ý rồi?"

Vân Phi Vũ đột nhiên nhìn lên trời, hai tay khoanh trước ngực: "Vốn có một cơ hội quý giá để đổi ý nhưng ta lại không biết quý trọng. Nếu lão thiên gia cho ta thêm một lần cơ hội, ta nhất định sẽ nói một ngàn lần: Ta có chết cũng không gả cho hắn."

Tuy rằng cảm thấy lời nói của tiểu thư nhà mình là lạ nhưng đại khái Bích Nha cũng hiểu được "nàng" muốn nói gì: Chính là y đã đồng ý rồi. Bích Nha nhẹ nhàng thở ra, hỏi: "Tiểu thư, người kia trông như thế nào, làm gì? Tiểu thư có biết không?"

" Ân… Trông thực giống cẩu, y phục lôi thôi. Theo ta thấy thì cũng không phải con nhà danh giá, trước tiên không nhắc tới việc này, hắn làm cái gì ta không quan tâm. Tiểu Nha, muội giúp ta nghĩ biện pháp đi. Làm thế nào mới có thể thuận lợi từ hôn?"

Vân Phi Vũ cũng không có ngốc nghếch, chỉ là trước kia y quen với việc mỗi khi gặp vấn đề gì sẽ tìm muội muội thông minh của mình giúp mình giải quyết, mà hiện tại bên cạnh y lại có Bích Nha không khác muội muội, cho nên tính ỷ lại tiếp tục phát tác.

Bích Nha thương tiếc nhìn y một cái, bất đắc dĩ nói: "Tiểu thư, người không hiểu trang chủ, chính là phụ thân của người đó. Chuyện hắn đã quyết định thì không ai có thể thay đổi, mà kết quả của việc đối nghịch hắn chắc chắn chỉ có một từ… chết."

"Thật sự không có biện pháp nào sao?"

"Phải, không có biện pháp. Ta nghĩ tiểu thư nên vui vẻ lên. Nếu vị kia là một chính nhân quân tử, đến lúc đó người cầu xin hắn, khiến hắn thả người đi, như vậy người có thể đạt được tự do. Tiểu thư cảm thấy được không?"

"……Biện pháp này tốt thì có tốt, nhưng nếu nam nhân kia là kẻ đại gian đại ác, đến lúc đó lại phát hiện thân phận thực sự của ta thì đừng nói tới tự do, ta xem đến chính tính mạng mình còn khó bảo toàn."

"Sẽ không như vậy. Tuy rằng trang chủ không có quan tâm tới tiểu thư nhưng hắn sẽ để ý tới thanh danh của Vân Vụ sơn trang. Nếu có một ngươi đại gian đại ác làm tiểu tế thì mặt mũi hắn cũng không được tốt đẹp, cho nên tiểu thư có thể an tâm."

"Nga. Vậy ta nên cảm kích hắn tìm cho ta một phu quân tốt. Hừ!"

Bích Nha nhất thời không biết nói gì. Từ khi nào mà tiểu thư nhà mình lại học được chiêu này? Sắc mặt nói đổi là đổi…

Thấy tiểu thư nhà mình bắt đầu lấy bút, mài mực, vẽ một con rùa lớn trên giấy Tuyên Thành, sau đó lại dùng bút lông gạch lung tung, Bích Nha lắc đầu, thở dài, thần thái hoàn toàn không giống một nữ nhi mới mười ba tuổi.

Vừa định pha hồ trà hoa cúc giúp tiểu thư hạ hỏa lại bị người phía trước va vào, Bích Nha lảo đảo, ngẩng đầu lên lại thấy: "Ai nha… ngươi không phải bà mai Lưu đại nương đó sao. Ngọn gió nào hôm nay lại đưa ngươi tới đây vậy?"

"Ai ui…, ngươi chẳng phải tiểu nha đầu Bích Nha mấy năm trước bị mua về đó sao! Khi đó ngươi vừa đen lại vừa gầy, vài năm không gặp đã trưởng thành không ít, thực là xinh xắn nha. Sao rồi, hiện tại là nha hoàn kề cận của ngũ tiểu thư?"

Lưu Song Hỉ thực đúng là một bà mối luôn muốn lôi kéo làm thân với mọi người chung quanh, rất biết cách ăn nói. Sau này, phu quân của Song Hỉ tiến vào sơn trang làm đầu bếp cho nên nàng cũng theo hắn. Tuy nhiên sơn trang không nuôi người lười biếng cho nên nàng vẫn làm nghề cũ của mình, mà làm bà mối không chỉ cần cái miệng, quan trọng hơn là có thể đem hỷ sự xử lý ổn thỏa, đó chính là sở trường của nàng ta. Vân Kính Thiên nhìn trúng ưu điểm này của nàng nên mang toàn bộ việc hỷ sự trong sơn trang cho nàng xử lý, trừ bỏ hôn sự của chủ nhân.

"Phải, ta vừa vào sơn trang đã là nha hoàn hầu cận của tiểu thư." Bích Nha thản nhiên nói.

"Ách… Mệnh ngươi thực tốt, không giống nha đầu nhà ta, đến bây giờ vẫn là nhị đẳng nha hoàn."

Bích Nha không muốn cùng nàng bàn về vấn đề này, trực tiếp lên tiếng hỏi: " Không biết Lưu đại nương hôm nay đến Lan Uyển có việc gì? Nếu không có việc gì xin mời quay trở về. Tiểu thư đang nghỉ ngơi."

"A! Ngươi còn chưa biết việc gì sao?"

Lưu Song Hỷ cả kinh hét lớn khiến Bích Nha giật mình, nàng nhu nhu lỗ tai, lui ra sau từng bước.

"Biết cái gì?"

"Chính là việc hôn sự của tiểu thư nha ngươi a. Ba ngày sau cử hành tại sơn trang, hiện tại đã bắt đầu chuẩn bị cho nên bây giờ ta tới xem xét mọt chút."

Bích Nha ngẩn người, không khỏi nhìn về phía phòng Vân Phi Vũ, cầu nguyện ngàn vạn lần cho y đừng nghe thấy. Nhưng thế gian này có mười chuyện thì tới tám, chín chuyện luôn không theo ý người, nhìn đến bóng người lao ra khỏi cửa, Bích Nha chỉ biết mọi việc nguy đến nơi rồi.

"Cái gì? Lão thái bà nhà ngươi nói bậy cái gì đó? Chết tiệt, ba ngày sau ai phải xuất giá chứ? Con mẹ nó, coi ta dễ bị khi dễ lắm phải không? Nói một câu đó mà mang bán như thịt trư. Con bà nó, lão tử đi giết chết cái tên ngu ngốc kia, xem còn ai dám thú ta nữa."

Thoạt nhìn thì tiểu thư nhà mình thực sự đã phát hỏa, bản tính toàn bộ hiện ra khiến Bích Nha có chút nhức đầu. Nhìn sang Lưu Sông Hỷ bị dọa tới trợn mắt há mồm, vội vàng đẩy nàng ta: "Lưu đại nương, ta nghĩ hôm nay ngươi nên đi về trước. Tiểu thư nhà ta sau khi khỏi bệnh thì *** thần có chút không bình thường, nếu đợi lát nữa mà ngươi có bị thương cũng chỉ có thể chịu đựng."

Lưu Song Hỷ lập tức tỉnh táo lại, cười cảm kích với Bích Nha, xoay người bỏ chạy nhanh như chớp, thực không nhìn ra cái cơ thể béo tròn toàn thịt mà tốc độ lại nhanh đến vậy.

"Được rồi, tiểu thư, mọi người đi rồi, người không cần phải diễn nữa." Bích Nha dựa vào lan can, lạnh nhạt mở miệng.

"Hừ, không vui chút nào, vất vả lắm mới nghĩ ra cách thông minh như vậy lại bị muội nhìn thấu."

Vân Phi Vũ buông cánh tay áo bị sắn tới bả vai xuống, bất mãn xoay người đối diện với Bích Nha.

14. Quyển 1 - Chương 13: Chủ Tớ Khắc Khẩu

"Tiểu Nha, muội coi việc này phải giải quyết làm sao bây giờ? Xem ra lão gia hỏa này quyết tâm phải đuổi ta ra khỏi nhà, mới vừa quyết định đã lập tức hành động. Muội xem hắn làm phụ thân có phải không cần nữ nhi của mình hay không?"

"Ân, ta cũng đang suy nghĩ đây. Lão gia làm việc gì cũng luôn trầm ổn nhưng sao lần này lại nôn nóng tới vậy? Nga, còn có lần trước nữa, dường như mỗi lần lão gia gặp chuyện gì liên quan tới tiểu thư đều trở nên bất thường. Tiểu thư, người thấy lão gia là muốn người trở nên tốt hơn hay không muốn nhìn thấy người nữa?"

"Chuyện này mà còn phải hỏi sao? Tiểu nha đầu ngươi ngứa thịt có phải không? Hãy xem cửu âm bạch cốt trảo của ta."

Nhìn "ma trảo" sắp chụp xuống đầu, Bích Nha cười hì hì chạy đi.

"Được rồi, được rồi. Không náo loạn nữa tiểu thư. Bây giờ nói việc đàng hoàng. Ba ngày sau người phải xuất giá rồi? Biện pháp vừa rồi cũng chỉ có thể dọa những kẻ nhát gan, nhưng mà không thể dùng với lão gia đâu."

"Đương nhiên không xuất giá."

Vân Phi Vũ phủ định hoàn toàn, chính là nghĩ tới bộ mặt lạnh như băng kia… "Đúng vậy, người đó thực không dễ lừa bịp. Phải làm thế nào mới không thể xuất giá chứ?"

Hai người đứng dưới mái hiên, nhìn mặt hồ xanh biếc cùng nhau ngẩn người.

"Tiểu thư! Chi bằng người xuất giá luôn đi. Tóm lại trước sau vẫn phải gả ra ngoài, hơn nữa… sớm gả ra ngoài biết đâu lại sớm có được tự do."

"Aiz… Tiểu Nha, cho dù muốn ta xuất giá cũng phải cho ta chút thời gian suy nghĩ đi. Tuy rằng ta đồng ý rồi, nhưng làm như vậy thực sự là quá nhanh, hơn nữa ta không hiểu được… rốt cuộc vì sao hắn lại chán ghét ta? Nhưng thôi, quên đi. Nhìn hắn như vậy khiến ta hoài nghi hắn không có tình cảm con người. Tóm lại ta cũng không trông mong hắn có thể đối xử tốt với ta, chỉ là có chút không cam tâm vận mệnh của mình bị hắn nắm giữ, giống như một con rối gỗ để người ta giật dây."

"Đúng vậy đó tiểu thư. Mọi sự trên đời chính là như vậy. Không làm người giật dây thì là rối gỗ. Người được như vậy đã tính là tốt lắm rồi, có cơm ngon áo đẹp, còn những người sống trong cảnh nghèo khó ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, lại bị người ta tùy tiện sai phái, không dám nghĩ tới việc giữ được tính mạng kia, người nghĩ bọn họ nên oán trách, than vãn với ai đây?"

Gương mặt thanh tú hiện lên vẻ đau thương khiến Vân Phi Vũ chân tay luống cuống đứng ngốc một chỗ. Thân thế của Bích Nha, y cũng được nghe qua một chút từ mẫu thân. Năm tuổi, nàng ở bên đường bán mình an táng cho phụ thân, nói vậy cũng là một hài tử đáng thương.

Cùng là người lưu lạc, Vân Phi Vũ không khỏi nhớ tới chuyện cũ, chóp mũi cay cay, đưa tay ôm lấy Bích Nha vỗ về: "Đừng nghĩ nữa, chờ sau này có được tự do ta sẽ đưa muội tới tửu *** nổi tiếng nhất uống một bữa."

"Tiểu thư, vậy là người đồng ý xuất giá sao?"

Vốn đang ảo tưởng về tương lai tốt đẹp lại bị một câu nói của Bích Nha tạt nước lạnh, ánh mắt trở nên buồn bã, lắc lắc đầu, vẻ mặt đau khổ, hai tay nắm chặt: "Để cho ta suy nghĩ kỹ càng một chút."

Sáng sớm hôm sau, Vân Phi Vũ rời giường với đôi mắt gấu mèo.

"Tiểu thư! Người còn nghĩ chưa thông sao?"

Y lắc đầu.

"Vậy đừng nghĩ! Nói không chừng sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn khiến hôn sự không thể tiến hành theo dự định." Bích Nha nghĩ tiểu thư đồng ý xuất giá cũng chỉ là vấn đề thời gian, nàng liền thuận miệng an ủi.

"Hy vọng như vậy đi…." Vân Phi Vũ vẫn ỉu xìu tựa quả hồng nhuyễn.

Ánh mắt đột nhiên sáng ngời: "Ngoài ý muốn… Ngoài ý muốn sao?"

Nhất thời, Bích Nha có cảm giác không tốt lắm, cảnh giác nhìn về phía y: "Tiểu thư, người lại định làm gì chứ? Trước hết ta giúp tiểu thư hiểu việc này: Nếu người muốn tổn thương cơ thể mình thì ta là người đầu tiên không đồng ý, hơn nữa, nói thật cho tiểu thư biết… chỉ cần tiểu thư không chết thì cho dù có không thể xuống giường… lão gia cũng sẽ cho hạ nhân tới nâng người đi bái đường."

Vừa nghe mấy lời này, ánh mắt long lanh vừa rồi của Vân Phi Vũ lập tức trở nên ảm đạm, ngồi bên giường nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cái gì cũng không được, vậy phải làm thế nào mới phát sinh chuyện ngoài ý muốn chứ."

" A… Đúng rồi." Dường như nghĩ tới việc gì, y liền vỗ tay một cái, nhìn Bích Nha một cách ranh mãnh: "Ta không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy khiến cho tên tiểu tử kia sinh ra chuyện ngoài ý muốn, không thể dự hôn lễ cũng được mà."

Nhìn tiểu thư nhà mình cười đắc ý, Bích Nha nghĩ thầm: "Trước kia tiểu thư thực trầm tính nhưng luôn nghe lời lão gia, mà hiện tại dường như nàng đã thay đổi hoàn toàn, khiến cho người ta không thể đoán được trong đầu nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì. Khi thì ngốc nghếch một cách đáng yêu, lúc lại giương nanh múa vuốt như một con báo nhỏ."

" Vậy thì tiểu thư à, người đã nghĩ ra phải làm như thế nào chưa?"

"……Chưa!"

"……."

"Vậy người vui vẻ cái gì chứ?" Bích Nha trợn mắt tức giận.

"Vậy muội nói ta phải làm gì bây giờ? Hạ dược cho hắn không xuống giường được, đi ám sát hắn hay là đi cầu xin hắn?"

"Mấy điều tiểu thư nghĩ a…muốn làm cũng không được. Đầu tiên là hạ dược thì không nên, trong sơn trang có kho thuốc nhưng chìa khóa lại trong tay Yến bá, mà Yến bá lại chỉ nghe theo lệnh của lão gia. Ám sát?" Bích Nha cực kì khinh thường nhìn chân tay mảnh mai mịn màng của tiểu thư nhà mình.

" Tiểu thư như thế này mà muốn đi ám sát? Huống chi hôm nay ta nghe đám hạ nhân truyền miệng… hôn phu tương lai của tiểu thư võ công cao cường, sợ rằng so với lão gia và đại thiếu gia còn cao hơn."

"Ta đây đi cầu xin hắn. Cầu hắn từ hôn, như vậy là được rồi." Vân Phi Vũ đứng dậy thở hổn hển, vừa định xuất môn lại bị Bích Nha giữ chặt.

Vân Phi Vũ nghi hoặc quay đầu nhìn nàng. Thấy thần sắc y thay đổi, một lúc lâu mới lên tiếng: "Tiểu thư… người có tin nô tỳ không?"

"?"

"Nô tỳ hỏi người…Người có tin nô tỳ không?"

"Tại sao lại đột nhiên nói tới việc này? Cả sơn trang này, người ta có thể tin tưởng chỉ có muội mà thôi. Tiểu Nha, muội làm sao vậy, sinh bệnh?"

Vân Phi Vũ đưa tay đặt lên trán Bích Nha, lại sờ chán mình so sánh, lẩm bẩm: "Không có phát sốt mà."

Bích Nha không để ý hành động của Vân Phi Vũ mà dìu y ngồi xuống ghế, sau đó ngồi xuống phía đối diện, vẻ mặt nghiêm túc: "Tiểu thư! Kỳ thực trước khi người rời giường, ta đã đi ra ngoài tìm hiểu một chút, chính là tính tình của cô gia (chồng của chủ nhân)tương lai."

"Muội có gọi hắn là cô gia thì ta cũng không chấp nhận đâu." Vân Phi Vũ xoay đầu qua nơi khác.

"Tiểu thư." Bích Nha xoay gương mặt y lại, nghiêm túc nói: " Nếu người tin tưởng nô tỳ vậy hãy nghe nô tỳ nói, ngoan ngoãn thành thân đi."

'Loảng xoảng…'

Vân Phi Vũ ngã ra phía sau ghế, y trừng mắt, không thể tin nhìn Bích Nha: "Ngươi….Ngươi…tại sao ngươi cũng ép ta? Ta luôn coi ngươi là muội muội, ngươi lại…."

"Tiểu thư." Bích Nha cũng luống cuống, vẻ mặt lo lắng: "Người không tin nô tỳ sao? Nô tỳ nói vậy đều là vì nghĩ cho người. Không phải người vẫn muốn có được tự do? Vì sao trước mắt có cơ hội tốt như vậy lại không biết nắm chặt lấy nó?"

"Cơ hội tốt?" Vân Phi Vũ cười lạnh một tiếng, cũng chẳng quan tâm bên ngoài có người hay không: "Ngươi cho rằng ta đường đường là một nam nhân lại đi gả cho một nam nhân lại là một cơ hội tốt? Vậy tự tôn của ta đặt ở đâu, nếu để người ta phát hiện thì mặt mũi của ta để ở đâu đây? Ân?"

"Thì ra là thế!" Bích Nha cũng không chịu yếu thế, cười lạnh một tiếng: "Xem ra tiểu thư coi tự tôn cùng thể diện quan trọng hơn tự do a. Nghĩ cũng phải, sơn trang này tuy có chút nghiêm ngặt, vắng vẻ, nhưng là trong này được ăn ngon mặc tốt, mỗi ngày có người hầu hạ. Nói vậy thì tiểu thư cũng không thực sự muốn rời đi. Xem ra là nô tỳ nhiều chuyện! Nếu đã như vậy… tiểu thư chậm rãi nghĩ cách đào hôn đi, nhưng thứ cho nô tỳ nói thẳng, trốn được nhất thời nhưng người trốn được cả đời sao? Đối với lão gia mà nói, kẻ đã mất đi giá trị lợi dụng chỉ có thể gặp phải một chữ "tử". Người tự mình ngẫm nghĩ lại cho tốt đi! Nô tỳ cáo lui."

15. Quyển 1 - Chương 14: Buổi Sáng Hỗn Loạn

Lời nói khắc nghiệt mà sắc bén vừa thốt lên giống như một đạo kinh lôi (sét) giáng xuống đầu Vân Phi Vũ, khiến y kinh động, tâm trạng hỗn loạn, rồi lại hiểu chính mình có bao nhiêu vô tri cùng ngu xuẩn.

Từ lúc hôn sự được định đoạt, y luôn chìm trong hối hận, chưa bao giờ suy nghĩ xem sau khi đào hôn sẽ phát sinh việc gì, mà những lời nói của Bích Nha tựa như đâm sâu vào lòng y nhưng lại vô cùng có lý. "Nếu ta trở thành phế vật vô dụng, nói vậy… người nọ sẽ rất nhanh chóng thủ tiêu ta, miễn cho việc tiếp tục lãng phí tiền tài của hắn. Về phương diện khác, chỉ cần ta còn ở trong Lan Uyển, lần này tránh thoát, còn lần sau thì sao… Người tới lần này thoạt nhìn có vẻ là một vị chính nhân quân tử, nếu gặp phải loại người chỉ biết tới danh lợi thì vận mệnh của tasẽ ra sao?"

Tuy rằng rất khao khát thế giới bên ngoài nhưng trong lòng Vân Phi Vũ tự hiểu được: Mặc kệ hiện đại hay cổ đại… nơi nào cũng là thế giới của kẻ mạnh.

Vân Phi Vũ cảm thấy bản thân thực vô dụng và nhỏ bé, nội tâm mệt mỏi khiến cơ thể y trở nên vô lực, ngã thẳng xuống, chờ tới khi mông truyền tới cảm giác đau đớn mới phát hiện mình đang ngồi trên mặt đất, mà ghế thì lăn lăn bên cạnh.

"Tiểu thư, tiểu thư… người làm sao vậy? Nô tỳ đáng chết. Tiểu thư là chủ tử của nô tỳ mà nô tỳ lại nói nhiều lời đại nghịch bất đạo như vậy… Tiểu thư, người phạt nô tỳ đi… Tiểu thư, người nói gì đó đi, đừng dọa nô tỳ!"

Đờ đẫn quay lại, thấy vẻ mặt lo lắng của Bích Nha, Vân Phi Vũ dùng sức lắc đầu, theo lực kéo của nàng đứng dậy, vỗ vỗ tro bụi, trầm giọng nói: "Ta không có trách muội, Tiểu Nha."

Ngồi lại trên ghế, Vân Phi Vũ ngẩng đầu cười khổ: "Kỳ thật muội nói cũng không sai. Tất cả đều do ta nghĩ mọi việc quá đơn giản. Cho dù trốn được lần này còn có lần sau, lần sau nữa,… Hơn nữa, trong mắt người kia, ta chỉ là vật phẩm, hắn nhất định không dễ dàng buông tha cho một thứ vật phẩm dám phản lại mình. Kỳ thực… có lẽ hắn càng muốn thủ tiêu ta. Trong mắt hắn, ta chỉ có thể nhìn thấy sự lạnh lùng cùng chán ghét."

"Tiểu thư! Lão gia đối với ai cũng vậy. Người đừng nên quá thương tâm."

Bích Nha đột nhiên phát hiện mình không thể an ủi người khác, những lời đó ai nghe xong cũng sẽ càng thương tâm. Nhìn sắc mặt tiểu thư nhà mình xám xịt ngồi đó, nàng lại chỉ có thể ngồi một bên lo lắng xuông.

"Aiz……" Vân Phi Vũ thở dài, đánh vỡ không khí im lặng.

"Tiểu Nha, không phải buổi sáng muội mới đi tìm hiểu tin tức về nam nhân kia sao, nói ta nghe một chút."

"Tiểu thư……Người……"

"Kỳ thực, nếu suy nghĩ lại…. tự tôn nam nhân thì sao chứ? Làm một con rối gỗ không có tự do thì tự tôn nam nhân cũng chẳng đáng nói tới."

Lời nói bi thương xen lẫn đau đớn khiến Bích Nha chấn động, liếc nhìn dung nhan xinh đẹp kia tràn ngập chua sót, trong lòng không khỏi hối hận: "Có lẽ… ta không nên bức y tới bước đường này."

Bích Nha đột nhiên lắc đầu xua tan suy nghĩ yếu mềm nhất thời nổi lên trong lòng, khôi phục lại thần thái thường ngày, bắt đầu kể lại những tin tức mà mình nghe được.

Sau khi nghe xong, Vân Phi Vũ trầm mặc cả nửa ngày mới hỏi một câu: "Muội nói hắn là đương kim võ lâm minh chủ?"

"Ân, Tiểu Thủ ca nói vậy."

"Thật hay giả? Võ lâm minh chủ hẳn rất lợi hại, cũng có thể nói là người vô cùng chính trực đi? Sao lại có thể cùng nam nhân kia là một được? Sẽ không phải là giả mạo chứ?"

Kiếp trước Vân Phi Vũ đọc không ít tiểu thuyết kiếm hiệp. Ở trong lòng y, người có thể trở thành võ lâm minh chủ hẳn là người theo chủ nghĩa hòa bình, nhưng làm sao lại có thể là nam nhân kia được? Hắn là dạng người lương thiện sao? Thật sự khó làm người ta tin tưởng.

"Tiểu thư……"

Bích Nha thực hết cách với Vân Phi Vũ, nhưng nàng cũng không phản bác lại lời nào. Trước kia tiểu thư luôn coi lão gia là người xa lạ, hiện tại đã hoàn toàn coi hắn là kẻ địch.

Bích Nha ho nhẹ một tiếng, suy nghĩ một lúc liền nói: "Ta nghĩ không phải giả mạo đâu. Tiểu Thủ ca tuy rằng không am hiểu việc võ lâm nhưng Cung đại ca lại không như vậy, dù sao hắn cũng thường xuyên theo lão gia cùng thiếu gia vào nam ra bắc, mà người xác định vị Tích công tử kia là võ lâm minh chủ chính là Cung đại ca. Hắn nói võ lâm minh chủ tên Tích Vô Nhai."

"Thiên hạ to lớn, người có tên giống nhau thực sự rất nhiều. Điều này không thể trở thành căn cứ để phán đoán đâu." Vân Phi Vũ khoát tay không tin.

"Tiểu thư, người có thể đừng ngắt lời, chờ nô tỳ nói xong được không?"

Nhìn Bích Nha trừng mắt, giương nắm đấm, y vội vàng giơ tay: "Được được, muội nói đi, ta không nói."

"Dựa vào tên gọi đương nhiên không thể khẳng định thân phận của hắn, đương nhiên là do tín vật. Tiểu Thủ ca nói ngày hôm đó Tích công tử đưa ra một tấm hắc bài, Cung đại ca xem xét cẩn thận rồi đưa lên lão gia, sau đó mới cho phép hắn vào sơn trang, nếu không… chỉ dựa vào tên thì dù là đại môn của Vân Vụ sơn trang hắn cũng đừng hòng bước qua."

Vân Phi Vũ nghĩ ngợi, đang muốn phát biểu lại bị Bích Nha lớn tiếng ngắt lời.

"A… Không đúng! Nếu không cần bài tử hắn cũng có thể dùng võ công tiến vào, bởi vì Tiểu Thủ ca có nói: ngày đó hắn và Cung đại ca cùng nhau đóng cửa lại bị một ngón tay của Tích công tử chặn lại. Tiểu thư không biết chứ, đại môn của sơn trang là dùng gang chế thành, một cánh nặng tới hai trăm năm mươi cân. Tiểu Thủ ca cùng Cung đại ca từng học võ công nhưng mỗi lần đóng mở đại môn cũng phải hợp sức lại mới được, mà vị Tích công tử kia chỉ dùng một ngón tay, là một ngón tay a……"

Đợi Bích Nha nói xong, Vân Phi Vũ chớp chớp mắt, vẻ mặt trêu tức nhìn nàng chằm chằm: "Sao nào? Tiểu Nha của ta coi trọng hắn đi. Nếu đã như vậy… bổn tiểu thư mượn nước đưa thuyền, gả muội cho hắn có được không?"

Bích Nha vừa nghe mấy lời này, gương mặt liền đỏ bừng, nói quanh co vài câu cũng không biết phản bác như thế nào, cuối cùng xoay người một cái, đưa lưng về phía Vân Phi Vũ.

"Nga…Tức giận sao? Ta nói chính là sự thực a. Muội nghĩ xem, sau khi ta gả cho hắn, muội cũng phải bồi giá cùng ta, sau đó không phải…. Ngô…"

Thật vất vả gỡ bàn tay che khuôn miệng của mình xuống, Vân Phi Vũ bất ngờ nhìn tiểu nha đầu mảnh mai trước mặt, không ngờ sức lực cánh tay của nàng lại lớn như vậy, thiếu chút nữa khiến y nghẹn thở.

Thấy Tiểu Nha vẫn nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn mình, Vân Phi Vũ ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi, hạ giọng cầu xin: "Tiểu Nha, ta chỉ đùa một chút thôi, đừng giận nữa được không? Ca ca xin lỗi muội mà."

Nói xong, Vân Phi Vũ thực sự xoay người hành lễ với Bích Nha.

"Ách… Tiểu thư, người làm cái gì vậy? Còn muốn tiếp tục đùa giỡn nô tỳ hay sao? Nô tỳ một lòng vì tiểu thư suy nghĩ, tiểu thư lại…"

Bình thường tính tình Tiểu Nha rất tốt, cũng không biết hôm nay xảy ra chuyện gì khiến Vân Phi Vũ buồn bực muốn chết.

"Được được được, là ta sai rồi, phải làm như thế nào muội mới không tức giận?"

Bích Nha quay đầu, chán nản nhìn hắn một cái: "Nô tỳ không cần gì cả, chỉ xin tiểu thư từ nay về sau đừng trêu đùa như vậy. Còn nữa, tiểu thư là chủ tử của nô tỳ, người hành lễ với nô tỳ sẽ khiến nô tỳ tổn thọ. Có phải tiểu thư ngại nô tỳ sống lâu cho nên mới làm như vậy?"

"A…" Vân Phi Vũ ngẩn người, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Y không ngờ Bích Nha lại hiểu lầm lớn tới như vậy: "Được rồi! Từ nay ta sẽ không đùa giỡn như vậy với ngươi, còn nữa… vừa rồi là ta thành tâm muốn cùng ngươi giải thích lại khiến ngươi cảm thấy bị tổn thọ, ta đây cũng chỉ biết nói một câu xin lỗi."

Lời nói lạnh nhạt thốt lên, Bích Nha biết mình cư xử quá trẻ con, trong lòng bắt đầu có chút kích động.

"Tiểu thư, nô tỳ không có ý đó. Là… là bởi vì nô tỳ không thích tiểu thư tùy tiện gán ghép nên mới nói hươu nói vượn. Nô tỳ… nô tỳ không cần xuất giá, nô tỳ muốn ở cạnh hầu hạ tiểu thư cả đời, tiểu thư…"

"Sao lại khóc chứ?" Vân Phi Vũ bất đắc dĩ vỗ trán, tiến lên ôm lấy nàng, nhìn tiểu nha đầu trước mắt không ngừng run rẩy khóc nức nở, trong lòng bỗng thấy hổ thẹn: "Ta làm sao vậy? Dù sao Bích Nha cũng chỉ là một tiểu nha đầu mười ba tuổi, tại sao lại quá nghiêm túc với nàng như vậy chứ? Aiz… xem ra ta còn chưa trưởng thành."

Khóc cũng đủ rồi, nháo cũng xong rồi, hai người lúc nào mới nghiêm túc thương lượng mọi việc. Giờ ngọ trôi qua rất nhanh, Vân Phi Vũ cuối cùng cũng tiếp nhận sự thật… hai ngày sau phải xuất giá.

==========

1: Bồi giá: Một phong tục xưa của Trung quốc. Các tiểu thư nhà danh giá, giàu có khi xuất giá sẽ có các nha hoàn theo cùng. Những người đó được gọi là nha hoàn bồi giá.

16. Quyển 1 - Chương 15: Xuất Giá Rời Sơn Trang

Thời gian chuẩn bị hôn sự quá ngắn ngủi nhưng cũng không thể hiện nó diễn ra đơn giản. Ba ngày trước, khi Vân Kính Thiên quyết định việc này, tất cả mọi việc đã bắt đầu tiến hành. Trong lúc đó, Vân Phi Vũ chỉ việc phối hợp để đo đạc y phục. Thời gian còn lại, y vẫn tiếp tục ăn uống và rèn luyện thân thể như trước.

Trong khoảnh thời gian ngắn như vậy, trừ bỏ việc không mở tiệc chiêu đãi bằng hữu, còn lại những gì khi thành thân cần có đều có đủ, toàn bộ đều được chuẩn bị thỏa đáng. Việc này cũng đủ để biểu hiện Vân gia là một đại gia tộc hùng mạnh.

Ngày hôm đó, Vân Phi Vũ đã bị đánh thức từ canh năm, uống một chút cháo, sau đó bắt đầu công việc chuẩn bị trở thành tân nương tử. Do y mãnh liệt kháng cự nên việc tắm rửa thay y phục đều từ Bích Nha hầu hạ, sau đó mới để Lưu Song Hỷ bước vào phòng giúp y chải tóc trang điểm.

Không thể không nói rằng… mặc kệ là hiện đại hay cổ đại, trang phục của nữ nhân đều cực kỳ phiền toái. Vân Phi Vũ không nhúc nhích, để mặc cho mọi người thay y chải đầu, vấn tóc, cài châu hoa (hoa, chân châu,…đồ trang trí trên tóc), rửa mặt, vén tóc mai, thoa phấn, vẽ mi, tô son, điểm thần, cuối cùng đội lên một chiếc mũ phượng nặng nề, trên đầu cắm đầy châu hoa cùng trâm ngọc. Mặc dù y có cố rèn luyện thân thể nhưng đi đường vẫn phải có người nâng mới không ngã sấp xuống mặt đất.

Chờ giờ lành đến, phủ lên trù khăn đỏ thẫm (khăn che mặt tân nương), Vân Phi Vũ được hai người chậm rãi dìu từ Lan Uyển ra tới chính sảnh. Theo quy củ, lẽ ra lễ thành thân phải do bên tân lang tổ chức, có lẽ do đã trải qua bàn bạc mà hôn sự lại được thay đổi… diễn ra ở Vân Gia.

Nhưng việc này đối với Vân Phi Vũ cũng không thành vấn đề, y chỉ mong sao mấy nghi thức buồn chán và mất mặt này nhanh chóng kết thúc, sau đó rời khỏi Vân Vụ sơn trang.

Đi qua đại sảnh, hành lễ theo quy củ, sau đó đưa tân nương vào động phòng, chẳng qua nam nhân kia cố ý sắp xếp nên có chút thay đổi, Vân Phi Vũ trực tiếp bị đưa lên mã xa rước tân nương. Nghi thức thành thân như vậy quả thực có chút giống với việc đi hưởng tuần trăng mật ở hiện đại.

Rốt cuộc cũng ra khỏi cánh cửa kia, Vân Phi Vũ như bừng tỉnh từ giấc mộng, khó tin tự cấn mình một ngụm thật đau, lúc này mới phát hiện mọi việc trước mặt đều là thực, những lời than vãn trong lòng liền bị hưng phấn thay thế, xốc lên rèm cửa quan sát chung quanh.

"Tiểu thư, còn chưa rời khỏi phạm vi của sơn trang, người không thể chịu đựng một chút hay sao? Thật sự là… vừa lên tới nơi đã mang trù khăn cùng mũ phượng kéo xuống. May mắn trong mã xa chỉ có chúng ta, bằng không lại bị người khác thấy được sẽ mất mặt lắm."

Vân Phi Vũ tươi cười phản đối: "An tâm, mã xa này là chuẩn bị riêng cho ta, trừ muội là nha hoàn hầu cận của ta, còn ai dám đi lên."

"Nhưng người cũng không nên gấp gáp như vậy…" Bích Nha bắt đầu nhỏ tiếng cằn nhằn.

"Đúng rồi tiểu thư… vì sao người lại cự tuyệt việc lão gia đưa tới cho người mấy nha hoàn? Dù sao người cũng là thiên kim tiểu thư gia tộc danh giá, bên người chỉ có một nha hoàn bồi giá thoạt nhìn có chút keo kiệt."

Vân Phi Vũ phì cười một tiếng: "Muội cho là lão gia hỏa kia nghĩ tới việc sắp xếp thỏa đáng cho ta sao? Ta nghĩ chỉ có thể là vì mặt mũi của hắn, bằng không thì chính là muốn phái người tới giám thị ta. Hừ! Ta mới không cần đâu, dẫu sao ta cũng có tay có chân, chỉ cần một mình muội là đủ rồi."

Nghe xong lời này, trong lòng Bích Nha vừa cảm thấy ngọt ngào lại vừa cảm thấy có lỗi, gương mặt lúc hồng lúc trắng. May mắn là Vân Phi Vũ bị cảnh sắc bên ngoài hấp dẫn nên hoàn toàn không chú ý tới thần sắc của nàng.

Đường lên núi khó khăn, đường xuống cũng không dễ dàng. Tuy rằng đường bằng phẳng mà rộng nhưng dù sao cũng là sườn núi, bao quanh bởi núi non, phải vượt qua một khúc quanh ngoằn ngoèo, mã phu (người điều khiển mã xa) phải cực kì cẩn thận bởi ngồi trong xe chính là Vân Vụ sơn trang ngũ tiểu thư, cũng chính là phu nhân của đương kim võ lâm minh chủ.

Từ lúc đội ngũ bắt đầu xuất phát từ sơn trang, ước chừng cũng phải ba canh giờ sau mới tới được một trấn nhỏ dưới chân núi. Đoàn người xuất phát trước buổi trưa, không ăn không uống, bởi vậy Tích Vô Nhai ra lệnh tạm thời dừng chân ở đây nghỉ ngơi ăn uống rồi mới tiếp tục lên đường.

Mã xa vừa dừng lại, Vân Phi Vũ cũng không để ý Bích Nha phản đối, muốn nhanh chóng xuống xe.

"Tiểu thư, người không thể ra ngoài. Người là tân nương tử, không thể lộ diện trước mọi người được."

Bích Nha gắt gao ôm lấy thắt lưng y: "Nếu người đói bụng, nô tỳ sẽ đi chuẩn bị. Tiểu thư à! Cầu người đó, làm ơn ở yên trên xe đi, người là thiên kim tiểu thư của một gia tộc lớn đó."

Vân Phi Vũ cúi đầu nhìn hỷ phục trên người: "Tân nương tử sao? Ta mang hỷ phục cởi xuống sẽ không có ai nhận ra ta là tân nương tử cả. Được rồi, Tiểu Nha à, muội buông ra để ta xuống xe đi dạo một chút. Vừa tới giờ ngọ đã lên xe khiến ta choáng váng hoa mắt,để ta ra ngoài hít thở chút không khí trong lành đi."

"Không được đâu tiểu thư! Cô gia cùng hộ vệ của sơn trang đều ở bên ngoài, bọn họ đều biết người. Người làm như vậy không chỉ khiến lão gia mất mặt mà còn tổn hại tới khuê danh của mình a."

Bích Nha nói xong câu này liền thấy hối hận bởi vì sự tồn tại của kẻ đó chính là nỗi thống hận của tiểu thư, chính mình lại mang mặt mũi của hắn để ràng buộc nàng, không cần biết như thế nào… chỉ càng làm tình hình thêm tồi tệ.

Quả nhiên, Vân Phi Vũ vô cùng tức giận: "Buông ra! Lời ta nói ngươi có nghe thấy không? Rời khỏi sơn trang thì ta chính là ta, con mẹ nó, cái gì mà ngũ tiểu thư, con mẹ cái gọi là tiểu thư khuê các, con mẹ nó……."

Bích Nha bị cơn giận của Vân Phi Vũ dọa, lập tức buông tay, thấy y muốn vén rèm bước ra ngoài, trong lúc cuống quít đành phải ôm chặt lấy chân y: "Tiểu thư, là nô tỳ nói sai rồi. Cầu người đừng tức giận có được không? Không phải vì mặt mũi của lão gia mà vì thanh danh của người mới quan trọng hơn, không thể để bọn họ xem thường tiểu thư được."

Thấy tiểu thư nhà mình vẫn không nói năng gì, Bích Nha đành bất đắc dĩ cúi đầu: "Tiểu thư, dù người muốn ra ngoài cũng nên đổi y phục a, nếu cứ như vậy… ai cũng nhận ra người là tân nương tử."

Vân Phi Vũ không nói gì mà xoay người đặt mông ngồi xuống, buổi sáng dậy sớm như vậy còn chưa ăn chút gì, sau đó đã bị đưa tới đưa lui, lên tới mã xa cũng không được nghỉ ngơi mà vừa rồi hai người lại giằng co

qua lại càng khiến y mất sức, quả thực có chút mệt mỏi.

"Quên đi, cái trấn nhỏ này cũng chẳng có gì đáng xem. Muội đi lấy chút điểm tâm đi, hiện tại ta vừa đói vừa mệt, căn bản không muốn động tay chân."

"Được, vậy ta đi."

Bích Nha vui vẻ xuống khỏi mã xa. Tuy rằng tiểu thư đột nhiên đổi ý khiến nàng kinh ngạc nhưng cũng thấy nhẹ nhõm. Dù sao hiện tại tiểu thư cũng đang phẫn nữ trang (Giả dạng con gái), lại là tân nương tử, mà tân nương tử lộ diện tất nhiên không ổn chút nào. Cho dù cô gia có rộng lượng bao nhiêu cũng chỉ sợ không muốn tân nương chẳng để ý tới mặt mũi của hắn mà xuất hiện trước mặt mọi người. Hơn nữa những hộ vệ từ sơn trang cũng sẽ lén dị nghị... đến cuối cùng lọt vào tai lão gia. Aiz... Nhiều hơn một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

17. Quyển 1 - Chương 16: Dừng Lại Hòa Ninh Trấn

Ngày thứ nhất qua đi, mặt trời nhanh chóng lặn xuống, dọc đường đi thuận lợi bình an, không có gặp qua cường đạo và những vấn đề khác.

Có điều... mọi việc được như vậy cũng do đội ngũ quá cường đại, không chỉ có đương kim võ lâm minh chủ dẫn đầu mà còn có đội hộ vệ của Vân Vụ sơn trang theo sát phía sau. Bọn học mặc y phục hộ vệ được đặc biệt chế của sơn trang, trước ngực áo thêu một chữ "Vân" rất lớn, kẻ sáng suốt vừa nhìn đã biết là người của Vân Vụ sơn trang, tất nhiên sẽ không dám tới gây sự, trừ phi không muốn sống mới muốn đối nghịch với Vân gia – gia tộc đứng đầu về kinh tế của Dạ Diệp quốc.

Ngày đầu tiên, Vân Phi Vũ náo loạn nói muốn xuống khỏi mã xa, vài ngày sau y lại không nhắc tới việc này. Không phải y không muốn ra ngoài mà y phát hiện một điều đến chính y cũng cảm thấy xấu hổ. Đó là... thân thể này thế nhưng lại say xe, cho dù tốc độ của mã xa cực kỳ thong thả.

Nhớ trước kia dù có đi máy bay hay ngồi thuyền y cũng chưa bao giờ chóng mặt, xuyên không tới đây lại bị say xe, thực là bực bội. Vài ngày sau, Vân Phi Vũ luôn lo lắng không yên, nói cũng ít, ăn cũng ít, phần lớn thời gian đều ở trong xe mơ màng ngủ. Bích Nha nhẹ nhàng thở ra nhưng cũng lo lắng cho tình trạng của y. Thời gian tới Châu thành còn có sáu, bảy ngày đường, nhìn thân thể tiểu thư nhà mình như vậy thực không biết còn có thể chống đỡ tới bao lâu.

Ngày thứ tư, đoàn người tới một thị trấn nhỏ vùng duyên hải – Hòa Ninh trấn. Lúc Bích Nha hướng Tích Vô Nhai bẩm báo tình trạng của tiểu thư nhà mình, hắn mới nhận ra Vân Phi Vũ dù sao cũng là thiên kim tiểu thư, từ nhỏ đã được nuông chiều, đương nhiên không thể chịu được việc di chuyển ngày đêm như vậy.

Bởi vì vội vã trở lại Thanh Châu thành, cho nên trên lộ trình họ đều là đi tới đâu biết tới đó, rất ít khi dừng lại nghỉ chân trong thành, đương nhiên nghỉ lại trong khách *** cũng ít, mà Tích Vô Nhai cùng Vân Phi Vũ dọc đường đi vẫn chưa một lần đối mặt cho nên hắn không biết nàng bị say xe. Lo lắng cho thân thể của nàng cùng muội muội mới vừa giải độc vẫn còn suy yếu, Tích Vô Nhai hạ lệnh dừng lại Hòa Ninh trấn hai ngày, sau đó mới tiếp tục khởi hành.

Uống hai bát dược thủy, lại được ở trên giường mơ một giấc mộng đẹp, ngày hôm sau tỉnh lại, Vân Phi Vũ cảm thấy *** thần sảng khoái hơn rất nhiều, ăn qua điểm tâm liền muốn nhanh chóng ra ngoài đi dạo.

Bích Nha tuy rằng vẫn phản đối nhưng không sao lay chuyển được y, đành phải thỏa hiệp.

Giúp Vân Phi Vũ thay một bộ y phục màu lục đơn giản, trên mái tóc đen tuyền cài một cây trâm ngọc nhỏ nhắn, rất xứng với làn da trắng nõn mềm mại của y, quả là một mỹ nhân thanh nhã.

Vân Phi Vũ nhíu mày nhìn khuôn mặt không cần hóa trang cũng giống nữ nhân trong gương, chẳng qua khung cảnh bên ngoài càng thu hút y hơn, chính vì vậy, chỉ trong nháy mắt y đã mang bất mãn ném hết ra sau.

Vừa mới đi đến cầu thang, không đợi y nhấc chân xuống lầu liền thấy phía dưới "rầm rập", sau đó hơn hai mươi người cùng nhau quay lại hành lễ với y.

"Thỉnh an ngũ tiểu thư."

Hành động bất ngờ của mấy người này khiến Vân Phi Vũ hoảng sợ, "Ân…a…"nửa ngày, sau đó nhờ Bích Nha nhắc nhở mới vội vàng mở miệng: "Ân! Các ngươi cứ tiếp tục ăn, không cần để ý tới ta."

Lúc này, một nam tử cao gầy từ trong đám người đi ra, cung kính thi lễ với Vân Phi Vũ: "Tiểu thư, người cần gì cứ phân phó tiểu nhân là được, sao lại phải đích thân ra ngoài?"

"Ngươi là…"

"Tiểu thư! Đây là người ta đã từng nhắc qua với người, Cung Trường Tuấn, Cung đại ca. Lần này hắn chính là người hộ tống ngươi a." Bích Nha nhỏ giọng giải thích sau lưng y.

"Nga… thì ra là Cung đội trưởng. Ta không cần gì cả, chỉ là ở trong phòng quá buồn chán nên chuẩn bị đi ra ngoài một chút."

"Người kêu đội trưởng ta không dám nhận, tiểu thư gọi tên là được rồi. Nhưng mà, tiểu thư…." Cung Trường Tuấn dừng một chút: "Người là thiên kim tiểu thư, đi dạo ở nơi phức tạp như thế này thực không tốt lắm."

Nhìn gương mặt Vân Phi Vũ có chút khó chịu, hắn vội vàng mở miệng: "Nếu tiểu thư nhất định muốn đi dạo, vậy tiểu nhân sẽ đưa mã xa tới, sau đó người ngồi trong mã xa ngắm cảnh được không?"

"Ngươi…" Vân Phi Vũ vừa định phát hỏa lại bị Bích Nha giữ chặt từ phía sau, kề tai y nói nhỏ: "Tiểu thư, người ở chỗ này chờ một chút, nô tỳ sẽ cùng hắn nói chuyện."

Dằn xuống cơn đại hỏa trong lòng, Vân Phi Vũ gật đầu, thở phì phì đứng một bên, im lặng không nói.

Bích Nha xuống khỏi cầu thang, đi tới trước mặt Cung Trường Tuấn: "Cung đại ca, cùng ta nói chuyện một chút."

Cung Trường Tuấn có chút khó hiểu nhưng vẫn theo sau Bích Nha. Không biết hai người thì thầm cái gì, qua một lúc sau lại thấy Bích Nha vui vẻ tiến về phía Vân Phi Vũ, xem ra đã thành công.

Tuy rằng vẫn có chút giận mấy người này giám thị mình quá sát nhưng cũng biết bọn họ chỉ là phụng mệnh mà thôi, chỉ cần được ra ngoài đi dạo thì cũng không cần làm khó bọn họ.

Sắp bước ra khỏi cửa khách ***, Cung Trường Tuấn lại ngăn trở trước mặt. Không chờ Vân Phi Vũ mở miệng, chợt nghe hắn thét lớn: "Trương Quân, Trương Bảo, các ngươi đi theo bảo hộ tiểu thư. Nhất định phải bảo vệ tiểu thư cho tốt, nếu tiểu thư mất dù chỉ một sợi tóc ta cũng sẽ hỏi tội các ngươi."

"Tuân mệnh!"

Theo hai tiếng "tuân mệnh" đồng thanh, hai nam tử đứng lên, tướng mạo giống nhau như đúc, có lẽ là một cặp sinh đôi.

Vân Phi Vũ định phản đối nhưng lại nghĩ chính mình phải ra ngoài đi dạo, hai người này có đi theo cũng không gây trở ngại nên cũng chẳng lên tiếng.

Một chủ một tớ kèm theo hai gã hộ vệ bắt đầu dạo chơi trong tiểu trấn.

Tích Vô Nhai sau khi rời giường rửa mặt chải đầu liền trực tiếp gõ cửa phòng bên cạnh. Người mở cửa là một tiểu nha đầu mười lăm, mười sáu tuổi, gương mặt thanh tú với má lúm đồng tiền đáng yêu.

"Tiểu Thúy, tiểu thư đã tỉnh chưa?"

"Đã tỉnh, đang uống chút cháo." Thấy hắn tới, Tiểu nha hoàn thoạt nhìn rất cao hứng, vội vội vàng vàng chạy vào phòng hô: "Tiểu thư, thiếu gia tới thăm người."

Còn không chờ Tích Vô Nhai vào cửa, chợt nghe "ba" một tiếng, chiếc bát sứ men xanh vỡ nát trên mặt đất, chén cháo nóng hổi vương trên mặt đất.

“Tiểu thư…” Tiểu Thúy sững sờ đứng ở bên giường, nhìn vị chủ tử đã cùng thiếu gia náo loạn vài ngày nay mà khẽ thở dài, bắt đầu dọn dẹp đống hỗn độn trên mặt đất.

“Tiểu Thúy, ngươi ra ngoài trước, một chút nữa hãy dọn dẹp.”

“……Dạ.”

Tiểu nha hoàn chuẩn bị ra ngoài lại bị thanh âm khàn khàn vô lực phía sau chấn trụ: “Đứng lại! Rốt cuộc ai mới là chủ tử của ngươi? Hắn kêu ngươi ra ngoài ngươi liền ra ngoài? Nếu hiện tại ngươi ra ngoài thì từ nay đừng gọi ta là tiểu thư.”

“Tiểu thư, nô tỳ không có…” Tiểu nha hoàn nhìn trước nhìn sau, oan ức muốn khóc.

“Được rồi, Sương nhi, trước kia muội không có như vậy. Tại sao lại khiến người ta khó xử đến thế?” Quay đầu an ủi tiểu nha hoàn hai câu: “Không có việc gì, ngươi lui xuống ăn một chút gì đi.”

Tiểu nha hoàn mắt ngấn lệ, gật đầu bước ra khỏi phòng.

Đem cửa đóng lại, Tích Vô Nhai đi đến bên giường, nhìn thoáng qua mảnh vỡ trên mặt đất, thở dải, nhẹ giọng: “Sương Nhi?”

Thấy người trên giường quay mặt đi nơi khác, căn bản không để ý tới mình, hắn đành phải ngồi vào bên giường độc thoại: “Ta biết muội tức giận, trách ta thành thân cũng không thương lượng với muội. Nhưng lúc đó độc của muội đã chạy tới tâm mạch, nếu không dùng thuốc giả thì tính mạng khó bảo toàn. So sánh với mạng sống của muội thì việc hôn nhân này không đáng kể, dù sao ta cũng không có gì tổn thất.”

“Cái gì kêu là không có tổn thất? Huynh vốn không thích nàng ta. Nếu biết huynh dùng chung thân đại sự của mình đổi lấy thuốc giải thì ta đây thà chết còn hơn!”

Nữ tử trên giường xốc chăn, xoay người ngồi dậy, gương mặt tái nhợt vì kích động mà trở nên đỏ ửng, hô hấp dồn dập.

“Được rồi, được rồi. Tức giận như vậy làm gì chứ? Muội xem mình đi, thân thể còn chưa bình phục, mau mau nằm xuống.”

Tích Vô Nhai cẩn thận đỡ nàng nằm xuống, kéo chăn đắp cho nàng. Đang muốn đứng lên lại không ngờ bị hai cánh tay ôm lấy cổ. Cảm nhận được trên môi truyền tới cảm giác băng lạnh mà mềm mại, thân thể nhất thời cứng đờ.

Hơi thở cay nồng mang vị dược liệu tràn vào khóe miệng khiến Tích Vô Nhai nhất thời bị mê hoặc, đột nhiên tỉnh táo lại, nhanh chóng đẩy nữ tử ra: “Muội điên rồi có phải không. Ta là ca ca của muội, là đại ca của muội.”

“Không phải, huynh vốn không phải ca ca ruột thịt của ta, chẳng phải huynh cũng biết đó sao. Vì sao là ta lại không được? Chúng ta không có quan hệ huyết thống, vì sao nữ nhân kia có thể còn ta thì không được? Chúng ta đều quen thuộc nhau, không phải sao?”

Nữ tử khóc thê lương khiến tâm tư hắn rối loạn. Nhìn hai má tái nhợt đẫm lệ, bờ vai mảnh mai run rẩy, Tích Vô Nhai không tự chủ được mà đem nàng ôm vào lòng, thở dài.

Chờ nàng ở trong lòng hắn dần bình ổn, lúc này mới chậm rãi lên tiếng: “Sương Nhi, ngươi có nhớ rõ chuyện trước đây của chúng ta không?”

“…Ân.”

“Ta nhớ rõ khi muội mới ra đời, phấn nộn, nho nhỏ, thoạt nhìn vừa đáng yêu lại vừa yếu ớt, cho nên ta hạ quyết tâm nhất định làm một người ca ca tốt, nhất định bảo vệ cho muội. Sau đó muội lại thích quấn quít bên ta, ta đi tới đâu, muội theo tới đó, không cho muội cùng đi, muội liền khóc lớn khiến ta không có biện pháp… mỗi lân ra ngoài đều phải mang theo cái đuôi nhỏ như muội, còn bị người khác cười nhạo…”

Nhớ lại hồi ức khi trước, gương mặt hai người đều hiện lên vẻ hạnh phúc, vui vẻ tươi cười.

“Chính là… từ sau khi biết được thân phận thực sự của ta thì tai họa lại ập tới, liên lụy tới phụ thân cùng mẫu thân…”

"Ca, việc đó không thể trách huynh, là những người đó…"

"Nghe ta nói hết!" Tích Vô Nhai nhìn dung nhan quen thuộc trước mắt, nói tiếp: "Tuy rằng chúng ta không có quan hệ huyết thống nhưng vẫn luôn cung nhau chung sống, chúng ta là người một nhà, mà hiện tại, thân nhân của ta chỉ còn mình muội, muội nói ta làm sao có thể nhìn người thân biến mất trước mặt ta? Cho nên lần này, dù dùng bất kể phuong pháp gì ta đều phải cứu muội, cho dù dùng tính mạng ta đổi lại, ta cũng chấp nhận."

Lời nói thực tâm khiến nàng cảm động nhưng mê luyến trong mắt không phai nhạt, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

"Ca ca, vậy là huynh thích nhất vẫn là Sương Nhi rồi. Huynh không thích nữ nhân kia đúng không? Cùng nàng thành thân là bất đắc dĩ. Tóm lại, độc của ta đã được giải, huynh trực tiếp viết một phong hưu thư (thư bỏ vợ) đem nàng trả về, dù sao huynh cũng không thích nàng, có được không? Ca"

Cảm giác được những lời khuyên giải của mình hoàn toàn vô hiệu, Tích Vô Nhai nghiêm mặt, khẩu khí dần nghiêm khắc: "Nàng là tẩu tẩu của muội, không được kêu nữ nhân này nữ nhân nọ. Còn nữa, việc hưu thư ta không muốn nghe muội nói thêm một lần nào nữa. Tích Vô Nhai ta làm việc luôn quang minh lỗi lạc, chưa từng lật lọng. Được rồi, ta xem muội cũng đang mệt mỏi, nghỉ ngơi cho tốt."

Không nhìn gương mặt nàng rơi lệ, Tích Vô Nhai đi tới cửa, im lặng một lúc, sau đó trầm giọng nói: "Sương Nhi, mặc kệ muội đối với ta ra sao, cả đời này ta sẽ luôn coi muội là muội muội, mà muội là thân nhân duy nhất của ta, chỉ là thân nhân, vĩnh viễn như vậy."

==========

Phi Vũ: Ta thường không có thói quen bình luận sau mỗi chương edit *khoanh tay, lắc đầu* vì sợ làm các nàng cụt hứng. Nhưng lần nào đọc lại chương này ta cũng sôi máu. Ta muốn nhảy lên bóp cổ Ngưng Sương *điên tiết*. Cái loại nữ nhân óc rỗng này, dám kêu Vô Nhai hưu bé Vũ của ta.

Cơ mà cũng phải nói bé Nhai thực là tuyệt vời. *hun trộm bé Nhai* Chạy thẳng*

P/s: Chương sau, Anh hùng cứu mỹ nhân nha. *tung hoa*

18. Quyển 1 - Chương 17: Ác Bá Đùa Giỡn Mỹ Nhân

Cánh cửa mở ra rồi đóng lại, nghe tiếng bước chân đã đi xa, nữ tử ngồi trên giường bưng mặt khóc nức nở. Theo tiếng 'chi nha', cánh cửa lại bị mở ra, nàng vội vàng ngẩng đầu nhìn, sau khi thấy người đi vào, thất vọng gục đầu xuống, ngồi ngẩn người.

"Tiểu thư, aiz…"

Tiểu Thúy bưng bồn nước ấm đặt trên bàn, khẽ thở dài, vắt khô chiếc khăn giúp nàng rửa mặt, mà Tích Ngưng Sương cũng không hề nhúc nhích, tùy nàng loay hoay.

Dường như không đành lòng nhìn bộ dạng tiểu thư nhà mình như vậy, Tiểu Thúy suy nghĩ một lúc, bất chợt lên tiếng: "Tiểu thư, nô tỳ nghĩ thiếu gia cũng chỉ là bận tâm tới thể diện cùng lời hứa, mà vị tiểu thư Vân gia kia xem ra cũng không thích thiếu gia nhà chúng ta. Nô tỳ nghĩ bọn họ vì hỷ sự này mới gặp nhau. Nếu không thể khuyên giải đại thiếu gia, sao người không ra tay với vị tiểu thư Vân gia kia, khiến nàng chủ động rời khỏi thiếu gia không phải được rồi sao?"

Tích Ngưng Sương vẫn cúi đầu không nhúc nhích, nhưng những lời của Tiểu Thúy nàng hoàn toàn nghe rõ. Qua một hồi lâu, nàng mạnh mẽ ngẩng đầu, không phải vẻ mặt thống khổ cùng chán nản mà là vô cùng quyết tâm. Tiểu Thúy vừa vui vẻ lại vừa lo lắng, chính mình giúp tiểu thư nghĩ ra biện pháp này, nhưng thực tế phải làm như thế nào còn phải xem tiểu thư tự mình quyết định, chỉ mong không gặp phải điều gì bất trắc.

Hòa Ninh trấn là một tiểu trấn nhưng lại kề biển nên kinh tế cũng không tồi. Ăn uống, vui chơi, kỹ viện, sòng bạc, trà quán không thứ gì là không có.

Vân Phi Vũ vừa ra khỏi khách *** lập tức giống như một chú chim thoát khỏi ***g, chạy nhảy khắp nơi, tới từng quầy hàng nhìn ngắm, ngay cả mấy quầy bán đồ ăn cũng không tha, nhưng là… mấy gian hàng tơ lụa, y phục, trang sức, son phấn mà nữ tử yêu thích thì y chẳng thèm liếc mắt dù chỉ một lần. Bích Nha có thể hiểu được nguyên do, nhưng Trương Quân, Trương Bảo theo sau thì vô cùng nghi hoặc, chỉ dám nghĩ thầm: Ngũ tiểu thư quả thực giống như trong lời đồn, đặc biệt kỳ quái.

Dạo qua trà quán cùng quầy bán vũ khí. Ở quầy vũ khí, Vân Phi Vũ cầm thanh chủy thủ(đoản kiếm) sáng loáng yêu thích không buông tay, nhưng vì ba người phía sau luôn trừng trừng nhìn lại, y đành phải lưu luyến đặt xuống. Ra khỏi quầy vũ khí, sờ sờ bụng, híp mắt nhìn mặt trời trên cao, vung tay lên: "Đi, chúng ta tìm một tửu quán đi."

Đi khắp phố nửa ngày cũng chỉ nhìn thấy một tiệm bánh nướng, một tiệm mỳ, không sao tìm được một cái tửu quán. Vân Phi Vũ bất đắc dĩ phái một người đi dò hỏi mới biết được nơi đây là đường nhỏ, phải đi tới cuối phố rồi rẽ phải mới ra được đường lớn, đó mới là nơi có đủ thứ ăn nhậu, chơi bời, là trung tâm Hòa Ninh trấn.

Tiến vào đường chính, Vân Phi Vũ liếc mắt nhìn quanh liền phát hiện tòa lầu xa hoa nhất cách đó không xa, một tửu lâu vô cùng tuyệt mỹ. Chạy một mạch tới nơi lại thấy đại môn đóng chặt khiến Vân Phi Vũ không khỏi buồn bực, thầm nghĩ: "Ban ngày là thời điểm buôn bán tốt nhất, tại sao lại đóng cửa như thế này chứ?"

Cảm giác được phía sau có người kéo kéo mình, Vân Phi Vũ quay đầu lại, phát hiện Bích Nha liên tục nháy mắt với mình, kêu y mau rời khỏi nơi này.

Vân Phi Vũ không hiểu, liền chỉ vào lâu vũ nói: "Vì sao phải đi? Đây không phải là nơi tới ăn cơm sao? Muội xem, bảng hiệu cũng ghi Túy Tiên Lâu, nhất định sẽ có rượu cùng thức ăn ngon nha."

"Tiểu thư" Bích Nha bất đắc dĩ nói: "Nơi này không phải tửu ***, mà là… là thanh lâu a."

"Sao?" Mờ mịt ngẩng đầu nhìn kỹ, dùng sức ngửi ngửi liền cảm thấy nơi này tản ra mùi son phấn nhè nhẹ, đúng là không có chút hương thơm của đồ ăn cùng rượu, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: "Nga… Hóa ra đây chính là kỹ viện a!"

Thanh âm của y lớn đến nỗi thu hút sự chú ý của mọi người chung quanh, rất nhiều người đều khó hiểu nhìn bốn người bọn họ, rõ ràng nhìn giống nữ nhi nhà danh giá, mà vị nữ tử thoạt nhìn như thiên kim tiểu thư kia lại không biết ngượng ngùng mà đứng trước của kỹ viện, vừa ngắm nghía vừa trầm trồ bình luận.

"Đáng tiếc, thực là quá đáng tiếc. Ban ngày lại không chịu mở cửa. Lão bản của kỹ viện này thực không biết cách làm ăn, nếu mà… Uhm uhm….!"

Bốn người trở thành quái vật để người ta chỉ trỏ. Trương Quân, Trương Bảo là nam nhân nên không cảm thấy gì, bọn họ chỉ cảm thấy kinh ngạc với lời nói của ngũ tiểu thư cùng hành động vô cùng lớn mật. Bích Nha lại là một tiểu cô nương, đã sớm đỏ mặt, thế nhưng tiểu thư nhà mình hoàn toàn không phát hiện, còn đứng trước cửa cảm thán, nàng thực không nhịn nổi, đành phải tiến lên che miệng y lại, lôi kéo y chạy khỏi đám người.

Trốn vào một ngõ nhỏ vắng lặng, hai người thở hổn hển dựa vào tường nghỉ ngơi, mà Trương Quân cùng Trương Bảo khẽ nhìn chung quanh, sau đó im lặng đứng ở một bên.

"Tiểu Nha… Muội… muội kéo ta tới nơi này làm gì? Không phải chúng ta muốn đi ăn cơm hay sao?" Vân Phi Vũ vịn eo nhỏ, buồn bực nhìn nàng.

Chờ nghỉ ngơi đủ rồi, Bích Nha đứng thẳng, trợn mắt nhìn y: "Còn không phải do tiểu thư hay sao? Đã nói với người đó là thanh lâu mà người vẫn đứng ở đó không chịu đi. Làm gì có nữ tử trong sạch nào lại đứng trước cửa thanh lâu không rời bước, trừ phi muốn bán thân. Người không chỉ là thiên kim tiểu thư gia tộc danh giá, còn là phu nhân của đương kim võ lâm minh chủ, nếu như để người khác biết được còn sợ không bị chê cười tới chết hay sao? Người không lo lắng cho mình thì cũng phải lo lắng cho những người bên cạnh chứ!"

Vân Phi Vũ vừa nghe mấy lời này đã muốn phản bác nhưng lại thấy hai người bên cạnh, y đành cố đè chủ đề này xuống. Sau đó cẩn thận nghĩ lại cũng hiểu được: Chính mình mặc nữ trang đứng trước cửa thanh lâu quả thực không ổn chút nào. Sau khi nghĩ thông suốt, y nhìn Bích Nha cười hối lỗi: "Kích động quá nên ta quên mất! Thực có lỗi, thực có lỗi!"

Biết tiểu thư đã hiểu được vấn đề, Bích Nha nhẹ nhàng thở ra, quay đầu ra sau lại thấy Trương Quân, Trương Bảo nghi hoặc nhìn mình, trong lòng cả kinh, vội vàng xoay người quỳ xuống trước mặt Vân Phi Vũ: "Tình thế cấp bách, nô tỳ nhất thời ăn nói vô lễ, xin tiểu thư trách phạt."

Vân Phi Vũ vốn theo phía sau Bích Nha, thấy tiểu nha đầu xoay người sang chỗ khác rồi lại đột nhiên vòng lại đây, quỳ xuống trước mặt mình. Y còn đang suy nghĩ nàng định đùa giỡn, bỗng nghe câu nói kia, sau đó nhìn huynh đệ song sinh phía sau, nhất thời hiểu rõ.

"Quên đi, việc hôm nay là sơ suất của bổn tiểu thư. Là ngươi giữ gìn danh dự cho ta mới nhất thời lỡ lời, cho nên ta sẽ không trách phạt, nhưng về sau phải chú ý, biết không?"

"Vâng! Lần sau nô tỳ sẽ không dám như vậy… nữa." Bích Nha nhịn không được, trong lòng cười thầm, trên mặt lại lộ vẻ cung kính.

"Ân, tìm một nơi ăn cơm đi. Chạy một chút ta càng thấy đói rồi, nhanh lên nào."

Vân Phi Vũ đi trước, dẫn mọi người ra khỏi ngõ nhỏ, sau đó nhìn qua một tòa lầu với biển hiệu lớn trước mắt, phía trên viết "Nhất phẩm tửu lâu", nghĩ: " Lần này chắc không sai đâu.", sau đó nhanh chóng chạy tới. Bích Nha lắc đầu theo sát phía sau. Hai huynh đệ họ Trương nhìn nhau rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Nhìn tửu lâu còn cách mình mấy trượng, bụng Vân Phi Vũ kêu càng lợi hại, cước bộ mỗi lúc một nhanh. Bị người qua lại ngăn cản, khoảng cách giữa y cùng ba người phía sau ngày một xa, nhưng giờ phút này, trong đầu y mải nghĩ tới thức ăn ngon, căn bản không rảnh nhìn bọn họ có đuổi kịp hay không.

Rốt cuộc tới trước tửu ***, Vân Phi Vũ ngừng lại một lúc thở dốc. Quay đầu lại không thấy ba người kia, đang do dự có nên quay trở về tìm họ hay không, lúc này, đột nhiên có bảy, tám nam nhân từ bốn phía tiến lại vây quanh y.

Một tên nam tử trung niên dáng người gầy gò, mặt dài, đôi mắt tam giác, ria cá trê.. tự cho là tiêu sái, phe phẩy quạt tiến lên trước, vẻ mặt thèm chảy nước miếng đáng khinh: "Tiểu mỹ nhân, một người ở nơi này làm gì chứ? Muốn ăn cơm sao? Đi, đại gia ta mời nàng!"

Nói xong, định tiến lên ôm vai y, Vân Phi Vũ chán ghét lui ra sau từng bước, nhìn bốn phía tìm sự giúp đỡ lại không biết người qua đường đã tản đi từ lúc nào. Y âm thầm cười khổ, nghĩ: "Cầu người không bằng cầu mình."

Vừa nãy bị vây lại, Vân Phi Vũ thực sự hoảng sợ, nhưng bây giờ đã tỉnh táo, dù sao kiếp trước cũng là quyền vương, mấy tên du côn cao thấp mập ốm linh ***… y tuyệt đối không để vào mắt. Bất quá, đó là trước kia, hiện tại thì chỉ có thể kéo dài thời gian chờ ba người kia tới.

Quan sát nam nhân đáng khinh trước mắt, chắc hẳn là kẻ cầm đầu: "Sắc mặt hắn vàng như nến, mắt đục ngàu, mấy ngón tay cầm quạt cũng có màu vàng, hẳn là người hút thuốc phiện lâu ngày." Trong lòng hạ quyết định.

Vân Phi Vũ đạm mạc, duyên dáng yêu kiều tựa hoa sen mới nở, nhất thời khiến mọi người chung quanh quên hô hấp, mà nam nhân đáng khinh kia lại như bị quỷ ám, vươn tay định chạm tới đóa sen xinh đẹp.

Vân Phi Vũ âm thầm cười lạnh một tiếng, không chút do dự nắm lấy cơ hội này, nhẹ nhàng lướt ra phía sau nam tử, một tay ghìm cổ, một tay nhanh chóng gỡ cây trâm trên đầu xuống, dùng đầu sắc nhọn nhắm ngay cổ họng hắn, hét lớn: "Tránh ra! Tránh hết ra cho ta! Nếu không ta liền làm thịt hắn."

Nói xong, Vân Phi Vũ đem cây trâm sắc nhọn nhẹ nhàng đẩy mạnh vài phần vào cổ họng hắn.

Những người còn lại do dự nhưng nam tử lập tức kêu gào như heo bị thịt: "Cút ngay, đều cút hết cho lão tử. Các ngươi muốn tạo phản có phải không? Còn không mau cút hết cho ta."

19. Quyển 1 - Chương 18: Thích Khách Ở Hoàn Ninh Trấn

Nghe thấy lão đại tru lên, bọn hắn liếc đưa mắt với nhau, nhìn chằm chằm Vân Phi Vũ, chậm rãi lui về phía sau.

Vật sắc nhọn vẫn kề bên cổ khiến nam tử không dám động đậy, chỉ có thể cẩn thận mở miệng cầu xin: "Tiểu thư… Ân, vị tiểu thư này, có chuyện gì chúng ta từ từ nói. Có thể… có thể đem vật trên tay ngươi bỏ xuống trước được không? Ngươi xem, thủ hạ của ta đều đã lui xuống rồi. Ngươi…"

"Câm miệng!" Vân Phi Vũ tức giận. Vừa rồi nhìn khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng ba người kia. Tuy rằng trong tay có con tin nhưng đây cũng không phải biện pháp lâu dài.

Mặt trời chính ngọ (giữa trưa) nóng bức mà chói mắt, thân thể Vân Phi Vũ đã muốn thấm đầy mồ hôi, lòng bàn tay nắm cây trâm cũng ướt đẫm, thực không muốn mọi việc cứ tiếp diễn như vậy. Giờ phút này, *** thần y cực kỳ căng thẳng. Mặc dù thân thể đã trải qua rèn luyện nhưng so với tình thế trước mắt thực sự kém rất xa, y lại lấy một địch bảy, thật không có gì đảm bảo mình có thể nắm chắc phần thắng, đành phải kiên nhẫn chờ cứu viện.

Nheo mắt nhìn khắp nơi, Vân Phi Vũ túm trụ nam tử đi tới dưới mái hiên, mà nam tử cực độ sợ hãi vật trong tay y, đành phải phối hợp chậm rãi lui về phía sau.

Rốt cuộc tới được nơi râm mát,Vân Phi Vũ nhẹ nhàng thở ra. Lúc này ycũng thấy ba người kia đang chạy tới phía mình, thân thể nhất thời trở nên vô lực, tay trái cầm trâm thả lỏng, cây trâm từ trong tay rơi xuống.

Nam tử thấy vật sắc nhọn ở cổ họng biến mất, lập tức đẩy Vân Phi Vũ ra rồi bỏ chạy, một bên chạy một bên hô lớn: "Người đâu, tới đây cho ta, bắt lấy tiểu tiện nhân này để ta thượng."

Mấy người mới tản ra giờ lại hùng dũng tiến lên, nam tử đứng phía sau bọn hắn, dị thường căm tức chỉ vào Vân Phi Vũ: "Tiểu tiện nhân nhà ngươi, dám uy hiếp gia gia (gia gia) ta đây, cũng không hỏi xem đại gia ta là ai. Coi trọng ngươi là phúc phận của ngươi mà lại không biết ơn. Người đâu, đem y phục của nàng lột hết, xem nàng còn dám phản kháng hay không."

"Dừng tay, ai dám đụng vào tiểu thư nhà ta thì chỉ có con đường chết."

Vân Phi Vũ mệt mỏi dựa vào tường ngồi xuống, thân ảnh mảnh mai trước mắt hiện lên sát khí lạnh lùng khiến y thoáng thất thần, bừng tỉnh nhìn nàng như người xa lạ.

"Tiểu thư, người có bị thương hay không, có đau hay không?" Bích Nha cúi người, lau đi mồ hôi trên trán y, cao thấp kiểm tra thân thể y, cực kỳ lo lắng.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Bích Nha, Vân Phi Vũ có chút mê mẩn, vội lắc đầu, sau đó nhẹ giọng thì thầm: "Nhất định là do ta hoa mắt."

"Tiểu thư, người đang nói gì vậy? Có phải tên hỗn đản kia làm người đau?"

"Không, ta rất tốt. Đúng rồi Tiểu Nha, các ngươi vừa đi đâu, không phải vẫn đi theo phía sau ta sao?" Vân Phi Vũ nhìn tình cảnh trước mắt, thuận miệng hỏi.

"Còn nói nữa, tiểu thư nóng lòng nên cứ xông tới trước, cũng không để ý chúng ta ở phía sau. Nơi này là đường chính a tiểu thư, người qua đường nhiều như vậy, lẽ nào tiểu thư muốn…."

"Ừ, ừ, biết rồi mà." Vân Phi Vũ phất tay, y biết mình có khuyết điểm không để ý tới mọi việc, nhưng hiện tại y không muốn nghe tiểu nha đầu lải nhải, bởi vì trận chiến trước mắt càng có sức thu hút hơn. Bản thân không thể động thủ, đành phải ở một bên cổ vũ trợ uy.

Tuy rằng đối phương nhiều người, nhưng xem ra chỉ là hạng ác bá, lưu manh tầm thường, còn Trương Quân, Trương Bảo là hộ vệ được rèn luyện có bài bản, ngay cả vũ khí cũng chưa dùng tới mà mấy tên lưu manh đã bị sức mạnh của họ làm thất điên bát đảo, nằm trên mặt đất kêu gào 'ai ui'.

Nam nhân đáng khinh thấy toàn bộ thuộc hạ bị xử lý mà hai người kia cũng đang đi về phía mình, hắn xoay người bỏ chạy, vừa chạy trốn vừa ngoan cố nói vọng lại: "Ngươi… các ngươi chờ đấy, đừng có chạy đi đâu. Ta… ta đi kêu người tới."

Trương Quân, Trương Bảo chờ hắn chạy xa, nhìn nhau nở nụ cười, sau đó cùng giơ chân đá bay chiếc ghế dài trước mặt, vừa vặn rơi trúng người nam tử đáng khinh kia, chỉ thấy hắn dừng lại, thân thể mềm nhũn tựa bùn nhão ngã nhào xuống đất.

"Tốt lắm!"

Nghe thấy tiếng vô tay trầm trồ khen ngợi từ phía sau, hai người kinh ngạc quay đầu liền thấy nguyên nhân gây ra tai họa – ngũ tiểu thư, hai mắt tỏa sáng nhìn bọn họ.

Huynh đệ hai người lại liếc nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều là nghi hoặc cùng khó hiểu, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, sau đó tiến lên đồng thời quỳ xuống: "Thuộc hạ đến chậm khiến ngũ tiểu thư sợ hãi, mong tiểu thư trách phạt."

"Đứng lên đi, đứng lên đi! Việc này không thể trách các ngươi, là do ta chạy lung tung, là các ngươi cứu ta, không phải sao? Mau đứng lên đi."

"Tạ ơn ngũ tiểu thư, thuộc hạ nhất định không để việc này lặp lại."

"Được được, đã biết. Vậy chúng ta…"

Y còn chưa kịp nói xong liền thấy một hạt châu màu vàng bay tới chỗ bọn họ. Trương Quân nhanh chóng huy một đao, chém hạt châu thành hai nửa. Làn khói màu vàng dày đặc từ hạt châu tản ra chung quanh, cả khu phố bị bao trùm bởi màn sương.

"Là đạn khói." Trương Bảo thét lớn.

Huynh đệ hai người vừa thấy cảnh này lập tức nhận ra đã trúng phải mai phục của kẻ địch, không nói một lời, lui dần về phía Vân Phi Vũ, chặt chẽ bảo hộ y ở phía sau, cảnh giác nghe ngóng tứ phía.

Không hề có tiếng động, một đoàn bóng đen từ màn khói hiện ra, tất cả đều mặc hắc y che kín mặt mũi. Những người này không nói lời nào, nhanh chóng tiến lên huy đao múa kiếm về phía bốn người. Trương Quân, Trương Bảo cùng hét lớn, một người dùng đao ngăn cản, một người vung đao phản kích, phối hợp vô cùng ăn ý, năm tên hắc y nhân đồng thời bị đánh lui.

Dựa vào một chiêu đó, hai huynh đệ nhận ra: chỉ trông cậy vào bọn họ sẽ không thể đối phó với năm người này, hơn nữa, quan trọng nhất là phải bảo vệ ngũ tiểu thư. Hai người không nói gì, nhìn nhau gật đầu rồi lập tức hành động.

Trương Quân tiến lên từng bước, đem đao đặt ngang trước ngực ngăn cản năm người, Trương Bảo lui về phía sau, lặng lẽ từ trong lòng lấy ra một vật, nhanh chóng ném lên không trung, chỉ nghe 'phanh' một tiếng, trên bầu trời nở ra một đóa hoa màu đỏ xinh đẹp.

Bích Nha che chở phía trước Vân Phi Vũ, khẩn trương quan sát chung quanh, mà người được bảo hộ lại không nhận ra nguy hiểm, vẫn hưng phấn nhìn mọi việc diễn ra trước mắt.

Thấy pháo hoa cầu cứu, năm tên hắc y nhân liếc nhìn nhau, lập tức công kích mãnh liệt hơn, mỗi một chiêu thức đều nhằm trúng chỗ hiểm. Vì sự an toàn của Vân Phi Vũ, hai huynh đệ không phản kích, chỉ toàn lực chống đỡ.

Chiêu thức của năm gã hắc y nhân dường như có ý muốn liều mạng, chỉ ngăn cản cũng khiến hai người bọn họ dần đuối sức. Vân Phi Vũ bắt đầu kích động, y giữ chặt Bích Nha kéo đến phía sau mình. Biết vừa rồi là pháo hoa báo tin, trong lòng vừa lo lắng vừa chờ đợi viện binh nhanh đến nơi.

Hơn hai mươi người tập hợp đợi mệnh lệnh của Cung Trường Tuấn. Cơm nước xong họ cũng chỉ đợi ở khách ***. Khi pháo hoa báo tin phát sáng trên không trung, mọi người tự giác tập hợp trước cửa khách ***, chỉ chờ đội trưởng ra lệnh.

Tích Vô Nhai ở trong phòng cũng nghe 'phanh' một tiếng, mở cửa sổ liền thấy đội hộ vệ của Vân gia chờ xuất phát ở cửa, không khỏi lớn tiếng hỏi.

"Cung đội trưởng, các ngươi đây là…?"

Cung Trường Tuấn vung tay lên, ý bảo mấy thuộc hạ xuất phát trước, sau đó hắn ngẩng đầu chắp tay đáp: "Bẩm công tử, phía tiểu thư đã xảy ra chuyện, hai người được phái theo phát tín hiệu cầu cứu."

"Nơi nào?"

Cung Trường Tuấn đưa tay chỉ hướng tây bắc, hai người cũng không dài dòng, trực tiếp thi triển khinh công hướng về phía phát sinh sự việc.

Tích Vô Nhai là người đầu tiên tới nơi. Hắn đứng ở nơi cao quan sát chung quanh. Ngã tư đường còn vương màn khói màu vàng nhàn nhạt, lúc ẩn lúc hiện, có thể nhìn ra sự hỗn loạn lúc này: quầy hoa quả bị lật đổ, những chiếc bình vỡ nát, bảng hiệu lộn ngược, còn có vài người nằm trên mặt đất. Hắn vội vàng tiến lên xem xét, chỉ là hôn mê bất tỉnh, trong lòng nhẹ nhàng một chút lại tiếp tục lo lắng tới sự an toàn của nhóm người Vân Phi Vũ.

Thoáng nghe thấy âm thanh giao chiến, Tích Vô Nhai nghe ngóng tìm kiếm. Âm thanh giao chiến dường như ngay bên tai nhưng lại không thấy bóng dáng người nào. Hắn phi thân lên nóc nhà lập tức thấy rõ mọi việc. Thì ra Trương Quân, Trương Bảo che chở Vân Phi Vũ lùi vào một hẻm nhỏ. Nhìn vết thương của hai người, xem ra bọn họ đã tới giới hạn.

Tích Vô Nhai lập tức phi thân tiến lại, lăng không xuất ra một chưởng đánh xuống người gã hắc y nhân chuẩn bị tấn công Vân Phi Vũ, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt bốn người.

Dường như không để mắt tới mấy tên hắc y nhân, hắn ôm quyền hướng tới hai huynh đệ họ Trương, sau đó mỉm cười ôn nhu nhìn Vân Phi Vũ: "Hoàn hảo tới đúng lúc, tiểu thư không bị thương chứ?"

Năm gã hắc y nhân khó đối phó như vậy lại bị hắn dễ dàng dùng một chưởng đánh bay mất một người, Vân Phi Vũ kinh hoảng, trong lòng dậy sóng: "Người này chính là võ lâm minh chủ? Người này chính là thiên hạ đệ nhất? Người này cũng là… phu quân của ta?"

"Không đúng, không đúng! Nghĩ linh *** cái gì chứ!" Dùng sức lắc đầu, trong lòng chỉ còn lại sự kính ngưỡng to lớn cùng một chút tâm tư: "Xem ra về sau phải cùng hắn quan hệ thật tốt, biết đâu có thể học được một ít võ công."

"Tiểu thư, tiểu thư?" Bích Nha quơ tay trước mặt Vân Phi Vũ, biết tiểu thư nhà mình lại đi vào cõi thần tiên rồi, xấu hổ quay đầu, thấp người thi lễ với Tích Vô Nhai: "Tiểu thư nhà ta không sao cả, có thể bị dọa một chút."

"Nga, vậy thì tốt."

Tích Vô Nhai mỉm cười gật đầu, sau đó xoay người sang nơi khác, trong nháy mắt, ngữ khí ôn nhu như ngọc trở nên nghiêm nghị.

"Nói! Ai phái các ngươi tới?"

Năm tên hắc y nhân lúc này chỉ còn lại bốn. Dường nhu bọn họ nhận ra đối thủ trước mặt rất mạnh, không trả lời, chỉ nhìn nhau, trong đó một người ném đạn khói, bốn người lập tức phi thân tẩu thoát. Tích Vô Nhai vung tay xua tan đám khói trước mặt, đang định đuổi theo lại nghe phía sau 'ai nha' một tiếng.

Người phát ra tiếng chính là Bích Nha, chỉ thấy một thanh tiểu đao tỏa ra ánh sáng màu xanh yếu ớt đang tiến gần tới cổ họng Vân Phi Vũ, chắc chắn nàng sẽ không kịp tránh né. Tích Vô Nhai không chút nghĩ ngợi, ngón tay bắn ra một đạo kình phong làm lệch hướng tiểu đao, cắm thẳng vào vách tường sau lưng Vân Phi Vũ. Một lúc sau, vách tường xuất hiện một lỗ hổng lớn, tiểu đao theo đó mà rơi xuống mặt đất.

Tử thần lướt qua người, Vân Phi Vũ không còn tâm trạng thoải mái để quan sát người ta giao chiến, đến khi hoàn hồn mới phát hiện y phục ướt đẫm mồ hôi. Thể lực tiêu hao quá độ, *** thần vô cùng căng thẳng, sự kiện vừa rồi… nghĩ lại cũng thấy sợ hãi, rốt cuộc y không thể tiếp tục kiên trì, cả người ngã về phía sau.

"Tiểu thư, tiểu thư…."

Thanh âm lo lắng của Bích Nha ngày càng xa, mọi vật dần trở nên mơ hồ. Trước khi bất tỉnh, Vân Phi Vũ thấy một người phía xa, toàn thân khoác hắc bào, dưới ánh mặt trời lóe lên màu bạc xinh đẹp. Y không

biết là đó là ảo giác hay sự thực, có điều… y cảm nhận được ánh mắt người nọ nhìn mình lạnh như băng, buốt thấu xương.

20. Quyển 1 - Chương 19: Ánh Mặt Trời Tai Họa

"Tiểu thư, tiểu thư…" Bích Nha nâng Vân Phi Vũ, lo lắng kêu gọi.

Tích Vô Nhai phát hiện tình trạng bên này, vội vàng đi tới, ngồi xuống bên cạnh bắt mạch cho y, một lát sau: "Không có việc gì, chỉ là thể lực có chút tiêu hao. Trở về nghỉ ngơi một chút là được."

"…Ân." Bích Nha gật gật đầu, cẩn thận lau đi dòng mồ hôi trên trán Vân Phi Vũ.

Tích Vô Nhai ngẩng đầu nhìn trời sau đó liếc mắt một cái, cuối cùng nhìn hai gò má đỏ hồng của Vân Phi Vũ, đứng sững tại chỗ, cũng không biết hắn nghĩ điều gì.

Tiếng bước chân ồn ào từ từ tiến lại gần, thấy Cung Trường Tuấn đưa quân tiếp viện tới, hắn nhẹ nhàng thở ra.

"Cung đội trưởng, ngươi tới vừa đúng lúc, ngươi xem…."

Hắn thoáng nhìn chung quanh. Cung Trường Tuấn cũng theo tầm mắt hắn nhìn một vòng, sáng tỏ gật đầu: "Xin công tử an tâm, tại hạ sẽ xử lý thỏa đáng."

"Được! Vậy làm phiền." Nói xong, quay đầu nhìn Vân Phi Vũ, sau đó khó xử nhìn sang Cung Trường Tuấn.

Cung Trường Tuấn gặp ánh mắt của hắn, không khỏi bất đầu thấy buồn bực: "Tân lang này thực là kỳ quái. Cho dù trên đường không cho chúng ta gọi hắn là cô gia, chẳng lẽ đến nương tử của mình đang hôn mê cũng muốn bọn ta tới ôm có phải hay không?"

Nghĩ đến điều này, Cung Trường Tuấn xoay người… đi mất. Sau đó bắt đầu phân phó thuộc hạ don dẹp tàn cuộc.

Tích Vô Nhai thấy Cung Trường Tuấn thay đổi sắc mặt liền biết yêu cầu của mình thực quá đáng. Tuy rằng người ta là hộ vệ của Vân Vụ sơn trang, nhưng dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, hơn nữa địa vị cách biệt, mình là tân lang lại yêu cầu nam nhân khác đến ôm tân nương… dường như không thể nào tưởng tượng nổi.

Không phải hắn chưa từng ghé qua chốn phong nguyệt, nhưng giờ phút này lại đối mặt với một vị thiên kim tiểu thư yểu điệu, cũng là thê tử mới cưới, tuy nói bản thân bị ép buộc thì đối phương vẫn là hoàng hoa khuê nữ. Tưởng tượng đến điều này, vẻ mặt "già nua" của Tích Vô Nhai bắt đầu ửng hồng, chần chờ một lúc lâu mới tiến lên, đưa tay ôm lấy Vân Phi Vũ, thầm nghĩ có nên thi triển khinh công để nhanh trở về? Thân thể trong vòng tay mềm mại không xương khiến hắn bắt đầu lo lắng: "Thân thể mảnh mai như vậy liệu có thể chịu được tốc độ của ta hay không."

Đang lúc hắn còn do dự lại cảm thấy có người kéo kéo tay áo, cúi đầu nhìn người bên cạnh, chính là tiểu nha hoàn vừa nãy.

Không đợi hắn hỏi, Bích Nha đã bắt đầu nói: "Công tử, nô tỳ nghĩ người nên đi bộ về khách *** đi. Thân thể tiểu thư yếu ớt, vừa rồi lại ra nhiều mồ hôi như vậy, sẽ không chịu được gió."

Tích Vô Nhai vừa nghe, cảm kích cười cười với tiểu nha đầu, thầm nghĩ bản thân sao lại vô ý như vậy. Nếu không có tiểu nha đầu này nhắc nhở, chỉ sợ chính mình đã khiến thân thể kiều diễm này nhiễm phong hàn, sợ rằng sáng mai nàng sẽ không thể rời giường, vậy càng mất nhiều thời gian hơn.

"Được! Vậy chúng ta đi thôi."

Cánh tay vô ý ôm càng thêm chặt. Tuy rằng không cúi đầu nhìn người trong lòng một lần, nhưng hương thơm ngọt ngào trước ngực tự nhiên thoảng qua mũi, thân thể hai người chặt chẽ tiếp xúc, hơi ấm giao triền

(quấn quít) cùng cảm giác mềm mại trên tay khiến hắn nhận thấy dưới bụng có một luồng nhiệt lưu bắt đầu dâng lên, không thể bước tiếp.

"Công tử, người làm sao vậy?" Bích Nha tò mò nhìn cô gia, thầm nghĩ, chính hắn vừa nói bước đi, tại sao bây giờ lại đứng bất động như vậy.

"A… Không có gì." Cơ thể Tích Vô Nhai toát ra một tầng mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: "Ta làm sao vậy? Cũng không phải tiểu tử chưa trải qua phong nguyệt. Thật là…."

Vận chân khí ép dục vọng xuống khiến đầu óc hoàn toàn thanh tỉnh, Tích Vô Nhai nhanh chóng bước đi, vừa bước vừa suy nghĩ: "Có phải đã lâu lắm ta chưa tới đó hay không? Trở lại Thanh Châu thành nhất định phải tới đó một chuyến."

Về tới khách ***, Bích Nha chuẩn bị nước ấm, Tích Vô Nhai ôm Vân Phi Vũ trở lại phòng, thấy sắc mặt nàng đỏ ửng liền đưa tay đặt lên trán cùng hai gò má, lúc này mới biết cả người nàng nóng bừng, thầm nghĩ có phải đã nhiễm phong hàn rồi hay không? Nhìn y phục nàng kín bưng, khó trách vì sao lại ngất xỉu. Tích Vô Nhai thực tự nhiên, trong lòng không một tia dục niệm, định đưa tay giúp nàng mở vạt áo trước lại bị tiếng thét kinh hãi khiến cho giật mình.

"Công… công tử, người đang làm cái gì?" Bích Nha vội vàng mang bồn nước đặt trên bàn, đứng bên giường giương mắt hổ nhìn hắn.

"Ta…" Tích Vô Nhai vừa định giải thích nhưng lại như nhớ ra điều gì: "Vì sao ta phải giải thích chứ? Người trên giường là tân nương tử của ta cơ mà."

Tích Vô Nhai mỉm cười: "Mặc kệ ngươi nghĩ ra sao, chỉ là muốn ngắm nhìn nương tử của ta một chút."

"……" Bích Nha vừa nghe mấy lời này, không biết nên phản ứng thế nào, đứng im tại chỗ.

"Tên này… vừa nãy còn kêu tiểu thư này, tểu thư nọ, tại sao lại thay đổi cách xưng hô nhanh như vậy chứ? Hắn muốn làm gì thì ta cũng không thể ngăn cản được, dù sao bọn họ cũng là phu thê, còn tachỉ là một nha hoàn…"

Tiểu nha đầu trước mắt tuy không phản bác điều gì, nhưng vẻ mặt lại vô cùng khẩn trương nhìn mình chằm chằm, sợ mình gây bất lợi cho tiểu thư của nàng. Tích Vô Nhai không khỏi cười khổ, tại sao đột nhiên hắn có cảm giác mình là một tên Đăng Đồ Tử* đang đùa giỡn nữ tử nhà lành cơ chứ? Tự giễu lắc đầu, thầm nghĩ: "Từ lúc nào ta lại tính toán chi li như vậy? Lại cùng một tiểu nha đầu so đo. Aiz… Xem ra hôm nay ta quá hồ đồ rồi."

(*Đăng Đồ Tử: Ý chỉ những kẻ háo sắc.)

Mang theo chút hối lỗi nhìn nàng, gương mặt vẽ lên nụ cười ôn hòa: "Tiểu thư nhà ngươi có thể là bị cảm nắng. Tuy hiện tại đã là mùa thu, nhưng nàng đứng dưới ánh nắng quá lâu nên không chịu nổi, hơn nữa thân thể lại yếu ớt, còn có… y phục của nàng bó quá chặt, như vậy sẽ không tốt cho hô hấp, ngươi… tốt nhất nên giúp nàng cởi bỏ một chút cho dễ thở. Cứ như vậy đi. Ta ra ngoài trước, cần gì liền kêu ta."

Nói xong, không chút do dự xoay người rời khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa.

Lúc này Bích Nha mới nhẹ nhàng thở ra. Nghe xong những lời hắn nói, nàng hiểu được cảnh tượng ban nãy cũng không phải như mình suy nghĩ, trong lòng không khỏi tự trách. Có điều, nghĩ lại một chút, nếu y phục của tiểu thư thực sự bị hắn cởi bỏ… vậy thì gay go. Xem ra từ này về sau cần phải cẩn thận vị cô gia này mới được.

Thoáng nhìn chủ tử nằm trên giường, nàng thở dài, cởi bỏ y phục của Vân Phi Vũ, đến bên bồn nước, vắt khăn, cẩn thận giúp y lau sạch cơ thể.

Cảm giác đói bụng khiến Vân Phi Vũ tỉnh lại, cơn nóng bức dần tản đi, thoải mái vặn vẹo thắt lưng, đưa mắt nhìn khắp nơi, y phát hiện mình đã trở lại khách ***.

'Chi nha' Âm thanh của cánh cửa thu hút tầm mắt y, vừa quay đầu đã thấy Bích Nha tiến vào, thuận miệng hỏi: "Làm gì vậy?"

Nghe thấy câu hỏi, Bích Nha ngẩn người, kinh hỷ chạy đến bên giường: "Tiểu thư, rốt cuộc người cũng tỉnh lại rồi! Có đói bụng không vậy?"

Còn không chờ y trả lời, bụng liền kêu 'ùng ục'. Chủ tớ hai người nhìn nhau cười.

"Tiểu thư, người nằm xuống tiếp tục nghỉ ngơi đi. Ta đi lấy chút đồ ăn tới."

"Ân." Vân Phi Vũ gật đầu, cả người mệt mỏi khiến y không muốn cử động. Nhìn Bích Nha ra khỏi phòng, y khép lại hai mắt, tiếp tục nghỉ ngơi, nhưng trong đầu vẫn không ngừng nhớ tới cảnh tượng trước khi mất đi ý thức. "Người kia rốt cuộc là ai?"

Tích Vô Nhai ngồi xếp bằng trên giường, trong đầu rối loạn khiến hắn không sao tĩnh tâm, đi tới cạnh bàn rót chung trà lạnh, nhấp một ngụm. Gương mặt xinh đẹp kia không ngừng lướt qua tâm trí, cả hương thơm xử nữ luôn quẩn quanh bên người, cảm xúc mềm mại còn lưu lại trên đôi tay. Điều này khiến hắn vô cùng ảo não, tức giận giơ ấm trà lên dội thẳng xuống đầu. Nước trà lành lạnh từ từ chảy xuống ướt đẫm mái tóc, nhưng dục hỏa trong lòng vẫn không sao dập tắt.

Thở dài một tiếng, hắn chán ghét cái cảm giác nôn nóng chưa bao giờ xuất hiện này: "Rõ ràng biết thú nàng về cũng chỉ là kế sách tạm thời, tại sao lại đem hình ảnh của nàng khắc sâu vào tâm trí? Không được! Nàng là người của Vân Gia, có lẽ cũng là gian tế mà lão cáo già kia phái tới cạnh mình. Từ nay về sau nên tránh cùng nàng tiếp xúc."

Ân thầm hạ quyết tâm, hít sâu một hơi, cố gắng chuyển suy nghĩ sang việc khác. Tích Vô Nhai hồi tưởng lại việc đối mặt với năm gã hắc y nhân lúc sáng. "Rõ ràng bọn chúng nhắm tới nàng. Rốt cuộc là kẻ nào muốn dồn nàng tới chỗ chết? Nàng vẫn luôn sống trong sơn trang, nếu không vì mình cũng sẽ không rời khỏi nơi đó, cho nên cũng sẽ không có kẻ thù, trừ phi… là kẻ địch của Vân Vụ sơn trang. Người bình thường sẽ không có can đảm cùng Vân Vụ sơ trang đối đầu, mà người có gan hành động như vậy cũng chỉ có một. Có điều… thực sự là hắn sao?"

21. Quyển 1 - Chương 20: Tới Thanh Châu Thành

Sáng sớm hôm sau, mọi người chuẩn bị xuất phát. Cũng vì Vân Phi Vũ gặp chuyện ở Hòa Ninh trấn nên mã xa của y được tăng thêm sự bảo hộ cả phía trước lẫn phía sau. Kỳ thật y cảm thấy Cung Trường Tuấn lo lắng quá mức. Ngày ấy là do y đơn thương độc mã, mà hôm nay, tất cả mọi người ở chung một chỗ. Dù sao cũng phải nói tới tình hình ngày hôm đó, rõ ràng thích khách e ngại Tích Vô Nhai, hiện giờ vị võ lâm cao thủ ấy lại ở ngay cạnh mình, còn sợ gì chứ.

Bọn họ muốn bảo hộ vậy thì cứ bảo hộ đi. Vân Phi Vũ ngán ngẩm ngáp một cái. Trước khi lên xe đã uống một khỏa dược hoàn. Tuy rằng vẫn có chút chóng mặt, nhưng cũng không có cảm giác buồn nôn, so với lần trước thoải mái hơn rất nhiều.

"Tiểu thư, sáng nay phải dậy sớm. Người nên ngủ một chút đi."

"Uhm, vậy cũng được."

Vân Phi Vũ lại ngáp một cái, đưa tay chống đầu, nghiêng người nằm xuống. Bích Nha vội vàng lấy chiếc thảm nhỏ trong ngăn tủ trên xe, nhẹ nhàng đắp lên cho y. Không lâu sau, Vân Phi Vũ đã ngủ say.

Dọc đường không có trở ngại, cũng không bị tập kích, *** thần của Vân Phi Vũ thoạt nhìn cũng không có gì đáng ngại. Mỗi khi đội ngũ dừng lại, y thường xuyên xuống khỏi mã xa, chạy nhảy khắp nơi, hít thở không khí. Đôi khi, Tích Vô Nhai lại từ xa liếc nhìn một chút, xác nhận y bình yên vô sự mới thả lỏng tâm trí, mà đối với Tích Ngưng Sương, hắn chỉ có thể lặng lẽ đi bên cạnh mã xa của nàng, bất đắc dĩ thở dài.

Tám ngày sau, rốt cuộc đoàn người cũng tới Thanh Châu thành. Vân Phi Vũ đưa mắt qua cửa sổ nhìn ngắm đường phố phồn vinh cùng thương phẩm rực rỡ muôn màu được bày bán khắp nơi, không khỏi hưng

phấn hỏi Bích Nha: "Tiểu Nha, Thanh Châu thành này nhìn qua quả thực rất lớn nha, so với Hòa Ninh trấn còn náo nhiệt hơn nhiều."

"Tất nhiên rồi. Đến cả điều này tiểu thư cũng quên. Dạ Diệp quốc có năm thành trì lớn, mà Thanh Châu thành chính là một trong số đó. Trước kia tiểu thư rất hứng thú với những điều này, hai bản kí sử trong nhà, người đều có thể đọc làu làu. Đáng tiếc, hiện tại cái gì cũng đã quên."

"…Phải không? Trước kia ta học giỏi như vậy sao? Ha ha" Vân Phi Vũ ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi, thầm nghĩ từ nay về sau nên xem nhiều sách một chút, nếu không mỗi lần đi ra ngoài… cái gì cũng không biết.

Mã xa đột nhiên dừng lại, Vân Phi Vũ cùng Bích Nha bất ngờ nghiêng người theo quán tính, đang muốn ra ngoài xem xét, rèm cửa lại bị nhấc lên từ bên ngoài, gương mặt thon dài xuất hiện, là Cung Trường Tuấn.

"Ngũ tiểu thư, đã tới nhà phu quân của người!" Nói xong, cung kính đứng một bên.

"Tới rồi sao?" Vân Phi Vũ thở dài, được hai người dìu xuống xe.

Ngẩng đầu nhìn lên, một tấm biển rộng lớn được treo trên cao, nền đen chữ vàng, nét chữ phồn thể mang phong cách cuồng thảo đầy khí thế. Trên đó viết cái gì thì y không nhận ra, mà cũng lười suy nghĩ.

Đại môn đỏ rực rộng mở, đám hạ nhân xếp hàng ngay ngắn, tươi cười chào đón. Tích Vô Nhai dẫn đầu vào phủ, theo sau là hai vị nữ quyến.

Hai người lần đầu chạm mặt khiến Vân Phi Vũ tò mò, âm thầm đánh giá vị tiểu thư trong lời đồn này, không ngờ lại rước lấy một ánh nhìn sắc lạnh, dọa y lập tức nhỏ giọng hỏi Bích Nha: "Ta có đắc tội với nàng sao?"

Bích Nha nghi hoặc lắc đầu, sau đó dìu đỡ thân thể nghiêng ngả của y, thì thầm nhắc nhở y đi đường không nên nhìn ngó lung tung, nếu không sẽ tổn hại tới hình tượng tiểu thư khuê các.

Tới chính sảnh, Tích Ngưng Sương lập tức trở về phòng nghỉ ngơi, mà Vân Phi Vũ bị Tích Vô Nhai lấy danh phận Vân Vụ sơn trang ngũ tiểu thư để giới thiệu cho mọi người. Đối với kết quả như vậy, Vân Phi Vũ không cảm thấy gì nhưng Bích Nha thì không phục. Việc này quả thực khiến y buồn cười.

"Tiểu thư, thực sự người không tức giận sao?"

Vân Phi Vũ đem cánh cửa đóng lại, vắt chân uống chung trà nóng mới pha, tựa tiếu phi tiếu (cười mà như không cười) nhìn nàng, hỏi lại một câu: "Chỉ có như vậy mà muội đã tức giận?"

"Đương nhiên!" Tiểu nha đầu tức giận, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tự mình rót một chung trà, đặt mông ngồi xuống phía đối diện.

"Có thể không tức giận sao. Hắn làm như vậy đúng là qua cầu rút ván. Hắn vì chữa bệnh cho muội muội mới cưới tiểu thư, cưới tiểu thư rồi lại không cho mọi người trong phủ biết thân phận chủ mẫu của người. Hắn căn bản không có thừa nhận tiểu thư là phu nhân của hắn mà."

Vân Phi Vũ từ tốn thổi nguội chung trà nóng, cảm nhận được vị thơm của trà quanh quẩn trong miệng, thư sướng buông tiếng thở dài, sau đó đặt chung trà xuống, nhìn về phía Bích Nha.

Tiểu nha đầu có chút bất mãn đối với thái độ thờ ơ của Vân Phi Vũ, tức giận chu môi, chằm chằm nhìn y.

Vân Phi Vũ cười cười, xoa đầu Tiểu Nha, sau đó chậm rãi mở miệng: "Kỳ thực, hắn làm như vậy đối với ta phi thường có lợi."

"Ân?"

Vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, gương mặt mang theo nụ cười sủng nịch: "Không phải trước kia muội rất thông minh sao? Như thế nào lại trở nên ngốc nghếch vậy chứ?"

Nhìn tiểu nha đầu không phục, định cãi lại, y vội vàng tiếp lời: "Muội thực là ngốc mà. Muội đã quên mục đích ban đầu của chúng ta sao? Ta đồng ý gả cho hắn là muốn rời khỏi Vân gia, mà hiện tại hắn không thừa nhận thân phận của ta, quả thực rất tốt. Điều đó chứng tỏ hắn cũng không quan tâm tới sự tồn tại của ta. Đến lúc nào đó chúng ta muốn rời khỏi nơi này, không phải mọi việc sẽ dễ dàng hơn sao."

Bích Nha mở to hai mắt, gương mặt nhỏ nhắn cứng ngắt, chằm chằm nhìn Vân Phi Vũ một lúc lâu, sau đó mới hỏi: "Tiểu thư, người muốn rời khỏi nơi này, lưu lạc khắp nơi?"

Vân Phi Vũ vỗ vỗ đầu nàng, nghi hoặc: "Việc này còn phải hỏi sao? Đương nhiên sẽ mang muội theo."

"Không… Nô tỳ không có ý này." Dường như Bích Nha có chút nóng ruột, nhưng vẫn cố gắng đè thấp thanh âm: "Nô tỳ muốn nói… kỳ thực nơi này cũng không tồi. Nếu Tích công tử không thừa nhận tiểu thư là phu nhân của hắn, điều này chứng minh hắn sẽ không chạm tới tiểu thư, cũng sẽ không phát hiện thân phận thực sự của tiểu thư. Nếu đã như vậy… tiểu thư vẫn muốn rời khỏi đây?"

"Tiểu Nha, muội có chút kỳ lạ nha." Vân Phi Vũ nghi hoặc chạm nhẹ lên chán nàng, cũng không thấy nóng nên mới lên tiếng: "Vừa rồi muội còn tức tối hắn không để mắt tới ta, sao hiện tại lại nói những lời này? Còn nữa, không phải trước lúc rời khỏi sơn trang chúng ta đã bàn bạc kỹ rồi sao: Gả cho hắn chỉ là biện pháp tạm thời, là vì tự do của chúng ta. Chẳng lẽ muội đã quên mục đích ta từ bỏ tự tôn để xuất giá?"

"Không phải đâu tiểu thư, nô tỳ không quên, chỉ là……."

Bích Nha trầm tư một lát, ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy lo lắng: "Tiểu thư! Người chưa từng rời khỏi sơn trang cho nên không hiểu được thế giới bên ngoài. Người nghĩ rời khỏi đó nghĩa là tự do sao. Bên ngoài đều là sài lang hổ báo, mưu mô hãm hại lẫn nhau, không phải tiểu thư không đắc tội với người ta thì sẽ được an thân đâu. Thế giới này là của kẻ mạnh, mà tiểu thư thì cái gì cũng không biết, hơn nữa… cả năng lực tự vệ cũng không có, ta sợ…"

"Nga Ra là muội lo lắng điều này. An tâm, an tâm. Ta cũng không có nói sẽ lập tức đi khỏi nơi này. Ta muốn ở đây một thời gian, chờ tới khi chuẩn bị đầy đủ mọi thứ mới rời đi."

"Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì?"

"Ngốc a." Vân Phi Vũ nhịn không được, nhẹ nhàng véo gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Đương nhiên là ngân lượng. Không có ngân lượng thì làm sao sinh sống. Ngân lượng không phải vạn năng, nhưng không có ngân lượng là tuyệt đối không được. Có ngân lượng, rất nhiều việc sẽ trở nên đơn giản."

Thấy tiểu nha đầu lộ ra vẻ mặt khó hiểu, y đành phải kiên nhẫn giải thích: "Giống như muội nói, không phải bên ngoài có rất nhiều người xấu sao? Ngay cả năng lực tự vệ chúng ta cũng không có vậy nên dùng ngân lượng thuê hộ vệ, đến một tiêu cục thuộc chính phái mời người tới bảo hộ chúng ta, không lo bọn họ thấy tiền tài liền nảy lòng tham. Hơn nữa, chúng ta ra ngoài lập tức giả dạng người bình thường, sẽ không có ai chú ý."

"Nhưng mà… Ngân lượng ở đâu ra?" Bích Nha nghi hoặc nhìn y.

"Hắc hắc, việc này ta đã suy nghĩ kỹ càng từ trước, muội không cần lo lắng." Vân Phi vũ thần bí nháy mắt với nàng: "Thời cơ chín muồi, muội chỉ cần theo ta là được."

Tuy rằng nghe lời y nói thực có đạo lý, nhưng Bích Nha vẫn không hề vui vẻ, trong lòng tràn ngập những lo ngại lại không cách nào nói cho y, chỉ có thể cười miễn cưỡng: "Tiểu thư suy nghĩ rất chu đáo, là nô tỳ lo lắng quá nhiều."

"An tâm, an tâm. Muội là muội muội của ta, ta sẽ chăm sóc cho muội cả đời."

Vân Phi Vũ nghĩ tới kế hoạch sau này, ánh mắt vui vẻ, căn bản không phát hiện vẻ lo lắng thoáng qua trên gương mặt Bích Nha.

Thấy mấy giương xiêm y bày bộn khắp phòng, Bích Nha vội vàng đứng lên, sắn tay áo, bắt đầu dọn dẹp, mà Vân Phi Vũ thấy vậy cũng theo nàng đứng dậy.

"Tiểu thư, người định làm gì vậy?"

Bích Nha mở to mắt nhìn cánh tay đang vươn tới, thấy y cúi đầu nghiêm túc làm việc khiến nàng không khỏi kinh ngạc.

"Xếp y phục chứ sao. Đừng đứng đó nữa, mau hoàn thành công việc, sau đó ăn cơm, tắm rửa rồi ngủ một giấc thật ngon. Ngồi mã xa vài ngày khiến ta mệt muốn chết. Bắt đầu từ ngày mai sẽ vì tương lai mà cố gắng."

"Tiểu thư mệt mỏi thì nghỉ ngơi trước. Một mình nô tỳ cũng có thể hoàn thành việc này mà."

"Được rồi, được rồi, không nên nói nhiều. Hai người cùng làm sẽ nhanh hơn." Vân Phi Vũ nói lớn, động tác trên tay cũng không ngừng lại.

Nhìn y phục bị xếp một cách hỗn độn, Bích Nha cũng không lên tiếng mà lặng lẽ xếp lại một lần, trong lòng không ngừng dâng lên cảm giác ấm áp, bất giác mỉm cười.

22. Quyển 2 - Chương 21: Bữa Cơm Ngày Thứ Năm

Quyển 2: Lam Nhan

Liên tục di chuyển vài ngày, chưa tới giờ hợi (9h tới 11h tối) Vân Phi Vũ đã ngủ say. Đoàn người của Cung Trường Tuấn được an bài ở phòng khách. Bởi sáng sớm hôm sau phải khởi hành trở về Vân Vụ sơn trang nên sau khi dùng bữa, tất cả bọn họ đều lập tức nghỉ ngơi.

Đêm dài yên tĩnh, một gian phòng tại Đông Uyển vẫn sáng đèn, Tích Vô Nhai nhíu mày nhìn phong thư dưới ánh nến lay động. Trang giấy trắng *** chỉ viết vài từ ít ỏi, mà dưới cùng phong thư ấn thượng một con dấu đỏ sẫm.

Than nhẹ một tiếng, Tích Vô Nhai tiêu hủy phong thư cùng bức thư đã xem xong, đem tàn tro vứt khỏi cửa sổ. Từng cơn gió nhè nhẹ thổi vào phòng, hắn ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên cao, thấp giọng thì thầm tự hỏi: "Việc gì phải tới nhất định sẽ tới, muốn tránh cũng không được."

Ngày tiếp theo, trời vừa tờ mờ sáng, Tích Vô Nhai tiễn đội hộ vệ của Vân Vụ sơn trang, sau đó cùng một vị lão giả râu tóc bạc trắng bước vào thư phòng.

"Vi bá, ta phải đi ra ngoài mấy ngày, phiền ngươi thu xếp mọi việc trong trang viên."

"Thiếu gia nói gì chứ. Việc này vốn là bổn phận của lão nô, đương nhiên lão nô sẽ cố gắng hết sức, chỉ là không biết khi nào thiếu gia trở lại, người muốn đi đâu?"

"Nga, là bằng hữu gửi thư mời ta tới trang viên của hắn làm khách. Ân… Khi ta không có ở đây, nhờ Vi bá quan tâm tới trang viên. Ngươi chăm sóc Sương Nhi từ nhỏ tới lớn, có ngươi trông nom nàng ta thực an tâm, còn có Vân tiểu thư ở Nam Uyển cũng phiền ngươi chiếu cố. Nàng còn chưa thích ứng với nơi này, phiền Vi bá tốn chút tâm tư."

"Xin thiếu gia an tâm! Lão nô nhất định sẽ để ý mọi việc thực cẩn thận, chờ người trở về."

"Vậy làm phiền Vi bá. Được rồi, vậy ngươi lui xuống trước đi."

"Tuân lệnh! Khi nào thiếu gia khởi hành? Có cần lão nô chuẩn bị mã xa?"

"Không cần, trước khi đi ta sẽ sai người chuẩn bị."

"Vâng, vậy lão nô cáo lui."

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, Tích Vô Nhai không yên lòng lấy ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn. Hắn đột nhiên dừng lại, đi ra khỏi phòng gọi tới một hạ nhân.

"Đi mời Mạc tiên sinh tới đây."

"Tuân mệnh."

Không lâu sau, một vị nam tử thân mặc trường sam xanh thẫm, râu dài, mặt trắng bước vào thư phòng, cung kính thi lễ cùng Tích Vô Nhai: "Không biết công tử kêu thuộc hạ tới là có điều gì sai bảo?"

Tích Vô Nhai dường như rất tôn kính người này, nâng tay chỉ xuống ghế bên cạnh: "Mạc tiên sinh, mời ngồi!"

Nam tử cười cười, thoải mái ngồi xuống chờ hắn lên tiếng.

"Mạc tiên sinh, Vô Nhai sẽ không nói vòng vo. Trước khi ta trở về, ngài có biết bề trên triệu ta tiếp kiến không?"

Nam tử mỉm cười gật đầu.

Tích Vô Nhai cười khổ một tiếng: "Cũng phải. Đột nhiên cùng Vân Vụ sơn trang kết thông gia, quả thực có thể khiến bề trên nghi ngờ."

"Công tử không cần nghĩ nhiều. Bề trên chỉ cần một lời giải thích mà thôi. Người vì cứu muội muội mới bị lão cáo già họ Vân kia tính kế, thuộc hạ nghĩ bề trên sẽ hiểu rõ."

"Vẫn là Mạc tiên sinh hiểu ta. Kỳ thực ta rất nghi ngờ, có phải lão cáo già kia biết được thân phận thực sự của ta mới ép ta thành thân? Cho nên ta sẽ tương kế tựu kế."

Nam tử cẩn thận suy nghĩ một lúc, vuốt râu gật gật đầu: "Thuộc hạ nghĩ việc này rất có khả năng, nhưng người muốn tương kế tựu kế như thế nào?"

"Là như vậy." Tích Vô Nhai vẫy tay cùng nam tử, kề sát đầu, khẽ thì thầm.

Ngày thứ năm sau khi Tích Vô Nhai rời khỏi, Vân Phi Vũ cố gắng tìm kiếm sách sử tại thư phòng của Nam Uyển. Nghe thấy tiếng mở cửa, y biết Bích Nha đi lấy đồ ăn đã quay trở lại.

Một hồi lâu sau, trong phòng vẫn im ắng, tiểu nha đầu không gọi y tới ăn cơm giống như mọi khi. Vân Phi Vũ tò mò ngẩng đầu nhìn nàng lại phát hiện nàng ngồi trên ghế, gương mặt nhỏ nhắn kia đang phồng lên, dường như rất tức giận.

"Tiểu Nha, làm sao vậy?"

Nhìn bàn ăn cơm, mặt trên trống không, trong lòng lập tức hiểu được vài phần.

Tiến lên vuốt vuốt đầu Bích Nha, trong tâm Vân Phi Vũ nổi lên một tia áy náy. Mấy ngày nay y luôn vội vàng, muốn nhanh chóng tìm hiểu nơi xa lạ này, cho nên cơm nước đều do nàng tới nhà bếp nhận về.

Hai ngày đầu tiên cũng khá tốt, có nha hoàn bưng cơm tới, ba mặn một canh nóng hổi. Bắt đầu từ mấy ngày trước, Nam Uyển của bọn họ căn bản không có người tới thăm hỏi, sau đó Bích Nha lại phải tự mình xuống nhà bếp tìm đồ ăn. Đến cuối cùng cũng chỉ có chút cháo loãng cùng bánh mỳ. Đối với đồ ăn, y cũng không chú ý nhiều, có thể no bụng là được rồi, chỉ cảm thấy tiểu nha đầu theo y phải chịu khổ.

Hạ nhân trong trang viên không dùng ngôn ngữ bất kính với y, đó là bởi vì mỗi lần thấy y đều tránh né như thấy rắn rết. Cái loại phản ứng này rõ ràng là đang cố ý xa lánh, chẳng qua y mặc kệ, sớm muộn gì cũng rời khỏi nơi này, không cần phải cùng những người này tạo quan hệ tốt đẹp. Nhưng mà sự việc ngày hôm nay lại như vậy, xem ra bọn họ làm quá mức rồi.

"Được rồi, chúng ta đi tới phòng bếp tìm chút đồ ăn."

Vân Phi Vũ kéo Bích Nha. Tiểu nha đầu lại vung tay: "Không đi."

"Làm sao vậy?"

"Tiểu thư, dù sao người cũng là ngũ tiểu thư của Vân gia, đến đâu cũng được người khác cưng chiều mà tại nơi này lại bị đối xử như vậy. Đều là lỗi của nô tỳ, lúc trước không nên khuyên người thành thân với cái loại lòng lang dạ sói như hắn."

"Haiz… Cái này cùng ăn cơm có liên quan gì đâu? Dù sao cũng gả cho hắn rồi. Hắn lợi dụng ta, ta cũng như vậy lợi dụng hắn, mà việc quan trọng trước mắt là phải thỏa mãn dạ dày của chúng ta trước. Được rồi! Muội a! Người nhỏ mà nộ khí chẳng nhỏ chút nào, đi thôi."

Thấy tiểu nha đầu mãi không chịu đứng dậy, Vân Phi Vũ nhíu mày.

"Tiểu thư… có đi cũng như không thôi. Phòng bếp chỉ còn lại mấy người giúp việc. Bọn họ nói đại sư phụ (đầu bếp) làm xong bữa trưa đã lập tức ra ngoài rồi."

"Không sao, đi thôi. Đi coi như thế nào rồi nói sau." Không nói thêm lời nào, Vân Phi Vũ kéo Bích Nha tới phòng bếp.

Quả nhiên phòng bếp chỉ còn hai gã sai vặt đang vội vàng dọn dẹp đồ đạc. Mấy hạ nhân khác chắc đang nghỉ ngơi rồi.

"Các ngươi là phụ bếp ở đây sao?" Vân Phi Vũ lên tiếng hỏi.

Hai người đang thu xếp mọi thứ, nghe tiếng hỏi liền vội vàng xoay người, vừa thấy Vân Phi Vũ lập tức hoảng sợ quỳ xuống: "Tham kiến Vân tiểu thư."

"Đứng lên trả lời ta. Các ngươi là phụ bếp ở đây sao?"

Hai người run rẩy đứng dậy, e dè nhìn y, gật gật đầu.

"Vậy là được rồi. Các ngươi giúp ta tìm xem nơi này còn có cái gì có thể ăn?"

Nhìn nhau, ngơ ngác một lúc lâu, sau đó một người nhỏ giọng trả lời: "Bẩm… bẩm Vân tiểu thư, cơm cùng đồ ăn thừa đều cho gia súc trong nhà rồi."

"Nga?" Vân Phi Vũ cười lạnh một tiếng, nhất thời dọa hai người run sợ, lùi ra sau từng bước.

"Tiểu Nha! Cùng ta tìm xem nơi này còn có thứ gì không. Nếu không có sẵn thì chúng ta tự mình làm. Nấu một chút cơm cũng không quá khó khăn đâu nhỉ."

Bích Nha nghe xong lại ngây ra một lúc, lấy lại *** thần lập tức bắt tay vào tìm kiếm. Hai gã sai vặt muốn ngăn cản nhưng thấy Vân Phi Vũ cũng lục tung mọi thứ, đành phải đứng yên không dám lên tiếng. Một gã sai vặt lợi dụng bọn họ đang mải tìm kiếm liền vụng trộm chạy ra ngoài.

23. Quyển 2 - Chương 22: Chủ Mưu Thật Sự

"Tiểu thư, trong hũ này có một ít thịt thái mỏng, còn có một rổ trứng gà nữa, trong cái khuông này không phải là cơm tẻ sao? Bọn họ nói dối."

Gã sai vặt đứng một bên nghe thấy Bích Nha chỉ trích, xấu hổ cúi thấp đầu, hận không tìm thấy một cái hố mà chui vào. Lặng lẽ ngẩng lên, tâm trạng cực bất an thoáng nhìn qua Vân Phi Vũ, lại phát hiện vị đại tiểu thư trước mắt căn bản không chú ý tới mình, đứng trước đám nguyên liệu mà ngẩn người.

Một lúc sau, Vân Phi Vũ mở miệng: "Muội lấy tảng thịt ra đây, cả mấy quả trứng gà nữa."

Làm cơm căn bản không khó đối với y. Kiếp trước y sống cùng muội muội, trừ việc đánh quyền anh, nấu nướng chính là sở thích duy nhất. Hơn nữa, khi mới bỏ học, cuộc sống của hai huynh muội cực kỳ khổ cực, ythường xuyên phải tới chợ nhặt lấy những thứ đồ ăn cùng rau quả người ta không cần đến, nhưng vẫn có thể làm được món ăn ngon. Những lúc ấy, muội muội Tiểu Đình khen y hết lời, còn nói về sau ai gả cho y thì có lộc ăn.

Lại nhớ tới chuyện trước kia, Vân Phi Vũ lắc đầu cười khổ. Trong lòng đã tính toán xong nên làm món gì, lập tức bắt tay vào làm việc, vừa vặn ngẩng đầu lại thấy gã sai vặt mặt mũi nhăn nhó, bất an, y trực tiếp ra lệnh: "Ngươi đi nhóm lửa."

"Dạ, được rồi." Gã sai vặt ngây ra một lúc, dường như không ngờ Vân Phi Vũ lại sai khiến mình, nhưng lúc trước nói dối khiến cho hắn áy náy, lập tức gật đầu làm theo hướng dẫn của nàng.

"Tiểu Nha, muội đem cải trắng này rửa sạch, sau đó gọt vỏ khoai tây, biết chưa?"

“Đã biết, thưa tiểu thư. Lúc ở sơn trang, nô tỳ thỉnh thoảng có qua phòng bếp, còn bị kéo vào giúp đỡ, tuy rằng không chính thức làm đồ ăn nhưng cũng học được một ít. Lát nữa sẽ cho người nếm thử tay nghề của nô tỳ.”

Vân Phi Vũ cười cười, không lên tiếng.

Mọi thứ đều được y chỉ đạo chuẩn bị xong xuôi, đang lúc sắn tay áo định xào thịt thì từ ngoài phòng bếp truyền tới tiếng nói.

“Vân tiểu thư, người định làm gì vậy?”

Nhìn lại, là lão quả gia của trang viên này, mà theo sau hắn chính là gã sai vặt vừa đột nhiên biến mất, co người đứng sau lão quản gia, không dám lộ diện.

“Thì ra là vậy.” Y lập tức hiểu được ai là kẻ đứng sau những chuyện này. Vân Phi Vũ khiêu mi, ngữ khí tràn ngập khiêu khích.

“Cũng không có cách nào khác. Ai kêu người của Tích phủ các ngươi tới đạo đãi khách cũng không biết, nhưng mà cũng khó trách, chủ ra sao thì tớ cũng như vậy. Tuy nhiên, con người ta tâm địa thiện lương, sợ chuyện quý phủ khiến khách nhân đói chết truyền ra ngoài lại ảnh hưởng tới thanh danh của quý phủ… cho nên phải tự nấu ăn. Sao nào? Như vậy cũng không được?”

“Không, không. Tiểu thư hiểu lầm.” Lão quản gia vừa nghe chủ tử của mình bị hạ thấp, trong lòng không thoải mái nhưng cũng không dám cãi lại, ai kêu trong lòng hắn có tật cơ chứ.

“Vân tiểu thư, người hiểu lầm rồi. Thiếu gia đã xuất môn năm ngày. Hiện tại mọi việc lớn nhỏ trong phủ đều do một mình lão nô quản lý, mà lão nô tuổi tác có chút lớn, cho nên khó tránh khỏi đôi khi hồ đồ, chậm trễ. Thỉnh tiểu thư thứ lỗi.”

Vân Phi Vũ mỉm cười đi tới trước mặt lão quản gia, âm thầm đánh giá, cũng không chịu nói lời nào, chỉ ra vẻ đăm chiêu ‘Nga’ một tiếng rồi xoay người trở về bên cạnh bếp. Lão quản gia trong lòng hốt hoảng cũng vì một thanh âm này của y.

“Tiểu Nha, bắt đầu làm thôi, còn ngươi nữa, đứng nhìn làm gì, thêm lửa.”

“Dạ.”

Nhìn ba người trong phòng bếp bắt đầu vội vàng chuẩn bị, chẳng ai thèm quan tâm tới mình, lão quản gia ho nhẹ hai tiếng, đến gần bếp lửa: “Vân tiểu thư, sao có thể để người tự mình làm như vậy chứ. Người chờ một chút, lão nô phái người đi gọi đại sư phụ trở về.”

“Không cần.” Vân Phi Vũ lạnh lùng nhìn hắn. “Nếu nói như ngài, chờ tìm được đại sư phụ trở về chắc trời cũng tối rồi. Ta cũng không đủ kiên nhẫn đen cơm chiều với cơm chưa ăn chung một lượt. Hơn nữa, ai biết tới lúc ăn cơm chiều, chứng già cả hay quên của ngài lại tái phát cơ chứ.”

Lão quản gia tức giận nói không lên lời. Hắn đến đây là muốn nhìn một chút, nhìn xem vị thiên kim tiểu thư quen được nuông chiều của Vân Vụ sơn trang có thể làm ra cái món gì, tưởng tượng tới kết cục đương nhiên phải xảy ra đó khiến tâm tình hắn khá hơn nhiều.

Nhưng sự thật lại khiến hắn thất vọng. Nhìn Vân Phi Vũ quét mỡ, cầm đũa, xào nấu, nhấc nồi… hắn bất ngờ đứng yên tại chỗ. Hắn thực sự không tưởng tượng nổi, vị thiên kim tiểu thư sinh ra trong Vân gia, gia tộc giàu có nhất Dạ Diệp quốc lại biết nấu ăn. Trong phòng bếp, bốn người cùng đứng ngẩn người, hoảng hốt giống như rơi vào mộng ảo.

Củi khô lửa lớn, Vân Phi Vũ nhanh chóng làm được hai mặn một canh, đem cơm trắng làm thành cơm trứng, sau đó dọn bát, gọi một tiếng: “Tiểu Nha, lại đây ăn cơm.”

“……”

“Tiểu Nha?……Tiểu Nha!”

Vân Phi Vũ hô to một tiếng khiến cả bốn người đều bừng tỉnh.

“Tiểu thư, này,.. ngươi… này…” Bích Nha khó tin nhìn đồ ăn trên bàn, không biết diễn tả sự kinh ngạc của mình ra sao. Vân Phi Vũ nhu trán. Y biết mình biết làm đồ ăn có chút kinh thiên động địa, nhưng mà không thể chờ đến lúc đói chết mới được, kéo Bích Nha tới bàn, nhỏ giọng nói: “Mau ăn đi, ăn xong rồi trở về phòng sẽ nói với muội.”

“Nga”

Tuy nhiên, Bích Nha vừa ăn miếng thứ nhất đã lập tức lớn tiếng, nói năng lộn xộn: “Tiểu thư, ngon nha, tiểu thư…”

Xem bộ dạng vui vẻ của nàng,Vân Phi Vũ thả lỏng, y còn tưởng đồ ăn không đủ gia vị sẽ không nuốt nổi, thế nhưng, nhìn tiểu nha đầu hưng phấn như vậy, trong lòng y cũng không khỏi tự hào.

“Được rồi. Ăn không nói, ngủ không nói, mau ăn.”

“Dạ”

Bích Nha bị mỹ thực (đồ ăn ngon) trước mắt hấp dẫn, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của những người chung quanh khiến Vân Phi Vũ nhớ tới thời gian trước kia cùng Tiểu Đình ăn cơm, gương mặt hiện lên nụ cười xinh đẹp.

Không biết lão quản gia rời đi từ lúc nào, hai gã sai vặt cũng khôi phục lại *** thần, tiếp tục dọn dẹp phòng bếp, thỉnh thoảng lại liếc nhìn hai người.

Ăn uống no đủ, Vân Phi Vũ nhìn hai gã sai vặt cười cười, sau đó kéo Bích Nha nghênh ngang rời đi.

Hai gã sai vặt nhìn bát canh trước mặt, bưng lên, định đổ vào thùng thức ăn thừa, trong đó một người nhịn không được liền lấy một miếng thịt nếm thử, đột nhiên giống như cắn trúng lưỡi. Gã sai vặt còn lại cũng tò mò nếm thử một miếng, một lúc lâu sau, cả hai đồng thanh nói: “So với đại sư phụ nấu còn ngon hơn rất nhiều.”

Tiểu đình giữa hồ trong Tây Uyển, lão quản gia đang đứng cạnh một nữ tử trẻ trung: “Tiểu thư, ta xem hay là thôi đi. Dùng loại phương pháp này đuổi các nàng đi, nếu truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng tới thanh danh Tích gia, hơn nữa, đại thiếu gia biết được sẽ không yên.”

“Vi bá, người không cần lo lắng. Đại ca nhất định sẽ đa tạ chúng ta. Hắn nhất định sẽ không trách cứ chúng ta.” Tích Ngưng Sương cực kỳ khẳng định trả lời.

“Nhưng mà, người nói nàng ta tự mình nấu cơm là sao vậy?”

“Ta cũng không biết! Dường như nàng ta đã từng học qua vậy.”

“Có phải là Vân gia tiểu thư kia là người khác mạo danh thay thế hay không? Nàng là thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé mà.” Tích Ngưng Sương cực độ nghi ngờ.

“Chắc không có đâu. Từ sau khi vào trang viên, nàng ta vẫn chưa hề đi ra ngoài, mà thủ vệ trong này cũng rất nghiêm mật. Hơn nữa, ai lại có lá gan lớn như vậy, dám mạo danh người của Vân gia, trừ phi nàng không muốn sống nữa.”

“Ân. Cũng đúng. Nếu cách này không thể thực hiện được, vậy đành phải nghĩ biện pháp khác.”

Một lúc lâu sau, Tích Ngưng Sương nhíu mày, tiếp theo tươi cười nhìn về phía lão quản gia: “Vi bá, nếu Vân tiểu thư làm mất đồ vật gì đó cực kỳ quan trọng, người nghĩ đại ca sẽ tha thứ cho nàng chứ?”

Lão quản gia biết nàng ám chỉ điều gì, nhíu mày suy tư một lát, chậm rãi nói: “Khó mà nói được. Tiểu thư cũng biết thiếu gia là người trọng nhân nghĩa, trừ phi nàng tự mình yêu cầu rời đi, nếu không đại thiếu gia cũng không đuổi nàng đi. Người cũng biết mà, thiếu gia là một người tốt như vậy a.”

“Nếu… tự nàng ta yêu một người khác, sau đó yêu cầu rời đi….” Tích Ngưng Sương tủm tỉm mở miệng.

“Vậy… hẳn thiếu gia sẽ thành toàn cho nàng.”

“Ân… Cứ vậy đi. Vi bá, phiền người mời Nghiêm nhị thiếu gia tới cho ta.”

“Tiểu thư, chẳng nhẽ người muốn lợi dụng hắn.”

"Đúng." Tích Ngưng Sương gật đầu.

"Ta biết hắn thích ta, không phải vì vậy mới càng dễ lợi dụng sao, hơn nữa, nếu hắn cùng Vân gia tiểu thư kia thành đôi thì vừa vặn nhất tiễn song điêu."

"Nhưng mà..." Lão quản gia tựa như muốn nói điều gì, nhưng thấy vẻ kiên quyết trên gương mặt nàng liền dừng lại.

Tích Ngưng Sương nhận thấy hắn lo lắng, tiến lên ôm lấy cánh tay lão quản gia làm nũng: "Vi bá, người ta biết Vi bá thương Sương Nhi mà. Đúng vậy, người cũng biết đại ca là người đặt công vụ lên hàng đầu. Hiện tại cha nương cũng không còn nên người giúp được ta cũng chỉ còn lại một mình người thôi. Người giúp Sương Nhi đi mà."

Nhìn nữ tử trước mắt, trước kia nàng vô cùng hồn nhiên khả ái, hiện tại cũng biết đau khổ vì tình, lão đầu thở dài một tiếng, thầm nghĩ: "Nếu lão gia cùng phu nhân còn sống, nhất định sẽ bênh vực nàng, mà chắc chắn thiếu gia cũng không dám cự tuyệt thỉnh cầu của họ."

Nhớ tới lão gia cùng phu nhân, lão đầu bắt đầu âu sầu. Nhìn vẻ mặt cầu xin của nữ tử trước mắt, lão quản gia từ ái vuốt đầu nàng, rốt cuộc cũng gật đầu đáp ứng. Nàng lập tức vui vẻ.

24. Quyển 2 - Chương 23: Mảnh Bạch Ngọc Vô Dụng

Trở lại phòng Vân Phi Vũ tại Nam Uyển, y vẫn chưa giải thích cho Bích Nha mà ngồi trước bàn, nhàn nhã nhấp một chung trà thiết Quan Âm, mỉm cười nhìn tiểu nha đầu đối diện đang nghi hoặc nhìn mình.

Trà ngon, có điều, y chỉ mượn cớ thưởng trà để lấy thời gian suy nghĩ. Hắn thực sự không nghĩ ra lý do nào để giải thích việc "một vị thiên kim tiểu thư lại biết làm cơm", còn là giải thích với một nha hoàn hầu cận mình tới bảy, tám năm nay. Tuy trên mặt vẫn như cũ nở nụ cười, nhưng vầng trán rịn mồ lại tố cáo nội tâm đen tối của y.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau cả nửa canh giờ. Đến lúc không kiên trì nổi nữa, Vân Phi Vũ than lên một tiếng, buông chung trà trong tay, lắc lắc cổ tay nhức mỏi, đầu đau vô cùng.

"Không phải muội muốn biết vì sao ta có thể nấu ăn ư? Có cần phải trừng mắt nhìn ta như vậy không?"

"Tiểu thư đã biết như vậy thì đừng hỏi." Bích Nha không cam chịu yếu thế, đáp lại một câu.

Dường như phải bó tay với sự kiên nhẫn của Bích Nha, Vân Phi Vũ đành phải bắt đầu bịa chuyện, chỉ mong có thể đánh lừa nàng.

"Muội không biết tiểu thư nhà muội là thiên tài sao? Đây gọi là không dạy cũng biết, hiểu chưa."

"Không hiểu!"

Một câu ngắn ngủi khiến Vân Phi Vũ nhất thời á khẩu không trả lời được, nghẹn ứ cả ngày trời mới nói được vài từ: "Được rồi, nói thật cho muội biết, là do nương dạy ta. Đây cũng là lần đầu tiên ta xuống bếp nha. Kỳ thực ta không dám chắc hương vị ngon hay dở, nhưng nhìn qua lần này ta dám chắc mình có tài năng thiên bẩm. Hắc hắc, cho nên mới nói ta là thiên tài."

Bích Nha nghi hoặc nhìn y, cho đến khi y "xù lông", nhịn không được: "Nói thật muội cũng không tin. Thực sự là do nương của ta dạy mà, nhưng muội hỏi vì sao nương của ta lại biết nấu ăn thì ta cũng chịu thôi."

Nhìn bộ dạng thề thốt của y, Bích Nha bỏ biểu tình nghi hoặc xuống, bắt đầu nở nụ cười: "Tiểu thư thực là... nô tỳ chỉ hỏi một chút thôi. Dù sao lúc ở sơn trang cũng chưa từng thấy người xuống bếp, ngay cả vệc ra khỏi Lan Uyển cũng ít cho nên mới tò mò thôi mà."

Thấy nàng chịu tin tưởng, Vân Phi Vũ nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục nói dối: "Đây đều là bí quyết mà nương dạy ta lúc nói chuyện phiếm. Nàng dạy ta không ít, về sau sẽ chậm rãi thí nghiệm cho muội ăn."

“Được! Từ nay về sau nô tỳ sẽ theo học hỏi tiểu thư, học được rồi sẽ không để người tự mình xuống bếp.”

“Được được! Bổn tiểu thư ta thu muội làm khai sơn đại đệ tử. Trước tiên, muội kêu một tiếng sư phụ cho ta nghe thử.”

“Tiểu thư, người thực là…”

Buổi tối, bữa ăn của Vân Phi Vũ rốt cuộc cũng khôi phục như ba ngày trước, không cần tự mình xuống bếp cũng có người mang tới ba mặn một canh. Tuy rằng hương vị không bằng y làm nhưng có đồ ăn sẵn cũng tốt thôi, quan trọng nhất là y không muốn khiến cho nhiều người chú ý.

Đầu tháng mười là thời gian hoa cúc đua nhau nở rộ. Toàn bộ Diệp Hương viên đều chìm trong mùi hương thơm ngát. Tích Ngưng Sương ngồi trong tiểu đình giữa hồ, nàng chẳng ngửi thấy hương thơm đó, chỉ ngồi ngẩn người ngắm đàn cá tung tăng trong hồ.

“Tiểu thư, tiểu thư……”

Thanh âm già nua từ xa vọng tới. Tích Ngưng Sương nhìn lão giả đang lảo đảo chạy lại đây, đôi mày nhíu chặt dần giãn ra.

Chờ lão giả đến gần, nàng đứng dậy lo lắng hỏi: “Sao rồi Vi bá? Nghiêm Thiên Mẫn khi nào thì đến?”

“Khụ khụ.” Lão quản gia vuốt ngực hai cái, chậm rãi mở miệng: “Nghe quản gia Nghiêm phủ nói, Nghiêm nhị công tử cùng bằng hữu tới ngọn núi lân cận săn thú, đã xuất phát từ ngày hôm trước, sợ là muốn trở về ngay cũng mất hai, ba ngày.”

Tích Ngưng Sương vừa nghe lời này liền buồn bực không thôi, đem khăn lụa vò đến khi rách bươm, gương mặt vô cùng phẫn hận: “Cái tên ăn chơi này. Khi cần thì không thấy, lúc không cần thì như ruồi bọ vây quanh. Thật tức chết ta.”

Lão quản gia lần đầu thấy nàng tức giận như vậy, ngây ra một lúc, sau đó vỗ vỗ bả vai nàng khuyên giải: “Tiểu thư đừng nóng giận. Kỳ thực sớm hai ngày, muộn hai ngày cũng không sao, chúng ta cần là kết quả, mà tình cảm không phải chuyện ngày một ngày hai. Cho dù Nghiêm nhị thiếu gia có đồng ý giúp người, nhưng Vân gia tiểu thư không phản ứng thì cũng chẳng có hiệu quả, cho nên mọi việc cần phải từ tốn.”

“Nhưng mà… nhưng mà chín ngày sau đại ca sẽ trở lại…”

“Ha hả! Nha đầu ngốc. Nếu hai người họ nảy sinh cảm tình, cho dù đại ca người ở bên cạnh cũng không có cách nào ngăn cản, mà nhìn biểu hiện của thiếu gia, xem ra hắn cũng chỉ muốn đem vị Vân gia tiểu thư này cung phụng như Bồ Tát, cho nên người phải kiên nhẫn một chút.”

“…Ân!”

Dùng xong bữa tối, Vân Phi Vũ ngồi trước bàn sách, gió lạnh thổi nhè nhẹ, ngửi hương hoa thơm mát, một tay nâng má, nhắm mắt hưởng thụ.

Bích Nha bưng một khay hoa quả tiến vào phòng: “Tiểu thư, người muốn ăn một chút mật quất không?”

Vân Phi Vũ mở mắt nhìn về phía nàng, vươn tay cười tủm tỉm.

Dưới ánh trăng, hai người ngồi cạnh chiếc bàn, vừa nói chuyện phiếm, vừa cùng nhau ăn những quả mật quất non mềm, ăn tới quả thứ tư Vân Phi Vũ mới chịu dừng lại.

“Đúng rồi Tiểu Nha, hiện tại chúng ta có bao nhiêu ngân lượng?” Y đột nhiên hỏi.

“……..”

Bích Nha bị câu hỏi của y dọa tới mức thất thần, một lúc sau mới trả lời: “Đại khái có hai trăm lượng, tại sao tiểu thư lại hỏi cái này chứ?”

“Hả? Mới có hai trăm lượng bạc? Vậy khi ta thành thân, lão gia hỏa kia cho cái gì?”

“Dạ… trên đường tới đây nô tỳ có hỏi qua, nghe nói là năm mã xa chứa đầy vật phẩm. Đại khái là có một ít họa thư cổ, ngọc ngà châu báu, tơ lụa gấm vóc gì đó. Hình như y phục mới của tiểu thư cũng có tới hai mã xa nha.”

Vân Phi Vũ run run khóe miệng. Trang phục y mang theo không ít, chẳng ngờ tới lại có thêm hai xe y phục nữa. Thật là… đưa y nhiều y phục nữ nhân như vậy thì có ích gì, chẳng bằng quy thành ngân lượng trực tiếp đưa cho y.

Thử hỏi một chút: "Chẳng lẽ trong đám đồ hồi môn không có vàng, bạc hoặc là ngân phiếu sao?"

Bích Nha mở to hai mắt nhìn y: "Tiểu thư, mấy thứ kia đều là bảo bối vô giá nha, gấm vóc đều là loại cung cấp cho hoàng thân quốc thích, hơn nữa, vị Tích công tử kia còn nhận dược liệu từ lão gia, nghe nói trị giá tới năm vạn lượng vàng, đổi thành ngân lượng chính là năm mươi vạn lượng, vậy mà người còn chê ít?"

"Năm mươi vạn lượng…?"

Trước mắt Vân Phi Vũ lóe lên màu trắng sáng bóng của bạc, tuy nhiên, câu nói sau đó của Bích Nha lại dội cho y một gáo nước lạnh.

"…Nhưng mà nghe nói đã đưa cho Tích tiểu thư ăn để chữa bệnh rồi. Chậc chậc, ăn một lần lại ăn luôn năm mươi vạn lượng. Số mệnh của vị Tích tiểu thư kia đúng là tôn quý."

Vân Phi Vũ lập tức ngây dại, bất chợt thốt lên: "Muội xem ta có đáng giá năm mươi vạn lượng không?"

Bích Nha khẽ giật mình, tưởng rằng y đã biết được chân tướng, thật cẩn thận nói: "Tiểu thư, người xem người vừa nói gì chứ. Đương nhiên tiểu thư của ta so với vị Tích tiểu thư kia càng thêm tôn quý, nếu không tại sao lão gia lại đưa giải dược kia ra, lại còn thêm mấy xe đồ hồi môn chứ."

Kỳ thực Vân Phi Vũ cũng không biết hôn sự này của y chỉ dùng để đổi lấy viên dược liệu kia, y còn tự cho rằng mình bị Vân Kính Thiên bán cho Tích Vô Nhai, chân chính mà nói: y xuất giá, Vân gia chỉ có mất chứ không có thu, xem như lần này làm ăn lỗ vốn.

"Đúng rồi, mấy đồ vật trước khi thành thân các uyển đưa tới muội để đâu?"

"Người muốn xem luôn bây giờ sao?"

Vân Phi Vũ gật gật đầu, Bích Nha đứng lên đóng lại cửa sổ, sau đó đi tới trước tủ y phục, mở cánh cửa, tìm kiếm một lúc mới lấy một chiếc hòm gỗ từ ngăn dưới cùng ra, ôm tới trước mặt y.

Mở nắp trên, 'phần phật' một chút, toàn bộ tặng phẩm đều nằm trên bàn, nhìn kỹ cũng không có thứ gì đặc biệt, đều là trâm cài châu hoa gì đó, nhưng trong đó lại có một hộp gấm khiến Vân Phi Vũ chú ý. Chiếc hộp chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, khắc họa vô cùng *** xảo, thầm nghĩ đồ vật bên trong chắc hẳn không hề tầm thường.

Cẩn thận mở ra, trước mắt là một mảnh Bạch Ngọc trong suốt sáng long lanh. Vân Phi Vũ cầm lên, trái nhìn phải ngắm, thất vọng bĩu môi: "Tưởng có thứ gì tốt chứ, thì ra lại là một mảnh ngọc vô dụng."

Nói xong, định thuận tay ném trở về hòm lại bị Bích Nha đoạt lấy, khẩn trương nâng niu trong lòng bàn tay.

25. Quyển 2 - Chương 24: Muội Muội Thân Yêu

"Tiểu thư, người thật chẳng biết nhìn hàng chút nào. Đây là cực phẩm dương chi ngọc, là báu vật hiếm có nha."

Vân Phi Vũ đưa tay cầm trở về, làm ra vẻ điều chỉnh ống kính nhìn nhìn, nghi hoặc hỏi: "Nga, có phải không? Ngay cả việc này mà Tiểu Nha cũng biết?"

"Nô tỳ không biết, đây do là ngày hôm đó đại thiếu gia đưa tới rồi nói cho nô tỳ."

"Sao? Đại thiếu gia?"

Bích Nha đột nhiên nhớ tới lời dặn của Vân Khoảnh Dương: "Không được nói là ta đưa tới, nói phu nhân uyển khác tặng là được rồi, nếu không nàng nhất định không nhận."

"…" Biết mình nhất thời lỡ lời, nàng cẩn thận nhìn Vân Phi Vũ, chỉ thấy y cau mày nhìn chằm chằm mảnh ngọc trên tay, thực giống như đang nhìn thấy kẻ thù.

Một hồi lâu lại nghe thấy tiếng thở dài, sau đó Vân Phi Vũ lên tiếng: "Nói như vậy thì mảnh ngọc này có giá trị rất lớn?"

"Vâng!" Bích Nha hồi hộp nhìn y tung hứng miếng ngọc vô giá, liên tục gật đầu như gà mổ thóc.

Vân Phi Vũ bắt được miếng ngọc, giơ tới trước mặt Bích Nha, hưng phấn dị thường: "Vậy thì bán sẽ không ít bạc đâu?"

"Tiểu thư, người muốn bán mảnh ngọc này?" Bích Nha kinh ngạc.

Vân Phi Vũ gật đầu, đem miếng ngọc cất lại trong hộp: "Ta nói rồi, chúng ta cần ngân lượng, có đúng không?" Y chỉ chỉ mấy thứ trên bàn: "Mấy cái này ta sẽ bán đi, còn có… đồ hồi môn của ta."

"Cái gì?" Bích Nha kinh ngạc hét ầm lên, Vân Phi Vũ vội vàng che miệng nàng.

"Tối rồi mà muội kêu lớn tiếng như vậy làm gì chứ, nhỏ giọng một chút, nhỏ giọng một chút." Nói xong, thật cẩn thận rút tay lại.

Bích Nha trợn mắt, vội vàng ôm lấy chiếc hộp gấm: "Những cái khác người có thể bán, trừ vật này."

"?" Vân Phi Vũ nghi hoặc nhìn về phía nàng, hỏi: "Muội thích?"

Bích Nha không hề do dự gật đầu.

Vân Phi Vũ nhìn nàng liều chết ôm chặt chiếc hộp, thở dài: "Quên đi, muội thích thì cho muội. Tóm lại, đám của hồi môn kia bán đi cũng không ít ngân lượng."

"Đa tạ tiểu thư." Bích Nha vui sướng lấy miếng ngọc ra, ngắm nhìn.

Tuy rằng thiếu đi một khoản "thu nhập", nhưng lần đầu thấy Bích Nha tỏ ra thích thú, mong muốn có thứ gì đó như tiểu hài tử, Vân Phi Vũ cảm thấy cũng đáng.

Đem đồ trang sức trên bàn đặt vào hộp gỗ, sau đó xoay người đi tới tủ, nhìn đám y phục bên trong, thầm nghĩ: "Trước tiên xử lý đám đồ hồi môn, sau đó mấy thứ đồ nữ trang cũng mang đi xử lý một ít. Tục ngữ dạy phải tiết kiệm, mấy thứ đồ này đều không dùng được."

Đang lúc y ngồi xổm dưới đất mà ngẩn người, một đôi tay nhỏ bé từ phía sau với tới trước, tiếp theo, từ cổ truyền tới cảm giác mát lạnh. Vân Phi Vũ cúi đầu nhìn vật vừa vướng vào cổ mình, chính là miếng ngọc lúc nãy. Y nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Tiểu Nha.

Tiểu nha đầu đoán được y muốn hỏi cái gì, cười hì hì, nói: "Thiếu gia không được gỡ xuống đấy. Đây là Tiểu Nha tặng người, không phải là của đại thiếu gia đưa cho."

"?"

Thấy y còn không hiểu, Bích Nha nói: "Thiếu gia vừa tặng cho nô tỳ, nô tỳ mượn đó tặng lại người, cho nên người không được gỡ xuống."

Vân Phi Vũ bất ngờ một lát, ngây ngốc đáp lại: "Ta tưởng muội thích…."

"Phải, nô tỳ thích." Bích Nha đưa tay vuốt vuốt mảnh ngọc trên cổ y: "Nhưng nó không thuộc về ta, thiếu gia biết loại ngọc này tượng trưng cho điều gì không?"

Vân Phi Vũ nhìn nàng, hoang mang lắc đầu.

"Tượng trưng cho nhân, nghĩa, trí, dũng, khiết – năm đức tính của bậc quân tử, còn đại biểu cho sự tốt đẹp, cao quý, cát tường, ôn nhu, tình cảm bình lặng, cho nên… nô tỳ không xứng với nó." Nói tới vế sau, thần sắc Bích Nha trở nên tối sầm, u ám.

"Nói bậy, không xứng cái gì chứ. Là ta tặng cho muội, muội đeo vào đi." Nghĩ tiểu nha đầu vì thân phận của mình mà cảm thấy tự ti, Vân Phi Vũ cuống lên, bắt đầu cố gắng giật đứt sợi dây đỏ trên cổ, muốn tháo miếng ngọc xuống.

"Thiếu gia, nô tỳ nói người không được gỡ xuống. Người không thích đồ vật nô tỳ tặng sao?"

Vân Phi Vũ cứng người nhìn tiểu nha đầu gương mặt đẫm lệ trước mắt, kinh ngạc không biết nói gì.

Bích Nha nhìn bộ dạng ngây ngốc của y, không khỏi 'xì' cười thành tiếng, sau đó xoay người ôm bụng cười.

"Ha ha ha… tiểu thư người thực dễ mắc lừa nha. Ha ha ha…"

Tiểu nha đầu xoa nhẹ khóe mắt, nhịn cười: "Nô tỳ nói giỡn với người thôi, nhưng mà… không được gỡ xuống nha. Đó là đồ nô tỳ tặng."

Thấy bộ dạng bướng bỉnh vô cùng đắc ý của Bích Nha, Vân Phi Vũ chụp lấy đầu nàng, bắt đầu "chà đạp": "Tiểu nha đầu ngươi nhỏ người mà lá gan không nhỏ nha. Ngay cả ca ca của ngươi mà ngươi cũng dám trêu đùa, xem ta xử lý ngươi ra sao, Như Lai ma chưởng!"

Cuối cùng, trong khi hai người mải mê vui đùa náo nhiệt, màn đêm dần lui đi.

Bích Nha vuốt nhẹ mái tóc rối tung, đôi mắt đen láy nhìn Vân Phi Vũ ngã nhào trên giường, y phục hỗn độn, khuôn ngực bằng phẳng trắng nõn phập phồng theo hơi thở, căn bản không rõ là cơ thể hay hai miếng ngọc đang phát sáng.

Tiểu nha đầu không biết hai gò má của mình đã phiếm hồng, tim đập liên hồi khiến nàng hoảng sợ, bất an nhéo nhéo bàn tay, nhìn người nằm trên giường mấp máy môi, cuối cùng thốt lên một câu: "Đã khuya lắm rồi, nô tỳ trở về phòng ngủ. Tiểu thư cũng nghỉ ngơi đi." Nói xong, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nghe thấy cánh cửa 'bang' một tiếng đóng sầm lại, Vân Phi Vũ lười biếng bò lên giường, khó hiểu gãi gãi mái tóc rối mù như tổ chim, sau đó nằm thẳng xuống, hơi thở dần dần vững vàng.

Hôm sau tỉnh lại, Vân Phi Vũ phát hiện mình nằm ngủ thoải mái trong ổ chăn, đôi giày được xếp ngay ngắn cạnh giường. Y thầm nghĩ từ nay về sau đã có một muội muội đáng yêu biết chăm sóc người khác, trong lòng vô cùng vui vẻ.

26. Quyển 2 - Chương 25: Mạc Bạch Tiên Sinh Ở Trướng Phòng (*)

(*): trướng phòng: phòng quản lý sổ sách, các thứ xuất nhập vào sơn trang, trang viên, cửa hàng….

Dùng xong bữa sáng, Vân Phi Vũ dẫn Bích Nha loanh quanh trong Diệp Hương viên cũng không sao tìm được quản gia Vi bá, cuối cùng hỏi qua hai gã tiểu tư trong viện mới biết lão quản gia bị Tích tiểu thư ở Tây Uyển gọi đi.

Đối với vị Tích tiểu thư kia, Vân Phi Vũ luôn giữ ý nghĩ: nếu có thể tránh được thì tránh càng xa càng tốt. Lần đầu tiên gặp mặt đã hung dữ trừng mắt nhìn y. Tuy không biết mình đắc tội với nàng khi nào, nhưng sách Thánh hiền có câu: "Duy nữ tử dữ tiểu nhân vi nan dưỡng dã.", cho nên từ sau khi gặp mặt, y quyết tâm không đụng chạm tới vị thiên kim tiểu thư này. Có điều, y dám cam đoan mình chưa từng trêu chọc nàng, nhưng cũng không chứng tỏ người ta sẽ không gây bất lợi cho mình.

(Đại ý câu này là: không nên dây dưa, đắc tội với phụ nữ cùng tiểu nhân.)

Vì cuộc sống và "tiền" đồ sau này, Vân Phi Vũ đành phải nhẫn nhịn đưa thiếp cầu kiến nàng. Lúc sau lại nhắn gã tiểu tư truyền lại một câu "muốn hỏi quản gia Vi bá một số chuyện".

Nghe hắn báo tin xong, Tích Ngưng Sương sao lại không hiểu ý này, trong lòng vô cớ bùng lên ngọn lửa.

Thầm nghĩ: "Tới Tây Uyển nơi ta ở rồi còn không tính, vậy mà nói không phải tìm ta, thực sự không coi mặt mũi Tích Ngưng Sương ta ra gì."

Tích Ngưng Sương đập mạnh xuống bàn, cũng không để ý bàn tay đau đớn, thở hổn hển: "Muốn gặp Vi bá cũng được, nhưng nàng phải cầu xin ta, hừ!"

"Không thể như vậy đâu tiểu thư."Lão quản gia lập tức ngăn gã tiểu tư đang muốn đi truyền tin, ánh mắt ý bảo hắn trước tiên lui xuống, sau đó mới nói: "Tiểu thư, người đã quên kế hoạch sau này sao? Hiện tại người lại nháo loạn với nàng, về sau làm sao có thể tác hợp nàng với Nghiêm nhị thiếu gia. Dù sao ta cũng chỉ là một hạ nhân, khó tác động tới việc này, nhưng tiểu thư với nàng lại xấp xỉ tuổi, mọi việc từ người dẫn dắt là tốt nhất, cho nên hiện tại người không thể cùng nàng trở mặt, chỉ có thể cùng nàng thân thiết. Tiểu thư không cố gắng nhẫn nhịn sẽ làm hỏng đại sự."

Tích Ngưng Sương biết lão quản gia nói có lý, nhưng hỏa nộ trong lòng không có chỗ trút, lại đem khăn lụa trên tay vặn vẹo, xé rách, cuối cùng cắn răng: "Được, ta nghe lời người, Vi bá. Vậy người đi gặp nàng đi, xem nàng ta bày trò gì."

Lão quản gia nhìn bộ dạng của Tích Ngưng Sương, vuốt tóc nàng an ủi: "An tâm, Vi bá vĩnh viễn đứng về phía tiểu thư."

Nghe câu này, thần sắc Tích Ngưng Sương mới dịu xuống, an tâm gật đầu.

Vừa ra khỏi Tây Uyển liền thấy Vân Phi Vũ đứng ở cửa, lão quản gia không khỏi cân nhắc: "Vị Vân gia tiểu thư này chắc hẳn có việc gấp, nhưng việc gì gấp tới nỗi phải tìm tới lão già như ta chứ?"

Vân Phi Vũ thấy hắn đi ra, tươi cười tiến đến, nhún người hành lễ: "Vi bá, người khỏe chứ!"

Lão quản gia hoảng sợ, lần trước ở phòng bếp, vị Vân tiểu thư này rõ ràng ôm địch ý với mình, tại sao hôm nay lại lễ phép hành lễ?

Suy nghĩ một lát, hắn xác định vị Vân gia tiểu thư này nhất định có chuyện muốn nhờ vả, nhưng hắn cũng không hiểu nàng muốn nhờ điều gì. Nghĩ tới nghĩ lui hắn cũng chỉ là một lão quản gia, có thể làm được việc gì mà khiến cho một vị đại tiểu thư của Vân Vụ sơn trang cầu cạnh mình.

Lão quản gia thụ sủng nhược kinh vội vàng đáp lễ: "Vân tiểu thư quá khách khí. Kỳ thực, nếu muốn tìm lão nô, người chỉ cần sai hạ nhân một tiếng là được rồi, sao lại phiền toái chính mình đi tới đây."

(thụ sủng nhược kinh: vừa mừng vừa lo, được ưu ái mà cảm thấy lo sợ)

Vân Phi Vũ dùng khăn lụa che môi cười khẽ, sóng mắt như thu thủy nhẹ nhàng chuyển động, yểu điệu thốt lên hai câu: "Sao có thể như vậy. Vi bá là quản gia của trang viên này, tiểu nữ không dám làm chễ nải công việc của người."

Bích Nha nhìn thấy bộ dạng của tiểu thư nhà mình, không khỏi rùng mình một cái. Quả thực chưa bao giờ nàng thấy Vân Phi Vũ bày ra cái kiểu "nữ nhi yêu kiều này", nói chung là khiến người ta muốn nổi da gà.

Vân Phi Vũ kìm nén, kìm nén tới độ có thể khiến chính mình bị nội thương, nhưng mà cũng đâu còn cách nào khác. Lão quản gia trước mặt xác thực khiến y chán ghét, tuy nhiên hiện tại có việc muốn nhờ người ta, cho nên chỉ có thể cố gắng ôn hòa nhã nhặn nói chuyện mà thôi. Chỉ là… y cũng không ngờ lại biến thành như vậy, thật sự là tức chết đi!

Gừng càng già càng cay, đối với những lời ca ngợi nhưng ám chỉ sự mắng mỏ của Vân Phi Vũ, lão quản gia không có chút phản ứng nào, vẫn cung kính nói: "Vân tiểu thư quá khách khí. Dù sao người cũng là khách quý của trang viên, mà lão nô chỉ là hạ nhân, chờ người sai bảo là việc phải làm. Không biết hôm nay Vân tiểu thư tìm lão nô là có chuyện gì? Chỉ cần là việc lão nô có thể làm được, chắc chắn sẽ tận sức giúp đỡ."

Nhìn chung quanh một lượt, lão quản gia nói tiếp: "Như vậy đi, đứng ở nơi này nói chuyện thực không tiện, mời Vân tiểu thư tới phòng khách được không?"

"Không cần!" Vân Phi Vũ lắc đầu, y không muốn cùng lão quản gia nói nhiều lời thừa thãi, trực tiếp lên tiếng hỏi: "Kỳ thực cũng không có việc gì to tát, nói vài câu là được rồi. Mấy xe vật phẩm của ta đưa tới từ Vân Vụ sơn trang đang ở đâu?"

Lão quản gia nghi hoặc nhìn y một cái: "Người hỏi năm mã xa đó là…" Trộm nhìn trái phải, thấy bên cạnh không có ai, thấp giọng nói: "…là năm xe hồi môn đó?"

Vân Phi Vũ nhìn biểu hiện của hắn như vậy chỉ thấy buồn cười, nhưng như vậy cũng tốt, có thể hoàn toàn phủ nhận quan hệ của y với Tích gia, lấy lại hồi môn cũng dễ dàng.

Gật đầu: "Phải! Mong lão bá chỉ cho."

Lão quản gia nghĩ tới nghĩ lui cũng không sao hiểu được ý đồ của y, nhưng nghĩ tới việc đại thiếu gia muốn cùng vị Vân tiểu thư này vạch rõ quan hệ, vậy đám đồ hồi môn kia tất nhiên thuộc về Vân gia, người ta muốn thế nào cũng là chuyện của người ta. Lão quản gia nghĩ tới đó, tâm trạng cũng bình thường trở lại.

"Này… những vật phẩm ra vào trang viên đều do Mạc tiên sinh ở trướng phòng quản lý, còn về phần đồ hồi môn để ở nơi nào thì lão nô thực sự không biết."

"……."

Vân Phi Vũ giật mình. Y nghĩ lão đầu này là quản gia, mấy thứ này tất nhiên là hắn quản lý, ai ngờ được lại xuất hiện thêm một vị Mạc tiên sinh nào đó.

"Vậy xin hỏi quản gia lão bá một chút. Phải làm thế nào mới có thể gặp được Mạc tiên sinh?"

Lão quản gia trầm mặc một lúc: "Kỳ thật vị Mạc tiên sinh này bình thường không thích gặp người lạ, nhưng Vân tiểu thư có ý muốn tìm y, vậy thì lão nô sẽ dẫn đường."

Tuy rằng rất hoài nghi việc lão đầu này nói vị Mạc tiên sinh kia không thích gặp người lạ, có điều nghe hắn nói sẽ dẫn mình tới đó, Vân Phi Vũ cũng bớt đề phòng, gật đầu đồng ý.

Từ đại sảnh tới thẳng hậu viện, nơi ở của hạ nhân, sau đó từ hậu viện xuyên qua một đoạn đường mòn, ước tính thời gian uống hết một chung trà, ba người đã tới trước một cánh cửa sơn son.

"Vân tiểu thư, chính là nơi này. Lão nô không tiện bước vào. Vị Mạc tiên sinh này thực sự không thích bị người khác quấy rầy. Có điều, nếu tiểu thư tới vì chuyện mấy xe hồi môn, vậy thì y chắc chắn sẽ cùng người nói chuyện. Lão nô xin phép cáo lui."

Thấy lão quản gia không giống như đang nói dối, Vân Phi Vũ gật đầu.

Trái phải đánh giá một phen, bốn phía chỉ dùng những khối đá lớn xây thành tường cao. Đại môn trước mắt đóng chặt, xem ra vị Mạc tiên sinh kia quả thực là một người kỳ lạ. Vân Phi Vũ thở sâu, nâng tay gõ cửa.

27. Quyển 2 - Chương 26: Giúp Ta Bán Đồ Hồi Môn

Không biết qua bao lâu, tới khi Vân Phi Vũ sắp mất đi kiên nhẫn thì cánh cửa mở ra.

Người ra mở cửa là một thiếu niên thanh tú, bộ dáng ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, trên gương mặt bầu bĩnh có hai chiếc má lúm đồng tiền nho nhỏ, cặp mắt thông minh lanh lợi.

Thiếu niên nhìn Vân Phi Vũ đứng ngoài cửa, thoáng chần chờ một lát, sau đó đưa hai người tới tiểu viện.

"Người là ngũ tiểu thư của Vân gia đúng không, người tới tìm sư phụ có việc gì?"

Vân Phi Vũ thất thần, đi theo người ta vào tới tiểu viện mới có phản ứng: "Ngươi… biết ta?"

Không nghĩ sẽ bị hỏi ngược lại, thiếu niên cười nói: "Những thứ Tiểu Hổ Tử không biết trong trang viên này quả thật là rất ít, mà người mới tới đây chỉ có Vân tiểu thư, cho nên ta có thể lập tức đoán ra người là ai."

Thiếu niên nói xong liền *** nghịch nhìn nàng, quả thật rất đáng yêu, khiến Vân Phi Vũ lần đầu tiên cảm thấy có cảm tình với người của Tích gia.

Nhớ tới mục đích tới đây, Vân Phi Vũ cũng không nói vòng vo, trực tiếp mở miệng: "Ta tới tìm Mạc tiên sinh, nghe quản gia lão bá nói y ở đây."

Gương mặt thiếu niên giãn ra, để lộ một hàm răng trắng bóng xinh đẹp, cười ha ha: "Sư phụ của ta chính là Mạc tiên sinh. Mời tiểu thư tới tiền thính ngồi chờ một lát, ta đi mời sư phụ."

Vân Phi Vũ gật đầu, theo thiếu niên tới tiền thính. Sau khi dâng trà, thiếu niên lập tức biến mất.

Trong phòng chỉ còn lại chủ tớ hai người bọn họ, lúc này Bích Nha mới lên tiếng: "Tiểu thư, người nghĩ vị Mạc tiên sinh này là người ra sao? Vì sao lão quản gia lại có phần kiêng dè y như thế?"

"Ai biết, đợi lát nữa y đến đây là rõ."

Bích Nha thừa dịp không có ai ở tiền thính đi qua đi lại vài vòng, sau đó nói: "Nơi này thực là kỳ quái, không nhìn thấy ai khác, chẳng lẽ chỉ có vị Mạc tiên sinh kia và Tiểu Hổ ca vừa nãy ở sao?"

"Chắc là như vậy, trà cũng do Tiểu Hổ Tử pha xong mới đi, nói vậy thì tiểu viện này cũng chỉ có thầy trò hai người bọn họ."

"Thực lạnh lẽo nha…" Bích Nha cảm thán.

"Nhưng lại nhàn nhã tự tại."

Vân Phi Vũ vô cùng ngưỡng mộ, cảm giác "một bức tường cao ngăn cách với mọi chuyện thị phi của thế gian", nhưng những thứ này cũng chỉ là suy nghĩ của y.

Nghe thấy tiếng bước chân ngày một gần, chủ tớ hai người lập tức chỉnh lại tư thế đoan trang, chờ đợi chủ nhân của tiểu viện này xuất hiện.

"Nho sinh văn nhã", đây là ấn tượng đầu tiên của Vân Phi Vũ đối với Mạc tiên sinh. Người quản lý trướng phòng tất nhiên sẽ *** quái hơn người một chút, mà vị Mạc tiên sinh này lại mang phong thái của người có tri thức, rất giống "thầy giáo".

Trong lúc Vân Phi Vũ mải mê đánh giá người khác, Mạc Bạch cũng quan sát vị Vân tiểu thư mà mọi người vẫn hay đồn đãi.

Tuy rằng mỗi ngày đều đã được thủ hạ báo cáo, nhưng chính thức gặp mặt lại là lần đầu tiên, trong lòng không khỏi ngạc nhiên cùng ngưỡng mộ vẻ đẹp của nàng, lại càng kinh ngạc với sự mạnh dạn, thẳng thắn của nàng. Quả đúng như lời thủ hạ báo cáo, một nữ tử không giống với hình tượng thiên kim tiểu thư khuê các.

Từ trước tới nay, tiểu thư danh môn y gặp qua không ít, tuy nhiên, một vị thiên kim tiểu thư như nàng thì đúng là lần đầu. Nghe nói nữ tử Vân gia từ nhỏ đã được dạy dỗ về tam tòng tứ đức, hơn nữa cũng không bao giờ ra khỏi cửa, theo lý, khi gặp người lạ sẽ phải thẹn thùng, mà gặp một nam nhân xa lạ thì càng không phải nói. Lần đầu gặp mặt đã đánh giá y một lượt. Nếu không phải đã biết nhất cử nhất động của nàng mấy ngày nay, y thực sự có cơ sở để nghi ngờ do người khác thế thân.

"Vân tiểu thư, vị này chính là sư phụ của ta, cũng là Mạc tiên sinh quản lý trướng phòng mà người muốn gặp." Tiểu Hổ đứng sau Mạc tiên sinh, giới thiệu hai người.

"Nga… Mạc tiên sinh, tiểu nữ đột nhiên ghé qua, quấy rầy." Nói xong, y đứng dậy nhún người hành lễ.

"Vân tiểu thư, mời ngồi, nói quấy rầy rất khách khí. Không biết tiểu thư tới là có chuyện gì, hay là có nhu cầu gì?"

"……"

Vân Phi Vũ nhìn y, cúi đầu, mặc dù việc mình tới đây là hợp tình hợp lí, thầm nghĩ mấy thứ kia đúng là của mình, nhưng tới đòi về thì… quả thực có chút ngượng ngùng.

"Vân tiểu thư cứ nói. Trước khi xuất môn, công tử có dặn qua: nếu người cần thứ gì thì ta nhất định sẽ tận lực đáp ứng, cho nên người không cần băn khoăn."

"Tận lực đáp ứng?"

Nghe được lời đảm bảo, Vân Phi Vũ ngẩng đầu, không hề che dấu sự vui vẻ trên gương mặt, điều này khiến trái tim Mạc Bạch đập tiên hồi, không khỏi nghĩ thầm: "Không phải vị Vân tiểu thư này biết môn võ công 'sư tử ngoạm' chứ…?"

Mọi việc dễ giải quyết rồi, Vân Phi Vũ cố gắng tìm từ phù hợp, lúc lâu sau mới lên tiếng: "Nếu Mạc tiên sinh đã thẳng thắn, vậy ta cũng không vòng vo. Lần này đến đây quả thực muốn vài thứ, chỉ có điều mấy thứ đó đều là của Vân gia chúng ta, chính là muốn Mạc tiên sinh trả lại mà thôi."

"?"

"Là như thế này. Ta muốn hỏi lấy lại năm xe hồi môn ta mang theo từ Vân Vụ sơn trang, bây giờ đang ở chỗ Mạc tiên sinh, hiện tại ta muốn dùng tới."

"Nga! Thì ra là thế…."

Vừa rồi nhìn Vân Phi Vũ hưng phấn như vậy, Mạc Bạch thầm toát mồ hôi. Ai chẳng biết Vân Vụ sơn trang là gia tộc giàu có nhất Dạ Diệp quốc, mà vị tiểu thư này từ nhỏ đã sống trong cảnh phú quý xa hoa. Tuy rằng Tích phủ buôn bán cũng không nhỏ, nhưng nếu đem so sánh với Vân gia vẫn kém xa. Y chỉ sợ nàng muốn thứ gì đó mà Tích gia khó lòng gánh vác, là vật phẩm có thể làm hao mòn đáng kể tới tài chính, vậy thì không dễ đáp ứng. Bởi vì trước khi đi, công tử đã dặn dò phải tận lực thỏa mãn nàng, nếu nàng thật sự thích mấy thứ đó thì y cũng không thể từ chối. Hiện tại nghe nàng nói muốn mấy xe hồi môn, y thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Mạc Bạch hồi lâu vẫn chưa lên tiếng, Vân Phi Vũ nhíu mày, thầm nghĩ: "Không phải vừa mới nói sẽ tận lực thỏa mãn sao, chẳng lẽ lại muốn thay đổi, hay vì mấy xe hồi môn quá đáng giá nên không muốn trả lại?"

Nghĩ tới đó, trong lòng y không khỏi tức giận, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng hơn nhiều.

"Sao vậy? Ta muốn lấy lại đồ hồi môn cũng khó như vậy sao?"

Mạc Bạch nghe vậy lập tức hồi phục *** thần, liên tục xua tay: "Không không, Vân tiểu thư hiểu lầm. Tại hạ nhất thời thất thố mong người lượng thứ. Những vật phẩm đó đều là của tiểu thư, nhưng mà… tiểu thư muốn dùng ngay bây giờ?"

"Đúng." Vân Phi Vũ hơi dịu đi một chút, gật đầu.

Mạc Bạch cười cười, quay đầu nói với thiếu niên: "Hổ Tử, ta đưa Vân tiểu thư tới Đông Uyển trước, ngươi tới phòng lấy chìa khóa rồi lập tức mang đến cho ta."

"Vâng thưa sư phụ."

Tiểu Hổ Tử lễ phép trả lời, sau đó cung kính thi lễ với Vân Phi Vũ, xoay người rời đi.

"Vân tiểu thư, mời!" Mạc Bạch đứng dậy, nghiêng người mỉm cười.

"Rốt cuộc cũng lấy lại được đồ hồi môn của ta, không biết đáng giá bao nhiêu ngân lượng đây."

Nghĩ tới bạc trắng sáng lóa, tâm tình Vân Phi Vũ thực không thể tốt hơn, bất mãn lúc nãy biến mất không chút dấu vết, dọc đường đi y đều chìm trong ảo tưởng về tương lai tươi đẹp, trên gương mặt mang theo nụ cười ngây ngốc.

May mắn Mạc Bạch đi phía trước không quay đầu lại, nếu không nhất định sẽ bị nụ cười quỷ dị của Vân Phi Vũ hù chết, mà Bích Nha đi ở phía sau cũng không thấy bộ dạng của y, có điều… nhìn tiểu thư nhà mình hết cúi đầu lại ngửa đầu, lúc lắc lúc gật, cộng thêm cái kiểu rung người quái dị kia… nàng thực hoài nghi y sinh bệnh.

Tiểu Hổ Tử làm việc vô cùng lưu loát, nhanh chóng đuổi kịp, khẽ nói với Mạc Bạch "Tới rồi!". Lúc này Vân Phi Vũ mới thoát khỏi ảo tưởng.

"Tới đây từ lúc nào vậy?"

Vân Phi Vũ nhìn chung quanh có điểm quen thuộc, đột nhiên nghĩ tới lời nói lúc trước của Mạc Bạch, nhất thời hiểu ra đây là Đông Uyển, nơi ở của Tích Vô Nhai. Tùy ý ngắm nhìn, chỉ cảm thấy nơi này so với Nam Uyển của mình lớn hơn một chút, cảnh trí cũng không khác biệt lắm, hứng thú giảm đi đôi phần.

Mở cửa ra, Mạc Bạch dẫn đầu vào phòng, chỉ vào gian phòng chặt kín: "Vân tiểu thư, tất cả đồ hồi môn của người đều ở trong này."

"……"

Biết là năm mã xa, nhưng chưa bao giờ nghĩ lại có nhiều thứ tới vậy, ước chừng phải đầy ắp một căn phòng hai mươi mét vuông. Đến lúc này Vân Phi Vũ mới thoáng cảm kích cái tên mà mình gọi là phụ thân kia, tuy rằng mang mình đi bán nhưng cũng cho không ít đồ. Tốt lắm, có thể kiếm được không ít ngân lượng.

Thấy Vân Phi Vũ mở to hai mắt nhìn, Mạc Bạch cười cười: "Vân tiểu thư, người xem mình cần thứ gì, ta sẽ sai hạ nhân giúp người đưa tới Nam Uyển có được không?"

"Sao?" Nhận ra bản thân có chút thất thố, Vân Phi Vũ ho nhẹ hai tiếng che dấu xấu hổ: "Không cần!"

Không bước tới sờ soạng hay nhìn ngắm, y chỉ nhìn đám vật phẩm rồi nhíu mày. Ba người còn lại chỉ đứng ở một bên chờ đợi, không lên tiếng quấy rầy.

"Ân… Mạc tiên sinh. Ta nghe nói Tích gia cũng là nhiều thế hệ kinh thương có phải không?"

"… Đúng vậy." Mặc dù Mạc Bạch có chút khó chịu với câu hỏi của y nhưng vẫn thành thật trả lời.

"Xin hỏi là buôn bán những gì?"

Mạc Bạch cảnh giác nhìn nàng một cái, lại thấy nàng có vẻ thản nhiên, sau đó chậm rãi nói: "Tửu ***, tơ lụa, châu báu trang sức, ngọc khí… kỳ thực, những thứ có thể kiếm được nhiều ngân lượng đều buôn bán một chút, không được lớn mạnh như Vân gia."

"Nga." Vân Phi Vũ thoáng đăm chiêu, gật gật đầu, một lúc sau mới hỏi thử: "Vậy đối với việc này ngài cũng biết chút ít đúng không?"

Mạc Bạch càng thêm nghi ngờ, nhưng vẫn chưa biểu hiện ra ngoài, thản nhiên nói: "Đúng là có một chút. Có điều, thông thường ta chỉ lo việc ghi chép sổ sách, mà việc lo sinh ý (buôn bán) chủ yếu vẫn do công tử quản lý."

"Biết một ít vẫn tốt hơn hoàn toàn không biết." Vân Phi Vũ tủm tỉm nhìn về phía Mạc Bạch.

"Kỳ thực ta muốn nhờ Mạc tiên sinh giúp cho một việc, chính là…"

Nói tới thời điểm then chốt, Vân Phi Vũ bỗng dưng ngập ngừng. Bích Nha biết y muốn bán đồ hồi môn, cũng đoán được ý đồ của y, chỉ không dám nghĩ tới việc tiểu thư nhà mình lại lớn mật như vậy, cư nhiên nhờ người Tích gia giúp mình bán đồ hồi môn.

Thấy ánh mắt ba người đều long lanh nhìn mình, Vân Phi Vũ mỉm cười: "Thật ra ta muốn nhờ Mạc tiên sinh giúp ta bán đám đồ hồi môn này."

28. Quyển 2 - Chương 27: Sự Chuẩn Bị Trước Khi Ra Ngoài

Trừ Bích Nha là hiểu rõ sự tình, hai người còn lại trong phòng đều rơi vào trạng thái hóa thạch, một lúc lâu sau, Mạc Bạch mới lắp bắp nói: "Vân tiểu thư… người muốn đem những thứ này bán đi?"

Vân Phi Vũ cười tủm tỉm, gật đầu, chẳng hề nghĩ xem điều đó có gì không ổn.

"Nhưng mà…. mấy thứ này… mấy thứ này đều là đồ hồi môn của tiểu thư mà…." Mạc Bạch trợn tròn mắt, nhìn nữ tử đang cười rất tự nhiên trước mắt.

"Đúng vậy! Ta biết." Vân Phi Vũ cảm thấy y có chút ngạc nhiên, tiến lên chỉ vào đám vật phẩm: "Cái này, cái này, cái này nữa đều là của ta. Chính vì chúng thuộc về ta, cho nên ta mới nhờ ngài giúp ta bán toàn bộ."

"Nhưng mà…" Mạc Bạch nghĩ thầm: "Vị Vân tiểu thư này có hiểu ý nghĩa của đồ hồi môn không vậy?"

Nhìn vẻ mặt khó khăn của Mạc Bạch, Vân Phi Vũ kinh ngạc: "Chẳng lẽ Mạc tiên sinh có chuyện gì khó xử?"

Y cũng tự mình cúi đầu suy nghĩ, nói tiếp: "Tiên sinh an tâm, ta không muốn bắt ngài làm không công. Sau khi những đồ vật này bán xong, nhất định ta sẽ đưa ngài thù lao."

"Không không không, Vân tiểu thư hiểu lầm ý của tại hạ. Giúp người làm những việc này sao dám nhận thù lao. Chỉ là…đây là đồ hồi môn, chắc tiểu thư cũng hiểu tiểu thư được gả cho Tích gia chúng ta…"

"Thì ra là như vậy." Vân Phi Vũ ngắt lời y, nhíu nhíu mày, sau đó thản nhiên cười: "Xin hỏi Mạc tiên sinh, công tử của ngài có từng thừa nhận thân phận của ta?"

"Việc này…." Mạc Bạch không thể trả lời. Y hiểu được công tử nhà mình vô cùng hận Vân gia, càng không nói tới việc thừa nhận nữ tử trước mắt là thê tử của hắn.

"Không thể trả lời sao?" Vân Phi Vũ cười khẽ hai tiếng, xoay người nhìn về đống vật phẩm: "Công tử của ngài đã không thừa nhận, ngài cần gì phải cố gắng để ý. Mấy thứ này bị gọi là hồi môn, kỳ thực nếu bán ra ngoài, ai lại biết đó là đồ hồi môn của Vân gia ta?"

"Hơn nữa…" Y xoay người, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Cho dù Tích công tử biết được thì sao nào? Hắn đã không muốn thừa nhận quan hệ với ta, vậy ta đây thành toàn cho hắn. Mấy thứ này đều là đồ ta mang tới từ Vân gia, hiện tại ta muốn bán đồ của mình, vậy cũng không liên can tới hắn. Ngài thấy ta nói có đúng không, Mạc tiên sinh?"

Ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu bức người khiến Mạc Bạch không thể phản bác, chỉ có thể liên tục cười khổ.

"Chỉ có điều, ta đối với Thanh Châu thành này không quen thuộc lắm, cho nên nhờ Mạc tiên sinh hỗ trợ, nhưng nếu ngài thật sự không muốn giúp đỡ, vậy ta ra ngoài mời người khác cũng được."

Vân Phi Vũ nhẹ nhàng nói, thản nhiên cười, không có ý tứ ép buộc y, nhưng Mạc Bạch lại cảm thấy trong lời nói của nàng có vô vàn áp lực.

"Tìm người ngoài giải quyết việc này là tuyệt đối không thể. Nếu ta giúp nàng bán đồ hồi môn này… liệu công tử có trách tội hay không? Chính là, trước khi đi hắn có nói phải tận lực thỏa mãn mọi yêu cầu của Vân tiểu thư, hơn nữa, nếu hắn thừa nhận thân phận của nàng thì sự việc này sẽ không xảy ra rồi. Hiện tại người ta muốn bán đi những vật phẩm của mình, cho dù hắn có ở đây đi chăng nữa… chỉ sợ cũng không tìm ra lý do để phản đối. Hơn nữa, nếu do chính mình xử lí còn có thể biết đống vật phẩm này đi về nơi nào."

Mạc Bạch nhìn quét một vòng, trong lòng ra quyết định, xoay người về phía Vân Phi Vũ cúi thấp người: "Được tiểu thư coi trọng, có thể giúp người thực khiến tại hạ vô cùng vinh hạnh, chỉ là không biết người vội vã cần ngân lượng ngay hay không? Nếu không vội thì có thể giải quyết từ từ, như vậy mới có thể bán được giá tốt."

"Toàn bộ đều nhờ Mạc tiên sinh quyết định. Ta nghĩ Mạc tiên sinh nhất định sẽ giúp ta bán mấy thứ này với giá tốt, có điều cũng không thể kéo dài quá lâu, cho nên mong Mạc tiên sinh cho ta một kỳ hạn."

Mạc Bạch cúi đầu suy nghĩ một lúc, chậm rãi nói: "Nhanh nhất thì nửa tháng, lâu thì khó mà nói." Sau đó lại bỏ thêm một câu: "Vân tiểu thư cũng muốn mấy vật phẩm này được bán đúng với giá trị của chúng đi, không muốn chịu thiệt?"

"Phải lâu như vậy sao? Nhưng ngài nói cũng có lý…"

Y cúi đầu thầm nghĩ: "Đồ hồi môn quý giá tượng trưng cho thân phận của cả gia tộc, huống chi vẫn là một gia tộc đặc biệt để ý tới danh dự như Vân gia, vậy nên mấy thứ này chắc chắn sẽ không tồi, bán nhanh chóng thì chịu thiệt chính là ta, tóm lại còn có nhiều chuyện cần phải xử lý, bán chậm rãi cũng tốt."

"Vậy mọi việc phải phiền tới Mạc tiên sinh rồi." Vân Phi Vũ ngẩng đầu mỉm cười.

"Nói làm phiền thực không dám nhận. Tại hạ nhất định dốc hết sức lực làm tốt việc này, chỉ mong tiểu thư kiên nhẫn chờ một thời gian."

"Cũng chẳng còn cách nào khác. Mạc tiên sinh làm việc này ta rất tin tưởng, đã phiền ngài hao tổn tâm tư."

Mạc Bạch cười cười, tiễn Vân Phi Vũ ra cửa, đang định xoay người trở về phòng lại bị nàng gọi trở lại.

"Mạc tiên sinh, thực ra ta còn một chuyện muốn nhờ…"

Nhìn bộ dạng do dự của nữ tử trước mắt, y hiếu kỳ hỏi: "Chuyện gì vậy? Mời Vân tiểu thư nói."

Vân Phi Vũ đỏ bừng hai má, có vẻ ngượng ngùng.

"Ta tới Thanh Châu thành đã một thời gian, còn chưa bao giờ ra khỏi trang viên. Từ Vân gia tới đây ta mang theo không nhiều ngân lượng. Vốn định mang mấy thứ này bán xong mới ra ngoài, có điều còn phải chờ khá lâu, cho nên ta muốn… nhờ Mạc tiên sinh ứng trước một ngàn lượng bạc, không biết có được hay không?"

Trộm nhìn mạc Bạch một cái, y vội vàng nói tiếp: "Đương nhiên, sau khi mấy thứ này bán xong, Mạc tiên sinh có thể đem số tiền này khấu trừ, tính chút lãi cũng được."

Mạc Bạch cười ha hả: "Vân tiểu thư quá khách khí, nếu tiểu thư cần dùng tới ngân lượng, chỉ cần là khoản kinh phí không lớn thì ta có thể quyết định, nói gì tới chuyện vay mượn chứ?"

Nghe nói như vậy, Vân Phi Vũ lắc đầu cự tuyệt: "Không! Bán xong chỗ vật phẩm này là ta có ngân lượng. Nếu bản thân có tiền thì tại sao lại phải lấy tiền của người khác? Ta họ Vân, các người họ Tích, tốt nhất vẫn nên phân chia rõ ràng."

Lần đầu tiên phát hiện còn có người như vậy, cho nàng tiền tiêu mà còn bị cự tuyệt, Mạc Bạch không khỏi âm thầm vui mừng, thầm nghĩ: "Lần này công tử đã lấy được một bảo vật. Tuy nàng là người của Vân gia nhưng không có tính cách tham lam, giả dối, hơn nữa lời nói cùng hành động lại vô cùng mạnh dạn; làm ra chuyện thú vị không nói, dường như so với công tử lại càng muốn phân rõ quan hệ. Nếu công tử biết ý định này của nàng, không biết sẽ phản ứng ra sao?"

Càng nghĩ lại càng thấy thú vị. Mạc Bạch cũng không tiếp tục kiên trì, gật đầu đáp ứng thỉnh cầu của Vân Phi Vũ, có điều thấy y vẫn đứng ở cửa chưa chịu đi, lập tức cười lớn, lên tiếng hỏi: "Vân tiểu thư còn nhu cầu gì, cứ nói thẳng không cần ngần ngại, chỉ cần Mạc Bạch có thể làm được."

Suy nghĩ bị người khác đọc được, Vân Phi Vũ lại đỏ mặt ngượng ngùng nhưng vẫn cảm kích nhìn y cười cười. Có lẽ do hoàn cảnh kiếp trước ảnh hưởng nên y không thích nhờ vả người khác, mà hôm nay lại làm vậy tới hai lần. Tuy rằng việc thứ hai rất rất nhỏ nhưng lại làm phiền người khác như vậy khiến y khó lòng lên tiếng.

Nghe được câu nói nhiệt tình của Mạc Bạch, Vân Phi Vũ gật đầu: "Đúng là còn có một việc nhỏ phiền toái Mạc tiên sinh, chính là…" Y nhìn bản thân, sau đó lại ngoái nhìn Bích Nha: "Muốn nhờ Mạc tiên sinh giúp ta chuẩn bị hai bộ nam trang, như vậy sẽ tiện ra ngoài hơn."

Lúc trước nghe Vân Phi Vũ nói muốn ra ngoài, kỳ thực Mạc Bạch thầm nghĩ sẽ phái người theo bảo hộ, còn lại cũng không nghĩ nhiều, nghe được lời y vừa nói liền cảm thấy cũng đúng. Nữ tử ra ngoài dạo chơi quả thực không nhiều, hơn nữa lại xinh đẹp như vậy. Tuy trị an ở Thanh Châu thành cũng không tệ lắm, nhưng vẫn có đám lưu manh cậy thế hoành hành. Tuy rằng công tử sẽ không e ngại bọn họ, tóm lại mà nói, nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

"Đó là chuyện nhỏ, vậy Vân tiểu thư trở về nghỉ ngơi trước, ta sẽ kêu Tiểu Hổ Tử đi chuẩn bị, sau đó sẽ đưa ngân lượng cùng nam trang tới Nam Uyển, có được không?"

"Đa tạ Mạc tiên sinh!"

Vân Phi Vũ thành thật tươi cười, nhất thời hưng phấn mà quên mất lễ nghi nữ tử, lập tức nhún người hành lễ với Mạc Bạch một cái, sau đó lôi kéo Bích Nha nhanh chóng chạy đi.

Mạc Bạch thất thần, Tiểu Hổ Tử ngây ngốc, hai người đứng ở cửa nhìn bóng dáng vui đang chạy ra xa, thầm nghĩ: "Vị tiểu thư này thực sự là thiên kim tiểu thư của Vân gia sao?"

29. Quyển 2 - Chương 28: Ra Ngoài Gặp Chuyện

Gần tối, Tiểu Hổ ứng với yêu cầu mà mang tới hai bộ nam trang cùng một ngàn lượng bạc, trong đó có tám tấm ngân phiếu, còn lại là hai trăm lượng hiện ngân. Nói tới cùng thì Mạc Bạch nghĩ bọn họ ra ngoài du ngoạn, hẳn là sẽ không mua vật gì to lớn đắt tiền, cho nên đổi thành một ít bạc lẻ cho họ tiện sử dụng.

Trời tối nên hai người cũng không chú ý tới màu sắc y phục.

Ngày hôm sau rời giường thay y phục, Vân Phi Vũ phát hiện bộ nam trang của y lại là màu trắng Nguyệt Nha (trăng non), y không khỏi ảo não vì quên dặn bọn họ mình muốn mặc một bộ sẫm màu.

Nhớ mang máng là Tích Vô Nhai thường mặc bạch y, nhưng cũng không chứng tỏ là hắn thích màu trắng, mà Vân Phi Vũ lại càng yêu thích y phục sẫm màu. Có thể bởi vì mỗi ngày đều phải mặc nữ trang có màu sắc tươi tắn sặc sỡ nên khiến y chán ghét.

Bích Nha nhận được một bộ y phục màu xanh, kiểu cách giống như mấy gã tiểu tư, lại còn cái mũ xiêu vẹo kia nữa, thoạt nhìn thực là thanh tú đáng yêu.

"Đẹp lắm, thiếu gia."

Bích Nha cười tủm tỉm kéo y đi tới trước gương đồng, trái nhìn phải ngắm, sau đó vừa lòng vỗ tay.

Vân Phi Vũ mỗi ngày đều mặc nữ trang nên biết bộ dạng mình thực giống nhân yêu, y căn bản không soi gương, mỗi ngày đều mặc Bích Nha giúp mình trang điểm, chọn y phục. Giờ phút này nhìn chính mình trong gương, y không khỏi hoảng sợ.

Đến gần gương đồng, y thất thần vuốt vuốt hình ảnh của mình trong gương, mỉm cười.

Quả nhiên ' Phật yếu kim trang, nhân yếu y trang'*. Vân Phi Vũ từ ngày ra đời tựa như một cái móc treo y phục, mặc nữ trang thì là một vị thiên kim tiểu thư xinh đẹp, mặc nam trang thì chính là một mỹ thiếu niên xuất chúng.

(*Phật yếu kim trang, nhân yếu y trang: Phật phải dát vàng, người nhờ y phục. Câu này tương tự câu 'người đẹp nhờ lụa' của Việt Nam mình.)

Nhìn mình trong gương, mặt trắng như tuyết, môi hồng đầy đặn, hàng mi cong, ánh mắt linh động, mái tóc đen xinh đẹp buông xuống thắt lưng, đỉnh đầu cài một cây trâm xanh biếc, rất xứng với bộ y phục Nguyệt Nha bằng lụa. Tiếc là thiếu mất một cây quạt trong tay, nếu không, y chắc chắn sẽ giống như một vị công tử thoát tục từ kính bước ra.

Đáp ứng yêu cầu của Bích Nha, trên người họ đều là ngân lượng, ngân phiếu tạm thời không mang theo, bởi vì hôm nay ra ngoài chỉ ngắm cảnh, dò đường mà thôi.

Không nói chuyện với bất kỳ kẻ nào, hai người quanh minh chính đại đi ra từ cửa chính. Mấy gã thủ vệ trông cửa thấy bọn họ cũng chỉ giật mình một chút, sau đó lập tức mở cửa. Điều này khiến Vân Phi Vũ kinh ngạc: " Ngươi biết ta là ai sao?"

Một gã thủ vệ thấp giọng: "Vâng! Mạc tiên sinh đã dặn dò: có thể Vân tiểu thư sẽ mặc nam trang ra ngoài dạo chơi, thuộc hạ phải xem xét cẩn thận, không được để tiểu thư mất vui."

"Thì ra đã có người đánh tiếng từ trước, khó trách!"

Vân Phi Vũ bước ra khỏi cửa, chỉ tới phía trước, hỏi: "Từ đây đi thẳng là có thể tới phố chính sao?"

Thủ vệ hơi nghiêng người về phía trước, cung kính trả lời: "Đúng vậy, đi nửa canh giờ là tới nơi."

"Được, đa tạ!"

Vân Phi Vũ xoay người bước đi, Bích Nha bất đắc dĩ lắc đầu, lấy mấy lượng bạc thưởng cho hai người, sau đó đuổi theo.

Nội thành Thanh Châu thành là nơi có nhiều gia tộc quyền quý tụ hợp. Vân Phi Vũ nghe nói những người nghèo khó đều ở trong mấy trấn nhỏ ngoài phụ cận, chỉ có ban ngày, lúc cần buôn bán mới được phép vào thành, sau đó vội vàng trở về trước khi cửa thành đóng lại, tránh cho việc phải ngủ ngoài đường. Lý do cũng thực đơn giản, bởi vì trong thành chỉ có các khách *** xa hoa, một đêm trụ lại cũng tốn số ngân lượng đủ ăn trong năm, sáu ngày của gia đình họ.

Trong thành, bốn con đường chính phân theo hình chữ thập, thuận theo bốn hướng đông, tây, nam, bắc, chính giữa là phủ nha. Bên cạnh phủ nha có một hồ nước tự nhiên, dọc theo bờ hồ có đủ loại cửa hàng mọc lên san sát, hình thành lên một bức tranh Thanh Châu thành phồn hoa bậc nhất. Mục đích hôm nay của Vân Phi Vũ chính là nơi này.

Diệp Hương viên xây ở thành tây, từ cửa chính xuất phát, đi thẳng là tới phố Tây phố.

Ở Tây phố, hầu hết các cửa hàng đều là lò rèn hoặc bán vũ khí, những tiếng 'đinh đinh đang đang' thực sự rất ồn ào, chung quanh chỉ có duy nhất hai tửu *** cùng một gian tạp hóa, người đi đường cũng không nhiều, nhưng Vân Phi Vũ vẫn qua lại nơi này một lúc lâu, cho tới khi Bích Nha cố gắng kéo đi, y mới đành lưu luyến mà rời khỏi, sau đó hướng tới trung tâm Thanh Châu thành.

Ra khỏi Tây phố, trước mắt trở nên trống trải, từ xa đã trông thấy một hồ nước trong xanh gợn sóng. Tuy nói đã vào đầu đông nhưng khí trời vẫn ấm áp, gió thổi nhè nhẹ, vẫn có đôi ba chiếc thuyền hoa nhẹ nhàng lướt trên mặt hồ, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng đàn cùng giọng ca dịu dàng.

Vân Phi Vũ nhìn cảnh tượng phồn thịnh trước mắt liền hưng phấn không thôi, kéo Bích Nha tới từng nơi ngắm nghía. Đột nhiên, trong đám người truyền tới tiếng khóc thảm thiết, y lần tìm theo nơi phát ra thanh âm.

Cố gắng chen vào giữa đám người đang vây quanh bãi đất trống, Vân Phi Vũ lập tức thấy một thiếu phụ đang ôm chân một người nam nhân mà kêu khóc. Hỏi người bên cạnh mới biết được đầu đuôi sự tình.

Nam nhân kia là phu quân của thiếu phụ, hắn đánh bạc thua hết của cải, mà vật đáng giá nhất trong nhà cũng chỉ còn lại di vật mẫu thân nàng để lại. Nam nhân kia muốn đem đi cầm, thiếu phụ tất nhiên là không đồng ý, vì thế nàng cố đuổi theo, đau khổ cầu xin, vậy mà hắn vẫn không chịu hồi tâm chuyển ý. Đến bây giờ, vì thiếu phụ khóc quá nhiều khiến hắn mất kiên nhẫn, quát mắng vài câu, thấy nàng vẫn không chịu buông tay, hắn thẹn quá hóa giận nên bắt đầu dùng vũ lực. Thiếu phụ cúi đầu, mặc cho hắn hành hạ, vẫn nhất quyết không buông tay. Nam nhân kia càng thêm tức giận, nhìn ngó chung quanh, nhặt lên một hòn đá rồi thẳng tay đập xuống, thiếu phụ không tránh né, trán bị cạnh sắc nhọn cắt qua bắt đầu chảy máu.

Nhìn mọi người chung quanh, thấy họ cũng chỉ lắc đầu, bàn tán, xem diễn, không ai có ý định bước lên ngăn cản, thậm chí còn có người hò hét trợ uy, dường như cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ.

Đáy lòng Vân Phi Vũ dâng lên một cơn hỏa nộ. Kiếp trước y vì tiền mà đả thương người khác, hơn nữa còn đánh chết người, cho nên y cũng chưa từng cho mình là người tốt, không xen vào chuyện của người khác. Tuy nhiên, cái loại nam nhân chỉ biết đánh đập nương tử của mình, còn lấy đau khổ của người khác làm niềm vui thực sự khiến y căm ghét.

Đầu óc ngày càng nóng hơn, Vân Phi Vũ kéo cao tay áo chuẩn bị xông lên lại bị người phía sau túm lại. Y bất đắc dĩ quay đầu nhìn lại.

Hai người một trái một phải. Bên trái là Bích Nha, bên phải là một lão thái ánh mắt hiền hòa, một bàn tay nắm lấy tay áo của Vân Phi Vũ. Thấy y quay đầu thì lập tức buông ra, y kinh ngạc: "Đại nương, người không thấy nàng thực đáng thương hay sao? Vì cớ gì lại ngăn cản ta?"

Lão thái lắc đầu, thấp giọng nói: "Tiểu công tử, ngươi hẳn là lần đầu tới Thanh Châu thành cho nên mới không biết việc này. Có một số chuyện chỉ nên nhìn, tốt hơn là không nên nhúng tay vào, cẩn thận lại rước họa vào thân."

Vân Phi Vũ nhíu mày khó hiểu, đang muốn hỏi tiếp lại thấy lão thái lắc đầu xoay người rời đi. Nghi hoặc nhìn về phía Bích Nha, thấy vẻ mặt nàng cũng buồn bực không kém.

Sau đó, Bích Nha lập tức lạnh lùng nhắc nhở y: "Thiếu gia, vị đại nương kia nói rất đúng. Chúng ta không hiểu biết nhiều về nơi này, vẫn là ít gây chuyện đi một chút, đến lúc gặp rắc rối thì ai thay chúng ta giải

quyết? Tuy rằng sau lưng người còn có Vân gia cùng Tích gia, nhưng chính người cũng không muốn dựa dẫm vào họ cơ mà."

"Thế nhưng…." đầu óc dần dần tỉnh táo. Lời nói của lão thái khiến y nhận ra sự tình này không đơn giản như mặt ngoài của nó, mà điều Bích Nha nói càng khiến y lạnh xương sống. Đúng vậy, nếu chính mình giải quyết không được, đến lúc đó chờ ai tới cứu? Dù sao ở thời đại này mình cũng không quen thuộc lắm, tuy rằng có Vân gia, Tích gia, nhưng những kẻ đem y ra làm vật trao đổi sẽ có lòng đi giúp đỡ y sao?

Quay đầu liếc mắt nhìn thiếu phụ đáng thương một cái, Vân Phi Vũ xoay người rời đi, có điều tiếng thét lớn sau lưng khiến y dừng bước, quay đầu lại thấy một màn khó nhịn.

Thiếu phụ ôm đầu lăn lộn trên mặt đất trốn tránh, nam tử điên cuồng cầm bả đao không ngừng truy đuổi. Thiếu phụ xin tha mạng, nam tử lại độc ác muốn dồn nàng tới chỗ chết. Mấy người vây chunh quanh nhìn cảnh này mà không lên tiếng một câu. Mắt thấy thiếu phụ sắp bị bả đao đâm trúng, Vân Phi Vũ buông tay Bích Nha, chân phải đột nhiên dẫm ra sau, tiến lên phía trước kết hợp với một cú đấm thẳng nhằm vào nam tử.

30. Quyển 2 - Chương 29: Thì Ra Là Bẫy

Thiếu phụ ôm đầu ngồi trên mặt đất run rẩy, nhưng một lúc lâu sau vẫn chưa thấy cảm giác đau đớn xuất hiện, lặng lẽ nhìn qua cánh tay, phát hiện nam nhân bị người khác chế phục nằm gục xuống, mà người hạ hắn là một thiếu niên phi thường tuấn mỹ.

"Ngươi… ngươi là ai mà dám xen vào chuyện của lão tử?"

Nam nhân bị đè lại, mặt dán xuống đất, một cánh tay bị bắt sau lưng tạo thành một tư thế khó có thể tưởng tượng được. Đau đớn khiến hắn không dám giãy dụa nhưng lời nói vẫn kiêu ngạo như cũ.

"Ta?" Vân Phi Vũ cười khẽ: "Ta chỉ là một người không quen nhìn cái hạng thối nát như ngươi."

'Ba' tiếng bàn tay chạm vào vật gì đó vang lên, đám đông im lặng một lúc lâu mới vỡ òa lên, mọi nơi trở nên ồn ào náo động. Bích Nha nhìn hành động của y, nhìn bốn phía, đôi mày xinh đẹp nhíu lại.

Vân Phi Vũ lắc lắc tay, đưa tới bên miệng thổi thổi: "Chậc chậc, không nghĩ da mặt ngươi lại dày như vậy, làm tay của thiếu gia ta đau đấy nhé."

Nam nhân bị đánh đập nhất thời không biết phản ứng ra sao. Chỉ thấy một lúc lâu sau mặt của hắn đỏ lên, cũng không quan tâm tay bị ghìm đau, bắt đầu hùng hổ giãy dụa: "Tiểu tử thối nhà ngươi từ đâu chạy tới đây mà dám đánh đại gia ta, cũng không hỏi thăm gia gia ngươi là ai."

Vân Phi Vũ nhanh chóng đè hắn xuống, lại xuất thêm một quyền: "Ta chẳng quan tâm ngươi là ai. Trong mắt ta, ngươi chỉ là loại rác rưởi, ngay cả heo chó, súc sinh cũng không bằng."

Nam nhân bị đánh đập bắt đầu nổi cơn điên, lớn tiếng kêu gào: "Tên vương bát đản, chờ xem… cái tên tiểu tử thối tha ngươi cứ chờ xem, ngươi đánh gia gia ngươi bao nhiêu thì gia gia ngươi sẽ trả đủ, đem ngươi bán cho tiểu quan quán*, để ngàn vạn người thượng ngươi……"

(Tiểu quan quán: Cũng như thanh lâu, nhưng ở đây là thay vì kỹ nữ, người phục vụ khách lại là đàn ông, các thiếu niên trẻ tuổi.)

Rời xa cái nơi thị phi đó, rời xa đài đấu quyền anh đó trong một thời gian dài khiến Vân Phi Vũ quên đi những lúc chiến đấu bất chấp mạng sống. Hiện tại, nhìn khóe miệng nam nhân tràn ra máu tươi khiến cảm giác đó trong y lại bị đánh thức.

Tim đập nhanh, khoái cảm dâng lên khiến Vân Phi Vũ hưng phấn liếm liếm môi, từ phía trên híp mắt lại nhìn nam nhân kia, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

"Phải không? Hiện tại ngươi mới là người nằm dưới nha"

Vân Phi Vũ đem cánh tay trái của nam nhân kia xiết chặt vài phần, nghe nam nhân kia kêu gào thảm thiết mà y lại lộ ra nụ cười vui vẻ, nâng cao tay phải, nắm đấm thêm lực, hung hăng giáng xuống. Đến lúc này, nam nhân kia cũng… không dám mở miệng cuồng ngôn, bắt đầu kêu rên cầu xin tha thứ.

Bích Nha vẫn chăm chú nhìn sự biến đổi chung quanh. Khi mọi người bắt đầu rời đi, nàng cũng cảm nhận được sự bất an càng lúc càng rõ ràng, mà khi quay lại… nhìn Vân Phi Vũ như vậy khiến nàng không khỏi hoảng sợ. Nàng chưa bao giờ thấy y có biểu hiện như thế này.

Người vây xem càng lúc càng ít, bất an càng lúc càng nặng, rốt cuộc Bích Nha cũng không nghĩ ngợi nhiều, chạy lại giữ lấy cánh tay Vân Phi Vũ: "Thiếu gia, giáo huấn hắn xong rồi, đi nhanh lên, có gì đó không ổn."

"?"

Nghe thấy giọng nói của Bích Nha, Vân Phi Vũ nhất thời tỉnh táo lại, nhìn nam nhân dưới thân bị đánh thành đầu heo, lại nhìn bàn tay dính máu của mình, y chán ghét nhíu mày, lau lau vài cái trên người nam nhân, đứng lên.

Nam nhân bị đánh nói không lên lời, Vân Phi Vũ cũng lười quay lại nhìn hắn, trực tiếp đi tới cạnh thiếu phụ nâng nàng dậy, sau đó lấy một ít bạc trong người ra: "Đại tỷ, chút bạc này cho ngươi chữa vết thương, còn lại thì giữ lấy để làm ăn. Cái loại nam nhân này, ta khuyên ngươi nên sớm rời xa hắn."

Thiếu phụ vẫn trong trạng thái kinh hoảng kể từ khi thấy nam nhân kia bị chế phục, cảm giác trong tay bị nhét vào vật gì, mơ hồ cúi nhìn, ngẩng đầu lên lại thấy nụ cười ấm áp của Vân Phi Vũ, nàng không thể tự chủ mà cười theo. Bích Nha đứng bên cạnh nhíu mày, nhưng cũng không đành lòng phá vỡ không khí ấm áp giữa hai người.

Đột nhiên, thiếu phụ mở lớn hai mắt, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía sau Vân Phi Vũ, mạnh mẽ đẩy y ra, sau đó phất tay nói nàng lộn xộn: "A… Đi, mau đi đi!"

Vân Phi Vũ chưa kịp phản ứng đã thấy một đám người vây quanh mình, phía sau truyền tới tiếng vỗ tay.

Đứng dậy nhìn về phía sau, mấy tên vây quanh hắn tránh sang hai bên mở ra một lối đi. Một đại hán (Người đàn ông cao lớn) dáng vẻ khôi ngô bước vào vòng vây, vẻ mặt tươi cười nhìn Vân Phi Vũ.

Hắn vừa nhìn tới gương mặt của Vân Phi Vũ liền thất thần, sau đó lập tức khôi phục lại thái độ bình thường, nhưng dục vọng trong ánh mắt càng lúc càng nồng đậm.

Bị vây kín, Vân Phi Vũ chỉ biết mọi việc không ổn, bất giác kéo Bích Nha tới phía sau mình, cưỡng chế cảm giác kích động rồi đưa mắt quan sát bốn phía, lại thất vọng khi phát hiện không có đường chạy thoát.

"Lão lục, ngươi muốn nằm trên mặt đất tới khi nào? Còn không mau đứng lên."

Đại hán lười biếng mở miệng, tựa tiếu phi tiếu nhìn Vân Phi Vũ, ánh mắt háo sắc.

Nam nhân bị đánh bất tỉnh đột nhiên lưu loát bò lên khỏi mặt đất, nhổ ra một ngụm nước miếng có dính máu: "Mẹ nó. Nắm đấm của tên tiểu tử này cứng thật, không giả bộ bất tỉnh chắc bị hắn đánh chết quá. Lão đại, ngươi nhanh lên một chút. Ngươi xem xem, mặt của ta bị đánh thành cái dạng gì đây, làm sao mà đi Xuân Hoa lâu ôm mỹ nhân được nữa."

"Được rồi, lần này cho ngươi năm mươi lượng. Ngươi về tìm lão Lí lấy chút thuốc trị thương, còn nữa, đưa cả nữ nhân này về chung."

"Năm mươi lượng?" Nam nhân kia dường như có chút bất mãn, bắt đầu càu nhàu: "Lão đại, mỗi lần đều là ta sắm vai kẻ bị đánh. Ngươi nhìn một chút, lần này thảm như vậy, ngươi thêm chút đỉnh đi."

Nghe thấy lời này, sắc mặt đại hán trở nên lạnh lùng, hừ nhẹ một tiếng: "Công dụng của ngươi cũng chỉ là để người khác đánh, ngươi còn có thể làm được việc khác sao? Nếu không thích thì cút đi."

Nam nhân bị dọa tới nỗi sợ rụt cổ, mồ hôi lạnh chảy dài trên trán, lúc lâu sau mới cố gắng cười cười: "Ha ha… lão đại, ngươi xem đi, chẳng qua là ta chỉ đùa một chút thôi, đừng nóng giận. Ta lập tức trở về… ha hả… tiểu đệ trở về trước. Lão đại thong thả, thong thả."

Nói xong, nam nhân kéo thiếu phụ ngồi trên mặt đất, xoay người bỏ chạy.

Chứng kiến mọi việc khiến Vân Phi Vũ hiểu được mình đã rơi vào bẫy của kẻ khác, nhưng vẫn không thể hận nữ nhân dẫn mình cắn câu. Những kẻ này đi lừa đảo cũng chỉ là muốn kiếm tiền, y trực tiếp mở miệng nói với hán tử kia: "Ngươi là lão đại, vậy ngươi ra một cái giá đi. Muốn bao nhiêu tiền?"

Hán tử với tay: "Tiểu thiếu gia thực thông minh, nhanh như vậy đã đoán được mục đích của chúng ta, nhưng mà…" Hắn đến gần Vân Phi Vũ, dị thường nhỏ giọng nói: "Lúc này ta không những muốn tiền, ta còn muốn… ngươi."

Nói xong, hắn càn rỡ cười ha hả, mấy kẻ đi theo cũng cười vang. Vân Phi Vũ bị trêu tức, gương mặt đỏ bừng, nắm chặt tay nhưng không cách nào động thủ, ngón tay bấu chặt trở nên trắng bệch.

Nhìn đám người trước mặt cười nghiêng ngả, Vân Phi Vũ nhỏ giọng nói với Bích Nha đang núp phía sau lưng mình: "Tiểu Nha, ta sẽ thu hút sự chú ý của bọn hắn, muội phải tranh thủ cơ hội để chạy trốn."

"Không được, ta sẽ không bỏ thiếu gia ở lại mà chạy trốn."

"Sao muội lại ngốc như vậy chứ. Ta là nam nhân, bọn họ không thể làm gì ta, ta sẽ không có tổn thất gì, nhưng muội lại là một nữ hài tử (cô bé, bé gái), không thể đánh đồng được."

"Không…."

"Mấy lời các ngươi nói ta đều nghe được nga!"

Hán tử ngắt lời hai người, một tay kéo Vân Phi Vũ vào lòng, vuốt nhẹ hai má y: "An tâm, bảo bối của ta, chỉ cần ngươi hầu hạ ta thật tốt thì ta sẽ tha cho tiểu nha đầu này, thế nào?"

Vân Phi Vũ chán ghét, hết đánh lại đá, nhưng sức lực hai người cách biệt quá xa, y căn bản còn không thể lay động hán tử kia.

"Mau thả đại thiếu gia của ta ra. Ngươi có biết y là ai không? Mau thả y ra." Bích Nha nhìn Vân Phi Vũ bị bắt đi, buồn bực xông lên phía trước lại bị người khác túm lại.

"Đại ca, thực sự là một tiểu nha đầu. Chậc chậc, nhìn kĩ cũng không tồi. Thưởng cho ta nha đại ca?"

Nhìn Bích Nha bị người khác khi nhục, Vân Phi Vũ nổi trận lôi đình, bắt đầu liều mạng giãy dụa: "Buông nàng ra, nghe thấy không. Mấy tên hỗn đản này, buông nàng ra! Giết chết các ngươi…"

Thiếu niên trong lòng không ngừng giãy dụa, ma sát thân thể khiến hán tử dựng lên phản ứng, trong lúc không đề phòng bị thiếu niên đấm trúng mặt. Cảm thấy uy nghiêm của mình bị chà đạp, nhất thời phát ra hàn khí, mạnh mẽ ôm chặt y, đe dọa: "Qua đêm nay, ta xem ngươi có còn *** thần chống đối như vậy nữa không."

Hai gò má Vân Phi Vũ bị bóp chặt tới biến dạng, không thể nói lời nào, hai tay cũng bị hán tử bắt lấy, chỉ có thể dùng ánh mắt hung tợn trừng hắn.

"Lão tứ, nha đầu kia thưởng cho ngươi. Được rồi, săn thú hôm nay chấm dứt, các ngươi trở về đi."

Hán tử đem Vân Phi Vũ vác lên vai, túm chặt hai chân, xoa mông y, không thèm liếc nhìn phản ứng của y, nghênh ngang dẹp đường về phủ.

Liếc nhìn Bích Nha cũng bị vác lên vai, Vân Phi Vũ không khỏi áy náy. Nếu mình không tham gia vào chuyện thị phi thì đâu có liên lụy nàng cùng mình chịu tội. Y thực nghĩ không ra, giữa ban ngày ban mặt như vậy, hành vi cướp bóc này cũng không có ai cai quản.

Vân Phi Vũ hết đường xoay xở, âm thầm tính toán có nên dùng tới tên của Tích Vô Nhai hay không…

Tiếng vó ngựa từ xa truyền tới, đám người vừa cướp bóc trắng trợn kia đột nhiên dừng lại, Vân Phi Vũ đang phản kháng cũng ngừng lại, tựa hồ bị ép phải làm như vậy.

Vân Phi Vũ tò mò muốn ngẩng đầu nhìn chung quanh lại nghe thấy giọng nói trào phúng của một nam nhân: "Chậc chậc, ra ngoài chưa được mấy ngày mà Thanh Châu thành lại thay đổi lớn như thế này đây. Tân lão đại, từ lúc nào mà ngươi bắt đầu cướp người thế? Chẳng lẽ là thượng cấp của ngươi ra lệnh cướp người về cống nạp?"

31. Quyển 2 - Chương 30: Cứu Người

Cảm nhận được thân thể hán tử đột nhiên cứng đơ,Vân Phi Vũ tò mò về người vừa lên tiếng, thế nhưng bản thân lại đang bị vác như vậy, muốn ngửa đầu nhìn cũng bất lực.

"Thực không phát hiện. Hóa ra thượng cấp của ngươi cũng thay đổi khẩu vị, cả đám các ngươi đều giống nhau, một đôi hòa hợp, cũng không cần phải dùng biện pháp phiền toái này chiếm đoạt người khác chứ, đêm đêm trực tiếp cùng nhau trải qua "xuân tiêu" là được rồi, mọi người thấy có đúng không?"

(Xuân tiêu: đêm xuân, hay còn có ngụ ý là động phòng, hành phòng)

'ha ha ha' chung quanh vang lên tiếng cười.

"Xem ra người của đối phương cũng không ít, khó trách dám ngăn cản đám người này." Vân Phi Vũ thầm nghĩ.

"Nghiêm nhị thiếu gia, Tân Tam ta kính trọng Nghiêm lão gia, vẫn luôn nhường nhịn ngươi là vì xem trọng mặt mũi của hắn, ngươi không nên được một tấc lại muốn tiến một thước." Hán tử trầm giọng nói.

"Phải không? Vậy ý ngươi là ta đánh không lại người? Vậy thì vừa đúng lúc, nhân dịp này ta với ngươi so vài chiêu, nếu ngươi thắng thì chuyện hôm nay ta không xen vào, nếu ngươi thua thì để người ở lại, từ nay về sau cũng đừng xuất hiện trước mặt ta, thế nào?"

Đối với cách nói móc như vậy, Tân Tam sao lại không hiểu. Luận võ công thì bọn hắn kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng lão đầu đứng sau lưng hắn lại không thể đắc tội được, hơn nữa tiểu tử này quan hệ rộng rãi, ngay cả người kia cũng là hảo bằng hữu của hắn, mà bối cảnh của người kia ngay cả thượng cấp cũng thể đoán nổi.

Tân Tam không phục, thầm nghĩ, mỗi lần gặp tên tiểu tử này đều không tốt lành gì, trong lòng ngứa ngáy khó chịu liền nhéo eo nhỏ của Vân Phi Vũ, nuốt nước miếng, luyến tiếc buông tay, nhưng lại tính toán, nếu người còn ở lại Thanh Châu thành thì thiếu gì cơ hội. Quả thực hôm nay hắn cũng quá hoang đường… nếu thượng cấp biết được lại bị trách mắng, vẫn là nhịn nhục một chút tốt hơn, tục ngữ nói không sai, "Cẩn tắc vô ưu" mà.

Buông Vân Phi Vũ xuống, lại đưa mắt ra lệnh cho mấy kẻ còn lại thả người, Tân Tam ngoài cười nhưng trong không cười nói với Nghiêm Thiên Mẫn: "Hôm nay ta nể mặt Nghiêm nhị thiếu gia, người ta thả, nhưng đám người từ nơi khác tới như bọn hắn… biết đâu một ngày nào đó lại mất tích không chừng. Không biết nhị thiếu gia có thể bảo hộ bọn hắn bao lâu đây?"

"Các huynh đệ, chúng ta đi." Bàn tay to lớn vung lên, đi qua bên cạnh Vân Phi Vũ, Tân Tam lại nhỏ giọng nói: "Tiểu mỹ nhân, chúng ta sẽ gặp lại!"

Nói xong, cười lớn nghênh ngang mà đi. Vân Phi Vũ tức giận tới nỗi muốn tiến lên đánh hắn một trận, nhưng mình mạnh bao nhiêu thì mình là người rõ nhất, mới thoát khỏi miệng hổ, sao lại tiếp tục gây chuyện được, cộng thêm bị vác cả ngày trời, đầu óc choáng váng đến đứng cũng không vững, dạ dày khó chịu muốn ói.

"Thiếu gia, người không sao chứ?" Một bàn tay nhỏ khẽ nâng cánh tay y. Không biết Bích Nha đã tới bên cạnh từ lúc nào, vẻ mặt lo lắng nhìn y.

Tươi cười trấn an nàng: "Ta không sao! Có thể vừa bị vác nên thế thôi, nghỉ ngơi một chút là được rồi."

Lấy tay xoa xoa bụng, cảm giác đỡ hơn rất nhiều, lúc này Vân Phi Vũ mới ngẩng đầu nhìn mấy người vừa giải vây cho mình, tươi cười sáng lạn.

Vân Phi Vũ không để ý tới mấy người nọ kinh diễm nhìn mình mà ánh mắt chỉ tập trung vào nam nhân đứng trước mặt. Ngũ quan sắc sảo rõ ràng tản ra một luồng chính khí nghiêm nghị, đôi mắt nhỏ dài bị tóc mai phủ xuống khiến gương mặt khí khái hào hiệp của hắn có thêm một chút tà khí, nhưng cũng không khiến người khác chán ghét.

"Đa tạ các vị trợ giúp. Tại hạ là Kiều Phi Vũ, đây là tiểu tư của ta, Tiểu Nha. Không biết nên xưng hô như thế nào với các vị huynh đài?" Vân Phi Vũ chắp tay hướng về phía bọn hắn, nghiền ngẫm từng từ một mới nói ra mấy lời này.

"Là việc nhỏ thôi, không đáng nhắc tới." Người đứng đầu phất tay: "Ta là Nghiêm Thiên Mẫn. Tiểu huynh đệ, ngươi tới Thanh Châu thành là thăm người thân hay du ngoạn?"

Không biết Nghiêm Thiên Mẫn hỏi những lời này có ích lợi gì, nhưng Vân Phi Vũ lại có ấn tượng tốt với hắn, lập tức trả lời thành thật.

"Cái gì cũng không phải." Y nghiêng đầu suy nghĩ: "Ta đang ở lại nhà bằng hữu của phụ thân, phải ở lại một thời gian mới có thể rời đi. Hôm nay chỉ là tùy tiện ra ngoài đi dạo, không nghĩ tới lại gặp chuyện như thế này."

"Nga" Nghiêm Thiên Mẫn cúi đầu trầm tư một lúc, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc nói với Vân Phi Vũ: "Tiểu huynh đệ, ta nghĩ ngươi nên nhanh chóng trở về nhà đi. Tên Tân Tam kia không phải người tốt lành gì. Hôm nay là trùng hợp cứu được ngươi, nhưng khó lòng lòng phòng bị được âm mưu của bọn hắn."

"Kỳ thực ta đang muốn hỏi một việc, vì sao hắn hành hung cướp bóc giữa thanh thiên bạch nhật như vậy lại không có người quan tâm, quản lý? Không phải Thanh Châu thành cũng có nha môn hay sao?"

Nghiêm Thiên Mẫn không trả lời ngay mà ngẩng đầu nhìn trời, quay đầu lại nhìn đám bằng hữu: "Chúng ta tạm biệt ở đây đi, ta đưa vị tiểu huynh đệ này về nhà."

Phần lớn đều gật đầu đồng ý, chỉ có một hai người hét lớn: "Nghiêm huynh, huynh rất không công bằng, đem chúng ta đuổi đi để độc chiếm lấy tiểu huynh đệ xinh đẹp kia nha. Không nên không nên, bằng hữu phải cùng nhau chia sẻ chứ, có phải hay không?"

"Nga" mọi người cùng nhốn nháo, cười hì hì nhìn hắn.

"Đừng để ý, bọn họ chỉ trêu trọc chút thôi, cũng không phải có ý xấu." Nghiêm Thiên Mẫn sợ Vân Phi Vũ hiểu lầm, vội vàng giải thích.

Vân Phi Vũ lắc đầu, gương mặt lộ vẻ hâm mộ: "Ngươi có nhiều bằng hữu như vậy thật là tốt."

"Ha hả!!!!" Nghiêm Thiên Mẫn cười khẽ.

"Chỉ cần ngươi thích cũng có thể kết giao nhiều bằng hữu như vậy." Nói xong liền xoay người.

"Mấy cái tên hỗn đản này còn không mau đi ngay. Lão tử đưa người ta an toàn trở về còn muốn đi ăn cơm đấy. Tiểu Lí Tử, ngươi nói ít lời một chút, không thì từ ngày mai ta sẽ mang ngươi ra luyện tập một tháng."

Một nam nhân có nước da ngăm đen khẽ rùng mình, giương mã tiên (roi quất ngựa) lên lập tức chạy trốn, đoàn người cười ha hả, sau đó hi hi ha ha thúc ngựa rời đi.

Nghiêm Thiên Mẫn xuống ngựa: "Đi thôi, ta đưa các ngươi trở về. Trên đường sẽ kể tường tận."

Vân Phi Vũ nhìn lên không trung, mặt trời đã lên tới đỉnh, xem ra đã tới buổi trưa, xoa xoa cái bụng trống rỗng, lại nhìn người bên cạnh, nhướng mày cười: "Ta mời ngươi ăn cơm trưa có được không. Ngươi đưa ta trở về phải mất một lúc nữa, xem như ta báo đáp ân cứu mạng của ngươi, thuận tiện nói cho ta một chút việc ở Thanh Châu thành này, được không? Cầu ngươi đấy!"

Đối diện với gương mặt tươi cười của Vân Phi Vũ, Nghiêm Thiên Mẫn không đành lòng từ chối, nghĩ tới việc muốn khuyên y sớm ngày rời khỏi nơi này thì phải đem sự việc giải thích rõ ràng, mà xem ra tính tình của tên tiểu gia hỏa này cũng khá kiên trì.

Gật đầu, ba người đi tới khách *** gần nhất. Những người đi đường vẫn tỏ thái độ bình thường, tựa như sự việc vừa rồi chỉ là một cơn gió thổi qua mặt hồ, gợn sóng lăn tăn rồi lại trở nên bình lặng.

Vân Phi Vũ kiên trì kéo Bích Nha ngồi xuống cùng mình, mà Nghiêm Thiên Mẫn cũng không có biểu hiện bất mãn, chỉ tươi cười đồng ý. Chờ đồ ăn được dọn lên, ba người ăn một chút lót dạ, sau đó vừa uống rượu vừa trò chuyện.

"Ta lớn hơn đệ bảy tuổi, ta gọi đệ là Tiểu Vũ, đệ kêu ta là đại ca, như thế nào?" Sau khi hỏi rõ tuổi của Vân Phi Vũ, Nghiêm Thiên Mãn hưng trí bừng bừng nhận y là đệ đệ.

Vân Phi Vũ cảm thấy như thế cũng không tồi, vui vẻ đồng ý.

"Nghiêm đại ca, huynh mau nói cho ta một chút chuyện ở Thanh Châu thành này đi. Vì sao mấy tên ác bá này hoành hành ngang ngược như vậy mà lại không có người quản lý, chẳng lẽ việc này cũng do phủ nha an bài?"

"Aiz…" Nghiêm Thiên Mẫn thở dài: "Có rất nhiều việc không đơn giản như đệ nghĩ, cũng giống như ta…."

Hắn tự giễu cười cười: "Lúc chuyện này vừa diễn ra, ta bắt tên kia tới phủ nha mấy lần, nhưng không quá vài ngày lại thấy hắn ở trên đường hành hung người khác. Đệ nghĩ xem, nếu không có ai chống lưng, liệu hắn có thể kiêu ngạo như vậy hay không?"

"Nghiêm Đại ca, ý huynh là tên Tân Tam kia cùng quan phủ cấu kết?"

"Đúng. Kỳ thực ta đoán chắc vị tri phủ đại nhân kia chính là hậu thuẫn của hắn, mà mỗi lần ta bắt hắn tới đó, đưa hắn vào đại lao chỉ là hình thức cho ta nhìn mà thôi."

"Vì sao lại làm cho huynh xem?" Vân Phi Vũ khó hiểu

"Có thể là nể mặt cha ta." Nghiêm Thiên Mẫn cười ha ha, thấy Vân Phi Vũ vẫn lộ vẻ khó hiểu, hắn lại kiên nhẫn giải thích: "Nhà của ta mở tiêu cục, trước kia cha ta đã từng cứu tiên hoàng của Dạ Diệp quốc, cho nên được ban tặng danh hiệu 'thiên hạ đệ nhất tiêu sư'. Hơn nữa, võ công của cha ta rất cao, đại ca cũng học được tám phần còn ta thì…"

Hắn gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng: "Ta lại lười nhác, cho nên chỉ học được bốn, năm phần. Hắc hắc."

32. Quyển 2 - Chương 31: Thì Ra Là Thế

"Thì ra là thế. Tên Tân Tam kia nói nể mặt mũi cha của huynh, xem ra là bị tri phủ căn dặn, không được đối đầu với huynh, đúng không?"

"Hẳn là như vậy, nếu không thì với tính cách ngang ngược của hắn sao lại nhẫn nhục chịu đựng sự khiêu khích của ta. Nếu không phải có người trấn áp hắn thì không biết ta với hắn đã ẩu đả không biết bao nhiêu lần, hơn nữa, hắn không thích trực tiếp ra tay, nghe nói là thích dùng mưu kế. May mắn là cha ta chống đỡ phía sau, bằng không cũng chẳng biết đã bị hắn ám toán mấy lần nữa."

Vân Phi Vũ đột nhiên hâm mộ Nghiêm Thiên Mẫn, nhớ tới kiếp trước mình bị phụ thân vứt bỏ, cùng kiếp này bị coi như hàng hóa mà bán đi, y liền cảm thấy vô cùng đau khổ.

"Làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?" Nhìn gương mặt thống khổ của thiếu niên trước mắt, Nghiêm Thiên Mẫn nhịn không được, thầm mong thay y gánh chịu tất cả.

"Không có gì, chỉ là hâm mộ Nghiêm đại ca có người phụ thân tốt như vậy." Vân Phi Vũ cố gắng cười nói vui vẻ

Không rõ đã có việc gì xảy ra với thiếu niên trước mặt, nhưng nỗi bi ai trong mắt y khiến Nghiêm Thiên Mẫn không dám lên tiếng hỏi, đành phải vỗ vai trấn an y: "Đệ là đệ đệ của ta, phụ thân của ta cũng chính là phụ thân của đệ. An tâm, lão đầu nhà ta mà thấy nam oa (bé trai) dễ thương xinh đẹp như đệ thì chắc chắn sẽ vô cùng yêu thích."

Vân Phi Vũ cười cười nhưng thương cảm trong lòng vẫn không cách nào giảm bớt.

"Thiếu gia, không phải người còn có Tiểu Nha sao?" Bích Nha thấy vẻ mặt khổ sở của Vân Phi Vũ liền nhận ra y lại đau buồn cho số phận của mình, nàng túm tay áo y lắc lắc.

"Ta không cô đơn, vẫn còn mama và mẫu thân quan tâm tới ta." Vân Phi Vũ bất giác đưa tay vuốt vuốt ngực, nhìn hai người bên cạnh, mạnh mẽ giơ bát rượu lên: "Nào, uống đi!"

Thời gian trôi qua, không biết đã uống hết bao nhiêu bát rượu, chỉ cảm thấy bụng có chút căng đầy, mà một chút cảm giác đau đầu chóng mặt cũng không thấy đâu. Vân Phi Vũ âm thầm tán thưởng chính mình, "Xem ra thân thể này chính là ngàn chén không say."

"Nghiêm đại ca, kỳ thực có một chuyện ta còn chưa hiểu."

"Cứ việc hỏi, đại ca biết cái gì cũng nói cho đệ." Gương mặt Nghiêm Thiên Mẫn ửng hồng, ánh mắt thoáng mơ hồ, xem ra có điểm say.

"Tân Tam kia đã có người làm hậu thuẫn, vậy sao hắn hành hung cướp bóc lại còn muốn diễn trò? Trực tiếp cướp đi không phải nhanh hơn sao?"

"Ha hả… cái này mà đệ cũng không biết, …hức…" Nghiêm Thiên Mẫn nấc một cái, vuốt vuốt ngực: "Đó là sở thích đặc biệt của hắn. Hắn từng nói dùng đao đi cướp bóc là dành cho hạng người không có đầu óc, mà hắn lại kêu hành vi cướp bóc của hắn là giao dịch, có hiểu không? Giao dịch tức là ngươi bỏ tiền, hắn đưa cho ngươi hàng hóa, có lẽ là phân trâu, cũng có thể là người chết. Tóm lại là ngươi đã đụng tay vào thì không muốn cũng phải mua. Chẳng qua, xem ra hôm nay đệ đã lọt vào tầm mắt của hắn, hắn muốn lấy cả người lẫn ngân lượng nha."

Nghiêm Thiên Mẫn lại nấc một cái, tủm tỉm cười nhìn Vân Phi Vũ: "Ở Thanh Châu thành này hắn nổi danh đoạn tụ (Đồng tính), Tiểu Vũ lại xinh đẹp như vậy, nếu đệ là nữ nhân, nói không chừng ta cũng sẽ động tâm nga."

Nghĩ đến việc tên Tân Tam kia động tay động chân với mình, Vân Phi Vũ muốn ói, nhưng nghe tới câu tiếp theo của nam nhân trước mặt, gương mặt y nhất thời ửng đỏ, thầm nghĩ: "Nếu huynh ấy biết ta phẫn nữ trang sống mười mấy năm nay, không biết… sẽ phản ứng ra sao."

"Nghiêm đại ca, vậy chuyện hôm nay là diễn cho ta xem?"

"Đệ nói tình huống một chút, ta còn chưa biết vì sao đệ lại dây dưa tới bọn hắn."

Vân Phi Vũ bắt đầu kể lại mọi việc kể từ lúc mình tới Tây phố, sau đó thấy thảm cảnh của thiếu phụ kia liền ra tay cứu nàng, cuối cùng Tân Tam xuất hiện. Nói tới đây lại thấy Nghiêm Thiên Mãn lắc đầu.

"Tiểu Vũ à Tiểu Vũ, xem ra đệ vừa xuất hiện đã bị người ta theo dõi. Cho dù đệ không ra tay cứu nàng thì nàng cũng sẽ tìm cách lôi kéo đệ vào việc này."

"……"

"Những kẻ đó dồi xử với nàng như vậy, tại sao nàng còn muốn giúp bọn hắn?" Vân Phi Vũ kinh ngạc.

"Ta không rõ lắm, chỉ là có một tin đồn như thế này… Bọn hắn thường xuyên mua về một ít tiểu hài tử (Trẻ con) cùng nữ nhân, sau đó xử trí ra sao thì ta không biết, xem ra là dùng để bẫy người như hôm nay. Nói vậy là nữ nhân kia bị ngược đãi đã lâu, bởi vì sợ hãi nên không dám phản kháng. Có lẽ lúc đầu bọn hắn là muốn mang nữ nhân kia bán cho đệ, kiếm một khoản lớn, không nghĩ tới diễn biến cuối cùng là đến đệ mà bọn hắn cũng muốn thu về."

Càng nghe càng tức giận, Vân Phi Vũ đạp bàn: "Rốt cuộc bọn họ có coi vương pháp ra gì không? Qua lại với kẻ cướp một nhà, chẳng lẽ đương kim hoàng thượng cũng nhắm mắt làm ngơ?"

"Được rồi, nhỏ giọng một chút." Nghiêm Thiên Mẫn kéo y xuống.

"Núi cao, hoàng đế ở xa, những lời này đệ nói không sai, quả thực có chuyện như vậy. Dù sao hoàng đế vừa mới đăng cơ không lâu, sợ là vị trí của mình cũng ngồi chưa vững, nào có năng lực quản lí nơi này."

"Hơn nữa…" Nghiêm Thiên Mẫn nhíu mày: "Tri phủ đại nhân nơi đây có thể ngồi vững chắc như vậy, chỉ sợ sau lưng cũng có người chống đỡ, nếu không tại sao hắn dám để mặc Tân Tam cướp bóc như vậy?"

"Thực phức tạp!" Vân Phi Vũ gục đầu thở dài: "Đây gọi là quan lại bao che lẫn nhau đi. Hy vọng hoàng đế nhanh chóng nắm vững triều chính, sau đó… đem mấy tên tham quan vô lại này bắt hết một lượt."

'Rầm'

Nghiêm Thiên Mẫn ngửa đầu uống tiếp một chén rượu, lau khóe môi: "Nào có dễ dàng như vậy. Những kẻ đó có Vân gia cường thế làm hậu thuẫn, tiểu hoàng đế cũng sợ rằng… chỉ có thể làm một hoàng đế bù nhìn."

"Vân gia? Vân gia của Vân Vụ sơn trang?" Vân Phi Vũ kinh hãi thốt lên: "Không phải Vân gia chỉ lo kinh thương (buôn bán) hay sao, tại sao lại còn có liên quan tới quan viên triều đình?"

"Hừ!" Nghiêm Thiên Mẫn cười lạnh một tiếng.

"Tuy đương kim hoàng đế họ Khung, nhưng chỉ sợ rằng… giang sơn này thực ra là mang họ Vân, là của Vân gia."

"Sao?" Vân Phi Vũ kinh ngạc há miệng, cũng không chú ý tới vẻ mặt u ám của Bích Nha.

"Aiz… Uống rượu, uống rượu đi. Không nhắc tới Vân gia nữa, vừa nhắc tới lại thấy tức. Nào, uống đi."

Vân Phi Vũ cảm thấy khó hiểu, nhìn nam nhân trước mặt, ngửa đầu uống cạn chén rượu, miệng lộ vẻ chua sót.

"Nghiêm… đại ca, huynh rất hận Vân gia sao?" Y nhỏ giọng hỏi.

"Hận? Không biết nên nói là hận hay chán ghét mới phải. Đối với người của Vân gia, Dạ Diệp quốc chia thành hai phía, một phía cực kì ngưỡng mộ, một phía thì chán ghét, mà ta… chẳng qua vừa đúng lúc lại ở bên chán ghét bọn hắn."

"……."

Bởi vì nhắc tới Vân gia, hai người cũng không nói thêm lời nào, không khí có điểm ngượng ngùng. Nghiêm Thiên Mẫn cứ một chén rồi lại một chén, không ngừng uống rượu, mà Vân Phi Vũ có chút chột dạ, một lúc lâu sau mới hỏi tiếp: "Vậy… huynh cũng sẽ chán ghét ta?"

Nghiêm Thiên Mẫn cứng người, sau đó đưa tay vuốt đầu Vân Phi Vũ: "Vì sao ta lại chán ghét đệ? Đệ không phải họ Vân, hơn nữa, tìm khắp Vân gia chắc cũng không có ai ngốc như đệ đâu, ha ha…"

Hai người trêu đùa nhau khiến không khí trở nên thoải mái hơn trước, đến lúc cơm no rượu say cũng là hai canh giờ sau.

Ra khỏi cửa tửu ***, Nghiêm Thiên Mẫn dẫn ngựa, thân thể lảo đảo, lời nói mang theo men say: "Tiểu… Vũ… Ta… ta đưa các ngươi về!"

Vân Phi Vũ đỡ lấy hắn, không khỏi lo lắng: "Nghiêm đại ca, ta không sao đâu. Huynh thì sao? Huynh như vậy còn có thể cưỡi ngựa trở về được không?"

Nghiêm Thiên Mẫn nhếch miệng cười: "Chút rượu này thì tính là gì… đi thôi, tiễn các ngươi một đoạn… tiện thể… tỉnh rượu."

Vân Phi Vũ cùng Nghiêm Thiên Mẫn đi phía trước, Bích Nha lẳng lặng theo ở phía sau, gương mặt kỳ quái nhìn hai người, ánh mắt đột nhiên trở nên mạnh mẽ, sắc lạnh quét qua ngõ nhỏ cạnh ngã tư đường, khẽ hừ một tiếng khinh thường.

Qua Tây phố, ở một đoạn rẽ nhỏ, Vân Phi Vũ dừng lại: "Nghiêm đại ca, dừng ở đây được rồi. Phía trước là nơi ta ở, khoảng cách cũng không xa, vì ta cũng là ở nhờ người khác, không tiện mời huynh vào, thực có lỗi!"

Đi một đoạn đường, Nghiêm Thiên Mẫn tỉnh rượu không ít, nói chuyện cũng lưu loát: "Như vậy cũng được, nhưng sắp tới nơi rồi, để ta đưa đệ về tận cửa đi, chỉ sợ tên hỗn đản Tân Tam kia lại…"

"Không cần." Vân Phi Vũ vội vàng cự tuyệt, y sợ nam nhân trước mắt biết được thân phận thực sự của mình, sau đó… sẽ không bao giờ để ý tới mình, cho nên y muốn tận lực giấu diếm.

"Đi vài bước là tới, không cần phiền toái như vậy. Đã chiếm nhiều thời gian của huynh… huynh cũng nên trở về nghỉ ngơi đi."

Thấy y kiên trì, Nghiêm Thiên Mẫn gật gật đầu: "Được rồi, ta đi. Uhm… Đệ phải nhanh chóng về nhà trốn một thời gian, chờ cái tên Tân Tam kia hết hứng thú rồi ra ngoài cũng không muộn, dù sao ta không thể mãi bảo vệ đệ. Cứ vậy đi."

"Ân, đa tạ Nghiêm đại ca."

Trong lòng Vân Phi Vũ dâng lên một chút ấm áp. Kể từ lúc rơi vào thế giới này, lần đầu tiên có người mới quen biết lại thực sự quan tâm lo lắng cho mình, không khỏi có chút vui vẻ: "Không sao, bằng hữu của phụ thân ta là một người cực kì lợi hại, người bình thường sẽ không dám trêu chọc, cho nên huynh không cần lo lắng."

"Chỉ hy vọng như thế."

Nghiêm Thiên Mẫn cười cười, vỗ vai y: "Vậy đệ cố gắng không xuất môn là được. Ta đi đây."

"Đúng rồi, Nghiêm đại ca, bình thường huynh vẫn hay tới nơi nào tiêu khiển? Ta phải làm thế nào mới tìm được huynh?"

"Lời nói của ta… y có chịu hiểu không vậy?" Nghiêm Thiên Mẫn đau đầu, nhu nhu trán, có điều… nhìn cặp mắt trong sáng kia,trong lòng cũng không cách nào chống đỡ, âm thầm lắc đầu, nghĩ: "Thực sự là thua y luôn."

"Bình thường ta đều ở 'Nhật Thăng trà lâu' uống trà nghe kể chuyện. Nếu đệ muốn tới thì tốt nhất nên mang theo hộ vệ, nếu không thì phái người tới báo cho ta, ta sẽ tới đón đệ." Nghiêm Thiên Mẫn thực sự yêu thích tiểu tử này, không muốn thấy y phải chịu thương tổn.

"Được, vậy khi khác gặp mặt." Vân Phi Vũ phất tay, tươi cười nhìn hắn rời đi.

"Tiểu Nha, chúng ta cũng trở về."

Nhìn chủ tử nhà mình cực kì hưng phấn đi ở phía trước, Bích Nha lắc đầu cười khổ, đưa mắt thoáng nhìn mọi nơi, dừng lại ở thân ảnh lén lút ở ngõ tắt nhỏ, âm thầm cười lạnh.

Mắt thấy Diệp Hương viên ngày càng gần, chỉ cách bốn, năm trượng, Bích Nha đột nhiên dừng lại, vẻ mặt ủ rũ gọi Vân Phi Vũ: "Thiếu gia, người trở về trước đi, ta đi kiếm vật này."

"Rơi mất vật gì?" Vân Phi Vũ quay đầu lại.

"Khăn lụa của ta, là chiếc khăn lụa mà ta thích nhất."

Vân Phi Vũ vừa nghe đó là một cái khăn lụa, định nói "ta mua cho", có điều… nhìn vẻ mặt buồn bã của tiểu nha đầu kia, còn câu nói "Ta thích nhất" của nàng, y ngây ngốc một lúc: "Vậy ta cùng muội tìm, hai người sẽ nhanh hơn."

"Không cần không cần, ta có thể nhớ rõ mình đánh rơi ở đâu, thiếu gia vẫn nên trở về trước."

Thấy Vân Phi Vũ vẫn đứng một chỗ, Bích Nha vội vàng bổ sung thêm một câu: "Ta sẽ đi nhanh về nhanh, biết đâu người mới bước chân vào cửa mà đã đuổi kịp rồi. Người vào trước đi."

"Được rồi, vậy muội nhanh lên."

"Dạ, đã biết, người mau vào đi."

Bích Nha cười tủm tỉm nhìn Vân Phi Vũ bước qua cửa, nhẹ nhàng xoay người, gương mặt lập tức trở nên âm lãnh.

33. Quyển 2 - Chương 32: Bộ Mặt Thật

Ba người đứng trong một cái ngõ tắt nhỏ vắng vẻ, trong đó có một tên mập lùn cãi nhau với một kẻ cao gầy: "Trương Phong, ngươi đừng tưởng theo sát lão đại rồi được quyền ra oai với ta. Lần này là thay lão

đại hành động, rõ ràng mắt thấy có thể bắt được tên tiểu tử kia đến nơi rồi lại bị ngươi cản lại, để cơ hội vuột mất, lúc trở về mà lão đại hỏi tội thì ta sẽ kể hết sự tình, đừng trách ta không báo trước."

"Đúng vậy, đúng vậy. Vừa rồi bốn phía không có người, thiếu chút nữa là có thể bắt cả hai tên tiểu tử kia rồi." Tên có vóc dáng xấu xí bên cạnh phụ họa.

"Hừ" Kẻ có tên là Trương Phong khinh thường liếc mắt nhìn hai người, thản nhiên nói: "Nếu không phải ta ngăn cản,chỉ sợ các ngươi mất đầu cũng không hiểu tại sao."

Hai người đồng thời rụt cổ, tên mập mạp biết Trương Phong thường xuyên đi theo lão đại, những chuyện này hắn biết nhiều hơn mình, nhưng vẫn nhất quyết không chịu thua: "Ít hù dọa lão tử thôi. Có cái gì mà lão tử chưa từng thấy qua, chỉ là một tên công tử nhà giàu thôi chứ sao. Chúng ta lăn lộn tại Thanh Châu thành này nhiều năm, còn có thể sợ hắn sao?"

"Nói ngươi không ngu ngốc quả thực không oan uổng chút nào." Trương Phong khinh thường liếc tên mập mạp: "Trang viên mà tên công tử kia bước vào gọi là gì, chủ nhân của nó là ai, các ngươi có biết không?"

"Không… không phải chỉ là một gia đình giàu có hay sao?" Tên mập mạp mạnh miệng nói

"Ha hả… trang viên của kẻ lắm tiền?" Trương Phong cười lạnh: "Đích thật là trang viên của kẻ có tiền, nhưng chủ nhân nơi này cũng không có đơn giản như vậy. Nơi này kêu Diệp Hương viên. Chủ nhân của trang viên này đến lão đại… không, đến cả vị thượng cấp của lão đại cũng không dám đắc tội. Các ngươi cảm thấy mình có bao nhiêu cái đầu để chặt xuống?"

Tên mập mạp bị uy hiếp, không dám nói tiếp, tên thấp bé chớp đôi mắt nhỏ, cẩn thận hỏi: "Thực…thực sự lợi hại như vậy sao? Người đó rốt cuộc là nhân vật thế nào?"

"Tích Vô Nhai, các người đã từng nghe qua tên người này chưa?"

Hai người đồng thanh: "Phi… đừng tưởng chúng ta ngu ngốc. Võ lâm minh chủ ai lại không biết, thực khinh thường chúng ta mà."

Trương Phong cười giảo hoạt: "Biết vậy là tốt. Diệp Hương viên kia chính là phủ đệ của đương kim võ lâm minh chủ. Các ngươi có gan thì bước vào thử xem, trước tiên không nói tới việc lão đại sẽ xử trí các ngươi ra sao, chỉ sợ các ngươi không còn mạng mà trở lại."

Giải thích cho hai người xong, Trương Phong mở đôi mắt gian tà nhìn họ, thấy thần sắc hai người, không khỏi cười thầm.

Tên mập mạp nhận thấy sự đắc ý qua đôi mắt Trương Phong, đè nén cảm giác sợ hãi, lắp bắp nói: "Ngươi… không phải ngươi trêu đùa chúng ta đấy chứ, chắc vì hành động thất bại, làm lỡ đại sự của lão đại nên muốn chúng ta cùng gánh tội với ngươi… ngươi… ngươi đừng có mơ."

"Hừ. Các ngươi tin hay không thì tùy, muốn ở lại nơi này thì cứ việc. Ta thực không nghĩ ra các ngươi lại ngu ngốc như vậy." Nói xong, duỗi duỗi thắt lưng xoay người rời đi.

Hai người thấy thế, liếc nhau, theo sát hắn.

"Xem ra vẫn có kẻ thông minh. Ta tưởng tất cả các ngươi đều là loại ngu ngốc nha." Giọng điệu châm biếm vang lên trong ngõ nhỏ khiến ba người đang định rời đi bỗng nhiên cảm thấy kinh sợ.

"Ngươi là nha đầu theo cạnh vị công tử kia. Ngươi… ngươi… tại sao ngươi lại ở nơi này?" Trương Phong nhìn phía trước, không thể tưởng tượng nổi.

"A… đúng là nha đầu kia rồi. Ha ha… đúng lúc lắm, chúng ta đem nha đầu này trở về, sau đó có thể dụ tiểu công tử kia ra, đến lúc đó lão đại nhất định sẽ thưởng cho chúng ta." Tên mập mạp hưng phấn, nóng lòng muốn tiến lên, xem thường lời nói của Trương Phong, lôi kéo tên có vóc dáng nhỏ cùng hắn hành động.

"Các ngươi là đồ ngu sao?" Trương Phong thấy hai người định tiến lên, tuy rằng hai tên này thực sự khiến người ta chán ghét, nhưng dù sao cũng là huynh đệ ăn chung một nồi cơm, mà nha đầu trước mắt hành động quỷ dị, chỉ sợ là nhân vật không tầm thường.

"Tại sao ngươi lại cản trở chúng ta?" Tên mập mạp hất tay hắn ra: "Nga, ta biết rồi, ngươi sợ chúng ta cướp mất công lao, sợ lão đại…"

"Câm miệng!" Trương Phong quát lên chói tai khiến tên mập mạp hoảng sợ, không đợi bọn họ lấy lại *** thần, hắn càng mắng lợi hại hơn: "Đi chung với hai tên các ngươi đúng là xui tám đời nhà ta mà, cái gì cũng không biết mà dám xông lên phía trước. Tại sao nha đầu kia lại biết chúng ta ở đây, nàng đến từ lúc nào, các ngươi có biết không? Bất ngờ xuất hiện trước mắt như thế này, các ngươi cảm thấy bình thường lắm sao?"

Hai người nhìn gương mặt không hề biến sắc của Bích Nha, lúc này mới bắt đầu thấy sợ hãi, run rẩy trốn sau lưng Trương Phong, nhưng mới lui về phía sau vài bước lại như tảng đá ngã nhào xuống.

Cho tới khi nghe được tiếng 'lạch cạch' của vật nặng rơi xuống mặt đất, Trương Phong vội vã quay đầu lại, chân tay rụng rời, bao cố gắng trấn định *** thần nãy giờ đều sụp đổ, ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

"Ngươi… ngươi… ngươi… rốt cuộc ngươi là ai?" Cố gắng không ngã xuống, nhưng thân thể không tự kiềm chế mà run rẩy. Hắn thực sự không thể tưởng tượng nổi, hai tên đồng bọn vừa lặng yên không dám động đậy đã bị tiểu nha đầu trước mắt ra tay một lần, cắt đứt yết hầu, một nhát chí tử, mà chính hắn còn không kịp nhìn thấy nàng động thủ.

"Ta? Ta chỉ là nha hoàn hầu cận của thiếu gia nhà ta mà thôi."

Bích Nha nghịch tiểu đao trong tay, đột nhiên bắn về phía hắn. Khi Trương Phong nhắm mắt lại chuẩn bị chờ chết, hắn nghe thấy phía sau 'đinh' một tiếng, mở mắt nhìn lại, chuôi đao mỏng như lá liễu không có cắm hoàn toàn vào tường, chỉ để lại một ánh sáng lạnh lẽo kề ngay bên cổ mình.

"An tâm, ta sẽ không giết ngươi." Bích Nha lạnh lùng nói: "Phải cho ngươi sống để trở về báo tin chứ. Ngươi là một người thông minh, ta tin ngươi biết phải làm sao, có đúng không?"

Nhìn chuôi đao phía sau, Trương Phong bị dọa sợ muốn chết, thầm nghĩ, nếu chuôi đao này bắn về phía yết hầu của mình… chỉ sợ sẽ xuyên thẳng qua. Vừa rồi bị ép tới đường cùng, hắn chỉ có thể nhắm mắt chờ chết, hiện tại bị dọa tới mức này… đến dũng khí chờ chết hắn cũng không có, nhưng vừa nghe Bích Nha nói không giết mình, hắn lập tức quỳ xụp xuống đất, liên tục dập đầu.

"Ngươi trở về nói với Tân Tam, cho dù không có Tích gia che chở thì thiếu gia nhà ta cũng không phải là người hắn muốn cướp là cướp được. Hiểu chưa?"

"Vâng, vâng, vâng…"

Trương Phong vừa không ngừng dập đầu, vừa vội vã trả lời, cho tới khi hắn choáng váng đầu óc, chống đỡ không nổi mà ngước mắt nhìn lên, thở hổn hển một lúc lâu mới lặng lẽ đưa mắt nhìn chung quanh, phát giác tiểu nha đầu đã biến mất từ khi nào. Ngăn chặn nỗi sợ hãi trong lòng, hắn cố gắng bò lên khỏi mặt đất, nghiêng ngả chạy ra khỏi ngõ nhỏ.

Khi hắn rời đi, Bích Nha lại xuất hiện, lấy một chiếc bình nhỏ từ trong người ra, đổ chút bột phấn màu xanh lên hai cỗ thi thể trên mặt đất, chỉ trong chốc lát, hai cỗ thi thể hóa thành tro bụi. Nàng dùng sức vỗ lên bức tường, tiểu đao bị hất trở lại, vươn hai ngón tay bắt lấy, sau đó lại nhét trở lại trong người, đưa mắt nhìn chung quanh, vừa lòng phủi tay, nhanh chóng rời đi.

Cửa phòng bị đẩy ra: "Tiểu thư, ta đã về rồi."

Vân Phi Vũ từ trên giường bật dậy, giật mình nhìn ra cửa, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Nga, trở về là tốt rồi." Sau đó lại nằm xuống, bất nhã ngáy to.

Bích Nha thấy Vân Phi Vũ như vậy, không khỏi lắc đầu, bước vào hầu hạ y ngủ, sau đó nhẹ nhàng khép cửa.

"Chủ nhân." Trong tiểu viện được tường vây cao vút vây kín, một nam tử mặc y phục màu lam quỳ gối trước mặt Mạc Bạch.

"Đã trở về?" Mạc Bạch phất phất tay, ý bảo hắn đứng lên.

"Phải." Nam tử đứng lên, bước sang một bên.

“Hôm nay nàng ra ngoài làm những gì?”Mạc Bạch nhìn về phía hắn.

“Vân tiểu thư…”

Nam tử nói không ngừng, ước chừng nửa canh giờ (một tiếng) sau, Mạc Bạch nghe hết sự tình liền nhíu mày.

“Ngươi nói là tên Tân Tam kia bắt ép Vân tiểu thư theo hắn?”

“Đúng vậy, sau đó lại được Nghiêm nhị công tử cứu.”

“……..”

“Được, ta đã biết, ngươi lui xuống nghỉ ngơi đi, thuận tiện kêu Dạ Lan đổi chỗ cho ngươi.”

“Tuân mệnh.”

Nam tử xoay người, nháy mắt biến mất khỏi tiểu viện, Tiểu Hổ Tử từ phòng trong bước ra: “Sư phụ, việc của tên Tân Tam này cứ buông lỏng không ai quản lý như vậy sao?”

Mạc Bạch vuốt vuốt chòm râu, lắc đầu: “Một tên Tân Tam thì không là gì, chủ yếu là đám quan viên triều đình đứng sau lưng hắn. Việc này còn phải chờ công tử trở về định đoạt.”

“Vậy nếu Vân tiểu thư lại ra ngoài, không phải rất nguy hiểm sao?”

“Sao vậy? Ngươi lo lắng cho nàng?” Mạc Bạch khẽ cười, sủng nị (yêu chiều) xoa đầu hắn: “An tâm, có Dạ theo bọn họ, không sao đâu.”

Tiểu Hổ Tử nghiêng đầu sang một bên tránh bàn tay của y, gương mặt hồng hồng: “Con không phải tiểu hài tử.”

Mạc Bạch khẽ giật mình, cười ha hả, buông cánh tay xuống: “Được được được, ngươi không phải tiểu hài tử, nhưng ngươi không được phép nhúng tay vào việc của Vân tiểu thư.”

“Hừ, con không cần.” Tâm tư bị người khác nói ra, Tiểu Hổ Tử nhăn nhó mặt chạy vào phòng trong. Mạc Bạch mỉm cười lắc đầu, sau đó cũng theo vào.

34. Quyển 2 - Chương 33: Xem Tình Hình Mới Quyết Định

Trương Phong thất kinh chạy tới thông báo, Tân Tam lập tức dẫn người tới con ngõ vắng vẻ đó xem xét nhưng lại không thấy bất kì thứ gì, trong lòng không khỏi hốt hoảng. Loại thủ pháp này khiến cho hắn nhớ tới một sự kiện, trong giang hồ có một tổ chức vô cùng thần bí tên Thủy Tiên các, giết người không thấy thủ pháp, sau đó sẽ xử lí sạch sẽ, không để lại một chút dấu vết nào.

Âm ngoan nhìn quét một vòng, hắn hung tợn nói: “Các ngươi nghe rõ cho lão tử, việc hôm nay tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài. Nếu để lão tử biết được, lão tử không yên thân, các ngươi cũng đừng hòng sống khá giả, nghe chưa?”

Chưa bao giờ thấy lão đại như vậy, mọi người khúm núm gật đầu đáp ứng.

Vừa lòng nhìn chung quanh một lượt: “Còn nữa, từ nay về sau gặp hai người họ thì trốn xa một chút, kẻo không lại có kết cục giống như mập mạp. Các ngươi cũng thấy rõ, thi thể bọn họ cũng không còn, không ngờ tiểu nha đầu kia lại lợi hai như vậy.”

Đột nhiên nhớ tới cảnh tượng buổi sáng, Tân Tam khẽ rùng mình một cái. Nếu không phải Nghiêm Thiên Mẫn đột nhiên xen vào, có lẽ hiện tại mình cũng là một cỗ thi thể vô hồn. Hắn không khỏi nghĩ bản thân còn chút may mắn.

Xem xét bốn phía, đột nhiên cảm giác không khí trở nên âm u, mùi huyết *** thoảng qua trước mũi. Tân Tam căng thẳng, cuối cùng nhịn không được sợ hãi, vung tay lên, mang theo đám thủ hạ chạy trốn khỏi ngõ tắt nhỏ.

Ngày tiếp theo, Vân Phi Vũ dùng xong bữa trưa liền đi đi lại lại trong phòng. Bích Nha bị y làm cho hoa mắt, thật sự nhịn không nổi đành phải lên tiếng: "Thiếu gia, người đừng lắc lư như vậy nữa, muốn ra ngoài thì nô tỳ sẽ chuẩn bị y phục cho người."

"Thật sao? Ta có thể ra ngoài?" Vân Phi Vũ hưng phấn nhìn nàng, có chút không tin tưởng vì… Bích Nha thường xuyên có ý định bảo hộ y quá mức, mà mới vừa phát sinh chuyện không hay, hôm nay lại đồng ý chuẩn bị y phục để y ra ngoài dạo chơi.

"Ân, nhưng người không được chạy lung tung, phải theo sát nô tỳ."

"An tâm, an tâm, ta sẽ không chạy loạn. Ta tới thẳng Nhật Thăng trà lâu tìm Nghiêm đại ca."

Thay đổi nam trang, hai người lập tức xuất phát, đi qua Tây phố, Vân Phi Vũ lại lưu luyến đi tới đi lui, nhưng lần này Bích Nha không can thiệp tới hành động của y, chỉ lẳng lặng theo phía sau, cùng y ngắm nhìn mọi thứ chung quanh, cuối cùng đi tới một quầy bán vũ khí, chọn một cây chủy thủ *** xảo sắc bén cho y.

"Thiếu gia, người nhớ kỹ, nếu ai muốn gây bất lợi cho người thì dùng cây chủy thủ này đâm thẳng vào tim hay cổ họng của hắn."

"Ừ, ừ…." Vân Phi Vũ thích thú với cây chủy thủ, nhìn ngắm mãi không chịu buông tay, y hoàn toàn không để ý rốt cuộc Bích Nha vừa nói những gì với mình, cũng không biết chỉ trong nháy mắt ấy, gương mặt nàng trở nên lạnh như băng.

Kế tiếp, hai người trực tiếp tới Nhật Thăng trà lâu, tìm được đám người của Nghiêm Thiên Mẫn đang uống trà, nói chuyện ở lầu hai.

Mọi người nhìn thấy chủ tớ Vân Phi Vũ đều hướng Nghiêm Thiên Mẫn nháy nháy mắt, trong đó, nam nhân tên Lí Ngọc Phong lại lần nữa khoa trương trêu chọc.

Lúc sau, Lí Ngọc Phong tới ngồi bên cạnh Vân Phi Vũ, đưa mắt nhìn y chăm chú hồi lâu mới thốt lên: "Kiều tiểu đệ, càng nhìn đệ càng thấy xinh đẹp. Ta không ngại có tình nhân là nam, hai ta hợp thành một đôi được không?"

Cả bàn ồ lên, Nghiêm Thiên Mẫn đưa tay úp mặt Lí Ngọc Phong xuống bàn, hung tợn nói: "Xú tiểu tử, ít ở trong này nổi điên đi, muốn thì tự mình tới "Cúc Lâu" đi. Tiểu Vũ không phải loại người cho ngươi qua đường."

Lí Ngọc Phong ôm đầu, chạy sang một bên nhỏ giọng: "Chỉ đùa một chút thôi cũng không được. Tử Nghiêm ngươi trọng sắc khinh bạn, chưa thấy ngươi tử tế với ta như thế bao giờ…."

Nhìn không khí có chút không ổn, Vân Phi Vũ kéo kéo Nghiêm Thiên Mẫn, nhẹ nhàng nói: "Nghiêm đại ca, Lí ca cũng chỉ nói giỡn mà thôi. Dù sao ta cũng cho rằng tình nhân cùng giới không phải là vấn đề, quan trọng là… hai người đều thực lòng, huynh nói có phải hay không?"

Khi nói những lời này, kỳ thực trong lòng Vân Phi Vũ suy nghĩ "Không phải ta là được rồi.". Đột nhiên nhớ tới kiếp trước, lần y bị cưỡng bức, oán niệm bắt đầu nổi lên: "Thật quá tiện nghi cho tên tiểu tử đó. Nếu ở thế giới kia ta còn chưa chết, nhất định sẽ bắt được hắn rồi áp ngược trở lại, áp hắn ba ngày ba đêm, cho hắn nếm thử cái cảm giác không thể xuống giường."

"Đúng vậy, Kiều tiểu đệ có tư tưởng rất tiến bộ, cái tên họ Nghiêm cổ hủ chết tiệt nhà ngươi mau bắt kịp tư tưởng này đi." Lí Ngọc Phong vừa nghe Vân Phi Vũ nói xong, lập tức cao giọng phụ họa, mọi người lại hi hi ha ha vui vẻ.

Nghiêm Thiên Mẫn cũng hiểu mới nãy mình bảo vệ hơi quá, chẳng qua… hắn không muốn bất kể ai đụng tới tên tiểu tử trước mắt, nhìn hảo bằng hữu của mình cùng Vân Phi Vũ quấn quýt, trong lòng không khỏi cảm thấy mất mác, cánh tay khoác lên vai tiểu tử kia cũng khiến hắn chướng mắt, rất muốn nhanh chóng túm ra. Vừa nghĩ như vậy, hắn cả kinh: "Đây là làm sao vậy? Vì sao ta lại có loại ý tưởng này?"

"Nghiêm đại ca, huynh làm sao vậy? Sao lại không nói tiếng nào thế?" Vân Phi Vũ quơ tay trước mặt hắn, vẻ mặt lo lắng.

"A? Không có gì, không có gì. Đúng rồi Tiểu Vũ, sao đệ lại không gọi ta tới đón? Nếu đụng phải tên Tân Tam kia sẽ rất nguy hiểm." Có chút sợ hãi khi nhìn vào đôi mắt trong sáng đen láy kia, Nghiêm Thiên Mẫn nâng chung trà lên, quay sang nơi khác.

"Không có việc gì, huynh nhìn xem, chẳng phải ta vẫn lành lặn đứng ở đây sao. Hơn nữa..." Vân Phi Vũ hì hì tươi cười, cẩn thận lấy một vật từ trong người ra: "Huynh xem, ta có cái này, kẻ nào dám đụng tới ta, ta liền chém kẻ đó."

Nhìn Vân Phi Vũ đem chủy thủ thành đồ chơi, Nghiêm Thiên Mẫn cười, xoa xoa đầu y, không nói gì.

Vẫn như lần trước, tiễn hai người tới lối rẽ, sau đó ước hẹn, chia tay rồi tự ai về nhà nấy.

Ngày sau đó, Vân Phi Vũ lại ra khỏi trang viên cùng đám người Nghiêm Thiên Mẫn đi chung quanh du ngoạn, trèo núi vượt sông, tới chùa ăn chay, du hồ ngắm hoa, trừ những lúc Lí Ngọc Phong nhao nhao nói muốn tới kỹ viện cùng nam xướng quán nhưng không thành, còn lại mọi nơi trong Thanh Châu thành, bọn hắn đều dạo qua, mà trong lúc đó lại không thấy bọn người của Tân Tam xuất hiện. Tuy khiến người ta có chút khó hiểu nhưng cũng chẳng có ai muốn đi tìm hiểu nguyên nhân sâu xa.

Bởi vì hai người ngày ngày hẹn nhau đi du ngoạn nên Tích Ngưng Sương không tìm thấy Nghiêm Thiên Mẫn, mà Vân Phi Vũ mỗi ngày đều ra ngoài khiến nàng cũng không biết phải làm như thế nào, chỉ có thể nhìn thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, tâm tình càng lúc càng nặng nề.

"Tiểu thư, đại thiếu gia gửi thư." Lão quản gia lảo đảo chạy tới Tây Uyển, bước thẳng vào tiểu đình giữa hồ, nơi Tích Ngưng Sương yêu thích nhất.

"Thư đâu?" Nhìn hai tay lão quản gia trống không, Tích Ngưng Sương nhíu mày.

Lão quản gia cười gian, chà chà tay: "Là thư cho Mạc tiên sinh." Nhìn gương mặt nàng bắt đầu trở nên khó coi, vội vàng nói tiếp: "Nhưng Mạc tiên sinh nói cho ta biết, đại thiếu gia đang trên đường trở về, đại khái ngày mai sẽ về tới trang viên."

"Đại ca sẽ trở về sao?"

Lão quản gia gật gật đầu, nhiều ngày như vậy mới thấy tiểu thư tươi cười.

"Nhưng mà, kế hoạch của ta..." Nhớ tới việc không thấy bóng dáng Nghiêm Thiên Mẫn cùng việc Vân Phi Vũ suốt ngày ra ngoài dạo chơi, Tích Ngưng Sương lại bắt đầu vò khăn lụa trong tay, hận không thể đem hai người biến thành chiếc khăn này, có thể làm giúp nàng chút oán giận.

Lão quản gia thấy nàng như vậy, nhịn không được muốn lên tiếng khuyên giải, nhưng nhớ tới việc mấy ngày trước đã làm vậy nhưng không có tác dụng, sẽ chỉ làm oán khí trong lòng nàng càng thêm sâu, liền khép miệng, âm thầm đứng một bên thở dài.

Mặt trời lên cao ba sào, Bích Nha bưng nước vào trong phòng, nhìn Vân Phi Vũ ngồi ngẩn người trên giường liền lên tiếng trêu chọc: "Tiểu thư, nếu người không chịu đứng dậy sẽ bỏ lỡ bữa trưa nha."

Nghe thấy giọng nói của Bích Nha, Vân Phi Vũ quay đầu, một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại: "Giờ nào rồi?"

"Đã qua giờ thìn. Hôm nay người không muốn xuất môn sao?"

"Không được!"

Nâng tay ôm đầu, y bắt đầu gập bụng, sau đó nói từng câu đứt quãng: " Nghiêm đại ca... nói hôm nay... hắn có việc... hơn nữa... mấy ngày nay... ta... đi du ngoạn... cũng có chút... mệt mỏi."

Một hơi làm năm mươi chín cái khiến y mệt lả, nằm trên giường thở dốc, một lúc lâu sau mới nói tiếp: "Hiếm khi được ngủ thoải mái, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi."

Nhìn y lăn một vòng đem chăn cuốn quanh người, Bích Nha tức giận lên tiếng: "Vậy rốt cuộc tiểu thư có chịu đứng dậy không?"

Vân Phi Vũ ngóc đầu, miễn cưỡng nói: "Nếu nghỉ ngơi thì đương nhiên phải đi ngủ, dậy sớm như vậy làm gì chứ?"

"Người..." Bích Nha bị chọc tức nói không lên lời, nhìn gương mặt ngây thơ vô tội của Vân Phi Vũ khiến nàng cảm thấy thực sự hết cách.

"Vậy tiểu thư có ăn cơm trưa hay không? Không ăn ta gọi người tới mang đi." Bích Nha thở phì phì nói.

"Ăn, tại sao lại không ăn chứ. Người là sắt, cơm là thép, điểm tâm còn chưa ăn, cơm trưa nhất định phải ăn nhiều một chút để bù vào."

Kỳ thực muốn đùa tiểu nha đầu một chút, tỉnh rồi nhưng vẫn giả vờ ngủ. Vân Phi Vũ xoay người nhảy lên giường, cười hì hì nâng hai tay chờ nàng giúp mình thay y phục.

Trừng mắt liếc Vân Phi Vũ một cái, Bích Nha nhanh nhẹn giúp y thay y phục, rửa mặt chải đầu, đột nhiên thốt lên một câu: "Nghe nói Tích công tử hôm nay trở về, tiểu thư sẽ tới nghênh đón sao?"

Vốn định cãi lại: "Tại sao ta phải nghênh đón hắn.", nhưng nhớ tới kế hoạch sau này, y không khỏi híp mắt, có chút đăm chiêu nhìn ra cửa sổ: "Xem tình huống mới quyết định."

35. Quyển 2 - Chương 34: Tiểu Vũ? Tiểu Vũ?

(Ở đây có hai chữ Vũ. Chữ đầu là : có nghĩa là mái hiên, chữ thứ hai là : Có nghĩa là mưa, là chữ vũ trong tên của Vân Phi Vũ)

Nghiêm Thiên Mẫn nắm túi vải màu đỏ trong tay, nhìn đại môn của Diệp Hương viên càng lúc càng gần mà âm thầm cười khổ.

Không biết tại sao cha cùng nương biết Tích Vô Nhai hôm nay hồi phủ, cũng không biết bọn họ ra ngoài từ lúc nào lại nghe được hắn cùng Tích Ngưng Sương có quan hệ linh *** gì đó, bắt hắn phải chính tay mang cây trâm đuôi phượng này tới tặng cho nàng. Tâm tư của hai người hắn hiểu được, nguyên do là trước kia hắn có nói đùa một câu, ai biết được bọn họ lại cho là thật.

"Ta cùng Tiểu Sương đã nhiều lần tiếp xúc, nàng rõ ràng chỉ coi mình như ca ca, hơn nữa bản thân ta cũng chỉ có tình cảm huynh muội với nàng. Cha cung nương không hiểu, tiếp tục loạn điểm uyên ương (gán ghép lung tung)."

Suy nghĩ kỹ càng, dù sao cũng muốn gặp huynh đệ tốt của mình, Nghiêm Thiên Mẫn nâng tay cầm lấy môn hoàn gõ cửa, sau đó được hạ nhân đưa vào chính sảnh.

Hắn là khách quen của trang viên. Gặp mặt hai huynh đệ họ Tích ở Ô Tề trấn mười hai năm trước, thời gian mười một năm thấm thoắt trôi qua, một năm trước bọn họ lại hội ngộ ở Thanh Châu thành, có thể nói đó chính là duyên phận.

"Thiên Mẫn ca, huynh đã tới rồi."

Nghe thấy tiếng gọi, Nghiêm Thiên Mẫn xoay người, nhìn Tích Ngưng Sương một lượt, lấy túi vải màu đỏ trong lòng ra đưa cho nàng: "Tặng cho muội, mừng muội hết bệnh."

Tích Ngưng Sương cũng không khách khí, vừa nhận lấy liền mở ra, thấy vật bên trong lập tức thốt lên: "Thiên Mẫn ca, cái này thật đẹp, là huynh ra ngoài mua riêng cho ta sao?"

Bị hỏi như vậy, Nghiêm Thiên Mẫn xấu hổ ho khan hai tiếng, nhẹ nhàng 'ân' một câu. Kỳ thực cây trâm này là của Nghiêm Phụng Hiền, cũng chính là đại ca của hắn, khi áp tải hàng về tặng cho đại tẩu (Chị dâu) một đôi. Sau đó cha cùng nương lên tiếng về hôn nhân đại sự của hắn, vì thế đại tẩu lập tức cống hiến ra một cây, nói là muốn tặng cho em dâu tương lai.

"Tại sao muội lại biết ta xuất môn?" Không muốn tiếp tục vấn đề lễ vật, hắn thuận miệng hỏi một câu.

"A… thật ra không có gì." Tích Ngưng Sương mỉm cười: "Cả ngày ở nhà dưỡng bệnh rất nhàm chán, đại ca cũng không có nhà, ta lại không thể ra ngoài, cho nên muốn tìm Thiên Mẫn ca tới chơi. Ai ngờ phái người tới tìm mới biết huynh đã xuất môn."

"Thì ra là vậy." Nghiêm Thiên Mẫn cũng không để ý những lời này, sau đó cẩn thận quan sát nàng: "Khí sắc không tồi, hẳn là có thể ra ngoài đi lại một chút, vận động nhiều mới có lợi cho thân thể."

"Ân, ta cũng nghĩ như vậy, nhưng cho dù ở nhà thì đại ca cũng không có thời gian đi chung với ta, Thiên Mẫn ca hẳn là có thời gian đi?"

"……."

Nghiêm Thiên Mẫn chần chờ một lúc, nhớ tới tiểu tử đáng yêu kia, không khỏi suy nghĩ miên man.

"Thiên Mẫn ca, không được sao?"

Lấy lại *** thần, nhìn nữ tử thanh tú trước mắt đang nhăn mặt, đôi mắt chớp chớp, chậm rãi dâng lên một tầng hơi nước, Nghiêm Thiên Mẫn cười to.

"Muội a, thực tình vẫn giống như trước kia, mỗi lần ta với đại ca muội ra ngoài du ngoạn, vừa nói không cho theo, muội liền cố gắng chớp mắt cho tới khi rơi lệ mới chịu dừng lại."

"Người ta đâu có." Tích Ngưng Sương đỏ mặt, đột nhiên tỏ vẻ thần bí: "Đến lúc đó ta lại mang thêm một người, là một vị thiên kim tiểu thư phi thường xinh đẹp nha."

"Nga, còn có người xinh đẹp hơn Tiểu Sương sao? Ta đây thực muốn nhìn một lần." Nghiêm Thiên Mẫn không thèm để ý, cười khẽ.

"Thực mà, không lừa huynh đâu, thực sự rất đẹp. Đến lúc đó Thiên Mẫn ca thấy nàng đừng tự tán dương là tốt rồi." Tích Ngưng Sương thề thốt.

Người xinh đẹp sao? Hoảng hốt, trước mắt hắn hiện lên một gương mặt vô cùng xinh đẹp, nhưng người đó lại là nam tử. Nhớ tới tên tiểu tử kia, Nghiêm Thiên Mẫn không tự chủ mà cong lên khóe miệng, thốt lên: "Thực đúng lúc, gần đây ta mới nhận một tiểu đệ, là một tiểu tử phi thường đáng yêu, nhất định sẽ giới thiệu cho hai người quen biết."

"Ân, tốt lắm!" Thấy kế hoạch của mình bước đầu thành công, Tích Ngưng Sương có chút kích động.

Hai người hai suy nghĩ, trong phòng một mảnh trầm tĩnh, đột nhiên từ ngoài phòng truyền tới tiếng hô to khiến cả hai bừng tỉnh.

"Đại thiếu gia đã trở lại, đại thiếu gia đã trở lại…"

Nhất thời, hai người kinh hỷ nhìn phía cửa, mà người luôn ở trong tiểu viện, rất ít khi ra ngoài như Mạc tiên sinh cũng không biết đã xuất hiện từ lúc nào, cùng đi tới tiếp đón.

Trong Nam Uyển, Bích Nha không ngại mở miệng lần thứ mười hai: "Tiểu thư, rốt cuộc người có muốn tới nghênh đón Tích công tử hay không?"

"Gấp cái gì, không phải hắn vẫn chưa trở về hay sao?" Vân Phi Vũ lật trang sách, nhẹ nhàng bâng quơ trả lời lần thứ mười hai.

"Nô tỳ tới tiền thính coi sao."

Nếu không hỏi được kết quả thì không nên hỏi tiếp, Bích Nha xoay người định bước ra ngoài, nhưng không chờ nàng bước ra khỏi cánh cửa, Tiểu Hổ Tử đột nhiên xuất hiện ngăn trở.

Nghiêng người để Tiểu Hổ Tử vào phòng, chỉ thấy hắn cung kính thi lễ với Vân Phi Vũ: "Vân tiểu thư, công tử đã trở lại. Sư phụ mời người tới đại sảnh."

Bích Nha cảm thấy rất kỳ lạ, Vân Phi Vũ kinh ngạc. Y không hiểu vì sao Mạc Bạch lại sai người tới mời mình, nhưng nhìn gương mặt búp bê kia, y cúi đầu suy nghĩ, sau đó hỏi: "Là muốn bàn về chuyện đồ hồi môn?"

Tiểu Hổ Tử tùy ý gật đầu, cũng không nhìn vào mắt Vân Phi Vũ khiến y hoài nghi, nhưng nghĩ một chút, cả nửa ngày nay chính mình cũng không biết quyết định như thế nào, hiện tại đã có người mở đường, không cần quan tâm phía trước có cái gì, cứ đi là được.

"Được, ta chuẩn bị tốt mọi thứ sẽ tới."

Tiểu Hổ Tử rời đi trước, Bích Nha giúp Vân Phi Vũ thay y phục, một lúc sau mới chậm rãi xuất phát.

Tích Vô Nhai vừa bước qua đại môn liền thấy một đám hảo bằng hữu tiến tới chào đón, trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng lại không thấy bóng dáng xinh đẹp kia đâu liền cảm thấy có chút cô đơn.

Mạc Bạch dường như có tâm linh cảm ứng, vuốt chòm râu, nói một câu chứa đầy hàm ý: "Nàng sẽ tới ngay."

Mới nghe thấy một câu này hắn liền lộ sơ hở, tim đập nhanh hơn, cảm giác được vành tai nóng lên. Để che dấu xấu hổ, Tích Vô Nhai giữ chặt Nghiêm Thiên Mẫn nhanh chóng bước vào đại sảnh, vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

Trực giác của nữ nhân luôn luôn linh mẫn, Tích Ngưng Sương vừa nghe câu nói tưởng như vô tình của Mạc Bạch liền nhận ra "nàng" là ám chỉ ai, đảo mắt nhìn đại ca của mình, thế nhưng hắn lại thoáng giật mình, đỏ hồng cả hai tai. Ghen tị, oán khí trong lòng nàng cũng bắt đầu ngưng tụ.

Nghiêm Thiên Mẫn vừa nghe thấy từ "nàng" cũng có chút không rõ, nhưng nhìn thái độ dấu đầu hở đuôi của huynh đệ khiến hắn không khỏi thắc mắc. Rốt cuộc là nữ tử nhà ai lại làm cho một người luôn trầm ổn như Tích Vô Nhai động tâm đây.

"Nghiêm đại ca, tại sao huynh lại ở đây?"

Giọng nói quen thuộc, ngữ điệu kinh ngạc, Nghiêm Thiên Mẫn quay đầu nhìn phía cửa, mắt trợn tròn.

Là Tiểu Vũ? Cũng không phải Tiểu Vũ. Người vừa bước vào cửa là một nữ tử thanh tú, tuy rằng bạc phấn thi son nhưng gương mặt, đôi mày, sống mũi, đôi môi, cùng thần thái đó, cho dù thế nào cũng không che đi được.

Nghi hoặc cùng khó hiểu, Nghiêm Thiên Mẫn chờ cả nửa ngày mới lên tiếng hỏi: "Ngươi… là Tiểu Vũ?"

Thấy được thân ảnh quen thuộc trong đại sảnh nên hưng phấn cất tiếng gọi, lại thấy hắn xoay người, trợn mắt há miệng, lúc này mới nhớ được mình đang dùng thân phận nữ nhi, không khỏi âm thầm ảo não. Vân Phi Vũ vẫn muốn giấu diếm thân phận thực sự để cho tình bằng hữu giữa hai người càng thêm lâu dài, nhưng lại bị một câu nói thiếu suy nghĩ của chính mình làm hỏng.

Đứng ở cửa, không biết bản thân nên tiến vào hay xoay người rời đi, cũng không biết nên thú nhận mọi việc hay hoàn toàn phủ nhận. Có điều, lời nói ra như bát nước hắt đi, dường như muốn giấu cũng không kịp nữa.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh đến dị thường. Tất cả mọi người ngưng thở, lặng lặng quan sát hai người đang chăm chú nhìn nhau.

Tinh thần Tích Vô Nhai bỗng nhiên chấn động. Nhìn sự vui mừng của nàng khi nãy cùng ánh mắt bối rối hiện tại, tựa hồ tất cả đều dành cho người bằng hữu đứng cạnh mình. Đột nhiên, trong lòng hắn dâng lên cảm giác phẫn nộ vì bị phản bội.

Tích Vô Nhai còn chưa kịp mở miệng, muội muội của hắn đã lên tiếng trước.

"Nghiêm đại ca, huynh quen Vân tiểu thư sao?"

36. Quyển 2 - Chương 35: Thân Phận Bị Vạch Trần

"Vân… tiểu thư?" Nghiêm Thiên Mẫn chăm chú nhìn thẳng Vân Phi Vũ, tiến tới từng bước.

Vân Phi Vũ bắt gặp ánh mắt của hắn liền không dám ngẩng đầu.

Nhìn bộ dạng của Vân Phi Vũ lúc này, Nghiêm Thiên Mẫn dám khẳng định "nàng" chính là tên tiểu tử mà mình quen biết, hơn nữa tiểu nha đầu theo phía sau là không thể sai được. Vân tiểu thư trước mắt chính là nữ cải nam trang, Kiều Phi Vũ.

"Vì sao gạt ta?"

"……."

Vẻ mặt áy náy, thật lâu sau cũng không thấy Vân Phi Vũ nói lời nào. Nghiêm Thiên Mẫn thất vọng quay đầu: "Quên đi!"

Ôm quyền hướng về phía Tích Vô Nhai: "Tích huynh, tiểu đệ còn có hẹn, không quấy rầy huynh nghỉ ngơi, cáo từ."

Không đợi Tích Vô Nhai đáp lời liền vội vàng bước tới cửa, khi ngang qua Vân Phi Vũ, hắn có hơi dừng lại, nhưng cũng không liếc mắt một cái, lập tức rời đi.

Nhìn cảnh Nghiêm Thiên Mẫn vội vàng rời đi cùng gương mặt buồn bã của Vân Phi Vũ, Tích Vô Nhai ngăn chặn hỏa nộ. Khi bị Tích Ngưng Sương chen vào, năng lực kiềm chế bao năm nay đã phát huy. Hiện tại, trong lòng hắn có rất nhiều nghi vấn, nhìn qua Mạc Bạch liền thấy y vẫn lạnh nhạt đứng một bên, lập tức hiểu được.

Tích Ngưng Sương nhìn ra giữa Vân Phi Vũ cùng Nghiêm Thiên Mẫn có gì đó, trong lòng không khỏi mừng thầm lão thiên gia cũng giúp nàng. Chỉ là… dường như hai người có một vấn đề nhỏ. Nàng bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nào để giúp bọn họ giải quyết vấn đề, thuận lợi phát triển quan hệ.

Tình huống trùng hợp như vậy khiến Vân Phi Vũ không khỏi nghi ngờ là do Mạc Bạch sắp xếp, nhưng nhìn ánh mắt vô tư cùng nụ cười tự nhiên đó lại khiến y cảm thấy do mình suy nghĩ quá nhiều, Mạc Bạch hẳn là không biết y quen biết Nghiêm Thiên Mẫn.

Đi vào đại sảnh, y nhìn về phía Mạc Bạch: "Mạc tiên sinh kêu ta tới đại sảnh, chắc là mấy đồ vật kia đã xử lý xong rồi, vậy có thể trả ngân lượng cho ta hay không?"

"……."

Bàn tay vuốt râu của Mạc Bạch đột nhiên dừng lại, quay đầu liếc Tiểu Hổ Tử đang ngẩng mặt nhìn trời, xấu hổ quay sang nhìn Vân Phi Vũ, cúi thấp người: "Vân tiểu thư, thật có lỗi, còn một số thứ chưa xử lý xong, cho nên không thể đưa cho người."

"Vậy kêu ta tới đây có chuyện gì?"

Thực sự cảm thấy bị người ta chơi xỏ, giọng điệu của Vân Phi Vũ không còn cung kính như trước.

Mạc Bạch bắt đầu lo lắng, không thể nói thật, mà nói dối cũng không phải nghề của y, đôi mắt trông mong nhìn Tích Vô Nhai, nhíu mày suy nghĩ một chút: "Kỳ thực cũng là nói về những vật phẩm đó. Tuy chúng đều là của Vân tiểu thư, nhưng tại hạ nghĩ vẫn nên thông báo cho công tử một tiếng, như vậy tốt hơn. Bởi vậy sau khi công tử hồi phủ, tại hạ lập tức mời Vân tiểu thư tới đây."

Nghe những lời này, Vân Phi Vũ cố gắng đè nén cảm giác muốn đánh người, nghĩ thầm: "Ta là Vân gia thì quan hệ gì với Tích gia các ngươi, hơn nữa ta mới mất đi một người bạn tốt."

Ngữ khí trở nên sắc nhọn: "Bán cứ bán, có cái gì phải thương lượng, hơn nữa những thứ kia đều là của Vân gia ta, ta bán đi thì liên can gì tới Tích công tử?"

"Bán cái gì?" Tích Vô Nhai ngắt lời hỏi.

Mạc Bạch nhìn khắp phòng đều là người trong phủ, nhưng y cảm thấy bán đồ hồi môn là một chuyện hết sức kinh thiên động địa, lập tức nói với Vân Phi Vũ: "Thỉnh Vân tiểu thư tới thư phòng một chút, có được không?"

"Không cần!" Hiểu là bản thân có chút vô lý, dù sao mình cũng nhờ vả người ta, nhưng hiện tại cả bụng đều là hỏa, cũng không để ý xem đại sảnh có những ai, y trực tiếp mở miệng: "Chính là bán năm xe vật phẩm

ta mang tới từ Vân Vụ sơn trang, nói như vậy hẳn Tích công tử không có ý kiến đi. Việc này mong Mạc tiên sinh giúp ta xử lý mau chóng, ta đã ở quý phủ quấy rầy quá lâu, vẫn nên sớm rời khỏi nơi đây một chút."

Xoay người. "Tiểu Nha, chúng ta đi!"

Tích Vô Nhai nghe được những lời nói của Vân Phi Vũ, nhất thời không có phản ứng, đứng sững cả nửa ngày trời, sau khi hiểu được ý tứ của y, trong lòng dâng lên một cảm giác lạ lẫm, cái cảm xúc khó chịu này thực sự không thể diễn tả được.

"Mạc tiên sinh, mời người cùng ta tới thư phòng." Không hề do dự, hắn rời khỏi đại sảnh.

"Đại ca" Tích Ngưng Sương không cam tâm bị bỏ qua một bên.

Tích Vô Nhai quay đầu nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Có việc gì để sau nói, huynh cùng Mạc tiên sinh có việc quan trọng cần trao đổi."

Tích Ngưng Sương có chút bất mãn, cắn cắn môi, nhưng nhớ tới quan hệ mập mờ giữa hai người kia cùng hành động vô lễ của Vân Phi Vũ với đại ca khi nãy, trong lòng không khỏi vui vẻ. Tưởng tượng một ngày nào đó đại ca sẽ thuộc về mình khiến nàng có cảm giác đang nếm trải hương vị ngọt ngào của mật.

"Tiểu Thúy, chúng ta cùng trở về."

"Dạ, tiểu thư."

Bích Nha bị Vân Phi Vũ kéo một mạch trở lại Nam Uyển. Vừa về tới phòng, Bích Nha lập tức đóng cửa lại, vội vàng hỏi: "Tiểu thư, vừa rồi những lời người nói là giận dỗi sao, cái gì mà bán đồ xong, lấy ngân lượng rồi lập tức ra ngoài chứ?"

"Đương nhiên là thật." Vân Phi Vũ trợn mắt: "Không phải đã nói trước với muội, sớm hay muộn chúng ta cũng phải rời khỏi nơi này, mới mấy ngày đã quên rồi."

"Không có. Chẳng phải tiểu thư nói muốn ở đây thêm một thời gian sao? Vừa rồi người lại nói lấy ngân lượng xong liền rời khỏi…"

"Vừa rồi nói vậy là do tức giận, kỳ thực nghĩ kỹ lại cũng không có gì, sau này ta còn muốn làm ăn với Tích Vô Nhai, phải coi thái độ của hắn đã. Nếu không đồng ý thì còn ở đây làm gì chứ, đi ra ngoài nhanh một chút để sớm hưởng thụ cuộc sống, muội nghĩ có đúng không?"

"……."

"Vừa nãy người tức giận như vậy là vì Nghiêm công tử sao?"

"Một nửa thôi. Thực sự ta cũng biết sẽ không giấu được bao lâu, nhưng cách gặp mặt như vậy quả thực giống như bị người khác chém một đao, cho nên trong lòng cảm thấy không được thoải mái, hơn nữa… Ân, lúc đó nóng nảy cho nên mới như vậy."

Bích Nha mở lớn mắt không tin, cũng chẳng hỏi lại việc này mà chuyển sang chuyện khác: "Người muốn trao đổi cái gì với Tích công tử?"

' Ực, Ực' uống xong vài chung trà, Vân Phi Vũ thô lỗ dùng tay áo lau miệng, chớp chớp mắt nhìn Bích Nha, cười tủm tỉm: "Bí…. mật!"

"Hừ, không nói thì thôi."

Bích Nha cũng cảm thấy khát, nhấc bình rót nước lại phát hiện bên trong không còn một giọt, bất mãn bĩu môi, cầm chiếc bình bước ra ngoài, đi tới cửa lại quay đầu liếc xéo Vân Phi Vũ một cái khiến y vui vẻ cười ha ha.

Thư phòng ở Đông Uyển, không khí yên tĩnh tới mức đáng sợ.

"Mạc tiên sinh, những điều ngài nói là sự thực?" Trên trán Tích Vô Nhai nổi lên những đường gân xanh dữ tợn, góc bàn trong tay hắn hóa thành bụi gỗ bay lả tả.

Mạc Bạch nghiêm túc gật đầu.

“Xem ra phải nhanh chóng dọn sạch đám sâu mọt này, nếu không Thanh Châu thành sẽ bị chướng khí mù mịt bao vây, không thấy mặt trời.” Tích Vô Nhai trầm giọng nói.

“Công tử muốn làm như thế nào?”

“Như thế này, ta lập tức viết thư cho tả, hữu đại thần, đem việc này nói cho bọn họ, để bọn họ tới xem xét rồi quyết định xử trí ra sao.”

“Chẳng lẽ công tử muốn đem chuyện Vân tiểu thư nói cho bọn họ?”

Tích Vô Nhai mỉm cười: “Cứ coi như việc này là ngòi dẫn. Ngài nghĩ xem, hai tên tả, hữu đại thần ấy như thiên lôi của Vân gia, sai đâu đánh đó, ta đem việc này nói cho bọn họ, nhất định bọn họ sẽ không dám trực tiếp hỏi Vân tiểu thư mà tìm cách âm thầm điều tra. Nếu Vân gia là chỗ dựa cho vững chắc của họ, vậy chúng ta phải tranh thủ dùng ngọn giáo đó để đè bọn họ, để bọn họ biết thủ hạ của mình là đám côn trùng có hại. Chúng ta chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng, cớ sao lại không làm, lại còn cho bọn họ một cái ân tình.”

Mạc Bạch nghe xong, liên tục vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Nhưng mà… công tử, còn việc đồ hồi môn của Vân tiểu thư… Người nghĩ nên xử lý ra sao?” Mạc Bạch chuyển đề tài.

“Ân… Việc này Vân tiểu thư giao cho ngài, ngài tận tâm làm là được rồi.”

“Vậy còn chuyện của Vân tiểu thư cùng Nghiêm công tử?”

Thấy hắn ngưng mi không nói, Mạc Bạch nhịn không được liền lên tiếng: “Công tử, rốt cuộc tình cảm của người đối với Vân tiểu thư là như thế nào?”

“……..”

Tích Vô Nhai ngẩn người một lát, sau đó thở dài, nhìn lên xà nhà trên cao, lặng lẽ nói: “Kỳ thực ta cũng không hiểu được bản thân mình. Không muốn thừa nhận thân phận của nàng, nhưng lại… không thể hoàn toàn buông tay. Ta cũng không biết ý nghĩ này là xuất phát từ *** thần trách nhiệm hay là bị sự đặc biệt của nàng hấp dẫn. Nói thật! Hiện tại ta cảm thấy rất loạn, căn bản không thể làm rõ được cảm xúc trong lòng mình, hơn nữa ta lại lo lắng cho đại cục, nàng là… người của Vân gia, kẻ đối đầu với chúng ta.”

“Có nghĩa là trong lòng công tử vẫn có nàng?”

“…Có lẽ vậy!”

“Vậy thì dễ rồi. Thực ra công tử không cần để ý tới thân phận của nàng. Căn cứ theo quan sát mấy ngày nay, ta cảm thấy nàng thực sự đặc biệt, không có biểu hiện xấu xa của Vân gia, hơn nữa ta nghĩ rằng Vân lão tặc kia dùng nàng làm bia gỗ thu hút sự chú ý của chúng ta, có lẽ hắn còn có mai phục khác.”

Tạm thời gác những cảm xúc hỗn loạn sang một bên, Tích Vô Nhai cẩn thận suy nghĩ: “Việc này cũng có thể xảy ra, có điều… chúng ta vẫn chưa thể vứt bỏ hoàn toàn thân phận gian tế của nàng, có lẽ nàng là một người lòng dạ khó lường, chỉ là chưa bộc lộ mà thôi.”

Mạc Bạch lắc đầu: “Cảm giác không giống. Ta thấy nàng làm việc gì cũng không chịu suy nghĩ kỹ, nếu không sẽ không bị người khác lừa gạt, còn rơi vào bẫy của tên Tân Tam kia.”

Nhắc tới việc này, trên người Tích Vô Nhai nổi lên một trận hàn khí: “Ngày tàn của đám lưu manh đó đã đến rồi. Ta nhất định không để cho bọn chúng làm xằng làm bậy nữa. Hừ!”

“Hiện tại công tử xúc động như vậy là vì công hay tư?” Khó có dịp thấy hắn bộc lộ cảm xúc, Mạc Bạch đột nhiên có ý nghĩ muốn trêu chọc.

Tích Vô Nhai vừa nghe câu này liền cười khổ: “Mạc tiên sinh đừng trêu chọc Vô Nhai, ta và nàng cuối cùng cũng không có khả năng”, dừng một chút, hắn lại nói tiếp: “Bình tâm nghĩ lại, kỳ thực nàng cùng Nghiêm Thiên Mẫn rất xứng đôi, nếu… bọn họ thực sự tâm đầu ý hợp, chờ mọi việc bình ổn, ta thành toàn cho bọn họ.”

"Ngươi a" Mạc Bạch lắc đầu, thong thả bước ra ngoài cửa, trước khi đi lưu lại một câu: "Nhất định sẽ hối hận."

"Hối hận sao? Có lẽ hối hận nhất vẫn là lúc nhất thời tò mò lại chọn trúng nàng. Nếu không phải là nàng, giờ phút này chính ta cũng không khó xử như vậy."

Mệt mỏi ngồi xuống, hai tay nâng đầu, nhắm mắt lại lại nghĩ tới một màn mới chứng kiến, đáy lòng có thứ gì đó như măng mọc sau mưa, không ngừng thoát ra. Tuy vẫn luôn phủ nhận cảm giác đối với Vân Phi Vũ, nhưng kỳ thực từ ngày nhìn thấy nàng, chính mình cũng đã bị nhất cử nhất động của nàng mê hoặc.

37. Quyển 2 - Chương 36: Suy Nghĩ Chu Toàn Của Y

Được Tích Vô Nhai cho phép, lúc này Mạc Bạch mới bắt đầu bán đồ hồi môn của Vân Phi Vũ. Mấy thứ này của Vân gia quả thực là những vật vô giá, cho nên y lấy danh nghĩa của Tích gia mở hội đấu giá, đương nhiên y chỉ mời các đại gia tộc biết thưởng thức "hàng", trong đó cũng có không ít vị giang hồ hào kiệt tới để ủng hộ danh hào của võ lâm minh chủ. Mấy ngày sau, trừ bỏ những thứ vụn vặt, còn lại đều giải quyết xong.

Ngày hôm đó, Tiểu Hổ Tử cầm một xấp ngân phiếu rất dày vào Nam Uyển, mà Vân Phi Vũ sau khi nghe hắn nói ra số tiền lập tức ngây dại trong chốc lát.

Kỳ thực cũng không thể trách y, tuy rằng đám đồ hồi môn đó cũng không ít, mà y cũng tùy ý mang ra ngoài mấy ngày để dạo qua mấy cửa hàng bán trang sức lỗi thời, đại khái cũng tham khảo được một ít giá cả, cho nên nghĩ mấy thứ này bán bảy, tám vạn lượng bạc cũng không thành vấn đề. Chính là… khi nhìn mấy tờ ngân phiếu trị giá mười sáu vạn bảy ngàn lượng bạc trong tay, y thất thần.

Tiểu Hổ Tử cũng thấy không thể trách y, lúc hắn thấy mấy thứ kia bán được từng này lượng bạc cũng cảm thấy hốt hoảng, thầm tán dương Vân gia không hổ là chúa tể kinh tế của Dạ Diệp quốc, chỉ là một nữ nhi xuất giá thôi cũng cấp nhiều đồ vật như vậy. Đúng là tài đại khí thô (thở ra tiền ra bạc), một phần đồ hồi môn ấy cũng bằng thu nhập cả năm của một thành trì bình thường.

"Tiểu thư" Bích Nha nhẹ nhàng đẩy Vân Phi Vũ một chút, y lập tỉnh táo lại. Biết mình thất thố, y ho khan hai tiếng che dấu xấu hổ, đem ngân phiếu cho Bích Nha cất cẩn thận, sau đó hỏi: "Ngân lượng ta mượn lần trước đã trừ đi chưa?"

"Có, Vân tiểu thư an tâm, bởi vì còn mấy thứ lặt vặt chưa có bán xong nên sư phó mang tới cửa hiệu của mình rồi, ước tính cũng có thể bán ra một ngàn lượng bạc, đủ số tiền người đã mượn."

"Ân, như vậy là tốt rồi."

"…."

Lặng lẽ một lúc, Tiểu Hổ Tử hỏi: "Vân tiểu thư còn điều gì khác sai khiến?"

Vân Phi Vũ không lập tức trả lời, đến khi Tiểu Hổ Tử chuẩn bị hỏi lần hai thì y lại ngẩng đầu, gương mặt vui vẻ nhìn về phía Tiểu Hổ Tử: "Đích xác còn có một chuyện muốn thỉnh giáo."

"Mời Vân tiểu thư nói." Tiểu Hổ Tử cung kính.

"Ta nhớ rõ trong số đồ hồi môn có một món dược liệu, nghe nói đó là kỳ bảo khó tìm trong thiên hạ, tuy rằng đại ân của Mạc tiên sinh ta khó cảm tạ, nhưng mà… nghe nói dược liệu kia trị giá năm mươi vạn lượng bạc, bởi vậy tính toán một chút, dường như số tiền ta cầm hiện tại chắc chắn không đủ nha!"

Tiểu Hổ Tử thất thần, hắn đương nhiên biết Vân Phi Vũ ám chỉ vật gì, bởi lúc trước Tích Vô Nhai tới Vân Vụ sơn trang chính là vì món kỳ dược đó. Chẳng qua… dược liệu đó đã để cho tiểu thư ăn. Việc này hắn là Vân tiểu thư đã biết, tại sao lại như vậy chứ?

Ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mắt một cái, thấy nàng lẳng lặng ngồi ngay ngắn tại kia, giống như đang chờ đợi đáp án.

Ngẫm nghĩ trong lòng, hắn cúi đầu thi lễ: "Việc này tiểu nhân cũng không biết nên sẽ trở về hỏi sư phụ, mong Vân tiểu thư chờ trong chốc lát."

"Cũng tốt, ngươi về hỏi Mạc tiên sinh, mong y cho ta một câu trả lời hợp lí." Vân Phi Vũ gật đầu.

Tiễn Tiểu Hổ Tử ra khỏi Nam Uyển, Bích Nha vội vàng trở về phòng đóng chặt cửa, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người đang bày trò gì vậy? Không phải nô tỳ nói với người là dược liệu kia đã để Tích tiểu thư ăn rồi hay sao?"

"Ta biết chứ." Vân Phi Vũ cầm quyển sách trên bàn làm quạt, màn diễn vừa rồi quả thực khiến y bồn chồn, sốt ruột tới chết.

"Tiểu thư đã biết lại còn cố tình… Chẳng lẽ người thực sự muốn Tích gia bồi thường cho người năm mươi vạn lượng?" Bích Nha nghĩ vậy, la hoảng lên.

"Hư…hư…hư…" Vân Phi Vũ cười tủm tỉm vẫy vẫy nàng, ý bảo nàng lại gần chút nữa.

Thấy Bích Nha gần ngay bên cạnh, Vân Phi Vũ thì thầm: "Không phải ta đã nói với muội sẽ giao dịch với Tích Vô Nhai sao? Không có tiền thù lao thì làm sao buôn bán. Ngân lượng bán đám đồ hồi môn kia chỉ đủ cho cuộc sống sau này của chúng ta, mà cuộc giao dịch này cũng không biết có thể thành công hay thất bại, cho nên phải dùng tới vật gì đó đã mất đi để làm điều kiện, như vậy sẽ tốt hơn. Ngoài ra, làm như vậy cũng có thể thử nhân phẩm của Tích gia."

"Rốt cuộc tiểu thư muốn giao dịch cái gì với Tích công tử?" Bích Nha tò mò.

"Đến lúc đó muội sẽ biết." Vân Phi Vũ bắt chéo chân, mỉm cười thần bí.

Nói là chờ một chút nhưng tới sau khi ăn xong bữa trưa mới thấy Tiểu Hổ Tử vội vàng đi vào Nam Uyển, nói Tích Vô Nhai mời y tới Đông Uyển.

Thứ Vân Phi Vũ chờ chính là giây phút này, y lập tức theo Tiểu Hổ Tử tới Đông Uyển.

Vào thư phòng, thấy Tích Vô Nhai cùng Mạc Bạch đang chờ mình, Vân Phi Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng nhún người hành lễ, sau đó ngồi xuống, lẳng lặng nhìn hai người.

Mạc Bạch thoáng nhìn qua Tích Vô Nhai, thấy hắn gật gật đầu, lập tức lên tiếng: "Vân tiểu thư, là sai sót của tại hạ, trong đám vật phẩm quả thực có vị dược liệu kia, chẳng qua… đã để tiểu thư nhà ta chữa bệnh. Ngân lượng cũng không phải là không có, có điều, lập tức xuất ra nhiều như vậy phải mất vài ngày, tiểu thư xem…"

"Ngân lượng sao?" Vân Phi Vũ ngắt lời: "Kỳ thực Tích công tử cùng Mạc tiên sinh mời ta tới đây thì nên hiểu thứ ta muốn không phải là ngân lượng. Không cần vòng vo, chúng ta nói thẳng vấn đề đi. Dược liệu kia ta không có ý tặng, cũng không muốn bán cho các người, kỳ thực… ta chỉ muốn cùng Tích công tử giao dịch một chút." Nói xong, Vân Phi Vũ nhìn về phía Tích Vô Nhai, chờ hắn ra ý kiến.

Tích Vô Nhai thất thần, giương mắt nhìn nàng, thầm nghĩ: "Rốt cuộc cũng hành động rồi sao? Xem ra ta quá coi thường nàng. Vân gia chính là Vân gia, sao có thể cam tâm chịu thiệt, giả dối, hay thay đổi mới là bản tính của bọn họ, không phải sao?"

Hắn nâng mày, khẩu khí có chút không hờn không giận: "Giao dịch cái gì?"

Thấy Tích Vô Nhai không tức giận, Vân Phi Vũ cười nói: "An tâm an tâm, ta không bắt huynh làm việc gì xấu xa, kỳ thực… Ân, nói như thế nào bây giờ, ta…" Y đột nhiên cúi đầu, ngập ngừng cả nửa ngày, đến lúc không chịu nổi ánh mắt của mấy người trong phòng, rốt cuộc ngẩng đầu, hai má đỏ bừng, trưng ra cái bộ dạng "bất cứ giá nào cũng phải làm", nhắm mắt nói một mạch: "Ta muốn huynh dạy võ công cho ta."

"Sao?" Năm người trong phòng, trừ bỏ Vân Phi Vũ mặt đỏ tai hồng, bộ dạng cực kỳ hồi hộp, ba người khác kinh ngạc há miệng, chỉ có Bích Nha là bình tĩnh hơn cả, khó hiểu nhìn y, sắc mặt liên tục thay đổi.

Nhìn một lượt, thấy không ai nói chuyện, Vân Phi Vũ lặng lẽ lau khô mồ hôi trên tay, cẩn thận nhìn về phía Tích Vô Nhai: "Không được sao?"

Dường như sợ hắn cự tuyệt, Vân Phi Vũ lại vội vàng nói tiếp: "Kỳ thực chỉ cần dạy ta một ít võ công phòng thân là được rồi."

Nói tới võ công, y nghĩ Tích Vô Nhai là võ lâm minh chủ, cho dù là mấy chiêu phòng thân cũng lợi hai hơn người rồi, nhưng mà trước kia xem qua rất nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp, mấy vị võ công cao cường thường không dễ dàng nhận đệ tử. Y cũng chưa nghĩ qua sẽ trở thành đệ tử của ai đó, cũng chẳng muốn làm. Hơn nữa, y cho rằng công phu của võ lâm minh chủ chính là đứng đầu thiên hạ, cho dù học sơ sơ vài chiêu cũng có thể trở nên lợi hại rồi.

Tim đập thình thịch, mỗi lúc một nhanh, Vân Phi Vũ vô cùng hồi hộp, mong chờ nhìn Tích Vô Nhai, mà Tích Vô Nhai cũng hết thất thần, vẻ mặt không thể tưởng tượng được mà nhìn ánh mắt nàng càng ngày càng u ám.

38. Quyển 2 - Chương 37: Tình Cảm Ấm Áp

"Vì sao muốn học võ công?"

Không biết qua bao lâu, khi Vân Phi Vũ tưởng mình đã mất hết hy vọng, Tích Vô Nhai đột nhiên lên tiếng.

"Không phải mới nói xong hay sao? Để phòng thân, phòng thân." Vân Phi Vũ không kiên nhẫn, nghĩ thầm, nhưng ngoài mặt lại tươi cười: "Ta muốn học để phòng thân. Dù sao nếu bản thân có võ công, khi xuất môn sẽ không cần người khác phải bảo hộ."

Nghe được những lời này, Tích Vô Nhai nhớ tới những lời Mạc Bạch nói lúc trước, thầm nghĩ nàng buồn bực vì sự việc Tân Tam lần trước, ngữ khí nhẹ nhàng hơn rất nhiều: "Học võ rất vất vả, hơn nữa nàng lại..." Hắn quan sát Vân Phi Vũ một lượt: "Thân thể nhỏ bé yếu ớt như vậy, không thích hợp luyện võ."

Vừa thấy hắn nói vậy, Vân Phi Vũ vô cùng tức giận, thầm nghĩ: "Không muốn dạy ta cứ nói thẳng, còn vòng vo như vậy làm gì."

Đứng bật dậy khỏi ghế: "Tiểu Nha, chúng ta đi!!"

Thấy sắc mặt nàng khó coi, Tích Vô Nhai biết nàng hiểu lầm ý mình. Tuy rằng thực sự có ý nghĩ không muốn dạy nàng, nhưng cẩn thận suy nghĩ, đánh giá một hồi mới nói những lời đó. Nhìn nàng muốn bước ra khỏi cửa, Tích Vô Nhai luống cuống, trong lòng dâng lên dự cảm, nếu hôm nay để nàng đi như vậy, mình với nàng sẽ khó cùng nhau xuất hiện. Mặc dù lý trí nói như vậy là tốt nhất, nhưng thân thể lại không tự chủ được, nháy mắt đã di chuyển tới trước mặt nàng, vội vàng nói: "Không phải ta không muốn dạy nàng! Nàng nên hiểu học võ công như trên sách cũng không dùng được, quan trọng là nội lực, cũng giống như động tác lưu loát đẹp mắt, trông được nhưng vô dụng, mà nội lực không phải có thể luyện thành trong một sớm một chiều, hiểu chưa?"

Giọng điệu giải thích của Tích Vô Nhai gần như có chút khép nép khiến cho tất cả mọi người trong phòng ngạc nhiên vô cùng, miệng mở to, cằm đều rớt xuống đất.

Khoảng cách giữa hai người trong lúc đó không tới một bước chân, cảm nhận được hơi thở ấm áp của Tích Vô Nhai thoảng qua, Vân Phi Vũ bất giác đỏ mặt, lắp ba lắp bắp một lúc mới nói được một câu: "Ta...ta... biết, nhưng mà, ta sẽ không... không có... không cần nội lực... cũng được... Có điều... có điều... dạy ta võ công gì đó... lợi hại một chút được không?"

Nhìn người trước mắt mình hai tai hồng thấu, đầu cúi thấp khiến Tích Vô Nhai đột nhiên cảm thấy vui vẻ. Từ ngày ấy, khi thấy ánh mắt Nghiêm Thiên Mẫn nhìn nàng, kích động trong lòng chưa hề biến mất, mà lúc này nhìn thấy thần thái ngây thơ của nàng, bỗng dưng hắn nổi hứng muốn trêu chọc.

Xoay người tới bên tai nàng thì thầm, nhẹ giọng trêu đùa: "Có, nhưng mà... Ta sẽ dạy rất nghiêm khắc, nàng chịu được sao?"

"Hắn làm sao vậy, ta đâu phải nữ nhân." Vân Phi Vũ âm thầm nghĩ, nhưng nhiệt độ trên gương mặt lại khiến y cảm thấy bối rối, dùng sức lắc đầu, muốn đánh tan cảm giác kỳ lạ trong lòng lại bị giọng nói mềm mại ôn nhu bên tai khiến y giật mình, cứng người đứng tại chỗ.

Đụng chạm nơi đầu môi khiến Tích Vô Nhai thất thần, cảm xúc mềm mại ở môi truyền sâu tới nội tâm, cảm giác ôm y ở Hòa Ninh trấn ngày ấy lại trỗi dậy, làn da trắng mịn ấm áp như vẫn dây dưa trong lòng bàn tay, dưới bụng đột nhiên căng thẳng.

Nhận thấy ánh mắt mọi người trong phòng, lúc này Tích Vô Nhai mới biết hành vi của mình thực sự bất thường, vận khí ngăn chặn dục vọng đang dâng lên, lập tức lui về phía sau vài bước, cùng Vân Phi Vũ duy trì khoảng cách nhất định.

"Thực xin lỗi!" Mặc dù gương mặt bình tĩnh như nước, nhưng đáy lòng lại bị sự thất thố của chính mình làm cho xao động, hắn cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Gương mặt Vân Phi Vũ đỏ sẫm, nghe được câu "thực xin lỗi" của hắn, trong lòng không khỏi có chút buồn bực, rồi lại có chút mất mác. Buồn bực vì mình lại ngượng ngùng như nữ nhân, mất mác là do hắn đột nhiên duy trì khoảng cách, một lúc lâu sau mới trả lời: "Không có gì!"

Hai người cứ đối mặt như vậy, không nói một lời.

"Khụ khụ." Mạc Bạch che miệng ho nhẹ hai tiếng, Tiểu Hổ Tử vô cùng thông minh, lập tức hiểu rõ ý của y mà bưng trà nóng tới: "Sư phụ, uống một chút nhuận cổ họng, gần đây người hay ho khan như vậy, hay để con đi tìm đại phu về xem thử?"

Mạc Bạch khoát tay, nháy mắt mấy cái tán thưởng hắn, sau đó nhìn hai người đứng yên ở cửa, vuốt chòm râu cười mỉm.

Câu nói chen vào của Mạc Bạch giúp hai người bớt xấu hổ, Tích Vô Nhai nhíu nhẹ chân mày, lên tiếng trước: "Khi ta mới gia nhập giang hồ có tự viết một bộ kiếm pháp, nếu Vân tiểu thư không chê, ta sẽ dạy nàng."

"Ân… cũng được!"

Vân Phi Vũ nhanh chóng nhìn hắn một cái, lập tức cúi đầu, cũng không biết hành động trẻ con của mình khiến tâm trạng mới bình ổn của Tích Vô Nhai lại nổi lên gợn sóng.

"Ngày mai bắt đầu được không?" Tích Vô Nhai ôn nhu nói.

Vân Phi Vũ gật đầu, hiện tại chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhanh chóng đáp ứng để tránh đi cái cảm giác kỳ lạ trong lòng.

Lại trầm mặc, Vân Phi Vũ không sao chịu được cái loại không khí áp lực như vậy, định lên tiếng cáo từ lại đột nhiên bị Tích Vô Nhai bắt lấy cổ tay, không đợi y phản ứng, Tích Vô Nhai đã nói: "Ta đang kiểm tra kinh mạch của nàng, không nên cử động."

"Thì ra là vậy!" Vân Phi Vũ âm thầm thở phào, cảm giác được một dòng nhiệt ấm áp từ cổ tay truyền tới, giống như có con giun nhỏ bò khắp nơi trên cơ thể, ngưa ngứa, buồn buồn khiến y muốn cười. Tuy nhiên, y nhớ Tích Vô Nhai vừa nói không thể động đậy liền cố nén cảm giác khổ sở này xuống, không hề nhúc nhích mà đứng yên một chỗ.

"Tốt lắm." Tích Vô Nhai buông tay nàng ra, nhẹ nhàng lắc đầu: "Vốn nghĩ sẽ truyền cho nàng một bộ nội công trụ cột để cơ thể thêm khỏe mạnh, nhưng lại phát giác kinh mạch của nàng mảnh như tơ, thân thể đã quá tuổi luyện khí công, hiện tai muốn cải tạo kinh mạch cũng đã chậm, cho nên… chỉ sợ cả đời này nàng cũng không luyện thành nội công."

"Không sao, ta chỉ muốn học một chút võ công phòng thân, chưa từng nghĩ tới sẽ muốn làm võ lâm cao thủ." Vân Phi Vũ cười nhẹ, mặc dù ngoài mặt nói như vậy nhưng trong lòng có chút mất mác.

"Tốt lắm, vậy sáng sớm ngày mai nàng tới Đông Uyển, ta bắt đầu dạy nàng kiếm pháp. Có điều, bộ kiếm pháp kia là do ta sáng chế lúc trẻ tuổi, sức lực mạnh mẽ, cho nên có phần bá đạo." Hắn cúi đầu trầm tư,

một lát sau nhìn Vân Phi Vũ, sau đó lại nhìn Mạc Bạch: "Ta phải suy nghĩ sửa như thế nào mới phù hợp với nàng, ân… ta đi trước, các ngươi cứ tự nhiên!"

Chủ nhân đã rời đi, bốn người còn lại cũng không còn lý do gì để ở lại Đông Uyển, cuối cùng đều rời đi, chính là lúc bắt đầu đi khỏi đó, Mạc Bạch có chút đăm chiêu, cười cười nhìn Vân Phi Vũ khiến y buồn bực không thôi.

Trở lại Nam Uyển, Bích Nha vẫn không mở miệng nói một câu nào, ngược lại khiến Vân Phi Vũ mất kiên nhẫn: "Tiểu Nha, tại sao nãy giờ không nói gì? Chẳng lẽ muội không vui mừng cho ta hay sao?"

"……."

Bích Nha nhìn về phía y, ánh mắt thăm dò cùng khó hiểu: "Vì sao tiểu thư muốn học võ công?"

Vân Phi Vũ đưa tay gõ nhẹ lên trán nàng: "Không phải đã nói rồi sao, là để phòng thân, đương nhiên… cũng muốn có năng lực để bảo hộ muội."

"Bảo hộ ta?" Bích Nha kinh ngạc, nhìn nụ cười ấm áp thuần khiết của người trước mắt, trong lòng lại một lần nữa xúc động.

Hương Lan các tại Thúy Hồng lâu, mọi người trong phòng nói năng nhỏ nhẹ, hoan ca kéo dài, đám người này ủng hồng ỷ thúy, chỉ có Nghiêm Thiên Mẫn tay cầm một bầu rượu ngồi ở lâu lan ngắm trăng độc ẩm.

(ủng hồng ỷ thúytrái ôm một nàng, phải ôm một nàng)

(Lâu lan: lan can của tòa lầu)

Gương mặt ngăm đen của Lí Minh Ngọc nổi lên đà hồng, lắc lư đi lại bên người Nghiêm Thiên Mẫn, đặt mông ngồi xuống, vòng tay khoát qua vai hắn, mang theo men say trêu đùa: "Nghiêm huynh, lại nhớ vị tiểu huynh đệ của huynh sao? Còn không chịu thừa nhận có tình cảm với y. Cũng khó trách, Kiều tiểu huynh đệ lớn lên thật xinh đẹp a, ai thấy đều động tâm."

Thấy vẻ mặt hắn vẫn thờ ơ, không ngừng uống rượu, Lí Minh Ngọc nghĩ nghĩ, dùng sức vỗ vỗ bờ vai của hắn: "An tâm, an tâm, thích nam nhân cũng không có vấn đề gì, các huynh đệ ủng hộ huynh. Hơn nữa ở Dạ Diệp quốc này, người thích nam nhân cũng không ít. Nghe cha ta nói đương triều tả đại thần còn bao dưỡng mấy nam sủng trong phủ nga. Như huynh thì tính cái gì chứ."

"Tiểu Vũ không phải nam sủng." Nghiêm Thiên Mẫn đẩy hắn ra, gương mặt tức giận.

Lí Minh Ngọc bò lên khỏi mặt đất, khó hiểu gãi đầu, nhếch miệng tươi cười: "Cuối cùng cũng thừa nhận rồi sao? Hắc hắc, đừng tức giận đừng tức giận, ta chỉ lấy ví dụ thôi mà."

Cợt nhả tiến tới đoạt bầu rượu trong tay Nghiêm Thiên Mẫn, uống mấy ngụm lớn: "Vậy thì lề mề cái gì nữa, trực tiếp đi thổ lộ tâm ý thôi. Thích nam nhân thì đã làm sao, nếu lão tử thích một con heo thì lão tử cũng không sợ, hơn nữa Kiều tiểu đệ lại còn là một mỹ nhân. Huynh đệ à, ta khuyên huynh một câu, huynh mà còn ở trong này do dự, sau này nhất định sẽ hối hận."

"Hối hận sao?" Nghiêm Thiên Mẫn cười khổ. Từ ngày ấy, đã năm ngày hắn chưa gặp tiểu tử kia, mỗi ngày đều ngẩn ngơ. Tuy rằng hắn thực sự tức giận tiểu tử kia giấu diếm thân phận, nhưng sau đó bình tâm suy nghĩ lại, hơi hơi nhớ tới lần đầu tiên bọn họ cùng nhau uống rượu ở tửu ***, chính mình nói cho y biết bản thân ghét Vân gia, mà lúc đó tiểu tử kia cũng hỏi mình cũng sẽ ghét y sao. Có lẽ từ lúc đó, tiểu tử kia cũng không dám nói ra sự thật.

Mấy ngày ở chung, Nghiêm Thiên Mẫn có thể khẳng định tiểu tử kia không phải hạng người có tâm cơ, có thể nói đôi khi rất thẳng thắng đáng yêu, hỉ nộ ái ố luôn thể hiện trên gương mặt, chỉ cần nhìn biểu tình của y là biết mỗi khắc y đang nghĩ gì.

"Ta như vậy… là thích y sao? Chắc là như vậy rồi. Mấy ngày không gặp, trước mắt luôn hiện lên gương mặt tươi cười ấy, *** thần cũng không ổn định, đến đâu cũng đứng ngồi không yên. Trước kia ngại cả hai cùng là thân phận nam nhân cho nên không dám nghĩ tới, chình là…từ lúc biết "hắn" kì thực lại là "nàng", tuy rằng biết nàng là người của Vân gia lại vẫn nhịn không được mà động tâm, không thể vãn hồi."

"Đệ nói xem, nếu bản thân và hảo bằng hữu nhiều năm cùng thích một người… vậy phải làm sao bây giờ?"

"Sao? Huynh nói cái gì?" Lí Minh Ngọc quay mặt lại, hơi giật mình nhìn hắn.

Nghiêm Thiên Mẫn có chút buồn bực, nhưng lúc này có việc cầu ngươi, đành phải kiên nhẫn lặp lại: "Ta nói là, nếu đệ và hảo bằng hữu nhiều năm cùng thích một người, nên quyết định như thế nào?"

"Ha ha ha" Lí Minh Ngọc cười ha hả, lau lau khóe mắt, ôm bờ vai của hắn, hì hì nói: "Cái này thì có gì khó khăn, cạnh tranh công bằng thôi. Cảm tình không phải là chuyện các người có thể tự quyết định, chủ yếu là do Kiều tiểu đệ lựa chọn. Sao nào, đối thủ của huynh là ai? Huynh đệ chúng ta giúp huynh đánh bại hắn!"

"Biến sang một bên đi!" Khúc mắc rốt cuộc được cởi bỏ, Nghiêm Thiên Mẫn đạp nhẹ hắn một cái, đoạt lại bình rượu uống một ngụm lớn, cười mỉm rồi lại nhét trở lại tay hắn: "Uống, hôm nay không say không về."

"Được được, không say không về! Các huynh đệ, uống a!"

Cùng Lí Minh Ngọc hô lên, Hương Lan các trở nên náo nhiệt, mà Nghiêm Thiên Mẫn nhìn ánh trăng trên cao, trong lòng cũng có một mảnh minh nguyệt.

(Minh nguyệt: trăng sáng, ý nói trong lòng đã rõ ràng sáng tỏ.)

39. Quyển 2 - Chương 38: Bắt Đầu Tất Cả

Ánh sáng trở nên mờ nhạt chìm vào bóng đêm, vạn vật bị màn đêm bao phủ, một vầng trăng khuyết treo trên bầu trời, nhẹ nhàng dùng y phục màu bạc của mình chiếu xuống nhân gian. Ánh trăng giống như *** linh của bóng đêm, nhảy múa khắp nơi.

Ngồi trên đỉnh núi của Vân Vụ sơn trang, cả thân người tản ra phong thái vô hạn, sự trang nghiêm cùng thần bí ở dưới ánh trăng càng khiến kẻ khác khó lòng phân biệt.

Trong chủ uyển, một gã tiểu tư cung kính đứng trước cửa thi lễ với người trong phòng, âm thanh không lớn không nhỏ truyền vào phòng: "Đại thiếu gia, lão gia mời người tới thư phòng thương nghị chuyện quan trọng."

"……."

"Được, đã biết, nói ta sẽ tới sau."

"Dạ." Gã tiểu tư thi lễ, nhanh chóng rời khỏi.

Xoay người, Vân Khoảnh Dương không thay đổi sắc mặt nhìn Tiểu Đậu Tử đang thắt nút túi đồ, thản nhiên nói: "Đi chuẩn bị nước tắm cho ta."

"Dạ."

Tiếng bước chân xa dần, hắn đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, sau đó hạ lệnh cho ai đó ở bên ngoài: "Vào đi."

Nhấc vạt áo ngồi lên cạnh bàn, không biết từ khi nào đã có một người quỳ dưới chân hắn, toàn thân được bao phủ bởi một tầng hắc y kín mít, chỉ lộ ra cặp mắt đen lạnh lùng.

"Vật đó đâu?"

Hắc y nhân lấy một chiếc bình trắng nõn từ trong người ra, hai tay dâng lên.

Vân Khoảnh Dương đưa tay nhận lấy, nhẹ nhàng mở lắp bình, từ trong bình tản ra một hương thơm man mác, hấp dẫn mê người. Hắn lập tức đóng lại, đặt sang một bên, nhìn hắc y nhân trước mặt, trầm giọng hỏi: "Có bị người khác phát hiện không?"

"Không có!" Trả lời lưu loát rõ ràng, lạnh như băng.

"Vậy là được. Đúng rồi, bên Vô Nhạc có động tĩnh hay không?"

"Không có!"

"Được, ngươi lui xuống đi."

"Tuân mệnh."

Trước người nổi lên một trận gió nhẹ, hắc y nhân biến mất trong nháy mắt. Vân Khoảnh Dương nhìn bình ngọc trên bàn, khóe môi gợi lên một đường cong tuyệt mỹ.

Nhớ lại mùa hè năm mười sáu tuổi, hắn ở Vân Vụ sơn trang tổ chức lễ trưởng thành một cách long trọng, sau đó bị phụ thân đưa vào thư phòng. Vân Khoảng Dương vốn nghĩ hắn lại muốn làm cái chuyện ghê tởm đó, thực không ngờ khi bước vào thư phòng lại thấy mấy vị huynh đệ đã mất tích nhiều năm đứng trước mặt, mà phụ thân lại nói đó là lễ vật tặng cho hắn, "ảnh vệ", những người sẽ bảo vệ và trở thành nô lệ của hắn suốt đời.

Thấy các huynh đệ cùng nhau sinh sống mười mấy năm, vẻ mặt vô hồn quỳ xuống trước mặt, hắn kinh hoàng mở to hai mắt, trong lòng vô cùng hoảng sợ, mà phụ thân lại ôm lấy vai hắn, vẻ mặt tán thưởng nhìn năm nhi tử trước mắt, không ngừng gật đầu: "Không tồi, thực sự rất không tồi, so với ta còn có xác xuất cao hơn. Bảy huynh đệ của ta mới thành công ba người, mà các ngươi sáu người lại thành công tới năm. Xem ra huyết chú vu thuật (thuật dùng máu để làm bùa chú) của trưởng lão viện thành thục không ít. Năng lực của các ngươi cũng không nhỏ, tốt lắm, ha ha ha ha"

Lúc ấy, Vân Khoảnh Dương cưỡng chế kích động, hỏi: "Phụ thân, vì sao bọn họ lại giống như không quen biết hài nhi? Chỉ bốn năm không gặp, vì sao lại thành ra như vậy?"

Vân Kính Thiên thản nhiên đưa mắt nhìn lướt qua năm nhi tử, mỗi lời nói ra đều không có một chút độ ấm: "Huyết vu chú. Ngươi nhớ rõ bốn năm trước ta có cho người lấy đi máu trên cánh tay ngươi hay không. Trước hết, trưởng lão viện dùng dược liệu hủy hết trí nhớ của bọn hắn, sau đó lại dùng vu thuật đem máu của ngươi đưa vào cơ thể bọn hắn, để bọn hắn nhớ rằng ngươi là chủ nhân. Bởi các ngươi là huynh đệ ruột thịt nên xác xuất thành công khá lớn, nếu là người bên ngoài, chỉ sợ trăm người khó thành công một. Cho nên, hiện tại bọn họ là của ngươi, ngươi có thể tùy ý sai khiến bọn họ, hơn nữa, bọn họ chỉ nghe theo mệnh lệnh của ngươi."

"Chỉ nghe mệnh lệnh của hài nhi?" Vân Khoảnh Dương nhìn về phía nam nhân cao cao tại thượng trước mặt, thấy hắn gật đầu mỉm cười liền hỏi một câu thăm dò: "Bọn họ không nghe mệnh lệnh của phụ thân sao? Nếu hài nhi không sai khiến được bọn họ, vậy không phải sẽ rất nguy hiểm sao?"

"An tâm! Người bị làm huyết chú, nếu dám cãi lệnh chủ nhân thì chỉ có một con đường chết. Hơn nữa, trí nhớ của bọn hắn đã hoàn toàn biến mất, trong tâm trí chỉ có sự tồn tại của ngươi, cho nên ngươi không cần lo lắng. Dù cả thiên hạ phản bội ngươi, chỉ có bọn họ sẽ không bao giờ phản bội."

Nam nhân cúi đầu, yêu thương hôn hai má hắn một chút. Hắn biết sau đó sẽ này sinh cái gì, tuy rằng trong lòng tràn đầy trán ghét nhưng lại bị hưng phấn trong tận đáy lòng hòa tan, rốt cuộc Vân Khoảnh Dương hắn cũng có nhóm thế lực đầu tiên thuộc về mình.

Gió lạnh ngoài cửa sổ đưa hắn từ những suy nghĩ miên man kia trở về thực tại, nước trong bồn cũng lạnh, mở cặp mắt đen láy sáng như sao, thở sâu, lập tức đứng dậy mặc y phục. Đêm nay, hắn sẽ bắt đầu tất cả.

Nguyệt sắc y phục bằng lụa chế thành trường sam, vô cùng tương xứng với gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân của hắn, mái tóc đen dài theo gió tung bay, như gió nhẹ thổi quanh dãy hành lang dài, dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, hắn giống như một ám dạ *** linh, ưu mỹ mà cũng rất yêu mị.

Đẩy ra cánh cửa gỗ thư phòng, tùy ý đóng lại, đến gần thư trác (bàn đọc sách) cung kính đứng một bên: "Phụ thân, hài nhi đã tới."

"Ân" Vân Kính Thiên không ngẩng đầu, đưa bức thư trong tay cho hắn: "Ngươi xem đi."

"Dạ." Hai tay tiếp nhận, đưa tới gần ánh nến cẩn thận xem xét. Đôi mi thanh tú dần dần nhíu chặt: "Tại sao lại như vậy? Đã xảy ra ba lần rồi. Phụ thân, như vậy là bọn chúng cố ý muốn gây rối."

Vân Kính Thiên gật gật đầu, nhìn ánh mắt hắn đã nổi nên dục vọng nồng đậm. Xiết chặt bức thư trong tay, tâm Vân Khoảnh Dương đập liên hồi như trống trận: "Lần đầu làm như thế này, không biết có bị phát

hiện hay không." Tâm trạng rối loạn như tơ vò nhưng gương mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, không hề biến sắc mà vẫn tiếp tục giải thích.

"Một tháng phát sinh ba lần, tuy rằng không cùng địa điểm lẫn thời gian nhưng đều là hàng hóa của chúng ta bị cướp. Xem ra trong trang có gian tế, mặt khác, có thể đánh bại một trăm hộ vệ được huấn luyện kỹ càng, điều đó chứng tỏ đối phương rất mạnh. Phụ thân, người cảm thấy đối phương có thể là ai?"

"Trước tiên đừng lo lắng về chuyện này. Dương Nhi đêm nay thực quyến rũ, bồi phụ thân được không?" Khi nói chuyện, Vân Kính Thiên đã muốn cướp đi bức thư trên tay Vân Khoảnh Dương ném lên bàn, nhanh chóng kéo hắn vào mật thất.

Phất tay cởi bỏ cách trở giữa hai người, mê muội nhìn thân thể thanh tú trẻ trung trước mắt, trong mũi ẩn hiện mùi hương thơm mát: "Dương Nhi, hôm nay ngươi thực thơm, thực xinh đẹp…."

Vuốt ve làn da mịn màng khiến người ta lưu luyến không thôi, đặt xuống từng nụ hôn nhẹ nhàng, theo cần cổ duyên dáng tới khuôn ngực trơn nhẵn, từ thắt lưng tới đôi chân thon dài. Nghe những tiếng rên ngâm khe khẽ, đầu óc Vân Kính Thiên giống như muốn nổ tung, trong mắt thoáng hiện lên dục vọng mê muội cuồng loạn, vội vàng nâng hai chân người dưới thân, nhìn nếp uốn hồng nhạt, rốt cuộc kìm nén không nổi, kịch liệt đánh phá sâu trong mật động, thắt lưng luận động mỗi lúc một điên cuồng, tiến công thần tốc.

……

Bên trong mật thất vang lên thanh âm *** mi ngọt nị, giường gỗ đơn bạc kịch liệt rung động, cả không gian nhỏ hẹp chỉ còn tiếng ồ ồ thở dốc, cùng tiếng động va chạm nơi hai người cùng dây dưa. Vân Kính Thiên hô lớn một tiếng, sau đó, tất cả đều trở nên im lặng.

Vân Khoảnh Dương mệt mỏi, không muốn mở mắt, nhưng những suy nghĩ trong đầu lại chưa hề gián đoạn, nghĩ nam nhân kia tại sao lại có *** lực mạnh mẽ tới vậy, chính mình cảm thấy cả người đau nhức, mà hắn… Rốt cuộc là dùng quá nhiều, hay vẫn quá ít?

"Dương Nhi, ngươi mệt mỏi sao?" Vân Kính Thiên hôn lên lưng hắn, xoay người nằm xuống.

"Vừa nãy đã muốn hỏi, trên người ngươi rốt cuộc là dùng thứ gì? Dường như vi phụ vì ngửi thấy mùi hương đó mới mất đi khống chế, bất quá… cảm giác không tồi. Hiện tại vi phụ thần thanh khí sảng (cơ thể sảng khoái khỏe khoắn), cảm giác còn chưa thỏa mãn, nếu không phải nhìn ngươi giống như không thể tiếp tục, phụ thân…ha ha ha."

……

Qua một lúc lâu, Vân Khoảnh Dương miễn cưỡng mở miệng: "Là hương liệu được người khác tặng, nói là khi tắm rửa thêm vào một chút có thể khiến cho *** thần sảng khoái, bớt căng thẳng, cho nên hôm nay hài nhi mới dùng một chút… không ngờ nó còn có công dụng kích tình. Về sau sẽ không dùng tới."

……

"Kỳ thực cảm giác cũng không tồi… Vậy đi, mỗi lần dùng một phần nhỏ, phụ thân cũng sẽ tận lực khống chế chính mình, không khiến Dương Nhi mệt mỏi, được không?"

"Khống chế cái quái gì chứ, lão già chết tiệt." Vân Khoảnh Dương hung tợn mắng trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nhẹ nhàng 'ân' một tiếng.

"Đúng rồi, phụ thân! Người cảm thấy ai là kẻ đã cướp hàng hóa của chúng ta?" Nhớ tới việc có kẻ không ngừng khiêu khích Vân Vụ sơn trang, Vân Khoảnh Dương đang mệt mỏi lại lập tức hồi phục *** thần.

"Ngày mai… nói sau… Vi phụ… đột nhiên… rất mệt!" Vân Kính Thiên vừa ngáp vừa thở đứt quãng, so với việc mới sinh long hoạt hổ quả thực khiến người ta cảm thấy như hai con người khác nhau.

Bắt đầu rồi sao? Vân Khoảnh Dương khẽ hừ lạnh một tiếng, từ sâu trong lòng có một cảm giác vui sướng dâng lên. Nhìn bộ dạng chậm chạp, ngu độn của nam nhân bên cạnh, không khỏi nghĩ thầm: "Công dụng từ từ… như vậy cũng được."

40. Quyển 2 - Chương 39: Tình Thế Khó Khăn

Ngày tiếp theo, một đội nhân mã hùng hậu xuất phát từ Vân Vụ sơn trang, tầng bụi nhiễm đỏ bầu trời, chẳng bao lâu sau đã xuống tới trấn nhỏ dưới chân núi. Ở ngã rẽ, Vân Kính Thiên ghìm dây cương, nhìn nhi tử bên cạnh liếc mắt một cái, thản nhiên nói: "Dương nhi, nhớ rõ những điều sáng nay vi phụ dặn dò không?"

Vân Khoảnh Dương cung kính trả lời: "Nhi tử nhớ rõ, không được đánh rắn động cỏ."

"Ừ." Vân Kính Thiên tán thưởng gật đầu, lại hỏi: "Biết vì sao phụ thân phải làm như vậy không?"

"Nhi tử không biết." Vân Khoảnh Dương thoáng nhíu mày, sau đó lại nói: "Nhưng nghe nói ma giáo thường xuyên hoạt động ở thành trì đó, phải vậy không phụ thân?"

"ha ha ha" Vân Kính Thiên cười lớn, vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Tốt lắm, không uổng công phụ thân dạy dỗ. Lần đầu ta không ở bên cạnh, ngươi nhất định phải thật thận trọng. Ngươi là trang chủ tương lai, phải lấy an toàn của mình đặt lên hàng đầu, hiểu chưa?"

"Dạ, nhi tử nhớ rõ."

Trầm mặc một lúc, ánh mắt Vân Kính Thiên thoáng hiện lên ánh sáng nhu hòa: "Chờ phụ thân xử lí xong xuôi mọi chuyện sẽ nhanh chóng tới Xuyên Đông gặp ngươi. Dương nhi chờ ta." Lưu luyến liếc nhìn nhi tử một cái, kéo cương, giơ mã tiên hét lớn một tiếng, mang theo đội ngũ cấp tốc chạy về hướng nam.

Vân Khoảnh Dương không nói gì, gương mặt cung kính nhìn hắn đi xa, nhưng trong mắt thoáng hiện lên ánh sáng lạnh lùng cùng hận ý sâu nặng. Vận khí đè nén cảm giác ghê tởm trong lòng, quay đầu về phía sau liếc mắt một cái, vung tay về phía trước: "Xuất phát."

Cuối tháng mười, không khí mang theo một chút lạnh lẽo, nhắc nhở mọi người mùa đông sắp tới.

Mặt trời cuối thu không hề gay gắt, chiếu xuống người còn có cảm giác ấm áp. Những ngày không có gió, buổi trưa nằm ngủ dưới ánh nắng là một loại hưởng thụ tuyệt vời.

Tích Ngưng Sương rầu rĩ ngồi trong tiểu đình giữa hồ, xé từng mẩu bánh. Nhìn đàn cá trong hồ vui vẻ bơi lội, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận. 'Ba' một tiếng, ném chiếc bánh trên tay xuống mặt hồ, nhìn đàn cá bơi ra xa lại càng thêm căm tức, nâng tay hất toàn bộ trái cây trên bàn xuống đất, khiến nha hoàn hầu hạ bên cạnh hoảng sợ, lập tức quỳ xuống, trong lòng không hiểu vì sao chủ tử lại đột nhiên tức giận.

Tiểu Thúy nói thân thể nàng còn quá yếu nên tới phòng bếp lấy canh bồi bổ. Vi bá là quản gia, tất nhiên không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng. Tuy rằng không ra khỏi Tây Uyển một bước nhưng việc nữ nhân kia ngày nào cũng tới Đông Uyển, cứ như côn trùng bay lung tung trong Diệp Hương viên vậy, mà tin đồn đại ca cùng nàng là phu thê không biết từ lúc nào lại truyền bá khắp nơi như vậy. Tuy rằng đó là sự thật, nhưng đại ca không thừa nhận, nàng càng nhất quyết không chấp nhận.

Trong lòng hắn, việc hôn nhân này chính là một cuộc giao dịch, mà Vân Phi Vũ cũng chỉ là quân cờ của hắn, sao có thể đánh đồng với một tiểu thư khuê các như nàng. Đương nhiên, cái loại người dùng để giao dịch sẽ không xứng đáng với đại ca văn võ song toàn của nàng.

Tự an ủi bản thân khiến tâm trạng nhẹ nhõm đôi chút, nhìn tiểu nha đầu run rẩy quỳ trên mặt đất, cơn tức giận lại bốc lên: "Mắt mù sao? Còn không mau thu dọn sạch sẽ, muốn ta sai khiến mới làm việc sao? Không có mắt hả, thật sự là ngu muốn chết."

"Dạ, nô tỳ lập tức thu dọn."

Tiểu nha đầu run sợ, mắt đẫm lệ, đem những thứ trên mặt đất thu vào áo, sau đó lại lấy khăn tay lau từng giọt nước trên còn vương lại, cúi đầu thi lễ, cẩn thận lui xuống.

Tích Ngưng Sương lạnh lùng nhìn, không kiên nhẫn nhíu mày, nói thầm: "Thật là vô dụng, vẫn nên kêu Vi bá đổi cho ta một cái nô tỳ thông minh."

Tiểu Thúy bưng bát canh, đang đi trên hành lang dẫn tới Tây Uyển, vừa đi vừa suy nghĩ: "Mấy ngày nay tiểu thư thường bị ho khan, có nên kêu nhà bếp nấu ít canh lê đường phèn cho người hay không nhỉ?"

Tiểu Thúy còn đang suy nghĩ lại bị người phía trước chạy tới đụng phải. Cũng may nàng nhanh tay lẹ mắt, lập tức đem bát canh chuyển qua tay trái, nhưng mà vai phải lại có điểm đau.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi…" Không đợi nàng mở miệng nói chuyện, đối phương đã liên tục giải thích. Tiểu Thúy nhìn lại, là một tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi gì đó, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú vô cùng kích động, đôi mắt to đen láy phiếm hồng, hai bàn tay bưng lấy chân váy, bên trong là hoa quả dập nát cùng mảnh vỡ đồ sứ.

Nàng nhớ rõ tiểu nha đầu này là người hai ngày trước Vi bá phái tới Tây Uyển. Hôm nay đi nấu chút canh cho tiểu thư nên để nàng hầu hạ. Nhìn những vết bẩn cùng giọt nước còn đọng lại trên tay tiểu nha đầu, trong lòng nàng không khỏi áy náy.

Nàng biết tâm tình của tiểu thư mấy ngày nay không tốt, bây giờ lại làm khó tiểu nha đầu này, xem ra chịu không ít ủy khuất, tâm trạng khó chịu khi bị đụng vào lập tức biến mất, ôn nhu nói: "Ta không sao, còn ngươi mau mang những thứ này ném đi, sau đó trở về tắm rửa thay y phục. Tiểu thư có ta hầu hạ là được rồi, không sao đâu!"

Tiểu nha đầu sợ hãi nhìn nàng, cảm giác nàng thật tâm tươi cười với mình, lúc này mới thả lỏng *** thần, ngượng ngùng tươi cười: "Đa tạ Tiểu Thúy tỷ, Tiểu Thúy tỷ thực tốt!"

Tiểu Thúy cười cười, rồi sau đó chăm chú nhìn ánh mắt của nàng, thật tâm nói: "Tiểu Mẫn, tiểu thư là người tốt, chỉ là tâm tình của người mấy ngày hôm nay không được tốt, kỳ thực trước kia tiểu thư là người vô cùng dịu dàng, cho nên……"

"Tiểu Thúy tỷ, ta hiểu mà. Có thể vào nơi này làm hạ nhân đã là phúc tu mấy kiếp của ta, ta sẽ cố gắng hầu hạ tiểu thư thực tốt, tỷ an tâm."

"Tốt lắm, ngươi đi đi, ta cũng phải nhanh chóng mang canh cho tiểu thư."

"Dạ." Đôi mắt tiểu nha đầu mang theo tiếu ý (ý cười), gật đầu thật mạnh, nhưng khi nhìn nàng đi xa, ánh mắt lại vô tình hiện lên một tia tàn nhẫn.

Trên bãi đất trống gần bờ hồ tại Đông Uyển, Vân Phi Vũ đem bài kiếm pháp múa hết một lần, sau đó nhìn về phía Tích Vô Nhai đang dựa vào tàng cây, chờ đợi đánh giá.

Tích Vô Nhai chậm rãi đi tới, trên mặt không có sự nghiêm khắc như mọi khi: "Chiêu thức đều nhớ kỹ, nhưng thân thể lại cứng ngắc, mỗi một kiếm hất, đâm, phẩy, khua, quét cũng không đúng chỗ. Luyện riêng từng chiêu đều rất tốt, tại sao khi kết hợp lại kém như vậy?"

Còn muốn tiếp tục nói, nhưng khi nhìn người trước mắt hai má đỏ bừng, hàng mi cong cụp xuống, ngữ khí hắn bất giác chậm lại: "Nhưng không sao, nàng cũng mới luyện năm ngày, chỉ dùng một ngày mà đã nhớ hết tất cả các chiêu thức, ba ngày luyện thuần thục từng chiêu, như vậy đã là rất tốt rồi."

Nói xong, nhanh chóng chuyển tới phía sau Vân Phi Vũ, một tay giữ lấy vòng eo y, một tay cầm lấy cánh tay đang nắm kiếm của y, cùng nhau múa từng đường kiếm: "Cẩn thận lĩnh hội, chiêu này phải đâm ra như vậy, sau đó quay lại như thế này, sau đó lại…."

Khi Bích Nha bưng trà cùng điểm tâm tới lập tức thấy tình cảnh này, Tích Vô Nhai kề sát phía sau tiểu thư nhà mình, tay nắm tay dạy nàng múa kiếm. Tuy rằng phương pháp dạy này cũng đúng, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: "Không cần dán chặt như vậy đi, ai mà không biết lại tưởng hai người đang tán tỉnh nhau đấy. Tiểu thư thực là, cũng không biết tự mình chú ý, bị người ta ăn đậu hủ rành rành như vậy."

(Viên: Tiểu Nha kia, tiểu thư ngươi là nam nhân, bị như vậy cũng chẳng tổn thất cái gì cả.

'Sưu' một tiếng, một thanh liễu diệp tiểu đao (Thanh đao nhỏ mảnh như lá liễu) lướt sát cạnh tai Viên Viên. Tiểu Nha cực kỳ khinh thường nhìn sinh vật tròn tròn một cái, nói lầm bầm: Tiểu thư là nam hay nữ không quan trọng, quan trọng là…. không thể tùy tiện để kẻ khác chạm vào, đương nhiên là trừ ta ra.)

Dường như thấy cảnh tượng này vô cùng chướng mắt, cực kỳ bất mãn, Bích Nha gào to: "Tiểu thư, luyện kiếm tới giờ ngọ rồi, đến ăn một chút điểm tâm bổ sung thể lực đi."

Nói thật, buổi sáng chỉ uống một bát canh, Vân Phi Vũ quả có chút đói bụng, bất quá, nguyên nhân y muốn rời đi lúc này không phải do đói, mà là đáy lòng dâng lên một cảm giác quái dị khó có thể khống chế.

Khi bàn tay bị Tích Vô Nhai nắm lấy, trái tim y bỗng nhiên đập nhanh hơn, trong lòng ngứa ngáy khó chịu vô cùng, sau đó, nhiệt độ của hắn truyền tới, còn có hương vị nhẹ nhàng khoan khoái, bàn tay thô ráp ấm áp, hơi thở nóng bỏng thỉnh thoảng lại truyền tới bên tai. Hết thảy những thứ này đều khiến *** thần Vân Phi Vũ lung lay, nội tâm vô cùng bối rối. Đối với cảm giác đến chính mình cũng không sao xác định được này, Vân Phi Vũ thực sự khó chịu, cũng vô cùng bất an.

Bích Nha đột nhiên xuất hiện giống như ân nhân cứu mạng của Vân Phi Vũ, giúp y lập tức thoát khỏi tình cảnh xấu hổ này, rút tay lại, nhanh chóng chạy đi, vừa không để ý hình tượng vừa kêu to: "Đói chết ta."

Đột nhiên bị phá đám, Tích Vô Nhai tất nhiên cảm thấy có chút mất hứng, nhưng nhìn người đang chạy trốn đỏ bừng cả hai tai cùng bước chân bối rối như vậy, tâm tình hắn lập tức vui vẻ, theo sau nàng đi tới thạch bàn, mỉm cười nâng chung trà lên, chăm chú nhìn nàng chậm chạp rót trà.

Vân Phi Vũ rơi vào trạng thái nôn nóng bất an, hiện tại còn bị người ta nhìn chằm chằm khiến y tức giận tới mức muốn bùng nổ, nhưng người đối diện giống như không có phát hiện ra chuyện này, thoải mái tự nhiên cầm lấy một khối điểm tâm màu trắng đưa tới trước mặt y: "Nàng nếm thử một chút, sáng nay ta cho người ra ngoài mua. Bánh bách hợp này ngon lắm."

Lửa lòng bùng cháy, nhưng đối mặt với nụ cười ấm áp của người nọ, thực sự khiến người ta không tìm ra lí do để phát hỏa. Vân Phi Vũ oán giận cắn điểm tâm, lại không biết hai má mình ửng hồng tựa làn nước trong veo quyến rũ mê người khiến cho ai đó hận không thể tiến tới cắn một ngụm.

Buông chung trà, lẳng lặng nhìn nàng ăn uống chẳng chút nho nhã, ánh mắt Tích Vô Nhai vô tình nổi lên một tia sủng nị mà chính hắn cũng không phát hiện. Nhìn nàng hùng hục uống trà khiến hắn không khỏi nhíu mày, đang định mở miệng nhắc nhở hai câu lại bị nước trà từ khóe miệng của nàng chảy xuống cằm hồn.

Một giọt nước trà trong suốt xanh biếc từ khóe miệng tràn ra không ngừng trượt xuống, chạy khắp da thịt trắng nõn như ngọc, men theo chiếc cằm nhỏ nhắn, cuối cùng lặng lẽ lưu vào chỗ sâu, nơi cổ áo rộng mở.

Tích Vô Nhai nhìn vậy, miệng khô lưỡi nóng, bất giác nuốt xuống một ngụm nước miếng, bụng dưới bốc hỏa khiến hắn hoảng sợ, lập tức vận công ngăn chặn dục vọng rối loạn, không khỏi âm thầm cười khổ bản thân càng lúc càng giống một nam nhân không thể thỏa mãn, nhưng mà… có lẽ chỉ đối mặt với nàng hắn mới như vậy.

Trầm ngâm nhìn người đối diện, hắn không khỏi đưa tay lên ngực tự hỏi: "Chẳng lẽ đúng như lời Mạc tiên sinh nói? Ta yêu nàng sao? Như vậy rốt cuộc là đúng hay sai? Là phúc hay họa?"

41. Quyển 2 - Chương 40: Tình Cảm Dần Sáng Tỏ

Dường như thời gian trôi qua rất chậm chạp, khi mặt trời chiếu những ánh sáng cuối cùng, Tích Vô Nhai lập tức kêu dừng lại. Tới lúc này, Vân Phi Vũ đã mệt lả, cả người không còn chút sức lực, vứt thanh kiếm xuống mặt đất liền nằm ngay xuống, chẳng có chút rụt rè nên có của nữ tử.

Bích Nha vừa cằn nhằn vừa đi tới, mà Tích Vô Nhai đứng ở bên cạnh đã trợn mắt há mồm nhìn nữ tử đang nằm trên mặt đất với tư thế hình chữ đại (chữ : hình người dang hai tay hai chân). Kinh ngạc, kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc cũng cực kỳ phẫn nộ khiến hắn nói không nên lời.

Khẳng định tình cảm trong lòng nhưng Tích Vô Nhai vẫn không dám chắc bản thân sẽ hoàn toàn chấp nhận nàng. Tuy nhiên cho tới hiện hiện tại, nhìn bộ dạng nàng như vậy, Tích Vô Nhai tiến từng bước tới cạnh,

túm lấy cánh tay, giọng điệu có phần nhiêm khắc: "Đứng lên, bộ dạng nàng như vậy là sao chứ?"

"A?" Vân Phi Vũ há to miệng, buồn bực nhìn nam nhân trước mắt, thầm nghĩ: "Ta nằm là việc của ta, liên can gì tới hắn chứ?"

Thấy nàng lộ vẻ mặt khó hiểu, Tích Vô Nhai quát: "Có nữ nhân nào như nàng không cơ chứ. Tùy tiện nằm trên mặt đất, cũng không để ý xem bên cạnh có ai, chẳng lẽ mẫu thân của nàng dạy nàng như vậy hay sao, không có một chút quan niệm đạo đức liêm sỉ?"

Từ lúc lạc vào thế giới này, mẫu thân là người gần gũi với Vân Phi Vũ nhất. Tuy nàng đã qua đời, nhưng y tuyệt đối không chấp nhận kẻ khác nói xấu nàng. Y lập tức đứng lên, vung tay thoát khỏi bàn tay của Tích Vô Nhai: "Ngươi nghĩ ngươi là ai chứ? Dựa vào cái gì mà đòi quản lý ta? Mẫu thân của ta dạy dỗ ra sao là chuyện của gia đình ta, ngươi quan tâm cái rắm!"

Nói xong, không quản cơ thể mềm nhũn, cố gắng bò lên khỏi mặt đất, bước thấp bước cao, thở hồng hộc hô: "Tiểu Nha, chúng ta trở về. Thấy người như thế lại càng thêm bực mình."

Tích Vô Nhai biết mình nhất thời xúc động đã lỡ lời, nhưng hắn thực sự không chịu được bộ dạng tùy tiện của nàng, tưởng tượng trước mặt nam nhân khác nàng cũng như vậy khiến hắn vô cùng tức giận.

Trong nháy mắt, Tích Vô Nhai phi thân tới trước mặt Vân Phi Vũ và nắm lấy ta nàng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chúng ta đã bái đường thành thân, nàng nói ta là ai sao? Chỉ cần một ngày nàng còn là nương tử của ta thì ta còn có quyền quản nàng."

"Ngươi…" Vân Phi Vũ không hiểu vì sao Tích Vô Nhai lại phát điên lên như vậy. Rõ ràng hắn vẫn luôn không cam tâm về cuộc hôn nhân này, hiện tại lại luôn miệng nói y là nương tử của hắn.

Trước tiên không bàn tới suy nghĩ của Vân Phi Vũ, từ hồi tới Tích gia, y luôn bị đối xử như một vị khách không được hoan nghênh, đâu có được hưởng thụ sự tôn trọng, mà người trước mắt lại đột nhiên muốn quản y khiến y không khỏi phẫn nộ, cười thành tiếng: "Ha ha ha Quả thực rất buồn cười. Ta là nương tử của ngươi? Ngươi là tướng công của ta? Chúng ta đã từng bái đường thành thân sao?"

Dùng sức gạt tay hắn ra, Vân Phi Vũ liên tục cười lạnh: "Nói còn hay hơn hát. Ta hỏi ngươi, khi ta vừa tới nơi này, ngươi lấy thân phận gì để giới thiệu ta với người của Tích phủ? Ta ở trong Tích gia các người bị đối xử như thế nào ngươi có biết hay không?"

Dường như Vân Phi Vũ thực sự căm tức, lấy tay chỉ lên ngực Tích Vô Nhai: "Ngươi thử để tay lên ngực tự hỏi xem, ngươi đã từng thật sự coi ta là nương tử của ngươi chưa? Ngươi có thực sự coi trọng cuộc hôn nhân này không? Trong mắt các ngươi thì ta là cái gì? Hàng hóa sao? Đạo cụ? Con rối? Ta khinh. Không chỉ nói các ngươi không thừa nhận ta, nói thật cho các ngươi biết, cho tới bây giờ ta cũng chẳng coi các ngươi ra gì. Mọi người đều chỉ làm theo nhu cầu thôi, hòa thuận thì tới, không hòa thuận thì đi. Nếu Tích đại thiếu gia ngài nhìn ta không vừa mắt, an tâm, đợi lát nữa ta thu dọn hành trang liền đi khỏi nơi này. Tiểu Nha, chúng ta đi!"

Không chú ý tới lời nói của mình có bao nhiêu ai oán, lúc này, trong lòng Vân Phi Vũ chỉ có hỏa nộ dạt dào.

"Không được phép đi!" Theo một tiếng hét lớn, Vân Phi Vũ rơi vào một vòng tay ấm áp nóng bỏng, không đợi y phản ứng, trên môi đã bị hai phiến hoa mềm mại ngọt ngào chặn lại, nhất thời, đầu óc trống rỗng.

Bích Nha nhìn ra Tích Vô Nhai thích tiểu thư nhà mình, nhưng nhìn một màn trấn động này, nàng trợn tròn hai mắt, gắt gao che miệng mình lại, ngây dại, không thể tin điều đang xảy ra trước mặt.

Nụ hôn bá đạo mang theo lửa giận dần chuyển thành nhẹ nhàng liếm lộng, tham lam quấn quýt. Vân Phi Vũ mơ mơ màng màng mở miệng, tùy ý hơi thở mang theo hương trà thơm mát xâm nhập, dây dưa cùng lưỡi của mình, mạnh mẽ xâm chiếm thành nội, không chỗ nào không mang theo sự khiêu khích.

Dục vọng dưới thân đã cứng rắn như thiết nhưng Tích Vô Nhai biết hiện tại chưa phải thời điểm thích hợp, không muốn buông ra tiểu mỹ nhân trong lòng, nhìn đôi mắt mê mang như nước, hai má đỏ bừng, có chút kiềm chế không được muốn lập tức dẫn nàng vào phòng, chính là bên tai truyền đến một tiếng ho khan làm cho hắn lập tức tỉnh táo lại. Biết bản thân thất thố, nhưng hắn vẫn không hối hận, bởi vì tiểu mỹ nhân trước mắt quá đỗi ngọt ngào.

Vân Phi Vũ cũng bị tiếng ho khan thức tỉnh, nghi hoặc mở mắt trừng gương mặt anh tuấn bao hàm tiếu ý cách mình quá gần, đột nhiên hồi tưởng lại nụ hôn khiến huyết áp tăng cao, nhiệt lưu dưới bụng không ngừng dâng lên, dục vọng cũng kêu gào càng thêm lợi hại.

Kinh hoảng đẩy Tích Vô Nhai ra, vì che dấu sự xấu hổ của mình, Vân Phi Vũ thống khổ ngồi xụp xuống, ôm chặt hai đầu gối, bắt đầu áp chế dục vọng đang ngẩng đầu.

"Tiểu thư, người làm sao vậy?"

"Nàng có chỗ nào không thoải mái?"

Hai người đang muốn tiến tới lại bị tiếng rống của Vân Phi Vũ khiến cho giật mình: "Đừng tới đây, cũng không được lại đây, dám lại đây thì cả đời này ta cũng không bao giờ tha thứ cho các ngươi."

Hai người không tiếp tục bước tới, lo lắng nhìn y, một hồi lâu sau mới thấy y ngẩng đầu lên, đôi mắt chăm chú nhìn mặt đất: "Ta không sao, để cho ta yên tĩnh một lúc. Các ngươi đi xa xa chút, ta muốn ở một mình."

Thấy sắc mặt y bất định, một hồi hồng một hồi trắng, bất quá… hình như thân thể không có vấn đề. Hai người liếc nhau, nhẹ nhàng cùng rời đi.

Bích Nha theo sát phía sau Tích Vô Nhai, mãi cho đến khi tới nơi rất xa mới dừng lại, nàng đã nhịn cả nửa ngày, hiện tại Vân Phi Vũ không có ở đây, lập tức bùng nổ.

"Tích công tử, nô tỳ chỉ là một hạ nhân, vốn không được xem vào chuyện của chủ nhân, nhưng ngài đối xử với tiểu thư như vậy… rốt cuộc ngài muốn làm gì? Một bên không thừa nhận quan hệ của hai người, một bên không ngừng khi dễ tiểu thư nhà ta. Cho dù tiểu thư nhà ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, nhưng nàng vẫn là một hoàng hoa khuê nữ, công tử làm như vậy…"

"An tâm, nàng là nương tử của ta, cũng là đại phu nhân của Tích gia, tới thời điểm cơm chiều ta sẽ tuyên bố."

Tích Vô Nhai nhìn chấm đen nho nhỏ đằng xa, bâng quơ nói ra những lời này, đánh gãy hàng loạt câu hỏi chất vấn của Bích Nha, khiến nàng nghẹn họng, không thể tiếp tục vấn đề.

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?" Vân Phi Vũ níu chặt tóc mình, có chút nản lòng ngồi trên mặt đất. Chính mình lại vì một nụ hôn lại nổi lên phản ứng, còn là bị một nam nhân hôn. Y thừa nhận cả ngày không được tự nhiên có thể là bởi vì để ý tới người kia, nhưng cũng không chứng tỏ y thích nam nhân nha!

Tuy rằng kiếp trước chưa từng yêu ai, cũng chưa từng thích qua nữ nhân nào, nhưng rõ ràng y cũng đâu có thích nam nhân. Nếu không phải đêm đó say rượu bị tên khốn kiếp kia mang lên giường, chỉ sợ y sẽ mang thân xử nam xuyên không tới đây, chính là… nụ hôn vừa rồi là sao chứ, có thể khiến y trầm mê trong đó, không thể kiềm chế bản thân yêu thích cái hương vị cùng cảm giác này. Nhớ tới nụ hôn vừa nãy, vật dưới thân lại bắt đầu rục rịch.

"Khốn kiếp!" Vân Phi Vũ tức giận đấm mạnh lên mặt đất, tuy rằng đấm trên thảm cỏ dày nhưng lực dội lại cũng đủ khiến bàn tay y đau đớn.

"Ai ui…" Xoa lên các đốt ngón tay sưng đỏ đau đớn, cả người lại ngả trên mặt đất, nhìn bầu trời đã ngả màu u ám, quang đãng không một áng mây.

"Chẳng lẽ ta thực sự thích nam nhân sao?" Y lầm bầm, cố dùng sức lắc mạnh đầu: "Tại sao lại có thể như vậy chứ? Yêu nam nhân? Đùa sao? Nhớ tới tên hỗn đản kiếp trước lại tức muốn chết… hừ hừ. Ta tức giận… không phải vì kẻ trên giường là nam nhân, mà là… mà là ta cũng là nam nhân, vì sao lại bị kẻ khác áp dưới thân, phải áp thì cũng là ta áp người khác. Thì ra là thế, khó trách ta không chán ghét bị nam nhân hôn, cũng chẳng cảm thấy ghê tởm. Chẳng lẽ đồng tính luyến ái cũng có thể di truyền hả trời?"

Nhớ lúc cha y trở về có mang theo tình nhân, khi phát giác người đó là nam nhân, bản thân quả thực có chút kinh ngạc, nhưng cũng không cảm thấy có gì bất ổn, lúc đó còn cảm thấy nam nhân gầy yếu kia đứng cạnh cha mình tương đối xứng đôi, chẳng lẽ thực sự là di truyền?

Càng ngày càng khẳng định mình có xu hướng đồng tính, Vân Phi Vũ vứt bỏ cơn tức giận, đồng thời cũng cảm thấy lo lắng. Chính mình đang giả dạng nữ nhân, mà xem ra người nọ lại thích nữ nhân, không phải chân chính bản thân mình. Nghĩ tới đó, trong lòng không khỏi cảm thấy chua sót.

Nghẹ giọng thở dài, nghĩ thầm: "Phải mau chóng rời khỏi đây, thừa dịp bản thân còn chưa dấn sâu vào việc này."

Tuy rằng bên dưới là thảm cỏ dày, nhưng hơi lạnh cuối thu vẫn từ từ dâng lên khỏi mặt đất. Mới nằm một lúc mà Vân Phi Vũ đã cảm thấy cả người lạnh như băng, lập tức đứng lên, nhìn chung quanh một lượt, dưới ánh sáng nhàn nhạt thấy được hai người đang đứng cách xa nơi này, chậm rãi rời đi.

42. Quyển 2 - Chương 41: Trời Dần Đen Tối

Thấy Vân Phi Vũ tới gần, Tích Vô Nhai thản nhiên dắt tay y: "Đi thôi, cũng nên tới phòng ăn dùng bữa tối."

Bỗng cảm thấy sợ hãi, Vân Phi Vũ bắt đầu giãy dụa, khẽ kêu lên: "Huynh làm cái gì vậy, buông ra, ta muốn trở về phòng."

Không cho y cơ hội giãy dụa, bàn tay Tích Vô Nhai nắm càng chặt, cũng không quay đầu lại mà vừa đi vừa nói: "Đợi lát nữa ta có chuyện muốn tuyên bố, từ nay về sau chúng ta sẽ cùng nhau dùng bữa."

"Rốt cuộc huynh muốn làm cái gì?"

Vân Phi Vũ tức giận, liên tục giãy dụa thân thể, nề hà nam nhân trước mắt võ công cao hơn y, sức mạnh so với y càng nhiều, dáng người lớn hơn y, hơn nữa cả ngày nay y luyện tập kiếm pháp, mệt mỏi không chịu nổi, căn bản không phải đối thủ của hắn.

Tích Vô Nhai gắt gao ôm Vân Phi Vũ vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng y, dùng giọng điệu dỗ dành tiểu hài tử thì thầm bên tai y: "Được rồi được rồi, không phải nàng mới giận ta không chịu thừa nhận nàng sao? Đợi lát nữa ta sẽ tuyên bố nàng là nương tử danh chính ngôn thuận của ta, được không?"

Nghe thấy lời này, Vân Phi Vũ ngừng dẫy dụa, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, thấy trên mặt hắn là nụ cười ôn nhu ngọt chết người, trong lòng vô tình xúc động.

"Tiểu thư!" giọng nói của Bích Nha vang lên sau lưng, Vân Phi Vũ đột nhiên nhớ tới mình cũng là nam nhân, lần đầu cảm thấy bất an với bản thân.

Thấy người trong lòng không nói gì, cũng không tiếp tục giãy dụa, Tích Vô Nhai kéo tay y: "Đi thôi, nàng luyện cả một ngày như vậy hẳn rất đói bụng, sớm đi ăn một chút rồi nghỉ ngơi."

"Không!" Vân Phi Vũ đột nhiên túm lấy cánh tay hắn, tiếp tục lắc đầu: "Không được, huynh không được tuyên bố."

"Vì sao?"

Gặp nam nhân quay đầu nhìn mình, tim Vân Phi Vũ 'thình thịch' nhảy loạn, nghĩ thầm trong lòng phải làm sao đây, nên làm cái gì bây giờ.....?

"Vì sao không thể tuyên bố?" Tích Vô Nhai hoàn toàn xoay người, nhìn y chăm chú.

"Bởi vì....bởi vì.... " Vân Phi Vũ suy nghĩ một lúc lâu cũng không sao tìm được một lý do, đành phải giả bộ nói chuyện không quan tâm tới đạo lý: "Không vì cái gì hết, huynh tưởng muốn gì nói nấy là được sao, nghĩ ta là ai chứ. Lúc trước không thừa nhận, hiện tại mới biết hối cải, bổn tiểu thư không ham!"

"Tại sao lại đột nhiên thay đổi thái độ thế này?" Tích Vô Nhai nhíu mày, nhưng nhìn người trước mặt không ngừng chớp mắt, trong lòng âm thầm cười: "Tiểu đông tây này, bây giờ còn muốn diễn trò."

Nhìn y một lúc, Tích Vô Nhai cúi đầu trầm tư: "Có phải ta quá gấp gáp hay không, cảm giác như đang ép hôn người ta vậy. Quên đi, vẫn chờ nàng chấp nhận ta rồi tuyên bố sau cũng được."

"Được rồi, ta đồng ý với nàng, có điều..." Lại kéo Vân Phi Vũ vào lòng, hắn thực sự yêu thích cảm giác được ôm y: "Từ nay về sau không được phép nói sẽ dọn ra ngoài, biết không?"

Chỉ cần không tuyên bố là tốt rồi. Vân Phi Vũ vừa nghe hắn trả lời liền liên tục gật đầu.

"Tốt lắm, chúng ta đi ăn cơm thôi."

"Ta... ta có thể về phòng mình ăn cơn hay không? Hiện tại ta mệt muốn chết, thực sự cần nghỉ ngơi trước."

Bị ánh mắt long lanh như chú cún nhỏ nhìn chằm chằm, Tích Vô Nhai cảm thấy thật đáng yêu, đưa tay nhu nhu cánh tay phải đang cầm kiếm của y, ôn nhu nói: "Được rồi, buổi tối nhớ kêu Bích Nha giúp nàng chườm nóng cánh tay này, nếu không, chỉ sợ ngày mai nàng không thể huy nổi một kiếm."

Vân Phi Vũ gật đầu. Tuy rằng bị coi là nữ nhân để che trở, nhưng đáy lòng vẫn nổi lên một tia cảm động.

"Đại thiếu gia."

Khi Tích Vô Nhai xoay người, phía trước truyền tới một tiếng kêu gọi sợ hãi. Đưa mắt nhìn lại, thì ra là nha hoàn hầu cận của muội muội.

Vẫn không tự chủ được mà kéo tay Vân Phi Vũ đi về phía trước vài bước: "Sao ngươi lại tới đây? Tìm ta có việc hay do Sương Nhi muốn tìm ta?"

Tiểu Thúy nhìn đại thiếu gia cùng Vân tiểu thư đang nắm tay nhau cùng những lời ban nãy vô tình nghe được, nàng dám khẳng định đại thiếu gia phi thường yêu thích vị Vân tiểu thư này. Tuy rằng đại thiếu gia rất thương tiểu thư, nhưng sự ôn nhu chăm sóc phát ra từ tận đáy lòng như thế này... nàng lần đầu được nhìn thấy.

"Tiểu Thúy?"

Từ trong sự bất ngờ tỉnh lại, Tiểu Thúy nhớ ra mục đích mình tới đây, lập tức sốt ruột nói: "Đại thiếu gia, tiểu thư sinh bệnh."

"Sao lại như vậy?"

Cảm thấy hắn đột nhiên sững lại, Vân Phi Vũ nghiêng đầu nhìn về phía hắn, thầm nghĩ: "Hắn thực sự lo cho thân nhân của mình đấy chứ."

"Nô tỳ cũng không biết."

Tiểu Thúy đột nhiên quỳ xuống, lệ rơi đầy mặt bắt đầu kể: "Buổi chiều còn tốt lắm, vậy mà lúc nãy đột nhiên tiểu thư lại bắt đầu nóng ran cả người, ói mửa. Nô tỳ đã tìm đại phu tới xem, chỉ thấy nói là nhiễm phong hàn, nhưng mà tiểu thư vẫn khỏe mạnh như vậy, tại sao đột nhiên lại nhiễm phong hàn chứ..."

Nghe nàng nói xong, Tích Vô Nhai nhẹ nhàng thở phào: "Đứng lên đi, một lúc nữa ta sẽ tới thăm." Sau đó kéo kéo Vân Phi Vũ: "Nàng cũng đi cùng ta chứ?"

Vân Phi Vũ mệt mỏi lắc đầu: "Ta muốn trở về phòng."

Dường như có chút không đành lòng, nhưng thấy cả ngày nay y không ngừng luyện kiếm, hắn liền gật đầu, sau đó quay lại nhìn về phía Bích Nha: "Nhớ rõ, phải giúp tiểu thư của ngươi chườm nóng tay phải, còn nữa, giúp nàng xoa bóp bả vai, nếu không ngày mai luyện tập sẽ rất đau."

"Dạ, nô tỳ đã biết."

Tích Vô Nhai vội vang theo Tiểu Thúy tới Tây Uyển, mà Vân Phi Vũ thực sự mệt mỏi, dùng thời gian gấp đôi ngày thường mới ra khỏi Đông Uyển. Đi qua đại sảnh lại thấy quản gia Vi bá mang theo một tiểu nha đầu vội vàng lướt qua, căn bản không có chú ý tới hai người vừa từ Đông Uyển đi ra.

Hiện tại Vân Phi Vũ cực kỳ mệt mỏi, chỉ muốn ngả lưng trên giường, chuyện người khác y cũng lười quan tâm, vẫn tiếp tục dùng tốc độ sên bò trở về Nam Uyển.

“Tiểu thư, người có thể một mình về trước được không?”

“?” Vân Phi Vũ khó hiểu nhìn Bích Nha.

“Người về trước nghỉ ngơi, ta tới nhà bếp lấy chút thức ăn, thuận tiện kêu bọn họ chuẩn bị nước ấm. Ta nghĩ hôm nay tiểu thư nên tắm mới tốt, có thể vơi bớt mệt mỏi.”

“Hắc hắc, vẫn là Tiểu Nha chu đáo nhất.” Vân Phi Vũ cười hì hì, nháy mắt với nàng mấy cái: “Vậy ta về trước, khi về thấy ta ngủ thì muội cứ ăn trước, đừng đánh thức ta.”

“Dạ, đã biết.”

Bích Nha lập tức đi về hướng phòng bếp, khi Vân Phi Vũ xoay người, nàng nhẹ nhàng động thân một cái đã đứng trên nóc đại sảnh, lặng lẽ đi theo lão quản gia và tiểu nha đầu kia.

Bắc Uyển là nơi chuyên môn đón tiếp khách khứa của Diệp Hương viên, nhưng trang viên Tích gia có rất ít khách tới thăm cho nên phần lớn thời gian nơi này đều vắng vẻ. Trừ bỏ ngày thường có hạ nhân tới quét tước dọn dẹp, bình thường sẽ không có ai tới nơi này.

Hiện tại, trong một góc cực kỳ hẻo lánh của Bắc Uyển, một vị lão giả với sắc mặt lo lắng đang nói điều gì đó với một tiểu cô nương, gương mặt nàng âm lãnh, cực kỳ bất mãn nói lại vài câu, sau đó lấy một chiếc bình nhỏ từ trong người ra ném về phía lão giả. Lão giả mở ra ngửi ngửi, sau đó xoay người, tươi cười rời đi.

Cho tới khi không thấy bóng dáng lão giả, tiểu cô nương mới nhẹ nhàng nhếch khóe môi, khinh thường nói: “Xuất hiện đi. Nếu đã tới đây rồi thì cần gì phải trốn tránh.”

“Quả thực là ngươi, Tống Mẫn. Vì sao ngươi lại ở nơi này?”

Bích Nha từ góc tường bước ra, lạnh lùng nhìn tiểu cô nương đứng cách mình một khoảng khá xa.

“Ha ha ….” Tiếng cười trong veo như chuông bạc từ miệng nàng cất lên: “Bích tỷ thực là lạnh lùng nha, lâu không gặp, vậy mà không hoan nghênh muội được một chút. Thật khiến muội thương tâm.”

Nói xong lại bước từng bước về phía trước, mà Bích Nha cũng nhanh chóng lui về phía sau, liễu diệp đao nằm gọn trong tay: “Đứng đó, không được nhúc nhích, bằng không đừng trách ta không biết nương tay.”

Tiểu cô nương thấy hàn quanh trong tay nàng liền đứng lại không hề nhúc nhích, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười như trước: “Được, được, muội muội không động đậy rồi đó, tỷ nên đem thứ vũ khí nguy hiểm đó thu lại nha. Tim muội không tốt, không chịu nổi kinh hách đâu.”

“Ít nói lời vô nghĩa, nói mau, vì sao ngươi có mặt ở đây? Còn nữa, có phải ngươi hạ độc Tích Ngưng Sương hay không?” Bích Nha cảnh giác nhìn nàng, lạnh lùng nói.

“Muội ở trong này đương nhiên là vì nhiệm vụ. Tích Ngưng Sương thì… không quen nhìn thái độ của nàng ta, chỉ là một chút trừng phạt nho nhỏ mà thôi.” Tiểu cô nương thu lại nụ cười giả tạo, thản nhiên nói.

“Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì? Ta ở nơi này vẫn chưa nhận được bất kì thông báo nào. Hẳn ngươi phải biết rõ, cùng một nơi sẽ không đồng thời xuất hiện hai thanh “Nhận”, trừ phi ta chết.”

(*Nhận: Lưỡi dao, sắc bén,….đại ý trong câu này có nghĩa là trong cùng một nơi sẽ không xuất hiện hai người có nhiệm vụ giám sát, sẵn sàng giết người bất kỳ lúc nào theo chỉ thị.)

“Đây là mệnh lệnh của bề trên, ngươi và ta chỉ là công cụ chấp hành mệnh lệnh, cần gì phải tìm hiểu kỹ như vậy. Cấp trên có hẳn là có lý do, hiện tại nhiệm vụ của ngươi là xem chừng ngũ tiểu thư, không cho nàng rời khỏi Tích gia. Việc này chắc ngươi không quên chứ. Chủ nhân hạ lệnh, chỉ cần ngũ tiểu thư rời đi, sẽ… giết không tha!”

Tống Mẫn mỉm cười làm động tác cắt cổ, mắt không hề chớp mà quan sát biểu hiện của Bích Nha, nhưng ánh mắt không sợ hãi của nàng lại khiến Tống Mẫn thất vọng, không thèm nói thêm lời nào.

Trước khi rời đi, Tống Mẫn lạnh lùng nói một câu: “Ngươi tự mình nghĩ cho kỹ, một nơi đồng thời xuất hiện hai thanh “Nhận” chứng tỏ bề trên đã nghi ngờ lòng trung thành của ngươi.”

Một mình lẳng lặng đứng trong góc khuất, tâm tư Bích Nha như bị lửa thiêu đốt dày vò. Hình dáng cùng giọng nói của Vân Phi Vũ không ngừng lướt qua tâm trí nàng.

Không biết đã đứng bao lâu, cho tới khi hai chân run lên, nàng mới lấy lại *** thần, nhìn chung quanh một vòng, bốn phía đã tối đen một mảnh, nhìn không thấy những ngón tay, nhưng đối với người từ nhỏ đã sống trong bóng tối như nàng mà nói, như thế này cũng không đáng kể.

Nhắm mắt định thần, áp chế cảm giác thấp thỏm lo âu trong tâm trí, bước tới trước, trên mặt đã khôi phục lại vẻ bình thản.

43. Quyển 2 - Chương 42: Sự Yên Lặng Trước Cơn Sóng Gió

Khi Tích Vô Nhai tới Tây Uyển, Tích Ngưng Sương đã nặng nề ngủ. Hắn thay nàng chẩn mạch, chỉ cảm thấy lúc nhanh lúc chậm, dường như cũng không ảnh hưởng tới tính mạng, hẳn là bị phong hàn mà thôi, lập tức kêu Tiểu Thúy làm theo những gì đại phu dặn dò.

Không bao lâu, Tiểu Thúy bưng chén dược thủy tiến vào, nói là thuốc Vi bá sắc chữa phong hàn. Tích Vô Nhai không nghi ngờ hắn, ôm lấy Tích Ngưng Sương, hai người phối hợp giúp nàng uống hết chén dược thủy này. Qua một canh giờ, Tích Vô Nhai lại giúp nàng chẩn mạch, lần này thì ổn định hơn nhiều quay sang nói với Tiểu Thúy: "Ngươi đi ăn gì đó đi, nơi này đã có ta."

"……." Tiểu Thúy nhìn Tích Ngưng Sương đang nằm trên giường, mặt mang ưu sầu.

"Không sao, dùng dược xong đã tốt hơn nhiều, ngươi mau đi đi."

"Dạ." Nghe Tích Vô Nhai cam đoan, lúc này nàng mới thả lỏng, an tâm đi dùng cơm chiều.

Khi Bích Nha trở về Nam Uyển, Vân Phi Vũ quả thực đang ngủ. Lẳng lặng ngồi ở bên giường nhìn y, qua một hồi lâu mới lay y dậy.

"Tiểu thư? Thức dậy ăn chút gì đi, người cứ như vậy tới nửa đêm sẽ đói đấy."

Vân Phi Vũ bị lay tỉnh, dụi ánh mắt nhập nhèm, bộ dạng mới tỉnh ngủ vừa mơ hồ vừa đáng yêu. Bích Nha đem khăn ấm trao cho y, nghĩ thầm: "Nếu để nam nhân kia thấy bộ dạng này, chỉ sợ trinh tiết tiểu thư khó bảo toàn."

Sau khi tắm rửa, Vân Phi Vũ nhẹ nhàng nằm trên giường, tùy ý để Bích Nha giúp mình xoa bóp bả vai, cánh tay cùng phía sau lưng.

"Tiểu thư, ta nghĩ người nên tránh xa Tích công tử một chút, nếu không rất khó cam đoan bí mật của người không bị phát hiện." Bích Nha đột nhiên lên tiếng.

"……."

Vân Phi Vũ ngoảnh đầu đi nơi khác, giọng điệu buồn rầu hờn dỗi nói: "Ta biết, nhưng mà… qua vài ngày nữa đi, ta sẽ mau chóng rèn luyện kiếm pháp, sau đó chúng ta cùng rời khỏi nơi này."

"….Thật sự phải rời khỏi sao?"

Bích Nha dừng động tác, ngữ khí có chút buồn bã.

Nhận thấy tiểu nha đầu có chút khác lạ, Vân Phi Vũ ngồi dậy, nắm lấy vai nàng hỏi: "Muội sao vậy?…Muội…. thích nơi này?"

Thấy nàng lắc đầu, lập tức hỏi tiếp: "Vậy thì vì cái gì? Tại sao ta có cảm giác muội không vui vẻ."

Bích Nha vội vàng nở nụ cười: "Tiểu thư, người hiểu sai rồi. Ta là lo lắng cho người, người có thể… rời khỏi Tích công tử?"

Tâm tư bị người khác nhìn thấu, từ chóp mũi tới hai bên tai Vân Phi Vũ bỗng đỏ bừng, run run nói: "Ta… ta chỉ là sùng bái hắn, không phải như muội nghĩ đâu. Hơn nữa… hơn nữa ta còn là nam nhân, hắn thích… là nữ tử."

Câu nói kế tiếp khiến không khí trở nên im lặng, hai người cũng không tiếp tục lên tiếng. Qua một lúc lâu, Bích Nha thở dài: "Sớm đi ngủ đi, sáng sớm mai tiểu thư còn phải luyện kiếm."

"Ân… muội cũng đi ngủ đi."

Cửa phòng khép lại, Vân Phi Vũ nghe tiếng bước chân đã đi xa, chậm rãi mở hai mắt, trong lòng một trận rung động, cảm giác chua sót lại một lần nữa tràn ngập trong ***g ngực. Đêm nay… thực khó khiến người ta có thể đi vào giấc mộng.

Sáng sớm hôm sau, Vân Phi Vũ đem theo đôi mắt gấu mèo rời giường. Bích Nha lo lắng nhìn y, nhưng cũng không hỏi nhiều, mà Tích Vô Nhai nhìn thấy lại lập tức nâng cằm y, liên tục hỏi y có chỗ nào không thoải mái.

Giải thích nhiều lần vì mình ngủ không ngon mà thôi, Tích Vô Nhai buông y ra đã là nửa canh giờ sau. Vân Phi Vũ phi thường bất đắc dĩ với cách quan tâm này của hắn, nhưng thâm tâm không ngừng cảm động.

Hai canh giờ trôi qua, Tích Vô Nhai thấy cánh tay y nâng lên có chút cố sức, không khỏi lên tiếng: "Cánh tay của nàng làm sao vậy? Ngày hôm qua không có làm theo ta dặn sao?" Sau đó đánh mắt nhìn Bích Nha.

Vân Phi Vũ dừng động tác, lắc lắc đầu: "Dùng nước ấm trườm qua, Tiểu Nha cũng giúp ta xoa bóp, có điều nâng kiếm vẫn hơi đau, không có sức lực."

Tích Vô Nhai nhíu mày, đến gần, kéo cánh tay phải của Vân Phi Vũ, đau lòng niết niết cánh tay y đang rụt lại.

"Ngoan, đừng nhúc nhích. Ngày hôm qua luyện rất nhiều, có thể tổn thương kinh mạch, ta giúp nàng xoa bóp."

Khoảng cách giữa hai người rất gần, còn có thể cảm nhận được hương vị trên người đối phương, không khí chung quanh dần nóng lên, tràn ngập những tia lửa, giống như có thể lập tức thiêu đốt tất cả.

Ai cũng không nói gì.

Bích Nha đứng cách đó không xa, vẻ mặt kỳ lạ nhìn về phía bọn họ, vẫn không lên tiếng quấy nhiễu. Hai người đều không nói một lời, hưởng thụ khoảng khắc ấm áp ngọt ngào.

"Đại thiếu gia, tiểu thư tỉnh lại!"

Âm thanh đột ngột đánh vỡ không khí tế nhị giữa hai người, Tích Vô Nhai ngừng tay một chút, quay đầu nhìn nha hoàn đang từ xa chạy lại, gật đầu: "Ừ, ta đã biết, kêu muội ấy nghỉ ngơi tốt, tới bữa trưa ta sẽ tới thăm."

Tiểu Thúy dừng bước, kinh ngạc nhìn Tích Vô Nha, hơn nửa ngay mới lắp bắp nói: "Người… hiện tại người không tới thăm tiểu thư?"

"Đến trưa ta sẽ tới thăm muội ấy." Tích Vô Nhai lặp lại một lần, gương mặt không hiện chút cảm xúc.

"…Dạ, nô tỳ hiểu rồi, nô tỳ trở về bẩm báo tiểu thư."

Tiểu Thúy gian nan nói hết câu, vội vàng rời đi.

"Nam nhân này sao lại như vậy chứ? Hôm qua thấy dáng vẻ hắn rất thương muội muội mà." Vân Phi Vũ khó hiểu trộm nhìn hắn, âm thầm nói trong lòng.

Tích Vô Nhai than nhẹ một tiếng, không phải hắn muốn làm như vậy, nhưng hắn hiểu được Tích Ngưng Sương còn chưa hết hy vọng. Hôm qua là do tình thế cấp bách nên hắn mới cùng nàng ở chung một phòng. Hôm nay nghe được nàng đã tỉnh lại, vốn định lập tức tới thăm, nhưng lại nhớ nụ hôn phát sinh ở Hòa Ninh trấn, hắn vội vàng dừng bước, không thể để hành vi trái luân lý này tiếp tục phát sinh, bởi vì trong lòng hắn, Tích Ngưng Sương mãi mãi chỉ là muội muội.

Quay đầu đối diện với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Vân Phi Vũ, nhịn không được lại kéo y vào lòng, thì thầm: "Sương Nhi mà hiểu chuyện như nàng thì tốt rồi."

"Hiểu chuyện? Ta sao?" Vân Phi Vũ nghĩ, nghĩ, lại nghĩ nha, nghĩ mãi cũng không biết hắn đang khen mình điều gì, nhưng nếu đã là khen ngợi, vậy thì chịu đi, tóm lại cũng không mất đi cân thịt nào.

Thấy nam nhân không chịu buông mình ra, Vân Phi Vũ nhẹ nhàng đẩy hắn: "Luyện kiếm."

Đột nhiên mất đi hơi ấm khiến Tích Vô Nhai cảm thấy trống rỗng, nhưng nhìn thái độ kiên định của người trước mặt liền mỉm cười thoải mái, nhập vai sư phụ nghiêm khắc.

Tiểu Thúy vội vàng trở lại Tây Uyển, đứng ngoài cửa phòng chủ nhân bồi hồi. Tiểu thư tỉnh lại liền hỏi thiếu gia, mà mình muốn nàng vui vẻ một chút nên đã ăn nói lung tung, còn bảo nhất định sẽ đưa đại thiếu gia tới. Nhưng hiện tại, chính mình cũng hết cách, bị mắng cũng không sao, chủ yếu là nàng không đành lòng thấy tiểu thư vì đại thiếu gia ngày càng lãnh đạm mà trở nên tiều tụy, lại càng ngày càng dữ dằn.

Trong lúc vô ý, nàng chạm tay lên cánh cửa, giọng nói Tích Ngưng Sương lập tức truyền tới: "Là ai ở bên ngoài, lập tức bước vào."

Tiểu Thúy căn môi, đẩy cửa mà vào, cúi đầu không dám nhìn người trên giường: "Tiểu thư, đại thiếu gia nói bữa trưa sẽ tới thăm."

"……."

Tích Ngưng Sương không nói gì, trong phòng chỉ còn tiếng hô hấp của hai người. Tiểu Thúy không nhịn được, lập tức quỳ xuống: "Thực xin lỗi tiểu thư. Đều do nô tỳ vô dụng. Thực xin lỗi, thực xin lỗi,…"

"Đứng lên đi, không liên quan tới ngươi, quyết định của đại ca không ai có thể thay đổi… khi ngươi tới, có phải đại ca vẫn đang dạy nữ nhân kia luyện kiếm?"

"Dạ." Tiểu Thúy đứng dậy đi tới bên giường, chần chờ, không biết có nên đem những gì mình nhìn thấy, nghe thấy nói cho nàng hay không.

Nàng vẫn dõi theo tình cảm của tiểu thư, vẫn đặt trong lòng. Ngay từ đầu nàng cũng không đồng ý đoạn tình cảm này. Tuy rằng biết hai người không có quan hệ huyết thống, nhưng mười mấy năm làm huynh muội, làm sao có thể nói thay đổi là thay đổi. Bất quá, nhìn tiểu thư kiên trì cùng thống khổ, nàng không thể bỏ mặc, tâm trí cũng bắt đầu thay đổi. Nàng hy vọng có thể giúp tiểu thư đạt được hạnh phúc.

Mặc dù hiểu bản thân cũng không giúp được nhiều, nhưng Tiểu Thúy vẫn muốn tận lực hỗ trợ tiểu thư. Đối với sự việc hôm qua, nàng vốn cũng không muốn nói cho Tích Ngưng Sương, một là sợ tiểu thư thương tâm, hai là không muốn nhiều chuyện. Kế hoạch của tiểu thư là gì, nàng cũng không rõ, nhưng cảm thấy dường như sự kiện lần trước là do tiểu thư gây nên, cho nên nàng tính giấu diếm. Nhưng nhìn tới thái độ của đại thiếu gia, nàng có chút tức giận, thầm nghĩ, chẳng lẽ luyện kiếm so với sức khỏe của muội muội đang sinh bệnh còn quan trọng hơn sao?

Bất mãn trong lòng dâng lên, nàng quyết định mang mọi việc mình chứng kiến kể lại để tiểu thư có chuẩn bị trước.

"Tiểu thư, người có thể bình tĩnh nghe nô tỳ nói chuyện này không?"

Tích Ngưng Sương có chút nghi hoặc, lần đầu tiên nàng thấy Tiểu Thúy nghiêm túc như vậy, chần chờ gật gật đầu, nâng tay ý bảo nàng ngồi xuống.

Tiểu Thúy nhìn chung quanh, đóng cửa, sau đó mới tới bên giường, đem những gì nghe được, thấy được tối qua nói ra. Sắc mặt Tích Ngưng Sương mỗi lúc một khó coi, nàng dùng tốc độ nhanh nhất kể lại, sau đó thật cẩn thận nhìn tiểu thư nhà mình, không dám thở mạnh.

Không khí trong phòng trở nên ngưng trọng đầy áp lực, Tiểu Thúy ngồi trên ghế đã cảm thấy thân thể có chút cứng ngắc, nhưng vẫn không dám cử động, cho tới khi nghe Tích Ngưng Sương gọi lại, nàng mới cố gắng bước lên phía trước với cái eo nhức mỏi.

"Ngươi đi tìm Vi bá tới đây, nói ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng. Gọi hắn tới đây ngay lập tức."

"Dạ, nô tỳ lập tức đi."

Nghe thấy cửa phòng đóng lại, gương mặt bình tĩnh lập tức trở nên dữ tợn, Tích Ngưng Sương xé rách chiếc áo ngủ bằng gấm trong tay, lý trí hoàn toàn bị sự đố kỵ che lấp.

44. Quyển 2 - Chương 43: Sa Lưới

"Tiểu Thúy, ngươi trông cửa, ta cùng Vi bá thương lượng một chút."

Hai người vừa bước vào cửa, Tích Ngưng Sương lập tức ra lệnh, Tiểu Thúy nghe lời, xoay người ra ngoài, đem cửa đóng lại, lặng lẽ đứng canh gác, nội tâm lại tiếp tục bất an, nàng vẫn mong chờ tiểu thư sớm đạt được hạnh phúc.

"Vi bá, ta phải làm sao đây? Đại ca muốn thừa nhận nữ nhân kia, ta nên làm như thế nào bây giờ? Ta không muốn như vậy, người nhất định phải giúp ta, Vi bá…."

Cánh cửa vừa khép lại, Tích Ngưng Sương lập tức lệ rơi đầy mặt, bắt lấy tay áo lão quản gia khóc nức nở, trong nháy mắt, nàng lại phẫn hận gào khóc: "Không được, nhất định phải diệt trừ nàng. Vi bá, người giúp ta đi, tìm người thủ tiêu nàng có được không, được không Vi bá…"

Nhìn Tích Ngưng Sương thương tâm đau khổ, lão quản gia đưa tay vỗ về nàng, thốt lên lời nói bất đồng trước kia: "An tâm, Vi bá nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp người."

"Thật sao?" Tích Ngưng Sương ngấn lệ, ngửa đầu nhìn hắn.

Lão quản gia gật đầu, chần chờ trong chốc lát, sắc mặt ngưng trọng nói: "Diệt trừ hay cái gì thì từ nay không được phép nói, bị đại thiếu gia nghe được sẽ không xong, hiểu chưa?"

Nâng tay lau khô nước mắt, Tích Ngưng Sương gật đầu hỏi tiếp: "Vi bá chuẩn bị làm thế nào?"

Lão quản gia nhăn mặt, những nếp nhăn thi nhau kéo lại, lộ ra vẻ từ ái: "Ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, ta sẽ sắp xếp tất cả. Vi bá vĩnh viễn đứng về phía người."

"Ân."

Nghe được lời cam đoan như vậy, rốt cuộc Tích Ngưng Sương cũng an tâm, mà lão quản gia thu xếp ổn thỏa cho nàng, khi bước chân tới cửa, trên người tản ra một trận hàn ý. Tiểu Thúy đứng ở cửa nhìn thấy sắc mặt âm trầm của hắn, nhất thời kinh hãi, quên cả hít thở, trong mắt tràn ngập cảm giác xa lạ cùng hoảng sợ.

Lại qua mấy ngày, kiếm pháp của Vân Phi Vũ mỗi lúc một thành thục, mà mâu thuẫn trong lòng y cũng càng thêm rối loạn. Một bên không ngừng luyện kiếm, một bên lại có cảm giác mất mác, muốn sớm ngày rời đi rồi lại cảm thấy tịch mịch. Tâm trạng phức tạp mâu thuẫn đó lại không người nào có thể cùng y chia sẻ, hóa giải ưu phiền.

"Còn hai ngày…" Ngồi ở mép giường, y thở dài, nhìn Bích Nha bưng nước ấm vào phòng, nhận khăn ấm từ nàng, y mở miệng nói: "Tiểu Nha, hôm nay muội không cần theo ta, đi ra ngoài mua vài thứ đi."

"?"

Y nhìn về chiếc bàn gỗ mà bĩu môi: "Ta đã viết hết lên giấy, muội xem còn thiếu thứ gì thì tự mua thêm, miễn cho trước khi rời đi lại vội vội vàng vàng."

Bích Nha mấp máy môi một chút, sau đó lập tức nhắm mắt, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu thư đã quyết định ngày rời đi rồi sao?"

"Ân, ngày mốt rời đi, không thể tiếp tục chần chờ, nếu không…." Câu kế tiếp, y không thể không biết xấu hổ mà nói ra miệng, nhưng Bích Nha cũng thực biết ý, không tiếp tục hỏi, vấn đề sáng nay cứ như vậy mà chấm dứt.

Trên đường tới Đông Uyển, cước bộ mỗi lúc một nặng nề, phiền muộn trong lòng trở thành áp lực, lần đầu động tâm mà đối phương lại là nam nhân, nhưng nam nhân đó hình như… chỉ thích nữ nhân.

Không chú ý phía trước có người vội vàng chạy lại, thiếu chút nữa đụng trúng mình, không đợi y thấy rõ ràng là ai, chợt nghe đối phương vội vàng giải thích. Giọng nói đó… y nhận ra đó là lão quản gia Vi bá.

Tuy rằng y chẳng thích vị quản gia này, nhưng nghĩ mình sắp rời đi, cũng không muốn tính toán chi li chuyện quá khứ, tóm lại không phải về sau sẽ không gặp lại sao.

Nghĩ tới đó, y mỉm cười: "Ta không sao, quản gia lão bá không nên như vậy."

Lão quản gia nghe vậy, gương mặt rám nắng thế nhưng lại hồng hồng, cười khổ lắc đầu, cúi đầu hành lễ với y: "Vân tiểu thư thực đại nhân đại lượng. Lão nô vì những mạo phạm trước kia mà tạ lỗi cùng người."

"Lão bá nghiêm trọng vấn đề, những gì xảy ra trước kia ta đều quên, những ngày còn lại, chúng ta nên chung sống hòa thuận đi."

Lão quản gia đứng thẳng dậy, mỉm cười, sau đó lại gật đầu: "Ánh mắt của đại thiếu gia thực sự rất tốt, có thể lấy được thê tử xinh đẹp lại am hiểu như người quả là phúc của Tích gia!"

"Quản gia lão bá nói đùa!" Vân Phi Vũ cười khổ: "Ta cùng Tích công tử chỉ vì lợi ích mới tới bên nhau, giống như huynh ấy… hắn là nên tìm một nữ tử ôn nhu biết chăm sóc cho mình. Ta cùng huynh ấy… không có khả năng!"

Lão quản gia không ngờ y sẽ thốt lên những lời này, ngây ngốc, sau đó nói: "Vân tiểu thư không biết sao? Đại thiếu gia đã chuẩn bị mười ngày sau tiến hành đại hôn. Thiếu gia muốn chuẩn bị đại tiệc chiêu đãi bằng hữu tứ phương, đem quan hệ của hai người thông cáo thiên hạ, nói rằng muốn cho người một hôn lễ long trọng. Vân tiểu thư, lão nô nhiều chuyện nói một câu, kỳ thực… đại thiếu gia thực sự để ý người. Lão nô theo thiếu gia hơn hai mươi năm, lần đầu thấy thiếu gia hao tâm tổn trí để khiến người khác vui vẻ, cho nên… thỉnh tiểu thư không cần hoài nghi tâm ý của đại thiếu gia, được không?"

"…."

Vân Phi Vũ không biết nên nói thế nào cho phải, kinh ngạc đứng tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

"Vân tiểu thư, Vân tiểu thư?" Thấy Vân Phi Vũ bất động cũng không nói lời nào, lão quản gia có chút nóng ruột, liên tục giải thích: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, là lão nô nhiều lời. Vân tiểu thư, người không sao chứ? Những lời lão nô nói người đừng để ý… ta tưởng việc này sẽ khiến người vui vẻ… phải làm sao bây giờ? Thực xin lỗi, thực xin lỗi…"

"A!" Vẻ mặt lo lắng của lão quản gia hiện lên trước mắt, rốt cuộc Vân Phi Vũ cũng hồi phục *** thần, y lắc đầu: "Ta không trách ngài, chỉ là vô cùng kinh ngạc. Đúng rồi, ngài vừa gặp Tích công tử? Huynh đang ở nơi nào?"

"Lão nô mới từ phòng đại thiếu gia đi ra, có lẽ hiện tại thiếu gia đang ở thư phòng, nghe nói muốn…." Không đợi lão quản gia nói xong, Vân Phi Vũ chạy về hướng thư phòng nhanh như chớp, nếu giờ phút này y ngoảnh lại, chắc chắn có thể thấy được vẻ mặt vừa thực hiện thành công việc gì đó của lão quản gia.

Cửa thư phòng đột nhiên bị mở toang, Tích Vô Nhai nhìn người đứng ngoài cửa, trên mặt hiện lên một chút nghi hoặc, sau đó bảo hai người trong phòng lui ra, mỉm cười tiến lại đón nàng: "Chạy tới sao? Có chuyện gì mà nàng lại kích động như vậy?"

Vân Phi Vũ đẩy hắn ra, trừng mắt liếc một cái, sau đó tự mình ngồi lên ghế, rót một chung trà uống lấy hơi, tức giận nói: "Huynh phải hủy yến hội chiêu đãi bằng hữu tứ phương. Đó là chuyện của huynh, chỉ cần đừng kéo ta xuống nước là được rồi."

Tích Vô Nhai kinh ngạc, nhìn y cả nửa ngày mới hỏi: "Tại sao nàng lại biết?"

"Là do…." Vừa định nói do lão quản gia tiết lộ, nhưng thấy Tích Vô Nhai không có ý giấu diếm, bản thân cũng không muốn nói cho hắn biết. Chỉ sợ hắn biết được sẽ gây khó dễ cho người ta.

Gương mặt nhỏ nhắn khẽ hất lên, nói lầm bầm: "Huynh không cần quan tâm ai nói cho ta biết, tóm lại là ta đã biết. Ta đến chỉ để nói với huynh rằng ta sẽ không tham gia. Huynh muốn bái đường thành thân thì tìm người khác đi."

Nói xong, đứng lên định đi ra khỏi cửa, nhưng chưa đợi y tiến thêm một bước, cả thân thể đã rơi vào một cái ôm ấm áp mà mềm mại.

Vừa định giãy, đỉnh đầu lại truyền tới thanh âm bất đắc dĩ: "Ta không có ý định giấu diếm nàng, chính là muốn chuẩn bị tốt mọi thứ mới nói ra, aizz…."

Hai tay siết thêm chặt, đem người trong lòng ôm sát, Tích Vô Nhai thì thầm: "Vẫn tự nhủ phải đợi nàng thừa nhận mới được công khai, nhưng nàng khiến ta có cảm giác lúc gần lúc xa. Ta thực sợ hãi một ngày nào đó nàng sẽ đột nhiên biến mất, nhưng ta cũng không muốn trói buộc nàng cả đời, cho nên mới nghĩ ra biện pháp này, muốn cho nàng một cơ hội lựa chọn công bằng. Ngày đó, ta sẽ không ép buộc nàng xuất hiện, chính là… ta sẽ ở đại sảnh chờ nàng, sẽ chờ đến khi nàng xuất hiện mới thôi."

……

Thời gian chầm chậm trôi qua, tâm tình Vân Phi Vũ một mảnh hỗn loạn, bị thông báo như vậy, lại do người mình yêu thương nói rõ, y có thể nào không động tâm đây?

"Chính là… thân phận nam nhân không thể thay đổi, nếu hắn phát hiện bí mật này… hắn còn có thể ôn nhu chăm sóc, có thể vẫn nói với mình những lời này sao? Chỉ sợ hắn biết chân tướng, nghênh đón mình chính là một câu "Cút ngay" mà thôi."

Vân Phi Vũ ôm lấy thắt lưng Tích Vô Nhai, hoàn toàn tựa đầu lên ngực hắn, lặng lặng ôm, trong lòng thầm nhủ: "Có lẽ… đây là lần cuối cùng."

Không đồng ý cũng không cự tuyệt, Tích Vô Nhai thực sự cho y thời gian suy nghĩ. Hai người vẫn như cũ, cùng nhau luyện kiếm, hướng dẫn, luyện kiếm, hướng dẫn…

Ngày tiếp theo, Vân Phi Vũ nhiều lần mắc lỗi, Tích Vô Nhai hơi nhíu mày: "Kiếm pháp lộn xộn, nên nhanh nàng lại chậm, nên chậm nàng lại dừng động tác. Hôm nay rốt cuộc nàng làm sao vậy? Có tâm sự?"

"……."

Vân Phi Vũ chăm chú nhìn hắn một cái, miệng mấp máy nhưng vẫn không nói lên một từ. Còn Tích Vô Nhai nhớ tới việc ngày hôm qua, thầm nghĩ y vì chuyện này mà phiền não, đi tới vuốt vuốt đầu y, nhỏ giọng nói: "Ngốc nghếch, ta sẽ không bắt nàng làm chuyện nàng không muốn. Vẫn còn thời gian, nàng chậm rãi suy nghĩ, không cần vội."

Vân Phi Vũ ngẩng đầu, chằm chằm nhìn Tích Vô Nhai, đột nhiên giữ chặt vạt áo hắn kéo lại gần mình. Ngay khi môi hai người sắp chạm nhau, từ xa truyền tới tiếng la lo lắng: "Công tử, đã xảy ra chuyện, nhanh tới thư phòng."

45. Quyển 2 - Chương 44: Hai Mặt Của Ái Tình

Tích Vô Nhai áy náy, cười cười nhìn người trước mặt đỏ bừng hai má, nhẹ nhàng hôn lên trán y, sau đó ghé xuống bên tai y nói nhỏ: "Xong việc ta sẽ trở lại, chờ ta."

Cho tới khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất, Vân Phi Vũ ngã ra sau, che mặt nằm trên thảm cỏ.

Tức chết mất, lần đầu chủ động hôn, nửa đường lại xuất hiện một tên Trình Giảo Kim cản trở. Vốn đây là ngày cuối cùng, mà nụ hôn này coi như nụ hôn ly biệt của hai người, nhưng ông trời…ngay cả cơ hội này cũng không cho y. Xem ra không vứt bỏ không được. Vân Phi Vũ ôm đầu cười khổ, chóp mũi chua sót.

Lẳng lặng nằm trên bãi cỏ nghĩ tới việc ngày mai sẽ rời đi, tâm tình vẫn không sao hồi phục, cũng không có cách nào tiếp tục luyện kiếm. Dưới ánh nắng ấm áp, y có cảm giác muốn ngủ, cho tới khi bị bóng người bao phủ, đỉnh đầu truyền tới tiếng quát lạnh lùng, y đột nhiên tỉnh dậy.

"Đứng lên!"

Hé mắt ngước lên, nửa ngày mới nhận ra đó là Tích Vô Nhai. Nhìn sắc mặt hắn khó coi vô cùng, y khẳng định hắn lại tức giận mình tùy tiện nằm trên mặt đất.

Vân Phi Vũ đứng lên, sắp chia tay, y cũng không muốn lưu lại ấn tượng xấu với hắn.

Ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân, thấy sắc mặt hắn dường như vẫn rất khó coi, Vân Phi Vũ nghi hoặc hỏi một câu: "Huynh làm sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?"

Nam nhân nắm chặt cổ tay y, nâng lên cao kéo y tới gần, từng từ toát ra khỏi kẽ răng: "Nói, có phải nàng mật báo hay không?"

"?"

Vân Phi Vũ cực kỳ khó hiểu về câu hỏi của hắn, nhưng cổ tay đau nhức cũng khiến y không thể suy nghĩ nhiều, một bên giãy dụa, một bên gào thét: "Buông tay, mau buông tay, huynh làm ta đau, vô cớ nói ta mật báo, thông báo cái gì, báo cáo gì cơ chứ, hỗn đản, buông tay…."

"Không rõ?" Hắn nắm cổ tay Vân Phi Vũ càng mạnh, nhìn mắt y nổi lên hơi nước, gương mặt lộ vẻ đau đớn, nghe cổ tay y trong tay mình 'răng rắc' kêu lên, nhưng vẫn không thể đạp tắt hỏa nộ vì bị phản bội trong lòng hắn.

"Nàng vẫn không rõ? Ngày hôm qua đột nhiên xông vào thư phòng thật sự là tìm ta nói về việc chúc mừng hôn sự? Không phải đi thăm dò tình huống hay tin tức, sau đó đem hết thảy mọi thứ bẩm báo cho Vân gia?"

Vân Phi Vũ bị hắn rống giận chất vấn, y tựa hồ quên đi cổ tay đau đớn, giật mình nhìn Tích Vô Nhai, bật thốt lên: "Vì sao ta phải báo tin cho Vân gia?"

"……"

Dường như Tích Vô Nhai không dự đoán y sẽ không trả lời mà hỏi ngược lại, hắn sững lại một lúc, sau đó lại nghiến răng nghiến lợi nói: "Lại muốn lừa gạt ta sao? Vân gia chung quy vẫn là Vân gia, vẫn tựa cẩu ăn thỉ giống nhau. Vân gia các người làm việc gì mà chẳng mang theo mục đích."

Nghe những lời này, nhìn người trước mắt, Vân Phi Vũ rất muốn khóc, rồi lại rất muốn cười, cổ tay truyền tới cảm giác đau nhói như bị bóp nát cũng không cách nào áp chế nỗi bi ai, khổ sở trong lòng: "Thì ra, ta ở trong lòng huynh chính là loại người như vậy…. ha ha ha ha ha"

Đôi mắt ngấn lệ nhưng kiên cường không rơi xuống một giọt, y cười cực kỳ đường hoàng, cũng cực kỳ đau thương. Lần đầu tiên y thực sự hiểu được cảm giác yêu một người không tin tưởng mình là chuyện bi ai tới cỡ nào, nhớ tới câu nói kia: "Yêu sâu sắc bao nhiêu, tổn thương nhiều bấy nhiêu.", thì ra là thế, thì ra là thế,……

Giọng nói hòa lẫn tiếng cười sang sảng biến khàn khàn, nước mắt cũng vì tiếng cười này mà tràn xuống. Tích Vô Nhai kinh hoảng buông tay, muốn ôm lấy y lại không cách nào vươn tay, chỉ có thể nhìn y đứng trước mặt mình cười, không thể lên tiếng.

Thân thể rung động tựa lá rụng trước gió, thoạt nhìn thật đơn độc cùng bất lực. Trước khung cảnh hiu quạnh này, tiếng cười của y vẫn vang lên rõ ràng nhưng nước mắt cũng không ngừng chảy xuống. Tâm tình Tích Vô Nhai dâng lên từng đợt sóng lớn.

"Đừng cười, cầu xin nàng, đừng cười!" Không thể chịu được tiếng cười thê lương ấy, Tích Vô Nhai nắm chặt tay, cố nén cảm giác muốn ôm y vào lòng, quay đầu… thấp giọng cầu xin.

Hai trạng thái đối lập, một người si ngốc cười một cách đau khổ, một kẻ cúi đầu tựa như đang cố gắng nhẫn nại điều gì. Đây chính là tình cảnh Mạc Bạch nhìn thấy khi tới được nơi này.

Khi Tích Vô Nhai nghe được người truyền tin bị đả thương, mật lệnh bị cướp, hắn lập tức chụp một chưởng lên bàn, chạy khỏi thư phòng, mà Mạc Bạch vừa thấy hắn như vậy, tuy rằng bất đắc dĩ nhưng cũng không thể không ở lại thay hắn giải quyết vấn đề. Đến khi xử lý xong, tìm được hắn thì liền thấy không khí nghiêm trọng giữa hai người.

Mạc Bạch khẽ ai thán trong lòng, nghĩ thầm: "Ái tình thực sự có thể khiến người ta trở nên si ngốc sao? Xem tình trạng này có thể đoán được công tử chẳng phân biệt trắng đen mà chạy tới chất vấn, còn Vân tiểu thư nhất định không chịu giải thích một từ. Lệ thoát ra từ tận đáy lòng, cười theo nỗi đau đớn từ tận tâm can, sợ là bất kể kẻ nào nhìn thấy cũng đau lòng."

Kỳ thực y cũng không muốn quấy nhiễu hai người, nhưng nhìn tình cảnh như vậy, chỉ sợ Vân tiểu thư chịu không nổi sẽ ngất đi, thậm chí có thể sinh bệnh nguy hiểm tới tính mạng. Tới khi đó, cho dù công tử có tìm ra chân tướng cũng hối hận không kịp.

Ho nhẹ một tiếng, nhưng hai người tựa hồ vẫn không phát hiện, Mạc Bạch đành phải mở miệng: "Công tử, việc này còn rất nhiều điểm đáng ngờ, ta nghĩ vẫn nên điều tra xong rồi hãy định đoạt. Người thấy như thế nào? Hơn nữa, Vân tiểu thư…."

Mạc Bạch còn chưa kịp nói xong, thân thể Vân Phi Vũ lập tức ngã về phía sau.

Vừa rồi một hơi vừa khóc vừa cười, lúc này lại bị Mạc Bạch xen vào, trong khoảnh khắc, tất cả khí tực đều tiêu tan, y rốt cuộc cũng không kiên trì nổi, chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng ngã về phía sau, trước mắt tối sầm, hoa lệ ngất đi.

Không đợi Mạc Bạch cất tiếng, Tích Vô Nhai đã ra tay, vội vàng ôm lấy Vân Phi Vũ. Cúi đầu nhìn người trong lòng, ngày thường hai má hồng nhuận mà giờ phút này trở nên tái nhợt, gương mặt còn chưa khô lệ, đôi môi trắng bệch không biết đã bị cắn nát từ khi nào, tràn ra vệt máu nhàn nhạt, đỏ tươi chói mắt.

Tích Vô Nhai ôm Vân Phi Vũ thật chặt. Lời nói của Mạch Bạch, hắn nghe được. Kỳ thực trong thời gian trầm mặc khi nãy, hắn đã hồi phục bình tĩnh, cũng bắt đầu cẩn thận tự hỏi, chính là người trước mặt thương tâm lúc khóc lúc cười khiến hắn không có dũng khí đối diện với y.

"Ta đưa nàng trở về phòng trước, các ngươi tới thư phòng chờ ta." Dùng chân khí vận hành một vòng bảo vệ tâm mạch của Vân Phi Vũ, cảm nhận được thân thể y dần ấm lên, lúc này Tích Vô Nhai mới nhẹ nhàng thở ra.

"Vẫn nên đi tìm đại phu mới tốt." Mạc Bạch đề nghị.

Tích Vô Nhai nhìn gương mặt y tái nhợt, gật gật đầu, Tiểu Hổ Tử lập tức phi thân rời đi.

Hai người bước đi, Mạc Bạch đột nhiên lên tiếng: "Ta nghĩ nên phái người giám sát Nam Uyển."

Tích Vô Nhai dừng bước, kinh ngạc nhìn về phía y, không nói một lời.

Mạc Bạch vuốt chòm râu, cười nói: "Cái này gọi là giương đông kích tây. Chúng ta gióng trống khua chiêng giám thị Nam Uyển, sau đó âm thầm bố trí tìm ra thủ phạm, chẳng qua……" y nhìn Vân Phi Vũ nhắm chặt hai mắt, day dứt nói: "Phải ủy khuất Vân tiểu thư một thời gian."

Tích Vô Nhai nhìn người trong lòng, cúi đầu hôn lên hai má lạnh như băng của y, không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của Mạc Bạch, ngưng thần suy nghĩ: "Người đứng sau việc này chắc chắn là Vân gia. Ta nghĩ bọn họ tuyệt đối không bỏ qua như vậy. Dù sao mật lệnh cũng chỉ nhắc tới một bộ phận binh lực nhỏ, bọn họ nhất định sẽ tiếp tục hành động, việc này sẽ giao cho ngài âm thầm phụ trách, ta sẽ xử lí chuyện bên ngoài"

Mạc Bạch nghe xong cúi người tỏ vẻ nhận lệnh, sau đó lập tức trêu đùa: "Công tử không sợ hiểu lầm ngày càng sâu, nàng sẽ không bao giờ… tha thứ cho người nữa?"

"Không sợ." Ôm sát người trong lòng, Tích Vô Nhai thì thầm: "Nếu cả đời này nàng không tha thứ cho ta vậy ta sẽ đợi cho tới chết, vẫn đợi cho tới khi nàng chịu tha thứ mới thôi."

Mạc Bạch chăm chú nhìn hắn từ phía sau, hơn nửa ngày mới lắc đầu thở dài, thầm nghĩ: "Như thế này rốt cuộc là tốt hay vẫn là không tốt đây?"

46. Quyển 2 - Chương 45: Vẫn Nên Rời Khỏi

Từ bên ngoài trở về, mới bước vào cửa Nam Uyển, cảm giác lo lắng đột nhiên dâng lên, Bích Nha căng thẳng, vừa đi vừa cẩn thận xem xét hai bên. Ngày thường trong trang viên rất ít hộ vệ mà hôm nay ở Nam Uyển, cách một trượng lại xuất hiện hai người. Nàng phát hiện có điểm không đúng, nhanh chóng trở về phòng.

"Tiểu thư, tiểu thư……."

Vừa gọi, Bích Nha vừa đẩy cửa tiến vào, liếc mắt một cái liền thấy tiểu thư nhà mình sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, không nhúc nhích, thoạt nhìn thực giống một pho tượng không có sinh mệnh, mỏng manh dễ vỡ.

"Tiểu thư!" Nàng thét lên sợ hãi, đẩy mạnh nha hoàn bên cạnh, đưa tay tới gần mũi người nằm trên giường, cảm nhận được hô hấp vững vàng mới nhẹ nhàng thở phào.

Quay đầu, hai mắt mang hàn quang, khẩu khí lạnh lùng: "Nói, rốt cuộc là tại sao tiểu thư nhà ta lại trở nên như thế này?"

Tiểu nha hoàn gặp sự đe dọa như vậy, nhất thời sợ hãi, lắp bắp nói: "Ta…ta không rõ ràng lắm. Là…là đại… thiếu gia hạ lệnh để ta tới chăm sóc…. chăm sóc… Vân tiểu thư."

Biểu hiện của người trước mắt quả thực giống như không biết chuyện gì xảy ra. Xem ra muốn biết chân tướng thì phải chờ tiểu thư nhà mình tỉnh lại. Bích Nha quay đầu nhìn về phía y, ánh mắt lập tức trở nên ôn nhu vô cùng, thản nhiên nói: "Ngươi đi đi, tiểu thư nhà ta có ta hầu hạ là được rồi."

"Nhưng…" Vẻ mặt tiểu nha hoàn có chút chần chờ, nhưng thấy vẻ mặt lạnh lùng của người đứng trước mình, nàng lập tức hoang mang rối loạn, nhanh chóng trốn khỏi phòng.

Ngồi vào đầu giường, Bích Nha nhẹ nhàng nắm tay Vân Phi Vũ, khẽ thì thầm: "Tiểu thư, tiểu thư, người mau tỉnh lại đi. Bích Nha không bao giờ… không bao giờ rời khỏi người nữa, luôn bên cạnh bảo vệ người."

Thư phòng tại Đông Uyển, Tích Vô Nhai lệnh cho nha hoàn vừa từ Nam Uyển chạy về lui xuống, cười khổ nhìn người bên cạnh, không nói gì, chỉ lặng lẽ thở dài.

"Công tử, xem ra người thực sự bị ghét bỏ rồi. Nha hoàn hầu cận của Vân tiểu thư tựa như tỷ muội của nàng, hạnh phúc mai này của người tràn ngập nguy cơ nha." Mạc Bạch nhìn hắn thở ngắn than dài, vỗ về chòm râu mà trêu đùa.

"Mạc tiên sinh, ngài….Aiz…. quên đi, hiện tại không phải thời điểm bàn luận chuyện tư tình nữ nhi, phải nhanh chóng tìm ra gian tế, nếu không đêm dài lắm mộng, để hắn lộng hành như vậy sẽ không tốt lắm."

Nhắc tới chính sự, Mạc Bạch thu hồi vẻ vui cười, gương mặt nghiêm túc mà gật đầu: "Vân lão tặc thật sự quá giảo hoạt, dùng Vân tiểu thư làm lá chắn che mắt chúng ta, âm thầm bố trí quân cờ khác. Nói qua cũng phải nói lại, Vân tiểu thư thực sự đáng thương, bị chính phụ thân của mình đối xử như công cụ."

"……." Tích Vô Nhai trầm mặc một lát, chậm rãi nói: "Hiện tại vẫn chưa thể khẳng định chuyện này không có can hệ tới nàng. Những điều đó đều là do chúng ta suy đoán mà thôi, chỉ có duy nhất một cách là tìm được gian tế mới có thể chứng minh nàng vô tội."

Mạc Bạch chăm chú nhìn hắn, qua nửa ngày mới lắc đầu thở dài: "Công tử, biết nói với người như thế nào mới đúng đây? Có đôi khi người không chịu hiểu tình cảm người khác, nhiều ngày quan sát như vậy mà… người vẫn không nhận ra Vân tiểu thư là người như thế nào hay sao? Aiz… người a, đừng để tới khi tình thế không thể cứu vãn mới biết hối hận."

Tích Vô Nhai chắp hai tay sau lưng nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm giọng nói: "Nếu thực sự là lỗi của ta…Ta sẽ dùng tính mạng này để đổi lấy sự tha thứ của nàng."

Mạc Bạch nhất thời không biết nói sao cho phải, chỉ có thể vỗ về chòm râu, liên tục lắc đầu.

Sáng sớm hôm sau, khi ánh nắng đầu tiên rót xuống mặt đất, sau một đêm nghỉ ngơi, mọi người lại bắt tay vào làm việc, dùng đôi tay của mình sáng tạo ngày mới.

Chủ tẩm tại Nam Uyển, Vân Phi Vũ bị ánh sáng chói trang đánh thức, chậm rãi mở mắt, cùng lúc đó, Bích Nha vẫn ngồi tại bên giường chăm sóc y cũng đột nhiên thức dậy, thấy cảnh này liền kinh hỷ tiến tới.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi sao?"

Hai hàng lông mi xinh đẹp theo y từ từ mở mắt mà rung động, cho tới khi nhìn rõ mọi vật, y miễn cưỡng tươi cười, vừa định mở miệng nói chuyện lại phát hiện cuống họng đau đớn như bị ai chém một đao, y vội vàng che cổ họng, cố gắng nhịn xuống cảm giác muốn ho khan, nỗi sợ hãi càng khiến y đau đớn.

Bích Nha thấy vậy liền vội vàng bưng chén nước tới, dìu y ngồi dậy, vừa giúp y uống nước vừa nói: "Tiểu thư chịu khó uống chút nước, ta đi nấu chút nước ấm pha mật để người nhuận cổ họng."

Uống xong mấy ngụm nước lạnh, rốt cuộc cũng ngăn được cảm giác muốn ho khan, Vân Phi Vũ khẽ vuốt cổ họng, chỉ vào giấy bút trên bàn, ý bảo nàng lấy lại đây.

Xiêu xiêu vẹo vẹo viết xuống: "Mau thu dọn, chúng ta rời đi"

Bích Nha nhìn một hồi lâu mới nói: "Tiểu thư, hiện tại chúng ta đi ngay?"

Vân Phi Vũ gật đầu.

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của y, Bích Nha bất đắc dĩ nói: "Được rồi, để ta thử xem, nhưng tiểu thư... có thể nói cho ta biết, hôm qua, khi ta không có bên cạnh đã xảy ra chuyện gì hay không? Vì sao chúng ta bị giám thị?"

Vân Phi Vũ kinh ngạc há miệng, nhanh chóng cụp mi, gương mặt lộ vẻ buồn bã, qua một lúc lâu mới thấy y ngẩng lên, đôi mắt đỏ ửng, lắc lắc đầu, sau đó lại huy bút viết mấy từ: "Đổi nam trang, bị ai hỏi thì nói ra ngoài ngắm cảnh."

Bích Nha thấy y không nói, nhíu mày suy nghĩ một lát: "Được rồi, có điều hiện tại còn sớm. Sớm như vậy mà đi ra ngoài thì sợ là có người nghi ngờ. Như vậy đi, chúng ta vẫn như cũ, chậm rãi thu thập mọi thứ, tiểu thư thấy được không?"

Vân Phi Vũ cười, gật đầu.

"Ta đi chuẩn bị nước giúp người rửa mặt trải đầu." Bích Nha liếc y một cái, than nhẹ một tiếng rồi bước ra ngoài.

Tại phòng bếp, một tiểu nha đầu thanh tú nhồi củi vào lò lửa, đứng dậy vỗ vỗ tay, thầm nghĩ, có lẽ hiện tại không nên xen vào. Đang muốn rời đi lại bị tiếng gió theo sát bên tai khiến nàng dừng lại. Quay đầu nhìn về phía sau, một chiếc lá liễu khô vàng nhẹ nhàng bay xuống mặt đất, sau đó lại thấy một bóng dáng màu xanh nhạt từ từ xuất hiện, thoáng nghĩ một chút, nhìn chung quanh, thấy không có ai chú ý tới mình liền tiến tới.

Góc tường hẻo lánh của Bắc Uyển, Tống Mẫn nhăn mày nhìn thân ảnh màu xanh cách đó không xa, lạnh giọng hỏi: "Tìm ta có chuyện gì?"

Bích Nha xoay người, gương mặt lạnh như băng, nhìn không ra một tia cảm xúc: "Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Tống Mẫn quan sát nàng một lượt, sau đó thản nhiên cười: "Tiểu thư nhà ngươi không nói cho ngươi biết sao?"

Không đợi Bích Nha lên tiếng nàng đã cười khẽ: "Cũng khó trách tiểu thư nhà ngươi không muốn nói. Bị người mình yêu thích nói như vậy, chỉ sợ là ai cũng cảm thấy mất mặt đi, ha ha ha.."

"Rốt cuộc ngươi có nói hay không?" Bích Nha tức giận, vung tay lên, một đạo hàn quang bắn thẳng tới nữ tử đối diện. Tống Mẫn mỉm cười không hề động đậy, tùy ý để tiểu đao lướt qua tai, mang theo mấy sợi tóc mai bị cắt đứt mà rơi xuống mặt đất.

Đoán chắc nàng không dám làm mình bị thương, nhưng mấy sợi tóc rơi xuống cũng khiến mồ hôi sau lưng Tống Mẫn chảy ròng, tươi cười đọng ở trên mặt, hung tợn nói: "Ngươi dám làm ta bị thương?"

Bích Nha hừ lạnh một tiếng, hàn quang trong tay lại tiếp tục xuất hiện, Tống Mẫn thấy vậy liền gáp gáp nói: "Ta nói là được, đừng kích động."

"Vậy đừng dài dòng, nói mau!"

Tống Mẫn oán hận trừng mắt liếc nàng một cái, thầm nghĩ: "Nếu không phải còn có nhiệm vụ, ta đã sớm vận dụng độc dược bên người, xem ngươi còn kiêu ngạo được hay không." Nhưng nàng hiểu được võ công của mình không bằng Bích Nha, chỉ có thể tạm thời nén giận.

"Cũng không có gì, chỉ là đem một chút tin tức nơi này báo lên thượng cấp, bên này liền phát hiện, sau đó Tích đại công tử liền nghi ngờ tiểu thư nhà ngươi."

Đôi mi thanh tú của Bích Nha nhíu lại: "Ngươi cố ý?"

Tống Mẫn liên tục xua tay, chớp mắt, bày ra vẻ mặt vô tội: "Bích tỷ tỷ, đó là nhiệm vụ của người ta mà, ta cũng đâu cố ý vu oan cho ngũ tiểu thư. Là do Tích công tử kia hoài nghi lung tung, cũng không phải do ta."

Bích Nha lạnh lùng liếc nàng một cái, quay đầu bước đi.

Đợi tới khi nàng bưng nước ấm từ phòng bếp trở về, bước vào phòng lại phát hiện tiểu thư nhà mình ngồi ở bên giường, cúi đầu không nhúc nhích, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì.

"Tiểu thư."

Nhẹ nhàng cất tiếng gọi, thấy y đờ đẫn ngẩng đầu, vẻ mặt mơ hồ.

"Tiểu thư?" Bích Nha lo lắng kêu lên, lúc này Vân Phi Vũ mới lấy lại *** thần.

Thấy y làm ra hình 'O' của miệng khi phát ra âm thanh, sắc mặt thản nhiên, tiêu sái đến trước chậu rửa mặt. Bích Nha đau lòng lại không dám biểu lộ nửa phần, sợ rằng sẽ khiến nội tâm của y sụp đổ.

47. Quyển 2 - Chương 46: Trốn Đi Chưa Toại

Vân Phi Vũ dùng xong đồ ăn sáng đã thấy Bích Nha thu xếp mọi thứ trong hai túi hành lý. Y lắc lắc đầu, đi tới bên án kỉ cúi đầu viết mấy chữ: "Những thứ quá nổi bật, lỉnh kỉnh, bỏ lại, có bạc rồi mua lúc nào cũng được."

Trước kia mua những thứ này để chuẩn bị ra đi trong đêm, nhưng trải qua chuyện ngày hôm qua, y không muốn ở lại nơi này dù chỉ một khắc, thầm nghĩ mau chóng rời khỏi đây, có lẽ có thể nhanh chóng quên đi người nọ.

Bích Nha đã cảm thấy mấy thừ đồ này quá nhiều, chẳng qua nàng nghĩ do tiểu thư căn dặn mua về nên cũng không bỏ món nào. Hiện tại thấy y nói vậy, nàng lập tức ngăn túi hành lý, mang bạc cùng ngân phiếu chia sang hai bên, sau đó lại đem ra mấy chiếc bình nhỏ, nhét một cái vào trước ngực, ý bảo có thể đi rồi.

Vân Phi Vũ tò mò nhìn về phía Bích Nha, cúi đầu viết: "Cái đó mua lúc ra ngoài hôm qua sao?"

Bích Nha gật gật đầu, nhìn bộ dạng tò mò của y, nổi ý muốn trêu chọc: "Đây chính là bảo bối nha, hiện tại nói sẽ không linh."

Vân Phi Vũ mất hứng quay sang nơi khác, giữ chặt tay nàng lập tức bước ra khỏi cửa, dọc đường đi không có cản trở. Ngay khi hai người nghĩ có thể thuận lợi rời đi lại bị hai gã hộ vệ canh giữ Nam Uyển ngăn lại.

"Xin Vân tiểu thư thứ lỗi, đại thiếu gia ra lệnh, tiểu thư chỉ có thể hoạt động trong Nam Uyển, nếu có việc muốn ra ngoài thì phải chờ thiếu gia phê chuẩn."

“Các ngươi có ý gì? Tiểu thư nhà ta muốn ra ngoài tản bộ giải sầu mà cũng không được sao? Các ngươi rất…”

Vân Phi Vũ giữ chặt Bích Nha đang tức giận, nhìn hai người ở cửa, thấy vẻ mặt bọn họ kiên định, khóe môi y hiện lên một nụ cười buồn bã, lắc đầu với tiểu nha đầu, xoay người trở lại.

“Tiểu thư, vì sao người không giáo huấn bọn họ? Bọn họ rất không tôn trọng người.” Đột nhiên nhớ tới cổ họng tiểu thư nhà mình đau đớn, không thể nói ra tiếng.

Hai người lẳng lặng trở lại phòng, đem đồ vật trên người để lại trong ngăn tủ. Vân Phi Vũ thấy tiểu nha đầu vẫn duy trì cái bộ dạng tức giận đó, cười cười, đi tới án kỉ, viết: “Quên đi, hiện tại nghiêm ngặt như vậy, xem ra nhất định không đi được, buổi tối nghĩ biện pháp khác.”

Tiểu Nha thấy vậy, lúc này mới gật đầu, sau đó lên tiếng: “Ta đi tìm đại phu xem xét cổ họng cho người, để như vậy cũng không hay.”

Vân Phi Vũ gật đầu, nghĩ: “ Không biết đêm nay có thể ra ngoài được hay không nữa. Cảm giác không thể nói chuyện thực sự rất khổ sở.”

Thư phòng trong Đông Uyển, Tích Vô Nhai nghe hộ vệ thuật lại sự việc vừa xảy ra, phất tay: “Ngươi lui xuống đi.”

Hộ vệ mới ra khỏi phòng, giọng điệu trêu chọc của Mạc Bạch lại vang lên: “Làm sao bây giờ, hiểu lầm người ngày càng sâu nha.”

Tích Vô Nhai không để ý tới y, xoay người ra khỏi thư phòng, Mạc Bạch vỗ về chòm râu, lộ ra nụ cười như thấy được việc gì thú vị.

Chậm rãi bước trên hành lang dài, một gã tiểu tư từ phía trước chạy lại, cung kính hành lễ với hắn: “Đại thiếu gia, Nghiêm nhị thiếu gia cầu kiến.”

“Tại sao hắn lại đột nhiên tới đây?” Tích Vô Nhai không nói nhiều, lập tức tới chính sảnh lại phát hiện muội muội Tích Ngưng Sương đã ở đó.

“Thiên Mẫn, sao hôm nay lại tới đây vậy?”

“Sao nào, không chào đón ta?” Nghiêm Thiên Mẫn cười hì hì đứng dậy, kéo bờ vai của hắn vỗ mạnh.

“Tên tiểu tử ngươi nói cái gì. Ta nói không chào đón ngươi khi nào chứ.” Tích Vô Nhai đánh nhẹ hắn một quyền.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tích Ngưng Sương nhớ về những ngày trước đây, nhưng những hình ảnh ấm áp đó chỉ xẹt qua trong nháy mắt, nàng lập tức mở miệng: “Thiên Mẫn ca, hôm nay huynh tới là có chuyện đúng không?”

Nhìn Tích Ngưng Sương nháy mắt với mình, Nghiêm Thiên Mẫn nhớ ra bức thư mới nhận được hôm qua, lập tức nói tới việc chính: “Vô Nhai, hôm nay ta tới quả thực là có một việc muốn nhờ.”

“?”

Nghiêm Thiên Mẫn nhìn hắn, ngưng thanh nói: “Ta muốn gặp Vân tiểu thư.”

Tích Vô Nhai thâm ý nhìn Tích Ngưng Sương một cái, thản nhiên nói: “Là Sương Nhi nói cho ngươi đi.”

Nghiêm Thiên Mẫn gật đầu, ngay sau đó nói: “An tâm, ta chỉ muốn nhìn thấy nàng. Kỳ thực ta đã sớm muốn làm như vậy. Lần trước rời đi khiến ta không biết phải làm sao mới có thể đối mặt với nàng, cho nên mới kéo dài tới hiện tại.”

“…..”

Tích Vô Nhai nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng thở dài nói: “Ngươi đi thăm nàng đi. Nàng nhìn thấy ngươi khẳng định sẽ rất vui mừng.” Nói xong, xoay người cười khổ rời đi.

Nhìn bóng dáng cô đơn của hắn, Nghiêm Thiên Mẫn nhịn không được mà lên tiếng: “Huynh… không cùng đi sao? Huynh cũng có thể….”

Không để hắn có cơ hội nói tiếp, Tích Vô Nhai lập tức cự tuyệt: "Không được, ta còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý, hơn nữa… nàng sẽ không muốn gặp ta."

Trầm mặc một lát, Nghiêm Thiên Mẫn không hề do dự: "Vậy ta đi trước."

Hai người nói chuyện khiến Tích Ngưng Sương không có cơ hội chen vào, thấy Tích Vô Nhai đi mỗi lúc một xa, nàng vội vàng đuổi theo: "Đại ca, huynh giận ta đã nói cho Thiên Mẫn ca biết sao?"

"Thiên Mẫn cũng nói qua, hắn đã sớm muốn tới, không liên quan tới muội."

"Đại ca, muội…."

"Về phòng đi. Ta còn rất nhiều việc phải hoàn thành."

Nhìn hắn rời đi, trong lòng Tích Ngưng Sương dâng lên cảm giác khó chịu, những nghĩ tới việc chướng ngại vật của mình rốt cuộc cũng bị loại bỏ…tuy rằng không biết Vi bá dùng biện pháp gì khiến hai người đoạn tuyệt, có điều đạt được kết quả mình mong muốn là tốt rồi.

Vân Phi Vũ ngồi trong phòng ngẩn người, sách trên bàn cũng chưa lật được một trang. Bích Nha đi sắc thuốc nhuận họng, vậy nên y cứ một mình ngồi ngây ngốc, cho tới khi một tiếng trêu chọc lọt vào tai.

"Tiểu tử kia, lại ngồi ngẩn người."

Ngữ điệu quen thuộc mà thân thiết, Vân Phi Vũ quay đầu lại liền thấy trước cửa phòng có một người, vẻ mặt lo lắng nhìn mình cười cười.

"……" Chưa cất giọng, người đã nhào tới.

Tuy rằng người trước mặt mặc một thân nam trang, nhưng Nghiêm Thiên Mẫn biết "hắn" kỳ thực là một nữ tử, có điều… hắn không cách nào đẩy người trong lòng ra, chỉ có thể xấu hổ nâng tay lên, hơn nửa ngày mới dám vuốt đầu y, cười nói: "Muội xem muội đi, mặc nữ trang cũng không ra dáng thục nữ, vẫn giống một tên tiểu tử nghịch ngợm."

Vân Phi Vũ ngẩng đầu, ánh mắt vui vẻ, bất quá, sau khi nghe được lời nói của hắn liền không thèm liếc mắt, xoay người tới bên án kỷ, lấy bút viết vài chữ, sau đó giơ lên cho hắn xem: "Ta mới không cần làm thục nữ, ta là huynh đệ của huynh, đương nhiên là nam nhân, huynh quên sao?"

"Huynh đệ…." Đối diện ánh mắt thuần khiết của y, Nghiêm Thiên Mẫn cảm thấy mất mác tới cực điểm, không nghĩ tới chính mình lại nhanh chóng thất tình như vậy, còn chưa kịp mở miệng đã bị gán cho danh hiệu huynh đệ, chẳng lẽ thực sự không có cơ hội sao?

Do dự thăm dò, cuối cùng, để áp chế suy nghĩ riêng tư trong lòng, hắn thật cẩn thận hỏi: "Vì sao Vô Nhai giam lỏng muội, có chuyện gì phát sinh sao?"

Lời vừa thốt lên, Nghiêm Thiên Mẫn phát hiện sắc mặt y đột nhiên tái nhợt, thân thể lung lay sắp đổ, cả người giống như đang áp chế điều gì, tay cầm bút cũng run run không thôi.

"A….Ta tùy tiện hỏi, không muốn trả lời cũng không sao… Chúng ta nói chuyện khác đi, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo?"

Nhớ lại ngày hôm đó, Vân Phi Vũ thở sâu nhìn hắn cười cười, lại cúi đầu viết vài nét: "Không được, huynh ở đây tâm sự với ta đi."

Nhớ tới việc giam lỏng, đương nhiên không thể ra ngoài, Nghiêm Thiên Mẫn gõ đầu mình, cười tự giễu, nội tâm lại không cách nào bình tĩnh, nhớ tới phản ứng ban nãy của y thực sự vô cùng ủ rũ.

"Xem ra ta thực sự không có cơ hội, aiz… Đều do ta quá do dự mới bỏ lỡ cơ hội cạnh tranh công bằng."

Vài nét chữ vừa to vừa xiêu vẹo ập vào mắt, Nghiêm Thiên Mẫn giật mình, sau đó lại nhìn ánh mắt bất mãn của Vân Phi Vũ, biết mình đứng thất thần khiến y mất hứng, xin lỗi cười cười, lại nhìn về phía mấy tờ giấy trên bàn, y viết lên: "Huynh nói, ta viết."

Đột nhiên nhớ tới việc y chưa thể nói chuyện, lúc này mới lên tiếng hỏi: "Cổ họng muội làm sao vậy? Sinh bệnh?"

Vân Phi Vũ lắc đầu, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó viết: "Không có gì, cười quá nhiều, dùng chút dược liệu là tốt thôi."

"Khó trách luôn thấy muội viết,…nhưng mà cười cũng có thể khiến chính mình á khẩu, muội thực sự,…ân…Còn có, ta nói muội đừng mất hứng."

Thấy Vân Phi Vũ gật đầu, Nghiêm Thiên Mẫn dũng cảm nói: "Chữ của muội thực sự quá khó coi, giống như con giun vậy. Nói thật, chữ viết hiện tại của muội còn không bằng nhi tử của đại ca ta…."

'Ba' một tiếng, gương mặt Nghiêm Thiên Mẫn bị một tờ giấy che mất ánh nhìn, cầm lên vừa thấy hàng chữ 'huynh nói ta viết', sau đó nhìn về phía tên tiểu tử kia đang vùi đầu viết cái gì đó. Tiến lên vài bước nhìn trộm thì thấy "Huynh câm miệng lại cho ta. Ta viết khó coi, vậy thì huynh cũng viết thử đi, chúng ta viết chữ tán gẫu."

Viết chữ? Nghiêm Thiên Mẫn đầu đầy hắc tuyến, nhà hắn mở tiêu cục, bản thân sẽ không hay đụng tới nghiên mực, bắt hắn viết chữ… Nhưng nhìn ánh mắt khiêu khích của tên tiểu tử kia, hắn ngồi xuống, cầm lấy bút viết loạn "viết thì viết"

Đem mấy chữ trên bàn cho nhau xem, phiền muộn trong lòng hai người tự nhiên được giải tỏa, nhìn nhau, chế giễu cười ha hả.

Nhìn Vân Phi Vũ sáng lạn tươi cười, Nghiêm Thiên Mẫn thầm nghĩ như vậy cũng không tồi, có thể cùng y vui vẻ cười đùa kỳ thực cũng không tồi…

Hai người không hề bận tâm vui đùa ầm ĩ, nói giỡn, chính là… không ai lưu ý tới trước cửa thoáng hiện lên một thân ảnh màu trắng, tựa hồ mang theo tức giận rời đi.

48. Quyển 2 - Chương 47: Giận Dữ Vì Ghen

Trong lòng bốc lửa, hắn cũng không biết mình đi tìm Mạc Bạch để làm gì, chẳng qua lúc này hắn không muốn ở một mình, muốn tìm người tâm sự.

Tới tiểu viện, cửa cũng không thèm gõ, hắn lập tức phi thân nhảy vào khiến thầy trò hai người trong phòng kinh động.

"Có rượu không, cùng ta uống vài chén." Không nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Mạc Bạch, Tích Vô Nhai lập tức mở miệng.

Mạc Bạch nhìn người bên cạnh, nâng mặt, Tiểu Hổ Tử lập tức hiểu ý quay người bước đi, còn y đưa hắn tới phòng mình.

Nhìn hắn cứ một ly rồi lại một ly uống cạn mà không lên tiếng nói một câu, Mạc Bạch đành phải lên tiếng: "Cứ để hai người họ gặp mặt như vậy, nếu Vân tiểu thư thích Nghiêm nhị thiếu gia thì người định làm gì?"

……

Trầm mặc, không nói một lời, chỉ có trầm mặc. Tích Vô Nhai vẫn buồn rầu uống rượu, giống như không nghe thấy y nói gì.

"Aiz…." Mạc Bạch cũng tự mình rót một ly, một hơi cạn sạch, sau đó dùng vẻ mặt không đứng đắn nhìn hắn: "Nếu đã như vậy, đem hết tất cả sự tình nói cho nàng. Dù sao Vân tiểu thư cũng không phải người không hiểu chuyện, như vậy nàng sẽ không tiếp tục hiểu lầm người."

"Không." Trả lời ngắn gọn, Tích Vô Nhai nâng vò rượu, ngửa đầu uống một ngụm lớn, lau giọt rượu lưu lại bên miệng: "Ta không thể mang tính mạng của thuộc hạ ra đùa giỡn. Hiện tại còn chưa bắt được gian tế, cho nên vẫn chưa thể chứng minh nàng vô tội."

"Vậy người như thế này…." Mạc Bạch bất đắc dĩ nhìn hắn, nói không thành lời.

"Chỉ là ghen tị thôi!" Buông vò rượu, trừ bỏ sắc mặt có chút hồng nhuận, thoạt nhìn hắn vô cùng bình thường.

"Ha hả, nói ra cũng thực buồn cười, rõ ràng là ta đem nàng đẩy ra xa, vậy mà hiện tại lại ghen tị nàng thân cận với mọi người. Thấy nàng cùng Nghiêm Thiên Mẫn vui vẻ như vậy, ta ghen tị tới phát cuồng, đã muốn tìm người đánh nhau một trận."

Nói xong, hắn liếc mắt xem xét Mạc Bạch: "Nhưng ngay cả người giúp ta đánh một trận cũng không có, đành phải tới nơi này tìm ngài uống rượu, có điều, rượu này của ngài cũng không tồi, hiện tại ta cảm thấy tốt hơn nhiều." Đứng lên phủi lại y phục, hắn xoay người đi tới trước cửa, cũng không thèm quay đầu lại, khoát tay: "Ta đi."

Đến như gió, đi cũng như gió. Nhìn hắn thay đổi như vậy, Mạc Bạch cũng không biết phải làm sao cho phải, thầm nghĩ phải nhanh chóng bắt được gian tế, nếu không hắn sẽ phát cuồng, đến lúc đó thì không ai có thể ngăn cản nổi.

Nửa đêm canh ba, cửa phòng tại Nam Uyển bị mở ra nhẹ nhàng, Vân Phi Vũ cùng Bích Nha trước sau ra khỏi phòng, nhưng khi hai người khom người cẩn thận bước đi lại bị một tiếng quát khiến cho giật mình.

"Ai đó?" Cả hai lập tức cứng người, đứng ngay tại chỗ.

Nghe tiếng bước chân tiến lại gần, hai người gấp như kiến bò chảo nóng, thế nhưng muốn trốn cũng không tìm được nơi nào thích hợp, đành phải ưỡn ngực, thoải mái nghênh đón người tới.

Thấy hai gã hộ vệ, Vân Phi Vũ nhà ta đúng là trong cái khó ló cái khôn, thản nhiên nhìn bọn họ gật đầu, sau đó quay đầu ngắm sao trời, âm thầm kéo tay Bích Nha.

Bích Nha nghi hoặc, theo y nhìn lên không trung, thấy ánh trăng trên cao, lập tức hiểu ý, nói với hai người đang tới gần: "Muộn như vậy mà hai vị đại ca vẫn chưa đi ngủ? Thật là vất vả! Tiểu thư nhà ta ngủ không được nên muốn ngắm trăng, quấy rầy hai vị sao?"

"A…không quấy rầy, không quấy rầy, thì ra là Vân tiểu thư, thất lễ." Hai người cung kính thi lễ với Vân Phi Vũ, trong đó có một người nói: "Vân tiểu thư có nhã hứng thật tốt, nhưng trời đã vào đông, buổi tối rất lạnh, nghe nói thân thể người hai ngày nay không tốt, vẫn nên vào phòng nghỉ ngơi sớm, nếu để bị phong hàn sẽ không hay."

Mặt ngoài tuy rằng dịu dàng khuyên bảo, nhưng ý tứ cưỡng chế thì không thể che dấu. Nếu là ban ngay thì hai người tuyệt đối cãi lại, có điều… hiện tại trong lòng chủ tớ bọn họ có quỷ, ước gì lập tức được trở lại phòng.

"Tiểu thư, hai vị đại ca nói cũng phải. Thân thể người không khỏe, lại nhiễm phong hàn thì không được, vẫn là sớm đi vào nghỉ ngơi đi."

Vân Phi Vũ gật đầu, tươi cười với ha gã hộ vệ, xoay người vào nhà.

Nghe tiếng bước chân đi xa, hai người đồng thời thở phào, Bích Nha lập tức thắp nến, nhìn về phía y: "Làm sao bây giờ?"

Vân Phi Vũ lấy bút giấy trên án kỷ, viết: "Buổi tối cũng giám thị nghiêm ngặt như vậy, xem chừng không thể ra được." Sau đó lại thêm vài nét: "Chẳng lẽ sẽ bị nhốt trong này cả đời?"

Đem bút ném đi, nản lòng ngồi xuống ghế, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bích Nha thần sắc phức tạp nhìn y, nội tâm mâu thuẫn không thôi, nghĩ muốn giúp y thoát khỏi nơi này, nhưng tưởng tượng tới việc sau khi rời đây, nhiệm vụ của mình sẽ ngừng hẳn, người trước mắt cũng mất đi giá trị lợi dụng, vậy phải…

Nghĩ tới điều này, nàng dùng sức lắc đầu, cũng may Vân Phi Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngẩn người, không chú ý tới hành động kỳ lạ của nàng.

"Nếu không…." Bích Nha cắn môi dưới: "Đợi thêm vài ngày, bọn họ sẽ không canh giữ nghiêm như vậy nữa, hẳn sẽ có lúc lơi lỏng, cửa không ra được, vậy trèo tường."

"Trèo tường?" Vân Phi Vũ mấp máy môi tạo khẩu hình.

"Ân." Bích Nha gật đầu, "Ngày mai chúng ta đi dạo, sau đó tìm góc tường khuất, việc còn lại là chờ thời cơ."

Vân Phi Vũ cúi đầu suy nghĩ, nghiêm túc gật đầu, tiếp theo cầm bút viết mấy từ: "Bây giờ đi ngủ."

"Được." Biết Vân Phi Vũ không cần mình hầu hạ, Bích Nha đi tới cửa, quay đầu nhìn y đầy ẩn ý, than nhẹ một tiếng rồi bước khỏi phòng.

Ngày tiếp theo, hai người giả bộ đi dạo, vòng quanh Nam Uyển một vòng, không khỏi có chút thất vọng. Toàn bộ tiểu viện, trừ bỏ hồ nước và vách tường cao, nơi nào cũng có người canh gác.

Bị giam lỏng giống như phạm nhân khiến Vân Phi Vũ càng thêm đau lòng.

"Người mà mấy ngày trước còn che chở, cưng chiều ta, hiện tại lại coi ta như trọng phạm. Chẳng lẽ trong mắt hắn, ta lại bất kham tới vậy sao? Buồn cười, thật sự rất buồn cười."

Cười không ra tiếng, lệ nuốt vào trong, Vân Phi Vũ cưỡng chế đau xót trong lòng, chậm rãi bước đi trên con đường đá bên bờ hồ, còn Bích Nha bước theo phía sau y, tựa hồ đầy cõi lòng tâm sự nhưng cũng không lên tiếng.

"Thực làm cho ta tìm khổ muốn chết. Đã nói với muội hôm nay ta sẽ tới mà muội lại không chịu ngoan ngoãn ở trong phòng chờ ta sao?"

Trầm tư bị đánh gãy, Vân Phi Vũ nhìn người phía trước tươi cười tựa ánh mặt trời, chua sót trong lòng lập tức tan biến, khiến y cảm thấy thể xác cùng tâm hồn trở nên ấm áp.

"Nghiêm đại ca!"

Thử nói một tiếng, cảm giác được cổ họng cũng không còn đau như trước, nhưng thanh âm lại khàn khàn khó nghe.

Nghiêm Thiên Mẫn vuốt đầu Vân Phi Vũ, một phen kéo y lại gần: "Đi, ta dẫn muội đi ăn 'giò heo Trương ký', 'vịt tẩm bột Lý gia'. Vừa rồi không thấy muội nên để trong phòng, còn nóng nha."

Nụ cười hiện lên trên khóe môi, lo lắng trong lòng tiêu biến, Vân Phi Vũ nhào tới ôm lấy cánh tay Nghiêm Thiên Mẫn, ngẩng đầu sáng lạn tươi cười. Nghiêm Thiên Mẫn đối với hành vi tùy tiện không giống nữ nhân của y cũng chỉ có thể cười miễn cưỡng.

Nhìn hai người từ xa thân mật đi tới, Tích Vô Nhai nhanh chóng ẩn thân vào một góc, gương mặt như ngọc nhìn không ra một tia cảm xúc, nhưng gân xanh trên trán cùng những ngón tay trắng bệch lại để lộ nội tâm phẫn nộ của hắn, gắt gao nhắm lại hai mắt, nghĩ rằng không muốn nghe, không muốn nhìn thấy, nhưng hình ảnh vừa rồi đã khắc sâu vào đáy lòng, xua không tan, lau không sạch.

Cố gắng giữ một tia lí trí cuối cùng, hắn điên cuồng lao ra khỏi trang viên, nội tâm không ngừng tăng thêm lửa giận, chân khí toàn thân vận hành dưới chân, đem khinh công phát huy cực điểm, như cuồng phong mãnh liệt thổi qua, không thấy bóng dáng, chỉ lưu tàn ảnh trắng xóa.

Đêm, lại một đêm muốn trốn đi chưa toại. Vân Phi Vũ kêu Bích Nha lui xuống nghỉ ngơi, bản thân lại không hề buồn ngủ, lẳng lặng ngồi trước bàn, ngước mắt ngắm bầu trời qua khung cửa sổ.

Đêm nay không sao, chỉ có một vầng trăng cô độc giữa bầu trời tối tăm tản ra ánh sáng màu bạc yếu ớt, còn y chỉ lẳng lặng ngồi trước bàn, lẳng lặng thưởng thức, mãi cho tới khi cơn buồn ngủ kéo tới, lúc này mới đứng lên đi tới cửa.

Mở cửa phòng nhìn ra bốn phía, thuận tay đóng cửa, chuẩn bị cài then lại đột nhiên bị người nào đó mạnh mẽ đẩy ra. Y còn chưa kịp thấy rõ ràng người vừa tới, cả thân thể đã rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc, một cái ôm tràn ngập hương rượu.

49. Quyển 2 - Chương 48: Rốt Cuộc Cũng Trốn Thoát

Nhấc chân đá lên cánh cửa, Tích Vô Nhai không để Vân Phi Vũ có cơ hội phản kháng, nhanh chóng ép lên đôi môi doanh nhuận trơn bóng kia, liên tục liếm lộng, cắn nhẹ, lửa giận trong lòng cùng dục vọng xen lẫn, hận không thể một ngụm nuốt sạch người trong lòng.

Hiểu được người tới là ai, nhưng y còn chưa kịp phản kháng đã bị nụ hôn bá đạo kia khiêu khích khiến thần trí mơ màng, cho tới khi hơi ấm trên môi rời đi, y mới đột nhiên bừng tỉnh lại phát giác mình đã nằm trên giường, mà người nọ đang chống đỡ cánh tay cúi đầu nhìn mình, ánh mắt mông lung thoáng hiện dục vọng mạnh mẽ.

Kinh ngạc, hoảng hốt, sợ hãi dâng lên, còn có mang theo một chút chờ mong, giọng nói Vân Phi Vũ trở nên khàn khàn: "Huynh…."

Không để y có cơ hội mở miệng, đôi môi lại ép chặt xuống dưới, mang theo dục vọng mạnh mẽ, khẽ mở hai hàm răng của y, tùy ý liếm lộng khuôn miệng, mút vào chiếc lưỡi thơm mềm, sợi chỉ bạc trong suốt theo khóe môi hai người trượt xuống, cố gắng kiềm chế thanh âm rên rỉ, trong phòng hiện lên một mảnh tình sắc vô hạn.

Vân Phi Vũ bị hôn tới đầu óc choáng váng, thật vất vả chờ hắn đình chỉ nụ hôn bá đạo cuồng nhiệt lại bị động tác tiếp theo dọa đến.

"Huynh… huynh làm cái gì?"

Tích Vô Nhai cởi bỏ đai lưng của y, gò má ửng hồng không đẹp như trước kia, ánh mắt sâu thẳm hơi đổi, sau đó cúi đầu cười tủm tỉm, hơi thở nóng rực lướt qua tai y: "Nương tử… tha thứ cho ta được không. Phu quân thề với nàng… Kiếp này chỉ yêu một mình nàng, cho nên… đem nàng giao… phu quân…. ta… không thể chờ được nữa."

……

Nghe được câu nói phía trước, Vân Phi Vũ có điểm cảm động, nhưng vừa nghe tới vế sau… tóc gáy y dựng đứng. Suy nghĩ cả nửa ngày…. thì ra hắn tới cũng vì muốn cùng mình làm chuyện đó….

Ngoại y bị mở ra, bối rối đẩy người trên người thân, còn không chờ y bước xuống đã lập tức bị bắt lấy ấn ngã trên giường. Hai cánh tay cố gắng giãy dụa cũng bị gắt gao cố định trên đầu. Hiện tại, y chân chính trở thành con cá nằm trên thớt, để người ta tùy ý xâm lược.

Tay không thể cử động, chân cũng bị người nọ ép ở dưới thân, y chỉ có thể vận toàn bộ sức lực cố gắng vặn vẹo thân thể, thanh âm khàn khàn mắng mỏ: "Hỗn đản, hỗn đản, buông ra, mau thả ta ra, ngươi là tên hỗn đản, buông…. Ngô……"

Miệng lại bị áp trụ, Vân Phi Vũ tức giận nhưng cũng chỉ có thể hung tợn trừng mắt nhìn hắn, trong lòng mỗi lúc một sợ hãi, lại cũng mang theo điểm mong chờ, rốt cuộc là chờ mong điều gì thì y có thể mơ hồ hiểu được, rồi lại không sao hiểu được.

Người nọ hôn lên hàng mi xinh đẹp của y, đôi mắt, cánh mũi, môi mềm, chiếc cằm nhỏ, ngước lên cắn nhẹ vành tai, đầu lưỡi nhẹ nhàng đùa giỡn, đôi tay lạnh lẽo cũng vói vào nội y bên người, xoa nắn bộ ngực bằng phẳng trơn bóng của y.

"Bằng phẳng"…. đầu óc hai người đồng thời đình chỉ. Tích Vô Nhai không tin nổi, trái phải sờ lại một lần, mà Vân Phi Vũ bị kích thích phía trước khiến cho *** thần hỗn loạn. Khi người nọ chạm tới phân thân hơi hơi giơ lên của y… những hỗn loạn trong đầu lại đột nhiên bình ổn, sâu trong tâm trí không ngừng bồi hồi, vang mãi một câu: "Đã xong, mọi thứ đều hết rồi."

Tuy rằng tự nhủ đây là kết quả tất nhiên, nhưng nhìn biểu tình giật mình của hắn vẫn khiến y đau đớn, nhắm lại hai mắt, y lạnh lùng mở miệng: "Đúng vậy, ta là nam nhân, hiểu rồi thì mau cút xuống."

"Như vậy là tốt rồi, như vậy là giải thoát rồi." Đang không ngừng khuyên nhủ chính mình, đột nhiên lại bị sức nặng trên cơ thể khiến cho kinh ngạc, hai mắt mở lớn, y phát hiện Tích Vô Nhai đang nằm trên người

mình, mà người đứng bên giường cầm theo băng ghế, thân mình run rẩy, gương mặt trắng bệch đứng yên tại chỗ không biết phải làm sao.

"…." Cùng Tích Vô Nhai dây dưa, cũng không biết tiểu nha đầu bước vào phòng từ lúc nào, Vân Phi Vũ há to miệng, hơi giật mình nhìn nàng.

"Tiểu… tiểu thư, người không có việc gì chứ?"

Bích Nha thấy y mãi không chịu nói chuyện, cuống quýt buông băng ghế trong tay, bắt đầu kiểm tra thân thể tiểu thư nhà mình.

"…..À… uhm… ta không sao." Thấy Bích Nha đổ mồ hôi đầy mặt, Vân Phi Vũ vội vàng rút cánh tay lại, vận lực đẩy kẻ trên người ra. Từ trên giường đứng lên, y kích động sửa sang lại y phục, lấy ánh mắt lo lắng nhìn người nọ: "Hắn… không có việc gì chứ?"

Bích Nha dường như đã khôi phục bình tĩnh, xoay người y một vòng, giúp y chỉnh lại y phục cùng đai lưng, gương mặt tức giận rồi lại lộ vẻ ngượng ngùng, đỏ bừng hai má: "Không chết được. Tiểu thư thực là…người còn lo lắng cho hắn như vậy mà hắn… hắn lại dùng sức mạnh với người."

"…." Vân Phi Vũ cười khổ, hơn nửa ngày mới nói: "Dù sao hắn cũng là võ lâm minh chủ, gây chuyện như vậy, sau này chúng ta tới đâu cũng sẽ gặp phiền toái."

Bích Nha hiểu rõ nhưng cũng không muốn vạch trần lời nói dối của y, hờn dỗi nói: "Hiện tại phải làm sao đây? Hắn đã phát hiện người là nam nhân, xem ra thực sự không thể ở lại nơi này nữa."

"Nhưng mà bên ngoài…." Vân Phi Vũ nhíu mày, bất đắc dĩ nhìn ngoài phòng liếc mắt một cái.

"Không cần lo lắng, vừa rồi nô tỳ nghe thấy động tĩnh liền chạy tới, phát giác bên ngoài dường như không có người canh gác, nên mới có thể…." Nàng đưa mắt nhìn nam nhân trên giường, khinh thường lên tiếng: "Khẳng định là người này muốn làm chuyện xấu, lại không muốn bị thuộc hạ biết được, cho nên sớm cho bọn họ lui xuống."

Vân Phi Vũ đỏ mặt, xoay người đi tới trước tủ y phục: "Chúng ta nhanh chóng thu thập hành lý rồi đi thôi."

"Được." Bích Nha trả lời dứt khoát, trên mặt không có chút do dự.

Hai người cẩn thận ra khỏi Nam Uyển, dọc đường đi không thấy hộ vệ. Vân Phi Vũ quả thực có chút tin tưởng những lời Bích Nha vừa nói, trong lòng bớt lo lắng.

Kỳ thực hộ vệ là do Tích Vô Nhai hạ lệnh lui xuống, nhưng cũng không như những gì Vân Phi Vũ nghĩ, mà là sau khi uống say, tình cảm chiến thắng lí trí, cho nên hắn cho tất cả rút lui. Vốn muốn tới tìm y giải thích, nhưng vừa thấy tiểu mỹ nhân trước mặt, một màn ban ngày bất giác lại hiện lên trước mắt, lý trí đổ rạp, dục niệm trong lòng dâng lên, một ý nghĩ đột nhiên ập tới 'giữ lấy nàng, giữ lấy nàng là có thể hoàn toàn chiếm được nàng'.

Đứng trước đại môn, Bích Nha dặn Vân Phi Vũ trước tiên tìm chỗ nấp, còn mình đi kiểm tra một lượt. Tuy trong lòng có chút khó hiểu, nhưng y cũng không còn cách nào khác, hiện tại chỉ có thể nghe lời.

Không lâu sau, Bích Nha trở lại, nhanh chóng kéo y qua cửa. Đại môn không biết đã bị mở ra từ khi nào, chẳng qua Vân Phi Vũ cũng không có thời gian thắc mắc, chỉ có thể cùng Bích Nha cuống cuồng chạy khỏi nơi này. Khoảng cách giữa Diệp Hương viên ngày càng xa, cảm giác cô đơn cùng thương cảm vương vấn trong lòng cũng dần bị vùi lấp.

Nửa đêm, cửa thành đóng chặt, hai người không thể lập tức rời đi, chỉ có thể chạy tới đông thành, thuê một gian phòng ở tạm.

"Tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm mai xuất phát, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi Thanh Châu thành."

Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó mặt ủ mày chau nói: "Nếu hiện tại hắn tỉnh lại, liệu có phái người đuổi theo hay không?"

Bích Nha cho y một ánh mắt trấn an: "An tâm, ta tạp rất nặng, hơn nữa hắn uống nhiều rượu như vậy, chắc hẳn sẽ không tỉnh nhanh vậy đâu."

"Nga… vậy thì tốt, đúng rồi Tiểu Nha, về sau không cần kêu ta là tiểu thư. Hiện tại ta sẽ khôi phục thân phận nam nhi, không bao giờ… mặc nữ trang, mặt khác, ta vẫn luôn coi muội là muội muội. Trước kia phải che mắt người khác, hiện tại không cần nữa, cho nên về sau phải kêu ta là đại ca, nhớ chưa? Phải kêu đại ca!"

Cảm giác ấm áp bao phủ nội tâm, trái tim lạnh lùng bao năm bị sự ôn nhu đó ôm ấp, Bích Nha ngọt ngào cười: "Đã biết, đại ca đại thiếu gia của ta, mau ngủ đi, nếu không sáng mai người tuyệt đối không chạy được đâu."

"Hừ, tiểu nha đầu nhà ngươi, ngứa thịt đúng không, lại đây để đại ca dạy dỗ muội một chút."

"Muội đầu hàng, muội đầu hàng!" Bích Nha giơ lên hai tay, trên mặt lại hì hì cười: "Đại ca, huynh vẫn nên nói ít một chút. Tuy rằng cổ họng huynh đã khá hơn nhiều, nhưng muội thấy giọng nói vẫn khàn khàn, nghe như vậy chỉ sợ tối nay sẽ gặp ác mộng, cho nên… huynh vì giấc mộng đẹp của muội mà im lặng đi."

Biết nàng quan tâm mình, nhưng lại lấy lý do giọng nói mình giống ác quỷ, Vân Phi Vũ lẩm bẩm, trừng mắt nhìn nàng một cái, lập tức nằm lại trên giường, nhắm mắt ngủ.

Bích Nha lẳng lặng nhìn y một lúc, đi đến bên bàn, đang muốn thổi tắt nến lại đột nhiên ngửi thấy một mùi hương ngọt ngào. Mùi hương này, nàng quen thuộc.

50. Quyển 3 - Chương 49: Hoàng Tước Ở Phía Sau

Quyển 3: Huyết Sắc

(Hoàng tước ở phía sau: Nguyên văn câu này là Bọ ngựa phía trước bắt ve, lại không biết hoàng tước ở phía sau. Ý nói nguy hiểm tiềm tàng ở phía sau.)

Không thể tiếp tục che giấu, Bích Nha lập tức lẻn tới bên giường đánh thức Vân Phi Vũ. Trước ánh mắt kinh ngạc của y, nàng lấy ra chiếc bình nhỏ màu xanh biếc, đổ ra tay một khỏa dược hoàn màu đen: "Ăn đi."

Tuy không hiểu nhưng Vân Phi Vũ không chút do dự tiếp nhận nuốt vào, mà ngay sau đó Bích Nha cũng nuốt vào một viên, đưa y ra phía sau bảo hộ, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm cửa sổ, lạnh lùng nói: "Đến rồi thì bước ra đi, ngươi nghĩ dùng cái loại thủ đoạn nho nhỏ này là có thể đối phó với ta sao?"

"Ha ha ha" Tiếng cười như chuông bạc từ xa vọng lại, Tống Mẫn mặc một thân hắc y phi thân vào phòng, cười tủm tỉm nhìn hai người: "Ta đương nhiên biết không có hiệu quả đối với ngươi, nhưng người phía sau thì ta không dám chắc nga."

"Hừ, từ khi ngươi xuất hiện ta đã biết sẽ chẳng có chuyện tốt lành gì, cho nên đã sớm chuẩn bị dược. Tuy rằng không giải được cường độc, bất quá, đối với loại mê hương tầm thường này thì dư sức."

Tống Mẫn nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, cười lạnh một tiếng: "Khó trách thượng cấp sai ta giám thị ngươi, thì ra đã sớm nghi ngờ ngươi từ lâu, có điều…" Nàng nhìn Vân Phi Vũ một cách khinh thường: "Vì cái loại phế vật mất hết giá trị lợi dụng này, ngươi làm như vậy đáng giá sao? Đừng quên…."

"Không được phép vũ nhục huynh ấy." Bích Nha thẹn quá thành giận ngắt lời, đột nhiên xoay người đánh ra một chưởng, bắn một đạo hàn quang về phía nàng. Tống Mẫn vội vàng nghiêng người tránh né, giơ lên hai tay: "Dừng dừng, ta không nói là được."

Bích Nha hạ cánh tay, cảnh giác nhìn người bên cửa sổ, mà người nọ lại đột nhiên cười nói: "Bích tỷ tỷ, nói một hồi lâu như vậy mà tại sao ngươi không quay đầu lại phía sau một chút chứ? Chậc chậc, chẳng lẽ sợ ta đánh lén? Hay là…."

Nói xong, nàng cố ý hướng Vân Phi Vũ liếc một cái: "Hay là không dám nhìn thấy người nào đó kinh hoảng, biểu tình sợ hãi?"

Bích Nha cắn chặt môi dưới, không có nói tiếp.

Tống Mẫn thấy nàng như vậy, sóng mắt lưu chuyển, cười mỉm nói: "Ai nha, ngươi xem, ta nói bừa cái gì vậy chứ. Bích tỷ tỷ chính là 'nhận' xuất sắc nhất của chúng ta, từ trước tới nay giết người không chớp mắt. Lần trước, nhận được mệnh lệnh của thượng cấp, tỷ liền mang ngũ tiểu thư, nga, không đúng, là mang thất thiếu gia đánh xuống nước. Nếu không phải đột nhiên có người xuất hiện, tỷ cũng không cần tiếp tục hầu hạ hắn. Hiện tại là cơ hội tốt, tuyệt đối không có người quấy rầy, thỉnh tỷ tỷ mau động thủ, như vậy chúng ta có thể mau chóng trở về phục mệnh."

Tình cánh trước mắt khiến Vân Phi Vũ trở nên hồ đồ, nhưng nghe những lời hắc y nữ tử nói sau đó, y từ phía sau trừng mắt nhìn tiểu nha đầu trước mặt, một lúc lâu mới khẽ cười nói một câu: "Tiểu Nha, là nàng ta nó hươu nói vượn có đúng không? Sao muội có thể giết ta chứ? Những lời nàng nói đều là giả… đúng không?"

Giọng nói run rẩy từ phía sau truyền tới khiến tâm can Bích Nha đau khổ, không dám quay đầu nhìn vẻ mặt của Vân Phi Vũ, lại càng không dám trả lời một câu, chẳng thể tiếp tục nói dối y, nàng chỉ có thể dùng sự im lặng để thừa nhận tất cả.

Thời gian trôi qua một cách im lặng, chân có chút đâu nhức, Vân Phi Vũ thay đổi tư thế, ngồi xuống ghế, tiếp tục chờ đợi, chính là bộ dạng cứng đờ của tiểu nha đầu trước mặt khiến trái tim y dần trở nên đau đớn, cảm giác mỗi lúc một nặng nề.

Tống Mẫn thấy hai người dây dưa như vậy quả thực phí thời gian, không khỏi có chút sốt ruột: "Nếu Bích tỷ tỷ không xuống tay được, vậy để tiểu muội giúp cho."

Thấy nàng chậm rãi tiến tới gần, Bích Nha lạnh lùng quát lên một tiếng: "Đứng lại, tiến thêm một bước thì đừng trách ta vô tình."

Tống Mẫn thấy vậy cũng lạnh lùng không kém: "Ngươi muốn phản bội chủ nhân?"

Bích Nha chần chờ một lát, nói vọng về phía sau: "Tiểu… thiếu gia, ta ngăn cản nàng, người mau chóng chạy trốn đi, trở lại Tích phủ nhờ Tích công tử giúp người, chỉ có hắn… mới có thể bảo vệ người."

Nghe thấy những lời này, trong lòng Vân Phi Vũ dâng lên một tia hy vọng: "Muội… muội vẫn là Bích Nha của ta đúng hay không? Ta biết, ta biết muội sẽ không hại ta…. Ha hả, ta đã nói rồi, nàng ta nói dối, Tiểu Nha sao có thể hại ta chứ, ta biết, ta…"

"Thiếu gia, đừng nói nữa!" Bích Nha nắm chặt hai tay, ngăn chặn cuồng phong thét gào trong tâm trí, hung hăng cắn môi dưới cho tới khi bên miệng truyền tới mùi vị huyết ***, lúc này mới nâng lên gương mặt lãnh đạm nói: "Những điều nàng nói đều là sự thật. Lần đó người bị đánh xuống nước bị nội thương chính là do ta làm, sau đó không biết vì sao chủ nhân bỗng nhiên thay đổi kế hoạch, bởi vậy người mới có thể sống tới bây giờ. Ta cũng chỉ là người được phái tới giám thị người, chỉ cần người rời khỏi Tích gia, mệnh lệnh chính là… giết không tha."

Ngữ khí lạnh lùng kể lại mọi chuyện, không mang một tia cảm xúc, trái tim Vân Phi Vũ lập tức trùng xuống, tựa như rơi xuống vực thẳm, đờ đẫn nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trước mặt, thốt lên: "Kia… Vì sao còn chưa xuống tay?… Xuống tay đi, nếu phải chết, ta tình nguyện chết trong tay muội."

Giọng nói khàn khàn trống rỗng vô lực, hốc mắt đỏ lên, chan chứa lệ: "Vì sao muốn muội giết huynh? Vì cái gì? Huynh là ca ca của muội, là thân nhân của muội, vì sao lại muốn muội giết huynh, vì sao…."

Vân Phi Vũ giật mình, đang muốn lên tiếng lại đột nhiên phát hiện một đạo ngân quang bay tới, nháy mắt đã tới phía sau Bích Nha, y hét lên một tiếng: "Cẩn thận!" lập tức nhảy lên che chở phía sau nàng.

Nhưng Bích Nha so với y còn nhanh hơn, giữ chặt y xoay nửa vòng. Cảm giác được thân thể nàng khẽ run lên, Vân Phi Vũ vội vàng ôm lấy nàng: "Muội bị thương rồi có phải hay không? Bị thương chỗ nào, nói cho huynh biết bị thương chỗ nào."

Cảm nhận được sự đau đớn trước ngực, cơ thể bắt đầu cứng ngắt, nàng biết mình trúng độc, nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của y, nàng cố gắng tươi cười: "Không có việc gì, muội không sao cả. Ca ca, muội còn có thể gọi người là ca ca không? Đi… đi mau.. mau trở về Tích gia… muội ngăn cản nàng, huynh mau đi đi."

Nói xong, Bích Nha mạnh mẽ đẩy Vân Phi Vũ khiến y nhào tới cửa, cố gắng cử động cơ thể cứng ngắc, vận sức giơ hai tay, phi đao lạnh lẽo trong tay lại phát hàn quang, gắt gao nhìn chằm chằm Tống Mẫn: "Chỉ cần ta không chết, ta sẽ không để ngươi làm tổn hại tới một cọng tóc của y."

Tống Mẫn đã không nói cũng chẳng động thủ kể từ lúc nãy, chỉ nhàn nhã nhìn hai người, hiện tại thấy Bích Nha giương mắt hổ nhìn mình, không khỏi phì cười lên tiếng: "Bích tỷ tỷ, có phải ngươi đang cảm thấy cơ thể dần dần cứng ngắc không có cảm giác hay không? An tâm, an tâm, một lúc nữa, ngay tới cảm giác cứng ngắt ngươi cũng không cảm nhận được."

Dừng một chút, nàng lộ ra một nụ cười u ám: "Bởi vì qua một thời gian nữa, tỷ chính là một cỗ thi thể, một cỗ thi thể có sống cũng không thể cử động. Thế nào, muội muội ta cũng không đối xử tệ với tỷ nhỉ? Ít nhất còn cho tỷ toàn thây, có thể biến thành tiêu bản nha. Bích tỷ tỷ tiêu bản, ha hả muội muội thực sự rất thích!"

Vân Phi Vũ đứng ở cửa, giật mình nhìn tiểu nha đầu đã làm bạn với mình hơn nửa năm nay, nàng cứ như vậy lẳng lặng bảo hộ y ở phía sau.

Từng bước, từng bước đi tới phía trước, kéo thân thể hoàn toàn cứng ngắc của Bích Nha, nghẹ giọng thì thầm bên tai nàng: "An tâm, ca ca sẽ không để muội một mình. Phải chết, huynh muội chúng ta cùng chết chung một chỗ."

"Ngốc… quá… Ca ca… huynh thực… ngốc!" Bích Nha gian nan cất tiếng, lệ không ngừng chảy dài trên gương mặt. Tuy rằng cả người cứng ngắc, nhưng ***g ngực lại mạnh mẽ rung động, mỗi lúc một ấm áp.

Vân Phi Vũ xem xét khắp nơi một lượt, ngay cả một món vũ khí cũng không có trong tay, kiếm pháp mới học không thể sử dụng. Đột nhiên nhớ tới thanh chủy thủ trước ngực, lập tức lấy ra, chỉ về phía hắc y nữ tử: "Đem giải dược ra đây."

Tống Mẫn nhìn hành động của y, không khỏi buồn cười, thản nhiên nói: "Giải dược? Ta căn bản không có thứ đó, trên người ta chỉ có độc dược mà thôi."

Vân Phi Vũ trừng mắt, oán hận nhìn nàng, nhìn chủy thủ trên tay, thầm nghĩ có thể sử dụng nó như kiếm hay không. Tuy nhiên, tình thế trước mắt bức bách y phải đánh cược một phen, bởi nếu không diệt nàng, y cùng Bích Nha sẽ không có cách nào rời đi, không có cách nào tìm đại phu.

Ngưng thần tĩnh tâm, nhớ tới khoảng thời gian luyện tập, bày ra tư thế, phối hợp bước đi đặc biệt của môn quyền anh mà tiến tới, đâm thẳng một đường.

Hắc y nữ tử dùng ánh mắt vui đùa nhìn y tới gần, cho tới khi chủy thủ gần sát cổ họng, nàng mới nhanh chóng tránh né, chuyển tới phía sau Vân Phi Vũ, dùng một cây ngân trâm đâm thẳng xuống sau gáy y.

Tâm trạng Bích Nha nóng như lửa đốt, nhưng cơ thể cứng ngắc khiến nàng không thể lên tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vân Phi Vũ bị người ta hạ độc thủ.

Ngay khi nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại đột nhiên phát hiện Tống Mẫn ngã về phía sau, mi tâm cắm một chiếc phi tiêu hình thoi, mắt trừng lớn, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Sau đó, không khí trong phòng trở nên quỷ dị, hai gã hắc y nhân xuất hiện, toàn thân bị một màu đen sẫm bao lấy, chỉ để lộ cặp mắt âm u.

"Các ngươi là ai?" Biết bản thân vừa lướt qua tử thần, cũng hiểu hai người này đã cứu mình, nhưng cách ăn mặc quỷ dị, cách xuất hiện đáng sợ này khiến thâm tâm Vân Phi Vũ toát ra cảm giác lạnh lẽo.

Giọng nói mỉa mai cất lên, Vân Khoảnh Dương mang theo một thân huyền y nhẹ nhàng bước vào phòng, khóe môi nhếch lên thành nụ cười châm chọc, ánh mắt cũng lạnh như băng, lộ vẻ chán ghét, dường như còn toát ra cảm giác tức giận.

51. Quyển 3 - Chương 50: Kẻ Không Ai Ngờ Tới

Vân Phi Vũ trừng mắt nhìn người phía trước, trong lòng có chút hoảng hốt, có lẽ còn thêm một phần buồn bực, nhưng nhiều nhất vẫn là bối rối, không biết phải làm sao.

Khi nhận thấy sự lạnh lùng cùng chán ghét trong ánh mắt của Vân Khoảnh Dương, tâm trí y dần đông cứng lại.

Tuy bản thân vẫn chán ghét nam nhân trước mắt, nhưng trước kia, bất kể mình đối xử với hắn ra sao, hắn đều chỉ lạnh nhạt, chưa bao giờ dùng loại ánh mắt này nhìn mình. Ánh mắt hiện tại giống như đang nhìn người xa lạ, chỉ có sự lãnh lẽo tựa băng đá cùng vô vàn chán ghét.

Không thể chịu đựng được, Vân Phi Vũ cuống quýt quay đầu, lắp bắp nói: "Ngươi…. tại sao ngươi lại ở đây?"

Không trả lời câu hỏi của y, Vân Khoảnh Dương liếc mắt nhìn Bích Nha, nghẹ nhàng thốt lên hai từ: "Động thủ."

Hắc y nhân lĩnh mệnh, xoay người đi tới bên Bích Nha, mà Vân Phi Vũ nghe được lời này của hắn, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác bất an, vội vàng quay đầu liền thấy một gã hắc y nhân cầm chủy thủ trong tay, đặt ngay cổ họng Bích Nha.

"Không được!" Y hoảng sợ xông lên phía trước lại bị Vân Khoảnh Dương nắm tóc, dùng sức kéo về phía sau mà té ngã ở góc tường. Da đầu bị kéo đau đớn lập tức kích thích tuyến lệ yếu ớt, nước mắt cầm giữ không được mà bắt đầu rơi xuống.

"Không được giết nàng, cầu ngươi, đừng giết nàng…." Nước mắt nhạt nhòa che phủ tầm nhìn, cần cổ trắng nõn của nàng dần tràn ra chất lỏng đỏ tươi, dưới ánh nến lập lòe càng trở nên chói mắt.

"Phanh" Phòng cách vách đột nhiên truyền tới âm thanh lớn, sau đó lại vang lên tiếng nói hùng hùng hổ hổ rống lên giận giữ: "Mụ nội nó, khuya khoắt như vậy hét cái gì mà hét, rốt cuộc có để cho người khác ngủ không hả."

Vân Khoảnh Dương nhíu chặt đôi mày kiếm, nhanh chóng điểm huyệt ngủ của Vân Phi Vũ, sau đó quát lớn: "Được rồi, Vô Hỉ, giữ lại cái mạng của nàng rồi cùng mang đi. Vô Nhạc, ngươi đem nơi này dọn dẹp sạch sẽ, không được lưu lại một chút dấu vết nào."

"Tuân mệnh."

Hai gã ảnh vệ lập tức hành động, Vô Hỉ ôm lấy Bích Nha, sau đó đi tới bên Vân Phi Vũ, không ngờ lại bị Vân Khoảnh Dương ngăn lại. "Để ta tiếp y."

Vô Hỉ giật mình đứng yên tại chỗ, bởi vì trong ấn tượng của hắn, chủ nhân phi thường chán ghét đụng chạm nam nhân, có điều, thân là ảnh vệ của chủ nhân, sự tồn tại của hắn chỉ là để phục tùng. Bất ngờ trong giây lát, Vô Hỉ lập tức thi hành mệnh lệnh, lẳng lặng đứng một bên.

Vân Khoảnh Dương cũng thất thần, không hiểu tại sao bản thân lại tự nhiên thốt lên mệnh lệnh ngu ngốc như vậy, nhưng mệnh lệnh đã phát ra. Hắn chán ghét nhìn Vân Phi Vũ đang tựa vào góc tường, trong lòng hiện lên sự ưu phiền khó hiểu.

Đến gần, ngăn chặn nội tâm khó chịu, đưa tay lay y, lại phát hiện thân thể y không có chút phản ứng, không khỏi khinh thường hừ một tiếng, nghi hoặc ôm người tiến vào trong lòng.

Thân thể mảnh mai, vòng eo mềm mại, hương thơm thoang thoảng của cơ thể, vòng tay ôm y thật chặt, cảm giác ghê tởm buồn nôn không hề xuất hiện. Lần đầu tiên ôm nam nhân mà hắn không cảm thấy chán ghét, Vân Khoảng Dương thực sự khó hiểu.

"Chủ nhân, đã xử lý tốt." Giọng nói không chút cảm xúc đánh tan sự trầm tư của hắn, đem nghi hoặc trong lòng gạt sang một bên.

Vân Khoảnh Dương nhìn quét trong phòng một lượt, vừa lòng gật đầu: "Được, chúng ta đi thôi."

"Dạ."

Không hề do dự trì hoãn, Vân Khoảnh Dương ôm chặt Vân Phi Vũ, phi thân nhảy ra khỏi cửa sổ, tất cả cùng nhập vào bóng đêm.

Trời tờ mờ sáng, Tích Vô Nhai từ trên giường ngồi dậy, đầu có chút đau đớn, hơn nữa… sau gáy còn đau hơn nhiều. Ngồi ngây ngốc ở mép giường xoa bóp vầng trán, sau đó nhìn khắp nơi, lúc này mới hiểu được nơi này căn bản không phải phòng ngủ của mình.

"Đây là làm sao?"

Ôm nghi vấn bắt đầu hồi tưởng, ký ức đêm qua dần dần xuất hiện, trong lòng cả kinh, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, cho tới khi thấy cánh tủ y phục mở lớn, hắn lập tức đoán người nọ… hẳn là chạy trốn.

Gục đầu cười khổ, thấp giọng lẩm bẩm: "Vì sao lại là nam nhân? Tại sao lại là nam nhân?"

Một người chìm trong u buồn, càng nghĩ càng phiền não. Đột nhiên nghe 'phanh' một tiếng khiến hắn thức tỉnh.

Nhìn cánh cửa bị mạnh mẽ đẩy ra, Tích Vô Nhai ngạc nhiên ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền thấy Mạc Bạch đứng ở cửa, sắc mặt cực kỳ cổ quái nhìn hắn.

"Quả nhiên người ở đây." Mạc Bạch đảo mắt nhìn phòng một lượt, tình hình ở đây y đều thu vào đáy mắt, chậm rãi bước vào phòng, thản nhiên nói: "Người…. đã bắt được."

"A!" Tích Vô Nhai ngẩn người một lúc, lập tức hiểu được y đang nói gì, nhanh chóng đi tới trước cửa, vừa đi vừa hỏi: "Nhốt ở đâu? Địa lao sao?"

"……"

Không nghe thấy Mạc Bạch trả lời, Tích Vô Nhai khó hiểu mà dừng lại cước bộ, xoay người nhìn y, đang muốn mở miệng lại thấy biểu tình quái dị của y, nghĩ nghĩ, sau đó nói: "Nói đi, là ai?"

Thấy chòm râu kia run lên một chút, Mạc Bạch vẫn chưa nói lời nào, lẳng lặng nhìn Tích Vô Nhai, cuối cùng bất đắc dĩ than nhẹ: "Là quản gia Vi bá."

Tích Vô Nhai trợn tròn hai mắt, không thể tin mà nhìn người trước mặt, gằn từng chữ: "Ngài nói thật sao? Thật sự là Vi bá?"

"Aizz…ta biết người sẽ không tin tưởng, kỳ thực…khi ta bắt được hắn, ta cũng không có cách nào tin tưởng. Nhưng sự thật bày ra trước mắt, hơn nữa, khi hắn bị bắt đã lập tức thừa nhận, thừa nhận hắn là nội ứng Vân gia xếp tới bên cạnh người."

……

Hai người đứng yên, cơn gió buổi sớm mang theo hơi lạnh buốt tới tận xương cũng không cách nào so sánh được cảm giác bị người thân thiết bên cạnh phản bội, càng làm trái tim người ta thêm băng giá.

"Đi thôi…nên tới thì sẽ tới. Nếu hắn là gian tế, vậy thì phải chịu hình phạt dành cho gian tế."

Tích Vô Nhai vung tiền bào (Vạt áo trước), xoay người cất bước rời đi. Mạc Bạch thấy hắn quyết định như vậy, đôi mày nhăn lại cũng từ từ dãn ra, nhìn bóng dáng xa dần, trên gương mặt lộ vẻ sùng kính, vội vàng đi tới theo sát hắn.

Tại đại lao, Tích Vô Nhai nhìn lão quản gia trong phòng giam, đáy lòng bỗng nhiên chua sót biết bao, ra lệnh: "Mở cửa ra."

"Dạ."

Thanh âm cánh cửa mở ra khiến lão quản gia bừng tỉnh, hắn ngẩng đầu nhìn nam tử trẻ tuổi tiến vào phòng giam, đôi mắt đục ngàu hiện lên một tia áy náy, run rẩy đi tới trước mặt hắn quỳ xuống, trầm mặc không nói.

……

Tích Vô Nhai ngăn chặn cảm giác đau xót trong lòng, hắn hiểu được, hiện tại không phải là thời điểm nói chuyện tình nghĩa, bởi lão đầu trước mắt đã phản bội, khiến cho hàng ngàn thuộc hạ dưới tay hắn mất đi tính mạng. Cái loại tội nghiệt này là không thể tha thứ.

"Vi bá, vì sao người lại làm như vậy?"

Tích Vô Nhai ngồi xuống, bình tĩnh chăm chú nhìn hắn.

"……" Lão quản gia cúi đầu không nói.

"Người có gì khó nói sao? Nói ra, có lẽ ta có thể giúp người giải quyết."

Lão quản gia ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái, lại lập tức gục đầu xuống, mặc cho hắn có hỏi thế nào cũng không chịu mở miệng.

Tích Vô Nhai quay đầu nhìn Mạc Bạch, thấy y cũng trưng vẻ mặt không biết xử lý thế nào, trong lòng không khỏi nôn nóng, đứng lên, bắt đầu đi lại trong phòng giam nhỏ hẹp.

"Cút ngay, mấy tên cẩu nô tài các ngươi, ngay cả ta mà cũng giám ngăn cản? Cút ngay cho ta!" Tiếng mắng mỏ ồn ào truyền tới phòng giam, là Tích Ngưng Sương.

Tích Vô Nhai nhíu mày, đang muốn đi ra ngoài răn dạy nàng một chút lại đột nhiên phát hiện lão quản gia lặng lẽ ngẩng đầu, vẻ mặt tha thiết nhìn phía ngoài phòng giam. Khi nhận ra tầm mắt của Tích Vô Nhai, lão quản gia lại lập tức cúi đầu, không hề nhúc nhích.

Suy tư một lát, Tích Vô Nhai trầm giọng nói: "Mạc tiên sinh, nhờ ngài mang Tiểu Sương vào đây. Nàng được Vi bá một tay nuôi lớn, ta nghĩ vẫn nên để bọn họ gặp nhau một chút mới thỏa đáng."

"Dạ, thuộc hạ tuân mệnh."

Tích Vô Nhai đứng một bên lẳng lặng quan sát, phát hiện khi mình mới hạ lệnh, thân thể lão quản gia bắt đầu run nhẹ, không biết là do nội tâm vui vẻ hay đang lo lắng điều gì.

52. Quyển 3 - Chương 51: Chuyện Cũ Đau Lòng

"Vi bá, Vi bá, bọn họ nói người là gian tế, ta không tin. Nhất định là bọn họ vu tội hãm hại người, đúng hay không?"

Tích Ngưng Sương chưa tới mà thanh âm cũng đã truyền đến. Nhìn Vi bá, người hiểu rõ mình nhất quỳ trên mặt đất, mà Tích Vô Nhai vẫn đứng bên cạnh không nói chẳng rằng, nàng lập tức nhào tới.

"Đại ca, tại sao huynh cũng tin những lời nói của bọn họ. Vi bá đã chăm sóc chúng ta từ nhỏ tới giờ, tại sao đến huynh cũng không tin người chứ? Đại ca, huynh thay đổi, từ sau khi nữ nhân kia tới… Đúng vậy, nhất định là do nữ nhân kia giở trò quỷ. Bây giờ muội đi tìm nữ nhân kia, gọi ả tới đây đối chất."

Tích Ngưng Sương mới muốn xoay người lại bị Mạc Bạch ngăn lại: "Đại tiểu thư không cần phải đi. Vân tiểu thư không ở trong trang viên, người sẽ không tìm thấy nàng."

"Không ở đây, vậy đi đâu?"

"……" Mạc Bạch thoáng nhìn Tích Vô Nhai, đáp: "Tại hạ cũng không biết."

"Vậy khi nào trở về?"

"……không biết."

Tích Ngưng Sương bị mấy câu không biết của Mạc Bạch làm bực bội, cơn tức càng tăng lên, liền chỉ vào mũi y mắng to: "Tại sao hỏi cái gì ngươi cũng không biết? Ta xem chừng ngươi là cố ý không cho ta biết có đúng hay không. Vân Phi Vũ kia cho ngươi những ưu đãi gì mà ngươi lại che dấu cho ả như vậy? Nga ta

biết rồi, nhất định là Vân Phi Vũ đã trốn tội, mà ngươi là đồng lõa, vì che dấu hành vi phạm tội của mình nên tìm Vi bá làm kẻ chết thay, đúng hay không?"

Đối mặt với cách chất vấn vô cớ của Tích Ngưng Sương, Mạc Bạch bất đắc dĩ cười khổ, đứng yên không nói.

Tích Ngưng Sương thấy y như vậy, thầm nghĩ rằng nhất định mình đã đoán đúng, đang đắc ý dào dạt muốn hướng Tích Vô Nhai lĩnh công lại bị một tiếng quát chói tai khiến cho ngây người.

"Câm miệng, là ai dạy muội không có quy củ như vậy? Mạc Bạch tiên sinh là thầy tốt bạn hiền của ta, sao muội có thể tùy ý ở trong này nói hươu nói vượn, loạn gán tội danh. Vi bá đã tự mình nhận tội, muội hồ nháo cái gì. Ngày thường tùy ý muội xằng bậy, ta nghĩ mình nuông chiều muội hỏng mất rồi, cái gì cũng chiều theo tính tình của muội. Thật sự là càng lớn càng thích sinh sự. Quên đi, quên đi, muội trở về phòng ngay cho ta. Hiện tại ta không muốn nhìn thấy muội."

Tích Vô Nhai vừa nói ra những lời này cũng cảm thấy có chút hối hận. Người muội muội này hắn vẫn thực tâm thương yêu, tuy rằng không cùng huyết thống, nhưng nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, sau khi dưỡng phụ dưỡng mẫu (Cha mẹ nuôi) qua đời, hắn vẫn luôn coi nàng là thân nhân duy nhất, cũng là chỗ dựa *** thần duy nhất.

Nhưng khi Vân Phi Vũ xuất hiện, cưới y vào cửa, bản thân lại luôn mang thái độ lúc gần lúc xa. Mặc dù luôn đối xử với y tốt hơn bất kỳ người nào khác, nhưng chính mình lại tự nhận đó là do tò mò. Có điều, sự thật cũng không đơn giản như hắn nghĩ. Rời phủ lên kinh nửa tháng, hắn cả ngày ngẩn ngơ, mà nguyên nhân khiến hắn trở nên như vậy… chính là vì hắn luôn nhớ tới một người, không phải muội muội thân thiết nhất, không phải Vi bá đã theo mình mười mấy năm trời, càng không phải trợ thủ đắc lực Mạc Bạch, mà là người mới gặp qua vài lần, Vân Phi Vũ.

Sau khi biết mình yêu Vân Phi Vũ, hắn vốn nghĩ sẽ trốn tránh, chính là thấy y cùng huynh đệ của mình thân mật lại không thể khống chế sự ghen tỵ trong lòng, càng muốn đoạt được trái tim của y. Không ngờ giữa chừng lại xảy ra chuyện, đây chính là cái gọi là yêu càng sâu hận càng nặng. Bởi vì bản thân nhất thời xúc động mà tổn thương y, tuy rằng sau đó đã cố gắng tìm cách sửa chữa, lại không dự đoán được đêm qua….

Đối với sự lừa gạt của y, hắn vẫn không sao tức giận được, có lẽ cảm thấy tội nghiệp cho y nên không thể hận. Chính là vừa rồi nghe muội muội không từ ngôn ngữ chỉ trích y, trong lòng bỗng nhiên dâng lên lửa giận ngút trời, không thể nhịn được khi nghe bất kể kẻ nào nói xấu y. Chính mình đã thật sâu tổn thương y một lần. Nhớ tới hoàn cảnh ngày hôm đó, tâm hắn cho tới bây giờ vẫn thấy đau. Thấy y như vậy, chính hắn cũng đau khổ, còn y… y sẽ đau đớn ra sao đây?

"Đại thiếu gia, đại thiếu gia, cầu người không nên trách Sương Nhi. Nàng còn nhỏ không hiểu chuyện, người muốn trách thì trách ta đi. Đều do ta không dậy dỗ nàng cẩn thận, là lỗi của ta, đều là do ta sai…"

Lão quản gia vẫn luôn không chịu lên tiếng, vậy mà khi nhìn tới biểu tình đau xót cùng đôi mắt phiếm hồng của Tích Ngưng Sương, rốt cuộc hắn cũng nói chuyện.

Tích Vô Nhao nghe thấy giọng nói của hắn, đột nhiên chuyển mắt, ổn định *** thần, lạnh lùng lên tiếng: "Đây không phải lỗi của Vi bá, nàng là do ta dạy dỗ hỏng, ân… Sương Nhi cũng đã mười tám tuổi, ta nghĩ nên tìm một gia đình môn đăng hộ đối gả cho nàng mới được, như vậy sẽ giúp nàng hiểu chuyện hơn."

Dừng một chút, Tích Vô Nhai nghiêm mặt: "Được rồi, trước không nói chuyện này. Vi bá, có thể nói cho ta biết người cùng Vân gia liên lạc như thế nào, bình thường gặp ở đâu, người liên lạc có đặc điểm gì? Mong người nói rõ cho ta biết."

"…." Lão quản gia ngước nhìn Tích Vô Nhai, tâm trạng áy náy, lo lắng, hoang mang lần lượt hiện lên, cuối cùng khẽ thở dài: "Đại thiếu gia tội gì phải làm khó ta. Nếu ta đã nhận tội thì trực tiếp giết vẫn hơn, không cần tra hỏi, dù sao ta cũng không thể nói."

"Vi bá, vì sao người lại nhận tội?" Tích Ngưng Sương vẫn luôn khóc, vừa nghe những lời lão quản gia nói, nàng vội vàng chạy vào phòng gian, nhào tới bên người hắn, khóc lớn: "Vì sao lại nhận tội chứ, không phải người làm thì tại sao phải nhận tội, vì sao…"

Nhìn nàng rơi lệ, đôi mắt đục ngàu của lão quản gia cũng chảy xuống một hàng lệ, vừa thay nàng lau nước mắt, vừa dịu dàng nói: "Nha đầu ngốc, đừng khóc, Vi bá không đáng để ngươi phải làm như thế. Việc này thực sự là do ta làm, đã làm chuyện xấu phải dũng cảm gánh vác, hiểu chưa? Đây là đạo lý cuối cùng Vi bá dạy ngươi. Nha đầu ngốc, đừng khóc, ngoan, về sau phải ngoan ngoãn nghe lời đại thiếu gia, biết không, ngoan!"

Nhìn tình cảnh đó, mỗi người trong đại lao đều không tránh khỏi xúc động, Tích Vô Nhai lại cảm thấy khó xử… Một người là lão quản gia đã chăm sóc mình mười mấy năm, một người là muội muội của mình. Về tư, chính mình lại có chút thương cảm cho bọn họ, nhưng về công… cũng không thể có lỗi với sự hy sinh của hàng ngàn binh sĩ.

Mạc Bạch nhìn hai người ôm nhau khóc nức nở, không khỏi nhíu mày, cúi đầu suy tư thật lâu, sau đó đi tới cạnh Tích Vô Nhai, kéo hắn sang một bên nói nhỏ.

Sau đó, Tích Vô Nhai lập tức dùng bộ mặt không thể tin được mà nhìn y, nháy mắt lại lâm vào trầm tư, một hồi lâu sau mới gật đầu, cả hai người có cùng một suy nghĩ.

Chỉ thấy dường như Tích Vô Nhai không thể chịu được cảnh tượng bi thương như vậy, thần sắc ảm đạm tiêu sái bước ra khỏi địa lao. Cho tới khi không thấy bóng dáng hắn, lúc này Mạc Bạch mới khom người tiến vào, đột ngột thốt lên một câu: "Vi Dật Tiêu, một khi đã thống khổ như vậy, tai sao không kể hết tất cả mọi việc cho nữ nhi của mình?"

Thân mình lão quản gia đột nhiên chấn động, sắc mặt xám xịt, tuy rằng đã nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, nhưng nhìn phản ứng tịch mịch của hắn, Mạc Bạch càng thêm khẳng định những suy đoán của mình là chính xác.

Thấy hai người chỉ lo khóc, căn bản không để ý tới mình, thấp giọng làm dịu bọn họ, Mạc Bạch cũng không tiếp tục để ý, mỉm cười, sau đó bước khỏi địa lao nhỏ hẹp, bắt đầu độc thoại.

"Mười sáu năm trước, thần thâu (thần trộm) nổi danh nhất giang hồ Vi Dật Tiêu bởi vì đắc tội kẻ thù mà cả nhà mười sáu mạng người, trừ bỏ hắn và nữ nhi vừa tròn một tuổi, tất cả đều bị sát hại. Tuy rằng không biết hắn đắc tội người nào, nhưng trong trốn giang hồ có tin đồn rằng việc này có liên quan tới Vân gia, nói Vi Dật Tiêu khắp nơi trộm đồ của Vân gia, bởi vậy mới bị Vân gia ghen ghét. Không biết có phải có chuyện như vậy hay không đây?"

"Không phải, nhất định là nói bậy!"

Lão quản gia đứng lên, trên trán nổi đầy gân xanh, hung tợn trừng mắt Mạc Bạch, gằn từng chữ: "Năm đó, ta thực sự có đi qua Vân gia, nhưng ta không hề lấy đi thứ gì… có điều, nhân thân chết thảm đều là do ta, là bởi vì ta ngu xuẩn, là do ta, tất cả đều do ta…."

Thấy hắn thống khổ vặn vẹo gương mặt, Mạc Bạch mềm lòng, cũng có chút không đành lòng hỏi chuyện, nhưng nhớ tới hàng ngàn binh sĩ chết thảm liền gạt bỏ thương hại sang một bên, lạnh lùng nói: "Vân gia diệt cả gia đình ngươi, vậy mà ngươi lại làm việc dưới trướng kẻ thù. Ta vẫn nghe thái độ làm người của thần thâu ngươi vô cùng hiệp nghĩa, vì sao lại trở nên như thế này? Bị người ta diệt sạch gia môn còn nối giáo cho giặc?"

"Ta…." Lão quản gia thống khổ nhắm mắt lại, nắm chặt hai tay, không nói một lời, nhưng cảm giác được bàn tay mình đột nhiên được hơi ấm bao bọc, hắn kinh ngạc mở mắt: "Sương Nhi?"

53. Quyển 3 - Chương 52: Nguyên Nhân Của Mọi Chuyện

"Vi bá, hai người đang nói cái gì, tại sao ta nghe một chút cũng không hiểu?" Tích Ngưng Sương ngừng khóc, vẻ mặt nghi hoặc nhìn quét hai người.

Không khí có chút nghiêm trọng, hai người đều không nói chuyện, Tích Ngưng Sương vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục truy vấn: "Rốt cuộc các người thảo luận cái gì, ta nghe như thế nào cũng chỉ thấy Vân gia… Thần thâu… kẻ thù…, chẳng lẽ Vi bá cùng Vân gia có thù oán? Vậy người càng không thể là gian tế Vân gia phái tới. Vi bá, người có nỗi khổ đúng không, nếu có cứ nói cùng đại ca, đại ca không phải người chấp nhất, huynh ấy nhất định sẽ giúp người."

Khóe mắt lão quản gia bắt đầu ẩm ướt, lặng lẽ nhìn nàng, vẻ mặt hiền lành.

Tích Ngưng Sương thấy hắn không nói lời nào, không khỏi có chút sốt ruột, lay lay cánh tay hắn: "Vi bá, người nói đi, nói ra thì đại ca mới có thể giúp người mà, người như vậy…"

"Đúng vậy, ngươi nói đi." Mạc Bạch đột nhiên ngắt lời: "Nếu ngươi không muốn nói, vậy để ta từ từ đoán. Ta nghĩ… hẳn là có thể đoán được tới tám chín phần."

"Không, không, …. Vẫn là… để ta chính mình nói." Lão quản gia lắc đầu cười khổ. Khi Mạc Bạch đem chuyện mười sáu năm trước nói ra, hắn đã biết chuyện này không thể tiếp tục giấu diếm được nữa.

Thầm nghĩ chuyện này kể ra cũng mất chút thời gian, Mạc Bạch sai thị vệ đem ghế tới, ba người cùng ngồi trong nhà lao nghe lão quản gia kể lại câu chuyện năm xưa, cũng chính là giai thoại về thần thâu Vi Dật Tiêu nổi tiếng nhất giang hồ mười sáu năm về trước.

Vi Dật Tiêu là cô nhi, bị thần thâu đời trước nuôi dưỡng, khi hắn xuất sư, trước lúc tự mình bước chân vào giang hồ, sư phụ đã cảnh cáo hắn rằng "đi tới đâu cũng được, nhất định không được tới Vân Vụ sơn trang". Nhưng thích trộm đạo chính là bản tính của thần thâu, hơn nữa còn vô cùng hiếu kỳ với Vân gia. Tới Vân gia trộm vài lần, dần dần việc đó trở thành tâm nguyện của hắn.

Bước chân vào giang hồ vài năm, hắn trở thành tân thần thâu. Khi hắn ba mươi tuổi liền gặp được nữ nhân mình yêu mến, thành thân, sinh nữ nhi, một gia đình vui vẻ tiêu diêu tự tại, nhưng một ngày làm trộm, cả đời không đổi.

Khi nữ nhi được một tuổi, hắn đột nhiên muốn vì nữ nhi của mình mà trộm một bảo vật tuyệt thế làm món quà tặng nàng, bởi vậy hắn quyết định xuống núi một lần nữa. Nghĩ đi nghĩ lại, bảo vật độc nhất vô nhị trên đời này chỉ sợ không thể tìm ở đâu khác ngoài Vân gia, vì thế hắn xuất phát tới Vân Vụ sơn trang.

Nửa tháng sau, hắn tay không trở về, sau đó cả ngày hoảng loạn. Người trong nhà hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn nhất định không nói. Cho tới ngày nữ nhi vừa tròn một tuổi, cách ngày tới Vân gia hơn nửa tháng, trong nhà mở yến tiệc lớn, mà hắn cũng bị sự vui mừng này cuốn hút, cuối cùng cũng nở nụ cười đã lâu không xuất hiện.

Không biết lão thiên gia đã trì hoãn đại họa, khiến hắn vui quá hóa buồn. Ban đêm an tĩnh, vì nữ nhi quá phấn khích về ngày hôm nay, mãi không chịu ngủ, vì thế hắn chợt có ý nghĩ vận dụng một thân võ công cao cường, mang nàng đi dạo chung quanh. Đi một vòng trở về lại cảm thấy bất an, bởi vì trong nhà rất yên ắng, yên ắng tới mức khiến người ta nghĩ nơi này chưa từng có người tồn tại.

Ôm nữ nhi ngủ say trong lòng, hắn bước qua cửa, hình ảnh đầu tiên ập vào mắt chính là lão bá trông cửa nằm trên vũng máu. Chạy như điên tới chủ ốc lại thấy thê tử nằm gục trên bàn, giống như đang chờ hắn trở về lại vô tình ngủ quên, nhưng… huyết *** nhuộm đỏ bạch y, một màu đỏ tươi chói mắt.

Ngồi chết lặng cho tới sáng sớm hôm sau, bị tiếng khóc nỉ non của nữ nhi thức tỉnh, nhìn hài tử duy nhất của mình, hắn thống hận vô cùng, nhưng trong lòng lại hiểu rõ, đây chính là sự trừng phạt của lão thiên gia, là sự trừng phạt vì không nghe lời sư phụ khuyên bảo, đây là sự trừng phạt cho sự ngu muội của chính bản thân mình.

Nghĩ người đó có thể lại kéo tới, vì thế, hắn quyết định hỏa thiêu toàn bộ căn nhà, từ nay về sau mai danh ẩn tích, mang theo nữ nhi chạy trốn khắp nơi. Nhưng thử hỏi một chút, kẻ thân cô thế cô như hắn sao có thể địch lại đoàn người đông đảo ngày đêm đuổi bắt của Vân gia đây. Ngay tại lúc hắn lâm vào tuyệt vọng, đi ngang qua Tích gia liền được phu thê hai người cứu giúp. Từ đó hắn đi theo Tích gia.

Biết cả cuộc đời mình không thoát khỏi bàn tay Vân gia, nhưng dù sao cũng muốn cho nữ nhi một cuộc sống an ổn, hắn khẩn cầu phu thê họ Tích thu nhận nữ nhi duy nhất của mình. Vốn định ra đi, nhưng luyến tiếc thân nhân duy nhất, hơn nữa, phu thê họ Tích cũng ra sức can ngăn, hắn quyết định ở lại.

Vì không muốn mang tới phiền toái cho Tích phủ, hắn dùng dược vật khiến mình nhanh chóng trở nên già nua. Nghĩ như vậy là ổn thỏa, có thể trải qua một cuộc sống an tĩnh, nhìn nữ nhi trưởng thành, ai ngờ vận rủi vẫn không ngừng đeo bám.

Không biết Vân gia làm thế nào lại có thể lần được bí mật của Tích gia, muốn tiêu diệt Tích gia tận gốc. Thoạt nhìn qua, Tích gia chỉ là một thị tộc nông thôn bá tánh bình dân, nhưng bằng mười mấy năm quan sát, hắn phát hiện từ nha đầu nhóm lửa ở phòng bếp cho đến lão quản gia lớn tuổi nhất tựa hồ đều có võ công, điều này làm cho hắn hiểu được… Tích gia cũng không hề đơn giản như vẻ ngoài.

Vân gia tìm được hắn, vẫn không giết, chính là hạ nhuyễn cốt tán. Lúc đó hắn vẫn không biết được mục đích của Vân gia, nhưng chắc chắn đó không phải chuyện tốt đẹp, cho nên kiên quyết không đáp ứng. Không ngờ đối phương lại lấy tính mạng của nữ nhi ra uy hiếp hắn. Tuy biết Tích gia sẽ cố gắng bảo vệ tính mạng của nữ nhi, nhưng Vân gia trước này là kẻ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, mà nữ nhi lại là thân nhân duy nhất của hắn, cũng là toàn bộ những gì còn lại của hắn,… hắn không dám mạo hiểm.

Chính vì sợ hãi nữ nhi gặp chuyện không may, bản tích ích kỷ hoàn toàn trỗi dậy. Sau khi cùng Vân gia đạt thành thỏa thuận, hắn hạ nhuyễn cốt tán trong nước của toàn bộ Tích phủ, cho tới khi hắn tưởng có thể thở phào nhẹ nhõm thì tính cách của Vân gia mới hoàn toàn hiển lộ. Chúng giết sạch người của Tích gia, chỉ duy nhất Tích Ngưng Sương trong lòng hắn là thoát chết. Vân gia lộ ra răng nanh của mình.

Trong nháy mắt, hắn hiểu được mình ngu xuẩn tới chừng nào, phạm phải hành vi không thể tha thứ, có điều đã vấp phải sai lầm, muốn chối bỏ cũng không được. Ôm nữ nhi mười một tuổi trong lòng, hắn nản lòng thoái chí, chuẩn bị nhận lấy cái chết thì ngay tạ lúc đó, Tích Vô Nhai luôn ở bên ngoài lại đột nhiên trở về, đem hơn ba mươi tên thích khách toàn bộ giết sạch.

Hỏa táng tất cả những thi thể, Tích Vô Nhai mang theo bọn họ lưu lạc thiên nhai, né tránh sự đuổi cùng giết tận của Vân gia. Cho tới một năm sau lại gặp được Mạc Bạch, người luôn tìm kiếm Tích Vô Nhai, từ đó về sau bọn họ mới chính thức thoát khỏi sự truy kích.

Tích Vô Nhai không rõ vì sao Vân gia lại hành động như vậy, đến khi biết được thân phận thật sự của mình, hắn mới hiểu được lý do Vân gia diệt Tích gia… bởi vì Tích gia chính là thế lực mà phụ thân thân sinh ra hắn ngầm cất giấu, đồng thời cũng chiêu binh mãi mã cùng Vân gia đối đầu.

Sáu năm tôi luyện khiến Tích Vô Nhai trở nên sắc bén, trầm ổn, nhưng mối hận giết phụ mẫu hắn vẫn không hề quên, còn Vi Dật Tiêu luôn trong tâm trạng bất an, tự trách, che dấu hành động phạm tội của mình để được ở bên nữ nhi, nhìn nàng trưởng thành.

Hai tháng trước, không hiểu sao Tích Ngưng Sương lại trúng kì độc, Vân gia cũng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn một cách quỷ dị, bức hắn trở thành nội ứng. Tất nhiên, Tích Vô Nhai được vị Đổng đại phu kia chỉ điểm tới Vân gia xin giải dược. Tất cả những việc này đều do Vân gia chỉ định, một tay hắn an bài.

Vân Phi Vũ tới Tích gia là đòn tung hỏa mù ngăn cản tầm mắt của Tích Vô Nhai, và hắn lại có thể lợi dụng điểm này để lần ra bản đồ cùng danh sách phân bố thế lực của Tích gia.

Sự kiện lần trước là bởi vì suy nghĩ của hắn, cũng không phải do riêng lời thỉnh cầu của nữ nhi, nhiều nhất chính là hắn biết trong thiên hạ không có bức tường nào không có kẽ hở, tội nghiệt của bản thân sớm hay muộn cũng sẽ bại lộ. Hắn muốn Tích Vô Nhai cưới nữ nhi của mình, như vậy, cho dù biết mình là gian tế Vân gia đưa vào thì ít ra cũng vì tình cảm phu thê mà không đuổi Tích Ngưng Sương ra khỏi Tích gia.

Sinh linh vạn vật, tất thảy đều có nhân quả, thiện nhân đắc thiện quả, ác nhân chịu ác báo, không phải không nhận quả báo, chỉ là nó chưa tới mà thôi!

Vi Dật Tiêu tự trách cùng áy náy kể lại sự tình, lặng lẽ nhìn ánh mắt hai người.

Tích Ngưng Sương lộ vẻ mặt khiếp sợ, không thể tin vào những điều mình nghe, mà Mạc Bạch lại nhìn hắn một cách phi thường kỳ lạ, không biết là phẫn nộ hay thương tiếc.

Ánh sáng trước mặt bỗng nhiên bị che khuất, Vi Dật Tiêu ngẩng đầu lên, đối diện hắn là một đôi mắt phiếm hồng tràn đầy lửa giận. Hắn há miệng mấp máy lại phát hiện chính mình cũng không sao thốt lên được một từ, lập tức từ trên ghế quỳ sụp xuống trước mặt Tích Vô Nhai theo bản năng, lão lệ tung hoành.

Tích Ngưng Sương bất an nhìn hai người thân thiết nhất của mình. Tuy rằng bị những điều Vi Dật Tiêu nói khiến cho hoảng sợ, có chút không thể tiếp nhận, nhưng nhiều năm cảm nhận được sự yêu thương, hơn nữa huyết mạch tương liên, nàng sợ hãi Tích Vô Nhai kiềm chế không được sẽ xuất một chưởng lên người lão đầu đang quỳ trên mặt đất.

Mặc dù nghiệp chướng của người kia có nặng nề ra sao, có không đáng tha thứ như thế nào, nhưng là, hắn chung quy vẫn vì bảo vệ tính mạng của mình mà bán linh hồn cho quỷ dữ, hắn là phụ thân của nàng.

54. Quyển 3 - Chương 53: Y Là Nam Nhân

Thư phòng tại Đông Uyển, Tích Vô Nhai đứng bên cửa sổ nhìn lên không trung trầm mặc không nói. Mạc Bạch lẳng lặng đứng một bên, qua hơn nửa canh giờ, nhìn gương mặt hờ hững của hắn, y nhịn không được đành mở miệng: "Như vậy có được không? Hắn lấy oán trả ân, hại chết dưỡng phụ dưỡng mẫu của người, còn tiếp tay cho Vân gia gây ác… Kỳ thực người hoàn toàn có thể giết chết hắn, không cần bận tâm tới bất luận kẻ nào."

……

Thật lâu sau, Tích Vô Nhai mới quay người lại, thản nhiên nói: "Hắn đích thực đáng chết, nhưng đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại. Hiện tại, người còn sống vẫn quan trọng hơn người đã chết. Phụ tử hai người bọn họ khó có cơ hội gặp nhau, ta giết hắn thì cứu vãn được gì? Hơn nữa, làm như vậy cũng không phải tâm nguyện của ta. Tiểu Sương là thân nhân duy nhất còn lại của ta, giết phụ thân của nàng, nàng tất nhiên sẽ hận ta, không giết hắn, nói không chừng còn có thể dẫn dụ Vân gia, cho nên ta đưa hắn vào địa lao rồi cho người canh giữ."

"Phải! Nhưng chuyện của đại tiểu thư…."

"..Âm thầm phái người coi sóc nàng, xem như bảo hộ, cũng là giám thị, dù sao huyết mạch tương liên, phụ thân nàng hiện tại là tù nhân trong tay ta, tuy ta đồng ý không giết hắn, có lẽ vẫn khiến cho nàng lo lắng."

"Aizz….Ta hiểu được."

Gió ngoài cửa sổ từ từ thổi vào trong phòng, mang theo hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lẽo của mùa đông. Xoa xoa bụng, có chút đói, Tích Vô Nhai nhe răng cười: "Đi thôi, đi ăn chút gì đó, từ sáng sớm tới giờ vẫn chưa có gì vào bụng, thật tình có chút đói."

Mạc Bạch gật đầu mỉm cười, hai người một trước một sau bước ra khỏi thư phòng, cách đó nửa bước: "Công tử, vậy còn… Vân tiểu thư…."

Hết thảy những thứ sáng nay nhìn thấy ở Nam Uyển, Mạc Bạch vẫn giữ trong lòng, chính là có quá nhiều chuyện xảy ra nên y không kịp hỏi tới. Hiện tại trên hành lang chỉ có hai người bọn họ, y rốt cuộc nhịn không được mà hỏi.

"A… ta lại tưởng ngài đổi tính nên không hỏi!"

Tích Vô Nhai trêu chọc y. Hắn dừng bước, ngửa đầu thở ra hơi khói: "Kỳ thực ta cũng muốn tìm ngài nói chuyện này."

"Vì sao Vân tiểu thư lại bỏ đi? Đêm qua… rốt cuộc người đã làm gì?" Nếu cho cơ hội, Mạc Bạch đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Tuy biết nàng là nam nhân nhưng nhớ tới chuyện hôm qua, Tích Vô Nhai vẫn ngượng ngùng đỏ mặt, nói quanh co nửa ngày cũng không ra lí do. Mạc Bạch nhìn biểu hiện của hắn cũng đoán được bảy tám phần. Đang chuẩn bị trêu chọc lại bị lời nói của hắn khiến cho há hốc miệng.

"Kỳ thực nàng là nam nhân."

……

Một lúc lâu sau, Mạc Bạch ho nhẹ hai tiếng phá tan không khí xấu hổ giữa hai người: "Cái kia… khụ khụ, tại sao lại đột nhiên biến thành nam nhân? Chẳng lẽ lại là màn kịch của Vân gia?"

Tích Vô Nhai lắc đầu, hơi nhíu mày: "Hẳn là không phải, ta nhớ rõ biểu tình của y khi đó. Tuy rằng ngữ khí rất lạnh lùng nhưng thoạt nhìn lại vô cùng thương tâm, đang chuẩn bị hỏi y lại bị người ta đánh lén từ phía sau. Sáng nay thức dậy đã không thấy người đâu, chuyện về sau thì ngài đã biết hết rồi."

"Vậy người tính làm như thế nào?"

Tích Vô Nhai cúi đầu trầm tư, sau một lát trên mặt vẫn là vô cùng rối rắm, Mạc Bạch vỗ vỗ vai hắn: "Chậm rãi suy nghĩ, không cần gấp gáp, có điều… nếu người thực sự thích y thì nhanh chóng đuổi theo, ta ủng hộ người!"

Há miệng mấp máy mấy lần nhưng vẫn không nói được một câu, chỉ chậm rãi gật đầu, bước về phía nhà ăn.

Sau giờ ngọ, Tích Vô Nhai nằm trên tháp thượng tại thư phòng nhắm mắt dưỡng thần, nhưng tâm trí vẫn không ngừng nghĩ ngợi, luôn nhớ tới chuyện của Vân Phi Vũ.

"Đại thiếu gia, Nghiêm nhị thiếu gia cầu kiến."

Một gã tiểu tư đứng ngoài thư phòng nhẹ giọng bẩm báo. Tích Vô Nhai lập tức ngồi dậy, nghĩ nghĩ, ra lệnh: "Đi mời hắn lại đây."

"Dạ."

Nghe tiếng bước chân xa dần, hắn nâng mi, thầm đoán mục đích Nghiêm Thiên Mẫn tới đây. Kỳ thực không cần đoán cũng biết hắn tới tìm Vân Phi Vũ. Ngày thường đều trực tiếp tới Nam Uyển tìm kiếm, hẳn là vừa rồi không thấy nên mới lại đây hỏi.

Nhớ tới cảnh hai người thân mật, trong lòng không khỏi khó chịu, tình cảnh đêm qua lại hiện lên. Đột nhiên giật mình nhớ tới y là nam nhân, trước kia thích y cũng vì nghĩ y là nữ nhân. "Hiện tại đã biết hết mọi chuyện, vậy mà tại sao ta còn….?"

"Vô Nhai, thật có lỗi, quấy rầy huynh nghỉ ngơi sao?" Giọng nói cất lên, Nghiêm Thiên Mẫn cũng đẩy cửa bước vào.

Tích Vô Nhai đứng dậy, mỉm cười đi tới tiếp đón: "Không có, ta vẫn tỉnh. Đến đây ngồi đi."

Tích Vô Nhai sai nha hoàn dâng trà nóng.

Nghiêm Thiên Mẫn cũng không lòng vòng quanh co, trực tiếp mở miệng: "Tiểu Vũ đi đâu, tại sao ta tới Nam Uyển mà không tìm thấy nàng? Hỏi hạ nhân mà bọn họ cũng nói không biết, phát sinh chuyện gì sao?"

"Quan hệ hai người cũng thực tốt!" Hắn nghe những câu hỏi liên tiếp như vậy, vô tình thốt lên câu nói nồng đậm vị "dấm chua". Nói xong hắn lập tức cảm thấy hối hận, chính mình nghe cũng thấy dày đặc sự ghen tuông trong đó, sao người khác có thể không hiểu chứ.

Ngượng ngùng đỏ mặt, đang muốn giải thích lại bị Nghiêm Thiên Mẫn ngắt lời.

"Ha hả, chẳng lẽ huynh ghen tị?" Nghiêm Thiên Mẫn không hề ngần ngại, ngược lại còn cố tình tươi cười trêu tức: "Sớm nhìn ra huynh thích nàng, còn sĩ diện không chịu thừa nhận. Ta nói huynh a…thích chính là thích, không thích chính là không thích. Vân gia thì sao chứ, ta cũng nhận ra Tiểu Vũ không hề giống Vân gia, chẳng lẽ huynh lại không nhìn ra tính tình của nàng? Aiz…Nếu chẳng phải Tiểu Vũ không có cảm giác với ta, luôn coi ta là đại ca thì chỉ bằng thời gian lưỡng lự của huynh, ta đã sớm đoạt được Tiểu Vũ rồi."

Tích Vô Nhai có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ Nghiêm Thiên Mẫn lại nói rõ ràng như vậy, đem quan hệ giữa hai người trực tiếp phơi bày. Nhưng nghe xong những lời này, tâm tình của hắn lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Nói một mạch, Nghiêm Thiên Mẫn nâng chung trà lên nhuận họng, tiếp tục hỏi: "Tiểu Vũ đâu? Không phải huynh chọc giận khiến muội ấy bỏ đi rồi chứ?"

Ai nói chỉ có trực giác của nữ nhân mới linh mẫn, kỳ thực đôi khi nam nhân cũng rất đáng sợ. Tuy suy đoán như vậy cũng có chút chênh lệch, nhưng phần lớn thì… chính xác. "Nếu không phải ta đối với y… hẳn

y cũng không vội vàng trốn đi. Tuy rằng y là nam nhân, nhưng mấy ngày nay quan sát, chắc hẳn y đã thích ta."

Nhớ tới lần y chủ động hôn môi, tuy rằng sau đó lại bị người khác quấy nhiễu, nhưng tưởng tượng y xấu hổ tới đỏ bừng hai tai, Tích Vô Nhai không khỏi ngẩn người.

"Uy, đừng cười, nhìn cái bộ dạng tươi cười ngu ngốc của huynh thật khiến ta muốn đấm hai cái. Nói mau, có phải Tiểu Vũ bị huynh chọc tức nên trốn đi rồi không?" Hỏi mấy lần lại không nhận được câu trả lời, Nghiêm Thiên Mẫn bắt đầu lo lắng.

"Đúng, là bị ta chọc tức nên đã bỏ đi rồi, có điều ta cũng không biết y đã chạy đi đâu." Tích Vô Nhai lẳng lặng nhìn hắn, ngay sau đó còn nói: "Tiểu Vũ là nam nhân."

Vừa thấy hắn thừa nhận, Nghiêm Thiên Mẫn định cao giọng chất vấn, nhưng nghe tới vế sau lại cảm giác như bị người ta nện một đòn sau xuống đầu, khiến hắn thương tích đầy mình.

"Huynh… huynh nói Tiểu Vũ là nam nhân? Tại sao huynh lại biết?" Nghiêm Thiên Mẫn gian nan nuốt nước miếng, trong mắt lộ vẻ hoài nghi.

Lần thứ hai bị hỏi vấn đề này, lần thứ hai đỏ mặt, lần này Tích Vô Nhai không giấu diếm, nhưng ánh mắt có chút trốn tránh: "Thấy rồi… cũng… đụng tới rồi."

"A…." Nghiêm Thiên Mẫn trợn mắt há hốc miệng nhìn hắn, đột nhiên nhớ tới một vấn đề: Tích Vô Nhai khi chưa biết chuyện này đã muốn cưỡng ép Tiểu Vũ…

"Hỗn đản, tại sao ngươi có thể làm như vậy với Tiểu Vũ. Mặc dù y là nam nhân nhưng ngươi cũng không nên như vậy, ngươi… ngươi…."

Tích Vô Nhai ho nhẹ hai tiếng ngắt lời Nghiêm Thiên Mẫn, vẻ mặt nghiêm túc: "Kỳ thực có chuyện ta vẫn chưa nói cho đệ biết."

"Ừ, ngươi nói đi."

"Khụ… Nói như thế nào bây giờ." Tích Vô Nhai khẽ cúi đầu, sau đó chậm rãi lên tiếng: "Kỳ thực khi ở Vân gia, ta và Tiểu Vũ đã bái đường thành thân, nhưng đó do bị lão già kia tính kế, cho nên ta vẫn chưa công khai quan hệ giữa chúng ta. Cho tới khi phát hiện mình thực sự yêu y, thấy các người… tình chàng ý thiếp, nhất thời kích động liền… khụ… đệ cũng biết rồi, sau đó lập tức phát hiện y là nam nhân."

"Sau đó Tiểu Vũ bỏ đi? Vậy huynh cũng không đi tìm? Huynh không sợ đệ ấy một mình bên ngoài chịu thiệt? Huynh không lo lắng cho Tiểu Vũ sao?" Đã muốn kinh ngạc một lần, đối với việc này, Nghiêm Thiên Mẫn cũng chỉ ngẩn người trong chốc lát, sao đó bất mãn nhìn hắn.

"Đệ… không ngạc nhiên sao? Ta cưới một nam nhân làm nương tử, hơn nữa, biết y là nam nhân mà ta lại phát giác bản thân không buông xuống được, đệ không cảm thấy kỳ quái sao?"

Nghiêm Thiên Mẫn trừng mắt nhìn hắn, khinh thường nói: "Có cái gì mà kỳ quái? Ta có một người huynh đệ đã từng nói qua: thích một người không phải nhìn diện mạo mà là thích con người chân chính của của người ta. Hắn còn nói, nếu một ngày nào đó hắn thích một con heo thì hắn vẫn sẽ yêu. Tuy rằng cách so sánh có chút thô tục nhưng huynh cũng nên cẩn thận ngẫm lại, huynh là yêu con người của Tiểu Vũ? Hay vẫn vì y là nữ nhân? Nếu huynh yêu Tiểu Vũ bởi y là nữ nhân, như vậy thì tùy tiện người nào là nữ nhân huynh cũng có thể động tâm, đúng không?" Đứng lên vỗ vỗ vai Tích Vô Nhai, Nghiêm Thiên Mẫn trầm giọng nói: "Cẩn thận ngẫm lại đi, những lời vừa rồi nói với huynh kỳ thực cũng là do vị huynh đệ đó khuyên ta. Nếu Tiểu Vũ có chút thích ta, không quan tâm y là nam hay nữ, ta nhất định sẽ theo đuổi tới cùng. Còn nữa, Tiểu Vũ tuy là nam nhân, nhưng tướng mạo của y… Khụ, huynh nên rõ ràng, kẻ yêu thích nam sắc ở Dạ Diệp quốc không ít. Những lời phía sau ta không muốn nói nhiều, huynh cũng nên hiểu được."

Nghiêm Thiên Mẫn đường hoàng bước ra khỏi thư phòng, không quay đầu lại mà vẫy tay: "Có tin tức của Tiểu Vũ thì báo cho ta một tiếng. Bây giờ ta đi dạo trong thành một lượt xem có tìm được đệ ấy hay không."

Kinh ngạc nhìn người biến mất khỏi cửa, nghe xong những lời hắn nói, Tích Vô Nhai như bị người ta khai sáng, đột nhiên bừng tỉnh.

55. Quyển 3 - Chương 54: Đưa Ra Quyết Định

Đúng vậy, ta thích Tiểu Vũ, thích y thẳng thắn, thích y không ra vẻ dịu dàng, càng thích cách suy nghĩ đáng yêu không như những người khác của y. Y giống như một khối ngọc chưa được mài dũa, tự mình phát ra ánh sáng rực rỡ khiến cho người khác được mở rộng tầm mắt.

Càng tự hỏi lại càng phát hiện bản thân đã yêu y sâu nặng. Nếu bản thân đã xác định được tình cảm, Tích Vô Nhai cũng không hề do dự, nghĩ tên tiểu tử kia đã đi tìm Tiểu Vũ, mình cũng không được phép bại bởi tay hắn. Tích Vô nhai nhanh chóng đứng dậy, định lao ra khỏi phòng, không nghĩ tới lại đụng phải Mạc Bạch đang bước vào.

Trước mắt sáng ngời,vừa rồi đã quên mất có thể phái người kiểm tra khắp thành. Vừa thấy Mạc Bạch, Tích Vô Nhai lập tức chụp lấy tay y, lôi kéo đi ra ngoài: "Mạc tiên sinh tới vừa lúc, kêu hộ vệ tới cho ta. Chúng ta phân công nhau đi tìm Tiểu Vũ."

Không đợi Tích Vô Nhai bước ra khỏi cửa, Mạc Bạch lập tức lạnh lùng nói: "Không cần đi, ta đã sớm phái người ra bên ngoài tìm kiếm. Không thấy bóng dáng chủ tớ hai người bọn họ trong thành, chẳng qua…."

"Chẳng qua cái gì?"

"Ở thành đông có một khách ***, nghe nói đêm qua có hai người tới đó ở trọ. Theo miêu tả tướng mạo thì chính là chủ tớ hai người bọn họ, nhưng kỳ quái đó là… sáng nay tiểu nhị tới gọi cửa, gõ nửa ngày cũng không có ai ra. Sau đó phát giác trong phòng không một bóng người."

"Tại sao có thể như vậy? Nếu bọn họ đã tìm nơi nghỉ trọ thì tự nhiên sẽ không thể tự mình biến mất được."

"Đúng… ta cũng nghĩ trong chuyện này nhất định có vấn đề nên lập tức chạy tới đây tìm công tử." Mạc Bạch trầm giọng nói.

Trong lòng Tích Vô Nhai dâng lên dự cảm bất thường, lập tức truyền lệnh: "Truyền lệnh đi xuống, phát động bốn đội hướng bốn phương phân biệt tìm kiếm. Nếu đêm qua bị bắt thì nhất định bọn hắn sẽ không chạy xa được, khẩn trương lên."

"Đã hiểu, tuy nhiên còn có một chuyện." Mạc Bạch lấy một phong thư màu đỏ từ trong người ra, hai tay đưa cho Tích Vô Nhai: "Là thư của cấp trên đưa tới."

Tích Vô Nhai lo lắng cho sự an nguy của Vân Phi Vũ, quay sang nói với y: "Ngài đi hạ lệnh trước, sau đó lập tức trở lại đây."

"Được."

Sau khi Mạc Bạch trở về, Tích Vô Nhai giống như đợi y đã lâu, chưa nói một lời liền đưa bức thư cho y: "Ngài xem đi."

Đọc qua một lần, Mạc Bạch nhíu mày nhìn về phía Tích Vô Nhai: "Hiện tại đã bắt đầu hành động? Có phải còn quá sớm hay không?"

Tích Vô Nhai lắc đầu, gương mặt trầm ổn đưa ra quyết định: "Đã đến lúc. Nhiều năm chuẩn bị chiêu binh mãi mã, tích cóp tài lực như vậy chính là chờ giây giờ phút này. Ngài cũng biết rồi. Gần đây Vân gia cùng ma giáo âm thầm tranh đấu, hơn nữa, ta nghe nói còn có kẻ khác ngăn cản việc buôn bán của Vân gia, cho nên đó là một cơ hội tốt. Chỉ dựa vào chúng ta thì khó lòng làm lung lay cơ nghiệp trăm năm của Vân gia, nhưng ba phía cùng tấn công… vậy thì không dám chắc."

Nhìn hắn lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, Mạc Bạch do dự hồi lâu mới lên tiếng: "Vậy… có cần ta cùng công tử lên kinh hay không?"

"Không!" Đôi mắt Tích Vô Nhai sáng ngời, tha thiết nhìn y: "Ngài là phụ tá đắc lực của phụ thân. Ta vẫn luôn coi ngài là sư phụ, đem cả gia nghiệp lớn như vậy giao cho ai ta cũng không an tâm bằng giao cho ngài, vậy nên khi ta không ở đây, nhờ ngài coi sóc nơi này."

"Đó là tất nhiên!" Mạc Bạch khẽ thở phào nhẹ nhõm, gật đầu mỉm cười.

"Aiz…" Hắn đột nhiên phát tiếng thở dài, cười khổ: "Tuy rằng ngài dạy ta không ít chuyện triều chính, hàng năm cũng vào cung vài lần, nhưng nói thật, ta không thể chịu đựng được không khí đó, áp lực khiến cho người ta không thể thở nổi… chẳng qua, đây là vận mệnh không sao tránh được, đúng không?"

Mạc Bạch cũng than nhẹ: "Cho nên khi người còn nhỏ thì lão gia đã cho người đi, chính là không muốn cho người và hắn… Hết thảy đều do ta, có lẽ nếu ta không tìm người thì người sẽ không bị vận mệnh này trói buộc."

"Ha hả" Tích Vô Nhai vỗ mạnh lên vai y: "Nếu ngài không tìm ta, chỉ sợ hiện tại ta đã là một u hồn. Khi bị Vân gia vây đánh, lúc ta chống đỡ không nổi, ngài đã xuất hiện, cho chúng ta một cơ hội sống sót. Ta thực sự vô cùng cảm tạ ngài, vừa rồi chỉ là một chút bực tức mà thôi. Ngài cũng biết rõ, lần này vào diện kiến… có lẽ sẽ rất lâu không được thấy ngài càu nhàu, cho nên hôm nay phải thoải mái một chút."

Hai người nhìn nhau, đồng thời cười lớn.

Trò chuyện một lúc, giờ dần vừa qua khỏi, bốn đội hộ vệ đã trở về nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Loại thủ đoạn cao minh như vậy, Tích Vô Nhai dám chắc không phải do người tầm thường tạo nên, trong lòng không khỏi càng thêm lo lắng.

Vào triều là việc khẩn cấp, không thể tiếp tục lãng phí thời gian, vì thế hắn đành gọi Mạc Bạch.

"Mạc tiên sinh, việc tìm kiếm Tiểu Vũ xem ra phải phiền tới ngài."

Mạc Bạch tươi cười: "Ta nói rồi, công tử chỉ việc đưa ra quyết định, ta sẽ tận lực ủng hộ người. Công tử cứ an tâm lên kinh. Về chuyện của Vân tiểu… công tử, ta sẽ thu xếp ổn thỏa, tìm kiếm khắp nơi. Một khi có tin tức ta sẽ lập tức cho người thông báo."

"Đa tạ!"

Tích Vô Nhai hướng y cười cảm kích, ngay sau đó nói tiếp: "Ngày mai ta xuất phát, tất cả mọi việc trong phủ đành phiền ngài."

Mạc Bạch không đoán được hắn lại muốn khởi hành nhanh như vậy, hơi ngẩn người, nhưng nháy mắt liền phản ứng lại, chỉ thấy y đến trước mặt Tích Vô Nhai, cúi sâu người: "Thuộc hạ cung chúc vương gia lần này đắc thắng, sớm ngày trở về."

Tích Vô Nhai ngồi ngay ngắn trên ghế, thoải mái nhận y thi lễ, sau đó nâng tay mỉm cười: "Xin Mạc tiên sinh đứng lên. Đa tạ lời chúc may mắn của ngài… Bổn vương nhất định không phụ hy vọng của ngài, an tâm!"

Mạc Bạch đứng lên, vẻ mặt đã thay đổi thái độ bình thường, vỗ về chòm râu, gật đầu cười: "Vậy hôm nay công tử nên sớm nghỉ ngơi, ta cũng nên trở về."

Nhìn y rời đi, Tích Vô Nhai ngồi im trên ghế, nhìn trăng trong ngoài cửa sổ rồi ngẩn người, nhẹ giọng thì thầm: "Tiểu Vũ, đệ nhất định không được xảy ra chuyện."

Địa lao âm u ẩm ướt bốc lên mùi hôi khó chịu, bụi đá bám đầy mặt đất bị vết máu nhuộm dần thành màu đỏ sậm, hình cụ rỉ sét loang lổ bị ném vào một góc, phủ một lớp tro bụi thật dày.

Giữa hình đường của địa lao bày một chiếc ghế thái sư (ghế bành) quý giá, bên cạnh là một chiếc bàn nhỏ đặt lư hương cùng một cây trầm hương bốc lên ngọn khói trắng mờ ảo, mang theo hương thơm tỏa ra bốn phía, dần dần lấn át mùi ẩm mốc chung quanh.

Sau chiếc ghế, năm người đứng chỉnh tề đều mặc hắc y, trừ bỏ đôi mắt ảm đạm thỉnh thoảng chớp động, biểu tình trên mặt tất cả bọn họ đều ngây dại, đờ đẫn.

Không khí yên tĩnh tới quỷ dị của địa lao bị tiếng 'chi nha' của cửa sắt đánh gãy.

Từ cửa truyền tới tiếng bước chân, không nặng không nhẹ, không nhanh không chậm, mỗi bước đều nhàn hạ, mỗi bước đều khiến người ta hoảng sợ, khiến người ta không thể không chú ý.

Vân Khoảnh Dương chắp hai tay sau lưng xuất hiện giữa hình đường. Y phục màu lam, cẩm bào màu tím khiến da thịt trắng mịn của hắn càng xinh đẹp tựa ngọc quý. Mái tóc dài đen nhánh tùy ý tung bay sau người, còn mang theo hương thơm nhàn nhạt, ẩm ướt sau khi tắm.

Không ngồi xuống, hắn trực tiếp đi tới phía Vân Phi Vũ bị treo trên tường, đưa tay nâng đầu y. Dung nhan xinh đẹp giờ trở nên tiều tụy, đôi mắt trong sáng nhắm chặt, nếu không phải cánh mũi còn truyền tới hơi thở… thực sự có thể khiến cho người ta nghĩ đây chỉ là một khối thi thể.

Nắm lấy hai gò má Vân Phi Vũ mà dùng sức lay tỉnh. Không thấy dấu hiệu tỉnh lại, Vân Khoảnh Dương tức giận nâng mày, hai tay chắp sau lưng, xoay người đi tới ghế thái sư, lạnh lùng lên tiếng: "Làm y tỉnh lại."

–Ghế Thái Sư

56. Quyển 3 - Chương 55: Giật Mình Như Mộng

Đói khát, rét lạnh, mệt mỏi không còn chút sức lực, trước khi tỉnh lại một khắc, tất cả các giác quan trở về với Vân Phi Vũ.

Cái rét lạnh thấu tới xương xuyên qua y phục từng trận đánh úp lại, thêm việc mấy ngày di chuyển liên tục đã đem toàn bộ dạ dày y vét sạch. Đói bụng, phía sau lưng đau nhức, đầu óc cũng mờ mịt mơ hồ, mà bát nước phía trước lại hất thẳng lên mặt khiến y không thể không mở to mắt.

"Tốt lắm, tất cả các người lui ra."

Thoáng nghe thấy thanh âm quen thuộc, Vân Phi Vũ đưa mắt tìm kiếm, cho đến khi mọi vật trước mắt trở nên rõ ràng, đầu óc cũng thanh tỉnh, nhìn vẻ mặt đắc ý của nam nhân ngồi trên ghế, y trầm giọng: "Vân Khoảnh Dương…"

Trí nhớ trước khi hôn mê như thủy triều mạnh mẽ ập tới. Đôi mắt y lạnh như băng nhìn về phía người nọ, ngữ khí tràn ngập sự chán ghét cùng hận ý: "Muốn giết cứ giết, không cần lãng phí thời gian."

Vân Khoảnh Dương mỉm cười, không để ý tới sự khiêu khích, chống cằm theo dõi y giống như nhìn khỉ diễn xiếc, trên mặt mang theo vẻ trêu tức, ngả ngớn: "Giết ngươi? Muốn giết ngươi thì trước đó ta còn cứu ngươi làm gì? Hơn nữa, giết ngươi quá dễ dàng, cũng quá tiện lợi cho ngươi. Đối với kẻ dám lừa gạt ta, ta sẽ không dễ dàng buông tha, vậy nên… chờ ta chơi đùa đủ rồi thì ngươi chết cũng không muộn."

"…." Vân Phi Vũ không hiểu rốt cuộc đầu óc hắn đang suy nghĩ cái gì, bất quá, việc sống chết đối với y lúc này cũng chẳng còn ý nghĩa. Tiểu Nha bị giết hại ngay trước mắt, bản thân mình lại không thể làm được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn. Đối với sự vô dụng của bản thân, y cảm thấy chán ghét, đồng thời càng thêm căm hận Vân gia.

"Ta không có thời gian cùng ngươi chơi đùa. Ngươi cùng Vân gia giết người vô số, giết thêm một kẻ như ta thì tính cái gì. Nếu ngươi hiện tại không giết ta, đợi một ngày ta trốn được, ta nhất định sẽ trả Vân gia gấp đôi những gì ta nhận được."

"Ha ha ha" Vân Khoảnh Dương đột nhiên cười lớn, hơn nửa ngày mới chịu ngừng lại, cực kỳ thích thú chỉ về phía y: "Chẳng lẽ… ngươi không phải người của Vân gia sao?"

Vân Phi Vũ hừ lạnh một tiếng: "Chỉ là bị ghép họ Vân thì nhất định sẽ là người của Vân gia sao? Ta lại chưa từng coi mình là người của Vân gia, hơn nữa, ngươi cùng phụ thân của ngươi cũng cho là như vậy cơ mà."

Vì sao Vân Kính Thiên muốn giết thất đệ, Vân Khoảnh Dương cũng không mấy rõ ràng, nhưng dường như lão tặc này đã sớm biết y là nam nhân mà vẫn giấu diếm hắn, hơn nữa cũng không vạch trần, điều này thực sự khiến hắn cảm thấy kỳ lạ.

Vân Khoảnh Dương vội lắc đầu, tạm thời đem vấn đề này bỏ qua một bên, nâng mi nhìn về phía Vân Phi Vũ, thản nhiên nói: "Có phải người của Vân gia hay không cũng không tới lượt ngươi quyết định. Từ khi ngươi được sinh ra ở Vân gia, có huyết thống của Vân gia thì ngươi chính là một phần của Vân gia. Đó là sự thực ngươi không thể phủ nhận."

Dừng một chút, hắn khép hờ đôi mắt nhìn Vân Phi Vũ: "Cơ mà cũng thực buồn cười, không nghĩ tới ngươi lại là nam nhân. Vốn tưởng ngươi là nữ nhân thì ta có thể sẽ lo lắng, chăm sóc ngươi cả đời, đáng tiếc ngươi lại là nam nhân, mà ta lại ghét nhất là nam nhân!"

"Lời nói của hắn lộ ra nhiều điểm kỳ quái, nói cái gì nếu ta là nữ nhân thì sẽ chăm sóc cho ta cả đời, nói cái gì ghét nhất nam nhân, cái này thì có quan hệ gì với ta?" Vân Phi Vũ âm thầm nói nhỏ, thuận miệng hỏi một câu: "Vì sao ngươi chán ghét nam nhân? Chẳng phải chính ngươi cũng là nam nhân đó sao?"

Bị chạm tới chỗ đau, Vân Khoảnh Dương khẽ động thân mình, nháy mắt đã tới trước mặt y, nâng tay tát y một cái, hung tợn nói: "Cái gì không nên hỏi, ngươi cũng đừng nên tùy tiện hỏi. Cái tát này coi như sự trừng phạt nho nhỏ, nhớ rồi chứ? Ta còn chưa muốn cho ngươi chết sớm, nếu không ta biết tìm ai để trút giận?"

Bàn tay này tát đủ đau, trước mắt Vân Phi Vũ hiện lên muôn vàn *** tú, choáng váng, ù tai, miệng cũng tràn ra vị sắt thoang thoảng, trong lòng không khỏi thầm mắng Vân gia quả thực là một đám biến thái.

Đem nữ nhân trở thành công cụ sinh dục, đem nữ nhân trở thành hàng hóa, phụ thân giết con, ca ca lấy đệ đệ làm vũ khí, một gia tộc như vậy quả thực là vô cùng biến thái.

Cơn choáng váng dần giảm đi, y trừng mắt nhìn người nọ ngồi trở lại trên ghế, oán hận nói: "Không muốn người khác hỏi thì đừng nói. Còn nữa, ta không phải nơi để ngươi chút giận, không có lý do gì để ta phải gánh chịu tội của người khác. Ai chọc giận ngươi thì cứ việc tìm giết hắn. Tóm lại,Vân gia các ngươi giết người là chuyện rất đơn giản."

"Đúng vậy." Vân Khoảnh Dương hoàn toàn không phản bác: "Quả thực Vân gia giết người là chuyện cực kỳ đơn giản, chẳng qua, ta đã nói không muốn cho ngươi chết sớm, đương nhiên hiện tại sẽ không giết ngươi. Hỏa nộ do ngươi đốt lên, tất nhiên sẽ phải do ngươi dập tắt. Nếu không ngươi nghĩ ta nên tìm ai đây?"

"……"

"Che giấu thân phận thật sự của ta… hình như không có lý do gì lại khiến cho hắn tức giận." Đột nhiên nhớ tới câu nói kỳ quái trước đó 'nếu ngươi là nữ nhân thì ta sẽ chăm sóc cho ngươi cả đời'…. "Câu nói này, rõ ràng là những lời nói với tình nhân."

Vân Phi Vũ kinh ngạc nhìn phía hắn, thốt lên: "Chẳng lẽ ngươi thích ta khi ta còn là nữ nhân? Không thể nào, cho dù ta thực sự là nữ nhân… ta cũng là muội muội của ngươi. Tại sao ngươi có thể yêu muội muội của mình chứ… Quả nhiên, Vân gia các người đủ kỳ quái, một đám…biến thái!"

Phun ra hai chữ kia, tâm tình Vân Phi Vũ nhất thời thoải mái không ít, tuy rằng cũng mang mình mắng chung, nhưng có mắng cũng là mắng chủ nhân trước kia của thân xác này chứ không phải y, Kiều Phi Vũ. Nói như vậy, thì ra tính cách Vân Phi Vũ cũng có phần u ám, ít nhất cũng là những điều Bích Nha từng nói.

Tiểu Nha… trong lòng bỗng trở nên ảm đạm. Y mạnh mẽ ngẩng đầu, tức giận trừng người nọ, bỗng nhiên phát giác hắn đang đứng cách mình hơn năm bước, trong tay cầm một cây trường tiên* (roi dài) mảnh, màu đỏ tiên diễm khiến người ta nghĩ tới màu sắc của máu.

Đột nhiên bị quất một roi, Vân Phi Vũ choáng váng. Mặc dù y phục bị nước thấm ướt, lạnh như băng nhưng vẫn thay y đỡ không ít lực đạo đánh tới, đau đớn hiện tại… y còn chịu được.

"Biết vì sao ta đánh ngươi không?" Vân Khoảnh Dương đến gần, nâng cằm bắt y đối diện với mình.

Vân Phi Vũ biết hắn từng có ý nghĩ không thuần khiết với mình lúc còn giả trang nữ nhân, lắc cổ tránh sự đụng chạm của hắn, thanh âm buồn bực khó chịu nói: "Tùy ý, ngươi muốn trút giận lên ta, ta cũng không cần biết lý do."

"Được, được!" Vân Khoảnh Dương đột nhiên nở nụ cười, trong tiếng cười pha lẫn sự tức giận, ngay cả Vân Phi Vũ cũng nhận thấy điều này. Y vừa mới xoay người… nhìn về phía người nọ, cũng không ngờ vạt áo bị hắn nắm lấy. Cảm nhận được hơi thở của hắn phả lên gương mặt, y khó chịu quay đầu….

"Ngươi… thật sự chẳng coi ta ra gì đúng không? Được thôi, ngay bây giờ ta sẽ cho ngươi biết thế nào mới thực sự là biến thái."

Trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an, nhưng nghĩ cùng lắm là chết thôi. Tóm lại tính mệnh của mình đã nằm trong tay Vân gia, cũng không có ai tới cứu mình… Bóng dáng Tích Vô Nhai bỗng nhiên lướt qua tâm trí. Y lắc đầu thật mạnh: "Hắn… cũng thích ta khi còn là nữ nhân. Biết ta là nam nhân, hắn cũng chán ghét Vân gia, căn bản sẽ không có khả năng tìm ta." Tuy rằng nghĩ vậy, nhưng trong lòng lại vô cùng khổ sở.

Biết bản thân không cách nào thoát khỏi cái chết. Nếu sớm muộn gì cũng chết, Vân Phi Vũ ôm một ý niệm trong đầu… bất kỳ giá nào cũng không nói một lời, lẳng lặng nhìn nam nhân trước mắt, chờ đợi….

'Xoẹt' một tiếng, y phục bị xé thành nhiều mảnh. Những mảnh nhỏ từ trên tay Vân Khoảng Dương rơi xuống. Bản năng muốn hỏi hắn đang làm gì nhưng đột nhiên nghĩ tới trước mặt là nam nhân mình chán ghét, trong lòng thầm nghĩ hắn cũng không khiến mình nhục nhã nên cảm thấy thoải mái hơn nhiều, tùy ý hắn xé nát y phục, dẫm đạp dưới chân.

Cúi đầu liền thấy chiếc roi đỏ tươi bên hông Vân Khoảnh Dương, Vân Phi Vũ nghiêng đầu nghĩ ngợi, cười lạnh nhạt, đại khái cũng hiểu được ý đồ của hắn, thầm nghĩ: "Đánh đi, bị roi quất chết cũng tốt, chết sớm thì sớm siêu thoát, như vậy có thể mau chóng cùng mẫu thân và Bích Nha đoàn tụ."

Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng đáy lòng lại thầm thở dài, phiền muộn, không biết là thở dài cho cuộc sống ngắn ngủi của mình hay thở dài cho vận mệnh đầy gian nan?

Tóm lại tất cả những thứ này, những gì xảy ra ở đây… giật mình ngoảnh lại cũng chỉ như một giấc mộng mà thôi.

==========

Trường tiên: Roi dài, là một loại vũ khí cổ hay xuất hiện trong phim cổ trang.

chỉ chỉ Trên tay Dino cũng là một loại trường tiên

57. Quyển 3 - Chương 56: Nhiên Thiêu Đãi Tẫn

(Thiêu cháy tất cả, thiêu rụi)

Quả nhiên sau khi Vân Khoảnh Dương lột sạch y phục phía trên của y, hắn xoay người ra sau bốn năm bước. Vân Phi Vũ thấy tư thế này cũng không nói lời nào, chỉ hờ hững cúi đâu, liếc hắn một cái cũng lười.

Lúc này Vân Khoảnh Dương đầy một bụng hỏa, nhiều năm luyện thành lực nhẫn nại, vậy mà mỗi lần đứng trước mặt y, hắn luôn không chịu nổi dù chỉ là một chút kích động nhỏ, giống như ô cửa sổ bằng giấy, chọc nhẹ liền rách.

"Y là ma chướng trong lòng ta, là trở ngại trên con đường ta đi. Tuy hiểu được tất cả những điều này nhưng lại không muốn thấy y chết trước mắt. Ít nhất cho tới hiện tại ta vẫn không muốn y chết. Nếu phải chết thì cũng phải chờ cho tới khi ta chơi đủ, chờ ta hết giận…."

Rất nhiều lý do để chần chờ, cũng không biết do bản thân không đành lòng giết y hay đang tự chờ đợi điều gì.

Nắm chặt trường tiên trong tay, quất từng đợt mạnh mẽ, những sợi tóc rũ xuống che toàn bộ gương mặt thiếu niên khiến cho người ta không thể thấy vẻ mặt của y, nhưng y đứng đó, thân ảnh cao ngạo không lúc nào ngừng khiêu khích sự kiên nhẫn của hắn. Y không nhìn hắn, y coi thường cái chết, chính điều này khiến hỏa nộ trong lòng Vân Khoảnh Dương bùng cháy càng giữ dội.

Nghiến răng nói: "Muôn chết? An tâm, ta nhất định sẽ không cho ngươi chết như ý nguyện. Ta nói rồi, trước khi chết ngươi phải làm ta nguôi giận. Ngươi nên cố gắng nhận lấy đi."

Vân Phi Vũ nghe xong những lời hắn nói, thân thể hơi run rẩy, vẫn cúi đầu trầm mặc không nói.

Hình ảnh đó của y dừng lại trong mắt Vân Khoảnh Dương chính là im lặng khiêu chiến. Nhìn thân thể trắng mịn không chút tì vết, trường tiên trong tay vẫn không cách nào hạ xuống, nhưng hiện tại, hỏa nộ trong lòng đã mang toàn bộ lý trí của hắn thiêu trụi, chỉ còn lại cơn tức giận không sao vơi bớt.

Trường tiên trong tay cứ từng đợt từng đợt mang theo lửa giận trút xuống thiếu niên, dừng ở thân thể gầy yếu mỏng manh của y. Nhìn vết thương đỏ chói mắt xuất hiện trên cơ thể y, Vân Khoảnh Dương sững sờ, trong lòng dâng lên cảm giác đau đớn kỳ lạ, nhưng nhìn biểu tình hờ hững của thiếu niên, một chút hối hận, không đành lòng lại một lần nữa bị lửa giận thiêu đốt.

Trường tiên vung lên trước mắt, từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, không kể từ nơi nào đánh tới, toàn bộ đều dừng lại trên thân thể mảnh khảnh của thiếu niên. Miệng vết thương cũng theo những đợt roi trút xuống mà ngày càng gia tăng, ngày càng đau đớn.

Vân Phi Vũ coi thường cơn tức giận của người nọ, càng coi thường mạng sống của mình, có điều, sự đau đớn do vết thương gây ra không ngừng quét qua thần kinh y, thanh âm rên rỉ sắp thốt ra lại bị y cắn chặt răng ngăn lại chỉ vì bảo hộ chút tự tôn còn sót lại.

Vân Phi Vũ không rên một tiếng, điều này hoàn toàn kích động cơn giận dữ của Vân Khoảnh Dương, roi sau trút xuống còn nặng hơn roi trước, tới lúc phát hiện thân thể y run nhẹ… khoảnh khắc đó, hắn không tự chủ mà dừng lại động tác.

Nhìn những vết roi xanh tím cùng máu tươi nhiễm hồng trước ngực y khiến cho tâm can hắn vô cùng thống khổ.

"Vì sao không lên tiếng, vì sao không cầu xin?"

Vân Khoảnh Dương ném trường tiên trong tay, nhanh chóng đi tới bên thiếu niên, đứng trước mặt y, không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Cảm nhận được hỏa nộ trong lòng dần dần bình ổn, hắn thở dài, cẩn thận nâng cằm thiếu niên, màu đỏ tươi chói mắt ánh vào mi mắt.

Gương mặt Vân Phi Vũ vì đau đớn mà trở nên nhăn nhó, trên trán ướt đẫm mồ hôi, mày nhíu chặt, ánh mắt vô hồn nửa khép nửa mở, môi dưới mềm mại đã bị y cắn nát, máu tươi nhiễm đỏ cằm dưới, cũng đốt cháy ánh mắt nam nhân.

Nhìn y cắn chặt môi dưới không buông, Vân Khoảnh Dương run giọng hỏi: "Ngươi… chán ghét ta tới vậy sao? Tình nguyện để bản thân biến thành như vậy, cũng không chấp nhận cầu xin ta tha thứ? Vì sao? Nói đi!"

Phẫn nộ lắc mạnh thân thể thiếu niên, nhưng y vẫn mang biểu tình chết cũng không nói một lời. Cơn tức vừa lắng xuống lại đột nhiên bùng cháy dữ dội, mạnh mẽ nắm lấy hai gò má y, đem hàm răng của y mở ra, giải cứu đôi môi tựa cảnh hoa bị y cắn chặt vô cùng thê thảm.

"Coi thường ta, ha ha ha. Được, ngươi muốn dùng phương pháp này coi thường ta, ta sẽ không cho ngươi toại nguyện… ta sẽ dùng phương pháp của mình khiến ngươi cả đời này đều phải nhớ tới ta, vĩnh viễn không thể quên ta."

Tuyên ngôn bá đạo tràn ngập tức giận đó cũng chỉ khiến mi mắt Vân Phi Vũ khẽ chớp động, vẫn không chịu liếc nhìn hắn một cái. Thái độ lạnh lùng ấy khiến lý trí của Vân Khoảnh Dương bị thiêu đốt không xót lại một mảnh.

Y phục rách nát lại một lần nữa bị xé tung, không khí rét lạnh kích thích hạ thân trần trụi của Vân Phi Vũ. Hiện tại, y đã có phản ứng. Ngăn chặn cơn ớn lạnh dần dâng lên trong lòng, y lạnh lùng nhìn hắn: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Nghe thấy câu hỏi của y, Vân Khoảnh Dương dừng động tác, ánh mắt tràn đầy mê loạn điên cuồng cùng dục vọng đang bùng cháy dữ dội.

"Làm cho ngươi vĩnh viễn nhớ tới ta!"

Giọng nói trầm thấp khàn khàn nhanh như chớp lướt qua tâm trí Vân Phi Vũ, y cũng không biết thanh âm của nam nhân đó lại câu hồn và gợi cảm như vậy, nhưng ý của hắn là…? Không phải hắn chán ghét nam nhân sao? Chẳng lẽ nhìn y không giống nam nhân?

……

Mảnh y phục rách nát cuối cùng trên người cũng đã bị lột xuống. Nam nhân không chút do dự đem thiếu niên kéo vào lòng.

Lúc này Vân Phi Vũ mới hiểu được điều hắn nói là sự thực, khủng hoảng bắt đầu tăng lên. Nhớ tới kiếp trước mình bị nam nhân này cường bạo, kiếp này sao có thể để hắn tiếp tục toại nguyện.

Trước ngực bị y phục của hắn chạm vào sinh đau, Vân Phi Vũ cắn chặt răng, nâng đầu gối hướng tới hạ thân của hắn, tuy nhiên tốc độ của hắn hơn y rất nhiều. Khi phát hiện ý đồ của y, hai chân hắn kẹp lại, đem tứ chi của y vây hãm.

Giờ phút này, tư thế của hai người cực kỳ ám muội, thân thể cũng tứ chi gắt gao dây dưa, hạ thể chặt chẽ thiếp hợp cùng một chỗ. Cảm giác được phân thân nóng rực mà cứng rắn của nam nhân đặt trên bụng mình, Vân Phi Vũ càng thêm sợ hãi.

Nhịn xuống cảm giác đau đớn như bị hàng vạn mũi kim đâm lên người, y bắt đầu giãy dụa mạnh mẽ. Ngôn từ đối với một nam nhân đã mất đi lý trí cũng chỉ là dư thừa, chỉ có thể dựa vào hành động để biểu đạt mình không muốn. Nhưng chiều cao và sức mạnh cơ thể cách biệt quá lớn, cộng thêm cơn đau đớn trước ngực khiến y nhanh chóng bại trận, chỉ có thể nằm yên trong lòng nam nhân, vô lực thở dốc.

Vân Khoảnh Dương hưng phấn dị thường. Hắn biết người trong lòng thực sự là nam nhân, và từ trước tới nay hắn luôn ghét bị nam nhân đụng chạm, sự kháng cự xuất phát từ nội tâm… khi chạm tới thân thể thiếu niên đã hoàn toàn biến mất.

Thân thể kêu gào, dục vọng bành trướng, thuận theo nội tâm của mình, hắn hôn lên đôi môi mềm mại mà mình đã khao khát từ lâu, càng lúc càng không thể vãn hồi.

Nước bọt trong miệng thiếu niên so với mật lại càng thêm ngọt, khiến hắn không ngừng xâm nhập, thăm dò, càng muốn nhiều hơn. Khi hắn đang ở trong miệng thiếu niên, công thành chiếm đoạt bốn phía, liếm lộng, đầu lưỡi bất ngờ truyền tới cảm giác đau đớn khiến hắn ngừng động tác.

"Dám cắn ta?" Vân Khoảnh Dương trợn mắt lộ vẻ nguy hiểm. Nếu không phải bản thân phản ứng nhanh chóng, chỉ sợ hiện tại đã thiếu đi một nửa chiếc lưỡi.

Đầu lưỡi ẩn ẩn đau, vị tanh bao trùm trong miệng, bản tính tàn nhẫn bộc phát, nhìn khóe môi thiếu niên chảy ra một sợi chỉ bạc, bên trong mang theo màu đỏ như ẩn như hiện. Nam nhân nhe răng cười, không chút do dự cắn xuống, đem đôi môi đỏ mọng của Vân Phi Vũ tàn phá, cắn cho tới khi máu tươi tràn đầy khóe miệng.

Mùi vị huyết *** kích thích nam nhân, rốt cuộc không kiềm giữ nổi, nhanh chóng đem y phục trên người thoát hết, không để ý tới sự giãy dụa chống cự của Vân Phi Vũ, đưa hai chân y nâng lên cao, trực tiếp đem phân thân nóng rực kiềm chế đã lâu tiến mạnh vào mật huyệt mềm mại mà chặt chẽ.

Nhìn vẻ mặt đau đớn khổ sở của Vân Phi Vũ cùng thân thể không ngừng run rẩy, Vân Khoảnh Dương càng thêm hưng phấn, ôm chặt vòng eo của y, điên cuồng tàn bạo mà xâm nhập bốn phía.

==========

58. Quyển 3 - Chương 57: Hắc Dạ – Bạch Trú

(Đêm tối – Ngày sáng)

Đại lao ẩm ướt âm u vang lên tiếng rên rỉ phiêu đãng khàn khàn thống khổ cùng thanh âm nam nhân ồ ồ thở dốc, tiếng thân thể va chạm.

Vốn là hình đường tanh nồng mùi máu, giờ phút này lại có hai người thân thể trần trụi cùng dây dưa một chỗ. Không khí vương một mùi hương ngọt nị, toát ra một mảnh tình sắc kiều diễm.

Trên đám y phục rách nát, hai người cao thấp chuyển động, sau một thanh âm va chạm kịch liệt, Vân Khoảnh Dương gầm nhẹ một tiếng, phóng ra dục vọng của mình.

Không khí ám muội vây quanh hai người, Vân Khoảnh Dương không biết mệt mỏi lại tiếp tục cắn nhẹ lên đôi môi ngọt ngào nhiễm hồng máu tươi. Dường như nhấm nháp bao nhiêu cũng không đủ, hắn đem đầu lưỡi tiến công khoang miệng của thiếu niên, quay cuồng liếm lộng, tham lam đoạt lấy mật ngọt xen lẫn vị máu tươi, cố gắng khiến mình no bụng.

Nhìn thân thể trắng ngần đầy thương tích dưới thân, dục vọng đang chôn trong cơ thể thiếu niên lại ngẩng đầu. Tham luyến mĩ vị của y, nam nhân chìm đắm trong cảnh hoang *** vô độ.

Thanh âm nơi dây dưa giữa hai người vang lại, nội bích mềm mại của thiếu niên co rút khiến dục vọng nam nhân mất đi khống chế, điên cuồng mà tàn bạo, tiến công càng sâu. Nam nhân hưng phấn, cả người run rẩy, vừa chuyển động không chút tiết tấu, vừa mê luyến vuốt ve khuôn miệng ngọt ngào.

Thanh âm rên rỉ từ miệng thiếu niên tràn ra, giọng nói khàn khàn mang theo sự hấp dẫn chết người. Nghe thiếu niên than khóc nức nở, rốt cuộc nam nhân không cầm giữ nổi, một cái giật mình qua đi, đem toàn bộ dục vọng nóng rực đưa vào cơ thể y.

Hỗn hợp giữa dòng máu đỏ tươi cùng chất lỏng màu trắng theo nam nhân rút ra liền trào xuống.

Mùi hương gay mũi mà *** tà tràn ngập không khí. Nam nhân híp mắt suy nghĩ, nhanh chóng cuốn lấy thân thể vô lực của thiếu niên, đem dục vọng đã bành trướng một lần nữa tiến vào cơ thể y, vĩnh viễn chiếm đoạt.

Liên tiếp bị dày vò khiến Vân Phi Vũ bị vây hãm trong đau đớn. Thân thể bị tàn phá, tự tôn bị dẫm đạp, y đã không còn sức lực phản kháng, đành buông xuôi suy nghĩ, mặc cho nam nhân một lần lại một lần dày vò. Chất lỏng ấm áp không ngừng theo miệng vết thương chảy xuống, cảm giác nội bích mềm mại vô cùng đau đớn theo xương sống truyền vào trong đầu, nhưng cũng không cách nào truyền vào tâm trí.

…….

Hình đường âm u lúc này tràn ngập những hình ảnh tiên diễm, *** mi. Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, thân thể thiếu niên cũng theo sự không ngừng xâm phạm của nam nhân mà biến thành từng mảnh nhỏ, bị tàn phá nặng nề.

Đôi mắt đỏ sẫm của nam nhân theo dục vọng được giải phóng dần trở nên trong sáng, thân thể thoải mái, một đêm lao lực xâm phạm lại không nhìn ra chút mệt mỏi, ngược lại, *** thần hắn còn tỉnh táo hơn.

Khi thấy thiếu niên dưới thân nhắm chặt hai mắt, nỗi khiếp sợ, khủng hoảng, mê loạn đồng thời cũng nhau kéo tới, tình cảm phức tạp đan xen trong lòng. Vốn mang theo ý niệm trả thù mà bắt y trở lại, nhưng là… không ngờ mọi việc lại diễn ra như thế này.

Hắn đã xem nhẹ sự ảnh hưởng của thiếu niên đối với mình, ý niệm diệt trừ y bắt đầu nổi lên.

Hai tay run rẩy nắm lấy cổ thiểu niên, cảm giác được mạch đập sau gáy y dần yếu ớt, Vân Khoảnh Dương đột nhiên luống cuống, vội vàng đưa tay đặt lên ngực y, cảm nhận được nhịp tim suy yếu dần dần khôi phục, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Bỗng nhiên, hắn mạnh mẽ thu tay lại, giật mình nhìn thiếu niên, lại nhìn hai bàn tay của mình. Chính hắn cũng không thể tin nổi hành động của mình. Hắn… thế nhưng lại cứu lấy mạng sống của y. Thần sắc phức tạp hiện lên trên gương mặt, nội tâm kịch liệt đấu tranh.

Động tĩnh bên ngoài địa lao khiến Vân Khoảnh Dương bừng tỉnh. Chắc chắn đã có việc gấp, nếu không ảnh sẽ không làm phiền hắn. Nhìn thiếu niên hôn mê trên mặt đất, hắn nhất thời không thể đưa ra quyết định, nhặt mảnh y phục rách nát ném lên trên người y, ngay sau đó lại hoang mang với hành động theo bản năng này của mình, lắc đầu bước ra khỏi địa lao.

Thân thể trần trụi đứng ngoài cửa phòng giam, nghe Vô Ác báo cáo xong, hắn nhíu mày, tiếp nhận y phục Vô Ai đưa tới, vừa mặc vừa hỏi: "Ta không có hỏi tới hắn, vậy bọn họ tìm tới ta là có chuyện gì?"

"Lưu quản sự chưa nói." Vô Ác cung kính trả lời.

"Ta đã biết, ngươi về trước kêu hắn tiếp đón bọn họ, một lúc sau ta sẽ trở về biệt viện."

"Tuân mệnh."

Quay đầu nhìn Vô Nộ, Vô Ai đứng ở một bên, Vân Khoảnh Dương suy nghĩ, dặn dò: "Các ngươi âm thầm canh giữ ở nơi này, không cho phép bất kỳ ai đi vào, cũng không được… thả người ra."

"Dạ." hai người đồng thanh trả lời.

Tâm trạng xúc động muốn vào nhìn y nhưng lý trí không cho phép hắn làm như vậy, mâu thuẫn trong lòng vẫn chưa thể cởi bỏ.

Vân Khoảnh Dương đã đoán được nguyên nhân đại khái dẫn bọn họ tới đây, đơn giản là biết hắn – đại đương gia tương lai đã xuất hiện ở Cổ Xuyên thành. Bọn hắn tới cũng chỉ để nịnh bợ mà thôi.

Kỳ thực Vân Khoảnh Dương chẳng có chút hứng thú với bộ mặt a dua nịnh bợ của bọn họ, nhưng nếu tiếp tục ở lại nơi này sẽ khiến hắn càng thêm phiền muộn. Rõ ràng rời xa nơi này một chút sẽ tạm thời khiến hắn tránh khỏi sự ảnh hưởng của y, cũng thừa dịp này bình ổn lại nội tâm đang mâu thuẫn.

Rửa mặt chải đầu xong, hắn mang theo Vô Hỉ và Vô Nhạc, cưỡi ngựa tới ngoại thành cách Cổ Xuyên thành ba mươi dặm.

Vân Khoảnh Dương ở trong biệt viện của Vân gia tại Cổ Xuyên thành nhưng không muốn người trong biệt viện thấy Vân Phi Vũ. Sau khi xuất phát từ Thanh Châu thành, hắn đi một mạch ba ngày ba đêm, trực tiếp tới nơi này dừng chân.

Nơi này vốn là địa bàn của ma giáo đã bị Vân gia bình định, sau đó trở thành một nơi hoang phế không người. Bởi vì vị trí bí mật, khoảng cách với Cổ Xuyên thành lại gần, vậy nên ngày ấy hắn nhanh chóng đưa Vân Phi Vũ tới đây, cho dù Vân Kính Thiên có đột nhiên xuất hiện cũng không thể ngờ hắn lại dấu người tại nơi này.

Vừa tới biệt viện của Vân gia, chợt nghe trong phòng truyền tới thanh âm tranh cãi ầm ĩ. Vân Khoảnh Dương nhíu mày, chắp hai tay sau lưng đi vào đại sảnh.

Hắn vừa bước chân vào cửa, đại sảnh huyên nào lập tức trở nên yên tĩnh, trên mặt mỗi người đều mang vẻ cung kính xu nịnh, tiến tới hành lễ.

Vân Khoảnh Dương bắt đầu trưng lên nụ cười ôn hòa, gật đầu hỏi thăm mỗi người, sau đó ngồi vào vị trí đương chủ, nhìn chung quanh một vòng, mỉm cười nói: "Khoảnh Dương vừa có việc ra ngoài nên khiến các vị chờ lâu, thật có lỗi, thật có lỗi. Nếu đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời mọi người tới Lai Hương khách *** ăn một bữa cơm đạm bạc xem như bồi tội, thế nào?"

Những người này đều là thiếu gia trong các đại gia tộc của Cổ Xuyên thành, còn có vài vị công tử con nhà đại quan, ngày thường đều kiêu ngạo khinh người, có điều, khi ở trước mặt Vân Khoảnh Dương, cả đám đều như lão hổ mất răng nanh, nhu thuận, ngoan ngoãn.

Bọn họ cùng nhau xuất hiện như thế này, chắc hẳn là do mệnh lệnh của trưởng bối trong nhà, lợi dụng ưu thế xấp xỉ tuổi của bọn hắn mà tìm một mối quan hệ tốt với Vân gia, mặc kệ sau này ở thương trường hay quan trường, nếu có thể nhận được sự ủng hộ của Vân gia, nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió.

Nghe thấy lời đề nghị của Vân Khoảnh Dương, mọi người nhìn nhau, trong đó có một nam tử trẻ tuổi, thân mặc trường bào xanh ngọc đứng lên, hướng hắn chắp tay: "Kỳ thực tại hạ tới đây chính là muốn mời ngài một bữa tiệc tẩy trần, bất quá, nếu thiếu trang chủ đã nói như vậy, chúng ta cũng không thể không cảm

kích. Nếu không đành phải như thế này: hôm nay do thiếu trang chủ làm chủ, ngày mai tại hạ đáp lễ, ngài thấy thế nào?"

Người này là Bạch Thanh Thu, cháu trai tri phủ Cổ Xuyên thành. Tuy rằng Vân Khoảnh Dương cùng những người này là lần đầu gặp mặt nhưng Vân gia có mạng lưới tình báo rộng khắp, hơn nữa, thân là gia chủ của Vân gia, hắn phải biết rõ những thứ liên quan tới gia tộc. Mặc dù chưa từng gặp mặt bọn họ, nhưng tin tức mang về đều có kèm theo bức họa tương ứng, cho nên hắn không hề xa lạ đối với đám người này.

Vân Khoảnh Dương mỉm cười: "Như vậy cũng tốt, chẳng qua hiện tại thời gian vẫn còn sớm, các vị có đề nghị gì không?"

Mọi người chuyên tâm suy nghĩ….

"Đi đỗ phường (nơi cờ bạc) thì thế nào?" Một tên tiểu tử thấp bé đứng lên, hắn lập tức lọt vào con mắt lạnh lùng của Bạch Thanh Thu.

"Thiếu trang chủ không cần để ý! Tên tiểu tử này chỉ thích nói linh ***, làm sao ngài có thể tới những nơi dơ bẩn như vậy được." Bạch Thanh Thu vội vàng đứng lên, sau đó trừng mắt liếc tiểu tử kia một cái.

Vân Khoảnh Dương tươi cười. Tiểu tử khi nãy là nhi tử của Lý gia chuyên buôn bán tơ lụa, ham mê lớn nhất là bài bạc. Kỳ thật bọn họ không biết, việc buôn bán của Vân gia trải rộng các ngành nghề, đỗ phường lớn nhất Cổ Xuyên thành là do Vân gia mở, chẳng qua việc buôn bán này là bọn họ âm thầm hành động mà thôi.

"Nếu không thì vậy đi, chúng ta thuê thuyền du ngoạn được không?" Bạch Thanh Thu nhìn về phía Vân Khoảnh Dương.

Mặc dù chẳng hứng thú với việc này, nhưng Vân Khoảnh Dương không tiện khiến hắn mất mặt, gật đầu, sau đó lập tức đứng dậy: "Đi thôi!"

Thấy chủ nhân đã đi đầu, mọi người cũng không hề do dự, vội vàng đứng lên theo sát phía sau.

59. Quyển 3 - Chương 58: Lưu Trần Công Tử

Trời trong xanh, cảnh sắc tươi đẹp, làn nước lăn tăn gợn sóng, ngồi trên thuyền nghe ca xướng, uyên ương triền miên.

Tuy đã là mùa đông nhưng trên hồ Uyên Ương của Cổ Xuyên thành vẫn có bóng dáng của hơn mười chiếc thuyền to nhỏ, trong đó, trên con thuyền lớn nhất lại liên tục truyền tới tiếng cười đùa vui vẻ cùng tiếng đàn trôi chảy, giọng hát ngọt ngào. Quả là một cảnh tượng vui vẻ.

Vân Khoảnh Dương tựa bên cửa sổ, tay cầm bầu rượu, ngẩn người nhìn mặt hồ xanh biếc. Ngồi đó đã một canh giờ mà tiếng đàn giọng ca bên cạnh giống như không thể khiến hắn để tâm, chưa lọt vào tai hắn. Trái tim hắn sớm đã bay tới nơi khác.

Bạch Thanh Thu âm thầm quan sát Vân Khoảnh Dương, theo lời thúc phụ (Chú ruột), không thể phân biệt được giữa vị thiếu trang chủ này cùng đại trang chủ, ai mới là người tài giỏi hơn, dường như hắn còn có phần vượt trội hơn phụ thân của mình. Hơn nữa, tình tình hắn ôn hòa, đó là điều mà đại trang chủ đương nhiệm không có. Nếu có thể được hắn để mắt tới thì mai sau, mặc kệ là trên thương trường hay quan trường, tiền đồ sẽ là vô hạn.

Tuy nhiên, thiếu trang chủ không muốn gần gũi nam nhân, đây là điều thúc phụ trộm nói cho hắn biết. Về phần nguyên nhân thì thúc phụ cũng không đề cập tới, chỉ nói những người biết được bí mật này không nhiều lắm, hắn phải hành động cẩn thận, ngàn vạn lần không được làm hỏng chuyện.

Thúc phụ không có nhi tử, từ nhỏ đã luôn yêu thương hắn vô cùng, dường như còn có ý cho hắn kế thừa sản nghiệp của mình. Có điều, hắn không có hứng thú với việc kinh thương, trong nhà đã có đại ca cùng

tiểu đệ kế thừa gia nghiệp, ngược lại, thứ hấp dẫn hắn nhiều nhất vẫn là quan trường. Nhìn nam nhân đối diện, Bạch Thanh Thu cúi đầu suy nghĩ: "Rốt cuộc phải làm như thế nào mới hấp dẫn được sự chú ý của hắn, thực ra hắn có hứng thú với thứ gì?"

Lại thấy một người nữa muốn dựa vào Vân Khoảnh Dương, Bạch Thanh Thu trừng mắt khiến người nọ lập tức trở nên nghiêm túc. Bởi vì mọi người đều cử hắn làm người dẫn đầu, điều gì cũng phải nghe theo hắn. Nếu hắn còn chưa hành động, vậy sao có thể để kẻ khác vô tình làm hỏng hết mọi thứ.

Một khi không biết được sở thích của vị thiếu trang chủ này, vậy chỉ còn cách duy nhất là chậm rãi thăm dò. Bạch Thanh Thu đã quyết định, ánh mắt liếc về phía hai nữ tử đang đánh đàn cùng ca múa.

Hai nàng là "Đào Hồng, Liễu Lục" đứng đầu bảng của Cổ Xuyên thành. Một người giỏi đàn, một người giỏi múa, hơn nữa đều rất xinh đẹp. Một người thanh nhã như hoa lan, một người nhiệt tình tựa hoa hồng, hoàn toàn bất đồng. Nhìn hai nàng, Bạch Thanh Thu thầm nghĩ vị thiếu trang chủ này sẽ chọn ai đây?

Nhận được ám hiệu của Bạch Thanh Thu, hai nữ tử cùng ngừng ca múa, nhẹ nhàng cất bước đi tới bên cạnh Vân Khoảnh Dương, ngồi xuống. Hồng y nữ tử cầm bầu rượu, cười mỉm nói: "Công tử, nếu người không thích xem ta ca múa, vậy ta hầu người uống rượu được không?"

Bạch y nữ tử cúi đầu, yên lặng ngồi một bên, thoạt nhìn có chút thẹn thùng.

Khi hai nữ tử ngồi xuống bên người, Vân Khoảnh Dương lập tức thu hồi ánh mắt đang phiêu lãng trên mặt hồ. Hắn nhìn bốn phía, biểu hiện vội vàng né tránh cùng mất tự nhiên của Bạch Thanh Thu đều lọt vào mắt.

"Mỹ nhân kế sao?" Hắn cười lạnh một tiếng, vừa định đuổi hai nữ tử bên cạnh đi, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một suy nghĩ: "Tại sao ta lại ngồi tại nơi này? Không phải muốn đem hình ảnh của y tạm thời dứt khỏi tâm trí hay sao? Ta muốn đi giải sầu cơ mà, thật sự là…."

Nhìn kỹ hai nữ tử. Quả nhiên đều là bậc tuyệt sắc giai nhân. Nếu không phải hôm nay tâm tình buồn bực, hắn sẽ không có ý nghĩ muốn đẩy các nàng ra. Hắn luôn đối xử ôn nhu với nữ nhân, ít nhất là hắn luôn làm như vậy.

"Được!" Khóe miệng Vân Khoảnh Dương lộ ra một nụ cười đạm mạc, miễn cưỡng nhìn hai người, trong lòng thầm nghĩ: "Để xem các người có bao nhiêu năng lực."

……

Buổi trưa, mặt trời đã lên cao, hai nữ tử đều đã uống nhiều rượu, mang theo chút men say nằm bên người hắn. Vân Khoảnh Dương có chút khó chịu, đứng lên.

"Bạch huynh, ta nghĩ thời gian cũng đã muộn, chúng ta cùng tới "Khách Lai Hương" thôi."

Nhìn Vân Khoảnh Dương đứng dậy liền biết hai nữ tử không thành công, Bạch Thanh Thu dù thất vọng nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, lập tức đứng dậy đi theo hắn, gật đầu: "Được, để tại hạ sai người cập bến."

Vân Khoảnh Dương nhìn biểu hiện của hắn, nghĩ thầm: "Tên này cũng không tệ lắm, biết tiến biết lui, là một nhân tài có thể sử dụng."

Một bữa cơm ăn tới ba canh giờ, hứng khởi uống rượu, tất cả mọi người đều nâng chén kính rượu Vân Khoảnh Dương, không tránh được có chút mạo phạm. Bạch Thanh Thu sợ hãi, ngăn được một người lại không ngăn được người tiếp theo.

Có điều, khi hắn nhìn Vân Khoảnh Dương tựa như vừa vô tình vừa cố ý tránh né, trong lòng nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm, đồng thời cũng bắt đầu tin tưởng những lời thúc phụ nói. Ban đầu, hắn còn có chút không tin, tuy nhiên, hiện tại hắn hoàn toàn tin tưởng. Tuy rất muốn biết được nguyên nhân, nhưng hắn hiểu rõ, cái gì không nên biết thì không được cố tình tìm hiểu, miễn cho việc rước họa vào thân.

Cơm no rượu say, mọi người cùng nhau uống trà, nói chuyện phiếm.

"Bạch huynh, hiện tại chưa tới giờ tuất, huynh nghĩ chúng ta có nên tìm nơi nào đó vui vẻ một chút?"

Nghe lục y nam tử mở miệng, Bạch Thanh Thu liền nghĩ không xong. Tuy nhiên, không chờ hắn ngăn cản, tên tiểu tử Lý gia đã lên tiếng: "Hắc hắc, Sử Đoạn Tú, ngươi còn không biết bỏ cuộc hay sao? Bị Lưu Trần công tử từ chối năm mươi tám lần mà vẫn còn muốn đi? Chăng lẽ ngươi định cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga?"

Lục y nam tử không để ý tới lời khiêu khích của hắn, khinh thường nhìn qua: "Ngươi thì biết cái gì. Theo đuổi mỹ nhân thì phải có nghị lực, dựa vào sự kiên trì. Cái này gọi là *** thần kiên định, không hiểu thì đừng có nói bừa, tránh qua một bên đi."

Vân Khoảnh Dương biết người này. Hắn là Sử Đoạn Tú, con thứ hai của đô đốc Cổ Xuyên thành. Hành quân đánh giặc thì không bằng đại ca Sử Phong Vũ nhưng cũng có chút trí tuệ nên được phụ thân yêu thích, chẳng qua từ nhỏ hắn đã yêu thích nam tử, không muốn gẫn gũi nữ nhân. Ở Cổ Xuyên thành này, hắn nổi danh là đoạn tụ.

Nhìn Vân Khoảnh Dương nhíu mày, Bạch Thanh Thu vội vàng lên tiếng: "Sớm cái gì mà sớm, đã chơi cả nửa ngày, các người không mệt mỏi thì thiếu trang chủ cũng phải về nghỉ ngơi. Thời gian vẫn còn nhiều, hôm nay mọi người nên giải tán thôi, giải tán…."

Mọi người có chút không vui, chẳng qua khi thấy Bạch Thanh Thu tỏ ra tức giận nên đành phải đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi.

"Chờ một chút!" Vân Khoảnh Dương đột nhiên lên tiếng: "Nếu mọi người cảm thấy không phiền, vậy chúng ta tìm một chỗ đi, ân……" Hắn chuyển qua nhìn Sử đoạn tú, miệng mỉm cười: "Huynh nói Lưu Trần công tử là người như thế nào? Thật sự khó gặp như vậy sao? Ta thật sự muốn nhìn thấy y một lần."

Bạch Thanh Thu có chút khó hiểu, nghi hoặc nhìn về phía Vân Khoảnh Dương, nhưng chỉ thấy trên mặt hắn lộ vẻ hứng thú, không có chút biểu hiện chán ghét. Bạch Thanh Thu càng lúc càng cảm thấy hồ đồ.

Sử đoạn tú nghe được câu hỏi của Vân Khoảnh Dương, hai mắt lập tức lóe sáng, vẻ mặt vô cùng kích động: "Nếu nói tới Lưu Trần công tử thì Cổ Xuyên thành này không ai không biết. Đào Hồng Liễu Lục nửa năm trước mới tới Cổ Xuyên thành. Nhớ tới ngày khai trương, y ngồi trên kiệu đi khắp thành một vòng. Sau đó liền như thiếu trang chủ thấy, hiện tại, tất cả các thanh lâu trong thành đều thua kém bọn họ. Tuy mỗi ngày khách đến không ngớt, nhưng kỳ thực trong số bọn họ có rất nhiều người đều ôm mộng muốn được gặp Lưu Trần công tử một lần. Tuy nhiên, tại hạ nghe nói y chỉ lộ diện một lần duy nhất, từ đó tới nay không gặp bất luận kẻ nào. Y có lưu lại một câu "Chỉ gặp người có duyên", vậy nên…."

Sử đoạn tú ngượng ngùng sờ gáy: "Tại hạ tới đó năm mươi tám lần, bị cự tuyệt đủ năm mươi tám lần."

"Được rồi, hiện tại chúng ta sẽ đi gặp vị Lưu Trần công tử kia. Nếu như huynh nói, ta rất hiếu kì, rốt cuộc y là người như thế nào mà lại đưa khách ra khỏi cửa như vậy!"

Vân Khoảnh Dương nói đi là đi, chẳng qua bước được hai bước lại đột nhiên quay đầu nhìn Sử đoạn tú, cười nói: "Huynh nên dẫn đường đi, ta không biết 'Đào Hồng Liễu Lục' kia ở nơi nào, nhưng mà… hiện tại thanh lâu đã mở cửa rồi?"

"Mở mở, bởi vì sinh ý của họ rất tốt nên cả ngày đều mở cửa."

"Tốt lắm, đi thôi." Vân Khoảnh Dương lui qua một bên, mỉm cười gật đầu với hắn, ý bảo hắn đi trước.

Sử đoạn tú vội vàng cúi đầu, nhanh chóng tiến lên phía trước, không dám quay lại nhìn Vân Khoảnh Dương một cái… Bởi vì nam tử ấy cũng là một người vô cùng tuấn mỹ, hơn nữa, mỗi khi khóe môi cong lên sẽ xuất hiện một mạt tiếu ý mang vẻ tà mị quyến rũ, khiến cho người ta phải mơ màng thưởng thức, nhưng chính hắn cũng hiểu được, thân phận của người này vô cùng tôn quý, không phải đối tượng bản thân có thể mơ tưởng.

60. Quyển 3 - Chương 59: Phân Biệt Đối Xử

Đào Hồng Liễu Lục chia làm hai viện. Đào Hồng là dành cho việc tiếp những vị khách bình thường, còn Liễu Lục tất nhiên là cho những người yêu thích nam sắc như Sử Đoạn Tú.

Chính vì sở thích bất đồng nên phần lớn mọi người đều tới Đào Hồng viện tìm vui, chỉ có Vân Khoảnh Dương và Bạch Thanh Thu đi theo Sử Đoạn Tú.

Sử Đoạn Tú đơn thuần là muốn gặp Lưu Trần mỹ nhân, hai người còn lại thì mang mục đích khác. Ba người vừa bước vào Liễu Lục viện lập tức nghe một giọng nói bất nam bất nữ mượt mà: "Trời ạ, Sử nhị thiếu gia lại tới nữa sao? Không phải ngài mới bị Lưu Trần công tử cự tuyệt hay sao? Ngài đúng là vẫn chưa từ bỏ ý định nha."

Sử Đoạn Tú nghe giọng nói này đã quen nên cũng không cảm thấy có gì khác lạ, nhưng hai người còn lại thì nhíu mày. Rõ ràng là giọng nói dõng dạc của nam nhân lại cố tình nghẹn thành nhịp của nữ nhân, quả thực khiến người ta muốn nổi da gà.

"Hoa ma ma, ngươi cũng đừng giễu cợt ta, lần này là ta đưa hai vị quý nhân tới, bọn họ muốn gặp Lưu Trần công tử, chẳng qua… Hắc hắc… Nếu có thể mượn danh tiếng của họ để gặp mặt Lưu Trần công tử thì không gì có thể sánh bằng." Sử Đoạn Tú xoa xoa tay mà cười.

"Nga" Tú bà đưa mắt nhìn ra phía sau hắn, lướt qua Bạch Thanh Thu, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Vân Khoảnh Dương, lập tức tiến tới chào đón: "Ai nha, đây là công tử nhà ai vậy, thật là tuấn tú."

Vân Khoảng Dương nhẹ nhàng động thân tránh khỏi bàn tay tú bà sắp đặt lên người mình, lạnh nhạt nói: "Nghe nói Lưu Trần công tử tài mạo song toàn, vậy thì… mời Hoa ma ma cho chúng ta được gặp mặt."

"Ôi… Đâu có, đâu có." Tú bà xấu hổ thu tay về, sau đó đảo mắt, nếp nhăm trên mặt lập tức thu lại giống một bông hoa cúc: "Chẳng hay công tử họ gì? Ngài cũng biết rồi, chỉ sợ nếu có báo tên tuổi thì ngài cũng sẽ bị cự tuyệt, cho nên…."

Ngăn cản Bạch Thanh Thu đang định tiến lên, Vân Khoảng Dương mỉm cười đáp lại: "Mời nói Vân Khoảnh Dương cầu kiến Lưu Trần công tử."

Một tia kinh ngạc xuất hiện trên mặt tú bà. Vừa nghe họ Vân đương nhiên sẽ tưởng tượng tới Vân Vụ sơn trang Vân gia, mà kêu Vân Khoảnh Dương thì ở Dạ Diệp quốc này cũng chỉ có một người, chính là Vân gia thiếu trang chủ.

"Hóa ra là thiếu trang chủ đại giá quan lâm, ai nha… tiểu nhân quả thực là có mắt mà không trông thấy Thái Sơn… Mời thiếu trang chủ lại đây, tiểu nhân sẽ nhanh chóng đưa ngài tới Thúy Trúc các gặp Lưu Trần công tử."

Bản thân đã tới đây năm mươi tám lần rồi quay về, ngay cả cánh cửa của Thúy Trúc các cũng không biết có hình dạng ra sao, mà nam nhân bên cạnh mới tới lần đầu lại nhanh chóng được tiếp đón… Quả thực là quá phân biệt đối xử mà.

Sử Đoạn Tú âm thầm ca thán. Kỳ thực hắn cũng hiểu được, mặc cho kẻ đó là ai, chỉ cần nghe tới tên của Vân gia thiếu trang chủ đều phải cố gắng nịnh bợ, chỉ có tên ngốc mới dám từ chối, để cho hắn đứng ngoài cửa, chẳng qua, biết thì biết như vậy nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

"Không cần thông báo sao?" Vân Khoảnh Dương nghi hoặc.

"Ai nha, thiếu trang chủ chính là quý nhân, ngài đã tới đây thì không cần phải thông báo, Lưu Trần công tử nhất định sẽ gặp mặt."

"Nga tại sao ngươi dám khẳng định Lưu Trần công tử nhất định sẽ gặp ta? Nghe nói hắn chỉ gặp người có duyên." Vân Khoảnh Dương đạm cười, ôm hai tay đứng yên tại chỗ.

Tú bà vừa nghe những lời này lập tức sững người, đảo mắt một cái liền bày ra gương mặt tươi cười rất có "nghề": "Thiếu trang chủ lần đầu tới Cổ Xuyên thành có đúng không?"

Vân Khoảnh Dương nhìn hắn, gật gật đầu.

"Thì đúng rồi, ngài tới Cổ Xuyên thành lần đầu, đến Đào Hồng Liễu Lục của chúng ta cũng là lần đầu, hơn nữa trời còn sáng đã muốn gặp Lưu Trần công tử, ngài nói chuyện như vậy còn không phải duyên phận hay sao? Chính vì điều đó nên tiểu nhân mới cả gan đoán Lưu Trần công tử nhất định sẽ gặp ngài. Kỳ thực tiểu nhân cũng không dám đoán chắc mười phần, mong thiếu trang chủ thứ lỗi."

Nói xong, tú bà liên tục hướng về phía Vân Khoảnh Dương mà cười hối lỗi. Vân Khoảnh Dương phất tay: "Không sao, ta cũng chỉ tùy tiện hỏi như vậy. Thỉnh Hoa ma ma dẫn đường đi."

"Vâng, là hướng này, mời thiếu trang chủ."

Tú bà không đưa bọn họ đi qua đại sảnh mà theo hướng cửa hông, đi lên một con đường nhỏ, sau đó xuyên qua một mảnh rừng trúc. Mấy gian phòng trúc lọt vào mắt khiến Sử Đoạn Tú ngạc nhiên tới líu lưỡi. Hắn chưa bao giờ biết tại chốn yên hoa phong nguyệt này lại có nơi thanh tịnh tú lệ như thế này.

Ngoài Trúc phòng, tú bà lên tiếng: "Bạch Ngọc, Lục Phỉ, có khách quý tới, mau ra tiếp đón."

"Cáp… Là Hoa ma ma a." Theo tiếng bước chân tán loạn, một vị bạch y thiếu niên vừa ngáp vừa từ trong phòng đi ra, sau khi thấy ba người phía sau tú bà, sắc mặt nhanh lập tức trở nên khó coi: "Hoa mụ mụ, ngài phải hiểu rõ quy củ của công tử, không trải qua việc báo danh thì không được bước vào nơi này…."

"Thiếu trang chủ đừng tức giận, bọn họ đều bị công tử dạy hỏng rồi." Tú bà sợ Vân Khoảnh Dương mất hứng nên vội vàng giải thích, sau đó xoay người quát lớn: "Còn không mau đi vào báo với công tử là thiếu trang chủ của Vân Vụ sơn trang tới đây."

Vừa nghe mấy lời này, thần sắc thiếu niên có chút biến đổi, lập tức bày ra gương mặt tươi cười: "Thì ra thực sự là khách quý, mời vào mời vào." Quay đầu lại nói với vào gian trong: "Lục Phỉ, pha một hồ trà Long Tĩnh đến đây."

Lúc sau, một tiểu đồng áo xanh bưng trà tới mời ba người, bạch y thiếu niên hơi khom người: "Mời ba vị nghỉ ngơi, tiểu nhân lập tức đi mời công tử."

Vân Khoảnh Dương gật đầu, tú bà cũng thừa dịp này mà lui xuống.

Thời gian một chung trà, bạch y công tử quay trở lại, ấp a ấp úng nhìn ba người, hình như có điều gì đó khó nói.

Vân Khoảnh Dương buông chung trà, lạnh nhạt lên tiếng: "Có phải Lưu Trần công tử không muốn gặp chúng ta hay không? Cứ nói thẳng, sẽ không trách tội ngươi."

"……" Thiếu niên ngẩng đầu nhìn hắn, nét mặt trở nên nghiêm túc, nghẹn giọng một lúc lâu mới nói: "Công tử nói… y chỉ gặp một mình thiếu trang chủ."

Bạch Thanh Thu nhíu mày nhưng không hề lên tiếng, hắn nhìn Vân Khoảnh Dương để chờ chỉ thị, mà Sử đoạn tú vừa nghe những lời này liền xụ mặt, thầm nghĩ đây là lần thứ năm mươi chín bị cự tuyệt….

Vân Khoảnh Dương lẳng lặng nhìn thiếu niên, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, một lúc lâu mới nói: "Được rồi, ta sẽ một mình đi gặp y."

Tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra. Vừa bị khí tức lạnh lùng mà Vân Khoảnh Dương vô tình phát ra trấn áp, hiện tại vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Trong lòng không khỏi cảm thán, vị thiếu trang chủ này ngoài mặt có vẻ ôn hào, kỳ thực hắn là người thâm tàng bất lộ.

Nhìn hai người cùng tới với mình: "Hai huynh không cần chờ ta, đi về trước đi."

Sử Đoạn Tú nản lòng gật đầu, lập tức đứng dậy bước ra ngoài, mà Bạch Thanh Thu lại lo lắng nhìn hắn: "Thiếu trang chủ, người ở lại nơi này một mình….Hay là người đi gặp Lưu Trần công tử, tại hạ ở đây chờ người, có được không?"

Đương nhiên Vân Khoảnh Dương có thể hiểu được tâm tư của hắn, chỉ đơn giản là sợ mình gặp chuyện không may mà liên lụy tới bọn họ, chẳng qua điều này cũng là lẽ thường tình, Vân Khoảnh Dương cũng không mấy để ý.

Lắc đầu, Vân Khoảnh Dương nhìn gương mặt khẩn khoản của Bạch Thanh Thu mà mỉm cười: "Không cần!". Nói xong liền đứng lên, tới khi đi đến bên cạnh hắn, Vân Khoảnh Dương nhỏ giọng thì thầm: "Ngươi cho rằng Vân gia vì lí do gì mà có thể đứng vững tới hiện tại? Cố gắng suy nghĩ cho kĩ càng lại đi."

Mắt thấy bóng dáng Vân Khoảnh Dương đã rời khỏi, tâm trạng Bạch Thanh Thu bắt đầu trở nên hỗn loạn. Đúng vậy, hắn đã nhất thời quên rằng Vân Khoảnh Dương là một trong những người có vị trí cao nhất trong Vân gia, sao có thể tùy tiện đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm. Tuy nơi này không nhất định có sự đe dọa, nhưng Vân gia chưa bao giờ làm việc gì mà không nắm chắc tình hình. Xem ra chính mình đã nghĩ quá đơn giản về Vân gia, không, phải nói là mình đã nghĩ quá đơn giản về vị thiếu trang chủ này.

Tự giễu bản thân mà nở một nụ cười, Bạch Thanh Thu không hề do dự, lập tức đứng dậy rời đi.

61. Quyển 3 - Chương 60: Bá Đạo Chấp Niệm

Vén tấm màn trúc liền thấy hương trúc thoang thoảng đưa tới, Vân Khoảnh Dương quan sát chung quanh một lượt. Ghế trúc, bàn trúc, bình phong cùng một căn phòng cũng bằng trúc, thoạt nhìn như vậy thì quả thực vị Lưu Trần công tử này không phải thích cây trúc một cách bình thường.

Sau khi Bạch Ngọc dâng trà cùng điểm tâm, lúc này, một người từ sau bình phong nhẹ nhàng bước ra.

Y trang lục nhạt phủ một lớp cẩm bào, da thịt trắng ngần không chút tì vết, đôi mắt trong suốt sáng như sao lại không ngừng nhìn mình chăm chú, chiếc mũi xinh xắn, đôi môi anh đào điểm hồng, gương mặt ngây thơ không vướng bụi trần, chỉ cần nhấc tay cũng tản ra vô hạn phong tình, một nét đẹp vừa mâu thuẫn vừa hài hòa khiến người ta không thể không thừa nhận y chính là một vị tuyệt đại giai nhân.

Vân Khoảnh Dương thầm tán thưởng, trong lòng lại không tự chủ mà đem người nọ cùng nam tử trước mắt so sánh một lượt.

"Luận dung mạo, luận khí chất, người nọ cũng không vượt trội hơn y, nhưng là… người nọ vô cùng tụ nhiên còn nam tử trước mắt có gương mặt ngây thơ, thân thể quyến rũ, nếu không phải thiên tính thì chính là cố ý ngụy trang. Dựa vào việc nam tử này sống ở nơi phong nguyệt, chỉ sợ y là dạng người thứ hai, thế nhưng y làm vậy là có mục đích gì? Chẳng lẽ thực sự chỉ muốn xu nịnh ta mà thôi?" Vân Khoảnh Dương bắt đầu cảnh giác.

"Lưu Trần bái kiến thiếu trang chủ!" Dung mạo xinh đẹp, giọng nói cũng không kém phần quyến rũ, du dương thánh thót thật là dễ nghe, nhưng lọt vào tai Vân Khoảnh Dương lại không bằng thanh âm khàn khàn rung động lòng người của ai đó.

Nhớ tới người nọ, trong lòng Vân Khoảnh Dương lại bắt đầu cảm thấy đau đớn. Giờ phút này, y còn nằm trong địa lao. Tuy rằng hắn đã truyền cho y chút chân khí, nhưng… thật sự không cần lo lắng sao?

Tận lực đưa y ra khỏi tâm trí, nhưng khi nhìn nam tử trước mắt, hắn không thể tự kiềm chế bản thân nhớ tới y, nhớ tới từng động tác của y dưới thân mình, nhớ tới mỗi biểu tình của y.

Thân thể thiếu niên trắng nõn như ngọc cùng màu máu đỏ tươi, thanh âm vô lực khàn khàn khẽ rên rỉ, thống khổ tới mức không chịu nổi mà bắt đầu rơi lệ, còn có… nơi mềm mại, ấm áp ôm lấy hắn, khiến hắnc cách nào chống cự.

"Vân thiếu trang chủ?" Thanh âm trong trẻo lại truyền tới, Vân Khoảnh Dương thu hồi suy nghĩ miên man lại đột nhiên phát hiện hạ thân bắt đầu gắng gượng đứng lên, hắn vội vàng áp chế dục vọng.

Nhìn người trước mắt chậm rãi đi tới, đôi tay xinh đẹp sẽ đụng tới mình, mâu thuẫn trong lòng Vân Khoảnh Dương lại xuất hiện, hắn muốn né tránh theo bản năng nhưng một tia ý niệm trong đầu đã khiến hắn phải dừng lại. Hắn muốn… thử với người trước mắt…

Không hề cử động, cho tới khi bàn tay y chạm lên vai, Vân Khoảnh Dương cưỡng chế cảm giác ghê tởm, đưa tay kéo y vào lòng, nâng cằm y, cười tà mị: "Tướng mạo Lưu Trần công tử quả nhiên tuyệt trần, dáng

người cũng quyến rũ khiến ta cảm thấy rất có "Tính"* trí. Thế nào, nếu ngươi chấp nhận theo ta, ta cam đoan ngươi sẽ được hưởng vinh hoa phú quý cả đời."

(Tính trí: Có thể hiểu là có "Hứng thú", từ 'tính' ở đây còn được hiểu là dục vọng, ***)

Không đoán được hắn sẽ hành động như vậy, lại còn buông ra những lời tầm thường đó, Lưu Trần vừa tức vừa giận nhưng nhớ tới người kia… Vì người kia, y cưỡng chế hỏa nộ trong lòng, gương mặt lộ vẻ ngượng ngùng, cúi đầu, thân thể trở nên mềm mại tiến sát vào lòng Vân Khoảnh Dương, nhẹ giọng nói: "Nếu là thiếu trang chủ, Lưu Trần nguyện ý."

Cảm giác bài xích trong lòng càng thêm mãnh liệt, dục vọng dưới thân chậm rãi trở nên mềm nhũn. Thí nghiệm đến vậy, Vân Khoảnh Dương đã biết chính mình không thể đụng chạm nam nhân, chỉ có người nọ là ngoại lệ.

Thu hồi tiếu ý trên gương mặt, Vân Khoảnh Dương nhẹ nhàng đẩy người trong lòng ra xa, lạnh nhạt mở miệng: "Quên đi, ta chỉ đùa một chút! Lưu Trần công tử là người thanh nhã, ở bên ta ngươi phải trở thành nam sủng thì thật ủy khuất cho ngươi, xem ra nơi này vẫn thích hợp với ngươi hơn!"

Tuy nam nhân trước mắt vẫn chưa hoàn toàn đẩy mình ra nhưng lãnh ý bao quanh hắn thì y cảm nhận được rõ ràng. Ngượng ngùng tươi cười, dù trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng quả thực y vẫn không cam tâm. "Chẳng lẽ tướng mạo của ta không đủ để lọt vào mắt hắn? Hay là… hắn đã phát hiện ra mục đích của ta?"

Nghĩ tới đó, trái tim y bỗng lạc mất một nhịp, vụng trộm nhìn nam nhân trước mắt lại phát hiện hắn giống như nuốt phải ruồi bọ, sắc mặt vô cùng khó coi, mà ánh mắt hắn nhìn mình cũng tràn ngập sự chán ghét.

"Chán ghét? Tại sao lại như vậy?" Lưu Trần không thể tin nổi, y mở to mắt nhìn người nọ.

"Sao nào, chẳng lẽ phải đợi tới khi ta động thủ ngươi mới bằng lòng đứng lên?"

Ngữ khí lạnh lùng không mang theo một chút độ ấm khiến Lưu Trần khẽ rùng mình, vội vàng đứng dậy. Trong lúc kinh hoảng, chân trái hụt bước. Mắt thấy bản thân sẽ ngã về phía Vân Khoảnh Dương, lại thấy hắn đưa tay ra, y cũng có chút an tâm.

Nhưng là… y vẫn tưởng bàn tay ấy đưa ra để đỡ lấy mình, lại không đoán được Vân Khoảnh Dương xuất ra một đạo khí tức đánh về phía mình, y chỉ cảm thấy trước ngực trở nên tê rần, cả thân thể bay về phía sau.

Lưu Trần ngã dưới đất, y mở to đôi mắt, khóe miệng tràn ra một dòng máu tươi. Y thực sự không thể tin, không thể tin nam nhân trước mắt lại dùng nội lực đẩy mình ra xa. Lời đồn hắn là người ôn hòa, lịch sự quả thực cách biệt với hiện tại quá xa.

"Công tử…"

Bạch Ngọc nghe được động tĩnh, lập tức chạy vào. Khi thấy vết máu bên khóe miệng Lưu Trần liền hung hăng trừng Vân Khoảnh Dương, tuy nhiên vẫn không dám mở miệng chất vấn một câu.

Tự biết bản thân có chút nặng tay nhưng khi thấy Lưu Trần sẽ ngã về phía mình, Vân Khoảnh Dương đã theo bản năng mà đánh bật y ra xa. Hắn thực sự không thể chịu nổi cảm giác ghê tởm khi bị nam nhân đụng chạm.

Vân Khoảnh Dương đứng lên, phủi phủi y phục, nhìn thiếu niên đỡ Lưu Trần ngồi tựa lên ghế, hắn lấy một khối ngọc bội ném tới trước mặt bọn họ: "Cầm lấy vật này mang tới ngân trang của Vân gia, từ hai mươi vạn lượng trở xuống, ngươi muốn lãnh bao nhiêu cũng được, coi như là sự bồi thường ta dành cho ngươi. Toàn bộ những việc xảy ra hôm nay, các ngươi hãy cứ cho là ngoài ý muốn. Cáo từ!"

Nhìn người nọ không có một chút hối lỗi mà bước tới trước cửa, Bạch Ngọc nhịn không được lập tức thốt lên: "Trả tiền là có thể giải quyết hết mọi chuyện hay sao? Công tử nhà ta……."

Lưu Trần nhanh chóng giữ chặt Bạch Ngọc, nhìn hắn lắc đầu, mà Vân Khoảnh Dương nghe hắn hét lớn cũng chỉ cười mỉm, căn bản không thèm để ý, vén màn trúc lên, bước ra ngoài.

"Công tử, hắn đả thương người như vậy mà người có thể bỏ qua hay sao?" Bạch Ngọc thở phì phì nhìn Lưu Trần.

"Làm sao có thể dễ dàng quên đi như vậy." Lưu Trần ngắm nhìn ngọc bội, khóe miệng gợi lên một tia hàn ý: "Mang Hắc Vũ tới đây."

"Chẳng lẽ người muốn……" Nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Lưu Trần, Bạch Ngọc lập tức im lặng, cúi đầu đáp: "Tuân lệnh."

Không lâu sau, Bạch Ngọc cầm một chiếc ***g sắt vào phòng, bên trong là một con bồ câu lông đen.

Lưu Trần đem bồ câu thả ra, lấy nước gạo trong cho nó uống, sau đó đem tờ giấy đã viết xong buộc bên đùi nó, bước ra khỏi phòng, ném nó lên không trung, khẽ thì thầm: "Hắc Vũ, mau đem tin tức tới cho vị đại nhân kia đi."

Vân Khoảnh Dương ra khỏi gian nhà bằng trúc, khi đang bước nhanh trên con đường nhỏ, vừa đi hắn vừa nói nhỏ với khoảng không trước mặt: "Nhanh chóng đi chuẩn bị ngựa, ta muốn ra khỏi thành."

Khi hắn tới trước cửa "Đào Hồng Liễu Lục" đã có một con tuấn mã màu nâu đỏ đứng chờ. Tuy khách nhân lui tới thanh lâu rất nhiều lại không có ai tới gần con ngựa ấy, chỉ vì trên yên ngựa họa một chữ "Vân" rất lớn.

Vân Khoảnh Dương xoay người lên ngựa, vung mạnh mã tiên nhanh chóng chạy ra khỏi thành, trong lòng vô cùng lo lắng.

Từ chuyện vừa rồi, Vân Khoảnh Dương đã xác định bản thân không thể đụng chạm tới nam nhân khác, mặc cho kẻ đó có là Lưu Trần với sắc đẹp khuynh thành, hắn cũng không có khả năng tiếp nhận. Sự thật chứng minh, nam nhân hắn có thể gần gũi chỉ có một, và người đó chính là Vân Phi Vũ.

Nhớ tới người nọ còn bị mình giam trong đại lao, trước khi đi hắn còn cảm nhận được hơi thở mong manh của y, tựa hồ chỉ thêm một chút nữa thôi, nhịp tim ấy sẽ ngừng đập… Tuy rằng bản thân đã dùng chân khí giúp y bình phục, nhưng là… đã sắp qua một ngày, liệu y có xảy ra chuyện gì hay không?

Càng nghĩ càng thêm lo lắng, càng nghĩ càng thêm sốt ruột, chỉ cần nghĩ tới việc sẽ không còn cơ hội nghe y khóc, nghe y cười, lại không được thấy vẻ mặt tức giận của y, cùng biểu cảm khi y mắng mình 'khốn kiếp', lòng hắn lại nóng lên như lửa đốt.

Nghĩ tới người nọ sẽ không bao giờ mở mắt, cuối cùng cũng không… cảm giác được nhịp tim của y, tâm hắn như rạn nứt, từ sâu trong tâm can nổi lên cảm giác lạnh lẽo, càng lúc càng lo âu thấp thỏm.

Tuấn mã liều mạng chạy về phía trước nhưng vẫn khiến Vân Khoảnh Dương không hài lòng, không ngừng quất roi, vừa chạy như bay, vừa âm thầm mặc niệm: "Vũ Nhi, ta không cho phép đệ chết, đệ là người của ta, không được phép rời khỏi ta!"

==========

Miêu: Từ chương này, mình sẽ để Khoảnh Dương gọi Phi Vũ là Vũ Nhi, đệ đệ……vì tình cảm của Khoảnh Dương đã thay đổi. Hắn đã chấp nhận sự thật là mình yêu Vũ Nhi. *tung bông*

62. Quyển 3 - Chương 61: Chỉ Vì Yêu Ngươi

Tựa như cuồng phong thổi qua, Vân Khoảnh Dương nhảy xuống ngựa, nhanh chóng phi thân về phía đại lao, mà bốn người luôn ẩn thân trong bóng tối cũng theo sát đằng sau.

Tiến vào hình đường, lọt vào mắt là gương mặt xanh tím của Vân Phi Vũ cùng những vết thương chằng chịt trên cơ thể. Nhìn y lúc này không khác một con búp bê bị tàn phá, không tìm ra chút sinh khí.

Vân Khoảnh Dương nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu, ngăn chặn nhịp tim đang nhảy cuồng loạn, đôi tay run rẩy đặt lên khuôn ngực lạnh như băng của y.

Trống rỗng… không có nhịp tim. Cảm giác sợ hãi nhất thời ập tới, gương mặt hắn tái nhợt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, ngã xuống mặt đất mà nói năng lộn xộn: "Không có, tại sao lại không có, tại sao lại không có…"

Không thể tin, dù thế nào hắn cũng không thể tin nổi. Vân Khoảnh Dương trừng mắt nhìn thân thể đã không còn cảm nhận được nhịp tim, nhanh chóng nâng thiếu niên lên, bắt lấy bả vai y mà kịch liệt lay động: "Tỉnh lại, đệ đứng lên cho ta. Không có mệnh lệnh của ta, ai cho phép đệ chết. Đứng lên cho ta, có nghe thấy không, đệ lập tức đứng lên cho ta…!"

Thế nhưng thiếu niên vẫn không chút phản ứng. Nỗi sợ hãi to lớn kích thích *** thần hắn, cảm giác thống khổ bi thương tựa như cơn lốc khổng lồ điên cuồng dày vò thể xác cùng tâm trí, trái tim như bị hàng vạn mũi tên xuyên qua, đau đớn, rỉ máu.

Bi thương gào thét nơi địa lao âm u trống trải, Vân Khoảnh Dương tựa như một con thú dữ đang cố gắng giãy dụa trước khi chết.

"Ta không cho phép, ta không cho phép đệ rời khỏi ta, không cho phép, không cho phép, vĩnh viễn không cho phép!"

Vân Khoảnh Dương nổi điên rống lớn, phát cuồng mà đem thân thể đã không còn hô hấp ôm sâu vào lòng, vuốt ve đè ép, tựa hồ hận không thể đem y cùng mình hòa làm một, mặc kệ là sinh hay tử, vĩnh viễn phải ở bên nhau.

Bốn người đờ đẫn nhìn Vân Khoảnh Dương. Đối với những kẻ chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh, bọn họ căn bản không thể lý giải nổi tại sao chủ nhân lại nổi điên lên như vậy, chỉ có thể lẳng lặng đứng nhìn.

"Khụ…uhm…."

Động tĩnh mỏng manh này nháy mắt đã phá tan cơn điên cuồng gào thét của Vân Khoảnh Dương, hắn cẩn thận buông người trong lòng ra, nhìn hàng mi của y chớp động cùng gương mặt dần trở nên hồng nhuận, trong phút chốc, hắn cảm thấy vô cùng vui sướng. Bỗng nhiên lại bị vẻ mặt thống khổ của y khiến cho sợ hãi: "Sao vậy….?"

Đôi tay nhẹ nhàng kiểm tra một lượt vẫn không tìm ra nguyên nhân, lo lắng trong lòng khiến đầu thần trí trở nên hỗn loạn, nhìn gương mặt Vân Phi Vũ dần tím ngắt, Vân Khoảnh Dương luống cuống tay chân không biết phải làm như thế nào.

"Chủ nhân, dường như y bị uế vật ngăn chặn hô hấp, phải nhanh chóng xử lí, nếu không sẽ nguy hiểm tới tính mạng." Vô Hỉ đột nhiên lên tiếng.

Nỗi sợ hãi khiến hắn quên đi khả năng phán đoán. Từ nhỏ đã học qua một chút y thuật, tình trạng này còn không phải là hô hấp không thông thì là cái gì chứ. Nhờ Ảnh nhắc nhở nên Vân Khoảnh Dương lập tức tỉnh táo lại, bắt đầu tiến hành một loạt biện pháp xử lí.

"Vô Hỉ, lại đây!"

Ra lệnh cho Vô Hỉ nâng đầu Vân Phi Vũ còn chính mình lại đưa ngón trỏ cùng ngón giữa kìm chặt chung quanh hầu kết của y, sau đó tách hàm dưới của y ra, không chút do dự mà đặt môi xuống, hút mạnh. Không lâu sau, Vân Khoảnh Dương nghe thấy thanh âm chuyển động từ cuống họng của y, sau đó một ngụm đàm sáp đặc sệt bị hút ra ngoài.

Đợi Vô Hỉ hơi kìm bụng Vân Phi Vũ, lại chuyển một ít chân khí khiến hô hấp của y bắt đầu vững vàng, nhịp tim cũng nhanh dần lên. Lúc này, Vân Khoảnh Dương mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp nhận chung trà Vô Nhạc dâng đến, súc miệng, quay đầu căn dặn.

"Vô Nộ, ngươi tới thương khố trong biệt viện, đem toàn bộ dược liệu thượng hạng mang đến cho ta."

"Tuân mệnh." Vô Nộ lập tức xoay người biến mất.

"Khoan đã." Vân Khoảnh Dương gọi hắn lại: "Không được phép để cho bất kể kẻ nào phát hiện, coi như lần này là bị mất trộm, còn nữa, tìm Vô Ác, kêu hắn bí mật tìm hiểu bối cảnh của Lưu Trần trong "Đào Hồng Liễu Lục."

"Tuân mệnh."

Nhìn Vô Nộ rời đi, Vân Khoảnh Dương quay đầu lại căn dặn người còn lại: "Vô Ai, ngươi tới Cổ Xuyên thành tìm đại phu giỏi nhất tới đây, phải nhanh chóng nhưng không được để kẻ khác chú ý, âm thầm hành động, hiểu chưa?"

"Tuân mệnh."

"Vô Hỉ, Vô Nhạc, các ngươi nhanh chóng đi dọn dẹp phòng của ta thật sạch sẽ, sau đó chuẩn bị nước ấm, băng gạc, khăn bông và một bộ cừu y (áo lông cừu) mềm mại, biết chưa?"

"Dạ."

Mọi thứ Vân Khoảnh Dương sắp xếp lần lượt được thực hiện, chỉ còn lại người đang nằm trong lòng hắn, cơ thể chằng chịt những vết thương.

Vân Khoảnh Dương nhìn người đang nằm trong lòng mình, cúi người, hôn lên hai gò má lạnh lẽo của y, sau đó cẩn thận ôm lấy. Hành động ôm chặt quá sợ làm y bị thương, ôm nhẹ quá lại sợ y tuột khỏi vòng tay, quá mức *** tế tỉ mỉ như vậy, quả thực khiến cho người ta nghĩ rằng người hắn ôm trong lòng chính là bảo vật quý giá nhất thế gian.

Trong khi bận rộn, thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, Vân Khoảnh Dương một mình làm hết tất cả mọi việc, rửa sạch vết thương trên người Vân Phi Vũ, cẩn thận thoa dược cao(thuốc mỡ) trước ngực cùng sau lưng y, nhẹ nhàng băng bó, sau đó giúp y mặc lại cừu y. Cung cách chăm sóc tỉ mỉ cẩn thận như vậy, chỉ sợ đến mẫu thân ruột thịt của hắn cũng chưa từng được hưởng thụ.

Đại phu bị Vô Ai ép tới, run rẩy bắt mạch rồi kê mấy đơn thuốc, sau đó, theo mệnh lệnh của Vân Khoảnh Dương, y tạm thời bị giam lỏng.

Những dược liệu bình thường đều được thay thế bởi dược liệu chân quý hơn. Sắc xong một chén dược thủy, đến khi giúp Vân Phi Vũ dùng dược lại không sao khiến y mở miệng. Hiện tại, Vân Khoảnh Dương đã thực sự hối hận khi dụng hình với y. Cuối cùng, hắn đành phải ngậm từng ngụm thuốc đắng ngắt, từ từ mở miệng y, chậm rãi mớm vào.

Đêm khuya, Vân Khoảnh Dương ngồi ở đầu giường nhìn người nằm đó với gương mặt cùng đôi môi không chút huyết sắc. Cảm giác hối hận, áy náy cùng lúc dâng lên, nụ hôn dịu dàng dừng lại trên bàn tay tái nhợt của y, thì thầm: "Vũ Nhi, đừng rời xa ta, đừng bao giờ… rời xa ta một lần nữa… không bao giờ… nữa!"

……

"Gì vậy?" Cảm giác ngứa ngáy trên mặt thật là khó chịu. Vân Phi Vũ có cảm giác mình đã ngủ cả trăm năm, ngủ một thời gian thật dài, nhưng y vẫn luôn cảm thấy mệt mỏi, vậy mà có người cố tình quấy nhiễu giấc mộng của y, khiến cho y ngủ cũng không yên.

Nhẹ nhàng chớp mắt, cho tới khi thích ứng với ánh sáng bên ngoài, y mở mắt, đối diện là một gương mặt tuấn mỹ, vẻ mặt kinh hỉ nhìn mình. Nam nhân này nhìn thật là quen.

Kí ức bị cưỡng ép đêm đó xuất hiện, vừa định rống giận lại đột nhiên phát hiện có điều gì đó không đúng, bởi vì nam nhân trước mắt có mái tóc đen dài mềm mại, còn kẻ kia… rõ ràng là tóc ngắn.

Trí nhớ khôi phục, nhìn người trước mắt, đồng tử của Vân Phi Vũ đột nhiên rút lại, y đã nhớ lại tất cả mọi thứ. Đêm hôm đó, cả đời này y sẽ không bao giờ quên được, một đêm tràn ngập thống khổ cùng nhục nhã.

Tâm trí bị sự phẫn nộ chiếm cứ, gương mặt cũng vì căm giận mà nhăn nhó, y hung hãn trừng mắt nam nhân trước mặt. Không hề che dấu nỗi thống hận trong ánh mắt, y nghiến răng 'ken két', dường như chỉ có cách ăn tươi nuốt sống hắn mới khiên y nguôi ngoai mối hận.

"Haiz……." Vân Khoảnh Dương than nhẹ, kỳ thực hắn đã sớm đoán được người nằm trên giường sẽ biểu hiện như vậy, chỉ là khi thực sự đối mặt hắn mới phát hiện bản thân khó thể tiếp nhận đến thế.

Không thể đối diện với đôi mắt tràn ngập oán hận kia, muốn đưa tay che khuất, nhưng khi hắn mới vươn tay đã bị ánh mắt của người nọ làm tổn thương, nhất thời dừng lại giữa khoảng không.

Không khí giữa hai người vô cùng căng thẳng. Qua một lúc lâu, tiếng thở dài vang lên, Vân Khoảnh Dương thu cánh tay đã có chút cứng ngắc, mà người trên giường cũng nhắm mắt lại, không thèm để ý tới hắn.

Từ tận sâu trong tim hắn xuất hiện một vết thương, lòng tin sụp đổ, miệng vết thương mở rộng. Vân Khoảnh Dương chưa bao giờ nghĩ rằng chỉ một ánh mắt của y thôi cũng khiến mình đau đớn như vậy.

Vân Khoảnh Dương thống khổ nhắm mắt lại. Cảm giác đau đớn trong lòng bàn tay cũng không cách nào lấn áp nỗi đau trong trái tim đang bị dày vò của hắn. Tâm trí hắn luôn vang vọng một câu nói: "Vũ Nhi, đừng tiếp tục nhìn ta bằng ánh mắt như vậy, hết thảy chỉ vì… ta quá yêu đệ!"

63. Quyển 3 - Chương 62-1: Dùng Miệng Mớm Cho Ngươi

Cánh cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, không khí trầm mặc bị phá vỡ, Vô Nhạc bưng một chén ngọc bước vào phòng. Vị đắng của thuốc đông y theo làn khói trắng bốc lên mà phiêu tán khắp nơi.

"Đến giờ dụng dược rồi sao? Đặt lên bàn đi." Vân Khoảnh Dương bình tĩnh nói.

"Dạ."

Cảm nhận được thân thể đang bị nâng lên nhẹ nhàng, sau đó cả người rơi vào một vòng tay ấm áp vững chắc, Vân Phi Vũ đột nhiên mở mắt, cơ thể cứng đờ, lạnh lùng nhìn chén thuốc màu đen nóng hổi trước mặt đang được thổi nguội, không mở miệng, cũng không nhìn hắn.

"Ta không ngại dùng miệng giúp đệ uống hết chén dược thủy này." Vân Khoảnh Dương đột nhiên lên tiếng, hơi thở ấm áp lướt qua tai khiến y lập tức nổi da gà.

"Đệ hôn mê mấy ngày này, vẫn là do ta dùng miệng mớm cho đệ, chẳng lẽ đệ đã quen cách dụng dược như vậy hay sao?"

Cố ý dùng lời nói khiêu khích thiếu niên, nhưng cũng không thể chịu đựng được thái độ coi thường y dành cho mình. So với sự oán hận trán ghét lúc trước, cái cách y xem nhẹ sự tồn tại của mình càng khiến Vân Khoảnh Dương không cách nào chịu đựng được.

Lặng lẽ quan sát thiếu niên trong lòng, thấy y vẫn không chịu nói một câu nhưng hàng mi cong khẽ rung động, gân xanh đua nhau nổi lên trên trán khiến người ta có thể nhận ra y đang đầy một bụng tức giận, có lẽ sắp bùng nổ cũng nên.

Vân Khoảnh Dương hơi cong khóe miệng, thầm nghĩ: "Xem ra khiêu khích rất có hiệu quả."

Hiện tại, trong lòng Vân Phi Vũ không ngừng tức giận mà mắng 'vô sỉ, biến thái, khốn kiếp….' nếu chẳng phải thân thể mềm nhũn không có chút sức lực, cũng không thể động đậy, chỉ sợ lúc này y đang dùng "phong cách" hết cào lại cắn của nữ nhân mà "làm thịt" hắn để giải tỏa mối hận trong lòng.

Tưởng tượng vẫn chỉ là tưởng tượng, kỳ thực chính y cũng hiểu được, cho dù bản thân có thể cử động, sức khỏe có đầy đủ cũng không phải đối thủ của người trước mắt. Dựa vào thủ pháp đấu đá chẳng ra gì của mình, chỉ sợ người ta dùng một ngón tay cũng có thể chế ngự được y.

Âm thầm thở dài, nghĩ tới việc bản thân vô tình rơi vào thế giới này: "Tưởng rằng lão thiên gia cho ta thêm một cơ hội, lại không nghĩ tới… Quên đi!"

Vân Phi Vũ càng nghĩ càng chán nản, nghĩ tới cảnh sống mà chịu đựng sự nhục nhã, tôn nghiêm bị cướp đoạt, chẳng thà tự kết thúc nó còn hơn.

"Đệ làm cái gì vậy?" Một tiếng quát chói tai khiến y bừng tỉnh, cảm nhận được trong miệng truyền tới vị tanh của máu tươi, đầu lưỡi đau đớn.

Thì ra, trong lúc tuyệt vọng, y cắn lưỡi tự sát theo bản năng. Hiện tại đã tỉnh táo lại, y không khỏi toát mồ hôi lạnh, đồng thời thầm mắng mình: "Không phải bị biến thành nữ nhân, cũng đâu phải là lần đầu tiên,

có sao đâu chứ, cùng lắm thì lần sau áp ngược trở lại, hừ…Thật sự là, học cái gì không học, tự nhiên lại đi học người cổ đại cắn lưỡi tự vẫn, đúng là tự làm khổ mình. Ai ui… đau quá. Con mẹ nó, cắn lưỡi thật sự không thể nào chịu nổi. Chẳng biết tên khốn kiếp nào phát minh ra cái phương pháp tự sát này, quả thực là ngu chết đi được, có khi đâm một dao còn nhẹ nhàng hơn."

Trong lúc Vân Phi Vũ âm thầm xem thường hành động này, cằm y đột nhiên bị người khác nâng lên, sau đó là một ngụm dược thủy đắng nghét từ từ tiến vào trong miệng. Chính vì chưa chuẩn bị, y liên tục ho khan.

Vân Khoảnh Dương bị hành động cắn lưỡi tự sát của Vân Phi Vũ hoàn toàn chọc giận, không để cho y có cơ hội phản kháng, xiết chặt cằm y, cương quyết đem từng ngụm thuốc đắng mớm vào miệng. Chén ngọc đã thấy đáy nhưng môi lại không có ý rời đi, lưu luyến chuyển quanh cánh hoa ngọt ngào của thiếu niên, tham lam liếm lộng. Nghe thiếu niên trong lòng bắt đầu rên rỉ từng hồi, nụ hôn càng thêm kịch liệt cùng nóng bỏng.

"Uhm…ngô…." Vân Phi Vũ bị hôn tới mức khó thở, tuy rằng thực oán ghét nam nhân trước mắt nhưng y không thể không thừa nhận kỹ thuật hôn môi của hắn quả nhiên cao siêu, khiến y giống như đang lơ lửng trên mây, thân thể dần nóng lên, hạ thân không biết từ khi nào cũng đã ngẩng đầu.

Cho tới khi trước ngực truyền tới cảm giác lạnh lẽo, Vân Phi Vũ mới phát hiện y phục trên người đã bị cởi bỏ rất nhiều, mà người nọ lại liên tục hôn từ cổ cho tới rốn, ngay sau đó, hạ thân đột nhiên lạnh lẽo, cửu khố bị cởi ra.

"Cút ngay, không được đụng vào ta!"

Hạ thân mát lạnh khiến y đột nhiên tỉnh táo, dục vọng ngẩng đầu càng khiến y xấu hổ phẫn nộ, cảnh tượng đêm hôm đó lại hiện ra trước mắt. Mặc dù luôn thuyết phục bản thân chuyện đó không có gì cả, không sao cả, nhưng cảm giác hậu đình bị xỏ xuyên xé rách đau đớn, cho đến cùng vẫn không sao quên đi. Hiện tại bị nam nhân trước mắt đụng chạm, thân thể theo bản năng mà run rẩy.

Vân Khoảnh Dương cảm nhận được sự sợ hãi của thiếu niên, biết đêm đó đã để lại trong y ác cảm khó dập tắt. Tuy rằng muốn y tới phát điên, nhưng nhớ tới khoảnh khắc tưởng như đã đánh mất y, hắn thầm hạ quyết tâm sẽ không bao giờ cưỡng ép y.

Thở sâu, chậm rãi ngăn chặn dục vọng dưới thân, hắn khàn khàn nói: "Đừng sợ, ta sẽ không cưỡng ép, bất quá…" Hắn cúi đầu nhìn hạ thân của thiếu niên, "Ta sẽ giúp đệ cảm thấy thoải mái."

Không để ý tới sự kháng cự của Vân Phi Vũ, hắn cúi đầu, mở miệng hàm trụ ngọc hành đang run rẩy, *** tế liếm lộng.

"Ân…" Thanh âm rên rỉ vô tình thốt lên khiến Vân Phi Vũ cả kinh, dục vọng được cảm giác ấm áp bao vây, kể cả khi cố ý không nhìn tới thì y vẫn hiểu được người nọ đang làm gì. Bản năng nói rằng phải kháng cự, nhưng khi người nọ mạnh mẽ mút vào phun ra, khoái cảm như thủy triều liên tục đánh úp lại, đem tia lí trí cuối cùng của y chặt đứt.

Lớn tiếng rên rỉ, hơi thở dồn dập, tim đập kịch liệt, Vân Phi Vũ cảm thấy mình sắp phát điên, hưng phấn không ngừng dâng lên. Cho đến khi một cái run rẩy qua đi, y rốt cuộc phóng ra dục vọng của mình. Thở dốc từng ngụm, từng ngụm, mê mang nhìn sa trướng trên đỉnh đầu, thần trí chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

Vân Khoảnh Dương ngẩng đầu, liếm đi chất lỏng màu trắng lưu lại bên khóe miệng, híp mắt, nhìn mái tóc đen tuyền tán loạn trước trán của thiếu niên bị mồ hôi khiến cho ướt nhẹp, đôi mắt trong suốt nổi lên từng tầng hơi nước, da thịt bị khoái cảm nhuộm thành màu hồng nhạt……

Thiếu niên không hề biết bản thân đang bày ra bộ dạng vô cùng mị hoặc khiến Vân Khoảnh Dương càng khó kiềm chế, từ hôm đó tới nay đã mười ngày, mà mười ngày này, mỗi ngày hắn đều ở bên thiếu niên giúp y thoa dược cao, chịu đựng dày vò, rốt cuộc tới hôm nay y cũng đã tỉnh lại. Tuy rằng đã hạ quyết tâm sẽ không cưỡng ép y, chính là… nhẫn nại của hắn đã tới cực hạn.

Tình cảnh mười ngày nay, Vân Phi Vũ cũng hiểu được bảy tám phần, y biết người giúp y dược cao mỗi ngày là Vân Khoảnh Dương, dùng kim sang dược (thuốc cầm máu) thượng đẳng nhất của Vân gia, một lọ trị giá ngàn lượng vàng, đương nhiên tốt gấp nhiều lần những dược liệu bình thường.

Thiếu niên hôn mê mười ngày, chưa ăn một chút cơm nào khiến y trở nên yếu đuối, vốn định chờ y tỉnh lại, trước hết giúp y uống một chút thuốc bổ, chuẩn bị cho thân thể y trở nên mạnh khỏe một chút rồi… Nhưng không ngờ y lại cắn lưỡi tự sát, hắn phẫn nộ nên mới mớm thuốc cho y, chẳng ngờ được mọi chuyện lại diễn biến như thế này.

"Ta… quả thực quá biến thái." Vân Khoảnh Dương âm thầm cười nhạo.

Chần chờ một lúc, vẫn là muốn y, nam nhân dang hai chân thiếu niên, cúi đầu.

"Ngươi làm gì?" Hai chân bị tách ra, Vân Phi Vũ lập tức tỉnh táo, đối mặt với chuyện sắp phát sinh này, y vô cùng sợ hãi, vừa thét lớn lại bị cảm giác ngứa ngáy nơi hậu đình khiến cho mơ hồ, "Người này… rốt cuộc đang làm cái gì?"

Cảm nhận được hậu đình của mình bị người nọ dùng lưỡi liếm lộng, nhẹ nhàng chuyển động, đầu óc Vân Phi Vũ có chút khó hiểu. "Hắn… là kẻ thừa kế của Vân gia? Người vẫn luôn cao cao tại thượng này vừa mới dùng miệng giúp ta làm chuyện kia, lúc này lại liếm nơi đó, nơi đó…."

Vân Phi Vũ không thể hiểu nổi, "Nơi đó… tại sao lại có thể liếm nơi đó, nơi đó bẩn như vậy, đến chính ta còn cảm thấy dơ dáy, người này… rốt cuộc suy nghĩ cái gì?"

"Dừng, dừng lại, kia… thực bẩn!"

Tuy rằng rất hận nam nhân này, nhưng y không thể chịu đựng được hành vi này của hắn, nam nhân này không nên như vậy. Hắn hẳn là người cao cao tại thượng, khinh thường sự tồn tại của mọi thứ, không nên vì lấy lòng mình mà làm như vậy.

"Bẩn?" Vân Khoảnh Dương ngẩng đầu, liếm liếm khóe môi, "Trong mắt ta, Vũ Nhi luôn luôn thuần khiết, khắp thiên hạ tràn ngập uế vật dơ bẩn, chỉ có Vũ Nhi của ta luôn ngọt ngào khiến cho người ta muốn nuốt xuống."

"……."

Vân Phi Vũ bị lời nói của nam nhân khiến cho cấm khẩu: "Đã gặp qua biến thái nhưng chưa gặp tên nào biến thái tới mức này. Phải nói là tên điên mới đúng, ta đâu có thuần khiết, sạch sẽ như hắn nói, ăn rất ngon?"

Nhất thời, Vân Phi Vũ quên đi cảm giác sợ hãi, y bắt đầu nghĩ cách thoát thân, nhưng nhìn nam nhân đứng lên, thân thể y bắt đầu cứng ngắc: "Ngươi đã nói sẽ không cưỡng ép ta, chẳng lẽ không tính toán gì hết?"

64. Quyển 3 - Chương 62-2: Màn Đêm U Tối

Cảnh cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, mùi hương dược liệu thoang thoảng tiến vào phòng, hấp dẫn sự chú ý của hai người.

Vô Hỉ bưng khay gỗ đi vào, trên khay là hai chiếc bát ngọc, một đỏ một xanh, đều đang bốc lên màn khói trắng mỏng manh.

"Đến thời gian dụng dược?" Vân Khoảnh Dương nhìn về phía hắn.

Vô Hỉ gật đầu, nhẹ nhàng đặt khay lên bàn, bưng bát ngọc màu đỏ đưa cho Vân Khoảnh Dương. Nhìn Vân Phi Vũ đang nhắm chặt hai mắt, Vân Khoảnh Dương ôn nhu nói: "Vũ Nhi, ngồi dậy dùng dược."

Nói xong, hắn vòng tay nâng y dậy tựa vào người mình, cảm nhận được thân thể y bỗng nhiên cứng ngắc, Vân Khoảnh Dương cười khổ: "Ta chỉ giúp đệ dụng dược, sẽ không làm gì khác."

Giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay của nam nhân nhưng thân thể không chút sức lực, miệng vết thương cũng khiến y đau đớn.

Hai má bị hơi nóng phả vào, vị dược liệu đông y tràn ngập xoang mũi, thanh âm trầm thấp của nam nhân truyền từ trên đỉnh đầu xuống: "Nhân lúc còn nóng mau uống đi, để lạnh càng khó uống."

Oán hận, chán ghét cùng bất mãn từ từ dâng lên, y ghét bị nam nhân này đụng chạm, chán ghét hắn nói chuyện bên tai mình, chán ghét hắn làm bộ ôn nhu, chán ghét….

Thân thể ngày càng cứng ngắc, cứng ngắc nhưng lại bắt đầu run rẩy, nhắm chặt mắt để không nhìn thấy gương mặt hắn, mím chặt môi để không phải uống bát dược thủy trên tay hắn. Thân thể luôn theo bản năng mà từ chối hắn đụng chạm, nhưng là, nơi hai người chạm vào nhau, nhiệt độ cơ thể hắn không ngừng truyền tới, thân thể y bắt đầu thu lại, run rẩy.

Người trong lòng không ngừng run rẩy.

"Y sợ ta? Sợ hãi ta sao? Chán ghét ta sao? Không thể dễ dàng tha thứ, không thể dễ dàng bỏ qua như vậy."

Vân Khoảnh Dương buông bát, đôi tay ôm thiếu niên càng chặt, ghé vão lỗ tai y nói nhỏ: "Đệ là của ta, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, mỗi một bộ phận trên thân thể đệ cũng thuộc về ta, ngay cả tâm của đệ cũng thuộc về ta, cho nên ta không cho phép đệ cự tuyệt ta."

Rõ ràng đang nằm trong vòng tay ấm áp nhưng Vân Phi Vũ lại cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Đôi môi y run rẩy, nghiến răng: "Buông ra, buông ta ra."

"Không buông, vĩnh viễn không buông!" Nam nhân cố ý liếm vành tai thiếu niên, cắn nhẹ cần cổ trắng ngần. Nhìn những nốt đỏ hiện lên giống như nổi da gà, hắn cũng không thèm để ý, tiếp tục nhấm nháp mĩ vị.

"Buông… ta ra, buông…." Thanh âm nức nở truyền tới tai nam nhân, tâm thắt lại, rất đau. Hắn dừng động tác, nhìn gương mặt thiếu niên trở nên xanh xao, hắn bắt đầu hối hận vì hành vi của mình.

"Không phải nói sẽ không khiến y bị tổn thương lần nữa, không khiến y chịu khổ sở hay sao? Rốt cuộc ta bị làm sao vậy?"

Khẽ thở dài, hắn biết rõ, chỉ cần mình đối mặt với thiếu niên, cảm xúc sẽ trở nên vô cùng kích động, mà vừa rồi… xem ra lại không thể kiềm chế được.

Nhẹ nhàng đẩy thiếu niên ra xa một chút, nhìn thân hình y liên tục run rẩy, trước ngực thắt lại, khó thở, vô cùng khốn khổ. Vân Khoảnh Dương nhìn Vô Hỉ đang đứng ở một bên: "Ngươi tới giúp y dùng dược."

Vô Hỉ giật mình, sau đó lập tức phản ứng, tiếp nhận bát dược thủy trong tay hắn, tiếp tục giúp Vân Phi Vũ. Nhìn bóng dáng đau khổ của chủ nhân, Vô Hỉ nhíu mày, lắc đầu khó hiểu.

Tay bưng chén thuốc lên, hắn đờ đẫn lên tiếng: "Uống."

Người nọ rốt cuộc cũng rời khỏi, Vân Phi Vũ thở phào, thân thể dần bình tĩnh trở lại. Nhìn bát dược thủy đen ngòm trước mắt, y khó chịu nhăn mi, nhưng nghĩ cứ tra tấn bản thân như thế này cũng đâu có chết được, xem ra mạng sống của mình chưa thể kết thúc. "Tục ngữ nói "Đại nạn không chết, tất có hậu phúc.". Phải, ta không thể chết tại nơi này, sớm hay muộn cũng phải chạy trốn, thoát khỏi người kia, vĩnh viễn không bao giờ… muốn gặp lại hắn nữa."

Vân Phi Vũ hạ quyết tâm, cũng không để ý bát dược thủy đen ngòm kia đắng tới cỡ nào, há miệng nuốt từng ngụm từng ngụm, thầm nghĩ: "Hắn đã cứu ta, chắc sẽ không đưa độc dược tới đâu!"

Uống xong một bát, Vân Phi Vũ đột nhiên cảm thấy đói, bụng kêu 'rột rột'. Vô Hỉ nhìn y, mặt không biến sắc, buông chiếc bát màu đỏ trên tay, bưng chiếc bát sứ men xanh tới: "Ăn!"

Nhìn một chút, thì ra là một bát cháo loãng, còn có chút thịt băm nhỏ, mùi thơm phả vào mũi. Vân Phi Vũ đói tới mức da bụng dính da lưng, hiện tại lại nhìn thấy món ngon như vậy, làm sao y có thể nghĩ tới việc từ chối, không ăn chính là ngu ngốc.

Tuy rằng người ngồi đối diện chỉ lộ ra đôi mắt đen láy, kể cả đôi mắt đầy vẻ đe dọa ấy khiến người ta sởn tóc gáy, nhưng, chỉ cần không phải hắn là tốt rồi. Cùng người chết ở chung một chỗ còn tốt hơn là ở bên hắn.

Nhanh chóng ăn hết bát cháo, Vân Phi Vũ vẫn chưa thỏa mãn, rất muốn nói cần thêm một bát, nhưng nhìn hắc y nhân không lộ chút cảm xúc trước mắt, y có chút ngượng ngùng.

"Còn muốn ăn?" Mang theo chút nghi vấn, Vô Hỉ lên tiếng hỏi.

"Ân." Vân Phi Vũ đỏ mặt gật đầu, sau đó lập tức nói: "Đa tạ!"

Vô Hỉ ngẩn người. Đa tạ???? Dường như có chút khó thích ứng, nhưng nhìn ánh mắt đợi chờ của thiếu niên, hắn hơi nhíu mày, lắc đầu, bưng chiếc bát trống không ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, Vân Khoảnh Dương dùng biểu tình phức tạp nhìn vào trong phòng.

"Ta đáng sợ như vậy sao? Vô Hỉ chỉ là một con rối không cảm xúc, y có thể thản nhiên đối mặt, còn ta lại khiến y sợ hãi như vậy?"

Nhìn Vô Hỉ bước tới cửa, Vân Khoảnh Dương phi thân, nháy mắt đã bay đi rất xa, đột nhiên dừng lại: "Đây là làm sao vậy? Ta càng ngày càng khác lạ. Vô Hỉ là ảnh của ta, vì sao phải trốn tránh?"

Càng nghĩ càng phiền lòng, nhấc chân quay trở lại hướng phòng của Vân Phi Vũ, nhưng mới đi mấy bước lập tức dừng lại, để tay lên ngực tự hỏi: "Rốt cuộc ta làm sao vậy?"

Trong lòng như có lửa đốt, muốn nhanh chóng giải tỏa, hắn thở dài một tiếng, phi thân tới một khoảng đất trống, tùy ý bẻ một nhánh cây, dưới dư ảnh trời chiều, múa bộ kiếm pháp gia truyền, Bích Lạc kiếm pháp.

Đợi tới khi múa xong bộ kiếm pháp, Vân Khoảnh Dương cảm thấy thoải mái hơn nhiều, ngoại y ướt đẫm mồ hôi, mà oán khí trong lòng cũng vơi đi không ít. Dường như hiểu ra điều gì đó, nụ cười hờ hững thường ngày lại hiện lên, nhìn sao trời, hắn nhẹ giọng nói nhỏ: "Vũ Nhi, ta sẽ khiến cho đệ quen với việc ở bên cạnh ta. Đệ… vĩnh viễn trốn không thoát đâu."

……..

Đêm, Vân Phi Vũ ngủ không yên, ngẩng đầu nhìn đỉnh sa trướng đen tối. Ban ngày hỏi qua Vô Hỉ mới biết mình đã hôn mê năm ngày năm đêm, mà người vẫn luôn chăm sóc mình chính là người nọ. "Không thể hiểu nổi, vì sao hắn lại thay đổi lớn như vậy? Chẳng lẽ do hắn nhất thời hứng khởi? Có lẽ có mục đích khác? Chẳng lẽ bản thân ta… còn có giá trị lợi dụng sao? Cái thân thể này… rõ ràng hắn chán ghét nam nhân, vì sao lại có hứng thú với ta? Dù nghĩ thế nào cũng không sao hiểu được. Rõ ràng đã muốn giết ta, sau đó lại khẩn trương cứu sống, những mâu thuẫn này thật sự khó làm cho người ta có thể lí giải."

Tuy rằng không nghĩ ra nhưng Vân Phi Vũ có thể hiểu được đôi chút, Vân gia sẽ không làm chuyện buôn bán lỗ vốn, và người nọ lại là đại đương gia của Vân gia, càng không bao giờ làm chuyện khiến mình thiệt thòi, chính là, rốt cuộc hắn mưu đồ cái gì? Đến tột cùng thì y còn gì đáng giá để hắn phải suy tính?

Một làn gió nhẹ thổi vào phòng cắt ngang suy nghĩ miên man của Vân Phi Vũ. Y kinh ngạc nhìn về phía cửa sổ, một khoảnh không tối mịt. Cửa chưa đóng kĩ hay sao? Hẳn là sẽ không, bởi vì y nhớ rõ, Vô Hỉ luôn đóng cửa cẩn thận mới bước ra ngoài. Cử động cơ thể, y muốn ngồi dậy, ngực đã không còn đau như trước, nhưng nơi tư mật phía sau nhói lên, không được phép đụng chạm, cho nên mặc y cố gắng một lúc lâu cũng chỉ có thể nghiêng người, vậy mà cũng đủ để y mệt mỏi thở hồng hộc.

Đột nhiên, y nhìn thấy một bóng đen nháy mắt đã đứng bên giường. Tuy rằng nhìn không rõ lắm nhưng vẫn nổi bật hơn mọi thứ chung quanh, bóng đen đó quả thật có thể cử động. Nhất thời, cảm giác sợ hãi ập tới, Vân Phi Vũ cố gắng lấy dũng khí, vừa muốn lên tiếng hỏi lại cảm thấy cổ họng bị chạm vào, sau đó không thể thốt lên dù chỉ một từ. Hiện tại, y rốt cuộc hiểu được bóng đen kia là con người, bởi vì nếu là quỷ, ngón tay sẽ không có độ ấm.

65. Quyển 3 - Chương 63: Sẽ Không Đụng Tới Đệ

"Là ai? Ruốt cuộc là ai?" Hoảng sợ, nhưng nhiều nhất vẫn là nghi hoặc. Cảm giác cơ thể bỗng nhiên lạnh lẽo, chăn bị gạt sang một bên, ngay sau đó, y phục bị cởi ra nhẹ nhàng. Vân Phi Vũ rùng mình. "Kẻ này muốn gì?"

Không cho y cơ hội thắc mắc, bóng đen đột nhiên leo lên giường. Theo phản xạ, Vân Phi Vũ muốn nhấc tay đẩy hắn ra, nhưng cánh tay vừa đưa lên liền hạ xuống, cơ bản đã không còn chút sức lực.

Miệng không thể nói, thân không thể động, Vân Phi Vũ vừa lo vừa giận: "Tên hỗn đản kia, tại sao tới lúc này lại không xuất hiện, có người tiến vào phòng cũng không biết?"

Đột nhiên, thân thể y cứng ngắc, nhìn lên bóng đen không lộ rõ gương mặt, thầm nghĩ: "Tên này… sẽ không phải là hắn chứ?"

Không biết là vô tình hay cố ý, bóng đen đột nhiên cúi người. Trong bóng đêm, Vân Phi Vũ cảm thấy đường nét trên gương mặt kẻ này cùng người kia không quá giống nhau. Gương mặt người nọ *** xảo, thon dài, mà tên này… lại tròn tròn, hẳn là gương mặt rất to, hơn nữa, cơ thể hắn có mùi hương thực sự gay mũi. Trên cơ thể người nọ tuyệt đối không có hương vị khó ngửi như thế này. Đúng vậy, tên này… không phải hắn.

Nghĩ tới việc kẻ này không phải người nọ, thân thể thiếu niên dần thả lỏng, nhưng trong lòng nặng trĩu, hoảng sợ: "Vậy kẻ này rốt cuộc là ai? Tới đây làm cái gì?"

Bóng đen nhanh chóng dùng hành động để trả lời vấn đề. Cảm nhận được trên cổ bị cắn hút nhẹ nhàng, cẩn thận liếm lộng, Vân Phi Vũ cả kinh: "Chẳng lẽ ta gặp phải hái hoa tặc? Nhưng mà… không phải hái hoa tặc bình thường vẫn thích ra tay với nữ nhân hay sao? Chẳng lẽ tên này mê luyến nam sắc?"

Còn đang suy đoán lung tung, nhưng trên người truyền tới từng đợt tê dại khiến cho y không thể không ngừng suy nghĩ miên man. Tâm sinh chán ghét, nhưng cơ thể lại thành thực biểu hiện sự vui thích.

Một luồng điện lưu từ trong miệng người nọ truyền khắp cơ thể. Vân Phi Vũ rất muốn chửi ầm lên, nhưng y chỉ có thể há miệng thở dốc, bởi vì người nọ đang ngậm lấy trái hồng anh nho nhỏ nổi lên trước ngực, *** tục liếm lộng, thỉnh thoảng lại dùng răng cắn nhẹ, đôi môi mút vào.

Dục vọng không kiềm chế được, chậm rãi ngẩng đầu, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng thân thể lại theo tiết tấu của người nọ mà hưng phấn, hai người cùng nhau thở dốc từng cơn nặng nề.

Vân Phi Vũ cảm thấy bản thân lúc lơ lửng trên mây, khi lại chìm trong biển lửa, dục vọng càng thêm cứng rắn, nhưng người nọ chỉ hôn môi, nhẹ nhàng cắn, vui đùa khắp nơi trên cơ thể y, chỉ có nơi đang dựng đứng kia thì hắn nhất quyết không chịu đụng chạm khiến y thực sự tức giận.

Muốn đẩy ra lại không làm được, muốn thỏa mãn, người nọ lại không chịu giúp. Nếu có chút sức lực, y thật muốn một cước đạp hắn xuống giường, sau đó đánh hắn một trận cho hắn bán thân bất toại. Thế nhưng sự thật bao giờ cũng tàn khốc, hiện tại, y không thể làm được bất kể việc gì, chỉ có thể tiếp tục nằm trên giường, trong lòng thì thầm mắng người, miệng thở hổn hển, chịu sự dày vò.

Tựa hồ cảm nhận được y bất mãn, bóng đen ngừng động tác, nhìn y từ trên cao. Tuy rằng không thấy rõ lắm nhưng Vân Phi Vũ nhận thấy người nọ đang cười, cười rất đắc ý, cười cực kỳ vui vẻ.

"Hừ, đùa bỡn thân thể người khác vui vẻ như vậy sao? Thật sự là biến thái!" Không thể lên tiếng, Vân Phi Vũ đành phải âm thầm oán giận.

Trong khi y đang suy nghĩ, người nọ đột nhiên cầm lấy phân thân của y, khiến y vừa sợ vừa giận, đáy lòng lại vô cùng khao khát, nhưng người nọ chỉ nhéo nhéo rồi lại buông ra. Vân Phi Vũ cảm thấy mất mác, thực sự muốn giết người.

Khó chịu vặn vẹo thân thể, cũng không ngờ hạ thân bất chợt truyền tới hơi lạnh, cửu khố bị người nọ dễ dàng kéo tới dưới gối, y lập tức cứng đờ, trong lòng bắt đầu khủng hoảng, nhưng khoái cảm nhanh chóng đánh tới, đem hoảng sợ cùng nghi ngờ vứt lại phía sau.

Phân thân thẳng đứng bị người nọ ngậm lấy, ấm áp vây quanh, dục niệm theo từng động tác phun ra nuốt vào của người nọ truyền qua tứ kinh bát mạch, khuếch tán, lan tràn khắp thân thể…

Từng đợt khoái cảm thay nhau đánh tới, Vân Phi Vũ cảm thấy bản thân sắp bị nhiệt độ nóng bỏng này hòa tan, thần trí cũng dần mơ hồ, nương theo tiết tấu càng lúc càng nhanh của người nọ, rốt cuộc sau một cái rùng mình, y phóng ra toàn bộ dục vọng.

Thở dốc từng ngụm, từng ngụm. Tuy rằng cả người đều mềm nhũn, nhưng thần trí lại dần dần thanh tỉnh, đến khi người nọ nhẹ nhàng xoa nắn cánh mông, thân thể bất giác lại trở nên cứng đờ. Người nọ không tiếp tục làm thêm hành động gì, chỉ ở trong bóng đêm lẳng lặng nhìn y, giống như đang cân nhắc điều gì đó.

Ngay khi thần trí Vân Phi Vũ căng thẳng tới mức sắp sụp đổ, người nọ đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng giúp y mặc lại y phục, đưa tay mơn trớn cổ họng y. Một trận gió thổi qua, lập tức biến mất trước mặt Vân Phi Vũ.

Vân Phi Vũ hoàn toàn bị hắn khiến cho hồ đồ. "Người này rốt cuộc có phải hái hoa tặc không vậy? Cứ như vậy mà buông tha ta?" Tuy rằng y cũng đâu muốn hắn làm vậy với mình, nhưng… chẳng phải thế này còn kỳ quái hơn sao?

Suy nghĩ ra cả ngàn lý do cũng có thể nghĩ do Vân Khoảnh Dương cải trang, nhưng với thân phận cùng địa vị của hắn, căn bản sẽ khinh thường làm chuyện như vậy, bởi vì bất kể lúc nào hắn cũng có thể cưỡng bức y, mà đối với hắn, y cũng chỉ là công cụ phát tiết mà thôi.

Suy nghĩ như vậy, tâm tình có chút nặng nề. Từ sâu trong đáy lòng, Vân Phi Vũ nhìn thấy mình đang khóc. Y không hiểu vì sao thân nhân luôn hại y? Y không hiểu vì sao phụ thân muốn giết mình, lại càng không hiểu đại ca ruột thịt vì lí do gì lại cường bạo mình……

Thân thể quá mức suy yếu, nghĩ ngợi một chút liền mệt mỏi, Vân Phi Vũ liên tục ngáp, rốt cuộc không chống lại được cơn buồn ngủ, nặng nề tiến vào giấc mộng.

Một đêm ngon giấc, sáng sớm hôm sau, Vân Phi Vũ sảng khoái tỉnh lại, nhưng mới mở mắt ra đã nhìn thấy người mà y không muốn gặp nhất.

Dường như tâm tình Vân Khoảnh Dương rất tốt, luôn tươi cười nhìn y.

Theo phản xạ, Vân Phi Vũ nhắm mắt, quay đi, không để ý tới Vân Khoảnh Dương, có điều, một lúc lâu vẫn không thấy hắn lên tiếng, y tò mò xoay người lại thấy hắn chuẩn bị thứ gì đó.

"Ngươi đang làm cái gì?"

Hỏi xong những lời này, Vân Phi Vũ thực sự muốn tự vả miệng mình.

"Quan tâm người như hắn làm chi chứ, ta thực là lắm chuyện."

"Chuẩn bị giúp đệ thượng dược (thoa thuốc)." Vân Khoảnh Dương quay đầu, cười cười.

"Thượng dược?"

Cúi đầu nhìn ngực trái của mình, chỉ có nơi đó là còn quấn băng gạc, nhưng nghĩ tới việc Vân Khoảnh Dương giúp mình thượng dược thì chắc chắn sẽ chạm vào mình. Mặc dù trong lòng luôn tự nhủ không cần sợ hắn nhưng thân thể lại nhớ kỹ toàn bộ đau đớn đêm đó phải gánh chịu, chỉ cần hắn đụng chạm, y sẽ không thể khống chế, tự nhiên sẽ cứng ngắc, run rẩy.

Vân Phi Vũ vô cùng căm ghét trạng thái đó, bởi vì trước mặt nam nhân này, y không muốn yếu thế hơn hắn, nhưng thân thể thống khổ như vậy, nội tâm cũng bị ảnh hưởng.

"Quả thực là một khối thân thể yếu ớt." Vân Phi Vũ âm thầm oán giận.

"Không cần ngươi thượng dược cho ta, ta có thể tự làm được." Vân Phi Vũ lạnh lùng lên tiếng.

Dường như Vân Khoảnh Dương đã chuẩn bị xong xuôi, nâng mày nhìn về phía Vân Phi Vũ: "Đệ… thật sự muốn vậy?"

Biết mình bị xem thường, Vân Phi Vũ giãy dụa muốn bò khỏi giường, không ngờ lại chạm tới miệng vết thương ở phía sau, y đau đớn, nghiến chặt răng, mắt mở lớn, run rẩy nằm trên giường, không dám tiếp tục nhúc nhích.

Biết y đang e ngại điều gì, Vân Khoảnh Dương không cười y, cũng không nói chuyện. Qua một hồi lâu, hắn lên tiếng: "Nhẫn nại một chút, ta chỉ giúp đệ thượng dược, sẽ không đụng vào đệ."

Không cho Vân Phi Vũ cơ hội cự tuyệt, Vân Khoảnh Dương nhanh chóng cởi bỏ y phục của y, tháo băng gạc, sau đó dùng nước ấm giúp y rửa miệng vết thương, thoa dược cao. Tuy rằng động tác vô cùng linh hoạt, nhẹ nhàng nhưng Vân Phi Vũ vẫn không tự chủ được mà run rẩy, chẳng qua lần này y cố gắng nén lại, không hừ một tiếng.

Rốt cuộc cũng xử lí xong miệng vết thương, Vân Phi Vũ nghĩ mọi chuyện đã kết thúc, cũng không nghĩ tới Vân Khoảnh Dương lại nói: "Phía dưới cũng phải thượng dược."

Phía dưới! Y đương nhiên biết phía dưới là nơi nào.

"Không cần, ta tự mình thoa được." Lúc này, y phải kiên trì tới cùng.

Thời gian như ngưng đọng lại, không nhìn Vân Khoảnh Dương nhưng Vân Phi Vũ có thể cảm nhận được hắn đang cố gắng kiềm chế cơn tức giận. "Rốt cuộc… cũng tức giận rồi sao?"

Nghĩ rằng hắn sẽ lại như ngày hôm qua, Vân Phi Vũ nhắm mắt lại, *** thần căng thẳng, chuẩn bị đón nhận hình phạt sắp tới.

Nhưng mà… trừng phạt thì không thấy đâu, y chỉ thấy Vân Khoảnh Dương dùng ngữ khí bình thản, lập lại câu nói trước đó: "Nhẫn nại một chút, ta chỉ giúp đệ thượng dược, sẽ không đụng vào đệ."

66. Quyển 3 - Chương 64: Ngọn Lửa Buổi Sớm

(Miêu: E hèm, lửa ở đây = dục hỏa nha các nàng *ho khan vài tiếng*)

"Không…."

Vân Khoảnh Dương dùng hành động chặn lại những câu nói phía sau của thiếu niên, nhanh chóng cởi bỏ quần của y.

Thân thể Vân Phi Vũ lập tức run rẩy kịch liệt, y dùng hết sức chống cự.

"Ngoan, đừng nhúc nhích, nếu không sẽ khiến đệ đau hơn đấy."

Vân Khoảnh Dương không biết phải làm sao khi Vân Phi Vũ cứ đấm đá loạn xạ, đành phải điểm huyệt vị của y, lúc này mới ngăn được sự phản kháng điên cuồng trước đó.

"Khốn kiếp, giải huyệt đạo cho ta, giải huyệt đạo cho ta!" Vân Phi Vũ đỏ hồng hai mắt, cật lực áp chế thân thể đau đớn, giận dữ trừng mắt nhìn Vân Khoảnh Dương.

"Ngoan, sẽ lập tức tốt hơn!" Nam nhân tươi cười, cúi đầu giúp y rửa sạch miệng vết thương.

Nhìn nơi tư mật vẫn sưng đỏ, hơn nữa, do thiếu niên vừa giãy dụa kịch liệt, bên trong lại tràn ra một chút máu tươi thật chói mắt.

Vân Khoảnh Dương nhíu mày, vắt khăn, cẩn thận lau sạch, sau đó cầm chiếc hộp nhỏ màu bạc cạnh giường, vừa chuẩn bị thượng dược lại đột nhiên dừng động tác, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Quay đầu nhìn thiếu niên một chút, chỉ thấy y nhắm chặt hai mắt, cắn môi dưới, hình như đang cố gắng chịu đựng. Vân Khoảnh Dương cúi đầu trầm tư một lát, đem hộp thuốc đặt qua một bên, sau đó lấy một hộp sắt màu đen từ trong người ra, vừa mở đã thấy hương thơm nức mũi truyền tới.

Đưa tay quét một lớp dược cao thật dày, nâng chân thiếu niên, nơi tư mật ấy lập tức hiện ra trước mắt, sau đó hắn cẩn thận xoa bóp, bắt đầu nhẹ nhàng thượng dược.

Bị nam nhân đụng tới nơi đó, toàn thân Vân Phi Vũ lập tức nổi da gà. Y cắn chặt răng cố gắng nhẫn nại, từng đợt cảm giác mát lạnh từ nơi đó truyền tới. Nếu thân thể không đau đớn như hiện tại, chắc chắn y sẽ cảm thấy thật thoải mái.

Cảm nhận được bàn tay của nam nhân đã ở nơi đó rất lâu lại không có ý định rút ra, còn bản thân thì ở nơi này chịu đau đớn.

"Rốt cuộc hắn đang làm cái gì?" Vân Phi Vũ không thể nhịn được nữa, y hét lớn: "Đủ rồi, thượng dược xong thì cút ngay cho ta."

"Không được, bên trong cũng phải thượng dược, nếu không sẽ lâu khỏi." Câu trả lời của nam nhân khiến Vân Phi Vũ nổi trận lôi đình nhưng cũng không biết làm thế nào, bởi vì y hiểu được, hiện tại y chỉ có thể giương mắt nhìn, không thể làm gì khác.

Xoa bóp cả nửa ngày chỉ vì muốn cho huyệt khẩu mở rộng để ngón tay dễ dàng đi vào. Thấy nếp uốn đã trở nên mềm mại, còn có chút ẩm ướt, Vân Khoảnh Dương cẩn thận đưa ngón tay đi vào.

Cảm giác đau đớn từ hậu đình đột nhiên truyền tới khiến Vân Phi Vũ rùng mình một cái, mà nơi bị nam nhân xâm lấn ấy khiến cơ thể y nhớ tới kí ức đau đớn đêm đó, càng thêm run rẩy, kịch liệt phản kháng. Cảm giác đau đớn này đã vượt qua giới hạn mà y có thể chịu đựng.

"Ra… Ra… mau… đi ra ngoài, cầu ngươi… lấy ra… đi!" Hít từng ngụm khí, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cảm giác đau đớn ấy khiến thần kinh của y đứt thành từng đoạn. Hiện tại, Vân Phi Vũ cực kì thống khổ.

Trước trán Vân Khoảnh Dương cũng ướt đẫm mồ hôi, nhưng hắn vẫn không chịu rút ngón tay ra ngược lại còn cầm lấy tay y, dịu dàng an ủi: "Nhịn một chút, sắp xong rồi."

Đem chân khí chậm rãi truyền vào trong cơ thể Vân Phi Vũ, cẩn thận đưa từng luồng khí chạy khắp các kinh mạch, giúp y xua đi hàn khí cùng cảm giác đau đớn, còn ngón tay đang đặt trong hậu đình cũng bắt đầu chuyển động, mang từng lớp dược cao quét đều mỗi nơi.

"Tốt… tốt hơn chút nào chưa?" Dòng chân khí ấm áp lưu chuyển toàn thân, Vân Phi Vũ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, nhưng ngón tay của nam nhân đặt trong cơ thể khiến y hoàn toàn không thoải mái.

"Ân, nhịn một chút nữa là được rồi."

Quan sát phản ứng của thiếu niên, thấy sắc mặt y đỏ ửng, hơi thở cũng dần hỗn loạn, Vân Khoảnh Dương mỉm cười: "Xem ra thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng."

Được nam nhân truyền chân khí vỗ về, thân thể không còn đau đớn khó chịu như trước, chính là… cảm giác khác thường từ hậu đình dâng lên khiến y không khỏi buồn bực.

Nhận thất ngón tay của nam nhân đang khuấy đảo bên trong cơ thể mình, biết bản thân nên lập tức kêu hắn dừng lại, nhưng cảm giác thật sự ngứa ngáy khó chịu. Vân Phi Vũ nghĩ hắn đang giở trò, y cũng không biết tại sao mình lại nghĩ như vậy, chẳng qua trực giác khiến y nghĩ rằng Vân Khoảnh Dương đã hạ dược, nhưng y vừa mới tỉnh lại, cũng chưa ăn gì…

Nhìn sắc mặt thiếu niên đỏ tươi, đôi mắt đen láy dâng lên một tầng sương mù, hơi thở Vân Khoảnh Dương cũng bắt đầu loạn nhịp, hắn lại đưa thêm ngón giữa đi vào. Từ việc nhẹ nhàng xoa bóp thượng dược biến thành *** loạn đùa bỡn. Nghe thanh âm từ bên trong truyền tới, dục hỏa không ngừng dâng lên, thế nhưng, hắn biết hiện tại chưa phải là thời điểm thích hợp, chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Thanh âm rên rỉ hưng phấn bắt đầu tản ra từ khuôn miệng xinh đẹp của thiếu niên, hạ thân chậm rãi ngẩng đầu, run rẩy muốn được người ta an ủi vỗ về. Vân Khoảnh Dương nheo mắt, vươn tay cầm dục vọng nóng bỏng của y, di chuyển lên xuống.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mọi việc đều chấm dứt như những gì Vân Khoảnh Dương dự kiến. Khi đó, hai người đều thở dốc, mồ hôi ướt đẫm.

Dùng nội lực cũng không khống chế nổi dục hỏa cháy dữ dội trong người, Vân Khoảnh Dương vội vàng chạy rời khỏi phòng, sau nửa canh giờ mới trở lại.

Bước vào phòng đã thấy thiếu niên đang say ngủ, sắc mặt đỏ hồng. Theo bản năng, hắn nuốt một ngụm nước miếng, phân thân mới bị áp chế bằng nước lạnh lại bắt đầu rục rịch. Vân Khoảnh Dương âm thầm tự giễu: "Đúng là tự hành hạ mình mà, như vậy thì sống sao được đây?"

Vận chân khí, không chút lưu tình mà áp chế phân thân mới vừa ngẩng đầu xuống. Vân Khoảnh Dương đi tới bên giường, vuốt ve gương mặt say ngủ của thiếu niên, không đành lòng đánh thức y, nhưng hắn hiểu, thân thể y mới đổ mồ hôi, nếu không nhanh chóng thượng dược lên miệng vết thương một lần nữa, chỉ sợ nơi đó sẽ bị nhiễm trùng.

Bởi vì thiếu niên đang ngủ say, hắn cố gắng nhẹ nhàng, thật vất vả thoa xong thuốc, không ngờ thiếu niên lại đột nhiên tỉnh giấc.

"Ngươi lại muốn làm gì?"

Ngữ khí lạnh lùng mang theo ý tứ chỉ trích khiến sắc mặt Vân Khoảnh Dương lập tức đen lại, trả lời một cách ngượng nghịu: "Thượng dược cho đệ một lần nữa chứ sao. Chẳng lẽ đệ muốn miệng vết thương càng trở nên nghiêm trọng?"

"……."

Vân Phi Vũ mím môi không nói, quay đầu vào trong, sau đó rầu rĩ lên tiếng: "Ta mệt mỏi, muốn ngủ." Tuy không nói thẳng, nhưng thật ra câu này có nghĩa là "Ngươi mau cút đi!"

Đương nhiên Vân Khoảnh Dương hiểu được điều này, cũng không nhiều lời, lập tức xoay người về phía cửa. Vừa mới tới cửa, hắn chợt nghe thấy thanh âm than thở nho nhỏ của thiếu niên: "Khốn kiếp, là lỗi của ai cơ chứ. Biến thái cuồng, nhất định là đã dở trò gì đó mới khiến cơ thể ta trở nên kỳ quái như vậy…"

Vân Khoảnh Dương mỉm cười, sau khi nghe được mấy lời oán giận của thiếu niên, cảm giác khó chịu tích tụ nãy giờ bỗng nhiên biến mất, nhấc chân bước ra ngoài, thuận tay cẩn thận đóng cánh cửa sau lưng.

"Vô Ai."

"Có thuộc hạ." Theo thanh âm phát ra, Vô Ai nhanh chóng xuất hiện. Vân Khoảnh Dương nhíu mày, chần chờ một lát, sau đó căn dặn: "Ngươi đi tìm mấy nữ nhân tới đây, thân thể phải trong sạch, dùng nhiều ngân lượng cũng không sao, nhưng phải là do các nàng tự nguyện."

"Tuân mệnh."

Nhìn Vô Ai rời đi, Vân Khoảnh Dương ngửa đầu lên trời thở dài, cười khổ.

Vốn không muốn như vậy, nhưng đối diện với người mình yêu thương, chỉ có thể nhìn mà không được ăn, con người dù lực nhẫn nại tới đâu cũng có giới hạn, hơn nữa, mỗi ngày Vân Khoảnh Dương đều phải giúp Vân Phi Vũ thoa thuốc, đối diện với sự quyến rũ mê người như vậy, cho dù có dùng nước lạnh cùng nội lực áp chế thì cũng có ngày dục vọng bùng nổ. Hắn chỉ sợ trong lúc xúc động sẽ lại làm chuyện khiến y tổn thương, mà kế hoạch của mình cũng sụp đổ. Vậy nên tìm mấy nữ nhân đặt bên người coi như lo trước, tránh tự mình gây họa.

Vân Khoảnh Dương cúi đầu, hắn cảm nhận được bản thân đã thay đổi, thở dài!

Trước kia, trong lòng hắn chỉ có thù hận cùng dã tâm, căn bản sẽ không để ý tới cảm nhận của người khác, chỉ cần đạt được thứ mình muốn là được rồi, nhưng từ khi gặp được y, hắn đã hoàn toàn bị cuốn hút. Tuy rằng đã từng nghĩ tới việc giết y, cuối cùng vẫn không thể xuống tay. Vân Khoảnh Dương thầm nghĩ cả đời này sẽ buộc chặt y ở bên cạnh, không bao giờ buông tay. Có điều…sự thay đổi này là tốt hay xấu? Chẳng qua, có một điều hắn dám chắc chắn, đó là: "Muốn bảo vệ Vũ Nhi, nhất định phải diệt trừ nam nhân kia."

Vừa nghĩ tới nam nhân khốn kiếp kia, trái tim tràn ngập nhu tình của Vân Khoảnh Dương lập tức bị thù hận thay thế. Hắn chắp tay sau lưng, nắm chặt, nhìn hướng nam xa xôi, ánh mắt lập tức trở nên sắc lạnh.

67. Quyển 3 - Chương 65: Đêm Đông

Đêm khuya, Vân Phi Vũ nhắm mắt nằm trên giường, hơi thở vững vàng khiến người ta nhìn qua liền tưởng y đang say ngủ, kỳ thực trong lòng y đang lo lắng sợ hãi về những chuyện xảy ra đêm qua, bởi vậy đành phải giả bộ ngủ để chờ người nọ tới. Y hiểu mình không có khả năng tự bắt lấy hắn, nhưng trước khi hắn hành động thì mình có thể kêu to lên, y tin tưởng mình sẽ làm được điều đó.

Được người ta hầu hạ đương nhiên thoải mái, chỉ là không một ai nguyện ý để kẻ khác đùa bỡn thân thể mình như vậy cả. Vân Khoảnh Dương biến thái, nhưng ít nhất cũng là tên biến thái mà y quen biết, còn nam nhân xa lạ này, chỉ cần nhớ tới những đụng chạm của hắn, Vân Phi Vũ lập tức sợ hãi, trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Lẳng lặng chờ đợi, nghe tiếng gió ngẫu nhiên thổi qua, kí ức kiếp trước dần trở lại trong tâm trí Vân Phi Vũ. Nam nhân kia, kẻ có tướng mạo giống Vân Khoảnh Dương. Y nhớ rõ ngày đó, trước khi rời đi đó hắn còn nói sẽ quay trở lại tìm mình. Nếu hắn phát hiện mình đã chết, liệu trong lòng hắn có chút nào áy náy?

Cười tự giễu, kỳ thực trinh tiết đối với y không phải chuyện đáng để ý, điều mà y để ý chính là tự tôn nam nhân. Tuy người y yêu chính là nam nhân, nhưng cũng không thể chứng minh y có thể chấp nhận bị nam nhân khác đặt dưới thân. Cho dù là kiếp trước, thứ đã mất đi thì cũng không có cách nào đòi lại được… Trong bóng đêm, y lặng lẽ thở dài.

"Rốt cuộc tới khi nào ta mới thoát ra khỏi cái vận mệnh này?"

Mơ mơ màng màng đợi tới khuya, cho tới khi không thể chịu đựng được cơn buồn ngủ ập tới, y liền chìm vào giấc mộng.

Sáng sớm hôm sau, nghênh đón y vẫn là nụ cười chói mắt của người nọ. Biết là hắn đến giúp mình thượng dược, cũng biết mình không thể ngăn cản được, y lập tức đỏ mặt hét to: "Thượng dược thuốc lập tức biến đi cho ta, ta không muốn chuyện ngày hôm qua xảy ra nữa."

Vân Khoảnh Dương không tức giận mà chăm chú nhìn gương mặt phiếm hồng của y, khóe miệng nhếch lên nụ cười đã thực hiện được gian kế, xem y tức giận cũng không thèm nói thêm một câu, nhanh chóng quay đầu không để ý tới gương mặt tươi cười của hắn.

Chịu đựng sự đau đớn trong cơ thể, y cảm giác dường như đã không còn khó chịu như hôm qua, không biết là thần kinh chịu đau của mình được củng cố hay thân thể bắt đầu chậm rãi quen với sự đụng chạm của nam nhân này, chẳng qua, đối với y mà nói thì đó cũng là chuyện tốt, dù sao y cũng không muốn mất mặt khi đối diện với hắn.

Rõ ràng thời gian thượng dược hôm nay nhanh hơn rất nhiều, khi Vân Khoảnh Dương giúp Vân Phi Vũ mặc lại y phục, y không khỏi lên tiếng hỏi một vấn đề mà chính mình cũng cảm thấy ngốc nghếch: "Không cần thoa bên trong?"

Biết y không thích bị mình đụng chạm, hơn nữa nói thoa thuốc bên trong chẳng qua là vì mình muốn vậy, tuy nhiên, nghe y hỏi ra vấn đề này, hắn hận không thể lập tức tìm tới nơi đáng yêu kia.

Vân Khoảnh Dương nở nụ cười.

Chờ một lúc lâu vẫn không thấy người nọ trả lời, Vân Phi Vũ ngượng ngùng nhìn trộm một lần lại phát hiện hắn đang tươi cười, nhưng mà, nụ cười này không giống trước kia, quả thực khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Trước kia, nụ cười của nam nhân này nhìn qua quả thực rất ôn hòa, vẻ mặt vô hại, nhưng phía sau gương mặt tươi cười đó là điều có thể khiến người ta sợ hãi, lo lắng. Vậy mà hiện tại…chỉ sợ chính hắn cũng không phát hiện nụ cười của mình có bao nhiêu ấm áp cùng thoải mái.

"Kỳ thực ta vẫn luôn muốn hỏi ngươi, vì sao lại làm vậy với ta? Ta là đệ đệ ruột thịt của ngươi, không phải sao?" Bị nụ cười này hấp dẫn, Vân Phi Vũ vô tình thốt lên nghi vấn trong lòng. Mặc dù y vẫn cho rằng

điều này xảy ra là do người trong Vân gia biến thái, nhưng trong thâm tâm y luôn có một thanh âm vang vọng, thanh âm ấy luôn phủ nhận những điều mà y suy nghĩ về hắn.

Vân Khoảnh Dương ngây ngốc, biết y chỉ vô tình, nhưng vết thương nơi sâu nhất trong tâm can bị đụng chạm, bóng đêm lạnh lẽo tựa băng tuyết nhanh chóng lan tỏa khiến hắn không khỏi âm thầm cảm thấy trào phúng. "Đúng vậy, y là đệ đệ ruột thịt, nhưng ta… cũng là nhi tử thân sinh của hắn!"

Không trả lời, Vân Khoảnh Dương hỏi ngược lại: "Đệ cảm thấy Vân gia sẽ để ý tới những điều này hay sao?"

Dường như không muốn cùng y tiếp tục đề tài này, Vân Khoảnh Dương không ở lại mà lập tức xoay người đi tới cửa, dừng lại nói nhỏ một câu: "Rốt cuộc là do đệ quá ngốc nghếch hay vẫn do ta quá cố chấp?"

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa đủ để truyền tới bên tai Vân Phi Vũ. Y không hiểu rõ ý tứ của Vân Khoảnh Dương, nhưng bóng dáng cô tịch biến mất trước khung cửa khiến y thoáng chua sót, cảm giác xa lạ bắt đầu lan rộng trong lòng.

Vẫn như đêm trước, Vân Phi Vũ cũng không dám lơ là cho tới khi không chịu đựng được mới chìm vào giấc ngủ, bất quá, sau khi y ngủ, một đạo bóng đen quỷ mị xuất hiện bên giường, không làm bất kỳ hành động nào, chỉ lẳng lặng đứng bên giường nhìn y, cho tới khi bên cửa sổ hiện lên ánh sáng mờ nhạt mới lặng lẽ rời đi.

Ngày hôm đó, Vân Khoảnh Dương thoạt nhìn có chút tiều tụy, giống như không nghỉ ngơi cho tốt. Vân Phi Vũ muốn lên tiếng hỏi lại thấy hắn tỏ ra lãnh đạm, xa cách nên y cũng chẳng muốn quan tâm tới.

Một ngày lại một ngày trôi qua, ngay tại lúc Vân Phi Vũ nghĩ tên hái hoa tặc kia sẽ không xuất hiện nữa… y cũng không đoán được, đêm thứ sáu khi mình tỉnh lại, người nọ lại xuất hiện trong phòng.

Vẫn mang theo mùi hương khó chịu. Khi tỉnh lại, Vân Phi Vũ phát hiện bản thân không chỉ bị điểm á huyệt, ngay cả thân thể cũng không cách nào động đậy.

Phẫn nộ nhìn gương mặt không rõ ràng của hái hoa tặc. Hắn làm bộ như không thấy, dường như mục đích tới đây chỉ là để đùa bỡn thân thể y. Không lâu sau, thanh âm ồ ồ thở dốc cũng tiếng vang *** mi vang vọng trong phòng. Vân Phi Vũ thoáng phát hiện, y cảm thấy người đang lấy lòng mình lúc này… là hắn!

Lại làm tới bước cuối cùng thì dừng lại, người nọ thuần thục giúp Vân Phi Vũ mặc lại y phục, cởi bỏ huyệt đạo của y, sau đó lập tức biến mất khỏi phòng.

Vân Phi Vũ luôn hành động của hắn vô cùng khó hiểu, cũng phi thường chán ghét, nhưng tự tôn khiến y không muốn lộ ra, dù sao chuyện này đâu có gì vinh quang, hơn nữa nơi này cũng không có ai có thể khiến y bộc lộ tình cảm thực sự.

Liên tiếp vài ngày, sáng sớm ngày thứ bảy, Vân Phi Vũ nghĩ Vân Khoảnh Dương cũng thượng dược xong rất nhanh, y lại không ngờ hắn đột nhiên nói phải thoa cả bên trong. Liên tục tiếp xúc một thời gian khiến Vân Phi Vũ cảm thấy dây thần kinh đau đớn của mình đã chết lặng. Nhưng đã sáu ngày qua đi, hiện tại mới nói bên trong cũng phải thượng dược… cho dù y có ngu ngốc đi chăng nữa cũng cảm thấy hắn đang lấy cớ, muốn đùa bỡn thân thể y.

Tựa hồ nhận ra thiếu niên không tin tưởng, Vân Khoảnh Dương cũng chẳng giải thích nhiều, thẳng tay điểm huyệt đạo khiến y không thể phản kháng.

Nhìn nam nhân cởi bỏ khố y, Vân Phi Vũ cảm nhận được dục vọng trong ánh mắt hắn, dục vọng trắng trợn. Lúc này, không phải thân thể kháng cự, là nội tâm kháng cự.

Thiếu niên run rẩy thu hút ánh mắt nam nhân, nhìn lướt qua gương mặt kích động của y, thản nhiên nói: "An tâm, chỉ là thượng dược. Ta nói rồi, sẽ không động vào đệ thì sẽ không động, hơn nữa…"

Vân Khoảnh Dương liếm môi, trên mặt hiện lên nụ cười tà mị: "Chờ thân thể đệ hồi phục thật tốt thì làm sẽ càng sảng khoái, càng thoải mái hơn, không phải sao!"

Gương mặt thiếu niên đỏ bừng nhưng không phản bác, bởi vì y biết, da mặt nam nhân này đã dày hơn cả mặt đất rồi, mắng hắn chỉ khiến mình càng thêm tức giận mà thôi, vẫn là tiết kiệm sức lực cùng nước miếng

thì hơn. Y lập tức an phận nhắm mắt, không nhìn nam nhân cùng những hành động tiếp theo của hắn.

Chớp mắt, từ khi Vân Phi Vũ tỉnh lại đã hơn một tháng trôi qua, vết thương trên cơ thể đã tốt lên nhiều, trừ vết sẹo cần thời gian xóa bỏ thì chỉ còn lại hàn khí đang ăn mòn cơ thể mà y nhận lấy trong đại lao, cần thời gian dùng thuốc trị liệu cùng bồi bổ cơ thể.

Trong thời gian này, thân thể luôn bị Vân Khoảnh Dương mượn cớ thượng dược mà đùa bỡn, lại bị hái hoa tặc hằng đêm quấy rầy, cùng số lần, nhưng y không thể tìm thấy điểm chung giữa hai người, đành phải bất đắc dĩ bỏ cuộc.

Tháng mười hai, không khí mỗi lúc một lạnh lẽo, thân thể Vân Phi Vũ lại nhiễm hàn khí, không chịu nổi lạnh nên y vẫn luôn ở trong phòng, hơn nữa nam nhân kia cũng không cho phép y đi lại khắp nơi, chỉ cho y dạo quanh tiểu viện của hắn, điều này khiến y không còn muốn bước ra khỏi phòng.

Ngày hôm đó, vừa qua giờ hợi, Vân Phi Vũ ngồi trong phòng chờ bát dược thủy bồi bổ thứ hai trong ngày được mang tới để uống xong còn mau chóng đi ngủ, vậy mà đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng Vô Hỉ đâu, quả là chậm chạp. Y vốn định mặc kệ, cứ đi ngủ luôn cho rồi, nhưng nghĩ tới việc đang say giấc lại bị đánh thức, tậm trạng sẽ cực kì khó chịu. Cuối cùng, y đành phải lấy với lấy chiếc áo choàng lông chồn mà Vân Khoảnh Dương chuẩn bị cho mình, muốn ra ngoài tìm kiếm.

Ngay khi Vân Phi Vũ mới bước tới cửa, cánh cửa lại bị mở ra từ phía ngoài. Cuống quýt bước sang một bên lại phát hiện người đứng ở cửa không phải Vô Hỉ, mà là nam nhân đã hai ngày nay không xuất hiện…Vân Khoảnh Dương.

68. Quyển 3 - Chương 66: Người Nọ Đã Tới

"Tại sao lại là ngươi?" Vân Phi Vũ nhìn Vân Khoảnh Dương bưng chén dược thủy, có chút kinh ngạc.

"Không thể là ta sao?" Vân Khoảnh Dương nâng mày, đi thẳng vào phòng, đặt chén dược thủy lên mặt bàn, sau đó ngồi xuống: "Nhân lúc còn nóng, mau uống đi."

"……." Một cơn gió từ ngoài thổi vào phòng khiến Vân Phi Vũ lạnh run người. Do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định đóng cửa, ngăn cản hơi lạnh.

Nhận ra Vân Khoảnh Dương muốn chờ mình uống xong mới rời khỏi, Vân Phi Vũ nhíu mày, bưng chén thuốc 'ừng ực' mấy ngụm uống cạn, sau đó buông bát xuống: "Được rồi, ta đã uống xong."

Vân Khoảnh Dương tươi cười nhìn y, căn bản không có ý định đi ra ngoài. Vân Phi Vũ đen mặt, nhíu mày, lạnh nhạt nói: "Ta muốn đi ngủ."

"Ân, ngủ đi!" Vân Khoảnh Dương một tay nâng má, mỉm cười nhìn y.

Đã gặp qua kẻ có da mặt dày nhưng chưa gặp ai có da mặt dày tới mức này. Vân Phi Vũ cũng không khách khí, đi tới cửa 'lạch cạch' vài tiếng, mở cửa, gương mặt lạnh lùng đứng tại nơi đó, không nhúc nhích.

"Được rồi, được rồi, ta đi ra ngoài là được." Vân Khoảnh Dương thấy y kiên quyết như vậy, đành phải đứng lên, bước tới cửa.

Nhìn Vân Khoảnh Dương chỉ còn một bước sẽ ra khỏi phòng, Vân Phi Vũ âm thầm thở phào. Đột nhiên hắn quay lại, đưa tay kéo y vào lòng, tiện tay 'phanh' một tiếng, cửa đóng lại, thuận lực đem y áp lên cửa.

"Vũ Nhi, đệ không muốn gặp mặt ta tới vậy sao? Ta rất nhớ đệ, nhớ tới tâm cũng muốn đau."

Vân Khoảnh Dương áp sát lên người y, hơi ấm trên cơ thể xuyên thấu qua y phục truyền tới, thân thể Vân Phi Vũ run lên, cuống quýt đẩy ra.

Vân Phi Vũ không ngờ được hắn đột nhiên bắt lấy hai tay mình, bắt chéo sau lưng, cúi đầu ngậm vành tai y, vừa cắn nhẹ nhàng vừa thì thầm: "Vũ Nhi, Vũ Nhi của ta, chờ ngày hôm nay, ta chờ ngày hôm nay đã lâu, rốt cuộc… Vũ Nhi của ta, rốt cuộc đệ cũng hoàn toàn thuộc về ta."

Nhiệt độ quen thuộc, cách liếm lộng, cắn nhẹ quen thuộc, hơi thở quen thuộc, quen thuộc…

"Người vẫn hay xuất hiện lúc đêm đến là ngươi?" Nhịn xuống cảm giác tê dại bên tai, Vân Phi Vũ nghiến răng nghiến lợi nói.

Vân Khoảnh Dương cười khẽ: "Rốt cuộc cũng đoán ra sao? Xem ra Vũ Nhi của ta không ngốc như ta vẫn tưởng."

"Ngươi……" Vân Phi Vũ tức giận, kịch liệt giãy dụa, không ngờ hành động này của y lại kích thích thú tính của hắn, thiếu chút nữa đã muốn "xử tử" y ngay tại cửa.

Mạnh mẽ đem thân thể mỏng manh của y ôm vào lòng, thống khổ ngăn chặn dục vọng đang dao động, thanh âm khàn khàn uy hiếp: "Không nên cử động… Nếu tiếp tục như vậy, hiện tại ta sẽ 'muốn' đệ."

Vân Phi Vũ bị dọa, thân thể cứng đờ, mặc cho người nọ tùy ý ôm mình trong lòng, không hề giãy dụa.

Nghe hơi thở của hắn dần vững vàng, y không nhịn nổi, lập tức đem nghi vấn trong lòng nói ra: "Tại sao buổi tối ngươi lại phải cải trang thành như vậy? Lại đối với ta… lại làm chuyện đó với ta?"

"A" Vân Khoảnh Dương không trả lời mà ôm y tới bên giường.

"Ngươi muốn làm gì?" Vân Phi Vũ tức giận.

"Sợ lát nữa đệ sẽ đứng không vững." Vân Khoảnh Dương xấu xa nhìn y một lượt, khóe miệng cong lên thành nụ cười tà mị.

"……"

Hắn ngồi bên giường, ôm thiếu niên thật sâu trong lòng, bàn tay luồn vào y phục của y, vuốt ve da thịt mịn màng, cúi đầu, liếm lộng, mút nhẹ vành tai non mềm.

Cảm nhận được phân thân của hắn đang rục rịch dưới mông mình, nhất thời, Vân Phi Vũ không biết có nên cử động hay không, chỉ có thể ngây ngốc, lặng người tùy hắn giở trò.

Dường như đã chiếm đủ tiện nghi, Vân Khoảnh Dương cố ý vuốt ve hai trái hồng anh nổi lên trước ngực thiếu niên. Nhìn sắc mặt mỗi lúc một đỏ của y, ghé bên tai y cười khẽ: "Đệ xem, thân thể của đệ đã không kháng cự ta, hơn nữa… dường như nó còn yêu thích tay của ta, môi của ta, nhiệt độ của ta."

"Ngươi… ngươi… chính vì mục đích này nên mới… mới làm cái chuyện hạ lưu kia?" Thanh âm rên rỉ khó chịu từ miệng Vân Phi Vũ truyền ra, theo từng cử động ngón tay của hắn, dưới bụng cũng dần dâng lên một trận lửa nóng, khuếch tán toàn cơ thể.

"Đúng vậy!" Gương mặt hắn không hiện lên chút xấu hổ, ngược lại còn dương dương tự đắc.

"Ban ngày làm như vậy là muốn đệ quen với chuyện ở bên ta, không kháng cự ta. Ban đêm làm chuyện đó là dạy dỗ thân thể đệ nhớ kỹ hơi thở của ta, nhiệt độ của ta, xúc cảm của ta, chờ tới khi thân thể của đệ không còn kháng cự ta, cũng chính là lúc thân thể của đệ đã yêu ta, mà hiện tại… thời cơ đã tới, cũng là lúc thu hoạch thành quả."

Vân Khoảnh Dương cười khẽ, tiếp tục cắn nhẹ vành tai Vân Phi Vũ, giống như hắn cực kỳ yêu thích hương vị mềm mại này.

Vừa lòng nhìn phản ứng hiện tại của Vân Phi Vũ, Vân Khoảnh Dương mỉm cười cởi bỏ y phục của y. Nhìn cơ thể trắng nõn kia nhiễm một tầng hồng phấn, nghiêng người áp đảo y trên giường, hơi thở loạn nhịp, nụ hôn ướt át, nóng rực men theo cần cổ nhỏ nhắn, dọc theo xương quai xanh khiêu gợi, từ từ trượt xuống.

"Ngươi… thực biến thái… tên điên!"

Hiện tại, chân tay Vân Phi Vũ đã mềm nhũn, hạ thân bỗng nhiên dâng lên ngọn lửa khiến y mỗi lúc một nóng, mỗi nơi trên cơ thể bị hắn chạm phải cũng tản ra một luồng nhiệt lưu, kích thích xúc quan của y, tê dại, vô lực.

"Ngươi… không phải ngươi hạ dược gì đó với ta đó chứ?" Vân Phi Vũ kiềm chế dục hỏa chạy khắp cơ thể, gian nan mở miệng.

Vân Khoảnh Dương ngẩng đầu, gương mặt tuấn mỹ trắng nõn cũng ửng hồng, mị nhãn như tơ, sóng mắt lưu chuyển, cúi đầu ngăn chặn đôi môi đỏ mọng quyến rũ của y, mơ hồ trả lời: "Ân… sợ khiến đệ bị thương… lần này… trước tiên cứ như vậy đi… về sau… liền… không cần."

"Uhm…a…" Những câu mắng chửi của Vân Phi Vũ bị ngăn lại, đôi tay của hắn như có ma lực khiến ngọn lửa nóng bỏng trong cơ thể y khuếch tán.

Ngoài phòng, gió lạnh thổi từng cơn, tối đen một mảnh, mà trong phòng, hai thân hình trắng nõn như tuyết liên tục dây dưa, thanh âm khàn khàn rên rỉ lan tỏa trong không gian, hương vị ngọt ngào, một mảnh xuân ý hiện lên, tình sắc mênh mông, kiều diễm vô hạn.

……..

Nhìn người trong lòng mệt mỏi say ngủ, Vân Khoảnh Dương say đắm, yêu thương khẽ vuốt ve thân thể y, giống như cực kỳ hưởng thụ khoảnh khắc yên bình này.

'Thùng thùng', tiếng gõ cửa vô cùng nhỏ, Vân Khoảnh Dương bừng tỉnh, hắn nhìn ra ngoài, sau đó cẩn thận xuống giường, lưu loát mặc lại y phục, cúi đầu hôn lên trán Vân Phi Vũ, xoay người bước ra ngoài.

Đóng cửa cẩn thận, hắn nhìn người ngoài cửa, hỏi: "Chuyện gì? Tại sao ngươi đã trở lại?"

Vô Ác khom người, cung kính nói: "Bẩm chủ nhân, hai canh giờ trước trang chủ đã tới biệt viện tại Cổ Xuyên thành, hiện tại đang tới đây."

Hơi thở Vân Khoảnh Dương bỗng nhiên cứng lại, ngay sau đó hỏi: "Đại khái bao lâu nữa sẽ tới nơi? Ngươi có bị phát hiện hay không?"

"Chủ nhân an tâm, thuộc hạ hành sự hết sức cẩn mật, không bị bất luận kẻ nào phát hiện, khi thuộc hạ trở về, trang chủ vẫn chưa khởi hành, bởi vậy nhanh nhất cũng mất nửa canh giờ mới tới được nơi này."

Nghe những lời này, Vân Khoảnh Dương cúi đầu trầm tư trong chốc lát, lập tức ra lệnh cho năm người: "Vô Hỉ, Vô Nhạc, các người lập tức chuẩn bị mã xa, sau đó mang theo thất thiếu gia rời khỏi nơi này từ cửa sau, chạy thẳng tới hướng đông, đến Ngọc Thạch trấn chờ ta. Nhớ kỹ, không được để bất luận kẻ nào chú ý."

"Dạ."

"Vô Ai, đem mấy nữ nhân tới phòng ta."

"Tuân mệnh."

"Vô Ác, Vô Nộ, các người âm thầm chờ đợi, tùy lúc sẽ nhận được mệnh lệnh của ta."

"Tuân mệnh."

Vội vàng vào phòng, nhìn thiếu niên vẫn say giấc, không kiềm chế được, hắn vuốt nhẹ gương mặt y, ánh mắt tràn ngập nhu tình: "Vũ Nhi, chờ ta…Ta nhất định sẽ tới đón đệ!"

Biết việc này không thể chậm trễ, để tiết kiệm thời gian, Vân Khoảnh Dương điểm huyệt ngủ của Vân Phi Vũ, giúp y mặc một chiếc áo mỏng, sau đó dùng một chiếc áo choàng thực dày quấn lấy y, ôm vào lòng, nhanh chóng đi tới cửa sau của trang viên.

Vô Hỉ đón lấy Vân Phi Vũ, ôm y ngồi vào trong xe, quay lại nhìn Vân Khoảnh Dương, chờ hắn hạ lệnh.

Hít sâu một hơi, ngăn chặn tâm trạng hỗn loạn, Vân Khoảnh Dương nhìn hai người đã dịch dung, trầm giọng nói: "Bảo vệ y cho cẩn thận!"

"Tuân mệnh."

Vừa lòng gật đầu nhưng vẫn lo lắng dặn dò thêm một câu: "Nhớ kỹ, dùng tính mạng các ngươi để bảo vệ y. Nếu y chết, các ngươi có sống cũng vô dụng."

"Tuân mệnh." Nghe thấy mệnh lệnh lạnh lùng, tán khốc như vậy, ánh mắt hai người đờ đẫn, vẫn không có chút thay đổi.

Nhìn mã xa chạy như bay, lo lắng trong lòng Vân Khoảnh Dương cũng đi theo.

Xoay người, Vân Khoảnh Dương hiển lộ nụ cười ôn hòa, vô hại, nhanh chóng ngụy trang cho bản thân, chuẩn bị nghênh đón người nọ.

69. Quyển 3 - Chương 67: Ngụy Xà

Khi trở lại phòng, Vô Ai đã mang theo một nữ tử đứng hầu ngoài cửa, Vân Khoảnh Dương không nhìn hai người, đi thẳng vào phòng, thản nhiên mở miệng: "Đưa nàng vào, ngươi lui xuống đi."

"Dạ."

Cánh cửa dần khép lại, Vân Khoảnh Dương tùy tiện cởi bào y, khuôn ngực cường tráng trắng nõn lộ ra, sau đó lười biếng nằm nghiêng trên giường, nhìn nữ tử đang bất an đứng bên cửa, hơi nhíu mày: "Còn muốn ta dạy ngươi phải làm như thế nào sao?"

Nữ tử tự nguyện tới nơi này, tất nhiên nàng hiểu được tất cả, nhưng hiện tại, nhìn nam nhân tuấn mỹ tà mị đang nằm trên giường, tim đập liên hồi, ngượng ngùng nhìn trộn hắn một cái, chậm rãi tiến đến bên giường.

"Cởi y phục." Vân Khoảnh Dương tùy ý ra lệnh, tâm trí đã bay theo người trong mã xa, cho tới khi trước mắt xuất hiện một cơ thể xinh đẹp tựa tuyết trắng, chói mắt, hắn mới lấy lại *** thần, nhìn một lượt, lạnh nhạt nói: "Đi lên."

Tuy biết rằng nữ tử trước mắt không xuất thân từ nơi phong nguyệt, nhưng hôm nay hắn không có tâm trạng để tỏ vẻ ôn hòa. Nhìn nữ tử sợ hãi leo lên giường, hắn bực bội kéo nàng sang bên cạnh, động tác vô cùng thô lỗ cũng không kiên nhẫn.

Dường như nữ tử bị dọa, nằm bên người hắn, một cử động nhỏ cũng không dám làm. Vân Khoảnh Dương thở sâu, định thần, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chơi đùa trên cơ thể nữ tử, động tác thuần thục mà ôn nhu nhưng trong mắt không có một chút dục hỏa.

Đối diện với nam nhân tuấn mỹ tà mị như vậy, không có nữ nhân nào lại không động tâm, chỉ một chút khiêu khích đã khiến nàng bị dục vọng thiêu đốt, thân hình mềm mại tựa rắn tự động quấn lấy hắn, cúi đầu, miệng khẽ rên rỉ.

Vân Khoảnh Dương chán ghét, muốn đẩy nàng ra, nhưng lí trí bắt hắn phải kiềm nén. Nhìn cơ thể mịm màng dưới thân, hắn không khỏi nghĩ tới đêm qua. Thân thể thiếu niên trắng nõn như ngọc, dưới đôi tay mình dần chuyển thành hồng nhạt, non nớt mềm mại, thực khiến người ta muốn cắn một ngụm, ăn sạch sẽ….

Cảm nhận được thân thể Vân Khoảnh Dương có sự biến hóa, hơi thở nữ tử càng thêm dồn dập, nóng bỏng, cởi bỏ y phục của hắn, muốn thân thể hai người dán chặt lại.

'chi nha'

Tiếng mở cửa đột ngột ngăn cản hai người đang bốc hỏa, Vân Khoảnh Dương nhanh chóng hoàn hồn, khóe miệng trào phúng nở nụ cười, thầm nghĩ: "Tới đây đi!"

Chỉ thấy Vân Khoảnh Dương biến sắc, hắn lạnh nhạt xoay người nhìn ra phía cửa, khi thấy người nọ đứng đó, ánh mắt lộ chút kinh ngạc, sau đó thản nhiên đẩy nữ tử ra, vừa đứng dậy vừa sửa sang lại y phục, ung dung bước đi tới trước mặt người nọ: "Phụ thân tới từ khi nào, sao lại không báo trước cho hài nhi một tiếng?"

"Sáng nay vừa tới!"

Vân Kính Thiên nhìn hắn không chớp mắt, đem toàn bộ thần thái cùng hành động của hắn thu vào mắt, sau đó liếc nhìn nữ nhân trên giường, sắc mặt không chút thay đổi, xoay người sang nơi khác: "Đi thôi, trở về biệt viện trong thành. Nơi này vẫn nên phá hủy đi, dù sao cũng là nơi ma giáo đã từng ở qua."

"Dạ, hài nhi đã biết."

Ánh mắt phức tạp nhìn theo bóng dáng người nọ, Vân Khoảnh Dương dừng bước, sau đó lạnh nhạt nói với khoảng không bên cạnh: "Vô Nộ, Vô Ai, sau khi ta cùng phụ thân rời khỏi nơi này, các ngươi lập tức phá hủy nó."

"Tuân mệnh." Hai người hiện thân.

"Nhớ kỹ, không được lưu lại bất kể thứ gì." Hắn lại bổ sung một câu.

"Tuân mệnh."

"Dương Nhi, đi thôi." Vân Kính Thiên dừng lại, nghiên đầu liếc nhìn hắn.

"Dạ." Vân Khoảnh Dương lập tức đi theo, mà nữ nhân bị lãng quên trong phòng mê mang nhìn hắn rời khỏi, vẻ mặt không biết nên làm thế nào mới phải.

Sau một canh giờ, hai người trở lại biệt viện của Vân gia tại Cổ Xuyên thành. Trước khi trở về phòng, Vân Kính Thiên thâm ý nhìn hắn: "Dương Nhi, lát nữa hãy tới phòng phụ thân, ta có chuyện muốn hỏi."

Vân Khoảnh Dương gật đầu nhìn Vân Kính Thiên rời đi. Cho tới khi không nhìn thấy bóng dáng của hắn, một tia tàn nhẫn ánh lên trong mắt.

"Đại thiếu gia, người đã trở lại, có cần tiểu nhân chuẩn bị điểm tâm hay không?" Giọng nói của Tiểu Đậu Tử đột nhiên vang lên từ phía sau, Vân Khoảnh Dương xoay người, vẻ mặt bình thản không lộ chút cảm xúc.

"Được, thuận tiện chuẩn bị chút nước ấm, ta muốn tắm rửa."

"Vâng, tiểu nhân lập tức đi làm."

Sau khi ăn, tắm rửa, thay y phục, hai canh giờ đã nhanh chóng qua đi. Khi Vân Khoảnh Dương bước vào phòng người nọ, chỉ thấy hắn khẽ tựa lên giường, giống như chờ đợi đã lâu.

Người nọ nhìn hắn vẫy tay, vỗ vỗ xuống giường: "Đến đây."

Vân Khoảnh Dương ngoan ngoãn, tiêu sái tiến lại. Vừa ngồi xuống đã bị người nọ nắm lấy lưng áo, hơi thở nóng rực phả lên gáy khiến toàn thân hắn nổi da gà, muốn nôn ra tất cả những thứ mới ăn.

"Xem ra tình huống ngày càng nghiêm trọng." Vân Khoảnh Dương âm thầm ảo não, vẫn bình tĩnh kiềm chế.

"Dương Nhi, chúng ta xa cách lâu như vậy, ngươi có nhớ phụ thân hay không?"

Thả lỏng thân thể, nương theo sức lực của người nọ mà nép vào lòng hắn: "Có, thường xuyên nhớ phụ thân."

"Đương nhiên, luôn nghĩ giết ngươi như thế nào mới tốt." Vân Khoảnh Dương thầm nghĩ.

"Phải không? Chẳng qua việc hôm nay khiến phụ thân không vừa ý chút nào."

Thanh âm người nọ rõ ràng mang theo vị chua. Vân Khoảnh Dương chỉ thấy châm chọc, buồn cười, nhưng bên tai bị cắn đau đớn khiến hắn hít sâu một hơi.

Suy nghĩ một lúc, hắn ung dung đáp lời: "Phụ thân nên hiểu, hài nhi cũng là nam tử bình thường, ngẫu nhiên sẽ có nhu cầu. Nữ nhân kia chẳng qua chỉ là công cụ phát tiết, đâu cần để ý."

"....Tùy ngươi đi, có điều, khi ở bên cạnh phụ thân, phụ thân sẽ giúp ngươi." Người nọ nghiêng người, mạnh mẽ đem hắn đặt dưới thân, không hề che dấu dục vọng trong mắt: "Dương Nhi, nhớ kĩ, ngươi thuộc về phụ thân."

"Vâng." Vân Khoảnh Dương khép hờ hai hàng mi, tránh ánh mắt nóng rực của người nọ.

"Vậy… hiện tại, phụ thân sẽ yêu thương Dương Nhi thật tốt."

Nghe hô hấp người nọ ngày càng nặng nề, đai lưng cùng y phục đều bị cởi ra, Vân Khoảnh Dương nhắm mắt, trong lòng không ngừng mặc niệm: "Vũ Nhi, Vũ Nhi, chờ ta!"

……

Vân vũ qua đi, người nọ ôm chặt Vân Khoảnh Dương vào lòng, dường như còn chưa thỏa mãn, tiếp tục cắn bờ vai hắn, cổ hắn, thì thầm: "Dương Nhi thực thơm, khiến phụ thân không muốn rời xa."

"?"

Cảm nhận được hắn khẽ cử động, Vân Kính Thiên mỉm cười: "Phụ thân còn phải tới Đông Dương thành một chuyến. Ngươi còn nhớ số hàng hóa bị cướp ở gần đó đúng không? Nhưng… phụ thân cực kỳ nhớ Dương Nhi nên đi đường vòng trở lại đây, sau đó sẽ từ nơi này xuất phát."

"……." Vân Khoảnh Dương không nói gì, giống như vô cùng mệt mỏi, nằm yên trên giường không hề nhúc nhích.

"Dương Nhi, nghe Lưu quản sự nói, khế ước của mảnh đất đó đã hoàn thành, ngươi ở nơi này cũng không có việc gì làm, có muốn theo phụ thân tới Đông Dương thành hay không?"

Đương nhiên hiểu rõ ý đồ của người nọ, Vân Khoảnh Dương trầm mặc một lát, sau đó lên tiếng: "Việc sinh ý ở tửu *** quả thực rất thuận lợi, chẳng qua hài nhi còn có hứng thú với một nơi, vậy nên phụ thân đi trước đi, hài nhi ở lại nơi này mấy ngày sẽ xuất phát."

"Nơi nào?" Vân Kính Thiên vuốt ve hắn, thuận miệng hỏi.

"Là tòa thanh lâu 'Đào Hồng Liễu Lục' ở Cổ Xuyên thành, hiện tại đang là đệ nhất thanh lâu của nơi đó. Lần trước từ đó quay về, hài nhi cảm thấy có thể bọn chúng có liên quan tới ma giáo, hơn nữa, có một người khiến hài nhi chú ý, cho nên muốn tìm hiểu một chút."

"Nga có thể khiến Dương Nhi chú ý cũng khiến phụ thân cảm thấy tò mò. Ngươi đã nghi ngờ bọn chúng có liên quan tới ma giáo… Vậy ngươi ở lại nơi này điều tra, nếu nơi đó quả thực là xào huyệt của ma giáo, lập tức hủy diệt! Nếu không phải, ngươi hãy lập tức đến Đông Dương thành gặp phụ thân."

Từ trước tới nay Vân gia đều không lưu tình đối với những vấn đề liên quan tới ma giáo, về phần vì sao lại như vậy thì phải kể tới vị trang chủ đầu tiên, có điều, cụ thể ân oán đó là gì… dường như chỉ khi lên làm gia chủ mới được quyền biết.

"Vâng, hài nhi đã hiểu."

Lẳng lặng nằm úp sấp, cho tới khi nghe được người nọ không ngừng ngáp, Vân Khoảnh Dương biết dược liệu đã phát huy công hiệu. So với lần trước, lần này có vẻ hơi chậm, hắn bắt đầu suy nghĩ: "Chẳng lẽ đã dùng quá ít?"

70. Quyển 3 - Chương 68: Rạng Đông Bừng Sáng

Hai ngày sau khi tiễn bước Vân Kính Thiên, Vân Khoảnh Dương lập tức xuất phát tới Ngọc Thạch trấn.

Thứ nhất: Đường tới Ngọc Thạch trấn và Đông Dương thành cùng một hướng, hắn sợ xuất phát quá nhanh sẽ gặp phải người nọ.

Thứ hai: Hắn phải ở lại Cổ Xuyên thành giải quyết một số chuyện. Đợi nhiều năm như vậy cũng nên có chút hành động.

Không chỉ vì Tiểu Vũ, quan trọng hơn là hiện tại thời cơ đã chín muồi. Ma giáo có động tĩnh, một thế lực bí ẩn khiêu khích, còn có những hành động nho nhỏ bên võ lâm minh chủ, cho dù là người nọ cũng sẽ bắt

đầu hoảng loạn. Tuy ngày thường người nọ luôn giữ bộ dạng bình tĩnh, nhưng nếu sự tình không khẩn cấp, người nọ sẽ không tự mình đi điều tra.

Thời điểm người nọ bận rộn đối phó khắp nơi, chính là lúc Vân Khoảnh Dương chậm rãi triển khai phản kích. Hạ độc dược người nọ là phương thức hắn vô tình đọc được trong một quyển y thư. Hai năm trước sai khiến "ảnh" vất vả tìm kiếm dược liệu mới biết được sách kia là của vị dược vương đột nhiên biến mất cách đây mười ba năm để lại, mà độc dược kia cũng là sở trường của y, tên là 'thiên huyễn'.

'Thiên huyễn' vô sắc vô vị, hại người một cách vô hình, hiệu lực chậm rãi, nếu gặp người có nội lực thâm hậu, chỉ sợ thời gian phát độc sẽ kéo dài một chút. Bất quá, loại thuốc độc đó có cũng rất hữu hiệu, sau khi tiếp xúc sẽ lập tức bị hấp thụ, sau đó, mặc kệ là dùng phương pháp nào cũng không điều tra được dấu hiệu trúng độc. Cho tới thời điểm phát độc, người trúng độc sẽ trở nên điên cuồng, *** thần hoảng loạn, khi tỉnh khi điên, lâu ngày sẽ hoàn toàn phát cuồng.

Kỳ thực mỗi lần nhìn người nọ ngủ say, Vân Khoảnh Dương đều hận không thể lập tức chặt đứt đầu hắn, nhưng lý trí không cho phép bản thân làm vậy, nếu không, nhiều năm chịu đựng sẽ đổ vỡ trong gang tấc.

Vân gia có quy định, nếu đương nhiệm trang chủ đột nhiên qua đời, trừ phi là chết vì bệnh, nếu không trước khi tìm được hung thủ, mọi chuyện của Vân gia sẽ do mấy lão quái vật trong trưởng lão viện cai quản, mà mỗi lão quái vật trong trưởng lão viện đều rất *** tường, chỉ sợ hành động của mình sẽ bị bọn họ nhìn thấu.

Tuy rằng vạn phần thống hận người nọ, nhưng thế lực của Vân Khoảnh Dương vẫn chưa vững chắc, không có khả năng đối phó mấy lão quái vật này. Nếu người nọ bị bệnh, tình huống sẽ đi theo hướng khác, trưởng lão viện ngược lại sẽ ủng hộ hắn. Kể cả khi người nọ không tình nguyện cũng không thể không đem vị trí trang chủ truyền lại cho hắn.

"Đến khi đó, ta chính là người đứng ở vị trí cao nhất của Vân gia, nắm giữ mọi thứ trong tay, còn người nọ... coi hắn như một con chó điên mà nuôi dưỡng cũng thú vị." Nghĩ tới đây, Vân Khoảnh Dương vô thức câu khóe miệng, trên mặt là nụ cười tàn khốc.

Đứng lên, ở trong phòng bước vài bước thong thả, Vân Khoảnh Dương gọi mấy người đứng trước cửa: "Vô Nộ, Vô Ai, Vô Ác, vào đây."

Chớp mắt, ba người đã quỳ cung kính trước mặt hắn.

Không thay đổi sắc mặt quay lại nhìn ba người, hắn bắt đầu ra lệnh: "Vô Nộ, ngươi đi điều tra hành động của Bạch Thanh Thu, sau đó lập tức trở về bẩm báo cho ta."

"Dạ."

"Vô Ác, ngươi tiếp tục theo dõi động tĩnh của tên Lưu Trần công tử ở tòa thanh lâu kia, nếu như phát hiện điều gì bất thường, lập tức trở về báo cho ta biết."

"Tuân mệnh."

"Vô Ai, ngươi lập tức tới Ngọc Thạch trấn tìm bọn người Vô Hỉ, kêu bọn họ nhanh chóng trở về, ngươi cũng đi theo."

"Rõ."

Nhìn ba người lần lượt biến mất, Vân Khoảnh Dương nhắm mắt suy nghĩ, trên mặt hiện lên nụ cười thản nhiên: "Mọi việc chỉ mới bắt đầu."

……..

Đêm khuya, trong phủ nha tại Cổ Xuyên thành, hai đạo bóng đen quỷ dị di chuyển, đám thị vệ gác đêm chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh lướt qua, cũng không phát hiện được điều gì.

Bạch Thanh Thu không chút buồn ngủ. Thất bại ngày ấy khiến y luôn canh cánh trong lòng. Vốn tưởng rằng với bản lĩnh của mình, người nọ nhất định sẽ có chút coi trọng, lại không biết rằng trong mắt hắn, mình chỉ là một trò chơi không hơn không kém.

"Đúng vậy!"

Y cười khổ một tiếng, buông quyển sách chưa lật trang nào trên tay, đẩy cửa ô cửa sổ trước mặt, há miệng hút một ngụm khí lạnh, cho tới khi trước ngực cảm thấy khó chịu mới dừng hành động tự hành hạ bản thân này lại.

"Sao nào? Không được ta coi trọng liền khiến ngươi khó chịu tới mức này sao?" Thanh âm châm chọc vang lên bên tai. Y đột nhiên quay đầu lại, nhìn Vân Khoảnh Dương mặc một thân hắc y, nhất thời trợn mắt há miệng.

"Ngươi… ngươi vào đây bằng cách nào?" Lắp bắp mở miệng, nhưng nhìn cửa chính vẫn đóng chặt, ánh mắt nhìn Vân Khoảnh Dương từ kinh hoảng chuyển thành nghi hoặc khó hiểu.

"Thế nào, ngươi đối xử với khách như vậy sao?" Vân Khoảnh Dương cười lạnh nhạt, thoải mái ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng.

"A…" Bạch Thanh Thu đột nhiên tỉnh ngộ. Nửa đêm, vị thiếu trang chủ này đột nhiên tới thăm, tuy rằng trên mặt vẫn duy trì nụ cười ôn hòa bình tĩnh, nhưng tuyệt đối là có chuyện mới tới đây.

Y nhấc ấm trà trên bàn, nước bên trong đã lạnh, thử nhìn về phía Vân Khoảnh Dương lại thấy hắn cười, khoát tay: "Ta đến không phải để uống trà."

Đảo mắt, Vân Khoảnh Dương đột nhiên nghiêm túc, nhìn thẳng y: "Ngươi… đồng ý để ta sử dụng không?"

Bạch Thanh Thu ngẩn người nhưng nháy mắt liền có phản ứng, vội vàng quỳ trên mặt đất lại bị một lực đạo nhẹ nhẹ ngăn cản.

"Đừng vội, ta còn chưa nói xong."

Bạch Thanh Thu đành phải đứng thẳng dậy, ánh mắt nóng bỏng nhìn nam nhân trước mặt.

"Ý của ta chính là… Ngươi làm việc cho ta, không phải Vân gia." Thấy y vẫn hồ đồ, Vân Khoảnh Dương trầm ngâm một lát, ánh mắt sáng ngời: "Nếu ta kêu ngươi đi hướng đông, thúc phụ của ngươi nghe theo mệnh lệnh của phụ thân ta, kêu ngươi đi hướng tây, ngươi sẽ nghe lời ai?"

"……."

Bạch Thanh Thu hiểu được ý tứ của hắn nhưng không thể lí giải. Vẫn nghe đồn quan hệ giữa phụ tử Vân gia vô cùng tốt, lúc này nghe vị thiếu trang chủ hỏi như vậy, phải chăng là đang muốn thử y? Hay là…..

Y dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Vân Khoảnh Dương lại thấy hắn vẫn duy trì tư thái nhàn hạ, thoải mái, tựa hồ đang cùng y nói chuyện phiếm chứ không phải cho y một vấn đề khó giải.

"Xin hỏi thiếu trang chủ." Y lên tiếng thăm dò: "Chọn cách một thì sao? Chọn cách hai thì thế nào?"

Biết y sẽ hỏi điều này, Vân Khoảnh Dương mỉm cười: "Chọn đáp án thứ nhất thì là người của ta, chọn đáp án thứ hai… Ta không thể dùng ngươi, hơn nữa." Ánh mắt hắn trở nên ác độc: "Ta sẽ giết ngươi diệt khẩu."

"Sao?" Bạch Thanh Thu hoảng sợ nhìn về phía hắn, hơi lạnh chạy dọc xương sống, run giọng hỏi: "Thiếu … thiếu trang chủ, tại sao người lại làm như vậy?"

"Thế nào? Đã suy nghĩ kỹ càng chưa? Đáp án của ngươi là gì?"

Bạch Thanh Thu ngăn chặn cảm xúc rối loạn trong lòng, muốn biết được nguyên do, cười khổ nói: "Không phải thiếu trang chủ đã sớm nghĩ ra đáp án cho tại hạ rồi sao. Tội chi phải đặt ra câu hỏi này. Không ai lựa chọn cái chết cả, hơn nữa người cũng biết tại hạ vô cùng ngưỡng mộ người, chỉ là… như vậy không phải là đang đối địch phụ thân của người?"

"Đúng vậy." Vân Khoảnh Dương quả quyết, nhìn sắc mặt y khẽ biến đổi lại nhanh chóng che dấu, chỉ dùng anh mắt hơi nghi ngờ nhìn mình, hắn không khỏi âm thầm tán thưởng. Mặc dù y không đủ lão luyện nhưng biết tiến biết lùi, trải qua vài năm huấn luyện sẽ vượt qua thúc phụ của y.

"Nếu ngươi đã lựa chọn theo ta, vậy nói cho ngươi cũng không sao." Vân Khoảnh Dương hướng y vẫy tay, ý bảo ghé sát tai lại.

Sau khi nghe xong, vẻ mặt Bạch Thanh Thu trở nên kinh hoảng, trong lòng dậy sóng. Y có nghĩ tới đâu cũng không ngờ nam nhân trước mắt lại muốn đoạt quyền, chính là y không thể hiểu, chức vị trang chủ sớm hay muộn cũng sẽ thuộc về hắn, vì sao còn mạo hiểm muốn nhanh chóng đoạt lấy?

Dường như hiểu được Bạch Thanh Thu đáng suy nghĩ điều gì, Vân Khoảnh Dương thản nhiên lên tiếng: "Những việc có thể nói cho ngươi, ta đã nói hết. Những điều không nên biết, ngươi tốt nhất không nên hỏi, cũng đừng suy đoán miên man."

"Vâng, tại hạ hiểu."

"Vậy ngươi chấp nhận trung thành làm việc cho ta?"

Mặc dù không hiểu vì sao nam nhân trước mắt lại mạo hiểm chiếm đoạt vị trí vốn thuộc về mình, nhưng Bạch Thanh Thu cảm nhận được, nếu đi theo nam nhân trước mắt, mình nhất định sẽ có tác dụng, chỉ sợ khi đó, ngay cả người phụ thân luôn lãnh đạm cũng sẽ thừa nhận sự tồn tại của y, sẽ không còn cho rằng y là một kẻ vô dụng.

Nhấc vạt áo, không chút do dự quỳ xuống mặt đất, cúi người trước mặt nam nhân: "Thuộc hạ tình nguyện dốc hết sức lực, kể cả tính mạng, chỉ nguyện được góp chút sức mọn giúp chủ nhân đoạt được thiên hạ."

"Được." Vân Khoảnh Dương nâng Bạch Thanh Thu đứng dậy, vỗ nhẹ bờ vai y: "An tâm, ta sẽ như ngươi mong muốn."

71. Quyển 3 - Chương 69: Rắc Rối Liên Tục Kéo Tới

Tiễn bước hai người, trên đường vang lên tiếng gõ báo canh năm. Cũng may mùa đông đêm dài ngày ngắn, hai người hành động quỷ dị của cộng thêm việc đến như gió mà đi cũng như gió, chớp mắt đã biến mất không chút dấu vết, nếu không phải trên tay vẫn cầm khối ngọc phù nóng ấm, Bạch Thanh Thu sẽ thực sự nghĩ rằng mình vừa nằm mơ.

Đóng cửa sổ, thổi tắt ngọn nến trên bàn, trời sắp sáng, y cứ mặc vậy mà nằm trên giường, nhắm mắt sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu, cho đến khi ngoài hành lang vang lên tiếng trò chuyện, bước chân hỗn loạn, y mở mắt, gương mặt không chút mệt mỏi.

Nhanh chóng đứng dậy, đẩy cửa nhìn về hướng đông, màu đen u ám dần bị ánh sáng thay thế, mà cuộc sống của y cũng như ánh rạng đông rực rỡ kia, vừa mới bắt đầu.

Vân Khoảnh Dương âm thầm trở lại biệt viện, cởi bỏ dạ hành phục (Y phục dùng vào ban đêm, thường là màu đen để tránh bị người khác phát hiện). Tuy rằng hai đêm qua chưa từng ngon giấc nhưng hắn không hề mệt mỏi. Lấy bản ghi chép nhiều năm của mình ra, ngồi trước bàn, cẩn thận suy nghĩ tính toán. Trên bức tranh có không ít nơi được hắn khoanh tròn, lại có những chỗ bị gạch chéo, cho tới khi đói bụng, hắn mới nhớ tới từ đêm qua tới giờ mình chưa ăn tới một hạt cơm, mà hiện tại, chắc hẳn Tiểu Đậu Tử đã đứng hầu ngoài cửa.

Đứng dậy đi tới cửa, mở ra, quả nhiên lập tức trông thấy tiểu đồng đã theo hầu mình từ nhỏ. Y cung kính cúi đầu: "Đại thiếu gia, nước ấm đã chuẩn bị xong, người có muốn tắm rửa không?'

"Có." Vân Khoảnh Dương xoay người trở lại phòng: "Đi lấy cho ta chút đồ ăn."

"Dạ."

Buổi trưa, Vân Khoảnh Dương nằm trên tà tháp (giống như chiếc giường nhỏ) chợp mắt, đột nhiên bị hơi thở hỗn độn trong phòng đánh thức, hắn mở mắt ra liền thấy ba người quỳ trước mặt. Vô Hỉ, Vô Nhạc, Vô Ai.

Nghi hoặc nhíu mày. Vô Ai mới xuất phát từ chiều hôm qua, cho dù Thanh Ngọc trấn cách Cổ Xuyên thành chỉ có trăm dặm, khi đi sẽ không mất nhiều thời gian, nhưng khi trở về phải cưỡi mã xa, hẳn là sẽ không

nhanh như vậy, hơn nữa… Nhìn sắc mặt tái nhợt của Vô Hỉ cùng Vô Nhạc, dường như bọn hắn bị trọng thương. Trong lòng Vân Khoảnh Dương dâng lên dự cảm không tốt.

"Sao lại thế này? Người đâu?"

Đối mặt với áp khí của Vân Khoảnh Dương, hai người bị thương còn chưa kịp trả lời đã nôn ra một ngụm máu tươi. Vô Ai không thay đổi sắc mặt nhìn bọn họ, lạnh lùng lên tiếng: "Bẩm chủ nhân, thất thiếu gia bị kẻ khác cướp đi."

'Ầm' một tiếng, hai người quỳ trên mặt đất bị Vân Khoảnh Dương dùng một chưởng đánh bay tới bên tường tựa diều đứt dây, sắc mặt từ tái nhợt chuyển thành tím ngắt, quỳ rạp trên mặt đất, nôn từng ngụm máu tươi.

"Giữ các ngươi lại còn có tác dụng gì hả?" Vân Khoảnh Dương tức giận quát lớn.

Đối mặt với cơn tức giận của chủ nhân, hai người không dám lên tiếng, trước khi trở về bọn họ đã biết tính mạng của mình khó giữ được, chẳng qua trước khi chết cũng phải đem tin tức thất thiếu gia bị cướp đi báo lại cho chủ nhân.

Vân Khoảnh Dương đi qua đi lại trong phòng, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía hai người, trong thư phòng nhỏ bé, không khí mỗi lúc một căng thẳng.

"Chủ nhân."

Một tiếng gọi nhỏ đánh vỡ cụ diện bế tắc, cho dù những kẻ vô cảm như 'ảnh' cũng cảm thấy nhẹ nhõm, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Nhanh như vậy đã có tin tức sao?"

"Dạ." Vô Ác đột nhiên xuất hiện, gật đầu, sau đó lên tiếng: "Một canh giờ trước, Lưu Trần công tử nhận được một bức phi cáp truyền thư (thư gửi bằng chim bồ câu), sau đó thuộc hạ nghe được trong phòng nói nhỏ "bắt được người rồi, nhưng không phải hắn……". đợi đến khi không còn động tĩnh nào khác, thuộc hạ lập tức trở về bẩm báo."

" 'Bắt được người, nhưng không phải hắn…' là có ý gì?" Vân Khoảnh Dương ngồi xuống ghế, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận, nhớ lại những chuyện xảy ra mấy ngày cùng tin tức bọn hắn mang về xâu chuỗi lại, cuối cùng nhận được một kết luận khiến hắn kinh hãi.

"Nếu Lưu Trần là người của ma giáo, như vậy xem ra ta đã bị theo dõi từ lâu, mà người bọn hắn muốn bắt là ta. Tiểu viện kia từng là địa bàn của ma giáo, hẻo lánh khó tìm, hơn nữa bản thân vì muốn giấu tung tích của Vũ Nhi nên chỉ dẫn theo năm ảnh vệ.

Chính là, người nọ đột nhiên tới khiến kế hoạch của bọn họ rối loạn. Dù sao chính ta cũng không đoán được người nọ sẽ tới, tiếp đó, bọ hắn lại thấy ta hủy đi biệt viện, trở về Cổ Xuyên thành. Bọn hắn không ngốc, biết sau khi ta về thành sẽ không còn cơ hội. Về phần vì sao chúng bắt Vũ Nhi… chỉ sợ do ngày đó nhìn thấy y bị thương, được ta ôm ra ngoài nên bắt ta không được liền bắt người có quan hệ với ta để có cớ trở về bẩm báo."

Suy nghĩ nhiều như vậy, tuy rằng cũng chỉ là phỏng đoán, nhưng Vân Khoảnh Dương cảm thấy mình đoán đúng tới tám chín phần.

"Tạm thời Vũ Nhi sẽ không gặp nguy hiểm! Dù sao mục tiêu của bọn chúng cũng là ta."

Nhìn hai người vẫn quỳ rạp trên mặt đất không hề nhúc nhích, Vân Khoảnh Dương lên tiếng hỏi: "Thương tích của các ngươi là do ai gây ra? Luận về võ công, người có thể đánh các ngươi bị thương tới mức này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay."

Vô Hỉ miễn cưỡng cử động, trả lời một cách khó khăn: "Là…là…một kẻ…đeo mặt nạ… màu bạc, võ công… cao thâm khó lường… Là…chính hắn….cướp… thất thiếu gia."

"Mặt nạ màu bạc?"Tâm trí đột nhiên nhớ tới sự việc hai năm trước, người nọ nói với hắn: "Dương Nhi, trong số những người trẻ tuổi trong võ lâm, kẻ được liệt vào hàng cao thủ cũng chỉ có mấy người, mặc dù

ngươi cũng nằm trong số đó, nhưng kinh nghiêm thực chiến còn kém xa hai người. Một trong số đó là Tích Vô Nhai, người còn lại chính là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta, ma giáo giáo chủ Tư Vũ Thánh."

Danh tiếng của Tích Vô Nhai, Vân Khoảnh Dương đương nhiên hiểu rõ, cũng gặp qua ở đại hội võ lâm, còn Tư Vũ Thánh… tuy rằng thường xuyên nghe được tên hắn nhưng chưa bao giờ gặp được người thật, chỉ cảm thấy người này vô cùng thần bí.

Chẳng qua người nọ lại dặn dò hắn: "Tích Vô Nhai là người quang minh lỗi lạc, một mình ngươi chống lại hắn cũng không lo nguy hiểm tới tính mạng, nhưng tên Tư Vũ Thánh kia… ngươi ngàn vạn lần phải đề phòng. Hắn là kẻ âm hiểm tàn độc, hơn nữa lại hận nhất Vân gia, nếu ngươi ở trong ma giáo thấy một người mặc trường bào màu đen, đeo mặt nạ bạc, ngươi lập tức phải tránh đi. Người đó chính là Tư Vũ Thánh. Bởi vì tính mạng của ngươi thuộc về Vân gia, không thuộc về ngươi, cho nên ngươi tuyệt đối không được sơ suất, nhất định phải nhớ kỹ."

Lúc đó, Vân Khoảnh Dương ngoan ngoãn đồng ý, nhưng trong lòng vẫn luôn vì câu nói 'tính mạng của ngươi thuộc về Vân gia, không thuộc về ngươi' mà vô cũng phẫn hận, còn những vấn đề khác hắn lại chẳng quan tâm. Vậy mà, những lời nói vừa nãy của Vô Hỉ lại đột nhiên khiến hắn nhớ lại, nhất thời, tâm can như bị bóp nghẹn.

"Liệu Tư Vũ Thánh có giết Vũ Nhi hay không?"

Tiếng ho khan dồn dập thu hút sự chú ý của Vân Khoảnh Dương. Hắn biết hiện tại không được phép khiến trận địa trở nên rối loạn, lập tức đem mọi lo lắng tạm thời dứt bỏ. Hắn nhìn về phía Vô Hỉ cùng Vô Nhạc.

Hắn hiểu được, cho dù hắn tự tay chống lại Tư Vũ Thánh cũng không thể nắm chắc phần thắng nên hai người bọn họ càng không có khả năng, huống chi hiện tại là lúc cần dùng người. 'Ảnh' không chỉ có quan hệ huyết thống với mình mà còn là kẻ duy nhất không phản bội mình. Kỳ thực, sau khi cơn tức giận qua đi, trong lòng chỉ còn vương lại một tiếng thở dài. Vân Khoảnh Dương chậm rãi mở miệng: "Vô Ai, Vô Ác, dìu hai người họ lui xuống nghỉ ngơi, thuận tiện lấy một chút dược liệu chữa thương cho bọn họ."

"Tuân mệnh."

Trong phòng chỉ còn lại một mình, nhớ tới chuyện của Vân Phi Vũ khiến tâm trí hắn nhiễu loạn, thở sâu, ngồi xuống xếp bằng, sau một canh giờ, tâm trí bắt đầu thanh tỉnh.

Cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc đành phải tự thuyết phục mình: "Chuyện của Vũ Nhi có gấp gáp cũng vô dụng. Hiện tại, việc cần phải làm là loại bỏ dư đảng của ma giáo, sau đó bắt lấy Lưu Trần. Nếu Tư Vũ Thánh đã tự mình ra tay, điều này chứng tỏ quan hệ giữa hắn và Lưu Trần không hề đơn giản, chuyện y biết chắc chắn sẽ không ít."

Đã ra quyết định, hắn lập tức lớn tiếng: "Vô Nộ."

"Có."

"Ngươi lập tức mang thủ dụ của ta tới phân đà Thủy Thiên Các trong thành, tìm quản sự Thủy Mị, kêu bọn hắn nhanh chóng điều động nhân mã, lập tức diệt trừ "Đào Hồng Liễu Lục" trong đêm nay, còn nữa, nói hắn giữ lại tính mạng của Lưu Trần, ta cần sử dụng."

"Tuân mệnh."

Sắp xếp mọi chuyện thực thỏa đáng. Tuy rằng không rõ tung tích bảo bối của mình, nhưng hắn cảm nhận được y là người phúc lớn mạng lớn, tuyệt đối sẽ không có chuyện dễ dàng biến mất như vậy.

Không trung truyền tơi tiếng sấm ầm ầm, Vân Khoảnh Dương ra khỏi phòng, nhìn bầu trời bị mây đen bao phủ, nhỏ giọng thì thào: "Vũ Nhi, đệ nhất định phải bình an…"

72. Quyển 4 - Chương 70: Đây Là Đâu?

Quyển 4: Phấn Toái

Bên tai truyền đến thanh âm 'ba ba', hai má tê rần đau đớn,Vân Phi Vũ mê mang mở mắt, đón y lại là một bàn tay chuẩn bị đánh xuống. Bản năng đưa tay ngăn lại, y lập tức hiểu được nãy giờ là bị người ta tát mấy cái, tức giận quát người nọ: "Ngươi muốn làm gì?"

"Làm gì?" Nam tử có làn da xanh xao, đôi mắt dài và nhỏ lắc cổ tay, thanh âm lộ vẻ tức giận: "Đương nhiên là đánh thức ngươi chứ sao. Ngủ như heo vậy, gọi thế nào cũng không chịu tỉnh lại, hại tay ta đau như thế này đây."

Thổi thổi bàn tay, hắn nhìn Vân Phi Vũ một lượt: "Tỉnh rồi thì nhanh chóng đứng lên làm việc. Chúng ta không thừa hơi nuôi kẻ ăn không ngồi rồi."

"Làm việc?" Vân Phi Vũ vỗ về hai má, sửng sốt.

Người nọ thấy y nửa ngày cũng không chịu nhúc nhích, tiến lên, thô lỗ bắt lấy cánh tay y, đẩy ngã lên mặt đất: "Ngươi muốn ngẩn người tới khi nào nữa. Còn không mau đi!"

"Ngươi…." Vân Phi Vũ tức giận, vừa định chửi ầm lên, nhưng trước hoàn cảnh lạ lẫm cùng nam nhân ẻo lả trước mắt khiến y không hiểu mình đang ở nơi nào, rơi vào tình trạng nào, đành phải oán hận nhịn xuống.

Hỏa nộ căng đầy bụng, nhanh chóng bò lên khỏi mặt đất, y vỗ vỗ đám bụi bám trên người, lúc này mới phát giác trên người mình không còn mặc bộ y phục cũ mà là một bộ thô sam (Y phục đơn giản, thường dành cho hạ nhân, người nghèo) màu xám. Tuy rằng có chút cũ kỹ nhưng cũng ấm áp.

Đứng thẳng, y lạnh lùng nhìn về phía người nọ: "Muốn ta làm việc cũng được, nhưng trước tiên phải trả lời ta mấy vấn đề. Nơi này là đâu? Ngươi là ai? Vì sao ta lại ở đây?"

Nam tử nhướn mày, nhìn y khinh miệt: "Một tên tiện nô như ngươi thì làm gì có tư cách hỏi những vấn đề này. Giáo chủ đại nhân không giết ngươi đã là quá nhân đạo rồi, giữ cho ngươi cái mạng chó đó, ngoan ngoãn làm việc đi."

"Giáo chủ? Cái gì giáo chủ? Ta có quen hắn sao? Vì sao hắn lại muốn giết ta?"

Dường như nam tử bắt đầu không kiên nhẫn, muốn đưa tay qua bắt lấy, lại bị Vân Phi Vũ xoay người tránh né, vậy nên hắn càng thêm tức giận, gỡ cây roi bên hông phất về phía y. Nhìn thân roi chuẩn bị đánh tới, dự cảm chẳng lành nảy lên trong lòng, y nhắm mắt lăn một vòng trên mặt đất, không ngờ lại đụng vào vật gì đó thật cứng, trước mắt tối sầm, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Nhìn Vân Phi Vũ nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích, người nọ hầm hừ chạy tới bên cạnh đá mạnh một bên sườn y, cay nghiệt nói: "Ngươi trốn này, ngươi trốn này…."

"Được rồi, muốn đẩy y tới chỗ chết sao?" Thanh âm uy nghiêm vang lên trong phòng. Một người thân mặt hoàng sam đứng bên cánh cửa, sau đó từ từ bước vào. Tuy rằng hắn ăn mặc bình thường, nhưng khí thế trên người lại vô cùng đáng sợ.

Nam tử vừa thấy người này liền vội vàng quỳ xuống: "Thuộc hạ tham kiến Hoàng hộ pháp."

"Đứng lên đi, tới xem y có sao không."

"Dạ." Tên ẻo lả vội vàng đứng dậy kiểm tra hơi thở của Vân Phi Vũ, nhìn sau đầu y, xoay người cung kính trả lời.

"Khải bẩm Hoàng hộ pháp, y bị hôn mê bất tỉnh, sợ là khi không cẩn thận đã đụng trúng đầu."

"Uhm, Vậy là tốt rồi. Tôn Lãnh, từ nay về sau, chuyện của y đều do ta lo, ngươi không được phép nhúng tay vào. Trách nhiệm của ngươi đến đây là kết thúc."

Tôn Lãnh khó hiểu nhìn hắn, kiềm chế không được liền mở miệng: "Nhưng giáo chủ đã giao cho thuộc hạ…"

"Ta biết." Người nọ ngắt lời hắn. "Giáo chủ đột nhiên thay đổi chủ ý nên phái ta tới dò xét y cẩn thận. Từ hôm nay ta cũng sẽ trở thành hạ nhân của tạp dịch viện này. Chắc ngươi cũng hiểu phải làm như thế nào chứ?"

Đáy lòng bất mãn, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ cung kính, Tôn Lãnh hướng về phía hắn thi lễ: "Thuộc hạ hiểu được, một lát nữa sẽ căn dặn bọn họ cẩn thận cái miệng của mình."

"Được rồi, ngươi lui xuống đi."

"Dạ."

Thấy Tôn Lãnh ra khỏi phòng, người nọ mới nhìn Vân Phi Vũ, nhíu mày nhỏ giọng: "Rốt cuộc ngươi là ai? Thật sự chỉ là… chỉ đơn giản là một gã nam sủng?"

Tỉnh lại lần nữa, Vân Phi Vũ phát hiện mình đang nằm trên giường, mà hai má cũng truyền tới từng đợt mát lạnh, hẳn là được thượng dược. Xoay người, y phát hiện bên giường có người mỉm cười nhìn mình, lập tức cảnh giác mà ngồi dậy.

"Ngươi là ai? Cái tên ẻo lả kia đâu?"

"Ẻo lả?" Người nọ đột nhiên cười ha hả, một lúc lâu mới có thể dừng lại, sau đó cẩn thận liếc nhìn chung quanh: "Người ngươi vừa nhắc tới là Tôn quản sự đúng chưa. Hắn bị hộ pháp đại nhân gọi đi rồi. Ta là người được phái tới chăm sóc ngươi. Ta là Hoàng Trang, gọi ta Hoàng đại ca là được."

"A… xin chào… Hoàng đại ca."

Thái độ hai người quá cách biệt khiến cho Vân Phi Vũ không biết phản ứng như thế nào, nhưng cảm giác mát lạnh trên má cùng nụ cười ôn hòa của người nọ khiến trái tim lạnh lẽo của y có chút ấm áp, không khỏi cảm động: "Hoàng đại ca, là huynh giúp ta thượng dược sao?"

Hoàng Trang nhìn gương mặt y, trêu chọc: "Gương mặt đệ xinh đẹp như vậy mà bị hủy đi… không phải rất đáng tiếc sao?"

Vân Phi Vũ ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nam nhân việc gì phải xinh đẹp chứ, thân thể rắn chắc mới là đặc điểm của nam nhân. Ta rất hâm mộ Hoàng đại ca, thoạt nhìn thật cường tráng."

"A phải không đó, những người hâm mộ đệ cũng không ít đâu."

Vân Phi Vũ cười nhạt: "Có gì tốt chứ, cũng chẳng thể đổi thành cơm mà ăn." Đang nói lại nghe tiếng 'ọc ọc' vang lên, y ngượng ngùng sờ sờ bụng, cười gượng hai tiếng.

Hoàng Trang cười, hiểu rõ, đi tới cạnh bàn bưng chiếc bát sứ lại đây: "Ăn đi."

Vân Phi Vũ cảm kích đa tạ hắn, đưa tay tiếp nhận, sau đó bắt đầu ăn. Tuy rằng chén cháo trong tay không được ngon, nhưng mùi vị cũng không đến nỗi tệ lắm, y ăn một hơi tới cạn bát lại cảm giác vẫn còn chưa no.

Y ngượng ngùng nhìn về phía Hoàng Trang, cúi đầu: "Hoàng đại ca, còn… còn cháo hay không vậy? Có thể cho ta thêm một chút không?"

Tuy rằng thân phận của y sâu xa khó lường nhưng tính tình lại thẳng thắn, hồn nhiên đáng yêu. Hoàng Trang vui vẻ lấy chiếc bát trống không trên tay y: "Chờ một chút, ta tới phòng bếp xem thử."

"A… đa tạ!"

Nhìn hắn bước ra khỏi cửa, Vân Phi Vũ thở dài, nghĩ thầm, từ lúc bước vào thế giới này, đây là lần đầu tiên biết thế nào là đói bụng, y vuốt bụng cười khổ.

Rất nhanh, Hoàng Trang bưng một bát canh tới, phía trên vẫn bốc nhiệt nóng hôi hổi: "Nhiều lắm nha, vậy nên huynh lập tức mang tới đây, nếu vẫn không đủ thì huynh lại lấy tiếp."

Vân Phi Vũ hưng phấn nhìn cái bát lớn, vội vàng nhận lấy: "Đủ rồi đủ rồi, đa tạ Hoàng đại ca!"

"Ha hả, nhanh ăn đi."

"Vâng." Vân Phi Vũ thực sự rất đói bụng, ôm lấy cái bát lớn ăn ngấu nghiến, cho tới khi đáy bát hướng lên trời, y lau miệng, cảm thấy thảo mãn, 'ợ' một tiếng.

"Ăn no sao?" Hoàng Trang lấy cái bát đặt qua một bên.

"Dạ, ăn no lắm, thật sự vô cùng đa tạ huynh, Hoàng đại ca."

Nhìn nụ cười chân thành trên mặt thiếu niên, Hoàng Trang không khỏi có chút chột dạ, bóp trán, lập tức đem cảm xúc đó đuổi đi. Ngồi xuống cạnh Vân Phi Vũ: "Đúng rồi, đệ còn chưa nói cho ta biết, đệ tên gì?"

"A……" Vân Phi Vũ ngượng ngùng nhức đầu: "Ha hả, là sơ sót của ta, lúc huynh giới thiệu tên thì ta cũng nên trả lời mới phải. Vậy hiện tại ta sẽ giới thiệu. Ta tên Kiều Phi Vũ, năm nay mười lăm tuổi. Hoàng đại ca gọi ta là Tiểu Vũ là được rồi."

"Được rồi, đệ gọi ta là đại ca, ta gọi đệ là Tiểu Vũ."

Hoàng Trang đột nhiên chuyển đề tài: "Đúng rồi, Tiểu Vũ, vì sao đệ là ở cùng với Vân gia?"

Vân Phi Vũ giật mình, bị hỏi như vậy y mới phát hiện cho tới hiện tại đã xảy ra những chuyện gì… y hoàn toàn không biết. Lúc trước, tên Tôn Lãnh kia không nói cho mình biết, vị Hoàng đại ca này nhìn qua cũng không phải người xấu, chắc là sẽ kể cho mình nghe.

Y không trả lời vấn đề của Hoàng Trang mà hỏi ngược lại: "Hoàng đại ca, huynh có thể nói cho ta biết đây là đâu không? Giáo chủ mà Tôn quản sự kia nhắc tới là ai? Vì sao hắn muốn giết ta? Còn nữa, vì sao ta mới tỉnh lại đã ở nơi này? Ta hẳn là phải ở…." Đột nhiên nhớ tới đêm hôm đó, y nín bặt.

Đêm *** loạn đó, chỉ cần nhớ lại cũng khiến y vô cùng xấu hổ. Rõ ràng là nam nhân, bị đối phương đặt dưới thân không nói, vậy mà còn giống như nữ nhân… dang rộng hai chân yêu cầu. Hiện tại nhớ lại cũng khiến y xấu hổ, không dám ngẩng đầu.

"Sao vậy? Đệ có chỗ nào không thoải mái sao?"

Hoàng Trang đưa tay sờ chán Vân Phi Vũ, y mất tự nhiên tránh đi, cười mỉa: "Không có gì, chỉ là nghĩ tới một số chuyện không vui. Hoàng đại ca, huynh có thể trả lời vấn đề của ta trước được không, đi mà!"

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của thiếu niên, Hoàng Trang thở dài: "Được rồi, những gì ta biết ta sẽ nói hết cho đệ, những gì không biết thì ta chịu, nhưng lát nữa, đệ nhớ nói vì sao lại ở chung với Vân gia, được không?"

"Ân." Vân Phi Vũ trịnh trọng gật đầu, cắn chặt răng, mong chờ nhìn về phía hắn.

73. Quyển 4 - Chương 71: Đưa Y Trở Lại

Vân Phi Vũ biết được nơi này là tổng đàn của ma giáo, mà người bắt mình tới đây chính là ma giáo giáo chủ Tư Vũ Thánh. Về phần vì sao hắn bắt mình thì Hoàng Trang cũng nói không rõ, chỉ cho y biết ma giáo cùng Vân gia xưa nay không hợp nhau, vậy nên có thể sẽ liên quan tới vấn đề này.

Nhìn thiếu niên cau mày trầm tư, Hoàng Trang quan sát y một hồi lâu mới lên tiếng: "Sở dĩ ta hỏi đệ vì sao lại quan hệ với Vân gia vì trong giáo có lời đồn, nói đệ là…."

"Là cái gì?" Thấy hắn ấp a ấp úng, Vân Phi Vũ không khỏi tò mò.

"……"

Hoàng Trang xấu hổ nhìn y, chần chờ một lúc lâu mới lấy hơi nói liền mạch: "Nói đệ là nam sủng của Vân đại thiếu gia."

"Vì sao lại cho là như vậy?" Vân Phi Vũ thốt lên hỏi lại. Tuy rằng ngoài mặt vẫn luôn tỏ bình thản, nhưng thâm tâm lại như bị ai đâm trúng, đau đớn.

"Nam sủng sao?" Y thầm cười nhạo trong lòng. "Những người đó nói cũng không sai. Trong mắt hắn, ta cũng chỉ như một gã nam sủng mà thôi. Không phải sao? Cho ăn ngon, được người ta hầu hạ cẩn thận, nhưng không có tự do, thân thể thì bị hắn đùa bỡn…"

Càng nghĩ càng cảm thấy cuộc sống của mình thực sự đau khổ: "Từ khi tới thế giới này, vốn chưa từng có một ngày được tự do. Chẳng lẽ những ngày tháng tự do bình thường mà ta mong muốn… khó như vậy sao?"

Thấy thiếu niên cúi đầu, thân thể run nhè nhẹ, Hoàng Trang không biết nên làm thế nào mới phải, ngập ngừng cả nửa ngày mới vươn tay vỗ nhẹ bờ vai y, vụng về an ủi: "Đừng để ý, ha hả, những người đó đều là nhàn rỗi quá nên nói bậy thôi. Đều là tin đồn, không cần để ý tới."

"Cáp….ha ha ha ha……" Vân Phi Vũ mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn hắn cười to, nâng tay lau khóe mắt: "Hoàng đại ca, ha ha ha ha, huynh nghĩ rằng ta đang khóc sao? Sao lại có thể như vậy chứ, ha ha ha ha…"

Nhìn bộ dạng cười lớn của thiếu niên, trong lòng nam tử cảm thấy chua sót vô cùng. Hắn không thể hiểu được, rõ ràng là đang cười, nhưng không biết vì sao trên người y lại tản ra sự bị thương sâu sắc, khiến hắn đau đớn tới tận thâm tâm.

"Đừng cười." Một tay đưa ra ôm thiếu niên vào lòng, một tay nhẹ nhàng vỗ về lưng y, nhẹ giọng thì thầm: "Đừng cười, được rồi, đừng cười…."

"Trước kia không lâu, ta cũng từng dỗ dành hắn khi hắn thương tâm như vậy. Khi đó hắn còn là một hài tử, mà hiện tại hắn đã trưởng thành, đã trải qua không ít sóng gió. Hắn… đã không còn là một tiểu hài tử hồn nhiên, hắn đã là người đứng đầu chúng giáo, nắm giữ sinh tử mỗi người. Tuy rằng trưởng thành là lẽ tất nhiên, cũng là đạo lý, nhưng không biết vì sao ta lại luôn nhớ tới hắn của ngày trước. Thiếu niên trước mắt thà cười lớn chứ không chịu rơi lệ, bộ dạng quật cường của y… thực giống hắn ngày đó."

Cái ôm ấm áp khiến Vân Phi Vũ vốn muốn tránh né, giờ phút này lại tham lam chiếm lấy hơi ấm trên người nam tử, lẳng lặng nằm trong chốc lát, sau đó xấu hổ đẩy ra: "Ta không sao đâu Hoàng đại ca, vừa rồi chỉ là có chút kích động, khiến huynh phải chê cười rồi."

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Hoàng Trang đột nhiên tỉnh ngộ, bản thân đang có nhiệm vụ, nếu lúc này mềm lòng chính là bất trung với người nọ, tuy rằng thiếu niên trước mắt mang bóng dáng của hắn, nhưng… dù sao cũng không phải hắn.

"Đúng rồi, Hoàng đại ca, huynh còn chưa trả lời, vì sao mọi người lại cho rằng ta là nam sủng của Vân Khoảnh Dương?"

Tâm tình bình ổn, Vân Phi Vũ bắt đầu tỉnh táo: "Gần đây làm sao vậy, luôn bị mấy chuyện như vậy khiến cho phiền não. Bị thượng thì cũng bị thượng rồi, có sao đâu, dù sao cũng không thể mang thai, coi như bị chó cắn cũng được. Uhm, đúng vậy, là bị chó cắn."

Cảm nhận được thiếu niên đã trấn định *** thần, Hoàng Trang cũng không tiếp tục quanh co, nói thẳng ra: "Ngày ấy, khi đệ bị mang đến đây, trên người chỉ có một chiếc áo đơn. Sợ đệ lạnh nên ta tìm một bộ y phục ấm áp thay cho đệ. Lúc ấy trong phòng khá nhiều người nhưng đều là nam nhân nên cũng không mấy bận tâm, sau khi cởi y phục của đệ liền thấy cơ thể đầy những… ha hả, mọi người ở đây không phải ai cũng là tiểu hài tử, cái loại dấu vết này, mọi người vừa thấy liền hiểu được."

Chỉ dựa vào đó? Vân Phi Vũ nâng mày, tuy rằng y không quá thông minh nhưng cũng không phải loại đầu đất, dấu hôn trên người do việc hành phòng cũng đâu phải chuyện gì đặc biệt, nhìn thấy vậy đã nghĩ người ta là nam sủng?

Y nghị hoặc nhìn nam tử một lượt, chậm rãi lên tiếng: "Hoàng đại ca, chỉ bằng vào việc ấy mà phán ta là nam sủng của người nọ không phải rất vớ vẩn sao? Cái loại dấu vết ấy, mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân cũng có thể có mà."

"A…" Hoàng Trang ngẩn người, không nghĩ tới y sẽ nói thẳng ra như vậy, gãi gãi đầu: "Ha hả, cho nên huynh mới nói là mọi người nói hươu nói vượn thôi, đệ không cần giữ trong lòng."

"Không đúng, mọi chuyện hết sức kỳ quái." Vân Phi Vũ lắc đầu. "Giáo chủ của huynh cùng Vân gia có thù oán, bắt ta tới đây có tác dụng gì? Cho dù ta là nam sủng của người nọ thật, nhưng thử nghĩ xem, lấy một

gã nam sủng làm con tin, huynh cảm thấy Vân gia sẽ để ý sao? Hơn nữa, các người chỉ vì dấu hôn trên người ta đã phán ta là nam sủng của người nọ, rất lạ, trừ phi…..”

Bất ngờ đụng phải ánh mắt trong suốt của thiếu niên đang nhìn thẳng mình, trong lòng Hoàng Trang có chút kích động, rồi lại chờ mong. Hắn muốn nghe xem rốt cuộc thiếu niên có thể đoán ra những gì.

“Khi các người thay y phục cho ta đã kiểm tra toàn bộ thân thể ta một lần, đúng không?” Thiếu niên cúi đầu: “Tuy rằng không rõ vì sao các người phải làm như vậy……”

“……”

Hoàng Trang có chút buồn bực, hắn không biết đầu óc thiếu niên trước mắt cấu tạo từ thứ gì. Nếu là người bình thường sẽ nghĩ là mình bị theo dõi, sao y lại nghĩ rằng thân thể mình bị kiểm tra chứ. Tuy nhiên… những điều y nói hoàn toàn chính xác. Tuy rằng không biết vì sao ngày ấy giáo chủ lại sai người cởi sạch y phục của y, sau đó còn nhìn chằm chằm gương mặt cùng nam căn của y, lúc nhíu mày cũng đã xem xét cơ thể y cẩn thận. Lẽ tất nhiên, hắn có thể phát hiện ra nơi tư mật ấy lại sưng đỏ không chịu nổi. Mọi người đều hiểu được vì sao nơi ấy lại biến thành như vậy.

(Nam căn: hèm, là cái ấy ấy.)

Nhớ rõ khi đó, vẻ mặt hắn tỏ ra chán ghét nên vứt bỏ y lại nơi này, hơn nữa còn ra lệnh cho Lưu quản sự ‘tiếp đón cẩn thận’, không hiểu sao lại đột nhiên đổi ý. Có điều, tâm tư của hắn trước nay đều khiến người ta không thể đoán được.

“Hoàng đại ca, ta trước sau đều không rõ, giáo chủ của các người sao lại bắt ta. Nếu có thù oán với Vân gia, không phải nên tìm hai người kia của Vân gia sao? Vì sao lại bắt ta chứ?”

Hoàng Trang cười khổ, hắn có thể nói cho thiếu niên biết là bởi vì ngày ấy không bắt được Vân Khoảnh Dương nên mới thuận tay mang y về sao? Tuy thân phận của y khiến người khác phải hoài nghi, nhưng cũng không lớn tới nỗi đích thân giáo chủ phải đi bắt người.

Kỳ thực, ngày ấy bọn họ vô cùng hưng phấn chuẩn bị đi bắt Vân Khoảnh Dương, nửa đường lại được mật thám báo rằng lão cáo già Vân Kính Thiên mò tới.

Tên cáo già kia so với nhi tử của mình thì gian sảo hơn nhiều, hơn nữa, chỉ cần nơi nào có sự xuất hiện của hắn, nhất định sẽ có một lượng lớn nhân mã đi theo. Tuy rằng quân số của bọn họ cũng không ít, nhưng không thể nắm hoàn toàn phần thắng. Không thể hy sinh giáo chúng (Người trong giáo hội, ma giáo, …giáo). Sau khi giáo chủ cân nhắc định đoạt liền hạ lệnh rút về.

Đoàn người chán ngán thất vọng theo đường cũ trở về, cũng không ngờ lại trùng hợp đến độ phát hiện một chiếc mã xa đi ra từ phía hậu viện, vừa vặn được mật thám báo lại. Bắt không được phụ tử Vân gia, vậy thì giết vài tên tiểu tốt của Vân gia giải hận cũng được, ít nhất cũng không phải đi một chuyến uổng phí, tay không trở về.

Lúc ấy tất cả mọi người đêu ôm suy nghĩ này, lập tức ra tay với người trên mã xa, nhưng mà, sự tình không đơn giản như bọn họ tưởng. Bọn họ vẫn nghĩ đó là đám chó săn bình thường của Vân gia, võ công không mấy cao cường, nếu không… Sau khi phát hiện bọn chúng khiến vài người trong giáo bị thương, lúc này mới nhận ra công phu của hai tên kia không hề tầm thường. Trong lúc hắn định ra tay, không ngờ giáo chủ lại đoạt trước, dùng ba chiêu đánh hai người bị thương. Hắn nghĩ, có lẽ giáo chủ muốn hả giận, mà hai người kia… không cần tiếp thêm một kiếm cũng chẳng sống được bao lâu.

Khi thủ hạ kiểm tra mã xa liền phát hiện có một người đang hôn mê. Chính là, khi mới liếc qua thiếu niên, giáo chủ lập tức nói một từ ‘giết’, rồi nháy mắt lại giữ lấy mã xa. Khi nhìn rõ người trong mã xa, thần sắc hắn thay đổi, một lúc lâu mới ra lệnh ‘đưa y trở về.’

74. Quyển 4 - Chương 72: Thế Sự Đa Đoan

Sau khi trở lại tổng đàn, giáo chủ lập trức sai người lột sạch y phục trên người thiếu niên. Lúc đó hắn nghĩ là vì giáo chủ thấy diện mạo của y không tồi nên mang về thu vào phòng làm nam sủng. Ai ngờ được, sau khi nhìn xong toàn bộ thân thể y, ngược lại, vẻ mặt còn tỏ ra chán ghét, lập tức ra lệnh tống y tới tạp dịch viện. Điều này thực sự khiến người ta không sao hiểu nổi.

Tạp dịch viện, tên như ý nghĩa, chính là nơi sống của hạ nhân, cũng là nơi dơ bẩn nhất, phải làm việc cực nhọc nhất, mà quản sự Tôn Lãnh của tạp dịch viện đã từng chịu qua sự hãm hại của Vân gia, bởi vậy chỉ cần những chuyện liên quan tới Vân gia đều khiến hắn thống hận. Giáo chủ đem y giao vào tay hắn, hậu quả như thế nào thì ai cũng có thể đoán được.

Chẳng qua, giáo chủ đột nhiên thay đổi chủ ý khiến mọi người rất bất ngờ, tất nhiên sẽ có người đứng ra phản đối, nhưng mệnh lệnh của giáo chủ, ai dám trực tiếp trái lời? Giáo chủ phái Hoàng Trang tới vì biết hắn cũng hận Vân gia nhưng tuyệt đối không hành đông theo cảm tính, coi như đó là cách giáo chủ tin tưởng và kỳ vọng vào hắn.

Trong lòng Hoàng Trang có chút vui vẻ, ngẩn đầu liền thấy ánh mắt nghi hoặc của Vân Phi Vũ khiến hắn không khỏi vì mình để thần trí phiêu xa mà đỏ mặt, cười gượng hai tiếng: "Kỳ thực ta cũng không biết dụng ý của giáo chủ khi bắt đệ tới đây. Dù sao ta cũng chỉ là một gã tạp dịch, rất nhiều chuyện đều do nghe ngóng mọi người bàn tán mà biết."

Vân Phi Vũ không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn thẳng vào đôi mắt hắn. Hoàng Trang nghĩ tâm tư của mình đã bị y nhìn thấu, ai ngờ, câu nói tiếp theo của y đã phủ định những gì hắn đoán.

"Hoàng đại ca, nếu không thể dùng ta làm vật trao đổi, vậy ta có thể rời khỏi nơi này không?"

"……." Hoàng Trang thất thần, hắn không thể trả lời vấn đề này. Nếu nói không thể đi, thiếu niên nhất định sẽ hỏi vì sao, lại không thể nói với y sự thật. Nếu nói có thể đi… đó không phải chuyện mà mình có thể quyết định. Hơn nữa, xem ra giáo chủ không có ý định thả y đi.

Kỳ thực hắn cũng buồn bực, nếu giáo chủ không mê luyến vẻ đẹp của thiếu niên, vậy tại sao lại luôn chấp nhất đối với chuyện của y? Nếu bởi vì y là người của Vân Khoảnh Dương, lý do này rất miễn cưỡng. Dù sao, với địa vị đại thiếu gia của Vân gia, hắn sẽ không để ý tới một gã nam sủng, chắc chắn giáo chủ cũng hiểu điều ấy, bởi người cũng dưỡng mấy chục nam nhân, nữ nhân để thị tẩm, nhưng chưa thấy người để tâm tới ai.

Nghĩ tới đây, Hoàng Trang âm thầm cười khổ. Bốn người bọn họ chăm sóc giáo chủ từ nhỏ tới lớn, thương hắn, yêu chiều hắn cũng không phải vì hắn là giáo chủ, mà vì bọn họ luôn coi hắn như đệ đệ. Trước đây không lâu, hắn vẫn hồn nhiên đáng yêu như vậy, nhưng…..

"Aiz…" Hoàng Trang khẽ thở dài.

"Hoàng đại ca, huynh là sao vậy? Câu hỏi của ta khiến huynh khó xử như vậy sao? Ha ha, cứ an tâm, ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi. Hiện tại, nếu cho ta đi, ta cũng chẳng biết phải đi tới đâu. Thứ nhất, không có tiền. Thứ hai, ta đã không còn thân nhân, căn bản không có nhà để về."

Vân Phi Vũ cúi đầu, trong lòng dâng lên một trận thương tâm. Mẫu thân qua đời gợi y nhớ tới ký ức kiếp trước, mà Bích Nha ra đi lại khiến y thêm một lần cảm thấy bản thân đã bỏ lỡ quá nhiều thứ. Mặc kệ thân phận nàng ra sao, mục đích của nàng là gì, xét đến cùng nàng chính là người đầu tiên y nhìn thấy khi tới thế giới này, nhưng cuối cùng cũng rời xa y.

"Có lẽ do ta chỉ là một u hồn lạc bước tới nơi này, chính vì vậy ta sẽ không thể có một người quan trọng đối với mình." Nghĩ cuộc đời còn lại phải sống trong cô độc khiến Vân Phi Vũ không khỏi buồn bã, nản lòng nghĩ rằng thế giới này không thể chấp nhận sự tồn tại quái dị của một người như y.

Nhìn vẻ mặt của thiếu niên liền biết y lại nghĩ tới chuyện thương tâm. Hoàng Trang đoán việc này có thể liên quan tới Vân gia, có điều, hắn hiểu được hiện tại không phải là cơ hội tốt để thăm dò, lập tức vỗ vai trấn an thiếu niên: "Nếu không có nơi nào để đi, không có việc gì để làm, vậy đệ ở lại nơi này đi. Chỉ cần làm việc tốt sẽ có cơm ăn, có chỗ ngủ, không tồi chút nào."

Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn hắn tươi cười, khẽ "ừ" một tiếng.

"Vậy thì… Hoàng đại ca, ta ở nơi này phải làm gì?"

"Tôn quản sự sẽ sắp xếp ổn thỏa."

"A… tên ẻo lả kia." Vân Phi Vũ vội vàng che miệng, nhìn ngó chung quanh, sau đó chậm rãi thở phào.

Hoàng Trang nhìn biểu hiện của y, 'hắc hắc' cười hai tiếng: "Không sao, hiện tại hắn đang bận công chuyện nên sẽ không tới nơi này. Hôm nay đệ cứ nghỉ ngơi cho tốt, dù sao cũng mới bị đụng đầu, không nên khiến nó để lại di chứng, về sau nói cho đệ cũng không muộn. Hôm nay đệ có thể nghỉ ngơi, cơm chiều ta sẽ tới gọi."

"Đa tạ Hoàng đại ca." Vân Phi Vũ gật đầu, nghĩ kỹ cũng thấy như vậy rất tốt, dựa vào chính mình để kiếm cơm so với việc bị nuôi dưỡng như nam sủng tốt hơn nhiều. Cho dù thân thể có mệt mỏi nhưng *** thần thoải mái.

Nhìn Hoàng Trang đóng cửa cẩn thận, Vân Phi Vũ cứ mặc như vậy mà nằm xuống giường, tâm trí y đang vô cùng hỗn loạn, nhân lúc này trấn tĩnh lại một chút.

Ra cửa phòng, khí thế trên người Hoàng Trang đột nhiên thay đổi, từ hiền hòa biến thành trầm ổn, những kẻ đi qua đều cung kính hướng hắn hành lễ mà hắn cũng mỉm cười đáp lại.

Nhắc tới thuộc hạ của giáo chủ, người bọn họ yêu quý nhất chính là vị Hoàng hộ pháp này.

Bọn họ chưa bao giờ gặp qua giáo chủ, chẳng qua sẽ ngẫu nhiên gặp được một, hai người trong tứ hộ pháp. Trong bốn vị hộ pháp, Hồng Viêm hộ pháp nóng tính, Lam Phong hộ pháp lạnh nhạt như băng, Bạch Cừu hộ pháp chua ngoa, chỉ có vị Hoàng hộ pháp này là tính tình ôn hòa nhất, cũng bình dị thân thiện nhất, bởi vậy tất cả mọi người đều quý mến hắn.

Sau nửa canh giờ, Hoàng Trang tới Lạc Vũ Hiên, nơi ở của Tư Vũ Thánh. Vừa đứng ở cửa chờ người bước vào thông báo lại nghe bên trong truyền tới giọng nam nhân vừa ôn nhu vừa trầm ổn: "Là Hoàng hộ pháp sao? Bước vào đi."

"Tuân mệnh." Xốc rèm cửa lên, đối diện là chiếc bình phong rộng lớn che khuất một nửa cảnh trí trong phòng. Nhìn xuyên qua bình phong có thể thấy được quang cảnh mờ nhạt. Hoàng Trang do dự xem có nên bước vào hay không, chợt nghe giọng nói kia lặp lại: "Tiến vào đây."

Hoàng Trang chần chờ một lát, tránh qua bình phong rồi bước vào trong. Bên ngoài nhìn vào sẽ thấy trong phòng là một mảnh xuân sắc kiều diễm, nhưng khi đã bước vào lại khiến người ta không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

"A… Hoàng hộ pháp cần chi phải e dè, cũng đâu phải lần đầu gặp bổn cung như vậy."

Chính xác, đây không phải lần đầu đối mặt với cảnh tượng khó xử này, chẳng qua Hoàng Trang vẫn không thể thích ứng được. Hắn thở sâu, bình tĩnh ngẩng đầu đối diện với cặp mắt phượng có thể mê hoặc chúng sinh kia, mà thiếu niên trần trụi đang dán chặt trên thân thể người nọ lại không ngừng rên rỉ.

Tư Vũ Thánh lười biếng tựa người lên nhuyễn tháp, đôi tay chơi đùa trên thân thể thiếu niên mà trong mắt lại không có lấy một tia dục vọng.

"Nói đi."

Hoàng Trang hơi cúi người tới phía trước: "Tuân mệnh."

…….

Sau thời gian uống hết một chung trà, Tư Vũ Thánh nghe hắn báo cáo xong liền nheo hai mắt lại, đẩy thiếu niên trong lòng ra, đứng thẳng dậy: "Ngươi nói y có đề cập qua là muốn đi khỏi đây?"

"Vâng." Hoàng Trang gật đầu, sau đó nói tiếp: "Nhưng sau khi nghe y nói tiếp, có vẻ y không có nơi nào để đi, cho nên vẫn quyết định ở lại đây."

"Hừ!" Tư Vũ Thánh hừ nhẹ một tiếng. "Có thể đi hay không cũng chưa tới lượt y quyết định."

Trầm tư một lát, đột nhiên vẽ lên trên gương mặt một nụ cười vô cùng ôn hòa: "Ngươi đi nói cho Tôn Lãnh, kêu hắn phải 'chăm sóc' tiểu tử kia thật tốt, khiến cho tiểu tử kia hiểu tù nhân là như thế nào, nhưng không được khiến y chết, còn nữa, không được phép đụng tới gương mặt, sau này còn phải dùng tới."

Tâm tư của người trước mắt càng lúc càng khiến người khác khó hiểu, luôn biến đổi.

Hoàng Trang âm thầm cười khổ, cũng không dám có chút dị nghị, vội vàng chắp tay hành lễ: "Thuộc hạ hiểu được, chẳng qua… đem thiếu niên kia giao cho Tôn Lãnh, vậy thuộc hạ vẫn tiếp tục ở lại nơi đó sao?"

"Phải!" Tư Vũ Thánh không hề nghĩ ngợi, lập tức trả lời: "Chỉ sợ bí mật của tiểu tử kia không hề nhỏ, ngươi phải lấy thân phận bằng hữu ở bên y, như vậy sẽ tốt hơn việc hỏi đáp suông, hơn nữa Tôn Lãnh có nhiều lúc trở lên quá đà, phải đảm bảo hắn không dùng hình phạt riêng dành cho y. Ngươi ở bên cạnh theo dõi là tốt nhất."

"Thuộc hạ đã hiểu. Thuộc hạ lập tức trở về phía kia."

"Được, ngươi lui xuống trước đi."

"Tuân mệnh."

Một chân mới bước qua cánh cửa, chợt nghe trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ thực lớn cùng thanh âm lay động kịch liệt, Hoàng Trang thở dài, lắc đầu bước ra khỏi phòng.

75. Quyển 4 - Chương 73: Hữu Kinh Vô Hiểm

Khi Vân Phi Vũ tỉnh lại, bên ngoài đã tối đen một mảnh, phía ngoài cửa sổ có chút ánh sáng, mơ hồ thấy cạnh bàn có một người đang ngồi đó. Y hoảng sợ, lập tức ngồi dậy.

"Tỉnh rồi?" Một tia ánh sáng được châm lên từ tay người nọ cùng giọng nói ôn hòa của hắn khiến Vân Phi Vũ nhất thời an tâm.

"Hoàng đại ca, huynh vẫn luôn ở đây sao?" Vân Phi Vũ đứng dậy, đi tới cạnh bàn, ngồi xuống phía đối diện. Khi nhìn chén đĩa trên mặt bàn, y không khỏi cảm động.

Hoàng Trang không trả lời y mà đem chén đĩa nhấc lên: "Nhân lúc còn nóng, đệ nhanh ăn đi. Vừa nãy định gọi đệ dậy ăn cơm, thấy đệ ngủ say nên không đánh thức. Ta ăn xong liền lấy một chút đến cho đệ. Đến đây nhanh đi, nhân lúc còn nóng."

Nhận đôi đũa, Vân Phi Vũ cúi đầu bới cơm, một dòng nước ấm áp dâng lên trong lòng khiến khóe mắt bắt đầu ướt át. Tuy rằng trước khi ngủ, y nghi ngờ người này đối xử tốt với mình là có động cơ, nhưng y tình nguyện tin tưởng hắn chỉ đơn thuần là người có tấm lòng lương thiện, không muốn nghĩ nhiều.

"Sao lại chỉ ăn cơm trắng như vậy chứ. Trương sư phụ làm đồ ăn rất ngon, đệ nếm thử xem."Hoàng Trang đem chén đĩa đẩy nhẹ tới trước mặt y.

Vân Phi Vũ liên tục gật đầu. Hiện tại, y cảm nhận được, cho dù là cơm trắng đưa tới miệng cũng trở nên ngọt ngào, ngon lành.

Không lâu sau, y ăn sạch đồ ăn. Hoàng Trang nhìn y cười thật tươi: "Thực không ngờ, trông đệ gầy như vậy mà sức ăn còn hơn cả ta."

Vân Phi Vũ ngượng ngùng gãi đầu, 'hắc hắc' cười hai tiếng. Kỳ thật thói quen ăn uống này là sau khi y tiếp quản thân thể này mới hình thành. Lúc đó, căn bản y không thể ăn nhiều như vậy, nhưng y luôn tin rằng có ăn nhiều thì cơ thể mới cao lớn, khỏe mạnh, vậy nên y chậm rãi dùng việc ăn uống cải tạo lại. Chẳng qua, thân thể chẳng trở nên cường tráng nhưng vẫn duy trì cái bộ dạng yếu đuối lúc trước, bất quá, y cảm thấy khỏe khoắn hơn trước rất nhiều.

Rất lâu, hai người không mở miệng nói chuyện. Vân Phi Vũ có chút sốt ruột, nhanh chóng thu dọn chén đĩa rồi đứng lên: "Hoàng đại ca, huynh chỉ ta biết phòng bếp ở đâu đi. Ta mang những thứ này tới đó."

"Không cần vội vàng như vậy." Hoàng Trang ngăn y lại, vẻ mặt nghiêm túc: "Tiểu Vũ, đồng ý với đại ca một chuyện."

"A? Huynh nói đi."

"Không được gây chuyện với Tôn quản sự, được không?"

"?" Vân Phi Vũ khó hiểu nhìn hắn.

"Đại ca sẽ không hại đệ, hay là… đệ không tin tưởng ta?"

"Không không không." Vân Phi Vũ liên tục xua tay. "Ta không có không tin tưởng huynh, chỉ là đột nhiên nghe huynh nói vậy nên có chút tò mò. Huynh an tâm, ta sẽ không chủ động trêu chọc hắn. Hắn sai làm chuyện gì, đệ sẽ làm chuyện đó. Nếu đã là thủ hạ của hắn, đương nhiên ta phải biết cách xử xự."

"Vậy là tốt rồi." Hoàng Trang gật đầu. Tuy rằng hiểu được thiếu niên trước mắt không phải là người kia nhưng vẫn nhịn không được mà muốn bảo vệ y, biết rằng hành động như vậy là làm trái lời người nọ, chính là… hắn không thể nhìn thiếu niên có đôi mắt trong sáng thuần khiết này vì đau khổ mà trở nên u ám.

Hắn đứng lên, thuận tay thu dọn chén đĩa trên bàn: "Đệ nghỉ sớm đi, có lẽ ngày mai sẽ phải dậy rất sớm."

"Uhm… Hoàng đại ca, để ta đưa những thứ đó tới phòng bếp đi, bắt huynh mang đến bưng đi như vậy thật không hay chút nào." Vân Phi Vũ đưa tay nhận lấy chén đĩa, không ngờ Hoàng Trang lại tránh qua một bên, nhìn y cười cười: "Không sao, ta tiện đường."

"……Nga!" Vân Phi Vũ nhìn hắn, sau đó cười sáng lạn: "Được rồi, vậy để ta tiễn huynh tới cửa."

Hoàng Trang gật đầu, ra khỏi phòng, cho tới khi cửa đóng lại, hắn mới thở dài, lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ: "Ta làm sao vậy, tự nhiên lại đi kiếm chuyện không đâu mà làm. Nếu ngày mai y nếm qua đồ ăn dành cho hạ nhân, nói không chừng sẽ nghi ngờ thân phận của ta. Aizz… Thật là tự tìm phiền toái!"

Bởi vì buổi chiều đã ngủ nhiều, tới tối, Vân Phi Vũ không sao đi chợp mắt, tới khi y vất vả tiến vào mộng đẹp lại bị tiếng 'thình thịch thình thịch' bên ngoài đánh thức.

"Dậy mau, dậy mau, qua giờ sửu rồi, còn muốn ngủ tới khi nào nữa hả. Mau đến hậu viện tập hợp, Tôn quản sự có chuyện muốn thông báo."

Nghe tiếng bước chân đi xa, Vân Phi Vũ mơ mơ màng màng bò khỏi giường. Ngồi bên giường một lúc lâu, đột nhiên nhớ tới lời người nọ vừa nói, vội vàng mặc áo, mang giầy, phủ thêm một chiếc áo khoác. Có điều… khi bước chân ra khỏi cửa y mới nhớ ra mình đâu có quen thuộc nơi này, hậu viện ở đâu y cũng chẳng biết.

Trong lòng y như có lửa đốt, sốt ruột nhìn chung quanh, đột nhiên nghe thấy một giọng nói vừa như trêu chọc lại vừa quan tâm vang lên: "Biết ngay đệ sẽ lạc đường mà."

Nghe thấy thanh âm quen thuộc này, Vân Phi Vũ sáng ngời hai mắt nhìn người đang đi tới trước mặt mình: "Hoàng đại ca, là huynh!" Cảm giác vui sướng không thể diễn tả.

Nhìn y phục y không chỉnh tề, xộc xà xộc xệch, Hoàng Trang phì cười thành tiếng, thuận tay giúp y chỉnh lại, sau đó xoay người: "Đi, ta đưa đệ tới hậu viện. Chắc Tôn quản sự quên rằng đệ không quen thuộc nơi này, nếu không hắn sẽ sai người dẫn đường cho đệ."

"Uhm." Vân Phi Vũ không phản bác. Tên Tôn quản sự kia lần đầu gặp mặt đã muốn dồn y tới chỗ chết, tuy rằng không rõ lí do, nhưng việc hôm nay rõ ràng là cố ý. Có điều, thấy Hoàng Trang không cố ý giấu diếm, mà hiện tại y cũng nghĩ "thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện." nên lập tức giả vờ hồ đồ.

Khi hai người tới hậu viện, nơi đó đã có mấy chục người tập hợp, đứng chật ních cả một khoảng không gian. Tôn Lãnh thấy Hoàng Trang và Vân Phi Vũ cùng nhau đi tới, ánh mắt nhanh chóng thu lại, khôi phục bộ dạng bình thường, không thét chói tai chửi mắng, chỉ hơi trách cứ: "Lần sau không được phép tới muộn nữa, nhanh chóng vào hàng đi."

Vân Phi Vũ nghi hoặc liếc mắt nhìnTôn Lãnh một cái, sau đó khó hiểu nhìn về phía Hoàng Trang lại thấy hắn cười cười, lôi kéo mình vào hàng. Mọi người vốn đang ầm ỹ, đột nhiên trở nên im lặng không một tiếng động.

"Khụ khụ" Tôn Lãnh ho nhẹ hai tiếng, đem tất cả sự chú ý quay về phía mình.

"Kỳ thực sáng nay triệu tập mọi người tới đây là để giới thiệu người mới, tên kia, ngươi…" Hắn chỉ chỉ về phía Vân Phi Vũ: "Ngươi tên gì, tự mình giới thiệu đi."

Nhận ra sau lưng bị người khác vỗ nhẹ, Vân Phi Vũ biết Hoàng Trang động viên mình, cảm giác lo lắng biến mất, y tiến lên phía trước, cung kính thi lễ với Tôn Lãnh, sau đó quay lại chào mọi người: "Chào mọi người, ta là Kiều Phi Vũ, từ hôm nay sẽ cùng mọi người làm việc. Nếu sau này có gì không phải, mong mọi người chỉ giáo."

Nhìn tướng mạo cùng khí chất của Vân Phi Vũ, ai cũng nghĩ y giống như một công tử danh gia vọng tộc, hơn nữa còn có tin đồn y là nam sủng của Vân đại thiếu gia khiến mọi người tò mò về y hơn là căm thù, mà hiện tại lại nghe y nói năng lễ phép khiêm tốn, tự nhiên càng không có cảm giác chán ghét. Có điều, bị Tôn Lãnh uy hiếp nên không ai dám vỗ tay hoan nghênh.

Tuy hiện tại có Hoàng hộ pháp đứng đó, nhưng ai cũng hiểu được hắn còn có công việc của mình, dù sao cũng sẽ rời đi, cho nên xét tới cùng thì vẫn không được đắc tội với Tôn Lãnh, kẻ trực tiếp lãnh đạo mình.

Mọi người có chút lạnh lùng, nhưng không vì vậy mà có thể khiến Vân Phi Vũ nản lòng. Y nhìn mọi người, lại quay sang nhìn Tôn Lãnh, vẻ mặt mờ mịt giống như không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Tôn Lãnh vốn định mượn lần tập hợp này để khiến y nhục nhã, nhưng ngay lần đầu tiên đã bị Hoàng Trang phá đám, hiện tại lại nhìn biểu hiện ngốc nghếch của Vân Phi Vũ, cơn tức giận lại càng sôi lên, thầm nghĩ: "Sao lại có tên ngu ngốc như thế này hả trời. Mọi người đã tỏ rõ thái độ xa lánh như vậy, tại sao y lại không nhận ra chứ?!"

Thực ra không phải Vân Phi Vũ không nhận ra, chẳng qua y không nghĩ rằng mình sẽ ở lại nơi này lâu, sớm hay muộn cũng phải rời khỏi, không cần phải có quan hệ thân thiết với tất cả mọi người, vậy nên thân thiết cũng tốt, mà vĩnh viễn lạnh nhạt cũng chẳng sao, do đó y cũng chẳng cần để ý tới thái độ của họ.

"Đi xuống." Tôn Lãnh không kiên nhẫn phất tay: "Giải tán, giải tán, đi làm việc đi, đừng nghĩ sẽ lười biếng được với ta. Lão Lí, tên mới tới giao cho ngươi, dẫn y đi làm việc."

"Nga" Một lão giả râu tóc bạc trắng nhưng thân thể cường tráng đi tới trước mặt Vân Phi Vũ, hờ hững nhìn y một cái: "Đi thôi."

Vân Phi Vũ quay đầu nhìn Hoàng Trang lại thấy hắn tươi cười nhìn mình, y cũng tươi cười đáp lại, sau đó lập tức đi theo lão giả.

76. Quyển 4 - Chương 74: Ngày Làm Việc Đầu Tiên

Không lâu sau, hai người tới một khu tiểu viện riêng biệt, so với con đường đèn đuốc sáng trưng, người qua lại tấp nập khi nãy thì nơi này quả thực rất u ám, lạnh lẽo, nhưng với Vân Phi Vũ mà nói, nơi làm việc thanh tịnh như vậy vẫn tốt hơn.

Lão giả đưa cho y cho y một chiếc rìu, chỉ vào một góc của tiểu viện: "Trước hừng đông phải chẻ hết đống này."

Nói xong, lập tức xoay người bỏ đi, mà Vân Phi Vũ nhìn đống củi cao như bức tường trước mắt, lặng người ngạc nhiên một lúc, sau đó lập tức bước tới phía trước, cầm lấy chiếc rìu mà bắt đầu làm việc.

Tuy rằng kiếp trước chưa từng chẻ củi lần nào nhưng y cũng thấy qua trên TV, chẳng qua những cây củi ấy rất cân xứng, còn mấy cây củi ở đây thì xiêu xiêu vẹo vẹo khiến người ta không thể xuống tay được. Cuối

cùng, y quyết định: "Mặc kệ nó, chỉ cần chẻ nhỏ ra để nhét vừa vào bếp là được rồi." Sau đó y cứ vậy mà làm.

Lão giả ở trong phòng nhỏ quan sát, thấy y từ chần chờ chuyển thành nhiệt tình làm việc, lão giả lập tức thu hồi ánh mắt, nhấc hai thùng nước lớn ở sau cánh cửa, bước ra ngoài.

Không biết đã chẻ bao lâu, trời dần sáng, Vân Phi Vũ thấy bụng mình đã bắt đầu kêu 'ùng ục', hai tay mỗi lúc một nặng, chẳng còn chút sức lực nào, nhưng y chỉ mới chẻ được một ít. Nhớ tới lời của lão giả "tới hừng đông phải chẻ xong", y nhíu mày, cũng chẳng quan tâm xem việc này có phải cố ý khó dễ mình hay không, thầm nghĩ: "Chỉ cần mình không ngừng chẻ, cứ làm cho tới khi nào xong thì thôi vậy."

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, y xoay người lại…..

"Tại sao lại chẻ được ít thế này? Quả nhiên trông được mà không dùng được." Câu nói cực kỳ chua ngoa của lão giả truyền tới tai Vân Phi Vũ, nhưng y cũng chỉ nhếch miệng, không nói một lời, xoay người tiếp tục chẻ củi.

Dường như lão giả không đoán được y sẽ phản ứng như vậy, thất thần. Trong một khoảnh khắc, khóe miệng lão giả khẽ nhếch lên thành một nụ cười mỉm, nhưng nụ cười đó cũng nhanh chóng biến mất: "Vào ăn cơm đi."

Không để tới ánh mắt kinh ngạc của thiếu niên, lão giả xoay người trở lại phòng. Vân Phi Vũ nhìn theo bóng dáng lão giả, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu, nhưng so ra thì cái bụng vẫn quan trọng nhất, y lập tức bước theo.

Cháo, bánh ngô, dưa muối, tuy rằng những món này kém xa sơn trân hải vị trước kia, nhưng hiện tại y đã đói tới mức da bụng dính da lưng nên những món ăn trước mắt chính là mỹ vị.

Bàn tay sưng phồng vừa chạm vào chén cháo nóng lập tức trở nên đau đớn, nhưng Vân Phi Vũ không quan tâm được nhiều thứ như vậy. Y ăn liền một lúc hai chén cháo, ba chiếc bánh ngô. Khi y chuẩn bị dọn dẹp chén đĩa trên bàn, lão giả liếc y một cái: "Tiếp tục chẻ củi đi."

Vân Phi Vũ dừng tay, gật đầu, xoay người bước ra khỏi phòng, mà lão giả chăm chú nhìn y, ánh mắt vừa tỏ ra hứng thú, vừa rất tò mò.

Chẻ củi suốt một ngày, ba bữa cơm đều giải quyết trong tiểu viện của lão giả. Mặc dù hương vị không ngon lành lắm nhưng đó là những thứ tự mình kiếm được nhờ sức lao động, ăn vào miệng lại đặc biệt ngọt ngào.

…….

Vừa mới tới giờ tuất, trời đã tối mịt, Vân Phi Vũ kéo cơ thể mệt mỏi trở về phòng, cả người nhũn như bùn nhão, vừa nằm lên giường đã muốn ngủ, không ngờ lại nhìn thấy Hoàng Trang.

"Sao rồi, mệt lắm đúng không?"

Hoàng Trang ngồi bên giường, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của thiếu niên, ngữ khí có chút lo lắng.

Vân Phi Vũ ngồi bên mép giường, lắc đầu, sau đó lại gật đầu. Khi Hoàng Trang đang định mở miệng, y lập tức giải thích: "Đúng là mệt chết đi được, chẳng qua…" Y vui vẻ tươi cười: "Ít nhất hiện tại ta dựa vào chính sức lao động của mình để kiếm sống, cho nên mệt cũng đáng giá."

Nhìn bộ dạng phấn nộn của thiếu niên trước mặt, Hoàng Trang nghĩ mãi cũng không hiểu vì sao y lại cảm thấy làm việc nặng còn tốt hơn được người ta nuôi dưỡng. Kỳ thực, tiểu quan quán ở Dạ Diệp quốc rất nhiều, mà các gia đình giàu có nuôi dưỡng nam sủng cũng là chuyện bình thường. Tuy rằng hắn không yêu thích nam sắc nhưng cũng không bài xích, nếu không Tư Vũ Thánh nuôi nhiều nam sủng như vậy, hắn sẽ là người đầu tiên phản đối.

Nhìn thiếu niên cười trong sáng, Hoàng Trang an tâm mỉm cười: "Đi nấu chút nước ấm mà tắm, nếu không ngày mai cơ thể đệ sẽ đau lắm đấy."

Vân Phi Vũ nghĩ một chút: "Cũng được, nơi này có nhà tắm sao?"

Hoàng Trang nhìn y đăm chiêu một lúc, lát sau mới nói: "Như vậy đi, ta làm cho đệ một chiếc mộc dũng, sau này muốn tắm rửa thì tự đun nước ấm là được."

(Mộc dũng: là một chiếc thùng gỗ lớn dùng để tắm rửa)

"Hả....như vậy sẽ rất phiền toái, hơn nữa, Hoàng đại ca, ta hỏi huynh, mỗi hạ nhân ở đây đều có phòng riêng sao?"

"Hỏi cái này làm gì? Có ai nói linh *** gì với đệ sao?" Hoàng Trang nhíu mày.

"Không phải, ta tò mò một chút thôi, bởi vì trừ bỏ ta còn có vị lão bá kia, chúng ta đều có nơi ở riêng, nhưng ta nhớ rõ là hạ nhân đều phải ngủ chung giường, vậy nên mới thắc mắc."

"Ha hả, Lí lão bá thích yên tĩnh cho nên y ở một mình, mà khi đệ tới thì phòng hạ nhân đã đầy lắm rồi, cuối cùng cấp trên đã xếp đệ ở đây. Sao nào, đệ không thích? Hay là đệ thích náo nhiệt?"

Hoàng Trang vốn tưởng thiếu niên nghe được cái gì, kỳ thực khi y tới thì phòng đâu có đầy, chẳng qua mọi người vừa nghe y có liên quan tới Vân gia, lại là một gã nam sủng nên ít nhiều cũng có chút bài xích, mà trong đó có vài tên thân tín của Tôn Lãnh kêu ca nhiều, cuối cùng hắn phải đem y bài trí tới nơi này.

"Không đâu, như vậy rất tốt. Ta vẫn luôn ở một mình, nếu nhiều người ngược lại sẽ không quen, chỉ là tò mò nên tùy tiện hỏi."

Thiếu niên thản nhiên nói như vậy, Hoàng Trang gật đầu: "Vậy thì tốt, bây giờ ta đi lấy mộc dũng cho đệ, thuận tiện đem tới chút nước ấm."

"Không cần, huynh cứ nói cho ta biết nhà bếp ở đâu, ta tự mình đi lấy nước." Vân Phi Vũ vội vàng đứng dậy.

Hoàng Trang cười ha hả: "Hiện tại đệ còn sức để đi lấy nước hả? Dù sao đệ cũng gọi ta là đại ca, còn khách khí cái gì."

Vân Phi Vũ ngượng ngùng nhìn hắn, gương mặt đỏ ửng: "Vâng, vậy hôm nay đành phải phiền huynh, đa tạ!"

Hoàng Trang tươi cười, lập tức bước ra khỏi phòng. Vân Phi Vũ nhìn theo bóng dáng hắn, khẽ thở dài, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tuy không hiểu vì sao huynh đối xử với ta tốt như vậy, nhưng ta lựa chọn tin tưởng huynh."

Tắm nước ấm quả nhiên thoài mái hơn nhiều nhưng bọt nước trên tay càng thêm đau đớn. Dường như Hoàng Trang sớm đoán được việc này nên đã đưa cho y một hộp dược cao, căn dặn y nghỉ ngơi sớm, sau đó lập tức đứng lên rời khỏi.

Thoa dược cao lên tay, Vân Phi Vũ thoải mái bước lên giường. Buổi sáng làm việc đã tiêu hao quá nhiều sức lực, vậy nên y ngủ vô cùng ngọt ngào, cho tới sáng sớm hôm sau có người tới đánh thức, y mới mơ màng rời giường.

Chuẩn bị nước sạch để rửa mặt, y đi thẳng tới tiểu viện của lão giả lại vừa vặn gặp cảnh tượng Tôn Lãnh vội vội vàng vàng, mà người nọ vừa nhìn thấy y, lập tức dừng bước.

Vân Phi Vũ khẽ cúi đầu thi lễ, đang muốn đi qua lại không ngờ bị người nọ lên tiếng quát: "Đứng lại!"

"?"

Vân Phi Vũ xoay người, khó hiểu nhìn gương mặt xanh xao của nam tử, thầm nghĩ: "Ta đâu có trêu chọc hắn, lại còn tự giác thi lễ nữa cơ mà, chẳng lẽ muốn kiếm chuyện?"

Tôn Lãnh hoài nghi nhìn y một lượt: "Hôm qua lão Lí kêu ngươi làm gì?"

"Chẻ củi." Vân Phi Vũ không nghĩ ngợi, lập tức trả lời.

"Y có nói gì không?"

"Không có."

Vân Phi Vũ có chút khó hiểu, thầm nghĩ: "Cái tên ẻo lả này làm sao vậy nhỉ? Muốn biết thì cứ hỏi thẳng lão đầu kia là được rồi, không phải y là người của hắn sao?"

Tôn Lãnh có chút lúng túng, không tin tưởng nên hỏi lại một lần: "Thật sự là y không nói gì khác?"

Vân Phi Vũ nhíu mày, suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: "Có nói mấy câu như 'chẻ củi, ăn cơm', đúng rồi, còn nói là 'trông được mà không dùng được'."

Nhớ tới câu nói kia, Vân Phi Vũ thực sự có chút không phục, thầm nghĩ: "Thân thể ta vẫn khỏe mạnh thế này cơ mà. Chẻ củi tính cái gì, nghề rèn ta còn làm được chứ nói gì thứ này."

77. Quyển 4 - Chương 75: Làm Người Khiêm Tốn

Tôn Lãnh nghe xong tựa hồ còn chưa thỏa mãn, cao giọng hỏi lại: "Chỉ có như thế?"

"Uhm." Vân Phi Vũ gật đầu.

Tôn Lãnh cẩn thận quan sát y. Hắn cực kỳ nghi ngờ những điều y vừa nói, thầm nghĩ: "Không thể nào như vậy được. Từ trước tơi nay, Lí lão đầu luôn không muốn có ai khác bên cạnh. Chính ta đã đưa người tới đây mấy lần, lần nào cũng bị y mắng xối xả rồi đuổi trở về." tuy rằng mấy tên kia đều là người do hắn cố ý xếp vào.

Bởi vì lão đầu kia quá mức thần bí, khi hắn trở thành quản sự thì ông ấy cũng đã ở tạp dịch viện. Tính tình ngang ngược không nói, có khi còn không coi quản sự như hắn ra gì. Hắn làm sao có thể nhẫn nại được. Nhưng kỳ lạ nhất chính là hắn bẩm báo lên thượng cấp, muốn đuổi lão đầu kia đi mà họ không đồng ý, ngược lại còn dạy hắn không nên quá hẹp hòi, cứ làm đúng chức trách của mình là được, chuyện của lão đầu hắn không nên quan tâm nhiều.

Nếu cấp trên đã nói như vậy, hắn cũng chỉ có thể làm theo. Dù sao chức quản sự cũng do hắn vất vả mới đạt được, không nên vì một lão đầu không chịu nghe lời mà đổ sông đổ biển.

Lần này cố ý đưa Vân Phi Vũ tới chỗ lão đầu vì muốn mượn tay ông ấy chỉnh y, nhưng không nghĩ rằng lão đầu này lại tỏ ra bình tĩnh như vậy. Hắn không khỏi nghi ngờ: "Chẳng lẽ lão đầu kia nhìn ta không vừa mắt nên muốn đối nghịch với ta? Hay mục đích lần này cũng bị nhìn thấu nên y mới như vậy?"

Sau lưng Tôn Lãnh bỗng nhiên phát lạnh, thầm nghĩ: "Rốt cuộc lão đầu kia là người như thế nào? Không chỉ có cấp trên cho y chỗ dựa, hơn nữa còn nắm rõ nhất cử nhất động của ta trong lòng bàn tay."

Nơi mình quản lý lại tồn tại một người như vậy khiến Tôn Lãnh không khỏi sợ hãi.

Nhìn tên ẻo lả trước mắt vẫn hoảng sợ, hồn vía trên mây, Vân Phi Vũ vô cùng khó hiểu, nhưng y cũng chẳng có thời gian để phí phạm, lập tức lên tiếng hỏi: "Tôn quản sự, ta có thể đi chưa?"

"Ừ, ngươi đi đi." Tôn Lãnh phất tay rồi lại đột nhiên kéo y lại, thầm nghĩ: "Lão đầu kia không chịu động thủ. Giáo chủ ra lệnh 'chăm sóc' thiếu niên này. Ta làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy chứ."

"Như vậy đi, hôm qua ngươi chẻ củi cả một ngày chắc cũng đủ dùng một thời gian. Hôm nay ngươi tới hoán tẩy phòng làm việc."

"……"

Vân Phi Vũ nhìn hắn, không nói một lời. Y biết hắn luôn tìm cách nhắm vào mình, nhưng ở dưới mái hiên nhà người ta thì không thể không cúi đầu, chần chờ một lúc liền hỏi: "Vậy còn Lí lão bá……"

Lí lão đầu vốn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của hắn, động không được mà nhổ cũng không xong. Hiện tại bị hỏi như vậy, cơn tức trong lòng nhất thời bùng nổ, chống eo nhìn về phía Vân Phi Vũ, rống lên: "Rốt cuộc ngươi có hiểu ai mới là quản sự hay không? Đừng tưởng có Hoàng hộ pháp làm chỗ dựa mà ta không dám đụng tới ngươi. Nghe rõ cho ta, lập tức tới hoán tẩy phòng, lập tức!"

“Hoàng hộ pháp là ai?”

Tôn Lãnh cả kinh, không nghĩ tới trong lúc kích động lại chính mình tiết lộ điều này.

“Đều là lỗi của tên này.” Hắn hung tợn trừng mắt Vân Phi Vũ rồi lại không tìm được lí do che dấu sai lầm của mình.

“Hoàng hộ pháp cái gì? Ta đã nói rồi, không chỉ đầu óc ngươi mới có vấn đề, đến lỗ tai cũng có vấn đề nữa đúng không. Rõ ràng ta mới là quản sự, sắp xếp ngươi làm việc ở đâu mà còn phải hỏi lão đầu kia hay sao? Ngươi muốn nhàn hạ cũng không cần phải lấy đó làm lí do.”

Đương nhiên Vân Phi Vũ hiểu được tên này đang cố ý gây sự, lửa giận trong lòng bùng cháy dữ dội. Ngay khi định thốt lên những bất mãn trong lòng, y đột nhiên nhớ tới những lời Hoàng Trang nói với mình, đầu óc nhất thời thanh tỉnh không ít, không khỏi âm thầm thở dài: “Ta làm gì có tư cách tức giận!”

“Được rồi, ta đi ngay.” Vân Phi Vũ khiêm tốn khom người, xoay người đang muốn đi lại đột nhiên dừng bước: “Tôn quản sự, có thể nói cho ta biết hoán tẩy phòng ở nơi nào không?”

“……..”

Từ ngày đầu tiên gặp mặt, Tôn Lãnh đã nhận ra thiếu niên trước mặt là thiếu gia danh giá quen được nuông chiều từ nhỏ, hắn vốn tưởng khi mình nói ra những lời này có thể kích động tâm tính thiếu gia của y, khiến y vô lễ với mình như ngày hôm đó. Nghĩ đến có thể dựa vào cớ này mà trị y, cũng không ngờ hôm nay thiếu niên nghe được lời này lại cư xử lễ phép, cách thay đổi này khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

“Tôn quản sự?”

Vân Phi Vũ nghi hoặc nhìn nam tử trước mặt, thầm nghĩ: “Sao hôm nay hắn lại hay ngẩn người như vậy? Chẳng lẽ mắc bệnh đãng trí của người già? Nhưng nhìn tuổi hắn như vậy, chắc không thể xảy ra chuyện đó đâu!”

Hai người hai suy nghĩ, Tôn Lãnh nghi hoặc đánh giá thiếu niên một lượt nhưng không tìm ra một điểm bất mãn trong ánh mắt cũng như trên gương mặt y, đành phải kêu thiếu niên đang quét dọn bên cạnh: “Ngươi dẫn y tới hoán tẩy phòng đi.” Nói xong, hắn phất tay áo rời khỏi.

Trên đường, hai người một trước một sau, thiếu niên không nói lời nào thoải mái, chẳng mấy để ý. Đang đi, thiếu niên đột nhiên dừng lại, Vân Phi Vũ mải nhìn chung quanh nên không cẩn thận đụng vào phía sau hắn, ôm mũi nhìn về phía trước.

Trước mắt là một nam nhân thân mặc cẩm trù (y phục bằng tơ lụa, gấm) màu lam lạnh lẽo đang đi tới, đám người hầu dọc hành lang đều cùi người chào hắn. Y thầm đoán người đó là một đại nhân vật.

Thiếu niên để ý tới hành động của Vân Phi Vũ, vội vàng kéo kéo tay áo y, nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn, mau cúi đầu hành lễ.”

Nghe được lời nói của người thanh niên, Vân Phi Vũ đột nhiên lấy lại *** thần, nhớ tới việc hiện tại mình cũng là người hầu trong trang viên này, không còn là ngũ tiểu thư cao quý của Vân gia, khiếm tốn một chút vẫn tốt hơn, miễn gặp phiền toái.

Chờ người nọ rời khỏi không còn thấy bóng dáng, đám người hầu đều nhẹ nhàng thở phào, Vân Phi Vũ khó hiểu hỏi thiếu niên bên cạnh: “Người đó là ai vậy?”

Thiếu niên vẫn còn sợ hãi, ánh mắt nhìn theo hướng người nọ rời đi: “Là Lam hộ pháp. Sau này nhìn thấy ngài ấy phải cẩn thận, ngàn vạn lần phải chú ý lễ tiết. Ngài ấy là người đặc biệt để ý tới cấp bậc cao thấp.”

“Nga” Vân Phi Vũ cũng nhìn theo ánh mắt của hắn. Khí thế cùng tướng mạo của hắn giống như đã gặp qua ở đâu đó?

“Đúng rồi, ngươi tên Kiều Phi Vũ đúng không?” Thiếu niên đột nhiên khoát lên vai y, bộ dạng đùa cợt giống như đã quen thân từ lâu.

“Uhm….” Vân Phi Vũ chưa kịp phản ứng, nhưng bản năng lại gật đầu trả lời.

"Ta tên là Triệu Tiểu Phi, hai người chúng ta cùng có một chữ Phi. Hay là như vậy đi, chúng ta kết bái huynh đệ. Nhìn thế nào cũng thấy ngươi nhỏ tuổi hơn ta, ngươi kêu ta một tiếng đại..." Thiếu niên đột nhiên gãi đầu: "Hắc hắc, quên mất là ngươi đã có đại ca rồi, hay là sau này ngươi gọi ta là Tiểu Phi ca, thế nào?"

Người này nhìn qua không phải kẻ xấu nhưng Vân Phi Vũ cũng đau đầu khi hắn đột nhiên nói tới chuyện kết bái. Rõ ràng mình còn chưa biết gì về hắn, hơn nữa bản thân đang bị Tôn Lãnh chú mục, chẳng lẽ hắn không sợ rước họa vào thân?

Vân Phi Vũ vốn không muốn đặt quá nhiều tình cảm ở nơi này, Hoàng Trang là ngoại lệ mà y cũng không muốn có ngoại lệ thứ hai, tâm tư hơi đổi, y mỉm cười nói với Triệu Tiểu Phi: "Được rồi, sau này ta sẽ gọi ngươi là Tiểu Phi ca, còn chuyện kết bái để sau này tính, việc quan trọng bây giờ là...đưa ta tới hoán tẩy phòng, nếu không Tôn quản sự biết chúng ta nhạn hạ đứng ở đây, hắn nhất định sẽ phát hỏa."

Nói xong thè lưỡi, nhưng Vân Phi Vũ không biết vẻ mặt này của y lại kết hợp cùng dung mạo hiện tại là cỡ nào kiều mị động lòng người.

Thấy thiếu niên đứng bất động nhìn mình tới mức xuất thần, Vân Phi Vũ khó hiểu, đẩy hắn: "Tiểu Phi ca, huynh làm sao vậy?"

"Sao?" Triệu Tiểu Phi bất giác xoa xoa khóe miệng, trong lòng cảm thán: "Khó trách Vân gia đại thiếu gia lại coi trọng y. Rõ ràng là nam nhân lại xinh đẹp như vậy, ngay cả nam nhân chỉ yêu thích nữ nhân như ta cũng thiếu chút nữa bị y đoạt mất ba hồn bảy vía. Aizzz.....May mà ta không thích nam nhân."

Xoay người, quay đầu nhìn thiếu niên nở một nụ cười, để lộ hàm răng trắng bóng: "Đi thôi!"

78. Quyển 4 - Chương 76: Chuyện Bé Xé To

Vân Phi Vũ vốn không biết hoán tẩy phòng là gì, nhưng nói chung có chữ 'tẩy' nên y đoán đây hẳn là nơi chuyên môn giặt giũ làm sạch đồ đạc gì đó, về phần tẩy cái gì, nghĩ lại thì đơn giản là y phục, khăn trải giường. Khi y vừa bước vào tiểu viện kia, những điều suy đoán nãy giờ đã được chứng thực, bởi nơi đó đầy ắp y phục....

"Tiểu Vũ, ta sẽ không vào đó cùng đệ, người quản lí nơi này là Tôn đại nương, nàng ta là thân thích với Tôn quản sự, tính tình vô cùng ngang ngược, đệ phải vô cùng cẩn thận." Triệu Tiểu Phi vừa quan sát chung quanh vừa nhỏ giọng dặn dò.

"Đa tạ!" Vân Phi Vũ gật đầu cảm kích.

Đợi Triệu Tiểu Phi rời khỏi, y vòng ra sau đống y phục, đi tới hậu viện.

Trước phòng có nhiều người đang ngồi giặt giũ, thấy Vân Phi Vũ đến cũng chỉ hờ hững liếc mắt một chút, sau đó lại cúi đầu giặt tiếp y phục trong tay.

Vân Phi Vũ thấy không ai để ý tới mình, y đành phải lên tiếng hét to: "Xin hỏi Tôn đại nương có ở đây không? Tôn quản sự nói nơi này thiếu người nên phái ta tới đây."

Không bao lâu, một nữ nhân thân thể to béo, đôi mắt nhỏ dài đi ra, nhìn nếp nhăn trên mặt bà ta, chỉ sợ ít nhất cũng đã năm mươi tuổi, nhưng trên mặt lại trang điểm lòe loẹt, thoạt nhìn thật buồn cười.

Chỉ thấy cái miệng đỏ sẫm hé ra: "Ngươi là người mới tới? Chậc chậc, da thịt mềm mại mịn màng như thế này, tin đồn quả nhiên không sai, nhìn thế nào cũng giống loại người thấp hèn lấy thân thể quyến rũ nam nhân. Xem ra tên Vân thiếu trang chủ kia có thú vui mới nên mới vứt bỏ ngươi? Hừ, ngươi tới nơi này của ta rồi thì tốt nhất nên thành thật nghe lời, nếu không...tự chịu hậu quả."

Vân Phi Vũ đứng yên không nói gì, nhưng thái độ hờ hững của y ngược lại còn chọc giận bà ta.

Chỉ thấy bà ta chỉ thẳng vào mũi y mắng chửi: "Đừng tưởng bộ dạng xinh đẹp thì rất giỏi, nếu đã rơi vào tay ta, tốt nhất nên chịu khó làm việc, không được nghĩ có thể rời khỏi nơi này."

Thấy Vân Phi Vũ vẫn không nói một lời như trước, bà ta cảm thấy có chút không thú vị, lập tức gọi tới một người: "Dẫn y tới cung tẩy phòng, chưa làm xong thì đừng hòng ăn cơm."

Bà ta chua ngoa nói xong câu đó liền lắc lắc thân thể béo tròn bước vào phòng, mà những người đang giặt y phục chung quanh đều nhìn thiếu niên, ánh mắt tràn ngập thương tiếc.

Vân Phi Vũ hơi nhíu mày, y lập tức nghĩ cung tẩy phòng kia hẳn là một nơi chẳng tốt đẹp, nhưng với thể lực của mình chắc cũng không có vấn đề gì.

Đi theo nữ nhân đang dẫn đường tới một bức tường vây, nàng chỉ vào cánh cửa đỏ sậm: "Ngươi đi vào từ nơi đó, những dụng cụ để tẩy rửa đều đặt ở bên cạnh tường. Ngươi tự mình vào đi."

Thấy nàng lập tức xoay người rời đi, Vân Phi Vũ có chút buồn bực, thầm nghĩ sao bọn họ lại không theo dõi mình, không sợ mình lười biếng? Tuy rằng làm việc thật sự rất vất vả nhưng y vẫn luôn muốn dùng đôi bàn tay để nuôi sống chính mình, ý định lười biếng đó thực sự chưa bao giờ tồn tại trong suy nghĩ của y.

Nhìn cánh cửa nhỏ màu đỏ ở phía xa, y vừa đẩy của ra liền ngửi thấy mùi hôi thối, nhìn bên trong, dưới đất trải đầy những chiếc thùng gỗ, rốt cuộc y cũng hiểu đây là nơi như thế nào, cũng biết vừa rồi nghe mọi người bên ngoài nói mùi hôi thối là chuyện gì.

Theo bản năng, y đưa tay che miệng và mũi lại nhưng mùi hôi thối vẫn theo khe hở tiến vào trong mũi, cúi đầu tìm kiếm nhưng trên người không có vật gì thừa thãi, đành phải cởi đai lưng quấn lên miệng và mũi, sau đó thắt một nút đơn giản sau đầu.

Tuy rằng hít thở có chút khó khăn nhưng ít ra cũng ngăn không ít mùi hôi. Nhìn chung quanh, y lấy chiếc thùng gỗ và bàn chải, đi tới bên giếng múc nước, bắt đầu kiếp sống tẩy bồn cầu.

Liên tiếp năm ngày, Vân Phi Vũ rửa bồn cầu sạch sẽ trong năm ngày, khi y đã bắt đầu quen với việc sinh hoạt tại nơi này, không cần che chắn miệng và mũi, hít thở cũng tự nhiên. Có điều, ngâm nước giếng năm ngày, hơn nữa tiết trời mùa đông rét lạnh, đôi bàn tay trắng nõn mịn màng của y không còn mềm mại nữa, mà che kín những vết rạn nứt, giống như bị nước sôi tróc từng lớp da.

Thức ăn ở hoán tẩy phòng thực sự không tốt lắm. Y vốn tưởng nơi của lão giả kia chẳng tốt lành, nhưng chẳng ngờ nơi này còn kém hơn. Đồ ăn ở nơi đó so với nơi này có thể gọi là mỹ vị. Chẳng qua y hiểu được, người là sắt cơm là thép, không ăn sẽ không có sức làm việc, sẽ không thể nuôi sống chính mình, vậy nên có khó ăn hơn nữa y cũng sẽ ăn sạch sẽ, không để thừa chút nào.

Năm ngày gần đây, dường như Tôn Lãnh đã quên mất sự tồn tại của y, còn nữ nhân ngày trước ra oai phủ đầu với y, sau đó cũng chẳng thèm để ý, mà cũng chẳng thấy bóng dáng Hoàng Trang ở đâu. Mặc dù có chút cô đơn nhưng nghĩ đi nghĩ lại, y cảm thấy như vậy ngược lại còn có chút thoải mái. Cứ như vậy, khi mình rời đi sẽ không phải lưu luyến.

Buổi trưa hôm đó, lại tới thời gian ăn cơm, Vân Phi Vũ cảm thấy những món này thực sự rất buồn nôn, tuy rằng không muốn đi lấy đồ ăn, nhưng không đi nhất định sẽ đói bụng, đành phải rửa sạch hai tay, đem bàn tay đầy miệng vết thương ấp bên nách, nâng bước tiến tới chính viện của hoán tẩy phòng.

"Tiểu tiện nhân nhà ngươi dám ăn cắp đồ của lão nương, xem ta đánh chết ngươi." Còn chưa tới nơi đã nghe tiếng mắng chửi thậm tệ của nữ nhân nọ, Vân Phi Vũ đã quen với chuyện này bởi mỗi ngày đều nghe bà ta mắng nhiếc người của hoán tẩy phòng. Điều này khiến người ta có cảm giác mỗi người trong hoán tẩy phòng đều là người hầu của bà ta.

Mỗi khi nhìn thấy bà ta hành hạ người khác, y chỉ có thể quay đầu lảng tránh. Tới thế giới này đã lâu, y hiểu mình chỉ là một người nhỏ bé, không có sức mạnh.

Hiện tại, y không có tự do, hơn nữa, ngoài việc là hạ nhân, hoàn cảnh y như vậy, căn bản không có tư cách thương hại người khác, có lẽ ở trong mắt những người đó, y mới là người đáng thương nhất.

Nhưng hôm nay, không hiểu tại sao y lại không quay đầu bỏ đi mà lại bước tới, khi thấy cạnh tượng kia trong viện, đầu óc y 'ầm' một tiếng, giống như có thứ gì đó nổ tung.

Ký ức kiếp trước ập tới nhanh chóng, thay thế cảnh tượng trước mắt, tiểu cô nương run rẩy nằm trên mặt đất biến thành muội muội Tiểu Đình, nữ nhân đang bị hai nam nhân to khỏe giữ chặt tay chân, khóc thê

lương biến thành bộ dạng y đứng đó, phẫn nộ nhưng vô lực, những hình ảnh đó dừng lại trước mắt y.

……

"Dừng tay!"

Vân Phi Vũ nhịn không được bèn hét lớn, biết rằng bản thân hiện tại không được gây chuyện thị phi, phải nhẫn nhịn làm việc, nhưng đầu óc không khống chế được thân thể đang vọt mạnh tới bên cạnh nữ nhân mập mạp, đoạt lấy khúc cây trên tay ả, căm tức: "Chỉ là một tiểu nha đầu thôi mà, Tôn đại nương cần gì phải hung hăng như vậy."

Xoay người nâng tiểu cô nương trên mặt đất đứng dậy, giúp nàng phủi bụi trên người: "Vì sao phải trộm đồ? Trả lại cho bà ta không phải tốt hơn sao?"

Tiểu cô nương nước mắt lưng tròng nhìn y, khuôn miệng nhỏ nhắn mấp máy lại không dám khóc.

Vân Phi Vũ khẽ thở dài: "Rốt cuộc là vì sao, muội trộm thứ gì, nói ra thì ca ca mới có thể giúp muội."

"Muội đói." Tiểu cô nương sợ hãi mở miệng, nhìn theo đầu ngón tay của nàng, Vân Phi Vũ nhìn thấy trên mặt đất là vật gì đó đen ngòm, tò mò nhặt lên mới phát hiện đó là một miếng thịt bò đã cứng ngắc. Y không khỏi bật cười, xoay người nhìn về phía nữ nhân mập mạp: "Tôn đại nương không thấy việc này là chuyện bé xé to sao, chỉ là một miếng thịt bò thừa mà thôi. Thân phận của người chắc hẳn không ăn mấy thứ này đâu."

Nữ nhân béo mập đột nhiên bị Vân Phi Vũ ngăn cản khiến cho sửng sốt, cho tới khi nghe thấy câu hỏi của y mới lấy lại *** thần, lập tức chỉ vào mũi Vân Phi Vũ mắng nhiếc: "Ngươi cho rằng ngươi là ai. Tôn Hồng Mai ta dạy dỗ người khác cũng tới phiên ngươi quản lí? Cũng không nhìn xem thân phận hiện tại của mình ra sao, một tên nam sủng bị kẻ khác vứt bỏ còn đắc ý cái gì? Hừ! Người đâu, vả miệng y hai mươi cái cho ta!"

Lúc này, hai gã nam nhân to khỏe vừa giữ chặt mẫu thân của tiểu cô nương lập tức bước tới. Nhìn hai người nam nhân to lớn trước mặt, Vân Phi Vũ kiềm chế cảm giác lo lắng trong lòng, nhanh chóng đẩy tiểu cô nương ra xa, nhìn chằm chằm hai kẻ đang nhe răng cười tiến lại gần mình, cơ thể lẫn *** thần rơi vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

79. Quyển 4 - Chương 77: Người Tốt Khó Làm

Hai nam nhân kia hùng hổ đánh tới, Vân Phi Vũ nhìn chằm chằm khoảng cách giữa hai người họ, cúi thấp người thừa cơ chui qua, sau đó nhanh chóng lẻn ra sau lưng một người, hai tay bắt lấy tay trái của hắn, dùng sức kéo mạnh ra sau đầu, chợt nghe hắn tru lên như heo bị thọc tiết.

Tên còn lại nghe tiếng kêu thảm thiết của đồng bọn liền vội vàng xoay người, thấy thiếu niên đứng phía sau đồng bọn, hắn lập tức giương nanh múa vuốt chụp tới, cũng không ngờ tên kia lại đột nhiên đánh về phía mình, chỉ nghe "thịch" một tiếng, hai tên đồng thời ôm đầu ngồi trên mặt đất.

Vân Phi Vũ mỉm cười, lúc trước còn lo lắng hai tên kia biết võ công sẽ khó đối phó, nhưng hiện tại, xem ra bọn chúng chỉ cậy sức mạnh. Tuy rằng thân thể gầy yếu hiện tại khiến y không vừa lòng cho lắm, nhưng dùng kỹ xảo đối phó với hai tên này cũng không thành vấn đề.

"Hai tên ngu ngốc các ngươi, mau đứng dậy cho lão nương. Ta không tin hôm nay ta không trị được tên tiểu tiện nhân này. Đứng lên cho ta, mau đứng lên cho ta." Nữ nhân mập mạp thấy hai gã nam nhân to lớn ngã trên mặt đất liền tức giận không thôi, vừa đấm vừa đá bọn hắn.

Hai người cuống quít bò khỏi mặt đất lại phát hiện thiếu niên đã biến mất không chút dấu vết. Theo tiếng quát của nữ nhân mập mạp, bọn hắn nhìn thấy thiếu niên ở cạnh bồn giặt y phục cách đó không xa, trong tay cầm chày gỗ, miệng cười tủm tỉm nhìn mình.

"Tiểu tử, đừng kiêu ngạo, ngươi cho rằng cây chày gỗ nho nhỏ đó có thể khiến hai huynh đệ chúng ta bị thương hay sao? Chẳng qua vừa nãy sơ ý nên cho ngươi chui qua khe hở, hiện tại xem ngươi chốn được chỗ nào."

Thấy hai gã nam nhân to khỏe không chút do dự chạy tới chỗ mình, Vân Phi Vũ nhắm mắt hít thở thật sâu. Khi y đột nhiên mở mắt, trong mắt thoáng hiện một tia sáng sắc bén.

Sợ thiếu niên lại giở trò cũ, hai gã nam nhân liếc nhau, đổi thành một người đánh tới, tên còn lại lặng lẽ luồn tới phía sau y.

"Cẩn thận!"

Thanh âm trong trẻo lại tràn ngập lo lắng, Vân Phi Vũ cong lên khóe môi, tuy rằng rất muốn đa tạ tiểu cô nương nhưng tình thế trước mắt khiến y không thể phân tâm. Dù sao lấy một chọi hai, thân hình cùng sức lực cách biệt quá lớn, vậy nên y phải hết sức tập trung.

Dư quang nơi khóe mắt thoáng hiện lên, y nhìn về phía nam nhân trước mắt rồi nở nụ cười quỷ dị, y biết, người phía sau cũng đang tiến tới.

Tuy rằng bước chân người phía sau cũng rất nhẹ nhàng, nhưng người chưa luyện qua nội công, dù cẩn thận tới đâu cũng sẽ phát ra tiếng động, lẳng lặng nghe, nhìn nam nhân phía trước giả bộ đánh tới, y lập tức xoay người ngồi xổm xuống, sau đó hai tay vung mạnh chiếc chày gỗ, dùng hết sức lực quét về phía sau.

"A……!" Theo tiếng hét thảm thiết, nam nhân bị đánh trúng cẳng chân ngã gục về phía trước. Vân Phi Vũ lập tức lăn một vòng, sau đó phủi tro bụi trên người, chậm rãi đứng lên, mỉm cười nhìn bọn chúng ngã chồng lên nhau. Một gậy vừa rồi y đã dồn toàn bộ sức lực vào đó, gã nam nhân bị đạp trúng cẳng chân, chỉ sợ phải rất lâu mới có thể đứng lên.

"Hai người các ngươi đúng là đồ con lợn, phế vật, lão nương nuôi các ngươi có ích lợi gì, đúng là lãng phí lương thực, ngay cả một tên tiểu tiện nhân cũng không bắt được. Nhanh đứng lên cho ta, nghe thấy không, còn nằm trên mặt đất làm gì, đứng lên bắt lấy tên tiểu tiện nhân kia cho ta!"

Nữ nhân mập mạp rống giận tới khàn cả tiếng. Ngày thường bà ta vẫn quen mang theo hai người kia quản lí hoán tẩy phòng, làm sao có chuyện chấp nhận để người ta khiêu chiến quyền uy của mình, vậy mà hiện tại lại bị tên nam sủng mà mình căm ghét nhất đùa bỡn, điều này càng khiến bà ta giận giữ, không sao kiềm chế được, chỉ hận không thể bắt lấy y mà ăn tươi nuốt sống để giải mối hận trong lòng.

Hai gã nam nhân kia thân hình đều cao lớn như nhau, nam nhân bị thương căn bản đau đến nỗi không thể cử động, mà người bị hắn đè dưới thân cũng không sao đẩy kẻ đang đè nặng trên người, trầm giọng rít gào: "Chưa chết thì mau đứng lên cho lão tử, ngươi muốn đè chết lão tử có phải không!"

Tuy biết rằng không nên, nhưng nhìn hai người đang nằm trên mặt đất, Vân Phi Vũ thực sự cảm thấy rất buồn cười. Tình cảnh này đột nhiên khiến y nhớ tới chuyện không vui, lập tức nổi giận, âm thầm phỉ nhổ, không khỏi suy nghĩ: "Tên hỗn đản kia dám làm chuyện đó với ta, nhất định ta sẽ trả lại gấp bội!"

Tuy nghĩ như vậy, nhưng y hiểu được, nếu thực sự gặp lại người nọ, chỉ sợ trốn còn không kịp, sao lại ngu ngốc đưa thân tới tận cửa…

Ngay khi Vân Phi Vũ đang thất thần liền nghe được tiếng bước chân tới gần, y cảnh giác nhìn sang bên cạnh, thì ra là mẫu thân của tiểu cô nương kia, đang muốn cười với nàng, cũng không ngờ bị một gậy đập vào đầu. Cảm nhận được một dòng nhiệt lưu từ trên đầu trượt xuống, đầu óc 'ong ong' vang động, trước khi ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh, y nhìn thấy phụ nhân quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu, khóc nức nở, đảo mắt một chút lại nhìn thấy tiểu cô nương bị nữ nhân mập mạp kia bóp cổ, gương mặt nhỏ nhắn phủ đầy nước mắt, mà gương mặt bà ta lại lộ rõ vẻ đắc ý, ác độc tươi cười.

Trước mắt tối sầm, cuối cùng, y chỉ khẽ thở dài trong lòng, "Cứ như vậy… đã kết thúc rồi sao?"

Trong Lạc Vũ hiên, Tư Vũ Thánh cúi đầu thưởng thức chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái, không nóng không lạnh hỏi một câu: "Ngươi nói phân bộ ở Cổ Xuyên thành không còn người nào sống sót nên không thể tra ra là ai làm?"

"Đúng vậy." Hoàng Trang hơi cúi người tới phía trước, vẻ mặt cung kính.

"Hừ! Trừ Vân gia thì còn có thể là ai. Không phải tên tiểu tử họ Vân kia ở Cổ Xuyên thành hay sao?" Tư Vũ Thánh ngẩng đầu, đột nhiên nở nụ cười quyến rũ: "Hắn cũng có gan đó chứ, biết rõ tình nhân ở trong tay ta vậy mà còn dám khiêu khích, chẳng lẽ không sợ ta một đao làm thịt thiếu niên kia rồi trả về cho hắn một cỗ thi thể hay sao?"

Hoàng Trang thoáng ngẩn người: "Sao hắn có thể biết được? Không phải hai người kia đã bị giáo chủ…."

"Hai tên kia chưa chết, khi so chiêu với bọn hắn ta mới biết chúng là con rối mà Vân gia nhiều năm nghiên cứu rồi chế tạo thành, sẽ không dễ dàng chết như vậy."

Dường như biết được nghi vấn trong lòng của Hoàng Trang, hắn lập tức nói tiếp: "Bởi vì giết hai tên không có tình cảm, không có suy nghĩ khiến ta không có cảm giác giành được phần thắng, hơn nữa, bọn chúng sống trên đời này chính là chịu tội, vậy nên……"

Nhìn nụ cười lạnh lùng trên gương mặt Tư Vũ Thánh, Hoàng Trang không khỏi rùng mình: "Đây… có thật là thiếu niên hồn nhiên đã từng gọi ta là ca ca hay không? Hiện tại, ta đã không thể tìm thấy một chút hình ảnh trước kia của hắn."

"Sao, cảm thấy ta rất tàn nhẫn?" Tư Vũ Thánh nâng mày nhìn nam nhân trước mắt.

"Thuộc hạ không dám, chẳng qua… thuộc hạ có chút nghi vấn."

"Ngươi nói."

"Nếu bọn chúng đã biết Kiều Phi Vũ ở trong tay chúng ta, vì sao lại không hề bận tâm mà diệt trừ hoàn toàn phân bộ của chúng ta? Chẳng lẽ hắn không quan tâm tới sự sống chết của thiếu niên kia sao?"

"Ha ha ha" Tư Vũ Thánh cười ha hả, "Hoàng hộ pháp, ngươi thật sự là càng lớn tuổi, suy nghĩ càng trở nên ngây. Ngươi thực sự cho rằng tên tiểu tử họ Vân kia sẽ vì một gã nam sủng mà buông tha cơ hội làm suy yếu thế lực của chúng ta? Chỉ sợ khi phụ mẫu của hắn nằm trong tay ta, hắn cũng sẽ không quan tâm, đây là Vân gia, hiểu chưa? Muốn nói lạnh lùng tàn nhẫn, trong thiên hạ không ai có thể so bì với Vân gia."

Hoàng Trang thả lỏng tâm trạng, hắn biết thiếu chủ vẫn chưa có ý định giết thiếu niên.

"An tâm, y vẫn còn có chút hữu dụng đối với ta, tạm thời ta sẽ không giết y."

Tư Vũ Thánh đột nhiên mở miệng, Hoàng Trang vội vàng quỳ xuống: "Thuộc hạ đáng chết, không nên vọng tưởng phỏng đoán tâm ý của giáo chủ, thỉnh giáo chủ trừng phạt."

"Đứng lên đi, hiện tại tạm thời tha cho ngươi, nhớ kỹ, sau này không được phép tái phạm."

"Tuân mệnh." Khi Hoàng Trang đứng dậy, hắn phát giác y phục sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi, dán chặt trên người lạnh lẽo khó chịu.

"Khải bẩm giáo chủ, thuộc hạ vẫn không rõ, nếu dùng thiếu niên kia để uy hiếp Vân Khoảnh Dương là vô dụng, vậy tại sao trước kia người vẫn đem y trở về?" Vấn đề này vẫn luẩn quẩn trong lòng Hoàng Trang từ lâu, tuy biết rằng không nên nghi ngờ quyết định của giáo chủ, nhưng sự mâu thuẫn này vẫn khiến hắn không thể không lo lắng tới sự an nguy của thiếu niên.

"Biết vì sao ta lại phái ngươi tới Cổ Xuyên thành không?" Tư Vũ Thánh không trả lời vấn đề của hắn, mà lạnh nhạt hỏi lại.

"……"Hoàng Trang giật mình, "Thuộc hạ là hộ pháp của giáo chủ, đương nhiên phải nghe theo mệnh lệnh của giáo chủ."

Tư Vũ Thánh khẽ cười thành tiếng: "Ta không có ý đó, ta là nói, rõ ràng tứ đại hộ pháp đang ở tổng đàn đều rất nhàn hạ, ta lại chỉ phái ngươi tới đó, mà ngươi còn đang mang nhiệm vụ trong người, không phải sao?"

Hoàng Trang trầm tư một lát, cúi đầu khiêm tốn nói: "Thuộc hạ không biết, thỉnh giáo chủ nói rõ."

"Hừ, đừng tưởng ngươi âm thầm giúp đỡ thiếu niên kia, cãi lại mệnh lệnh của ta mà ta không biết. Lần này phái ngươi ta ngoài chính là cho ngươi cơ hội bình ổn lại *** thần, không bị sự tình trước mắt khiến cho mê

muội. Ta thật không nghĩ tới, ngươi trở về vẫn đâu đóng đó, quả thực khiến ta thất vọng." Tư Vũ Thánh đột nhiên thay đổi sắc mặt, đôi mắt nhìn Hoàng Trang lạnh như băng, không có lấy một tia độ ấm.

Hoàng Trang vừa nghe những lời này, tâm tư trầm xuống, trong lòng lại không ngừng chua sót, hai chân đang định quỳ xuống lại nghe từ cửa truyền tới thanh âm "Báo"

Chỉ thấy người trước mắt đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng tới trước tấm bình phong, "Nói!"

80. Quyển 4 - Chương 78: Chân Tướng Mọi Chuyện

"Bẩm giáo chủ, hoán tẩy phòng xảy ra chuyện không may!"

Sắc mặt Tư Vũ Thánh trở nên băng lạnh, người kia là kẻ hắn phái đi âm thầm giám thị Kiều Phi Vũ, nói hoán tẩy phòng xảy ra chuyện không may, hay đúng hơn là tiểu tử kia gặp chuyện. Hắn không khỏi bực bội, là kẻ nào có lá gan lớn như vậy, dám cãi lại mệnh lệnh của hắn. Không phải đã truyền lệnh chỉ có thể lăng nhục y, không được phép ẩu đả sao?

Không hề nghĩ ngợi liền đi tới cạnh bàn, nhấc chiếc mặt nạ màu bạc đeo lên mặt, quay sang nói với Hoàng Trang: "Đi theo ta." Sau đó lập tức bước ra phía cửa.

Hoàng Trang không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng mệnh lệnh của giáo chủ đương nhiên phải tuân theo, hắn lập tức đuổi kịp, nhưng mới bước ra khỏi cửa liền nghe người nọ nói tiếp: "Theo sát!"

Nói xong, chỉ thấy người nọ nhảy lên đỉnh lầu các, nháy mắt đã phi thân đi xa.

"Chuyện gì cấp bách tới nỗi phải dùng tới cả khinh công?" Hoàng Trang không khỏi nghi hoặc nhưng vẫn không ngừng động tác, phi thân mấy bước đuổi theo người phía trước, nhìn bóng dáng lợi kiếm của người nọ từ phía xa, trong lòng dần dâng lên cảm giác bất an.

Khi hai người tới được hoán tẩy phòng liền thấy một trận hỗn loạn. Một đám phụ nhân chen chúc nhau, sợ hãi nhìn gã nam nhân to lớn cùng một nữ nhân béo mập đánh đập thiếu niên trên mặt đất. Dường như thiếu niên đã mất đi tri giác, nhưng trận mưa quyền cước vẫn không ngừng giáng xuống thân thể mỏng manh của y.

Đầu óc Hoàng Trang trống rỗng, chỉ muốn huy chưởng đánh tới hai tên kia, lại không ngờ người nọ so ra còn nhanh hơn mình. Tư Vũ Thánh dùng một chưởng đánh bay hai người, huyết vụ đầy trời, hai người nhanh chóng đứt hơi, chết. Cảnh tượng trước mắt khiến đám phụ nhân trong viện thét chói tai, kêu khóc thảm thiết.

"Hoàng hộ pháp, lập tức kêu đám phụ nhân kia câm miệng, còn làm ồn thì giết sạch!"

Tâm tình hiện tại của Tư Vũ Thánh cực kém, hắn đi tới cạnh thiếu niên, ngồi xổm xuống đưa ngón tay tới cạnh mũi y, cảm nhận được hơi thở, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, sau đó ôm lấy thiếu niên hướng sang khoảng không bên cạnh nói nhỏ vài câu: "Lập tức đưa y tới nơi của Lí lão trị liệu, không được có sơ sót."

"Dạ." Một gã hắc y nhân bỗng nhiên xuất hiện, trên mặt không chút biểu cảm, đưa tay tiếp nhận thiếu niên liền biến mất trước mặt mọi người.

Hoàng Trang biết người nọ là ám vệ bên người Tư Vũ Thánh, bình thường rất ít lộ diện, xem ra giáo chủ thật sự không muốn lấy tính mạng của thiếu niên, hắn rốt cuộc yên lòng.

Chúng phụ nhân hoảng sợ nhìn hai người trước mắt, Hoàng hộ pháp thì có một số người có thể nhận ra, còn người mang mặt nạ màu bạc kia, tuy rằng không thấy rõ mặt, nhưng trên người hắn toát ra từng trận lãnh ý cùng uy hiếp khiến cho mọi người vô thức lùi ra sau từng bước.

Hoàng Trang nhìn về phía Tư Vũ Thánh, thấy giáo chủ nhìn mình gật đầu, hắn lập tức thanh cổ họng, mỉm cười hỏi mọi người: "Không biết vị đại thẩm này có đồng ý nói cho tại hạ, rốt cuộc nơi này xảy ra chuyện gì?"

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy ai lên tiếng, những người này đều giống như chim sợ cành cong lùi vào một góc, mở to đôi mắt hoảng sợ nhìn hai người. Thấy các nàng như vậy, Hoàng Trang không khỏi âm thầm cười khổ, xem ra vừa rồi động tĩnh quá lớn, những người này đều bị sợ hãi.

Hắn quay lại phía Tư Vũ Thánh, khẽ khom người: "Giáo chủ, có lẽ phải chờ một thời gian nữa. Hiện tại các nàng đều đang hốt hoảng, chỉ sợ ngay cả nói cũng không được."

Tư Vũ Thánh cúi đầu trầm tư, kỹ thực chân tướng ra sao hắn cũng chẳng quan tâm, kẻ không nghe mệnh lệnh của mình, kết cục chỉ có một chữ 'chết'. Chính là mấy ngày liên tiếp nhận được mật báo của người được phái đi giám thị khiến hắn nảy sinh lòng hiếu kỳ đối với thiếu niên.

Rõ ràng da thịt mềm mại mịn màng, bộ dạng giống như được nuông chiều từ nhỏ lại làm việc chăm chỉ không than một tiếng, chịu mệt nhọc chẻ củi, hơn nữa, theo tin tức từ Lí Lam Phong, Lí lão tử dường như cũng có chút hứng thú với thiếu niên. Điều này càng khiến hắn chú ý tới thiếu niên, muốn biết tất cả những chuyện xảy ra bên cạnh y.

Tư Vũ Thánh nhìn đám phụ nhân, thấy các nàng đều lộ vẻ sợ hãi, ngẫm lại thấy Hoàng Trang nói cũng có lý, đang chuẩn bị đồng ý với thỉnh cầu của hắn lại không ngờ một giọng nói thanh thúy, non nớt vang lên đúng lúc.

"Nương, buông, buông ra, con muốn nhìn xem đại ca ca như thế nào."

"Đại ca ca?" Tư Vũ Thánh cùng Hoàng Trang liếc nhau, hai người đồng thời liên tưởng tới thiếu niên.

"Buông ra đi nương, đại ca ca giúp chúng ta, chúng ta không thể lấy oán trả ân như vậy. Đây không phải những lời người vẫn dạy con hay sao. Vì sao hôm nay người lại làm như vậy. Con… con ghét nương…."

Theo thanh âm, hai người đi qua đỉnh đầu mọi người liền thấy trước sân nhỏ có một phụ nhân cùng một tiểu cô nương ước chừng tám, chín tuổi đang khắc khẩu, dằng co không ngừng.

"Hoàng hộ pháp, đem hai người kia tới Lạc Vũ Hiên, ta muốn tự mình tra vấn."

"Vâng." Hoàng hộ pháp chắp tay lĩnh mệnh.

Tiến về trước từng bước, Tư Vũ Thánh nhìn quét một vòng, thấy trên mặt đất hai cỗ thi thể cùng một nam nhân khác, hắn chán ghét nhíu mày, tiếp theo hạ lệnh: "Truyền lệnh xuống dưới, đem ba người trên mặt đất lập tức xử lí, những kẻ liên quan tới bọn chúng cũng giết sạch cho ta. Ta không cần đám cẩu không nghe lời."

Hoàng Trang không khỏi kinh hãi, nữ nhân mập mạp kia là thân thích của Tôn Lãnh. Từ khi Tôn Lãnh lên làm quản sự, hắn đã đem không ít thân thích cùng người quen tiến vào, có thể nói là một người thành tiên, gà chó thăng thiên. Hai người này quả thực đáng giết, nhưng những người khác…

Nhìn không thấu biểu hiện trên mặt của Tư Vũ Thánh hiện tại, nhưng theo hơi thở trên người hắn cũng có thể nhận ra tâm trạng của hắn cực kì xấu, vẫn là không nên đụng chạm.

"Dạ, thuộc hạ tuân mệnh."

Chờ Tư Vũ Thánh đi rồi, Hoàng Trang lâu mồ hôi trên trán, nhớ lại khi mình mười sáu tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, khi đó hắn mới chín tuổi, hồn nhiên xinh đẹp giống như tiên đồng trên trời, vậy mà hiện tại…

……

Trong tiểu viện độc lập hẻo lánh, nơi đó chất đầy củi gỗ cùng nhiều loại rỏ, sàng đan hình tròn. Chỉ thấy một người thân mặc y phục xanh nhạt, đeo mặt nạ màu bạc, phiêu phiêu phi thân vào nơi đó, khi hắn đáp xuống đất, một lão giả mặc y phục thô sơ từ trong phòng bước ra, chắp tay thi lễ: "Thuộc hạ Lí Sầm cung nghênh giáo chủ, không tiếp đón người từ xa, thỉnh giáo chủ lượng thứ."

"Lí trưởng lão không cần đa lễ. Ngài ẩn cư như vậy, đáng lẽ ta không nên đường đột quấy rầy, chính là mọi chuyện xảy ra rất bất ngờ, mà Lam Phong lại bị ta phái ra ngoài, cho nên chỉ có thể mời ngài ra tay, thật sự có lỗi!" Tư Vũ Thánh tháo mặt nạ xuống, vẻ mặt áy náy nhìn lão giả.

Lí Sầm *** tế đánh giá hắn một lượt cẩn thận, sau đó khẽ thở dài: "Ngươi trưởng thành rồi!"

Đảo mắt lại khôi phục thái độ bình thường, gương mặt lạnh như băng: "Giáo chủ tới chắc hẳn là muốn biết thương thế của thiếu niên kia. Vậy mời người theo ta vào trong."

Lí gia phụ tử quả nhiên là cùng một khuôn mẫu khắc ra, Tư Vũ Thánh không khỏi bật cười, lắc đầu, theo sát lão giả tiến vào trong phòng.

Trên chiếc giường cũng không lớn lắm, thiếu niên im lặng nằm đó, xem ra ngoại thương trên người đều đã được xử lí tốt, chính là không biết nội thương như thế nào. Hắn nhìn về phía lão giả.

Lí Sầm trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng: "Người đả thương y không phải kẻ tập võ công, nếu không mạng nhỏ của y khó giữ được. Thân thể của y vốn mắc hàn khí, bởi vậy so với người thường có chút yếu ớt, trừ bỏ những vết thương bầm tím trên người, cũng chỉ gãy hai chiếc xương sườn, coi như vận khí cũng không tồi, tĩnh dưỡng một thời gian ngắn sẽ hồi phục lại."

Dừng một chút, Lí Sầm chuyển đổi ngữ khí, ngưng trọng nói: "Nhưng hàn khí trong người y có xu hướng tăng thêm, hẳn là gần đây thường xuyên chịu lạnh, hơn nữa dinh dưỡng không đủ. Tuy bề ngoài có chút gầy, sắc mặt cũng chỉ kém đi một chút, nhưng nếu tiếp tục tình trạng này, chỉ sợ y sẽ hoàn toàn suy yếu. Khi hàn khí hoàn toàn xâm nhập vào phổi, đó chính là lúc y cầm chắc cái chết."

"Thực sự nghiêm trọng như vậy sao?" Tư Vũ Thánh nhìn thiếu niên trên giường, sau đó nhìn sang lão giả: "Hàn khí trong người y là từ đâu mà có? Chẳng lẽ là bẩm sinh?"

"Không! Rất ít người bẩm sinh đã nhiễm hàn khí." Lí Sầm nhíu mày: "Ta đã thay y kiểm tra mạch tượng, lại nhìn miệng vết thương trên người y. Tuy rằng những sẹo giăng khắp ngực y rất mờ, nhưng đại khái là tạo thành trong hai tháng gần đây, xem hình dạng vết thương, chắc hẳn là tiên hình (đánh bằng roi), vậy nên ta đoán chắc chắn y nằm trên mặt đất đại lao bị người ta quất từng roi, sau đó bị giam giữ một thời gian, chính là lúc đó đã nhiễm hàn khí."

Gần nhất, trong vòng hai tháng mới xảy ra chuyện này. Điều đó khiến Tư Vũ Thánh không khỏi nhớ tới Vân Khoảnh Dương: "Chẳng lẽ người kia đã từng dụng hình với y, nhưng là vì lí do gì, không phải bọn họ là tình nhân sao? Chẳng lẽ thực sự là do tên tiểu tử họ Vân kia bức ép y?" Hắn nhìn thiếu niên đang mê man trên giường, mày nhíu chặt.

81. Quyển 4 - Chương 79: Lưu Trần Trở Về

Ngày đó bắt được thiếu niên lại phát hiện bộ dạng quả thực rất giống Vân gia ngũ tiểu thư, vậy nên tạm thời lưu lại tính mạng y. Sau khi trở lại tổng đàn liền cho người cởi y phục của y để xác nhận, chứng thật y là nam nhi, vốn định thủ tiêu, cũng không ngờ phát hiện dấu vết đáng chú ý trên người y, hắn không khỏi liên tưởng có thể do Vân Khoảnh Dương yêu thích muội muội của mình, sau đó biến thiếu niên này thành thế thân của nàng. Nói qua cũng phải nói lại, tên tiểu tử họ Vân kia hẳn sẽ để ý thiếu niên bởi hắn thích gương mặt của y. Tư Vũ Thánh đoán chắc như vậy.

Giữ lại tính mạng của thiếu niên, mục đích chính là xem vị trí của y trong lòng Vân Khoảnh Dương nhiều hay ít, sau đó lợi dụng. Nhưng Vân gia cuối cùng vẫn là Vân gia, trước sau như một, tất cả đều lãnh khốc vô tình. Tuy rằng thiếu niên đã mất giá trị sử dụng, nhưng qua mấy ngày giám sát, hắn lại nổi lên tính hiếu kỳ, quan tâm tới y.

Thiếu niên này có bề ngoài và nội tâm cực độ không tương xứng, nhất cử nhất động đều giống như đang hấp dẫn hắn đi thăm dò, khiến cho hắn không thể kiềm chế, muốn hiểu biết về y càng nhiều, muốn biết hết thảy về y.....

Tư Vũ Thánh tự đắm chìm trong những suy nghĩ của mình. Lí Sầm thấy hắn nửa ngày không nói lời nào, đành phải lên tiếng hỏi: "Không biết giáo chủ là muốn tạm thời chữa khỏi cho y, hay muốn y sống lâu hơn một chút?"

"Nói vậy là sao?" Hắn lấy lại *** thần, hai mắt sáng ngời nhìn về phía lão giả.

"Tạm thời chữa khỏi cho y, vậy tĩnh dưỡng một thời gian ngắn là được. Nếu muốn y sống lâu hơn, vậy thứ nhất phải bồi bổ và điều trị nội khí, thứ hai cần phải khiến cho y hạn chế tiếp xúc hàn vật, ví dụ nước giếng. Hiện tại là mùa đông, dưới đất tích tụ rất nhiều hàn khí, mà nước giếng lấy từ sâu trong lòng đất, hàn khí quá nặng, vậy nên, sinh tử của y tùy giáo chủ định đoạt."

Tư Vũ Thánh chọn mi nhìn về phía lão giả, nhưng gương mặt y cứng ngắc, không nhìn thấy một tia dao động, hắn không khỏi cười nói: "Kì thật chẳng phải Lí lão đã biết trước đáp án sao. Ta đưa y tới nới này, tất nhiên không muốn y chết. Nếu chữa khỏi không tới vài ngày lại mắc bệnh rồi chết, như vậy sẽ không thú vị, hơn nữa..." Hắn *** quái nháy mắt mấy cái: "Theo như Lam Phong nói, ta biết Lí lão cũng có hứng thú với y, cho dù ta không đồng ý, nhất định ngài cũng sẽ chữa khỏi cho y."

Lí Sầm có chút thất thần, gương mặt nhiều năm lạnh lùng bỗng dãn ra đôi chút, cười mắng: "Tiểu tử ngươi vẫn bướng bỉnh ranh ma như trước, nhưng thực khiến lão già này vui vẻ."

Đảo mắt lại nghiêm mặt: "Giáo chủ nói đúng, đích xác ta có thiện cảm với tên tiểu tử này, bởi vì tính tình của y rất hợp với ta. Tuy rằng rất muốn chữa khỏi cho y, nhưng nếu giáo chủ phản dối, thuộc hạ sẽ không cãi lời."

Nghe xong câu trả lời này, Tư Vũ Thánh than nhẹ một tiếng: "Lí lão, ngài nên hiểu ta vẫn luôn coi ngài là trưởng bối, vậy nên những điều ngài yêu cầu ta nhất định sẽ không từ chối, hơn nữa ta cũng biết, ngài tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gây bất lợi cho ta, vậy nên, tính mạng của thiếu niên này giao cho ngài, mong ngài chữa khỏi hoàn toàn cho y. Việc này... xem như thỉnh cầu của ta."

"Tuân mệnh, thuộc hạ tất nhiên sẽ tậm tâm tận lực."

Tư Vũ Thánh gật đầu, sau đó nhìn về phía thiếu niên đang nằm trên giường, một lúc lâu mới mở miệng: "Vậy tạm thời y ở lại nơi ngài trị liệu, hay chuyển qua Lộng Mai Các bên cạnh Lạc Vũ Hiên của ta?"

Lí Sầm đầy thâm ý đưa mắt nhìn hắn một cái, nghĩ ngợi một lúc mới lên tiếng: "Tạm thời vẫn ở nơi này, vậy sẽ tiện cho ta chẩn đoán bệnh, chờ khi nội, ngoại thương bình phục tốt sẽ đưa y tới Lộng Mai Các để điều trị, tĩnh dưỡng." Lão giả chậm rãi nói những lời này, đột nhiên chuyển đề tài: "Có điều... giáo chủ, người muốn y dùng thân phận gì để tiến vào ở trong Lộng Mai Các? Dù sao từ khi y tới đây cũng đã mang danh nam sủng của tiểu tử họ Vân kia, lại thêm thân phận con tin, hơn nữa hiện tại còn là một nô bộc hạ đẳng, cứ như vậy vào ở trong Lộng Mai Các, chỉ sợ không thỏa đáng."

Tư Vũ Thánh mỉm cười: "Việc này Lí lão không cần lo lắng, y vẫn mang thân phận nô bộc như trước, chẳng qua sẽ trở thành nô bộc của riêng ta, mà ta là chủ nhân nên sẽ ban cho y một tòa viện tử*, như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên."

(Viện tử: Một căn phòng, ngôi nhà, thậm chí một tòa nhà lớn trên một khu đất riêng biệt.)

Lí Sầm cúi đầu trầm tư, một lát sau mới gật đầu: "Như vậy cũng tốt." Sau đó quay lại nhìn thiếu niên trên giường: "Thân thể y chưa bình phục hoàn toàn, sẽ không thể chịu thêm sức ép."

"Ân, ta hiểu."

Một già một trẻ đứng cạnh nhau, đồng thời nhìn thiếu niên đang say giấc, trầm mặc không nói.

.....

Mười ngày sau, trong tiểu viện yên tĩnh, một thiếu niên liên tục qua lại giữa phòng trong và phòng ngoài, khi y mang khuông dược liệu cuối cùng đặt lên giá, phủi phủi hai tay, hướng vào trong phòng hô to: "Lí lão bá, còn chuyện gì ta có thể làm được không?"

Lí Sầm chậm rãi từ trong phòng bước ra, nhìn về phía những chiếc nia tròn tròn được xếp chỉnh tề, lại nhìn vẻ mặt rạng rỡ của thiếu niên, sau đó trái phải quét mắt một lượt, lạnh lùng mở miệng: "Không có, ngươi đi nghỉ ngơi đi."

Trải qua mấy ngày ở chung, Vân Phi Vũ đã hiểu được tính tình của y. Vị lão bá này mặt lạnh, tính tình lại thiện lương. Hôm nay vất vả lắm mới được cho phép xuống giường, khó có cơ hội giãn gân cốt, sao có thể cứ như vậy mà quay về nằm tiếp?

Y không cam tâm liền tìm kiếm chung quanh, khi thấy đống củi trong góc, hai mắt không khỏi sáng ngời: "Lí lão bá, ta đi chẻ củi. Người xem, củi còn ít như vậy."

"Không được." Lí Sầm lập tức ngăn cản, thầm nghĩ: "Tên tiểu tử này có biết mình đang bị trong thương hay không, việc chẻ củi nặng nhọc đó hiện tại y có thể làm sao?"

"Hiện tại ngươi chưa được phép làm việc mệt nhọc… Trừ phi ngươi không muốn cơ thể tốt lên! Việc chẻ củi này tất nhiên sẽ có người tới làm, không cần ngươi quan tâm." Nói xong, lập tức quanh đầu đi vào trong phòng, chỉ để lại Vân Phi Vũ đứng một mình trong viện ngẩn người.

"Aiz……" Vân Phi Vũ thở dài, nhìn mặt trời đang lơ lửng trên đỉnh đầu. Hiện tại y thực sự nhớ những ngày làm việc trước đó, tuy rằng khổ cực chết đi được, nhưng trong lòng cảm thấy yên ổn, cuộc sống dễ chịu, mà hiện tại, mỗi ngày không nằm ngủ thì cũng nghỉ ngơi, cảm giác bản thân nhàn tới nỗi sắp mốc meo tới nơi rồi.

Không hiểu vì sao đột nhiên cuộc sống của mình lại nhàn nhã như vậy, nhưng khẳng định có liên quan tới chuyện kia. Vân Phi Vũ chỉ không hiểu, lấy thân phận hiện tại của y, vì sao vị giáo chủ thần bí kia lại ra tay cứu giúp, sao lại không nhanh chóng giết y. Tuy rằng y cũng chẳng muốn chết, những hiện tại đang nhàm chán nên cũng chỉ có thể suy nghĩ miên man, không khỏi liên tục thở dài, sau đó lắc đầu, bất đắc dĩ đi vào trong căn phòng nhỏ.

……

Trong Lạc Vũ Hiên, Tư Vũ Thánh đứng trước tấm bình phong, lẳng lặng nghe người ngoài cửa báo cáo mọi chuyện về thiếu niên kia. Không phải hắn hoài nghi điều gì, chỉ là hắn quá tò mò về thiếu niên mà thôi, vậy nên hắn muốn biết nhất cử nhất động của y.

"Tiếp tục."

"Vâng." Bóng người ngoài cửa chớp động, biến mất ngoài cửa.

Tư Vũ Thánh xoay người trở về trước bàn, ngồi xuống, khóe miệng hơi cong lên, vừa thưởng trà vừa suy nghĩ: "Có nên đưa y tới Lộng Mai Các hay không, một người đáng yêu như vậy, giữ y bên cạnh để quan sát có lẽ sẽ thú vị hơn nhiều.

"Bẩm báo giáo chủ." Thanh âm ngoài cửa khiến hắn bừng tỉnh.

"Chuyện gì?"

"Lưu Trần công tử cầu kiến."

'Ba' tiếng vỡ thanh thúy vang lên, Tư Vũ Thánh cũng đột nhiên đứng lên: "Lưu Trần đã trở về?"

"Vâng."

Ném chung trà vỡ nát trên tay lên mặt đất, cũng không để ý nước trà văng lên người, tiện tay cầm lấy chiếc mặt nạ trên bàn đeo vào, lạnh lùng hạ lệnh: "Dẫn y tới gặp ta."

82. Quyển 4 - Chương 80: Tình Yêu Vô Vọng

Tiếng bước chân cẩn trọng vang lên sau lưng, Tư Vũ Thánh chậm rãi xoay người.

Nhìn thấy người mình ngày đêm mong nhớ, Lưu Trần áp chế toàn thân run rẩy, ánh mắt gắt gao nhìn ngắm, muốn đem người trước mắt giữ chặt.

"Ngươi nhìn đủ chưa?" Thanh âm lạnh như băng không mang theo một tia cảm tình khiến y run run, lập tức quỳ trên mặt đất: "Lưu Trần biết sai, thỉnh giáo chủ trách phạt."

"Hừ, ngươi có biết mình sai ở đâu không?"

“Lưu Trần… không nên mạo phạm giáo chủ như vậy.” Gian nan thốt lên những lời này, sâu trong thâm tâm lại cảm giác như bị đao kiếm tổn thương, khó chịu, chóp mũi cay cay.

“Ngươi không thương ta, chẳng lẽ ta cũng không được phép yêu ngươi?” Y khiêm tốn cúi người quỳ trên mặt đất, chua sót trong lòng tràn vào khóe mắt, từng dòng chất lỏng ấm áp đua nhau chảy xuống.

Tư Vũ Thánh nhìn y, khóe miệng gợi lên một chút khinh thường. Cảm tình người này đối với hắn sao hắn có thể không biết, chẳng qua loại tình cảm yêu thương nồng nhiệt như vậy càng khiến hắn chán ghét.

Tao nhã ngồi xuống chiếc ghế dựa phía sau, từ tốn tự rót cho mình một chung trà nóng, *** tế nhấm nháp, không để mắt tới thân thể người đang quỳ trước mặt hơi run rẩy. Tuy rằng trong phòng đã có lò sưởi, nhưng mặt đất vẫn lạnh thấu xương.

Hơn nửa ngày hắn mới chậm rãi lên tiếng: “Đứng lên đi!”

“Dạ.” Lưu Trần tập tễnh đứng lên, đôi chân vì quỳ trên mặt đất quá lâu nên có chút tê dại, thân thể như nhũn ra, vừa ngã về phía trước lại đột nhiên được đôi cánh tay ấm áp săn chắc vịn lại, sau đó được người nọ ôm vào trong lòng.

Ngón tay bạch ngọc thon dài nhẹ nhàng trượt trên gò má của y, thanh âm trầm thấp quyến rũ vang lên bên tai: “Trần Nhi, lần này vất vả cho ngươi.”

“……..” Tuy biết người này hỉ nộ vô thường, nhưng Lưu Trần vẫn trở tay không kịp, ngây ngốc ngồi trên đùi hắn. Chiếc mặt nạ vừa đủ che khuất dung nhan khiến người ta muốn biết đến cuối cùng dưới lớp mặt nạ ấy là gì, chẳng qua vĩnh cũng không sao nhìn thấu.

“Giáo chủ.” Lưu Trần nuốt nước miếng, cố lấy dũng khí mở miệng: “Có thể cho ta nhìn ngắm dung nhan của người không?”

“Sao vậy, Trần Nhi thích gương mặt này?” Tư Vũ Thánh tiện tay gỡ chiếc mặt nạ đặt sang bên cạnh, nụ cười ngọt ngào trên gương mặt có thể ngọt chết người. Chỉ có điều, Lưu Trần vừa nhìn thấy nụ cười này liền hoảng sợ, sắc mặt biến đổi nhanh chóng, cuống quýt thoát khỏi vòng tay người nọ, quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu: “Lưu Trần đáng chết, Lưu Trần đáng chết, không nên cả gan yêu cầu giáo chủ những điều này, thỉnh giáo chủ tha Lưu Trần một mạng…..”

Tư Vũ Thánh giống như đã chơi đủ, trên mặt đã không còn nụ cười khiến người khác hoảng sợ, khôi phục vẻ lạnh lùng lúc trước.

“Tha cho ngươi một mạng cũng được, vậy nói thật cho ta, ngày ấy, khi phân bộ bị hủy, làm thế nào ngươi lại thoát khỏi sự truy sát của Vân gia?”

Cúi người quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng mặt nhìn người nọ, Lưu Trần kinh hãi trong lòng: “Chẳng lẽ hắn nhìn ra ta muốn giấu diếm sự thật nên mới diễn vở kịch khi nãy?”

Càng nghĩ tâm càng lạnh, ánh mắt lạnh như băng trên đỉnh đầu cũng khiến *** thần y chết lặng, rốt cuộc chịu không được, nhắm mắt kiềm chế nội tâm, run giọng trả lời: “Lưu Trần vẫn chưa đào thoát, mà là bị người nọ bắt được, sau đó thả ra.”

Còn không chờ người nọ hỏi, y lập tức mở miệng: “Lưu Trần vẫn chưa để lộ nửa phần tin tức về bản giáo. Ba ngày trước, người nọ đột nhiên thả ra, Lưu Trần cũng không hiểu vì sao. Tuy rằng Lưu Trần thật sự muốn mang việc này giấu diếm nhưng đó là do ta sợ giáo chủ nghi ngờ ta phản bội, vậy nên… vậy nên không dám nói ra, thỉnh giáo chủ nhất định phải tin tưởng Lưu Trần luôn đối với ngài… trung thành.”

Dường như Tư Vũ Thánh cũng không dự đoán được đáp án này, một lúc lâu mới lên tiếng: “Ngươi đứng lên trước.”

“Dạ.” Nghe ngữ điệu nhẹ nhàng của người nọ, Lưu Trần thở phào, run rẩy bò lên khỏi mặt đất.

“Ngồi xuống kia.”

Thấy người nọ chỉ vào ghế dựa đối diện, ý bảo y ngồi xuống khiến y không khỏi thụ sủng nhược kinh cúi đầu bái tạ, sau đó ngồi xuống, vẫn không dám ngẩng đầu.

Tiếp theo, người nọ không nói chuyện, chỉ là ngón tay không ngớt gõ trên mặt bàn, quỷ dị mà yên tĩnh, không khí như đọng lại, vô cùng áp lực.

"Khi ngươi trở về có nhận thấy ai theo dõi không?" Người nọ đột nhiên mở miệng.

Lưu Trần cả kinh, bởi lúc đó nóng vội kèm theo sự vui sướng vì lấy lại tự do, thầm nghĩ mau chóng trở về nhìn ngắm người mà mình ngày đêm mong nhớ, không khỏi quên mất việc này. Y vội vàng đứng lên, vừa muốn quỳ xuống lại thấy người nọ phất tay.

"Được rồi được rồi, ta không trách ngươi, chính là có người theo dõi cũng sợ ngươi không thể phát hiện được. Chẳng qua tên tiểu tử họ Vân kia nghĩ quá đơn giản, cho rằng tổng đàn của ta dễ lần ra như vậy? Hừ, ta xem cho dù hắn tới bên ngoài tổng đàn cũng không thể thoát khỏi 'bát huyễn mê tung trận' của ta."

Thấy hắn không trách cứ mình, Lưu Trần căng thẳng, bất an mở miệng: "Giáo chủ, chẳng lẽ người nọ thả ta đi chính vì muốn ta dẫn đường? Vậy không phải tùy tiện bắt một người là được rồi sao? Vì sao lại cố tình chọn ta?"

"A" Tư Vũ Thánh mỉm cười nhưng không trả lời câu hỏi của y, suy nghĩ chu đáo của người nọ lẽ nào hắn lại nhìn không ra, đơn giản nghĩ rằng Lưu Trần là người quan trọng bên cạnh hắn, bởi vậy mới ra tay nhẹ nhàng, chỉ sợ chính là vì bận tâm tới thiếu niên kia…….

Nghĩ vậy, hắn không khỏi bắt đầu cân nhắc. Xem ra thiếu niên kia cũng không phải vô giá trị, vậy thì phải lợi dụng cho tốt. Tưởng tượng sau này sẽ phát sinh những chuyện thú vị, hắn không khỏi tươi cười.

Tùy ý nhìn lướt qua Lưu Trần lại phát giác y si mê nhìn mình, tâm không khỏi sinh ra cảm giác chán ghét, vừa định đuổi y đi lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, bật người lên tiếng: "Tiểu tử họ Vân kia trừ việc hỏi ngươi sự tình trong giáo, còn hỏi gì khác không?"

"A?" Lưu Trần còn đang đắm chìm trong vẻ đẹp của nụ cười mê hoặc nhân tâm kia lại bị câu hỏi của hắn khiến cho trở tay không kịp, ngây ngốc một chỗ, nhưng nhìn bộ dạng không kiên nhẫn cùng ánh mắt lạnh như băng của hắn, y giật mình, đầu óc lập tức khôi phục thanh tỉnh, cúi đầu trầm tư một lát, chậm rãi mở miệng: "Trước khi thả ta đi, rõ ràng hắn còn nói 'Trở về nói với hắn, cướp của ta thứ gì, ta nhất định đoạt lại!', Uhm… Dường như là vậy."

Lưu trần mê mẩn nhìn nam nhân trước mắt, muốn mở miệng hỏi lại bị nét mặt tựa tiếu phi tiếu của hắn khiến cho ngẩn người.

"Ta quả thực muốn nhìn xem hắn chuẩn bị đoạt lại như thế nào!"

Vẫn không thể lí giải người nọ đang nói gì, cũng bởi Vân gia và ma giáo không thể cùng tồn tại, ai biết trong lúc tranh đấu đã đoạt đi thứ gì. Mặc dù có nghi ngờ đó là thiếu niên bị giáo chủ đoạt về, nhưng khi nghe nói y là một gã nam sủng, Lưu Trần liền hoàn toàn phủ định ý tưởng này, bởi vì dựa vào thân phận cùng địa vị của người nọ, hắn tuyệt đối sẽ không để mắt tới một gã nam sủng, cũng giống người đang ở trước mắt.

Nghĩ tới điều này, Lưu Trần không khỏi âm thầm cười khổ, những kẻ cao cao tại thượng, thống trị mọi người như bọn họ luôn coi chúng sinh nhỏ bé như con kiến, đem người ta đùa bỡn trong tay, sao có thể hiểu lòng người, sao có thể có cảm tình đây!

"Thiếu chút nữa bị ý tưởng kia lừa gạt, xem ra không thể coi thường tiểu tử kia" Tư Vũ Thánh cười lạnh trong lòng, dùng dư quang nơi khóe mắt nhìn quét qua Lưu Trần đang cúi đầu ngẩn người, thầm nghĩ tác dụng của y cũng chỉ để truyền lời. Xem ra tiểu tử kia cũng sớm nhìn ra giá trị của y, không hổ là Vân gia hạ đại chưởng môn.

Tuy không biết Lưu Trần suy nghĩ điều gì, nhưng Tư Vũ Thánh đoán đơn giản chính là chút tình ái, hiện tại đã không có tâm trạng nói chuyện với y, lập tức mở miệng đuổi khách: "Nói vậy ngươi cũng mệt mỏi, xuống nghỉ ngơi đi."

"Vâng." Lưu Trần cung kính khom người thi lễ, tâm đã dần dần chết lặng. Y hiểu được, từ khi mình chọn con đường thiêu thân lao vào lửa này sẽ không dám mong người trước mắt có thể giống như trước kia kêu mình vào thị tẩm. Đó chỉ là những lúc thân thể vui vẻ, nhưng điều y muốn là thực tâm, người này sẽ vĩnh

viễn không cho, nhìn thấu hết thảy lại vẫn không thể buông tay. Bản thân như vậy quả thực quá buồn cười, cũng thật đáng thương.

Mắt nhìn thân ảnh cô đơn kia rời đi, ánh mắt Tư Vũ Thánh không có lấy một tia ấm áp, hồi tưởng những lời khiêu khích mình vừa nghe được, trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười âm lãnh: "Tiểu tử họ Vân, ta muốn nhìn xem ngươi dùng cách nào cướp người khỏi tay ta."

83. Quyển 4 - Chương 81: Bình Tĩnh Kết Thúc

Một mình ngồi ở trong phòng, Tư Vũ Thánh đột nhiên nói vọng ra ngoài cửa: "Người đâu."

"Giáo chủ có gì phân phó?" Theo tiếng gọi, một người xuất hiện ngoài cửa.

"Ngươi nhanh đi gọi Hoàng Trang cùng Mặc Hồng Viêm tới đây."

"Tuân mệnh."

Thời gian một chung trà qua đi, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân dồn dập, không đợi hai người quỳ xuống hành lễ, hắn trực tiếp mở miệng: "Vào đi, không cần đa lễ."

Hoàng Trang cũng Mặc Hồng Viêm nhìn nhau, im lặng bước qua bình phong tiến vào phòng.

"Ngồi đi!" Tư Vũ Thánh tùy tiện chỉ ghế đối diện. Đợi hai người ngồi vào chỗ của mình, hắn trái phải liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói: "Theo ta suy đoán, hiện tại Vân gia đã biết vị trí tổng đàn của chúng ta."

Hai người lộ vẻ mặt kinh ngạc, đang muốn lên tiếng hỏi lại bị hắn phất tay ngừng lại: "Hẳn là các ngươi cũng biết Lưu Trần đã trở về đúng không?"

Hai người đông thời gật đầu, Hoàng Trang nhịn không được liền ngắt lời: "Bất quá, y thoát ra bằng cách nào? Trước đó, thuộc hạ đã đi thăm dò qua nhưng vẫn không tra ra tung tích."

Tư Vũ Thánh mỉm cười: "Y bị Vân Khoảnh Dương bắt đi, làm sao ngươi có thể tìm ra được, lần này cũng là do tên tiểu tử kia cố ý thả ra để dẫn đường, hơn nữa..." Hắn dừng một chút, "Lá gan của tên tiểu tử kia quả nhiên không nhỏ, dám hạ chiến thư với ta. Ha ha....ta đây sẽ tiếp hắn trò chơi này."

Nhìn người nọ theo thói quen vuốt ve nhẫn ngọc ở ngón cái, nụ cười trên mặt càng thêm ngọt ngào xinh đẹp, hai người bỗng chốc rùng mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng.

Híp mắt nhìn lướt qua hai người, Tư Vũ Thánh nhanh chóng thu hồi nụ cười, khôi phục vẻ lạnh lùng lúc trước: "Hoàng Trang, Mặc Hồng Viêm nghe lệnh."

"Có thuộc hạ." hai người lập tức đứng dậy, quỳ gối trước mặt hắn.

"Ta lệnh cho hai người trong vòng một tuần, Mặc Hồng Viêm điều tra bên ngoài, nếu thấy kẻ nào khả nghi, không cần chần chờ, giết. Thà rằng giết sai một ngàn cũng không được sót một tên, hiểu chưa?"

"Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh."

"Hoàng hộ pháp tăng cường điều tra bên trong, đối với những người ra vào tổng đàn phải cực kì khống chế, tuy rằng bên ngoài có trận pháp của ta cùng Hồng Viêm bảo vệ nhưng vẫn phải cẩn thận, miễn cho bọn hắn lẻn vào, dù sao Vân gia có rất nhiều quỷ kế. Vậy nên từ giờ trở đi, đối với những người ra vào tổng đàn đều phải kiểm tra nghiêm chỉnh, hiểu chưa?"

"Dạ."

Tư Vũ Thánh vừa lòng gật đầu, sau đó lại mở miệng: "Những ngày gần đây ta có chút chuyện phải xử lí, vậy nên sẽ vắng mặt một thời gian, mọi sự lớn nhỏ trong giáo đều do các ngươi quyết định trước tiên."

"Giáo chủ muốn đi đâu?" Hai người thốt lên.

Tư Vũ Thánh nhìn bọn họ, sau đó cười nói: "An tâm, ta không rời khỏi tổng đàn, chỉ lấy thân phận khác xuất hiện trước mặt các ngươi, tuy nhiên các ngươi phải kín miệng, thủ hạ của các ngươi cũng vậy. Nếu không phải truyện thực sự quan trọng thì không được tìm ta, nhớ kỹ chưa?"

Thấy nét mặt kiên quyết của hắn, hai người biết nhiều lời vô ích, đành phải cúi đầu lĩnh mệnh: "Thuộc hạ sẽ căn dặn xuống dưới, thỉnh giáo chủ an tâm."

"Uhm." Tư Vũ Thánh gật đầu, sau đó nhìn về nam nhân cao lớn với bộ râu quai nón: "Hồng Viêm, ngươi lui xuống trước, ta còn có một số việc muốn bàn bạc cùng Hoàng Trang."

"Tuân mệnh, thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị mọi chuyện." Mặc Hồng Viêm thi lễ, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Cho đến khi thân ảnh của Hồng Viêm hoàn toàn biến mất ở cửa, Tư Vũ Thánh mới dùng thần tình nghi hoặc khó hiểu nhìn Hoàng Trang, vẫy tay, ý bảo hắn áp tai lại gần.

Thì thầm xong, thần sắc Hoàng Trang chuyển từ nghi hoặc thành khiếp sợ, lắp bắp nói: "Nhưng… nhưng người là người đứng đầu giáo chúng, làm như vậy…."

Không đợi hắn nói xong, Tư Vũ Thánh liền mở miệng ngắt lời: "Ý ta đã quyết, ngươi không cần nhiều lời. Ta nói rồi, đây là cuộc chiến riêng của ta và tên tiểu tử kia, các ngươi chỉ cần bảo vệ tốt nơi này, dù sao đây cũng là căn cơ của chúng ta, hơn nữa, ta cũng rất muốn biết rốt cuộc thiếu niên kia dùng phương pháp gì lại có thể khiến Hoàng hộ pháp liên tục cãi lại mệnh lệnh của ta. Ngay cảo Lí lão cũng coi trọng y vài phần, đối với việc này ta thực sự cảm thấy hứng thú."

Hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hoàng Trang: "Cho nên, ngươi chỉ cần hành sử như ta căn dặn, những chuyện sau này không được phép nhúng tay, nghe rõ chưa?"

Lời nói vừa thốt lên liền kèm theo một cỗ uy áp khổng lồ đánh tới, Hoàng Trang chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó liền phun ra một ngụm máu, ngực bắt đầu ẩn ẩn đau.

Tư Vũ Thánh không biến sắc, nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: "Nhớ kỹ, lần này chỉ là trừng phạt nho nhỏ, sau này không được làm chuyện dư thừa, hiểu chưa?"

Hoàng Trang lau khóe miệng, áp chế cảm giác khó chịu trong ngực, cúi đầu quỳ xuống: "Thuộc hạ đã hiểu, sau này sẽ không phạm sai lầm như vậy. Tạ ơn giáo chủ xuống tay khoan nhượng."

"Hiểu được là tốt rồi, đứng lên đi."

Nghe thấy ngữ khí bình thản của người nọ, Hoàng Trang biết hắn đã hết tức giận, lập tức đứng lên.

"Thứ này cho ngươi, mau chóng đem thương thế hồi phục, sau đó đem những chuyện ta giao phó làm cẩn thận."

Nhìn chiếc bình bạch ngọc đưa tới trước mặt, Hoàng Trang đưa tay nhận lấy, nhìn kỹ một chút, đang định mang trả về lại bị người nọ ngăn lại.

"Ngươi cảm thấy hiện tại trên thế gian này, ai có thể dễ dàng khiến ta bị trọng thương?"

Hoàng Trang nghĩ nghĩ, lắc đầu.

"Đúng vậy, thuốc này đối với ta tác dụng không lớn, hơn nữa trong tổng đàn còn có Lí lão, ngươi lo lắng cái gì, còn ngươi, nhanh chóng đem vết thương chữa cẩn thận, sau này còn nhiều chuyện ngươi phải làm."

"……Vâng, thuộc hạ tuân mệnh." Tuy rằng ngữ khí lãnh đạm nhưng Hoàng Trang vẫn cảm nhận được một chút quan tâm, đáy lòng không khỏi dâng lên một chút vui sướng nho nhỏ.

"Còn nữa, chuyện vừa rồi ngươi phải hành động càng nhanh càng tốt, bởi không biết khi nào tên tiểu tử họ Vân kia sẽ đến." Tư Vũ Thánh nhíu mày, tuy luôn dùng ngữ khí khinh thường nói về Vân Khoảnh Dương nhưng hắn chưa bao giờ thực sự khinh thường người nọ, dù sao người nọ cũng là gia chủ đời sau mà Vân gia tuyển chọn.

"Thuộc hạ đã hiểu, vậy thuộc hạ sẽ tận tâm thực hiện." Hoàng Trang xoay người định rời đi lại bị Tư Vũ thánh gọi lại: "Không cần, hiện tại ngươi phải trị thương cho tốt, hơn nữa 'ô huyết hoàn' vốn là tiên dược

cứu mạng, nếu ngươi dùng để chữa thương hẳn là trong nửa ngày sẽ hoàn toàn bình phục, lúc đó thực hiện nhiệm vụ cũng không muộn."

"Vâng."

Mặc dù trên gương mặt không lộ chút biểu cảm nhưng trong lòng lại vui buồn lẫn lộn. Vui chính vì người trước mắt tuy thay đổi qúa nhiều nhưng vẫn có thể tìm được hình ảnh trước kia, điều này khiến hắn vô cùng vui sướng. Mà buồn chính là vì thiếu niên kia, không biết vận mệnh sau này của y sẽ ra sao, chỉ mong không xuất hiện một Lưu Trần thứ hai…..

Nhìn sắc mặt người trước mắt trắng bệch, chắc một chưởng kia quá mức bá đạo, Tư Vũ Thánh khẽ nhíu mày, vẻ lo lắng khẽ lướt qua đáy mắt, nhanh tới nỗi khiến người ta không kịp phát hiện.

"Được rồi, ngươi lui xuống chữa thương, việc kia để tới ngày mai, trước khi mặt trời lặn làm cũng được."

"Vâng!"

……

Tiểu viện hẻo lánh, Vân Phi Vũ cầm chiếc gáo hồ lô trong tay, vừa liên tục ngâm nga ca khúc không biết tên, vừa múc nước, đó là cảm giác vui thú không thể diễn tả.

Lão đầu đi tới hậu viện, nhìn y vẫn đang múc nước liền vội vàng ngăn lại: "Được rồi được rồi, dừng lại, đừng rót nữa, ngươi muốn đem nơi này biến thành hồ nước hay sao?"

"hắc hắc" Vân Phi Vũ gãi đầu nhìn nơi đã tích thành một vũng nước nhỏ, ngượng ngùng thè lưỡi. Lão giả hầm hừ trừng mắt liếc y một cái, giật lấy gáo nước trong tay y, không thèm để ý.

Aiz….lại không có việc gì làm, nhìn đám củ cải non mềm, cải trắng tươi ngon mọng nước, lại còn mấy loại rau xanh xanh chẳng biết tên, y híp mắt lại, đột nhiên sắn cao tay áo, ống quần, nhảy xuống luống đất trồng rau, bắt đầu nhổ nguyên liệu nấu ăn.

"Ngươi đang làm cái gì?" Lão giả đột nhiên xuất hiện khiến Vân Phi Vũ hoảng sợ, khi thấy gương mặt lão giả bắt đầu chuyển thành màu đen, y chà sát đôi tay dính đầy bùn đất, có chút chột dạ, bắt đầu giải thích: "Bởi vì lần nào cũng là lão bá nấu cơm cho ta ăn, vậy nên hôm nay ta muốn nấu cơm cho lão bá, thấy đồ ăn tươi ngon như vậy… Thực xin lỗi Lí lão bá, không được người đồng ý ta đã nhổ lên rồi."

Vốn tưởng thiếu niên quá nhàm chán nên đạp hư những thứ mình vất vả trồng trọt, nhưng nghe y nói muốn nấu cơm cho mình, Lí Sầm giật mình, một lúc lâu mới hỏi: "Ngươi biết làm đồ ăn?"

Nhìn nhìn hai tay mình, trải qua nhiều ngày ngâm thuốc đã khôi phục như lúc ban đầu, trắng ngần mịn màng, cảm giác muốn cầm đũa nấu ăn, Vân Phi Vũ không chút do dự gật đầu, vẻ mặt tươi cười sáng lạn: "Lí lão bá, chỉ cần người an tâm chờ ăn cơm, có lẽ chưa thể nói là mỹ vị ngon miệng, nhưng chắc chắn sẽ khiến người ăn rất thoải mái."

Chẻ củi, rửa bồn cầu phải có thể lực, chỉ cần không ngốc nghếch thì ai cũng có thể làm, nhưng nấu cơm không giống như vậy, đó là kỹ thuật cần có kinh nghiệm, không phải một sớm một chiều có thể học được.

Tuy rằng vẫn không tin tưởng nhưng nhìn vẻ mặt tự tin của thiếu niên, Lí Sầm miễn cưỡng gật đầu: "Được rồi, bữa cơm này giao cho ngươi, bất quá…" Lão giả hung giữ liếc nhìn thiếu niên, "Nếu ngươi lãng phí đồ ăn ta vất vả trồng trọt vậy thì cả đời ở nơi này trồng rau cho ta."

Lão giả lập tức xoay người rời đi, thiếu niên nhìn bóng dáng y rời đi, khóe miệng khẽ cong lên.

Mùa đông, gió nhẹ mang theo cảm giác mát lạnh từ từ thổi tới, Vân Phi Vũ phủi bùn trên tay, nhanh chóng buông tay áo và ống quần, nhìn lên bầu trời trong xanh, cảm giác chung quanh yên tĩnh cùng an hòa, không khỏi âm thầm cảm thán.

"Có lẽ… ở lại nơi này cả đời cũng không phải là một lựa chọn tồi!"

84. Quyển 4 - Chương 82: Vào Ở Lộng Mai Các

Ngày hôm sau, giờ ngọ vừa qua, Hoàng Trang đứng ở tiểu viện chần chờ một lát, cuối cùng đưa tay gõ cửa.

Không lâu sau, cửa gỗ mở ra, Lí Sầm nhìn hắn đứng ở bên ngoài: "Là ngươi sao." Đột nhiên nhíu mày, hỏi: "Là giáo chủ phái ngươi tới?"

Hoàng Trang gật đầu.

"Aizz…." Lí Sầm nhìn hắn một chút, bất đắc dĩ thở dài lắc đầu, xoay người, vừa bước vào bên trong vừa thấp giọng hỏi: "Giáo chủ chung quy vẫn không muốn buông tha tiểu tử kia?"

Hoàng Trang đóng cửa cẩn thận, đi theo phía sau lão giả, cũng khẽ thở dài.

Trong lúc hai người đang thở ngắn than dài, Vân Phi Vũ cầm nồi và muỗng từ bếp đi ra, thấy Hoàng Trang liền sáng mắt: "Trời, Hoàng đại ca, đã lâu không gặp, huynh đi ra ngoài làm việc sao? Vừa đúng lúc, cùng nhau ăn cơm trưa đi."

"A….ta……."

Hoàng Trang dùng xong bữa trưa mới tới đây, đang muốn lên tiếng từ chối, không ngờ Lí Sầm luôn lạnh như băng đột nhiên vỗ vai hắn, miệng mỉm cười: "Tiểu tử, ngươi không ăn sẽ hối hận, trù nghệ của Tiểu Vũ không phải tầm thường đâu."

Nói xong liền không thèm để ý tới hai người, tự mình đi vào phòng bếp trước tiên, nhưng sau đó lại đột nhiên chạy ra khỏi phòng bếp, vừa ho khan vừa chảy nước mắt hỏi thiếu niên: "Sao lại có mùi hắc như vậy, ngươi làm món gì?"

"Nga." Vân Phi Vũ cười tủm tỉm nhìn lão giả: "Chẳng phải hôm qua lão bá mới nói đồ ăn không đủ cay sao, vậy nên hôm nay có bốn món ăn một món canh, chỉ có một món chay là không cay thôi, mà món cuối cùng ta đang làm là thủy chử ngư phiến*, thêm một chút ớt đỏ, có thể bồ hóng còn chưa bay hết nên mới có mùi hắc như vậy."

(Thủy chứ ngư phiến: Canh cá thái lát)

Vân Phi Vũ xoay người vào trong bếp, sau đó hai tay bưng chén đĩa đi ra: "Lí lão bá, hôm nay bên trong có nhiều bồ hóng, vừa đúng lúc Hoàng đại ca tới đây, vậy chúng ta ra phòng chính ăn đi."

Lí Sầm gật đầu, sau đó cũng tiến vào bếp bưng chén đĩa đi ra. Hoàng Trang đứng một bên không biết làm sao, cuối cùng cũng kiên trì đi vào phòng bếp, nhìn trên bếp có một bát canh, đang muốn bưng lên.

"Hoàng đại ca, để ta bưng cho, huynh cứ ngồi đó là được." Vân Phi Vũ vui vẻ chạy tới, cẩn thận bưng bát canh rồi lập tức bước ra ngoài.

"Tiểu Vũ…" Hoàng Trang ở phía sau y gọi khẽ.

"?" Vân Phi Vũ dừng bước, quay đầu.

"Ta có lời muốn nói với đệ, có thể nghe ta nói xong mới đi ăn cơm được không?"

Cảm giác được trên tay bỗng nhiên nhẹ bẫng, y quay lại mới phát hiện lão giả đã mang bát canh đi mất rồi, vừa đi vừa nói: "Các ngươi cứ chậm rãi trò chuyện, đồ ăn sẽ phần lại cho các ngươi một ít."

Lau bàn tay đầy mồ hôi lên người, Vân Phi Vũ nhìn Hoàng Trang cười cười: "Đi thôi, tới phòng ta trò chuyện."

Trong phòng chỉ có một chiếc ghế dựa, Vân Phi Vũ ngồi lên giường, lo lắng nhìn người đã nhiều lần giúp đỡ mình.

Kỳ thực, hôm nay, từ lúc mới gặp mặt, Vân Phi Vũ đã cảm thấy cách ăn mặc cùng khí thế của Hoàng đại ca không giống như lúc trước, điều này khiến y cảm thấy vô cùng bất an.

Không khí trong phòng có chút căng thẳng, Hoàng Trang đang muốn xoa dịu đi một chút lại không ngờ bị Vân Phi Vũ đoạt câu chuyện: "Hoàng đại ca, trước khi nói chuyện của huynh, có thể trả lời ta mấy vấn đề được không?"

Hoàng Trang nhận ra sự bất an cùng căng thẳng trong ánh mắt của y, mềm lòng, gật đầu.

Trong phòng lại im lặng một lát, Vân Phi Vũ hít thở sâu, sau đó mới đem vấn đề y suy nghĩ bấy lâu nói ra.

"Huynh là hộ pháp của ma giáo có phải không? Huynh giấu diếm thân phận là muốn tiếp cận ta? Còn có…" Y khẩn trương nắm góc áo: "Huynh đối xử tốt với ta như vậy… đều là do giáo chủ các người phân phó làm như vậy sao?"

Kỳ thực hắn có thể đoán được thiếu niên sẽ hỏi như vậy, nhưng tới lúc thực sự bị hỏi lại không khỏi cảm thấy tự giễu, đó chính là gieo nhân nào thì gặt quả nấy. Tuy là do người nọ hạ lệnh, nhưng chính mình vẫn luôn lừa dối y, xứng đáng nhận được cảm giác khó chịu này.

Suy nghĩ thật lâu, hắn thản nhiên nhìn thiếu niên, gật đầu: "Chẳng qua, cách ta đối xử tốt với đệ cũng không phải do giáo chủ căn dặn, chỉ có điều này là đệ phải tin tưởng ta."

Hai người chăm chú nhìn nhau, nghĩ rằng thiếu niên sẽ khinh thường, không để ý tới mình. Hắn thực sự không ngờ y lại đột nhiên tươi cười: "Đa tạ Hoàng đại ca đã nói thật cho ta biết, như vậy ta liền an tâm."

"?" Hoàng Trang hơi giật mình nhìn y: "Đệ không tức giận?"

"Vì sao?" Vân Phi Vũ khó hiểu hỏi lại.

"Ta mang theo mục đích tiếp cận đệ, lại lừa dối đệ……."

"Là việc này sao?" Vân Phi Vũ cười cười: "Tuy rằng ta không thông minh nhưng có thể phân định rõ ràng, trừ việc không hiểu vì sao các người bắt ta tới đây, tuy nhiên thử nghĩ một chút liền nhận ra thôi. Một kẻ có liên hệ lớn với kẻ thù của các người như vậy, lại ở trong đại bản doanh mà không bị ai giám thị mới khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Hơn nữa, Hoàng đại ca đối xử với ta tốt lắm, chính huynh cũng nói bản thân luôn thật tâm với ta, vậy ta còn thắc mắc làm gì?"

"…."

Hoàng Trang nhìn đôi mắt trong sáng của y, nội tâm cảm kích thiếu niên đã tin tưởng mình tới vậy, đang muốn lên tiếng nói lời cảm tạ lại thấy y nhếch môi nhìn mình, lộ ra hàm răng trắng trắng: "Được rồi, Hoàng đại ca, nếu chúng ta tiếp tục ở trong này, đợi lát nữa sẽ không còn gì để ăn đâu."

"A….được thôi."

Hai người đứng lên, đang định ra khỏi phòng, Hoàng Trang đột nhiên nhớ tới mình còn có chuyện khác chưa nói với y, lập tức giữ chặt Vân Phi Vũ, trịnh trọng nói: "Tiểu Vũ, kỳ thực hôm nay ta đến còn có một chuyện khác."

"Ân?"

"Giáo chủ hạ lệnh cho đệ phải tới Lộng Mai Các ở lại."

"Vì lí do gì, ta không thể tiếp tục ở lại nơi này sao?" Vừa nghe đến việc bắt mình phải dọn khỏi nơi này, Vân Phi Vũ nôn nóng bất an đứng bật dậy. Không biết vì sao y luôn cảm thấy ở lại nơi này mình có thể trải qua những ngày tháng an tĩnh, nhưng một khi rời khỏi, chính mình sẽ lại bị cuốn vào phiền toái.

Thấy Hoàng Trang run run khóe môi không nói gì, Vân Phi Vũ cười khổ hai tiếng: "Thực xin lỗi Hoàng đại ca, kỳ thực huynh cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh, ta không nên gây khó dễ cho huynh."

"…Người nên giải thích là ta mới đúng, luôn không giúp gì được cho đệ." Hoàng Trang thở dài, hắn nhớ tới kế hoạch của người nọ, trong lòng không khỏi lo lắng cho vận mệnh sau này của thiếu niên.

"Ha hả, không có gì, kỳ thực ở nơi nào cũng vậy thôi, hơn nữa nơi huynh vừa nói nghe qua cũng không tồi. Đúng rồi, tới nơi đó ta phải làm gì? Hẳn là đã sắp xếp công việc cho ta làm đúng không?"

Nhìn thiếu niên tươi cười sáng lạn, Hoàng Trang không dám đối diện với y, quay mặt sang nơi khác gật đầu: "Giáo chủ nói đệ làm tiểu tư chuyên môn hầu hạ hắn."

"Hả?" Vân Phi Vũ mở lớn hai mắt, chỉ vào mũi mình: "Ta… ta đi hầu hạ giáo chủ của các ngươi? Không thể nào!"

Hoàng Trang nhíu mày nhìn y: "Đệ không thích? Kỳ thực việc hầu hạ giáo chủ rất đơn giản, so với việc chẻ củi, rửa bồn cầu còn thoải mái gấp nhiều lần."

"Không không không." Vân Phi Vũ lắc đầu xua tay: "Hoàng đại ca, huynh hiểu lầm ý của ta rồi. Ta chỉ cảm thấy kỳ lạ, giáo chủ các người hẳn là có rất nhiều người hầu hạ. Tay chân ta vụng về, tuy rằng cũng có thể làm chút việc nặng, nhưng cái kiểu sống phải để ý trước sau như vậy, ta sợ…"

Hoàng Trang mỉm cười: "Việc này đệ không cần lo lắng, trước khi tới hầu hạ giáo chủ sẽ có người dạy đệ."

"Nga" Nhức đầu, Vân Phi Vũ đột nhiên kéo hắn: "Đi thôi Hoàng đại ca, chúng ta ăn cơm trước, những chuyện này để nói sau, ăn no quan trọng hơn."

Theo lực kéo của Vân Phi Vũ, hắn đứng lên. Thấy y không có chút biểu hiện phiền não nào, Hoàng Trang nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí cũng trở nên thoải mái hơn: "Đệ làm đồ ăn thực sự ngon lắm sao? Chẳng lẽ so với đồ ăn trước kia ta lấy cho đệ còn tốt hơn?"

Vân Phi Vũ quay lại… nhìn hắn nháy mắt mấy cái, nghiêm trang nói: "Huynh ăn một chút sẽ biết, thực ra ta cảm thấy bát cháo lần trước cũng không tồi, đồ ăn thì… Nói thật, không ngon bằng những món ta làm."

"Nga, vậy ta thật muốn nếm thử." Hai người vui cười bước ra khỏi phòng, đem sự yên tĩnh để lại sau lưng.

==========

*Thủy chử ngư phiến: canh cá thái lát

85. Quyển 4 - Chương 83: Người Mới Gặp

Khi dọn vào Lộng Mai Các, lúc này Vân Phi Vũ mới hiểu được hàm ý trong cái tên đó, bởi trong viện tử này, nơi nào cũng trồng cây mai, hiện tại lại đúng vào mùa đông, trời rét lạnh nên mai vàng tràn ngập khắp nơi. Thân cây màu tím, hồng, hoa màu trắng, hương mai thản nhiên lan tỏa, tâm tình có chút thoải mái.

"Thế nào, thích không?" Hoàng Trang đứng cạnh Vân Phi Vũ, nhìn biểu tình say mê của y liền hỏi.

"Có, tuy ta không hiểu cách ngắm hoa, nhưng nơi này quả thực không tồi, hơn nữa hương khí nhẹ nhàng thoải mái, nếu ngủ ở đây chắc sẽ ngon giấc lắm nha."

Vân Phi Vũ không cần (phải) nghĩ ngợi liền thốt lên những lời này.

Hoàng Trang nghe được câu nói cuối cùng của y, không khỏi cười khổ: "Rốt cuộc trong đầu tiểu tử này suy nghĩ những gì? Sao lại có thể nghĩ tới việc ngủ cơ chứ?"

Dẫn y đi khắp một vòng, cuối cùng hai người tới phòng ngủ lớn nhất Lộng Mai Các, cũng là nơi Vân Phi Vũ sẽ ở lại lâu dài.

Nhìn bài trí bên trong, Vân Phi Vũ thực sự không biết nên nói thế nào mới phải, chỉ vào tấm màn hồng nhạt, còn có bàn trang điểm dành cho nữ tử, quay đầu hỏi: "Hoàng đại ca, huynh xác định đây là phòng dành cho đệ?"

Hoàng Trang nhíu mày, hắn biết chủ nhân trước kia của Lộng Mai Các là sủng cơ của Tư Vũ Thánh, chỉ không biết tại sao đột nhiên nàng lại biến mất không chút dấu vết, nhưng hắn cũng không mấy quan tâm tới điều đó. Nhìn bài trí trong phòng, hắn cũng hiểu được, nếu nơi này dành cho một người nam nhân ở thì cũng có điểm kỳ quái, không khỏi cười gượng hai tiếng: "Đệ chờ một chút, ta lập tức kêu người tới thu dọn."

Tuy không muốn làm phiền người khác, nhưng Vân Phi Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt liền xuất hiện ảo giác, nhớ tới những ngày tháng phẫn nữ trang khi mình vẫn còn ở Vân gia, cảm giác không tốt, cũng rất khó chịu.

Chờ mọi thứ được sửa sang thỏa đáng, toàn bộ căn phòng trở nên nhẹ nhàng, đơn giản hơn nhiều. Vân Phi Vũ nhìn quét một vòng, tặc lưỡi: "Hoàng đại ca, vì sao giáo chủ các người lại cho ta tới ở trong một nơi tốt như thế này? Quả thực khiến cho ta sắp quên mình đang mang thân phận hạ nhân rồi."

"Ha hả đệ chính là hạ nhân hầu cận bên người của giáo chủ, rất nhiều người mơ ước còn không được, vậy mà đệ thì ngại đông ngại tây, thật không hiểu tốt xấu." Hoàng Trang nghiêm mặt, nhịn cười, đưa tay búng trán y.

Vân Phi Vũ không thèm để ý, xoa xoa gáy, sau đó chạy vào trong phòng kiểm tra một lượt, vừa nhìn vừa cãi lại: "Hoàng đại ca, huynh không cần nghiêm mặt như vậy, rất giống lão đầu, làm hại ta thiếu chút nữa kêu huynh là đại thúc."

Biết y hay nói giỡn, Hoàng Trang cũng không cãi lại, chỉ tủm tỉm cười, ngồi trước bàn nhìn y.

"Tiểu Vũ…"

"Ân?" Vân Phi Vũ xoay người, thấy hắn tựa hồ muốn nói điều gì liền chậm rãi đi tới, ngồi xuống phía đối diện, "Hoàng đại ca, có chuyện gì huynh cứ nói."

Nhìn y không chút để ý, lại tự rót một chung trà, chậm rãi đưa tới bên miệng, tuy rằng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhưng lông mi liên tục rung động đã khiến y bại lộ nội tâm.

"Đừng lo lắng, ta chỉ muốn nói với đệ, ngày mai sẽ giới thiệu một người với đệ. Từ nay hắn sẽ dạy đệ phải hầu hạ giáo chủ như thế nào." Hoàng Trang đạm cười.

"Nga" Vân Phi Vũ nhẹ nhàng thở ra, kỳ thực, nói không lo lắng là giả, y vẫn luôn lấy thân phận này ở nơi đây làm việc, bỗng nhiên bị kêu đi gặp vị giáo chủ chưa thấy mặt lần nào, không người nào không cảm thấy lo lắng cả. Hơn nữa, y không hề có chút cảm tình nào với vị giáo chủ đại nhân này cả, tự nhiên bắt mình tới, tự nhiên trở thành hạ nhân, hiện tại cũng đột nhiên trở thành hạ nhân hầu cận bên cạnh hắn khiến người ta có cảm giác như đang nằm mơ. Có điều, y cũng hiểu sự biến hóa của giấc mơ này. Chẳng qua vị giáo chủ kia hỉ nộ thất thường, còn mình lại là món đồ chơi trong tay hắn, túy hắn nắn tròn gập vuông, căn bản không thể phản kháng.

……

Một đêm mộng đẹp, nghe hương hoa thoang thoảng, quả nhiên dễ dàng chìm vào giấc mộng.

Vân Phi Vũ thoải mái vặn vẹo thắt lưng, chậm rãi mở to hai mắt, mờ mịt nhìn nóc nhà xa lạ, trong phút chốc, y cảm thấy sợ hãi, bỗng nhiên nhớ tới điều gì liền bật người ngồi dậy, nhìn chung quanh một vòng, cười khanh khách: "Là Lộng Mai Các đây mà…"

"Công tử, người tỉnh rồi sao? Nô tỳ lập tức vào hầu hạ người thay y phục." Giọng nữ tử thanh thúy vang lên từ bên ngoài, ngay sau đó cánh cửa bị đẩy ra, một cô nương mặc y phục màu vàng bước vào, gương mặt bầu bĩnh nở nụ cười ngọt ngào.

"……." Ý thức được chuyện gì xảy ra, Vân Phi Vũ không kịp nghĩ nhiều, gấp chăn, lắc đầu từ chối: "Không cần, không cần, ta tự mình thay."

"Nhưng mà…"

Không đợi cô nương kia nói hết câu, y lập tức ngắt lời: "Thật có lỗi, có thể để ta tự mình mặc được không? Ta không có thói quen để người khác nhìn thấy mình thay y phục." Nói xong, ngượng ngùng nhìn cô nương nọ mỉm cười.

"……." Vị cô nương kia nghĩ một lúc, gật đầu, trước khi đi còn nói một câu: "Nô tỳ ở ngoài cửa, công tử cần gì liền kêu Tiểu Yến là được."

"Ân, ân" Nhìn cánh cửa được đóng cẩn thận, lúc này Vân Phi Vũ mới thả lỏng toàn thân, hít thở sâu. Y không sao hiểu nổi cũng chẳng biết chuyện gì đang diễn ra, nhìn chung quanh một lượt, nhỏ giọng rì rầm:

"Rốt cuộc thân phận hiện tại của ta là như thế nào? Ở thoải mái, ăn ngon lành, còn có người hầu hạ. Cuối cùng ta có phải là hạ nhân hay không đây?"

Dùng sức lắc đầu, tạm thời đem những thắc mắc đó dứt bỏ, thầm nghĩ khi Hoàng Trang tới thì sẽ hiểu rõ thôi. Vân Phi Vũ lấy y phục đặt ở đầu giường, tay lại cầm phải một mảnh tơ lụa, y giật mình nhìn lại, lúc này mới phát hiện bố sam cũ nát không biết đã biến đâu mất, thay vào đó là một bộ cẩm bào xanh đậm quý phái.

Càng ngày càng không thể lý giải tình huống hiện tại rốt cuộc là như thế nào? Nghĩ tới nát óc mà cũng không tìm ra lí do, Vân Phi Vũ quyết định không nghĩ nữa, mặc y phục, đẩy cửa phòng.

Điều đầu tiên y nhìn thấy là bốn nha hoàn thanh tú, trong tay các nàng đều là dụng cụ rửa mặt, hẳn là chuẩn bị cho mình. Y cũng lười hao tâm tổn sức, vui vẻ nhận lấy cách hầu hạ quỷ dị này.

Trước mặt là bát cháo thịt thơm ngào ngạt, nhưng Vân Phi Vũ không có tâm trạng thưởng thức, trong đầu chứa vô số vấn đề. Điều này không chỉ cản trở y suy nghĩ, còn ảnh hưởng tới tâm trang thèm ăn của y.

Hiện tại, Vân Phi Vũ chỉ mong Hoàng Trang mau chóng xuất hiện giúp y cởi bỏ hết những nghi vấn này.

"Không hợp khẩu vị? Sao lại không ăn?" Nhắc tới tào tháo, tào tháo tới ngay, Hoàng Trang mở cửa, vừa bước vào phòng liền thấy y nhìn thức ăn trước mặt mà ngẩn người, không khỏi thốt lên hỏi.

Nghe thấy thanh âm mong chờ đã lâu, Vân Phi Vũ vụt đứng lên, vui sướng chạy tới đón hắn: "Hoàng đại ca, rốt cuộc huynh…" Nhưng khi thấy người theo phía sau Hoàng Trang, lời nói bỗng nhiên im bặt, bộ dạng hoàn toàn ngây ngốc.

Lọt vào mắt y là một gương mặt yêu mị tới cực điểm, một đôi mắt phượng hẹp dài tựa tiếu phi tiếu, khóe mắt hơi nhếch lên cao, mày kiếm *** anh như ẩn như hiện dưới làn tóc, sắc bén lại không kém phần tao nhã, chiếc mũi hoàn mỹ như được điêu khắc, anh tuấn mà *** xảo, đôi môi nhỏ đầy đặn trơn bóng, hơi cong lên tựa như đang mỉm cười.

Làn da trắng nõn như ngọc, mái tóc đen dài chấm thắt lưng, cẩm bào lam nhạt khoác trên người tôn lên những đường cong hoàn mỹ của hắn, vai rộng, vòng eo duyên dáng, thân thể cường kiện, hơi thở bình thản trầm ổn, quả là yêu mị tới tận xương tủy.

Lần đầu tiên Vân Phi Vũ nhìn thấy một người mang vẻ đẹp vừa mâu thuẫn lại hoàn mỹ như vậy, quả thực khiến người ta không thể tìm ra một chút tỳ vết.

"Kiều công tử, ta là Tư Đồ Diệu, ngươi gọi ta Diệu là được rồi. Từ hôm nay ta sẽ dạy ngươi cách hầu hạ giáo chủ."

Thanh âm trầm thấp mà nhu hòa, tựa như một dòng nước mát lạnh chậm rãi chảy vào tim. Vân Phi Vũ nuốt nước miếng, đỏ mặt, cố gắng lấy dũng khí: "Ân, đa tạ ngươi, không cần kêu ta là công tử, kêu Tiểu Vũ đi."

Nói xong, ngượng ngùng gãi đầu cười cười, cảm giác mình đã khôi phục lại bộ dạng thường ngày, y nhìn người phía trước tỏ vẻ xin lỗi: "Vừa nãy nhìn ngươi như vậy, thật ngượng ngùng."

Tư Vũ Thánh kinh ngạc, dung mạo mình ra sao, hắn đương nhiên hiểu rõ, sẽ tạo thành hiệu quả như thế nào, hắn cũng hiểu được, chẳng qua biểu hiện hiện tại của thiếu niên khiến hắn bắt đầu hoài nghi mị lực của mình giảm sút? Vẫn là thiếu niên cố gắng che dấu?

Tới khi thấy ánh mắt trong sáng của y chỉ có ý xin lỗi, hắn không khỏi cong lên khóe môi: "Tiểu Vũ không cần giải thích, ta không cảm thấy bị xúc phạm, nếu được ngươi khen ta đương nhiên cũng cảm thấy vui vẻ."

86. Quyển 4 - Chương 84: Yêu Nghiệt Xấu Xa

Vân Phi Vũ nhìn người trước mắt, trong lòng bắt đầu nói thầm: "Chẳng lẽ hắn là loại người siêu cấp tự kỷ, nếu không sao lại giống như nữ nhân, thích được người ta khen dung mạo của mình? Một kẻ kỳ quái…"

Hoàng Trang đứng một bên không ngừng lo lắng. Vân Phi Vũ không hiểu tính cách của giáo chủ bọn họ, nhưng hắn lại phi thường hiểu được. Đây là giáo chủ đang cố tình vòng vo cùng thiếu niên, nếu y nói sai một câu, ai biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì.

Kỳ thực giáo chủ ghét nhất bị người ta nhìn chằm chằm không chớp mắt, nếu lại bị khen dung mạo mỹ lệ xinh đẹp, hắn nhất định sẽ không chút khách khí, lập tức giết chết đối phương, bằng không tại sao hắn lại luôn luôn đeo mặt nạ trước mặt người khác cơ chứ.

Nhịn không được, muốn mở miệng lại nhận được ánh nhìn cảnh cáo của người nọ, Hoàng Trang cứng đờ, đứng yên một chỗ, cũng không dám cử động.

Thấy thiếu niên không nói gì, Tư Vũ Thánh cúi sát người, gương mặt xinh đẹp mang theo một chút hờn giận: "Như thế nào? Tiểu Vũ cho rằng ta không xinh đẹp sao?"

Ngẩng mặt nhìn dung nhân tuyệt sắc gần sát bên người, Vân Phi Vũ thoáng hiện nét hoảng hốt trong nháy mắt, đến khi thấy khóe miệng người nọ câu lên một nụ cười, y đột nhiên quay sang hướng khác,… mặt đỏ tai hồng nói quanh co: "Huynh… huynh rất đẹp, nhưng ta cảm thấy… nam nhân… thực lực mới là thứ quan trọng nhất, nếu để cho ta chọn, ta tình nguyện lựa chọn một thân thể cường tráng chứ không phải bộ dạng hiện tại."

Nói xong, y ảo não nhìn tay chân mảnh mai của mình, sau đó nhìn nhìn hai người, đột nhiên thốt lên: "Thể trạng của huynh và Hoàng đại ca thực tốt!"

Nghe ngữ khí tràn ngập sự hâm mộ, lại suy nghĩ về những câu nói thẳng thắn trước đó, Tư Vũ Thánh đứng thẳng thân mình, bắt đầu đánh giá thiếu niên thật cẩn thận: "Kẻ này rốt cuộc là khờ dại? Hoặc y vẫn đang dối trá?"

Tập lâu sẽ thành thói quen, bản năng con người luôn thôi thúc họ yêu thích những thứ xinh đẹp, Vân Phi Vũ hiểu được điều đó nên rất tự nhiên nhìn thẳng người trước mắt, thấy hắn đang nhìn mình, y cũng lập tức nhoẻn miệng cười: "Huynh thật sự rất đẹp, chẳng qua ta vẫn cho rằng đối với nam nhân, thực lực mới là quan trọng nhất, nhưng tướng mạo xinh đẹp cũng không có gì sai trái hết, ân… Nói như thế nào đây…" Y ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, thoáng nhìn thấy cảnh sắc diễm lệ bên ngoài, một tia sáng vụt lướt qua tâm trí: "Mượn hoa mai bên ngoài làm ví dụ. Kỳ thực ta không hiểu cách thưởng thức nó, nhưng khi đứng ở nơi đó sẽ cảm thấy thoải mái vô cùng, đại khái chính là như vậy. Hắc hắc… ta không biết hình dung như thế nào, thật có lỗi!"

"Không đâu!" Tư Vũ Thánh mỉm cười: "Đệ thực thông minh, cũng rất thành thật, có thể thấy được giá trị chân chính của còn người quả thực không tồi chút nào. Ta rất thích đệ, hy vọng chúng ta có thể chung sống vui vẻ."

Hoàng Trang nhẹ nhàng thở ra. Ngữ khí của giáo chủ bình tĩnh không chút gợn sóng, điều này chứng tỏ hắn đã thực sự chấp nhận thiếu niên.

Hoàng Trang vừa đưa tay lau trán lại phát hiện y phục sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Vân Phi Vũ ngạc nhiên nhìn người nọ vươn hai tay tới trước mặt mình, đôi tay trơn mịn mở ra trước mặt. Y cảm thấy kỳ lạ, đồng thời cũng âm thầm đoán: "Hắn muốn mình vỗ tay hoan nghênh? Bắt tay?"

Thấy người nọ không có ý thu tay về, y đành phải giơ hai tay lên, trái phải xem xét một lượt mới phát giác trên tay không có chút vết bẩn, lúc này mới cẩn thận đưa tay về phía người nọ, cũng không ngờ bị hắn nắm chặt lấy.

"Ta tin chắc quãng thời gian chúng ta ở chung sẽ rất thú vị!"

Bàn tay truyền tới cảm giác mịn màng, mát lạnh, còn có thanh âm nhu hòa trầm thấp kia khiến trái tim Vân Phi Vũ không ngừng run lên. Y nhanh chóng gạt bỏ cảm xúc quái dị đó, liên tục gật đầu.

"Khụ." Hoàng Trang chớp thời cơ liền nhanh chóng tìm cơ hội rút lui: "Hai người các ngươi đã làm quen với nhau xong rồi, ta phải đi trước. Tiểu Vũ, có vấn đề gì thì đệ hãy hỏi Tư Đồ công tử. Trong khoảng thời gian này, ta rất bận rộn, có thể sẽ không đến thăm đệ được, cho nên đệ phải nghe lời Tư Đồ công tử, hiểu chưa?"

"Ân, ta đã biết." Tuy rằng bị coi như tiểu hài tử, nhưng ngẫm lại cũng do hắn quan tâm đến mình, Vân Phi Vũ gật đầu đồng ý.

Tư Vũ Thánh tà phiêu liếc hắn một cái, Hoàng Trang lập tức im lặng, hắn biết mình lắm miệng khiến giáo chủ không vui, không dám tiếp tục nhiều lời nữa, xoay người bước ra ngoài.

Thấy Hoàng Trang rời đi, lúc này Vân Phi Vũ mới nhớ ra còn nhiều chuyện mình chưa hỏi hắn rõ ràng, sốt ruột định đuổi theo lại phát hiện người nọ vẫn nắm chặt tay mình, y ngượng ngùng nhanh chóng rút về, đánh phải hướng phía cửa hô lớn: "Hoàng đại ca, chờ một chút, ta còn…" Tầm mắt đột nhiên bị ngăn cản, y ngẩng đầu, khó hiểu nhìn người phía trước.

"Có vấn đề gì thì hỏi ta đi, ta ở trong này đã lâu, những chuyện ta biết được cũng không kém Hoàng hộ pháp đâu."

Vân Phi Vũ nhíu mày, nghi ngờ hỏi một câu: "Thật sự cái gì huynh cũng biết? Ta có thể hỏi huynh bất kể điều gì?"

"Ân." Tư Vũ Tháng gật đầu, miệng cười mỉm.

Hoàng Trang nhận thấy rốt cuộc mình cũng không còn chuyện gì để làm ở nơi này, lập tức bước ra khỏi cánh cửa, nhanh chóng rời đi.

"Được rồi, tới ăn cơm trước đã." Tư Vũ Thánh kéo Vân Phi Vũ ngồi xuống trước bàn, đem bát cơm đẩy tới trước mặt y, sau đó đưa hai tay nâng má, bình tĩnh nhìn y.

Dẫu thế nào cũng có cảm giác mình bị coi là tiểu hài tử, Vân Phi Vũ đành phải múc một muỗng canh đưa lên miệng… lại múc một muỗng… ngửi thật thơm, vị lại nhạt thếch.

Thử nghĩ xem, bất kể ai bị người ta nhìn chằm chằm khi ăn cơm cũng sẽ nuốt không trôi. Y bất đắc dĩ nhìn về phía người nọ, lắp bắp nói: "Tư…Tư Đồ công tử….cái kia…."

"Diệu, gọi ta là Diệu!" Người nọ ngâm khẽ, ngữ khí lại mang uy lực khiến người ta không thể kháng cự.

Vân Phi Vũ lăng hạ, ngẩn người gật đầu, đột nhiên nhớ tới chuyện mình muốn nói, đang muốn mở miệng hỏi lại bị người nọ ngắt lời: "Trước tiên phải ăn xong cơm đã, sau đó ta sẽ trả lời vấn đề của đệ."

"Không phải!" Y xoay người, gương mặt nhăn nhó: "Huynh… có thể đừng chằm chằm nhìn ta ăn cơm được không? Điều này khiến ta rất khó chịu, nếu không thì như vậy đi, huynh cùng ta ăn cơm nha?"

Tư Vũ Thánh nheo mắt lộ ra một tia nguy hiểm, đảo mắt lại hóa tươi cười, nụ cười đó vừa tà khí lại vừa mị hoặc, chỉ thấy hắn cúi người kề sát thiếu niên, kề sát bên tai y thì thầm: "Đệ đút cho ta sao?"

'loảng xoảng' chiếc muỗng rơi vào trong bát, một hạt cơm vẩy lên tay Vân Phi Vũ, y kinh ngạc nhìn người nọ, tiến vào trạng thái hóa đá.

Tay bị nâng lên đặt bên môi người nọ, mắt thấy chiếc lưỡi hồng nhạt lộ ra, linh hoạt liếm đi hạt cơm dính trên tay mình, cảm xúc ngọt ngào trong nháy mắt chảy qua tim, cảm giác ngứa ngáy khó nhịn. Vân Phi Vũ nhất thời dựng tóc gáy, đầu óc lập tức trống rỗng.

"Ha ha ha" Tư Vũ Thánh nhìn vẻ mặt của y, đột nhiên cười lớn, thầm nghĩ những ngày tháng sau này tuyệt đối sẽ không nhàm chán, bởi phản ứng của thiếu niên thực sự rất thú vị.

Đợi hắn ngừng cười, lại phát giác thiếu niên không hề cử động, quơ tay trước mặt y, cười nói: "Ta chỉ đùa một chút, đệ đừng để ý. Chẳng qua nhìn thấy gương mặt đệ quá căng thẳng nên muốn không khí vui vẻ một chút. Nhanh ăn cơm đi!"

"A… Uhm!" Tâm trí Vân Phi Vũ vô cùng hỗn loạn, vô thức cầm muỗng lên, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Từng biểu hiện đều hết sức thú vị, thật sự là nhìn bao nhiêu lần cũng không chán, Tư Vũ Thánh vẫn dùng hai tay nâng má, cười tủm tỉm nhìn thiếu niên ăn từng muỗng canh, nhưng mà, khi thấy một giọt chất lỏng trong suốt theo khóe môi thiếu niên trượt xuống, hắn đột nhiên phát hiện chính mình miệng khô lưỡi nóng, nhịn không được liền nuốt xuống một ngụm nước miếng.

87. Quyển 4 - Chương 85: Liên Tục Thất Bại

Bữa cơm này thật sự vô cùng thống khổ, Vân Phi Vũ buông muỗng, ngẩng đầu lại phát hiện người nọ vẫn đang chăm chú nhìn mình như trước, y không khỏi run rẩy khóe miệng, quay đầu sang một bên.

"Đừng nhúc nhích!" Thanh âm trầm thấp mang chút ái muội, quyến rũ khiến người khác thần trí bất an.

Nâng cằm thiếu niên, mạnh mẽ quay đầu y, lấy khăn lụa trong người lau đi bằng chứng hấp dẫn mình phạm tội, nhân tiện cũng lau đôi môi đỏ mọng của thiếu niên, đầu ngón tay lại truyền tới cảm xúc mềm mại câu dẫn tâm thần.

Vân Phi Vũ mạnh mẽ đẩy tay hắn, 'tạch' một tiếng đứng lên, gương mặt đỏ bừng, không biết y đang tức giận hay xấu hổ, hướng hắn quát to: "Rốt cuộc huynh là ai? Vì cái gì lại làm cái việc này với ta … làm chuyện khiến người ta khó tiếp nhận như vậy?"

Cảm xúc trên tay đột ngột biến mất, Tư Vũ Thánh không khỏi có chút buồn bã thất vọng, ngẩng đầu nhìn ánh mắt đề phòng của thiếu niên, cười khanh khách: "Đệ cảm thấy ta là ai? Nếu ta là kẻ khả nghi, vậy đệ nghĩ rằng Hoàng hộ pháp sẽ dẫn ta tới dạy dỗ đệ sao? Về phần chuyện ta mới làm khi nãy…"

Sóng mắt thay đổi, lưu quang phiêu đãng, trong chớp mắt, gương mặt hắn hiện lộ nụ cười hồn nhiên trong sáng: "Bởi vì phản ứng của đệ rất thú vị, vậy nên ta mới muốn chọc phá một chút thôi. Đệ sẽ không thực sự giận ta chứ, đúng không?"

Nụ cười này không giống lúc nãy, xinh đẹp tới cực điểm, hiện tại y đã bị nụ cười tựa như thiên tiên này hút hồn, cảm giác thực thân thiết.

Vân Phi Vũ do dự một lát, cuối cùng vẫn ngồi trở lại trên ghế, nghiêm giọng nói: "Về sau đừng đùa giỡn như vậy, dù sao nơi này cũng là tổng đàn của ma giáo, huynh và ta đều là nam nhân, bị người khác thấy sẽ tránh không được tin đồn. Nếu những tin đồn này rơi vào tai vị giáo chủ kia, chỉ sợ chúng ta sẽ bị phạt."

"Vì cái gì? Vì sao đệ lại cho rằng giáo chủ biết chuyện sẽ xử phạt chúng ta?"

Tư Vũ Thánh vô cùng tò mò, híp mắt, cực độ yêu mị, nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng yêu. Vân Phi Vũ càng ngày càng không hiểu người này, chỉ cảm thấy hắn thay đổi thất thường khiến người ta không thể đoán trước.

"Bởi vì vị giáo chủ kia nhất định rất nghiêm khắc." Vân Phi Vũ chớp mắt.

"Đệ chưa nói thật nha, Tiểu Phi Vũ!" người nọ đột nhiên kề sát, vẻ mặt đắc ý: "Kỳ thật đệ cảm thấy quan hệ của ta và vị giáo chủ kia không hề bình thường, nếu để hắn biết chuyện chúng ta vừa làm, chỉ sợ hắn sẽ thẹn quá thành giận mà gây bất lợi cho chúng ta, đúng hay không?"

Tim đập mạnh hơn một chút, Vân Phi Vũ không thể tưởng tượng nổi mà nhìn người trước mắt, chậm rãi lên tiếng: "Huynh đã biết như vậy còn hỏi ta làm gì?"

Tư Vũ Thánh dựa vào lưng ghế, tùy ý vân vê sợi tóc trước ngực, khẽ cười nói: "Kỳ thực ta có chút tò mò, làm thế nào đệ lại có thể đoán ra thân phận của ta? Ta nhớ rõ vẫn chưa nói gì với đệ nha!"

Vân Phi Vũ cúi đầu, bất an nắm chặt hai tay, hơn nửa ngày mới nhỏ giọng nói ra lí do: "Bởi vì huynh rất xinh đẹp, hơn nữa Hoàng đại ca lại kêu huynh là Tư Đồ công tử, huynh cũng nói mình ở nơi này đã lâu, đối với nơi này hết thảy quen thuộc, cho nên ta đoán chắc thân phận của huynh……"

Y đột nhiên ngẩng mặt, mang theo tia áy náy: "Thực xin lỗi, kỳ thực ta chỉ đoán mò, không chừng huynh có thân phận bí ẩn khác, đúng không? Huynh đừng để ý, là tại ta nói hưu nói vượn."

Tư Vũ Thánh lẳng lặng nhìn y, đột nhiên cười phá lên khiến Vân Phi Vũ càng không biết làm sao, ngây ngốc nhìn hắn.

"Dường như hôm nay mình luôn tươi cười." Thời điểm trong lòng vừa nghĩ tới điều đó, hắn đã vươn tay, ngả ngớn nâng cằm thiếu niên, khóe miệng gợi lên tươi cười dụ dỗ: "Đệ đoán đúng lắm, ta chính là thị sủng của vị đại nhân kia. Kỳ thực ta cảm thấy thân phận này cũng không tồi, ăn ngon mặc tốt, không có gì không ổn, chẳng qua..." hắn khẽ vuốt ve gò má phấn nộn của thiếu niên, đảo mắt một cái, trên mặt đã là một mảnh ai oán: "Gần đây người ta không được sủng ái, cho nên mới bị điều tới nơi này. Tiểu Phi Vũ, đệ tới an ủi người ta đi."

Người này quả thật biến đổi quá nhanh. Cảm nhận được đôi tay kia dao động trên má, căn bản không có ý định rời đi, trên trán Vân Phi Vũ treo đầy hắc tuyến, không khỏi nghĩ thầm: "Người như thế nên gọi là gì đây? Thành thục? Da mặt dày? Hồ ly ***?"

Nhẹ nhàng lùi về phía sau, né tránh đôi bàn tay kia, Vân Phi Vũ ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Từ Đồ... Không phải, Diệu, cơm đã ăn xong rồi, chúng ta bắt đầu học tập đi."

"Hừ!" Tư Vũ Thánh bất mãn mím môi, thầm nghĩ: "Tiểu tử này ngốc nghếch, hay là giỏi che dấu? Ta đã bày ra bộ dạng câu dẫn quyến rũ như vậy mà y vẫn không chịu động tâm?"

Tư Vũ Thánh không khỏi trừng mắt nhìn thiếu niên, muốn thấy rõ ngọn nguồn, nhưng thấy vẻ mặt thiếu niên không được tự nhiên, hắn mới âm thầm thở dài, quả nhiên mình quá nóng vội. Một lòng muốn cướp đi trái tim của thiếu niên từ tay tên tiểu tử họ Vân, nghĩ rằng bằng vào dung mạo cùng thủ đoạn của mình thì việc này dễ như trở bàn tay, lại không dự đoán được người trước mắt khó tấn công tới vậy. Đối với dung mạo của mình, y chỉ đơn thuần thưởng thức, đối với hành động câu dẫn của mình lại tỏ ra thờ ơ. Điều này không khỏi khiến hắn căm tức vạn phần.

Tuy rằng biết nóng vội không ăn hết được đậu hủ*, nhưng không biết khi nào tên tiểu tử họ Vân kia sẽ tìm tới, thời gian cấp bách, hắn không khỏi có chút thấp thỏm, hơn nữa chính mình lại liên tục thất bại trước mặt thiếu niên, loại thể nghiệm chưa từng có này khiến hắn bực bội, đồng thời cũng sinh ra cảm giác muốn chinh phục nó.

(Nóng vội ăn không hết đậu hủ: Ý nói nóng vội sẽ khiến ta mất nhiều hơn được)

Để ý tâm trạng của bản thân, hắn cũng biết không thể nóng vội, phải bốc thuốc đúng bệnh, chậm rãi tấn công. Vạch sẵn kế hoạch trong đầu, Tư Vũ Thánh hít một hơi thật dài, ý chí kiên định ép bản thân nhất định phải tươi cười.

Thấy thiếu niên thu dọn chén đĩa, nhẹ nhàng giữ chặt tay y: "Không cần phải làm những việc này, tự nhiên sẽ có hạ nhân tới thu dọn. Chúng ta tới hoa viên tản bộ thôi, thuận tiện ta sẽ nói cho đệ một ít thói quen thường ngày của giáo chủ."

Thu thập chén đĩa chỉ là cái cớ, kỳ thực là do ánh mắt theo dõi của người này khiến y sợ hãi, cuồng nhiệt lại bướng bỉnh bá đạo, không khỏi khiến y nhớ tới ánh mắt luôn hướng về mình của người nọ, tràn ngập cảm giác muốn chiếm giữ, thật giống như mình là vật sở hữu của bọn hắn, khiến cho người ta có cảm giác không thoải mái. Bởi vậy y rất muốn chạy trốn khỏi đám người nguy hiểm này.

Nghe thấy những lời Tư Vũ Thánh vừa nói, Vân Phi Vũ mới chậm rãi tỉnh lại từ những suy nghĩ của mình, y dừng tay, bắt đầu hồi tưởng: "Vừa rồi mình muốn trốn sao? Trốn khỏi người trước mắt? Nhưng vì cái gì?"

Mê muội nhìn người trước mắt, đến khi thấy nụ cười sáng lạn trên gương mặt hắn, cùng đôi mắt ngập tràn tiếu ý, y lập tức hoài nghi có phải mới nãy mình hoa mắt hay không. Nếu không tại sao lại nhìn ra trong ánh mắt của hắn ngập tràn cảm giác chiếm đoạt?

"Không đúng không đúng, hắn là thị sủng của vị giáo chủ thần bí kia, cho dù hiện tại thất sủng tới mức nào cũng vẫn là người của kẻ khác, sao có thể lộ ra ánh mắt đó với ta. Nhất định là do ta hoa mắt, đúng vậy,

nhất định là hoa mắt rồi." Vân Phi Vũ thầm hạ kết luận, đem tâm trạng căng như dây cung nhét lại trong bụng.

"Sao nào? Đệ không muốn ra ngoài? Vậy chúng ta ở trong này nói chuyện cũng không sao."

Thấy y bất động, lại không nói lời nào, Tư Vũ Thánh cũng không ép buộc, đang muốn xoay người đi sang một bên lại bị Vân Phi Vũ giữ chặt: "Không phải, vừa rồi ta chỉ suy nghĩ một số chuyện. Tốt lắm, chúng ta vẫn nên ra ngoài thôi, cảnh trí bên ngoài rất đẹp, không khí trong lành, như vậy có học gì cũng dễ tiếp thu."

"Uhm, được rồi." Tư Vũ Thánh nhìn y, cũng không muốn truy cứu tới cùng, chính là vô cùng tự nhiên kéo tay y bước ra ngoài. Vẻ mặt Vân Phi Vũ cổ quái nhìn phía sau lưng hắn, cuối cùng cũng cố gắng không lui về.

Tuy rằng đi ở phía trước nhưng Tư Vũ Thánh vẫn nắm rõ biểu hiện của thiếu niên.

Đúng vậy, đây chính là kết quả mà hắn mong muốn. Tâm tư thiếu niên vô cùng mềm yếu, chỉ cần đột phá đúng điểm, trái tim của y sớm hay muộn cũng hoàn toàn thuộc về mình.

88. Quyển 4 - Chương 86: Con Mèo Ưa Làm Nũng

Mấy ngày gần đây, mỗi nơi trong Lộng Mai Các đều xuất hiện hai thân ảnh. Ban đầu, Tư Vũ Thánh có nói một chút sở thích của mình, đến cuối cùng lại luôn quấn quýt hồ nháo bên cạnh Vân Phi Vũ, căn bản chưa bao giờ thực sự dạy dỗ y. Nhưng cũng phải, thân phận hiện tại cũng chỉ để tiếp cận thiếu niên, bởi cái hắn muốn không phải sự hầu hạ tận tình của y mà là con người của y, trái tim của y.

Ngày hôm đó, hai người vẫn tản bộ chung quanh Lộng Mai Các, Tư Vũ Thánh đột nhiên lên tiếng: "Tiểu Phi Vũ, người ta đi mệt, nghỉ ngơi một chút có được không?"

Đây đã là lần thứ ba, Vân Phi Vũ bất đắc dĩ bóp chán, tuy rằng Diệu rất đáng yêu, nhưng không nghĩ hắn lại tùy hứng tới vậy, thật sự khiến người ta không thể nhận ra hắn đã muốn hai mươi mốt tuổi, rõ ràng lớn hơn thân thể hiện tại của mình tới sáu tuổi, vậy mà lại thích làm nũng với mình. Mà trình độ bốc đồng của hắn khiến người ta nghĩ hắn mới có sáu tuổi.

Cảm giác được một khối thân thẩn ấp ám dựa vào phía sau, người nọ đặt cằm lên hõm vai của mình, giống như con mèo nhỏ dùng mặt nhẹ nhàng cọ lên lỗ tai y. Vân Phi Vũ không né không tránh, tùy ý hắn kề cận, trong lòng lại bất đắc dĩ cảm thán: "Thói quen… quả nhiên là thứ đáng sợ nhất!"

Nhìn chung quanh, thấy một chiếc thạch bàn (bàn đá) cách đó không xa, y chỉ tay: "Đi tới đó ngồi một lát đi."

"Ừ, được thôi." Miệng đồng ý mà thân thể vẫn không chịu cử động, Vân Phi Vũ nheo mắt nhưng không cách nào phát hỏa với hắn, đành phải kéo hắn tới phía thạch bàn, trong lòng thầm nghĩ đây là một con mèo, là một con mèo thật lớn.

Tư Vũ Thánh cười thầm, năm ngày nay hắn lao lực tâm tư chính là muốn thiếu niên quen thuộc hắn, tiếp nhận hắn, hiện tại đã đạt được mục đích ban đầu, tiếp theo sẽ khiến thiếu niên trở thành người của hắn.

Nghĩ tới việc thiếu niên trong lòng sẽ trở thành của mình, tâm can hắn tràn ngập hưng phấn cùng chờ mong, mặc dù có chút xa với mục đích ban đầu, nhưng hắn cho rằng chỉ cần thiếu niên thuộc về mình, vậy mục đích kia cũng sẽ đạt được. Hắn cảm thấy những rung động mình dành cho thiếu niên chỉ là mê luyến nhất thời, cảm giác này sẽ mau chóng tan biến, bởi vì hắn cũng không cho rằng mình có thể thật tâm yêu bất luận người nào.

Tư Vũ Thánh giống như đã thực sự mệt mỏi, thấy chiếc ghế đá cách đó không xa liền dẫn đầu chạy đến, mà Vân Phi Vũ cũng chậm rãi đi tới, khi muốn ngồi xuống bên cạnh hắn lại bị hắn kéo vào trong lòng, đặt y ngồi trên đùi mình.

"……." Vân Phi Vũ thất thần, khi lấy lại phản ứng đã bị hắn ôm chặt trong lòng, căn bản không thể động đậy.

"Diệu…" Y nhẹ nhàng gọi, thấy người nọ vẫn nhắm nghiền hai mắt, cọ qua cọ lại trên gáy mình, dù thế nào cũng giống một con mèo đang làm nũng.

Thấy hắn căn bản không để ý tới mình, thiếu niên thở dài, khó khăn xoay người, bắt đầu thấp giọng làm dịu: "Diệu, để ta tự mình ngồi xuống có được, như thế này khiến ta không thoải mái, ngoan, đừng náo loạn, mau để ta đứng lên."

Lần đầu dỗ dành người khác, hơn nữa đối phương đã hai mươi mốt tuổi, tâm trí lại như tiểu hài tử lên sáu, đối với người tới hai kiếp cũng chưa từng dỗ dành tiểu hài tử như Vân Phi Vũ mà nói, chuyện này còn mệt hơn làm việc vất vả cả ngày.

Tư Vũ Thánh hờ hững không thèm để ý, trong lòng lại âm thầm vui vẻ, bộ dạng bối rối tới đáng yêu của thiếu niên làm hại hắn thiếu chút nữa đã muốn lập tức đem y áp dưới thân, hảo hảo yêu thương.

"Không xong" Hắn thầm than. Ngay tại lúc hắn miên man suy nghĩ, phân thân lại run rẩy đứng lên, mà thiếu niên trong lòng lại không hề nhúc nhích, đỏ mặt, cứng đờ ngồi tại đó.

Vốn tưởng y đang giận mình, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của y, Tư Vũ Thánh muốn thay đổi kế hoạch.

Chỉ thấy hắn mị nhãn hơi đổi, hé miệng ngậm lấy vành tai đỏ sẫm của thiếu niên, vừa nhấm nháp vừa nhỏ giọng thì thầm: "Tiểu Vũ, ta muốn…"

"Muốn… muốn cái gì?" Vân Phi Vũ dị thường khẩn trương, y không biết đối phó với tình huống trước mắt như thế nào, đành phải cứng người ngồi im, y sợ chỉ cần mình khẽ cử động sẽ đem con mèo nhỏ này biến thành lão hổ giương nanh múa vuốt.

"Ta muốn đệ!" Thanh âm ám muội mang theo nồng đậm dục vọng, không đợi Vân Phi Vũ mở miệng, bàn tay hắn nhanh chóng xoay chuyển gương mặt thiếu niên, cúi đầu hàm trụ hai cánh hoa mềm mại, nhẹ nhàng cắn liếm.

"Ngô……" Thiếu niên bắt đầu chống cự, y biết nếu tiếp tục như vậy sẽ dẫn tới chuyện tuyệt đối không thể vãn hồi. Dù sao người trước mắt cũng là thị sủng của người nọ, mình cùng hắn làm những chuyện như vậy sẽ ảnh hưởng tới hắn, khiến hắn hoàn toàn thất sủng. Y nhớ rõ hắn đã từng nói qua, hắn thích cuộc sống nơi này, nếu mình khiến hắn mất đi tất thảy, chỉ sợ hắn sẽ oán hận mình, đó là kết quả y không bao giờ muốn thấy.

Dùng sức tránh đi vòng tay ấm áp, Vân Phi Vũ thở hổn hển, nhìn chung quanh, hướng hắn rống giận: "Huynh điên rồi sao, bị người khác nhìn thấy thì làm sao bây giờ, huynh muốn bị đuổi khỏi nơi này sao?"

Thời khắc thiếu niên rời khỏi thân thể mình, Tư Vũ Thánh đã bắt đầu vận công áp chế dục vọng, hắn chính là muốn nhân cơ hội này trêu đùa thiếu niên, cũng không ngờ lại chọc y phát hỏa, thiếu chút nữa nhóm lửa tự thiêu.

Thở sâu, chậm rãi mở ra hai mắt, nhìn bộ dạng kích động của thiếu niên, tâm tình bỗng nhiên vui vẻ, hắn mở miệng: "Đệ lo lắng cho ta sao? An tâm, an tâm, nơi này tuyệt đối không có ai, trước đó ta đã quan sát kỹ lắm nha."

"Huynh…" Vân Phi Vũ tức giận xoay người bước đi. Người này thay đổi thất thường, luôn cả gan làm loạn, mình lo lắng cho hắn, hắn lại căn bản không biết hối cải, thật sự là lòng tốt bị gạt phắt đi, mặc kệ hắn.

Thấy thiếu niên giống như thực sự tức giận, Tư Vũ Thánh vội vàng đuổi theo, ôm lấy thắt lưng, ghì chặt y vào lòng, bắt đầu làm nũng: "Tiểu Phi Vũ đừng tức giận được không, đệ đừng tức giận mà, ta biết sai rồi…"

Vân Phi Vũ đẩy tay Tư Vũ Thánh, xoay người, ngẩng đầu nhìn hắn: "Vậy huynh phải đáp ứng ta, về sau không được phép làm như vậy, được không?"

"……Được thôi."

"Đồng ý trước rồi tính sau, tóm lại sau này đều là của ta." Thời điểm Tư Vũ Thánh suy nghĩ như vậy, gương mặt lại tỏ ra vô cùng ủy khuất, mím môi, giả bộ đáng thương.

Vân Phi Vũ nhìn hắn, nhịn không được liền vuốt ve gương mặt ấy, khẽ thở dài: "Thật không biết tại sao huynh lại được sủng ái. Nghe nói vị giáo chủ kia tính cả nam lẫn nữ đã có tới mấy chục thị sủng, nói vậy chắc tất cả bọn họ đều không tồi, huynh còn hồ nháo như vậy, không cẩn thận sẽ bị đuổi đi mất."

Y thực sự quan tâm ta…Tư Vũ Thánh cảm thấy trong lòng thực ấm áp, đột nhiên ôm y vào lòng.

Thiếu niên giãy dụa muốn mở miệng quát lớn lại nghe hắn nhỏ giọng cầu xin: "Chỉ một lúc thôi, lập tức tốt lên mà……"

"Nếu……" Tư Vũ Thánh liếm môi: "Nếu ta nói ta thích đệ, đệ sẽ làm như thế nào?"

Trong lòng đột nhiên chấn động, cảm giác được trái tim đang đập loạn nhịp, nhưng trên mặt vẫn cố gắng giả vờ cười nói: "Ha hả, ta cũng rất thích Diệu, bởi vì chúng ta là bằng hữu, thích nhau không phải là chuyện bình thường sao?"

"Đệ cho là như vậy?" Tuy những lời mình nói ra là thử thiếu niên, nhưng nghe câu trả lời của y, trong lòng lập tức nổi lên một trận cuồng phong, trong nháy mắt, thần sắc trở nên âm lệ dọa người.

Vân Phi Vũ quay đầu, y chưa bao giờ nghĩ sẽ phát sinh bất kể chuyện gì với người trước mắt, nhưng mấy ngày ở chung, tại tổng đàn ma giáo xa lạ này, luôn có một cái đuôi đáng yêu luôn dính chặt lấy mình như vậy khiến y cảm thấy vui vẻ không ít, đồng thời cũng khiến ánh mắt, trái tim y đặt lên con mèo đáng yêu kia, không sao rời khỏi.

Chính là, y biết mình không nên ước vọng xa vời, nhất là đối với người trước mắt, vậy nên ngay từ đầu y đã mang những cảm xúc rung động bất thường kia bóp chết từ trong trứng nước, bởi vì y còn muốn trải qua những ngày tháng an bình.

89. Quyển 4 - Chương 87: Trở Về Tiểu Viện

Chờ một lúc lâu vẫn không tháy người nọ có động tĩnh, Vân Phi Vũ nhịn không được liền quay đầu lại, khi nhìn thấy ánh mắt hắn mang theo tức giận cùng vạn phần âm lệ, y không tự chủ mà lui lại phía sau từng bước. Diệu như vậy… thực xa lạ, cũng khiến y cảm thấy sợ hãi.

Tư Vũ Thánh chú ý tới hành động của Vân Phi Vũ, đồng thời phát giác sự sợ hãi trong ánh mắt của y, lúc này mới kinh ngạc phát giác bản thân mình lại vì một câu nói mà mất đi khống chế, bại lộ một phần bản chất.

Thấy biểu tình sợ hãi của thiếu niên, hắn cảm thấy thực sự tức giận, chẳng qua vấn đề trước mắt cần phải ưu tiên hàng đầu, nếu không toàn bộ cố gắng trước đây sẽ uổng phí.

Dấu đi cảm xúc chân thật, Tư Vũ Thánh lặng lẽ tiến về phía trước từng bước, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, vẻ mặt ai oán nhìn về phía Vân Phi Vũ: "Tiểu Phi Vũ, đệ không để ý tới người ta sao?"

Vân Phi Vũ giật mình dụi dụi mắt, nhìn hắn, sau đó lại dụi mắt, lại nhìn hắn, không khỏi than thầm "Vừa nãy là do hoa mắt? Sao gần đây lại hay hoa mắt như vậy, ta còn trẻ lắm mà……"

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, y đi vòng quanh Tư Vũ Thánh vài lượt, cuối cùng đứng trước mặt hắn, có chút đăm chiêu hỏi: "Diệu, có phải huynh mới tức giận hay không?"

Tâm tư hơi đổi, Tư Vũ Thánh mất hứng bĩu môi: "Đương nhiên là tức giận, Tiểu Vũ không thích người ta, cũng không thèm để ý người ta…"

Vân Phi Vũ vừa nghe câu trả lời của hắn, không khỏi bật cười, tâm tình cũng bình tĩnh trở lại. Đây mới chính là Diệu, là người cùng y ở chung mấy ngày nay, là Diệu mà y quen thuộc, y yêu thích.

Ngửa đầu nhìn trời, sau đó nhìn thẳng Tư Vũ Thánh, do dự cả nửa ngày mới mở miệng: "Diệu, ta có thể rời khỏi nơi này sao?"

"Đi đâu?" Hắn cảnh giác nhìn về phía thiếu niên.

Nhìn người trước mặt bỗng nhiên trở nên đề phòng, Vân Phi Vũ không khỏi cảm thấy cô độc, trong lòng đau nhói, "Cuối cùng… vẫn không thể trở thành bằng hữu, vẫn không thể tin tưởng ta sao?"

Kỳ thực y chưa từng quên thân phận của mình, đối với Diệu, y tình nguyện tin tưởng những điều trước mắt, không muốn nghĩ quá nhiều, hoài nghi quá nhiều, cũng giống như y đã từng tín nhiệm Hoàng Trang. Y hiểu rõ, thân phận của Diệu không chỉ đơn giản là một thị sủng, chỉ sợ còn mang theo nhiệm vụ giám sát mình. Dù sao, bản thân y là người trực tiếp liên quan tới người nọ, sao có thể được buông lỏng đây.

Phức tạp nhìn hắn, cúi đầu, im lặng nói: "Ta chỉ muốn tới thăm Lí lão bá, có thể chứ?"

Chú ý tới biểu hiện cô đơn trên gương mặt thiếu niên, tâm Tư Vũ Thánh thắt lại, rất muốn ôm chặt lấy y, xóa đi ưu thương trên gương mặt ấy, nhưng hành động lại bị lý trí trói buộc, hắn không thể ra tay.

Hai người lẳng lặng đứng đó, sau một hồi lâu Vân Phi Vũ mới ngẩng đầu: "Không được sao? Quả nhiên ta yêu cầu nhiều lắm!"

"Sao lại không được." Tư Vũ Thánh đột nhiên tiến lại gần, tiếu diện như hoa*, một tay kéo y vào lòng, xoa đầu y: "Đệ muốn tới nơi nào, ta sẽ theo đệ tới nơi đó."

(Tiếu diện như hoa có thể dịch thành cười tươi như hoa)

Vừa nghe có thể đi, bao nhiêu buồn bã đều biến mất vô tung, Vân Phi Vũ đẩy hắn ra, thần tình vui sướng: "Chúng ta đi luôn bây giờ, được không?"

"Uhm." Tư Vũ Thánh nhìn y, nháy mắt mấy cái: "Đệ rất thích vị Lí lão bá kia?"

Vân Phi Vũ nắm lấy tay hắn, vừa đi vừa nói chuyện: "Đúng vậy. Mặc dù Lí lão bá luôn tỏ ra lạnh lùng, nhưng kỳ thực tính tình y tốt lắm. Huynh biết không, khoảng thời gian ta bị thương ở lại nơi đó, tuy rằng y luôn quát mắng ta, nhưng vẫn luôn chăm sóc, quan tâm ta rất nhiều."

Thiếu niên quay đầu lại cười với hắn: "Gặp mặt huynh sẽ biết."

"Ân." Tư Vũ Thánh gật đầu, gương mặt lộ vẻ ôn nhu tới chính hắn cũng không thể phát hiện.

……

Đứng trước cửa tiểu viện hẻo lánh, Vân Phi Vũ hô lớn: "Lí lão bá, mở cửa, Lí lão bá, Lí lão bá……."

"Câm miệng, hét cái gì mà hét." Lí Sầm mở tung cánh cửa, tuy rằng gương mặt tỏ ra lạnh lùng nhưng ánh mắt nhìn thiếu niên có chút vui vẻ, tới khi y thấy Tư Vũ Thánh đi sau thiếu niên, không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng nhìn người nọ lặng lẽ hướng mình 'suỵt' một tiếng, y lập tức không nói lời nào, xoay người đi vào bên trong.

"Tên tiểu tử nhà ngươi, không ở trong Lộng Mai Các mà chạy tới tìm ta làm gì?"

Vân Phi Vũ không thèm để ý tới lời nói lạnh nhạt của lão giả, cười hì hì đuổi theo: "Ta sợ ngài ăn không ngon ngủ không tốt, bởi vậy nhân lúc chưa tới buổi trưa liền chạy tới thăm."

Lí Sầm sao lại không hiểu ý tứ của y, tiểu tử này là cảm thấy mình có ơn với y, không làm được việc gì nên đành phải nấu cơm cho mình để báo đáp.

Đưa mắt nhìn thiếu niên, gương mặt vẫn mang vẻ lạnh lùng nhưng khóe môi lại ẩn hiện tiếu ý: "Phòng bếp ở kia, muốn dùng thì nhanh lên."

"Được rồi!" Vân Phi Vũ sắn cao tay áo, quay đầu tươi cười nhìn Tư Vũ Thánh: "Huynh cùng Lí lão bá tán gẫu trước, ta đi một chút sẽ quay lại."

Nói xong liền vội vã đi vào phòng bếp.

"Y tới phòng bếp làm gì?" Tư Vũ Thánh đi tới cạnh lão giả, thần tình nghi hoặc nhìn nơi thiếu niên chạy tới.

"Thuộc hạ tham kiến……"

"Lúc này Lí lão không cần đa lễ. Hiện tại ta là Tư Đồ Diệu, ngươi kêu ta Tư Đồ là được." Tư Vũ Thánh ngăn lão giả, sau đó hỏi lại một lần: "Tiểu Vũ tới phòng bếp làm cái gì?"

"Làm cơm." Lí Sầm lưu loát trả lời, sau đó xoay người bước tới phòng nhỏ: "Tư Đồ công tử, mời, chúng ta tới bên trong trò chuyện."

"Được." Hắn gật đầu, theo lão giả đi vào phòng.

"Tiểu Vũ biết làm cơm?" Tư Vũ Thánh vừa ngồi xuống liền hỏi.

Lí Sầm nhớ tới hương vị những món ăn đó, không khỏi chép miệng: "Hương vị không tồi, đợi một lát người sẽ biết."

Tư Vũ Thánh theo thói quen vuốt ve ngón tay cái lại phát hiện nơi đó thiếu mất một vật, lúc này mới nhớ chiếc nhẫn kia bị mình đặt trong tẩm cung, không mang theo bên người.

Hai người không nói chuyện, không khí trong căn phòng nhỏ trở nên áp lực.

"Giáo… khụ… Tư Đồ công tử, người chuẩn bị xử trí y thế nào?" Lí Sầm đột nhiên lên tiếng, ánh mắt sáng ngời nhìn hắn.

Tư Vũ Thánh khẽ cau mày, tựa như đang suy nghĩ, một lát sau, hắn xoa mi tâm trả lời: "Vốn muốn giữ y lại để đối phó với tên tiểu tử kia, nhưng mà… Ta thay đổi chủ ý."

Hắn lại nhìn lão giả: "Ta muốn giữ y ở bên người, khiến cho tên tiểu tử kia tìm cả đời cũng không thấy."

"Người…" Lão giả cảm thấy kinh ngạc: "Sẽ không là…"

Tư Vũ Thánh phất tay ngắt lời lão giả: "Hiện tại kết luận vẫn còn sớm, ta chỉ đơn thuần muốn giữ y bên cạnh mà thôi, về phần tên tiểu tử họ Vân kia." Hắn cười lạnh một tiếng: "Ta sẽ không dễ dàng bỏ qua việc hắn dám khiêu khích ta."

Lí Sầm nhìn hắn, âm thầm thở dài, có chút lo lắng cho vận mệnh sau này của thiếu niên.

"Lí lão, không phải ngài không đồng ý với cách an bài của ta đó chứ?" Tư Vũ Thánh ngưng thanh hỏi.

"Không, quyết định của người, ta tuyệt đối sẽ không dị nghị, chính là." Lão giả thẳng thắn nhìn hắn: "Tiểu Vũ là một tiểu hài tử ngoan ngoãn không có tâm cơ, chỉ có điều này là mong giáo chủ hãy tin tưởng ta."

Tư Vũ Thánh nhíu mày nhìn về phía lão giả, đột nhiên mỉm cười: "Điểm ấy ta cũng tin tưởng, bởi vì ta vẫn luôn quan sát y."

Lí Sầm gật đầu, lo lắng trong lòng giảm bớt vài phần.

"Được rồi, được rồi, có thể ăn cơm rồi nha."

Vân Phi Vũ hưng phấn bước vào căn phòng nhỏ, bưng một mâm đồ ăn đặt lên bàn, sau đó cười ha hả nhìn về phía hai người: "Mọi người ngồi đi, đồ ăn được bưng lên ngay thôi."

"Ta đến giúp đệ." Tư Vũ Thánh đứng dậy, tiến về phía y.

Thiếu niên nhìn hắn, gật đầu mỉm cười: "Cũng được, đến giúp ta bưng đồ ăn."

Thấy hai người đã ra khỏi phòng, vẻ mặt lạnh lùng của Lí Sầm lập tức dãn ra, y trừng mắt, khó có thể tin những điều đang diễn ra trước mắt, thầm nghĩ liệu đó có phải là vị giáo chủ đại nhân cao cao tại thượng của bọn họ hay không? Rõ ràng hắn được chiều chuộng từ nhỏ, chưa từng đụng tay vào việc gì, vậy mà…

Ngoài cửa dần truyền tới tiếng bước chân hai người, lão giả đột nhiên bừng tỉnh, sau đó vuốt cằm, không khỏi cười khổ.

"Ta đã già rồi, hoàn toàn không hiểu tâm tư những người trẻ tuổi, thật sự là lo lắng vô ích một hồi."

90. Quyển 4 - Chương 88: Cảm Tình Dần Sâu Đậm

Dùng xong bữa trưa, hai người trở vè Lộng Mai Các, Tư Vũ Thánh nói muốn dạy Vân Phi Vũ chơi cờ, sau đó hai người vẫn ngồi trong thư phòng.

"Diệu, huynh coi ta đi nước này có đúng không?" Vân Phi Vũ chưa bao giờ chơi cờ vây, chỉ vào một quân đen trên bàn cờ, ngẩng đầu nhìn người đối diện lại phát hiện hắn nhìn mình ngẩn người, căn bản không nghe rõ những lời vừa rồi.

Thiếu niên thở dài, hai tay đỡ đầu ngửa ra phía sau, nhìn thẳng người nọ: "Có vấn đề gì liền hỏi đi, huynh cứ như vậy khiến ta cảm thấy rất kỳ quái."

"Vậy ta sẽ hỏi." Tựa hồ Tư Vũ Thánh chỉ chờ y thốt lên những lời này, cười hì hì ngồi xuống bên cạnh, thói quen muốn dùng mặt cọ cọ bên tai y, ngữ khí ai oán: "Vì sao ta không biết đệ có thể làm cơm?"

"Huynh đâu có hỏi ta." Vân Phi Vũ không chút nghĩ ngợi liền trả lời, sau đó nhíu mày nói tiếp: "Ta nghĩ, dù ta chủ động nói huynh cũng không chịu tin."

Hắn nhìn thiếu niên một lượt, gật đầu: "Đúng là rất khó tin tưởng, nhưng Tiểu Phi Vũ nấu thức ăn ngon lắm, so với đại sư phụ trong giáo còn tốt hơn nhiều. Ngày mai lại làm cho ta ăn nha, được không?"

Nhìn hắn lại dán chặt lấy mình, Vân Phi Vũ thuận tay vuốt lọn tóc rơi xuống trước ngực, vuốt má hắn, cười nói: "Được."

"Nhưng mà." Thiếu niên nhìn phía cửa sổ: "Trong Lộng Mai Các có phòng bếp sao? Nếu không thì ta biết đi tìm nơi nào nấu ăn?"

"Có!" Tư Vũ Thánh đứng dậy, đưa tay ôm thiếu niên vào lòng, sau đó đặt cằm lên hõm vai y, thoải mái nhắm mắt lại, trả lời vu vơ: "Mỗi viện tử đều có một phòng bếp, chỉ là không thường xuyên sử dụng. Ngày mai ta kêu người tới dọn, sau đó mỗi ngày Tiểu Phi Vũ đều làm cơm cho ta ăn."

"Ân, đã biết!" Vân Phi Vũ khẽ cười, kỳ thực y rất thích làm cơm. Kiếp trước, trừ bỏ đánh quyền anh, làm cơm cho muội muội ăn chính là thú vui duy nhất của y.

"Đúng rồi, rốt cuộc huynh có muốn dạy ta chơi cờ không?" Y gỡ hai cánh tay đang ôm chặt lấy mình, xoay người nhìn người nọ.

Tư Vũ Thánh bất mãn mở mắt, mím môi: "Ta mệt mỏi, muốn ngủ." Nói xong liền ngả người nằm lên sàng tháp, không hề để ý tới y.

Nhìn hành động tức giận như tiểu hài tử của hắn, Vân Phi Vũ đành phải lắc đầu, đang muốn xuống giường dọn dẹp bàn cờ lại bị người phía sau kéo lại, đảo mắt đã bị người nọ đặt dưới thân.

Cố sức tạo khoảng cách giữa hai người, nhìn ánh mắt người đang nằm trên thân không ngừng lóe ra ngọn lửa nóng bỏng, Vân Phi Vũ không khỏi mặt đỏ tai hồng, tim đập gia tốc.

Gian nan nuốt một ngụm nước miếng, y khẩn trương mở miệng: "Diệu, huynh quên những lời sáng nay ta mới nói sao? Đừng náo loạn, mau đứng lên, bị người ta nhìn thấy sẽ nguy mất."

Gương mặt đỏ bừng của thiếu niên, còn có đôi môi doanh nhuận khép mở kiều diễm, Tư Vũ Thánh có chút khống chế không được. Không để ý thiếu niên phản đối, hắn mạnh mẽ áp chế y, vừa hôn vừa hàm hồ nói nhỏ: "Tiểu Phi Vũ… Ta thật sự thích đệ… Cho ta đi… Ta muốn đệ… Cho ta đi…"

"Đừng như vậy." Vân Phi Vũ dùng hết sức giãy dụa, nề hà khí lực hai người cách biệt quá lớn, y không thể đẩy kẻ trên người ra, mà thân thể bị người ta đụng chạm cũng càng ngày càng nóng, càng ngày càng mềm nhũn vô lực.

Tuy bản thân cũng thích người trước mắt, nhưng y vẫn luôn khống chế được tình cảm của mình, thầm nghĩ giữ quan hệ giữa hai người chỉ đơn thuần là bằng hữu, mà hiện tại, thân thể bị hắn vỗ về đã trở nên vô cùng mẫn cảm. Y không thể áp chế dục vọng của mình, muốn càng nhiều.

Cảm giác được thân thể bỗng nhiên phát lạnh, từng đợt không khí lạnh lẽo tràn vào cơ thể, Vân Phi Vũ đột nhiên thanh tỉnh, một bên giãy dụa, một bên nói không ngừng: "Diệu, Diệu, huynh mau tỉnh lại cho ta, nghe thấy không, tỉnh lại cho ta."

Mà thần trí người nọ hiện tại chỉ lập đi lặp lại một ý niệm "muốn y, phải có được y, ngay bây giờ."

"Tư Đồ Diệu, huynh dám tiếp tục làm như vậy, chúng ta lập tức đoạn tuyệt quan hệ bằng hữu." Cảm giác được người nọ đột nhiên dừng động tác, chậm rãi kiềm chế, buông mình ra, Vân Phi Vũ nhẹ nhàng thở ra, cả người vô lực ngồi trên giường thở dốc.

"Đệ… đệ chán ghét ta tới vậy sao?"

Nhìn gương mặt người nọ lộ vẻ đau thương, đôi mắt phiếm hồng, Vân Phi Vũ không khỏi hối hận, muốn đưa tay vuốt ve gương mặt hắn nhưng nửa chừng lại buông xuống, không đành lòng quay đầu…

"Sao ta lại chén ghét huynh được, ngốc nghếch, huynh hẳn phải hiểu hoàn cảnh cùng thân phận của chúng ta. Ta là con tin, là hạ nhân, mà huynh… cho nên chúng ta không thể vượt qua giới hạn đó, hiểu không?"

Nhìn vẻ yếu ớt trên gương mặt thiếu niên, Tư Vũ Thánh muốn lặp tức nói lên sự thật, nhưng lí trí lại ngăn cản hắn, bởi vì hắn hiểu được, hiện tại vẫn chưa phải thời điểm có thể nói ra điều ấy.

Thở sâu, vận công áp chế nhiệt hỏa trong cơ thể, xoay người nằm xuống bên người thiếu niên, ôm thắt lưng y: "Thực xin lỗi, sau này ta sẽ không xúc động như vậy nữa."

"Ân." Vân Phi Vũ ứng thanh, đưa tay đặt lên người hắn, hai người lẳng lặng nằm, không ai nói một lời, im lặng, hơi thở an hòa lưu động trong phòng.

"Đúng rồi, kỳ thực có chuyện ta vẫn muốn hỏi đệ, nhưng mà… sợ đệ mất hứng!" Tư Vũ Thánh đột nhiên lên tiếng.

"Chuyện gì?" Vân Phi Vũ quay đầu nhìn về phía hắn.

"Vậy ta hỏi rồi… đệ đừng giận nha" Hắn tựa hồ có chút khẩn trương, gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên.

"Hỏi đi, không sao cả." Vân Phi Vũ cười cười.

"Ta vẫn luôn thắc mắc, vì lí do gì mà đệ lại trở thành… của người kia… thị sủng của người kia?" Hắn cẩn thận nói xong, sau đó nhìn y không chớp mắt, thấy sắc mặt tái nhợt của thiếu niên, hắn lại vội vàng mở miệng: "Ta chỉ tò mò, đệ cũng không cần trả lời, coi như ta không có hỏi. Tiểu Phi Vũ không tức giận, không tức giận……"

Những điều người kia gây ra cho y tựa như một cây kim găm vào tâm trí, sẽ không trí mạng, nhưng luôn âm ỉ đau đớn. Mấy ngày nay, y vốn đã không còn muốn nhớ tới, nhưng hiện tại lại bị hỏi tới vấn đề này khiến y có cảm giác vết sẹo giấu diếm lâu ngày bị kẻ khác vạch trần, làm người ta khó có thể kiềm chế.

"Tiểu Phi Vũ, không giận ta có được không, về sau ta sẽ không bao giờ hỏi nữa. Đừng tức giận, được không?"

Nhìn người trước mắt an ủi, không ngừng giải thích, lấy lòng mình, Vân Phi Vũ cầm lấy một lọn tóc của hắn, lại nâng gương mặt của hắn lên, bắt đầu trêu đùa: "Huynh là một con mèo, một con mèo rất thích làm nũng."

Thấy Vân Phi Vũ dường như đã khôi phục trở lại, Tư Vũ Thánh âm thầm thở phào, cười hì hì cọ cọ lên người y: "Vậy Tiểu Phi Vũ thích mèo sao?"

Thiếu niên nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu: "Ta không thích động vật, nhưng một con mèo như huynh thì coi như thích."

Vừa nói xong liền cảm thấy cổ tê rần, y kinh ngạc nhìn người nọ lại phát hiện hắn khoanh chân ngồi trên giường, cười tà, liếm khóe môi: "Tiểu Phi Vũ thực thơm, quả nhiên ăn rất ngon miệng."

Vân Phi Vũ phồng má, xoa xoa nơi bị cắn, chống tay ngồi dậy, lắc đầu: "Huynh là cẩu hả? Sao lại cắn người như vậy?"

Tư Vũ Thánh cũng không hờn giận, hướng y phao mị nhãn: "Ai nói mèo không thể cắn người? Đệ nói ta là mèo, vậy ta cắn thử cho đệ xem." Nói xong, giương nanh múa vuốt tiến lại gần.

"Được rồi được rồi, đừng nháo loạn." Vân Phi Vũ giơ tay đầu hàng, đột nhiên ngồi ngay ngắn, nghiêm mặt.

"Diệu, ta hỏi huynh, huynh thật sự muốn biết… chuyện đó sao?"

"?" Tư Vũ Thánh buồn bực nhìn y, lập tức hiểu được y đang ám chỉ điều gì, vẻ mặt phức tạp: "Nếu đệ không muốn nói thì không cần miễn cưỡng, ta không hy vọng đệ buồn phiền."

Thật ra hắn đã muốn hỏi từ lâu, muốn biết giữa y và người nọ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng vừa thấy thiếu niên lộ vẻ mặt thống khổ liền có chút không đành lòng, lập tức không tiếp tục truy cứu.

"Kỳ thực cũng không có gì." Vân Phi Vũ cười cười: "Ta chỉ không thích bị người ta cưỡng ép mà thôi, dù sao ta cũng là nam nhân, bị đối xử như vậy đương nhiên sẽ đụng chạm tới tự tôn, những nghĩ đi nghĩ lại thì đó cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm, ha hả"

"Hắn cưỡng ép đệ?" Tư Vũ Thánh không nóng không lạnh hỏi, nhưng đáy mắt đã ngưng kết một tầng mặt lạnh lẽo.

91. Quyển 4 - Chương 89: Không Thể Buông Tay

Vân Phi Vũ không chú ý tới vẻ mặt của hắn, ôm đầu nằm lại trên giường, nhìn lên nóc nhà, thản nhiên nói: "Việc đó đã qua rồi, tóm lại sau này sẽ không gặp mặt, coi như bị cẩu dữ cắn một miếng, dù sao ta cũng là nam nhân, chẳng thêm miếng thịt mà cũng chẳng mất đi miếng thịt nào, huynh nghĩ có đúng không?"

Thiếu niên tỏ vẻ không sao cả, nhưng Tư Vũ Thánh lại càng phát hỏa. "Vì sao lại không hận, cái loại người khốn kiếp như hắn phải mang đi bầm thây thành vạn đoạn mới được."

Trong phòng yên tĩnh dị thường, Vân Phi Vũ nằm trên giường dần cảm thấy bất an, đứng dậy nhìn về phía người bên cạnh lại phát hiện hắn vẫn ngồi yên không nhúc nhích, vẻ mặt không chút thay đổi, nhìn mình chằm chằm. Cảnh tượng quỷ dị như vậy nhất thời khiến y hoảng sợ, thân thể mềm nhũn, ngã về phía sau.

Đột nhiên, thắt lưng bị người khác nắm lấy, y rơi vào một vòng tay quen thuộc, nhưng hơi thở lạnh lẽo của hắn lại khiến y phải rùng mình.

"Diệu…huynh…huynh làm sao vậy?" Lúc này y tuyệt đối tin tưởng mình không hề hoa mắt.

Cằm bị nâng lên nhẹ nhàng, đối diện cùng đôi mắt không chút gợn sóng của người nọ, Vân Phi Vũ khẽ động môi, nhưng một câu cũng không thể thốt lên lời. Loại cảm giác áp bách này khiến y thở cũng không thông.

"Vì sao không hận? Hắn đối xử với đệ như vậy, đệ nên hận hắn, hận không thể khiến hắn chết đi sống lại hàng trăm ngàn lần, không phải sao?" Thanh âm ôn nhu, nhẹ nhàng như tiếng nước chảy từ môi người nọ chậm rãi trào ra, nhưng hàn ý ngấm tới tận xương tủy lại khiến người khác không khỏi run sợ.

"……."Thiếu niên hoảng sợ nói không lên lời.

"Vì sao không nói lời nào?" Ngón tay lạnh lẽo xoa đôi má tái nhợt của thiếu niên, nhẹ nhàng di chuyển theo đường cong trên gương mặt y, cuối cùng dừng lại ở đôi môi ấm áp mềm mại, dịu dàng vuốt ve không chịu rời đi.

Xác định bản thân không hề hoa mắt, Vân Phi Vũ chịu kinh hách không nhỏ, nhìn Tư Đồ Diệu như vậy khiến y có cảm giác hắn là một nam nhân vô cùng phức tạp, dù sao người trước mắt cũng cho y cảm giác ấm áp.

Ánh mắt nam nhân lạnh như băng không có một tia cảm tình, nhưng động tác vuốt ve của hắn lại phi thường ôn nhu, Vân Phi Vũ ôm một chút hy vọng, nhẹ nhàng gọi: "Diệu!"

Người nọ không có phản ứng nhưng ngón tay lại nhân cơ hội tham tiến vào khuôn miệng nhỏ nhắn của thiếu niên, nhẹ nhàng khuấy động.

"Uhm…ân…ngô…" Vân Phi Vũ sợ khiến hắn bị tổn thương nên không dám ngậm miệng, nhưng người này cố ý đùa giỡn trong miệng y lại khiến y vô cùng khó chịu.

Hai tay đưa lên, muốn cầm lấy cánh tay nam nhân mà đẩy ra, lại không ngờ bị hắn dùng tay còn lại dễ dàng khống chế, đem hai tay y bắt chéo ra sau lưng. Hiện tại, thiếu niên quả thực khóc không ra nước mắt,thân thể hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Nước miếng trong miệng mỗi lúc một nhiều, theo khóe miệng trượt xuống thành một sợi chỉ bạc *** tế lúc ẩn lúc hiện trên làn da trắng nõn của y, đôi mắt nam nhân hơi híp lại.

"Liêu, ông ần ư ậy, ầu uynh." (Diệu, không cần như vậy, cầu huynh.)

Phản ứng ngoài ý muốn của nam nhân khiến Vân Phi Vũ kích động, nhưng y hiểu được, người này sau khi nghe mình nói mới biến thành như vậy, chắc chắn là trách nhiệm của y, cho nên y phải biến Diệu trở lại như cũ, nhưng là…nên làm như thế nào mới khiến hắn trở lại thành Diệu đáng yêu như trước?

Tư Vũ Thánh lẳng lặng quan sát phản ứng của thiếu niên, lửa giận trong lòng dần bình ổn khi thiếu niên phát ra kiều thái mê loạn, dục vọng trong mắt dần ngưng tụ, nhưng đầu óc vẫn trì một tia thanh tỉnh, hắn tự hỏi: "Từ khi nào ta lại trở nên như vậy? Tại sao lại có thể dễ dàng tức giận? Chẳng lẽ đó không phải là nhất thời mê luyến? Yêu?…. Không có khả năng đó, bảy năm trước, loại tình cảm đó đã bị ta vất bỏ hoàn toàn. Ta –Tư Vũ Thánh sẽ không bao giờ có loại tình cảm dư thừa đó, không có khả năng, cũng tuyệt đối sẽ không…

Ta sẽ không bao giờ động tâm với bất luận kẻ nào nữa, lại càng không bao giờ yêu kẻ đó nữa, vĩnh viễn không thể xảy ra, kể cả….ngươi!"

Chỉ thấy hàn quang vụt qua trong mắt hắn, hai ngón tay mạnh mẽ kẹp chặt chiếc lưỡi mềm mại, bắt đầu dùng sức.

Trong miệng đột nhiên truyền tới cảm giác đau đớn khiến Vân Phi Vũ không thể nhịn được, lập tức cắn mạnh xuống, nhưng bất chợt nghĩ tới ngón tay của hắn vẫn ở trong miệng mình, y đánh phải dừng lại động tác, chỉ có thể âm thầm cầu mong nam nhân trước mặt sớm khôi phục lại thần trí.

Đầu lưỡi vốn là cơ quan mềm mại nhất, cũng tối mẫn cảm, hiện tại lại bị người nọ mạnh mẽ kẹp chặt, đau đớn mỗi lúc một mãnh liệt truyền tới tâm trí khiến thiếu niên như muốn ngất đi, nhưng trong đầu vẫn nhớ rõ không được khép hàm, nếu không sẽ cắn phải người nọ.

Tầm mắt của y dần trở nên mơ hồ, nhưng y vẫn cố chờ đợi, vẫn mong nam nhân trước mắt nhanh chóng thanh tỉnh.

Tư Vũ Thánh vẫn quan sát Vân Phi Vũ, thấy y đau đớn, khuôn mặt dần ướt đẫm mồ hôi, ánh mắt dần mông lung nhưng thủy chung vẫn không chịu khép lại khớp hàm. Kỳ thực hắn đang chờ đợi, chờ thiếu niên không nhịn được đau đớn mà một ngụm cắn xuống, như vậy hắn có thể phá hủy khớp hàm, thuận thế lấy luôn tính mạng của y.

Nhưng thái độ im lặng chịu đựng của thiếu niên khiến trái tim băng lạnh của hắn xuất hiện một vết thương, cảm giác đau đớn dần lan ra toàn cơ thể. Giọng nói, dáng điệu, nụ cười, nhất cử nhất động của y cùng những hình ảnh trong khoảng thời gian ở chung của hai người không ngừng hiện lên trước mắt.

Rốt cuộc, hắn không thể nhịn được nữa, đưa tay nắm chặt cần cổ mảnh khảnh kia, tưởng chừng chỉ cần dùng một chút sức lực cũng có thể khiến y biến mất, nhưng nội tâm sợ hãi khiến hắn không thể xuống tay. Hắn đặt tay lên ngực tự hỏi: "Tại sao ta lại không thể hạ thủ?"

"Liêu (Diệu)…" lời nói mơ hồ không rõ nghĩa vang lên trong phòng, Tư Vũ Thánh nhìn thiếu niên trong lòng, sắc mặt y tái nhợt không chút huyết sắc, hàng mi ướt đẫm vô lực buông xuống, hai mắt nửa khép nửa mở hoàn toàn mất đi tiêu cự.

Kinh hoàng, sợ hãi nhiều năm chưa từng xuất hiện bỗng quét qua thân thể, lo lắng, đau đớn trong lòng khiến hắn hiểu được, hắn đã không thể buông tay, không thể ruồng bỏ thiếu niên trong lòng.

"Tiểu Vũ, Tiểu Phi Vũ…" Tư Vũ Thánh lo lắng kêu gọi. Khi thấy thiếu niên chậm rãi khôi phục *** thần, hắn không khỏi kinh hỉ, nói năng lộn xộn.

"Đau, Tiểu Phi Vũ không đau, đau ở đâu, đầu lưỡi, nói cho ta biết……."

Thấy hắn rốt cuộc khôi phục thái độ bình thường, tuy rằng nói chuyện có chút bừa bãi, nhưng lại khiến Vân Phi Vũ an lòng, bởi vì Diệu đáng yêu thú vị đã trở lại!

Lắc đầu mỉm cười, y hiểu được ý tứ của nam nhân, đầu lưỡi đã không còn đau đớn, có điều, thân thể cùng *** thần lại có chút mệt mỏi.

Tư Vũ Thánh vui vẻ hôn lên gương mặt thiếu niên, ôm chặt y vào lòng, cảm giác an tâm hiện tại khiến hắn hạnh phúc hơn bất kể thứ gì.

"Cáp….cáp…." Nghe thấy thanh âm quái dị của thiếu niên, hắn ngẩng đầu lại thấy đầu y đầy mồ hôi, gương mặt lo lắng như muốn biểu đạt điều gì, miệng lại chỉ có thể phát ra một âm tiết, trong lòng không khỏi chấn động.

"Chính mình vừa dùng sức như vậy, sao đầu lưỡi có thể vô sự được." Tư Vũ Thánh lập tức nâng cằm thiếu niên, khai hàm của y nhìn vào trong. Chiếc lưỡi mềm mại lúc trước đã hoàn toàn biến thành một màu đen tím. Đồng tử đột nhiên co rút lại, hắn không hề nghĩ ngợi, lập tức ôm lấy thiếu niên chạy ra ngoài.

Vân Phi Vũ cảm giác như đang cưỡi mây đạp gió, khi mở mắt ra đã thấy mình ở trong tiểu viện của Lí lão bá, trong lòng rất nhiều nghi hoặc, nhưng hiện tại đầu lưỡi lại không chịu nghe lời, không thể hỏi một câu.

Nghe thấy trong viện có tiếng động, Lí Sầm ra khỏi phòng lại thấy giảo chủ đại nhân vẻ mặt lo lắng ôm Vân Phi Vũ xuất hiện. Y lập tức hiểu được sự tình không ổn, cũng không nói nhiều, nhanh chóng đưa hai người vào phòng.

"Lí lão, đầu lưỡi của y…"

Lí Sầm lập mở hàm dưới của Vân Phi Vũ, vừa thấy chiếc lưỡi đen tím kia liền chấn động, quay đầu khẽ liếc Tư Vũ Thánh một cái, vội vàng ra khỏi phòng, nháy mắt sau lại thấy y cầm một chiếc túi nhỏ trở lại, bên trong là một rừng ngân châm.

"Tiểu tử kia, há miệng, thả lỏng cơ thể, đau thì kêu một tiếng."

Vân Phi Vũ tuy rằng không rõ, nhưng nhìn bọn họ tỏ ra nghiêm trọng, y hiểu được lưỡi của mình xảy ra vấn đề, nghĩ tới việc sau này có thể bị câm, trong lòng không khỏi sợ hãi. Nhìn gương mặt người nọ tỏ ra thống khổ, y không thể tự chủ liền tươi cười với hắn.

"Tiểu tử kia, có cảm thấy đau đớn hay không, dùng ánh mắt nói cho ta biết."

"Không có một chút cảm giác" Vân Phi Vũ đảo mắt một vòng, thấy lão giả càng tỏ ra nghiêm trọng, y nhất thời cảm thấy tuyệt vọng.

"Lí lão, không có biện pháp sao?" Hiện tại, Tư Vũ Thánh hối hận chết đi được, sao hắn có thể ra tay với người mình yêu thương, lại còn hạ thủ tàn nhẫn như vậy.

Lí Sầm trầm tư một lát: "Ta sẽ thử lại, dùng dẫn châm độ khí pháp, xem có thể khai thông kinh mạch bị tắc nghẽn của y hay không, chỉ sợ y sẽ……"

Những từ phía dưới còn chưa nói ra nhưng Tư Vũ Thánh hiểu được, cưỡng chế nội tâm đau đớn, hắn quay đầu đi tới trước cửa: "Ta chờ ngoài này."

92. Quyển 4 - Chương 90: Sau Nụ Hôn Buổi Sớm

Hoàng hôn nhanh chóng buông xuống, khi những tia sáng cuối cùng của một ngày bắt đầu lụi tàn, Lí Sầm từ trong phòng bước ra, theo ánh nến mờ ảo, Tư Vũ Thánh thấy gương mặt y đầy vẻ mệt mỏi, trong lòng

không khỏi áy náy.

"Lí lão, Tiểu Vũ…y…." Có chút sợ hãi biết được đáp án rồi lại phi thường chờ mong, mâu thuẫn nội tâm không ngừng giao chiến khiến hắn hoảng loạn.

Thân là thuộc hạ nên không có quyền trách mắng nam nhân trẻ tuổi trước mắt, nhưng với tư cách là bậc trưởng bối lại muốn giáo huấn hắn một phen, có điều…thấy vẻ khẩn trương cùng hối hận trên gương mặt hắn, y không khỏi mềm lòng.

Nhớ tới bảy năm trước, nếu chuyện đó không xảy ra, có lẽ hiện tại hắn cũng không trở nên như vậy. Mặc dù không phải do bọn họ tự mình khiến tiểu hài tử này thay đổi, nhưng kết quả như thế này cũng một phần lỗi là ở bọn họ.

Mấy năm nay, chỉ còn lại một mình y chăm nom tiểu hài tử này lớn dần, thấy hắn càng trở nên tàn nhẫn, y phi thường đau lòng, nhưng cũng chỉ có thể tâm sự trước linh vị (bài vị) bằng hữu. Hiện tại, y lấy tư cách gì trách mắng tiểu hài tử này? Dù sao cũng do bọn họ bức hắn thành như vậy.

Khẽ thở dài, trong lòng có chút chua sót, y thực tình hy vọng tiểu hài tử trước mắt có thể đạt được hạnh phúc, nhưng ma trướng trong lòng không trừ, chỉ sợ cả đời này hắn sẽ phải sống trong nỗi thống khổ cùng cô độc.

Thấy lão giả vẻ mặt buồn rầu, Tư Vũ Thánh trong lòng 'rắc rắc' một tiếng, tâm trí nhất thời trống rỗng, lảo đảo lui lại mấy bước, miệng thì thào: "Vì cái gì, vì cái gì……."

Lão giả lấy lại *** thần, nhanh chóng phát hiện biểu hiện dị thường của hắn, vội vàng tiến lên giữ chặt: "Giáo chủ, người làm sao vậy?"

Đột nhiên, Tư Vũ Thánh phản thủ bắt lấy y phục của lão giả, trong mắt lóe ra ánh sáng hưng phấn cuồng loạn: "Đổi lưỡi, Lí lão, có thể đổi lưỡi đúng không? Ta đi tìm chiếc lưỡi thích hợp nhất cho Tiểu Vũ, ta đi tìm, hiện tại ta phải đi tìm!"

Nhìn bộ dạng này của hắn, Lí Sầm khẽ nhíu mày,thừa dịp hắn xoay người, nhanh chóng điểm huyệt vị chặn hắn lại.

"Lí lão, ngài làm cái gì vậy? Thả ra, mau thả ta ra, nếu không nhanh chóng tìm cho Tiểu Vũ một chiếc lưỡi thích hợp thì sẽ không kịp nữa." Tư Vũ Thánh vừa điên cuồng gào thét, vừa vận công cưỡng chế huyệt đạo.

"Giáo chủ, đắc tội." Lí Sầm đi tới trước mặt hắn điểm tiếp mấy đại huyệt mới khiến cho hắn hoàn toàn an tĩnh lại.

Sau đó, lão giả hướng Tư Vũ Thánh cung kính thi lễ, tiếp đó thản nhiên nhìn hắn: "Giáo chủ, lưỡi của tiểu tử kia đã không còn trở ngại, chỉ là vẫn còn máu bầm, cần một thời gian để khôi phục, vậy nên mong người không cần nóng vội."

Nghe thấy lời này, lệ khí trên người Tư Vũ Thánh dần biến mất, gấp giọng hỏi: "Thật sự không có việc gì? Cần bao lâu để khôi phục?"

"Ta vẫn dùng ngân châm giúp y thông mạch, lâu cũng phải mất nửa tháng." Lí Sầm cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên lại giống như tiểu hài tử, không ngừng khoa chân múa tay, vui sướng đứng lên: "Sao lại có thể quên được cơ chứ, còn có thể dùng thứ đó để thử xem."

Nhìn lão giả vứt mình sang một bên rồi chạy ra ngoài, Tư Vũ Thánh không biết phải làm sao, nhưng vì Tiểu Vũ, hắn nguyện ý chờ đợi.

Khi lão giả ôm chiếc bình nhỏ quay lại, vẻ mặt ai oán nhìn giáo chủ nhà mình, có chút day dứt, lập tức giải khai huyệt đạo của hắn, hai người cùng nhau vào nhà.

Trên giường, thiếu niên an tĩnh ngủ dưới ánh trăng, hơi thở cũng vững vàng.

"Ta điểm huyệt ngủ của y, sau khi đầu lưỡi khôi phục tri giác, loại đau đớn đó không phải thứ người thường có thể chịu đựng nổi." Lí Sầm mở miệng giải thích, tuy rằng không có ý trách cứ nhưng vẫn khiến hắn đau lòng vô cùng.

Là chính mình khiến y thành như vậy, thiếu chút nữa còn lấy đi tính mạng của y.

Nhìn thiếu niên trên giường ngủ an tĩnh, Tư Vũ Thánh đau lòng nhẹ nhàng vuốt ve hai má y, cảm nhận được độ ấm từ thân thể y truyền lại, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Giúp ta mở miệng của y, sau đó kéo đầu lưỡi ra." Lão giả lên tiếng.

Tuy rằng không hiểu, hơn nữa nghe có chút thô bạo, nhưng nghĩ trị liệu quan trọng hơn, hắn lập tức làm theo những điều lão giả yêu cầu.

Lão giả dùng ngân châm cắm trên chiếc lưỡi đen tím của thiếu nên vài cái, sau đó lấy một vật nhỏ màu đen to bằng hạt đỗ tương từ trong chiếc bình ra, đặt ở nơi có màu đỏ tươi trên đầu lưỡi, ngay sau đó liền thấy vật nhỏ chuyện động, một canh giờ sau liền phình to bằng ngón út, cả người sáng loáng, ẩn hiện màu đỏ của màu.

Lí sầm gỡ vật kia xuống, lại thay lên một cái khác, nhìn chiếc lưỡi đen tím dần nhạt màu, lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Đây là 'vụ chiểu huyết điệt' (đỉa sương mù), chỉ xuất hiện ở những đầm lầy đặc biệt nhiều sương mù, khoảng thời gian ngao du bên ngoài, ta vô tình gặp được liền bắt mấy con, vẫn dùng băng khô đông lạnh chúng, cũng may thứ này hút máu mà sống, cho dù trong tình trạng chết giả, chỉ cần thấy máu tươi sẽ sống lại. Khi đó chỉ là thấy thứ này mới lạ nên bắt về, thật không ngờ tới hiện tại lại có lúc cần dùng tới."

"Thứ này thật sự có thể chữa khỏi cho Tiểu Vũ?" Tư Vũ Thánh nhìn mấy con trùng đang ngọ nguậy, không tự chủ được liền đưa tay che hai mắt thiếu niên, quên mất là y đang hôn mê, căn bản cái gì cũng không biết.

"Chưa thử qua." Lão giả thuận miệng thốt lên, dừng một lúc lại nói tiếp: "Chẳng qua ta nghĩ cũng không khác mấy so với việc dùng ngân châm thuận khí, nhưng ngân châm của ta chỉ có thể dẫn từng chút một, mà thứ này lại hút máu rất nhiều, hiệu quả so với ngân châm tăng tới mấy chục lần."

Tư Vũ Thánh nghe lão giả nói chưa từng thử qua, thiếu chút nữa đưa tay bóp chết đám trùng kia, tới khi nghe y nói câu kế tiếp, lập tức nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng hắn rất nghi ngờ những thứ như vậy, nhưng hắn lại thập phần tin tưởng lão giả trước mắt.

Hai người bận rộn tới đêm khuya, khi thấy chiếc lưỡi của thiếu niên hoàn toàn khôi phục màu hồng nhạt, hai người nhìn nhau, an tâm thở ra.

Lí Sầm lại giúp thiếu niên uống một chút thuốc cầm máu giảm nhiệt. Thu dọn xong mọi thứ, Tư Vũ Thánh lên tiếng: "Lí lão, ngài đi nghỉ ngơi đi, để ta chăm sóc y."

Lão giả thâm ý nhìn hắn một cái, cái gì cũng chưa nói, gật đầu bước ra khỏi phòng.

Sáng sớm hôm sau, khi những tia sáng đầu tiên chiếu vào căn phòng nhỏ, Vân Phi Vũ bị cảm giác đau đớn nơi đầu lưỡi lay tỉnh, quay đầu liền thấy một người bán nằm bên giường, nhìn y phục của hắn, y lập tức nhận ra là Tư Đồ Diệu.

Tâm trạng tràn đầy lo lắng rồi lại có chút đau lòng, lẳng lặng ngồi dậy, đang muốn đem áo của mình phủ lên người hắn, người nọ lại dụi mắt ngồi dậy: "Tiểu Phi Vũ… đệ tỉnh sao?"

Nhìn biểu hiện đáng yêu như vậy, Vân Phi Vũ nhịn không được, lập tức cúi người nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng, lại đối diện ánh mắt sáng ngời của hắn, chột dạ rời tầm mắt, không dám nhìn vào mắt hắn.

Cằm bị nâng lên, ngay sau đó, hai phiếm mềm mại mang theo hơi ấm người nọ dán lên, cảm giác người nọ thật cẩn thận, động tác mềm nhẹ giống như đang nâng niu bảo vật, sợ chỉ hơi dùng sức cũng vỡ vụn.

Y không khống chế được tình cảm mãnh liệt đang dâng lên trong lòng, Vân Phi Vũ nắm lấy vạt áo trước của hắn, kéo gần khoảng cách giữa hai người, hung hăng chiếm lấy hương vị ngọt ngào của hắn.

……

Ba ngày sau, dưới sự điều trị tỉ mỉ của Lí Sầm, chiếc lưỡi của Vân Phi Vũ đã hoàn toàn bình phục, nhưng Tư Vũ Thánh lại phi thường buồn bực, bởi sau nụ hôn sáng hôm đó, hắn phát hiện Tiểu Phi Vũ luôn luôn tránh mặt mình, điều này khiến hắn phiền muộn rất nhiều, không khỏi suy đoán có phải mình đã bị y chán ghét rồi hay không.

Ngày hôm đó, Vân Phi Vũ mới từ hoán tẩy phòng đi ra, y luôn lo lắng tới an nguy của cặp mẫu tử kia, biết hai người bị điều ra khỏi tổng đàn, an tâm rất nhiều nhưng cũng có chút lo lắng, chẳng qua khi cẩn thận suy nghĩ lại, con người có số mệnh, chỉ cần còn sống là có đường ra.

Đang lúc y thất thần liền không cẩn thận đụng trúng một người, xoa xoa cái mũi bị đụng đau, ngẩng đầu nhìn người nọ, nhất thời biến sắc, xoay người bỏ chạy.

"Tiểu Phi Vũ, vì sao lại trốn tránh ta?"Tư Vũ Thánh mang theo vô hạn ai oán, nháy mắt đã chặn trước mặt y.

Mấy ngày nay đều không tìm được thiếu niên, hắn đoán nhất định có người hỗ trợ che dấu, ngẫm lại có lẽ cũng do Lí lão an bài, Hoàng Trang chấp hành, mặc dù có chút tức giận nhưng nghĩ tất cả là ý của thiếu niên, bằng không bọn họ sẽ không tự tiện làm như vậy, tuy rằng người nọ luôn nhìn mình với anh mắt tiếc hận rèn sắt không thành thép.

Thiếu niên cúi đầu không nói, Tư Vũ Thánh kiềm chế cơn tức tích tụ mấy ngày nay, trầm giọng lên tiếng: "Đệ chán ghét ta sao? Có phải vì chuyện ta làm với đệ hôm đó nên đệ chán ghét ta, thậm chí… hận ta?"

Ngữ khí người trước mắt nồng đậm bi thương, Vân Phi Vũ đau lòng, muốn lập tức ôn lấy hắn, nhưng mấy ngày nay luôn phải lo nghĩ, y luôn tự hỏi rốt cuộc mình có thể đem lại những gì cho hắn?

Trừ bỏ một phần tình cảm rẻ mạt, còn lại cái gì cũng không có, hơn nữa, còn có thể đẩy hắn vào tình thế nguy hiểm. Tưởng tượng đến cảnh hắn bị tên giáo chủ lãnh khốc kia xử phạt hoặc giết chết, tâm y lập tức đau đớn. Kết cục như vậy, cho dù chết y cũng không muốn chứng kiến.

==========

93. Quyển 4 - Chương 91: Ôn Nhu Công Chiếm

Hai người lẳng lặng đứng đó, thiếu niên vẫn không nói một lời, Tư Vũ Thánh dần rơi vào đáy cốc, hắn run giọng lặp lại câu hỏi: "Quả thật chán ghét, hận ta sao?"

Vân Phi Vũ ngẩng đầu, há miệng thở dốc, lại không nói một lời, tiếp tục cúi đầu trầm mặc không nói.

Tư Vũ Thánh xiết chặt nắm tay, cưỡng chế nội tâm đau đớn cùng tức giận, xoay người rời đi, hiện tại hắn cần một nơi an tĩnh, nếu không hắn cũng không dám chắc mình sẽ làm gì thiếu niên. Hắn không thể chịu được cảm giác một lần nữa mất đi, nhưng cũng không thể đánh mất đơn giản như vậy.

Tay đột nhiên bị giữ chặt, hắn kinh ngạc xoay người lại thấy ánh mắt thiếu niên lộ vẻ bi thương: "Diệu, nếu ta không chịu buông tay, liệu sau này huynh có oán trách ta không?"

"?"

"Bởi vì…" Vân Phi Vũ kiềm chế nội tâm đau đớn, thấp giọng nói: "Bởi vì ta sẽ hại huynh, nếu huynh ở bên ta, vị giáo chủ đại nhân kia sẽ giết huynh, nhưng ta đã không còn cách nào có thể rời xa huynh. Ta thích Diệu, phi thường phi thường yêu thích, càng thích lại càng sợ hãi, lại không thể buông tay, là ta rất ích kỷ, thực xin lỗi, ta biết sẽ hại huynh, ta lại…"

"Tốt lắm!" Tư Vũ Thánh một tay kéo thiếu niên vào lòng, ôm chặt lấy, nội tâm dị thường kích động: "Đừng nói nữa, đồ ngốc, không cần cả ngày miên man suy nghĩ, chuyện gì cũng sẽ không xảy ra, có ta ở đây sẽ không xảy ra bất luận chuyện gì cả, hiểu chưa, đệ phải tin tưởng ta, Tiểu Vũ ngốc nghếch."

Đỉnh đầu truyền tới thanh âm nhu hòa trầm tĩnh của người nọ, tựa như xuân phong không ngừng vây lấy thân thể, những sầu muộn phiền não từ trước tới nay đều bị những lời nói của hắn hóa giải toàn bộ, trong lòng vô cùng thoải mái, cơn buồn ngủ cũng dần kéo tới, toàn bộ mệt mỏi y phải chịu đựng trong những ngày qua đều đua nhau xuất hiện.

Nhìn ánh mắt mơ hồ của thiếu niên, Tư Vũ Thánh hiểu được y nhất định đã phiền não bất an thật lâu, không khỏi áy náy, trong lòng tràn đầy thương tiếc.

"Ta ôm đệ trở về phòng ngủ được không?"

Vân Phi Vũ dụi mắt, lắc đầu: "Ta tự mình đi về, hiện tại chúng ta cần phải chú ý từng chút một."

"Không sao, ta ôm đệ rồi phi thân đi, sẽ không ai phát hiện được." Nói xong, Tư Vũ Thánh đưa tay ôm lấy, không đợi thiếu niên mở miệng đã nhảy lên mái hiên, phi thân trên không trung nhẹ nhàng như bay.

Kiếp trước có chứng sợ độ cao, Vân Phi Vũ có chút khẩn trương, ôm hắn không dám mở mắt, nhớ tới vấn đề mình vẫn luôn thắc mắc, liền mở miệng hỏi: "Diệu, thị sủng đều có võ công sao?"

Tư Vũ Thánh biết y đang suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không giấu diếm: "Sẽ không, cho dù biết cũng chỉ là công phu mèo quào, rất yếu."

Thiếu niên không nói gì, hơn nửa ngày mới nhẹ giọng hỏi: "Vậy Diệu thì sao?"

"Ta sao?" nam nhân gợi lên khóe môi, hỏi lại: "Đệ cảm thấy như thế nào?"

Không nghĩ tới nam nhân lại chơi xấu hỏi mình như vậy, thiếu niên bất mãn mím môi thành một đường thẳng tắp, không nói lời nào.

Tư Vũ Thánh thấy y trưng bộ dạng đó, không khỏi bật cười: "Nếu ta nói võ công của ta rất cao, căn bản không có đối thủ, vậy đệ có tin không?"

"Khoác lác."

Biết y sẽ phản ứng như vậy, nam nhân cũng không giải thích, chuyên tâm vận công dưới chân, trong nháy mắt đã tới trước cửa viện tử của hắn.

Cảm giác được tiếng gió bỗng nhiên ngừng thổi bên tai, Vân Phi Vũ mở mặt lại phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, không khỏi ngắm nhìn chung quanh: "Diệu, đây là đâu?"

"Là nơi ở của ta." Nam nhân cười tà: "Sau này cũng là nơi ở của đệ."

"?" Vân Phi Vũ khó hiểu.

Tư Vũ Thánh thần bí nháy mắt với y mấy cái, cũng không giải thích nhiều.

"Ách…thả ta xuống." Thiếu niên nhận ra mình vẫn còn bị nam nhân ôm vào trong lòng liền lên tiếng năn nỉ.

"Ngoan, một lát nữa sẽ cho đệ xuống." Nam nhân ôm chặt lấy y, ghé sát bên tai thì thầm.

Vừa tiến vào, thiếu niên liền bị căn phòng đồ sộ xa hoa trước mắt khiến cho bất ngờ, không khỏi mở miệng hỏi: "Diệu, đây là phòng của huynh?"

"Ân, chẳng qua từ nay nó sẽ là phòng của ta và Tiểu Phi Vũ." Nam nhân hôn lên hai má thiếu niên, ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Vân Phi Vũ càng ngày càng không hiểu, cảm giác Diệu của mình mỗi lúc một kỳ lạ, cũng càng ngày càng khiến người ta cân nhắc không ra. Tuy rằng ngay từ đầu y đã đoán thân phận của hắn không hề đơn giản, nhưng người có thể ở trong căn phòng lớn như vậy, khẩu khí lại lớn như thế, rốt cuộc thân phận của hắn đặc biệt tới mức nào đây?

"Tiểu Phi Vũ đang suy nghĩ chuyện gì vậy?"

Tuyệt sắc dung nhan bỗng nhiên phóng đại trước mắt khiến y không khỏi hoảng sợ, khi lấy lại *** thần mới nhận ra mình cùng nam nhân đang ngồi trên chiếc giường lớn, mà hiện tại, tư thế giữa hai người lại dị thường mờ ám. Thiếu niên căng thẳng nuốt một ngụm nước miếng, y biết phía sau sẽ phát sinh chuyện gì. Mặc dù có chút sợ hãi nhưng mong chờ lại càng nhiều, bởi vì y thích nam nhân này, đương nhiên cũng muốn có được thân thể hắn.

"Diệu" Thiếu niên lại nuốt một ngụm nước miếng, đang muốn tiếp tục nói lại bị nam nhân ngắt lời.

"Gọi ta là Thánh."

"?" Thiếu niên khó hiểu.

Tư Vũ Thánh kề sát bên thiếu niên, dùng hơi thở bao quanh y, ghé bên tai y huyễn hoặc: "Tiểu Vũ Nhi ngoan, gọi ta là Thánh."

Đầu óc Vân Phi Vũ có chút hỗn loạn, cảm giác như mình đã từng nghe qua cái tên này ở đâu đó rồi lại không nhớ rõ ràng. Thanh âm nam nhân trầm thấp mà khàn khàn, truyền tới tai quả vô cùng mị hoặc cùng gợi cảm, y không tự chủ được liền nhẹ nhàng gọi: "Thánh."

"Ân." Nam nhân cúi đầu hôn lên môi y, nghe thiếu niên kêu ra tên thật của mình, thiếu chút nữa cầm giữ không được, lập tức muốn y, nhưng hắn biết, nếu mình quá mức kích động sẽ khiến thiếu niên sợ hãi mà chạy mất.

Hàm trụ hai cánh hoa mềm mại, nhẹ nhàng cắn liếm, thân lưỡi bài khai hàm răng thiếu niên, tiến vào chiếm giữ mật ngọt, mải mê truy đuổi, quấn lấy chiếc lưỡi đinh hương thơm phức, hút, dây dưa mật thiết khiến hai người mất đi khống chế, cởi từng lớp y phục, gắt gao ôm ấp, khát vọng thân thể cùng linh hồn hòa hợp.

Rất muốn lập tức tiến vào thiếu niên, nhưng Tư Vũ Thánh hiểu rõ, nếu không thực hiện tiền diễn, phân thân cực đại của mình sẽ khiến y bị thương, mà tổn thương thiếu niên là việc hắn vô cùng không muốn làm.

Theo chiếc cằm trơn bóng, dọc theo cần cổ mảnh khảnh của y, cắn nhẹ hai khỏa hồng anh trước ngực, liếm lộng chiếc rốn nho nhỏ lại nhìn phân thân ngây ngô non nớt kia, hắn không chút do dự liền một ngụm hàm trụ trong miệng, bắt đầu liên tục phun ra nuốt vào.

Vân Phi Vũ cảm giác như mình đang chìm trong một đám mây, lại tựa hồ như đắm mình trong biển lửa, toàn bộ thân thể đều như bị hòa tan, đánh mất chính mình.

Dục vọng của thiếu niên dần trướng lớn trong miệng, hắn biết đã tới lúc, lập tức đưa tay tham tiến phía sau thiếu niên, trong nháy mắt liền tiến vào.

"A…ân…" Cùng với những thanh âm rên rỉ vô nghĩa, Vân Phi Vũ phóng ra dục vọng của mình, cả người đắm chìm trong cảm xúc mãnh liệt, đồng thời quên đi cảm giác đau đớn nhỏ nhoi phía sau.

Khi khoái cảm dần tan đi, mà cảm giác lạ lẫm khi bị dị vật xâm chiếm thay thế, y khó chịu nhíu mày, giãy dụa thân thể muốn thoát khỏi cỗ cảm giác quái dị kia lại bị nam nhân đè lại. Mê mang mở to hai mắt, nhìn nam nhân trên người, y há miệng thở nhẹ: "Diệu"

"Gọi ta là Thánh!" Thanh âm nam nhân khàn khàn, cúi đầu nói nhỏ bên tai thiếu niên.

"……Thánh, ta…. ngô…." Còn chưa nói xong, miệng đã bị nam nhân xâm chiếm, cảm giác quái lạ phía sau cũng theo ngón tay càn quấy bốn phía của nam nhân mà trở nên mãnh liệt.

Nghĩ muốn đẩy hắn ra, lại phát hiện mình không còn chút sức lực, căn bản không thể lay chuyển cả một cọng lông của hắn, mà ngón tay phía sau đột nhiên rút ra, cảm giác kỳ lạ kia bỗng nhiên biến mất trong nháy mắt khiến y không khỏi rên rỉ thành tiếng, cảm giác trống rỗng cũng nhanh chóng kéo đến.

Hai chân bị nâng lên, thân thể bị uốn cong thành tư thế không thể tưởng tượng, nơi tư mật lại bị phơi bày hoàn toàn trước mắt người nọ, Vân Phi Vũ đỏ bừng mặt: "Đừng nhìn nữa."

Tư Vũ Thánh nhìn nếp uốn hồng nhạt kia, liếm liếm đôi môi khô khốc: "Nơi này của Tiểu Phi Vũ phi thường xinh đẹp, làm cho ta nhịn không được, muốn ăn."

"Thánh….cáp…." Câu nói kế tiếp của thiếu niên bị cảm giác tê ẩm ướt tê dại nơi hậu đình truyền tới vùi lấp, hơn nửa ngày mới gian nan mở miệng: "Uhm…Thánh….nơi đó…không cần….liếm…."

Nép uốn hồng nhạt được nước miếng làm mềm, thoạt nhìn càng thêm trơn bóng ngon miệng, dục hỏa trong mắt nam nhân càng nồng đậm, khẩn cấp tách hai chân thiếu niên, đem lửa nóng cứng rắn đặt trên mật huyệt nhỏ nhắn, chậm rãi đẩy vào.

"……A, đau!" Cự vật xâm nhập khiến Vân Phi Vũ nhịn không được liền kêu thành tiếng, hai mắt cũng nổi lên một tầng hơi nước, nhưng cảm giác trống rỗng phía sau lại nhanh chóng bị lấp đầy.

Nam nhân nhịn xuống cảm giác xúc động muốn công thành đánh chiếm mạnh mẽ, cúi người hôn lên môi y, hàng mi ẩm ướt, đôi mắt xinh đẹp, nhẹ giọng: "Tiểu Vũ Nhi ngoan, thả lỏng cơ thể, ngoan, hít thở đều…."

Nếu đã làm tới bước này, Vân Phi Vũ biết đã không còn đường lui, liền ngoan ngoãn nghe lời nam nhân, hít thở, thả lỏng, hít thở, thả lỏng.

Cảm giác thân thể thiếu niên dần mềm mại, Tư Vũ Thánh bắt đầu co rút, huyệt nội nhỏ hẹp chặt chẽ cùng ấm áp mềm mại khiến hắn không thể tiếp tục kiềm chế, vài lần thiếu chút nữa công phá mãnh liệt, cuối cùng đều bị hắn cố gắng kiềm chế lại.

Trong căn phòng rộng lớn, hai cơ thể tuyết trắng liên tục dây dưa chớp động trên giường, không ngừng cao thấp phập phồng, thanh âm ồ ồ thở dốc *** mi rên rỉ vương vấn vờn quanh, cùng thanh âm thân thể va chạm, toàn bộ căn phòng đều bị một màn tình sắc cùng *** mỹ này bao phủ, tẫn hiển cảnh xuân kiều diễm, phong tình vô hạn.

94. Quyển 4 - Chương 92: Lựa Chọn Yêu Ngươi

Khi Vân Phi Vũ tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Vừa mở mắt đã nhìn thấy một đôi mắt khác tràn ngập vẻ lo lắng, nhớ tới mọi việc hôm qua, y buồn bực nhắm mắt lại, không thèm nhìn hắn.

Y cũng không biết mình đã yêu trúng một người như thế nào, rõ ràng thoạt nhìn ôn hòa đáng yêu, nhưng khi làm chuyện đó lại điên cuồng không giống như con người, không ngừng yêu cầu, ngay cả khi y xin khoan dung cũng không để ý tới, chính là không ngừng làm. Lúc ấy y đã nghĩ, có lẽ chính mình sẽ bị ăn tươi nuốt sống, chết ở trên giường mất thôi.

Thấy thiếu niên không để ý tới mình liền nhận ra y đang tức giận, Tư Vũ Thánh thật cẩn thận mở miệng: "Tiểu Phi Vũ, đừng giận ta được không? Ta biết mình đã làm quá mức phát hỏa, về sau sẽ không như vậy nữa, thực xin lỗi mà, nha?"

Vì sao y không thể phát hỏa với khuôn mặt này chứ?

Vân Phi Vũ thật sự có cảm giác thất bại vô cùng, mỗi lần nhìn thấy người nọ trưng vẻ mặt cầu xin, tất cả tức giận của y đều nhanh chóng tan thành mây khói, y cũng tức giận với chính bản thân mình những cũng không còn cách nào khác được.

Trong lòng thở dài, đưa tay xoa mặt nam nhân, cười cười: "Không giận huynh, nhưng mà…" y chuyển đổi sắc mặt, cười tà mị: "Sau này ta ở mặt trên."

"……." nam nhân lăng hạ (ngây ngốc), đảo mắt liền cười mỉm trả lời: "Được!"

Lần này đến phiên Vân Phi Vũ thất thần, tuy rằng thường ngày hắn rất nghe lời mình, nhưng từ "chuyện đó" có thể nhận ra nam nhân trước mắt vô cùng mạnh mẽ, lúc này hắn lại đáp ứng một cách sảng khoái như vậy khiến y không khỏi có chút hoài nghi.

"Không đổi ý?"

Nam nhân tiếu diện như hoa, hai mắt nhướn lên, phao mị nhãn: "Chỉ cần là làm cùng Tiểu Phi Vũ, vậy thì làm như thế nào cũng được."

Vân Phi Vũ hồ nghi nhìn hắn, thấy hắn không giống nói láo, y lập tức tươi cười: "Ta nhất định sẽ giúp Diệu thoải mái."

"Gọi ta là Thánh." Nam nhân bày ra vẻ mặt nghiêm túc, sau đó lại hỏi: "Có đói bụng hay không?"

Tuy rằng bị lời nói của hắn khiến cho bất ngờ, nhưng Vân Phi Vũ thuận theo bản năng trả lời: "Ân, đói bụng!"

“Đệ đợi một chút, ta đi gọi người chuẩn bị đồ ăn.”

Nhìn hắn vòng qua bình phong đi ra ngoài, lúc này Vân Phi Vũ mới bắt đầu hồi tưởng: “Thánh? Rất quen thuộc, rốt cuộc đã nghe được ở đâu…..?”

“Có muốn ngâm mình trong ôn tuyền hay không?” Nam nhân đi đến, cổ áo rộng mở lộ ra khuôn ngực trắng nõn rắn chắc, Vân Phi Vũ cảm thấy cổ họng khô khốc.

(Ôn tuyền: Suối nước nóng)

Mặt đỏ bừng quay sang một bên, thanh thanh cổ họng: “Uhm, ăn một chút rồi đi, hiện tại cả người ta đều không có chút sức lực.”

Thân thể đột nhiên nhẹ nhàng, Vân Phi Vũ theo bản năng ôm lấy người nọ, kinh ngạc nhìn về phía hắn: “Đi đâu?”

“Tới hậu viện, ngâm mình trong ôn tuyền nhiều mới có lợi cho thân thể của đệ.” Nam nhân tùy ý lấy một chiếc áo bao lấy y, sau đó lập tức đi tới cánh cửa nhỏ sáng sủa nhất.

“Đúng rồi, Thánh! Vì sao đột nhiên lại bắt ta gọi huynh là Thánh? Rốt cuộc tên của huynh là gì?” Thiếu niên nằm trong lòng lẳng lặng nhìn hắn.

“Rốt cuộc cũng chịu lên tiếng hỏi rồi sao?” Tư Vũ Thánh mỉm cười, trong lòng cũng vô cùng kích động, kỳ thật hắn đang đặt cược, đặt cược tình cảm thiếu niên đối với hắn. Thiếu niên chán ghét thân phận giáo chủ của hắn, lại thích thân phận Tư Đồ Diệu, hắn muốn cược xem rốt cuộc thiếu niên lựa chọn thù hận hay vẫn nghiêng về tình cảm lưu luyến.

“Tên của ta vốn là Tư Vũ Thánh, nói như vậy chắc mấy ngày nay đệ cũng nghe qua tên của ta đúng không.” Nam nhân cười với vẻ mặt bình tĩnh, tâm lại có chút hồi hộp.

“Tư Vũ Thánh, ma giáo giáo chủ?” Vân Phi Vũ ngơ ngác nhìn hắn, đầu óc nhất thời hỗn loạn.

Nam nhân chỉ gật đầu không nói.

Vân Phi Vũ bình tĩnh nhìn nam nhân, nâng mày: “Huynh ấy là ma giáo giáo chủ Tư Vũ Thánh? Diệu là tên ma giáo giáo chủ đáng ghét kia? Thực khiến người ta không thể tin nổi, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, huynh ấy thần bí như vậy, khí thế bức người, còn có vẻ mặt biến hóa liên tục, giống như… cùng vị giáo chủ đại nhân mà mình tưởng tượng rất ăn khớp. Thì ra là thế, thì ra là thế……..”

Thiếu niên cúi đầu, Tư Vũ Thánh tà phiêu liếc y một cái, trong mắt xuất hiện một tia bối rối, lại nhanh chóng biến mất.

“Ta hận huynh ấy sao?” Vân Phi Vũ ngẩng đầu, hoang mang nhìn vẻ mặt xinh đẹp của nam nhân.

“Ta hận huynh ấy sao? ….Huynh ấy là Diệu, ta thích huynh ấy, huynh ấy là giáo chủ, tuy rằng ta ghét chuyện huynh ấy đối xử với ta như vậy, nhưng dường như chưa tới mức hận, mà Diệu là giáo chủ, chuyện này buồn cười tới cỡ nào cơ chứ. Chính ta cũng rất buồn cười, bản thân lại đi yêu một kẻ đáng ghét, chính là…vẫn yêu, mặc kệ huynh ấy là Diệu hay là giáo chủ, huynh ấy vẫn là nam nhân ta yêu thích, chính là người mà ta yêu thôi.”

Kỳ thực mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy. Sau khi nghĩ thông suốt, thiếu niên nhất thời cảm thấy trước mắt một mảnh trống trải, nghĩ tới chuyện sau này không cần lo lắng tới việc phải xa rời người mà mình yêu thương, tâm tình không khỏi vui sướng, tuy rằng tư vị bị lừa dối cũng không thoải mái, nhưng mà… ai kêu bản thân mình lại ngu ngốc như vậy, yêu cái tên bại hoại thích gạt người này, quả là một đôi ngốc nghếch.

Vân Phi Vũ đột nhiên muốn cười, càng ngày càng cảm thấy hai người giống như một đôi ngốc nghếch, nhìn sườn mặt xinh đẹp của nam nhân, đột nhiên ngứa răng, há miệng cắn một ngụm.

“Ai ui…” Nam nhân bị đau nên dừng cước bộ, kinh ngạc nhìn vẻ mặt tươi cười của thiếu niên, giật mình nửa ngày không nói nên lời.

“Trừng phạt!” Thiếu niên nhe răng thị uy, sau đó tà mị liếm liếm khóe môi, học bộ dạng nói chuyện của nam nhân: “Mỹ nhân quả nhiên ăn ngon.”

Nam nhìn thấy y cười ngây thơ, tâm trạng căng như dây cung rốt cuộc hạ xuống, trên mặt lộ vẻ sủng nị tươi cười: "Bướng bỉnh."

Nhìn dấu răng sưng đỏ trên gương mặt nam nhân, Vân Phi Vũ đau lòng nhẹ nhàng xoa xoa: "Đau không?"

Tư Vũ Thánh lắc đầu mỉm cười, trong lòng không khỏi cảm thán, Tiểu Phi Vũ của hắn quả nhiên rất thiện lương!

Xuyên qua một bãi cỏ, trải qua một hoa viên, hai người dừng lại trước hòn giả sơn, nam nhân ôm y đi từ con đường nhỏ vào trong, nhất thời, Vân Phi Vũ sáng ngời hai mắt, không khỏi âm thầm tán thưởng: "Quả là một nơi tuyệt vời để nghỉ ngơi."

Chính giữa là một dục trì (bể tắm) nóng hôi hổi, đây chắc chắn là ôn tuyền mà nam nhân nhắc tới. Dục trì được bao quanh bởi hòn giả sơn cùng hoa viên nhỏ, tựa như tiên cảnh, mà trên mặt đất lại bày những tảng đá lớn, bên cạnh đặt chiếc bàn nhỏ, hai chiếc ghế dựa, dưới núi nhỏ còn có tà tháp…" Hắn thật biết hưởng thụ." Y âm thầm nói nhỏ.

"Thích nơi này sao?"Nam nhân nhìn y, cúi đầu hôn lên hai má.

"Ân, thích." Thiếu niên gật gật đầu.

Tư Vũ Thánh nâng thân thể y, nhẹ nhàng đưa y vào ôn tuyền, sao đó đứng dậy: "Đệ ngâm người trước, ta đi lấy chút đồ ăn cho đệ."

"Được."

Thiếu niên miễn cưỡng tựa người lên thành dục trì, nước trong này thực nóng, ngay cả tảng đá bên cạnh cũng nóng, thân thể được nước suối vuốt ve thực dễ chịu. Y thoải mái nhắm mắt hưởng thụ, trong người quả nhiên có chút mệt mỏi.

"Ăn trước một chút điểm tâm đi."

Nghe thanh âm chén đĩa nhẹ nhàng hạ xuống, Vân Phi Vũ mở mắt ra, trước mặt đặt một bàn điểm tâm cùng một bát canh trong suốt, thoạt nhìn có vẻ rất ngon, y không khỏi vươn tay cầm một khối điểm tâm đưa lên miệng, liên tục gật đầu: "Ngon lắm."

"Nếu ngon liền ăn nhiều một chút." Nam nhân ngồi bên cạnh dục trì, ánh mắt nhìn y tràn đầy vẻ cưng chiều.

"Diệu… Thánh, huynh không xuống ngâm mình sao?"Thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn hắn.

Thấy miệng y lưu lại một chút vụn bánh, nam nhân thực tự nhiên duỗi tay nâng cằm y, đầu lưỡi khẽ liếm, ánh mắt thẳng tắp nhìn thiếu niên chằm chằm: "Tiểu Vũ Nhi muốn cùng ta ngâm mình sao?"

Thiếu niên bị động tác mờ ám của hắn khiến cho sắc mặt đỏ bừng, càng không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng ấy, xoay mặt, nhỏ giọng nói: "Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, ngâm hay không tùy huynh."

==========

95. Quyển 4 - Chương 93: Ôn Tuyền Kích Tình

Nửa ngày cũng chưa nghe động tĩnh, Vân Phi Vũ quay đầu lại, bên tai truyền tới một tiếng 'ùm', y kinh ngạc quay về phía ôn tuyền lại phát hiện nam nhân trồi lên khỏi mặt nước, một bức mỹ nhân dục đồ* hiện ra trước mắt.

(Mỹ nhân dục đồ: tranh vẽ người đẹp đang tắm)

Mái tóc đen nhánh ôn nhuận buông xuống giống như một mảnh tơ lụa xinh đẹp, đem thân thể hắn che đậy như ẩn như hiện trên làn da trắng nõn tựa tuyết, từng giọt nước trong suốt như ngọc chậm rãi hạ xuống,

tham lam mà quyến luyến vuốt ve đường cong tuyệt mỹ. Dáng người thướt tha lại mềm dẻo ở hắn tùy ý đong đưa liền toát lên vẻ phong tình vô hạn, cũng không mất đi một phần nam tính mạnh mẽ….

"Quả nhiên là báu vật trời sinh!"Vân Phi Vũ không tự giác nuốt một ngụm nước miếng lại phát hiện phân thân bắt đầu run rẩy đứng lên, trong lòng cả kinh, vội vàng xoay người ghé vào bên ôn tuyền âm thầm cầu xin "đừng tới đây, đừng tới đây…."

Nhưng hiện thực lại không như vậy, luôn trái ngược cùng ý niệm của người ta, y càng không muốn có chuyện phát sinh, lão thiên gia lại cố tình thay y thực hiện.

"Suy nghĩ cái gì?" Hơi thở ấm áp lướt qua tai giống như tia chớp kích động, cảm giác tê dại xâm lấn, lan tràn khuếch tán mỗi lúc một rộng, thân thể càng ngày càng nóng cũng càng ngày càng mềm nhũn, hạ thân cũng hưng phấn bừng bừng, cứng rắn đứng lên.

"Không, cái gì cũng không nghĩ tới." Vân Phi Vũ có chút kích động, đưa tay cầm lấy một khối điểm tâm nhét vào miệng, lại không lưu ý liền… mắc nghẹn.

"Khụ….khụ…khụ…"

"Đệ xem, ăn một chút điểm tâm cũng không cẩn thận." Nam nhân tiến lại gần, đưa tay vỗ nhẹ lưng y, sau đó lại đặt bát canh tới gần bên môi: "Nào, uống một chút cho xuôi."

Thiếu niên vội vàng uống hai ngụm nước canh, nhất thời cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, có chút mệt mỏi dựa vào lòng nam nhân, lẳng lặng dựa dẫm.

Thân thể thân mật tiếp xúc khiến nhiệt độ cơ thể hai người hòa quyện vào nhau, không khí ám muội lan tràn.

Tư Vũ Thánh biết không nên như vậy, Tiểu Phi Vũ của hắn không thể tiếp nhận nổi yêu cầu mãnh liệt của mình, nhưng dục vọng ở hạ thân thiêu đốt nóng bỏng, muốn nhanh chóng tiến vào khám phá cơ thể thiếu niên, hắn có chút khống chế không nổi.

Cúi đầu hàm trụ hai phiến môi mềm mại, hút, liếm lộng, nghe thanh âm thiếu niên thở dốc, vươn tay vuốt ve khuôn ngực trơn nhẵn của y, xoa nắn hai khỏa hồng anh nổi lên trước ngực, nhẹ nhàng dỗ dành, men theo tấm lưng mảnh khảnh, một đường trượt tới giữa hai chân, nắm lấy dục vọng đang run rẩy của y, ôn nhu trêu đùa.

"Ân….Thánh…."

Tuy rằng được hầu hạ thực thoải mái, nhưng nếu phía sau không bị cự vật nóng bỏng kia cọ sát, Vân Phi Vũ nhất định sẽ thả lỏng thân thể thoải mái hưởng thụ, có điều y lại sợ hãi những chuyện sắp phát sinh. Nam nhân này khi làm chuyện đó thực sự điên cuồng, đến lúc này trong lòng y vẫn còn cảm giác sợ hãi, không dám hồi tưởng.

Đúng là ghét của nào trời trao của ấy, nam nhân nhẹ nhàng thì thầm bên tai: "Ta muốn đệ."

Sau đó khẩn cấp nâng mông y, lập tức tiến vào, cắm sâu tận gốc rễ.

"A…." Thiếu niên kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bị xô nghiêng về phía trước, nam nhân đỡ lấy y, hạ thân điên cuồng khuấy động.

Từng trận tê dại nhưng cũng kèm theo cảm giác mệt mỏi từ phía sau truyền tới, Vân Phi Vũ bị làm tới mức tức giận, cũng có phần buồn bã, rốt cuộc nam nhân này là yêu chính mình hay yêu thân thể này?

Thiếu niên lặng lẽ ghé vào thành dục trì, cổ họng không phát ra một chút thanh âm nào khiến nam nhân dần dần có chút bất an, hắn nhịn xuống dục hỏa đang bao quanh hạ thân, cúi đầu ghé bên tai y hỏi nhẹ: "Tiểu Vũ Nhi, đệ không muốn làm?"

Không hỏi thì thôi, hắn vừa hỏi đã khiến cơn tức giận của Vân Phi Vũ lập tức bùng nổ: "Huynh làm cũng đã làm rồi, hiện tại mới chịu hỏi. Huynh muốn làm thì cứ hết sức đi, đè ta chết cũng được!"

Cho tới hiện tại y vẫn chưa bao giờ cảm thấy uất ức như vậy, cảm giác chua sót bắt đầu lan tràn trong lòng, kích thích tuyến lệ, thiếu niên gắt gao dấu khuôn mặt sau đôi bàn tay, không nhìn cũng chẳng để ý tới nam nhân, thầm nghĩ: "Làm đi, làm đi, ngày mai chờ nhặt xác ta cũng được!"

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Nam nhân chậm rãi rút phân thân ra, cự vật kia vẫn trướng lớn như trước, nhưng tâm tình thiếu niên ảnh hưởng tới hắn, tuy rằng thân thể muốn tiếp tục nhưng hưng trí đã sớm tan biến không còn một mảnh.

"Thực xin lỗi, là ta sai lầm rồi, thực xin lỗi…." Tư Vũ Thánh đau lòng kéo y tới trước ngực. Hắn biết thiếu niên không thể thừa nhận nổi yêu cầu của mình, nhưng mỗi khi nhìn tới y, hắn liền không thể khống chế được bản thân, chỉ sợ rằng không hỏi đã tự tiện tiến tới, chắc chắn đã khiến y tổn thương tâm trí.

"Thực xin lỗi, là do ta không tốt, Tiểu Vũ Nhi không tức giận, không tức giận có được không? Sau này ta sẽ luôn nghe lời đệ. Đệ không muốn ta sẽ tuyệt đối không làm, đừng giận ta có được không?"

Nam nhân ôm chặt thiếu niên, giống như sợ y đột nhiên biến mất, gắt gao ôm, không dám buông tay.

Sau khi kích động, Vân Phi Vũ dần dần bình tĩnh trở lại, nghĩ kỹ một chút, nam nhân này trừ những lúc làm chuyện đó liền trở nên điên cuồng, kỳ thật hắn vẫn luôn đối xử vô cùng ôn nhu với mình, là chính mình quá mức hẹp hòi mà thôi. Y không khỏi thở dài, thầm nghĩ: "Ta biến thành một người nhỏ nhen như vậy từ lúc nào vậy chứ, thật là giống nữ nhân…."

"Ta không sao."

Y đưa tay xoa nhẹ gương mặt nam nhân, tới khi thấy ánh mắt bi thương của người nọ, trong lòng không khỏi cứng lại, ngực ẩn ẩn đau, vỗ về đầu hắn, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì, không có việc gì, ta không tức giận, ta hiểu Thánh muốn trái tim của ta, kỳ thực ta và Thánh đều giống nhau, bởi vì thích nên muốn giữ chặt, chúng ta đều giống nhau, được rồi, đừng làm vẻ mặt cầu xin đó nữa. Cười một cái đi, ta thực sự không giận huynh, ngoan, cười một cái đi mà."

Trong nháy mắt, cảm giác sẽ mất đi thiếu niên trước mắt khiến trong lòng Tư Vũ Thánh tràn ngập sợ hãi. Hiện tại nhìn vẻ mặt thiếu niên tươi cười vui vẻ, cảm xúc bùng cháy, hắn hung hăng áp lên đôi môi thiếu niên, liều mạng hút lấy, tựa hồ muốn nuốt y xuống bụng, chỉ có như vậy mới có thể vĩnh viễn không tách rời.

Cảm nhận được sự kích động của hắn, Vân Phi Vũ yên lặng đáp lại. Kỳ thực y cũng hiểu nam nhân dùng chuyện đó để biểu đạt tình yêu với mình, tuy rằng phương thức quá mức kịch liệt khiến người ta khó có thể chấp nhận, nhưng hắn lại đem toàn bộ tâm ý bày ra trước mắt y như vậy, rốt cuộc hắn đã phải chịu cảm giác đau khổ tới mức nào? "Ta quả nhiên là một kẻ nhỏ nhen ngu ngốc!" Y âm thầm mắng chính mình.

Than nhẹ một tiếng, thiếu niên đưa tay xuống phía dưới của nam nhân, cầm lấy cự vật nóng bỏng. Y cảm nhận được nam nhân khẽ chấn động, môi hôn càng thêm kịch liệt.

Nụ hôn này quá dài… Khi Vân Phi Vũ bắt đầu nghĩ như vậy, đầu óc thiếu dưỡng khí cũng dần trở nên mơ hồ, nhưng động tác trên tay vẫn chưa dừng lại, cảm giác được vật kia tiếp tục trướng đại trong tay, y lại tiếp tục gia tăng tốc độ. Rốt cuộc nam nhân cũng rời khỏi môi y, đem mặt chôn ở hõm vai y, thoải mái rồi lại thống khổ rên rỉ không khỏi khiến y lung lay ý trí.

"Ta…có phải đối xử với hắn quá khắc nghiệt hay không?" Vân Phi Vũ nghĩ, bàn tay ngừng lại một chút, nhìn nam nhân mê mang ngẩng đầu nhìn về phía mình, yêu thương nhất thời lan tràn khắp thân thể, một tay đẩy nam nhân tựa vào thành dục trì, cất bước ngồi lên thân thể hắn, tự nâng mông, nhắm ngay đỉnh cự vật nóng bỏng, chậm rãi ngồi xuống.

"Tiểu Phi Vũ? Ân…." Đột nhiên bị cảm giác ấm áp chặt chẽ vây quanh, nam nhân thoải mái rên rỉ thành tiếng, nhưng đôi mắt vẫn mang theo vẻ nghi hoặc nhìn về phía thiếu niên, dục hỏa trong mắt càng thêm dày đặc.

Thân thể vẫn mềm nhũn mệt mỏi như trước, nhưng ăn một chút điểm tâm, ngâm mình trong ôn tuyền cũng giúp thiếu niên khôi phục không ít sức lực. Y tựa lên cổ nam nhân, bắt đầu chớp động cơ thể lên xuống.

Phân thân của nam nhân thật sự dị thường to lớn, khiến y có ý nghĩ khó tiếp nhận tất cả, có điều, sau khi tìm được vị trí thích hợp, y cảm giác phía sau truyền tới khoái cảm khác thường, dần dần lan tỏa toàn thân, cơ thể đong đưa cũng nhanh hơn, thanh âm rên rỉ nho nhỏ cũng theo trong miệng từ từ tràn ra.

"Tiểu Phi Vũ chủ động làm cùng ta?" Tư Vũ Thánh kinh ngạc, đồng thời cũng tràn ngập kinh hỉ, đôi tay nhanh chóng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên, đem lực va chạm giữa hai người gia tăng thực lớn.

Nam nhân nghe thiếu niên rên rỉ mỗi lúc một mãnh liệt, đột nhiên ôm lấy thân thể y phi thân lên khỏi dục trì, từng bước nhảy tới trước tà tháp, nhẹ nhàng đặt thiếu niên lên đó, nâng lên đôi chân trần mảnh khảnh của y, sau đó đem nửa nóng cực đại của mình tiến vào, thúc thật sâu.

Nhiệt khí ôn tuyền lan tỏa ra chung quanh, trong không khí ẩm ướt này, thân thể hai người lại đầm đìa mồ hôi.

Vân Phi Vũ cả người xụi lơ, tùy y nam nhân mỗi lúc va chạm càng mạnh mẽ, thân thể dần có chút không thể tiếp nhận nổi, đến khi nghe nam nhân gầm nhẹ một tiếng, cảm giác được chất lỏng nóng bỏng tràn vào cơ thể, y mệt mỏi nhắm mắt, khóe miệng gợi lên nụ cười ngọt ngào, tiến vào mộng đẹp.

96. Quyển 4 - Chương 94: Cuộc Bàn Bạc Nhỏ Trong Phòng Ngủ

Qua cơn kích tình, Tư Vũ Thánh dần dần thanh tỉnh, thấy thiếu niên nhắm nghiền hai mắt, hắn nhất thời hoảng sợ, vội vàng kiểm tra kinh mạch lại phát giác nhịp tim vẫn vững vàng, nghĩ rằng y mệt quá nên chìm vào giấc ngủ, lúc này mới yên lòng.

Cẩn thận ôm lấy thiếu niên, hai người cùng nhau bước vào ôn tuyền, giúp y tẩy sạch thân thể cũng đã là một canh giờ sau.

Bán nằm ở trên giường, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng thiếu niên, thấy y ghé vào trước ngực mình ngủ vô cùng ngọt ngào, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười cưng chiều.

"Bẩm giáo chủ, Lam hộ pháp cầu kiến."

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng người, Tư Vũ Thánh nhanh chóng che hai tai thiếu niên, sợ khiến y thức giấc, thấy thiếu niên vẫn ngủ say như trước, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía cửa, suy tư một lát: "Gọi hắn tiến vào gặp ta."

"Tuân mệnh."

Đưa tay kéo cao áo ngủ bằng gấm vây kín thiếu niên, ngay sau đó liền nhìn thấy Lí Lam Phong một thân lam y băng lạnh đang bước qua tấm bình phong, tiến lại gần.

"Thuộc hạ Lí…"

"Miễn miễn, nhỏ giọng một chút." Tư Vũ Thánh phất tay ngắt lời hắn: "Nói thẳng trọng điểm."

"Dạ." Lí Lam Phong cung kính trả lời, trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, vừa rồi tùy ý lướt qua một chút lại phát hiện trong lòng giáo chủ có người, nhưng kẻ có thể được giáo chủ ôm vào lòng để ngủ, lại khiến hắn kêu mình nói nhỏ, chỉ sợ đánh thức y, người này rốt cuộc là ai, vì sao giáo chủ lại coi trọng y như vậy?

"Bên kia nói như thế nào?"

Nghe thấy câu hỏi, Lí Lam Phong lập tức thu hồi *** thần, thanh thanh cổ họng: "Bọn họ nói hiện tại đang bận về việc… triều chính, tạm thời không nghĩ tới việc chủ động tranh chấp, nhưng lại nói nếu như chúng ta gặp khó khăn, bọn họ nhất định sẽ tới tương trợ."

Tư Vũ Thánh hừ lạnh một tiếng: "Nói câu 'có khó khăn sẽ tới tương trợ' hay lắm, khinh chúng ta là đồ ngu sao, chỉ sợ khi bọn chúng đến thì chúng ta đã lưỡng bại cầu thương, bọn họ lập tức thừa dịp này một lưới bắt trọn." Nghĩ ngợi một chút, hắn hỏi: "Đây là do tên Cửu thân vương kia nêu ra đúng không?"

"Vâng."

"Ta đoán chỉ có thể là hắn, lấy tính tình nhu nhược của tên tiểu Hoàng đế kia mà nói, làm sao hắn có gan đối nghịch cùng chúng ta. Xem ra, hiện tại có gã Cửu thân vương kia hỗ trợ, lá gan cũng lớn lên không ít." Tưởng tượng kế hoạch của mình gặp phải trở ngại, tâm tình Tư Vũ Thanh nhất thời trở nên tồi tệ, nhiệt độ trong phòng cũng nhanh chóng giảm xuống.

"Uhm." Vân Phi Vũ đang ngủ say lại đột nhiên cảm thấy chiếc gối ôm của mình ngày càng lạnh, nhíu mày khó chịu, nhích người.

Tư Vũ Thánh ngẩn ra, bao tức giận trong lòng lập tức tiêu biến, chậm rãi thả lỏng thân thể, nhẹ nhàng vỗ về trấn an thiếu niên trong lòng.

Lí Lam Phong khẽ thở phào, tuy rằng hắn cả ngày giấu mặt khiến người ta khó lòng tiếp cận, nhưng cũng không như vị giáo chủ hay thay đổi tính cách, luôn khiến người ta có cảm giác sợ hãi này, mà hiện tại, giáo chủ đột nhiên trở nên ôn nhu chỉ vì một tiếng 'uhm' của người trong lòng… Việc này càng khiến Lí Lam Phong thêm tò mò, tầm mắt không tự chủ mà dừng lại trên bóng dáng người nọ, trong lòng không ngừng hoài nghi.

"Lam hộ pháp."

Thanh âm trầm thấp không hợn không giận vang lên khiến hắn vội vàng cúi đầu.

"Có thuộc hạ."

"Kế hoạch vẫn như cũ, có điều, chúng ta phải sửa lại thành âm thầm hành động. Nếu bên kia không cho người hỗ trợ, chúng ta sẽ lựa dùng lối đánh du kích để khiến bọn chúng rối loạn. Tuy rằng phí phạm thêm một ít thời gian, nhưng cuối cùng vẫn có thể đạt được mục đích của chúng ta. Còn nữa, ta không hy vọng sẽ phát sinh thêm bất kể chuyện gì giống như sự việc ở Cổ Xuyên thành, dạy dỗ đám hạ nhân phải cẩn trọng trong lời nói và việc làm cho ta, nếu như bại lộ hành tung, giết không tha!"

"Dạ, thuộc hạ đã hiểu!"

Tư Vũ Thánh khẽ mím môi, đột nhiên cười lạnh: "Tên Cửu thân vương kia quá coi thường ta, nghĩ rằng không có sự trợ giúp của bọn họ thì ta sẽ bó tay không có biện pháp? Nực cười, thế gian này không việc gì là Tư Vũ Thánh ta không làm được, hơn nữa… hắn nghĩ lão tặc họ Vân kia vẫn không can thiệp tới chuyện của bọn họ hay sao? Chỉ sợ không bao lâu nữa lão tặc kia sẽ hành động."

"Việc đó có thể giúp chúng ta phân tán binh lực của bọn họ, thuận tiện cho chúng ta hành động?" Lí Lam Phong nghĩ ngợi, đột nhiên ngắt lời.

"Đúng vậy, đến lúc đó bọn họ không muốn nghênh diện đánh lại cũng không được, tới thời điểm đó, chúng ta ngồi xem diễn cũng không tồi." Nam nhân híp mắt, liên tục cười lạnh.

"Đúng rồi, Bạch Cừu đã tra ra lai lịch của kẻ thần bí kia chưa?" Hắn lập tức hỏi tiếp.

"Chưa tra ra, bức thư trao đổi mấy hôm trước nói: phụ tử Vân gia đã tới Đông Dương thành, hình như đang tra xét tung tích của người kia."

"Ha hả" Tư Vũ Thánh cười khẽ: "Vậy để bọn họ chậm rãi tìm kiếm cũng được, như vậy đi, ngươi gửi một phong thư cho Bạch Cừu, dặn hắn trong khi tìm kiếm người kia, thuận tiện chú ý tới động tĩnh của phụ tử Vân gia, nhất là…"

Hắn đè thấp thanh âm: "Hơn nữa, phải chú ý hành tung của tên tiểu tử họ Vân kia, nếu hắn có bất kỳ động tĩnh nào, lập tức báo lại cho ta, không được phép sai lầm hoặc chậm trễ."

"Dạ, thuộc hạ lập tức hành động."

"Uhm, lui xuống đi."

Lí Lam Phong thi lễ, lập tức xoay người rời khỏi.

"Từ từ." Nam nhân đột nhiên mở miệng: "Bắt mạch cho y, dường như thân thể của y có chút bất thường."

Chỉ thấy hắn cẩn thận nhấc cánh tay mảnh mai của người nọ từ trong chăn ra, nhẹ nhàng đặt lên giường. Lí Lam Phong thoáng chần chờ một lúc, sau đó mới đưa tay đặt lên trên.

Từ trước tới nay hắn đều xem thường mấy tên thị sủng, sủng cơ, cho dù bọn họ có được sự sủng ái của giáo chủ thì hắn cũng không bao giờ xem bệnh cho những kẻ như vậy. Nếu không phải thấy giáo chủ thực sự coi trọng người này, khiến hắn sinh ra hiếu kỳ thì đừng mong hắn bắt mạch.

Sau một lát, hắn rút tay về, ngưng mi nghĩ ngợi, chậm rãi lên tiếng: "Thân thể của y nhiễm chút hàn khí, mặt khác không có vấn đề.Hhàn khí này cũng không tới mức nghiêm trọng, chỉ cần chú ý giữ ấm, không để hàn khí lan ra toàn thân thì không có gì đáng en ngại, chính là…" Lí Lam Phong nhìn người nọ, cúi đầu, vẻ mặt có chút kỳ quái, tựa hồ đang suy nghĩ nên giải thích thế nào mới đúng.

"Nói đi, ta muốn nghe sự thật."

Hắn ngẩng đầu, đưa mắt nhìn thẳng người nọ: "Cơ thể của y suy yếu hơn người bình thường rất nhiều, phải hạn chế hành phòng (sinh hoạt vợ chồng), sau đó lại dùng dược liệu, thức ăn có tính nóng bồi bổ điều trị, như vậy mới có thể chậm rãi bình phục."

"Chậm rãi bình phục cần bao lâu? Sau khi bình phục phải chăng có thể…." Tư Vũ Thánh còn chưa dứt lời, Lí Lam Phong đã biết hắn muốn ám chỉ cái gì.

Kỳ thật Lí Lam Phong vô cùng không hiểu những hành động hiện tại của giáo chủ, tuy rằng bản thân vẫn không đồng ý giáo chủ nuôi thị sủng, nhưng xét thấy giáo chủ vẫn là thanh niên cường tráng, hỏa khí rất lớn, hơn nữa tâm pháp hắn đang luyện khiến dục vọng tăng theo, vậy nên Lí Lam Phong vẫn chưa từng lên tiếng can thiệp.

Hiện tại, hành động cùng thái độ khác thường của giáo chủ khiến hắn vô cùng khó hiểu, lập tức nói thẳng: "Giáo chủ, cho dù người này hoàn toàn hồi phục, chỉ sợ y vẫn không thể tiếp nhận hết nhu cầu của người. Nếu ngài nuôi nhiều thị sủng ở Hải Đường viện như vậy, chi bằng…."

"Câm miệng!" Sắc mặt Tư Vũ Thánh lập tức sắc lạnh: "Chuyện của ta từ khi nào tới phiên ngươi quản? Ngươi chỉ cần nghe lệnh làm việc là tốt rồi, những việc khác không cần ngươi lắm miệng. Lần này niệm tình Lí lão nên tha cho ngươi một lần, sau này sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, hiểu chưa?"

"…..Dạ, thuộc hạ biết sai, tạ ơn giáo chủ không trách phạt." Lí Lam Phong càng ngày càng không hiểu tâm tư của người này, nhưng cũng không dám tùy tiện lên tiếng, muốn quỳ xuống tạ tội, hai đầu gối lại bị nâng lên.

"Được rồi, đứng lên đi, ta còn có việc phân phó." Tư Vũ Thánh thu tay, sau đó nhìn thiếu niên trong lòng: "Việc điều trị thân thể của y liền giao cho ngươi, dùng dược liệu tốt nhất, nhanh chóng giúp thân thể y hoàn toàn khỏe mạnh, có thể làm được không?"

"Thuộc hạ tuân mệnh." Lí Lam Phong lập tức trả lời.

Tư Vũ Thánh thấy hắn như vậy, trong lòng không khỏi buồn bực, nhưng đảo mắt liền cười tươi như hoa: "Đương nhiên, nếu ngươi làm không được thì ta lập tức mời Lí lão. Dù sao Lí lão làm nghề y nhiều năm, kinh nghiệm so với ngươi còn phong phú hơn nhiều."

Tuy rằng phụ thân là tấm gương của mình, nhưng bản thân đã học hết chân truyền của y, lại không ngừng nghiên cứu các loại dược liệu, hiện tại bị người ta phủ nhận hoàn toàn, thân là truyền nhân của dược vương, làm sao Lí Lam Phong có thể chịu được loại phê bình bất công như vậy. Hắn đang muốn phản bác, trong đầu lại đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, hắn nhìn nam nhân trên giường, thấy miệng nam nhân nhếch lên một mạt tiếu ý, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, thầm nghĩ: "Thiếu chút nữa ta đã trúng kế khích tướng của hắn." Thay đổi tâm trạng, lập tức cúi đầu không nói.

Tư Vũ Thánh có thể nhận thấy toàn bộ phản ứng của hắn, cũng không có chút dấu hiệu phát hỏa, tươi cười nơi khóe miệng càng rõ ràng. Hắn nhẹ nhàng vén sợi tóc trên mặt thiếu niên, làm lộ ra gương mặt say ngủ đáng yêu, kìm không được cảm giác thương yêu mà đưa tay vuốt nhẹ.

"Thực ra Lí lão rất thích tự tay điều trị thân thể cho y, ngươi nói có đúng không, Lam hộ pháp?"

Hắn hiểu rất rõ tính tình của phụ thân, ghét nhất những kẻ dựa vào thân thể mà kiếm cơm. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân trên giường, đang muốn trả lời, không cẩn thận lại nhìn tới gương mặt thiếu niên, chằm chằm nhìn y không hề chớp mắt, hơn nửa ngày mới nhớ ra người này chính là kẻ mà mấy ngày trước bọn họ đoạt được từ tay Vân gia, tại sao lại…?

Hắn kinh ngạc nhìn quét hai người, thấy nam nhân chỉ chăm chú nhìn thiếu niên, căn bản không để ý tới sự tồn tại của mình, nhớ tới việc phụ thân không ngừng khen ngợi thiếu niên kia, do dự một lát, hắn lập tức cúi đầu: "Thuộc hạ nguyện tận tâm tận sức vì vị…vì tiểu công tử điều trị thân thể, thỉnh giáo chủ an tâm."

"Uhm, vậy thì tốt, ngươi lui xuống đi, đừng quên việc ta căn dặn." Nam nhân vẫn không ngẩng đầu, chỉ thản nhiên ra lệnh.

"Tuân mệnh." Lí Lam Phong lại nhìn kỹ thiếu niên một lần, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, sau đó xoay người bước ra ngoài.

Trong phòng nhất thời khôi phục yên tĩnh, Tư Vũ Thánh cúi đầu hôn lên đôi má phấn nộn của thiếu niên, nhẹ giọng: "Tiểu Vũ Nhi đáng yêu của ta, ai thấy cũng yêu thích, có điều, đệ chỉ được phép yêu thích một mình ta thôi."

Ngắm nhìn khuôn miệng đỏ bừng mê người kia, hắn nhịn không được liền cúi đầu hàm trụ, cho tới khi thiếu niên không thoải mái quay đầu né tránh, lúc này hắn mới phát giác bản thân lại mất đi khống chế. Vốn chỉ muốn lướt qua, không ngờ lại biến thành đòi hỏi vô tận.

Vật dưới thân lại bắt đầu rục rịch, nhìn thiếu niên trong lòng, hắn nhắm mắt lại, vận công áp chế dục vọng.

Qua một hồi lâu, nhiệt hỏa trong người vơi đi, lúc này hắn mới chậm rãi mở mắt, nhìn chằm chằm thiếu niên đang say ngủ, ngẩn người.

Vốn định sau khi có được y sẽ phá hủy Hải Đường viện, nhưng vừa nghe những lời vừa rồi của Lí Lam Phong, hắn mới đột nhiên nhớ ra nhu cầu của mình hơn hẳn người thường, thân thể thiếu niên trong lòng căn bản không thể tiếp nhận được.

Ngẫm lại cũng đúng, trước kia mỗi lần đều là kêu mấy người cùng thị tẩm, hiện tại, toàn bộ dục vọng của mình lại đặt trên người thiếu niên….

Tư Vũ Thánh cau mày, nghĩ ngợi, cuối cùng quyết định vẫn giữ lại Hải Đường viện một chút thời gian, chờ thân thể Tiểu Vũ Nhi của hắn hoàn toàn hồi phục, khi đó mới hủy đi cũng không muộn.

97. Quyển 4 - Chương 95: Phong Khởi Vân Kinh

(gió nổi mây vần)

Tại Đông Dương thành, trong biệt viện của Vân gia, Vân Kính Thiên nhìn nhi tử của mình, nhíu mày: "Dương Nhi, ngươi thực sự không muốn theo ta tới Diên Kinh?"

Vân Khoảnh Dương lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Phụ thân, khó có cơ hội tìm được tổng đàn của ma giáo, hài nhi muốn tự mình tìm hiểu một phen."

"Nhưng mà…."

"Phụ thân an tâm, hài nhi biết mình là gia chủ Vân gia, đương nhiên sẽ đặt an toàn bản thân lên hàng đầu. Lần này đi là để xác định thực hư, tự mình biết giữ chừng mực, sẽ không xâm nhập vào nơi đó." Vân Khoảnh Dương cam đoan.

Vân Kính Thiên thấy hắn đã quyết tâm như vậy nên cũng không tiếp tục miễn cưỡng, gật gật đầu: "Vậy cũng được, chẳng qua ngươi nhất định phải chú ý an toàn, dù sao nơi đó cũng là tổng đàn ma giáo, phải cân nhắc hết thảy."

"Vâng, hài nhi hiểu được."

"Còn nữa, ngươi đã nhớ rõ đặc điểm của ma giáo giáo chủ hay chưa? Nhớ kỹ, gặp kẻ mang theo mặt nạ bạc thì phải nhanh chóng tránh đi. Kẻ đó âm hiểm, lắm mưu ma chước quỷ, ngàn vạn lần phải cẩn thận."

Vân Khoảnh Dương cười nhẹ: "Hài nhi hiểu nên làm như thế nào, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng. Lần này hài nhi chỉ muốn cùng hắn tiếp xúc, không nghĩ phải liều mạng, toàn thân trở về chắc hẳn không khó, hơn nữa, lần này trừ bỏ "ảnh", hài nhi còn đem theo một trăm thiết vệ, mong phụ thân an lòng."

"Vậy được rồi, hết thảy phải cẩn thận." Vân Kính Thiên vỗ về vai hắn, xoay người lên ngựa, sau đó lại quay đầu ngựa lại nhìn hắn: "Có lẽ ta phải ở lại Diên Kinh một thời gian dài, nếu bên ma giáo không có gì tiến triển, ngươi lập tức tới Diên Kinh tìm ta."

Vân Khoảnh Dương cung kính gật đầu: "Hài nhi đã biết, chúc phụ thân thuận buồm xuôi gió!"

"Ân, ngươi cũng cẩn thận."

Nhìn người nọ mang theo một đội binh mã rời xa, cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng, vẻ mặt Vân Khoảnh Dương lập tức biến đổi, lạnh lùng lên tiếng: "Đã chuẩn bị tốt hết chưa?"

"Chuẩn bị tốt." Vô Hỉ đột nhiên xuất hiện.

"Truyền lệnh xuống dưới, lập tức xuất phát đi Giang Nam trấn." Vân Khoảnh Dương hạ lệnh.

"Tuân mệnh."

Chắp tay sau lưng đứng một mình ở cửa, cảm nhận được một vài hơi thở ẩn dấu chung quanh bỗng nhiên biến mất, hắn lộ vẻ châm chọc, kinh thường nói: "Đã đi rồi sao? Còn tưởng rằng phải theo sát một đoạn đường nữa để giúp vui chứ, thực khiến người ta thất vọng."

Mấy đạo bóng người nhanh chóng rời đi, căn bản không biết hành tung của mình đã sớm bị phát hiện. Kỳ thực, việc bị theo dõi đối với Vân gia mà nói thì chẳng khác nào cơm bữa. Bọn họ đi lại đều gióng trống khua chiêng, ngại chi bị kẻ khác theo dõi.

……

Diên Kinh, Thân Vương phủ.

Tích Vô Nhai ngồi trước thư trác, tay trái cầm bản trướng sách (sổ kê khai), tay phải cầm bút vẽ mấy đường, sau đó lật lại từ đầu một lần, phát hiện phía trên chỉ còn sót lại một vài cái tên, hắn không khỏi lộ ra nụ cười thư thái.

Vào triều đã mấy tháng nay, mỗi ngày hắn đều phải tranh cãi với người trong triều để tìm biện pháp đối phó, loại trừ hết vây cánh của Vân gia. May mắn, hắn còn được thủ hạ trước kia của phụ thân là Mạc Ngôn tương trợ, nếu không, dựa vào một mình hắn, chỉ sợ rất khó thanh trừ những người này.

"Chẳng lẽ Vân lão tặc kia ngồi yên không được nên gấp rút tới đây?" Hắn buông quyển sách trong tay, đứng dậy vặn vẹo thắt lưng.

"Vương gia, có thư khẩn từ Thanh Châu thành gửi tới." Ngoài cửa sổ truyền tới tiếng bẩm báo.

"Mang vào." Kiềm chế kích động trong lòng, hắn tựa lưng lên ghế thầm đoán: "Là tin tức của Tiểu Vũ sao?"

Bức thư nhanh chóng được đưa vào, hắn nhanh chóng mở ra, nhìn tới những chữ đầu tiên là 'Vân Kính Thiên…." nên có chút thất vọng, nhưng vẫn bình tĩnh đọc xong bức thư.

Theo như trong thư, quả nhiên Vân lão tặc đã bắt đầu hành động, ba ngày trước đã bắt đầu xuất phát từ Đông Dương thành, thẳng đường tới Diên Kinh. Nhưng có một điểm khiến hắn không sao hiểu được, Vân Khoảnh Dương vẫn luôn theo cạnh Vân Kính Thiên lại dẫn theo một đội binh mã tiến về phía đông, điều này thực sự khiến người ta vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ phía đông có cái gì?

Suy nghĩ cả nửa ngày cũng không tìm được đáp án, hắn cầm lấy bức thư, cẩn thận đọc lại một lần, ánh mắt dừng lại ở hàng chữ cuối cùng "tin tức của Vân công tử tạm thời chưa có, đang tiếp tục tra tìm, có tin tức lập tức thông báo cho ngài, đừng nóng vội!"

"Aizzz…." Tích Vô Nhai thở dài, đứng dậy đẩy cánh cửa sổ trước mặt ra, từng cơn gió lạnh vờn trên mặt nhưng không thể xua tan lo lắng cùng cảm giác nhớ nhung trong lòng hắn.

Tích Vô Nhai biết hiện tại không phải thời điểm có thể vì tình mà phiền não, hắn xoay người nhét thư vào trước ngực, ra lệnh cho người đứng ngoài cửa: "Chuẩn bị ngựa, ta muốn tiến cung diện thánh."

"Tuân mệnh."

Tiếng bước chân xa dần, hắn nói nhỏ cùng khoảng không bên cạnh: "Dạ Phong, ngươi lập tức tới phủ tướng quân, truyền lời cho Mạc Ngôn tướng quân rằng ta cùng hoàng thượng đợi y ở ngự thư phòng."

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Bên người thổi qua một trận gió nhẹ, hắn biết người đã đi xa, nhanh chóng vào thư phòng mặc triều phục.

…….

Tuy hiện tại đang là mùa đông, nhưng thời tiết hôm đó có chút nóng nực, Vân Phi Vũ bước đi mà đôi chân như nhũn ra, giờ phút này đã ướt đẫm mồ hôi, miệng khô lưỡi nóng, trong lòng không ngừng hối hận, nếu sớm biết mọi chuyện sẽ thành ra như thế này thì y nhất định sẽ đem theo bản đồ mới ra ngoài đi dạo. Nhưng nghĩ lại một chút, không biết nơi này có bản đồ hay không nữa….

Từ sau khi mệt mỏi rồi ngất xỉu ở ôn tuyền, y đã bị Tư Vũ Thánh trông coi càng thêm nghiêm ngặt, không cho phép tùy tiện rời khỏi phòng, còn bắt y mỗi ngày phải uống mấy chén thuốc bổ đắng như mật, cứ giằng co như vậy bốn ngày nay, hiện tại đã khiến y khổ sở nói không nên lời.

Vân Phi Vũ hiểu được là người nọ quan tâm mình, nhưng dù sao bản thân cũng là nam nhân, tuy rằng thân thể có chút suy nhược nhưng cũng không tới nỗi không được phép ra gió. Hôm nay thật vất vả, tranh thủ lúc người nọ ra ngoài làm việc, y lén chạy ra ngoài tìm chút không khí thoáng đãng, tiện thể thăm quan Lạc Vũ Hiên.

Lạc Vũ Hiên thật sự rất lớn, Vân Phi Vũ đi qua đi lại tới tận giờ ngọ vẫn chưa thấy một chút cảnh trí nào lặp lại, nhưng cũng chính vì vậy mà y không tìm thấy đường trở về. Vốn định đi tới cuối đường sẽ tìm được lối ra, hiện tại, nhìn ra phía trước, y cảm thấy đó là một hy vọng xa vời.

Lúc này y vừa đói lại vừa mệt, giương mắt nhìn khắp nơi liền đi tới một gốc cây đại thụ, đặt mông ngồi xuống nghỉ ngơi, đồng thời cũng hy vọng có ai đó mau chóng xuất hiện.

Nghĩ như vậy, bên tai lại thật sự nghe được tiếng bước chân, y đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy phía xa có một gã hộ vệ đang đi thẳng về hướng này.

Người nọ thấy y từ phía xa liền dừng lại, sau đó tiến lên thi lễ: "Kiều công tử, ngài đang dạo chơi trong hoa viên này sao?"

Người nọ là hộ vệ của Lạc Vũ Hiên, Vân Phi Vũ cũng có chút ấn tượng, y lập tức đứng lên, mỉm cười nói: "Thời tiết hôm nay rất đẹp nên ta ra ngoài tản bộ một chút, không biết nên xưng hô với vị đại ca này như thế nào đây?"

"Tiểu nhân họ Thượng, tên Vô Minh, Kiều công tử cứ trực tiếp kêu tên của tiểu nhân là được, gọi đại ca thì tiểu nhân không dám."

Thái độ người này nghiêm túc lại biết tôn kính, có chút gì đó khiến Vân Phi Vũ cảm giác không thoải mái, nhưng quan hệ giữa y cùng Tư Vũ Thánh đã lan truyền trong ma giáo, những người này đương nhiên sẽ biểu hiện như thế. Y đương nhiên biết nguyên do, trong lòng cũng đương nhiên hiểu: trong mắt bọn họ, kỳ thực y cũng chỉ là một gã nam sủng đang được sủng ái mà thôi.

Vân Phi Vũ rõ ràng, nếu bản thân đã yêu người nọ thì bị gán cho thân phận đó là điều khó tránh khỏi, nhưng y cũng không để ý, người khác nói như thế nào là việc của họ, hắn yêu y là được rồi.

Xem nhẹ biểu hiện trên mặt người nọ, y trực tiếp mở miệng: "Thượng đại ca, ta muốn hỏi làm thế nào mới có thể trở về nơi ta đang ở đây?"

Thượng Vô Minh vừa nghe vậy, vẻ mặt không khỏi sợ hãi: "Kiều công tử ngàn vạn lần không nên xưng hô cùng tiểu nhân như vậy, kêu tên tiểu nhân là tốt rồi. Ngài lạc đường phải không, đúng lúc tiểu nhân cũng đang rảnh rỗi, vậy dẫn đường cho ngài cũng được. Nơi này rất lớn, người không quen thuộc tất nhiên sẽ dễ lạc đường."

Vân Phi Vũ cúi đầu ngẫm nghĩ, mỉm cười gật đầu: "Vậy làm phiền Thượng đại ca, huynh cũng không cần khách khí như vậy, cứ gọi thẳng tên của ta hoặc Tiểu Vũ cũng được."

"Không dám không dám, Kiều công tử, mời ngài qua bên này!" Người nọ lập tức bước về phía trước, thái độ cung kính vẫn chẳng thay đổi.

Thấy hắn như vậy, Vân Phi Vũ cũng không tiếp tục miễn cưỡng, đành phải mỉm cười theo sát phía sau.

98. Quyển 4 - Chương 96: Người Tốt Bị Ức Hiếp

Trên đường, hai người một trước một sau lẳng lặng bước đi, Vân Phi Vũ không giỏi nói chuyện, người nọ dường như cũng không muốn nhiều lời, có điều, cảm giác như vậy lại thoải mái hơn.

Y không biết đã đi mất bao lâu, chỉ nhớ rõ đã rẽ mấy vòng, đi qua mấy con đường nhỏ liền thấy tòa lâu các quen thuộc hiện ra trước mắt, không khỏi có chút kích động, một phen giữ chặt người nọ: "Tới đây là được rồi, đa tạ Thượng đại ca, từ đây ta có thể tự mình trở về được, đa tạ!"

Nói xong định rời đi lại không ngờ người nọ đột nhiên quỳ xuống trước mặt mình: "Kiều công tử, cầu ngài cùng tiểu nhân đi tới một nơi, có người muốn gặp ngài một lần, mong ngài không cự tuyệt."

"?" Vân Phi Vũ khó hiểu nhìn hắn, sau đó bước tới kéo cánh tay hắn lên: "Thượng đại ca, huynh đứng lên trước rồi hãy nói, ta vẫn chưa hiểu được huynh có ý gì, rốt cuộc là ai muốn gặp ta?"

"……Là người trong Hải Đường viện cầu ngài tới gặp bọn họ, mong ngài đồng ý."

Nhìn người trước mặt mình không chịu đứng lên, Vân Phi Vũ thực sự không biết làm sao cho phải: "Ta đồng ý với huynh là được, nhưng những người trong Hải Đường viện đó là ai? Ta có quen họ sao? Vì sao bọn họ lại muốn gặp ta?"

Thượng Vô Minh thấy Vân Phi Vũ đồng ý, liên tục dập đầu mấy cái, sau đó mới chịu đứng lên: "Tiểu nhân đưa ngài tới nơi đó, bọn họ nói muốn gặp mặt ngài một chút, cũng không có ác ý."

Nói nửa ngày vẫn không rõ những người đó là ai, y đành phải hỏi: "Có xa lắm không? Nếu xa thì chờ ta trở về thay đổi y phục, ăn vài thứ rồi đi tiếp."

"Không xa, không xa, rất nhanh sẽ tới." Thượng Vô Minh lau mồ hôi trên trán, kỳ thực Hải Đường Viện cách Lạc Vũ Hiên khá xa, hắn thực sự sợ người trước mắt đổi ý, đành phải nói dối.

"Chuyện kia…Kiều công tử, ngài có thể không nói với giáo chủ là tiểu nhân đưa ngài tới Hải Đường viện được không? Nếu bị giáo chủ phát hiện, nhất định sẽ phạt tiểu nhân, nên …ngài có thể giữ bí mật không?"

Thấy người nọ giương đôi mắt đáng thương nhìn mình, xoay người vừa muốn quỳ xuống, Vân Phi Vũ nhanh chóng giữ chặt hắn: "Đừng như vậy, ta không nói là được, nhưng huynh phải nói cho ta biết, rốt cuộc những người trong Hải Đường viện ấy là ai?"

"Là…." Hiện tại, Thượng Vô Minh vô cùng hối hận trong lòng, nếu không phải bản thân nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc thì làm sao hắn có can đảm nhận lời làm chuyện nguy hiểm tới tính mạng như vậy.

Hắn đã theo dõi mấy ngày nay, vất vả lắm hôm nay mới thấy thiếu niên một mình ra ngoài, hắn lập tức đi theo phía sau. Thấy y dạo chơi trong hoa viên không may lạc đường nên nhân cơ hội tới làm quen, nhưng thiếu niên lại ôn hòa lương thiện như vậy, quả thực khiến cho hắn vô cùng hổ thẹn.

"Là nơi ở của các thị sủng mà giáo chủ nuôi dưỡng, bọn họ nói một gặp mặt ngài một chút." Không dám nhìn thẳng đôi mắt của thiếu niên, hắn cùi đầu nhỏ giọng trả lời.

Nửa ngày không thấy trả lời, Thượng Vô Minh lại bật người quỳ xuống,vừa dập đầu vừa khóc lóc kể lể: "Kiều công tử, cầu ngài tới gặp bọn họ đi, nếu không tiểu nhân… tính mạng của tiểu nhân khó giữ được, cầu xin ngài."

"Bọn họ nắm được nhược điểm của huynh trong tay?" Thấy hắn kích động như vậy, Vân Phi Vũ âm thầm đoán.

Nếu bản thân không chịu nói thật, chỉ sợ một chút cơ hội cũng chẳng có. Thượng Vô Minh khẽ cắn môi, quyết định đánh bạc một phen.

"Phải, là do tiểu nhân đụng tới thứ không nên đụng, nếu để giáo chủ biết được, tiểu nhân nhất định sẽ bị xử tử, vậy nên, cầu xin ngài giúp đỡ tiểu nhân, chỉ gặp một lần thôi, gặp xong là được rồi."

Y biết Tư Vũ Thánh cực kỳ không thích người khác đụng chạm tới đồ vật của hắn, nhìn nam nhân trước mắt, Vân Phi Vũ đại khái cũng đoán được hắn đụng tới cái gì, chẳng có gì khác ngoài tiền tài và mỹ nhân, mà bị những người đó uy hiếp, chỉ sợ có liên quan tới chữ "sắc".

"Sắc tự trên đầu có một cây đao!"*

(: trên đầu chữ sắc có một chữ " " = đao. Ý nói sắc đẹp nguy hiểm khôn lường)

Y khẽ thở dài, sau đó kéo nam nhân lên: "Đi thôi Thượng đại ca, chúng ta đi sớm về sớm, gặp mặt một chút chắc cũng không tốn nhiều thời gian."

"Vâng vâng, tiểu nhân lập tức dẫn đường." Thượng Vô Minh đứng dậy lau mặt, hắn đột nhiên hiểu được vì sao giáo chủ lại coi trọng thiếu niên trước mắt như vậy. Y so với những người kia quả là bầu trời cùng mặt đất.

Khi tới Hải Đường viện, bụng Vân Phi Vũ đã kêu vang vì đói, nhưng đã đồng ý với người ta, y nhất định sẽ làm. Kỳ thật y không hề muốn gặp những người đó, cảm thấy mình và bọn họ không nhất thiết phải cùng một chỗ. Y không thể hiểu được, vì sao cả một đám người như vậy lại muốn cùng hầu hạ một người, thật giống như phi tần chờ được hoàng đế sủng hạnh. Tuy rằng cuộc sống cẩm y ngọc thực nhưng tâm hồn trống rỗng,vĩnh viễn không thể được thỏa mãn.

"Những người này muốn gặp ta làm gì?" Vân Phi Vũ mang theo nghi hoặc đó tiến vào trong viện.

"Vị này là Kiều công tử sao, ta tên là Liễu Phong, ngài gọi ta là Phong Nhi đi!"

Một nam tử mảnh mai tiến tới phía trước, gương mặt tựa như được họa trên tranh, dáng người như liễu, khí chất như phong, khiến người ta cảm nhận được vẻ đẹp thanh toát, phong nhã tục.

Vân Phi Vũ cười cười: "Xin chào, gọi ta là Kiều Phi Vũ hoặc Tiểu Vũ cũng được, không cần phải dùng kính ngữ."

Nam tử cười nhạt: "Vậy ta từ chối thì thật bất kính, Tiểu Vũ theo ta đi, mọi người đang chờ."

Gã hộ vệ kia sớm chẳng biết đi đâu, nghĩ rằng nhiệm vụ của hắn là đưa mình tới nơi đây, nếu mình đã tới rồi, hắn đã chịu qua uy hiếp thì chắc chắn sẽ không dám ở lại đây. Mặc dù có chút gì đó giống như qua sông đoạn cầu (qua cầu rút ván) nhưng Vân Phi Vũ cũng không mấy để ý.

Đi trên hành lang dài, lẳng lặng theo sau người nọ, y nhịn không được liền mở miệng: "Liễu… huynh, tiểu đệ muốn hỏi, rốt cuộc các người gọi ta tới đây là có chuyện gì?"

Người nọ quay đầu lại, trên mặt vẫn lộ nụ cười yếu ớt như trước: "Tiểu Vũ không cần nóng vội, nhìn thấy mọi người thì đệ sẽ hiểu được."

"…..Uhm!"

Khi tiến vào một gian yến phòng, nhìn hai hàng nam nữ ngồi ngay ngắn hai bên, Vân Phi Vũ có chút nhức đầu, ánh mắt những người đó nóng rực khiến y không được tự nhiên.

Liễu Phong tựa hồ nhận thấy y mất tự nhiên, lên tiếng trấn an: "Mọi người chỉ là ngạc nhiên vì đệ, không cần để ý."

"Uhm!" Vân Phi Vũ gật đầu, nhớ tới kiếp trước luôn đối mặt với nhiều khán giả như vậy cũng chưa bao giờ cảm thấy ngại ngùng, mà hiện tại, ánh mắt những người này bao hàm nhiều ý tứ khiến y không thoải mái trong lòng.

"Bên này."

Đi theo người nọ, y được mời tới một bàn tiệc, giờ phút này, y có thể hiểu được những người này mời mình đến là có ý gì. Nếu không phải có việc muốn nhờ thì nhất định là thiết đãi mình một bàn Hồng Môn Yến.*

Nhìn ghế trên, Vân Phi Vũ có cảm giác đang bị ép buộc cấu kết làm chuyện xấu, đang muốn lên tiếng từ chối lại bị nam tử ấn xuống: "Tiểu Vũ, tất cả mọi người đều mong bữa tiệc bắt đầu, đệ cũng đừng mất hứng, mau ngồi xuống đi."

"Quên đi, để xem bọn hắn muốn làm gì?" Nghĩ như vậy, Vân Phi Vũ liền thoải mái ngồi ngay ngắn trên ghế, sau đó nhìn quét một vòng, cuối cùng nhìn sang Liễu Phong ngồi cạnh.

Nam tử ho nhẹ hai tiếng, căn phòng ầm ỹ bỗng nhiên lặng ngắt như tờ. Vân Phi Vũ không khỏi tò mò, Liễu Phong này là ai, chẳng lẽ là quản sự của nơi này?

"Mọi người ở đây vẫn luôn muốn gặp Kiều công tử, hiện tại công tử đã ở đây vậy yến tiệc cũng nên bắt đầu đi."

"Vậy là xong rồi?" Vân Phi Vũ nhìn về phía người nọ, thấy hắn nâng chen rượu, cười mỉm nhìn mình, chần chờ, cuối cùng cũng không đáp lại, hơn nữa còn đứng dậy đi về phía hắn.

Xem ra nếu mình không hành động,chỉ sợ những người này sẽ không nói ra mục đích thực sự. Đứng trước mặt Liễu Phong, y chắp tay thi lễ: "Liễu huynh, tiểu đệ tới đây là do có người nhờ vả, nếu chỉ vì muốn gặp mặt ta, vậy hiện tại các vị đã gặp được, tiểu đệ cáo từ, tạm biệt!"

Nói xong, y xoay người đi tới trước cửa lại bị mấy người đột nhiên lao ra chặn lại.

"Cầu ngài đừng để giáo chủ đuổi chúng ta đi, bằng không sau này chúng ta thực sự không biết phải sống như thế nào."

Mắt thấy những người kia nhất loạt quỳ xuống trước mặt mình, Vân Phi Vũ cả kinh lui lại phía sau một bước, rồi lại vội vàng tiến lên, trái nâng phải đỡ: "Các người làm cái gì vậy, có chuyện gì thì từ từ nói, mau đứng lên."

Mấy người nương theo lực đạo của y mà chậm rãi đứng dậy, phía sau y lại chậm rãi truyền tới thanh âm của Liễu Phong: "Tiểu Vũ, hiện tại đệ đã hiểu được ý tứ mọi người mời đệ tới đây đúng không, vậy nên mong đệ thủ hạ lưu tình, đừng bắt giáo chủ đuổi chúng ta đi."

Nhìn những người này vây quanh mình, trên mặt đều lộ vẻ mong đợi cùng cầu xin, Vân Phi Vũ có cảm giác bản thân đang lâm vào tình trạng 'câm điếc ăn hoàng liên'*, khó nói lên câu.

(Câm điếc ăn hoàng liên: khổ sở nhưng không thể nói ra)

Đương nhiên Vân Phi Vũ biết sự tồn tại của những người này, tuy nhiên y chưa từng đề cập vấn đề này cùng Tư Vũ Thánh, bởi vì y nghĩ người nọ nhất định sẽ xử lý nên chính mình cũng nên cho hắn thời gian, không bức bách hắn, nhưng điều đó không chứng tỏ y có thể tha thứ, để những người này tiếp tục ở đây lâu dài.

Hiện tại, bọn họ đều trưng ánh mắt cầu xin nhìn về phía mình, việc này giống như chính y mới là kẻ tiểu nhân đi bắt nạt người ta. Vân Phi Vũ vừa tức giận vừa thầm nghĩ: "Tên hỗn đản kia đang làm cái gì chứ, vì sao hắn phong lưu khắp chốn mà hậu quả lại đổ lên đầu ta?"

==========

+ Hồng Môn Yến

Lưu Bang và Hạng Vũ là 2 nhân vật lịch sử của Trung Hoa. Hai nhân vật này xuất hiện vào triều đại nhà Tần. Vào khoản năm 200 trước công nguyên. Nhận lời giao ước của Hoài Vương- nếu 2 vị tướng quân ai mang binh vào Hàm Dương trước sẽ được phong Quan Trung Vương. Lưu Bang dùng kế để giữ chân Hạng Vũ và tự mình mang quân vào Hàm Dương. Tuy nhiên vẫn không làm vương. Nhưng sau này Lưu bang thâu tóm thiên hạ trở thành Hán Cao Tổ Cao Hoàng Đế hay còn gọi là Hán Cao Tổ.

Buổi tiệc Hồng Môn Yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ. Nhưng Hạng Vũ lại không hạ sát Lưu Bang mà còn vui vẻ nhập tiệc.

Trong buổi tiệc Lưu Bang nhiều lần thất sắc khi kiếm của Hạng Trang kề sát mặt, nhưng may mắn được Hạng Bá nhận ra và rút kiếm múa phụ họa mục đích bảo vệ Lưu Bang. Trương Lương thấy tình thế nguy nan vội lẻn ra ngoài báo cho Phàn Khoái, vị tướng quân này tiến thẳng vào bữa tiệc một tay làm lá chắn dùng tay còn lại đẩy ngã toàn bộ đám vệ binh ở đó.

Sau khi giúp Lưu Bang thoát khỏi Hồng Môn Yến trở về Bá Thượng bằng kế vờ say rượu. Trương Lương gửi tặng Hạng Vũ đôi chén ngọc. Hạng Vũ thì vui vẻ nhận, nhưng Phạm Tăng rút kiếm chém vỡ đôi chén, rồi lắc đầu ngán ngẩm mà nói rằng "Hạng Vương thật ấu trĩ, kẻ tranh giành thiên hạ với người sau này tất là Lưu Bang, chúng ta chỉ có thể chờ làm tù binh của hắn mà thôi"

Lời nói của Phạm Tăng ứng nghiệm khi Hạng Vũ bị ngũ thể phân thây ở Ô Giang. Lúc đó Hạng Vũ vừa lên ngôi vị Tây Sở Bá Vương được 5 năm tức từ năm 206-202 trước công nguyên. Khi đó ông chỉ ngoài 30 tuổi.

99. Quyển 4 - Chương 97: Lưu Trần – Liễu Phong

"Các ngươi không biết như vậy là mặt dày vô liêm sỉ hay sao?" Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng nhiên truyền tới tai mọi người, Vân Phi Vũ có chút tò mò tìm theo giọng nói lại phát hiện ở gần cửa có người đang ngồi một mình uống rượu. Bởi vì người đó cúi đầu nên tướng mạo không rõ lắm.

"Lưu Trần, ngươi có tư cách gì nói mát, chỉ sợ kẻ đầu tiên bị đuổi đi chính là ngươi." Liễu Phong phẫn nộ xông tới phía trước gầm lên với y.

"Việc này không liên quan tới ngươi. Nếu có ngày đó, Lưu Trần ta cũng tự hiểu, ai kêu ta yêu đúng một kẻ vô tâm, ha ha ha" Người nọ đột nhiên ngửa đầu cười lớn, lúc này Vân Phi Vũ mới nhìn rõ tướng mạo của y.

Nếu nói Liễu Phong thanh nhã như phong, vậy vị Lưu Trần này chính là tuấn tú tựa trúc, đều là vẻ đẹp xuất trần phiêu dật, nhưng phong thái lại tuyệt đối không giống nhau.

Nghe được những lời y nói, Vân Phi Vũ cảm giác người này hẳn là thực tâm thương yêu Tư Vũ Thánh, không khỏi chú ý tới y.

"Lưu Trần, ngươi có biết mình vừa thốt lên những lời đại nghịch bất đạo hay không. Ngươi dám nhục mạ giáo chủ, ta xem tới lúc đó ngươi chết như thế nào cũng không biết." Liễu Phong nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn y tựa như hai người có thâm thù đại hận.

"Muốn đi tố cáo? Xin cứ tự nhiên, ta hy vọng hắn một đao giết ta, như vậy ta có thể hoàn toàn giải thoát." Nói xong, người nọ nâng hồ rượu uống tới điên cuồng, dường như muốn uống thực say.

Tuy rằng việc này không liên quan tới bản thân, nhưng vừa rồi y đã giúp mình một lần, Vân Phi Vũ lại không thích nợ ân tình của người khác, nghĩ ngợi một chút liền đi tới trước mặt y: "Ngươi đã thích Thánh, vì sao không trực tiếp nói với hắn, còn rảnh rương nói những lời cam chịu như vậy, sao không dùng hành động thực tế chứng minh cho hắn xem."

"Sao nào, ngươi thương hại ta?" Lưu Trần đột nhiên đứng dậy, nghiêng người tới gần y, miệng đầy hơi rượu: "Cổ vũ tình địch, ngươi thật là có tự tin, hay là ngươi cho rằng hắn nhất định không thay đổi tâm ý?"

Vân Phi Vũ lui từng bước, nhíu mày nhìn về phía Lưu Trần: "Nếu đã yêu, ta đương nhiên tin tưởng hắn. Nếu không tin, vậy rõ ràng không hề yêu thương." Dừng một chút, y tiếp tục nói: "Nếu hắn phản bội ta, chỉ có thể trách ánh mắt ta nhìn người không tốt, không liên quan tới bất luận kẻ nào."

"Ha ha ha, được, nói rất hay."

Lưu Trần nhìn khắp nơi một lượt, sau đó vẫy tay với một thiếu niên đang đứng trong một góc sáng sủa: "Ngươi lại đây."

Thiếu niên kia dường như rất nhát gan, run run bước tới lại bị Lưu Trần nắm chặt tay dừng lại: "Người nói cho người phía trước biết, bốn ngày trước giáo chủ đã "yêu thương" ngươi như thế nào."

"Ta…ta…" Thiếu niên bị nhiều người nhìn chăm chú, không khỏi co rúm lại mà run rẩy, ánh mắt dần mờ nhạt.

"Sách." Lưu Trần chán ghét đẩy thiếu niên ra, nhìn chằm chằm Vân Phi Vũ, gằn từng chữ: "Ngày đó giáo chủ là giờ sửu đến, giờ mão đi, ngươi cảm thấy hắn tới đây là vì cái gì, hay là ngươi không tin?"

Vân Phi Vũ mím chặt môi nhìn y, không nói một lời.

"Ngươi quả nhiên không tin." Lưu Trần cười nhẹ: "Có lẽ một người nói ngươi sẽ không tin, chẳng qua cả tất cả mọi người trong viện tử này đều nghe thấy. Ngày hôm đó, tiếng rên rỉ rất lớn, rất phóng túng, mọi người nói xem có đúng không?"

Tất cả mọi người đều im lặng gật đầu, Vân Phi Vũ mắt lạnh nhìn quét một vòng: "Hắn đến đây thì chứng minh được cái gì? Ngươi muốn nói điều gì? Hay là ngươi muốn châm ngòi ly gián?"

"Tiểu Vũ." Liễu Phong đưa tay đặt lên vai y: "Chúng ta hoàn toàn không có ý tứ đó, nói ra những lời này chỉ muốn cho đệ biết, trái tim của giáo chủ sẽ không hoàn toàn thuộc về một người. Đệ vừa tới nên có thể chưa hiểu được, nhưng chúng ta cũng đã theo hắn ba, bốn năm, cho nên tâm tư giáo chủ đối với chúng ta là điều không xa lạ. Đệ không nên choáng váng."

Thở sâu, Vân Phi Vũ áp chế cơn bạo loạn trong lòng, lạnh lùng lên tiếng: "Một khi đã như vậy, tại sao vừa rồi còn kêu ta thủ hạ lưu tình, không biết trong lời nói của các ngươi có rất nhiều mâu thuẫn hay sao? Hơn nữa, các ngươi đã tính sai một bước, ta cùng Thánh là lưỡng tình tương duyệt, không phải cái loại quan hệ mà các ngươi vẫn nghĩ. Được rồi, những lời dư thừa như vậy không cần nói nữa, như vậy là đủ rồi."

Y xoay người lại đối diện cùng Liễu Phong: "Về phần những việc ngươi vừa nói, ta có thể nói cho ngươi biết, ta chưa bao giờ yêu cầu Thánh đuổi các ngươi đi, quyết định này là quyền của hắn, không phải ở ta, các ngươi cầu sai người rồi."

Nói xong, sắc mặt Vân Phi Vũ không chút biến đổi liền đi tới trước cửa, nhưng tấm lưng cứng đờ thẳng tắp ấy lại tố cáo y đang vô cùng phẫn nộ.

"Ngươi thực sự cho rằng hắn sẽ yêu ngươi cả đời hay sao? Đừng mơ tưởng! Ta nói thật cho ngươi biết, hắn quả thực có yêu một người, chẳng qua bảy năm trước người kia đã phản bội hắn, bị hắn tự tay giết chết, nếu ngươi không tin có thể trực tiếp hỏi. Nếu hắn thực sự yêu thương ngươi, nhất định sẽ tự mình kể lại."

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại mang theo không ít khiêu khích lọt vào trong tai, Vân Phi Vũ ngừng bước, lặng người một chút, lại tiếp tục tiến về phía trước.

"Đúng rồi, kỳ thực chuyện này chỉ cần người nào ở lâu trong giáo thì tự nhiên sẽ biết. Không phải giao tình giữa ngươi và Hoàng hộ pháp không tồi sao, vừa lúc có thể hỏi người ta."

Vân Phi Vũ xoay người, đang muốn mở miệng lại bị người khác ôm lấy từ sau lưng, ngay sau đó, từ đỉnh đầu truyền tới giọng nói âm trầm của người nọ: "Lưu Trần muốn hỏi điều gì, có cần bản cung phải tự mình giải đáp không?"

Mọi người trong phòng đều hoảng sợ nhìn về phía cửa, mà Liễu Phong, Lưu Trần, sắc mặt hai người đồng thời trắng bệch, nhìn người nọ cúi đầu ôn nhu thì thầm bên tai thiếu niên, trong mắt không khỏi hiện lên hâm hộ, ghen tị cùng phẫn hận….

"Tiểu Phi Vũ, tại sao lại một mình chạy tới loại địa phương này? Nếu đệ buồn chán, ta có thể đưa đệ tới nơi khác đi dạo, nơi này chướng khí mù mịt, không có gì hay ho để vui đùa cả."

Trong lòng Vân Phi Vũ có trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, y không hiểu vì sao nam nhân này lại bình bĩnh như vậy. Hắn không sợ mình hiểu lầm hay căn bản hắn không biết bản thân đã làm điều gì sai trái?

Tránh khỏi vòng tay người nọ, Vân Phi Vũ xoay người bước ra ngoài cửa, hiện tại y đang cần một mình yên tĩnh, bằng không lửa giận trong lòng sẽ thiêu đốt y không còn một mảnh.

"Tiểu Vũ Nhi, đệ làm sao vậy?" Tư Vũ Thánh lập tức bước ra theo Vân Phi Vũ, ôm chặt lấy y, trong mắt tràn đầy nghi vấn.

Cố nén giận, Vân Phi Vũ cúi đầu thản nhiên nói: "Để ta một mình yên tĩnh một chút, ta muốn suy nghĩ một số chuyện, không cần đi theo."

"Đệ nói cho ta biết đi, rốt cuộc là làm sao, bằng không ta nhất định sẽ không để đệ rời đi." Hiện tại Tư Vũ Thánh cũng mang một bụng hỏa, hắn không hiểu, chẳng lẽ thiếu niên trước mắt lại đi tin những lời xàm ngôn của bọn họ mà không tin tưởng tình cảm của hắn?

Vân Phi Vũ dùng sức gỡ tay hắn, ngữ khí có chút không kiên nhẫn: "Không cần lo cho ta, để cho ta yên tĩnh một chút."

Nói xong, thiếu niên xoay người bước đi.

Lần này, Tư Vũ Thánh không hề cản trở, nhưng trên trán lại nổi lên từng đường gân xanh dữ tợn, ngón tay vì niết mạnh mà trở nên trắng bệch, từ đó có thể thấy được hắn đang tức giận tới mức nào.

Phía sau không truyền tới tiếng bước chân, Vân Phi Vũ nhẹ nhàng thở ra, lẳng lặng bước từng bước chầm chậm. Hiện tại y không muốn nghĩ ngợi điều gì, chỉ muốn một mình yên tĩnh.

Đột nhiên, y dừng bước, nghi hoặc nhìn về phía Hải Đường viện, nhíu mày khó hiểu, lắc đầu, xoay người đang muốn đi tiếp, nhưng nháy mắt lại nghĩ tới điều gì, y gần như phát điên mà chạy trở về.

Mới vừa tiến vào cửa Hải Đường viện đã nghe tiếng la hét khóc than thảm thiết từ bên trong truyền tới. Ngoài cửa vây đầy người, Vân Phi Vũ phải cố sức chen vào, phát hiện Hoàng Trang cùng Lí Lam Phong canh giữ ở cửa, vẻ mặt lo lắng.

Hai người bó tay không có biện pháp, thấy Vân Phi Vũ thở hồng hộc tiến vào, đồng thời giữ chặt y: "Mau, mau ngăn cản giáo chủ, không thể để cho hắn đại khai sát giới trong giáo, nếu không sẽ khiến giáo chúng khủng hoảng."

Vân Phi Vũ nuốt một ngụm nước miếng, gật gật đầu, tim đập 'thình thịch', y vẫn tưởng rằng tính cách của Tư Vũ Thánh đang chuyển biến tốt, nhưng nhìn thảm cảnh trước mắt, y đau lòng xiết chặt nắm tay, không khỏi nghĩ thầm: "Người này….rốt cuộc hắn còn chút nhân tính nào hay không?"

100. Quyển 4 - Chương 98: Là Lỗi Của Ai

Máu tươi nhuộm đỏ trước mắt Vân Phi Vũ, nhìn mấy cỗ thi thể nằm chung quanh, loại thảm cảnh này khiến tim y quặn thắt lại vì đau đớn: "Chung quy cũng tại ta làm hại bọn họ, nếu ta không tới nơi này….."

Giờ phút này, trên gương mặt người nọ còn có thể nụ cười ngọt ngào đến tang tóc, giống như việc truy đuổi đám nam nhân nữ nhân trước mặt rất vui vẻ, rất đáng hưởng thụ.

Nhìn hắn tựa ác ma khiến Vân Phi Vũ không nhịn được đau lòng, y giống như phát cuồng mà lao về phía người nọ lại không ngờ bị Hoàng Trang giữ chặt.

"Chờ chút!"

"?" Thiếu niêng nghi hoặc quay lại nhìn hắn.

"Rất giống, loại tình huống này cùng bảy năm trước rất giống nhau." Hoàng Trang thì thầm nói nhỏ, đảo mắt nhìn Lí Lam Phong đang đứng bên cạnh: "Lam Phong, ta nghĩ bộ dạng của giáo chủ có gì đó không ổn, rất giống với bảy năm trước. Hai người chúng ta cùng tiến lên, ta hấp dẫn lực chú ý của hắn, ngươi thử dùng ngân châm phong bế huyệt đạo của hắn, thế nào?"

Lí Lam Phong lạnh lùng nhìn hắn: "Ngươi cảm thấy chỉ với hai người chúng ta là có thể khống chế được giáo chủ? Chỉ sợ còn chưa kịp tiếp cận đã bị hắn cho một trưởng bay xa."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Hoàng Trang phiền lòng nhức đầu, "Hiện tại giáo chủ như vậy, cũng không thể tùy tiện để Tiểu Vũ tiến lên mạo hiểm. Ngươi nên hiểu được vị trí của y trong lòng giáo chủ."

"Hoàng đại ca, ta không sao, Thánh nhất định sẽ không khiến ta bị thương." Vân Phi Vũ nghe những lời bọn họ nói, tuy rằng không thể hiểu được toàn bộ, nhưng đại khái cũng nghe ra được, dường như Thánh của hiện tại có chút không ổn.

"…."

"Tin tưởng y đi." Lí Lam Phong mở miệng: "Hơn nữa, ta cảm thấy hành vi của giáo chủ lúc này giống như đang phát tiết, không phải đánh mất lí trí, nói không chừng hắn vốn vô cùng tỉnh táo."

"Sao lại như thế….." Hoàng Trang nhìn Hải Đường viện hỗn độn trước mắt.

"Ta đi tìm hắn." Vân Phi Vũ hốt hoảng, vừa rồi thấy người nọ theo sau một nữ tử, đợi một lát nữa, chỉ sợ nàng sẽ….

Liều mạng hét to cùng Hoàng Trang, y nhanh chóng đuổi theo hướng người nọ vừa bỏ đi.

Dọc đường đi lại thấy mấy cỗ thi thể, tâm Vân Phi Vũ không khỏi lạnh lẽo, nhưng phía trước truyền tới tiếng vang mỏng manh càng hấp dẫn lực chú ý của y.

Theo thanh âm kia, y rốt cuộc tìm thấy nam nhân bên cạnh một hòn giả sơn, mà hiện tại, bàn tay của hắn đang bóp chặt cổ nữ nhân nọ, mỉm cười thì thầm điều gì đó.

"Thánh, buông nàng ra." Bất chấp hắn đang không bình thường, sắc mặt nữ nhân kia dần tím tái, nếu tiếp tục nắm chặt như vậy chắc chắn sẽ chết.

Tư Vũ Thánh nghe thấy thanh âm quen thuộc, chậm rãi xoay người, tới khi nhìn thấy đích thật là thiếu niên, hắn lập tức ném nữ tử sang một bên, vui vẻ chạy về phía y.

"Tiểu Phi Vũ"

"Quả nhiên hắn vẫn đang thanh tỉnh." Vân Phi Vũ chậm rãi bước tới gần, trầm giọng hỏi: "Vì sao giết bọn họ?"

Nam nhân tỏ vẻ vô tội chớp chớp mắt, hùng hồn nói: "Bởi vì bọn họ hại ta bị Tiểu Vũ Nhi giận."

"Chỉ vì lí do này?" Vân Phi Vũ không thể tin nổi, vì sao nam nhân này lại lộ vẻ mặt thản nhiên, dùng loại biểu tình hồn nhiên nhất mà nói ra những lời này.

"Vậy còn chưa đủ sao?" Tư Vũ Thánh quấn chặt lấy y, thoải mái híp mắt, dụi dụi: "Ở sau lưng ta nói ba hoa cùng Tiểu Vũ Nhi, bọn họ đều đáng chết!"

"Huynh…." Vân Phi Vũ lập tức đẩy hắn ra: "Huynh thực không nói lí lẽ, huynh coi mạng người là cái gì? Lúc trước, người đem bọn họ nuôi dưỡng trong này chính là huynh, mà hiện tại vừa nói bỏ là đem bọn họ giết hết, như vậy, nếu ngày nào đó huynh chán ghét ta, có phải cũng giết chết ta giống như bọn họ?"

"Tiểu Phi Vũ, ta không có, ta đã chuẩn bị đưa hết bọn họ đi nơi khác, chính là…." Nam nhân đột nhiên giận tái mặt: "Bọn họ không nên làm chuyện dư thừa, kéo theo đệ vào chuyện này."

"Khiến ta liên lụy vào chuyện này không phải là huynh hay sao?" Thiếu niên tức giận, cả người phát run: "Nếu huynh đưa bọn họ đi ngay từ đầu thì sự việc hôm nay sẽ có cơ hội phát sinh sao? Lúc trước, người cho bọn họ hy vọng chẳng phải là huynh? Một bên nói thích ta, một bên lại chạy tới bên cạnh bọn họ tìm vui, vậy rốt cuộc việc này là lỗi tại ai? Nếu nói là ta không nên yêu huynh, ta đây cũng không ham."

"Loại nam nhân hỗn trướng như vậy không có cũng chẳng sao." Rốt cuộc Vân Phi Vũ cũng không thể chịu được hỏa nộ trong lòng, xoay người bước đi.

Vân Phi Vũ thực sự nghĩ không ra, rốt cuộc nam nhân này nghĩ gì, xem mạng người như trò đùa, tội lỗi của mình thì đổ hết cho người khác. Vì sao lúc trước y lại cảm thấy hắn đáng yêu mà xem thường bản tính tàn nhẫn lãnh huyết của hắn? Là vì quá yêu nên trở thành mù quán hay sao?

Nhưng không chờ Vân Phi Vũ bước tới bước thứ hai, người nọ đã lập tức ôm chặt y từ phía sau, mặc cho y giãy dụa đá đạp lung tung cũng không thoát được hai cánh tay cứng như sắt đang ghì trên lưng.

Hai người giằng co không biết bao lâu, cho tới khi Vân Phi Vũ không còn khí lực, đành phải ngồi yên trong lòng nam nhân.

Tĩnh tâm, cẩn thận nghĩ lại mới phát giác vừa rồi thiếu chút nữa lại phạm sai, nếu mình tiếp tục bỏ đi thì không phải lại giống mới nãy hay sao? Nếu nam nhân lại không khống chế được, hậu quả sẽ vô cùng bi thảm. Nghĩ tới đó, y không chịu đựng nổi, mồ hôi lạnh lại đua nhau chảy ròng ròng, thầm cảm thấy may mắn vì mình bỏ đi không thành.

Âm thầm thở dài, Vân Phi Vũ khẽ vuốt lên tay nam nhân, ôn nhu lên tiếng: "Thánh, chúng ta rời khỏi nơi này, trở về Lạc Vũ Hiên được không, ngoan, buông tay ra, chúng ta trở về."

"…." Nam nhân không nói một lời nhưng cánh tay đã chậm rãi buông lỏng.

Xoay người nhìn hắn, gương mặt xinh đẹp không chút biểu tình, đôi mắt phượng hẹp dài trầm lặng, nhưng ánh mắt lại dõi theo từng cử động của mình, giống như sợ hãi mình đột nhiên biến mất, không dám chớp mắt dù chỉ một lần.

"Là những lời vừa nãy khiến hắn tổn thương sao?" Vân Phi Vũ có chút đau lòng, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt hắn, sau đó tươi cười: "Đi thôi, chúng ta trở về."

Nắm lấy tay hắn, nam nhân lẳng lặng đi theo phía sau. Tuy rằng không quay đầu lại nhưng thiếu niên cảm nhận được, ánh mắt nam nhân vô cùng cố chấp, một khắc cũng không rời khỏi mình.

Khi tới cửa, thấy Hoàng Trang cùng Lí Lam Phong, Vân Phi Vũ gật đầu cùng bọn họ. Y biết hai người đã xử lí ổn thỏa mọi chuyện ở nơi này, mà Tư Vũ Thánh vẫn chưa chịu thốt lên một từ, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn thiếu niên trước mặt, căn bản không để ý tới sự tồn tại của những người khác.

Thong thả bước đi, hạ nhân nhìn thấy bọn họ đều tránh qua một bên hành lễ. Danh tiếng của thiếu niên sớm đã truyền khắp nơi trong giáo, tuy nam nhân rất ít lộ diện, nhưng hiện tại thấy hai người thân mật như vậy, mọi người đều có thể đoán ra, tuyệt sắc nam tử đang sánh vai cùng thiếu niên chính là vị giáo chủ đại nhân thần bí kia.

Đi suốt một canh giờ, hai người mới trở lại Lạc Vũ Hiên, nhìn nam nhân vẫn trầm mặc không nói, Vân Phi Vũ có chút bất đắc dĩ, nhưng hiện tại y đã vô cùng mệt mỏi, nghĩ một chút liền nói: "Thánh, chúng ta đi ngâm mình trong ôn tuyền thôi."

Tư Vũ Thánh nhìn y, vẫn không trả lời.

"Không nói lời nào coi như huynh đồng ý." Thiếu niên nắm tay kéo hắn tới hậu viện.

Cởi sạch y phục, chậm rãi tiến vào trong ôn tuyền đang bốc hơi nghi ngút, cảm giác mệt mỏi cả một ngày dần tan biến, tâm tình cũng trở nên thoải mái, mà khi thấy bộ dạng của nam nhân, y đành phải bước tới gần hắn: "Ngay cả cởi y phục cũng không chịu sao, thật sự là… phải làm thế nào với huynh đây?"

Cởi bỏ thắt lưng, mở y phục của hắn, tay đột nhiên bị đè lại, mới ngẩng đầu đã bị nụ hôn nóng bỏng cuồng loạn bao phủ.

"Ngô….Thánh…."

Y phục bị nam nhân xé thành từng mảnh nhỏ, Vân Phi Vũ còn chưa kịp phản ứng lại đã cảm thấy mình bị đặt lên tà tháp, mà nụ hôn của nam nhân cũng nhanh chóng lan ra toàn thân.

Khoảnh khắc hắn tiến vào, Vân Phi Vũ cảm giác rất đau đớn, nam nhân nhẹ nhàng run rẩy vài cái, sau đó giống như biến thành dã thú, điên cuồng, kịch liệt.

Từng đợt lại từng đợt va chạm mạnh mẽ đánh tới khiến thiếu niên tưởng như thân thể của mình sẽ nhanh chóng tan ra. Y yên lặng nhịn xuống, bởi y hiểu được, hiện tại nam nhân đang bất an, y lại không biết dùng từ ngữ nào để an ủi hắn, đành phải ôm chặt, dùng thân thể bao chặt lấy hắn, truyền hơi ấm cho hắn.

Trời đất quay cuồng, hai người từ tà tháp tới ôn tuyền, lại từ ôn tuyền tới trên giường, một kẻ dây dưa biến thành hai người đều khát vọng lẫn nhau. Cho tới khi thiếu niên không thể tiếp tục tiếp nhận mà mê man, trận hoan ái kịch liệt này mới chính thức kết thúc.

101. Quyển 4 - Chương 99: Dạ Sắc Mê Ly

Đêm khuya, căn phòng rộng lớn yên tĩnh tới dị thường, chỉ có tiếng hít thở nhịp nhàng vang lên.

Tư Vũ Thánh đột nhiên mở to hai mắt, lẳng lặng nhìn thiếu niên trong lòng, cũng không cử động.

Một hồi lâu sau, hắn xốc áo ngủ bằng gấm lên, chuyển cánh tay thiếu niên sang một bên, nhẹ nhàng đứng dậy, lấy chiếc trường bào bên giường, tùy ý khoác lên người, sau đó lướt ra khỏi phòng tựa bóng ma.

Bước đi trên hành lang dài, cho tới khi cách cánh cửa một đoạn ngắn, hắn dừng lại: "Ám Dạ."

"Có." Theo thanh âm vang lên, một bóng đen xuất hiện, bán quỳ trước mặt nam nhân.

"Đi nói cho Hoàng Trang và Lí Lam Phong biết, bảo bọn họ phong bế Hải Đường viện, sau đó thưởng cho mỗi người ở đó một ly rượu, xem như ban cho họ một bữa tiệc tiễn biệt!" Thanh âm bình thản không chút dao động, nhưng hàn ý thấu xương khiến người ta không khỏi run sợ.

"Tuân mệnh."

Một trận gió nhẹ thổi qua, bóng đen nháy mắt đã ẩn vào màn đêm.

Tư Vũ Thánh chăm chú nhìn về phía hắn rời đi một lát, sau đó xoay người trở về phòng.

Hơi thở ấm áp trong phòng vây quanh, nam nhân trút bỏ hàn khí trên cơ thể, cởi bỏ y phục, lặng lẽ nằm lại trên giường. Thiếu niên ngủ rất say, không hề phát hiện hắn từng rời đi.

Đem thiếu niên ôm về trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lên da thịt mềm mại, lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt say ngủ của y, nhịn không được liền cúi đầu hàm trụ hai phiến hoa mềm mại, cẩn thận hấp duyện (hút, mút), liếm lộng.

Trong lúc mơ ngủ, thiếu niên phát ra những lời vô nghĩa như rên rỉ, theo bản năng liền cử động thân thể, giống như kháng cự, tựa như câu dẫn.

Nam nhân hô hấp dồn dập, những nụ hôn nhỏ vụn ngày càng nhiều. Thiếu niên vẫn nhắm nghiền hai mắt, nhưng thân thể lại bắt đầu nhẹ nhàng rung động, hơi thở dần nóng bỏng, mê loạn.

"Ta quả nhiên là cầm thú!" Khi Tư Vũ Thánh âm thầm phỉ nhổ chính mình, phân thân cũng đã chen vào mật huyệt ấm áp chặt chẽ của thiếu niên, ma sát lên vách tường mềm mại, chẫm rãi trừu động.

Bóng đêm kiều diễm, không khí trong phòng dị thường ngọt ngào, chiếc giường rung lên nhè nhẹ theo động tác của nam nhân, thanh âm 'kẽo kẹt' phát ra càng thêm kịch liệt, chỉ thấy sau một tiếng gầm nhẹ đầy hưng phấn, mọi thứ chìm vào yên tĩnh.

Phủ trên người thiếu niên, thấy y từ đầu đến cuối vẫn chưa mở mắt ra một lần nào, nam nhân biết y đang mệt mỏi, hắn không khỏi đau lòng, cũng vô cùng hối hận, không ngừng mắng bản thân là cầm thú, mặc dù luyến tiếc, nhưng hắn vẫn phải rút phân thân của mình khỏi cơ thể thiếu niên.

……

Trong chính sảnh của Hải Đường viện, Hoàng Trang cùng Lí Lam Phong ngồi bên bàn, lẳng lặng uống trà.

Phân phó thủ hạ xử lý thỏa đáng mọi việc, kế tiếp chính là chờ người nọ ra chỉ thị cuối cùng. Tuy rằng giữa chừng bị thiếu niên ngăn cản, nhưng bọn họ hiểu được, kẻ nào dắc tội giáo chủ sẽ không có kết cục tốt.

"Ngươi thử nói xem, giáo chủ định xử lý như thế nào?" Hoàng Trang buông chung trà trên tay, trầm giọng mở miệng.

Lí Lam Phong lạnh lùng liếc hắn một cái: "Trong lòng ngươi đã có đáp án, cần gì phải hỏi ta."

"Không phải, nếu bị Tiểu Vũ biết được, chỉ sợ hai người bọn họ lại xuất hiện mâu thuẫn." Hoàng Trang vội vàng nói ra băn khoăn trong lòng.

"Hừ, nếu để Kiều công tử biết được, điều đó chỉ có thể chứng minh là ngươi không kín miệng."

"Ta…" Hoàng Trang khẽ thở dài: "Làm sao ta có thể nói cho y biết được. Tiểu Vũ là tiểu hài tử thiện lương, nếu y phát hiện bộ mặt thật của giáo chủ, không biết hai người bọn họ sẽ thế nào đây. Ta chỉ mong thảm kịch bảy năm trước không phát sinh một lần nữa."

Hai người trầm mặc một lát, Lí Lam Phong đột nhiên lên tiếng: "Lần này và bảy năm trước không giống nhau, Kiều công tử và kẻ kia không giống nhau, sự việc bảy năm trước… tuyệt đối sẽ không tái diễn."

"Ha hả, việc này coi như là một sự khích lệ đối với Tiểu Vũ đi, kẻ làm đại ca như ta đành thay đệ ấy nhận trước."

Hoàng Trang cười nói, đang muốn tiếp tục trêu chọc, nhưng phía trước đột nhiên xuất hiện một cơn gió nhẹ khiến hắn lập tức im lặng.

Ám Dạ mặc hắc y đứng trước mặt hai người, lạnh lùng lên tiếng: "Hai vị hộ pháp tiếp lệnh."

Hai người vừa nghe liền vội vàng khụy chân sau quỳ xuống.

"Giáo chủ có lệnh, phong bế Hải Đường Viện, những người còn lại, ban rượu, xem như đưa tiễn!"

Hai người nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ đã biết trước mọi chuyện, đồng thời ôm quyền: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Chờ người nọ biến mất trong bóng đêm, Hoàng Trang đứng dậy cười khổ: "Giáo chủ vốn không có ý định buông tha cho bọn họ… Từ đầu đã là như vậy."

"Kỳ thực ta cảm thấy giáo chủ làm như vậy cũng không sai." Lí Lam Phong chắp tay ra sau, thong thả bước đi, bước tới cửa lại đột nhiên dừng lại: "Giáo chủ tự có chủ ý của mình. Hắn phải quan tâm tới an toàn của mọi người trong giáo. Để những người này đi ra ngoài, sớm hay muộn cũng trở thành mối tai họa ngầm, diệt trừ là biện pháp đơn giản nhất."

"Ta hiểu!" Hoàng Trang khẽ thở dài, cất nhanh cước bộ theo sát phía sau.

Liễu Phong kinh hoảng ngồi bên mép giường, sự việc phát sinh buổi chiều hoàn toàn nằm ngoài ý muốn của hắn. Hắn cũng không biết, người nọ có thể vì thiếu niên kia mà ra tay giết hết bọn họ.

Khi người nọ quay lại, hắn còn tưởng do thiếu niên kia không biết tốt xấu nên chọc người nọ tức giận, quay về tìm bọn họ an ủi. Có điều, hắn không thể đoán được, người nọ vừa nâng tay đã xuất ra một trưởng đánh đổ toàn bộ yến phòng. Hắn bị hòn đá rơi trúng mà ngất xỉu, không ngờ chính vì vậy mới thoát chết trong gang tấc, hiện tại nhớ lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Tuy nhiên, hắn vẫn không cam tâm, thật sự không cam tâm! Hắn đã ở nơi này bốn năm, trừ bỏ Lưu Trần có thể cùng hắn phân cao thấp, những người còn lại, không ai đáng để hắn phải để mắt tới, nhưng chỉ một tên thiếu niên có chút tư sắc lại lọt vào mắt người nọ, chiếm hữu trái tim người nọ? Không cam lòng, vô cùng không cam lòng!

"Phải nghĩ biện pháp nào đó, không thể để mọi chuyện tiếp diễn như vậy. Tục ngữ có câu "đại nạn không chết tất có hậu phúc.", phải, nhất định sẽ có cách xoay chuyển tình thế!"

Liễu Phong đứng lên, đi qua đi lại trong phòng, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ đối sách sau này.

'thùng thùng thùng' Tiếng đập cửa đánh gãy suy nghĩ của hắn.

“Muộn như vậy còn có ai tới? Chẳng lẽ… là người kia?”

Vừa kinh hỉ, vừa mong đợi, hắn lập tức mở cửa ra lại phát hiện ba gã thị vệ, người phía trước cầm một chiếc khay trong tay, phía trên là một chén bạch ngọc, dường như bên trong là rượu.

“Liễu công tử, đây là rượu giáo chủ ban cho, mời!” Vẻ mặt gã thị vệ không chút thay đổi, lẳng lặng chờ hắn uống.

Trái tim run rẩy, đương nhiên hắn hiểu chén rượu kia có ý nghĩa gì, bàn tay trượt khỏi cửa. Liễu Phong hoảng sợ lui vào trong phòng, liên tục lắc đầu: “Không, ta không uống, ta không muốn chết….”

Gã thị vệ nếm cho hai người phía sau một ánh mắt. Hai người đó, một người cầm lấy chén rượu, một người bắt lấy hắn, niết mạnh cằm dưới mở miệng hắn, đổ rượu vào.

Cánh cửa bị đóng lại, Liễu Phong nhếch nhác quỳ rạp trên mặt đất, nỗi sợ do cái chết mang lại khiến hắn không ngừng móc sâu vào yết hầu, nhưng chỉ có thể phát ra từng trận nôn khan. Độc dược bắt đầu phát huy công hiệu, cơn đau quặn tim khiến hắn cuộn tròn cơ thể, hàn khí bắt đầu xâm nhập, hắn nép vào góc tường, ánh mắt như dại ra, thân thể dần dần cứng ngắc.

Lưu Trần lẳng lặng nằm trên giường, một màn ban sáng vẫn hiện lên trước mắt. Người nọ… thực sự đã yêu thiếu niên kia, y nhất định phải tự mình từ bỏ.

Trên trán vẫn ẩn ẩn đau, mặc dù vết thương đã được cầm máu, kết vảy, nhưng miệng vết thương quá sâu, chắc chắn sẽ để lại sẹo, chẳng qua như vậy cũng không hề gì. Miệng y gợi lên một chút cười nhạo, chua sót trong lòng lại chậm rãi lan rộng.

Trái tim người kia, chung quy sẽ không thuộc về y, bởi vì ngay cả liếc mắt nhìn y một cái hắn cũng không muốn, mà ánh mắt ôn nhu đặt trên người thiếu niên cùng nụ cười sủng nị ấy đều là những tham vọng xa vời mà y không bao giờ với tới được.

“Hy vọng xa vời, hết thảy đều do ta mơ tưởng xa vời…..”

‘thùng thùng thùng’

Tiếng đập cửa đưa Lưu Trần quay trở về thực tại. Y không đứng dậy, thản nhiên nói vọng ra ngoài: “Cửa không đóng, tự mình bước vào đi.”

Cánh cửa bị đẩy ra, thị về không thay đổi sắc mặt mà bước vào phòng, trên tay cầm chiếc khay, đi đến bên giường nhìn y: “Lưu Trần công tử, giáo chủ ban rượu, mời!”

“Đến rồi sao? Rốt cuộc cũng đến rồi sao?”

Mang theo cảm giác vui sướng khi được giải thoát, y lập tức đứng dậy, cầm lấy chén bạch ngọc, một hơi uống cạn rượu bên trong, sau đó mỉm cười cùng mấy gã thị vệ: “Đa tạ, làm phiền các vị khi ra ngoài nhớ đóng cửa giùm ta.”

Thị vệ gật đầu, xoay người ra khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa.

“Rốt cuộc cũng được giải thoát rồi!”

Nằm trở lại giường, gương mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, nhắm mắt bình tĩnh chờ đợi. Mệt mỏi cùng cảm giác chán nản cùng kéo tới, thật sự vô cùng mệt mỏi. Y âm thầm mặc niệm: “Như vậy là tốt rồi, như vậy là có thể giải thoát rồi, có thể hoàn toàn giải thoát rồi!”

Ý thức dần mơ hồ, đau đớn khắc sâu vào xương tủy, y cố không rên một tiếng, nhưng khóe mắt lại tràn xuống một dòng lệ nóng, mang theo tất cả nỗi niềm bi thương, cảm giác ủy khuất vô tận ấy ẩn vào hai lọn tóc mai.

102. Quyển 4 - Chương 100: Lão Bà Thật Tốt

Trên mặt truyền tới cảm giác ngứa ngáy, Vân Phi Vũ không thoải mái xoay người sang nơi khác tiếp tục ngủ, nhưng mà, kẻ quấy rầy kia lại đeo bám. Y buồn bực mở mắt ra lại phát hiện nam nhân nằm bên người, một tay vuốt ve thân thể mình, gương mặt tươi cười, thoạt nhìn thật đẹp mắt.

"Tỉnh?" Thanh âm trầm thấp mang theo vô hạn lo lắng, ôn hòa tựa như có thể khiến người ta tan chảy.

"Uhm." Vân Phi Vũ đưa tay xoa lên gương mặt hắn, đột nhiên vươn vai, sau đó nhu nhu thắt lưng đứng dậy, lúc này mới phát giác cả người bủn rủn vô lực, không khỏi nghĩ thầm: "Sao càng ngủ lại càng mệt thế nhỉ? Chẳng lẽ chiếc giường này có vấn đề?"

Nhớ tới giấc mộng xuân đêm qua, y vụng trộm liếc nhìn nam nhân một cái, lại phát hiện hắn vỗ về nơi bị cắn, tựa tiếu phi tiếu nhìn mình. Thiếu niên nhất thời đỏ mặt, trong lòng lại nghi hoặc: "Làm nhiều như vậy mà còn mộng xuân? Chẳng lẽ còn chưa thỏa mãn?"

"Đệ suy nghĩ việc gì vậy?"

"Không, không có!" Thiếu niên chột dạ lập tức đứng lên, với lấy y phục cạnh giường lại không ngờ bị nam nhân kéo lại, tiếp theo đã bị hắn ôm vào trong lòng.

"Đừng mặc, tóm lại lát nữa sẽ lại cởi ra thôi."

Lời nói ái muội khiến thiếu niên mặt đỏ tai hồng, nhưng trong lòng cũng không ngừng mắng: "Hỗn đản, thật sự muốn ta chết sao?"

Tiếng cười khẽ vang lên bên tai, nam nhân hôn vành tai đỏ sẫm của y, trêu tức nói: "Tiểu Phi Vũ thực háo sắc, ý ta là đợi lát nữa ngâm mình trong ôn tuyền, mặc vào rồi lại phải cởi ra không phải rất phiền toái hay sao? Đệ nghĩ đi đâu vậy?"

"Huynh…" Biết mình bị trêu chọc, thiếu niên tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, cả người đột nhiên trầm lặng, hơn nửa ngày mới thấp giọng thốt lên: "Thánh… sau này không nên tiếp tục giết người được không? Nhìn huynh biến thành như vậy, ta rất sợ hãi, cũng vô cùng đau lòng!"

"….." Trầm mặc không nói một lời.

Không biết qua bao lâu, ngay khi thiếu niên cảm thấy không cách nào nhận được câu trả lời mà y mong chờ, nam nhân đột nhiên ôm chặt, ghé bên tai y thì thầm nghiêm túc: "Ta chỉ có thể hứa với đệ, sau này sẽ không lạm sát người vô tội."

"Haiz.." Vân Phi Vũ thở hắt ra, xoay người lại ôm lấy nam nhân: "Ân, ta hiểu được!"

Thiếu niên hiểu được, với thân phận đó, nam nhân không thể hoàn toàn không giết người. Y thầm nghĩ, chỉ cần hắn không lạm sát người vô tội là được rồi.

Y nhắm mắt tựa lên vai nam nhân, khóe miệng hiện lên nụ cười an tâm.

Tư Vũ Thánh nhìn biểu hiện của thiếu niên, đại khái đoán được y đang suy nghĩ điều gì, âm thầm thở dài. Tiểu Phi Vũ của hắn quả nhiên rất đơn thuần, y căn bản không hiểu được, giang hồ hiểm ác, chỉ sợ những người thực sự vô tội trên thế gian này không được mấy người.

"Đệ có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì đó?" nam nhân ôn nhu hỏi.

Nhắc tới việc ăn gì đó, lúc này y mới nhớ từ hôm qua tới giờ mình vẫn chưa có gì bỏ bụng, hiện tại đã đói tới mức da bụng dính da lưng, lập tức gật đầu: "Ăn, muốn ăn, sắp chết đói rồi đây!"

Tư Vũ Thánh cười cười, sủng nị nhéo mũi y: "Chờ một chút, ta đi lấy đồ ăn cho đệ." Mới đứng dậy bước hai bước lại quay đầu lại: "Đệ muốn ăn ở đây hay vừa ngâm mình trong ôn tuyền vừa ăn?"

Vân Phi Vũ nghĩ nghĩ, đứng lên: "Vừa ngâm mình trong ôn tuyền vừa ăn đi, cả người mệt mỏi muốn chết, chẳng hiểu sao càng ngủ lại càng cảm thấy thân thể đau nhức, không còn chút sức lực nào."

"Ân." Nam nhân chột dạ quay đi, "Đệ đi trước, ta lấy thức ăn xong sẽ tới."

"Được." Thiếu niên mặc với tay lấy chiếc trường sam, sau đó mặc vào, xoay người đi về phía hậu viện.

Thoải mái ngâm mình trong ôn tuyền, mị nhãn như tơ nhìn nam nhân đến gần, sau đó đem vài chiếc chén nhỏ đặt trước mặt mình.

"Ăn đi."

Vân Phi Vũ đứng lên khỏi ôn tuyền, đột nhiên nắm lấy vạt áo trước của nam nhân kéo về phía mình, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, khóe miệng gợi lên nụ cười đắc ý: "Lão bà thực tốt!"

Nhìn biểu tình kinh ngạc của nam nhân, thiếu niên âm thầm vui vẻ, lại ngồi trở lại ôn tuyền, sau đó bắt đầu ăn mấy món trước mặt.

"Đệ vừa mới… kêu ta là gì?"Đỉnh đầu truyền tới câu hỏi bình tĩnh của nam nhân, nhưng lại có phần giống như nghiến răng nghiến lợi thốt lên.

"A…khụ khụ khụ…"

Vừa thấy sắc mặt đen như đáy nồi của nam nhân, Vân Phi Vũ lập tức bị nghẹn, nhận lấy chén canh hắn đưa tới, uống một ngụm liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, lúc này mới tiếp tục nhìn về phía nam nhân.

Tuy rằng khí thế của nam nhân thực sự dọa người, sắc mặt đen kịt, nhưng nghĩ tới việc mình vẫn luôn nằm dưới liền có chút không phục cùng ủy khuất. Nói thế nào đi nữa thì bản thân cũng là nam nhân, chỉ có điều, so về thể lực lẫn khí lực đều không phải đối thủ của hắn, y đành phải tìm sự cân bằng trong cách xưng hô giữa hai người. Hơn nữa, thân hình của hắn đẹp hơn mình, so với mình lại càng giống nữ nhân hơn.

Nghĩ tới đây, thiếu niên định thần, nhìn thẳng hắn: "Lão bà a, huynh không phải lão bà của ta sao? Chúng ta cũng đã phát sinh quan hệ như thế này, an tâm, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với huynh."

Tư Vũ Thánh nhất thời dở khóc dở cười, nhưng không thể phát hỏa cùng thiếu niên, đành phải lẳng lặng nhìn y, đột nhiên nở nụ cười yêu mị: "Nhưng ta nhớ rất rõ nha, Tiểu Vũ là ở phía dưới mà. Nếu ta nhớ không lầm, chỉ có người làm thê tử mới luôn luôn nằm dưới."

Nhắc tới việc này, Vân Phi Vũ liền ôm một bụng hỏa. Lúc trước nam nhân đã đồng ý rồi, nhưng mỗi lần y muốn nhắc tới việc đó, nếu không phải bị hắn hôn tới choáng váng thì cũng bị hắn áp đảo, chính vì vậy mà mình luôn ở phía dưới.

Thiếu niên đứng phắt dậy, nổi giận đùng đùng, trừng mắt nhìn hắn: "Làm người phải giữ chữ tín, là nam nhân thì càng phải giữ chữ tín. Huynh đã đồng ý với ta để cho ta ở mặt trên, nhưng lần nào huynh cũng chơi xấu cả. Huynh…huynh….huynh là đồ không biết giữ lời hứa."

Nhìn thiếu niên tức giận đỏ bừng mặt, nam nhân nhịn cười quặn cả bụng, chớp mắt một cái đã cụp mí mắt, miệng mím mím: "Người ta sợ đau thôi mà! Tiểu Phi Vũ một chút kinh nghiệm cũng không có, khẳng định sẽ khiến người ta rất đau."

"……" Bị đụng tới nhược điểm, Vân Phi Vũ ngượng ngùng quay mặt sang nơi khác, nhỏ giọng nói: "Một lần chưa quen, hai lần sẽ ổn, có ai làm lần đầu tiên đã thuần thục đâu. Chỉ cần huynh để ta thượng một hồi, sau này sẽ không đau nữa."

"Tiểu đông tây này thực sự muốn thượng ta?" Tư Vũ Thánh nhìn y, đột nhiên đứng lên, đem y phục trên người cởi xuống toàn bộ, bước vào ôn tuyền trước ánh mắt kinh ngạc của thiếu niên.

"Đệ muốn ở mặt trên đúng không?" Đem hai tay vây lấy thiếu niên, cúi đầu nhìn y.

Vân Phi Vũ khẩn trương nuốt một ngụm nước miếng, nhìn nam nhân hiện tại như dã thú muốn vồ lấy con mồi, toàn thân tràn ngập cảm giác uy hiếp cùng áp bách khiến y không tự chủ mà bắt đầu lo sợ, nhưng lòng tự trọng nổi lên, y kiên trì gật đầu nói lớn "đúng."

Bộ dạng của thiếu niên lúc này thực giống thỏ con bị đe dọa, mi mắt hẹp dài liên tục chớp động run rẩy, ánh mắt dao động không dám đối diện với hắn, thực khiến người ta sinh ra cảm giác muốn bắt nạt. Da thịt trắng nõn non mềm ngâm trong ôn tuyền liền biến thành phấn hồng trơn mượt, làm cho người ta muốn cắn lên đó một ngụm.

Tư Vũ Thánh gắt gao nhìn thiếu niên, hầu kết khẽ động, sau đó cẩn thận tiếp cận y, nhẹ nhàng như sợ dọa y chạy mất, ghé bên tai y nhỏ giọng huyễn hoặc: "Hiện tại chúng ta bắt đầu, ta cho đệ ở mặt trên, được không?"

"Thật…" còn chưa nói xong, đôi môi đã bị người nọ che lại, hơi thở nóng rực từ nam nhân truyền tới, cảm giác như chính mình bị bao vây kéo vào trước ngực, mà nhiệt độ trên cơ thể nam nhân vô cùng kinh người, tựa như muốn hòa tan thân thể y.

Thấy thời cơ cũng không sai biệt lắm, Tư Vũ Thánh xoay người ngồi xuống, sau đó ôm lấy thiếu niên, tách hai chân y, để y ngồi lên bên hông mình, nhìn thiếu niên trưng bộ dạng mơ hồ, khóe miệng không khỏi gợi lên nụ cười tà mị, nhẹ giọng thì thầm bên tai y: "Tiểu Vũ Nhi, nhìn kỹ nha, hiện tại đệ đang ở mặt trên nga"

Nói xong, Tư Vũ Thánh nâng cánh mông thiếu niên lên, nhắm ngay phân thân đang ngẩng đầu thẳng tắp của mình, dùng sức ép xuống.

"Uhm…." Cảm giác toan trướng nơi hậu đình khiến Vân Phi Vũ lập tức hoàn hồn, thấy nụ cười xấu xa trên gương mặt nam nhân, y buồn bực, hung hăng cắn lên đầu vai hắn, cho tới khi trong miệng truyền tới vị huyết *** nhàn nhạt mới cuống quít nhả ra.

"Có đau hay không?" Nhìn da thịt trơn bóng như lụa của nam nhân bị mình cắn nát, chảy ra từng giọt máu đỏ tươi, y không khỏi mềm lòng, cũng vô cùng lo lắng.

"Không đau." Tư Vũ Thánh khàn giọng cắn lên vành tai non mềm của y: "Ôm chặt ta, ta không khống chế được."

Theo bản năng, Vân Phi Vũ ôm lấy cổ nam nhân, ngay sau đó, y lập tức cảm giác bản thân như đang cưỡi mây đạp gió. Từng đợt va chạm mạnh mẽ của nam nhân khiến y đạt tới đỉnh điểm hưng phấn.

103. Quyển 4 - Chương 101: Tư Đồ Vũ Thánh

Sau cơn kích tình, hai người lẳng lặng ôm nhau, Vân Phi Vũ ghé vào lòng nam nhân, nửa ngày cũng không nói một lời khiến Tư Vũ Thánh có chút bất an.

"Tiểu Vũ Nhi, đệ làm sao vậy?'

Thiếu niên chậm rãi ngẩng đầu, quan sát một lúc lâu mới nghiêm trang nói: "Cho huynh hai lựa chọn. Nếu muốn luôn luôn thượng ta, vậy kêu ta là tướng công, nếu không thì để ta thượng."

Cả nửa ngày trôi qua mà y vẫn nghĩ tơi vấn đề này, Tư Vũ Thánh không khỏi đau đầu, nhìn trái nhìn phải, ngắt lời: "Đúng rồi, đệ còn muốn ăn gì, ta cho người đi lấy."

"Không được nói sang chuyện khác." Vân Phi Vũ xoay mặt nam nhân qua, tức giận.

Nam nhân thở dài, lẳng lặng nhìn thiếu niên chăm chú, bất đắc dĩ nói: "Đệ muốn thượng ta tới vậy sao?"

Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó bổ sung một câu: "Ta cũng là nam nhân, đương nhiên muốn huynh."

Tư Vũ Thánh chọn mi: "Việc này đâu phải vấn đề, hai ta đều là nam nhân, hoặc là nói… mỗi lần ở mặt dưới, đệ cảm thấy không thoải mái?"

"Ta…." Thiếu niên bị hỏi vậy liền phi thường xấu hổ, cúi đầu, gương mặt đỏ bừng.

"Thật sự không thoải mái?" Nam nhân tăng thêm ngữ khí hỏi lại một lần, trong lòng lại vô cùng vui vẻ.

"Không có không thoải mái." Thiếu niên nhăn nhó, nhỏ giọng trả lời: "Cảm giác tốt lắm, nhưng mà…."

"Vậy vì sao đệ nhất định muốn ở mặt trên?" Nam nhân ngắt lời y.

"……." Đột nhiên bị người ta hỏi ngược trở lại, Vân Phi vũ thất thần, quên mất nên trả lời như thế nào, chỉ ngây ngốc nhìn hắn.

"Không biết sao?" Nam nhân cười khẽ: "Vậy ta cho đệ một cơ hội." Hắn dừng một lúc, híp mắt, khóe miệng gợi lên nụ cười ranh mãnh: "Nếu đệ có thể áp đảo ta, vậy ta tuyệt đối sẽ không phản kháng, để đệ thượng một lần, thế nào?"

"Này còn không phải là làm khó người ta?"

Vân Phi Vũ cúi đầu xuống, thân thể không cường tráng bằng hắn, khí lực chẳng lớn hơn hắn, thể lực không tốt như hắn, hơn nữa hắn còn có võ công, mình làm gì có năng lực áp đảo hắn, trừ phi hắn không chú ý…..

Đúng rồi, ánh sáng chợt lóe lên trong đầu thiếu niên, y lập tức cười tủm tỉm, gật đầu: "Được, ta đồng ý với huynh, chỉ cần có thể áp đảo huynh là được đúng không, hắc hắc"

Tư Vũ Thánh cong lên khóe môi, suy nghĩ của thiếu niên lẽ nào hắn không hiểu, chính là tiểu đông tây này quá coi thường hắn, đến lúc đó sẽ cho y biết thế nào là lợi hại.

"Đúng rồi, Thánh."

"Sao vậy?"

"Ách…cái kia." Vân Phi Vũ bắt đầu do dự, rốt cuộc có nên hỏi hắn bảy năm trước đã xảy ra chuyện gì hau không. Nghe khẩu khí của Hoàng Trang, sự kiện kia hẳn là nghiêm trọng. Hơn nữa, Thánh từng yêu một người, vậy người đó rốt cuộc là ai? Vì sao phản bội Thánh? Lúc ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Từng dòng từng dòng suy nghĩ lẩn quẩn trong tâm trí, chính là, cuối cùng có nên hỏi không?

"Sao vậy? Đệ muốn hỏi gì thì hỏi đi."

Tư Vũ Thánh đưa hai tay xoa bóp sau lưng Vân Phi Vũ, ngón tay hơi dùng sức, chạy khắp các huyện vị, kinh mạch trên cơ thể y. Cảm nhận được thiếu niên thoải mái thả lỏng thân thể, hắn không khỏi mỉm cười, hai tay càng ra sức.

"Thánh, chuyện kia, huynh…." Bên eo đột nhiên truyền tới cảm giác toan trướng khiến thiếu niên ngừng thở, cơ thể thư sướng khiến y thoải mái nhắm mắt, lẳng lặng hưởng thụ.

Một hồi lâu, nam nhân nhẹ giọng lên tiếng: "Đệ muốn hỏi gì, ta làm sao?"

"A?" Vân Phi Vũ mở mắt ra, thấy nụ cười ôn hòa trên gương mặt nam nhân, y đột nhiên có cảm giác vô cùng sợ hãi, sợ rằng sẽ đánh mất hắn. Nội tâm lại kịch liệt giao chiến, cuối cùng áp chế cảm giác nghi hoặc, thuận miệng hỏi: "Vì sao lại xây dựng lên ma giáo này? Rõ ràng tất cả mọi người đều là người tốt, cái tên kia không phải rất dễ khiến người ta hiểu lầm hay sao?"

"Tiểu Phi Vũ cảm thấy ta là người tốt?"

Vân Phi Vũ không chút suy nghĩ, lập tức gật đầu: "Thánh đương nhiên là người tốt."

Tư Vũ Thánh cười nói: "Nếu ta nói ta là người xấu thì sao? Ít nhất, tất cả người trong võ lâm đều cho rằng ta là kẻ xấu xa."

Thiếu niên hơi giật mình nhìn hắn, đột nhiên ôm lấy hắn, nhẹ giọng nói: "Ta mặc kệ người khác nói cái gì, huynh là Thánh của ta, Thánh của ta chính là người tốt, người tốt nhất trong những người tốt."

Nam nhân cười khẽ: "Chuyện đó cũng không hề gì, kêu là ma giáo hay cái gì khác cũng được, chỉ là cách xưng hô mà thôi, thị phi trắng đen ra sao, mọi người đều hiểu."

"Ân, ta hiểu, chỉ cảm thấy kỳ quái thôi. Dù sao cũng không ai bỗng nhiên kêu là ma giáo, bình thường đều là do người trong võ lâm áp đặt cái tên đó, đúng không?"

"Những chuyện trong võ lâm, Tiểu Phi Vũ biết nhiều hay ít?"

Thiếu niên lắc đầu: "Một chút cũng không biết."

"Ha hả, khó trách. Kỳ thực trước kia chúng ta không phải gọi là ma giáo, chỉ là sau này tất cả mọi người đều kêu như vậy, chúng ta cũng từ từ quên đi cái tên trước kia, sau đó thành thói quen." Nam nhân thản nhiên giải thích.

"Còn có thể như vậy sao?" Vân Phi Vũ khó tin mở to hai mắt, hỏi tiếp: "Vậy trước kia nơi này kêu là gì? Cái tên kia không đáng nhớ?'

"Không phải không đáng nhớ, chính là..." Nam nhân đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung, một hồi lâu lại nghiêm túc nhìn thiếu niên: "Tiểu Phi Vũ, kỳ thực tên thật của ta cũng không phải Tư Vũ Thánh."

"Sao?" Thiếu niên há to miệng.

Nam nhân buồn cười nhìn y: "Không cần phải kinh ngạc tới mức đó, ta đã lâu không dùng tên thật của mình, hơn nữa cái tên đó cũng không khác hiện tại cho lắm, chính là hơn một chữ mà thôi. Tên của ta vốn là Tư Đồ Vũ Thánh."

"Tư Đồ Vũ Thánh? Tư Vũ Thánh? Cảm giác cũng không khác biệt lắm." Thiếu niên nhỏ giọng thì thầm.

Tư Vũ Thánh nhìn vẻ mặt của y, nhíu mày khó hiểu: "Tiểu Phi Vũ, đệ không biết họ Tư Đồ này có ý nghĩa gì?"

"Có ý nghĩa gì đặc biệt sao?" Vân Phi Vũ có chút hồ đồ, thầm nghĩ đây cũng chỉ là một cái họ kép mà thôi.

"Quả nhiên đệ không biết." Nam nhân cười hì hì, hôn y một cái: "Không biết cũng không sao, tóm lại đó cũng chẳng phải chuyện quan trọng."

"Không được, ta muốn biết."

"Thật sự muốn biết?"

"Uhm." Thiếu niên nghiêm túc gật đầu: "Mọi chuyện của Thánh, ta đều muốn biết."

"Vậy được rồi, hôn ta một cái sau đó ta sẽ nói cho đệ biết." Nam nhân chỉ chỉ môi mình.

Thiếu niên chần chờ một chút, sau đó đặt lên môi hắn một nụ hôn tựa chuồn chuồn lướt nước (hời hợt, chạm nhẹ), đang muốn lui lại, không ngờ bị nam nhân đưa tay ôm lấy gáy....

Nụ hôn nồng nhiệt khiến người ta hít thở không thông.

Vân Phi Vũ ghé bên vai nam nhân thở từng ngụm từng ngụm, thầm nghĩ bản thân thiếu chút nữa bị hôn đến ngạt thở, không khỏi có chút bất mãn với tính cách bá đạo của nam nhân, nắm lấy tóc hắn: "Nói mau, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với cái tên đó!"

Tư Vũ Thánh buồn cười nhìn y, thanh thanh cổ họng: "Tư Đồ là quốc họ, là quốc họ của Nhật Diệu quốc trước kia. Ta nói tới vậy, đệ đã hiểu chưa?"

Thiếu niên cứng người, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn nam nhân, nói lắp bắp: "Kia...vậy thì phải nói là...nói...huynh là hậu duệ hoàng tộc tiền triều?"

Nam nhân gật đầu, sau đó nháy mắt mấy cái: "Rất kinh ngạc đúng không! Thật ra ta cũng không thích dòng họ này chút nào, cho nên mới nói cái tên kia căn bản là vô dụng. Tiểu Vũ nhi chỉ cần nhớ rõ tên ta là Tư Vũ Thánh."

Vân Phi Vũ cúi đầu trầm tư một lúc, đột nhiên mở miệng: "Có phải tên trước kia của ma giáo là Nhật Diệu giáo hay không?'

Tư Vũ Thánh nở nụ cười tán dương: "Tiểu Vũ Nhi thật thông minh, gọi là "Nhật Diệu Thánh giáo", sau này lại bị Vân gia đổ tiếng ác, chung quanh châm ngòi li gián quan hệ giữa chúng ta cùng nhân sĩ võ lâm, từ đó về sau, chúng ta biến thành ma giáo trong mắt mọi người."

Vừa nghe tới Vân gia, thiếu niên lập tức nhíu mày, khinh thường bĩu môi: "Ta nghĩ chính bọn họ mới là....ma tộc. Tất cả đều biến thái!"

Nam nhân thấy phản ứng của y thực thú vị, vong tay ôm y vào lòng: "Đệ ghét Vân gia?"

"Ghét!"

"Là… bởi vì người kia sao?" Tư Vũ Thánh cẩn thận lên tiếng, khi thấy thiếu niên biến sắc, lập tức vuốt nhẹ sau lưng y: "Tốt lắm, tốt lắm, không nghĩ nữa. Việc người kia làm với đệ, ta nhất định sẽ thay đệ tính sổ."

Vân Phi Vũ vùi mặt lên cổ hắn, rầu rĩ nói: "Không cần, ta không muốn phải gặp lại hắn một lần nữa."

"Ân, sẽ không để đệ nhìn thấy hắn lần nữa." Hàn quang chợt lóe lên trong mắt Tư Vũ Thánh.

"Loại người như vậy, ta muốn khiến cho hắn thống khổ cả đời!"

104. Quyển 4 - Chương 102: Chỉ Muốn Yêu Ngươi

"Thánh, bởi vì Vân gia công kích các người khắp nơi nên huynh mới hận bọn họ?"

"Đệ nghĩ quá đơn giản." Nam nhân cúi đầu hôn nhẹ lên má thiếu niên: "Gia tộc Tư Đồ của ta cùng Vân gia sớm đã có thù hận. Tiểu Vũ Nhi, đệ có biết kẻ nào đã lật đổ Nhật Diệu quốc hay không?"

"Ách… là đương kim hoàng đế? Hắn là do bọn hắn khởi binh tạo phản?" Thiếu niên nhíu mày, nghĩ một lúc mới trả lời.

"Hừ, họ Khung? Bọn hắn cũng không có năng lực lớn tới vậy. Trước kia, họ Khung cũng chỉ là một đám quý tộc xuống dốc. Kẻ thực sự lật đổ Nhật Diệu vương triều chính là Vân gia, mà Khung gia là con rối do một tay Vân gia tạo nên, là hoàng tộc bán mạng cho Vân gia, quá nực cười."

Gương mặt Tư Vũ Thánh đầy vẻ châm chọc, Vân Phi Vũ dần cảm thấy bất an, vẻ mặt khẩn trương: "Vì sao Vân gia muốn lật đổ Nhật Diệu vương triều, rốt cuộc giữa các người….đã có hận thù gì?"

"Chuyện này ta cũng không rõ, bởi vì đã qua nhiều năm như vậy, rất nhiều sự thật đã bị chôn vùi. Hơn nữa, lúc đó chỉ có tổ bối của ta (tổ tông) là Thất công chúa trốn đi được, những người còn lại đều bị Vân gia giết sạch, cho nên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sợ rằng chỉ có đương sự mới biết."

Sắc mặt nam nhân coi như bình tĩnh, nhưng Vân Phi Vũ vẫn hoảng loạn trong lòng. Y vẫn nghĩ giữa hai gia tộc chỉ là ân oán giang hồ bình thường, thực không ngờ đó lại là một cuộc thay đổi triều đại, huyết hải thâm thù. Tuy rằng luôn không thừa nhận bản thân là người của Vân gia, nhưng khối thân thể này thực sự đang chảy trong mình dòng máu họ Vân, mang họ Vân.

Cảm nhận được thiếu niên khẽ run rẩy, Tư Vũ Thánh ôm y thực chặt: "Tiểu Vũ Nhi, đệ làm sao vậy? Lạnh?"

"Không có." Thiếu niên gian nan nở nụ cười, sợ bị nam nhân nhìn ra tâm tư, y lập tức vùi mặt lên vai hắn.

"Thánh" Cưỡng chế bối rối trong lòng, Vân Phi Vũ cố gắng dùng ngữ khí thường ngày.

"Có chuyện gì?"

Thân thể thiếu niên vẫn run run như trước, Tư Vũ Thánh có chút khó hiểu, không tự chủ được mà buộc chặt hai tay, ôm y càng chặt.

"Có phải huynh vô cùng hận Vân gia, bởi vì bọn họ không chỉ đoạt quốc gia của huynh, còn giết hết người trong gia tộc của huynh, cho nên huynh muốn báo thù, đúng không?"

Nghe thiếu niên rầu rĩ nói những lời này, nam nhân có chút khó hiểu: "Đệ không muốn ta báo thù?"

"Không phải ý đó." Thiếu niên ngẩng đầu, gương mặt lộ vẻ ưu thương: "Thánh vẫn luôn sống trong hận thù như vậy thực khiến ta đau lòng, huynh cũng không vui vẻ, chẳng phải sao?"

Vân Phi Vũ cụp mi mắt che dấu kích động nơi đáy mắt: "Các người cứ oan oan tương báo như vậy thì tới lúc nào mới kết thúc? Đến cuối cùng vẫn không thể vãn hồi bất kể thứ gì, còn có thể mất đi rất nhiều."

Tư Vũ Thánh lẳng lặng không nói gì. Thiếu niên cúi đầu không dám nhìn hắn. Một lúc lâu, nam nhân khẽ thở dài, trầm giọng nói: "Đệ nói đúng, thực sự không thể cứu vãn bất kể thứ gì, cũng mất đi rất nhiều."

Trong lòng nổi lên một tia hy vọng, Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

"Nhưng mà…" Nam nhân thống khổ nhắm lại hai mắt, hai gò má xinh đẹp có chút vặn vẹo. Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên mở mắt, đáy mắt thiêu đốt, rạt rào lửa giận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta muốn buông tay, nhưng bọn người đó vốn không có ý định từ bỏ, hại ta tẩu hỏa nhập ma thiếu chút nữa mất đi tính mạng, còn hại ta… mất đi người thân thiết nhất, người ta tôn kính nhất. Ta không thể dễ dàng tha thứ cho bọn họ!"

"Vậy…những người đó…." Thiếu niên gian nan nuốt một ngụm nước miếng: "là Vân gia sao?"

Nam nhân thấy vẻ mặt kích động của thiếu niên, tưởng y lo lắng cho mình, lập tức hòa hoãn thần sắc, nhẹ nhàng ôm y vào lòng: "Đúng, những kẻ đó là người của Vân gia, có điều, Tiểu Vũ Nhi an tâm, cuối cùng bọn họ cũng không thể thương tổn đến ta, mà ta còn đem tất cả những thứ bọn họ gây ra cho ta… hoàn trả lại gấp bội!"

Vân Phi Vũ cảm thấy sự bất lực, nỗi sợ hãi và bi thương không dâng lên trong lòng. Tuy rằng làn nước này ấm áp, nam nhân ôm ấp cũng ấm áp, những hàn ý trong lòng lại chậm rãi khuếch tán, chung quy… chính mình cũng không thoát khỏi sự an bài của số phận hay sao?

"Tiểu Phi Vũ, đệ làm sao vậy?"

Phát giác thiếu niên trong lòng lại bắt đầu run rẩy, Tư Vũ Thánh vuốt vuốt sau lưng y lại cảm giác y run rẩy càng thêm lợi hại, lập tức nâng cằm, thấy gò má tái nhợt, hắn không khỏi lo lắng: "Đệ sinh bệnh sao? Nơi nào không thoải mái? Chúng ta trở về phòng kêu Lam Phong tới bắt mạch cho đệ."

Nói xong, nam nhân ôm lấy thiếu niên, phi thân khỏi mặt nước, hướng về phòng ngủ.

Vân Phi Vũ vùi mặt trước ngực nam nhân, dùng hết sức cắn chặt môi dưới, cố nén cảm giác bi thương, trong lòng không ngừng mặc niệm: "Nhịn xuống, không thể để hắn phát hiện, nhịn xuống, không thể…."

Tư Vũ Thánh nhẹ nhàng đặt thiếu niên lên giường, cẩn thận đắp chăn, vừa định rời đi lại bị thiếu niên nắm chặt tay áo.

"Thánh, ta không sao, đừng đi, ôm ta một chút là được rồi, lập tức không sao!"

Tuy rằng không hiểu vì sao thiếu niên lại đột nhiên trở nên như vậy, gương mặt y lộ vẻ tươi cười nhợt nhạt, nhưng đáy mắt yếu ớt lại khiến hơi thở nam nhân cứng lại, lập tức ôm lấy y: "Vũ Nhi, Vũ Nhi, rốt cuộc đệ bị làm sao vậy, đừng dọa ta."

"Ta…" Vân Phi Vũ thở sâu, đem những giọt nước mắt đang trực chờ chảy ra nuốt ngược trở lại, duy trì nụ cười yếu ớt: "Ta thật sự không có việc gì, huynh ôm ta là tốt rồi, lập tức tốt lên thôi!"

"Aizzz…." Nam nhân thấy y không chịu nói, cũng không tiếp tục miễn cưỡng, ôm y nằm nghiêng xuống, kéo chăn bao lấy hai người, sau đó nhẹ nhàng vỗ về lưng y, nhắm mắt trầm tư.

"Rốt cuộc Tiểu Vũ Nhi làm sao vậy? Dường như từ lúc ta nhắc tới Vân gia liền bắt đầu trở nên như vậy, chẳng lẽ là vì liên quan tới người nọ? Hay là vì nguyên nhân khác?…..

Chẳng lẽ y cùng Vân gia có quan hệ nào đặc biệt?"

Nghĩ tới đó, Tư Vũ Thánh lập tức phủ định. Làm sao Tiểu Vũ Nhi có thể lừa hắn được, hơn nữa người kia từng đối xử với y như vậy, nếu là người có quan hệ chặt chẽ với Vân gia, vậy tại sao lại bị đối xử như thế này? Nhất định là vì nghe được tên người kia nên mới xảy ra chuyện này….

"Hỗn đản, chung quy sẽ có một ngày Tư Vũ Thánh ta sẽ khiến cho ngươi hối hận vì đã làm chuyện đó, cho ngươi sống không bằng chết!"

Nằm sâu trong lòng nam nhân nhưng y vẫn không thể an tâm, tất cả những điều này…thật sự vẫn phải mất đi sao?

Vân Phi Vũ hoảng loạn, càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng thương tâm.

"Ta chỉ muốn yêu một người, muốn bình thản sống cả một đời, vì sao mọi chuyện lại khó như vậy? Chính vì sinh mệnh này là do ta đoạt tới nên không thể nhận được hạnh phúc?"

"Vì sao những thứ ta yêu thích lại dễ dàng mất đi như vậy? Chẳng lẽ do ta không thuộc về nơi này, chỉ là một cô hồn tới từ thế giới khác, cho nên phải chấp nhận kết cục này? Ta không cam lòng…."

Cưỡng chế cảm giác bi thương như sóng cuộn biển gầm, Vân Phi Vũ hung hăng cắn môi, nắm chặt tay, cho tới khi trong miệng truyền tới cảm giác tanh nồng lại ngọt ngào, y nhẹ nhàng thở ra, hai tay xoa nhẹ gương mặt nam nhân, ngẩng đầu đưa môi ép lại gần.

Cảm giác được thiếu niên trong lòng bắt đầu cử động, Tư Vũ Thánh cúi đầu, vừa định hỏi y làm sao vậy thì bên miệng đã bị đôi môi mềm mại áp lên, hắn không khỏi ngẩn người.

Vân Phi Vũ vụng về hôn lên môi hắn, thấp giọng cầu xin: "Thánh, ôm ta, ôm ta đi!"

"Vũ Nhi…rốt cuộc đệ làm sao vậy?" Tuy thiếu niên tự mình chủ động khiến hắn thật cao hứng, nhưng gương mặt tái nhợt vẫn không khỏi làm hắn lo lắng.

"Ta không sao." Thiếu niên mỉm cười ôm lấy cổ nam nhân, khẽ cắn lên cằm hắn: "Ôm ta, ta muốn Thánh, rất muốn, muốn cảm nhận được Thánh, cho ta đi."

Đối mặt với lời mời gọi như vậy, có nam nhân nào chịu đựng được? Nghiêng người đem thiếu niên áp dưới thân, hai tay vuốt ve thân thể lạnh lẽo của y, từng nụ hôn nóng bỏng hạ xuống.

105. Quyển 4 - Chương 103: Ám Triều Dũng Động

(Sóng ngầm bắt đầu khởi động)

Nhìn thiếu niên ngủ say trong lòng mình, ánh mắt Tư Vũ Thánh tràn đầy sủng nị cùng yêu thương.

Thiếu niên không khống chế thân thể cùng mình ân ái mà hôn mê, điều này khiến nam nhân đau lòng vạn phần, nhưng thấy đôi môi đỏ bừng của y, nhịn không được liền đặt xuống một nụ hôn, vừa khẽ cắn vừa ôn nhu lên tiếng: "Vũ Nhi, Tiểu Vũ Nhi của ta, ta nên làm thế nào với đệ cho phải đây. Thật sự muốn đưa đệ dung nhập vào cơ thể, không bao giờ tách ra nữa."

Khi dục niệm của hắn bắt đầu dâng lên, ngoài cửa lại truyền tới một giọng nói.

"Bẩm giáo chủ, ba vị hộ pháp cầu kiến."

Tính trí đột nhiên bị đánh gãy, nam nhân có chút tức giận, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Được rồi, kêu bọn hắn tới thư phòng chờ ta."

"Tuân mệnh."

Lưu luyến không rời, đặt từng nụ hôn nóng bỏng, cắn nhẹ nhàng lên thân thể y, nam nhân cưỡng chế dục vọng, giọng nói khàn khàn thì thầm bên tai thiếu niên: "Ngoan ngoãn ngủ, chờ một lát ta sẽ trở lại."

Nhẹ nhàng cẩn thận đứng lên, lưu loát mặc lại y trang, nhìn thiếu niên nhắm mắt ngủ say, hắn nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng hít thở rất nhỏ của thiếu niên.

Cho tới khi không còn nghe thấy tiếng động nào, Vân Phi Vũ mở mắt, nhìn nóc nhà ngẩn người.

Qua một lúc, y chịu đừng cơ thể mệt mỏi, miễn cưỡng đứng dậy, thong thả mặc lại y phục ở đầu giường, trong đầu không ngừng suy nghĩ: "Người mà Thánh tôn kính nhất là ai? Chẳng lẽ là người mà hắn từng yêu nhất? Hay là một người khác nữa?"

Tuy rằng bộ dạng dữ tợn của nam nhân khi nhắc tới Vân gia thực sự khiến y sợ hãi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, y vẫn không thể buông tay khỏi nam nhân. Yêu đã ngấm sâu vào xương tủy, không phải nói có thể buông tay là dễ dàng thực hiện được. Cho dù chỉ có một tia hy vọng, y cũng muốn thử một phen.

Luôn đoán rằng bọn hắn đang bàn về chuyện phát sinh từ bảy năm trước, nhưng thật ra khi đó đã xảy ra chuyện gì thì y hoàn toàn không rõ, có lẽ mọi chuyện cũng không khó hóa giải như y vẫn tưởng.

Vân Phi Vũ vuốt nếp nhăn trên y phục, nhìn về phía chiếc bàn.

Thân thể mềm nhũn vô lực, bụng cũng chẳng có cảm giác đói, nhưng nếu không cố gắng ăn vài thứ, chỉ sợ khó duy trì cho đến lúc tới được chỗ Lí lão bá, có thể không sợ hãi mà nói toàn bộ chân tướng cho mình biết, sợ rằng chỉ y mới có can đảm.

Thiếu niên bước từng bước tới bên chiếc bàn.

……..

Trong thư phòng, Tư Vũ Thánh miễn cưỡng dựa vào lưng ghế, nhìn ba người trước mặt, lạnh nhạt mở miệng: "Rốt cuộc là chuyện gì đã khiến cho ba người các ngươi tạm thời rời bỏ nhiệm vụ của mình, chạy tới tìm ta?"

Ba người nhìn nhau, Hoàng Trang đứng dậy: "Giáo chủ, có một lượng lớn võ lâm nhân sĩ tiến tới tiểu trấn ở Giang Nam, còn có một số kẻ to gan dám bén mảng tới gần Phượng Hoàng Sơn chửi mắng lớn tiếng, người xem…"

"Một lượng lớn võ lâm nhân sĩ?" Tư Vũ Thánh nghi hoặc nhìn hắn.

"Đúng vậy."

Nam nhân chống cằm, nhíu mày suy tư một lát, đột nhiên hừ lạnh một tiêng: "Được lắm, dùng kế nhất thạch nhị điểu tốt lắm. Tên tiểu tử họ Vân kia quả nhiên không đơn giản, xem ra là ta đã quá coi thường hắn."

Thấy ba người đều nhìn về phía mình, Tư Vũ Thánh xoay vòng chiếc ban chỉ trên ngón tay cái, chậm rãi mở miệng: "Tất cả những chuyện này hẳn là quỷ kế của tên tiểu tử họ Vân. Cả gan dụ đám võ lâm nhân sĩ tự cho mình là siêu phàm tới đây, chỉ sợ là hắn muốn bọn họ dò đường cho mình, thuận tiện khiến chúng ta cùng những người đó tranh đấu, mượn đao giết người. Tóm lại, mặc kệ nhân mã bên nào bị tổn thất cũng chẳng sao, hắn ở một bên xem diễn, nhận lấy thành quả."

Nam nhân vừa nói xong, một tiếng rống thô bạo bất chợt vang lên: "Tên tiểu tử hỗn đản kia thực đê tiện, chờ hắn đến đây, xem lão tử phế hắn như thế nào."

"Chỉ bằng ngươi?" Tư Vũ Thánh cười lạnh một tiếng, Mặc Hồng Viêm lập tức im bặt, cúi đầu không dám nói tiếp một từ.

Nghĩ một lúc, nam nhân tiếp tục nói: "Chỉ sợ dụng ý của tên tiểu tử kia không đơn giản như vậy. Nếu chúng ta trúng kế, cùng những người đó giao tranh, chỉ sợ sẽ dẫn tới nhiều thế vây hãm tiến công hơn nữa, mà hắn có thể thừa dịp này tấn công vào tổng đàn, hoặc là chờ chúng ta lưỡng bại cầu thương, ra tay bắt gọn một lượt."

"Vậy phải làm sao bây giờ, cũng không thể để đám ngu ngốc kia đứng trước cửa chúng ta kêu gào như vậy được." Lí Lam Phong vẫn trầm mặc lại đột nhiên mở miệng, gương mặt lạnh như băng nhưng ngữ khí lại pha chút kích động.

"Đương nhiên không cần như vậy." Nghĩ tới việc mấy ngày nay bọn họ đã chịu không ít tức giận, Tư Vũ Thánh vẫn chưa nói lời trách cứ, thản nhiên lên tiếng: " Các ngươi cho rằng cái tiếng ma giáo này chỉ dùng để trang trí? Nếu đã được gọi là ma giáo, vậy chúng ta cũng nên tận sức phô bày một chút, công khai không được, vậy âm thầm giải quyết. Nên làm như thế nào… chắc không cần ta phải dạy các ngươi đúng không!"

Ba người cúi đầu trầm tư, Mặc Hồng Viên nghĩ nghĩ, nhức đầu nhìn về phía hai người còn lại.

"Thuộc hạ đã hiểu." Hoàng Trang lên tiếng: "Giáo chủ muốn chúng ta động thủ vào buổi tối."

Tư Vũ Thánh gật đầu: "Chẳng qua, các ngươi phải quản lí thuộc hạ của mình cho tốt, giải quyết xong xuôi thì lập tức rời đi, mặc kệ dùng phương pháp gì, nhất định phải làm cho sạch sẽ lưu loát, hiểu chưa?"

"Tuân mệnh."

Hoàng Trang nhìn về phía nam nhân, do dự một lát, vẫn là nhịn không được mà mở miệng: "Giáo chủ, tuy rằng phải âm thầm hành động, nhưng cuối cùng mọi sự nghi ngờ vẫn đổ lên đầu chúng ta, khi đó…"

Tư Vũ Thánh khinh thường hừ nhẹ một tiếng: "Thì tính sao? Chúng ta là ma giáo, cho dù không phải chúng ta làm thì cũng sẽ bị bọn chúng gán cho cái tội danh này. Hơn nữa, bọn võ lâm chính phái coi trọng nhất là thể diện, cho dù môn hạ bị người ta ám sát, chỉ sợ bọn chúng cũng chỉ âm thầm điều tra, không dám lộ ra ngoài. Đã như vậy thì ngươi còn lo lắng cái gì. Hay ngươi nghĩ rằng ta sai ngươi làm như vậy là phô trương thanh thế? Hừ, ta chỉ không muốn cho tên Tiểu tử họ Vân kia được như ý mà thôi."

"Thuộc hạ biết tội, thỉnh giáo chủ trách phạt." Hoàng Trang lập tức quỳ xuống.

"Hiểu được là tốt rồi, đứng lên đi." Nam nhân không chút để ý liền phất tay: "Lam Phong, hiện tại Bạch Cừu đang ở đâu?"

Lí Lam Phong hơi nghiêng người về phía trước, cung kính trả lời: "Theo tin tức được đưa đến ngày hôm nay, hắn đang đi theo người nọ tới Lãnh Ngọc trấn, nhưng không hiểu vì sao người nọ lại đột nhiên dừng lại, không tiếp tục đi về phía trước, cho nên hắn cũng đành phải dừng tại đó."

"Uhm, người truyền tin cho hắn, gọi hắn lập tức quay về tổng đàn. Hiện tại đã biết được mục đích của người nọ, không cần tiếp tục theo dõi."

"Dạ."

"Được rồi, các người truyền lệnh xuống dưới, căn dặn mọi người trong giáo hạn chế ra ngoài, cho dù ra ngoài cũng phải giả trang thành dân chúng bình thường, nếu bị nhận ra thì bọn họ tự mình giải quyết, nếu không, Hừ!"

"Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!" Ba người cùng nhau quỳ xuống, đi theo nam nhân nhiều năm, bọn họ đương nhiên hiểu rõ hàm ý những từ mà hắn chưa nói ra.

"Đi xuống đi, ta muốn một mình an tĩnh."

"Tuân mệnh."

Thấy ba người rời đi, Tư Vũ Thánh nhíu mày, hắn không nghĩ tới Vân Khoảnh Dương lại bày ra thủ đoạn này. Tuy rằng đã nghĩ ra đối sách, nhưng khó tránh khỏi thương vong. Xem ra sự tình bắt đầu chuyển biến phức tạp.

……..

"Vương gia, có bồ câu đưa tin tới."

Tích Vô Nhai lập tức lên tiếng, nhìn về phía cửa: "Đem vào đây."

Mở chỉ cuốn ra, nhìn thấy mấy hàng chữ nhỏ, hắn lập tức nhíu mày.

"Xảy ra chuyện gì?" Trung niên nam tử ngồi bên cạnh mở miệng hỏi.

Không nói gì, hắn đem tờ giấy đưa cho người nọ: "Mạc tướng quân, ngài tự mình xem đi."

Mạc Ngôn xem xong, nghi hoặc nhìn hắn: "Tổng đàn của ma giáo ở Nam Giang trấn bên cạnh Phượng Hoàng sơn?"

Tích Vô Nhai lắc đầu: "Chuyện này không nên phán đoán, dù sao cũng chỉ là tin đồn, hơn nữa ta hoài nghi có người cố ý phân tán sự chú ý của chúng ta, còn mục đích… Chỉ sợ người nọ muốn có động thái gì đó mà dấu đầu hở đuôi."

" Ý người là Vân gia sắp hành động, cho nên mới đem toàn bộ lực chú ý di dời tới ma giáo?"

"Không loại trừ khả năng này. Dù sao lão cáo già họ Vân kia đa mưu túc trí, hiện tại hắn đang trên đường tới Diên Kinh, Vân gia đại thiếu gia… đúng rồi, dường như phương hướng hắn đi chính là Nam Giang trấn, chẳng lẽ lại là hắn? Bất quá, rốt cuộc hắn có mục đích gì?" Tích Vô Nhai rơi vào trầm tư.

Mạc Ngôn thấy vậy, im lặng không nói một lời, sợ quấy nhiễu suy nghĩ của hắn.

"Vương gia, ngoài phủ có người cầu kiến."

Tích Vô Nhai hoàn hồn, lập tức hỏi: "Ai?"

"Hắn nói là quản gia trong phủ của người ở Thanh Châu thành, có chuyện quan trọng muốn bẩm báo."

"Mạc Bạch, tại sao lại như vậy?" Hắn lập tức đứng dậy khỏi ghế, lại nghe thấy 'loảng xoảng' một tiếng, quay đầu nhìn về phía Mạc Ngôn.

"Không có chuyện gì, chỉ là trượt tay." Mạc Ngôn cười gượng hai tiếng, đưa tay nhặt những mảnh vỡ trên mặt đất, trong lòng lại không thể bình tĩnh: "Nhị đệ, rốt cuộc ngươi cũng trở lại…."

"Lập tức mời Mạc tiên sinh tới đây, nhanh lên."

"Vâng."

Tích Vô Nhai quay đầu nhìn về phía Mạc Ngôn, mỉm cười: "Mạc tướng quân, huynh đệ hai người đã lâu không gặp mặt rồi, đúng lúc, lần này phải khiến Mạc tiên sinh ở lâu một chút, để hai huynh đệ các người có thời gian ôn chuyện."

"Ha hả" Mạc Ngôn gật đầu cười gượng, không trả lời.

Tích Vô Nhai ngồi lại trên ghế, đối với việc Mạc Bạch đột nhiên tới đây, hắn vô cũng khó hiểu, có điều, nếu người nọ đã đến đây, chỉ sợ có tin tức quan trọng muốn nói cho mình, cũng có thể là… về Tiểu Vũ. Hắn chờ đợi nhìn về phía cửa.

106. Quyển 4 - Chương 104: Vương Gia Tìm "thê Tử"

Tiếng bước chân ngoài cửa ngày càng gần, hai người trong phòng đứng ngồi không yên.

Tiểu tư dẫn đường, đưa Mạc Bạch tiến vào thư phòng, khi thấy hai người, y gật đầu lấy lệ cùng Mạc Ngôn, sau đó quỳ xuống trước mặt Tích Vô Nhai: "Mạc Bạch tham kiến vương gia, vương gia thiên…."

"Được rồi được rồi, sao Mạc tiên sinh cũng như vậy chứ, những thứ này chỉ là diễn cho người ngoài xem thôi." Tích Vô Nhai tươi cười nâng y dậy.

Đợi y ngồi vào vị trí của mình, lúc này Tích Vô Nhai mới lên tiếng hỏi: "Tại sao Mạc tiên sinh lại đột nhiên tới Diên Kinh, có chuyện gấp gì chăng?"

Mạc Bạch cung kính nói: "Bởi vì đã tra được chuyện liên qua tới Vân công tử nên lập tức tới đây."

"Có tin tức của Tiểu Vũ?" Tích Vô Nhai ngồi yên nhưng ánh mắt lại lóe quang mang, hai tay khẽ run đã bộc lộ nội tâm kích động của hắn.

"Đúng." Mạc Bạch gật đầu, sau đó khẽ nhíu mày: "Kỳ thực tin tức đã tới từ nửa tháng trước, chẳng qua lúc ấy vẫn chưa xác định thực hư nên không dám bẩm báo vương gia, nhưng trong khoảng thời gian này lại lưu truyền sự việc tại Phượng Hoàng Sơn, hơn nữa, hai ngày trước ta thu được truyền thư. Hiện tại ta có thể khẳng định, Vân công tử đang ở trong ma giáo."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thỉnh Mạc tiên sinh nói rõ." Tích Vô Nhai giữ vững *** thần, lẳng lặng nhìn y.

Mạc Bạch nâng chung trà lên nhuận nhuận cổ họng, suy nghĩ cẩn thận mới lên tiếng: "Vương gia còn nhớ Tiết chưởng quầy ở Cổ Xuyên thành không?"

"Là nhóm người thay ta quản lí hiệu thuốc, Tiết Nhân, Tiết chưởng quầy?"

"Phải, chính là hắn. Hơn một tháng trước, hắn tới những ngọn núi nhỏ chung quanh trấn để tìm dược liệu, ở phụ cận Phượng Hoàng Sơn cứu được một tiểu nha đầu đang hôn mê bất tỉnh, lúc đầu còn tưởng người đã chết, đến gần mới phát hiện vẫn còn hơi thở. Sau khi cứu tỉnh mới phát hiện nàng là một người điên, Tiết chưởng quầy thấy nàng đáng thương liền dẫn trở về, bởi vì vợ chồng họ vẫn chưa có con nên nhận nàng làm dưỡng nữ."

Dừng một chút, y nói tiếp: "Mặc dù nha đầu kia có điểm ngây dại, nhưng cũng nhu thuận đáng yêu. Chỉ có điều, nửa tháng trước, tiểu nha đầu nhìn thấy bức họa của Vân công tử trong thư phòng lại đột nhiên khóc lớn, đại náo một trận, dỗ thế nào cũng không được, sau đó lại bệnh nặng một hồi, sau khi tỉnh dậy, thỉnh thoảng nàng lại nhớ được một vài chuyện trước kia. Tiết chưởng quầy hỏi mấy lượt mới biết tiểu nha đầu kia đã từng gặp qua Vân công tử, hắn là người trong giáo hội thần bí đó, bởi vì Vân công tử từng cứu tiểu nha đầu nên nàng nhớ rất rõ."

Mạc Bạch nói xong, nhấc chung trà uống liền mấy ngụm, mà vẻ mặt Tích Vô Nhai lại lâm vào trầm tư, lẩm nhẩm: "Thì ra là như vậy."

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, hắn nghi hoặc nhìn về phía Mạc Bạch: "Mạc tiên sinh, việc tổng đàn của ma giáo ở Phượng Hoàng Sơn đột nhiên lưu truyền huyên náo trong chốn giang hồ, ngài không cảm thấy kỳ lạ sao?"

"Chuyện này ta biết." Mạc Bạch vuốt râu: "Nhưng thưa vương gia, người nên hiểu đạo lí "không vách tường nào không có lỗ hổng". Nếu nơi đó không xuất hiện người trong ma giáo thì lời đồn chung quy cũng chỉ là lời đồn, nhưng nhiều nhân sĩ võ lâm tập trung ở đó như vậy, ngài cảm thấy đó có thể là lời đồn sao? Còn nữa, mời vương gia xem thứ này."

Mạc Bạch lấy một tờ giấy trong người ra đưa cho hắn: "Hai ngày trước, ta thu được thứ này trên đường tới đây. Nửa tháng trước, khi biết Vân công tử có thể ở phụ cận Phượng Hoàng Sơn, ta lập tức sai người tới đó giám sát động tĩnh thật chặt chẽ, cho tới mấy ngày trước đã nhận được tin đảm bảo."

Tích Vô Nhai lặng lặng xem xong tờ giấy, kinh ngạc nhìn về phía Mạc Bạch: "Thật sự?"

"Đúng, có thể khẳng định tổng đàn của ma giáo ở Phượng Hoàng sơn, bởi vì kẻ đó thừa nhận bản thân là một gã hộ vệ bình thường ở tổng đàn, bởi vì làm chuyện sai phạm, sợ bị trừng phạt nên trốn khỏi ma giáo, nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện và truy sát, đang lúc mệt mỏi lại được người của chúng ta cứu."

Tích Vô Nhai lại trừng mắt nhìn những hàng chữ nhỏ trên mật hàm, hắn thật sự không muốn thừa nhận đó là sự thực, nhưng Vân Phi Vũ đã từng dùng qua cái tên Kiều Phi Vũ, hắn đã từng nghe qua điều này từ Nghiêm Thiên Mẫn, nhưng tại sao lại có thể như vậy?

"Tại sao Tiểu Vũ lại có thể ở cùng một nơi với kẻ kia, rốt cuộc tại sao bọn họ lại gặp được nhau?"

Mạc Bạch lẳng lặng nhìn hắn, lúc nhận được tin truyền tới y cũng kinh ngạc vạn phần, vậy nên y hiểu được cảm nhận lúc này của Tích Vô Nhai. Tuy rằng Vân Phi Vũ là nam nhân, nhưng chung quy vẫn là người hắn chính thức cưới xin vào cửa, huống chi bọn họ đã từng thực lòng yêu thương đối phương."

"Aizz!" Y âm thầm thở dài, mắt nhìn huynh trưởng ngồi một bên, tâm không khỏi chua sót.

Thấy Tích Vô Nhai siết chặt mật hàm, đứng một chỗ không có động tĩnh, Mạc Bạch nhịn không được liền mở miệng: "Vương gia, người quyết định như thế nào? Muốn đi? Hay vẫn không đi?"

Tích Vô Nhai nắm chặt tay, mật hàm trong tay đảo mắt đã biến thành tro bụi bay xuống đất, hắn trầm giọng nói: "Đương nhiên phải đi, không nhắc tới quan hệ giữa ta cùng Tiểu Vũ, ta không tin y cam tâm tình nguyện ở bên người nọ, dù sao hắn cũng nổi danh là một kẻ lãnh khốc tàn nhẫn. Tiểu Vũ đơn thuần thiện lương như vậy, sao có thể lựa chọn cùng hắn một chỗ, ta nhất định phải cứu Tiểu Vũ ra."

Nghe hắn hạ quyết tâm, Mạc Bạch lập tức mở miệng: "Đây cũng là mục đích ta tới đây."

Nói xong, y đứng dậy cung kính thi lễ cùng Tích Vô Nhai: "Ta cũng đoán có thể vương gia sẽ quyết định như vậy, cho nên vội đến đây xem mình giúp được việc gì, dù sao, tên họ Vân kia cũng nhanh tới đây."

Tích Vô Nhai vừa nghe đã hiểu được ý tứ của Mạc Bạch, lập tức tiến lên giữ chặt y, ánh mắt tràn đầy cảm kích: "Quả nhiên Mạc tiên sinh rất hiểu ta, Vô Nhai không biết làm thế nào để đa tạ ngài."

Mạc Bạch mỉm cười: "Vương gia cần chi phải nói những lời ấy, giải quyết ưu phiền giúp vương gia là vinh hạnh của thuộc hạ!"

"Khụ!"

Tiếng ho khan đột nhiên vang lên, đúng lúc ngắt lời bọn họ. Mạc Ngôn vẫn luôn trầm mặc không nói, tới lúc này quả nhiên nhịn không được, bèn hỏi một câu: "Vương gia, các người nói cả nửa ngày mà thuộc hạ không thể hiểu dù chỉ một câu. Không phải ngài cưới Vân gia ngũ tiểu thư sao, làm thế nào lại biến thành Vân công tử?"

"Ha hả" Tích Vô Nhai xoay người đối diện cùng hắn: "Chuyện này còn phải nhờ Mạc tướng quân tạm thời giữ bí mật, không cần nói cho bất luận kẻ nào, kể cả đương kim thánh thượng, có thể chứ?"

Mạc Ngôn chần chừ một lát, gật gật đầu.

"Đa tạ!" Tích Vô Nhai lập tức giải thích: "Vân gia ngũ tiểu thư kỳ thực là nam nhân, chuyện này quả thực khiến người ta khó lòng tin tưởng, tuy nhiên đó lại là sự thực."

"Sao?" Mạc Ngôn ngây ngốc nhìn hắn, nhưng thấy biểu tình chân thật trên gương mặt hai người, không khỏi dần tin tưởng, bật hỏi: "Chẳng lẽ Vân lão tặc không biết nữ nhi của mình là nam nhân? Tại sao lại có thể đem y gả cho người?"

"Chuyện này….ha hả" Tích Vô Nhai ngượng ngùng cười cười: "Bởi vì lúc ấy Tiểu Vũ phản ứng rất thú vị, cho nên trong năm nữ nhân kia ta liền chọn y, bất quá, liệu Vân lão tặc kia có biết giới tính thực sự của Tiểu Vũ hay không, chuyện này ta cũng không rõ lắm."

"Nga" Mạc Ngôn trầm tư một lát, hắn đứng dậy chắp tay hành lễ cùng Tích Vô Nhai: "Xin vương gia an tâm, nếu thuộc hạ đã cam đoan, nhất định sẽ giữ lời."

"Mạc tướng quân quá nghiêm trọng vấn đề rồi, lẽ nào bổn vương lại không tin ngài." Hắn tả hữu nhìn hai người, cười nói: "Các ngươi là phụ tá đắc lực mà phụ vương lưu lại cho ta, mỗi người đều đáng tín nhiệm."

"Tốt lắm, trước tiên không nói việc này." Tích Vô Nhai nghiêm mặt: "Mạc tiên sinh, nếu không phiền thì mời ngài cùng bổn vương tiến cung diện thánh ngay lập tức, cũng mời Mạc tướng quân theo cùng."

"Được, thuộc hạ tuân mệnh!"

107. Quyển 4 - Chương 105: Hồi Ức

Lí Sầm đứng ở cửa chăm chú nhìn thiếu niên trong viện, thấy bộ dạng nặng trĩu tâm sự của y, lão giả không khỏi nhíu mày, đang do dự có nên mở miệng hỏi hay không, bất chợt nghe thấy một tiếng hút khí, y lập tức đi tới.

"Tay bị thương?" Thanh âm vẫn lạnh như băng, nhưng ngữ khí lại ngập tràn lo lắng.

Vân Phi Vũ mỉm cười cùng y: "Không có chuyện gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà."

Thấy vết thương dài nửa tấc tràn máu tươi, lão giả khẽ cau mày, xoay người đi trước: "Theo ta vào đây."

Thiếu niên chần chờ một lúc, cuối cùng cũng buông cây rìu trên tay, theo sát phía sau.

Xử lí xong miệng vết thương trên tay y, Lí Sầm lạnh lùng mở miệng: "Nói đi, rốt cuộc hôm nay ngươi tới là có chuyện gì? Đừng thử sức kiên nhẫn của lão đầu ta."

Vân Phi Vũ cúi đầu, yên lặng hơn nửa ngày mới nhẹ giọng trả lời: "Lí lão bá… người có thể kể cho ta nghe bảy năm trước đã xảy ra chuyện gì hay không."

Lí Sầm dừng tay, sau đó tiếp tục dùng nội lực đem dược cao bôi đều lên miệng vết thương, cũng không ngẩng đầu lên, hỏi lại: "Vì sao không tự mình hỏi hắn?"

"Ta không dám hỏi hắn." Không đợi lão giả mở miệng hỏi vì sao, thiếu niên lập tức vội vàng giải thích: "Nhìn hắn thống khổ như vậy, lòng ta rất khó chịu, cho nên… không thể hỏi được."

Lẳng lặng, lão giả không trả lời, chỉ chuyên tâm giúp y xử lý miệng vết thương, cho đến khi miệng vết thương khép vảy lại một cách thần kỳ, lúc này lão giả mới nhẹ nhàng thở ra: "May mà chiếc rìu kia cùn, nếu không bàn tay này của ngươi phải bỏ đi rồi, thật sự không thể để cho ngươi làm việc được, vừa vội vàng lại vừa hậu đậu."

"Thực xin lỗi!" Thiếu niên nhẹ giọng giải thích.

"Aizzz… Quên đi." Lão giả nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của y, đảo mắt đã thay đổi sắc diện, trầm giọng nói: "Ngươi thực sự muốn biết những chuyện trước kia của hắn? Ta có thể nói cho người, nhưng là, sau khi biết sự thật, ngươi nhất định phải có trách nhiệm với tên tiểu hài tử kia, giúp hắn thoát khỏi bóng ma quá khứ, có thể làm được không?"

"?" Vân Phi Vũ hơi giật mình nhìn lão giả. Tuy y không hiểu hết, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của lão giả, y liền không tự chủ được mà đồng ý: "Ta nhất định sẽ làm như vậy."

Thu hết biểu tình của thiếu niên vào đáy mắt, ánh mắt Lí Sầm hiện một mạt tiếu ý không đổi: "Vậy được rồi, những gì ta biết đều nói cho ngươi."

"Được." Vân Phi Vũ chờ đợi nhìn lão giả.

Nhớ lại chuyện trước kia, gương mặt lão giả thay đổi đủ loại cảm xúc, nhanh chóng trôi qua tựa cưỡi ngựa xem hoa, cuối cùng than nhẹ một tiếng, đột nhiên hỏi: "Thân phận thực sự của giáo chủ chắc ngươi đã biết?"

"Biết, Thánh đều nói cho ta biết."

"Vậy thì tốt rồi, việc này phải kể từ khi hắn còn rất nhỏ…."

Theo từng lời nói của lão giả, Vân Phi Vũ cảm giác như trở về quá khứ, mà hết thảy mọi chuyện của nam nhân đều dần dần hiện ra trước mắt.

Tư Vũ Thánh không được sinh ra trong tiếng cười nói hân hoan cùng ôn nhu chăm sóc như người thường, nghênh đón hắn là sứ mệnh cùng cừu hận kéo dài cả trăm năm của gia tộc.

Sau khi sinh, hắn cùng mẫu thân chung sống gần một tháng ngắn ngủi liền lập tức tách ra, mãi cho đến khi phụ mẫu qua đời, tổng cộng cũng không gặp được mấy lần, cho dù là gặp mặt cũng mang theo không khí gia tộc đế vương, xa cách cùng khách sáo.

Nhưng tuổi thơ ấu của Tư Vũ Thánh cũng tính là vui vẻ, hắn có một nhũ mẫu tên Tần Hồng Miên, còn có một người bằng hữu thân như huynh đệ ruột thịt là Tống Tuấn Nam.

Có lẽ đều do ông trời an bài, Tư Vũ Thánh mất đi sự quan tâm của phụ mẫu thân sinh nhưng đã bù đắp cho hắn toàn bộ sự yêu thương của nhũ mẫu.

Khi tìm được Tần Hồng Miên, nàng mới mất đi trượng phu, cũng mất đi đứa nhỏ trong bụng, nhưng vì đưa con lớn bốn tuổi là Tống Tuấn Nam, nàng cố gắng kiên cường chịu đựng.Thấy hoàn cảnh nàng như vậy, Lí Sầm cảm thấy nàng vô cùng thích hợp trở thành nhũ mẫu của Tư Vũ Thánh. Bối cảnh đơn giản, không vướng bận chuyện gì, trừ việc nàng có một nhi tử bốn tuổi.

Nghĩ tới việc tiểu hài tử kia vừa tròn một tháng tuổi đã bị phụ mẫu vứt bỏ, Lí Sầm đau lòng không thôi, mà nhìn Tống Tuấn Nam bốn tuổi trước mắt, khỏe mạnh khấu khỉnh, vô cùng đáng yêu, y liền nghĩ hắn có thể trở thành bạn cùng vui đùa với tiểu hài tử kia. Ít nhất trước khi hắn tiếp quản ma giáo, giúp cho hắn có một quãng thời gian thơ ấu tốt đẹp.

Xuất phát từ sự thương tiếc, Lí Sầm đem hai người trở về, nhưng y lại không biết, chính vì điểm mềm lòng này lại khiến nhân cách Tư Vũ Thánh thay đổi.

Tần Hồng Miên vừa mới tới ma giáo còn cảm thấy rất bất an, nhưng lúc vừa nhìn thấy Tư Vũ Thánh trắng trẻo đáng yêu liền quên đi hết thảy, trong mắt chỉ có tiểu tử phấn nộn kia, hơn nữa nàng mới mất đi đứa nhỏ thứ hai, bởi vậy càng thêm yêu thương hắn. Tình cảm mẫu tử dâng lên, nàng hoàn toàn coi Tư Vũ Thánh như nhi tử của mình mà nuôi nấng.

Tư Vũ Thánh có Tần Hồng Nương chăm sóc, có Tống Tuấn Nam làm bạn liền trở nên khỏe mạnh, hoạt bát, sống vui vẻ mà trưởng thành, ngược lại, Tư Vũ Thánh cũng coi bọn họ như những người thân quan trọng nhất, đối với phụ mẫu thân sinh lại không có cảm tình.

Cứ như vậy, Tư Vũ Thánh trở nên mạnh mẽ bước sang tuổi mười bốn, mà phụ mẫu thân sinh của hắn, qua một hồi tranh đấu cùng Vân gia đã qua đời khi hắn mới mười hai tuổi, nhưng hắn cũng chẳng có bao nhiêu buồn khổ. Chẳng qua cũng từ đó, tứ đại hộ pháp càng đốc thúc hắn luyện công nhiều hơn, học tập cũng ngày càng nghiêm khắc, nhưng hắn đã quen thuộc với những thứ này, học tập, luyện công xong, thời gian còn lại hắn vẫn cùng Tống Tuấn Nam chơi đùa như trước.

Ngay lúc tứ đại hộ pháp một lòng một dạ muốn mau chóng giúp Tư Vũ Thánh làm quen tất cả những chuyện trong giáo, chính thức tiếp quản chức vụ giáo chủ, lại không chú ý tới ánh mắt nóng rực mà Tống Tuấn Nam hướng tới Tư Vũ Thánh, cùng tình cảm hai người đang giấu diếm, cho tới một ngày….

Qua giờ dậu mỗi ngày, đó là thời gian Tư Vũ Thánh ngâm mình trong dược dục, mà ngày ấy, Lí Sầm chờ mãi vẫn không thấy bóng dáng hắn, đành phải chạy tới tẩm cung tìm lại phát hiện không thấy người đâu, nghĩ rằng hắn nhất định ở bên Tống Tuấn Nam, vì thế y lại chạy tới tiểu viện nơi mẫu tử Tần Hồng Miên ở.

Ngày ấy, tiểu viện im ắng không một tiếng động nhỏ, Lí Sầm vẫn chưa nghĩ nhiều, đi thẳng tới phòng của Tống Tuấn Nam, nhưng mới đi đến trước cửa, trong phòng lại truyền ra tiếng rên rỉ kiều diễm khiến y phải ngừng bước. Còn đang nghi hoặc tại sao Tuấn Tống Nam lại có thể mang nữ nhân vào ma giáo, nhưng những hình ảnh vô tình nhìn thấy qua khe hở nhỏ của cánh cửa lại khiến y giật mình một trận. Đối diện cửa phòng, trên giường, Tống Tuấn Nam phủ trên người Tư Vũ Thánh, hai người y trang không chỉnh tề, ôm ấp hôn môi.

Ngay lúc đó, y chỉ cảm thấy trong đầu 'ầm' một tiếng, một cước đá văng cửa phòng, đi tới trước giường nắm lấy Tống Tuấn Nam mà ném ra xa. Nhìn Tư Vũ Thánh nằm trên giường, sắc mặt ửng hồng, mơ mơ màng màng, y chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn, hỏa nộ ngút trời.

Lúc ấy y muốn một chưởng bổ xuống Tống Tuấn Nam, nhưng nghĩ tới việc Tư Vũ Thánh sẽ thương tâm nên đành phải cưỡng chế lửa giận trong lòng, chỉ lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó điểm huyệt ngủ của Tư Vũ Thánh, ôm lấy tiểu hài tử này rời khỏi đó. Y cũng không dự đoán được tên tiểu tử kia lại ôm ngực chạy tới trước mặt hắn, vẻ mặt bình tĩnh: "Ta thích Tiểu Thánh, là thật tâm yêu thích hắn!"

"Ngươi không xứng!" Lí Sầm nghiến răng thốt lên một câu, lập tức rời đi.

Qua một thời gian, tứ đại hộ pháp bắt đầu thay nhau trông trừng, ngăn chặn hai người gặp mặt. Tư Vũ Thánh nháo loạn, nhưng nhờ bốn người dạy dỗ và Tần Hồng Nương khuyên bảo, hắn dần dần khôi phục bình tĩnh. Bốn người cùng hắn thoả thuận, nếu sáu năm sau hắn vẫn yêu thích Tống Tuấn Nam sẽ lập tức cho phép hai người ở bên nhau, nhưng chính lúc đó, Tống Tuấn Nam lại biến mất một cách kỳ lạ, cho tới nửa năm sau, hắn đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong nửa năm này, Tư Vũ Thánh vô cùng nhu thuận, nhưng mọi người cũng biết hắn chẳng vui vẻ, may mắn là Tần Hồng Miên vẫn ở bên cạnh hắn mà chưa từng rời đi, điều này khiến cho mọi người ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy hắn tươi cười. Lần này thấy Tống Nam trở về, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu hoài nghi tách hai người ra liệu có đúng hay không, nhưng không ai biết rằng tai họa sắp ập tới.

108. Quyển 4 - Chương 106: Nhất Niệm Chi Gian

Tống Tuấn Nam trở về, tất cả mọi người đều nhận ra Tư Vũ Thánh phi thường vui vẻ, bốn vị hộ pháp cũng không còn ngăn cản hai người gặp mặt, nhưng lại âm thầm phái người giám thị nhất cử nhất động của hắn. Trải qua nhiều ngày quan sát, phát hiện hắn chỉ đơn thuần ở bên cạnh Tư Vũ Thánh, hành vi cử chỉ cũng đường hoàng, dần dần, mọi người đều thả lỏng cảnh giác.

Tại đây, từ bên ngoài truyền tới mật báo, nói Vân gia tụ tập nhân mã ở khắp nơi, có thể có hành động lớn. Mặc dù không biết cụ thể bọn họ sẽ nhằm vào ai, nhưng thân là ma giáo có oán cừu cùng Vân gia, rất có thể bản thân mình sẽ là mục tiêu, bốn người lập tức triển khai hành động, bắt đầu chuẩn bị nghênh chiến.

Bởi vì Tư Vũ Thánh vẫn chưa chính thức tiếp quản chức giáo chủ nên mọi chuyện trong giáo đều do tứ đại hộ pháp xử lí, nhưng mà, khi bốn người vội vã lo lắng mọi chuyện, lại không biết được đã có chuyện xảy ra.

Ngày ấy, bốn người họp mặt ở phòng hội nghị, thương lượng biện pháp đối phó cùng Vân gia, lại đột nhiên bị một gã ám vệ bảo hộ Tư Vũ Thánh xuất hiện làm phiền. Nhìn người nọ trọng thương, bốn người nhanh chóng hiểu được Tư Vũ Thánh gặp chuyện không may, sau khi được ám vệ chỉ rõ phương hướng, bọn họ lập tức mang thủ hạ xuất phát, địa điểm là một nơi cách tổng đàn hai mươi dặm, tại một căn nhà gỗ trong rừng.

Một lúc sau, mọi người tới được hiện trường, quanh nhà gỗ có thi thể của một vài gã ám vệ, mà chung quanh yên tĩnh lạ kỳ, trong không khí dày đặc mùi máu, lo lắng vô cùng, mọi người cẩn thận tiến vào nhà gỗ lại bị cảnh tượng trong phòng khiến cho đứng hình.

Màu đỏ tươi chói mắt tràn đầy mặt đất, nơi nơi đều là phần còn lại của những chiếc chân, cánh tay bị chặt đứt, trong vũng máu, thiếu niên mười bốn tuổi, thân thể trần trụi lẳng lặng ngồi bên giường, chất lỏng đặc sánh không ngừng chảy xuống từ đôi tay, nhưng khuôn mặt hắn lại tươi cười sáng lạn như thiên sứ, tựa hồ tất thảy mọi thứ trong phòng đều là món đồ chơi tùy ý hắn sử dụng.

Bốn người phát hiện hắn không ổn, một bên gọi tên hắn, một bên lại cẩn thận tới gần. Ngay tại thời điểm sắp tiếp cận được thiếu niên, hắn lại đột nhiên đánh về phía bọn họ, chưởng phong tàn nhẫn mà hung mãnh, bất đắc dĩ, bọn họ đành phải để ba người hấp dẫn lực chú ý của hắn. Lí Sầm nhân cơ hội dùng ngân châm khóa bát đại huyệt vị của thiếu niên, lúc này mới khiến hắn an tĩnh trở lại.

Tùy ý nhìn lướt qua mới phát hiện, trong phòng, trừ bỏ hai cỗ thi thể còn nguyên vẹn, những thi thể khác đều bị phân thành mảnh nhỏ, mà hai cỗ thi thể kia lại là Tần Hồng Miên cùng nhi tử của nàng, Tống Tuấn Nam.

Tuy rằng khiến người ta kinh ngạc, nhưng bọn họ hiểu được, điều quan trọng trước mắt là phải cứu được Tư Vũ Thánh. Nhìn dáng vẻ của hắn, hẳn là vận công ngược chiều tạo thành tẩu hỏa nhập ma.

Trở lại tổng đàn, bốn người dùng hai ngày một đêm mới áp chế, dẫn khí của hắn quay về đường chính. Nửa tháng sau, Tư Vũ Thánh tỉnh lại, thương thế phục hồi hơn nửa, nhưng cả người lại trở nên âm trầm, từ chối tới gần người khác.

Mọi người đoán là sự việc xảy ra ngày ấy đã khiến tính cách thiếu niên đại biến, tuy rằng rất muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tư Vũ Thánh không hề đề cập tới vấn đề đó, chỉ ra lệnh cho bọn họ an táng Tần Hồng Miên cho tốt. Sợ kích động đến hắn, bốn người đành phải im lặng.

"Nói như vậy, Lí lão bá cũng không biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì?" Vân Phi Vũ ngắt lời.

Lí Sầm gật đầu: "Sau sự kiện đó, tính tình giáo chủ đại biến, hơn nữa, không bao lâu sau thì Vân gia tiến đánh vào tổng đàn. Aizz… lần đó ma giáo tổn thất nghiêm trọng, ba vị lão hữu của ta đều qua đời trong cuộc tranh đấu năm ấy, chỉ còn lại một mình ta càng thêm bất lực."

"Lí lão bá, chuyện ngày đó, sau này ngài vẫn không hỏi Thánh lần nào sao?" Vân Phi Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định mà nhìn lão giả, bởi vì y cảm nhận được, câu chuyện ngày đó mới là vấn đề mấu chốt.

"Tiểu Vũ Nhi muốn hỏi ta chuyện gì?"

Thanh âm nhu hòa trầm thấp từ ngoài phòng truyền tới, Tư Vũ Thánh bước qua cánh cửa tiến vào phòng, thần tình sủng nị nhìn y: "Biết ngay là đệ ở đây mà, không phải đã dặn đệ phải ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt hay sao, lại chạy tới đây quấy rầy Lí trưởng lão, thật là không ngoan."

Nam nhân đột nhiên xuất hiện khiến Vân Phi Vũ có chút kích động, nhưng nghe được câu nói vô cùng thân thiết của hắn, tuy rằng làm trò trước mặt người ngoài có chút xấu hổ, nhưng tâm tình bất ổn loáng cái đã trở khôi phục bình thường.

Tư Vũ Thánh bước vài bước liền tới cạnh thiếu niên, không chút khách khí mà phủ lên người y, gắt gao ôm thiếu niên vào lòng.

"Thánh, đừng như vậy, Lí lão bá còn ở đây, buông ra." Thiếu niên vừa giãy dụa vừa khẽ quát.

"Không buông, ai kêu Tiểu Vũ Nhi không ngoan ngoãn ở trong phòng chờ ta, đây là trừng phạt." Nam nhân than nhẹ bên tai, sau đó ngậm lấy vành tai đỏ sẫm của thiếu niên, cảm giác được y hơi giật mình run rẩy, khóe miệng gợi lên nụ cười xấu xa, nhẹ nhàng mút vào, liếm lộng.

Hiện tại, Vân Phi Vũ thật sự muốn tìm một cái hố chui xuống cho rồi, nhưng không ngăn cản được hành động của nam nhân, đành phải nghiêng mình ngồi bên cạnh hắn, che dấu hành động mờ ám của hai người

Nhưng mà, tầm mắt lão giả lại sáng quắc bắn lại đây, thiếu niên bị nhìn như vậy liền cảm thấy cực kỳ không thoải mái, ngay tại lúc muốn chạy ra khỏi cửa, Lí Sầm lại đột nhiên mở miệng: "Giáo chủ, thuộc hạ vẫn muốn biết sự tình ngày ấy, mặc dù biết sẽ khiến người không vui, nhưng thỉnh giáo chủ làm rõ."

Vân Phi Vũ thất thần, đồng thời cũng thấy ánh mắt nam nhân cứng ngắc, nhưng loáng cái đã khôi phục thái độ, vẫn tiếp tục đùa bỡn vành tai xinh đẹp của thiếu niên.

Không khí yên tĩnh ngày càng trở nên trầm trọng, một người nghiêm túc chờ đợi, một người không chút để ý mà kéo dài thời gian, thiếu niên không chịu được không khí quỷ dị này, nhắm mắt lại, run giọng hỏi: "Thánh… kỳ thật… ta cũng muốn biết."

Nam nhân siết chặt tay, Vân Phi Vũ cảm giác thiếu chút nữa thắt lưng của mình bị cắt đứt, cố nhịn đau đớn, đưa tay vòng ra sau lưng nam nhân, nhẹ nhàng vuốt ve an ủi.

Tư Vũ Thánh thả lòng thân thể, thở dài, đem mặt gục bên gáy thiếu niên, ngửi hương thơm đặc biệt của y, hơn nửa ngày mới ngẩng đầu chăm chú nhìn hai người, một lát sau liền chậm rãi nói ra tình cảnh ngày ấy.

Ngày ấy, Tống Tuấn Nam nói muốn dẫn hắn ra ngoài dạo chơi, Tư Vũ Thánh đương nhiên phi thường vui vẻ.

Bọn họ men theo thông đạo bí mật rời khỏi tổng đàn, sau đó, Tống Tuấn Nam mang theo hắn, cưỡi ngựa tới căn phòng nhỏ trong rừng cây kia. Lúc ấy, hắn còn nghi hoặc tại sao lại tới nơi này, đột nhiên, cả người bị điểm huyệt, sau đó bị ép uống một chén dược thủy.

Lúc đó Tư Vũ Thánh vô cùng khiếp sợ, không thể tin rằng Tống Tuấn Nam, người luôn vui đùa, thân thiết nhất lại can tâm hãm hại mình, nhưng nghe người nọ nói muốn dẫn hắn cao chạy xa bay, nói hiện tại hắn không còn là… đứa con của một hạ nhân, mà là đội trưởng đội thị vệ của Vân gia, nói Vân gia hứa với hắn: chỉ cần đánh bại ma giáo, Vân gia sẽ trọng dụng hắn…

Càng nghe càng thương tâm, càng nghe càng tức giận, hắn không thể tin người trước mắt lại vì dục vọng cá nhân mà đem toàn bộ ma giáo đẩy vào hố lửa, lại sợ không khống chế được hắn nên cho hắn uống nhuyễn cốt tán, nhưng người này không biết, Lí Sầm sợ có người dùng ám dược hại hắn nên đã cho hắn ngâm người trong dược dục, giúp hắn bách độc bất xâm.

Nhìn thần tình điên cuồng cùng dã tâm hiện lên trong mắt người nọ, Tư Vũ Thánh biết hắn đã không còn như trước nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích cho hắn nghe âm mưu hiểm độc cùng bản tính của Vân gia, tuy nhiên kẻ này vốn không chịu nghe, điên cuồng xé rách y trang của Tư Vũ Thánh, muốn cưỡng bức thiếu niên xinh đẹp. Đúng lúc này, Tần Hồng Miên không biết vì sao lại đột nhiên xuất hiện.

Nàng đi thẳng tới tát cho nhi tử của mình một cái, sau đó tức giận đẩy Tống Tuấn Nam, đem Tư Vũ Thánh che chở phía sau, hai người bắt đầu khắc khẩu.

Đến khi Tư Vũ Thánh nhìn thấy nhũ mẫu mình kính trọng nhất bị chính nhi tử của nàng dùng một quyền đánh bay lên tường, sau đó lại không thấy đứng lên, đầu óc hắn lập tức trống rỗng, mà đôi mắt người nọ đỏ ngầu, tiếp tục bước lên giường, cắn mút triền miên trên cơ thể hắn, dường như vị phụ nhân bên bức tường kia không có chút quan hệ nào với mình.

Tư Vũ Thánh phẫn nộ tới cực điểm. Trong lòng Tư Vũ Thánh, vị trí của Tần Hồng Miên quan trọng hơn bất luận kẻ nào, mà người trước mắt rõ ràng là nhi tử thân sinh của nàng, vậy mà hắn có thể không lưu tình, xuống tay sát hại mẫu thân của mình. Cừu hận, phẫn nộ nhất thời tràn ngập trái tim, hắn muốn giết chết người trước mắt, nhất định phải bầm thây vạn đoạn…

Nhịn xuống cảm giác ghê tởm khi bị đụng chạm, Tư Vũ Thánh đảo ngược kinh mạch trong cơ thể, giải khai từng huyệt đạo bị điểm, cho tới khi chân khí trong cơ thể tăng lên tán loạn, người nọ bị đánh văng ra, mà hắn cũng trở nên điên cuồng.

Lấy ấy hắn chỉ nhớ mơ hồ, sau khi âm thanh kia nổ ra, rất nhiều người từ bên ngoài tiến vào phòng, mà trong lòng hắn chỉ có một ý niệm: "Những người này đều là hung thủ sát hại nhũ mẫu." Vì thế, hắn như bị thôi miên mà lao vào cuộc tàn sát, hoàn toàn không biết mình đang làm gì, cho tới khi tỉnh lại.

109. Quyển 4 - Chương 107: Không Đội Trời Chung

Ngữ khí của Tư Vũ Thánh vô cùng bình tĩnh, không chút gợn sóng, nhưng Vân Phi Vũ cảm nhận được đôi tay đang vòng lấy thân thể mình lại không ngừng khép chặt, y cảm nhận được sự đau đớn trong thâm tâm của hắn.

Mục đích ban đầu đã bị quên lãng, hiện tại, trong long thiếu niên chỉ còn đau đớn cùng thương tiếc, hai tay dang ra ôm nam nhân vào lòng, nhẹ giọng thở dài: "Thánh, không cần suy nghĩ tới chuyện đó nữa, ta vẫn sẽ ở bên cạnh huynh, sẽ không để huynh cảm thấy cô độc một lần nữa, không cần đau buồn…."

Đôi môi lạnh lẽo nhanh chóng dán lên, Vân Phi Vũ giật mình, vội vàng đưa ánh mắt đảo sang bên cạnh, phát hiện lão giả không biết đã rời đi từ lúc nào, lúc này y mới an tâm đáp lại nụ hôn kia.

Hôn càng lúc càng sâu, càng ngày càng đậm, từ việc khẽ dây dưa lại biến thành dục vọng không thể kiềm chế. Tư Vũ Thánh đưa tay tham nhập vào y phục của thiếu niên, không ngừng vuốt ve, dọc theo lưng chậm rãi trượt xuống dưới, cho tới khi bàn tay chậm rãi tham nhập khe hở phía sau của thiếu niên lại đột nhiên bị y đè lại.

"Đừng làm vậy ở chỗ của người ta." Sắc mặt thiếu niên ửng hồng, đôi mắt xinh đẹp ngập một tầng sương mờ, thở hổn hển nhẹ giọng cầu xin.

Dục vọng hết sức căng thẳng, nam nhân ôm chặt y vào lòng, há miệng thở dốc, hơn nửa ngày mới khàn khàn cất tiếng: "Chúng ta trở về."

Nói xong, hắn ôm lấy thiếu niên bước ra ngoài, mũi chân điểm nhẹ, đạp lên khoảng không mà phi thân đi mất.

Vân Phi Vũ không dám nhìn xuống dưới, đành phải nhắm mắt ôm chặt cổ nam nhân, hỏi nhẹ: "Không nói tiếng nào với Lí lão bá đã rời đi, liệu y có giận hay không?"

"Sẽ không." Tư Vũ Thánh trả lời ngắn gọn, từng luồng gió lạnh lẽo thổi tới lại không xua tan được cơn nóng trong cơ thể, cố gắng khống chế dục vọng không ngừng tăng lên, động tác dưới chân càng trở nên nhanh chóng.

Cảm giác được bản thân được đặt xuống nhẹ nhàng, Vân Phi Vũ mở mắt ra, lọt vào ánh nhìn là dung nhan tuyệt mỹ của nam nhân, y đưa tay vuốt nhẹ, trong mắt tràn đây nhu tình.

Tùy ý để nam nhân thoát y phục của mình, hai chân bị nâng lên, cảm giác được cự vật nóng bỏng chạm ở phía sau, thiếu niên thả lỏng cơ thể. Tuy hiểu được không có tiền diễn sẽ rất đau, nhưng giờ phút này, y

chỉ muốn hòa vào làm một với nam nhân, muốn truyền đạt tâm ý của mình tới hắn, muốn dùng hơi ấm của mình bao lấy hắn, muốn xoa dịu nỗi đau trong lòng hắn, càng muốn vĩnh viễn cùng hắn ở bên nhau!

……

Trong ngự thư phòng, một vị thiếu niên thanh tú khẽ nhăn mày, thần tình không hề vui vẻ: "Vương thúc, Vân gia lão tặc cũng sắp tới đây, hiện tại thúc lại muốn đi tìm một nữ nhân…"

Mặc dù chưa nói những từ phía sau, nhưng thiêu niên lại mím chặt môi, vẻ mặt u ám chứng tỏ hắn đang vô cùng tức giận.

Tích Vô Nhai khẽ thở dài, ôn hòa nói: "Dạ Nhi, có Mạc gia huynh đệ ở lại đây, ngươi cũng không cần lo lắng, ta cũng sẽ nhanh chóng trở về, còn nữa… tuy Tiểu Vũ là người của Vân gia, nhưng y không giống những kẻ đó, ngươi thấy y sẽ hiểu, y rất đáng yêu."

Khung Tử Dạ bĩu môi khinh thường, bộ dạng tiểu hài tử khiến huynh đệ Mạc gia phải cúi đầu cười khẽ, mà Tích Vô Nhai bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nghiêm mặt: "Dạ nhi, khoảng thời gian ta không có ở đây, ngươi nhất định phải nghe lời Mạc tiên sinh, biết chưa, Mạc tiên sinh chính là…."

"Được rồi được rồi." Thiếu niên không khiên nhẫn mà phất tay: "Vương thúc đã nói mấy chục lần, ta cũng không phải tiểu hài tử, ta đã mười sáu tuổi rồi."

"Aizz…." Tích Vô Nhai đau đầu nhìn hắn, trong lòng lại nổi lên thương tiếc. Đứa trẻ này đã bị Vân gia coi như con rối từ nhỏ, có thể kiên trì tới bây giờ đã không hề dễ dàng, sợ rằng chỉ trước mặt mình thì hắn mới có biểu hiện trẻ con như vậy.

"Ngươi đã hiểu hết, vậy ta trở về phủ chuẩn bị, sáng sớm mai sẽ xuất phát."

"Nhanh như vậy?" Khung Tử Dạ kinh ngạc.

"Uhm." Nhớ tới người nọ, sắc mặt Tích Vô Nhai lập tức trở nên lạnh lùng: "Tiểu Vũ đang ở trong tay kẻ kia, tình cảnh vô cùng nguy ngập, ta phải nhanh chóng đi cứu y."

Thiếu niên gục đầu xuống, trong mắt thoáng hiện một tia tàn nhẫn, nháy mắt đã biến mất vô tung.

Tích Vô Nhai thấy hắn không nói lời nào, tưởng rằng hắn lại giở tính tiểu hài tử, tiến lên xoa đầu hắn: "Ta sẽ nhanh chóng trở lại."

Khung Tử Dạ lập tức ngẩng đầu, tươi cười: "Được, nhưng vương thúc phải đồng ý với ta một chuyện."

"?"

"Vương thúc phải mang theo một trăm danh thị vệ theo cùng, như vậy mới khiến ta an tâm."

Nhìn nụ cười hồn nhiên của thiếu niên, Tích Vô Nhai cảm thấy ấm áp trong lòng, đạm cười: "Ngươi không tin năng lực của vương thúc? Danh hào của ta trong chốn giang hồ ra sao chắc ngươi cũng rõ ràng. An tâm, người bình thường không thể tổn thương ta được."

"Ta biết." Thiếu niên đột nhiên ngồi ngay ngắn, lập tức biểu hiện khí thế đế vương: "Nhưng thân phận hiện tại của thúc là Vương gia, thân là thần tử Dạ Diệp Quốc, thúc không thể lấy tính mạng của mình ra làm trò đùa, vậy nên mong người không nên cự tuyệt hảo ý của chất nhân (cháu)"

Về tình về lí đều không thể cự tuyệt, tuy rằng biết những người đó sẽ trở thành gánh nặng của mình, nhưng hắn cũng hiểu được tâm tư vị hoàng đế trẻ tuổi trước mắt. Thật vất vả mới tìm được một thân nhân, cũng không dễ dàng khiến người ta xuất hiện trước mặt mình, loại sợ hãi mất đi này…

Tích Vô Nhai mỉm cười, sau đó tiến lên thi lễ: "Thần tuân chỉ, tạ ơn bệ hạ quan tâm, thần chắc chắn sẽ đi sớm về sớm, thỉnh bệ hạ không cần quá lo lắng."

Khung Tử Dạ đứng dậy đỡ hắn: "Vương thúc thật khách khí, hiện tại ta là thân nhân của thúc, cho nên ta sợ mất đi… Vương thúc sẽ không trách ta nhiều chuyện đúng không?"

Nhìn thiếu niên đỏ ửng hai mắt, Tích Vô Nhai lắc đầu, ôn hòa tươi cười: "Khung gia chỉ còn hai người chúng ta, ta hiểu được tâm trạng lo lắng của ngươi, an tâm, vương thúc sẽ nhanh chóng trở về."

"Ân." Thiếu niên gật gật đầu, sau đó mở miệng: "Ngày mai vương thúc xuất phát lúc nào, ta sai Bùi phó thống lãnh dẫn binh đợi thúc ở cổng thành."

Tích Vô Nhai nghiêng đầu suy nghĩ: "Giờ Mẹo đi, xuất phát quá sớm sẽ ảnh hưởng tới dân chúng trong thành."

Khung Tử Dạ gật đầu: "Vậy ta lập tức truyền lệnh cho hắn."

"Được, có điều, Dạ Nhi, ngươi phải nhớ rõ những lời vương thúc đã căn dặn, ngàn vạn lần đừng một mình chống lại lão cáo già họ Vân kia, nhất định phải nhớ kỹ!"

Tích Vô Nhai vỗ vai hắn, xoay người nhìn về phía Mạc Bạch, Mạc Ngôn: "Thời gian ta không có ở đây, phiền hai vị bảo vệ bệ hạ."

"Được, thuộc hạ chắc chắn sẽ dốc toàn lực bảo vệ bệ hạ, thỉnh vương gia an tâm."

Tích Vô Nhai gật đầu với thiếu niên: "Ta đi đây."

"Vương thúc thượng lộ bình an!"

Mạch Bạch, Mạc Ngôn thấy vậy, vội vàng chạy tới hành lễ cùng thiếu niên: "Thần xin cáo lui trước, thỉnh bệ hạ ân chuẩn."

Khung Tử Dạ phất tay, hai người lập tức theo ra ngoài.

Đứng ở cửa nhìn bọn họ rời đi, thẳng cho tới khi không còn thấy bóng người, lúc này thiếu niên mới xoay người trở lại ỷ tháp (ghế), phất bào ngồi xuống, cùng vừa rồi quả thực giống như hai người khác nhau.

"Người đâu." Hắn ngưng thanh gọi.

"Có." Trước cửa lập tức xuất hiện một gã thị vệ.

"Lập tức gọi Bùi phó thống lãnh tới đây."

"Tuân mệnh."

Tiếng bước chân xa dần, Khung Tử Dạ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dư quanh cuối cùng của hoàng hôn đang đua nhau chạy trốn, sắc trời dần u ám, mặt đất rộng lớn bị bao trùm bởi một màu đen tối, cả nhân tâm cũng rơi vào hắc ám.

Thiếu niên thu hồi ánh mắt, uể oải gục đầu xuống, nhìn hoàng bào trên người, nhỏ giọng: "Vương thúc, vì sao không cần nữ nhân trẫm thưởng cho người, vì sao cố tình chọn nữ nhân của Vân gia?…"

Đảo mắt, chỉ thấy hắn đột nhiên chuyển thành phẫn nộ, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn tựa như ác ma mới bước ra từ địa ngục, nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn về phía đông: "Vân gia, Vân gia, Khung gia chúng ta cùng các ngươi không đội trời chung."

110. Quyển 4 - Chương 108: Người Cuối Cùng

Sáng sớm hôm sau, khi Vân Phi Vũ tỉnh lại đã không thấy thân ảnh của nam nhân ở trên giường, đưa tay sờ sờ bên cạnh cũng không còn một chút hơi ấm, xem ra hắn ra ngoài đã lâu.

Bụng bắt đầu biểu tình, y cử động thân thể mềm mại, đưa mắt nhìn chung quanh lại phát hiện trên bàn đã bày sẵn vài chiếc đĩa nhỏ. Xem ra nam nhân sợ y đói bụng nên đã chuẩn bị trước, trong lòng không khỏi nổi lên một chút lo lắng.

Chụp chiếc áo choàng sau đó bước tới cạnh bàn, nhìn thấy mấy đĩa điểm tâm ngon lành, nghĩ một chút, y liền bưng chúng về phía hậu viện.

Ngâm mình trong ôn tuyền, tâm trí không ngừng suy nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, vốn nghĩ biết được chân tướng sẽ giải quyết được vấn đề của mình, nhưng y cũng không sự đoán được rằng sau khi nghe xong, mục đích lúc đầu là biến mất không còn một mảnh. Đối mặt với vẻ yếu ớt bất lực của nam nhân, chỉ sợ bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng phải đau lòng, huống chi chính mình còn yêu hắn.

Mặc dù không giải quyết được vấn đề nhưng tâm tình không còn phiền muộn như mấy ngày trước đó, không biết là bởi vì quá khứ của nam nhân, hay vì cảm nhận được chuyện của mình so với hắn… quả thực không đáng kể.

Thiếu niên lẳng lặng ghé vào bên cạnh dục trì mà ngẩn người, vốn đang muốn dựa vào bản tính ích kỷ của Vân gia để giải vây tội danh, nhưng hiện tại y lại nghĩ hắn hận Vân gia như vậy cũng chẳng có gì là không đúng. Nếu là mình, chỉ sợ cũng sẽ làm như thế.

Nâng cánh tay quơ quơ trước mắt, y cười cười tự giễu: "Lão thiên gia, ngài thực là tốt bụng, thực hào phóng, nhưng mà, nếu ngài cho ta một khối thân thể bình thường thì ta sẽ càng cảm kích ngài…"

Ngâm mình gần một canh giờ liền cảm giác thân thể khá hơn rất nhiều, Vân Phi Vũ nhanh chóng trở lại phòng.

Tiết trời hôm nay lạnh đến dị thường, tối tăm mờ mịt, chung quanh lộ vẻ hiu quạnh khiến đáy lòng người ta không khỏi dâng lên từng trận hàn ý.

Xoa xoa thân thể lạnh lẽo, thiếu niên nhanh chóng cởi trường bào, cầm lấy tiết y chuẩn bị mặc lên lại đột nhiên bị hơi ấm từ phía sau khiến cho cứng đờ.

"Tiểu Vũ Nhi đang quyến rũ ta sao, vậy thì mục đích của đệ đã đạt được rồi!"

Hơi thở nóng bỏng phả ư bên tai, Vân Phi Vũ không kiềm được run rẩy, y vội vàng xoay người tạo khoảnh cách nhất định, cười gượng nói: "Thánh, đừng nói giỡn, huynh biết ta đang mặc y phục mà."

"Nga?" Nam nhân liếc nhìn tiết y trong trên tay, nhích về phía trước từng bước, khóe miệng gợi lên nụ cười xấu xa: "Nhưng đã bị câu dẫn rồi, nên làm gì bây giờ?"

Vân Phi Vũ đặt hai tay trước ngực hắn, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Thánh, đừng náo loạn, ta thật sự mệt muốn chết."

Tư Vũ Thánh nhìn biểu hiện trên mặt thiếu niên liền mềm lòng, đem tiết y phủ lên người y, sau đó ôm lấy y cùng nhau nằm xuống: "Mệt mỏi thì nằm vậy, ta nằm cùng đệ."

Hai tay ôm lấy thắt lưng nam nhân, ngửi hương thơm đặc biệt trên người hắn, thiếu niên nhắm hai mắt, đột nhiên lại ngẩng đầu: "Thánh, ta hỏi huynh vấn đề này được hay không?"

"Ân, hỏi đi." Chăm chú nhìn hồng ngân trên cổ thiếu niên, nam nhân liếm liếm môi.

Vân Phi Vũ trộm liếc hắn một cái, nhỏ giọng nói: "Huynh… có phải huynh vô cùng yêu thích người kia hay không?"

Tư Vũ Thánh giật mình, nâng cằm y đối diện với mình: "Ghen tị?"

"Không có, khi đó ta vẫn chưa quen biết huynh, ghen cái gì." Thiếu niên quay đầu né tránh tay hắn, bên ta đỏ ửng: "Ta không hiểu, nếu huynh rõ ràng thích hắn như vậy… vì sao không chút lưu tình mà giết hắn?"

"……"

Trầm mặc một hồi lâu, nam nhân trầm giọng mở miệng: "Hắn không nên giết người ta tôn kính nhất, thương yêu nhất, hơn nữa, người kia còn là thân sinh mẫu thân của hắn. Lúc ấy, thấy hắn động thủ với chính mẫu thân của mình, tình cảm ta dành cho hắn không còn một mảnh, chỉ có hận ý vô tận. Ta vẫn luôn mong muốn Tần di là thân sinh mẫu thân của ta, vậy mà hắn không biết quý trọng. Cái loại súc sinh đến heo chó cũng không bằng này dù giữ lại cũng không có giá trị."

Vân Phi Vũ lẳng lặng nhìn hắn, sau đó hỏi: "Huynh hận hắn là bởi vì hắn giết Tần di chứ không phải vì hắn phản bội huynh?"

Tư Vũ Thánh nhìn y, vẻ mặt cổ quái: "Chuyện này có gì khác nhau sao? Hắn làm chuyện có lỗi với ta, vậy nên hắn đáng chết, ta ghét nhất bị kẻ khác lừa gạt."

Tâm tư thiếu niên lập tức trầm xuống, buông mí mắt che dấu thần sắc, do dự cả nửa ngày mới nhẹ giọng hỏi: "Thánh, nếu… ngày nào đó ta cũng lừa huynh, huynh cũng sẽ giết ta sao?"

Tư Vũ Thánh nâng cằm y, buộc y đối diện với mình: "Đệ giấu diếm ta chuyện gì?"

Vân Phi Vũ chột dạ cười cười, đẩy tay hắn ra: "Ta nói là nếu, chuyện sau này ai có thể đoán trước được, hơn nữa, nếu lúc đó ta lừa huynh vì có nỗi khổ riêng… vậy lúc đó, huynh sẽ giết ta chứ?"

"Không có nếu, ta sẽ không cho đệ cơ hội đó, hơn nữa, Tiểu Vũ Nhi tuyệt đối không gạt ta, ta tin tưởng đệ."

Thiếu niên nhắm mắt lại, vùi đầu vào trong chăn, rầu rĩ nói: "Huynh tự tin như vậy? Nói không chừng ta còn có chuyện đang lừa gạt huynh nha!"

"A" Nam nhân cười khẽ, kéo chiếc chăn tơ xuống, tiến đến bên tai y thổi một hơi: "Ta biết Tiểu Vũ Nhi giấu diếm ta cái gì, kỳ thật, từ nãy đến giờ là đệ đang ghen, đúng không?"

Nghe nam nhân nói như vậy, tuy rằng rất muốn phủ nhận, nhưng những phiền muộn luôn ức chế trong lòng từ hôm trước lại lập tức dâng lên.

"Nói không có là không có, trước kia không biết huynh, ăn giấm cái rắm á." Vân Phi Vũ đẩy nam nhân ra, xoay người đưa lưng về phía hắn, không nói lời nào.

Thiếu niên đột nhiên phát giận khiến Tư Vũ Thánh cũng hồ đồ, không hiểu sao hỏa nộ cũng bắt đầu bộc phát, chuẩn bị đứng dậy lại bị một đôi tay đè lại.

Nhìn thiếu niên nổi giận đùng đùng phủ trên người mình, tâm tình nam nhân bỗng nhiên chuyển biến tốt, khóe miệng khẽ giương lên.

"Không cho phép." Vân Phi Vũ hùng hổ nghiêm mặt, tuy rằng hiểu chuyện trước kia của nam nhân không liên quan tới mình, nhưng tưởng tượng đến chuyện hắn ở dưới thân người khác thở gấp rên rỉ, y liền tức giận không thể kiềm chế.

Hung hăng trừng mắt nam nhân dưới thân, thấy hắn vẫn nở nụ cười vô lại như trước, thiếu niên càng thêm tức giận, hai tay bắt đầu lôi kéo vạt áo nam nhân, tùy ý xé rách, vừa nhìn thấy khuôn ngực trắng nõn nhẵn nhụi liền cắn một ngụm, tới khi trên da thịt in lại nhiều điểm hồng ngân, lúc này y mới cảm thấy vừa lòng.

"Như vậy liền xong rồi?" Ngữ điệu biếng nhác, trong thanh âm khàn khàn còn vương một chút dục vọng.

Thiếu niên còn chưa kịp phản ứng đã bị nam nhân áp dưới thân.

"Thánh, ta…."

Nhìn sự hoảng sợ trong mắt thiếu niên, Tư Vũ Thánh nâng mày: "Có gan khơi mào thì phải có gan chịu tội, Tiểu Phi Vũ, lần này là đệ trêu chọc ta trước nha!"

Thiếu niên bị hắn áp ở dưới thân, sắc mặt đột nhiên biến đổi: "Làm? Có thể! Nhưng ta ở mặt trên. Huynh có thể theo người khác làm, vậy cũng có thể theo ta làm, đúng không?"

Nam nhân thất thần, đảo mắt liền hiểu được ý tứ của thiếu niên, nhất thời nằm sấp xuống cười không dứt. Một lúc lâu sau mới ngừng cười, nhéo nhéo mũi thiếu niên, vẻ mặt cưng chiều: "Làm ta tưởng đệ đang giận gì chứ, thì ra là vì chuyện này."

Thiếu niên quay mặt sang nơi khác, không thèm nhìn hắn.

Nam nhân xoay mặt y lại, chăm chú nhìn y: "Ngốc tử, ta cũng chưa cùng hắn lên giường, khi đó chỉ là ôm ấp một chút, nhiều nhất là hôn môi, hơn nữa sau này nghĩ lại, tình cảm ta dành cho hắn cũng chỉ là tình thân quá lớn, không thể nói là tình yêu. Đệ cũng biết rồi, từ nhỏ ta đã cô đơn một mình, thật vất vả mới có một người ca ca để cùng chơi đùa, có chút bám dính với hắn là chuyện bình thường, hơn nữa ta cũng không ghét hôn môi, cho nên không cự tuyệt."

"Chỉ như vậy?" Thiếu niên nghi hoặc nhìn hắn.

"Uhm, nói thật, Tiểu Vũ Nhi mới là người đầu tiên ta thương yêu, đương nhiên cũng là người cuối cùng." Nam nhân lẳng lặng nhìn y, ánh mắt nóng bỏng mà thâm trầm.

Vân Phi Vũ ngạc nhiên mở miệng thật lớn, cho tới khi trong miệng bị nhét một vật, y mới tỉnh lại, đối diện đôi mắt xinh đẹp của nam nhân, thấy ánh mắt hắn bùng lên ngọn lửa, thân thể y không khỏi nóng lên, liền thuận theo ý nguyện của mình, trong lòng khẽ than nhẹ một tiếng: "Nếu có thể như vậy cả đời thì tốt biết bao!"

111. Quyển 4 - Chương 109: Khoảng Thời Gian Ngọt Ngào

Một phen mây mưa qua đi, hai người lẳng lặng ôm nhau cùng một chỗ, Vân Phi Vũ vuốt ve da thịt mềm mại, trắng mịn tựa tơ lụa của nam nhân, yêu thích không buông tay.

Tư Vũ Thánh không biết làm sao, cho tới khi dục vọng dưới thân lại bắt đầu rục rịch, hắn đành phải đè lại đôi tay đang đốt lên ngọn lửa trên cơ thể mình, ngữ khí uy hiếp: "Đừng đùa nữa, thân thể đệ chịu không nổi."

Thiếu niên nháy mắt mấy cái, trưng bộ dạng vô tội: " Ta chỉ sờ sờ một chút thôi mà, đừng nhỏ mọn như vậy chứ. Nếu không huynh cứ làm theo ta đi, vuốt rất thoải mái nha."

Trên đầu nam nhân treo đầy hắc tuyến, quay mặt, hít sâu một hơi áp chế dục vọng đang bắt đầu dâng lên trong cơ thể, sau đó chuyển mắt nhìn về phía thiếu niên: "Vết thương trên tay đệ là sao?"

"Nga, này sao. Ngày hôm qua chẻ củi không cẩn thận nên bị thương, nhưng y thuật của Lí lão bá thật lợi hại, mới một ngày đã khôi phục tới mức này, quả nhiên là thần y."

Tư Vũ Thánh xoa miệng vết thương, ngữ khí bình thản: "Sau này không nên làm những chuyện như vậy nữa, đệ chỉ cần ngoan ngoãn dưỡng mình thực béo là được, việc khác không cần quan tâm tới."

Nghe nói như thế, thân thể thiếu niên cứng đờ, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Huynh coi ta là cái gì? Nam sủng?"

"…." Biết lời nói của mình quá mức bá đạo khiến thiếu niên tổn thương lòng tự trọng, nam nhân vội vàng ôm y vào lòng, trấn an: "Ta không có ý này, Tiểu Vũ Nhi là người duy nhất ta yêu thương. Thân thể đệ không tốt nên ta không muốn đệ quá mức mệt nhọc. Đệ bị thương chỗ nào cũng khiến ta vô cùng đau lòng."

Vân Phi Vũ thả lỏng thân thể, khẽ thở dài, vươn tay vòng qua thắt lưng nam nhân, rầu rĩ nói: "Ta biết huynh thương ta, nhưng ta không muốn làm phế nhân. Ta có chân, có tay, có thể nuôi sống chính mình, cũng có thể chăm sóc huynh. Tuy ta biết mình không thể giúp được gì, nhưng ta vẫn muốn làm việc. Thánh, huynh hiểu chưa. Mặc dù ta rất yếu, nhưng ta vẫn không muốn chỉ đứng phía sau huynh, ta muốn… đứng bên cạnh huynh."

Nghe được những lời thẳng thắn như vậy, Tư Vũ Thánh không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng trong lòng lại dâng lên vô vàn yêu thương, ôm chặt thiếu niên, trầm giọng nói: "Thực xin lỗi, là ta không tốt, không chú ý tới tâm trạng của đệ. Vậy đi, đệ muốn làm gì thì ta cũng sẽ giúp đệ sắp xếp, được không?"

Vân Phi Vũ trầm tư một lát, ngẩng đầu nhìn nam nhân, vẻ mặt trìu mến: "Để ta tới phòng bếp hỗ trợ đi. Ta nấu thức ăn quả thực không tồi, huynh cũng từng nếm qua, không phải sao?"

"Ách…" Nam nhân nhíu mày nhìn y, sau đó lắc đầu: "Không tốt, nơi đó rất hỗn tạp, không biết chừng lại khiến đệ va vấp khắp người, nếu mỗi ngày trở về mà trên người đệ lại xuất hiện một đống vết thương, ta sẽ rất đau lòng."

"Ta cũng đâu phải nữ nhân." Vân Phi Vũ bất mãn trừng mắt hắn một cái: "Không tới phòng bếp, vậy ta tới chỗ Lí lão bá để chẻ củi, tóm lại là không làm kẻ rảnh rang, vừa lúc có thể rèn luyện thân thể."

Tư Vũ Thánh cười cười, vuốt ve hai gò mà đã căng phồng, ánh mắt sủng nịch: "Đệ a, người khác đều mong không phải làm gì, chỉ có đệ là tranh làm, thật không biết trong đầu đệ chứa thứ gì nữa."

Thấy thiếu niên mím môi không nói, chỉ trừng mắt nhìn mình, bộ dạng đáng yêu chết đi được, nam nhân liền cúi đầu ngậm lấy hai phiến hoa mềm mại, tỉ mỉ nhấm nháp.

Triền miên qua đi, Vân Phi Vũ chờ tới khi hô hấp vững vàng mới nghiêm mặt nhìn hắn: "Thánh, chuyện gì cũng được, nhưng ta thật sự không muốn quá nhàn rỗi."

Ôm y vào lòng, lại tiếp tục cúi đầu hút lấy môi của y, Tư Vũ Thánh ngưng thần suy nghĩ: "Như vậy đi, ta sai người thu dọn phòng bếp trong Lạc Vũ Hiên, sau đó mỗi ngày đệ sẽ tới đó làm cơm cho ta ăn, được không? Người khác làm ta sẽ không ăn, chỉ ăn đồ do chính tay đệ làm, thế nào?"

Nhìn vẻ mặt của nam nhân, thiếu niên tức giận lườm hắn một cái, trong lòng cân nhắc: "Ở trong này nấu ăn cũng không sao, tới phòng bếp chủ yếu là muốn học một chút tay nghề mới, kỳ thật đồ ăn của sư phụ ở trù phòng cũng rất ngon, điểm tâm cũng không tệ lắm, sau này phải thỉnh giáo một phen."

Đã quyết định. Vân Phi Vũ nhìn về phía nam nhân, trịnh trọng gật đầu: "Được!" Sau đó vừa cười vừa nói: "Ta nhất định sẽ khiến cho Thánh của ta càng ngày càng mập mạp."

Tư Vũ Thánh chọn mi, lại đặt một nụ hôn triền miên lên môi y, cho tới khi đôi môi thiếu niên sưng đỏ, hơi thở đứt quãng, lúc này mới lưu luyến buông ra.

"Đúng rồi, Vũ Nhi, đây là của đệ phải không?" Nam nhân kéo áo của mình qua, từ bên trong lấy ra một miếng nhũ bạch quải ngọc (ngọc trắng màu sữa dùng để đeo lên người)đưa tới trước mắt thiếu niên.

"Ủa?" Vân Phi Vũ cầm lấy, nhìn trái nhìn phải, gật gật đầu: "Là của ta, sao lại ở trong tay huynh?"

Tư Vũ Thánh xấu hổ cười cười, thiếu niên liếc nhìn hắn một cái, sau đó cũng không tiếp tục truy cứu.

Cầm ngọc trụy (chuôi ngọc), thiếu niên trầm tư. Y nhớ rõ ràng khi mình còn nằm trên mặt đất trong lao phòng, khối ngọc này đã bị người nọ ném xuống, lúc ấy còn nói mình không xứng đáng có vật này, tại sao lại trở lại rồi? Chẳng lẽ là người nọ đặt vào?

"Làm sao vậy? Đệ giận sao? Thực xin lỗi, lúc ấy ta vẫn cho rằng đệ là gian tế của Vân gia, cho nên…"

Vân Phi Vũ đặt ngón tay lên môi nam nhân, sau đó ôm chặt lấy hắn: "Ngốc nghếch, sao ta lại trách huynh được. Nếu huynh không bắt ta đến đây thì sao ta có thể thấy được Thánh đáng yêu, bá đạo như thế này, có phải không?"

"Ân…."

Lẳng lặng, ai cũng không mở miệng nói chuyện, không khí chung quanh hai người đều trở nên ấm áp, ngọt ngào.

"Tiểu Vũ Nhi, khối ngọc này rất quan trọng với đệ hay sao? Là ai đưa?" Tư Vũ Thánh đột nhiên lên tiếng.

Nhớ tới người đã vì mình mà phản bội Vân gia, tiểu cô nương đã vì mình mà chết, trong lòng Vân Phi Vũ bắt đầu ảm đạm, bàn tay nắm chặt ngọc trụy, cười nhạt: "Là của một người đối với ta ân trọng như núi, cũng là người vô cùng thân thiết với ta, là một tiểu nha đầu. Ta nhận nàng làm muội muội, nàng cũng rất đáng yêu, rất lợi hại, đối xử với ta phi thường tốt, chính là…"

Thiếu niên vẫn cười, nhưng đôi mắt phiếm hồng khiến nam nhân nhịn không được, vươn tay kéo y vào lòng, khẽ vuốt ve: "Được rồi, được rồi, ta biết, ta không hỏi đệ nữa, đệ cũng đừng nghĩ nữa. Hiện tại có ta ở bên đệ, ta sẽ bảo vệ đệ cả đời, ngoan, đừng thương tâm."

Hơi thở ấm áp trên người nam nhân làm cho thiếu niên dần bình phục, y ngẩng đầu, vẻ mặt tươi cười: "Thánh, có phải nên ăn cơm trưa rồi hay không? Ta đói bụng."

Tư Vũ Thánh sủng nị nhéo mũi y, nhẹ giọng nói: "Được!"

……

Lãnh Ngọc trấn, "Hưng Long khách ***", phòng chữ thiên số 1, Vân Khoảng Dương ngồi bên bàn nghe thuộc hạ báo cáo, vẻ mặt tĩnh lặng như nước: "Đi xuống đi."

"Tuân mệnh."

Hắn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời âm u bên ngoài, thì thầm: "Một dám phế vật vô dụng, còn dám tự xưng danh môn chính phái cái gì, hừ!"

Trầm mặc một lát, hắn đột nhiên thấp giọng gọi: "Vô Hỉ, Vô Nộ, Vô Ai, Vô Nhạc."

"Chủ nhân."

Bốn người xuất hiện sau lưng hắn tựa như bóng ma, Vân Khoảnh Dương cũng không quay đầu lại, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Bốn người các ngươi lập tức tới Phượng Hoàng trấn, giáo đồ ma giáo đều hành động vào giờ dần mỗi đêm, các ngươi theo dõi hướng đi của bọn chúng, sau đó viết một bức thư cho bọn nhân sĩ vô dụng kia, nếu bọn họ còn không làm ăn được gì thì ra tay hỗ trợ, nhưng tuyệt đối không được để ai phát hiện, hiểu chưa?"

"Tuân mệnh."

Cơn gió nhẹ phía sau thổi tới, biết bốn người đã rời đi, hắn nhìn bầu trời âm u rộng lớn phía trước, thì thầm tự nói: "Vũ Nhi, nhanh thôi, chúng ta sắp gặp lại."

112. Quyển 4 - Chương 110: Sum Họp Một Nơi

Thiếu niên đứng giữa bốn bức tường trong tiểu viện tường ngói xám tro, đột nhiên, trên mặt truyền tới cảm giác lạnh lẽo ẩm ướt, y nâng tay lau nhẹ, nhìn lại, trên mu bàn tay đọng một giọt nước trong suốt, không khỏi thốt lên: "Trời mưa sao?"

Dường như lão thiên gia cũng muốn trả lời câu hỏi của y, cơn mưa phùn nặng hạt lập tức đổ xuống, không bao lâu, y bào màu xanh của thiếu niên đã ướt đẫm. Y lau mặt, bước nhanh đến mái hiên.

"Công tử, đã có nước rồi đây." Một cậu bé cao lớn, nước da ngăm đen, thân thể tráng kiện đi tới, ánh mắt hắn tràn ngập vẻ cung kính.

"Uhm, đặt ở đó đi." Vân Phi Vũ tươi cười nhìn hắn.

Thiếu niên cao lớn kia tên Hàn Thiết Sinh, mới mười hai tuổi đã cao hơn Vân Phi Vũ. Hắn là người được Tư Vũ Thánh phái tới để giúp đỡ y một số việc lặt vặt. Lúc ấy, Tư Vũ Thánh phái tới bốn người, y lại nói nhiều người rất phức tạp, sau đó chỉ giữ lại một.

Bước vào phòng bếp, bốn đĩa rau đã được đặt lên bàn, mấy món hấp, chưng, chiên đều được chuẩn bị đầy đủ, chỉ thiếu bước cuối cùng là xong, chiếc ***g hấp phía trước cũng tỏa ra từng làn khói trắng nghi ngút, chiếc ấm trên bếp lò cũng phát ra từng tiếng 'phốc phốc'. Cả căn phòng tràn ngập hương thơm khiến người ta có cảm giác thèm ăn, thiếu niên thỏa mãn cong lên khóe môi.

"Công tử, nước…." thanh âm thật thà chất phác lại vang lên, y lập tức lấy lại *** thần, đi tới phía bếp lò.

……

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, Tư Vũ Thánh tựa lên nhuyễn tháp, tay trái nâng đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Trước nhuyễn tháp, bốn vị hộ pháp yên lặng đứng ở một bên, không dám phát ra một tiếng động, chỉ sợ kinh động tới người nọ.

Không khí căng thẳng bao trùm, áp lực khiến bốn người đều khó thở nhưng vẫn cẩn thận đứng hầu một bên, mồ hôi đọng lại thành dòng, men theo gò má chảy xuống dưới.

Tiếng thở dài vô cùng nhỏ truyền tới tai khiến bốn người cả kinh, nhìn người nọ chậm rãi mở mắt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn quét qua bọn họ, nhất thời, mồ hôi ướt đẫm sau lưng.

"Các ngươi… thực khiến ta thất vọng." Tư Vũ Thánh lạnh lùng nhìn bốn người: "Một chút chuyện ngoài ý muốn như vậy mà cũng không xử lí tốt, chẳng những rơi vào bẫy của người ta mà còn khiến bên mình hao binh tổn tướng, hiện tại còn dám vác mặt về đây gặp ta, hừ!"

"Thỉnh giáo chủ xử phạt." Bốn người lập tức quỳ xuống, đầu gối chạm lên mặt đất phát lên tiếng động thật lớn, không dám thở mạnh.

Tư Vũ Thánh đứng lên, chắp tay sau lưng, ở trong phòng đi lại vài bước, đột nhiên mở miệng: "Việc xử phạt tạm thời gác lại, cho các người một cơ hội lập công. Trong vòng ba ngày, lập tức bắt kẻ âm thầm phá rối, bằng không… các người tự mình xử lí!"

Nói xong, nam nhân bước ra khỏi thư phòng, bốn người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau sạch mồ hôi. Một lúc lâu sau, Hoàng Trang đột nhiên kinh hô: "Thiếu chút nữa đã quên, Tiểu Vũ kêu ta tới ăn cơm trưa, các vị, ta đi trước."

Nói xong, nhanh chóng bước ra khỏi cửa, đảo mắt đã không thấy bóng dáng. Lí Lam Phong nghe xong, thân hình khẽ động, nhanh chóng biến mất ở ngoài cửa. Bạch Cừu, Mặc Hồng Viêm nhìn nhau, vẻ mặt khó hiểu, nhưng cũng không cam lòng bị bỏ lại phía sau, nhanh chóng đuổi theo."

……

"Thánh, nếm thử xem mấy thứ này có ngon không." Vân Phi Vũ cầm một miếng điểm tâm màu trắng đặt lên miệng nam nhân, ánh mắt chờ mong.

Tư Vũ Thánh chậm rãi nhấm nháp, sau khi nuốt xuống liền gật đầu: "Hương vị vừa phải, nhẹ nhàng ngon miệng, vị hoa quế thoang thoảng, ngon lắm."

"Thật không, vậy nếm thử món này xem."

Thiếu niên vui vẻ xoay người, đang muốn đưa tay lấy miếng điểm tâm màu vàng lại bị nam nhân kéo tới trước ngực, ghé sát bên tai y, nhẹ giọng nói nhỏ: "Hiện tại, thứ ta muốn ăn nhất là đệ, làm sao bây giờ?"

Thanh âm quyến rũ vô cùng hấp dẫn khiến thân thể thiếu niên bắt đầu nóng lên, mặt đỏ tai hồng, quát nhẹ: "Đừng nháo, mau buông ra, có người ở đây."

"Không cần, ta chỉ muốn ăn Tiểu Vũ Nhi." Nam nhân không chịu nghe lời, dây dưa không ngớt, mặc cho thiếu niên giãy dụa thế nào cũng không chịu buông tay, vẫn ôm chặt như trước.

"Tiểu……" Hoàng Trang vừa bước được chân trái vào cửa liền thấy ngay một màn triền miên không dứt này, mà ba người theo sát phía sau hắn cũng lập tức dừng bước, đang muốn lặng lẽ xoay người rời đi lại bị thanh âm lạnh lùng của người nọ khiến cho giật mình.

"Ai kêu các ngươi tới?" Tư Vũ Thánh buông thiếu niên ra, xoay người nhìn về phía bọn họ, sắc mặt âm trầm.

Còn không đợi bốn người lên tiếng, Vân Phi Vũ lập tức trả lời: "Là ta kêu Hoàng đại ca mời bọn họ tới, mọi người cùng nhau ăn cơm sẽ náo nhiệt hơn một chút."

Thấy vẻ mặt nam nhân vẫn không vui, thiếu niên kéo kéo tay hắn, sau đó đi tới cửa: "Hoàng đại ca, mọi người tới nhà ăn trước đi, đồ ăn sắp xong rồi."

"Uhm. Được."

Mặc dù miệng đã đồng ý nhưng bốn người vẫn không nhúc nhích một bước, chỉ nhìn người nọ, chờ đợi mệnh lệnh. Vân Phi Vũ hiểu được điều này, y xoay người, tươi cười nhìn nam nhân, cũng không nói một lời.

"Được rồi được rồi, nếu là Tiểu Vũ mời thì các người là khách của y, không cần xin chỉ thị của ta."

"Vâng."

Hoàng Trang nhìn thiếu niên trước mắt, đôi mắt trong suốt, nụ cười sáng lạn, thực không khác khi hai người mới gặp mặt, hắn vừa vươn tay định xoa đầu thiếu niên lại bị một ánh mắt lạnh thấu xương khiến cho ngừng động tác, lập tức thu tay, cười gượng hai tiếng: "Vậy chúng ta tới nhà ăn chờ trước, nếu có gì cần giúp đỡ liền kêu một tiếng."

"Ân." Thiếu niên gật đầu nhìn hắn rời đi, sau đó xoay người về phía nam nhân: "Thánh, huynh đối xử với họ rất hung dữ, nói như thế nào thì họ cũng là thủ hạ của huynh. Hơn nữa, làm người lãnh đạo thì phải biết lấy ân uy* để điều hành thuộc hạ, không phải sao?"

(ân uy: dùng cái uy thế kèm nhân đức để trị)

"Tiểu Vũ Nhi của ta hiểu biết không ít."

Tư Vũ Thánh lại dính chặt lấy, thiếu niên dùng hai tay ngăn trở: "Phải ăn cơm, huynh cũng tới nhà ăn đợi đi."

"Không muốn, ta muốn đi cùng Tiểu Vũ Nhi." Nam nhân sụ mặt, mím môi, giống như đang kháng nghị chuyện thiếu niên bảo hắn tới nơi khác.

Vân Phi Vũ nhìn hắn, cũng không biết xử trí như thế nào, y đành phải nhéo nhéo hai má hắn, ánh mắt cưng chiều: "Có thể đi theo, nhưng không được quấy rối, nghe chưa?"

Nam nhân tựa như tiểu hài tử, lập tức vui vẻ gật đầu đồng ý. Sau khi đồ ăn đã được dọn lên bàn, mọi người cùng nhau ngồi xuống.

"Tiểu Vũ, đó là cái gì?" Hoàng Trang chỉ vào nồi sắt đặt giữa bàn, sau đó nhìn bếp lửa ở phía dưới, vô cùng khó hiểu.

"Nồi lẩu, huynh chưa ăn món này bao giờ?" Vân Phi Vũ không khỏi nhức đầu, y nhớ rõ món lẩu đã có từ rất sớm cơ mà, chẳng lẽ thế giới này không có?

Mọi người lắc đầu, thiếu niên tươi cười: "Rất đơn giản, chỉ cần ninh nước dùng thật ngon, sau đó đem rau sống bỏ vào trong, vừa nấu vừa ăn, như vậy lúc nào cũng được ăn đồ nóng. Mùa đông nha, ăn như vậy là thoải mái nhất, hơn nữa cách làm cũng đơn giản."

"À"

Vân Phi Vũ nhấc nắp nồi, thấy váng dầu màu đỏ nổi lên, y nhìn chung quanh một lượt, cười nói: "Đây là lẩu thịt bò, vị cay, ăn xong sẽ cảm thấy rất sảng khoái."

Nói xong, y gắp vài miếng thịt bò bỏ vào trong bát của nam nhân: "Thánh, nếm thử mấy miếng này đi, ta bỏ vào đã lâu, chắc chắn đã ngấm đủ gia vị."

Tư Vũ Thánh mặt không biến sắc liền bỏ vào trong miệng, rất nhanh đã thấy hai mắt đẫm lệ, nước mắt lưng tròng nhìn về phía thiếu niên: "Cay quá."

Vân Phi Vũ cười lớn, y biết nam nhân không thể ăn cay nên hôm nay cố tình trêu chọc hắn, có điều, vừa nhìn đôi môi mỏng manh trơn bóng kia đỏ lên vì cay, y không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, vội vàng quay đi: "Ta đi lấy nước cho huynh."

Thiếu niên còn chưa kịp đứng lên đã bị người nọ kéo tới trước ngực, sau đó cằm bị nâng lên, hai phiến môi nóng rực kề sát, chiếc lưỡi trơn mềm cũng tiến vào công thành chiếm đất, kéo theo đó là nhiệt nóng mê người.

Lưng bị quấn chặt, gáy bị nắm giữ, Vân Phi Vũ căn bản không thể nhúc nhích, cho tới khi nam nhân còn chưa thỏa mãn mà buông ra, lúc này y mới có thể hít thở.

"Huynh..." Thiếu niên thở dốc trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó nhìn chung quanh một lượt lại phát hiện mọi người đều tự giác đưa lưng về phía bọn họ, bưng bát đồ ăn ăn ngon lành.

"Khụ nhanh ăn đi."

Biết nam nhân vừa trả thù hành động trêu chọc của mình, Vân Phi Vũ đành gắp mấy món ăn nhẹ thả vào bát hắn.

Sau một lúc lâu, thiếu niên đột nhiên đứng dậy, chốc lát sau đã ôm một vò rượu xuất hiện, miệng cười tủm tỉm: "Đây là rượu ta ủ, mọi người có muốn thử một chút hay không?"

"Được."

Đặt mấy chiếc bát không lên bàn, từ khi chất lỏng màu hồng nhạt dần dần trút xuống, hương thơm nức mũi cũng lan tỏa chung quanh. Mấy người vội vàng vươn tay cướp đoạt, chỉ sợ thiếu mất phần của mình.

Tư Vũ Thánh bưng lên nhấp một ngụm nhỏ, lại nhấp tiếp một ngụm nhỏ, cho tới khi uống cạn một chén, chép miệng: "Thêm một chén nữa."

Vân Phi Vũ rót tiếp cho hắn một chén, sau đó nói: "Rượu này là do ta trộn mấy loại rượu mà hợp thành, sau đó nhờ Lí lão bá thêm một chút hoa mai, thế nào, ngon lắm đúng không?"

"Uhm, thêm chén nữa." Nam nhân lại đưa bát lại gần, thiếu niên nhíu mày, lại rót cho hắn một chén, sau đó đem vò rượu đặt trước mặt bốn người: "Hoàng đại ca, các người cũng uống đi."

Y hiểu rõ tửu lượng của Tư Vũ Thánh, nếu không dùng nội lực khống chế vốn uống chẳng được bao nhiêu, mà hiện tại, trên mặt hắn đã nổi đà hồng mê người, có vẻ đã say.

Vân Phi Vũ thấy vậy liền lắc đầu: "Thánh, đừng uống nữa, ăn nhiều một chút."

Nam nhân kề sát bên y, quyệt miệng: "Không ăn đồ ăn, uống rượu, ăn Tiểu Vũ."

Thiếu niên bất đắc dĩ đặt tay lên trán, may mà trước đó đã cho hắn ăn không ít điểm tâm. Y đứng dậy, áy náy nhìn về phía bốn người: "Hoàng đại ca, mọi người cứ từ từ ăn, ta đưa Thánh về trước. Lí đại ca, ta có chuẩn bị một hộp đồ ăn cho Lí lão bá, đặt trong phòng bếp, huynh có thể giúp ta đưa cho y được không?"

Lí Lam Phong buông bát rượu, gật gật đầu.

Vòng tay ôm lấy thắt lưng nam nhân, Vân Phi Vũ thì thầm bên tai hắn: "Thánh, chúng ta trờ về phòng được không?"

Nam nhân chớp chớp đôi mắt sáng như sao, nhếch miệng cười nói: "Trở về là có thể ăn Tiểu Vũ Nhi sao?"

Lời nói không kiêng nể khiến thiếu niên đỏ bừng mặt, nhưng y cũng hết cách, đành phải nhẹ nhàng gật đầu: "Được!"

113. Quyển 4 - Chương 111: "tuyết"sắc Dụ Hoặc

Bóng đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, yên lặng đến nỗi ngay cả những làn gió thổi qua cũng không để lại một chút thanh âm, chỉ còn lại những cơn giá buốt đang ùn ùn kéo tới cùng những dải ánh sáng u ám đang nuốt lấy bầu trời.

Tiếng gõ báo canh vang lên, sự yên tĩnh bị phá vỡ, cũng khiến cho đêm tối nặng nề có thêm một chút sinh khí.

Trong tẩm nội của Lạc Vũ Hiên, hai người ôm nhau chìm vào giấc ngủ, thanh âm sàn sạt ngoài cửa sổ vang lên khiến nam nhân đột nhiên mở mắt. Nhìn thiếu niên trong lòng, cúi đầu hôn nhẹ lên môi y, sau đó cẩn thận chuyển động thân thể, nhanh chóng đứng lên.

Khoác lên người tấm trường bào đen sẫm, nhanh chóng bao lấy thân thể trắng mịn, hắn tựa như ám dạ *** linh, phiêu nhiên lướt ra ngoài.

……

Đêm tối, trong trấn nhỏ Nam Giang quỷ dị mà yên tĩnh, kẻng canh ba vừa vang lên, một đạo bóng đen lập tức chạy ra khỏi góc tối, trong mắt đều là thị huyết hồng quang, chạy về phía mục tiêu đêm nay.

Đột nhiên, một đạo hàn quang lướt qua đỉnh đầu mọi người bắn thẳng vào mục tiêu trong phòng. Mắt thấy thứ kia sẽ phá cửa sổ mà vào, nào ngờ lại bị một người đeo mặt nạ bạc bắt được trong tay. Chỉ thấy người nọ hừ mạnh một tiếng, nhảy lên, tung một chưởng đánh vào sau lưng kẻ đang núp trên mái hiên. Tiếng động mạnh qua đi, bóng đen lảo đảo bò lên, cũng không quay đầu lại, sau đó phi thân tẩu thoát.

Mọi người đang muốn chạy lên phía trước truy đuổi lại bị người nọ ngăn lại: "Trở về."

Mục tiêu trong phòng bắt đầu xuất hiện tiếng vang, ngay sau đó lại có ánh lửa sáng lên. Hoàng Trang bước về phía trước từng bước, đang định gọi mọi người lui lại, lại nghe người nọ âm trầm thốt lên hai chữ: "Giết sạch!"

Nói xong liền biến mất vô tung.

Nhìn vị trí người nọ vừa đứng, Hoàng Trang âm thầm thở dài, không còn cách nào khác liền phất tay ra lệnh: "Giết!"

Canh năm, mọi người rút hết toàn bộ, chỉ để lại phía sau một tiểu trấn Nam Giang nhuộm đầy máu tươi, không gian chìm vào yên tĩnh.

……..

Tư Vũ Thánh ngồi ngay ngắn trước ỷ tháp, nhìn bốn người trước mắt, lạnh nhạt mở miệng: "Đã xử lí sạch sẽ?"

Lí Lam Phong bước lên phía trước, dâng lên một quyển sổ nhuốm đầy màu tươi: "Đây là danh sách võ lâm nhân sĩ ở bốn trấn gần đây, tổng cộng ba trăm tám mươi chín người, tiến vào Nam Giang trấn có một trăm chín mươi bảy người, đã bị tiêu diệt toàn bộ."

Nam nhân nhận lấy, tùy tay lật vài tờ, sau đó ném sang một bên, nhìn về phía bốn người: "Chắc các ngươi có rất nhiều nghi vấn, tỉ như vì sao đột nhiên ta lại quyết định như vậy, đúng không?"

Bốn người thật cẩn thận nhìn hắn, đứng yên không nói một lời, sau một lát, Hoàng Trang nhịn không được liền bước lên phía trước, chắp tay, lên tiếng: "Giáo chủ, thuộc hạ không hiểu, trước kia chúng ta vẫn tránh phát sinh xung đột với người trong võ lâm, tại sao tối nay lại làm như vậy? Chỉ sợ…."

"Chuyện này ta biết, nhưng ta đã chán trò chơi này rồi, cho nên từ nay về sau, chỉ cần người trong võ lâm xuất hiện ở phụ cận của Phượng Hoàng Sơn, các người đều giết sạch cho ta, mặt khác, các ngươi đã bắt được kẻ âm thầm phá rối hay chưa?"

Bốn người kinh hãi, lập tức quỳ xuống: "Thỉnh giáo chủ trách phạt."

Tư Vũ Thánh nâng tay: "Đứng lên đi, ta không có ý định trách phạt các ngươi. Dù sao, theo công lực của các ngươi, cùng lắm cũng chỉ có thể đáng ngang cơ với bọn họ, rất khó bắt được một người."

Thấy bốn người nhìn mình tỏ vẻ khó hiểu, nam nhân mân mê ban chỉ trên ngón tay, lạnh lùng nói: "Bọn họ là con rối bên cạnh tiểu tử họ Vân, tuy rằng lần này không bắt được nhưng ta cũng khiến ba người trong số chúng bị trọng thương. Hiện giờ, tên tiểu tử kia không thể không tự mình tới, hừ!"

"Dạ, giáo chủ anh minh!"

"Báo!"

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng nói, Bạch Cừu lập tức xoay người ra khỏi phòng, chỉ chốc lát sau đã thấy hắn cầm một chiếc ống trúc nhỏ bước vào trong phòng, hai tay dâng lên nam nhân.

Tư Vũ Thánh mở chỉ cuốn, nhìn quét một lượt, sau đó đưa sang cho mấy người, lạnh nhạt lên tiếng: "Các người thấy việc này như thế nào, hắn đang ở Diên Kinh, tại sao đột nhiên lại chạy tới nơi này, rốt cuộc là có mục đích gì?"

Mọi người cúi đầu trầm tư, một lúc lâu sau, Hoàng Trang lại mở miệng: "Giáo chủ, thuộc hạ cho rằng thân phận của hắn trong võ lâm rất rõ ràng, không thể không tới đây, bằng không hắn sẽ không bỏ công việc trong triều mà vô duyên vô cớ tới đây."

"Ân…." Nam nhân có chút đăm chiêu gật đầu.

“Chính là… chuyện trong triều quan trọng, thật ra hắn có thể không quản bên này đúng không? Dù sao bên kia cũng liên quan tới tính mạng của tiểu hoàng đế, không phải sao?” Bạch Cừu ngắt lời.

“Ách… Bạch huynh nói rất có đạo lí, chẳng qua ta nghe nói người nọ tính tình hào sảng, trượng nghĩa, nếu không cũng chẳng được mọi người tôn làm võ lâm minh chủ, chỉ sợ hắn được người khác ủy thác, không thể không tới.”

”Uhm, nói như vậy cũng đúng, có điều….”

“Được rồi được rồi, mặc kệ hắn tới đây vì mục đích gì, tóm lại có thể xác định hiện tại hắn sẽ không dám trở mặt với chúng ta. Dù sao hắn vẫn phải dựa vào chúng ta để kiềm chế Vân gia.”

Tư Vũ Thánh cười lạnh một tiếng, sau đó nghiêm mặt nhìn về phía bốn người: “Hôm nay hành sự thế này, chỉ sợ qua đêm nay, ngày mai tiểu trấn Nam Giang kia sẽ càng thêm náo nhiệt. Cuộc chiến sắp tới, các người đều xuất binh đánh cho thống khoái, phải làm tốt, hiểu không?”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.”

“Tốt lắm, đều lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.”

……

Lặng lẽ trở lại phòng, thấy thiếu niên trên giường vẫn còn say ngủ, Tư Vũ Thánh mỉm cười, cởi bỏ y phục trên người rồi bước lên giường, hai tay ôm thiếu niên vào lòng, nghe hơi thở điềm tĩnh trên người y, dục vọng chém giết nhất thời an tĩnh trở lại.

Bên người đột nhiên truyền tới hơi lạnh khiến Vân Phi Vũ không khỏi run rẩy, thỉnh thoảng lại có mùi huyết *** tiến vào mũi khiến y vô cùng bất an. Mở mắt, chạm phải ánh mắt người nọ, y không khỏi bật thốt lên: “Thánh, huynh ra ngoài sao?”

Nam nhân thoáng ngẩn người: “Tại sao lại nói như vậy?”

“Huynh… trên người huynh có mùi máu.” Thiếu niên tiến lại gần, ngửi lại một lần. Tư Vũ Thánh trầm mặc một lát, sau đó ôm lấy thiếu niên: “Nếu đệ đã tỉnh thì tới ôn tuyền ngâm mình cùng ta!”

Thấy biểu hiện của nam nhân liền nhận ra hắn không muốn nhắc tới chuyện này, Vân Phi Vũ cũng không tiếp tục truy vấn.

“Hiện tại đã tới ôn tuyền ngâm mình? Không sớm quá đó chứ?”

“Không sớm.” Nam nhân cười thần bí: “Chẳng lẽ đệ không muốn thử cảm giác ngâm mình trong ôn tuyền khi tuyết rơi hay sao?”

“Bên ngoài đang có tuyết rơi?” Thiếu niên kinh ngạc, đảo mắt đã có hứng thú: “Chúng ta mau chóng đi thôi.”

Thấy bộ dạng đáng yêu của thiếu niên, nam nhân sủng nị nhéo nhéo mũi y: “Được được được, đã biết.”

Tuyết bay đầy trời, ngay khi chạm tới ôn tuyền liền nhanh chóng tan ra, Vân Phi Vũ đưa tay lên cao bắt từng bông tuyết, vừa muốn chạm vào vật nhỏ lạnh lẽo kia lại bị nam nhân kéo tới trước ngực.

“ Ngốc nghếch, ôn tuyên nóng như vậy, tuyết chưa kịp rơi xuống đã bị hòa tan, còn có thể để đệ bắt được hay sao? Thật sự là tên tiểu bổn đản (Quả trứng nhỏ ngốc nghếch)”

Thiếu niên cười gượng hai tiếng, sau đó nhìn lên không trung: “Đã lâu không nhìn thấy nhiều tuyết như vậy, có chút hưng phấn. Trước kia ta rất thích ném tuyết, có đôi lúc còn đắp người tuyết… hắc hắc, ta ném tuyết rất lợi hại.”

“Ném tuyết? Đắp người tuyết?”

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của nam nhân, Vân Phi Vũ xoay người vuốt ve gương mặt hắn: “Huynh không chơi như vậy?”

Tư Vũ Thánh lắc đầu, mở miệng hỏi: "Rất thú vị?"

Câu hỏi của nam nhân thực bình thản, nhưng điều đó lại khiến tâm thiếu niên đau thắt, kéo hắn vào lòng, nhẹ giọng an ủi: "Chờ tuyết tích nhiều một chút, ta dạy huynh."

"Được."

Hơi ấm thản nhiên bao quanh, theo một tiếng 'ưm' vang lên, ôn tuyền an tĩnh bị âm điệu mãnh liệt đánh vỡ, ánh sáng nhu hòa, ôn tuyền mông lung, tuyết bay đầy trời, hết thảy đều hoàn mỹ, ôn hòa, nhưng cũng không kém phần kiều diễm, dụ hoặc.

114. Quyển 4 - Chương 112: Dạ Bán Kinh Tâm

Ngày kế, Tư Vũ Thánh nói với thiếu niên rằng trong khoảng thời gian này mình có chút bận rộn, không thể ở bên y nhiều. Thiếu niên liền đồng ý.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Ngày hôm đó, hai người đang cùng nhau dùng cơm trưa, nam nhân lại vội vàng rời đi, thiếu niên ngồi trước bàn ngốc một hồi, áp chế cảm giác bất an đang dâng lên trong lòng, nhấc hạp đồ ăn đi tới tiểu viện của Lí Sầm.

Tuyết rơi ba ngày ba đêm, chung quanh đều bị bao phủ bởi màu trắng chói mắt, Vân Phi Vũ mang theo hạp đồ ăn men theo con đường nhỏ, từng giọt nước róc rách chảy xuống làm ướt đôi giày xinh đẹp, y dựa theo cảm giác mà đi tới tiểu viện của lão giả.

Khi vào nhà, Lí Sầm đang nghiền thuốc, vừa thấy y tới đã lập tức dừng công việc trong tay, nhận lấy hạp thức ăn, mở ra liền ngửi một hơi dài: "Cá chua ngọt, đậu tam đinh, măng mùa đông xào thịt, còn có…"

"Rau trộn bì đông lạnh cùng canh gà đen hầm thuốc bắc, còn có món củ cải xào giòn gần đây ta mới nghĩ ra, ngon lắm nha." Thiếu niên mỉm cười tiếp lời.

"Uhm, hảo tiểu tử, ai gả cho ngươi nhất định có lộc ăn."

Vân Phi Vũ vừa nghe thấy vậy đã đỏ hồng hai má, không biết nên tiếp lời như thế nào, chỉ có thể cười trừ ngồi một bên.

Lão giả cũng không khách khí, đem đồ ăn đặt lên mấy chiếc bát, sau đó ăn ngon lành. Thiếu niên đi tới một bên, yên lặng cầm lấy cối xay, bắt đầu nghiền thuốc.

Đánh chén no say, Lí Sầm lau miệng, nhìn thiếu niên: "Ngươi có tâm sự?"

Vân Phi Vũ mấp máy môi không nói gì. Lão giả nhìn thấy vẻ mặt này của y liền hỏi tiếp: "Có liên quan tới giáo chủ?"

Thiếu niên lắc đầu, thần sắc phức tạp, chần chờ một lát lại đột nhiên lên tiếng: "Lí lão bá, ngài làm nghề y nhiều năm đã từng gặp qua người chết sống lại hay chưa?"

"?" Lão giả khó hiểu, nghi hoặc nhìn thiếu niên.

"A, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi."

Thiếu niên đứng lên, đi tới cạnh bàn bắt đầu thu bọn chén đĩa. Lí Sầm ngăn động tác của y, chỉ xuống ghế đối diện, ý nói y ngồi xuống.

Trầm tư một lát, lão giả nhìn về phía y: "Khi còn trẻ, ta hành tẩu giang hồ cũng đã từng gặp qua, nhưng lần đó không phải chết thật sự, không biết có giống với ý ngươi muốn nói hay không?"

Những hiện tượng như vậy gọi là hôn mê, Vân Phi Vũ cũng biết, đó chỉ là thời điểm cơ thể rơi vào trạng thái cực độ suy yếu, không cẩn thận kiểm tra sẽ cảm thấy người đó không khác chi đã chết. Y lắc đầu cười cười.

"Vậy ý của ngươi là sao? Chẳng lẽ nói chết thật, sau đó sống lại? Ta hành tẩu bên ngoài hai mươi năm cũng chưa gặp qua trường hợp này." Lí Sầm hoàn toàn phủ định.

Vân Phi Vũ chỉ biết cười khổ. Nếu chuyện đó không phát sinh trên người mình, chỉ sợ đến y cũng khó lòng tin tưởng việc con người có thể cải tử hoàn sinh. Tuy y chẳng phải người mê tín, đi tin vào chuyện quỷ thần, nhưng nếu sự việc đã thật sự xảy ra trên người mình thì có mấy ai không tin?

Nghĩ như vậy, y không khỏi âm thầm tự giễu, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt nghi hoặc của lão giả, vội vàng giải thích: "Kỳ thực trước kia ta có xem qua một quyển sách, trong đó ghi là có người tá thi hoàn hồn (mượn xác sống lại), cho nên ta nghĩ trên đời này thực sự có chuyện như vậy. Ta nghĩ kiến thức của Lí lão bá sâu rộng nên mới tùy tiện hỏi thôi."

"Mấy lời đó đều là vô căn cứ, ngươi xem loại sách nào?" Lão giả truy hỏi.

"A…" Thiếu niên nhức đầu, ngượng ngùng cười cười: "Lúc đó còn rất nhỏ, ta quên rồi."

Trầm mặc một lát, Vân Phi Vũ vội vàng thu dọn chén đĩa vào hạp đựng đồ ăn, cười nhẹ: "Lí lão bá bận rộn, ta về trước."

"Uhm" Lí Sầm gật gật đầu, khi thiếu niên định bước ra khỏi cửa, lão giả đột nhiên hô lên: "Tiểu tử kia, chờ một chút."

Nói xong, chỉ thấy lão giả bước vào trong phòng, một lúc lâu sau mới xuất hiện, trên tay cầm một chiếc hộp gỗ màu nâu, đưa cho thiếu niên: "Cho ngươi thứ này."

"?"

"Đây là mấy khỏa đan dược, sẽ có lúc hữu dụng, ngươi cầm lấy đi." Lão giả nhét vào trong ngực y.

Hộp gỗ tuy nhỏ nhưng rất nặng, Vân Phi Vũ nghĩ lão giả là dược vương nên thứ y đưa cho mình sẽ không phải vật bình thường, định trả lại.

"Cho ngươi thì ngươi cứ cầm lấy, lằng nhằng làm gì." Lí Sầm trừng mắt, sau đó nói tiếp: "Làm nhiều đồ ăn cho lão đầu ta là được. Tốt lắm tốt lắm, đi mau đi mau, đừng làm phiền ta chế dược."

Thấy lão đầu kiên trì như vậy, Vân Phi Vũ bất đắc dĩ cười cười, đem hộp gỗ ôm vào trong lòng, sau đó hơi cúi người đa tạ: "Đa tạ Lí lão bá, trưa mai ta lại tới."

"Uhm." Nhìn bóng dáng của thiếu niên, lão giả hơi nhíu mày, lẩm bẩm: "Vì sao ta lại có cảm giác bất an như thế này? Chỉ mong đừng có chuyện xấu phát sinh! Aizzz."

…….

Giờ tý canh ba, Vân Phi Vũ mở to mắt nằm ngẩn người. Từ sau bữa trưa đã không thấy bóng dáng nam nhân ở nơi nào, tuy rằng không phải có hắn mới có thể chìm vào giấc ngủ, nhưng những ngày gần đây y đều cảm thấy bất an, cảm giác như nam nhân lúc gần lúc xa, giống như chỉ cần không lưu ý, hai người sẽ không thể gặp mặt nhau.

Tuy không biết mỗi ngày nam nhân làm chuyện gì, nhưng theo mùi huyết *** ngửi được trên người hắn, thiếu niên cũng đoán được đôi chút, nhưng cũng chỉ có thể yên lặng nhìn, bởi vì y tự hiểu mình không có khả năng giúp đỡ hắn, cũng không có quyền ngăn cản hắn.

Miên man suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc Vân Phi Vũ cũng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc mơ ngủ, y thấy mình biến thành một con thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt biển rộng lớn. Bốn phía sóng yên gió lặng, mặt trời trên cao cũng ấm áp vô cùng, chiếc thuyền nhỏ vui vẻ hưởng thụ khoảng thời gian bình yên này. Đột nhiên, phía trước dâng lên một cơn sóng lớn, thuyền nhỏ trốn không kịp nên bị cuốn vào làn sóng dữ, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, trơ mắt nhìn thân thể của mình hóa thành hư ảo. Nhất thời, cảm giác tuyệt vọng xâm lấn tâm trí, Vân Phi Vũ đột nhiên bừng tỉnh.

"Sao vậy, gặp ác mộng?"

Bên tai truyền tới thanh âm nhu hòa của người nọ, trên trán được vỗ về nhẹ nhàng, thiếu niên nhắm mắt lại, dần dần trấn định *** thần, xoay người ôm lấy nam nhân.

"Huynh trở về từ khi nào?"

"Vừa mới về thôi." Tư Vũ Thánh gạt sợi tóc của thiếu niên ra sau đầu, cúi đầu hôn lên hai má, lại hỏi: "Đệ mới gặp ác mộng?"

"…..Uhm."

Nam nhân nâng cằm thiếu niên, nhìn thẳng y: "Sao vậy, lo lắng cho ta?"

Ánh mắt thiếu niên bỗng nhiên sáng rực lên, chăm chú nhìn hắn, sau đó lại khẽ khép mi: "Đều có."

"Sao?" dường như nam nhân không hiểu được câu nói của y, nhưng cũng không tiếp tục truy vấn, cúi đầu hàm trụ hai cánh hoa mềm mại, nhẹ nhàng cắn hút.

Không bao lâu, hô hấp của hai người bắt đầu nặng nề, Tư Vũ Thánh cởi bỏ nội sam của thiếu niên, ghé bên tai y thì thầm: "Có phải muốn cùng ta hay không? Vài ngày nay không ở bên đệ nhiều, muốn sao?"

Vân Phi Vũ tìm lấy đôi môi hắn, chủ động ép lên, khẽ "ân" một tiếng. Nam nhân vừa nghe được thanh âm này lại càng thêm kích động, kéo phăng khố hạ, đem phân thân nóng rực đỉnh phía sau thiếu niên, nhẹ giọng thì thâm bên tai y: "Sẽ đau, nhẫn một chút."

"Ân." Thiếu niên không cự tuyệt mà cố gắng mở thân thể nghênh đón nam nhân, ôm lấy cổ hắn, không ngừng hôn lên đôi môi xinh đẹp, liếm nhẹ cần cổ duyên dáng, cắn lên hầu kết run rẩy.

Tư Vũ Thánh dị thường hưng phấn, nhịn không được liền tiến về phía trước một mạch, sau một tiếng rên rỉ của thiếu niên, đem phân thân hoàn toàn chôn vùi trong thân thể y.

"Đau… đau không?" Nam nhân thở hổn hển, cố nén dục vọng sắp bùng nổ, gian nan mở miệng.

"Không, nhanh lên." Vân Phi Vũ cắn lên đôi môi xinh đẹp của hắn, thân thể cũng cùng hắn dây dưa càng gần.

Theo mỗi lần nam nhân trừu sáp, cảm giác đau đớn tột cùng men theo sống lưng chạy thẳng lên đại não, đồng thời cũng mang theo khoái cảm mãnh liệt cùng sự khát cầu đọng sâu trong tâm trí.

115. Quyển 4 - Chương 113: Phía Sau Phượng Hoàng Sơn

"Vũ Nhi, Tiểu Vũ Nhi….."

Bên tai truyền tới tiếng gọi nhẹ nhàng, hai má ngứa ngáy giống như bị từng sợi lông chim mềm mại mơn trớn. Vân Phi Vũ nghi hoặc mở mắt, cho tới khi nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc phóng đại trước mặt mới mơ mơ màng màng hỏi: "Thánh, huynh đã trở lại?"

Tư Vũ Thánh ngây ra một chút, sau đó cười nói: "Ngốc nghếch, ngủ đến mức hồ đồ rồi sao? Chuyện đêm qua chúng ta trải qua cũng không nhớ?"

Thấy hai má thiếu niên đỏ bừng trong nháy mắt, nam nhân nghĩ ra trò xấu liền tiến lên phía trước, liếm liếm tai y, thanh âm phiếm tình nhắc nhở: "Đêm qua Tiểu Vũ Nhi thực là nhiệt tình nha, nói muốn, còn muốn nữa, nhanh lên…."

Vân Phi Vũ lập tức nhắc chăn che kín đỉnh đầu. Những hình ảnh đêm qua nhanh chóng hiện lên trong tâm trí, nhất thời, cả cơ thể lập tức nóng lên. Ngày hôm qua, y… đích xác rất điên cuồng!

"Dậy đi, chúng ta đi xem mặt trời mọc, không khí ngoài kia rất trong lành." Nam nhân kéo chiếc chăn tơ tằm xuống dưới, đôi mắt phượng hẹp dài hưng phấn như tiểu hài tử.

"?"

Thấy thiếu niên trưng bộ dạng khó hiểu, hắn mỉm cười: "Ta đưa đệ tới sau núi xem mặt trời mọc, sau đó chúng ta chơi ném tuyết, đắp người tuyết, được không?"

"Hôm nay không bận?" Thiếu niên lộ vẻ mặt nghi hoặc.

Tư Vũ Thánh cúi đầu hôn lên má y: "Hôm nay chỉ ở bên Tiểu Vũ Nhi, cả ngày kề bên đệ, được không?"

"Được!" Vân Phi Vũ bật người ngồi dậy, 'ai ui' một tiếng, cảm giác đau đớn phía sau khiến y nhịn không được mà hít sâu một hơi. Nam nhân vội vàng ôm lấy y, thanh âm lộ vẻ lo lắng: "Làm sao vậy?"

Dường như nhớ tới điều gì đó, gương mặt y đột nhiên cứng đờ. Nam nhân lật chăn nhìn vị trí giữa hai chân thiếu niên, biểu tình hối hận, tức giận thay nhau xuất hiện trên gương mặt hắn.

"Đã tới mức này, tại sao đêm qua lại nói không đau?"

Thiếu niên quay mặt sang một bên, vành tai đỏ sẫm thoạt nhìn thực mê người: "Bởi vì ta muốn Thánh." Sau đó cũng không nói một lời.

Nhịn bộ dạng của y như vậy, Tư Vũ Thánh than nhẹ một tiếng, quấn lấy chiếc chăn lên người y một lần nữa, ôn nhu nói: "Vậy hôm nay sẽ không ra ngoài nữa, ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt đi!"

Vân Phi Vũ lập tức quay đầu, tươi cười: "Ta không sao cả, một chút nữa sẽ ổn. Đã lâu không đi ra ngoài, hơn nữa ta còn muốn xem mặt trời mọc."

Lẳng lặng chăm chú nhìn thiếu niên, thấy vẻ mặt kiên quyết của y, nam nhân đành phải chịu thua, bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, ta tới chỗ Lí Lam Phong lấy chút dược cao, thượng dược xong ta mới đưa đệ ra ngoài."

Cảm nhận được cơn đau từ phía sau truyền tới, thiếu niên ngoan ngoãn gật đầu.

Xử lí xong toàn bộ cũng đã qua hơn nửa canh giờ.

Vân Phi Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, chân trời đã hé lộ một chút ánh sáng, y lo lắng mở miệng: "Có phải đã trễ rồi hay không? Sẽ không thể thấy mặt trời mọc?"

"Không đâu, chỉ cần nửa canh giờ là ta có thể đưa đệ tới sau núi."

Thấy thiếu niên mặc lại y phục, nam nhân lập tức lấy một chiếc áo choàng lông cừu màu đỏ khoác lên người y, vòng tay ôm lấy: "Chúng ta xuất phát."

Nghe thấy tiếng gió 'vù vù' thổi bên tai, thiếu niên tựa đầu lên cổ hắn, nhịn không được liền đưa lưỡi liếm nhẹ.

Tư Vũ Thánh khẽ rùng mình, thiếu chút nữa ngã xuống từ không trung, vỗ nhẹ mông y, nhẹ nhàng trách cứ: "Không được hồ nháo."

Vân Phi Vũ run vai cười khẽ, sau đó mới lên tiếng: "Bởi vì Thánh rất thơm, nhìn rất ngon miệng."

Nam nhân không biết nên làm như thế nào mới phải, đành ra sức ôm lấy y mà gia tăng tốc độ.

Khi thanh âm kia dừng lại, thiếu niên lập tức hiểu hai người đã đến nơi. Nam nhân buông y xuống, ôm thắt lưng y, chỉ về phía đối diện: "Trước kia ta thường xuyên tới nơi này ngắm mặt trời mọc. Đệ nhìn hai đỉnh núi đối diện đi, lần nào mặt trời cũng vươn lên từ chính giữa nơi đó, rất thú vị."

Đưa tầm mắt ra xa, những ngọn núi xanh biếc đều bị màu bạc bao phủ bên trong, mấy đám mây trắng đã bắt đầu nổi lên sắc hồng rực rỡ, trông thật đẹp mắt.

"Cũng vừa đúng giờ!" Tư Vũ Thánh cởi áo choàng phủ lên mặt đất, sau đó ôm lấy thiếu niên ngồi xuống, lẳng lặng ngắm mặt trời mọc.

Bầu trời bị bao phủ bởi những đám mây trắng nối tiếp nhau, tất cả chúng như tô điểm khiến ánh bình minh càng thêm diễm lệ. Ngay sau đó, mặt trời đỏ rực mang theo tia sáng bảy sắc dần dâng lên giữa hai ngọn núi, thản nhiên lộ ra hình thể tròn tròn, chậm rãi nhô lên cao, trong chớp mắt, màu cam ấm áp bị ánh hoàng

kim chói mắt thay thế, cả không gian rộng lớn tràn ngập ánh vàng hoa lệ, ngũ thải tân phân, vô cùng rực rỡ.

"Đẹp quá!"

Vân Phi Vũ tán thưởng, nhìn mấy đỉnh núi phía xa, y nhịn không được liền đưa tay ra như muốn vuốt ve chúng. Nam nhân ôm chặt y: "Tiểu Vũ ngốc nghếch, cách xa như vậy, đệ có thể đụng tới sao?"

"A..." Thiếu niên lấy lại *** thần, cúi đầu nhìn vực thẳm sâu không thấy đáy ngăn cách giữa hai ngọn núi, không khỏi kinh hãi: "Hình như rất sâu?"

Tư Vũ Thánh nhìn thoáng qua, gương mặt lộ vẻ nghiêm túc: "Đúng, cốc này sâu không đo được, nghe nói quanh năm đều bị bao phủ bởi khí độc, đáy cốc cũng toàn thứ độc hại sinh sôi, cho nên nơi này được gọi là Tuyệt Mệnh cốc. Không ai ngã xuống đây mà có thể sống sót trở lại."

Thiếu niên lại cúi đầu nhìn thoáng qua, chứng sợ độ cao khiến y lập tức ôm chặt lấy nam nhân, nhắm mắt một lát mới đứng dậy nhìn chung quanh: "Chúng ta qua bên kia chơi đi!"

"Được."

Bước hai bước, dần dần quen với cảm giác đau đớn phía sau, Vân Phi Vũ tập tễnh chạy trên nền tuyết, y đột nhiên ngồi xuống nắm lấy một quả cầu tuyết, xoay người ném về phía nam nhân. Nhìn bông tuyết trắng xóa nở rộ trên gương mặt nam nhân, y không khỏi cười phá lên.

Tư Vũ Thánh bất ngờ một lát, sau đó dùng vẻ mặt cổ quái nhìn y: "Ném tuyết?"

Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó siết chặt cầu tuyết trong tay, tiếp tục ném về phía nam nhân.

Nam nhân lắc mình tránh khỏi sự tập kích, khom người, tiêu sái phất tay, một quả cầu tuyết cũng bay về phía thiếu niên. Thiếu niên không tránh kịp, trúng chiêu.

Sau đó, nam nhân lợi dụng khinh công, luôn dễ dàng tránh khỏi từng đợt công kích. Thiếu niên không phục nhưng cũng chẳng biết làm sao, nhìn một quả cầu tuyết lại bay về phía mình đánh úp lại, không né không tránh, vừa trúng đòn đã lập tức ôm trán rên rỉ.

"Làm sao vậy?" Tư Vũ Thánh khẩn trương phi thân tới trước mặt thiếu niên, ngồi xuống hỏi: "Đau lắm sao? Thực xin lỗi, là do ta không chú ý, có thể do ta quá vui vẻ nên nhất thời không khống chế được lực đạo, ngoan, để ta xem xem."

Đột nhiên, phía sau gáy bị nhét vào một vật gì đó thật lạnh, nam nhân trở tay không kịp liền rùng mình. Nhìn thiếu niên cười lăn trên mặt đất, sắc mặt lập tức thay đổi, ngữ khí uy hiếp: "Tiểu Vũ Nhi lại học được cách lừa gạt người ta, xem ra phải giáo huấn lại một phen mới được."

Biết nam nhân hù dọa mình, Vân Phi Vũ chống tay ngồi dậy, cười tủm tỉm: "Ai kêu huynh chơi ném tuyết cũng dùng khinh công, đây là trừng phạt."

Nói xong, bướng bỉnh chớp mắt với hắn mấy lần, thoạt nhìn thực là vô tội.

Tư Vũ Thánh có chút bực bội, đột nhiên lại tươi cười sáng lạn, cúi người ôm lấy thiếu niên: "Nga, trừng phạt? Vậy Vũ Nhi gạt người có phải cũng nên chịu chút trừng phạt?"

Cảm giác áp bách nhất thời đánh tới, thiếu niên nhận thấy nguy hiểm, chậm rãi lui về phía sau như muốn thoát khỏi hơi thở đang vây quanh mình của nam nhân, đột nhiên sau gáy bị giữ lại, hai phiến môi mềm mại áp sát lên.

"Ngô...Thánh...không...này...bên ngoài..." thanh âm ngắt quãng thỉnh thoảng lại từ miệng thiếu niên thốt ra, nam nhân híp mắt, dục niệm trong lòng lại bắt đầu dâng lên.

Cảm nhận được ngón tay lạnh lẽo tham tiến vào nội y, Vân Phi Vũ rùng mình một cái, định nâng tay gạt ra lại bị nam nhân áp lên mặt đất, ngay sau đó, y phục bị mở ra, những nụ hôn nóng bỏng liên tiếp hạ xuống.

Theo những nụ hôn nồng nhiệt hạ xuống thân thể trắng mịn, thiếu niên cảm thấy chính mình như muốn tan ra, ánh mắt mông lung nhìn lên bầu trời trong xanh trên đỉnh đầu, bàn tay nắm lấy mái tóc dài xinh đẹp của nam nhân, thở dốc, nhẹ nhàng rên rỉ.

"Hai vị thật là hăng hái nha!" Ngữ điệu tràn ngập sự châm chọc xen lẫn tức giận đột ngột vang lên.

Vân Phi Vũ kinh ngạc, đầu óc trống rỗng.

116. Quyển 4 - Chương 114: Yêu Hận Tình Thù

Nháy mắt, Tư Vũ Thánh đã ôm thiếu niên phi thân ra xa, cho tới khi thấy rõ gương mặt người nọ, hắn không che dấu được vẻ nghi hoặc, sau đó lạnh lùng mở miệng: "Thì ra là Vân đại thiếu gia. Quả nhiên ngươi rất có năng lực, lại có thể tìm ra nơi này."

Người này chính là ma giáo giáo chủ? Trong mắt Vân Khoảnh Dương hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó, tầm mắt lập tức rời đi, dõi theo thiếu niên trong lòng hắn, hỏa nộ bắt đầu hiển lộ.

Vừa thấy người mình ngày đêm tưởng niệm cùng kẻ khác triền miên trên nền tuyết, bất luận ai cũng sẽ nộ khí xung thiên. Hiện tại y còn cùng người nọ ôm ấp, tư thế thân mật của hai người không chỉ tổn thương đôi mắt hắn, càng khiến tâm hắn đau đớn vạn phần. Vân Khoảng Dương nắm chặt tay, hung tợn trừng mắt nhìn hai người, mím môi không nói.

Cảm nhận được sự dị thường của người trong lòng, hàn quang lóe qua trong mắt Tư Vũ Thánh, vỗ nhẹ sau lưng thiếu niên, ôn nhu an ủi: "Tiểu Vũ Nhi không sợ, có ta ở đây, bất luận kẻ nào cũng không thể tổn thương tới đệ."

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn truyền tới tai kẻ đối diện.

Nắm tay Vân Khoảnh Dương không ngừng kêu lên "răng rắc", hỏa nộ trong lòng điên cuồng bùng cháy, hít sâu một hơi, nháy mắt, khuôn mặt đã khôi phục vẻ bình tĩnh, hắn cười nói: "Giáo chủ không hỏi tại sao ta có thể tìm tới nơi này sao?"

Tư Vũ Thánh khẽ nâng mày, lạnh nhạt nói: "Trước nay đã nghe nói Vân gia thần thông quảng đại, ngươi có thể tìm thấy nơi này cũng không có gì đáng kinh ngạc." Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại nổi lên một tia nghi hoặc. Lần đầu đưa Vũ Nhi ra ngoài dạo chơi đã bị kẻ này tìm được, đích thật có chút kỳ quái.

Tựa hồ biết hắn đang suy nghĩ điều gì, Vân Khoảnh Dương mỉm cười, nhìn thiếu niên trong lòng hắn, ôn nhu lên tiếng: "Vũ Nhi, đệ vẫn mang theo ngọc trụy ta đưa cho chứ?"

"Ngọc trụy?" Vân Phi Vũ nắm lấy mảnh ngọc qua lớp áo, từ trong lòng nam nhân đưa ánh mắt tìm hiểu về phía người nọ, không rõ hắn đột nhiên hỏi như vậy là có ý đồ gì, nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt. Tuy rằng vật ấy đích thật là do hắn đưa, nhưng trong lòng thiếu niên luôn nhận định đó là di vật của Bích Nha để lại, vì vậy y lập tức phủ nhận: "Đây là di vật Tiểu Nha lưu lại cho ta, không can hệ gì tới ngươi."

Vẻ kinh hoàng thoáng hiện lên trên người Vân Khoảnh Dương, dự đoán được thiếu niên sẽ phủ nhận, nhưng không ngờ y lại phủ nhận quá mức rõ ràng như vậy, cơn giận trong lòng càng dâng cao mà mặt ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh như trước, nhìn y: "Vũ Nhi, xem ra ta nên nhắc nhở đệ một chút. Khối ngọc kia chính là thứ ta đưa cho đệ trong ngày đại hôn. Quả thực có truyền qua tay Bích Nha, chẳng qua, người thật sự tặng khối ngọc này cho đệ là ta, đệ sẽ không quên chứ?"

Không đợi thiếu niên trả lời, Tư Vũ Thánh đột nhiên ngắt lời: "Vũ Nhi, rốt cuộc việc này là như thế nào, ngọc trụy này không phải do muội muội của đệ tặng? Còn nữa, đại hôn hắn vừa nhắc tới là chuyện gì?"

Quay đầu nhìn về phía nam nhân, thấy vẻ hoài nghi cùng hờn giận trên gương mặt hắn, Vân Phi Vũ há miệng thở dốc, lại không biết giải thích như thế nào mới phải.

"Vẫn nên để ta nói đi." Động thái của hai người vẫn lọt vào mắt, Vân Khoảnh Dương càng thêm khẳng định mối nghi ngờ trong lòng. Thấy hai người đồng thời nhìn về phía mình, một người tỏ vẻ nghi hoặc, một người hoảng sợ, hắn âm thầm cười lạnh.

Hắn chẳng nghĩ rằng mình là hạng người thiện lương gì cả, cho dù đối mặt với người mình thương yêu, hắn cũng tuyệt đối không hiểu được hai chữ 'nương tay' có ý nghĩa ra sao, hơn nữa, từ nhỏ đến lớn, điều mà hắn được giáo dục chính là 'muốn có được thứ gì thì ngươi nhất định phải tự mình vận dụng tất cả các loại thủ đoạn để đoạt lấy, có như vậy thì ngươi mới có thể hoàn toàn khiến thứ đó thuộc về mình.'

Cố ý bỏ qua ảnh mắt cầu khẩn của thiếu niên, hắn mỉm cười: "Ngọc trụy ấy là hạ lễ ta tặng cho Vũ Nhi. Ngày ấy không kịp trực tiếp đưa cho y, vậy nên ta đưa cho nha hoàn của y, về phần hôn sự... có lẽ giáo chủ cũng biết, người mà đương kim võ lâm minh chủ thú về chính là ngũ muội của ta, cũng chính là người bên cạnh ngươi. Về phần vì sao Vũ Nhi lại nam phẫn nữ trang, chỉ sợ là có nỗi khổ riêng, đúng không? Thất đệ của ta, Vân – Phi – Vũ!"

Khi tất cả mọi chuyện bị người nọ chậm rãi nói ra, nội tâm Vân Phi Vũ rối như tơ vò, cả người như rơi trúng chảo dầu sôi, muốn nói ra hết thảy rồi lại cảm thấy có nói ra chân tướng cũng là vô vọng, không dám nhìn mặt nam nhân, lại cảm giác được từng trận hàn ý từ cơ thể hắn truyền tới khiến y không tự chủ được mà bắt đầu hoảng sợ.

"Hắn nói... đều là sự thật?" Tư Vũ Thánh không thể tin, trừng mắt nhìn thiếu niên, từng câu từng chữ từ kẽ răng thốt ra.

Sắc mặt Vân Phi Vũ tái nhợt tựa trang giấy trắng, đôi môi run nhẹ: "Không, ta...."

"Tốt lắm, không cần phải nói nữa." Tuy rằng không muốn tin lời người nọ, nhưng nhìn vẻ mặt thiếu niên như vậy, Tư Vũ Thánh kết luận những lời hắn nói đều là sự thật, phất tay đẩy thiếu niên ra xa, vẻ mặt chán ghét.

Biểu hiện của nam nhân hoàn toàn rơi vào đáy mắt, Vân Phi Vũ ôm ngực, cảm giác nơi đó tựa như vừa có thứ gì vỡ tan thành trăm ngàn mảnh nhỏ, kinh ngạc nhìn hắn, gương mặt lộ vẻ bi thương cùng chua sót.

Tư Vũ Thánh quay đầu, không muốn liếc nhìn y dù chỉ một lần, cố gắng áp chế hỏa nộ cuồng bạo trong lòng cùng thị huyết dục vong (ham muốn chém giết), sợ rằng tiếp tục nhìn y thì bản thân sẽ nhịn không được, nhịn không được mà xuống tay giết y. Tuy rằng bản thân vô cùng thống hận y đã lừa gạt mình, nhưng chung quy vẫn không thể nhẫn tâm hạ thủ. Tình yêu dành cho thiếu niên, thống hận đối với nanh ác của Vân gia khiến nội tâm hắn trở nên hỗn loạn.

Thấy sắc mặt tái nhợt của thiếu niên, Vân Khoảng Dương đau lòng khôn tả, nhưng nhìn ánh mắt y vẫn chỉ dõi theo người nọ, sự tàn độc trong mắt càng thêm sâu sắc, trên mặt vẫn nở nụ cười ôn hòa như trước: "Vũ Nhi, đệ còn có chuyện chưa nói với giáo chủ đại nhân mà. Khối ngọc trên người đệ chính là tín vật liên lạc vô cùng quan trọng của chúng ta. May mà hôm nay đệ có mang theo bên người, nếu không ta thật sự khó lòng tìm thấy đệ."

Nhịn xuống cảm giác bi thương trong lòng, Vân Phi Vũ xoay người, lạnh lùng nhìn về phía hắn. Tuy những lời trước đó của hắn đều là sự thật, y cũng hiểu được sớm hay muộn nam nhân cũng biết chuyện này, nhưng y không muốn bị người ta tiết lộ trong thời điểm này. Hiện tại lại nghe được những lời vu khống của hắn thì oán khí, lửa giận trong lòng cùng nhau bùng nổ.

"Ngươi đừng có ngậm máu phun người! Khối ngọc này thực sự là do ngươi đưa, nhưng ta nhớ rõ nó chẳng có công dụng liên lạc với ngươi, huống chi đây chỉ là một vật vô chi vô giác, chẳng lẽ có thể thật sự truyền tin như ngươi vu khống ta hay sao?" Thiếu niên oán hận, lấy khối ngọc trước ngực ra, ném tới trước mặt người nọ.

Vân Khoảnh Dương cúi người nhặt khối ngọc trên nền tuyết, miệng 'chậc chậc' hai tiếng, gương mặt không chút phiền não, mỉm cười nhìn thiếu niên: "Vũ Nhi, ta đã tới đây rồi, đệ cũng không cần sợ hãi hắn làm chi nữa. Vì sao không nói thẳng với hắn rằng ngọc này là vật đặc biệt của ta, chỉ cần ra gió sẽ phát huy công hiệu, mà ta dựa vào nó sẽ rất nhanh tìm được đệ?"

Nói xong, Vân Khoảnh Dương lấy một chiếc bình nhỏ trong suốt từ trong tay áo ra.

Nhìn con bọ màu bạc bên trong, ánh mắt Tư Vũ Thánh đột nhiên co rút, mà thiếu niên lại hoàn toàn không hiểu.

"Thiên khí trùng, Vân gia quả nhiên có nhiều thủ đoạn đặc sắc, lợi dụng thứ đó để truy tìm theo mùi hương được dạy dỗ từ trước. Khó trách ngươi lại coi trọng khối ngọc kia tới vậy, khó trách hôm nay ngươi nhất định muốn đi ra ngoài, khó trách…."

Ánh mắt nam nhân đột nhiên trở nên âm lệ, nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Vân Phi Vũ, bóp cổ y, cười lớn: "Lừa đảo… Vân gia đều là lũ lừa đảo, ha ha ha"

"Không được phép tổn thương y." Vân Khoảnh Dương không nghĩ rằng lời nói của mình lại khiến người nọ bị kích thích tới mức này, nghĩ rằng hắn sẽ xông tới phía mình, chẳng ngờ hắn lại ra tay với thiếu niên. Muốn phi thân tới phía trước cứu người lại thấy người nọ phiết tới một ánh mắt tràn đầy lệ khí, không khỏi ngẩn người, đứng tại chỗ không dám manh động, sợ rằng nếu động tới người nọ thì tính mạng của thiếu niên sẽ khó lòng giữ được.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của thiếu niên, ánh mắt Tư Vũ Thánh càng lộ rõ sự điên cuồng cùng hận ý sâu sắc: "Những kẻ lừa gạt ta đều đáng chết, hắn đáng chết, ngươi cũng đáng chết. Gạt ta một lần không đủ, tiếp tục gạt ta lần hai, lần ba, các người đều đáng chết, đều đáng chết!"

"Khụ, khụ khụ…Thánh…ta…không có…." Vân Phi Vũ ôm cánh tay hắn, thần sắc dị thường thống khổ.

"Câm miệng! Ngươi cũng xứng gọi tên ta? Ngươi là đồ tiện nhân chỉ biết mở miệng câu dẫn nam nhân…" Tư Vũ thánh vung tay phải lên, má trái thiếu niên in lại dấu năm ngón tay, khóe miệng tràn ra một dòng máu tươi.

Y có thể chịu được đau đớn trên thân thể, nhưng lời nói của nam nhân lại như đao kiếm đâm sâu vào tâm can, máu chảy không ngừng, bàn tay nắm trên cổ mỗi lúc một chặt, ánh mắt Vân Phi Vũ dần mơ hồ, mấp máy môi muốn gọi tên hắn một lần nữa lại không tài nào phát ra được một chút thanh âm!

117. Quyển 4 - Chương 115: Tuyết Sơn Tình Đoạn

Thấy thiếu niên tựa hồ không thể chống đỡ nổi, Vân Khoảnh Dương không thể tiếp tục chú ý tới nhiều thứ như vậy nữa, thốt lên: "Ta thật không ngờ, đường đường là ma giáo giáo chủ lại xuống tay với một nam hài yếu ớt, uổng công ta còn coi ngươi là kỳ phùng địch thủ, xem ra ta đã nhìn lầm, ngươi cũng chỉ là hạng người dùng lời nói để lừa dối thế gian mà thôi. Hừ!"

Tư Vũ Thánh nghe xong, mắt lạnh nhìn hắn một lượt, mặt không biến sắc mà lên tiếng: "Ngươi không cần kích ta. Nói vậy, ngươi rất muốn hắn, có phải không?"

Nói xong, Tư Vũ Thánh buông cổ thiếu niên, kéo vào y vào lòng, vòng tay ôm lấy thắt lưng, không để ý thiếu niên đang ho khan tới tê tâm liệt phế, kéo khố y của thiếu niên xuống, bắt đầu làm trò trước mặt người nọ, cố tình khiêu khích, bắt đầu cao thấp vuốt ve thân thể thiếu niên, gương mặt lộ vẻ tươi cười yêu mị.

"Mùi vị của hắn không tồi, khiến người ta lưu luyến dây dưa không ngớt, ngươi cũng từng hưởng qua nên hiểu rất rõ có đúng không? Chẳng qua ta lại muốn ngươi nhìn thấy bộ dạng của hắn khi ở dưới thân ta, chỉ sợ tiểu quan ở thanh lâu cũng kém."

"Câm miệng!"

Vân Khoảnh Dương tức giận, hai mắt đỏ ngầu. Hắn biết hai trong mấy tháng qua, giữa hai người nhất định đã phát sinh không ít hành vi thân mật, nhưng hiện tại lại chứng kiến động tác của người nọ, nghe những lời lẽ trắng trợn người nọ thốt lên, hỏa nộ công tâm muốn một chưởng bổ tới, nhưng lý trí lại nhắc nhở hắn, đối phương không phải nhân vật tầm thường, không phải kẻ mà mình có thể dễ dàng đánh bại, cuối cùng đành phải gắng gượng áp chế cơn giận, trầm giọng lên tiếng: "Nếu giáo chủ đã mất hứng thú với Vũ Nhi, vậy sao không trả lại cho ta, dù sao… y vốn là người của ta."

"Nực cười." Tư Vũ Thánh hừ lạnh một tiếng, đang định mở miệng lại bị cảm giác ẩm ướt trên mu bàn tay khiến cho giật mình, hắn nâng cằm thiếu niên, thấy y nhắm chặt đôi mắt, hai má đong đầy lệ châu, tâm không khỏi thắt lại, nhớ tới khoảng thời gian bên cạnh thiếu niên, chính mình khiến y thụ thương tới mức ngất lịm cũng chưa từng thấy y khóc một lần, mà hiện tại…

Hắn đẩy thiếu niên ra, trên mặt tràn đầy trán ghét, nội tâm lại đau đớn khôn cùng. Rõ ràng biết không thể tin tưởng Vân gia, nước mắt của thiếu niên cũng chỉ là thứ vũ khí dùng để lừa gạt mình, chính là… khi thấy y khóc, trái tim như vỡ ra thành ngàn mảnh, không thể nhìn gương mặt bi thương của y, càng không thể chịu được tâm tư của mình vẫn hướng về y.

Không liếc mắt nhìn thiếu niên tới một lần, Tư Vũ Thánh chậm rãi tiến về phía người nọ, lạnh lùng mở miệng: "Nguyên tắc của ta rất rõ ràng, thứ ta đã không cần thì người khác cũng đừng mong đụng vào, bất quá, hôm nay cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi đánh bại ta thì có thể mang hắn đi, nhưng điều kiện tiên quyết là ta không thay đổi chủ ý!"

Nói xong, hắn phi thân tới phía trước tấn công, hai người lập tức thi triển chiêu thức hướng về đối phương.

Chỉ thấy hai bóng người một đen một xanh thẳm bay múa trên nền tuyết trắng, mới qua vài khắc đã đấu quá trăm chiêu. Chiêu thức của hai người đều thuộc dạng âm ngoan trí mạng, nhưng bay lên hạ xuống đều vô cùng đẹp mắt, nếu không phải tuyết chung quanh hai người mạnh mẽ vẩy ra, khí thế sắc bén, chỉ sợ sẽ bị lầm rằng bọn họ đang vui đùa truy đuổi đối phương.

Vân Khoảnh Dương kinh hãi, đã qua hai trăm chiêu lại không thấy người nọ lộ chút mệt nhọc hay chỉ là một lần thở dốc, mà hắn biết nội lực của mình đã sắp không thể chống đỡ tiếp, tuy vẫn cố gắng gượng nhưng sẽ nhanh chóng lộ ra sơ hở, hắn suy tính một chút liền hét lớn một tiếng: "Xuất hiện đi."

Năm thân ảnh lập tức xuất hiện từ phía sau, không nói một lời, cùng nhau tấn công.

Tư Vũ Thánh híp mắt lộ vẻ khinh thường, kỳ thật trong lòng cũng lo lắng. Nội lực đã tiêu hao hơn phân nửa, một chọi một sẽ nắm chắc phần thắng, nhưng một chọi sáu, cho dù công phu của năm người kia không đáng để mắt, cùng nhau hợp công trong thời gian dài cũng sẽ không chống đỡ được.

Sau khi trưởng thành, hắn không thích có quá nhiều ám vệ theo cạnh, thường ngày chỉ để một người phục vụ liên lạc, hôm nay cũng đã bị hắn ra lệnh phải giữ khoảng cách thật xa, không biết có nhìn thấy tình hình bên này….

Một khối tuyết hướng về phía Vân Phi Vũ, đổ ập xuống thân thể y. Thiếu niên đờ đẫn ngẩng đầu, thấy một trận tranh đấu hỗn loạn cách đó không xa, hai mắt mơ hồ dần trong sáng, y ý thức được nam nhân đang bị bao vây công kích, cho dù hắn có nói nhiều lời vũ nhục, châm chọc khiến tâm y rướm máu, nhưng nhìn hắn rơi vào hiểm nguy, y vẫn không nhịn được cảm giác lo lắng dâng lên trong lòng.

Tập tễnh đứng lên, thong thả bước tới nơi bọn họ đang tranh đấu, đột nhiên thấy nam nhân bay ngược về phía sau mấy trượng, lui về mấy bước, miễn cưỡng đứng vững, miệng phun một ngụm máu tươi, đem một mảnh tuyết trắng nhiễm hồng chói mắt, thiếu niên đau đớn như bị ai đâm một nhát đao xuyên tâm, thất tha thất thểu chạy lên phía trước.

Vân Khoảnh Dương đảo mắt liền thấy được hành động này của thiếu niên, gương mặt vừa mang tươi cười liền chuyển sang âm lãnh dữ tợn, dùng ánh mắt ra lệnh, hai gã ảnh vệ lập tức che chắn trước mặt thiếu niên, ngăn cản y tiến lên phía trước.

Dùng ánh mắt âm hiểm nhìn về phía người nọ, tuy rằng sắc mặt hắn tái nhợt, khóe miệng còn vương tơ máu nhưng vẫn không sợ hãi lùi bước, thân thể tiếp tục đứng thẳng, ánh mắt lãnh liệt.

Hiện tại còn không ra tay thì còn chờ tới khi nào.

Vân Khoảnh Dương phất tay: "Lấy kiếm tới."

Vân Phi Vũ bị hai người ngăn trở nên không thấy được tình hình của nam nhân, nhưng y biết, nam nhân đang thụ thương nên lúc này nhất định sẽ không dễ chịu, trong lòng nóng như lửa đốt. Thấy người đang đứng trước mặt mình có một thanh đoản đao đặt cạnh hông, trong đầu lập tức nảy ra ý nghĩ.

Giả bộ giãy dụa như muốn thoát khỏi hai người, lợi dụng thời cơ bọn họ dùng tay ngăn trở mình, thiếu niên thừa dịp rút ra đoản đao của hắn, dựa vào trí nhớ mà thi triển kiếm pháp trước kia học được. Tuy rằng dùng đao thay kiếm có chút miễn cưỡng, nhưng hiện tại y không thể nghĩ ra biện pháp khác.

Vân Khoảnh Dương vừa tiếp nhận kiếm liền thấy tình cảnh bên thiếu niên, tuy rằng có chút khó hiểu đối với chiêu thức của y, nhưng điều quan trọng hiện tại là… diệt trừ người nọ, hắn ngưng thanh, lạnh lùng quát: "Đừng tổn thương y." Sau đó giương kiếm, phi thân công kích về phía người nọ.

Tư Vũ Thánh biết bản thân đã bị trọng thương, căn bản không quan tâm tới việc dư thừa, trong mắt chỉ có hành động của kẻ đối diện. Thấy đối phương cầm lợi kiếm trong tay, lập tức hiểu được ý định của hắn, âm thầm cười lạnh một tiếng, ngăn chặn chân khí hỗn loạn trong cơ thể, ngưng thần đề phòng.

Khi mũi kiếm đâm đến trước mặt, hắn lập tức đề khí lướt mấy bước. Hiện tại không thể sử dụng quá nhiều nội lực, hành động không khỏi có chút chậm chạp, một đoạn tóc dài rơi xuống. Trong lúc hắn đang xoay người, sau đầu phóng tới một cơn gió, vội vàng nghiêng người tránh thoát, vừa mới quay lại đã thấy lợi kiếm phát ra hàn quang, xé gió đánh tới trước mặt. Hắn nhanh chóng lùi ra phía sau, nhưng người nọ truy sát không tha, mắt thấy lợi kiếm gần ngay trước mắt, không thể trốn thoát, vậy mà….

"Không được!"

Vân Khoảnh Dương nghe thấy thanh âm ấy, tay ngừng lại một lát, thiếu niên mạnh mẽ lao về phía này, ngăn trở giữa hai người, đem người nọ gắt gao bảo hộ ở phía sau, trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy hận ý.

Tức giận liếc qua hai thân ảnh đang đứng một bên, Vân Khoảnh Dương cầm kiếm tiến về phía trước, trầm giọng quát: "Tránh ra!"

Vân Phi Vũ trừng mắt nhìn hắn, nhìn mũi kiếm chỉ cách chóp mũi một tấc, kiếm khí sắc bén khiến y không khỏi run sợ, nhưng tấm lưng xinh đẹp vẫn cố gắng dựng thẳng, lạnh giọng mở miệng: "Không bao giờ, trừ phi ngươi giết ta."

"Ha ha ha, đệ cho là… ta sẽ không giết đệ?" Hiện tại, Vân Khoảnh Dương dị thường tức giận, thiếu niên lại tiếp tục khiêu chiến giới hạn của hắn một lần nữa, thật sự khiến cho hắn muốn một kiếm xuyên qua thân thể y, nhưng nhu tình đọng sâu trong tâm trí khiến hắn không thể hạ thủ, đành phải cầm kiếm đối địch với y.

"Ta nói lại lần nữa, tránh ra!"

Thanh âm giận dữ, uy áp đối diện đánh tới khiến thân thể Vân Phi Vũ phát run. Y nắm chặt đoản đao trong tay, cố gắng chống cự khí thế áp bách của người nọ, mím môi không nói.

"Tránh ra, ta không cần Vân gia các ngươi mèo khóc chuột giả bộ từ bi. Ngươi nghĩ rằng ta còn có thể tiếp tục tin tưởng ngươi? Không cần tiếp tục diễn trò!" Tư Vũ Thánh vốn ngã trên mặt đất, không biết đã đứng lên từ khi nào, bàn tay định đẩy thiếu niên đang che chắn trước mặt mình.

"Bây giờ là lúc huynh có thể cậy mạnh tỏ vẻ uy phong hay sao?" Nhịn xuống cảm giác đau đớn không ngừng dâng lên trong lòng, Vân Phi Vũ không quay đầu lại, bả vai run run, trầm giọng rống giận: "Chẳng phải huynh muốn giết sạch Vân gia, muốn tìm Vân gia báo huyết thù hay sao? Nếu hiện tại huynh chết đi, vậy thù của huynh, hận của huynh là ai đi báo? Chẳng lẽ tất cả những chuyện trước kia đều do huynh hứng khởi vui đùa?"

Thiếu niên áp chế cảm xúc nghẹn ngào nơi cuống họng, lạnh lùng lên tiếng: "Thì ra ma giáo giáo chủ cũng chỉ đến thế này mà thôi. Xem ra ngươi biết bản thân không có cách nào đối địch được với Vân gia nên dùng cái chết để giải thoát, đồ – phế – vật!"

"Ngươi không có tư cách nói ta, đồ tiện nhân chỉ biết mở đùi lấy lòng nam nhân." Tư Vũ Thánh đoạt lấy đoản đao trên tay thiếu niên đặt lên cổ y, sau đó liên tục cười lạnh: "Thế nào? Vân đại thiếu gia, hắn tự nguyện trở thành tấm chắn cho ta. Hay là chúng ta làm một cuộc giao dịch, một mạng đổi một mạng, hơn nữa, ta đoán người của ta cũng tới nhanh thôi."

Vân Khoảnh Dương tức giận nghiến răng nghiến lợi. Hắn biết thiếu niên chính là nhược điểm của mình nhưng không thể nhẫn tâm bỏ mặc y. Trầm mặc một lát, hắn khôi phục bình tĩnh, vẻ mặt thản nhiên: "Được, ngươi có thể đi, nhưng lần sau không may mắn như vậy nữa đâu, cũng sẽ không còn kẻ nào vì ngươi chắn kiếm."

"Hừ!' Tư Vũ Thánh đột nhiên vỗ một trưởng sau lưng thiếu niên, xoay người rời đi, chỉ để lại một câu nói cực điểm lạnh lùng: "Hết thảy đều do ngươi tự nguyện, ta sẽ không mảy may cảm kích. Vân gia các ngươi, ta nhất định sẽ không bỏ qua bất luận kẻ nào!"

"Ta biết" Thiếu niên phun ra một ngụm máu tươi, cúi đầu khiến người ta không thể nhìn rõ sắc mặt, nhưng chung quanh thân thể lại bị sự bi thương vây lấy.

118. Quyển 4 - Chương 116: Hạnh Phúc Thoáng Qua

"Đây chính là điều mà đệ mong muốn?" Vân Khoảnh Dương ngồi xổm xuống, nâng cằm thiếu niên, hỏa nộ bắt đầu dâng lên trong đáy mắt.

Vân Phi Vũ gạt tay hắn sang một bên, lau vết máu ở khóe miệng, gian nan bò lên khỏi mặt đất, ngực ẩn ẩn đau nhưng không so được với nỗi đau trong tâm can.

Thái độ hờ hững của thiếu niên khiến Vân Khoảnh Dương càng thêm căm tức, nắm lấy cánh tay y kéo lại gần mình: "Nói đi, đây là kết quả mà đệ mong muốn?"

Vân Phi Vũ vẫn không nói một lời, chỉ xoay người nhìn theo phương hướng Tư Vũ Thánh rời đi, phát hiện bóng dáng người nọ đã không còn, cảm giác lo lắng vơi đi, nhưng đau thương đã chôn vùi y trong nháy mắt.

Cương quyết chuyển đầu thiếu niên đối diện với mình, nhìn gương mặt lãnh đạm của y, Vân Khoảnh Dương không khỏi rống giận: "Hắn lợi dụng khiến đệ phải chịu nhục nhã như vậy, thế nhưng đệ còn nhớ thương hắn? Đệ muốn hắn coi thường mình như vậy?"

Nghe được hai từ 'coi thường', thân thể thiếu niên bỗng nhiên run rẩy, mi mắt cụp xuống, không nghe, không nhìn, không nói, không thèm để ý.

Vân Khoảnh Dương tức giận tới phát điên, hé miệng cắn lên hai phiến môi đỏ bừng, vốn chỉ muốn ác ý trừng phạt, nhưng sau khi thưởng thức được hương vị trong miệng thiếu niên, ngược lại, hắn muốn ngừng cũng không được.

Vân Phi Vũ nhất thời cứng đờ, đảo mắt liền khua loạn tay chân đấm đá lên người hắn. Y vô cùng hận kẻ đang đứng trước mắt, bị hắn hôn thực giống như bị độc xà cắn, trong lòng cảm thấy chán ghét.

Vân Khoảnh Dương không để ý tới việc thiếu niên cố gắng giãy dụa, nâng gáy y, nụ hôn càng thêm cuồng nhiệt. Cho tới khi thiếu niên múa may tung quyền ngày một kịch liệt, hắn dừng lại, vẻ âm lệ tràn ngập trên gương mặt, ghé sát tai thiếu niên, thanh âm trầm thấp, khàn khàn: "Đệ có tin ta sẽ muốn đệ ngay bây giờ hay không?"

Nói xong, hắn đột nhiên nâng mông thiếu niên áp sát hạ thân của mình, cố gắng nhẫn nhịn dục vọng sắp bùng nổ, thở hổn hển, thì thầm bên tai y: "Có thể hắn vẫn chưa đi xa, nếu muốn ta tức giận mà dùng sức mạnh với đệ, vậy thì cứ việc phản kháng!"

Vân Phi Vũ nghe vậy, thân thể cứng lại, đôi tay vô lực hạ xuống, đôi mắt mở lớn nhìn trừng trừng người nọ, cưỡng chế cảm giác buồn nôn, tùy ý hắn nhấm nháp, quấn lấy đôi môi xinh đẹp.

……..

Chạy một mạch vào rừng cây, Tư Vũ Thánh ôm ngực thật chặt, rõ ràng đã hạ quyết tâm không để y ảnh hưởng tới mình, nhưng khi vừa xoay người bước đi, nghe được câu nói như có như không của thiếu niên, tâm của hắn đau đớn giống như bị ai đó bóp nghẹn, đục khoét.

Chỉ một câu đáp lời đơn giản nhưng những cảm xúc bao hàm trong đó lại khiến hắn hít thở không thông. Rốt cuộc cũng không thể tiếp tục chống đỡ, hắn quỳ rạp trên mặt đất, một ngụm máu tươi trào ra từ khóe miệng.

Cố gắng ngăn chặn luồng chân khí hỗn loạn trong cơ thể, hắn nhịn không được, quay đầu liếc mắt một cái. Khi thấy hai bóng người lẳng lặng kề sát bên nhau giữa nền tuyết trắng phủ kín bầu trời, hắn lại phun thêm một ngụm máu tươi.

"Giáo chủ" Theo vài tiếng kinh hô, bốn người Hoàng Trang xuất hiện trước mắt: "Thuộc hạ đến chậm, thỉnh giáo chủ thứ tội."

Tư Vũ Thánh phất tay, gian nan đứng lên. Lí Lam Phong, Bạch Cừu lập tức tiến lên nâng đỡ.

"Giáo chủ, là kẻ nào khiến ngài bị thương, để ta đi bắt hắn trở về cho ngài xử phạt." Mặc Hồng Viêm tức giận mở miệng.

"Không có đầu óc." Bạch Cừu tặng cho hắn một ánh mắt xem thường: "Đến giáo chủ còn bị thương tới mức này, ngươi cho rằng mình đi thì có tác dụng gì? Bất quá, giáo chủ, là kẻ nào đã đả thương người tới mức này?"

Thấy bốn người đều lo lắng nhìn mình, Tư Vũ Thánh trầm mặc một lát, mặt không biến sắc: "Vân gia, Vân Khoảnh Dương."

Mọi người im lặng không nói. Lí Lam Phong, người từ đầu tới giờ vẫn chưa nói một lời lại đột nhiên lên tiếng: "Mặc kệ mọi chuyện như thế nào, thương thế của giáo chủ nghiêm trọng, phải lập tức đưa về trị liệu."

Mấy người vừa nghe lời này đều trở nên khẩn trương, đỡ lấy Tư Vũ Thánh nhanh chóng trở về.

Được một lát, lúc này Hoàng Trang mới phát hiện một chuyện mà hắn vẫn cảm thấy kì quái, thì ra hắn không nhìn thấy thiếu niên luôn ở bên giáo chủ như hình với bóng. Hắn nhớ rõ ràng, sáng nay giáo chủ cùng y ra ngoài, lập tức lên tiếng: "Giáo chủ, sao lại không thấy Tiểu Vũ Nhi? Không phải y…."

"Câm miệng!" Đột nhiên lại ho ra một ngụm máu tươi,Tư Vũ Thánh ôm ngực nhìn về phía hắn, ánh mắt âm trầm lãnh liệt: "Từ nay về sau đừng nhắc tới hắn trước mặt ta." Sau đó lại quét mắt nhìn ba người: "Các người cũng vậy."

"……."

Mọi người không hiểu, nhưng giáo chủ đã ra lệnh thì ai dám không tuân theo. Bốn người lập tức cung kính trả lời: "Dạ, thuộc hạ tuân mệnh."

Tư Vũ Thánh đẩy hai người bên cạnh ra, tiến về phía trước vài bước lại đột nhiên dừng lại, sau đó lạnh lùng mở miệng: "Tên của hắn vốn là Vân Phi Vũ, là gian tế của Vân gia. Ta không muốn nói những lời dư thừa, nhớ kỹ những gì ta đã nói ngày hôm nay, nếu không sau này đừng trách ta vô tình."

"Dạ!"

Bốn người khiếp sợ nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài, cho dù đầy bụng nghi vấn nhưng vẫn không dám hỏi lại, đành phải im lặng theo sát phía sau người nọ.

Đi được nửa đường, Hoàng Trang dừng lại, quay đầu về phía sau liếc mắt một cái. Tuy rằng nghe thiếu niên là người của Vân gia khiến hắn vô cùng kinh ngạc, nhưng hắn luôn cảm thấy y không phải hạng người thích đùa bỡn tâm tư kẻ khác, trong lòng âm thầm suy nghĩ vài chuyện, chần chờ một lúc, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà lên tiếng thỉnh cầu: "Giáo chủ, dù sao sau núi cũng là phạm vi thế lực của chúng ta, không biết Vân gia tới đây là muốn giở trò gì. Ta muốn tới đó điều tra một phen, thỉnh giáo chủ chấp thuận."

Tư Vũ Thánh hừ lạnh một tiếng, không ngăn cản, cũng không đồng ý, chỉ nghiêm mặt tỏ vẻ lạnh lùng, tiếp tục bước về phía trước.

Hoàng Trang thấy vậy liền hiểu ra hắn ngầm đồng ý, cúi đầu thi lễ, lập tức xoay người tới phương hướng cũ.

……..

Thiếu niên không phản kháng cũng không đáp lại khiến Vân Khoảnh Dương cảm thấy vô vị, không lâu sau liền buông ra, xoay người nhìn chung quanh: "Chúng ta rời khỏi nơi này."

Dường như Vân Phi Vũ không nghe được những lời đó, đảo mắt nhìn một vòng liền xoay người bước về một phương hướng khác, coi hắn như người vô hình.

"Đệ đi đâu?" Vân Khoảnh Dương chắn trước mặt y, sắc mặt không mấy dễ chịu.

Thiếu niên không thèm để ý, lách qua người hắn lại tiếp tục bước về phía trước. Hành động coi thường này càng khiến hắn thêm tức giận.

Kéo thiếu niên quay về, nâng cằm bắt y đối diện với mình: "Rốt cuộc đệ không hài lòng với ta ở điểm nào, ta có chỗ nào không bằng hắn?"

Vân Phi Vũ mím môi, lạnh lùng nhìn hắn, hờ hững thốt ra hai chữ: "Buông ra!"

"……" Vân Khoảnh Dương thẹn quá thành giận, bàn tay nắm trên cằm y cũng gia tăng lực đạo, chỉ chốc lát sau, chiếc cằm trắng nõn của thiếu niên đã xanh tím một mảng.

Thấy thiếu niên thống khổ nhíu mày cùng vầng trán đẫm mồ hôi, hắn ngẩn người, lập tức buông ra, nhẹ nhàng vuốt ve cằm thiếu niên, ánh mắt ngập tràn yêu thương, nhưng lời nói ra lại thập phần bá đạo: "Chỉ cần đệ ngoan ngoãn nghe lời, luôn ở bên cạnh ta, ta chắc chắc sẽ đối xử tốt với đệ."

Vân Phi Vũ không có tâm trạng cùng hắn dây dưa, tiếp tục lách qua người hắn mà đi về phía trước. Vân Khoảnh Dương vốn quyết tâm nhẫn nhịn, nhưng hiện tại, lửa giận trong lòng lại bắt đầu sôi trào, nhìn theo bóng dáng y, đi theo.

Thấy thiếu niên cách vách núi ngày càng gần, Vân Khoảnh Dương nhíu mày, nháy mắt đã chuyển tới trước mặt y, trầm giọng hỏi: "Đệ tới bên đó làm gì?"

Nghe thấy thanh âm khẩn trương của Vân Khoảnh Dương, y ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn biểu tình trên gương mặt ấy, y không khỏi cười lạnh một tiếng, thần sắc lộ vẻ châm chọc: "An tâm, ta sẽ không tìm tới cái chết đâu. Ngươi và Vân gia vẫn chưa bị diệt trừ, cho dù ta chết cũng không nhắm mắt được!"

Nghe câu nói đó, Vân Khoảnh Dương chỉ nhíu mày, nói một câu: "Đừng quên, đệ cũng là người của Vân gia."

"…Thân thể mà thôi!" Không quan tâm hắn có hiểu hay không, Vân Phi Vũ nói xong câu đó liền đi tới vách núi bên cạnh, đứng ở nơi sáng nay đã từng cùng người nọ, lẳng lặng nhìn ngọn núi đối diện, tâm trạng hỗn loạn.

Chỉ vài canh giờ ngắn ngủi, cảnh vật vẫn vậy nhưng người cũ lại chẳng thấy đâu, hạnh phúc… thì ra chỉ tồn tại trong phút chốc!

Vân Khoảnh Dương không quấy nhiễu y, nhìn bóng dáng cô tịch đứng ở nơi đó, trong lòng hắn lại nổi lên một tia chua sót, nhưng cảm giác thắng lợi nhanh chóng lấn át một chút bi thương ấy.

Không chỉ đoạt lại bảo bối của mình, còn có thể đánh người nọ trọng thương, mặc dù chưa thể giết chết nhưng lần này đã hiểu được võ công của người nọ, lần sau sẽ không cho hắn cơ hội đào thoát.

Nghĩ tới đó, Vân Khoảnh Dương vô thức cong lên khóe môi, nụ cười vẽ lên trên gương mặt tuấn mỹ ấy lại tăng thêm vài phần tà mị.

==========

Quả thực, khi edit tới chương này, Vũ rất đau đầu. Đã sửa đi sửa lại nhiều lần vẫn không thấy vừa ý, không thể diễn tả hết cảm giác đau đớn bất lực của Tiểu Vũ và Tư Vũ Thánh khiến ta rất khó chịu.

Haizzzz. Quả nhiên ta vẫn chưa đủ tài năng mà. *lắc đầu ngán ngẩm*

119. Quyển 4 - Chương 117: Nhất Tiễn Xuyên Tâm

Tạm thời áp chế bi thương trong lòng, Vân Phi Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua vực sâu không đáy, chứng sợ độ cao lại tái phát, thân thể lay động, y đột nhiên nảy ra một ý nghĩ 'có lẽ ngã xuống đó cũng không phải là ý tưởng tồi', có thể đem tất thảy mọi thứ coi như một chấm tròn trên bức họa, mọi chuyện đều chấm dứt.

Kỳ thực y luôn âm thầm hiểu được, Vân gia tài đại khí thô (lắm tiền nhiều của, sức mạnh to lớn), có không biết bao nhiêu kẻ tình nguyện bán mạng cho họ, căn bản không dễ dàng lật đổ, mà vừa rồi, tất cả những điều y nói ra có một phần là do mong muốn, một phần là do tức giận mà thốt lên như vậy.

Y âm thầm cười khổ, buông bỏ suy nghĩ, lại liếc mắt nhìn xuống dưới, thầm nghĩ: "Nhảy xuống là có thể chấm dứt vận mệnh phiền toái, thoát khỏi cảnh dây dưa không ngớt với người nọ, hơn nữa, còn có thể thoát khỏi sự trói buộc của Vân gia, không bao giờ… vì bản thân mình mang họ Vân mà buồn phiền. Quả là một ý tưởng mê người!"

Nhưng, y thở dài một hơi, lui từng bước ra sau. Chung quy y vẫn không bỏ xuống được, không thể buông tay người nọ, cho dù chết cũng muốn chết trong tay người nọ. Có lẽ bản thân mình thực sự rất yếu đuối, rất vô dụng. Nếu có thể đổi một mạng này để đưa người nọ thoát khỏi cừu hận, y cam tâm tình nguyện. Đó không chỉ là lời phó thác của Lí lão bá, đó cũng là nguyện vọng của bản thân.

"Tiểu Vũ?"

Thanh âm kinh hỉ lại mang theo nghi hoặc từ phía sau truyền đến, Vân Phi Vũ xoay người, cho tới khi thấy rõ ràng người vừa tới, y phi thường kinh ngạc, không khỏi hồ đồ, trong lòng bắt đầu dâng lên cảm giác phức tạp, nhất thời không biết đối mặt với hắn ra sao, đáp lời hắn thế nào.

"Hừ!" Vân Khoảnh Dương bất mãn lên tiếng, nháy mắt đã chắn phía trước y, ngăn trở tầm nhìn của người nọ.

"Tích minh chủ, đã lâu không gặp, không ngờ lại có thể đụng mặt ngài ở nơi này, thực là vinh hạnh, vinh hạnh!"

Xưng hô xa cách mà đạm mạc, Tích Vô Nhai không chút nào để ý, hắn biết cuộc hôn nhân kia chỉ là giao dịch, quan hệ giữa hai bên vốn là đối địch, Vân gia đương nhiên sẽ không coi hắn là cô gia* thực sự, bất quá… hắn nâng mi, cực kỳ oán giận mà nhìn vị Vân đại thiếu gia đang đứng trước mặt mình, ngoài cười nhưng trong không cười, chắp tay: "Vân đại thiếu gia, cũng do phải ta dồn sức phá trận nên hiện tại mới đến, tuy rằng có chút chậm trễ, nhưng cuối cùng cũng tìm được người mà ta mong muốn, cũng phải cảm tạ đại thiếu gia dẫn đường cho Tích mỗ."

(Cô gia: Cách gọi con rể của mọi người bên nhà cô dâu thời xưa)

Ánh mắt Vân Khoảnh Dương thoáng qua một tia âm lệ, đảo mắt lại cười nói: "Tích minh chủ thực biết nói đùa. Từ sau khi ngài thú ngũ muội, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tại sao ngài lại nói ta dẫn đường? Ha hả Quả thực không biết minh chủ muốn tìm người nào, nếu có thể thì Vân mỗ nhất định sẽ tận sức giúp đỡ."

"Nói thật đường hoàng!" Tích Vô Nhai liên tục cười lạnh, nếu không phải Vân Khoảnh Dương cố ý dẫn hắn vào trận pháp của ma giáo hộ pháp, hắn cũng không kéo dài thời gian tới tận hiện tại. Cho dù trong lòng oán hận, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ tươi cười sáng lạn: "Không dám phiền đại thiếu gia lo lắng, ta đã tìm được người."

Nói xong, định vòng qua người Vân Khoảnh Dương lại bị hắn thoáng nhích người cản lại.

"Minh chủ… chẳng lẽ người ngài muốn tìm là thất đệ của ta? Nhưng đây là lần đầu các người gặp mặt mà. Nga…" Hắn đột nhiên trưng bộ mặt 'bừng tỉnh đại ngộ', "Chẳng lẽ ngũ muội của ta trốn nhà đi nên các người tới tìm nàng? Khó trách ngài nhận lầm người, diện mạo của ngũ muội cùng thất đệ đích thực vô cùng giống nhau, bất quá, bọn họ là hai người khác biệt. Ngũ muội là nữ tử, mà thất đệ của ta lại là nam nhân hàng thật giá thật, mong giáo chủ không nên nhận lầm."

Tích Vô Nhai không thể nhịn được nữa, thanh âm trầm xuống, lạnh lùng: "Vân đại thiếu gia coi ta là đồ ngốc? Ta cùng Tiểu Vũ chung sống dưới cùng một mái hiên, y là nam hay nữ ta đương nhiên hiểu rõ, không

cần ngươi trắng đen lẫn lộn."

Sau đó, hắn dùng vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Vân Khoảnh Dương: "Sao ngươi lại ngăn trở ta, chẳng lẽ lại là…."

Phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng xé gió sắc bén, chỉ nghe thấy một câu "Cẩn thận!", hắn nhanh chóng xoay người, nhìn những mũi tên nhọn hoắt tựa đàn châu chấu bay tới, trong lòng nghi hoặc nhưng tốc độ trên tay vẫn không chậm lại, vận khí lên lòng bàn tay đẩy tới phía trước, lập tức chụp được hơn phân nửa đám phi tiễn.

Vân Khoảnh Dương cũng bị công kích, hắn vận khí tung một chưởng, toàn bộ phi tiễn gần kề đều rơi xuống, hai tay khẽ cử động, hắn liếc mắt nhìn Tích Vô Nhai, lạnh giọng châm chọc: "Tích minh chủ quả nhiên là uy danh vang vọng tứ phương, đi đến đâu thì ngay cả phiền toái cũng theo tới đó."

Phi tiễn cuồn cuộn không ngừng phóng tới, Tích Vô Nhai không nói gì, chỉ lạnh lùng 'hừ' một tiếng, trong lòng lại vô cùng nghi hoặc: "Chẳng lẽ thật sự do ta đưa tới? Rốt cuộc là người phương nào? Hoặc rằng đây chính là màn kịch do Vân Khoảnh Dương tự biên tự diễn, không cho ta tiếp cận Tiểu Vũ?" Phóng tầm mắt liếc qua nam nhân bên cạnh, hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

"Rốt cuộc kẻ kia là ai?" Hắn nhíu mày, vừa tung song chưởng vừa âm thầm trầm tư.

"A" Tiếng thét kinh hãi vang lên khiến hai người chấn động, lập tức xoay người nhìn lại, mà lúc này, mưa phi tiễn phía sau bọn họ nháy mắt đã đình chỉ.

Vân Phi Vũ nhìn thiết tiễn trên ngực trái, cảm giác sợ hãi xuất hiện, sau khi phi tiễn mang theo lực đạo cực lớn xuyên qua thân thể, y không tự chủ được mà lui về phía sau vài bước, chỉ thấy dưới chân trống rỗng, cả người nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

"Không, Tiểu Vũ" tiếng gọi tê tâm liệt phế cất lên, nhìn khuôn mặt ôn nhuận tràn đầy thống khổ bên vách núi, y nở nụ cười áy náy, cảm thấy bản thân thật có lỗi với hắn, nhưng hiện tại, y đã không thể nói với hắn một câu 'thực xin lỗi!'.

Thân thể không ngừng rơi xuống nhưng suy nghĩ trong lòng liên tục dâng lên, khóe miệng thiếu niên nổi lên một mạt tiếu ý, nội tâm lại vô cùng bi thương, tràn ngập chua sót.

"Thì ra là thế, trời cao đã sớm an bài hết thảy, sinh mệnh đoạt được quả nhiên không thể giữ lâu dài. Quên đi, như vậy cũng tốt, chính là… nếu người kia biết ta đã chết, liệu hắn có mảy may thương tâm? Hẳn là… không có khả năng!"

Không thể hoàn thành lời phó thác của Lí lão, ước nguyện trong lòng cũng không có biện pháp thực hiện. Bản thân không giúp được gì cho hắn, ngược lại còn tiếp tục đẩy hắn xuống vực sâu.

Vân Phi Vũ nhắm mắt lại, cuồng phong gào thét bên tai, hai hàng lệ theo khóe mắt chảy xuống, nghĩ có thể thản nhiên đối mặt hết thảy, nhưng giờ phút này, nỗi nhớ nhung cùng tình yêu say đắm dành cho người nọ tựa như hồng thủy bùng nổ dữ dội.

Trước ngực truyền tới nỗi đau khôn tả, y thực không phân biệt được là do trúng tên hay do chính mình đau lòng, chỉ cảm thấy chất lỏng ấm áp không ngừng chảy ra, thân thể càng ngày càng lạnh, ý thức cũng dần mơ hồ, nhưng tưởng niệm dành cho người nọ lại cháy càng thêm mãnh liệt.

Than nhẹ một tiếng, bản thân quả thật vẫn còn luyến tiếc, chung quy vẫn không thể buông tay từ bỏ người duy nhất trong lòng mình: "Thánh… Thánh của ta…."

"Tiểu Vũ" Tích Vô Nhai quỳ gối bên vách đá, tay phải nắm chặt góc áo đã bắt được trên người thiếu niên, vẻ mặt thống khổ, trong lòng tràn đầy hối hận: "Nếu… Nếu ta có thể phát hiện sớm hơn một bước, sẽ không…."

Vân Khoảnh Dương vẫn đứng ngẩn người tại chỗ, hắn không thể tin người vừa cùng mình cáu kỉnh tranh luận, đảo mắt đã biến mất trước mặt, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?….

"Là ngươi, là ngươi đem tất cả những chuyện này tới. Nếu ngươi không xuất hiện thì Tiểu Vũ sẽ không lạc nhai (rơi xuống đáy cốc). Ta giết ngươi báo thù cho Tiểu Vũ!"

Vân Khoảng Dương giống như đang nổi điên, huy một chưởng bổ về phía Tích Vô Nhai, nháy mắt lại bị hai người xuất hiện đưa hắn rời đi.

Mất mục tiêu, Vân Khoảnh Dương đỏ mắt quan sát chung quanh, phát giác người nọ cách đó không xa, ngay lập tức truy đuổi.

Áp chế cảm giác bi thương trong lòng, Tích Vô Nhai khống chế bản thân, hóa giải chiêu thức của người nọ, sau đó ngưng thanh quát lớn: "Ngươi muốn đánh thì ta lúc nào cũng có thể phụng bồi, nhưng hiện tại ta muốn đi tìm Tiểu Vũ, không rảnh cùng ngươi phát điên."

Vân Khoảnh Dương nhất thời giật mình, đầu óc cũng dần thanh tỉnh: "Đúng vậy, có lẽ Tiểu Vũ vẫn chưa hoàn toàn rơi xuống, có lẽ vẫn không chết, có lẽ…."

Hắn lập tức xoay người: "Vô Hỉ, Vô Nộ, Vô Nhạc, các ngươi lập tức tới các cửa hàng phụ cận của Vân gia, lệnh cho bọn họ trong vòng ba canh giờ phải mang thiết liên (dây xích)tới cho ta, càng dài càng tốt, tốt nhất là hơn năm mươi trượng, nhanh lên!"

"Dạ."

Tích Vô Nhai ngạc nhiên nhìn hắn, thiết liên dài năm mươi trượng? Ba canh giờ? Tên này không phải đã phát cuồng rồi chứ, nhưng hiện tại tìm được Tiểu Vũ mới là chuyện quan trọng nhất, hắn nhanh chóng chạy về phía vách núi.

Nhìn bốn phía chung quanh vách núi, hắn phát hiện căn bản không thể nào bước xuống, trừ việc bám vào vách đá để xuống dưới, nếu không sẽ phải tìm một con đường khác để tiến vào. Hắn nhíu mày suy nghĩ một lúc, ra lệnh cho hai người phía sau: "Dạ Lan, Dạ Liên, các ngươi nhanh chóng đi tìm cửa hiệu rèn ở phụ cận hỏi xem, nếu rèn một dải thiết lên ba mươi trượng thì cần bao nhiêu lâu. Nếu thời gian quá dài, các ngươi lập tức đi tìm một sợi dây thừng, phải thật chắc chắn, hai mươi trượng cũng được."

"Dạ." Hai người lập tức xoay người rời đi.

"Từ từ, còn nữa." Tích Vô Nhai nghĩ nghĩ: "Dạ Liên, thuận tiện tới chân Phượng Hoàng sơn báo cho Bùi thống lĩnh, bảo hắn lập tức mang theo tất cả thị vệ tiến vào Tuyệt Mệnh Cốc để tìm người."

"Dạ."

Nhìn hai người rời đi, hắn nhìn chung quanh, thấp giọng gọi: "Dạ Phong"

"Có thuộc hạ." Lại một người xuất hiện, quỳ trước mặt hắn.

"Ngươi lập tức quay về Diên kinh tìm Mạc tiên sinh, nói y giúp ta tra xét việc xuất nhập của mọi người trong thần xạ doanh, mỗi một người đều phải xác minh rõ ràng, nhớ kỹ, tất cả đều phải âm thầm hành động, ngay cả việc ngươi quay về cũng không được để bất luận người nào phát hiện, rõ chưa?"

"Vâng, thuộc hạ hiểu được!"

"Được rồi, lập tức lên đường. Trở về nói với Mạc tiên sinh, mọi việc bên trong tạm thời giao lại cho y toàn quyền xử lí, chỉ sợ ta chưa thể trở về ngay, hết thảy làm phiền y."

"Dạ."

Xoay người, hắn nhắm mắt, đột nhiên xiết chặt hai tay, gân xanh trên trán nổi lên dữ tợn, một lát sau lại khôi phục gương mặt ôn nhã, thở dài, nhẹ giọng: "Dạ Nhi, hy vọng không phải là ngươi!"

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, Tích Vô Nhai không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Hiện tại, cả hai người đều không có tâm trạng tranh đấu, cùng nhau đứng thẳng bên vách núi, cúi đầu nhìn vực thẳm sâu không thấy đáy, gương mặt đều lộ vẻ đau đớn, ảm đạm.

120. Quyển 4 - Chương 118: Duyên Diệt Tâm Toái

Chạy một mạch trở về tổng đàn, vào Lạc Vũ Hiên, Hoàng Trang trấn định *** thần, che dấu đau thương trên gương mặt, chậm rãi tiến về phía chủ tẩm.

Thấy Bạch Cừu cùng Mặc Hồng Viêm đứng ở cửa, hắn nhanh chóng bước tới, nhẹ giọng hỏi: "Giáo chủ thế nào rồi?"

"Lam Phong đang ở bên trong châm cứu cho giáo chủ, tình hình huống cụ thể thì phải đợi hắn ra ngoài mới biết được." Bạch Cừu tiếp lời: "Đúng rồi, ngươi đã tra ra chuyện gì hay chưa?"

Hoàng Trang cúi đầu suy nghĩ, thản nhiên nói: "Trừ Vân đại thiếu gia ra, ở đó còn có võ lâm minh chủ. Bọn họ giao chiến một hồi, sau đó đột nhiên dừng tay, khoảng cách quá xa nên không nghe được bọn hắn nói gì."

Ba người không nói lời nào, hiện tại, vấn đề bọn họ quan tâm nhất là thương thế của người đang nằm trong phòng.

Tới buổi trưa, ba người đều đói bụng nhưng vẫn không dám rời đi, theo tiếng 'chi nha' của cánh cửa, Lí Lam Phong từ trong phòng bước ra, thuận tay đóng cửa cẩn thận, lau vầng trán đẫm mồ hôi, sau đó nhìn về phía ba người: "Đã khống chế được, chỉ cần ổn định *** thần, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ không có vấn đề."

"Nga, vậy là tốt rồi." Mọi người đồng thanh thở phào. Mặc Hồng Viêm là người cao hứng nhất, vỗ mạnh lên người Bạch Cừu: "Đi, tới phòng bếp tìm chút đồ ăn, đói chết lão tử."

Bạch Cừu vô cùng tức tối, khẽ dâng nội lực dồn về bả vai đánh văng tay hắn ra: "Ngươi đúng là đồ con heo, mỗi ngày chỉ nhớ tới ăn thôi hả?"

Mặc Hồng Viêm vừa nghe vậy liền buồn bực, đang định phản bác lại bị Lí Lam Phong trầm giọng quát lớn khiến cho dừng lại: "Câm miệng, giáo chủ đang vận công chữa thương ở bên trong, cần yên tĩnh, các ngươi còn đứng đây cãi nhau?"

Hiện tại, lời đại phu nói chính là thánh chỉ, hai người lập tức ngậm miệng không dám lên tiếng nữa. Hoàng Trang nhìn vào trong phòng, lắc đầu than nhẹ một tiếng.

"Hoàng Trang đang ở bên ngoài phải không?"

Thanh âm người nọ đột nhiên truyền ra từ trong phòng, tâm trạng Hoàng Trang lập tức rối loạn, cũng không dám chần chờ, nhanh chóng bước về phía đại môn, chắp tay hành lễ: "Có thuộc hạ."

"Tiến vào!" Tuy thanh âm có chút vô lực nhưng khí thế bức người vẫn không suy chuyển.

Hoàng Trang lộ vẻ mặt khó xử, hiện tại hắn thực sự không muốn bước vào, bởi vì hắn hiểu được, người nọ chắc chắn sẽ hỏi tới việc của thiếu niên. Tuy luôn miệng nói không cho phép nhắc lại chuyện này, nhưng theo người nọ nhiều năm như vậy, đương nhiên hắn cũng hiểu được ít nhiều tính tình của người nọ.

"Tại sao còn chưa tiến vào?"

Giọng nói người nọ tràn đầy tức giận, Hoàng Trang đành phải tiến lên phía trước, đẩy cửa bước vào. Mới vừa bước một bước, Lí Lam Phong đột nhiên kề sát tai hắn nói nhỏ: "Không được phép nói về người kia, hiện tại tâm trạng của giáo chủ vẫn chưa ổn định, nếu có gì xảy ra thì ta tìm ngươi hỏi tội!"

Hắn gật đầu, đi về phía phòng luyện công ở bên trái.

Bước qua tấm bình phong, thấy người nọ ngồi xếp bằng trên hàn ngọc tháp*, sắc mặt tái nhợt chứng tỏ khí huyết không thông, nhưng ánh mắt nhìn về phía mình lại vô cùng sắc bén.

(Hàn ngọc tháp: đại khái là giường ngọc tỏa ra khí lạnh)

"Thuộc hạ tham kiến…."

"Được rồi được rồi, ta gọi ngươi vào đây không phải muốn xem ngươi hành lễ. Ngươi nên hiểu được ta gọi ngươi vào đây là vì chuyện gì. Nói đi, điều tra được những gì?"

Tư Vũ Thánh tùy ý đặt tay trên đầu gối, nhưng ngón tay run nhè nhẹ lại tố cáo nội tâm hắn đang kích động.

Hoàng Trang cúi đầu suy tư một lát, sau đó chắp tay nói: "Thuộc hạ lập tức báo cáo."

Hít sâu một hơi, cố gắng nhớ những gì mình nhìn thấy, hắn chậm rãi lên tiếng: "Thuộc hạ vừa tới đó liền thấy Vân Khoảnh Dương cùng Tích minh chủ đang cùng nhau so chiêu. Sau đó hai người đột nhiên dừng lại, hình như luôn nói về vấn đề nào đó, bởi vì khoảng cách quá xa nên thuộc hạ không nghe được điều gì. Sau đó thấy bọn họ lần lượt rời đi, lúc này thuộc hạ mới lặng lẽ quay trở về."

"Chỉ như vậy?" Tư Vũ Thánh nhìn hắn chằm chằm, sau khi biết được thân phận thực sự của Vân Phi Vũ, hắn cũng hiểu được mục đích Tích Vô Nhai tới đây.

Hoàng Trang gật đầu "Đúng!"

Trên mặt không để lộ sơ hở, nhưng ánh mắt của hắn khiến nam nhân hiểu được, thuộc hạ không biết nói dối của mình... nhất định hắn đang giấu diếm mình chuyện gì đó, hơn nữa đó còn là việc liên quan tới y.

Ngồi thẳng, ho nhẹ hai tiếng, Tư Vũ Thánh mặt không biến sắc, lên tiếng: "Ngươi cho ta là tiểu hài tử lên ba? Hay là ngươi đang thử nghiệm tính kiên nhẫn của ta?"

Tâm Hoàng Trang không khỏi run lên, lập tức quỳ xuống: "Thuộc hạ không dám giấu diếm, từng câu từng chữ đều là tình hình thực tế."

"Nga?" Sắc mặt nam nhân âm trầm, đôi môi mỏng manh khẽ động: "Thật chẳng ngờ Hoàng hộ pháp luôn trung thành thật thà, vậy mà hiện tại có thể nói dối mà mặt không biến sắc, thực khiến ta thất vọng!"

"Thuộc hạ không dám lừa gạt giáo chủ, thỉnh giáo chủ tin tưởng." Hoàng Trang cúi người quỳ rạp trên mặt đất, vẻ mặt đau đớn.

"Vậy thì nói thật cho ta!" Nam nhân đề cao thanh âm, tâm trạng kích động khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Nghe được động tĩnh, Hoàng Trang vội vã ngẩng đầu, thấy tình hình trước mắt, hắn cuống quít đứng lên, cẩn thận nâng đỡ thân thể nam nhân: "Giáo chủ, người sao rồi, ta đi gọi Lí Lam Phong tới."

"Không được đi." Tư Vũ Thánh quát lạnh một tiếng, lau vết máu lưu trên khóe miệng, đẩy tay hắn ra, ngồi thẳng dậy, ánh mắt lạnh như băng: "Nói thật cho ta, nếu không..." Hắn đột nhiên đứng lên, ôm ngực bước về phía cửa.

"Giáo chủ, người định đi đâu?" Trong nháy mắt, Hoàng Trang đã chắn trước mặt hắn, vẻ mặt lo lắng: "Hiện tại người đang bị trọng thương, không thể..."

"Tránh ra!" Tư Vũ Thánh quát chói tai.

Hoàng Trang hiểu được, nếu không đem tình hình thực tế nói cho người trước mắt, chỉ sợ hắn sẽ không thể tĩnh tâm dưỡng thương, nhất định lại tự mình đi thăm dò, nếu tiếp tục giằng co như vậy, còn không bằng... "Thực xin lỗi, Tiểu Vũ, ta biết đệ không giống Vân gia, nhưng vì hắn, chắc chắn đệ cũng sẽ làm như vậy!"

Hoàng Trang quyết tâm, đột nhiên quỳ xuống trước mặt nam nhân, trầm giọng nói: "Giáo chủ, mong người nhớ rõ, mỗi người trong Vân gia đều là kẻ thù của chúng ta, ngàn vạn lần mong người không quên huyết hải thâm thù của Nhật Diệu Thánh giáo chúng ta cùng Vân gia."

Tư Vũ Thánh nghi hoặc, gắt gao trừng Hoàng Trang một lúc, thấy vẻ mặt kiên định của hắn, gật đầu: "Điều này không cần ngươi nhắc nhở, oán thù của chúng ta cùng Vân gia đã kéo dài cả trăm năm, còn có." Hắn đột nhiên nghiến răng nghiến lợi: "Thù của Tần di, ta nhất định sẽ báo, cho nên ta sẽ không bỏ qua bất luận kẻ nào của Vân gia."

Hoàng Trang thầm thở phào, sau đó lên tiếng: "Một khi đã như vậy thì thuộc hạ an tâm."

Nam nhân vừa nghe lời này, trong đầu bỗng nhiên hiện lên điều gì đó, trái tim bất giác run rẩy, lớn tiếng hỏi: "Nói, rốt cuộc ngươi thấy những gì?"

Hoàng Trang cúi đầu thỉnh cầu: "Thỉnh giáo chủ ngồi trở lại hàn ngọc tháp, sau đó tĩnh tâm nghe thuộc hạ bẩm báo."

Tư Vũ Thánh quét mắt liếc hắn một lượt, ngồi trở lại giường, lạnh nhạt mở miệng "Nói đi, kiên nhẫn của ta có hạn."

"Dạ"

Hoàng Trang suy nghĩ, sau đó chậm rãi lên tiếng: "Khi thuộc hạ vừa tới nơi thấy hai kẻ họ Vân kia giống như đang xảy ra mâu thuẫn, sau đó Tiểu… Vân Phi Vũ bỏ chạy tới vách núi, đứng ở đó thật lâu. Tiếp đến, Tích minh chủ đột nhiên xuất hiện, hắn cùng Vân Khoảnh Dương phát sinh xung đột, nhưng không hiểu sao bỗng nhiên sau lưng bọn họ có kẻ bắn lén. Trong lúc hai người chắn phi tiễn lại chẳng ngờ…" Hắn dừng lại, cẩn thận quan sát sắc mặt nam nhân, thấy thần sắc nam nhân vẫn bình tĩnh, hắn nuốt một ngụm nước miếng, nói tiếp: "Trong khí bọn họ chắn phi tiễn, Vân Phi Vũ… bị một mũi tên bắn trúng, lạc nhai, mà hai người kia hiện tại vẫn còn ở sau núi, hình như muốn đi…"

"Được rồi!" Tư Vũ Thánh phất tay, bộ dạng mệt mỏi: "Không cần nói nữa, ta mệt mỏi, ngươi lui ra ngoài đi."

Hoàng Trang lẳng lặng quan sát hắn một lát, khẽ cúi người: "Tuân mệnh, thỉnh giáo chủ an tâm tu dưỡng."

Nhưng là, khi hắn vừa xoay người đi đến trước bình phong, chỉ nghe phía sau 'phanh' một tiếng, thanh âm như có vật gì rơi xuống, hắn lập tức quay đầu lại thấy người nọ ngã quỵ trên mặt đất, tựa hồ không có phản ứng.

"Giáo chủ!" Hoàng Trang kinh hô một tiếng, nháy mắt đã chạy tới cạnh người nọ, nhẹ nhàng đỡ lấy, thấy người nọ nhắm chặt hai mắt, hai hàng huyết lệ men theo gò má chảy xuống, miệng mũi đều không ngừng đổ máu, đem bạch y nhuộm thành đỏ tươi.

Trong lúc hôn mê, hắn vẫn lẩm bẩm những lời vô nghĩa: "Sao ngươi có thể… đối xử với ta… như vậy. Ngay cả… ngay cả cơ hội để ta… hận ngươi… cũng không có… Ngươi… sao ngươi có thể tàn nhẫn, vì sao… lại đối xử với ta như vậy… vì sao…"

Ba người vẫn canh giữ ngoài cửa, vừa nghe được tiếng hô của Hoàng Trang đã lập tức xông vào phòng. Khi thấy được tình cảnh trước mắt, Lí Lam Phong hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, lập tức ôm người đặt lên giường, nhanh chóng điểm mấy đại huyệt, sau đó bắt đầu bắt mạch.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc mặt hắn mỗi lúc một trầm trọng, đột nhiên mở miệng: "Ai đó đi mời cha ta tới đây, thuận tiện nói với y là nhớ mang theo hồi thiên đan."

"Ta đi." Hoàng Trang không chịu nổi áp lực trong phòng, càng không thể chịu nổi ánh mắt sắc như đao của ba người kia, lập tức xoay người rời đi.

"Hừ, thật không hiểu tại sao trước kia hắn lại được tuyển chọn làm một trong tứ đại hộ pháp, gặp chuyện lại như rùa đen rút đầu. Loại người như hắn căn bản không xứng đáng ở bên giáo chủ." Bạch Cừu khinh thường bĩu môi, ánh mắt lạnh lùng.

Một lát sau, Lí Lam Phong thu hồi bàn tay đặt trên ngực người nọ, tâm mạch đã được bảo vệ, chỉ cần chờ đan dược được đưa tới. Hắn nhẹ nhàng lau đi vệt máu loang lổ trên khuôn mặt người nọ, lạnh lùng nói: "Hắn được chọn đương nhiên là nhờ năng lực của hắn, hay là ngươi nghi ngờ ánh mắt nhìn người của giáo chủ? Hoặc là trước mặt giáo chủ ngươi cũng có thể nói dối rất tự nhiên?"

"Ngươi…." Bạch Cừu nghẹn họng không thể phản bác được một lời. Bọn họ đều theo nam nhân nhiều năm, đối với tính tình của nam nhân đều có chút hiểu biết. Đương nhiên hắn cũng hiểu được nỗi khổ của Hoàng Trang, chỉ là thấy người mà mình tôn sùng trở nên như vậy nên nhịn không được mới thốt ra lời châm chọc. Hiện tại bị Lí Lam Phong hỏi ngược lại, hắn biết bản thân đuối lí, lập tức ngậm miệng không nói một từ.

Không bao lâu sau, Lí Sầm cùng Hoàng Trang hấp tấp chạy tới.

Vừa thấy sắc mặt trắng bệch của người nằm trên giường, lão giả trừng mắt: "Các ngươi bảo vệ chủ nhân như thế nào mà khiến hắn bị thương thành thế này?"

Lí Lam Phong vội vàng ngắt lời: "Cha, người đừng nóng nữa, có mang đan dược tới không?"

"Tặng người khác rồi." Lão giả lạnh lùng bỏ lại một câu, lập tức bước về phía trước kiểm tra mạch đập của người nọ. Tuy rằng tất cả mọi người đều muốn hỏi y tặng cho ai, nhưng không người nào dám mở miệng quấy rầy.

Lí Sầm thu tay, cau mày, trầm tư một lát, sau đó lập tức ra lệnh: "Bốn người các ngươi tới đây giúp ta."

Chỉ thấy y nâng Tư Vũ Thánh dậy, cởi bỏ y phục của hắn, nhìn bốn người: "Lam Phong lo huyệt bách hội, Hoàng Trang huyệt thiên trung, Bạch Cừu, Hồng Viêm thái uyên huyệt, không cần hỏi nhiều, chỉ cần làm theo lời của ta. Chờ tới khi ta bắt đầu châm, các người chậm rãi cùng nhau chuyển nội lực, nhớ kỹ, nhất định phải khống chế chân khí thật chậm, không được xảy ra một chút sơ suất."

Sắc mặt lão giả dị thường nghiêm túc, quét mắt một vòng: "Tất cả đã nghe rõ chưa? Tính mệnh của giáo chủ đều nằm trong tay các ngươi."

Bốn người nhìn nhau, đồng loạt gật đầu.

"Được, bắt đầu!"

Đêm dài đằng đẵng.

121. Quyển 5 - Chương 119: Quái Dị Tổ Tôn

(Hai ông cháu kỳ quặc)

Quyển 5: Nhiễm Sắc

"Đau quá, cả người đau như kim châm vậy, nhưng như vậy có nghĩa là… ta vẫn chưa chết?!"

Vân Phi Vũ muốn mở mắt lại phát giác mí mắt khô khốc, giật giật con ngươi, hơn nửa ngày mới mở được mắt ra, híp lại, cho tới khi hoàn toàn thích nghi với ánh sáng chói chang, lúc này y mới bắt đầu quan sát chung quanh.

Cần cổ cứng ngắc vốn không thể chuyển động, thân thể vô lực, y đành phải miễn cưỡng quét mắt nhìn mọi thứ. Một căn phòng tranh khoảng năm, sáu mét vuông vô cùng đơn sơ, trừ bỏ chiếc giường dưới thân cùng chiếc bàn bên cạnh, tựa hồ không còn vật gì khác.

"Được người ta cứu sao?" Thiếu niên cười khổ: "Như hiện tại… ta nên cảm thán mình phúc lớn mạng lớn, hay nói vận đen của ta vẫn chưa chấm dứt, vẫn còn phải tiếp tục đối mặt?" Âm thầm than nhẹ một tiếng, nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, y híp mắt nhìn về phía cửa.

Tiếng bước chân ngày một gần, lọt vào mắt là bộ dạng của một tiểu hài tử khoảng chừng ba hay bốn tuổi, mái tóc ngắn đến mang tai, hai má phấn nộn, đôi mắt đen láy, khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, theo bề ngoài thì có vẻ là một nam hài, là một tiểu hài tử rất đáng yêu, chính là… Vẻ mặt lạnh lùng không phù hợp với lứa tuổi, ánh mắt nhìn y cũng lãnh đạm.

Tò mò về tiểu hài tử kỳ quái này, Vân Phi Vũ cau mày: "Người cứu ta chắc hẳn là thân nhân của tiểu hài tử này rồi."

"Là ngươi đã cứu ta sao?" Nhìn tiểu hài tử đã tới bên giường, y hỏi thăm dò lại bị chính thanh âm khàn khàn của mình khiến cho hoảng sợ.

"Thật khó nghe!"

Thanh âm non nớt của tiểu hài tử vang lên, hắn không hề lưu tình liền chê bai. Thiếu niên run sợ một chút, sau đó cố gắng mấp máy môi: "Đúng là rất khó nghe, nhưng có thể nói cho ta biết có phải thân nhân của ngươi đã cứu ta hay không? Ta muốn gặp họ nói lời cảm tạ."

“Không cần.”

Câu trả lời đơn giản mà rõ ràng, hình như nam hài cũng không thích nói chuyện, nhìn y không chớp mắt, đột nhiên mở miệng: “Ngươi tên là gì, bao nhiêu tuổi, vì sao lại bị thương?”

“……” Vân Phi Vũ giật mình, sau đó cười khổ một tiếng: “Ta tên là… ta nên gọi là gì đây?”

Y buông mí mắt, trong lòng nổi lên tầng tầng chua sót. Thân thể Vân Phi Vũ, linh hồn Kiều Phi Vũ, muốn nói bản thân không phải Vân gia lại chẳng có ai tin tưởng, người ta chỉ nhìn bề ngoài, mà y đang khoác trên mình thân xác của Vân Phi Vũ, xem ra vẫn phải gọi là Vân gia….

“Ngươi muốn gọi như thế nào cũng được, ta chỉ muốn biết nên xưng hô với ngươi ra sao mà thôi, không ép buộc ngươi phải nói hết tất cả.” Dường như hiểu được tâm tư của y, nam hài nói ra những lời thực sự rất lý tính, điều này khiến Vân Phi Vũ không khỏi kinh ngạc, nhưng tâm tình lại thoải mái hơn nhiều.

“Đúng vậy, ta muốn là ai thì sẽ là người đó, không ai bắt buộc ta, vậy cần gì phải để ý ánh nhìn của người khác” Thiếu niên cười: “Gọi ta là Hạ Vũ.”

“Hạ Vũ” Hai chữ đơn giản được thốt ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn của nam hài, ánh mắt lạnh lùng nhìn y tựa hồ đang chờ đợi câu trả lời phía sau.

“Ha hả” Vẻ mặt phụng phịu lại vô cùng đáng yêu, Vân Phi Vũ mỉm cười nhìn hắn: “Ta… sắp mười sáu, ngươi thì sao, tên gì, bao nhiêu tuổi?”

Tiểu nam hài nhíu mày: “Không cần dùng ngữ khí dành cho tiểu hài tử để nói chuyện với ta.”

Thiếu niên ngẩn ra, sau đó cười nói: “Thật có lỗi, nhưng có thể cho ta biết tên của ngươi không? Ta cũng muốn biết nên xưng hô với ngươi như thế nào mà thôi.”

Một tia hào quang khẽ lướt qua ánh mắt của tiểu nam hài, nhanh tới nỗi khiến người ta khó có thể phát hiện, dường như đứng đã mỏi, hắn nhảy một bước lên giường, ngồi xuống bên cạnh thiếu niên.

Mới vừa ngồi vào chỗ của mình, tiếng gào khóc thảm thiết từ cửa đã truyền vào: “Oa oa, oa oa*, ngươi lại bỏ ta để chạy tới xem tên tiểu tử kia.”

(oa oa: Búp bê, cách gọi trìu mến)

Lời nói vừa chấm dứt, chỉ thấy một thân ảnh nháy mắt đã xuất hiện trong phòng, là một lão đầu râu tóc bạc trắng, vừa tiến vào phòng đã gạt lệ kêu khóc với nam hài ngồi trên giường: “Oa oa, ngươi không chịu ở bên gia gia, gia gia rất thương tâm. Rõ ràng gia gia mới là thân nhân duy nhất của ngươi, vậy mà ngày nào ngươi cũng chạy tới chỗ tên vô dụng không thể nói chuyện này, gia gia thực thương tâm, thật sự vô cùng thương tâm….”

Nam hài liếc xéo hắn một cái, gương mặt lộ vẻ ‘ngươi thật ngu ngốc’, sau đó tiếp tục nhìn về phía thiếu niên, ánh mắt tràn ngập hứng thú tìm tòi nghiên cứu.

“Tên vô dụng? Là nói ta?” Vân Phi Vũ ho nhẹ hai tiếng lại bị thanh âm bát nháo của lão đầu hoàn toàn át mất, y đành phải đề cao giọng: “Vị lão bá này, là ngài đã cứu ta đúng không. Tại hạ là Hạ Vũ, đa tạ ân cứu mạng của ngài, có điều… hiện tại trên người ta không có vật gì đáng giá, ngày sau có cơ hội nhất định sẽ báo đáp.”

“Di!*” nghe thấy tiếng nói chuyện, lão đầu vừa nói không ngừng đã nhanh chóng dừng lại, hắn mở to mắt nhìn thiếu niên trên giường: “Ngươi tỉnh rồi?”

(*Di: từ tượng thanh chỉ hành động suýt xoa, cũng có thể hiểu là ủa, ôi,…)

“Vâng.” Vân Phi Vũ tươi cười: “Đa tạ ân cứu mạng của lão bá.”

Lão đầu ngồi bên giường có chút đăm chiêu, sau đó nhìn về phía y: “Mạng ngươi quả nhiên rất lớn, không chỉ tim bị bắn xuyên qua, thân thể còn bị thương nhiều chỗ. Nếu không phải oa oa bảo ta cứu ngươi, ta thật sự lười phí sức kéo ngươi trở về, mỗi ngày phải đút canh đút dược thủy. Hay là ngươi ở trong này làm hạ nhân cho ta ba năm, hoặc giả làm dược nhân cho ta thí nghiệm thuốc một năm, thế nào?”

Thiếu niên không chút do dự, lập tức trả lời: “Mạng này là do lão bá cứu, tùy ngài an bài vậy!”

"Thật sự?" Dường như lão đầu vô cùng vui vẻ: "Vậy ngươi cứ ở đây làm dược nhân cho ta ba năm đi."

"Không phải mới nói một năm sao? Quên đi, một năm, hai năm, bao nhiêu năm cũng được, ta không muốn bị cuốn vào chốn thị phi đó nữa." nghĩ đến đó, thiếu niên tỏ vẻ không hề gì, tươi cười: "Được thôi."

"Ngươi là đồ ngu sao?" Nam hài vẫn ngồi một bên không nói chuyện lại bỗng nhiên xen vào: "Rõ ràng lão đầu này đang khi dễ ngươi, hơn nữa, ngươi cho rằng làm dược nhân cho hắn là trò đùa vui lắm hay sao? Hắn thử nghiệm đều là độc dược, thiên hạ đệ nhất độc dược."

Nháy mắt, sắc mặt Vân Phi Vũ trở nên trắng bệch, nam hài vừa lòng khi nhìn thấy vẻ mặt của y, lão đầu lại đột nhiên ngắt lời: "Không được phép đổi ý, lời đã nói ra khỏi miệng rồi thì không được phép đổi ý."

"....Sẽ không." Sắc mặt thiếu niên tái nhợt nhưng vẫn cố gắng tươi cười như trước: "Ta chỉ hoảng sợ khi nghe tới độc dược mà thôi."

"Ngươi không coi trọng tính mạng của mình?" Nam hài nhíu mày, ánh mắt như nhìn thấu nội tâm của thiếu niên trước mặt.

"Hắn thật sự là tiểu hài tử?" Vân Phi Vũ khẽ khép mắt, vẻ mặt tươi cười: "Nào có, ta chỉ muốn báo đáp ân cứu mạng của lão bá. Hơn nữa, nếu lão bá đã cứu ta, sao có thể hại ta nữa?"

"Đúng vậy đúng vậy, sao ta có thể hại y được cơ chứ. Đúng rồi, ta còn có một chuyện muốn hỏi ngươi." Nói xong, lão đầu lấy chiếc hộp gỗ trước ngực ra, quơ quơ trước mặt thiếu niên: "Làm sao ngươi có được thứ này?"

Rất quen mắt, Vân Phi Vũ nhìn kỹ, thốt lên: "Đây là của ta mà, sao lại ở trong tay lão bá?"

"Lấy trên người của ngươi chứ đâu. Đừng nhắc tới việc này." Lão đầu có vẻ nôn nóng: "Trước tiên, ngươi phải nói cho ta biết, vật này ngươi lấy được từ nơi nào?"

Thiếu niên nhìn hắn, thành thực trả lời: "Là người khác tặng."

"Ai tặng?"

Có phải người này là kẻ thù của Lí lão hay không? Thiếu niên âm thầm nghi hoặc.

"An tâm, ta với người làm ra loại dược đan này quả thật có chút xích mích, nhưng không tới nỗi thâm cừu đại hận gì cả, bằng không khi phát hiện vật này trên người ngươi, ta đã sớm rắc tán cốt tán lên thân thể ngươi, cho ngươi hóa thành một vũng máu loãng."

Nghe thấy chuyện hóa thành một vũng máu loãng, Vân Phi Vũ khẽ rùng mình. Y không sợ chết, nhưng chết kiểu này....

"Là Lí lão bá tặng cho ta."

"Dược vương Lí Sầm?"

"Đúng."

"Quả nhiên là hắn." Lão đầu trầm tư, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, hồ nghi nhìn về phía thiếu niên: "Sao hắn lại đưa dược hoàn trân quý như vậy cho ngươi?"

"Ta cũng không hiểu lắm." Vân Phi Vũ không hề suy nghĩ, lập tức trả lời.

Lão đầu nhìn y một lượt, thấy y không giống như đang nói dối, nhìn chiếc hộp trong tay, đưa cho y: "Trả lại cho ngươi."

Thiếu niên kinh ngạc: "Lão bá, ngài không cần sao?"

"Bên trong trống rỗng, giữ chiếc hộp đó có lợi ích gì?"

"Sao lại như vậy?" Vân Phi Vũ nhớ rõ mình đã từng tò mò mà mở ra xem, bên trong có một dược hoàn màu trắng, còn mang hương thơm thoang thoảng.

"Đương nhiên không có, cho ngươi ăn mất rồi còn đâu. Nếu không ngươi nghĩ tại sao mình còn có thể sống tới bây giờ?" Lão đầu tức giận trả lời, sau đó lập tức trưng vẻ mặt tươi cười về phía nam hài: "Oa oa, chúng

ta đi chế dược được không. Hắn không thể cử động, cũng không thể cùng ngươi vui đùa, ngươi vẫn nên đi theo gia gia đi."

"Không." Nam hài không thèm quay đầu, lập tức cự tuyệt.

"Oa oa" Thanh âm của lão đầu dị thường ai oán: "Aizzz, quên đi, ai bảo lão đầu ta không xinh đẹp được như tiểu tử kia, oa oa háo sắc!"

Nói xong, lão đầu bỏ chạy nhanh như chớp.

Vân Phi Vũ trợn mắt há miệng, y thật sự không thể hiểu nổi cặp tổ tôn này. Gia gia không giống gia gia, tôn tử (cháu) không giống tôn tử, rất kỳ quái….

"Sao nào, kỳ quái lắm đúng không?" Nam hài cất cao giọng nói, thanh âm non nớt càng thêm lanh lảnh.

"Ân!" Vân Phi Vũ thành thật trả lời, không biết vì sao, trước mặt mình rõ ràng là một tiểu hài tử nhưng y vẫn có cảm giác như đang nói chuyện với một người đã trưởng thành, hơn nữa, y còn không thể giấu diếm bất kể việc gì, chỉ cần hắn liếc mắt một cái đã bị nhìn thấu.

Nam hài đột nhiên tươi cười: "Dần dần sẽ quen thôi."

Nói xong, hắn hôn nhẹ lên môi thiếu niên.

Vân Phi Vũ ngây người, có chút khó hiểu, nhưng nghĩ lại, có lẽ đây là thói quen của hài tử này, vậy nên y cũng không tiếp tục để ý.

"Ta tên là Lang Ỷ Thần, sau này ngươi gọi ta là Thần, ta kêu ngươi là Vũ, hiểu chưa? Trước tiên ngươi gọi thử một lần xem."

"…." Cảm giác ngày càng quái dị, nhưng đối phương lại là hài tử đáng yêu như vậy, hơn nữa sau này còn ở chung ba năm. Vân Phi Vũ nghĩ một chút, tươi cười nhìn hắn: "Thần"

Lang Ỷ Thần cong lên khóe môi, trong lòng vui vẻ: "Xem ra không uổng công cứu y, những ngày tháng sau này… sẽ không nhàm chán!"

122. Quyển 5 - Chương 120: Khởi Đầu Của Sự Hỗn Loạn

Dưới ánh tà dương, một đoàn binh mã đi trên đường lớn ở Diên Kinh, đầu lĩnh là một vị nam tử vô cùng anh tuấn. Hắn lẳng lặng nhìn mặt trời lặn ở phía chân trời, trong mắt lại không hề ẩn một chút tia sáng, chỉ có sự trầm tĩnh cùng hắc ám vô tận.

Năm ngày trước đã nhận được bức phi cáp truyền thư thứ hai của Vân Kính Thiên, hắn không thể không lên đường tới Diên Kinh. Tìm kiếm hơn hai mươi ngày, toàn bộ hy vọng trong lòng hắn đã sụp đổ, bi thương, tuyệt vọng…, thứ cuối cùng còn lưu lại lúc này chỉ là sự chán ghét cùng cừu hận lấp đầy tâm trí.

Một kẻ cướp đi trái tim của thiếu niên, một kẻ cướp đi tính mạng của thiếu niên, hai kẻ đó, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho bất luận kẻ nào.

Khóe miệng gợi lên một mạt tươi cười chứa đầy sát ý, nhìn ánh sáng còn đọng lại phía chân trời, Vân Khoảnh Dương giơ roi thúc ngựa, nhằm về bóng đêm phía trước.

Cuồng phong sắc lạnh gáo thét bên tai, hàn ý len lỏi tới tận xương tủy, hắn nheo mắt cảm nhận, tâm không ngừng mặc niệm: "Vũ nhi, Vũ nhi, chờ ta, ta sẽ mang thế giới sa đọa này xuống dưới đó cùng đệ!"

……

Lẳng lặng ngồi bên bàn, bạch y nam tử tùy ý nhìn chỉ điều (giấy) trên tay, đưa tới ngọn nến trước mặt, thiêu rụi không sót một mảnh, mà nam tử đang đứng một bên, nhìn hành động của hắn liền nhịn không

được, lên tiếng: "Vương gia, đây đã là phong thư thứ sáu truyền người trở về trong ba ngày nay, người xem…."

"Sao vậy, Bùi phó thống lĩnh có ý kiến gì với quyết định của ta sao? Nếu ngươi muốn trở về thì cứ việc rời đi trước."

Bùi Quang Vũ lau vầng trán đẫm mồ hôi, không hiểu vì sao vị vương gia vẫn luôn tao nhã, từ mấy ngày trước lại đột nhiên trở nên khắt khe, không chỉ đối xử không hòa nhã với mình, ngay cả thư của thánh thượng cũng không muốn nhìn tới, lập tức thiêu rụi.

"Không dám, thuộc hạ không có ý đó, chỉ cảm thấy… Thánh thượng thúc giục ngài trở vè khẩn cấp như vậy, có lẽ là có việc gấp, cho nên thuộc hạ nhất thời nhiều chuyện, thỉnh vương gia thứ tội."

Nhìn người nọ quỳ gối bên cạnh mình, Tích Vô Nhai bỗng nhiên cảm thấy phiền phức, phất tay: "Ngươi lui xuống đi, để ta một mình yên tĩnh."

"Vâng."

Cẩn thận đóng cửa, Bùi Quang Vũ thở hắt ra, không khỏi âm thầm phỏng đoán " Chẳng lẽ việc đó đã bại lộ? Không thể nào!" hắn liên tục lắc đầu, "Bề trên đã bố trí người đó rất bí mật, hẳn là không thể…."

Trong phòng, Tích Vô Nhai ngồi bên bàn, xiết chặt nắm tay, lực đạo tăng dần, máu tươi dần tràn ra từ kẽ ngón tay, dường như không cảm nhận được đau dớn, tùy ý để máu chảy xuống.

"Dạ nhi, đây là cách ngươi báo đáp ta đó sao?" Hắn âm thầm đau khổ, bi thương.

Toàn tâm toàn ý phụ tá, tận tâm tận sức đoạt quyền từ tay Vân gia, cuối cùng nhận được cái gì? Là mất đi người mình thương yêu nhất, trơ mắt nhìn y lạc nhai mà chết, này…chính là cách người nọ báo đáp cho hắn, thân nhân duy nhất của hắn, là chất tử ruột thịt của hắn, Khung Tử Dạ.

"Tráo đổi hai mươi người trong thần xạ doanh, còn tìm người giúp bọn họ dịch dung. Dạ nhi, tại sao ta không biết dưới gương mặt hồn nhiên của ngươi lại che dấu tâm tư tàn nhẫn tới vậy?"

"Ta sai lầm rồi, quả nhiên là ta đã sai lầm rồi. Gia tộc đế vương nào có nói tới tình thân! Rốt cuộc là ta hại Tiểu Vũ, giống như lời người nọ đã nói, nếu không phải tại ta, Tiểu Vũ sẽ không lạc nhai mà chết, chung quy là do ta đã hại chết y."

Tích Vô Nhai càng xiết chặt nắm tay, ánh nến hắt lên gương mặt tràn đầy đau thương. Thân nhân duy nhất, người mình yêu thương, vì sao mọi chuyện lại diễn biến tới nước này?

Thân nhân lừa gạt phản bội khiến hắn thống khổ không thể chịu đựng được. Mất đi người mình thương yêu lại khiến hắn thương tâm muốn chết. Hắn vẫn luôn nghĩ bản thân là người rộng lượng, lạc quan, nhưng kết quả thì sao, hắn hận thấu xương kẻ tên Khung Tử Dạ, chất tử duy nhất của hắn, cho nên hắn không dám quay về, hắn sợ khi mình trở lại mà nhìn thấy người nọ, nhớ tới tình cảnh Tiểu Vũ lạc nhai, hắn sẽ nhịn không được mà ra tay giết chết người nọ. Nhưng nước không thể một ngày không có vua, hơn nữa, Khung gia trừ mình thì chỉ còn người nọ, bởi vậy, hắn không thể trở về.

Mở hai tay, nhìn vết máu trên lòng bàn tay, khóe miệng gợi lên một nụ cười khổ. Vốn tính cả đời này sẽ độc thân, nhưng khi hắn quyết định tìm Tiểu Vũ trở lại cùng mình chung sống tới đầu bạc răng long thì mọi chuyện lại chuyển biến thành như vậy, thật sự quá nực cười.

Nhớ tới nụ cười thiếu niên lưu lại cho mình, tâm can hắn đau ê ẩm. Rốt cuộc y đã trải qua những gì, vì sao nụ cười kia ngoại trừ hối lỗi còn có cảm giác thoải mái khi được giải thoát?

Phải, là do hai tên kia, nhất định là do hai tên kia đã làm gì đó tổn hại tới thiếu niên. Nhớ tới hai nam nhân kia, gương mặt tuấn nhã của Tích Vô Nhai bỗng trở nên dữ tợn: "Hai tên khốn kiếp kia, không thể tha thứ, không thể tha thứ!"

……

Thư phòng trong Lạc Vũ Hiên.

Từ khi Tư Vũ Thánh hôn mê tới nay đã hơn một tháng. Nửa tháng đầu tiên sau khi tỉnh lại, hắn lập tức tự bế quan dưỡng thương, cho tới hôm nay mới hoàn toàn khôi phục, mà lúc này, hắn triệu tập tứ đại hộ pháp, chuẩn bị triển khai hành động.

"Ta nói như vậy, các người đều hiểu hết chứ?"

"Dạ."

"Tốt lắm, bốn người các ngươi lập tức xuất phát tới tứ đại thành. Lần này ta phải bế quan ba tháng. Ba tháng sau sẽ liên lạc cùng các ngươi."

"Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!"

"Nhớ kỹ, trước nhất phải xuống tay với những bang phái nhỏ, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Chỉ cần bọn họ thuận theo ma giáo chúng ta, vậy thì dựa theo năng lực mà khen thưởng."

"Giáo chủ." Hoàng Trang nhịn không được, lập tức lên tiếng: "Chỉ sợ làm như vậy sẽ có rất nhiều kẻ giả vờ quy thuận để gây rối, đến lúc đó bị cắn ngược trở lại thì nên làm như thế nào?"

"Vấn đề này ta đã giao cho Lam Phong giải quyết, các ngươi lui xuống tự mình bàn bạc tiếp." Tư Vũ Thánh dựa vào tà tháp, vẻ mặt có phần uể oải: "Được rồi, ta có chút mệt mỏi, các ngươi lui xuống đi."

"Dạ"

Bốn người lập tức xoay người bước ra ngoài, nam nhân vừa mới nhắm mắt lại nghe thấy tiếng bước chân truyền tới: "Bạch Cừu, còn chuyện gì?"

Bạch Cừu lộ vẻ chần chờ, khẽ cắn môi, sau đó thẳng thắn nói: "Giáo chủ, gần đây thuộc hạ tìm được hai nam đồng vô cùng xinh đẹp, thuộc hạ vẫn chưa chạm qua, nếu giáo chủ cần, vậy thuộc hạ lập tức đưa tới."

Hàn quang sắc bén đột nhiên phóng tới, Bạch Cừu giật mình rùng mình một cái, cúi đầu không dám nhìn thẳng người nọ.

Người trước mắt vừa hồi phục, kỳ thực hắn cũng không muốn lập tức tiến hành chuyện đó, nhưng đi theo người nọ nhiều năm, hắn hiểu được, nhất định trong lòng giáo chủ vẫn còn nhớ nhung gã thiếu niên kia, cho nên hắn muốn hiến người để phân tán tầm mắt của giảo chủ. Nếu như có thể thành công, vậy cũng coi như giúp giáo chủ vơi đi tâm bệnh.

Qua một lúc lâu mới nghe được người nọ thản nhiên lên tiếng: "Được, đưa tới phòng ta."

Không kịp lau mồ hôi trên trán, nội tâm Bạch Cừu vô cùng vui sướng, lập tưc chắp tay lĩnh mệnh: "Dạ, thuộc hạ đã hiểu."

"Được rồi, lui xuống đi."

"Tuân mệnh."

Nhìn hắn rời đi, gương mặt Tư Vũ Thánh không chút biểu tình. Bọn họ hiểu hắn, lẽ nào hắn lại không hiểu được tâm tư bọn họ, nhưng hình ảnh người nọ đã khắc sâu trong lòng hắn, đâu thể dễ dàng quên đi, hắn sẽ không tiếp tục….

"Khụ" Nhìn màu đỏ tươi trên khăn tay, nam nhân lộ vẻ mặt châm chọc. Lí lão nói thân thể hắn khỏe mạnh, vậy mà hiện tại đã ho ra máu, đó chính là tâm bệnh.

Tâm bệnh, ha ha, thật nực cười, người kia cứ như vậy rời đi, vậy mà y còn lưu lại cho hắn thứ khó chịu này.

"Hắn nghĩ cứ ra đi như vậy là xong sao? Không bao giờ, trên đời không có chuyện đơn giản như vậy."

"Thiếu của Tư Vũ Thánh ta thứ gì, ta nhất định sẽ đòi lại, mặc kệ ngươi là người hay là quỷ, cho dù phải xới ba thước đất tới tận địa ngục, ta nhất định sẽ tìm được ngươi, bởi vì….đó là do ngươi đã nợ ta."

123. Quyển 5 - Chương 121: Bị Đùa Giỡn?

Đã hơn mười ngày kể từ khi Vân Phi Vũ tỉnh lại, những vết thương trên cơ thể đã dần khôi phục nhưng sức lực vẫn chưa có tiến triển, y đành phải nằm trên giường ngẩn người, may là có Lang Ỷ Thần thường xuyên ở bên trò chuyện mới khiến y có chút vui vẻ.

Tiểu tử kia đáng yêu vô cùng nhưng hành động của hắn lại khiến thiếu niên không khỏi hoang mang.

Hắn luôn thích hôn hoặc liếm nhẹ lên môi mình, điều này khiến Vân Phi Vũ thường xuyên xuất hiện ảo giác, cảm giác như bản thân đang bị hắn đùa giỡn. Có điều, đối phương thực sự là một tiểu hài tử ba tuổi. Y lập tức phủ định ý niệm quái dị trong đầu, thầm nghĩ có lẽ đó là biểu hiện yêu thích của tiểu tử kia dành cho mình, vậy nên y cũng không muốn nghĩ nhiều nữa.

Ngày hôm đó, y theo thói quen khởi động thân thể sau khi tỉnh lại, hơi chuyển động cánh tay cùng bắp chân liền thở hổn hển, nhìn lên nóc nhà, tâm trí lại không tự chủ mà nhớ tới người kia, tâm lại bắt đầu ẩn ẩn đau. "Hắn….chắc đang hận mình lắm?"

"Vũ, uống thuốc."

Non nớt thanh âm gọi y từ cõi mông lung quay trở lại, tới khi thấy Lang Ỷ Thần bưng bát vào phòng, không khỏi tò mò: "Không phải vẫn luôn uống dược hoàn sao, sao hôm nay lại uống thuốc nước?"

"Uhm." Tiểu tử kia cẩn thận đặt bát thuốc lên chiếc bàn cạnh giường, sau đó nhảy lên giường: "Thương thế trên người ngươi đã đỡ nhiều rồi, chỉ là thân thể yếu ớt nên không có sức lực, đây là thuốc bổ." Thấy trên gương mặt thiếu niên vẫn lộ vẻ nghi hoặc, hắn bổ sung thêm một câu: "Không có cách nào chế thuốc bổ thành dược hoàn, nếu không công hiệu sẽ suy giảm."

"Nga" thiếu niên nghiêng đầu nhìn bát thuốc, đột nhiên nhớ tới việc mình vẫn chưa cử động được, mà tiểu tử trước mắt hình như không có ý định đỡ mình ngồi dậy, y nhíu mày, do dự một lát liền mở miệng: "Thần, Âu Dương lão bá đang làm gì vậy, có thể mời y tới giúp ta đứng lên không?"

"Không thể, hiện tại y rất bận rộn." Lang Ỷ Thần lập tức từ chối, liếm liếm môi, trong lòng lại vô cùng vui vẻ, cơ hội tốt như vậy, lẽ nào lại kêu lão nhân kia tới gây rối.

Vân Phi Vũ đưa mắt nhìn bát thuốc. Tuy ghét uống thuốc, nhưng vì thân thể của chính mình…..

Y nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, đem toàn bộ sức lực trên cơ thể dồn vào hai cánh tay, sau đó cử động thân thể từng chút từng chút một, nhưng mà…mới nâng được một chút, toàn bộ cơ thể đã 'phanh' một cái, rơi trở lại trên giường, mà y cũng mệt tới độ thở hồng hộc, không còn chút sức lực.

"Không thể cử động thì đừng cố gắng cử động làm gì, không phải còn có ta ở đây sao."

Cảm nhận được tiểu tử kia đang hờn giận, thiếu niên kinh ngạc nhìn về phía hắn, có chút khó hiểu.

Khi thuốc nước đắng nghét đột nhiên rót vào miệng, thiếu niên bị sặc. Lang Ỷ Thần đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn y, mím đôi môi đỏ hồng, nhẹ thốt lên một chữ: "Ngốc!"

Vân Phi Vũ tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, nhưng cũng không biết lên làm thế nào mới phải. Đối phương là một tên tiểu quỷ, tuy rằng miệng đối miệng mớm thuốc khiến y cảm thấy thật quái dị, nhưng đích thật hắn đang giúp mình, cũng không có gì thiệt thòi cả, nghĩ ngợi: "Trong phòng bếp có thìa đúng không?"

"Không có."

Chú ý tới vẻ mặt tiểu tử kia hoàn toàn biến thành lạnh lùng, thiếu niên biết hắn tức giận, mấp máy môi, cuối cùng đành thốt lên: "Thuốc này rất đắng, ta tự mình uống là được, ngươi sẽ không dính phải."

Vụng về giải thích lại khiến gương mặt lạnh lùng của tiểu tử kia dịu đi rất nhiều, lẳng lặng nhìn y: "Vũ sợ đắng?"

Thiếu niên ngượng ngùng đỏ mặt, gật gật đầu.

Lang Ỷ Thần đột nhiên nhoẻn miệng cười: "Được lắm, ngươi ngoan ngoãn uống xong thuốc sẽ có thưởng nha!"

Cảm nhận được khóe mắt mình khẽ giật giật, nhưng nhiều ngày ở chung, Vân Phi Vũ đành phải cố ý bỏ qua, bị tiểu hài tử dùng khẩu khí dành cho tiểu hài tử mà nói chuyện với mình, y chỉ có thể cảm thán bản thân mình quá mức thiển cận, có lẽ tiểu hài tử ở thế giới này đều như vậy.

Một ngụm thuốc lại tràn vào miệng, cảm giác được chiếc lưỡi mềm mại của tiểu tử kia khẽ lướt qua răng mình, thiếu niên không tự chủ được mà thoáng run rẩy, trong lòng không ngừng mặc niệm: "Hắn chỉ là một tiểu hài tử, hắn chỉ là một tiểu hài tử….."

Cho tới lúc thấy đáy bát thuốc, thiếu niên nhẹ nhàng thở ra mà tiểu tử kia lại vừa lòng chép miệng, liếm liếm môi, hành động đó nhìn thế nào cũng giống như hành vi tiểu hài tử không nên có.

"Ah, đúng rồi, thưởng cho ngươi."

Lang Ỷ Thần đưa tay vào ngực lấy ra một chiếc bình nhỏ, đổ ra một viên tròn tròn màu sắc rực rỡ, trực giác khiến thiếu niên nghĩ đó là một viên kẹo đường, tuy rằng không phải thứ y đặc biệt yêu thích, nhưng vị đắng trong miệng làm cho y cảm thấy khổ sở, nghĩ rằng ăn xong sẽ thoải mái hơn rất nhiều, liền có chút chờ mong.

Thấy tiểu tử kia đem viên kẹo đường nhét vào trong miệng, y không khỏi cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ không phải cho mình? Chính là…khuôn mặt nhỏ nhắn phóng đại trước mặt mình….Lại phải mớm? Không phải đường viên có thể tự mình ăn hay sao?

Khi thiếu niên còn đang nghi hoặc, Lang Ỷ Thần đã dùng lưỡi đưa viên kẹo đường vào miệng y, mà lần này, chiếc lưỡi nhỏ nhắn kia vẫn chưa chịu lui về, tiếp tục nhấm nháp mỹ vị trong khuôn miệng xinh đẹp của y.

Vân Phi Vũ dở khóc dở cười, quay đầu muốn né đi lại bị tiểu tử kia dùng hai tay giữ lại, chiếc lưỡi tham tiến càng sâu, bắt đầu dây dưa đuổi bắt không ngừng. Thiếu niên không khỏi bi ai nghĩ ngợi: "Chẳng lẽ mình lại bị tiểu hải tử ba tuổi đùa giỡn?"

"Hừ, thân thể tiểu hài tử quả nhiên không dùng được." Lamg Ỷ Thần âm thầm thở dài, chỉ một lát sau, chính hắn cũng mệt mỏi thở hổn hển, đành phải lưu luyến không rời mà buông thiếu niên, gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng, ánh mắt dị thường nóng bỏng, gắt gao nhìn chằm chằm đôi môi đỏ bừng của thiếu niên, nuốt xuống một ngụm nước miếng.

"Rốt cuộc cũng xong rồi?" Thiếu niên mở mắt ra, thấy dục vọng thoáng qua trong mắt tiểu hài tử, chần chờ, hỏi: "Thần…vừa rồi ngươi đã làm gì?"

Lang Ỷ Thần kinh ngạc nhìn y, thốt lên: "Ngươi khẳng định là bản thân không ngu ngốc chứ hả? Ngay cả hôn môi cũng không biết?"

Nhất thời, gương mặt Vân Phi Vũ treo đầy hắc tuyến, khóe miệng run run, sao y lại không biết cơ chứ, y chỉ muốn biết tiểu thí hài (Tiểu hài tử xấu xa) này có hiểu hành vi của mình ra sao hay không nên mới cố tình hỏi, nào ngờ lại bị cười nhạo.

Nhíu mày, thiếu niên than nhẹ một tiếng: "Thần, mặc kệ ngươi đọc được trong sách hay nhìn thấy người khác làm như vậy….Tóm lại ngươi vẫn còn nhỏ, loại sự tình này phải chờ lớn lên mới làm, hơn nữa." Thiếu niên dừng lại, gương mặt thoáng hiện lên một tia cô đơn: "Loại sự tình này chỉ làm cùng người mình yêu thích, ngươi hiểu chưa?"

Nghe thấy giọng điệu căn dặn mang theo dạy dỗ của thiếu niên, Lang Ỷ Thần phụng phịu chẳng nói gì, đột nhiên xoay người nhảy xuống giường, không thèm quay đầu lại mà đi ra khỏi căn phòng nhỏ bé, chỉ để lại Vân Phi Vũ đang nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, một mình xuất thần.

"Yêu? Chính ta cũng không có được thứ đó, vĩnh viễn không có được….."

Mang theo một bụng bực bội trở lại phòng mình, Lang Ỷ Thần nằm một mạch trên giường, hai tay áp sau đầu, tâm trạng bắt đầu trôi nổi.

Thích là cái gì? Yêu là cái gì? Mấy thứ xa xỉ này sao hắn có thể có được. Mặc kệ kiếp trước cũng thế, hay kiếp này cũng vậy, hắn vĩnh viễn không thể có được thứ đó!

Nhắm mắt lại, cảnh tượng kiếp trước lại hiện lên trong tâm trí, giống như cưỡi ngựa xem hoa, rõ ràng ngay trước mắt.

124. Quyển 5 - Chương 122: Chuyện Cũ Đã Qua

(Chương này sẽ dùng ngôn ngữ hiện đại nha mọi người ^^)

Lang Liêm Thành, cha hắn là chủ tịch tập đoàn Lang thị, ông trùm trong ngành tài chính, tình nhân vô số nhưng chỉ cưới mẹ của hắn là Dương Uyển Như, trừ việc xuất thân dòng dõi thư hương của bà, nguyên nhân chủ yếu là do bà nhu thuận, nói trắng ra là yếu đuối.

Trong ấn tượng của Lang Ỷ Thần, mẹ hắn là dạng phụ nữ có khổ cũng chỉ dám giấu diếm trong lòng. Từ lúc mình sinh ra, hắn chưa bao giờ thấy bà nổi giận, cho dù biết cha hắn ở bên ngoài có vô số tình nhân mà bà cũng không oán thán dù chỉ một câu, nhưng khi không có người bên cạnh, bà luôn âm thầm rơi lệ.

Tuy rằng khi đó nhỏ tuổi, nhưng hắn cũng hiểu được người đàn ông kia không yêu mẹ mình, đối với ông ta mà nói thì mình chỉ là người kế nghiệp, mà mẹ mình cũng chỉ là vật trưng bày mà thôi.

Thực ra, hắn đã từng hỏi mẹ vì sao vẫn ở bên người đàn ông đó, lúc ấy, bà thản nhiên tươi cười, chỉ nói một câu: "Con còn nhỏ nên không hiểu."

Đúng vậy, cho tới khi bà qua đời vì buồn tủi, lúc này hắn mới hiểu được, chỉ vì bà yêu người đàn ông kia.

Người đàn ông kia vẫn rất ít khi về nhà, nhưng trước lúc mười hai tuổi, cuộc sống của hai mẹ con bọn họ luôn bình yên, ấm áp, cho dù không có người kia thì bọn họ vẫn sống tốt, chính là...những thứ cân bằng chung quy sẽ bị phá vỡ.

Ngày đó, sinh nhật mười hai tuổi của hắn, khi mẹ hắn vui sướng nói rằng người đàn ông kia sẽ trở về chúc mừng, lúc ấy, hắn lập tức cảm thấy có chuyện gì đó thật kỳ quái, bởi vì người đàn ông đó trừ bỏ chu cấp vật chất cho bọn họ thì chưa khi nào làm tròn trách nhiệm của một người chồng, một người cha. Sự thật chứng minh hắn không hề sai lầm.

Khi người nọ đưa một người phụ nữ và một bé trai bước vào nhà, giây phút thấy nụ cười ấm áp hiền lành của người đàn ông đó, hắn biết mọi chuyện đã thay đổi.

Quả nhiên, người đàn ông kia không có ý giấu diếm, trực tiếp nói trước mặt mẹ mình rằng đứa trẻ kia là con của ông ta, mà người phụ nữ kia chính là người yêu ông ta tìm kiếm bấy lâu nay. Tuy không nói thẳng nhưng ý định của ông ta đã rất rõ ràng, chính là khiến cho mẹ hắn chủ động rời đi.

Lúc ấy, hắn vẫn là trẻ con nên không nhớ rõ mọi chuyện, chỉ nhớ rõ hai má tái nhợt của mẹ cùng nụ cười sắp vỡ tan trên gương mặt của bà.

Tiệc sinh nhật kết thúc trong không khí u buồn. Ba người kia rời đi rồi, mẹ không khóc cũng không nói chuyện, vô cùng im lặng, điều này khiến hắn cảm thấy lo lắng. Sự thật lại chứng minh thêm một lần nữa, dự cảm của hắn vô cùng chính xác.

Đột nhiên bừng tỉnh giữa đêm khuya, sợ hãi tích tụ trong lòng, khi hắn xông vào phòng mẹ đã thấy người phụ nữ đáng thương ấy mở to đôi mắt vô hồn nhìn trần nhà, mà ra trải giường trắng *** đã nhiễm một mảng máu tươi đỏ chói.

Mạng đã cứu được, nhưng *** thần thì suy sụp. Sau đó, người phụ nữ đó không hề tươi cười, mỗi ngày đều nằm trên giường, xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuy rằng người đàn ông kia không nhắc lại chuyện đó nhưng ông ta cũng hiếm khi trở về hơn, cho tới khi hắn mười lăm tuổi, mẹ hắn vì đau buồn tích tụ lâu ngày

mà qua đời. Còn người đàn ông kia không hề tỏ chút thương tiếc khi vợ mình ra đi, lập tức làm tang sự, một tháng sau đã đón mẹ con người đàn bà kia về nhà.

Hắn chỉ nhớ rõ, tối hôm đó, hắn bị người đàn ông kia ép buộc phải ăn chung bữa cơm.

Trên bàn cơm, người đàn ông kia tuyên bố một tháng sau sẽ cưới vợ, mà ông ta lại bắt hắn cùng hai người kia chung sống hòa bình, phải kêu người đàn bà kia là mẹ, kêu đứa trẻ kia là anh trai. Khoảnh khắc đó, rốt cuộc hắn cũng không thể nào nhẫn nhịn được nữa, đem bát cơm ném tới trước mặt ông ta.

Hắn nhớ rõ từng biểu hiện của người đàn ông đó, đầu tiên là run sợ, sau đó là nổi trận lôi đình, rống giận với hắn: "Sao lại vô học như vậy, rốt cuộc người đàn bà kia đã dạy mày cái gì?"

Ngay lúc ấy, hắn lật ngược chiếc bàn, sau đó cười lạnh nói: "Tôi chính là kẻ có mẹ nuôi nhưng không có cha dạy đấy, sao nào?"

Người đàn ông kia tức giận, gương mặt nổi đầy gân xanh, cuối cùng, sau khi người đàn bà kia khuyên giải an ủi mới nguôi ngoai.

Sau đó, hắn muốn ở trong ký túc xá của trường, người đàn ông kia lập tức đồng ý. Hắn cũng không để ý tới thái độ của ông ta, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cái gia đình khiến hắn hít thở không thông này mà thôi.

Ông trời rất công bằng, không cho hắn hạnh phúc vĩnh cửu nên đã ban cho hắn một bộ óc thông minh. Hắn tốt nghiệp đại học y khi mới hai mươi tuổi, sau đó trở thành bác sĩ trưởng khoa của một bệnh viện lớn.

Kỳ thực, hắn vô cùng ghét màu trắng lạnh lẽo cùng mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện, nhưng chỉ có y học mới là lĩnh vực duy nhất là Lang gia không đụng tới mà thôi.

Trước khi qua đời, mẹ nói hắn đừng ôm hận trong lòng, nhưng làm sao hắn có thể không hận. Hắn sợ nỗi hận của mình sẽ thúc đẩy bản thân trả thù, chính vì vậy, hắn chọn cách tránh xa bọn họ.

Nhưng vận mệnh trêu ngươi, hắn không muốn chơi trò trả thù vô vị ấy, nhưng cơ hội lại tự động dâng tới trước cửa.

Chín năm trôi qua, hắn chưa từng quay lại ngôi nhà đó dù chỉ một lần, mặc kệ là do người đàn ông kia ra lệnh hay do người đàn bà kia cầu xin, hắn đều một mực cự tuyệt. Hắn tuyệt đối không muốn bước chân vào gia đình đó một lần nào nữa.

Chính là, đêm đó, sau khi vui chơi xong, hắn đưa một người phụ nữ trở về nhà trọ lại phát hiện có người đang đứng trước cổng, thân hình mảnh khảnh, gương mặt *** tế, trắng trẻo. Tuy đã lâu không gặp, nhưng hắn nhận ra người nọ là con của người đàn bà kia, là anh trai trên danh nghĩa của hắn, Lang Minh Tuấn.

Hắn mặc kệ, chỉ ôm người phụ nữ của mình vào phòng, khi hắn chuẩn bị đóng cửa, người nọ lại run run nói một câu: "Tiểu Thần, về nhà đi."

Để người nọ ở lại ngoài cửa, hắn ôm lấy người phụ nữ kia mà chìm vào giấc mộng. Sáng sớm hôm sau, khi lấy báo và sữa, hắn phát hiện người nọ đang tựa vào cửa mà ngủ. Trời đã vào thu, ban đêm có chút lạnh lẽo.

Mặc dù không muốn để ý, nhưng nhìn gương mặt ửng hồng bất thường của người nọ, hắn đành phải ôm đống phiền toái kia vào phòng, lúc này mới phát hiện y rất nhẹ.

Hắn biết người anh trai này được sinh ra khi chưa đủ tháng nên từ nhỏ đã yếu ớt, hay đau ốm. Kỳ thực, nghĩ đi nghĩ lại thì mẹ con bọn họ cũng đáng thương, nhưng mẹ hắn quan đời không khỏi liên quan tới bọn họ, cho nên hắn không thể đối xử tốt với hai người, cũng không đặc biệt chán ghét, hắn chỉ hận người đàn ông kia mà thôi.

Biết Lang Minh Tuấn cảm lạnh, tuy trong lòng không vui, nhưng mặc kệ người bệnh không phải là nguyên tắc của hắn. May mà hôm đó hắn được nghỉ.

Được hắn chăm sóc cẩn thận nên người kia cũng tỉnh lại. Thấy sâu trong ánh mắt y tràn ngập vui sướng, mà trên mặt cũng xuất hiện sắc hồng khả nghi, kinh nghiệm tình trường đột nhiên nhen nhóm trong tâm trí hắn thứ gì đó, một kế hoạch đã được dựng lên.

Thời gian sau này, hắn thường xuyên quay về ngôi nhà kia, không vì cái gì khác, chỉ vì Lang Minh Tuấn, cùng y nói chuyện phiếm, kể cho y nghe những tin tức thú vị. Rõ ràng là một người trưởng thành đã hai mươi sáu tuổi mà y lại đơn thuần như một đứa trẻ, luôn tràn ngập tò mò với tất cả mọi thứ.

Mọi việc đều tiến triển theo kế hoạch, nhưng trong lòng hắn lại không hề vui vẻ. Mỗi khi đối diện với đôi mắt sáng người kia, bỗng nhiên hắn lại cảm thấy tội lỗi.

Nhưng nhớ tới chuyện mẹ mình qua đời trong đau khổ, hận thù trong lòng không thể kiềm chế. Rốt cuộc, hắn đã đạt được ý nguyện, chiếm được người nọ.

Kỳ thực hắn cũng không đặc biệt thích đàn ông, mặc dù đã từng cùng đàn ông lên giường, nhưng đó chỉ là hành động thỏa mãn nhu cầu thường tình mà thôi, cho tới khi ôm lấy thân thể mảnh khảnh này, lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự ấm áp cùng thỏa mãn.

Giai đoạn cuối cùng của kế hoạch, tất cả mọi chuyện sẽ được kết thúc bên bàn cơm.

Người đàn ông gọi là cha kia vẫn đối xử lạnh lùng với hắn như trước, khẩu khí vẫn luôn cao ngạo giống như mệnh lệnh. Khi nghe người nọ ra lệnh cho hắn quay về hỗ trợ công ty, hắn chỉ lạnh lùng cười: "Không hứng thú."

Người đàn ông kia lại ngẩn ra, thời gian gần đây hắn thường về nhà nên ông ta nghĩ hắn có ý định tiếp quản sự nghiệp gia đình, đâu ngờ rằng hắn lại từ chối thẳng thừng như vậy, không khỏi thốt ra: "Vậy mày trở về đây làm gì?"

Lúc ấy, hắn vong tay ôm lấy bả vai Lang Minh Tuấn, hôn y trước mặt người nọ, sau đó ngả ngớn đưa tay vào áo của y, cố ý không nhìn gò mái tái nhợt ấy: "Tôi có hứng thú với con trai của ông, ôm hắn rất thoải mái, rất ấm áp."

Người đàn ông kia không thể kiềm chế cơn giận, đem bát ném tới trước mặt hắn, mà hắn chỉ thoải mái tươi cười rời đi, cố ý không nhìn tới cặp mắt rưng rưng cùng vẻ bi thương trên gương mặt người nọ.

Báo thù xong rồi, nhưng trong lòng lại không hề thoải mái. Ánh mắt bi thương của người nọ vẫn ám ảnh hắn. Kỳ thực, nghĩ lại một chút sẽ thấy bản thân cùng người đàn ông kia rất giống nhau, vô tình tàn khốc, quả nhiên là cha con cùng huyết thống.

Vì muốn mau chóng quên đi người nọ, hắn làm việc điên cuồng, cho tới một hôm, cả ngày thực hiện mấy cuộc giải phẫu, hắn mệt mỏi không chịu nổi, đang chuẩn bị trở về nhà nghỉ ngơi, khi vừa đặt tay lên xe lại bị người ta đánh úp lại.

Mà kẻ đánh đập hắn lại là người phụ nữ trước kia đã bị hắn đá. Nếu không phải hôm đó quá mệt mỏi, bằng trình độ taekwondo đệ lục đẳng của mình, chắc chắn hắn sẽ không ăn đòn nhiều như vậy.

Nhịn xuống cảm giác đau đớn trên cơ thể, hắn chỉ muốn trở về nhà ngủ một giấc ngon lành, đạp chân ga xe ô tô tới mức lớn nhất. Có lẽ sâu trong tâm trí hắn đã muốn điều đó xảy ra. Khi hắn cùng một chiếc xen container đụng vào nhau, ý niệm cuối cùng hiện lên trong đầu là 'mọi chuyện đã kết thúc'…..

125. Quyển 5 - Chương 123: Trở Nên Mạnh Mẽ Vì Ai

Âm thầm than nhẹ một tiếng, Lang Ỷ Thần trừng mắt, đem hơi nước vương trên mắt lau khô, đột nhiên lộ vẻ mặt tươi cười, nhìn nóc nhà nói nhỏ: "Tất cả đã trôi qua, kiếp này ta không vướng bận cừu hận, hết thảy….lại bắt đầu một lần nữa!"

Dường như vừa nhớ tới điều gì, hắn đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt xoay tròn, nụ cười ác ma hiện lên trên gương mặt, nhảy phắt xuống giường, chạy ra khỏi phòng nhanh như chớp.

Vân Phi Vũ vô cùng buồn bực, rốt cuộc mình đã nói sai chuyện gì khiến tiểu tử kia trưng bộ mặt giận dỗi mà bỏ đi như vậy? Y nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể hiểu nổi, khi đang buồn bực lại thấy tiểu tử kia tủm tỉm cười chạy trở về.

Thấy bộ dạng của hắn, thiếu niên nhất thời an lòng, vui sướng kêu lên: "Tiểu Thần"

"Cái tên này, chẳng phải đã nói với y là không được dùng ngữ khí dành cho tiểu hài tử để nói chuyện với ta hay sao?" Lang Ỷ Thần đen mặt, nhưng thấy đôi mắt sáng ngời của người trên giường, buồn bực trong lòng nhanh chóng biến mất, hắn bò lên trên giường giống như bị hấp dẫn, vuốt nhẹ đôi mắt của thiếu niên, nhẹ giọng thì thầm: "Rất giống, nhưng ngươi không phải hắn, có lẽ đây là cơ hội ta được ban cho một lần nữa, nói không chừng…..!"

Vân Phi Vũ không rõ ràng lắm, nhưng y đã quen với biểu hiện quái lạ của tiểu tử kia nên không hề kinh ngạc, chỉ nghi hoặc nhíu mày: "Tiểu Thần, ngươi làm sao vậy?"

"Không có gì."

Lang Ỷ Thần nằm xuống bên cạnh y, ôm chặt cổ thiếu niên, rầu rĩ nói: "Vũ, ngươi sẽ luôn ở bên cạnh ta, đúng không?"

Vân Phi Vũ thất thần, vì sao y lại thương tâm khi nghe những lời này? Là vì cảm giác cô đơn trong câu nói ấy? Chẳng lẽ tiểu tử kia cũng giống như mình, luôn cảm thấy cô độc?

"…..Uhm!" Không tự chủ được, y nhỏ giọng trả lời.

"Đã đồng ý rồi thì không được đổi ý."

Lang Ỷ Thần bò lên người thiếu niên, cúi đầu nhìn thẳng ánh mắt y. Tuy hắn hoàn toàn không hiểu mọi chuyện liên quan tới thiếu niên, nhưng theo quan sát những ngày gần đây, hơn nữa, khi nhìn thấy những vết thương lúc cứu y trở về, đại khái cũng đoán được một ít. Có lẽ người trước mắt cũng trải qua không ít đau khổ, không loại trừ…có liên quan tới việc yêu hận tình thù.

Bất quá, những chuyện này đã không còn quan trọng, sau khi thấy đôi mắt của y, hắn đã quyết định, người này…thuộc về hắn.

"Không đổi ý."

Vân Phi Vũ chần chờ một lát, nghiêm túc gật đầu, giống như đã nghĩ thông suốt điều gì, vẻ mặt cũng trở nên thoải mái.

Do dự nhiều ngày, chỉ vì một câu của tiểu tử kia mà y đã hạ quyết tâm. Nếu lạc nhai cũng không chết, vậy đây chính là cơ hội bắt đầu lại mọi thứ mà ông trời đã ban cho y, dứt bỏ hết thảy quá khứ, sống cuộc sống bản thân luôn mong muốn, an tĩnh, tự do tự tại, đó mới là nhân sinh mà y luôn đeo đuổi.

"Được rồi, chúng ta hôn một cái để lập lời thề."

Nói xong, Lang Ỷ Thần cười hì hì, lại áp lên đôi môi mềm mại của thiếu niên, nhưng hiện tại, mặc cho hắn cố gắng thế nào thì thiếu niên cũng cắn chặt răng, quả thật khiến hắn rất mất mặt.

Thấy bộ dạng không vui của hắn, Vân Phi Vũ vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng cũng không đành lòng trách cứ, buộc phải bất đắc dĩ thở dài trong lòng, thầm nghĩ: "Xem ra sau này phải dùng biện pháp này để bắt tên tiểu quỷ kia từ bỏ thói quen xấu mới được."

……

Nháy mắt mà hai tháng đã trôi qua, Vân Phi Vũ đã có thể xuống giường đi lại, chẳng qua thể lực vẫn còn suy yếu, nhưng việc này cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Việc đầu tiên y muốn thực hiện sau khi xuống giường chính là chạy tới phòng bếp. Mỗi ngày, nếu không ăn cháo thì là mỳ sợi, đưa vào miệng lại không có chút hương vị, mặc dù còn có các loại rau dưa ăn chung với cơm……

Khi y mới bước vào phòng bếp, đang chuẩn bị ra tay lại phát giác 'không bột đố gột nên hồ'.

Khó trách mỗi ngày đều là cháo hoặc mỳ sợi, thì ra trong phòng bếp, ngoại trừ mỳ sợi và gạo, các loại rau dưa hay nguyên liệu bình thường đều không có. Chỉ sợ lão nhân luôn mải mê nghiên cứu dược liệu, mà cháo cùng mỳ sợi đều do tiểu tử kia làm.

Cuối cùng, sau khi lục tung mọi thứ cũng tìm được một chút thịt. Y đem thịt băm nhỏ, nấu một nồi cháo thịt cho mọi người cùng ăn, mà bữa cơm đạm bạc này, ba người đều ăn rất vui vẻ. Từ đó về sau, việc làm cơm đã hoàn toàn giao cho Vân Phi Vũ.

Bởi vì bữa cơm ngày đó, thái độ của lão nhân đối với thiếu niên đã có phần chuyển biến, có thể cảm thấy hắn không phải người xấu xa, mặc dù muốn y lập tức giúp mình thử nghiệm thuốc, nhưng nhìn thấy thân thể y còn suy yếu nên đã rời thời gian lại.

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, đảo mắt lại qua một tháng. Trải qua sự chăm sóc tỉ mỉ của Lang Ỷ Thần, thân thể Vân Phi Vũ đã hoàn toàn khỏe mạnh, mà thời điểm bắt đầu thử nghiệm thuốc cũng nhanh chóng kéo tới.

Tiểu tử kia liều mạng phản đối, nhưng thiếu niên cho rằng nên hoàn thành việc mình đã đồng ý, mà hiện tại, lão nhân cũng không có biện pháp hoàn toàn không bận tâm tới y nữa, đành phải thí nghiệm trên thân thể y một số loại độc dược không lập tức lấy đi mạng sống. Chẳng qua, thứ thuốc đó cũng khiến Vân Phi Vũ không chịu đựng nổi.

Ngứa ngáy tới tận tâm phế, đau đớn lan tận xương cốt, mỗi lần thí nghiệm xong một loại thuốc, y đều có cảm giác giống như thoát khỏi quỷ môn quan, phải tĩnh dưỡng mấy ngày mới có thể đứng dậy, mà trong khoảng thời gian này, thức ăn của ba người lại khôi phục thành cơm cháo và mỳ sợi. Quen ăn thức ăn tỉ mỉ chế biến, món cháo vô vị kia sẽ trở nên rất khó ăn. Sau này, lão nhân không thể chịu đựng được những món ăn vô vị đó nên không tìm tới thiếu niên để thí nghiệm thuốc nữa, chính vì vậy mà y cũng nhàn nhã hơn hẳn.

Ngày thường, trừ việc đun nước, chẻ củi, nấu cơm, y thật sự không còn chuyện gì khác để làm, mà tiểu tử kia cũng thường xuyên cùng lão nhân nghiên cứu thuốc liên tục vài ngày. Lúc này, y vô cùng buồn chán, không khỏi nhớ tới bộ kiếm pháp mới lạ của mình, y liền hưng trí bừng bừng bắt đầu luyện tập.

Chính ngọ, y đã thu thập hết tất cả mọi thứ, cầm mộc côn (gậy gỗ) đứng ở tiểu viện bắt đầu luyện tập kiếm pháp, khi tâm trí hoàn toàn chìm đắm trong đó lại nghe thấy thanh âm kinh ngạc của lão giả: "Thật không thể nhận ra, ai ngờ ngươi lại biết loại kiếm pháp *** diệu tới mức này."

Nghe vậy, thiếu niên lập tức ngừng lại, ngượng ngùng cười cười: "Là người khác dạy, lúc đó chỉ nhớ hết các chiêu thức nhưng vẫn không có cơ hội luyện tập, hiện tạ không có chuyện gì để làm nên mang ra tập luyện một chút."

"Nga" Lão nhân có chút đăm chiêu nhìn y, đột nhiên xoay người trở về phòng, một lúc sau liền nhìn thấy hăn cầm một thanh kiếm trong tay bước ra ngoài, ném về phía thiếu niên: "Dùng cái này đi."

Vân Phi Vũ hoảng hốt tiếp được: "A….cảm ơn Âu Dương lão bá."

"Ngươi lại biểu diễn một lần nữa cho ta xem." Âu Dương Ngọc đứng ở một bên.

Rút kiếm ra, y thở sâu, mũi kiếm hất nhẹ, lướt nhanh, cắt ngang, đâm thẳng, mỗi một chiêu thức đều cực kỳ đẹp mắt, thân kiếm lạnh lẽo cũng vũ động theo động tác của thiếu niên, vẽ lên một dải kiếm hoa xinh đẹp.

Sau mười tám chiêu thức, ngay cả mồ hôi trên trán cũng không bận tâm lau đi, thiếu niên lập tức quay đầu nhìn về phía lão giả, ánh mắt mong chờ.

Âu Dương Ngọc gật gật đầu, sau đó lên tiếng: "Chiêu thức không tồi, chẳng qua, chiêu thức linh diệu nhưng thân pháp không mau lẹ, căn bản không thể đối địch, hơn nữa, cổ tay ngươi vô lực, kiếm chém ra cũng quá mềm mại, cho nên những thứ ngươi vừa làm cũng chỉ coi là múa kiếm mà thôi."

Vân Phi Vũ than nhẹ một tiếng, khóe miệng gợi lên một tia cười khổ: "Ta biết, ta căn bản không thể luyện tập nội công, bởi vì có người nói kinh mạch của ta quá mức mỏng manh, thực chất không thích hợp với việc luyện võ, cho nên ta mới học bộ kiếm pháp này, xem ra vẫn là trông được mà không dùng được."

Âu Dương Ngọc nhíu mày, không đồng ý với thiếu niên: "Chịu được khổ trong khổ mới là người tài giỏi, không có trả giá thì sẽ không đạt được thành quả. Nếu có thời gian ngồi trong này ai oán thì chi bằng tự nghĩ biện pháp nâng cao năng lực bản thân. Không có khí lực thì luyện khí lực, không có kỹ xảo thì luyện kỹ xảo, hay là căn bản ngươi không hề nghĩ tới việc trở nên mạnh hơn?"

Vân Phi Vũ giật mình: "Ta không nghĩ tới việc trở nên mạnh mẽ hơn?"

……

Lẳng lặng đứng đó, cho tới khi một trận gió lớn thổi qua, lúc này thiếu niên mới nâng đôi mắt mê mang nhìn mặt trời lặn phía xa, bầu trời đỏ thẫm, mặt trời đỏ chói, cho dù nó đang lặn xuống, nhưng ánh sáng vẫn chói mắt như thường, còn mình….

Ký ức như cưỡi ngựa xem hoa dần hiện lên trước mắt, từ ngày rời khỏi Vân gia, sau đó thoát khỏi Tích phủ, gặp người nọ, đến khi ngã xuống vách núi, cả chặng đường đó, chung quanh mình đều là cao thủ tuyệt đỉnh, vậy nên y liền an tâm làm một kẻ yếu đuối, thản nhiên nhận lấy sự bảo hộ của kẻ khác, rốt cuộc là do bản thân mình thực sự yếu đuối hay do tâm trí…..

"Hiện tại, kiếm pháp này cũng là do nhàm chán mới mang ra đùa giỡn, quả nhiên như Âu Dương lão bá nói, ta căn bản không nghĩ tới việc trở nên mạnh hơn, chính là…rốt cuộc ta nên trở nên mạnh mẽ vì ai đây?"

"Kiếp trước là vì muội muội, ta phải trở nên mạnh mẽ, nhưng kiếp này…ta biết bảo vệ ai? Cho nên…."

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một gương mặt vô cùng xinh đẹp, thiếu niên cười khổ: "Người kia…đâu cần ta bảo hộ, hắn mạnh hơn ta rất nhiều, hắn còn hận ta rất nhiều."

Chính là, vì sao trong lòng vẫn đau khổ như vậy, tâm trí vẫn vang vọng lời thề "tuy rằng ta rất yếu, nhưng ta không muốn ở phía sau huynh, ta muốn cùng huynh sóng bước", lúc đó đã thề thốt chắc chắn biết bao nhiêu, nhưng hiện tại, y chỉ nghĩ muốn chạy trốn.

"Trốn nhất thời, thoát được cả đời?" Đặt tay lên ngực tự hỏi, quả thực có thể buông hết thảy, chỉ đeo đuổi cuộc xống an nhàn, thật sự có thể làm được như vậy sao? Mặc lời phó thác của Lí lão bá chảy về biển đông, mặc cho nguyện vọng của mình như đá chìm đáy biển, đến tột cùng là vì cái gì mà bản thân mình đã trở nên yếu đuối, nhát gan tới mức này?

"Buông không được, cuối cùng vẫn không thể buông tay!"

"Thì ra là vậy!" Vân Phi Vũ cười tự giễu, ánh mắt lại dị thường trong sáng, sau khi hiểu rõ nội tâm của mình, mọi việc trước mắt cũng trở nên rõ ràng hơn.

"Sống lại, sống lại, lãng phí một lần sống lại. Lần này…ta sẽ không bao giờ lãng phí nữa. Tâm nhược thì ta luyện tâm, thân nhược thì luyện thân, mặc kệ là Kiều Phi vũ hay Vân Phi Vũ, ta chỉ vì hiện tại mà…trở nên mạnh mẽ hơn!"

"Thực xin lỗi, Tiểu Thần."

Thiếu niên than nhẹ một tiếng, nắm chặt thanh kiếm trên tay, ngẩng đầu nhìn ánh tà dương chuẩn bị kết thúc, nhẹ giọng thì thầm: "Có lẽ ta nên thử trở nên mạnh mẽ, không riêng vì hắn, cũng là vì…chính mình."

126. Quyển 5 - Chương 124: Huyền Mệnh Một Đường

(Miêu: thứ lỗi, ta không hiểu lắm tựa đề chương này)

Mới chớp mắt đã tới mùa hạ, khi ánh những tia sáng đầu tiên chiếu vào trong phòng, Vân Phi Vũ mở to hai mắt, vươn vai ngồi dậy, theo thói quen liền đi tới bên bàn lấy hai chiếc bao tay đeo lên, trên tay hai cái, trên đùi hai cái, trên người một vòng, sau đó khoác một chiếc áo ra phía ngoài.

Gần hai tháng nay, y vẫn luôn mang theo trên người sức nặng gần trăm cân mà đi lại, làm việc. Lúc mới bắt đầu cũng cảm thấy khó khăn, nhưng tới nay, hoạt động đã rất tự nhiên, y cũng hoàn toàn thích ứng với cảm giác này, nhưng y hiểu được, như vậy vẫn chưa đủ.

Nấu cháo, làm điểm tâm, khi thấy lão nhân xuất hiện, y không khỏi ngạc nhiên: "Âu Dương lão bá, Tiểu Thần đâu, sao hắn không tới ăn điểm tâm?"

Lão nhân cắn miếng bánh thơm phức, húp một ngụm cháo loãng, không bao lâu đã thấy đáy, đem bát đưa cho thiếu niên ý muốn thêm bát nữa, chép miệng nói: "Mấy ngày nay làm việc mệt mỏi, để hắn ngủ đi."

"Nga" đem bát cháo đầy đưa cho lão nhân, y cầm đôi đũa trước mặt mình, khẽ nâng mày.

Tính tình của tiểu tử kia thật giống với lão nhân trước mặt, đều là dạng người khi gặp chuyện hứng thú sẽ mê mẩn điên cuồng, nếu không phải mình mỗi ngày đều chuẩn bị thức ăn chu đáo, chỉ sợ hai người này không chết đói cũng thành da bọc xương.

Lão nhân là người trưởng thành nên không nói, nhưng tiểu tử kia mới được bốn tuổi, cho dù có thông minh tới mức nào cũng chỉ là một tiểu hài tử đang tuổi lớn. Nghĩ tới việc một thời gian ngắn nữa, gương mặt phấn nộn đáng yêu kia sẽ mất đi vẻ lanh lợi, quầng mắt đen sẫm, Vân Phi Vũ nhịn không được mà bắt đầu đau lòng. Y thực sự yêu quý tiểu tử kia, tuy biết lão nhân cũng vô cùng thương yêu hắn, nhưng chỉ sợ lão nhân yêu nhất chính là trí thông minh của hắn mà thôi.

Ngẩng đầu nhìn lão nhân đối diện, thiếu niên suy nghĩ, đang muốn mở miệng khuyên bảo lại không ngờ người nọ đưa bát tới trước mặt, giành trước hỏi: "Lát nữa ngươi không bận gì đúng không?"

"?" Vân Phi Vũ ngây người, nghĩ nghĩ: "Không có việc gì."

"Được rồi, giúp ta thí nghiệm thuốc."

Nhìn lão nhân vui vẻ rạo rực, thiếu niên bất an trong lòng, nhiều ngày ở chung giúp y hiểu lão nhân đôi chút. Mỗi khi hắn cực kỳ hưng phấn, điều đó chứng tỏ độc dược kia càng mạnh.

"Chuyện kia…Âu Dương lão bá, là loại thuốc mà người mới chế ra sao?" Vân Phi Vũ kiên trì lên tiếng.

"Ừ" Đôi mắt lão nhân tỏa sáng như tiểu hài tử. nhìn biểu tình khó xử của thiếu niên, hắn trừng mắt, cười nói: "Yên tâm, lần này không bắt ngươi ăn, là ngâm mình. Dùng để ngâm mình nên độc tính cũng không mạnh."

Thấy lão nhân bắt đầu trầm tư, thiếu niên đứng dậy thu thập chén đĩa. Vài lần thử thuốc trước đây đã để lại những ám ảnh không thể xóa nhòa trong tâm trí y. Cái cảm giác sống không bằng chết ấy, nếu không phải tiểu tử kia luôn ở bên cạnh, y thực sự muốn tìm một cây đao tự đâm vào ngực, như vậy là xong xuôi.

Nhưng là, chuyện đã nói ra khỏi miệng thì không thể nào thu hồi. Y không phải dạng người không biết giữ lời hứa. "Quên đi" Thiếu niên âm thầm than thở. Ít nhất lúc này cũng chỉ cần ngâm mình mà thôi, không phải trực tiếp ăn vào. Chắc làm như vậy cũng không đau đớn lắm.

Thu dọn nhanh chóng, lão nhân lập tức đưa y tới gian phòng thí nghiệm thuốc. Nhìn mộc dũng trong suốt bị vài giọt chất lỏng màu trắng của hắn nhỏ vào liền biến thành màu tím, y lập tức hoảng sợ, nhưng cũng đành cởi áo bước vào trong.

Hình như không có cảm giác gì, Vân Phi Vũ lẳng lặng ngồi bên trong, nâng tay vốc một chút thuốc nước màu tím. "Ửa, sao cánh tay lại đỏ bừng lên như thế này? Trông giống như bị thương vậy. Nhưng mình vẫn chưa có cảm giác đau đớn mà. Chẳng lẽ là màu nhuộm?"

Sờ sờ, không đau cũng chẳng ngứa ngáy. "Hẳn là màu nhuộm rồi, dù sao mình cũng vừa thấy chất lỏng màu trắng kia biến nước thành màu tím, mình bị nhiễm thành màu hồng cũng chẳng có gì kỳ quái." Nghĩ tới đó, thiếu niên nhắm mắt lại, chờ đợi dược hiệu phát huy.

Vẫn không có chút cảm giác khác lạ nào, nhưng không hiểu sao lại rất buồn ngủ. "Buồn ngủ quá. Mắt cũng không mở ra được. Là ai đang ồn ào bên tai vậy, ruồi bọ sao?" Thiếu niên nhíu mày, muốn nâng tay đuổi đi lại phát hiện không thể sử dụng một chút sức lực nào cả, trước ngực cũng khó chịu, hô hấp khó khăn, là do dược liệu đã phát huy công dụng?

Thiếu niên có chút khó hiểu, "Trên người vẫn chưa cảm thấy một chút đau đớn, nhưng buồn ngủ quá, vậy thì…cứ ngủ luôn cho rồi!"

Lão nhân vuốt vuốt hai má của Vân Phi Vũ: "Tiểu tử, tỉnh lại, tỉnh lại đi!"

"Sao lại thế này?" Âu Dương Ngọc có chút mơ hồ, hắn chưa bao giờ gặp qua tình huống này, gương mặt thiếu niên thực sự rất bình thản, không có một chút thống khổ, nhưng hình như có điều gì đó không đúng. Hắn đưa tay đặt trên động mạch của thiếu niên, phát hiện mạch đập vô cùng suy yếu, trong lòng hoảng hốt.

"Lão nhân kia, còn chơi chưa đủ hả?"

Lang Ỷ Thần một tay cầm bánh, một tay bưng bát cháo, chậm rãi bước vào phòng, khi thấy thần sắc Âu Dương Ngọc biến xấu, ngây ngốc đứng ở một bên, dự cảm xấu bắt đầu dâng lên.

Nhìn theo tầm mắt của lão nhân, hắn thấy thiếu niên đang hôn mê trong mộc dũng (thùng gỗ), thân thể đỏ thẫm, hắn lập tức vất mấy vật trên tay, xông lên phía trước kiểm tra hơi thở của thiếu niên, phát hiện hơi thở chậm chạp kéo dài, giống như…không…không lưu ý sẽ biến mất, không khỏi rống lớn: "Tử lão nhân, ngươi cho hắn thử nghiệm thuốc mới?"

Âu Dương Ngọc bừng tỉnh, gật gật đầu, lập tức xoay người tìm kiếm thứ gì đó trên tủ thuốc sau lưng.

"Trước tiên cần phải cho y ăn mấy thứ này đã, bảo vệ tâm mạch quan trọng hơn." Đem vài chiếc bình nhỏ nhét tới trước ngực Lang Ỷ Thần, lão nhân bắt đầu ngẫm nghĩ.

Tuy rằng rất tức giận với hành vi của lão nhân, nhưng hắn hiểu, hiện giờ, cứu người mới là việc quan trọng nhất, lập tức lấy ra một chút thuốc, định nhét vào miệng thiếu niên, nhưng mà…mặc kệ hắn làm cách nào cũng không mở hàm thiếu niên ra được.

"Lão nhân, ngươi tới đây nhanh lên."

Âu Dương Ngọc liếc hắn một cái, nhận lấy viên thuốc, xiết chặt hai gò má thiếu niên mà kéo xuống, thuận thế đem dược hoàn nhét vào trong miệng y, sau đó khép lại.

"Đúng rồi, ngươi đem độc dược rót vào trong nước đúng không, vì sao không đưa y ra ngoài trước? Ăn một viên dược hoàn như vậy có thể làm gì cơ chứ, uổng công ngươi là độc vương, làm thế nào lại có thể phạm phải sai lầm như thế này? Nhanh lên, đưa y ra khỏi đó trước đã."

"Không được." Âu Dương Ngọc lập tức ngăn cản, không biết vì sao, khi thấy da thịt đỏ thẫm của thiếu niên, trong lòng hắn bắt đầu dấy lên cảm giác bất an.

"Vì sao không được, đến lúc này mà ngươi vẫn còn muốn thí nghiệm thuốc?" Lang Ỷ Thần rống giận.

"Không phải nguyên nhân này." Âu Dương Ngọc cau mày, tuy không rõ là vì sao, nhưng hắn cảm thấy hiện tại không được phép đụng chạm lung tung lên cơ thể thiếu niên, nếu không……..

"Vậy thì vì nguyên nhân gì? Người ta sắp chết mà còn đặt trong nước độc như vậy, đầu óc ngươi có bệnh a?"

Lang Ỷ Thần vô cùng tức giận, thấy lão nhân vẫn bất động như trước, hắn liền đưa tay bắt lấy bả vai thiếu niên, không ngờ trên tay lại xuất hiện cảm giác ẩm ướt, dinh dính. Nhìn máu tươi trên tay, hắn trừng mắt thực lớn, thấy bả vai thiếu niên vừa bị mình đụng nhẹ đã bong da tróc thịt, huyết nhục mơ hồ.

"Sao lại thế này? Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra?" Lang Ỷ Thần thất kinh nhìn về phía lão nhân, đột nhiên tiến lên bắt lấy hắn điên cuồng đấm đá. " Đều do ngươi, đều do ngươi làm hại, ngươi cứu sống y cho ta, mau cứu sống y cho ta."

Âu Dương Ngọc thở dài: "Xem ra độc đã ngấm vào xương tủy, thân thể đã bắt đầu phân hủy từ bên trong, hơn nữa, hình như càng chạy tới gần tim thì độc tính càng phát huynh mạnh mẽ. Tiểu tử này đã ăn đan dược mà vẫn chưa khởi sắc, chỉ sợ…."

Lang Ỷ Thần đột nhiên dừng lại, hung tợn trừng mắt liếc hắn một cái.

Lão nhân thân là độc vương nên vốn không phải dạng người thiện lương, coi trọng mình cũng chỉ vì muốn có người kế thừa tay nghề của hắn, còn sống chết của thiếu niên thì hắn đâu cần quan tâm. Lang Ỷ Thần hiểu điều này rất rõ.

Đau lòng nhìn về phía thiếu niên, thật vất vả mới tìm được một người thật lòng quan tâm chăm sóc mình, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn y biến mất như vậy?

"Không cần, ta không muốn như vậy!"

Lang Ỷ Thần vuốt mặt, nhặt những chiếc bình trên mặt đất lên, cũng không thèm để ý xem đó là độc dược hay là giải dược, đem toàn bộ đổ vào mộc dũng. Hiện tại hắn đã không thể nghĩ tới chuyện gì khác, đành phải vội vàng cho loạn dược liệu vào trong, nói không chừng còn có thể dĩ độc trị độc, hóa giải độc dược trên thân thể thiếu niên.

Nhìn giá thuốc trước mắt, không thèm quan tâm tới biểu hiện của lão nhân, đem tất cả dược vật có thể sử dụng được đổ hết vào mộc dũng, tựa hồ còn cảm thấy chưa đủ, lại chạy tới bên cạnh đám thảo dược chưa chế biến, bưng cả khuông đổ vào trong.

"Từ từ." Âu Dương Ngọc hét lên một tiếng lại phát hiện đã quá muộn, trơ mắt nhìn dải sáng màu đỏ kia rơi vào trong mộc dũng, miệng lẩm bẩm nói: "Tiêu rồi, tiêu mất rồi…."

Lang Ỷ Thần nghĩ hắn tiếc cái gì, nhưng nhìn vật đỏ thẫm đang trôi nổi trong mộc dũng, trong lòng cả kinh, đột nhiên nhớ tới con rắn đêm qua lão nhân nhét vào trong khuông, vậy là vừa rồi….

Độc dược mới chính là được chế từ những thứ lấy trên người độc xà đỏ thẫm này, mình lại đem nó ném vào trong, bản thân đúng là thành sự bất túc, bại sự hữu dư (ăn hại).

Lang Ỷ Thần hoảng loạn, dùng sức đạp đổ mộc dũng, nhưng khí lực yếu ớt nên mộc dũng không chút sứt mẻ, hắn bắt đầu kêu khóc: "Lão nhân, mau giúp ta đẩy ngã nó."

"Oa oa, đừng nóng vội, ngươi nhìn xem!" Lão nhân túm lấy hắn, chỉ vào mộc dũng: "Ngươi xem đi, từ lúc con rắn này rơi vào đó, nước trong mộc dũng bắt đầu biến đổi, không chừng tiểu tử này còn có thể cứu được. Tục ngữ nói phản độc gì đó, chắc chắn trên những độc vật kia có chứa giải dược, nói không chừng ngươi vừa làm loạn lên, ngược lại đã làm đúng rồi."

Lang Ỷ Thần nháy mắt mấy cái, nhìn mộc dũng vốn không chút gợn sóng bỗng nhiên bốc hơi cuồn cuộn, tỏa ra từng làn khói tím ngắt, có lẽ….thật sự có thể cứu chữa.

127. Quyển 5 - Chương 125: Nhân Họa Đắc Phúc

Nước màu tím ngắt theo làn sương bốc lên dần chuyển sang màu tím nhạt, chỉ chốc lát sau, cả căn phòng đều bị khói bao phủ, Âu Dương Ngọc che mũi, lôi kéo tiểu tử kia nhanh chóng rời khỏi phòng.

"Ngươi làm gì vậy? Ta muốn nhìn thấy y." Lang Ỷ Thần vừa gào thét vừa giãy dụa.

"Trong khói có độc, ăn cái này vào." Nói xong, lao nhân đem một khỏa đan dược đưa đến bên miệng hắn.

"Tuy từ nhỏ đã đem ngươi ra thí nghiệm khiến ngươi bách độc bất xâm, nhưng độc này rất kỳ quái, vẫn nên đề phòng."

Lang Ỷ Thần không cam lòng nhưng vẫn ăn dược hoàn, trừng mắt nhìn về phía cửa: "Cứ để y ở trong đó một mình hay sao?"

"Âu Dương ngọc trầm tư một lát, đột nhiên phi thân lên mái hiên, quan sát chung quanh một lượt, sau đó đi tới một góc, tung một chưởng, toàn bộ nóc nhà đã bị động tác của hắn khiến cho tan tác.

Mái ngói rơi xuống đất vỡ tan, chỉ còn lại lớp bụi mù tối tăm, lão nhân phủi sang một bên, nhất thời, làn khói độc màu tím tìm được đường thoát, bay thẳng lên trời.

Cho tới khi cảnh vật trong phòng dần rõ ràng, hai người bước vào một lần nữa, thời điểm tầm mắt chuyển qua mộc dũng, lập tức bị người ngồi trong đó khiến cho hoảng sợ.

Phong thái kiều diễm lúc trước của thiếu niên đã hoàn toàn biến mất, cả thân thể giống như biến thành một lão nhân, da vàng như nến bị che kín bởi tầng tầng lớp lớp nếp nhăn. Lang Ỷ Thần thấy chóp mũi cay cay, nhanh chóng lao tới.

"Chờ đã." Âu Dương Ngọc giữ chặt hắn, trong tay cầm một cây ngân châm, bỏ vào trong làn nước trắng ngà, sau một lát, thấy ngân châm không hề biến đổi, chứng tỏ độc tính trong nước đã biến mất.

"Tại sao có thể như vậy?" Lão nhân thì thào tự nói, ngẩn người nhìn nước trong mộc dũng. Lang Ỷ Thần kiềm chế kích động, đưa tay thăm dò hơi thở của thiếu niên, hô hấp thong thả kéo dài, rất vững vàng. Giống như chưa thể tin tưởng, hắn lại đưa tay tìm động mạch của thiếu niên, nhịp đập vững vàng có lực từ đầu ngón tay truyền tới khiến nội tâm hắn kích động không thôi.

"Lão nhân, không có việc gì. Y thực sự không có việc gì…."

"Uhm." Âu Dương Ngọc có chút đăm chiêu, gật gật đầu, sau đó đưa thiếu niên ra khỏi mộc dũng, kiểm tra da dẻ vàng như nến của y, khẽ cau mày: "Vì sao lại biến thành như vậy?"

"Có thể chữa được không?" Lang Ỷ Thần chờ đợi nhìn hắn. Nếu ở hiện đại thì có thể trực tiếp thay da, nhưng bây giờ đang ở cổ đại…..

Âu Dương Ngọc tự tin cười cười: "Không thành vấn đề. Chỉ là làm cho da thịt tái sinh thôi mà. Không thể làm khó ta được."

Lang Ỷ Thần nhẹ nhàng thở phào. Nếu tính mạng thiếu niên chiếm vị trí thứ nhất trong lòng hắn, vậy dung mạo của y nhất định chiếm lấy vị trí thứ hai. Dù sao hắn vẫn yêu thích những thứ xinh đẹp. Hắn thực sự hy vọng thiếu niên có thể khôi phục bộ dạng trước kia.

Dàn xếp mọi chuyện ổn thỏa, Âu Dương Ngọc bắt đầu bắt mạch cho thiếu niên.

Nhìn hắn nhíu chặt mày kiếm, Lang Ỷ Thần nghi hoặc: "Làm sao vậy, còn có chỗ nào không ổn?"

Âu Dương Ngọc vuốt cằm, cảm thán nói: "Tiểu tử này quả nhiên phúc lớn mạng lớn, trải qua một chút sức ép cùng biến đổi, không chỉ bệnh tình trong cơ thể đều hoàn toàn biến mất, hơn nữa, mạch tượng còn mạnh mẽ phấn chấn, thể chất so với trước kia còn tốt hơn không biết bao nhiêu lần nữa."

Lang Ỷ Thần ngồi bên cạnh giường, vuốt ve gương mặt tràn đầy nếp nhăn của thiếu niên, thản nhiên nói: "Vậy là tốt rồi, chỉ cần y còn sống là được."

Âu Dương Ngọc vừa nghe vậy, nhìn bóng dáng non nớt kia, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ thở dài: "Ngươi chăm sóc hắn, ta đi nghiên cứu nước trong mộc dũng."

"Uhm."

Ba ngày sau, Vân Phi Vũ tỉnh lại, lọt vào mắt chính là khuôn mặt nhỏ nhắn đang lo lắng cùng đôi mắt mệt mỏi còn vương tơ máu. Y không khỏi đau lòng, muốn vươn tay ôm hắn tới trước ngực lại phát hiện cả thân thể không chút sức lực, ngay cả việc mở miệng nói chuyện cũng làm không xong, đành phải cố gắng mấp máy môi trấn an tiểu tử trước mặt.

"Vũ, Vũ, ta tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại ngươi nữa chứ." Lang Ỷ Thần nhào vào trong lòng thiếu niên, ôm chặt lấy cổ y, thân thể nhẹ nhàng run rẩy.

Cảm giác được hơi ẩm trên cổ, trong lòng thiếu niên cũng có chút thương tâm, nhưng muốn cử động cũng không thể làm được, nói cũng không nói lên lời, chỉ có thể tùy ý tiểu hài tử trong lòng than khóc giải tỏa tâm trạng.

Âu Dương Ngọc đứng ở cửa nhìn hai người dựa sát vào nhau, biểu tình trên gương mặt cực kỳ phức tạp, qua một hồi lâu, lắc đầu xoay người rời đi.

Ngày hôm sau, Âu Dương Ngọc đến chẩn bệnh cho thiếu niên, cảm giác được cỗ khí tức mạnh mẽ trong cơ thể y, hắn thu tay, mở miệng hỏi: "Còn nơi nào cảm thấy không thoải mái hay không?"

"Ách…đều rất tốt, chỉ là trên người có chút ngứa ngáy." Thiếu niên đột nhiên đỏ mặt: "Có thể là do mấy ngày nay không được tắm rửa."

"……." Lão nhân ngẫm nghĩ, đưa tay xốc tấm chăn mỏng trên người thiếu niên lên, cho tới khi thấy được làn da vàng như sáp, chỗ nào cũng đầy nếp nhăn, hắn không khỏi tò mò, bắt đầu sờ sờ khắp nơi.

"Ủa?" Theo từng sự đụng chạm của hắn, lớp da nhăn nheo lại nổi sang hai bên. Âu Dương Ngọc tò mò nhẹ nhàng bóc lên, lớp da thịt *** tế mịn màng nhất thời hiện ra, một mảng trắng nõn hiện lên trên lớp da vàng vọc thoạt nhìn rất bắt mắt.

Tuy cảm thấy hứng thú với lớp da thịt mới được tái tạo của thiếu niên, nhưng Lang Ỷ Thần quan tâm nhất vẫn là cảm giác của y, vội vàng hỏi: "Có đau hay không?"

Thiếu niên tươi cười: "Không đau, thấy chỗ đó không còn ngứa nữa."

Lão nhân cầm mảng da khô kia, vẻ mặt đăm chiêu, hơn nửa ngày mới mở miệng: "Tự thân đổi mới da thịt, rất thú vị, giống như tập tính của loài rắn vậy, có điều đây là do thân thể tự phát để bảo vệ chính mình, ta nghĩ có liên quan tới con rắn kia."

Không khí trong phòng nhất thời an tĩnh, lão nhân đột nhiên lên tiếng: "Ngươi có muốn tắm rửa không?"

Vân Phi Vũ thất thần, gật đầu theo bản năng.

"Được rồi, ta mang ngươi tới khu rừng nhỏ bên kia sông được không?"

Thái độ thân thiết của Âu Dương Ngọc khiến thiếu niên có chút khó xử, hơi giật mình nhìn hắn, gật đầu.

"Ta cũng đi." Lang Ỷ Thần chen vào, sau đó nhảy xuống giường, chạy ra ngoài cửa, cũng không quay đầu lại, hô lớn: "Ta đi chuẩn bị một số thứ, chờ ta."

Trong phòng chỉ còn lại hai người, thiếu niên nhìn về phía lão nhân, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Âu Dương Ngọc tươi cười nhìn y: "Lần này khiến ngươi chịu khổ rồi, là do ta quá nóng vội, không hiểu rõ dược tính đã cho ngươi thử độc, thật có lỗi!"

Vân Phi Vũ trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn về phía hắn. Lão nhân thay đổi thái độ có thể coi là chuyện thích lúc nào thì làm lúc ấy, nhưng y chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt hắn thân thiết cùng hữu lễ như vậy. Quả thực khiến người ta không khỏi thất thần, vô cùng ngạc nhiên. Y âm thầm đoán…có lẽ hắn đã bị tiểu tử kia chỉ trích không ít mới biến thành thế này.

Nhìn đôi tai lão nhân hơi đỏ lên, thiếu niên hiểu rõ trong lòng, cười nói: "Không sao cả, là tự ta đồng ý, hơn nữa hiện tại ta vẫn sống tốt đó thôi. Ta cảm thấy thân thể linh hoạt hơn trước kia rất nhiều, nếu nói thẳng, có vẻ như ta được lợi nhiều hơn nha."

Âu Dương Ngọc lẳng lặng nhìn y, âm thầm cảm thán: "Khó trách oa oa thích y đến thế. Chỉ sợ trên đời này sẽ rất khó tìm được một người tâm tư đơn thuần như vậy…."

Chờ Lang Ỷ Thần chuẩn bị thỏa đáng, lão nhân dùng một tay nâng hai người lên, vận lực dưới chân một chút đã bay xa khỏi tiểu viện.

Hai canh giờ sau, Vân Phi Vũ thoải mái nằm ở trên giường, cúi đầu nhìn khuôn ngực trắng mịn sau khi đã lột bỏ lớp da nhăn nheo già cỗi, y không khỏi nhíu mày. "Như thế này so với trước kia còn trắng trẻo mịn màng hơn, thật là xứng với gương mặt bất nam bất nữ của ta, aiz…."

Thiếu niên đang mải buồn rầu với da thịt trên cơ thể, căn bản không chú ý tới ánh mắt xấu xa của tiểu tử kia đang bốc lên dục hỏa.

Giúp thiếu niên bóc hết lớp da nhăn nheo trên cơ thể, lúc này, Lang Ỷ Thần đã bị thân thể trơn mượt như ngọc kia hấp dẫn, cẳn bản không thể di rời tầm mắt.

Dục niệm nổi lên tứ phía, ngặt một nỗi là thân thể tiểu hài tử bốn tuổi gây trở ngại, chỉ có thể lấy tay sờ sờ, dùng miệng hôn nhẹ, chịu đựng ăn chút đậu hủ của thiếu niên, những chuyện khác có muốn làm cũng không được. Điều này khiến hắn vô cùng ai oán, đối mặt với mỹ thực như vậy lại chỉ có thể nhìn, không thể ăn.

Chú ý tới việc tiểu tử kia ngẩn người nhìn mình, Vân Phi Vũ khẽ gọi: "Tiểu Thần, mệt lắm sao? Đi nghỉ ngơi đi."

Mờ mịt ngẩng đầu, thấy thiếu niên dùng ánh mắt quan tâm nhìn mình, Lang Ỷ Thần lắc đầu: "Không sao cả, ta muốn ngắm nhìn Vũ, Vũ hiện tại xinh đẹp cực kỳ."

Nói xong, hắn liếm liếm đôi môi khô khốc, nhìn dung nhan xinh đẹp của thiếu niên, thốt ra: "Thật muốn ăn luôn."

Vân Phi Vũ vừa nghe những lời này, khóe mắt liên tục co giật, cố gắng kiềm chế những lời khuyên bảo vô dụng. Thở sâu, sau đó nói: "Ngoan, đi nghỉ ngơi đi. Nhìn đôi mắt thâm quầng của ngươi xem, sắp đen hơn gấu mèo rồi."

"Người ta muốn ở cùng một chỗ với Vũ thôi." Lang Ỷ Thần phụng phịu, nhỏ giọng hỏi: "Ta ngủ chung với Vũ, có được không?"

Nhìn bộ dạng hắn đáng thương như vậy, Vân Phi Vũ nhất thời mềm lòng, gật gật đầu. Nhớ tới hành vì trước kia của hắn, lập tức bổ sung một câu: "Chỉ có thể ngoan ngoãn ngủ, không được phép lộn xộn, nghe chưa."

"Được." Lang Ỷ Thần hưng phấn xốc chiếc chăn mỏng manh, lập tức nằm xuống bên cạnh y, bàn tay nhỏ bé vói vào trong y phục, đặt lên ngực trái của y, không hề nhúc nhích.

Vừa định quát lớn lại phát giác tay hắn đặt lên vị trí trái tim của mình, trong lòng nhất thời cảm động, nghĩ rằng lần này mình đã làm cho hắn thực sự sợ hãi, vậy nên hắn mới lo lắng mất đi như vậy. Thiếu niên không khỏi đau lòng, nhìn âm ảnh trong mắt hắn, y hơi nhích người xuống dưới, chạm nhẹ đôi môi lên mái tóc hắn, sau đó dần dần khép mắt.

Bảy ngày sau, Vân Phi Vũ tỉnh lại nhờ tiếng chim chóc líu lo ở đầu cành, thoải mái vặn vẹo thắt lưng, đột nhiên ngạc nhiên đưa tay tới trước mắt mình, nắm tay vươn lên cao, vui sướng kêu lên: "Ta có thể cử động rồi."

Nói xong, thiếu niên bắt lấy mép giường thả người ngồi dậy, cũng không ngờ dưới tay trống rỗng, thân thể đột nhiên ngã sang bên cạnh, vội vàng dùng khửu tay chống đỡ thân thể, hơi giật mình nhìn miếng gỗ trong tay, lại nhìn lỗ hổng ở mép giường, ngẩn người.

"Có thể ngồi dậy rồi sao?" Một già một trẻ thấy y hô to, lập tức chạy từ bên ngoài vào phòng, thấy biểu tình ngây ngẩn của thiếu niên, Lang Ỷ Thần khó hiểu: "Làm sao vậy?"

"Này…." Thiếu niên cầm khối gỗ quơ quơ trước mặt bọn họ, sau đó nghi hoặc nhìn về phía mép giường, lẩm bẩm: "Có phải chiếc giường này cũ lắm rồi hay không, vậy nên mới bị mục?"

"Để ta xem." Lang Ỷ Thần bước tới, ngồi xổm xuống, kiểm tra cả nửa ngày: "Đâu có đâu, rất chắc chắn mà."

"Nhưng mà…vừa rồi ta…." Vân Phi Vũ vươn tay muốn ôm tiểu tử kia, một trận gió nhẹ thổi qua, tiểu tử kia đã bị lão nhân nhanh chóng kéo ra ngoài cửa.

"?" Hai người đều bị hành động của lão nhân khiến cho hoảng sợ, khó hiểu nhìn về phía hắn.

"Ngươi tạm thời đứng ở nơi này." Âu Dương Ngọc xoa đầu Lang Ỷ Thần, sau đó nhìn chung quanh một lượt, tới góc tiểu viện cầm chiếc cuốc đem vào trong phòng, sau đó đưa cho thiếu niên: "Cầm lấy lưỡi cuốc, sau đó dùng sức nắm thử xem."

Vân Phi Vũ không hiểu nổi, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo lời lão nhân. Nhưng mà, y giật mình phát hiện, lưỡi cuốc cứng rắn trong tay mình, chỉ cần hơi dùng sức đã biến hình vặn vẹo, y hoảng sợ, lập tức buông tay, thất kinh nhìn về phía lão nhân: "Âu Dương lão bá, ta bị làm sao vậy?"

"Uhm." Lão nhân gật đầu: "Quả nhiên đúng với những gì ta nghĩ, từ nay không cho ngươi đụng tới oa oa."

Lang Ỷ Thần bước vào phòng, nhìn lưỡi cuốc, lẩm bẩm nói: "Sao lại mạnh như vậy chứ, Vũ biến thành siêu nhân rồi?"

Lão nhân mải suy nghĩ, thiếu niên chìm đắm trong sự kinh ngạc của chính mình, bởi vậy hai người không chú ý tới câu nói quái lạ của tiểu tử kia.

"Hẳn là do viên thuốc kia."

Âu Dương Ngọc ngẩng đầu, nhìn hai người, nói tiếp: "Ngày đó, trong số thuốc bị oa oa đổ vào mộc dũng, có một viên dược hoàn là do ta đặc biệt chế ra để sau này oa oa dùng, ăn vào có thể gia tăng ba mươi năm công lực, nhưng hôm đó, khi ta xem xét mạch tượng của ngươi, rõ ràng kinh mạch vẫn tính tế như tơ, hơn nữa trong cơ thể còn không có một chút dấu hiệu nào của chân khí. Lúc ấy ta rất buồn nha, hiện tại đã rõ ràng rồi, chỉ sợ do hỗn hợp dược liệu kia biến thành tình trạng này. Mặc dù không bằng nội công thực sự, nhưng không cần luyện tập cũng có thể đạt được thần lực (sức mạnh phi thường). Tiểu tử, xem ra lần này ngươi đúng là nhân họa đắc phúc."

Vân Phi Vũ mở miệng thực lớn, lặng người nhìn đôi tay của mình, nội tâm dậy sóng, rung chuyển mãnh liệt, khó có thể bình ổn trở lại.

128. Quyển 5 - Chương 126: Mưa Lớn Sau Giờ Ngọ

Trải qua hai tháng luyện tập, hiện tại Vân Phi Vũ cũng có thể mang vài trăm cân trên người mà đi lại một cách dễ dàng. Lúc này, sau một hồi đau đớn lại có được sức mạnh to lớn, y ngồi bên mép giường, đắm chìm trong cảm giác vui sướng.

Một già một trẻ nhìn nhau, không phát tiếng động, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Không biết qua bao lâu, tới khi bụng 'ùng ục' vang lên thì thiếu niên mới lấy lại *** thần, mờ mịt nhìn ra ngoài cửa lại phát hiện ánh mặt trời đã chiếu thẳng vào phòng, chỉ sợ thời gian đã không còn sớm. Đột nhiên nhớ ra mình vẫn chưa nấu bữa sáng.

Vội vàng chạy tới phòng bếp, nhưng mà, sau khi làm hỏng con dao làm bếp, lúc này y mới nhận ra bàn tay của mình vẫn chưa thích ứng với sức mạnh mới có được, căn bản không biết cách khống chế lực đạo.

Sau khi nghe được động tĩnh, Âu Dương Ngọc cùng Lang Ỷ Thần lập tức chạy tới phòng bếp, nhìn thấy một mảnh bừa bộn trong này, lão đầu thở dài: "Quên đi, hôm nay ta ra ngoài mua đồ ăn, thuận tiện đổi mới đồ dùng trong phòng bếp. Đúng rồi, oa oa, ngươi muốn cái gì không?"

"Mua một khuông trứng gà về nha." Lang Ỷ Thần nhìn lão đầu, sau đó chuyển ánh mắt ảo não lên trên người thiếu niên.

"Một khuông? Có phải nhiều lắm hay không?" Âu Dương Ngọc kinh ngạc.

"Ta cần dùng, ngươi cứ mua về là được."

"Nga" Lão đầu không hề truy hỏi, chỉ sủng nịnh xoa xoa đầu hắn: "Hiện tại đừng ở bên y quá gần, phải cẩn thận, đừng để bị thương, biết chưa?"

"Đã biết, ngươi mau đi đi."

"Aizz….Tiểu tử này, sao thái độ lại như thế chứ?" Lão đầu bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người rời đi.

Mưa, Lang Ỷ Thần đóng cửa lại, chậm rãi tới gần thiếu niên: "Từ từ, đừng nóng vội."

Nghe thấy tiểu tử kia dùng giọng điệu tri kỷ nói chuyện với mình, Vân Phi Vũ cảm thấy thực ấm áp. Mới vừa vươn tay lại đột nhiên nhớ ra mình chưa thể khống chế được lực đạo, lập tức buông xuống, chỉ sợ khiến tiểu hài tử trước mắt bị thương.

"Tiểu Thần….ách….ta nghĩ hiện tại ngươi nên tránh xa ta ra một chút. Ta sợ sẽ vô tình khiến ngươi bị thương." Thiếu niên nhìn hắn lo lắng.

"Sẽ không khiến ta bị thương được. Ta tin tưởng ngươi." Lang Ỷ Thần tươi cười, lôi kéo tay áo thiếu niên: "Nào, lại đây."

Vân Phi Vũ nắm chặt tay, tùy ý hắn lôi kéo, cẩn thận theo sát phía sau, sợ đụng tới hắn.

Lang Ỷ Thần chỉ vào mấy rổ trứng gà, nhìn thiếu niên, nói: "Vũ, ngươi thử dùng lực nhỏ nhất cầm lấy mấy quả trứng này xem."

"?" Thiếu niên khó hiểu, nhưng nhìn nụ cười cổ vũ của tiểu tử kia, y gật đầu: "Được!"

Tĩnh tâm, cố gắng dùng lực nhỏ nhất, Vân Phi Vũ vươn tay, nhưng mà…chỉ nghe thấy 'rốp' một tiếng, trứng gà nát bấy trong tay y.

"Tiếp tục."

Nghe thấy mệnh lệnh của tiểu tử kia, thiếu niên lắc lắc tay, đưa tay cầm lên quả trứng khác.

Trứng gà trong giỏ không nhiều lắm, chỉ chốc lát sau đã bị Vân Phi Vũ bóp nát gần hết. Lang Ỷ Thần nhíu mày nhìn Vân Phi Vũ lau chất lỏng trên tay, khó hiểu hỏi: "Vũ, ngươi tự động tay lên cơ thể mình mà không thấy đau sao?"

Vân Phi Vũ nhất thời ngẩn người, suy nghĩ một chút cũng bắt đầu cảm thấy kỳ quái. Nếu nói không thể khống chế tốt lực đạo, nhưng tại sao bản thân mình lại không hề hấn gì?

Hai người lâm vào trầm tư, một hồi lâu sau lại thấy Lang Ỷ Thần mở miệng: "Có thể hành động của mỗi người đều do não bộ chỉ thị, mà đại não lại là cơ quan vô cùng mẫn cảm, cho nên khi ngươi tự chạm vào cơ thể mình sẽ biết sử dụng lực như thế nào để không tự tổn thương cơ thể. Đương nhiên, điều này chỉ giúp ngươi không tổn thương bản thân mà thôi."

"…." Vân Phi Vũ nhìn tiểu hài tử trước mắt, tuy sớm hiểu được hắn rất thông minh, ngôn hành cử chỉ đều giống như người lớn, nhưng y vẫn kinh ngạc: "Tiểu Thần, ngươi hiểu biết rất nhiều."

Lang Ỷ Thần mỉm cười: "Vũ, đợi lát nữa lão đầu mang trứng trở về, ngươi cứ coi trứng kia là một phần của cơ thể, sau đó tập luyện tập chuyển mấy quả trứng đó, hiểu chưa?"

"Chuyển trứng gà?"

"Phải." tiểu tử kia cười hì hì nhìn y: "Đem trứng gà từ trong khuông bỏ vào trong rỏ, sau đó bỏ trở lại trong khuông, cho tới khi ngươi có thể tùy ý cầm lấy mà không khiến chúng bị vỡ mới thôi."

"Uhm." Vân Phi Vũ gật đầu, muốn vươn tay xoa đầu hắn theo thói quen lại khựng lại giữa không trung, nâng tay tự gãi đầu, buồn rầu nhìn tiểu tử đáng yêu trước mắt: "Aizzz….Đột nhiên có được sức mạnh lớn như vậy, quả thực không quen."

"Sẽ ổn thôi." Lang Ỷ Thần nắm lấy góc áo của thiếu niên, ý bảo y ngồi xuống.

Thiếu niên đưa tay ra sau lưng, nắm chặt, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt tiểu tử kia, ánh mắt mang theo nghi vấn.

Lang Ỷ Thân vươn tay ôm lấy cổ thiếu niên: "Có ta ở bên cạnh Vũ, vậy nên mọi chuyện tuyệt đối không thành vấn đề."

"……Uhm!" Nghe được lời nói ấm áp kia, Vân Phi Vũ than nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác thoải mái này.

Sau giờ ngọ, không khí oi bức dị thường, gió nhẹ mang theo hơi ẩm thoang thoảng trong không trung, theo một tiếng sấm vang lên, mây đen cuồn cuộn nhanh chóng bao phủ bầu trời, từng giọt mưa nặng hạt bắt đầu rơi 'lộp độp', mấy tia chớp phía chân trời lúc sáng lúc tối, mưa….mỗi lúc một lớn.

Ngoài cửa sổ vang lên từng đợt sấm vang rền, mưa như trút nước, trong phòng tràn một mảnh xuân tình kiều diễm, tối triền miên.

"Ân…"

Theo một tiếng rên rỉ thật nhỏ, không khí nóng bỏng bỗng lạnh lẽo vài phần. Tư Vũ Thánh dừng động tác, mặt không biến sắc nhìn thiếu niên dưới thân, lạnh lùng mở miệng: "Ai cho phép ngươi lên tiếng?"

Thanh âm lạnh lẽo từ phía sau truyền tới, thiếu niên gục đầu trên gối, thân thể khẽ run, cắn chặt môi dưới không dám tiếp tục phát ra một chút tiếng động.

Nam nhân nheo lại đôi mắt, bàn tay to lớn cố ý dùng sức niết mạnh hai cánh mông xinh đẹp. Nhìn thân thể mảnh khảnh trước mắt, trong đầu không tự chủ mà nhớ tới dung nhan của người nọ, dục vọng dưới thân lại bắt đầu trướng lớn

Sàng đan kịch liệt rung động, thở dốc ngày càng nặng, sau một tiếng va chạm mạnh mẽ, Tư Vũ Thánh gầm nhẹ, phóng ra dục vọng của mình, không chút lưu luyến rút phân thân ra khỏi thân thể thiếu niên, nhìn hắn gục trên giường, trong mắt đã hiển lộ một mảnh âm lãnh.

Đưa tay bóp cần cổ gầy yếu của hắn, không đợi thiếu niên lên tiếng, chỉ nghe thấy thanh âm 'răng rắc', người mới sống sờ sờ lúc nãy, hiện tại đã không còn chút hơi thở. Phủi tay ném thân thể kia ra khỏi phòng, nam nhân ngồi trên giường.

"Xích Diễm."

"Có." Một người mặc y phục màu tro xuất hiện trước cửa, nhìn thiếu niên trên mặt đất, hắn nhớ kỹ đây là lần thứ hai mươi mốt, tiếp tục yên lặng đứng đó chờ chỉ thị.

"Thu dọn sạch sẽ."

"Dạ."

Thân thể được thỏa mãn thì nội tâm lại càng trống rỗng, thị huyết dục vọng bành trướng trong cơ thể, Tư Vũ Thánh thở sâu, thân thể trần trụi bước về dục trì phía hậu đường.

Khi bước tới cửa, hắn đột nhiên dừng lại, xoay người bước tới cánh cửa nhỏ bên phải, chỉ một lát sau đã tới nơi ngươi nọ yêu thích nhất….ôn tuyền.

Hơi nóng trực tiếp lan tới, nam nhân bất tri bất giác tiến vào trong dục trì, bắt đầu tìm kiếm bóng dáng người nọ.

Vuốt nhẹ những tảng đá bên cạnh ôn tuyền, là nơi người nọ thích nằm nhất, hắn nghiêng người bước lên, nhắm mắt, tựa hồ cảm nhận được người nọ đang ở dưới thân, da thịt non mịn, vòng eo mềm mại, cánh mông xinh đẹp, phân thân ngây ngô kiều diễm, mật huyệt nóng bỏng mà chặt chẽ….

Dục vọng lại ngẩng đầu, hắn đưa tay tới khố hạ, nhớ tới người nọ vì dục vọng mà mê mang đôi mắt, nhớ tới hơi thở dồn dập nhiễu loạn của người nọ, nhớ tới người nọ ngượng ngùng mà đè nén thanh âm rên rỉ, nhớ tới người nọ kích động co rút, nhớ tới người nọ không ngừng nhẹ nhàng kêu tên mình, nhớ tới….

"Của ta, đều là của ta, tất cả những gì của y đều thuộc về ta, chỉ thuộc về ta." Nam nhân kêu gào trong thâm tâm.

"Uhm…." Sau một tiếng rên rỉ, Tư Vũ Thánh ghé vào bên cạnh ôn tuyền hô hấp mệt nhọc, nâng tay, nhìn chất lỏng màu trắng lưu lại nơi đó, nội tâm trống rỗng lại bắt đầu lan tràn.

Đứng bật dậy, hắn nhìn cầu vồng sau cơn mưa, trong mắt không chút sắc thái, mà trong lòng cũng chỉ còn lại chấp niệm muốn chém giết đến điên cuồng.

"Mặc kệ ngươi là ai, nhất định ngươi sẽ không trốn thoát được. Đừng vọng tưởng có thể trốn khỏi ta, cho dù chạy tới cùng trời cuối đất thì ta cũng tìm được ngươi. Nợ của ta thứ gì thì ngươi phải dùng đời đời kiếp kiếp của mình mà bồi thường."

Chân khí khẽ chuyển khiến nam nhân bừng tỉnh, hắn nhìn người mặc y phục màu tro đột nhiên xuất hiện trước mắt, nhíu mày: "Chuyện gì?"

"Bạch hộ pháp gửi thư."

Đưa tay tiếp nhận bức thư, đọc xong nội dung bên trong, khóe môi Tư Vũ Thánh gợi lên nụ cười châm chọc: "Được, như vậy càng tốt, nếu Vân gia đã tạm thời án binh bất động, vừa tranh thủ tiếp cận võ lâm

minh chủ, vừa dùng khẩu hiệu giệt trừ ma giáo để chèn ép chúng ta. Người khác không biết tâm tư của hắn, nhưng ta thì hiểu rõ vô cùng!"

Trầm tư một lát, hắn thu hồi bức thư: "Ngươi mời Lí lão tới thư phòng."

"Vâng."

Nửa canh giờ sau, hai người ngồi trong thư phòng, Tư Vũ Thánh đưa bức thư cho lão giả.

Lí Sầm nhìn lướt qua một lần, sau đó trả lại bức thư, ngưng thần nhìn nam nhân trẻ tuổi trước mặt: "Giáo chủ có tính toán gì không?"

"Uhm, tìm Lí lão tới đây chính là vì chuyện này." hắn dừng một chút, nói tiếp: "Ta chuẩn bị xuất phát để gặp tứ đại hộ pháp, muốn mời Lí lão quản lí tổng đàn, như vậy ta mới có thể an tâm đối phó tên Tích Vô Nhai kia."

Lí Sầm thoáng chần chờ, sau đó lập tức đứng dậy, cúi đầu chắp tay: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Tư Vũ Thánh vội vàng nâng y dậy, lộ vẻ tươi cười: "Khoảng thời gian ta không có ở đây, mọi chuyện trong tổng đàn phải làm phiền Lí lão rồi."

"Dạ, thỉnh giáo chủ an tâm." Trong phòng đột nhiên rơi vào im lặng, thái độ vô cùng cung kính của lão giả khiến nam nhân có chút bất an.

"Nếu giáo chủ đã không có chuyện gì khác chỉ dạy, vậy thuộc hạ cáo lui."

"…Uh, không có việc gì."

Nhìn lão giả xoay người rời đi, Tư Vũ Thánh âm thầm sầu não. Hắn biết lão giả trách mình ngày ngày chìm trong hoan lạc, nhưng sau khi không có ai khác, nội tâm trống rỗng lập tức dâng lên, hắn chỉ có thể dựa vào việc hưởng thụ cảm giác vui vẻ của thân thể để mê hoặc bản thân, nếu không…hắn sẽ nổi điên.

"Giáo chủ!" Lão giả đi tới cửa, đột nhiên dừng lại: "Sau khi rời khỏi đây, mong người cố gắng trân trọng thân thể của mình."

"…Ta biết, đa tạ Lí lão quan tâm."

Lão giả than nhẹ một tiếng, bước ra ngoài cửa. Nam nhân nhìn bóng dáng của y, trong mắt hiện lên một tia ấm áp, nhưng nháy mắt đã bị thay thế bởi sự âm lãnh tột cùng.

129. Quyển 5 - Chương 127: Khó Khăn Cuối Cùng

Vân Phi Vũ vui vẻ cầm quả trứng đầu tiên mà mình không bóp nát, hưng phấn bừng bừng chạy tới trước mặt Lang Ỷ Thần, đột nhiên phát hiện bản thân không khác chi một tiểu hài tử đang khoe công trạng, y không khỏi xấu hổ, đỏ bừng mặt.

Tiểu hài tử kia lại tươi cười nhìn y, sau đó cổ vũ: "Vũ, ta biết ngươi có thể làm được."

Tuy rằng bị tiểu hài tử khen ngợi có chút không được tự nhiên, nhưng y vẫn thực sự cảm động, lập tức vứt bỏ cảm giác xấu hổ nho nhỏ trong lòng, tiếp tục luyện tập.

Trải qua huấn luyện khắc khổ, rốt cuộc y có thể thuần thục điều khiển lực cầm nắm mọi thứ. Hôm nay, y đang múa kiếm trong tiểu viện, Âu Dương Ngọc vẫn luôn cắm cọc trong phòng dược liệu lại đột nhiên xuất hiện.

"Có được sức mạnh lớn như vậy cũng không biết vận dụng, đáng tiếc, đáng tiếc!"

Do tác dụng của dược vật nên cảm quan của Vân Phi Vũ linh mẫn hơn trước rất nhiều, tuy rằng thanh âm của lão đầu không lớn, nhưng y có thể nghe rõ ràng nội dung hắn nói.

Lập tức dừng động tác, y xoay người nhìn về phía lão đầu, cung kính thi lễ: "Mong Âu Dương lão bá chỉ dạy."

Âu Dương Ngọc vì chuyện lần này nên vẫn thẹn trong lòng, quả thực có ý muốn chỉ điểm, hắn liền xoa cằm liên tục gật đầu: "Nhìn ngươi có thành ý như vậy, lão đầu ta sẽ dạy ngươi hai chiêu."

"Kỳ thực, xét tình trạng hiện nay của ngươi thì học quyền pháp thích hợp hơn, đem cơ thể cường hóa thành kình lực, lúc đó kiếm pháp của ngươi cũng có thể phát huy sức mạnh tối đa."

Lão đầu dừng một chút, lại nói tiếp: "Vậy đi, ngươi luyện theo ta."

Vân Phi Vũ ngây người, nhanh chóng xoay người đặt kiếm sang một bên, cách lão đầu ba bước, chăm chú nhìn theo từng động tác của hắn.

Âu Dương Ngọc âm thầm hài lòng: "Không tồi, có khí thế, để xem tiểu tử này có thể phát huy tới trình độ nào."

Trước kia là có tâm nhưng bất lực, mà hiện tại lại nhận được sức mạnh lớn hơn kiếp trước, thiếu niên đã sớm nghĩ nên thử một chút xem có phải mình mạnh hơn trước kia hay không.

Đôi mắt chằm chằm nhìn từng cử động của lão đầu trước mắt. Vân Phi Vũ triển khai tư thế. Thấy đối phương nhàn nhã chắp tay sau lưng chờ mình tấn công, biết bản thân bị coi thường, nhưng từ khi tới thế giới này đã gặp qua rất nhiều cao thủ, tâm lí của y đã sớm bình lặng.

Phối hợp với bước lướt tiến lên phía trước, thiếu niên chậm rãi lẻn từng bước tới trước mặt lão đầu. Một nắm đấm quét qua sườn trái gương mặt hắn, lão đầu khẽ nghiêng người cản lại nhưng vẫn chưa phản công. Thiếu niên không để ý tới cảnh tay phải bị kình lực bắn ngược trở lại khiến cho trấn động, đột nhiên y vung cánh tay trái luôn giấu sau lưng. Một nắm đấm phía trái đánh thẳng lên bụng lão đầu.

Nhưng mà, khi y đưa tay đánh về phía lão đầu lại cảm giác như đang đánh lên lớp bông mềm mại. Y nhất thời ngây người, lão đầu đột nhiên lui bụng về phía sau, tiếp đó liền bộc phát một cỗ kình lực kinh người, khiến y bị đẩy lùi mấy bước.

"Tiểu tử, đường quyền này của ngươi có chút quái dị, nhưng rất thú vị." lão đầu xoa bụng tới gần y: "May mà ta đã vận nội công hộ thể. Tuy rằng ngươi chỉ cậy mạnh, nhưng cũng đủ dũng mãnh."

"Âu Dương lão bá, người không sao chứ? Nhất thời đắc ý nên ta đã quên không khống chế sức mạnh. Thật xin lỗi!" Vân Phi Vũ lộ vẻ mặt hối hận.

"Không có việc gì, không có việc gì, mấy quyền của ngươi cũng không tổn thương được lão đầu ta đâu, nhiều nhất cũng chỉ khiến da thịt đau một chút thôi."

Chính vì đã hiểu biết tính tình của lão đầu nên y biết hắn đang an ủi mình, nghe xong những lời này, lòng tự tin của y nhất định sẽ bị đả kích rất lớn. Nhớ tới một quyền vừa rồi, y chính là dồn toàn bộ sức mạnh tấn công lên trước, không nghĩ tới….

Âu Dương Ngọc ho nhẹ hai tiếng, Vân Phi Vũ lập tức lấy lại *** thần, biết lão đầu muốn giảng trọng điểm.

"Khi đối địch có thể quan sát, tự ngẫm nghĩ là chuyện tốt, nhưng kinh nghiệm đối địch chưa đủ, đầu óc chưa linh hoạt, phản ứng không đủ nhanh, ra tay cũng quá cứng nhắc, cho nên ngươi phải nhớ kỹ một câu "quyền vô quyền, ý vô tình, vô quyền vô tình là thật ý". Ha hả, hiện tại nói với ngươi những lời này là quá sớm, nhưng cho dù chỉ luyện nội công, có thể đạt tới cảnh giới này cũng đã vô cùng lợi hạ."

"Cái gì mà quyền vô quyền, ý vô tình, vô quyền vô tình là thật ý? Cái này có nghĩa gì?" Vân Phi Vũ vô cùng khó hiểu.

"Quyền pháp luyện tới cảnh giới cao nhất thì có thể tùy ý xuất chiêu, không chỉ khiến địch không thấy rõ ràng chiêu thức ngươi đánh ra là hư hay thật, hơn nữa cũng có thể phản ứng nhanh nhất đối với mọi thứ chung quanh, không phải quá dựa vào quyền thuật, cũng chẳng phải hành động theo bản năng. Sau khi trải qua một cuộc huấn luyện dài, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tâm trí đưa ra phán đoán thì thân thể lập tức phản ứng lại."

"À…."

Nhìn bộ dạng cái hiểu cái không của thiếu niên, Âu Dương Ngọc phất tay: "Không cần suy nghĩ nhiều, sau này luyện tập chăm chỉ thì kinh nghiệm sẽ gia tăng. Hiện tại thì kiến thức cơ bản mới là thứ quan trọng nhất. Đầu tiên ngươi phải rèn luyện trọng tâm, phần dưới của người lộn xộn, hai chân không vững, giống như vừa rồi, nếu ta dùng chân đảo qua một chút, ngươi nghĩ bản thân có cơ hội đánh về phía ta?"

Vân Phi Vũ thật sự suy ngẫm: "Uhm, ta biết việc này."

Lão đầu gật gù: "Tuy hiện tại luyện tập trọng tâm có chút muộn nhưng so với không luyện thì có phần tốt hơn, về sau, mỗi buổi sáng….vác tảng đá kia trên lưng nhảy ếch một trăm vòng quanh viện, sau đó tiếp tục đứng tấn, buổi chiều ta dạy ngươi kỹ xảo dùng lực. Hiện tại ngươi không chỉ luyện quyền thuật, còn phải luyện lưng và chân. May mà lúc này ngươi mới mười sáu tuổi, thân mình vẫn con mềm dẻo, chỉ cần cố gắng sẽ không có gì khó khăn."

Thiếu niên nhìn tảng đá trong viện, nó còn to lớn hơn mình gấp mấy lần, không kiềm chế được mà nuốt một ngụm nước miếng: "Đã biết, nhưng tảng đá kia nặng bao nhiêu vậy Âu Dương lão bá?"

Lão đầu liếc nhìn một chút: "Đại khái là mấy trăm cân, dựa vào sức lực hiện tại của ngươi chắc chắn sẽ không thành vấn đề, ngươi thử thì biết."

"Được!" Thiếu niên bước tới đó, đi quanh tảng đá một vòng, tìm một vị trí tốt, hai chân chếch ra, dồn sức lực vào đôi tay nhấc lên trên, quả nhiên đã đưa lên cao quá đỉnh đầu.

"Có chút mất sức, nhưng không quá khó khăn như ta đã nghĩ." Vân Phi Vũ nhẹ nhàng buông tảng đá, vui vẻ nhìn lão đầu.

"Uhm, hiện tại ngươi vác nó trên lưng mà nhảy đi, hoàn thành xong một trăm vòng cũng vừa vặn tới giờ cơm chiều." Nói xong, lão đầu xoay người rời đi.

Nhìn trời, hiện tại y đã quen với việc nhìn mặt trời mà đoán biết thời gian, thấy mặt trời ngả về tây, đại khái cũng vừa qua giờ mùi, tiến vào giờ thân, cách cơm chiều còn hai canh giờ, ngẫm lại như vậy cũng đủ thời gian, y lập tức chà xát hai tay, tìm vị trí tốt, nâng tảng đá lớn, bắt đầu nhảy ếch.

Chớp mắt đã vào thu, tính toán thời gian thì cũng được tám tháng kể từ khi Vân Phi Vũ đã được tổ tôn (ông cháu) hai người cứu sống.

Mấy tháng luyện tập, y thường cùng Âu Dương Ngọc luận bàn quyền thuật. Mới đầu còn bị một chưởng đánh bay, hiện tại đã có thể cùng lão đầu giao đấu quá trăm chiêu. Không riêng gì lão đầu cùng tiểu tử kia, chính y cũng cảm thấy giật mình.

Đương nhiên, y đã tốn không ít mồ hôi công sức, cũng chỉ có y mới biết bản thân mình muốn trở nên mạnh mẽ tới mức nào. Vậy nên ngày nào cũng vậy, từ sáng sớm cho tới tối muộn, trừ bỏ làm cơm, ăn cơm và đi ngủ mất ba canh giờ, phần lớn thời gian y đều dùng để luyện tập.

Còn Lang Ỷ Thần, ban đầu vô cùng phản đối, tới hiện tại cũng đã ủng hộ hết mình. Nhớ tới lý do trước kia tiểu tử kia phản đối, y liền đổ mồ hôi.

Lúc ấy, tiểu tử kia vừa nghe y muốn luyện tập liền phản đối kịch liệt, sau này mới biết được, thì ra tiểu tử kia sợ y luyện ra một cơ thể toàn cơ bắp, kết hợp với gương mặt hiện tại….kỳ thật tự bản thân y ngẫm lại cũng đổ mồ hôi lạnh, cái bộ dạng đó không thể dùng từ quái dị để hình dung hết, có thể nói là quỷ dị mới đúng. Tuy y thực sự thích thân thể cường tráng, nhưng nếu đổi được gương mặt hiện tại thì y sẽ vừa lòng hơn.

Mặc dù tiểu tử kia phản đối, nhưng một chọi hai thì không thể thắng. Qua việc tập luyện mấy tháng, Vân Phi Vũ cảm thấy thân thể mình rắn chắc một chút nhưng gương mặt lại không hề biến hóa chút nào, thất vọng nhưng cũng có chút vui vẻ. Dù sao, tuy bộ dạng hiện tại thực nhu nhược, nhưng so với tổ hợp kỳ quái mà y nghĩ tớ còn tốt hơn nhiều.

Bàn tay của y, trừ bỏ lớp chai sần do cầm kiếm, những vết thương còn lại mỗi lần bị Lang Ỷ Thần nhìn thấy đều bị hắn dùng ngân châm hoặc thuốc để chữa khỏi, quả thực khiến y dở khóc dở cười, nhưng cũng chỉ có thể tùy ý tiểu tử kia gây sức ép. Từ đầu tới cuối, đôi tay y lúc nào cũng trắng nõn như ngọc, mềm mại thon dài xinh đẹp tuyệt trần, mà tiểu tử kia cũng vô cùng hài lòng với việc này.

Hôm nay, trời có chút lạnh, Vân Phi Vũ luyện tập xong liền bắt đầu luyện lại nhu thể công mà lão đầu đã dạy. Kỳ thực y cảm thấy môn võ công này rất giống với Yô-ga ở kiếp trước, chẳng qua Yô-ga lấy tĩnh làm chủ, mà cái y muốn đạt được là cơ thể mềm dẻo, có cốt cách.

"Tiểu tử, muốn đánh tay đôi một trận không?" Âu Dương Ngọc đột nhiên xuất hiện. Những ngày gần đây, tựa hồ việc giao chiến cùng thiếu niên đã trở thành một thú vui của hắn.

"Được." Vân Phi Vũ thả người nhảy lên, phủi bụi trên tay, đi tới trước mặt lão đầu, mỉm cười: "Lão độc, hôm nay ngài định tấn công ta như thế nào đây?"

Lão đầu nâng mày: "Ngươi xác định? Không sợ ta dùng một chưởng giải quyết ngươi?"

Thiếu niên không nói, chỉ nhìn hắn cười cười, nhưng đôi mắt cũng không rời khỏi người phía trước, đem tất cả động tác, biểu hiện, ánh mắt của hắn thu vào đáy mắt.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, lão đầu giả bộ khinh thường không muốn ra tay trước nhưng đột nhiên đưa một ngón tay điểm tới trước ngực thiếu niên, y nghiêng người về phía sau chín mươi độ, mượn lực cánh tay kéo cơ thể sang phải, song chưởng đánh về phía sườn của lão đầu. Nháy mắt lão đầu đã dời đi, thiếu niên nhảy về phía trước, theo sát hắn, sau đó tựa như hầu tử thâu đào (khỉ trộm đào ồ-ố) hướng về phía hạ thân của lão đầu. Lão đầu hét lớn: "Tiểu tử kia, ngươi thật là đê tiện hạ lưu, dám dùng chiêu này đối phó lão đầu ta."

Thiếu niên đứng thẳng dậy, cười hì hì nói: "Học theo ngài đó mà."

Âu Dương Ngọc phất tay: "Đánh cẩn thận, không dùng chiêu thức ngầm."

"Được."

Vân Phi Vũ nhanh chóng thu hồi bộ dạng vui đùa, lập tức tấn công lên. Lão đầu cũng không trốn tránh, nháy mắt đã qua hơn trăm chiêu, cho tới khi lão đầu đột nhiên hô lên: "Ngừng ngừng ngừng, không đánh nữa."

Thiếu niên kinh ngạc, khó hiểu nhìn về phía hắn. Lão đầu luôn luôn phân thắng bại mới chịu dừng tay, hôm nay làm sao vậy?

"Không cần đánh, chúng ta tiếp tục đánh thì chỉ là thuần túy đọ xem sức lực ai lớn hơn mà thôi. Tiểu tử ngươi trẻ tuổi khí thịnh, lão đầu ta không đọ được với ngươi."

"Ngài định nói… nói là hiện tại ta cùng ngài đã bất phân thắng bại?" Vân Phi Vũ khó tin mà trừng lớn đôi mắt.

"Sao vậy, không tin?" Lão đầu đi tới trước mặt y, vỗ vỗ vai, cảm thán nói: "Ta nói rồi, có cố gắng thì sẽ có kết quả tốt, nỗ lực của ngươi sẽ không uổng phí, chẳng qua, đánh ngang tay với ta thì năng lực của ngươi cũng chỉ có thể so với những cao thủ bình thường trong chốn giang hồ. Dù sao, thứ ta am hiểu cũng chỉ là dùng độc, không phải quyền cước công phu, đụng tới chuyện này thì ngoài kia còn vô số cao thủ tuyệt đỉnh, ngươi vẫn nên né tránh khỏi bọn họ là hơn."

Thấy thiếu niên không nói gì nhưng lại giật mình nhìn mình, Âu Dương Ngọc nghĩ y bị câu nói cuối cùng khiến cho hoảng sợ, lập tức trấn an: "Yên tâm, yên tâm, kẻ có thể xưng là tuyệt đỉnh cao thủ trong võ lâm cũng chỉ có vài người, hơn nữa, ngươi không danh không tiếng, cũng chẳng làm chuyện gì thương thiên hại lý, cho nên bọn họ sẽ không tìm tới gây sự."

"A." Thiếu niên lấy lại *** thần, ngượng ngùng lắc đầu: "Ta không lo lắng chuyện đó, ta chỉ không tin mình cũng được liệt vào hàng cao thủ thôi. Hắc hắc…"

"Cái đó thì có gì không thể." Lão đầu trừng mắt: "Độc vương ta đương nhiên là cao thủ."

Vân Phi Vũ vừa nghe vậy, trong lòng liền cảm thấy có trăm ngàn thứ ngổn ngang, đột nhiên quỳ xuống trước mặt lão đầu: "Âu Dương lão bá, tuy ngài vẫn chưa chính thức nhận ta làm đồ đệ, nhưng ta luôn nhận định ngài là sư phụ, xin ngài nhận của đồ nhi một lạy."

Âu Dương Ngọc lộ vẻ mặt vui mừng, hắn đối xử với thiếu niên như vậy, trước là vì áy náy, sau là vì sự cố gắng của y, không tự chủ được nên nghĩ cách giúp y, kỳ thực trong lòng hắn đã sớm nhận định y là đồ đệ của mình.

"Đứng lên đứng lên." Một phen túm lấy thiếu niên nâng dậy, lão đầu lộ ra vẻ mặt tươi cười như thường lệ: "Đừng có sư phụ này sư phụ nọ, lão đầu ta ghét nhất là cái bộ dạng ấy. Ngươi cứ gọi ta là lão độc, ta vẫn kêu ngươi là tiểu tử."

"Đã biết." Vân Phi Vũ nhếch môi, hai người nhìn nhau tươi cười.

"Đúng rồi, gần đây ngươi luyện tập lăng không bộ như thế nào?"

"Tốt lắm, nhưng thời gian lâu sẽ khó thở, sau đó…" Thiếu niên gãi đầu cười gượng hai tiếng.

"Uhm, bộ cước này khi nện bước cần phải dùng khí, ngươi không có nội lực nên rất khó khống chế khí trong cơ thể, từ từ sẽ thành thạo." lão đầu dừng một lúc, sau đó nói tiếp: "Kỳ thật, lăng không bộ chủ yếu dùng để hỗ trợ cho kiếm pháp của ngươi. Ngày thường đánh quyền cũng không cần dùng tới, kiếm pháp chú ý linh hoạt, rất nhanh, mà quyền pháp cần nhanh nhẹn, mạnh mẽ. Lăng không bộ rất nhanh, từng góc độ đều hờ hững, rất phù hợp với những loại kiếm pháp phiêu dật, có thể sử dụng chung cho kiếm pháp cùng quyền pháp thường ngày ngươi vẫn luyện tập."

"Ân, ta cũng cảm thấy như vậy." Vân Phi Vũ có chút đăm chiêu, gật đầu, sau đó nhìn trời: "Ta đi làm cơm chiều."

Âu Dương Ngọc gật đầu, nhìn theo bóng dáng y, nhíu mày, khẽ thở dài: "Nên tới thì sẽ tới, nên đi thì phải đi, trốn nhất thời, không trốn được một đời. Thế trận hỗn loạn kia là do ngươi mà nên thì cũng phải từ ngươi mà kết thúc. Vân tiểu tử!"

130. Quyển 5 - Chương 128: Thiếu Niên Thay Đổi Bề Ngoài

Sáng sớm ngày kế tiếp, sau khi luyện tập khiến thân thể nóng bừng, mồ hôi nóng vây quanh, Vân Phi Vũ lập tức thu xếp điểm tâm.

Bánh bao vỏ mỏng, cháo bí đỏ cùng một chút hành xào giòn do chính y nghĩ ra, canh khổ qua củ cải. Sau khi dọn tất cả lên bàn, y định bước ra cửa, chuẩn bị gọi hai người kia.

"Oa, thơm quá, là món gì?" Âu Dương Ngọc nhanh chóng chạy vào đầu tiên.

Thiếu niên buồn cười nhìn hắn khụt khịt mũi thật mạnh: "Trên bàn đã dọn sẵn rồi, ngài ăn trước đi, ta đi kêu Tiểu Thần rời giường."

"Đừng đi." Lão đầu đột nhiên kéo y dừng lại: "Đến đây, chúng ta ăn trước, để phần lại cho hắn là được rồi, thuận tiện….ta cũng có chút chuyện muốn nói với ngươi."

Khó có dịp nhìn thấy bộ dạng nghiên trang của lão đầu, Vân Phi Vũ ngây người, lập tức quay lại, ngồi xuống phía đối diện với hắn.

"Ăn trước, nói sau." Lão đầu bưng bát cháo trước mặt, húp một ngụm lớn, sau đó cắn một miếng bánh bao, mặt mày hớn hở.

Kỳ thật, sau khi luyện tập xong y cũng đói bụng, hơn nữa trong nồi còn nhiều lắm, không lo tiểu tử kia thiếu phần. Vân Phi Vũ cũng không tiếp tục do dự, bưng bát lên ăn lấy ăn để, không bao lâu, đồ ăn trên bàn đã bị hai người đánh chén sạch sẽ.

Chờ lão đầu uống xong ngụm cháo cuối cùng trong bát, "ợ" một tiếng, đứng lên đi ra phía cửa: "Tiểu tử, đi theo ta."

Hai người cùng nhau tới dược phòng, Vân Phi Vũ quan sát chung quanh, cảm giác nơi này so với lần cuối cùng mình đến có vẻ dã thoáng đãng hơn nhiều, chắc là vì lần đó…..

Chỉ vào mấy thứ đồ vật trên bàn, Âu Dương Ngọc lên tiếng: "Đây là cho ngươi."

"Cho ta?" Thiếu niên nhìn mấy chiếc bình trên bàn, còn có y phục và ngân lượng, buồn bực không thôi.

"Phải, cho ngươi." Lão đầu nhìn y: "Giang hồ hiểm ác. Tâm tư ngươi quá mức đơn thuần, con người thì quá thiện lương. Lão đầu ta không có gì có thể cho ngươi nên sẽ đưa ngươi mấy bình dược phòng thân. Tuy rằng những độc dược bình thường đã không còn tác dụng với ngươi, nhưng vẫn nên chuẩn bị."

"Ngài…muốn ta đi?" Trong lòng Vân Phi Vũ nổi lên một trận khủng hoảng.

"Tiểu tử, thiên hạ này không có bữa tiệc nào mà không tàn cả. Hơn nữa…" Âu Dương Ngọc vỗ vai y: "Có một số việc, không phải cứ trốn tránh là có thể giải quyết. Hiện tại là thời điểm ngươi cần phải đối mặt với nó."

"……" Thiếu niên kinh ngạc nhìn hắn, sao đó gian nản mở miệng: "Ngài….đã sớm biết thân phận của ta?"

Âu Dương Ngọc nhìn y một cái, vẻ mặt áy náy: "Vì an toàn của oa oa, ta cần phải tra xét rõ ràng thân thế của ngươi. Có thể ngươi sẽ cảm thấy không thoải mái, nhưng….Thật có lỗi!"

Vân Phi Vũ cười khổ một tiếng: "Ta không có ý trách ngài. Nếu là ta, ta cũng sẽ vì người quan trọng của mình mà làm như vậy. Chính là…vì sao biết ta là người của Vân gia mà ngài vẫn thu lưu ta?"

Lão đầu vỗ vai y, thâm ý nói: "Tiểu tử ngốc. Bọn họ chẳng thể chứng minh cho hết thảy mọi thứ. Nhìn một người là phải nhìn bản chất. Lão đầu ta tuy đã già cả, nhưng mắt không có mờ, ngươi là dạng người như thế nào thì ta hiểu rất rõ. Về phần những người khác, lão đầu ta chỉ có thể nói bọn họ đã bị cừu hận che mắt, vậy nên ngươi không cần phủ nhận chính mình, lại càng không thể buông xuôi cho tính mạng cùng niềm tin, hiểu không?"

"Ân." Thiếu niên cảm thấy chóp mũi cay cay, dùng sức gật đầu. Từ khi đi vào thế giới này, lần đầu tiên có người không thèm để ý tới xuất thân của y mà nói với y những lời tri kỷ như vậy, lẽ nào y lại không cảm động.

"Nếu không phải lão đầu ta xem thế cục bên ngoài quá hỗn loạn như vậy, chắc chắn ta sẽ giữ ngươi ở lại nơi này cả đời làm cơm cho chúng ta ăn. Được rồi, không cần nói những lời vô nghĩa nữa, ta nói cho ngươi nghe công dụng của mấy bình thuốc này."

Âu Dương Ngọc chỉ vào mấy bình thuốc, đang muốn mở miệng thì Vân Phi Vũ đột nhiên ngắt lời: "Bên ngoài rất loạn? Có liên quan tới ta?"

Lão đầu thâm ý nhìn y một lượt, thản nhiên nói: "Ngươi đi ra ngoài sẽ biết. Dùng đôi mắt của mình để nhìn, dùng đôi tai của mình để nghe đi."

"Uhm." Thiếu niên không tiếp tục truy vấn, chỉ gật đầu, bộ dạng đăm chiêu.

"Lại đây, ta nói cho ngươi biết công dụng của mấy bình thuốc." Lão đầu cầm một chiếc bình bạch ngọc nhỏ: "Đây là cửu chuyển đan. Đây là thuốc tiên chữa thương đấy nha, mặc dù nó không phải sở trường của lão đầu ta. Bên trong có ba viên, tuy rằng ít nhưng hiện tại ta mới chỉ làm được chừng đó, những thứ này tốt nhất không nên để người khác biết, chỉ dùng cho bản thân."

"Được." Thiếu niên hiểu, những thứ mà độc vương, dược vương làm ra đều là thứ mà cả thiên hạ mơ ước, càng miễn bàn đây là thuốc tiên mà bọn họ công nhận.

Sau đó, lão đầu cầm một chiếc bình sứ men xanh, lắc lắc, bên trong truyền tới tiếng 'ào ào': "Đây là đan dược dùng để giải độc. Tuy rằng có thể ngươi không cần dùng tới, nhưng chuẩn bị trước vẫn hơn."

"Còn nữa, đây là kim sang dược dùng để chữa ngoại thương." Lão đầu chỉ vào một hộp nhỏ màu bạc có khắc hoa văn, nói tiếp: "Nói thật, lão đầu ta làm nhiều nhất vẫn là độc dược. Ta biết tiểu tử ngươi tâm tính thiện lương, khẳng định không thích dùng độc, nhưng một khi đã bước chân vào giang hồ, mặc dù ngươi không có ý muốn hại người ta, nhưng không thể không đề phòng. Này là mê dược, mông hãn dược, xuân dược….ta đều chuẩn bị cho ngươi một chút, mang theo hết đi."

Kỳ thật, Vân Phi Vũ cảm thấy mấy thứ này mình đều không dùng được, nhưng cũng không cách nào cự tuyệt tâm ý của lão đầu, đành phải gật đầu. Đột nhiên nhớ tới một loại thuốc trong đó, gương mặt trắng nõn bỗng đỏ bừng, ngập ngừng cả nửa ngày mới nói được một câu: "Cái kia…xuân dược….ta sẽ không lấy."

"Này…là do ta không cẩn thận mà chế ra, để ở nơi này cũng lãng phí. Ngươi xem, một già một trẻ chúng ta làm sao mà dùng được. Ngươi cứ mang theo đi." Lão đầu đột nhiên cười gượng hai tiếng, biểu tình trên mặt cũng cực kỳ nịnh nọt: "Hơn nữa, những gì lão đầu ta làm ra, cho dù là xuân dược thì công dụng cũng gấp trăm ngàn lần những thứ tầm thường ở bên ngoài, mang đi đi, mang đi đi."

"Cái này rõ ràng là bắt người ta tiêu thụ hộ mà!" Thiếu niên cười khổ một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục cự tuyệt, thầm nghĩ: "Tóm lại những thứ này, mặc kệ là độc dược hay thương dược (thuốc chữa thương), chỉ sợ bản thân ta rất khó dùng đến, mang theo cũng được, không thì sau này tặng người khác."

"Được rồi, được rồi, nhanh chóng thu dọn đi. Cốc này cách thành trấn gần nhất cũng rất xa, tốt nhất là ngươi nên xuất phát trước khi mặt trời xuống núi. Buổi tối ở bên ngoài rất nguy hiểm, cho nên không được đi một mình, hiểu chưa?"

"Uhm, đã biết." Vân Phi Vũ hạ mi mắt, nhìn mấy thứ trên bàn, âm thầm thở dài, bắt đầu thu dọn.

Tuy rằng y cũng có nghĩ tới chuyện rời đi, nhưng không ngờ nó lại tới nhanh như vậy. Chớp mắt đã qua tám tháng, trong khoảng thời gian này, y chỉ nghĩ tới việc trở nên mạnh mẽ, hơn nữa, ở nơi này cũng rất vui vẻ, cho nên y chưa từng nghĩ tới những chuyện sau khi rời khỏi nơi này, chỉ cảm thấy thời điểm đó còn rất xa xôi. Hiện tại, khi thời khắc ấy chính thức bắt đầu, y lại có chút cảm giác không biết nên làm thế nào, không biết là luyến tiếc khi rời khỏi nơi này, hay đang sợ hãi những chuyện sắp phải đối mặt….

"Sao vậy, có tâm sự hay vẫn thiếu thứ gì?"

Ngẩng đầu nhìn người trước mắt, thiếu niên áp chế cảm giác chua sót trong lòng, cố gắng tươi cười, lắc đầu nói: "Không có, chỉ là luyến tiếc nơi này, luyến tiếc phải rời khỏi hai người."

"Tiểu tử ngốc, có phải sau này sẽ không gặp lại đâu." Âu Dương Ngọc vỗ về an ủi, đột nhiên chuyển ngữ khí: "Kỳ thực, ngươi sợ hãi phải đi ra ngoài kia, hơn nữa….sợ bị người khác nhận ra, có đúng không?"

Lời nói của lão đầu thật sự quá chuẩn xác. Kỳ thực, bị những người kia nhận ra mới là điều y lo lắng nhất.

Vân Phi Vũ cúi đầu không nói, xem như đồng ý.

"Aizz…..quên đi. Lão đầu ta làm người tốt tới cùng. Ngươi đi đổ đầy nước vào trong mộc dũng, ta đi chuẩn bị vài thứ. Đừng hỏi lí do, đi nhanh lên."

"Nga" Đổ đầy nước vào mộc dũng, chỉ thấy lão đầu nhỏ vài giọt chất lỏng trong suốt vào đó, nước vẫn không có chút biến đổi.

"Ngồi vào đi, ngâm mình khoảng một khắc."

Thiếu niên không chút do dự, cơi y phục, bước vào, không ngờ lão đầu lại đột nhiên lên tiếng: "Ngươi không sợ bên trong là độc dược?"

Vân Phi Vũ mỉm cười, ngồi xuống. Lão đầu thở dài, bắt đầu nhắc nhở: "Tính tình của ngươi nha, khi ra ngoài sẽ chịu nhiều thiệt thòi. Nhớ kỹ, sau này ra ngoài thì đừng tùy tiện tin tưởng người khác."

"Ân."

"Ta đi tìm vài thứ, ngươi ngâm mình đi."

"Được."

Thiếu niên nhắm mắt lại, than nhẹ một tiếng: "Thực không muốn rời khỏi nơi này. Nhưng nên đối mặt thì vẫn phải đối mặt, bản thân cũng quá hiểu, không thể cứ trốn tránh cả đời như vậy, chính là….quá nhanh, một chút tâm lí chuẩn bị cũng không có, cứ như vậy mà bước ra ngoài, nếu bị bọn họ nhận ra…lại bị cuốn vào vòng xoáy đó? Không muốn, thực sự không muốn.

Hơn nữa, nơi này còn có người thực sự quan tâm tới ta, ta không muốn rời đi bọn họ. Nghe ý tứ trong lời của lão độc nói, tình trạng hỗn loạn bên ngoài liên quan tới ta. Xem ra, đến cuối cùng vẫn không thể tránh né!"

"Phi, phi, đã lâu không vào đó, ai ngờ nhiều bụi như thế này chứ."

Nghe thấy thanh âm của lão đầu, thiếu niên mở mắt ra, thấy trên người hắn đầy tro bụi cùng một đám mạng nhện trên đầu, y không khỏi cười thành tiếng.

"Xú tiểu tử, còn cười cái gì, nếu không phải vì người thì sao lão đầu ta phải chật vật tới mức này đây." Âu Dương Ngọc phủi phủi tro bụi trên người, thở phì phì liếc mắt trừng y một cái.

Thiếu niên cúi đầu, vẫn không thể nhịn cười, bả vai không ngừng rung động.

Âu Dương Ngọc đem mấy thứ đồ vật này nọ đặt lên bàn, thản nhiên nói: "Đứng lên đi, chắc cũng được rồi đấy."

Vân Phi Vũ đứng lên, khi thấy da thịt chuyển thành màu rám nắng liền trấn động, mà lão đầu nhìn thấy vậy lại vui vẻ tươi cười: "Không tồi, không tồi, nhìn như vậy quả nhiên có tư vị của nam nhân hơn. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được tiếp xúc với dấm chua, nếu không hiệu quả sẽ biến mất."

"Nga" Thiếu niên nhìn chằm chằm thân thể của mình, ngây ngốc gật đầu.

"Cho ngươi cái này, soi gương đeo lên đi." Lão đầu đưa cho y một tấm nhân bì diện cụ mỏng, niết trong tay mịn màng mềm mại, rất co dãn.

(Nhân bì diện cụ: da mặt để hóa trang)

Sau khi thu thập mọi thứ ổn thỏa, trong gương hiện lên hình ảnh một thiếu niên hết sức bình thường, nhỏ bé và gầy yếu. Cái loại diện mạo này, cho dù đi lẫn trong đám người cũng không có gì nổi bật. Vân Phi Vũ vừa lòng tươi cười, nhìn gương mặt xa lạ của mình khiến y cảm thấy an tâm.

"Vừa lòng lắm đúng không?" Lão đầu nhìn gương mặt mới của y: "Tấm nhân bì diện cụ này là do diệu thủ dịch dung đại sư giúp ta làm cách đây ba mươi năm, có thể lấy giả tráo thật, người bình thường sẽ không thể phát hiện được, trừ phi ngươi tự mình tháo xuống. Nhưng phải nhớ kỹ, nửa tháng dùng nước sạch rửa một lần."

"Được, đã nhớ kỹ."

Âu Dương Ngọc mỉm cười: "Được rồi, ta đưa ngươi xuất cốc."

"Ta….muốn đi gặp Tiểu Thần."

"….Được, nhưng đừng gây tiếng động lớn, ta điểm huyệt ngủ của hắn."

Một canh giờ sau, hai người bước đi trên con đường nhỏ giữa hẻm núi, tiểu viện phía sau đã không còn bóng dáng. Vân Phi Vũ thu hồi tầm mắt, yên lặng theo sau lão đầu.

"Được rồi, ta chỉ đưa ngươi đến đây thôi." Ra khỏi sơn động, lão đầu dừng bước, nhìn về phía thiếu niên: "Đi thẳng từ đây, trước khi mặt trời lặn là có thể tới được thành trấn gần nhất, đến lúc đó ngươi cứ đi tới nơi nào mà ngươi muốn."

"Nơi muốn tới…."

Vẻ sợ hãi thoáng hiện qua đáy mắt Vân Phi Vũ, sau đó y lập tức lắc đầu xua tan ý nghĩ mờ mịt trong tâm trí, cười nói: "Đã biết, còn hai người nữa, khi ta đi rồi thì nhớ ăn cơm đúng giờ. Ta không muốn tới khi gặp lại thì hai người cũng chỉ còn da bọc xương đâu."

"Phi phi phi. Ngươi quả nhiên là tên xú tiểu tử, đúng là miệng chó không thể mọc ra ngà voi mà. Ngươi đi rồi thì ta với oa oa vẫn sống tốt, mau biến đi, lão tử không muốn nhìn thấy mặt ngươi nữa." Nói xong, Âu Dương Ngọc động thân, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Thiếu niên buồn bã nhìn vị trí hắn vừa đứng, ngẩng đầu muốn nhìn lại lối ra khỏi sơn động mới phát hiện trước mắt là một mảnh rừng cây um tùm, có lẽ đây là ảo trận mà lão đầu đã nói.

"Cho dù không muốn, nhưng có một số việc vẫn phải đối mặt, lão đầu nói đúng lắm."

Vân Phi Vũ thở sâu, lưng đeo bọc hành lí, men theo con đường nhỏ, nhanh chóng rời đi. Khi y rời đi chưa được bao lâu, Âu Dương Ngọc lại xuất hiện ở nơi hắn vừa đứng, nhìn bóng dáng đơn độc của thiếu niên, nói nhỏ: "Tiểu tử, chúc ngươi may mắn!"

131. Quyển 5 - Chương 129: Loạn Trong Giặc Ngoài

Khi Âu Dương Ngọc trở lại tiểu viện liền thấy Lang Ỷ Thần đứng trong phòng, lạnh lùng nhìn hắn: "Người đâu?"

"Đi rồi." lão đầu không giải thích dài dòng, chuyển đề tài: "Phòng bếp có đồ ăn, là tiểu tử kia làm, ngươi mau ăn nhân lúc còn nóng."

Ngăn chặn hỏa nộ trong lòng, Lang Ỷ Thần đi ra phía ngoài lại bị lão đầu ngăn lại: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Đi tìm y."

Âu Dương Ngọc có chút tức giận nhưng vẫn bình tĩnh như trước: "Nếu hiện tại ngươi đi thì cũng chỉ khiến y bị liên lụy, không thể giúp được chuyện gì, hơn nữa, chuyện của y không phải việc mà người ngoài có thể nhúng tay vào giải quyết, phải dựa vào bản thân y, ngươi hẳn phải hiểu được điều đó?"

Lang Ỷ Thần không lên tiếng, hai người đứng trong viện không ngừng giằng co. Lão đầu thở dài: "Như vậy đi, nếu ngươi học được toàn bộ y thuật của ta, hoặc là đem võ công của ta học được tám phần, vậy ta sẽ để ngươi đi tìm y, thế nào?"

Thấy tiểu tử kia không lên tiếng, hắn nói tiếp: "Sao nào? Không có can đảm chấp nhận?"

"Ngươi không cần kích ta." Lang Ỷ Thần xoay người đi về phía phòng bếp, lạnh lùng mở miệng: "Ta sẽ học hết y thuật của ngươi trong vòng ba năm, hơn nữa, nhất định sẽ vượt qua ngươi."

Âu Dương Ngọc nhìn theo bóng lưng của hắn, mỉm cười: "Được, ta chờ."

Khi những tia nắng cuối cùng bị thu xuống đường chân trời, Vân Phi Vũ đã tới Tứ Phương trấn mà lão đầu nhắc tới.

Những căn nhà thấp bé san sát nhau. Giao lộ phủ lớp đất vàng. Dăm ba tiểu hài tử vui đùa ầm ĩ trên đường. Một vài lão hán ngồi đánh cờ dưới tàng cây. Không có sự huyên náo như những tòa thành phồn hoa, chỉ là một tiểu trấn bình yên.

Bước chậm rãi trên giao lộ, y nhìn ngó hai bên đường. Sau khi nhìn trời, xốc chiếc tay nải đang dần trượt xuống, bước đi nhanh hơn. Thấy tấm biển hiệu "Tứ Phương đại khách ***", thiếu niên tươi cười, nâng chân chạy tới đó.

"Ôi chao! Khách quan, ngài muốn dùng bữa hay ở trọ?" Còn không chờ Vân Phi Vũ bước qua bậc cửa, một gã tiểu nhị lập tức bày ra bộ mặt tươi cười, chạy tới tiếp đón.

"Vừa dùng bữa, vừa nghỉ chân." Thiếu niên thản nhiên nói: "Lấy một gian phòng bình thường là được rồi."

"Được rồi, một gian phòng bình thường!" Tiểu nhị hướng về phía quầy hét to, sau đó quay đầu lại: "Vậy ngài muốn dùng bữa ở đây hay trong phòng?"

Nhìn chung quanh cũng chỉ có lẻ tẻ vài người: "Ở đây đi."

"Được rồi, vậy mời ngài ngồi xuống đây."

Nhìn tiểu nhị dùng khăn lâu sạch băng ghế dài, thiếu niên ngồi xuống, trong lòng không khỏi vạn phần cảm thán.

Trước kia y chỉ có thể nhìn thấy cảnh này qua TV, hiện tại việc này lại xảy đến với mình. Tuy rằng đã tới thế giới này hơn một năm, nhưng trước kia bản thân y giống như rối gỗ bị người ta giật dây, mà giờ phút này chỉ có một mình, cái gì cũng phải tự mình làm chủ, y không hề kích động hay sợ hãi như bản thân vẫn tưởng. Trong lòng chỉ có thản nhiên, có lẽ chính mình đã sớm thích ứng với thế giới này.

"Công tử, ngài muốn kêu thứ gì? Nơi này của chúng ta có bạo yêu hoa*, sao ngưu đỗ**, thoán thiêu dương tràng***…."

Vừa nghe thấy tất cả đều là nội tạng, thiếu niên nhíu mày, lập tức ngắt lời: "Tùy ý đi, một mặn một canh, sau đó thêm một chén cơm."

"Được rồi, phiền ngài chờ một chút."

Đồ ăn nhanh chóng được dọn lên bàn, khi Vân Phi Vũ đang chuẩn bị ăn lại bị những câu nói phía sau thu hút.

"Aizz…." Một người thở dài: "Ngươi nói thế đạo lúc này có phải rất rối loạn không? Hiện tại, kẻ thù bên ngoài xâm lấn, mà nội chiến vẫn không ngừng xảy ra, ngươi nói…."

"Được rồi, uống rượu, uống rượu đi, chúng ta chỉ là một đám người nhỏ bé, quản nhiều chuyện như vậy làm cái gì, sáng nay có rượu sáng nay say. Mặc kệ bọn họ đánh qua đánh lại, cái thế đạo ngày nay đã sớm loạn rồi." tên còn lại ngắt lời hắn.

"Ai…ngươi nói đúng lắm, chẳng qua ta vẫn không hiểu, tại sao mấy đại nhân vật này không hợp lực đuổi kẻ thù bên ngoài mà cứ chăm lo cho thù hận của riêng mình?"

"Suỵt, không muốn sống hả? Nơi này gần Phượng Hoàng trấn như vậy, ngươi…."

Đang thích thú lắng nghe, thanh âm của hai người bỗng nhiên nhỏ lại. Vân Phi Vũ bất đắc dĩ cười cười, bưng bát cơm, nhanh chóng giải quyết. Đồ ăn cũng không ngon miệng, nhưng mới chỉ ăn một bữa điểm tâm nên bụng y đã sớm kêu vang, chẳng thèm để ý mùi vị ra sao, nhanh chóng ăn hết toàn bộ.

Trở lại trong phòng, Vân Phi Vũ mặc nguyên y phục như vậy mà ngả lưng xuống giường. Đi cả một ngày trời, nếu bảo không mệt mỏi là nói dối, nhưng hiện tại y lại không hề buồn ngủ, mà nơi cổ đại này cũng không có trò giải trí nào hay ho, nghĩ tới ngày mai, thiếu niên thở dài.

Tuy lão đầu đã nói cần phải đối mặt với sự thực, nhưng đối với những chuyện tương lai, đầu óc y hoàn toàn trống rỗng, không biết bản thân nên đi đâu, làm cái gì? Hơn nữa, y cũng hoàn toàn không hiểu những việc trong giang hồ, xem ra cần phải hỏi thăm rõ ràng mới đưa ra quyết định được.

Thiếu niên ngáp một cái, miệng thì thào: "Ngày mai hỏi một chút… cái gì ngoại chiến, cái gì nội chiến…."

Vân Phi Vũ ngủ say như chết, tới khi bên ngoài truyền tới tiếng bước chân 'lộp cộp' thì y mới mơ hồ tỉnh lại. Nhìn ánh nắng vàng nhạt chiếu qua khung cửa sổ, y vươn vai, vặn vẹo thắt lưng, lúc này đầu óc mới dần dần tỉnh táo.

Rửa mặt xong, xuống dưới lầu kêu một chút điểm tâm, chờ tiểu nhị dọn lên bàn liền vươn tay kéo hắn lại: "Tiểu nhị ca, hỏi ngươi một chút chuyện. Hiện tại nơi nơi đều truyền tai nhau nội chiến, ngoại chiến, thực ra đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu nhị trừng lớn mắt, đưa mắt đánh giá y một lượt từ trên xuống dưới: "Công tử, ngài cố ý trêu đùa tiểu nhân có phải không? Việc này đã truyền khắp thiên hạ, chẳng lẽ ngài lại không biết?"

Vân Phi Vũ xấu hổ cười nói: "Ta vẫn ở nơi thâm sơn cùng cốc, không rõ ràng lắm với những chuyện ngoài này. Hôm qua ta mới nghe người ta nhắc tới nội chiến, ngoại chiến, vậy nên muốn hiểu cặn kẽ hơn thôi."

"Nga" Tiểu nhị có chút đăm chiêu, gật đầu, mang theo vẻ mặt khó xử nhìn y: "Công tử, ta cũng là một kẻ làm thuê thôi, nếu làm việc không tới nơi tới chốn sẽ bị trưởng quầy phạt tiền công."

Trong quán cũng không có mấy người dùng cơm, lẻ loi bàn tán cũng chỉ có vài người, sao Vân Phi Vũ lại không hiểu tâm tư của hắn, y lấy hai lượng bạc vụn từ trong người ra, nhét vào tay hắn: "Ta thật sự rất tò mò, phiền tiểu nhị ca nói cho ta một chút, được không?"

Tiểu nhị mân mê bạc trong tay, ánh mắt nhất thời sáng ngời, lập tức cất vào trước ngực, kéo chiếc ghế bên cạnh y rồi ngồi xuống: "Công tử, ngài muốn biết điều gì? Tiểu nhân nhất định sẽ biết gì nói nấy."

"Quả nhiên!" Vân Phi Vũ mỉm cười: "Ta muốn biết nội chiến, ngoại chiến là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ nước ta bắt đầu đánh giặc?"

"Xem ra công tử đúng là đã lâu không bước ra ngoài, nước ta đã bắt đầu đánh giặc rồi." Vẻ mặt tiểu nhị hiện một chút ảm đạm: "Đánh tới đánh lui, đến cuối cùng, người chịu tai họa không phải là bình dân bá tánh chúng ta hay sao."

Nhận ra bản thân đang bực tức, tiểu nhị tỉnh táo lại, nhìn chung quanh một lượt, vuốt ngực nói: "May mà tiểu trấn của chúng ta ít người."

"Đúng rồi, là đánh với ai? Ta nhớ rõ quốc gia lân cận chỉ có Tây…" thiếu niên cố gắng nhớ lại những quyển sách trước kia đã đọc qua.

"Tây Chích quốc, chính là đánh cùng bọn họ." Tiểu nhị vội vàng tiếp lời.

Thiếu niên không khỏi kinh ngạc: "Ta nhớ rõ, nước ta đã ký hiệp ước hòa bình ba mươi năm với Tây Chích quốc rồi cơ mà, sao bỗng nhiên lại giao chiến?"

"Aiz…chuyện này còn không phải do nội chiến gây nên sao. Tây Chích quốc kia vốn là một lũ lòng lang dạ sói, đã muốn nuốt trọn lãnh thổ Dạ Diệp quốc chúng ta từ lâu. Trước kia vẫn do Vân gia gánh vác, mà hiện tại…" Tiểu nhị buồn bã lắc đầu.

"Vân gia? Có liên quan tới Vân gia?" Thiếu niên cả kinh, tại sao chuyện xấu nào cũng liên quan tới Vân gia? Cái gia tộc biến thái đó nên bị diệt trừ sớm mới tốt.

"Công tử biết Vân gia?"

"Đúng." Thiếu niên thản nhiên gật đầu: "Vân gia nổi danh như vậy, muốn không biết cũng khó."

"Nói cũng phải." Tiểu nhị cười cười, sau đó đè thấp thanh âm: "Vậy công tử cũng biết chủ nhân thật sự của Dạ Diệp quốc là Vân gia, đúng không?"

"Biết." Vân Phi Vũ thản nhiên đáp lại.

"Chính là nguyên nhân này, hiện tại triều đình cùng Vân gia nháo lên rất căng thẳng, không chỉ tự thành lập thế lực cho riêng mình, hơn nữa còn đối nghịch với Vân gia. Ngài nói xem, nháo một trận lớn như vậy, Tây Chích quốc vốn giương mắt hổ muốn thâu tóm ta đã lâu, lẽ nào bọn chúng chịu án binh bất động, có phải hay không?"

Vân Phi Vũ có chút đăm chiêu, gật gật đầu, đột nhiên hỏi tiếp: "Vân gia nháo loạn với triều đình, nhưng bọn họ không thể nào cấu kết với ngoại bang để đối phó với chính quốc gia mình, đúng không?"

"Chậc chậc, công tử, ngài có điểm không biết rồi. Dạ Diệp quốc chúng ta là do một tay Vân gia dựng nên. Họ có năng lực dựng lên một quốc gia, đương nhiên sẽ có năng lực tạo nên một quốc gia thứ hai. Cho dù bọn họ không giúp đỡ Tây Chích quốc, nhưng tuyệt đối không bỏ qua cơ hội đánh lại triều đình đâu. Kỳ thật, triều đình đúng là rảnh rỗi tìm việc, không phải cứ ngoan ngoãn nghe lời là được rồi sao?"

Ý thức được việc mình lại đang càu nhàu, tiểu nhị sờ sờ gáy, cười ngượng hai tiếng.

"….Nghe ý tứ trong lời nói của người, có vẻ ngươi vẫn hy vọng Vân gia nắm quyền triều chính trong tay?" Thiếu niên khó hiểu, rõ ràng Vân gia làm nhiều chuyện ác như vậy, vì sao vẫn có người ủng họ bọn họ?

Tiểu nhị thở dài: "Công tử, mặc kệ người nào nắm giữ quốc gia, bá tánh chúng ta chỉ mong có được những tháng ngày bình an. Nghĩ như vậy là sai sao?"

Thiếu niên ngẩn người. Từ khi tới thế giới này, y vẫn luôn chịu sự khống chế của Vân gia, cho nên từ đáy lòng vẫn luôn chán ghét bọn họ, thầm nghĩ Vân gia mau chóng diệt vong thì tốt rồi. Nhưng y đã quên mất một việc quan trọng, bởi vì Vân gia đủ cường đại, cho nên bọn họ mới có thể chi phối hết tất cả mọi thứ, thao túng toàn bộ quốc gia, nhưng bên cạnh đó, bọn họ cũng có nghĩa vụ của riêng mình, đó là duy trì sự phồn vinh, bảo hộ, chống đỡ quốc gia.

"Kỳ thực, việc gì cũng có hai mặt cả, chỉ là bản thân mình không muốn thừa nhận mà thôi!" Vân Phi Vũ âm thầm thở dài.

"Nếu triều đình đã dám đối nghịch cùng Vân gia thì cũng nên nghĩ tới kết quả này." Y ngẫm nghĩ, hỏi tiếp: "Nếu triều đình đã chuẩn bị tốt cho việc đối nghịch cùng Vân gia, vậy chắc bọn họ cũng chuẩn bị tốt cho việc chống đỡ với kẻ thù bên ngoài chứ?"

"Việc này thì tiểu nhân không rõ, chỉ nghe nói là hiện tại triều đình đang chiêu binh mãi mã, tích tụ quân lương từ khắp mọi nơi để đối phó với kẻ thù bên ngoài."

"Nga, chiêu binh khắp cả nước sao?"

Tiểu nhị hiểu y muốn hỏi cái gì, gật đầu: "Có lẽ nơi này hơi hẻo lánh nên vẫn chưa có ai tới, có điều" hắn ghé sát tai thiếu niên: "Kỳ thực, có người cho rằng nơi này quá gần Phượng Hoàng sơn, vậy nên người của Triều đình không dám tới."

"Phượng Hoàng sơn, là vì ma giáo sao? Người kia…hắn có khỏe không?"

Thấy thiếu niên ngẩn người, tiểu nhị nhìn bốn phía, sau đó mở miệng: "Công tử, ngài còn muốn hỏi gì không, nếu không thì tiểu nhân phải đi ngay."

"…" Thấy tiểu nhị muốn đứng lên, Vân Phi Vũ giữ chặt hắn: "Còn một việc cuối cùng, hôm qua ta nghe hai người kia nói nội chiến không ngừng, chắc là không chỉ triều đình cùng Vân gia mâu thuẫn, đúng không?"

Tiểu nhị gật đầu, lại tiếp tục ghé sát tai y: "Công tử, việc này tất cả mọi người đều biết, nhưng không ai dám công khai thảo luận, chỉ sợ bên ngoài sẽ xuất hiện người của bọn họ, ai lại chẳng sợ rơi đầu?"

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của thiếu niên, tiểu nhị tiến gần đến tai y, thổi một hơi khí nóng lên đó, hại y rùng mình một trận. Y thật sự không có thói quen thân mật với người lạ như vậy, nhưng vì tin tức, chỉ có thể nhịn xuống.

"Mấy vị kia đều là đại nhân vật, tùy tiện dậm chân một cái thì Dạ Diệp quốc này cũng rung chuyển, mà chốn giang hồ cũng náo loạn theo, càng miễn bàn tới chuyện bọn họ giao chiến, quả thực khiến lòng người hoảng sợ, aiz…hiện tại, mọi người đều ôm ý tưởng sống bình an được ngày nào thì hay ngày ấy. Biết làm sao bây giờ, mấy vị ấy không muốn dừng lại, tiểu nhân vật như chúng ta cũng chỉ biết thuận theo mà thôi."

Vân Phi Vũ cũng đoán được đại khái mấy người kia gồm những ai, nhưng bản thân đã không ra ngoài suốt tám tháng, nói không chừng còn liên quan tới người mà mình không biết, đang muốn mở miệng hỏi lại nghe thấy một tiếng quát lớn.

"Tiểu Bảo, ngươi có muốn ăn cơm không, lại lười biếng rồi, còn không mau chóng đón khách đi!"

"Đến đây đến đây." Tiểu nhị vội vàng đứng dậy, cười với thiếu niên: "Công tử, xin lỗi, tiểu nhân còn có việc."

"Uhm." Thiếu niên gật đầu, tâm trí nhớ lại lời lão đầu đã nói, dường như trận hỗn loạn này có liên quan tới mình. Nếu thật sự liên quan tới y, vậy những người gây ra hỗn loạn rất có thể là bọn họ. Nhưng trong số bọn họ, ai cũng có thù oán với y, vả lại, trong mắt bọn họ thì y là người đã chết, vậy tại sao lại dây dưa tới y?

Nhìn lớp đất màu vàng bên ngoài, Vân Phi Vũ cảm thấy mờ mịt, nhưng nghĩ rằng tiếp tục dừng lại nơi này cũng không có tiến triển, cần phải tới thành trấn lớn xem xét, không chừng sẽ thu thập được nhiều tin tức, thuận tiện cũng tìm một công việc ổn định, những viêc khác…sau này tính toán tiếp.

==========

*Bạo yêu hoa: Thận dê bung

*Sao ngưu đỗ: Dạ dày bò xào lăn

*Thoán thiêu dương tràng: Ruột dê nướng

132. Quyển 5 - Chương 130: Loạn Thế Trước Mắt

Nhưng nên tới thành trấn nào, nghĩ ngợi, cuối cùng y chọn Diên Kinh. Từ nhỏ tới giờ, y luôn tò mò với nơi ở của hoàng đế, hiện tại có cơ hội tốt như vậy, đương nhiên phải đi xem một lần cho biết.

Qua lời của tiểu nhị, nếu muốn tới Diên Kinh, cưỡi ngựa thì nhanh nhất cũng mất hai mươi ngày. Mà y căn bản cũng không biết cưỡi ngựa nên đành từ bỏ ý định mua lấy một con, miễn cho tới lúc đó không phải y cưỡi ngựa, mà là ngựa kéo y, như vậy thì mất nhiều hơn được.

Hỏi rõ ràng phương hướng cùng thành trấn gần nhất, chuẩn bị chút nước uống, lương khô, Vân Phi Vũ bắt đầu xuất phát.

Trạm thứ nhất chính là Phượng Hoàng trấn, là nơi muốn tới Diên Kinh thì nhất định phải đi qua, tuy rằng rất muốn đi đường vòng, nhưng nhớ tới bộ dạng hiện tại của mình, đến bản thân còn cảm thấy xa lạ, huống chi là người khác, vậy là y cũng an tâm trở lại.

Xuất phát vào giờ tỵ, mặt trời chiếu thẳng trên đỉnh đầu, đi chưa được một lúc mà toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi. Thiếu niên đứng ở bên đường uống một chút nước, lau vầng trán đầy mồ hôi, tiếp tục vùi đầu đi tới.

Quả nhiên Phượng Hoàng trấn rất gần Tứ Phương trấn, chỉ cần đi hai canh giờ đã tới nơi.

Vừa vào trong trấn, y liền cảm nhận một luồng sát ý đánh lại, toàn bộ thôn trấn đều u ám, ảm đạm, trên đường đi không có mấy người. Vân Phi Vũ bước chậm trên giao lộ, nhìn chung quanh, âm thầm nghi hoặc.

"Hai trấn nhỏ gần nhau như vậy nhưng cách biệt là quá lớn, chẳng lẽ vì nơi này cách ma giáo dần hơn? Hẳn là không thể nào, những người trong ma giáo thoạt nhìn cũng không đáng sợ, kỳ thực người kia cũng..." Đột nhiên nhớ tới bản thân cũng không hoàn toàn hiểu rõ người nọ, hoặc là...chính mình không muốn đối mặt với phương diện độc ác của hắn, chỉ muốn nghĩ tới mặt tốt đẹp của hắn, mà khi người kia ở bên mình cũng luôn luôn điềm đạm. Có lẽ, bộ mặt thật của hắn so với mình tưởng tượng còn đáng sợ nhiều.

Trong đầu miên man suy nghĩ, thấy phía trước có một quán mỳ, Vân Phi Vũ nhanh chóng đi vào.

Nhìn biển hiệu, thiếu niên hướng về phía lão đầu đang bị một vòng bếp lò vây quanh, hét lớn: "Lão bản, cho một bát mỳ chay."

"Được rồi, tiểu ca tự mình tìm chỗ ngồi đi." Lão đầu tiếp đón nhưng không quay lại.

Trong quán, trừ Vân Phi Vũ còn có hai người khác. Bọn họ đều tự giác vùi đầu ăn mỳ, không ai nói chuyện, chỉ có tiếng nước sôi trên bếp lò vẫn 'ùng ục' vang lên.

"Thôn trấn này quả nhiên khiến người ta không thoải mái, nhanh chóng ăn xong rồi rời đi ngay mới được." Thiếu niên âm thầm quyết định, nhưng trong đầu vẫn vô tình nhớ tới gương mặt của người nọ, rất muốn gặp lại hắn một lần....

"Tiểu ca, mỳ của ngươi."

Lấy lại *** thần, nhìn vài miếng hành băm trong bát mỳ trước mặt, Vân Phi Vũ nhấc đũa, cũng không quan tâm tới mùi vị mà liên tục đưa lên miệng, cũng đem thứ mà y đang nhung nhớ nhất nuốt vào trong bụng, tiêu hóa, vùi lấp.

Nhanh chóng đi thẳng tới phía Tây, tuy lão đầu nói hành tẩu lúc ban đêm rất nguy hiểm, nhưng hỏi qua mới biết, muốn tới thành trấn phía trước cũng phải mất ba ngày. Nếu không tránh được việc phải hành tẩu giữa lúc đêm khuya, vậy nên tập thành thói quen mới được.

Mặt trời xuống núi, thiếu niên chuẩn bị tìm nơi nghỉ chân, đi tới phía trước một chút, rốt cuộc cũng nhìn thấy một rừng cây nhỏ. Mặt cỏ bên trong vẫn giữ lại đấu vết bị chém, bị đạp, chắc là thường xuyên có khách dừng lại ở nơi này. Có điều, khi y vừa tìm được một dòng suối nhỏ, lại phát hiện nơi đó đã sớm có

người, hình như là một đoàn buôn khoảng hai mươi người, bên cạnh có mấy chiếc xe ngựa chất đầy hàng hóa.

Đang suy nghĩ có nên rời đi hay không, chợt nghe phía sau vang lên giọng nói ôn hòa, hiền hậu: "Phía trước không phải rừng hoang thì chính là núi, nếu như không ngại, vậy thì theo chúng ta đi. Buổi tối cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau."

"A…" Nhìn vị nam nhân trung niên cách mình hơn ba bước, mặt chữ điền, dáng người trung bình, hơi mập mạp, ước chừng khoảng hơn bốn mươi tuổi, một thân tơ lụa cẩm y, chắc là chủ nhân đoàn thương buôn.

"Vậy…quấy rầy." Vân Phi Vũ đến gần, vừa định tìm một góc ngồi xuống, người nọ lại mở miệng: "Đến đây, cùng nhau ngồi đi, đừng khách khí."

"…" Đối diện với nụ cười của người nọ, y cũng ngại lên tiếng từ chối, lập tức bước tới.

"Tiểu huynh đệ đã bao nhiêu tuổi rồi? Tại sao lại hành tẩu một mình giữa đêm khuya như vậy, phụ mẫu đâu?"

Thiếu niên giật mình, cười với người nọ: "Ta mười sáu tuổi, phụ mẫu…đã qua đời."

"Nga, thật có lỗi!" Người nọ cười hối lỗi.

Vân Phi Vũ lắc đầu: "Không sao cả."

"Đúng rồi, còn chưa tự giới thiệu. Ta tên là Mạnh Lệnh Phương, là người chuyên môn đi khắp nơi để làm ăn, nếu như không ngại thì kêu ta là Mạnh thúc đi."

"Mạnh thúc." Thiếu niên lộ ra một ngụm bạch nha (răng trắng), vị đại thúc này quả nhiên không thể khiến người ta chán ghét.

"Vậy còn ngươi, tiểu huynh đệ, ngươi tên gì?" Mạnh Lệnh Phương cười tủm tỉm nhìn thiếu niên.

"Hạ Vũ, hạ trong mùa hạ, vũ trong mưa vũ." Thiếu niên thản nhiên trả lời.

"Uhm, tên rất hay, mưa mùa hè, sau này ta gọi ngươi là Tiểu Vũ, thế nào?"

Vân Phi Vũ gật đầu mỉm cười.

"Đúng rồi, Tiểu Vũ, ngươi đang chuẩn bị đi đâu? Hành tẩu một mình giữa đêm khuya mà không sợ sao?"

"Ta muốn tới Diên Kinh xem xét một chút." Thiếu niên thoáng dừng lại: "Thuận tiện tìm chút công việc."

"Ồ?" Mạnh Lệnh Phương đánh giá y từ trên xuống dưới: "Muốn công việc như thế nào? Nói không chừng ta sẽ giúp được một chút."

"Đa tạ Mạnh thúc." Thiếu niên lắc đầu, y cũng không muốn tùy tiện nợ ân tình của người khác: "Đi tới đó mới quyết định tiếp, hơn nữa ta cũng không nhất định sẽ ở lại đó."

"Ân, ngao du nhiều một chút cũng tốt." Mạnh Lệnh Phương không tiếp tục miễn cưỡng, chỉ thản nhiên tươi cười.

"Lão bản, đồ ăn đã chuẩn bị xong, ngài có muốn ăn ngay hay không?" Một lão đầu gầy gò đột nhiên xuất hiện phía sau hai người khiến Vân Phi Vũ hoảng sợ.

"Ha ha, đây là lão bằng hữu đã theo ta nhiều năm nay, Mạnh Huy, ngươi kêu hắn là Mạnh bá đi."

"Mạnh bá bước đi không phát ra tiếng động, chẳng lẽ là võ lâm cao thủ?" Vân Phi Vũ âm thầm phỏng đoán.

"Mạnh Huy hành tẩu giang hồ một đoạn thời gian nên cũng biết chút ít võ công." Mạnh Lệnh Phương đột nhiên lên tiếng, mỉm cười nhìn y: "Hài tử của ta so với ngươi cũng không sai biệt lắm, nhưng đến bây giờ vẫn thích nũng nịu trong lòng mẫu thân hắn. Aiz…Nếu hắn có thể nhu thuận như ngươi thì tốt rồi."

Vừa rồi còn đang nghĩ ngợi tại sao người này mới gặp đã đối xử với mình tốt như vậy, nghe thấy những lời này, Vân Phi Vũ có cảm giác như bị người ta nhìn thấu tâm can, hơi không tự nhiên.

"Đi thôi, đi ăn cơm." Mạnh Lệnh Phương vỗ vai y: "Đừng để ý, ngươi còn nhỏ, sau này gặp được nhiều người thì cũng có thể như ta, thông qua ánh mắt hoặc động tác của người khác là có thể đoán ra đại khái họ đang nghĩ gì."

Thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt khó tin nhìn người nọ đang đưa lưng về phía mình.

Không nghe thấy động tĩnh, Mạnh Lệnh Phương xoay người, cười ha hả chỉ vào đôi mắt của mình: "Đừng coi thường ánh mắt của ta, chính là không bao giờ nhìn sai người khác. Nếu ngươi là người xấu thì ta cũng không nói nhiều như vậy. Ngươi xem xem, nghĩ cái gì cũng biểu hiện lên mặt, thật là một tiểu hài tử đơn thuần, ha ha ha."

May mà diện cụ (da mặt) được chế tác hoàn hảo nên không thấy được gương mặt đỏ lựng của y. Vân Phi Vũ cảm giác đôi má dưới lớp da giả này như đang phát sốt, không khỏi âm thầm cảm thán 'nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên', quả nhiên mình vẫn chưa hiểu biết được thứ gì. Xem ra phải từ từ học hỏi lại.

(Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: trời cao đất rộng, người tài giỏi còn có người khác tài giỏi hơn.)

Nếu đã được mời, tâm tư bị nhìn thấu, y cũng không tiếp tục gượng ép, lập tức đứng dậy vỗ mông, đi theo phía sau.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Lệnh Phương mời y đi chung, thương đội của bọn họ cũng đi tới Diên Kinh, chẳng qua phải đi vòng qua mấy thành trấn khác.

Trải qua một đêm ở chung, y cũng có hảo cảm đối với người này, nghĩ bản thân cũng đang muốn tìm hiểu một chút tin tức, đi tới vài địa phương các cũng thu thập được không ít, vậy nên lập tức nhận lời.

Trên đường, hai người ngồi trong thùng xe nói chuyện phiếm.

"Tiểu Vũ, vì sao ngươi đi Diên Kinh lại không cưỡi ngựa, nghĩ gì mà lại đi bộ?"

Vân Phi Vũ gãi gãi đầu, mặt lộ vẻ túng quẫn: "Ta không biết cưỡi ngựa."

Mạnh Lệnh Phương 'xì' cười thành tiếng, càng nhìn càng thấy thiếu niên thẳng thắn đáng yêu. Hắn nhìn ra ngoài thùng xe: "Hiện tại có muốn cưỡi thử hay không?"

"Không được, tiến về phía trước quan trọng hơn, không nên làm chậm trễ lộ trình." Thiếu niên lắc đầu.

Mới mười sáu tuổi, so với tiểu tử nhà mình còn nhỏ hơn, nhưng y lại có thể suy nghĩ chu đáo như vậy, Mạnh Lệnh Phương âm thầm cảm thán, nếu tiểu tử nhà mình mà được một nửa phần nhu thuận như thiếu niên thì mình cũng cảm thấy thoải mái.

"Đúng rồi, Mạnh đại thúc, ta vẫn chưa biết ngài buôn bán thứ gì? Vì sao phải đi tới từng thành trấn?"

"Thứ gì cũng làm một ít, xem mùa vụ, xem giá cả khắp nơi." Thấy thiếu niên khó hiểu, hắn nói tiếp: "Ví dụ như lúc này, chủ yếu buôn bán hoa quả, dược liệu và vài thứ linh *** khác."

"à" mấy thứ này trong thành trấn đều có mà, Vân Phi Vũ âm thầm nghi hoặc.

Mạnh Lệnh Phương thấy y cúi đầu trầm tư, đoán được y đang suy nghĩ chuyện gì, mỉm cười: "Đây là những thứ ta đưa tới từ Tây Chích quốc, Dạ Diệp quốc chúng ta không có.

"Sao?" Thiếu niên nghe vậy, không khỏi thốt ra: "Không phải chúng ta đang giao chiến với Tây Chích quốc sao? tại sao vẫn có thể trao đổi hàng hóa? Triều đình mà biết thì..."

Đột nhiên ý thức được bản thân đang nói gì, Vân Phi Vũ lập tức ngậm miệng, xấu hổ nhìn người trước mắt: "Xin lỗi Mạnh thúc, ta không có ý gì khác, chỉ là..."

Nhìn bộ dạng quẫn bách của thiếu niên, Mạnh Lệnh Phương thoải mái khoát tay: "Ta hiểu, ngươi nghĩ rất đúng, nhưng xem ra ngươi không hiểu biết tình hình hiện tại cho lắm."

Nói xong, hắn nháy mắt mấy cái: "Ta chỉ vận chuyển những vật dụng thiết yếu mà thôi, nhưng có người còn can đảm đem khôi giáp, vũ khí bán đi, chỉ sợ bọn họ cũng không quản đến ta đâu!"

"Vân gia?" thiếu niên trừng lớn mắt, không thể tin được mà nhìn hắn.

Mạnh Lệnh Phương gật đầu, thần sắc có chút ảm đạm: "Cho nên thừa dịp có thể tiếp tục kiếm tiền thì phải kiếm nhiều một chút, đến khi thiên hạ thực sự hỗn loạn thì trong tay cũng có chút vốn liếng."

Sao lại như vậy? Hôm qua ở Tứ Phương trấn còn nghe nói Vân gia sẽ không giúp triều đình, nhưng cũng không hỗ trợ Tây Chích quốc, nhưng theo tin tức trước mắt, xem ra Vân gia muốn hoàn toàn lật đổ triều đình, thật sự phải đổi chủ sao?

Không khí trong xe nhất thời im lặng, hai người đều theo đuổi hai loại tâm tư khác nhau, không nói chuyện.

Nhìn người trước mắt, Vân Phi Vũ đột nhiên nghĩ tới việc hắn hành tẩu khắp nơi nhiều năm nay, hẳn sẽ hiểu biết thế cục rõ ràng hơn, bản thân mình cũng đang muốn điều tra tin tức, chi bằng...

"Mạnh thúc, có thể hỏi ngài một số chuyện chứ?" Thiếu niên nhìn hắn.

Mạnh Lệnh Phương cẩn thận nhìn về phía thiếu niên: "Muốn biết tình thế hiện nay?"

Đối với chuyện hắn có thể đoán được suy nghĩ của mình, y đã không còn kinh ngạc. Thiếu niên gật đầu.

"Quả nhiên là một tiểu hài tử tốt." Mạnh Lệnh Phương đột nhiên cười khổ: "Tiểu tử nhà ta vẫn còn sống phóng túng, không quan tâm tới chuyện gì khác, nếu không có phụ thân như ta, thật không biết hắn có thể sống sót tiếp hay không."

Đối với vấn đề đó, Vân Phi Vũ không biết nói như thế nào mới phải, đành phải xấu hổ ngồi một bên, trầm mặc.

"Ha hả, xem ra ta lại nói xa đề tài rồi, tốt lắm, ngươi muốn biết cái gì thì cứ việc hỏi đi." Mạnh Lệnh Phương ngồi thẳng người chờ đợi y mở miệng.

Nếu đã nói như vậy thì hỏi trực tiếp là được, thiếu niên nghĩ vậy, lên tiếng: "Mong thúc nói cho ta biết chuyện về Vân gia, ma giáo, triều đình và tất cả những chuyện phát sinh trong giang hồ."

133. Quyển 5 - Chương 131: Nguyên Nhân Gây Ra Đại Loạn

"Thật là tham quá!"Mạnh Lệnh Phương buồn cười nhìn về phía y: "Ngươi hỏi nhiều như vậy thì ta trả lời sao kịp? Hỏi vấn đề cụ thể đi, hơn nữa ta cũng không phải kẻ am hiểu hết mọi chuyện đâu."

Mặt Vân Phi Vũ nhất thời nóng lên, quá nóng vội nên hỏi nhiều thứ, ngẫm lại cũng thấy bản thân thật buồn cười.

"Là do ta quá nóng vội." Thiếu niên cười ngượng, sau khi trầm tư liền hỏi vấn đề đầu tiên: "Mạnh thúc, hiện tại Vân gia cùng triều đình náo loạn, công khai giúp đỡ kẻ thù bên ngoài, ta muốn biết võ lâm nhân sĩ phản ứng như thế nào, uhm...bất luận chính tà!"

"Ha hả, kỳ thật ngươi muốn biết phản ứng của ma giáo và võ lâm minh chủ, có đúng không?"

Chỉ sợ khiến người khác hoài nghi nên Vân Phi Vũ có chút giấu diếm, nhưng vẫn bị vạch trần nên y đành kiên trì thừa nhận, mà Mạnh Lệnh Phương cũng không có hành động dư thừa, chính là bỗng nhiên xuất thần.

"Như nước với lửa, mặc kệ là Vân gia, võ lâm minh chủ hoặc là ma giáo giáo chủ, dưới sự dẫn dắt của bọn họ, nội chiến không ngừng xảy ra, cho dù hiện tại bị ngoại bang xâm lấn thì bọn họ vẫn gây ra sóng to gió lớn, làm cho nơi nơi máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán, dân chúng trôi dạt khắp nơi, nhìn cảnh tượng đó thật quá chua xót."

"Nói như vậy là sao, bọn họ phóng hỏa giết người khắp nơi? Cho dù bọn hắn có thâm cừu đại hận nhưng cũng không nên liên lụy tới dân chúng vô tội chứ?" Thiếu niên không kiềm chế được tức giận.

"Không phải ý này." Mạnh Lệnh Phương dừng một chút, nói tiếp: "Xem ra ngươi chẳng biết cái gì cả, kỳ thực, ngoại trừ Diên Kinh coi như an bình, tứ đại thành còn lại đều không ngừng xảy ra huyết án. Thường

xuyên có việc trong một đêm, tất cả mọi thứ trong khách *** đều bị thiêu hủy, người trong kỹ viện, đỗ phường (sòng bạc) đều bị đuổi cùng giết tận, thành trấn lớn không có luật pháp khiến mọi người các thành trấn nhỏ không ngừng hoảng sợ, thậm tệ hơn, hiện tại ban ngày cũng xảy ra tranh chấp, chính tà song phương không nói tiếng nào liền đánh nhau ầm ĩ, người vô tội bị liên lụy cũng là điều khó tránh khỏi."

"Sao có thể như vậy, triều đình không có thời gian quản, chẳng lẽ võ lâm minh chủ cũng không quản sao? Hắn là người được mọi người đề cử ra, không phải sao?"

"Ha hả, Tiểu Vũ, ở trong lòng ngươi, võ lâm minh chủ đại diện cho cái gì?" Mạnh Lệnh Phương chống tay nghiêng đầu nhìn về phía thiếu niên.

Vân Phi Vũ không chút suy nghĩ, lập tức trả lời: "Đại biểu cho chính nghĩa và hòa bình!" Sau đó nhíu mày, nói tiếp: "Đối với việc trong võ lâm, hắn nên ra mặt khiến chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, chẳng phải sao?"

"Thật là một đứa nhỏ đơn thuần. Nhưng ngươi đã quên một việc, võ lâm minh chủ...hắn cũng là người, cũng có suy nghĩ và dục vọng. Mà hiện tại, trong chốn võ lâm xảy ra chuyện chính tà tranh chấp, chính là do hắn khơi mào." Mạnh Lệnh Phương thản nhiên nói ra.

"Sao có thể như vậy?" Nhớ tới người kia luôn một bộ tao nhã, phong thanh vân đạm, vì sao hắn lại khơi mào tranh chấp?

Mạnh Lệnh Phương lẳng lặng quan sát thiếu niên trước mắt, thấy hắn ngẩn người, đột nhiên hỏi: "Ngươi quen hắn?"

"A?" Vân Phi Vũ đột nhiên lấy lại *** thần, sau đó gật đầu: "Tuy rằng ta vẫn ở trong thâm sơn cùng cốc, nhưng từng cùng người thu dưỡng ta đi ra ngoài một lần, cũng gặp hắn ngay lúc đó, có cảm giác...hắn không phải loại người chủ động khơi mào tranh chấp."

"Ha hả, xem ra ngươi rất sùng bái hắn?"

Thiếu niên gãi đầu: "Đúng vậy. Võ công của hắn cao cường, đối nhân xử thế cũng ôn hòa, hơn nữa còn rất khí phách."

"Aiz....thế sự vô thường. Lòng người thay đổi, có người nào mãi mãi thanh khiết đâu." Mạnh Lệnh Phương đột nhiên cảm thán: "Giống như ma giáo. Nghe nói trước kia người nào muốn nhập ma giáo cũng khó khăn, nhưng từ mấy tháng trước, bọn họ bắt đầu chiêu binh mãi mã, mặc kệ là dạng người gì cũng thu nhận. Không chỉ như thế, bọn họ còn ép buộc những bang phái vừa và nhỏ phải gia nhập. Thuận theo họ thì sống, nghịch lại họ thì chết. Nói thật, trước kia ta còn có chút kính trọng ma giáo giáo chủ. Tuy rằng vẫn xưng là ma giáo, nhưng giáo quy nghiêm cẩn, cũng không thấy bọn họ quấy rầy bá tánh, mà hiện tại, toàn bộ ma giáo đều mù mịt chướng khí, loại người nào cũng có, thường xuyên gây chuyện thị phi nhưng cũng không có ai quản chế. Haiz...lòng người thật khó lý giải."

Nghe được tin tức người nọ, tâm Vân Phi Vũ một trận khổ sở, "Là do ta đẩy hắn vào vực sâu, chung quy cũng do ta hại hắn. Nếu hắn chưa bao giờ gặp ta, nói không chừng hắn sẽ không trở nên điên cuồng như vậy, ma giáo cũng sẽ không biến thành bộ dạng như hiện nay. Bởi vì hắn hận ta nên mới có thể...."

"Tiểu Vũ, sao vậy?" Thiếu niên trước mắt gục đầu xuống, không thấy rõ biểu tình của hắn, nhưng cả người phát ra bi thương khiến Mạnh Lệnh Quân cảm thấy kinh ngạc.

"Không có gì." Vân Phi Vũ lập tức thu hồi tâm trạng bi thương, ngẩng đầu cười: "Mạnh thúc, ngài lại lạc đề, ngài còn chưa nói cho ta biết vì sao võ lâm minh chủ lại khơi mào tranh chấp. Ta vẫn cảm thấy hắn không phải hạng người như vậy."

"Ha hả, ta lại lạc đề." Mạnh Lệnh Phương nhìn thiếu niên trước mắt, tuy y che dấu tốt lắm, nhưng đôi mắt hắc bạch phân minh thoáng hiện lên ánh hồng, "Là nghĩ tới việc gì thương tâm? Quên đi, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, ta tội chi phải truy cứu tới cùng!"

Tự giễu một chút, hắn thu hồi vẻ đùa giỡn, trầm giọng nói: "Đúng vậy, một người như vậy đích xác không thể khiến người ta tin rằng hắn khơi mào tranh chấp, nhưng sự thật xảy ra trước mắt. Trước kia, mọi người chỉ biết Vân gia và ma giáo không hợp, bọn họ thường xuyên xung đột, mà hiện tại võ lâm minh chủ cũng

bước tiếp một chân vào đó. Hắn kêu gọi khẩu hiệu hàng yêu trừ ma rồi dẫn đầu võ lâm chính phái để trừ ma giáo, lật đổ Vân gia. Ở trong mắt mọi người thì đây là hành vi chính nghĩa, nhưng thời gian lâu, có lời truyền ra rằng hắn vì một nữ nhân nên mới trở nên như vậy."

"Nữ nhân?" Vân Phi Vũ không khỏi kinh ngạc.

"Kỳ thật không riêng gì hắn." Mạnh Lệnh Phương đột nhiên dừng lại, sau đó thoáng đè thấp thanh âm: "Hiện tại đều có lời đồn rằng Vân đại thiếu gia, ma giáo giáo chủ và võ lâm minh chủ đều vì tranh giành một nữ nhân nên mới liên tục tranh đấu như vậy."

"A…."Thiếu niên há to miệng, có chút không thể hiểu nổi tin tức đó. Vân Khoảnh Dương cùng Tích Vô Nhai thì không nói tới, nhưng người nọ đã yêu kẻ khác rồi sao?"

"Sao nào? Không tin?" Mạnh Lệnh Phương nhướn mày: "Từ xưa có câu 'anh hùng khó qua ải mỹ nhân', kỳ thực chuyện này rất bình thường, không phải sao?"

"Đúng!" thiếu niên khó khăn nở một nụ cười, nghe được việc người kia vì tranh giành nữ nhân mới trở nên như vậy, trong lòng không khỏi chua xót, nhưng bản thân cũng không có tư cách chỉ trích người nọ. Dù sao cũng do y lừa dối hắn trước, khiến hắn tổn thương, nếu hắn có yêu người nào khác thì đó là chuyện hết sức bình thường.

"Kỳ thực ta còn nghe được một lời đồn đãi khác." Mạnh Lệnh Phương nghiêng người về phía trước, thần bí nhìn y.

"?" Tuy rằng trong lòng đã hỗn loạn vô cùng, căn bản không còn lòng dạ nào nghe tiếp, nhưng thiếu niên vẫn cố gắng ra vẻ trấn tĩnh, giương mắt nhìn người đối diện.

Mạnh Lệnh Phương khẽ nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười cổ quái: "Nghe nói thật ra ba vị kia vì một thiếu niên nên mới làm như vậy."

Lời nói như sấm sét nổ tung trong tâm trí, lúc này Vân Phi Vũ đã không thể nói lời nào, chỉ biết ngẩn người. Lão đầu nói hỗn loạn có liên quan tới mình, để cho mình dùng mắt tự nhìn, dùng tai lắng nghe, nhưng những gì y vừa nghe được có đúng là sự thật? Chẳng lẽ lão đầu muốn nói mình chính là nguyên nhân khiến thế cục trở nên hỗn loạn? Nhưng…trong mắt bọn họ, hắn nhiên mình là người đã chết từ tám tháng trước. Có thể nào là một người khác?

Trong lòng khẽ động, thiếu niên lập tức mở miệng: "Mạnh thúc, việc này đã bắt đầu từ khi nào? Chính là việc bọn họ bắt đầu khởi chiến."

Vẻ mặt bức thiết của thiếu niên rơi vào đáy mắt, Mạnh Lệnh Phương không khỏi nổi lên nghi ngờ, cẩn thận đánh giá y một phen, ngũ quan bình thường, làn da ngăm đen, nói thế nào cũng không thể công nhận là đẹp, lập tức phủ định suy nghĩ trong lòng, cười nói: "Sao ngươi lại quan tâm tới chuyện của bọn họ như vậy? Chẳng lẽ ngươi thích một người trong số đó?"

Tâm Vân Phi Vũ run lên, lại cố cười để phản bác: "Mạnh thúc nói bừa rồi, ta là nam nhân, bọn họ cũng là nam nhân, nếu đã vậy thì phải nói là sùng bái hoặc kính trọng mới đúng."

"Ha hả, không ngờ, ngươi còn nhỏ tuổi mà đã…" Mạnh Lệnh Phương lắc đầu, không nói tiếp phần sau.

"Ách…ngẫm lại một chút thì cuộc giằng co này đã kéo dài khoảng bảy, tám tháng. Kỳ thực gần hai tháng nay Vân gia mới bắt đầu nhập cuộc. Xác thực mà nói, hẳn là sau khi Vân đại thiếu gia chính thức tiếp quản Vân gia mới chính thức bước vào trận chiến này."

"?"Thiếu niên khó hiểu: "Vậy gia chủ Vân gia thì sao? Không phải mọi chuyện trong Vân gia đều do hắn làm chủ hay sao?"

Mạnh Lệnh Phương nhìn hắn: "Không phải ngươi vẫn ở trong thâm sơn cùng cốc với sư phụ hay sao, tại sao lại hiểu biết gia sự của Vân gia rõ ràng như vậy?"

Vân Phi Vũ cười cười, thản nhiên nói: "Vân gia quá mức nổi danh, nơi nơi đều truyền tụng về bọn họ, muốn không biết cũng khó khăn. Những chuyện này là nghe được khi dùng bữa ở Tứ Phương trấn, nhưng vẫn chưa nghe nói Vân gia đổi chủ."

"Ân, tin tức ở những thành trấn nhỏ không được chính xác cho lắm." Mạnh Lệnh Phương nghĩ một lúc mới nói tiếp: "Kỳ thực Vân gia âm thầm tranh giành trong thế cục này cũng hơn nửa năm, luôn duy trì biện pháp nhẫn nhịn, cho đến hai tháng trước, đột nhiên có tin tức truyền ra là gia chủ Vân gia bệnh nặng, sau đó bọn họ nhanh chóng tham gia trận chiến, gióng chống khua chiêng bắt đầu phản kích, thế đấu tam phương bắt đầu kịch liệt."

Thiếu niên không khỏi âm thầm suy đoán, đoán xem rốt cuộc Vân Khoảnh Dương đang suy nghĩ cái gì. "Thật sự không thể hiểu được hắn đang suy nghĩ chuyện gì?"

"Ngươi nói xem…nếu không có cùng mục tiêu, liệu bọn họ có đem tất thảy mọi thứ, dứt bỏ lợi ích mà bước vào trận chiến sinh tử này không?" Mạnh Lệnh Phương híp mắt lại, trầm giọng: "Thật muốn biết, rốt cuộc là người nào có thể khiến ba vị vương giả kia trở nên điên cuồng như vậy."

Vân Phi Vũ nhìn hắn, âm thầm thở dài, nếu thiếu niên kia chính là mình, vậy thì bản thân mình đã tạo nghiệp chướng quá nặng nề. Tuy hiện tại chưa hiểu bọn họ tranh đấu vì cái gì, nhưng có thể xác định việc này có liên quan tới mình.

Lão đầu nói trốn tránh không phải là biện pháp giải quyết vấn đề, nhưng nếu chỉ dựa mình thì làm gì có khả năng ngăn lại thế trận hỗn loạn này. Cho dù mình xuất hiện trước mặt bọn họ, chỉ sợ khiến mọi thứ càng trở nên rối rắm. Một người hận mình, một người cố chấp với mình đến phát cuồng, còn một người thì không hiểu lí do. Ba người họ khiến y không thể nào ra tay, hơn nữa, y vẫn chưa thể khẳng định hoàn toàn rằng bản thân chính là nguyên do. Vẫn nên xem xét kỹ một chút mới tiếp tục hành động.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, hài người té ngã về phía trước theo quán tính, mới vừa cử động đã thấy giọng nói của Mạnh Huy từ bên ngoài truyền tới.

"Lão bản, phía trước có một cự thạch (tảng đá lớn) chặn đường, chỉ sợ phải phá đi mới có thể qua được"

Mạnh Lệnh Phương xốc rèm cửa lên, thản nhiên nói: "Bảo mọi người nhanh tay một chút, nơi này không nên ở lâu." Nói xong, hắn quét mắt về phía dãy núi bên trái, nhíu chặt mày.

"Vâng."

Vân Phi Vũ chú ý tới vẻ mặt của hắn, cũng rời tầm mắt nhìn lên đỉnh núi, khắp nơi đều là cây cỏ héo úa lắc lư theo từng cơn gió, cũng không có gì đặc biệt, nhưng cự thạch chắn đường giữa nơi rừng núi hoang vu như vậy, y lập tức nhận ta, cũng đoán được vị đại thúc trước mắt đang suy nghĩ điều gì.

Nghĩ nghĩ, thiếu niên đứng dậy, bước ra khỏi thùng xe, thả người nhảy xuống, lưu lại một câu: "Mạnh thúc, ta cũng tới hỗ trợ bọn họ."

"Ai…" Mạnh Lệnh Phương nhìn thiếu niên đã đi xa, lắc lắc đầu, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

134. Quyển 5 - Chương 132: "khách Tới Thăm" Giữa Đêm Khuya

Nhìn năm sáu người bó tay không có biện pháp vây quanh cự thạch, Vân Phi Vũ nhanh chóng bước tới: "Mạnh bá, làm sao vậy?"

Thấy y, Mạnh Huy chẳng có biểu tình gì, chỉ thản nhiên nói: "Có một phần bị chôn dưới đất."

Cự thạch trước mắt cao hơn y tới hai lần, thể tích thực khổng lồ, chiếm cứ một nửa con đường nhỏ, đi quanh nó một vòng, phát hiện chung quanh căn bản không có điểm đặt tay.

Nghĩ nghĩ, thiếu niên mở miệng: "Mạnh bá, có công cụ đào bới hay không?"

Mạnh Huy nghi hoặc nhìn y một cái, tuy rằng không rõ vì sao lão bản lại ưu đãi thiếu niên này như vậy, nhưng nếu đã là khách của lão bản, đương nhiên hắn cũng không thể nào quá mức chậm trễ. Căn dặn người bên cạnh vài câu, một lúc sau đã thấy người kia cầm xẻng lại đây, đưa cho thiếu niên.

Cũng không nói nhiều, Vân Phi Vũ lại gần cự thạch mà bắt đầu đào bới, vây quanh tảng đá một vòng, cho tới khi xuất hiện một góc lõm, lúc này mới dừng tay.

Vứt xẻng qua một bên, thiếu niên chà xát hai tay, sau đó dưới con mắt kinh ngạc của mọi người, y đưa tay xuống chỗ lõm, thở sâu, dùng sức nâng lên.

May mắn, vừa vặn phạm vi y có thể chịu được, mặc dù có điểm cố sức. Nâng cự thạch lên liền quét mắt xuống nhìn, phía dưới là một khu đất trũng hình thoi. Y hô lên với mấy người đang ngây ngẩn chung quanh: "Các vị đại ca tránh sang bên cạnh một chút, ta di chuyển tảng đá sang nơi khác, mọi người lấp đất lại đi."

"Còn không mau tránh ra." Một tiếng quát lớn vang lên từ phía sau, mấy người lập tức lui ra. Vân Phi Vũ di chuyển sang phải hai bước, sau đó ném cự thạch ra xa, nhanh chóng nhảy đi.

"Thực không phát hiện ngươi lại có sức mạnh lớn như vậy." Không biết Mạnh Lệnh Phương đã tiến tới đây từ lúc nào, vẻ mặt không che dấu được sự kinh ngạc.

"Ha hả." Vân Phi Vũ cười nhưng không nói, chỉ nhìn về phía cự thạch. Nhìn chung quanh, bên trái là núi cao, bên phải là cùng cốc, thầm nghĩ chỉ có thể đẩy xuống. Y lập tức ra tay, đem cự thạch đẩy xuống phía bên phải.

Thấy động tác của y, Mạnh Lệnh Phương quát lên với mấy người đứng bên cạnh: "Còn ngây ra đó làm gì, không mau đi hỗ trợ đi!"

Nhiều người, sức lớn, cự thạch nhanh chóng bị đẩy xuống dưới. Mọi người mới bước ra, từ đỉnh núi cao bên trái đã lăn xuống mấy khối đá vụn. Vẻ mặt của Mạnh Lệnh Phương bắt đầu căng thẳng, nhanh chóng hạ lệnh: "Lên xe, xuất phát."

Đợi khi đội ngũ đi qua, từ đỉnh núi mới hiện lên mấy bóng người, cầm đầu là một nam nhân cao lớn, mặt chữ điền.

"Lí Tử, vì sao lại tha cho bọn họ đi, đây là một mẻ cá lớn…." nam nhân nhỏ người bên cạnh bất mãn mở miệng.

Nam nhân mặt chữ điền liếc hắn một cái: "Không để bọn họ đi, chẳng lẽ lại đi xuống chịu đòn? Ngươi đánh thắng được tiểu tử kia không?"

Nam nhân thấp bé ủy khuất: "Không phải đẩy đá xuống là được rồi sao? Trên xe kia không ít hàng hóa, nói không chừng còn có lương thực."

"Ta đã nói gì rồi?" Nam nhân mặt chữ điền đột nhiên quát chói tai: "Chúng ta chỉ lấy tiền tài, không đả thương hay giết người. Ngươi coi lời ta nói là gió thổi bên tai hay sao?"

"Nhưng mà…" Nam nhân thấp bé nhát gan nói: "Tất cả mọi người sắp không có cơm ăn, lâu như vậy mới gặp được một thương đội lớn như vậy."

Nam tử mặt chữ điền nhất thời im lặng, nhìn trời: "Mặt trời sắp xuống núi rồi, bọn họ chắc sẽ không đi xa, chắc là sẽ nghỉ chân trong rừng trúc phía trước, trở về thương lượng rồi nói sau."

Sau đó, mười mấy nam nhân dáng người không đồng nhất đi theo sau người nọ, chỉ để lại tiếng cỏ cây xào xạc trong gió.

Rời khỏi đó, tất cả mọi người thở phào. Mạnh Lệnh Phương ngồi trong xe, tủm tỉm cười nhìn thiếu: "Tiểu Vũ, thật sự nhìn không ra nha, ngươi đã học qua võ công?"

Vân Phi Vũ lắc đầu: "Chỉ học chút quyền cước rèn luyện cơ thể thôi. Trước kia thân thể ta quá yếu, sư phụ còn nói kinh mạch của ta quá mỏng, không thích hợp luyện công."

"Vậy…sức mạnh này của ngươi là do trời sinh?" Mạnh Lệnh Phương kinh ngạc nhìn hắn.

Thiếu niên cười cười: "Không, là sau này mới có được. Trước kia ăn linh *** trên núi, có lần ăn phải một loại trái cây màu tím, khi về liền sống chết một trận. Nghe sư phụ nói ta hôn mê suốt ba ngày, sau khi tỉnh lại thì nhận được sức mạnh này. Sư phó nói ta quả nhiên là may mắn."

"Nga, trái cây màu tím." Mạnh Lệnh Phương âm thầm suy nghĩ, hắn đã nhìn qua không ít loại dược liệu, nhưng không nghĩ lại có loại trái cây như thế này.

Vân Phi Vũ thấy hắn không nói tiếp, trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy xấu hổ, y chưa bao giờ nghĩ có ngày mình cũng có thể bịa chuyện mà mặt không biến sắc như vậy. "Nếu để muội muội biết chuyện này…Ha hả, thật là ngu ngốc, căn bản không thể nào trở về được." Thiếu niên âm thầm than thở.

Hoàng hôn còn chưa hoàn toàn tắt đi, thương đội liền dừng chân bên rừng trúc, chuẩn bị qua đêm. Kinh nghiệm hành tẩu nhiều năm, Mạnh Lện Phương nói phía trước và sau đều là núi đá hoặc vực thẳm, nơi này rộng rãi hơn nhiều, thích hợp cho việc tạm thời nghỉ chân.

Dùng bữa tối, nói chuyện phiếm vài câu, cử ra người gác đêm, tất cả mọi người đều nhanh chóng đi ngủ.

Đêm khuya, trong rừng yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng củi cháy 'tanh tách' cùng tiếng côn trùng thoang thoảng. Hai người gác đêm cũng chịu không chống được cơn buồn ngủ mà có chút nghiêng ngả, khẽ dựa lên xe ngựa rồi chợp mắt.

Nghe thấy thanh âm của thiên nhiên, Vân Phi Vũ ngủ say vô cùng, nhưng là, một chút hương thơm như có như không tiến vào mũi, y đột nhiên bừng tỉnh.

Đi theo Âu Dương Ngọc nhiều ngày, tuy rằng đầu óc trì độn nên không nhớ được nhiều loại thuốc, nhưng vị thuốc tiến vào trong mũi cũng có thể dễ dàng nhận ra, mà hiện tại, mùi thơm phiêu đãng trong không khí chính là mê hương.

Trong lòng cả kinh, đột nhiên nhớ tới sự việc ban ngày, hơi mở mắt nhìn chung quanh, tạm thời vẫn chưa thấy động tĩnh, mà mọi người đang ngủ say như vậy, chắc chắn là vì mê dược. Vừa định đứng lên lấy thuốc giải trong tay nải lại nghe được một loạt tiếng bước chân từ xa vọng đến, sẽ nhanh chóng tới đây. Y híp mắt quan sát, có mười mấy người, chỉ nghe thấy một người thấp giọng hạ lệnh: "Động thủ, nhớ rõ, chỉ lấy một nửa là được rồi."

Vân Phi Vũ vừa nghe liền không kiềm chế được tò mò, cảm giác bọn họ không giống như đám sơn tặc mà người ta vẫn hay đồn đại. Suy nghĩ một chút, đang muốn đứng lên lại nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

"Các vị đang muốn làm gì vậy, động vào hàng hóa của người khác là không tốt lắm đâu." Mạnh Huy bước ra từ bóng tối, mà cùng lúc đó, mọi người đang ngủ say cũng nhảy lên khỏi mặt đất, đem những người kia vây quanh.

"Chẳng lẽ mọi người đã sớm biết?" Vân Phi Vũ nhìn Mạnh Lệnh Phương cách mình không xa, thấy hắn mỉm cười, gật đầu nhìn mình, nhất thời hổ thẹn không thôi, thầm nghĩ quả nhiên chỉ có mình là không biết.

"Nếu đã bị bắt được, muốn xử phạt thế nào thì tùy các người." là giọng của người mới hạ lệnh.

Thiếu niên tới gần, nhờ ánh lửa mà quan sát người kia, mặt chữ điền, mày rậm mắt to, căn bản không giống hạng người tà ác, trên người không có chút cảm giác của phường trộm cướp.

Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên, mạnh Lệnh Phương đi tới phía trước, mỉm cười nhìn người nọ: "Đều là nam nhân cả, không biết quý tánh đại danh của các hạ là?"

"Đại danh thì không dám nhận, tiểu nhân là Lí Thanh." Khí thế người nọ đột nhiên mềm nhẹ, quỳ mạnh xuống đất: "Chắc ngài chính là lão bản, thỉnh ngài buông tha cho bọn họ, việc này đều do một mình ta gây nên, bọn họ là bị ta cưỡng ép, một mình ta chịu tội là được rồi, van cầu ngài!"

Nam nhân đang định dập đầu lại bị Mạnh Lệnh Phương cản lại, kéo lên, đột nhiên hỏi: "Các người là người ở đâu? Hẳn là dân chúng trong Phong Dương thôn, có đúng không?"

Nam nhân hơi giật mình, sau đó im lặng gật đầu.

"Phong Dương thôn, Phong Dương thôn…hình như hai tháng trước ở đó gặp đại hạn. Nhưng ta nhớ rõ triều đình đã cấp phát ngân lượng xuống dưới, sao các người lại trở thành sơn tặc?"

"Mạnh thúc, ngồi xuống nói chuyện đi."

Nhờ thiếu niên nhắc nhở, lúc này Mạnh Lệnh Phương mới chú ý hai bên vẫn đứng đối diện, ha hả cười lên: "Xem này, ta quả nhiên nôn nóng. Được rồi được rồi, các người đều lui xuống, Lí huynh đệ liền mang theo người của mình ngồi xuống đây đi."

Hai bên ngồi vào chỗ của mình, Lí Thanh mới chậm rãi nói ra.

Quả thực triều đình có giúp đỡ nạn dân, nhưng triều đình lại quên mất một việc. Bọn họ chỉ lo đối phó, bài trừ thế lực của Vân gia mà quên mất quan viên địa phương. Thế lực của Vân gia đã trải rộng khắp Dạ Diệp quốc, từ đại thần trong triều tới quan viên, huyện lệnh. Không biết triều đình là hữu tâm vô lực* hay là đã hoàn toàn quên mất chuyện đó, làm việc không đầu không đuôi như vậy cũng chỉ khiến dân chúng khổ sở. Cứu trợ không được nhiều lắm, tới tay dân chúng lại càng ít ỏi.

(Hữu tâm vô lực: Có lòng nhưng không có sức lực, khả năng để thực hiện.)

Tuy biết rõ quan viên nuốt lấy tiền tài, nhưng không ai dám lên tiếng, dù sao đứng sau lưng bọn họ vẫn là Vân gia, chúa tể của Dạ Diệp quốc. Một đám quan lại nhỏ thì không tính, nhưng nếu là Vân gia thì kẻ nào dám đắc tội đây.

"Nhưng cũng không đến mức phải làm sơn tặc mà, dù sao pháp luật xử lí sơn tặc rất nặng, hiện tại cũng không hạn hán, vì sao không cố gắng trồng trọt?" Mạnh Lệnh Phương khó hiểu nhìn đối phương.

"Aizz…nếu chúng ta có thời gian trồng trọt thì sao lại…" nam nhân lộ vẻ mặt bi thương: "Hạn hán vừa qua, nội chiến lại bắt đầu, triều đình liên tục trưng binh nên thôn dân có thể lao động của chúng ta mỗi lúc một ít, chỉ có nữ nhân và tiểu hài tử là chiếm đa số, chẳng lẽ trông cậy vào việc bọn họ cày ruộng hay sao, càng không bàn tới việc sưu cao thuế nặng, chúng ta… cũng muốn sống an bình mà!"

Trước có lang, sau có hổ, đây là bức dân chúng đến cảnh cùng cực mới chịu bỏ qua.

"Vân gia, lại là Vân gia." Vân Phi Vũ nhíu mày nhìn nam nhân trước mắt gạt lệ, chóp mũi cũng cay cay.

Nghe xong mọi chuyện, ai cũng im lặng không nói lời nào, tối nay ở cùng nhau, chờ tới sáng mai lại chia ra.

Xa xa truyền tới tiếng bước chân hỗn độn, mọi người cùng xoay người nhìn lại liền nhìn thấy mấy chục người, có nữ nhân già trẻ cũng đám tiểu hài tử nâng đỡ nhau tiến tới. Mấy người Lí Thanh lập tức chạy lại: "Sao mọi người lại tới đây?"

Một thiếu phụ nâng đỡ lão phụ đi tới, oán trách: "Còn không phải do lo lắng cho chàng hay sao, mẫu thân đợi cho tới giờ Mẹo mà vẫn chưa thấy chàng trở về, trời vừa sáng đã tập hợp mọi người cùng tới đây, các người…"

Thiếu phụ nhìn đám người Vân Phi Vũ đứng ở một bên, vẻ mặt lo lắng lại có chút khó hiểu.

"Ha hả, vị này là Mạnh lão bản, là người tốt, các người không cần lo lắng." Lí Thanh cười nói.

Nhìn lão phụ, nữ nhân cùng tiểu hài tử trước mắt, một đám người đều xanh xao vàng vọt, gầy yếu không chịu nổi, trái tim Mạnh Lệnh Phương đau xót, mở miệng nói: "Mạnh Huy."

"Lão bản?"

"Đưa một xe lương thực cho bọn họ."

"Vâng."

135. Quyển 5 - Chương 133: Cùng Đến Diên Kinh

Đám người Lí Thanh không thể tin nhìn người trước mắt. Tục ngữ có câu 'vô gian bất thương', nhân lúc này, thương nhân khắp nơi đều tranh thủ nâng giá lương thực, vậy mà người này đã không trách cứ hành vi trước đó của bọn họ, còn đưa thêm lương thực.

(Vô gian bất thương: không gian manh, xảo trá thì không phải thương nhân, người làm ăn, buôn bán)

Lúc này, cũng không nói một lời, bọn họ lập tức quỳ xuống trước mặt Mạnh Lệnh Phương, dập đầu bái tạ: "Mạnh lão bản, ngài chính là đại ân nhân của chúng ta, toàn thể già trẻ lớn bé dân chúng Phong Dương thôn chúng ta sẽ không bao giờ quên đi đại ân đại đức của ngài. Nếu sau này có việc gì cần tới, mong ngài cứ trực tiếp lên tiếng, cho dù có lên núi đao xuống biển lửa thì chúng ta cũng không bao giờ từ chối."

"Đứng lên, đứng lên, mọi người mau đứng lên." Mạnh Lệnh Phương nâng Lí thanh đứng lên, nhìn mọi người chậm rãi đứng dậy liền thở dài một tiếng: "Hiện tại, quốc nạn đang dấy lên, nếu ta chỉ lo ăn no mặc ấm, cho dù ông trời không phạt ta thì ta cũng sống không yên. Cho nên mọi người không cần đa tạ, ta cũng không được cao thượng như mọi người nghĩ đâu. Nói thật, đây chỉ là do ta muốn cầu cho bản thân được thanh thản mà thôi."

"Không, cho dù như thế nào thì chúng ta cũng muốn cảm tạ ngài!"

Nói xong, Lí Thanh lại quỳ xuống dập đầu ba cái, Mạnh Lệnh Phương ngăn cản không kịp nên đành phải tùy hắn.

Lẳng lặng nhìn mọi chuyện trước mắt, Vân Phi Vũ cảm giác trong lòng có thứ gì đó đang rục rịch, cúi đầu suy nghĩ, y xoay người đi về phía tàng cây, cầm chiếc tay nải của mình, lấy sấp ngân phiếu từ bên trong ra, rút ra ba tấm, sau đó đi tới trước mặt nam nhân: "Lí đại ca, ta không có gì để giúp đỡ, nơi này có ba trăm lượng, xem như là một chút thành ý của tiểu đệ."

Ánh mắt thiếu niên thản nhiên, chân thành, Lí Thanh lắc đầu, đem ngân phiếu đẩy trở về: "Tiểu huynh đệ, ta thay mọi người cảm tạ ý tốt của ngươi, nhưng ngân phiếu này chúng ta không thể nhận, vốn…."

"Lí đại ca hiểu lầm ý của ta rồi." Vân Phi Vũ ngắt lời hắn, sau đó nhìn một vòng, cuối cùng lại đưa ánh mắt trở về trên người hắn: "Số lương thực Mạnh thúc cho các người có thể ăn trong bao lâu? Chẳng lẽ ăn xong thì các người lại tiếp tục đi cướp? Mạnh thúc là người tốt, nhưng không nhất thiết sau này cũng có người tốt như hắn. Ta cho ngươi ba trăm lượng này tuy không nhiều lắm, nhưng hẳn có thể mua một chút súc vật để chăn nuôi, mua một chút cây giống để trồng trọt. Các người ở trong núi hoang, chỉ cần khai khẩn thì có thể trồng trọt, làm ra một vài thứ gì đó. Mọi người đã không thể quay về thôn, vậy tại sao không cố gắng an tâm ngụ lại nơi này, sống một cuộc sống bình ổn?"

"Tiểu Vũ nói rất đúng." Mạnh Lệnh Phương vỗ vai thiếu niên, sau đó hắn cũng lấy ngân phiếu ra, gộp lại với thiếu niên rồi nhét vào tay nam tử: "Lí huynh đệ, ngươi cứ nhận chút ngân lượng này đi. Cũng như lời Tiểu Vũ nói, thời thế hỗn loạn này không biết tới khi nào mới kết thúc. Chẳng qua tạm thời di dời thôn dân tới nơi khác mà thôi, chờ tới khi hỗn loạn qua đi, mọi người chậm rãi quay trở về cũng được."

Lí Thanh nắm chặt mấy tấm ngân phiếu trong tay, vẻ mặt vô cùng kích động: "Đại ân đại đức của hai vị, cả đời này Lí Thanh sẽ không bao giờ lãng quên, mong hai vị nhận của ta một lạy!"

Từ biệt mọi người của Phong Dương thôn, đoàn người của Vân Phi Vũ lại tiếp tục xuất phát.

Trong thùng xe, Mạnh Lệnh Phương thấy thiếu niên vẫn dõi về phía mình, không khỏi cười nói: "Sao vậy? Chẳng lẽ trên mặt ta có hoa hay sao?"

Thần thái thiếu niên có chút xúc động, sau đó lắc đầu nói: "Không phải! Ta chỉ cảm thấy Mạnh thúc quả nhiên là người tốt. Thương nhân như ngài, chỉ sợ tìm khắp thiên hạ cũng chỉ được mấy người."

"Ha hả." Mạnh Lệnh Phương khoát tay: "Ngươi quá đề cao ta rồi. Ta chỉ cầu tâm tình bình ổn mà thôi. Đó là lời nói thật."

"Mặc kệ thế nào." Thiếu niên mím môi: "Trong lòng ta, Mạnh thúc chính là người tốt. Cùng là kẻ buôn bán, Vân gia lại cậy mạnh bức ép người khác, mà Mạnh thúc…"

"Đây là hai chuyện khác nhau." Mạnh Lệnh Phương ngắt lời y: "Người ở nơi cao không sợ lạnh. Tuy rằng Vân gia đã làm rất nhiều chuyện khiến người ta khinh thường, nhưng là…nếu ta bị đặt vào vị trí đó, nói không chừng…sẽ còn làm ác liệt hơn bọn họ. Chuyện gì cũng có hai mặt của nó. Đứng ở vị trí của Vân gia mà nói, bọn họ cũng chỉ bảo vệ lợi ích của mình mà thôi. Chẳng qua hành động có chút quá khích. Hiểu được lời ta nói không?"

Thiếu niên thoáng giật mình, sau đó gật đầu.

"Vậy là tốt rồi." Mạnh Lệnh Phương mỉm cười.

Chần chờ nửa ngày, Vân Phi Vũ mới nghi hoặc mở miệng: "Mạnh thúc không chán ghét Vân gia?"

Mạnh Lệnh Phương ngây người, sau đó lắc đầu: "Thân là một thương nhân, ta không thể chán ghét Vân gia, bởi vì thân phận thương nhân của Vân gia còn cao hơn ta gấp mấy lần. Chắc ngươi cũng biết, mặc kệ là ở nơi nào, thân phận của thương nhân luôn luôn hèn mọn. Nhưng mà, là con dân của Dạ Diệp quốc, từ trong thâm tâm, ta nhất định không đồng ý với hành động của bọn họ, nhưng giới hạn chỉ dừng ở đó."

"Nga"

Một lúc lâu, dường như không chịu được áp lực bên trong thùng xe, thiếu niên lại mở miệng: "Không nghĩ tới trong đám hàng hóa của Mạnh thúc còn có cả lương thực. Ta nghĩ tất cả đều là dược liệu hay một số thứ linh *** được đưa về từ Tây Chích quốc chứ."

"Uhm, kỳ thật chỉ có ba xe hàng hóa, năm xe khác đều là lương thực, chính là chuẩn bị để đưa cho nạn dân."

"Sao?"

Mạnh Lệnh Phương cười cười, sau đó mệt mỏi xoa mi tâm: "Dọc đường đi ta chứng kiến quá nhiều chuyện, cảm thấy nhân sinh thực ra rất ngắn ngủi, sinh mạng cũng vô cùng yếu đuối, cho nên không nhịn được, muốn làm một chút gì đó. Đến khi quốc gia thực sự sụp đổ thì cũng có thể tự nói với mình rằng 'ta đã cố gắng hết sức', chỉ như thế mà thôi!"

(Mi tâm: điểm ở giữa hai hàng lông mày)

Ngữ khí thản nhiên lại mang theo vô số tang thương cùng tâm trạng bất đắc dĩ, thiếu niên cũng đồng cảm, thì thầm: "Đúng vậy, cuộc sống của con người rất ngắn ngủi, nhưng khi còn sống lại cố tình không biết quý trọng, cừu hận…thật sự quan trọng đến vậy sao?"

"Aiz…" Hai người đồng thời thở dài, sau đó nhìn nhau cười.

"Đúng rồi, Mạnh thúc, Dạ Diệp quốc trưng binh, mỗi hộ dân đều phải cử ra một thanh niên khỏe mạnh hay sao?"

Mạnh Lệnh Phương gật đầu: "Nhưng đôi khi cũng có ngoại lệ. Tỷ như có người không muốn đi, chỉ cần mua chuộc quan viên trưng binh, sau đó quan viên kia sẽ tìm người thay thế, mà bình thường, những người bị dùng để thay thế đều là dân chúng nghèo khổ, cho nên trong quân doanh sẽ thường xuyên xuất hiện chuyện phụ tử, huynh đệ cùng chung một chiến trường."

"Vậy quan viên cấp trên cũng không quản lí?"

"Bề trên?" Mạnh Lệnh Phương nâng mày khinh thường: "Bọn họ chỉ cần đủ người là được, ai quan tâm nhiều như vậy."

"Quan trường u tối, xem ra nơi nào cũng giống nhau cả." Vân Phi Vũ cúi đầu thở dài, dường như nghĩ tới điều gì, đột nhiên hỏi lại: "Vậy người như ta có thể xuất bị trưng binh hay không?"

Mạnh Lệnh Phương trưng ánh mắt cổ quái nhìn y, đột nhiên cười ha hả, một lúc lâu sau mới ngừng lại, chỉ về phía y: "Ngươi…tiểu tử ngươi thực thú vị."

Thiếu niên bị cười nhạo nên cũng có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: "Ta không hiểu nên mới tùy tiện hỏi thôi mà."

"Trưng binh là ấn định theo từng hộ, người không có nhà cửa như ngươi, trừ phi tự nguyện tham gia quân ngũ, bằng không thì chẳng ai có thể miễn cưỡng. Ách…tình cảnh của ngươi có phần giống nhân sĩ võ lâm. Bọn họ từ trước tới nay đều là hành tung bất định, hơn nữa lại khó khống chế, triều đình căn bản sẽ không trêu chọc vào mối phiền toái này, trừ phi vạn bất đắc dĩ."

"Nga, thì ra ta cũng được coi là người trong võ lâm." Vân Phi Vũ suy nghĩ, tươi cười: "Vậy còn Mạnh thúc?"

"Thương nhân chúng ta?" Mạnh Lệnh Phương xoa cằm: "Làm cho mấy người chuyên môn buôn bán như chúng ta đi đánh giặc, trừ phi bọn họ ngại chưa đủ phiền toái, ha hả….Kỳ thực còn có một nguyên nhân khác. Triều đình đánh giặc sẽ cần lương thực và ngân lượng, mà chúng ta chính là nguồn cung cấp lớn nhất, ngươi cảm thấy bọn họ sẽ đưa thần tài đi đánh giặc sao?"

"Uhm, nói cũng phải."

Ba ngày sau, bọn họ tới một trong tứ đại thành, Cổ Xuyên thành.

Tiến vào bên trong thành, Vân Phi Vũ bị không khí áp lực bên trong khiến cho khó thở. Tuy chưa bao giờ tới Cổ Xuyên thành, nhưng y luôn nghĩ nếu đây là một trong tứ đại thành, nhất định sẽ tương xứng với Thanh Châu thành. Y so sánh nơi này với ấn tượng của mình về Thanh Châu thành, cảm giác phồn vinh không sai biệt lắm, nhưng lại thiếu mất cảnh tượng náo nhiệt phồn hoa. Y không hiểu nơi này vốn đã như thế, hay là sau khi hỗn chiến xảy ra mới trở nên như vậy. Cẩn thận quan sát, hẳn là vì lí do thứ hai.

Sau khi vào thành, bọn họ lặng lẽ tìm một khách *** để dừng chân dùng bữa, làm việc, giao hàng hóa mọi người đặt trước, sau đó bổ sung nước và lương khô, chuẩn bị cho việc xuất phát vào hai ngày sau, rời khỏi Cổ Xuyên thành.

"Aiz…" Ngồi trong xe ngựa, Mạnh Lệnh Phương chán nản thở dài: "Trước kia, Cổ Xuyên thành là nơi văn nhân mặc khách thích tụ tập nhất, hiện tại lại biến thành nơi tranh đấu cho bọn họ, thực khiến trái tim người ta lạnh lẽo mà…."

Vân Phi Vũ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng không nói, trong đầu lại không ngừng hồi tưởng những chuyện đã chứng kiến trong Cổ Xuyên thành.

Võ lâm nhân sĩ lăm lăm đao kiếm, công tử nhà giàu thì tiền hô hậu ủng, thanh niên cường tráng thì đứng bảo hộ trước cửa các khách ***, đám tiểu thương và những người buôn bán nhỏ thì không ngừng rụt rè sợ hãi, trên đường đi rất khó thấy người bình thường. Toàn bộ thành trì bị vây hãm bởi cảnh tiêu điều, tang tóc. Chỉ ở trong thành hai ngày mà y đã cảm thấy bản thân sắp hít thở không thông. Thật không hiểu dân chúng trong Cổ Xuyên thành làm thế nào mà có thể vượt qua từng ngày, từng ngày một. Thiếu niên âm thầm thở dài: "Đây chính là những thứ mà lão đầu muốn mình nhìn thấy hay sao……"

Tiếp đó, bọn họ lại trải qua khoảng mười thành trấn khác nhau. Trên đường đi, mỗi khi gặp một thôn trấn gặp phải hạn hán hoặc thiên tai, Mạnh Lệnh Phương lại lưu lại một xe lương thực cùng ngân phiếu hai ngàn lượng, mà Vân Phi Vũ dự định sẽ giữ lại hai trăm lượng bạc để phòng thân, sau khi nhìn những người thôn dân mặc không đủ ấm, y cũng không chút suy nghĩ mà đem tặng lại.

Hai mươi ngày sau, rốt cuộc bọn họ cũng tới được hoàng đô của Dạ Diệp quốc — Diên Kinh.

"Tiểu Vũ, ngươi thực sự quyết định lưu lại nơi này, không tiếp tục đi cùng chúng ta?" Mạnh Lệnh Phương nhìn thiếu niên trước mắt, có chút luyến tiếc phải tách ra. Tiểu tử thẳng thắn chăm chỉ này thực sự khiến hắn yêu thích.

"Không được, quấy rầy Mạnh thúc lâu như vậy đã là không tốt rồi. Ngày mai ngài đã bắt đầu lên đường về nhà, vậy chúc ngài thuận buồm xuôi gió." Vân Phi Vũ lộ vẻ mặt cảm kích, chân thành tươi cười.

Thấy y kiên quyết như vậy, Mạnh Lệnh Phương cũng không tiếp tục miễn cưỡng, nghĩ một chút: "Thật sự không cần ta giúp ngươi tìm một công việc sao? Ta quen không ít lão bản trong hoàng đô này, đã kêu ta một tiếng Mạnh thúc rồi, cần gì khách khí."

(Hoàng đô: hoàng thành, kinh thành hay chính là thủ đô)

Thiếu niên lắc đầu: "Không phải ta khách khí, chẳng qua đã phiền ngài cả một chặng đường dài, hơn nữa, ta cũng muốn tự tìm công việc bằng chính sức lực của mình. Có thể Mạnh thúc không biết, nhưng trù nghệ của ta rất tốt, nếu lần sau gặp mặt, chắc chắn ta sẽ tự tay làm một bữa tiệc để chiêu đãi ngài."

"A, phải không đó?" Mạnh Lệnh Phương mỉm cười nhìn y, ánh mắt tràn đầy vẻ tán thưởng: "Tiểu tử nhà ta mà được một nửa điểm chăm chỉ của ngươi thì tốt rồi."

Vân Phi Vũ chỉ cười, không nói.

"Tiểu Vũ, kỳ thực ngươi luôn vô cùng nghi ngờ vì sao ta lại đối xử tốt với ngươi như vậy, đúng không?" Mạnh Lệnh Phương đột nhiên mở miệng.

Thiếu niên chợt cảm thấy kỳ lạ, không hiểu tại sao đột nhiên hắn lại nhắc tới vấn đề này. Suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu thừa nhận.

"Ánh mắt của ngươi." Mạnh Lệnh Phương chỉ chỉ: "Ánh mắt của ngươi trong suốt sáng ngời, khiến cho ta không tự chủ được mà muốn thân cận. Tuy rằng ta rất tán thưởng điểm ấy ở ngươi, nhưng ta cũng nói qua, bất luận sự tình nào cũng đều có hai mặt của nó, có lợi ắt có hại. Ánh mắt của ngươi không dấu được một chút tâm sự nào cả, nghĩ gì thì lập tức thể hiện. Nếu là bằng hữu thì tốt, nhưng khi đối mặt với kẻ thù thì đó chính là nhược điểm lớn nhất của ngươi, hiểu chưa?"

Vân Phi Vũ ngây người, không tự chủ mà xoa lên đôi mắt của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn người trước mặt, nghiêm túc nói: "Đa tạ Mạnh thúc chỉ dạy, sau này ta sẽ chú ý."

"Tốt lắm, không cần nói dài dòng. Nếu lúc nào đó ngươi muốn rời đi Diên Kinh, tìm nơi khác để phát triển, vậy thì đừng ngại tới Đông An thành tìm ta. Cưỡi ngựa từ đây về hướng bắc, chỉ cần mười ngày là tới nơi. Sau khi vào thành, chỉ cần nhắc tới tên của ta thì sẽ dễ dàng tìm được."

"Được, ta đã nhớ kỹ." Vân Phi Vũ cười sáng lạn, không khí chung quanh nhu hòa không ít.

Mạnh Lệnh Phương thoáng ngẩn người, dùng sức trừng mắt, âm thầm lắc đầu, nghĩ rằng bản thân đột nhiên hoa mắt.

"Ta đi đây, ngươi phải tự mình bảo trọng!" Hắn vỗ vai thiếu niên, xoay người rời đi.

"Mạnh thúc cũng bảo trọng!" Thiếu niên hét to một câu, nhìn theo bóng dáng của hắn, thấp giọng thì thầm: "Phụ thân...chắc là loại cảm giác này rồi!"

136. Quyển 5 - Chương 134: Quái Lực Thiếu Niên

Lúc tới được Diên Kinh đã là buổi chiều, giờ thân. Nhìn mặt trời ngả về tây, Vân Phi Vũ bắt đầu tìm khách ***, chuẩn bị nơi ở, sau đó mới ra ngoài đi dạo.

Đem tặng hết năm trăm lượng ngân phiếu, hiện tại trên người y chỉ còn lại hơn hai mươi lượng bạc vụn. Nghĩ qua nghĩ lại cũng đủ để trải qua bốn, năm ngày, đến lúc đó cũng tìm được công việc, không lo việc ăn uống.

Nhưng mà, mọi chuyện lại vượt ngoài dự kiến của y. Diên Kinh không hổ danh là hoàng đô của Dạ Diệp quốc, là thành trấn dưới chân thiên tử. Những thần trấn khác đều bị không khí âm u, tang tóc bao phủ, nhưng nơi này vẫn phồn hoa như trước, náo nhiệt phi phàm, thoạt nhìn thì việc trị an quả thực không tồi, nhưng có điều, phí chi tiêu cũng quá kinh khủng.

Vân Phi Vũ đi tới mấy khách *** nhỏ, vừa đi vào hỏi, một gian phòng bình thường cũng tiêu tốn năm lượng bạc một đêm, hỏi mấy nơi, cuối cùng cũng chẳng có cách nào khác, đành phải ở lại.

Trên người thiếu niên chỉ còn mười bốn lượng bạc cùng năm mươi gian tiền. Sau khi thở dài một tiếng liền hạ quyết tâm đi tìm việc.

Thời gian còn sớm, bụng cũng chưa cảm thấy đói, y liền ra khỏi khách ***, đi một vòng quan sát chung quanh, đồng thời cũng làm quen hoàn cảnh, sau đó tìm kiếm công việc.

Dạo xong một khu phố, mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, y nhớ rõ đã đi qua một quán mỳ, xét tình huống hiện tại thì y cũng chỉ có thể ăn mỳ để no bụng, hơn nữa, chỉ sợ một bát mỳ ở hoàng đô này cũng không rẻ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cùng là một bát mỳ chay, ở Phượng Hoàng trấn chỉ cần năm đồng, mà ở nơi này lại lên tới năm mươi, tuy nhiên...có đắt cũng phải ăn.

Ăn cơm xong, thiếu niên cũng không còn tâm trạng đi dạo, lập tức trở lại khách ***, tùy ý rửa mặt chải đầu liền lên giường đi ngủ sớm, chuẩn bị nghỉ ngơi dưỡng sức để ngày mai còn có sức chiến đấu.

Nghĩ thì tốt lắm, nhưng sự thật bao giờ cũng tàn khốc cả. Cho tới khi bị tửu lâu thứ sáu không khách khí mà đuổi đi, Vân Phi Vũ đã bắt đầu tức giận. Kỳ thực ngẫm nghĩ lại, hoàng đô nơi này không khác chi thủ đô ở hiện đại, đều là nơi mọi người từ bắc chí nam tụ tập lại để kiếm vui, đương nhiên sẽ khó tìm kiếm công việc.

Lại qua một ngày, thiếu niên không thể không xách tay nải rời khỏi khách ***. Trên người còn chưa tới ba lượng bạc, lang thang trên đường lớn, có chút chán nản, có chút uể oải, nhiều nhất vẫn là không cam tâm.

Y có tay nghề, cũng có cả sức lực, vì sao như vậy vẫn không kiếm được việc nào để làm?

Bất tri bất giác đã tới buổi trưa, từ sáng sớm y đã không ăn gì, bụng đã bắt đầu trống rỗng. Vào một quán góc phố, kêu một chút thịt cùng một bát mì, ăn no nhưng ngân lượng cũng hết.

Từ góc phố đi tới phía trước, ra khỏi chỗ rẽ, trước mắt là một khoảng đất trống rộng lớn, từng đoàn xe ngựa không ngừng qua lại, mà những người này vội vàng qua lại cũng khiến y hoa mắt. Dần dần thích ứng, lúc này y mới phát hiện trên xe ngựa chất đầy hàng hóa, mà mấy người qua lại như nước chảy kia đều là thợ khuân vác hàng hóa.

Nhìn chiêu công bố cáo cách đó không xa, một bao năm mươi văn tiền là nhiều hay ít? Y cũng không hiểu lắm, nhưng y biết, năm mươi văn tiền đủ cho một bát mỳ.

(Chiêu công bố cáo: bảng thông báo tìm người làm)

Nắm chặt tay nải trên vai, y tiến về phía trước: "Xin hỏi, nơi này còn chiêu công không?"

"Chiêu…" Người nọ ngẩng đầu, thấy thiếu niên nhỏ bé yếu ớt trước mặt, nhíu mày, phất tay nói: "Không nhận người như ngươi, đi đi, đi đi."

Lại là một kẻ trông mặt mà bắt hình dong

Vân Phi Vũ mấp máy môi, nâng cánh tay lên, cười tươi: "Lão bản, ngài đừng nhìn bộ dạng ta như vậy mà coi thường, kỳ thực sức lực của ta rất lớn, ngài cho ta một cơ hội đi."

"Dựa vào ngươi?" Người nọ đảo mắt một lượt, vẻ mặt không tin.

"Thật đấy, thật đấy, ngài làm ơn cho ta một cơ hội đi, cho ta làm thử cũng được mà."

Thiếu niên cười hì hì, nhưng ánh mắt vô cùng nghiêm túc, hơn nữa lại trong suốt, sáng ngời. Người nọ bị hấp dẫn, hơi run rẩy, chú ý tới hành động thất thố của mình, hắn lập tức cúi đầu, thản nhiên nói: "Vậy ngươi vác thử một bao xem sao, không được thì lập tức đi đi."

"Đa tạ lão bản, đa tạ lão bản!" Vân Phi Vũ liên tục cúi người vài lần, xoay người đi về phía đoàn xe. Buộc tay nải lên lưng, y bước lên phía trước, nói với đại hán trên xe: "Đại ca, cho ta một bao."

Tráng hán thấy thiếu niên thì không khỏi thất thần, thầm nghĩ "Tại sao lão bản lại tuyển một người nhỏ nhắn như vậy, có thể làm được sao?" Nghi hoặc nhìn về phía người nọ lại thấy hắn gật đầu, hắn đành phải nhấc lên một bao lương thực, nhẹ nhàng đặt lên đầu vai gầy yếu của thiếu niên: "Một trăm cân đấy, ngươi hiểu chưa, đừng cố gắng quá sức."

"Nhẹ quá." Vân Phi Vũ thử nhún vai: "Đại ca, thêm bao nữa."

Đợi nửa ngày vẫn không thấy động tĩnh gì, y tò mò nhìn về phía tráng hán trên xe, thấy người nọ trợn mắt há mồm nhìn mình, mà đám người vừa ồn ào phía sau cũng đột nhiên im bặt. Y nhìn chung quanh một lượt, biết lời nói của mình vừa nãy khiến mọi người hoảng hốt, nhưng một bao tới năm mươi văn tiền, y muốn kiếm nhiều một chút mà.

Nhếch môi, lộ ra hàm răn trắng bóng: "Đại ca, đằng sau còn nhiều người, huynh nhanh cho ta thêm một bao nữa, có được không?"

"A.." tráng hán sực tỉnh, thấy bộ dạng thoải mái của thiếu niên không giống nói dối, lập tức xoay người lấy thêm một bao gạo đặt lên vai y.

Vân Phi Vũ nhíu mày, hai trăm cân đặt một bên vai có điểm không cân bằng, nghĩ nghĩ, lại nhe răng cười nói: "Đại ca, huynh đặt tiếp hai bao nữa lên vai bên kia của ta đi, nếu không như vậy thì lúc đi có chút nghiêng ngả về một phía."

Lời nói của thiếu niên khiến mọi người chung quanh phì cười châm chọc, tráng hán kia do dự một lúc, nhức đầu: "Tiểu huynh đệ, thêm hai túi nữa đã là bốn trăm cân, ngươi có chịu nổi không?"

"Không thành vấn đề, cứ đặt lên đi." Thiếu niên không để ý.

Tráng hán còn đang chần chờ, nhưng mọi người phía sau thiếu niên đã có chút không vui, tiếng thúc giục không ngừng vang lên. Hán tử cắn răng một cái, tiếp tục đưa hai bao khác lên vai còn lại của y.

"Đa tạ đại ca."

Nhìn thiếu niên bước đi nhẹ nhàng, mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Sau đó, mỗi lần Vân Phi Vũ đều vác bốn đến sáu bao, nếu không phải cánh tay quá ngắn, không giữ được thì y muốn vác một lần từ tám tới mười bao. Ánh mắt trào phúng khinh thường lúc đầu chuyển thành sợ hãi, quái lạ, thiếu niên cũng không để ý tới. Hiện tại, kiếm tiền quan trọng hơn.

Mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, rất nhiều người đã sớm lĩnh tiền công đi ăn cơm, Vân Phi Vũ sờ sờ cái bụng trống rỗng, nhìn vài chiếc xe ngựa vẫn chất đầy hàng hóa. Tuy rằng vẫn muốn tiếp tục làm việc, nhưng y đã đói tới độ da bụng dính da lưng từ hai canh giờ trước, hoàn toàn phải dùng ý chỉ để chống đỡ cơn đói.

"Quên đi, kiếm ngân lượng thì bao nhiêu cũng không đủ." Thiếu niên suy nghĩ, hôm nay đã vác hơn ba trăm bao, tính ra cũng được không ít tiền công, tiền cơm cùng ở trọ cũng được ít nhất hai ngày.

"Lão bản, giúp ta tính tiền đi." Thiếu niên cười ha hả tiến lên.

"Không vác nữa?" Người nọ chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập vẻ tìm tòi nghiên cứu.

"Uhm, không vác nữa. Chưa kiếm xong ngân lượng mà bụng đã đói lắm rồi. Ha hả.."

Không nói nhiều, người nọ cúi đầu tính toán một lúc, sau đó kéo ngăn bàn, lấy ra một thỏi bạc trắng hai mươi lượng, tiếp đó là sáu hay bảy lượng bạc vụn, đưa cho thiếu niên: "Tiền công của ngươi."

"Cảm ơn lão bản." Vân Phi Vũ cất bạc vào người, cúi đầu, nhanh chóng chạy tới quán mỳ lúc chiều.

Nhìn bóng dáng nhẹ nhàng rời đi của thiếu niên, người nọ nhíu mày, lắc đầu, tiếp tục tính toán sổ sách.

Ăn xong hai bát mỳ thịt cùng hai quả trứng gà, tuy rằng có chút đắt tiền, nhưng từ khi đến thế giới này, đây là bữa cơm đầu tiên y kiếm được bằng chính sực lực của mình. Y vô cùng vui vẻ, nghĩ dù sao cũng phải tự ăn mừng một bữa.

Vuốt cái bụng trong vo, thấy sắc trời còn sớm, thiếu niên bắt đầu đi dạo trong thành. Đi một lượt lại tới một bức tường đỏ chói, nhìn bốn gã thị vệ mặt lạnh canh giữ đại môn xám bạc một cách nghiêm cẩn, y nghĩ một chút, chắc hẳn đây là nơi Hoàng đế ở, Hoàng cung.

Ngắm nhìn một lúc, chỉ cảm thấy cổng thành cùng tường thành rất cao, rất đồ sộ. Vốn từ ngữ giới hạn trong đầu khiến y không thể hình dung bằng những từ khác.

"Rầm rập." một đám người chạy qua trước mắt, Vân Phi Vũ cũng dõi theo hành động của bọn họ. Cho tới khi thấy những người đó vây quanh một phiến đá bạch ngọc hình chữ nhật được chạm trổ *** tế, mọi người chỉ chỏ, lòng hiếu kỳ dâng lên, y đi tới.

Là một tấm bố cáo, có ấn tín của hoàng đế Dạ Lam. Y nhớ rõ đây là danh hiệu của đương kim hoàng đế, nghĩ rằng thứ này được gọi là hoàng bảng, thiếu niên không chút nghĩ ngợi liền quét mắt nhìn qua nội dung.

"Thì ra là trưng binh, còn có cách trưng binh như vậy sao?" Tâm trí còn đang nghi hoặc, nhưng nhớ tới trước kia xem TV, hình như cũng có loại phương pháp này. Xem tiếp xuống bên dưới, tòng quân thì mỗi tháng được hai mươi lượng, tử trận thì được trợ cấp ba trăm lượng. Là nhiều hay ít? Thiếu niên cũng không rõ lắm, nhưng nhìn không ít người kích động, chắc hẳn không ít.

"Ách, tiền công mỗi tháng tăng rồi, rõ ràng mười ngày trước trên bố cáo còn nói là mười lăm mà, xem ra chiến sự biên quan bắt đầu căng thẳng rồi đây."

"Ừ, xem ra là như vậy, nếu không thì sao lại tăng tiền công chứ, còn…."

Những tiếng nghị luận nho nhỏ truyền tới tai thiếu niên, y nhăn mày, vừa định rời đi, cũng không ngờ bả vai bị vỗ một cái.

"Ủa? Là huynh sao, Thiết Ngưu đại ca."

Người tới là một tráng hán, hắn vui tươi hớn hở gật gật đầu, sau đó nhìn hoàng bảng, đột nhiên hỏi: "Đệ cũng muốn tòng quân?"

Vân Phi Vũ nhìn hắn, sau đó lắc đầu: "Không nghĩ tới."

"Nga" Hàn Thiết Ngưu đột nhiên giữ chặt y kéo sang một bên: "Chúng ta tìm nơi nào đó im lặng để trò chuyện."

Đi một lúc, hai người xuyên qua một rừng cây nhỏ, tới ven hồ Nguyệt Tâm lớn nhất kinh thành, ngồi dưới tàng liễu rủ xuống, lẳng lặng nhìn bầu trời không một gợn mây, qua một lúc lâu, hán tử mới mở miệng: "Hiện tại quốc gia lâm vào đại nạn, thân là con dân Dạ Diệp quốc, kỳ thực ta rất muốn tòng quân bảo vệ quốc gia….nhưng mà….nhớ tới lão nương (mẹ già) ở quê nhà, ta không có cách nào hạ quyết tâm được, aiz…."

"Nhưng còn đệ." hán tử nghiêng đầu nhìn về phía thiếu niên: "Có một thân khí lực mạnh như vậy, vì sao không đi tòng quân?"

Thiếu niên bình tĩnh nhìn hắn, sau đó than nhẹ một tiếng: "Ta chán ghét chiến tranh, càng chán ghét giết người. Ta chỉ muốn sống thanh thản qua cả một đời. đây là… nguyện vọng duy nhất của ta. Tuy rằng rất khó thực hiện."

Câu cuối cùng không rõ lắm, nhưng Hàn Thiết Ngưu hiểu được y muốn nói gì, lại hỏi: "Nếu quốc gia diệt vong, chúng ta đều trở thành nô lệ vong quốc, làm thế nào mà đệ sống thanh thản được? Hơn nữa, nghe mọi người nói thì người của Tây Chích quốc rất dã man."

"…." Thiếu niên không nói, y đương nhiên hiểu được đạo lý này, nhưng nghĩ tới chiến trường thì những hình ảnh trên TV lại hiện ngay ra trước mắt. Trong TV là giả, nhưng hiện tại mọi chuyện đã thực sự phát sinh. Thi thể chất thành núi, máu tươi chảy thành sông, chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng này, y lập tức cảm thấy tâm can như bị một khối cự thạch đè nặng, không thể thở nổi.

"Đệ làm sao vậy?" Hán tử thấy môi thiếu niên trở nên trắng bệch, đưa tay sờ trán y.

Vân Phi Vũ tránh ra theo bản năng, có gắng nở nụ cười: "Ta không sao." Đột nhiên thấp giọng: "Kỳ thực, có lẽ ta sợ hãi chiến trường thôi!"

Hán tử hơi ngẩn người, sau đó nhìn lên không trung, hai người ngồi im không nói, cho tới khi một cơn gió lạnh từ hồ thổi tới, hai người y phục mỏng manh đều rùng mình một cái.

Hán tử đứng lên: "Đi thôi, trở về ngủ." đang xoay người, hắn đột nhiên dừng lại: "Ta quyết định rồi, ngày mai sẽ đi tòng quân. Ta sẽ làm luôn phần của đệ, giết kẻ thù không còn một manh giáp."

Nghe thấy lời nói của hắn, Vân Phi Vũ giật mình, trái lo phải nghĩ, cuối cùng cắn răng một cái, nhanh chóng đuổi theo: "Ta cũng đi."

137. Quyển 5 - Chương 135: Đầu Bếp Quân Doanh

Sáng sớm hôm sau, Vân Phi Vũ tới điểm hẹn, không bao lâu sau đã thấy thân hình dị thường cao lớn của Hàn Thiếu Ngưu xuất hiện. Hai người cũng nhau đi tới hoàng bảng trưng binh.

“Thiết Ngưu đại ca, huynh thực sự tòng quân thì ai lo cho mẫu thân của huynh?” Thiếu niên nhịn không được liền mở miệng.

“Không hề gì.” Nếu đã hạ quyết tâm thì không quay đầu lại. Hàn Thiết Ngưu nhìn về nơi trưng binh, thản nhiên nói: “Chẳng phải tử trận còn được cấp ba trăm lượng hay sao. Có thể ở nơi này thì không thấm vào đâu, nhưng ở nông thôn chúng ta thì có thể dùng trong nhiều năm, dù sao thì ngày thường, mẫu thân của ta cũng nuôi một chút gà, không thành vấn đề.”

“Nhưng….” Thiếu niên còn muốn nói cái gì đó lại bị tráng hán kéo đi: “Nhanh lên, người xếp hàng mỗi lúc một nhiều, đến muộn sẽ hết phần.”

Vân Phi Vũ vô tình lộ ra ánh mắt khinh thường, trong lòng âm thầm nói: “Sao có thể không tiếp nhận nữa, triều đình còn ước gì không có thêm nhiều người bán mạng vì bọn họ thì có.”

Nhìn tới tiền công mỗi tháng là hai mươi lượng, người tới trưng binh quả nhiên không ít. Ở hoàng đô, hai mươi lượng chẳng đáng là bao, nhưng đối với những người từ các tiểu trấn tới nơi này thì đây chính là mối hấp dẫn không nhỏ.

Đến phiên hai người Vân Phi Vũ, mặt trời đã lên cao tới ba sào, sắp tới chính ngọ (giữa trưa, khoảng 12h), mặt trời chiếu trên đỉnh đầu khiến mọi người đều phờ phạc.

Ninh A Mão ngẩng đầu nhìn tráng hán trước mặt, mệt mỏi cúi đầu: “Tên?”

“Hàn Thiết Ngưu.”

“Tuổi?”

“Hai mươi bốn.”

“Tình trạng trong gia đình?”

Hàn Thiết Ngưu cười cười với thiếu niên phía sau: “Đến đệ”

Vân Phi Vũ tiến lên phía trước. Ninh A Mão thoáng nâng mắt nhìn quét một lượt. Đang muốn hỏi những câu hỏi cố định lại đột nhiên đập bàn ngẩng đầu, nhìu mày: “Chúng ta đang chiêu binh đấy. Tiểu tử, ngươi đến nhầm chỗ rồi đúng không?” Sau đó lại bỏ thêm một câu: “Muốn kiếm tiền thì tìm công việc đơn giản nào đó mà làm. Ngân lượng nơi này cũng không dễ lấy đâu.”

Thiếu niên nhíu mày nhưng không lên tiếng, bản thân y cũng không muốn trở thành binh lính. Hôm qua, sau khi nghe xong tráng hán nói những lời kia thì y mới chỉ quyết định nửa vời. Hiện tại, bị người ta từ chối thẳng thừng, tuy trong lòng không thoải mái, nhưng cũng có chút gì đó vừa ý.

Ninh A Mão cúi đầu: “Tiếp theo.”

Thiếu niên đang muốn xoay người rời đi lại nghe thấy một tiếng rống to: “Chờ một chút.”

Hàn Thiết Ngưu đột nhiên vọt tới: “Sao các người lại trông mặt mà bắt hình dong như vậy. Kỳ thực Tiểu Vũ…”

Hắn còn chưa nói xong, hai gã binh sĩ đã tiến lên, bắt lấy cánh tay tráng hán gập ra sau. Ninh A Mão ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn: “Ngươi chỉ vừa được thuê thôi, ngay cả tân binh cũng không phải, có tư cách gì rống lên ở đây. Là Hàn Thiết Ngưu đúng không, ta nghĩ ngươi cũng không thích hợp tham gia quân ngũ đâu, ngay cả quy củ tối thiểu cũng không biết. Đuổi cả hai người này đi cho ta.”

“Vâng,”

“Quan gia, chờ đã.” Vân Phi Vũ lách qua đám binh sĩ đang xua đuổi mình, vọt tới trước mặt người nọ, thấp giọng cầu xin: “Hàn đại ca chỉ là hơi thẳng thắn, hắn không có ý mạo phạm đại nhân đâu, thỉnh ngài cho hắn thêm một cơ hội đi.”

Ninh A Mão nhìn y, không nhanh không chậm nói: “Trong quân doanh không cần những nam nhân lỗ mãng không biết tới kỷ luật, không cần nói nữa, mau đi đi trước khi ta nổi giận.”

Thấy người trước mắt không hiểu lý lẽ, thiếu niên cũng nổi giận: "Phải, quân doanh là nơi nói tới kỷ luật, nhưng nếu không có những hán tử nguyện xả thân vì quốc gia như Thiết Ngưu ca thì quân doanh các người làm được cái gì. Trong nhà Hàn đại ca còn có lão mẫu, nhưng khi quốc gia gặp nạn, hắn nguyện ý vì quốc gia mà hiến dâng nhiệt huyết, chỉ vì một chút hiểu lầm mà các ngươi đã đẩy một nam tử nhiệt tình như vậy ra khỏi cửa. Đây chính là thứ mà các ngươi gọi là quân đội? Đây chính là thứ mà các ngươi gọi là kỷ cương?"

Dừng một chút, thiếu niên đem toàn bộ bất mãn trong lòng nói ra: "Có lẽ hai mươi lượng bạc thực sự rất hấp dẫn, nhưng nếu ngươi cho rằng tất cả mọi người chỉ vì hai mươi lượng bạc này mà đến đây, vậy thì ngươi cũng quá xem thường người khác rồi. Tuy rằng bọn họ nghèo khó, nhưng cũng chẳng ai muốn lấy sinh mạng mình ra để đùa giỡn cả. Ngươi cho rằng hai mươi lượng bạc là có thể mua được lòng người? Ba trăm lượng bạc là có thể mua được mạng người? Ngươi coi tâm ý của người ta thành cái gì thế? Ngươi coi nhiệt huyết của mọi người thành cái gì? Đừng có xem thường người khác!"

Lời nói của thiếu niên giống như sấm sét nổ tung giữa đám người. Tuy rằng rất nhiều người tới đây vì hai mươi lượng tiền công, nhưng nếu không có một chút ý nghĩ muốn bảo vệ quốc gia, không có quyết tâm hy sinh mạng sống thì ai dám bước tới?

Ninh A Mão nhìn thiếu niên trước mắt, vẻ hung ác nham hiểm trong mắt càng thêm sâu sắc. Hắn là phó giáo đầu chuyên huấn luyện tân binh, chưa khi nào bị người khác khiêu chiến quyền uy, hiện tại lại làm trò trước mặt nhiều người như vậy… Đang muốn gọi người dạy dỗ tiểu tử trước mặt, lại bị một gã tiểu tư vội vàng chạy tới gọi.

"Ninh phó giáo đầu, đại nhân nhà ta cho mời!"

Nhìn gã tiểu tư kia, Ninh A Mão nhíu mày, dường như nhớ tới điều gì liền lập tức đứng lên. Không lâu sau, chỉ thấy vẻ mặt hắn trở nên cổ quái, nhìn thiếu niên chằm chằm, đột nhiên gian nan mở miệng: "Ngươi biết làm cái gì?"

"…." Vân Phi Vũ thất thần, cho tới khi người nọ tỏ vẻ không kiên nhẫn thì y mới giật mình tỉnh ngộ, thốt lên: "Nấu cơm."

Tiếng cười truyền tới từ trong đám người, Ninh A Mão nhìn y, gật đầu: "Vậy thì vừa đúng lúc, phòng bếp trong quân doanh ít người, vậy ngươi tới đó đi."

"Hả?" Thiếu niên há to miệng, không thể tin nhìn người trước mắt.

"Sao nào? Có ý kiến?"

"À, không phải." Thiếu niên vội vàng xua tay, được vào quân doanh, lại còn được làm công việc mình yêu thích, y vui vẻ còn không đủ nữa là…

"Nhưng mà, quan gia…."

"Ta họ Trữ, là phó giáo đầu chuyên huấn luyện quân binh." Người nọ ngắt lời.

"Vâng, Ninh phó giáo đầu. Không phải Hàn đại ca cố ý chống lại ngài đâu, mong ngài cho hắn một cơ hội nữa được không?"

Ninh A Mão liếc mắt xem xét thiếu niên phía trước, nghĩ xem y khờ thật hay là giả ngốc, vừa rồi y phản bác khiến mình hết đường như vậy, sao có thể tiếp tục đuổi hán tử kia đi.

"Được rồi, được rồi, ta bề bộn nhiều việc, giờ mẹo sáng mai hai người tới cửa thành tập kết là được." Hắn không kiên nhẫn phất tay, đuổi hai người đi.

"Đã hiểu." Vân Phi Vũ hơi cúi người, kéo Hàn Thiết Ngưu vẫn đang ngây dại, lập tức đi xa.

"Ai…chờ một chút, tiểu tử ngươi quay lại đây báo tên tuổi đã." Nhìn hai người đã đi xa, Ninh A Mão lắc đầu: "Quên đi, tóm lại ngày mai sẽ gặp mặt, đến lúc đó bổ sung cũng không muộn. Nhưng mà, vì sao vị đại nhân kia lại giúp bọn hắn?"

Chạy một mạch thật xa, tìm một tiệm cơm vắng vẻ, hai người bước vào.

"Thiết Ngưu đại ca, hôm nay chúng ta làm một bữa chúc mừng." Sờ sờ hơn mười lượng bạc trong lòng, Vân Phi Vũ có chút bất an, cho tới khi thấy danh sách món ăn mới ổn định tâm trạng.

"Đúng rồi, Tiểu Vũ, sao chúng ta lại chạy nhanh như vậy? Đệ sợ người nọ đổi ý?"

Thiếu niên lắc đầu, sau đó cười nói: "Đã đến giữa trưa rồi, chẳng lẽ huynh không đói? Ta thì đói chết rồi đây. Tiểu *** này do ta vô tình phát hiện ngày hôm qua, đã ăn mỳ suốt mấy ngày rồi, ta muốn thay đổi món."

"Chà, ta còn nghĩ đệ sợ người nọ đổi ý nên mới chạy nhanh như vậy." Hàn Thiết Ngưu thì thầm.

"Sao có thể?" Thiếu niên buồn cười nhìn hắn: "Nếu đã thuê người ta thì đổi ý sao được. Hơn nữa, ta đoán chúng ta gặp quý nhân, cho nên huynh an tâm đi!"

"Quý nhân?"

"Đúng!" Thiếu niên gật đầu: "Huynh không phát hiện khi phó giáo đầu kia đi ra ngoài cùng gã tiểu tư một chuyến, lúc trở về liền thay đổi ngữ khí hay sao? Cho nên mới nói, nhất định chúng ta đã gặp được quý nhân."

"Vậy thì phải vô cùng cảm kích vị quý nhân kia rồi." Vẻ mặt Hàn Thiết Ngưu trở nên kích động.

Vân Phi Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: "Thiết Ngưu đại ca, ngay cả hình dáng của người ta ra sao huynh cũng không biết, vậy thì cảm tạ ai bây giờ? Hơn nữa, hắn giúp chúng ta cũng là giúp triều đình, nhiều hơn một người thì thêm một phần sức lực, đúng chưa. Cho nên chúng ta không cần phải bận tâm, ăn cơm thôi."

Sáng sớm hôm sau, khi hai người tới cửa thành thì bên ngoài đã tụ tập không ít, người đông nghìn nghịt. Trong lòng Vân Phi Vũ bỗng dâng lên cảm giác không thể diễn tả, có chút cảm động, nhưng nhiều nhất vẫn là hùng tâm tráng trí. Tuy rằng y gia nhập phòng bếp, nhưng y quyết định sẽ dùng món ăn ngon nhất để khích lệ những binh sĩ tình nguyện chiến đấu vì quốc gia.

Nửa canh giờ, đại đội binh mã tới được huấn luyện doanh dành cho tân binh cách hoàng đô khoảng ba mươi dặm. Thiếu niên được dẫn thẳng tới phòng bếp.

"Lưu sư phụ, đây là người mới, tên Hạ Vũ, giao y cho ngài."

"Uhm, đã biết." Câu trả lời không cảm xúc, Vân Phi Vũ nhìn người đang đưa lưng về phía mình, nghe ra là hắn đang trò chuyện.

Đứng chờ một lát, bảy tám người đều vội vàng, không ai quan tâm tới y. Thiếu niên đi về phía người nọ: "Lưu sư phụ, xin hỏi ta phải làm cái gì?"

Người nọ quay đầu lại, ngữ khí không được tốt cho lắm: "Tự mình nhìn đi."

"Nga" thiếu niên xoay người, bắt đầu xem xét chung quanh, bên tai lại nghe được giọng nói thì thầm của người nọ: "Lại nhét thứ người gì vào đây không biết. Không ra được chiến trường thì đừng có xung phong làm binh lính, coi nơi này của ta là nơi nào chứ!"

Tính toán, kể cả mình thì phòng bếp cũng chỉ có chín người. Bản thân y đã tới đây cùng mấy trăm người, đó là chưa kể binh sĩ từ khắp nơi đều đổ về. Chín người… đã là nhiều lắm sao?

Thiếu niên không khỏi buồn bực: "Hay là người nọ cho rằng mình vô dụng? Một khi đã như vậy, ta làm cho hắn xem."

Nói bắt đầu là bắt đầu, Vân Phi Vũ không nhiều lời, thấy ai cũng có việc làm, y lập tức đi giúp một tay. Những người này đều rất kinh ngạc, ban đầu còn ngăn cản một chút, nhưng sau khi nhìn thấy động tác của y, cũng chỉ ngây ngốc nhìn theo, hoàn toàn quên mất công việc của mình.

"Ồ, ngươi quen rồi?" Lão đầu vừa nãy còn không thèm quan tâm, không biết đã đứng cạnh y từ lúc nào, cầm sợi rau trên thớt: "Không tồi, kỹ thuật xắt rau rất được, đều tay, không bừa bãi bẩn thỉu, ngươi từng học qua sao?"

Thiếu niên buông dao trong tay, nhìn về phía người nọ: "Không có, chỉ là từ nhỏ đã ham thích nấu ăn nên tự mình luyện thôi."

"Uhm, không tồi, không tồi, rất có tiền đồ." Dường như người nọ đã quên mất cơn tức giận trước đó, nói tiếp: "Kỹ thuật xắt rau không tồi, nhưng có người chỉ chuyên luyện đao công (kỹ thuật dùng dao), muốn biết xào rau có ngon hay không thì còn phải xem xét đã."

Lão nhân đủ thẳng thắn, y thích.

Vân Phi Vũ sắn tay áo, nháy mắt mấy cái: "Chẳng phải hiện tại làm thử thì sẽ biết hay sao."

"…." Người nọ nhìn y, sau đó cười to: "Không cần thử, tính tình của tiểu tử nhà ngươi, lão Lưu ta thích!"

Qua một lần giới thiệu, thiếu niên biết lão Lưu là quản sự ở phòng bếp, kêu Lưu Bạch Phàm, mấy người khác đều là đồ đệ của hắn, gọi là giúp đỡ, nhưng khi vào nơi này đều chuyên môn lo một việc. Dù sao cũng phải làm cơm cho hơn một ngàn người, chỉ dựa vào một hai người là không đủ.

Lão Lưu dẫn Vân Phi Vũ đi một vòng, lúc này y mới phát hiện phòng bếp rất lớn. Nơi y vừa đứng là khâu gia công cuối cùng, còn có phòng chuyên môn làm sạch đồ ăn, phòng nấu cơm, vân vân….đương nhiên, những thứ này không phải do bọn họ tự mình làm lấy.

Thiếu niên vô cùng kinh ngạc, y chưa bao giờ nghĩ phòng bếp ở cổ đại lại có thể phân công rõ ràng, cẩn thận như vậy. Tuy từ khi tới thế giới này, y vẫn thường xuyên xuống bếp, nhưng chung quy vẫn chưa tới phòng bếp lớn như thế này bao giờ. Mà xem ra nơi này cũng rất có nề nếp.

138. Quyển 5 - Chương 136: Xông Pha Tiền Tuyến

Đảo mắt, thu qua đông đến, đã vào tháng mười hai.

Trong thời gian ba tháng, nhóm hán tử tới từ thiên nam địa bắc dần dần trở thành những binh sĩ tuân thủ kỳ luật trên chiến trường. Cho dù Vân Phi Vũ vẫn luôn ở trong phòng bếp, ít khi ra ngoài, nhưng những lúc cùng bọn họ dùng cơm cũng cảm thấy có thứ gì đó thay đổi.

Thiết Ngưu đại ca sẽ rời đi, tất cả mọi người ra chiến trường, trong lòng y không khỏi cảm thấy cô đơn, âm thầm thở dài, tiếp tục làm việc.

"Tiểu Vũ, đi ra ngoài một chút." Lưu Bạch Phàm đi từ bên ngoài tới, vẫy tay với y.

Vân Phi Vũ buông dao trong tay, lau lau tay lên tạp dề, xoay người đi ra ngoài.

"Chuyện gì vậy, Lưu thúc?"

"À, là như thế này, lần này tân binh sẽ lập tức lên đường ra tiền tuyến, nhưng lộ trình xa xôi, nếu liên tục ăn lương khô thì chỉ sợ thể lực của mọi người giảm xuống, cho nên cần hai đầu bếp đi cùng. Ngươi vốn tới cuối cùng, không nên phái ngươi đi theo, nhưng trù nghệ của ngươi cũng tốt nhất, đám binh lính đều thích đồ ăn do ngươi làm, cho nên ta cùng đại nhân dẫn đầu lần này đề cử ngươi cùng Bảo Quang."

"A…." thiếu niên mở lớn miệng. Tiền tuyến? Chiến trường?

"Ngươi không muốn?" Lưu Bạch Phàm khẽ nhíu mày, sau đó nói: "Kỳ thật ta cũng không muốn cho ngươi đi, nhưng vì mọi người, cho nên ta hy vọng ngươi có thể đi theo. Đám binh lính thường xuyên nói 'ăn đồ ăn ngươi làm chính là một loại hạnh phúc'."

Vân Phi Vũ lắc đầu: "Không phải không muốn đi, chỉ là có chút kinh ngạc thôi."

"Vậy là tốt rồi." Lưu Bạch Phàm gật đầu, đột nhiên nghiêm trang nói: "Đúng rồi, trước đó cần phải dặn dò ngươi một tiếng, quản sự ở tiền tuyến là sư huynh của ta, ách…Sư huynh của ta, biết nói thế nào bây giờ…có điểm khó gần, ngươi phải tận lực nhún nhường một chút, hắn bảo ngươi làm cái gì thì ngươi làm cái đó. Còn nữa, giúp ta chăm sóc tiểu tử Bảo Quang kia một chút, đừng để hắn gặp rắc rối."

"Được." Thiếu niên gật đầu, nhưng nghĩ tới thái độ hắn đối xử với Trần Bảo Quang, nhịn không được liền nói ra: "Vì sao lại phái Tiểu Bảo đi?"

Lưu Bạch Phàm than nhẹ một tiếng: "Đứa nhỏ kia là của tỷ tỷ đã qua đời của ta, từ nhỏ đã bị ta nuông chiều tới hỏng nên hắn thật sự rất tùy hứng, nhưng tay nghề nấu nướng lại là thiên phú, lần này ta muốn cho hắn ra ngoài rèn luyện một phen, hy vọng hắn có thể trưởng thành. Hơn nữa, ta thấy hắn cũng rất sùng bái ngươi, lời nói của ngươi còn lợi hại hơn cữu cữu (cậu) ta đây. Chuyện này cứ coi như tư tâm của ta đi, muốn cho hắn theo ngươi học hỏi nhiều một chút."

"Đây là lần đầu tiên ta nghe nói Tiểu Bảo là cháu ngoại của ngài." Thiếu niên có chút kinh ngạc: "Nhưng ta nhớ rõ hắn vẫn luôn gọi ngài là sư phụ mà?"

"Là ta bảo hắn gọi như vậy. Dù sao nơi này cũng thuộc về triều đình, cứ dựa theo quan hệ họ hàng thì không tốt lắm, chẳng qua Bảo Quang bước được vào nơi này cũng đều do nỗ lực của nó cả, ta cũng không có giúp đỡ hắn."

Vân Phi Vũ hiểu ra, cười cười: "Lưu thúc, ngài căng thẳng cái gì. Tài năng của Tiểu Bảo là có thể thấy được, hơn nữa thái độ làm người của Lưu thúc ra sao thì tất cả mọi người đều rõ ràng, cho nên ngài không cần giải thích."

"Ha hả" Lưu Bạch Phàm cười khổ một tiếng: "Ta sẽ không thiên vị mà phái hắn đi, đây cũng chẳng phải là tư tâm, chỉ là muốn hắn đi theo ngươi học hỏi. Đương nhiên không chỉ về phương diện trù nghệ, kỳ thật, ta càng muốn hắn học hỏi cách sống của ngươi. Aiz….Ta cũng chẳng hiểu được, rõ ràng hắn còn lớn tuổi hơn ngươi, nhưng so với ngươi lại càng giống tiểu hài tử hơn. Nếu ngày nào đó ta qua đời, thật không biết hắn sẽ ra sao nữa."

Thiếu niên mỉm cười, an ủi: "Lưu thúc không cần quá lo lắng. Kỳ thật Tiểu Bảo rất ngoan ngoãn mà, chỉ là tính tình có hơi cứng đầu thôi, đi ra ngoài rèn luyện một thời gian là tốt rồi. Hơn nữa, ta cũng đâu lợi hại như ngài nói. Nhưng ngài an tâm, lần này đi ra ngoài, ta nhất định sẽ chăm sóc hắn."

"Được, trông cậy ở ngươi." Lưu Bạch Phàm vỗ vai y, thở dài: "Nói thực, khẩu vị của ngươi rất hợp với ta, nếu như không vì lo lắng cho đại cục thì ta cũng không muốn để ngươi đi,"

Thiếu niên tươi cười: "Chờ thắng trận trở về, ta mời ngài uống rượu."

"Được!"

Ba ngày sau, đội quân xuất phát, hai người Vân Phi Vũ cùng Trần Bảo Quang cũng bước theo.

Lưng mang không nhiều hành lí, bước theo phía sau đội quân, mấy thứ như bát đũa, nồi niêu…đều được những binh sĩ khỏe mạnh mang theo, có người còn nói giỡn muốn mang hai người bọn họ trên lưng, miễn cho việc mất người sẽ không còn lộc ăn. Thiếu niên đạm cười, không nói.

Nhìn đám huynh đệ cùng mình tòng quân, nghĩ bọn họ sắp tới chiến trường, nội tâm thiếu niên lập tức bất an vô cùng. Nhưng y hiểu được, có chiến tranh ắt có tử vong, đây là quy luật ngầm không bao giờ thay đổi ở bất cứ nơi đâu, y cũng chỉ có thể âm thầm chúc phúc cho bọn họ, dùng mỹ thực động viên bọn họ, sau đó cầu nguyện cho chiến tranh mau chóng kết thúc.

Đi được nửa tháng lộ trình, rốt cuộc bọn họ cũng tới được biên quan Tát Lan Thành.

Bởi vì trong thành không đủ chỗ nên đại đội binh sĩ đều đóng quân ngoài thành, đám tân binh tự tụ họp lại, mà phòng bếp đương nhiên sẽ được bố trí trong thành. Hai người Vân Phi Vũ cùng Trần Bảo Quang được đưa vào trong đó.

Dọc theo đường đi, y hết nhìn đông lại ngó tây, nhìn trần nhà cao ráo, cánh cổng bán nguyệt, không ngừng tò mò. Nơi này hoàn toàn khác so với những thành trì khác của Dạ Diệp quốc, toát ra một cỗ phong cách dị tộc, có lẽ là vì nơi đây gần với Tây Chích quốc nhất nên nhiễm theo tập tính của bọn họ.

Bên trong thành thật náo nhiệt, hoàn toàn không cảm nhận được không khí chiến tranh, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy một hai người dị tộc mũi cao, mắt xanh. Hỏi qua mới biết bọn họ là thương nhân của Tây Chích quốc, được đồng ý đặc biệt mới có thể ở lại nơi này.

Tiểu binh dẫn đường vừa đưa bọn họ tới nơi liền rời đi, đứng ở cửa, Vân Phi Vũ hỏi Trần Bảo Quang: "Tiểu Bảo, ngươi đã từng gặp qua sư bá chưa, có phải hắn rất hung dữ không?"

Nghe thấy cách xưng hô của y, Trần Quang Bảo bất mãn nhíu mày: "Tiểu Vũ, ta lớn hơn ngươi mà, không được gọi ta là Tiểu Bảo này, Tiểu Bảo nọ."

Nhưng thấy ánh mắt tựa tiếu phi tiếu của thiếu niên, hắn biết mình lại phản kháng thất bại, đành phải thở dài, nói tiếp: "Vị sư bá kia? Ta chỉ thấy sư phụ nói rất khó ở chung với hắn, cũng không thích người khác cãi lại hắn, hình như có chút không hòa hợp với sư phụ."

Nói xong, hắn đột nhiên thần thần bí bí ghé sát tai thiếu niên: "Nghe nói khi còn trẻ, hắn ghen tị với tay nghề của sư phụ, bởi vậy hai người từng động tay động chân, cho nên chúng ta cần phải cẩn thận một chút. Nhất là ngươi, nếu để hắn biết trù nghệ của ngươi còn cao hơn cả sư phụ thì…."

"Hai người các ngươi là ai? Lén la lén lút ở trong này làm cái gì?" Một tiếng quát lớn đánh gãy lời nói của hai người. Cùng nhau xoay lại, chỉ thấy một gã thanh y nam tử đứng cách bọn họ hơn ba bước, gương mặt gầy gò, mắt đào hoa, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, ba phần thanh nhã, bảy phần phong lưu. Hiện tại, trên tay trái hắn còn cầm theo mấy con cá, tay phải cầm thịt, giống như mới đi mua đồ ăn trở về.

"Ha hả, ngài là đầu bếp nơi này sao? Chúng ta cũng vậy, mới vừa cùng đội quân từ Diên Kinh tới đây." Vân Phi Vũ cười khiêm nhường, nội tâm đã có chút lo lắng: "Người này ở phía sau từ khi nào? Đã nghe được bao nhiêu rồi?"

"Nga" Người nọ kéo dài thanh âm, sau đó lên tiếng: "Vậy còn đứng ở cửa làm gì, không mau đi vào đi, sư phụ vẫn luôn chờ các người đến."

Thì ra là đồ đệ của người nọ, chỉ mong hắn không nghe được những lời trước đó. Thiếu niên kéo Trần Quang Bảo tới bên cạnh, mỉm cười nói: "Thì ra là sư huynh của Tiểu Bảo, thất kính thất kính, mời ngài đi trước!"

Người nọ không chút khách khí liền đi tới cửa, sau đó nhìn về phía hai người: "Sư huynh? Vậy là đồ đệ của sư thúc, cả hai người sao?"

"Ta tên Hạ Vũ, chỉ là đầu bếp." Vân Phi Vũ cười ha hả trả lời, nhưng kéo người bên cạnh tới: "Hắn là sư đệ của ngài, tên là Trần Quang Bảo."

"Sao? Ngươi chính là thiên tài Trần Quang Bảo mà sư thúc ta vẫn luôn miệng nhắc tới?" Ánh mắt người kia hiện lên một chút hứng thú.

"Người này thật đáng ghét, sao cứ kêu vị sư thúc kia, vị sư thúc kia luôn miệng như vậy. Sư phụ của ta còn lợi hại hơn sư phụ của ngươi nhiều." Trần Quang Bảo phồng má, mím môi, trừng mắt nhìn người nọ.

"Phản ứng thật thú vị." Triệu Nhất Thanh nhìn thấy vậy liền cảm thấy hứng thú, không kiềm chế được mà bắt đầu quan sát. "Gương mặt tròn tròn, mắt tròn tròn, mũi nho nhỏ, miệng nho nhỏ, hai gò má toàn thịt có vẻ rất thích hợp để niết (nhéo)." Trong lòng nghĩ như vậy thì tay cũng có chút ngứa ngáy, nếu không phải trên tay đang xách đồ thì chỉ sợ hắn sẽ thực sự nhéo lên.

Vân Phi Vũ bắt đầu cảm thấy đau đầu. Y biết tính tình trẻ con của Trần Quang Bảo lại tái phát, đang định mở miệng xoa dịu đi lại không ngờ người kia đột nhiên cười khẽ: "Ta tên là Triệu Nhất Thanh, coi như là đại sư huynh của ngươi. Sau này cứ gọi ta là đại sư huynh nha, Tiểu Bảo."

"Người này thay đổi thật nhanh." Thiếu niên trợn mắt há miệng.

Trần Quang Bảo ngây người, lập tức thốt lên: "Đừng có gọi ta là Tiểu Bảo, ngươi không phải là đại sư huynh của ta."

"Ha hả, càng nhìn càng thú vị." Triệu Nhất Thanh âm thầm vui vẻ, đang định tiếp tục trêu đùa thì cánh cửa 'chi nha' một tiếng, mở ra.

"Đi, ta đưa các người đi gặp sư phụ." Nam tử nói xong, lập tức bước vào.

Vân Phi Vũ nhìn theo bóng dáng của hắn mà không khỏi khó hiểu, cảm thấy người này thật là lạ lùng, nhưng y cũng chẳng nghĩ ra đến tột cũng là lạ ở chỗ nào. Lắc đầu xua đi nghi vấn trong lòng, lôi kéo Trần Quang Bảo vẫn còn đang giận dỗi, đi theo.

Khi tìm được người nọ, phòng bếp vội vội vàng vàng, khí thế ngất trời. Triệu nhất Thanh đưa đồ vật trong tay cho một người khác: "Sư phụ, đầu bếp ở Diên Kinh tới rồi."

"Nga" Một người đứng trước bếp trả lời, căn dặn người bên cạnh vài câu, sau đó xoay người đi tới chỗ bọn họ.

Người này chính là sư huynh của Lưu thúc, Triệu Xỉ, thoạt nhìn quả là một người đôn hậu, nhưng không thể đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài, thiếu niên hoàn toàn hiểu được vấn đề này.

"Chính là các ngươi?" Nhìn hai thiếu niên không cường tráng trước mắt, gương mặt còn có mang chút ngây thơ, Triệu Xỉ nhíu mày: "Chắc Lưu Bạch Phàm không đưa mấy tên kém cỏi nhất đến chỗ ta chứ hả? Hiện tại ta đã bận rộn lắm rồi, không có thời gian dạy dỗ các người."

Không đợi hai người mở miệng, Triệu Nhất Thanh ho nhẹ: "Sư phụ, ta nghĩ sư thúc sẽ không làm như vậy đâu. Bọn họ một người là Trần Quang Bảo, một người tên là Hạ Vũ."

"Trần Quang Bảo?" Triệu Xỉ nhìn quét qua hai người: "Là ai trong số hai người?"

Vân Phi Vũ biết Trần Quang Bảo vẫn đang cáu kỉnh lên hơi đẩy hắn lên phía trước, sau đó mở miệng: "Triệu sư phụ, hắn là Trần Quang Bảo, ta là Hạ Vũ."

Triệu Xỉ quan sát hai người một lúc, chú trọng nhìn Trần Quang Bảo, sau đó gật đầu: "Lặn lội đường xa mệt mỏi. Nhất Thanh, ngươi đưa bọn hắn xuống nghỉ ngơi một lát."

"Vâng, sư phụ."

Sau đó quay sang phía hai người: "Dạo này rất bận, dùng xong bữa trưa thì hai người các ngươi đi giúp đỡ mọi người."

Không thấy hắn trỉ chích như dự đoán, thiếu niên có chút kinh ngạc, nhưng vẻ mặt vẫn không biến sắc: "Vâng."

Trên đường, Trần Quang Bảo thỉnh thoảng lại nhìn thiếu niên, tựa hồ có rất nhiều điều muốn nói. Vân Phi Vũ hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì, thật ra y cũng vô cùng tò mò. Thái độ của người nọ không giống với những lời Lưu thúc miêu tả.

Vào phòng, hai người buông hành lý xuống, Triệu Nhất Thanh đưa bọn họ đi dạo một vòng, nói cho bọn họ nơi tắm rửa, vệ sinh. Vừa thấy hắn rời đi, Trần Quang Bảo lập tức nói ra nghi vấn trong lòng.

Vân Phi Vũ lắc đầu: "Không hiểu lắm, nhưng ta nghĩ do hiện tại quá bận rộn nên không có thời gian nghĩ linh ***. Dù sao quốc gia gặp nạn, ân oán cá nhân cũng không phải điều quan trọng, hơn nữa.." Y đột nhiên dừng lại, có chút thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thầm: "Nếu... những người kia cũng được như vậy thì thật tốt!"

Trần Quang Bảo chớp mắt mấy cái, những lời trước đó của thiếu niên thì hắn hiểu, nhưng câu cuối cùng thì hoàn toàn bó tay. Tuy rất muốn hỏi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt thiếu niên như vậy, hắn chung quy vẫn không dám mở miệng.

Ngồi im một lúc, Trần Quang Bảo có chút không kiên nhẫn, nắm tay kéo thiếu niên ra ngoài: "Tiểu Vũ, chúng ta đi tắm rửa, tóm lại hiện tại cũng không ngủ được."

Nhìn mặt trời trên cao, hình như đã qua buổi trưa một lúc, thiếu niên gật đầu: "Được!"

139. Quyển 5 - Chương 137: Tiến Vào Chiến Trường

Đảo mắt đã qua hơn nửa tháng, Vân Phi Vũ đã hiểu được thế cục trước mắt.

Thì ra chiến tranh chưa bắt đầu, quân địch vẫn đang trên đường tới đây, còn về phần vì sao lại chuẩn bị trước mấy tháng, vậy thì đó là công trạng của những kẻ được xưng là mật thám.

Tin tức Tây Chích quốc chiêu binh mãi mã, chuẩn bị tấn công Dạ Diệp Quốc đã được truyền tới từ mấy tháng trước. Bởi vậy, hoàng đế Dạ Diệp quốc lập tức hạ lệnh chuẩn bị chiến tranh, từ đó, khủng hoảng

trong nước cũng gia tăng, nhưng nhiệt huyết của những người anh hùng cũng dâng lên như măng mọc sau mưa.

Dạ Diệp quốc chuẩn bị, chắc chắn Tây Chích quốc cũng đã biết tình hình, nhưng chiến tranh vẫn không dừng lại, bởi vì tin tức tình báo không ngừng được truyền vào hoàng thành, nói bọn họ vẫn đang tiếp tục tiến tới. Ban đầu, thiếu niên còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng có thể hiểu được hoàn toàn.

Chắc chắn Tây Chích quốc biết được nội bộ Dạ Diệp quốc vô cùng náo loạn, cho dù có chuẩn bị vẹn toàn đến đâu, nhưng nội chiến, ngoại chiến cùng nhau tiến tới, chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu. Hơn nữa, còn một nguyên nhẫn khác chính là Vân gia. Nhất định bọn họ đã nhận được sự trợ giúp từ Vân gia, bằng không bọn họ sẽ không chấp nhất như vậy.

Thiếu niên đứng trong viện, thở dài: "Lại là chuyện liên quan tới Vân gia, nhưng dẫu biết được thì đã sao, chẳng phải vẫn vô dụng?"

Khóe miệng gợi lên một tia cười khổ, thiếu niên ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhớ tới năm trước đó, ở bên cạnh người kia, cho dù trời có lạnh như thế nào cũng khiến y cảm thấy ấm áp, mà năm nay…

"Tiểu Vũ?" Trần Quang Bảo nhìn bóng dáng cô tịch trước mắt, không hiểu vì sao trong lòng lại nổi lên cảm giác chua xót. Gần đây, thiếu niên luôn luôn ngẩn người, chỉ cần không làm việc sẽ đứng trong viện, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mà những ngày gần đây, bầu trời lúc nào cũng mù mịt, tiếp tục nhìn còn khiến tâm tình càng thêm xấu, hắn thực sự không hiểu.

Nghe thấy tiếng gọi, Vân Phi Vũ xoay người lại, tươi cười: "Tiểu Bảo, chuyện gì vậy?"

Câu hỏi của thiếu niên khiến Trần Bảo Quang lập tức lấy lại *** thần: "A… Triệu sư huynh nói cho ta biết, Triệu sư bá gọi mọi người tới đại sảnh, hình như có chuyện gì đó muốn dặn dò."

"Nga" Thiếu niên đi về phía hắn. Y đột nhiên lộ ra nụ cười bí ẩn: "Tiểu Bảo, chẳng phải ngươi nói sẽ không thừa nhận người nọ là sư huynh sao, tại sao bây giờ lại xưng hô thân thiết như vậy?"

Trần Bảo Quang lập tức đỏ mặt tới tận mang tai, nói lắp: "Ta.. ta.. hắn là.. sư huynh mà!"

"Ha hả!" Thiếu niên khẽ cười, không tiếp tục trêu đùa hắn, nhưng trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ. "Rốt cuộc người kia là ai? Hắn quan hệ như thế nào với Triệu Xỉ?"

Đúng như những gì thiếu niên hoài nghi. Sau nhiều ngày quan sát, y phát hiện ra một điều, tuy Triệu Xỉ là sư phụ của Triệu Nhất Thanh, nhưng quan hệ giữa hai người khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ. Chỉ cần Triệu Nhất Thanh nói, Triệu Xỉ cũng hiếm khi phản bác, căn bản luôn nghe theo hắn. Loại cảm giác này khiến y phát hiện Triệu Nhất Thanh không phải là một người đơn giản. Tuy nhiên, việc này cũng chỉ giới hạn trong suy nghĩ của y mà thôi.

Đối với Triệu Xỉ, ban đầu hai người đều đề phòng hắn, hiện tại đã trở thành tôn kính, chỉ vì hắn có thể buông xuống tất cả ân oán xưa kia, hết thảy đều tập trung vào việc công, chưa bao giờ chỉ trích bọn họ. Hơn nửa tháng nay, những việc nên làm hắn đều giao cho hai người, nhưng những việc không nên làm, hắn tuyệt đối không cho hai người động tay. Bởi vậy, hai người bọn họ cũng chẳng tiếp tục che dấu, lập tức thể hiện hết tất cả tài năng của mình, mà người nọ cũng bình tĩnh tiếp nhận, càng thêm coi trọng bọn họ.

"Tiểu Vũ, ngươi nghĩ sư bá muốn nói gì? Vì sao lại gọi tất cả mọi người cùng tới?" Trần Bảo Quang đột nhiên mở miệng, cắt ngang dòng suy nghĩ của thiếu niên.

Vân Phi Vũ tươi cười, nhéo lên gương mặt bầu bĩnh của hắn: "Gấp cái gì. Chẳng phải tới đó sẽ biết ngay sao."

Trần Bảo Quang xoa xoa nơi bị nhéo đau, bĩu môi, nhưng khi thấy ánh mắt ấm áp của thiếu niên, hắn lập tức vui vẻ gật đầu: "Uhm."

"Thật đáng yêu, khó trách người nọ…"

Nhớ tới Triệu Nhất Thanh, thiếu niên lập tức nhíu mày. "Thân phận người nọ không rõ ràng, hơn nữa cũng có ý đồ bất minh với Tiểu Bảo. Lưu thúc đã đem Tiểu Bảo giao cho ta, ta phải bảo vệ hắn thật tốt."

Quay đầu nhìn người bên cạnh, dường như hắn cũng có chút để ý tới người nọ, tuy nhiên, hắn vẫn chưa phát hiện ra điều đó, nhưng nếu người nọ chỉ là vui đùa… Không được, thừa dịp Tiểu Bảo còn chưa nhận ra tâm ý của mình, phải nhanh chóng ngăn chặn chuyện đó phát sinh.

Vào đại sảnh, lúc này Vân Phi Vũ mới phát hiện mọi người đã đứng chặt ních nơi đây. Bình thường, ai cũng vội vàng làm việc, y cũng chẳng biết phòng bếp có bao nhiêu người, mà hiện tại, y quét mắt một lượt cũng phải tới hơn trăm người. Nghĩ lại cũng đúng thôi, nấu cơm cho hơn mười vạn người cơ mà, như vậy là còn ít.

"Khụ khụ." Triệu Xỉ hắng giọng, đại sảnh lập tức an tĩnh trở lại, tất cả đều chăm chú nhìn hắn.

"Tin tức mới nhất truyền tới từ tiền tuyến, quân đội Tây Chích đã cách thành Tát Lan hơn trăm dặm, quân ta chuẩn bị nghênh chiến, bởi vậy cần phải phái ra mười đầu bếp tay chân lanh lẹ, tay nghề cao tới đó. Mỗi người phải có khả năng đảm đương tất cả công việc, từ nhóm lửa cho tới việc hoàn thành khâu cuối cùng của việc nấu ăn, vậy nên, ta muốn chọn ra mười người trong số những người ở đây, sau đó…." Hắn dừng một lúc, liếc nhìn người bên cạnh, nói tiếp: "Đội ngũ lần này sẽ do đại đồ đệ Triệu Nhất Thanh của ta dẫn đầu."

Do hắn đảm đương?

Thiếu niên không hiểu, theo lẽ thường thì người đó phải là Triệu Xỉ mới đúng, tại sao lại là hắn?

Mọi người đều rất khó hiểu, đại sảnh bắt đầu trở nên rối loạn ồn ào.

"Yên lặng một chút." Triệu Xỉ hô to vài tiếng, chờ những tiếng xôn xao dần dần bình ổn mới nói tiếp: "Bây giờ, ta gọi tới tên ai thì người đó bước lên phía trước, nghe rõ không? Gọi tới tên ai thì người đó bước lên phía trước: Hạ Vũ, Tống Tụng, Ngô Liễu Nhiên…."

"Ta?" Vân Phi Vũ không ngờ cái tên đầu tiên được xướng lên lại là mình. Y thất thần, sau đó bị Trần Bảo Quanh lay tỉnh, bước lên phía trước.

Chờ tới khi nghe xong tên mười người, thiếu niên thấy không ổn, đang muốn hỏi lại đã thấy Trần Bảo Quang xông lên phía trước, hô to: "Ta muốn đi, Tiểu Vũ đi thì ta cũng phải đi."

"Hồ nháo!" Triệu Xỉ quát lớn: "Ngươi cho rằng chiến trường là nơi đùa giỡn hay sao? Hạ Vũ đi làm việc, ngươi…"

"Ta cũng có thể, dựa vào cái gì mà không cho ta đi?" Trần Bảo Quang mở to mắt trừng hắn.

"Tiểu Bảo." Vân Phi Vũ đau đầu nhìn người trước mắt, đang định mở miệng khuyên giải, không ngờ người nọ lại lên tiếng trước.

"Sư phụ, nếu tiểu sư đệ muốn đi thì ngài cho hắn đi đi, ta nghĩ sư thúc sẽ không trách ngài. Dù sao, đưa hắn đi cũng là muốn hắn được rèn luyện, ta nói không sai chứ?" Triệu Nhất Thanh thoáng liếc qua thiếu niên.

"Người này có ý gì?" Vân Phi Vũ không khỏi tức giận. Chẳng lẽ hắn không biết chiến trường nguy hiểm như thế nào hay sao? Chẳng lẽ những hành động ân cần trước kia hắn dành cho Tiểu Bảo đều là giả dối?

Còn không chờ thiếu niên mở miệng, Triệu Xỉ đã phủ đầu: "Nhất Thanh, ta thấy hay là thôi đi, tuổi của Bảo Quang vẫn còn nhỏ, tuy trù nghệ không tồi, nhưng…"

"Sư phụ, người quên Hạ Vũ còn nhỏ tuổi hắn hơn sao?"

Không hiểu nam tử trước mắt đang suy nghĩ điều gì, nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của hắn, Triệu Xỉ biết có phản đối cũng không hiệu quả, đành phải âm thầm xin lỗi sư đệ của mình.

"Được rồi, để Trần Bảo Quang thay thế Ngô Liễu Nhiên. Ngày mai sẽ xuất phát cùng lúc với đại quân, mọi người giải tán đi."

Mọi chuyện đã được quyết định, thiếu niên biết bản thân có phản đối cũng chẳng còn hiệu quả, hơn nữa, nhìn ánh mắt kỳ vọng của Trần Bảo Quang, y căn bản không thể lên tiếng.

Mọi người đều rời đi, sắc mặt mỗi người đều bất đồng, có may mắn, có tiếc nuối, có vui vẻ, có buồn rầu, mà trong mười người được chỉ định, chỉ có Trần Bảo Quang là vui vẻ nhất.

“Tiểu Vũ, chúng ta mau trở về thu thập hành trang đi.” Trần Bảo Quang kéo y chạy về.

Vân Phi Vũ giữ chặt hắn, nghiêm mặt nói: “Tiểu Bảo, ngươi về thu thập trước, ta còn có chút việc.”

“Việc gì?”

“Bí mật.”

Thấy hắn bĩu môi, thiếu niên buồn cười, xoa mặt hắn: “Ngươi ngoan ngoãn nghe lời đi, biết đâu ta sẽ nói cho ngươi biết thì sao.”

“Được rồi, không được phép chơi xấu đó.” Trần Bảo Quang xoay người chạy đi, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Vân Phi Vũ xoay người, đối diện với ánh mắt sắc như lưỡi đao của người nọ, trong lòng cười thầm: “Chỉ như vậy đã tức giận? Xem ra có thể nói chuyện.”

Trong góc hẻo lánh yên tĩnh xuất hiện hai thân ảnh, người cao gầy mặc một thân miên bào xanh nhạt, người nhỏ bé mặc một bộ bố y màu xám, hai người nhìn nhau không nói.

Sau đó, người cao gầy nhăn mày, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn: “Nói đi, rốt cuộc ngươi tìm ta là có chuyện gì?”

Vân Phi Vũ mỉm cười: “Chẳng phải Triệu sư huynh đã hiểu rõ hay sao? Đương nhiên là vì chuyện của Tiểu Bảo.”

“Tiểu Bảo?” Triệu Nhất Thanh nhíu mày càng chặt: “Tiểu Bảo có chuyện gì?”

Lười che dấu với hắn, thiếu niên thu hồi nụ cười giả tạo, thản nhiên nói: “Chẳng phải Triệu sư huynh là người hiểu rõ chuyện này hơn ai hết hay sao. Ta không hiểu ngươi tiếp cận Tiểu Bảo với ý đồ như thế nào, nhưng ta tuyệt đối không cho phép ngươi tổn thương Tiểu Bảo.”

“Nga?” Đáy mắt Triệu Nhất Thanh thoáng hiện ra một chút kinh ngạc. Bộ dạng hiện tại của thiếu niên so với thường ngày quả như hai người hoàn toàn khác biệt. “Chẳng lẽ đây mới là bộ dạng thật sự của y?”

“Ta nói nghiêm túc.” Thiếu niên nhắc lại: “Không được phép tổn thương Tiểu Bảo.”

“Tổn thương Tiểu Bảo?” Dường như nam tử không thích nghe từ này cho lắm, sắc mặt có chút hờn giận: “Trước tiên, không nói tới việc ta có thương tổn tới hắn hay không, nhưng hình như chuyện giữa ta và Tiểu Bảo chẳng liên quan tới ngươi!”

Thiếu niên không hề phản bác, ngược lại còn gật đầu: “Đúng vậy, ngươi làm gì thì quả thực là không liên can tới ta, nhưng những việc liên quan tới Tiểu Bảo… hắn là người mà sư phụ tự mình giao cho ta, ngươi nói xem, liệu có can hệ tới ta hay không?”

“Cho dù hắn là sư phụ cũng không….”

“Không có tư cách can thiệp sao?” Thiếu niên ngắt lời hắn, sau đó cười lạnh một tiếng: “Vậy nếu là cậu ruột thì sao? Người cậu ruột đã nuôi nấng hắn lớn lên, tự mình phó thác hắn cho ta. Thực ra, Lưu thúc chính là cậu ruột của Tiểu Bảo, ngươi không biết, nhưng sư phụ của ngươi nhất định đã biết.”

Nhìn vẻ mặt kiên định của thiếu niên, Triệu Nhất Thanh nhất thời á khẩu không trả lời được, nháy mắt lại cười khẽ: “Thì sao nào? Nếu hắn thích ta, ngươi có thể ngăn cản sao?”

Vân Phi Vũ nhếch mi, ánh mắt không chút gợn sóng, giọng điệu chẳng hề sợ hãi: “Nếu hắn ưa thích ngươi thì ta thực sự không cản được, nhưng hiện tại hẳn là chưa thích nha, hơn nữa, chắc ngươi cũng nhìn ra đúng không? Tiểu Bảo rất dính lấy ta, nếu ta nói với hắn một tiếng, ngươi cảm thấy kết quả ra sao?”

Hàn quang lóe lên trong mắt nam tử, đối mặt với sự khiêu khích như vậy, làm sao hắn không tức giận. Thường ngày thấy hai người bám dính lấy nhau đã không thoải mái, vậy mà hiện tại thiếu niên còn cố ý nói ra, quả nhiên muốn chết!

Bước từng bước về phía thiếu niên, vươn tay định đánh một chiêu lên mặt y.

Vân Phi Vũ không hề kinh ngạc. Từ khi biết nam tử không phải người đơn giản thì y đã bắt đầu đề phòng, hai tay lập tức che trước mặt, ngăn trở đợt công kích từ hắn, đồng thời, đùi phải đảo nhẹ, đá lên sườn lưng của hắn.

"Sao, ngươi biết võ công?" Triệu Nhất Thanh bay ra xa trong nháy mắt, đứng xa vài trượng, kinh ngạc nhìn y.

"Không dám nhận." thiếu niên thản nhiên nói: "Chỉ là thân thể khỏe mạnh mà thôi."

"Không thể nào." Nam tử nói thầm một câu, phía sau cánh tay phải còn đang đau đớn, nếu người trước mắt không có võ công thì không thể khiến cánh tay hắn đau đớn được, đánh chết hắn cũng không tin. Xem ra bản thân đã nhìn nhầm, thiếu niên này thoạt nhìn tầm thường tới không thể tầm thường hơn, kỳ thực đều là ngụy trang.

Hắn cẩn thận quan sát, thấy thiếu niên không hề cử động, chỉ lặng lặng đứng đó, chung quanh thân thể đều là sơ hở nhưng lại giống như không hề sơ hở. Hai người cứ đứng đối diện như vậy. Một lát sau, Vân Phi Vũ sợ Trần Bảo Quang chờ sốt ruột, y đành phải chủ động lên tiếng: "Kỳ thật, lần này gọi ngươi ra đây, ta chỉ đơn giản muốn hỏi ngươi là thật tâm với Tiểu Bảo, hay là… ngươi chỉ đang chơi đùa?"

"Thật tâm thì sao? Chơi đùa thì thế nào? Có can hệ gì tới ngươi sao?" Triệu Nhất Thanh nghe những lời y nói liền cảm thấy không thoải mái, lập tức trả lời một cách mỉa mai.

Thiếu niên không để ý tới sự khiêu khích của hắn, thản nhiên nói: "Nếu là thật tâm, ta tôn trọng ý kiến của Tiểu Bảo, nhưng nếu ngươi chỉ muốn đùa vui, vậy ta khuyên ngươi nên sớm thu tay lại, nếu không… tóm lại, ta sẽ không để ai tổn thương Tiểu Bảo."

"…" Áp chế hỏa khí trong lòng, Triệu Nhất Thanh mang theo địch ý rõ ràng, hỏi: "Ngươi cũng thích Tiểu Bảo?"

"Thích." Vân Phi Vũ trả lời không chút do dự, ngay sau đó nói tiếp: "Chính là thích theo kiểu huynh đệ."

Nghe tới đó, tâm trạng Triệu Nhất Thanh lập tức thả lỏng. Nếu thiếu niên trước mắt cùng mình tranh giành, chắc chắn bản thân sẽ không thể nào địch nổi. Tuy tướng mạo y bình thường, nhưng không hiểu vì sao tiểu tử kia lại đeo dính lấy y như vậy, thật sự khiến người ta nhịn không được mà ghen tị.

Thấy thiếu niên trả lời thẳng thắn, Triệu Nhất Thanh cẩn thận suy nghĩ, sau đó nhìn thẳng phía y: "Ta thích hắn, cho nên sẽ không tổn thương hắn."

"Vậy là được rồi." Thiếu niên gật đầu, xoay người định rời đi.

"Nói vậy ngươi cũng tin? Ngươi không nghi ngờ ta nói dối sao?" Nam tử nhìn bóng dánh thiếu niên, nhịn không được liền mở miệng.

Vân Phi Vũ quay đầu lại nhìn hắn: "Ta tin tưởng ngươi, bởi vì ánh mắt ngươi nhìn Tiểu Bảo thật ôn nhu."

Thiếu niên xoay người, bóng dáng y thoạt nhìn có chút tịch mịch, tiếng thở dài theo gió bay tới tai nam tử: "Cũng như hắn khi đó… rất giống."

140. Quyển 5 - Chương 138: Cuộc Sống Quân Doanh

Sáng sớm hôm sau, dưới sự dẫn dắt của Triệu Nhất Thanh, mười người đi theo đội áp tải quân lương tới chiến trường, cánh quân chủ lực đã xuất phát trước khi trời sáng, chắc hiện tại đã tới nơi. Khi bọn họ tới, Vân Phi Vũ lập tức bị tiếng trống ù ù cùng âm thanh hò hét kinh thiên động địa khiến cho giật mình, nội tâm hoảng sợ: "Đã khai chiến rồi sao? Tại sao lại nhanh như vậy?" Tứ chi bị tàn phá, huyết sắc đỏ tươi, thi thể chất thành núi, máu chảy thành sông, cảnh tượng Tu La ấy bỗng nhiên hiện lên trong tâm trí. Thiết Ngưu, những người kia sẽ như thế nào… quả thực không thể tiếp tục tưởng tượng. "Tiểu Vũ, ngươi làm sao vậy?" Những người khác đều khuân vác vật phẩm, chỉ có thiếu niên đang ngẩn người nhìn

về phía chân trời. Trần Bảo Quang không khỏi tò mò chạy tới, vươn tay quơ quơ trước mặt y. "A… không có gì." Thiếu niên nhanh chóng lấy lại *** thần, đưa tay cọ cọ lên y phục, lau mồ hôi lạnh bất giác chảy ra. "Thật sự không sao?" Đây là lần đầu Trần Bảo Quang nhìn thấy bộ dạng lúng túng của y, hắn thật sự không thể nhịn được. "Thật sự không sao mà." Thiếu niên cố gắng tươi cười, vỗ nhẹ lên cánh tay hắn: "Đi thôi, chúng ta đi giúp đỡ mọi người." Trần Bảo Quang lại nhìn một lượt, xác định y thật sự không sao mới gật đầu theo sau. Sau khi tháo dỡ hết nồi niêu, bát đũa trên xe ngựa, Vân Phi Vũ bắt đầu giúp đỡ khuân vác lương thực. Mỗi lần vác tới bốn, năm bao gạo, vẻ mặt thoải mái của y khiến mọi người không khỏi kinh hoảng. Nhưng y không chút để ý, vẫn tiếp tục làm theo ý mình, bởi vì y cảm thấy chuyện này cũng không cần giấu diếm, hơn nữa, có giấu cũng không được, chi bằng để mọi người sớm quen thuộc thì tốt hơn. Vứt tiếng trống ra sau đầu, y khiến bản thân trở nên bận rộn, khuân lương thực xong lại bắt tay vào làm một chiếc bếp đơn giản, sau đó đặt chiếc nồi được xưng là 'ngàn người' kia lên trên, chuẩn bị làm cơm. "Tiểu Vũ, tối nay nấu gì cho mọi người ăn đây?" Trần Bảo Quang vừa biến mất khỏi tầm nhìn, không biết hắn đột ngột xông ra từ nơi nào. Vân Phi Vũ suy nghĩ một lúc mới nói ra ý kiến của mình: "Canh thịt dê đi, sau đó nướng một ít bánh mì loại lớn, vừa đơn giản, lúc ăn lại nóng hổi." "Được rồi, ta đi nói cho Triệu sư huynh biết." Trần Bảo Quang kích động chạy đi, thiếu niên nhìn theo bóng dáng hắn liền cảm thấy buồn bực. "Chẳng lẽ tên kia kêu Tiểu Bảo tới hỏi ta? Nhưng hắn là người dẫn đầu, tại sao lại đến trưng cầu ý kiến của ta chứ?" Suy nghĩ nửa ngày cũng không ra nguyên do, thiếu niên cũng lười nghĩ tiếp, y lại tiếp tục bận rộn với công việc của mình. Sau khi bọn họ làm xong cơm chiều, binh lính cũng reo hò trở về. Xem ra đã thắng trận. Hỏi qua một lượt, lúc này y mới hiểu, thì ra hôm nay chỉ là một trận chiến nho nhỏ, là do phía ta chủ động tấn công. Dựa theo những lời đại tướng quân nói, cái này gọi là đáng úp. Nghĩ tới việc đại quân Tây Chích kia ngàn dặm xa xôi tới nơi này, binh sĩ đã sớm mệt mỏi, trong khi quân ta được nghỉ ngơi dưỡng sức, thừa dịp bọn họ chưa khôi phục thể lực liền dẫn quân đánh thắng một trận để phủ đầu, không những nâng cao sĩ khí bên ta, còn có thể nhân cơ hội tấn công đối phương. Kế hoạch một mũi tên trúng hai đích như vậy, cớ sao lại không tận dụng. Nhưng là… mới chỉ thắng một trận nhỏ sao? Thiêu niên âm thầm than nhẹ, y ước gì chiến tranh sớm kết thúc, nhưng y cũng hiểu, hiện tại hai bên vẫn đang trong giai đoạn thăm dò, đến khi hiểu rõ tình trạng đối phương thì những trận đánh lớn mới chính thức bùng nổ. Lúc đó, cảnh tượng địa ngục chân chính mới thực sự hiện ra. Tháng ngày dần trôi đi, nháy mắt đã qua hơn nửa tháng. Trong thời gian này cũng diễn ra mấy trận đánh nhỏ, nhưng vẫn chỉ là thăm dò. Thiếu niên bắt đầy cảm thấy nghi ngờ. Nếu Tây Chích quốc kia đã nới được nơi này, vậy tại sao bọn họ lại bình tĩnh nhẫn nhịn như vậy? Thật sự khiến người ta khó hiểu. Những trận đánh nhỏ liên tục diễn ra nhưng vẫn không có một trận đánh lớn nào cả. Song phương tiếp tục dây dưa qua lại, không biết là muốn tiêu hao lương thảo hay thử thách tính nhẫn nại của đối phương. Tuy nhiên, Vân Phi Vũ lại nhận ra một chút, chiến tranh… quả nhiên là hành động vừa tốn tiền, tốn thời gian, tốn nhân lực, tốn cả lương thực. Trước kia, y thường xuyên nhìn thấy điều này qua TV, lúc đó còn không có cảm giác gì, nhưng hiện tại, khi bản thân tự mình trải nghiệm thì y mới nhận ra: Mấy kẻ phát động chiến tranh kia, nếu không phải đần độn thì chính là ngu ngốc. Trong hai tháng trời, mười vạn đại quân cũng ăn hết hai vạn thạch* lương thực, càng miễn bàn tới các loại thịt như thịt gà, thịt bò, thịt dê, vân vân…(Thạch: đơn vị chỉ thể tích. Một thạch xấp xỉ 100 lít) Hoàng đế Dạ Diệp quốc nhân từ nên mới để cho binh sĩ của mình có thể ăn no mặc ấm, nhưng về phương diện khác lại rất tàn nhẫn. Tăng thuế, trưng thu lương thực, chịu khổ là ai? Đương nhiên là những người dân nghèo khổ suốt ngày bán mặt cho đất. Lương thực ăn xong lại được cấp thêm, nhìn đống lương thực này, Vân Phi Vũ đau lòng thay dân chúng. Binh sĩ được ăn lương thực, nhưng bọn họ lại phải đánh đổi bằng sinh mạng của mình, mà chiến tranh cũng luôn đoạt đi mồ hôi xương máu của dân chúng, đến cuối cùng thì bọn họ sẽ nhận được gì ngoài sự bần cùng và nỗi đau vô hạn? Thời tiết dần ấm áp, nhìn cánh rừng bên phải quân doanh chuyển từ sắc vàng sang màu lục, thiếu niên ai thán, những ngày tháng như thế này sẽ kéo dài tới khi nào? Y chán ghét chiến tranh, lại càng chán ghét loại chiến tranh giằng co không dứt. Toàn bộ quân doanh đều bị vây trong trạng thái áp lực, binh sĩ sốt ruột, tướng lĩnh càng sốt ruột hơn, nhưng bọn họ không thể tùy ý phát động tử chiến. Dù sao, dẫn một lượng lớn nhân mã xông vào doanh địa của địch cũng chẳng phải hành vi sáng suốt. Ai biết bên kia đã giăng sẵn chiếc bẫy nào chờ mình nhảy xuống. Tuy nhiên, đối phương quá án binh bất động cũng khiến cho mọi người nóng nảy, sốt ruột muốn phát điên. Không chịu nổi không khí trong doanh địa, Vân Phi Vũ làm xong việc liền đi tới cánh rừng bên kia, sau nửa giờ cũng tới nơi. Vừa vào trong rừng, không khí mùa xuân lập tức tràn ngập. Màu xanh tươi mát liên tục hiện ra trước mắt, tâm tình thiếu niên nhất thời được giải tỏa. Chẫm rãi bước sâu vào bên trong, nghe thấy tiếng nước chảy cách đó không xa, thiếu niên càng thêm hưng phấn, nhanh chóng tìm theo tiếng nước chảy, nhưng khi vừa tới được thác nước lại nghe thấy

tiếng quát chói tai: "Ai?" "Có người rồi sao?" Thiếu niên dừng chân, sau đó mới tiến về phía trước từng bước, để bản thân hoàn toàn xuất hiện, đồng thời, y cũng nhìn thấy trong hồ nước, một nam nhân thân thể cường tráng đang trần trụi đứng đó, gương mặt anh tuấn… hình như đã gặp qua ở đâu đó? Có điều.. chẳng lẽ hắn không cảm thấy lạnh? Hiện tại mới là tháng ba thôi mà. Thiếu niên có chút kinh ngạc, tò mò quan sát người nọ, càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, nhưng rốt cuộc hắn là ai? "Ngươi là người thuộc doanh trại nào? Là bộ hạ của ai?" Âm thanh trong trẻo dễ nghe như tiếng nước chảy, nhưng cũng ẩn chứa cảm giác lạnh lùng vô tận. "A… thì ra là hắn!" Thiếu niên nhíu mày. Người này chính là Duẫn Lạc, đệ nhất thần xạ của thần xạ doanh, đồng thời cũng là chưởng quản của nơi đó. Nghe nói hắn được đương kim hoàng thượng coi trọng, phong làm đô úy. Trước kia y cũng nhìn thấy hắn vài lần từ đằng xa, chỉ nhớ rõ gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng của hắn, cách nói năng thận trọng khiến cho người ta cảm thấy khó gần. Hôm nay nhìn gần như vậy, dường như những suy nghĩ của y đã chính xác. Vân Phi Vũ âm thầm than nhẹ, không ngờ muốn đi giải tỏa tâm trạng một chút cũng bị người ta bắt gặp, thật sự quá phiền toái. Y chỉnh lại *** thần, hơi nghiêng người về phía trước, cúi đầu cung kính nói: "Tiểu nhân Hạ Vũ, là đầu bếp, vô ý quấy rầy thanh tĩnh của đại nhân, thỉnh đại nhân thứ tội." "Hạ Vũ? Đầu bếp? Nghe cách nói chuyện của y hắn là nhận ra ta, nhưng thái độ không chút hèn kém của y như vậy… y thật sự chỉ đơn giản là một đầu bếp?" "Ta… hình như chưa thấy ngươi bao giờ." Duẫn Lạc nhìn y một lượt. "Tiểu nhân chỉ là một gã đầu bếp, thường ngày luôn ở phía sau nấu cơm cho các vị đại nhân cũng binh sĩ trong doanh trại, vậy nên đại nhân chưa nhìn thấy tiểu nhân bao giờ cũng chẳng phải chuyện kỳ lạ." "Nga" giọng điệu trả lời vẫn không chút hèn mọn như trước khiến Duẫn Lạc bắt đầu cảm thấy hứng thú, nhưng hắn đột nhiên nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại của mình, đành phải tạm thời bỏ qua việc này. "Là Hạ Vũ phải không? Hiện tại bản đô úy lệnh cho ngươi thay ta làm một chuyện." Vân Phi Vũ nghi hoặc nhìn hắn một cái, lập tức hạ mi mắt, cung kính nói: "Vâng, mời đại nhân ra lệnh." "Khụ, ngươi.. đi lấy y phục tới đây cho ta." "Hả?" Thiếu niên nhìn về phía hắn, sau đó quét mắt nhìn ra chung quanh, hình như thực sự không có y phục hay thứ gì đó, trong lòng âm thầm hiểu được, chỉ sợ người nọ không cẩn thận làm y phục rớt xuống nước, trôi mất. Thì ra người này cũng hậu đậu như vậy. Thiếu niên cố gắng nhịn cười, cúi đầu: "Vâng, đại nhân chờ một chút." Vừa mới xoay người đã nghe người nọ gọi lại: "Hạ Vũ." "Có tiểu nhân." "Chuyện hôm nay, ta hy vọng…" Uy hiếp y? Ra lệnh cho y? Duẫn Lạc do dự. Kỳ thực việc này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng người luôn theo đuổi sự hoàn mỹ như hắn, đương nhiên không muốn thuộc hạ phát hiện việc bản thân mình cũng có lúc phạm phải loại sai lầm như vậy. "Tiểu nhân hiểu ý của ngài, xin đại nhân yên tâm. Hôm nay, tiểu nhân chưa bao giờ gặp được đại nhân." Thiếu niên bình tĩnh lên tiếng. "Uhm, ngươi hiểu được là tốt rồi." Duẫn Lạc vừa lòng gật đầu: "Mau đi mau về." Từ đó cho đến nay cũng được bốn, năm ngày, mọi chuyện đều hoàn toàn bình thường. Thiếu niên cũng dần quên đi việc đó, mà người nọ dường như đã hoàn toàn quên mất. Cho dù đối mặt đi qua, hai người vẫn tỏ ra chưa bao giờ gặp mặt. Hôm nay, vừa qua buổi trưa, Vân Phi Vũ đang nhào bột chuẩn bị làm bánh mì cùng lương khô, Triệu Nhất Thanh vội vã chạy tới: "Có thấy Tiểu Bảo không?" Thiếu niên kinh ngạc, nhìn bộ dạng lo lắng của hắn, y không khỏi thốt lên: "Chẳng phải hắn vẫn đi chung với ngươi sao? Xảy ra chuyện gì rồi?" "Vừa rồi ở bên nhau, hắn đột nhiên nói đau bụng, bảo ta chờ hắn một lúc, nhưng ta chờ cả nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu. Đi tới mấy bụi cỏ tìm qua cũng không có, cho nên ta nghĩ hắn đi tìm ngươi, không có sao?" "Ngươi xác định đã tìm hết mấy bụi cỏ kia?" Thiếu niên nghe vậy, trong lòng bắt đầu bất an. Tuy Tiểu bảo là do Lưu thúc phó thác cho y, nhưng hiện tại y đã hoàn toàn coi hắn như huynh đệ ruột thịt, đương nhiên sẽ không hy vọng hắn xảy ra chuyện gì. "Đã tìm, còn tìm đi tìm lại hai lần liền." Triệu Nhất Thanh luống cuống, nôn nóng đi qua đi lại: "Làm sao bây giờ, Tiểu Bảo sẽ không gặp chuyện xui xẻo gì đó chứ, chỉ đi ra ngoài thôi mà, tại sao đột nhiên lại không thấy nữa?" "Ngươi bình tĩnh một chút." Vân Phi Vũ hét lớn, sau đó lên tiếng: "Bây giờ, ngươi lập tức tiệu tập mọi người lại, sau đó chúng ta phân công nhau đi tìm, nói không chừng Tiểu Bảo không cẩn thận lạc đường mà thôi. Dù sao nơi này ở đâu cũng là lều trại, hơn nữa đều cùng một khuôn mẫu cả, nếu đi lung tung cũng dễ lạc đường." Triệu Nhất Thanh hít sâu một hơi, ngăn chặn bối rối trong lòng, gật đầu: "Chỉ hy vọng như thế." Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Vân Phi Vũ phi thường bất an. Trí nhớ của Trần Bảo Quang vô cùng tốt, căn bản sẽ không xuất hiện tình huống lạc đường. Tuy đôi khi hắn có chút tùy hứng, nhưng cũng chẳng phải người thích gây rắc rối. Nếu hắn kêu Triệu Nhất Thanh chờ như vậy, điều đó chứng tỏ hai người không có mâu thuẫn, vậy thì… chỉ sợ thực sự xảy ra chuyện rồi.

141. Quyển 5 - Chương 139: Quân Doanh Ghê Tởm

Càng nghĩ càng hoảng hốt, càng nghĩ càng sốt ruột. Mặt trời chói chang ngày hè đã khuất, thiếu niên loanh quanh trong quân doanh tán loạn tìm người, thấy ai đi qua liền hỏi.

"Tiểu Vũ." Tiếng gọi kinh hỉ từ phía sau truyền tới, thiếu niên xoay người.

Nhìn hán tử ngăm đen trước mặt, dường như hắn đã trở nên cường tráng hơn trước kia rất nhiều: "Thiết Ngưu ca, huynh không nghỉ ngơi?"

"Uhm, không ngủ được, trong khi đợi tập hợp, ta đi dạo một chút."

"Đúng rồi, huynh có gặp một thiếu niên mặt tròn tròn, chiều cao tương tự như ta không?" Thiếu niên vội vàng mở miệng.

Hàn Thiết Ngưu suy nghĩ, sau đó lắc đầu: "Sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

"Không rõ lắm, hắn đi ra ngoài một lúc liền không thấy đâu… huynh đi dạo đi, ta lại tới nơi khác tìm xem." Thiếu niên xoay người rời đi.

"Tiểu Vũ, chờ một chút." Hàn Thiết Ngưu gọi y lại, đột nhiên hỏi một câu: "Có phải bộ dạng của hắn cũng không tệ lắm?"

"?" Thiếu niên khó hiểu, nhưng thấy vẻ mặt hán tử giống như biết chút gì đó, y lập tức tiến lên bắt lấy cánh tay hắn: "Thiết Ngưu ca, có phải huynh biết chuyện gì rồi không, mau nói cho ta biết."

"Uhm." Hàn Thiết Ngưu nuốt một ngụm nước miếng: "Thật ra ta cũng chỉ đoán thôi. Gần đây trong doanh trại truyền ra một ít tin đồn, nói có mấy tên lính cũ thường xuyên quấy rầy lính mới, hơn nữa đều chọn những người bộ dạng thanh tú, cho nên ta nghĩ…"

Vân Phi Vũ cảm giác như bị người ta đập mạnh lên đầu một gậy, đầu óc trống rỗng. Tại sao y có thể quên mất việc này? Nơi đây là quân doanh, là thiên hạ của nam nhân, hiện tại là chiến tranh, người chịu áp lực lâu đương nhiên muốn phát tiết, không có nữ nhân thì bọn họ sẽ bắt đầu để ý tới những nam tử thanh tú, tướng mạo xinh đẹp, mà Tiểu Bảo lại vô cùng đáng yêu, chỉ sợ hắn đã bị nhắm tới.

Thiếu niên nắm chặt cánh tay hán tử: "Thiết Ngưu ca, huynh hẳn cũng biết nơi đó đúng không? Mau dẫn ta tới đó."

"Được."

Hán tử đưa y tới vài nơi trong quân doanh, nhưng ở những nơi xảy ra tin đồn kia vẫn không tìm được người. Hai người hết đường xoay xở, nhưng khi đang chuẩn bị tìm lại một lần, thiếu niên bị một kẻ đi tới từ phía đối diện đụng ngã trên mặt đất.

"Tiểu Vũ, đệ không sao chứ?" Hàn Thiết Ngưu một tay kéo y, sau đó túm người đang chạy đi kia lại: "Sao ngươi có thể như vậy, đụng ngã người ta mà một câu xin lỗi cũng không nói?"

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi…" Vẻ mặt người nọ tràn ngập hoảng sợ, giống như bị chuyện gì đó khủng khiếp dọa đến.

Vân Phi Vũ cảm thấy hắn có chút kỳ quái, lập tức giữ lại: "Vị đại ca này, ngươi làm sao vậy?"

"Đừng bắt ta, đừng bắt ta, ta không cố ý nhìn lén, tha cho ta đi, tha cho ta đi mà…" Người nọ rụt mạnh tay về, muốn xoay người chạy lại bị thiếu niên túm lấy.

"Nói, người vừa nhìn thấy cái gì? Nói mau!" Trực giác cho biết việc này có liên quan tới Tiểu Bảo, thiếu niên túm người nọ càng chặt.

"Đau…buông tay, buông ra." Người nọ tránh không được bàn tay cứng như gọng kiềm của thiếu niên, chỉ có thể đau khổ cầu xin.

Hiện tại Vân Phi Vũ đã vô cùng lo lắng, ngữ khí không khỏi hung hãn: "Nói mau, ngươi nhìn thấy cái gì?"

"Ta… không biết… ta nói thật, cái gì cũng không biết…" Người nọ đau đớn đến vặn vẹo gương mặt, nhưng vẫn không chịu nói thật.

"Tiểu Vũ, bình tĩnh một chút." Hàn Thiết Ngưu nhìn sắc mặt người nọ dần biến trắng, biết thiếu niên thực sự tức giận.

"Đúng rồi, nhìn ngươi có chút quen mặt. Ngươi là người trong doanh trại nào?" Hán tử đột nhiên hỏi.

Người nọ hoàng sợ nhìn hắn, không ngừng lắc đầu: "Ta không biết, ta thực sự không biết gì cả."

Hàn Thiết Ngưu nhìn hắn nhíu chặt mày, đột nhiên nhớ tới điều gì, hắn lập tức kéo thiếu niên: "Đi, ta đoán được một chút rồi."

"Nơi nào?"

"Chuồng ngựa."

Vân Phi Vũ vừa nghe đến đó đã liều mạng chạy về phía chuồng ngựa. Sao lại có thể quên mất chứ, nơi đó thường rất ít người qua lại, chỉ có mã quan (người chăm ngựa) chăm nom, mà hình như người vừa nãy chính là mã quan, xem ra hắn đã bị uy hiếp.

Vọt tới chuồng ngựa, chỉ nhìn thấy một loạt chiến mã được sắp xếp chỉnh tề, cũng không thấy dấu hiệu của người. Thiếu niên nhìn chung quanh, nội tâm đột nhiên vô cùng lo lắng. "Ở đâu? Rốt cuộc là ở đâu?"

Tới khi thấy chiến mã nhấm nháp cỏ khô, y đột nhiên nhớ tới một chỗ. Lán cỏ, đó là nơi chuyên môn chất cỏ khô đề phòng lúc trời mưa.

Đi qua chuồng ngựa, thiếu niên chạy tới phía sau, còn chưa tới gần đã nghe tiếng khóc la của Trần Bảo Quang cùng những tiếng trêu đùa tục tĩu. Tới khi nhào vào trong, Vân Phi Vũ chứng kiến một màn khiến y thực sự muốn giết người.

Bên trong có tổng cộng mười người, đang thực hiện hành vi gian ác có ba người, những kẻ khác đều đứng một bên xem trò vui. Y phục của Trần Bảo Quang bị xé rách, hỗn độn quấn trên thân thể, gương mặt trắng nõn vương đầy nước mắt và máu tươi, khóe miệng sưng vù, hai tay đang nắm chặt y phục của mình, còn ba tên kia vừa chửi bới vừa thô bạo xé rách.

"Mau, các ngươi nhanh kéo tay hắn ra. Mẹ nó, làm như liệt phụ không bằng, thật đúng là khó làm việc mà."

Vân Phi Vũ đến khiến cho mọi người hoảng sợ, nhưng sau khi thấy y, mấy tên đứng một bên lập tức xông tới, ba kẻ kia lại chẳng thèm để ý, vẫn tiếp tục hành động.

"Tránh ra!" Nhìn bảy người che chắn trước mắt, thiếu niên gầm lên.

Mấy gã này trưng bộ dạng lưu manh nhìn về phía y, trong đó có một tên thoáng ngắm nhìn y, mở miệng: "Tiểu tử, mẹ ngươi chẳng dạy ngươi không nên nhìn những thứ không được nhìn, không nên quản những chuyện không cần lo hay sao?"

Nhìn sắc mặt những người này, rốt cuộc Vân Phi Vũ không thể tiếp tục khống chế lửa giận, vươn tay túm tên kia ném ra bên ngoài, tiếng thét thê thảm của hắn lập tức lột vào tai những tên còn lại, khiến bọn chúng bị dọa tới ngây người.

Thiếu niên trước mắt rõ ràng nhỏ bé gầy yếu, nhưng phất tay một cái đã ném bay một tráng hán cao hơn y tới hai cái đầu, chuyện này không phải việc người thường có thể làm được.

"Y là quái vật!"

Sáu tên còn lại bắt đầu lui về phía sau, ánh mắt tràn ngập sợ hãi nhìn về phía thiếu niên.

Những kẻ này đều là những tên khốn nạn, cực kỳ khốn nạn. Thiếu niên cười lạnh, nắm tay siết chặt không ngừng kêu lên răng rắc, y không chút do dự hay thương tiếc, nhất thời, cả lán cỏ vang lên tiếng kêu khóc thảm thiết, huyết *** tán loạn.

Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể run rẩy của Trần Bảo Quang, nhìn bộ dạng của hắn như vậy, trái tim thiếu niên không khỏi đau đớn, ôn nhu lên tiếng: "Tiểu Bảo, không sao cả, ta là Tiểu Vũ, không sao cả…."

Không bao lâu, phía sau truyền tới tiếng bước chân hỗn độn. Vân Phi Vũ không có quay đầu, hiện tại, hỏa nộ trong lòng y vẫn chưa bình ổn trở lại, chỉ hy vọng không ai chọc y là được, nếu không, y thực sự không biết mình có thể ngăn chặn cơn giận kia hay không.

"Nơi này làm sao vậy?" Thanh âm trầm thấp hòa hoãn lại khiến người ta cảm nhận được không ít uy nghiêm, thiếu niên nhịn không được liền quay đầu lại,

"Ủa? Hình như đã gặp người này ở đâu thì phải?" Nhìn gương mặt người nọ, thiếu niên khẽ nhíu mày.

"Tiểu Vũ, đệ không sao chứ? Vị tiểu huynh đệ kia thế nào rồi?" Hàn Thiết Ngưu vọt ra từ đám người, đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt lo lắng.

"Những người này đều do Thiết Ngưu đại ca gọi tới?" Thiếu niên nhìn quét qua một vòng, lúc thấy Duẫn Lạc cũng ở trong đám người, y không khỏi ngẩn ra. Tiếp tục quan sát cẩn thận, những người này đều là tướng lãnh hoặc chỉ huy.

"Người nọ thân là đô úy, có mặt trong đám người này cũng không có gì kỳ lạ, nhưng tại sao Thiết Ngưu đại ca lại kinh động tới những người này?"

Giống như giải đáp thắc mắc của y, một vị bạch diện nam tử khoảng bốn mươi tuổi bước ra, gương mặt thanh tú, đôi mắt sáng như sao. Hắn dùng vẻ mặt tươi cười nhìn thiếu niên: "Thiết Ngưu, đây chính là Hạ Vũ tiểu huynh đệ mà ngươi thường xuyên nhắc tới đúng không. Trước kia vẫn nghĩ ngươi là tên ngốc nghếch, ai ngờ những lời ngươi nói đều là sự thật, hơn nữa, hình như còn lợi hại hơn những gì ngươi miêu tả. Bội phục, bội phục!"

Hàn Thiết Ngưu vừa định mở miệng lại bị một tiếng hừ lạnh ngăn lại.

"Trì Phượng Thanh, hiện tại là thời điểm khen ngợi người khác sao? Ngươi cũng không nhìn xem, binh sĩ xung phong giết địch của chúng ta bị biến thành cái dạng gì rồi, đến lúc lâm trận thì làm sao bây giờ? Bọn họ là binh sĩ vào sinh ra từ cùng ta nhiều năm, cho dù bọn họ có sai cũng có thể lập công chuộc tội, hơn nữa…" Người nọ khinh thường nhìn thiếu niên: "Người này tâm ngoan thủ lạt (độc ác), lai lịch bất minh, ai biết hắn trà trộn vào quanh doanh là có ý đồ gì, nói không chừng là thuộc hạ của ta phát hiện ra âm mưu của hắn nên phải hứng chịu độc thủ."

"Tiểu Vũ không phải người lai lịch bất minh, hắn cùng ta tiến vào quân doanh." Hàn Thiết Ngưu nhịn không được liền lên tiếng. Còn đang muốn nói tiếp lại bị Trì Phượng Thanh đè lại bả vai.

Người nọ mỉm cười, vẻ mặt châm chọc: "Chậc chậc, trước kia có nghe qua Tống phó tướng vô cùng bênh vực, bao che khuyết điểm của thuộc hạ, Trì mỗ hôm nay xem như được chứng thực, chuyện gì tới miệng ngươi thì đen cũng biến thành trắng, chết cũng có thể sống lại. Bội phục, bội phục…"

"Được rồi!" Mạc Ngôn ngăn cản hai người.

Hai người này đều là thuộc hạ đắc lực của hắn. Một người thiện chiến, một người thiện mưu, hiện tại lại giương cung bạt kiếm làm trò trước mặt mọi người như vậy, quả thực khiến hắn càng thêm đau đầu.

Lúc trước, trong lúc họp bàn lại bị Hàn Thiết Ngưu quấy rầy khiến hắn có chút bất mãn, nhưng hiện tại, nhìn vẻ lo lắng trên mặt Thiết Ngưu nên cũng không muốn trách móc nặng nề, sau đó lại bị Trì Phượng Thanh cứng rắn kéo tới đây, kết quả nhìn thấy một màn trước mắt.

Kỳ thực hắn đã sớm nghe qua việc này, nhưng vẫn chưa can thiệp, bởi vì hắn hiểu được, chiến tranh khiến mọi người chịu nhiều áp lực, phát sinh những chuyện như thế này là điều khó tránh khỏi. Dù sao nơi này cũng là thiên hạ của nam nhân, chỉ cần không làm những chuyện quá phận thì hắn có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng không ngờ mọi chuyện lại dẫn tới hoàn cảnh này.

Theo lý mà nói, tình tiết lần này thật sự ác liệt, mười người này hẳn phải xử theo quân quy để cảnh cáo những kẻ khác, nhưng hiện tại đang là thời kỳ khó khăn, không thể làm như vậy, bằng không còn chưa kịp thấy quân địch tiến đến thì bên trong đã lộn xộn. Quốc gia nội chiến, nếu quân đội cũng có nội chiến thì trận địa này coi như…

Đến lúc này, trong lòng Mạc Ngôn đã có quyết định, nhìn thiếu niên đang đưa lưng về phía mình, hắn đang định mở miệng lại bị tiếng hô phía sau đánh gãy.

"Hạ Vũ, ta nghe nói tìm được Tiểu Bảo rồi, là thật sao?" Thanh âm truyền tới, Triệu Nhất Thanh xuất hiện trước mặt mọi người. Hắn kinh ngạc nhìn những người vây quanh nơi này, phát hiện bọn họ đều là đầu não trong quân doanh, trong lòng kinh ngạc. Nghi hoặc đi đến trước mặt thiếu niên, khi hắn nhìn thấy bộ dạng của Trần Bảo Quang liền hiểu chuyện gì đã xảy ra, khí tức trên người không khỏi đột biến, thanh âm mang theo sát khí thốt ra từ kẽ răng: "Ai làm?"

Thiếu niên không trả lời, chỉ quét mắt nhìn đám binh sĩ nằm trên mặt đất, mà nam nhân nhìn theo ánh mắt y, trong lòng lập tức sáng tỏ, thân thể nhoáng lên định hạ độc thủ lại bị thiếu niên nắm vạt áo lại.

Vân Phi Vũ lắc đầu với hắn, sau đó nhìn người trong lòng, thản nhiên nói: "Tiểu Bảo đang ngủ, dẫn hắn trở về đi."

Bị thiếu niên ngăn lại, Triệu Nhất Thanh cũng dần tỉnh táo, rõ ràng những người này đều vì chuyện đó mới đến đây, chắc chắn sẽ có người đứng đầu những kẻ nằm trên mặt đất, nếu mình động thủ ở nơi này, nhất định những người đó sẽ không cho phép, hơn nữa còn khiến thân phận của mình bại lộ. Hắn âm thầm mặc niệm: "Món nợ này ta nhất định sẽ đòi lại."

Gật đầu, ngồi xuống, cẩn thận tiếp nhận Trần Bảo Quang, ôm hắn vào lòng như báu vật, thấy dấu vết xanh tím sưng vù trên khóe miệng hắn, trái tim Triệu Nhất Thanh cứng lại, trong mắt lại xuất hiện sát ý.

"Tiểu Bảo không có việc gì, chỉ mệt mỏi thôi. Ngươi mau đưa hắn trở về, để hắn ở đây càng thêm khó chịu." Thiếu niên đột nhiên lên tiếng, Triệu Nhất Thanh nghe vậy liền cúi đầu nhìn người trong lòng, thấy hắn nhíu mày, lập tức đứng lên, thản nhiên quét mắt những người chung quanh, khẽ nói với thiếu niên: "Ta đưa Bảo nhi về trước, ngươi cẩn thận."

"Được!" Thiếu niên gật đầu, sau đó đứng lên.

142. Quyển 5 - Chương 140: Nguyệt Hạ Mỹ Nhân

"Chờ một chút, các người không thể đi." Tống Tử Ương ngăn cản Triệu Nhất Thanh, ba người này đều biết chân tướng sự việc, không thể để bọn họ chạy đi dễ dàng như vậy được.

Y chưa kịp phản ứng đã có người lên tiếng: "Tống phó tướng, cứu người quan trọng hơn, ngươi không muốn chữa trị cho thuộc hạ của mình sao?"

Thượng cấp đã ra lệnh, Tống Tử Ương sao dám không tuân, đành phải lui sang một bên, không cam lòng nhìn hai người rời đi.

"Phượng Thanh, ngươi đi nhìn xem bọn họ có cần hỗ trợ không."

"Vâng."

Thấy bạch diện nam tử vừa hỗ trợ mình rời khỏi, Vân Phi Vũ mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng. Nếu người nọ đã ra lệnh như vậy tức là không muốn làm khó mình, cũng sẽ không gây bất lợi cho hai người kia.

"Ngươi tên là Hạ Vũ phải không?" Mạc Ngôn xoay người, tươi cười. Vân Phi Vũ nghi hoặc nhìn hắn, thái độ của hắn khiến y vô cùng khó hiểu.

Người này là thống soái cao nhất nơi đây, tuy rằng không hiểu tại sao hắn lại khách khí với một gã đầu bếp cỏn con như vậy, nhưng nếu người ta đã tươi cười tiếp đón, vậy y cũng không thể thất lễ, lập tức khom người cung kính nói: "Đúng vậy, tiểu nhân là Hạ Vũ."

Mạc Ngôn vô cùng hài lòng với biểu hiện của y, biết tiến biết lui, chẳng phải kẻ không biết nói lý lẽ, chỉ cần cư xử cẩn trọng, hợp tình hợp lý, hắn là không khó thuyết phục.

"Không nói nhiều lời vô nghĩa, kỳ thực ta muốn giải quyết sự việc hôm nay." Mạc Ngôn dừng một lúc, nói tiếp: "Dù sao sự việc trọng đại, có lẽ mọi chuyện chỉ là vui đùa quá, cho nên ta muốn ngài miêu tả lại một lần, ý của ngài như thế nào?"

Vân Phi Vũ nhìn hắn đầy nghi ngờ. Người này dùng ngữ khí quá khách sáo khiến y vừa mừng vừa lo.

Nghĩ một lúc, thiếu niên hỏi lại: "Ngài không sợ ta nói dối sao?"

Mạc Ngôn mỉm cười: "Ngươi sẽ làm như vậy sao?"

Thiếu niên im lặng, sau đó lắc đầu: "Sẽ không, hơn nữa, ta nghĩ các người cũng không chỉ nghe lời nói phiến diện của ta, hẳn là tìm hiểu nhiều mặt để chứng thực, đúng không?"

"Ngươi thực thông minh." Mạc Ngôn tươi cười thán thưởng thiếu niên, sau đó lên tiếng: "Đi thôi, tới doanh trướng của ta nói chuyện."

"…Vâng!"

Tuy nhiên, thiếu niên mới bước nửa bước, một trận gió ác liệt lập tức đánh tới trước mặt, y rụt người lại tránh né theo bản năng, đến khi thấy rõ người vừa tập kích mình, y lập tức kinh ngạc, nhưng người này không ngừng tung quyền triển cước tấn công, thiếu niên đành phải nghênh chiến.

Tình cảnh trước mắt khiến mọi người kinh ngạc. Mạc Ngôn chẳng hiểu vì sao, Duẫn Lạc là người không chủ động gây sự bao giờ, nhưng vừa rồi đích thực là hắn đã đánh lén thiếu niên. Điều này khiến người ta vô cùng khó hiểu. Tuy nhiên, nhìn biểu hiện trên gương mặt hắn cũng có thể sáng tỏ vài phần.

Duẫn Lạc là người đứng đầu thần xạ doanh, không chỉ riêng kỹ năng bách phát bách trúng, điều khiến người ta chú ý hơn chính là thần lực bẩm sinh của hắn, chỉ cần một mũi tên gỗ rơi vào tay hắn cũng đã phát ra uy lực gấp mấy lần người thường, càng miễn bàn thói quen dùng thiết cung thiết tiễn (cung sắt, mũi tên sắt), uy lực càng thêm kinh người.

Chỉ sợ uy lực của thiếu niên trước mắt cũng không vừa, nếu không, với thân hình nhỏ bé kia thì làm sao có thể đánh trọng thương mười tráng hán, chỉ sợ Duẫn Lạc đột nhiên nổi tính cạnh tranh nên mới bất ngờ ra tay.

Khó có dịp thấy Duẫn Lạc nổi lên hứng thú với chuyện gì đó, Mạc Ngôn không hề ngăn cản, chỉ lẳng lặng đứng một bên, cũng thuận tiện quan sát thân thủ thiếu niên.

Chiêu thức đơn giản nhưng động tác lại mạnh mẽ, mau lẹ, không có động tác thừa, luôn trực tiếp công kích yếu điểm của đối phương, lực sát thương vừa đủ. Hiện tại, Duẫn Lạc có thể hiểu vì sao thiếu niên dễ dàng đánh bại mười tên kia, hơn nữa, hắn phát hiện thiếu niên đúng như dự đoán của mình, y có được sức mạnh kinh người, bởi vì khi quyền cước hai người tương giao, lực phản chấn mạnh mẽ khiến tay chân hắn run lên. Vậy nên thiếu niên nhất định cũng giống như hắn.

"Được rồi, dừng lại!" Duẫn Lạc khẽ quát một tiếng, đột nhiên nhảy ra khỏi thế trận, kết quả muốn kiểm tra cũng đã có, vậy nên không cần đánh tiếp.

Thiếu niên không hiểu lắm, nhưng y thực sự không thích cảm giác đột nhiên bị người ta công kích, huống chi bản thân đã từng giúp đỡ hắn. Y không khỏi lộ ra sắc mặt hờn dỗi, nhìn người nọ chằm chằm, lạnh giọng: "Không biết Duẫn đô úy có dụng ý gì?"

Cảm nhận được thiếu niên đang bất mãn, Duẫn Lạc hơi kinh ngạc, nhưng cẩn thận ngẫm lại thì hành động của mình cũng quá mức đường đột, không khỏi lộ ra vẻ mặt hối lỗi, thản nhiên nhìn về phía thiếu niên: "Thật có lỗi, ta không có ác ý, chỉ muốn thử nghiệm thân thủ của ngươi mà thôi, muốn biết ngươi có giống như những gì ta suy đoán hay không. Kết quả giống như những gì ta đoán, ngươi rất lợi hại!"

Người này cũng có lúc thẳng thắn như vậy? Thiếu niên không khỏi thất thần, còn mọi người đã hoàn toàn hóa thạch.

Duẫn Lạc như vậy rất khác thường. Từ trước tới nay, hắn luôn là người cao ngạo, luôn tự cho mình thanh cao, trừ bỏ vị đại nhân kia, chính là Mạc Ngôn tướng quân trước mắt, thì chưa người nào lọt vào mắt hắn. Nhưng hiện tại, hắn cư nhiên thừa nhận thiếu niên, quả khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

"Khụ khụ." Mạc Ngôn ho nhẹ hai tiếng, đánh thức mọi người khỏi trạng thái ngây ngốc: "Đều giải tán đi, mọi người trở về cương vị của mình, làm chuyện của mình đi."

"Dạ."

"Hạ Vũ tiểu huynh đệ, theo ta." Mạc Ngôn gật đầu với y, xoay người đi ra ngoài.

Vân Phi Vũ nhanh chóng đuổi theo, mà Duẫn Lạc chần chờ một lúc cũng đi theo.

Tống Tử Ương nhìn ba người kia rời đi, lại nhìn đám thủ hả đang được khiêng trên cáng của mình, tuy rằng cũng muốn đuổi theo, nhưng hắn chưa bao giờ cãi lại mệnh lệnh của Mạc Ngôn, đành phải chú tâm cứu trị cho thuộc hạ.

Hai canh giờ sau, Vân Phi Vũ ra khỏi lều trại, trải qua thương lượng, y đồng ý với người nọ sẽ không làm lớn chuyện. Kỳ thực, y cũng chẳng muốn chuyện này lan ra, dù sao cái loại sự tình kia cũng chẳng phải chuyện tốt đáng để khoe mẽ, quan trọng nhất là, Tiểu Bảo không thể tiếp tục chịu đả kích.

Chính là… y đòi công bằng, nhưng người nọ chưa đồng ý, chỉ nói hiện tại là thời điểm nguy khó, chờ chiến tranh qua đi sẽ cho y một câu trả lời thuyết phục. Rốt cuộc có được hay không cũng chẳng khiến y hy vọng quá lớn, dù sao cũng là người mình cả, và người nọ còn là chỉ huy cao nhất ở nơi này, hắn đã đồng ý với mình như vậy đã là rất nể mặt.

Cuối cùng, người nọ còn đưa ra yêu cầu muốn y gia nhập quân đội, nói hiện tại phải đương đầu với quốc nạn, tuy nấu nướng cũng là một cách cống hiến sức lực, nhưng thực lực của y còn có thể thực hiện những thành tựu còn lớn hơn nữa. Y căn bản không quan tâm tới những thứ đó, vốn định nhẹ nhàng cự tuyệt thì người nọ lại nói cho y thời gian suy nghĩ, khi nào thông suốt mới cho hắn câu trả lời thuyết phục. Vì vậy, thiếu niên đành phải im lặng nhận lời.

Phong ba tạm thời bình ổn. Mặc dù những tên kia chưa bị xử phạt thích đáng, nhưng những binh sĩ còn lại rõ ràng đã an phận hơn rất nhiều, chỉ sợ đã bị cảnh cáo nghiêm khắc.

Chính là, thường ngày quân doanh chỉ náo nhiệt nhất vào những lúc ăn cơm, nhưng mấy ngày nay lại thường xuyên có người tới thăm viếng. Trừ bỏ Hàn Thiết Ngưu, còn có cả phó tướng Trì Phượng Thanh, cùng thần xạ doanh Duẫn Lạc.

Không bàn tới Hàn Thiết Ngưu, hắn vốn là bằng hữu tốt của Vân Phi Vũ, nhưng sau hai lần Trì Phượng Thanh tới đây, ai cũng biết mục đích của hắn là gì. Hắn muốn thiếu niên gia nhập quân doanh của mình.

Mọi người trong phòng bếp cực lực phản đối.

Thiếu niên là đồng liêu (đồng nghiệp) của bọn họ, cũng là thầy tốt bạn hiền của họ, tuy Triệu Nhất Thanh xem như dẫn đầu, nhưng quản sự chân chính lại là thiếu niên. Mỗi ngày đều do y dẫn dắt mọi người nấu nướng, nếu y đi rồi thì ai chỉ đạo bọn họ, ai truyền thụ kinh nghiệm cho bọn họ? Việc này tự nhiên không thể đồng ý.

Mà khiến cho mọi người khó hiểu hơn chính là vị đô úy Duẫn Lạc của thần xạ doanh. Mỗi lần đến đây, hắn đều cùng thiếu niên đánh một trận rồi rời đi. Mọi người tò mò hỏi, thiếu niên chỉ tươi cười không đáp.

Kỳ thực Duẫn Lạc cảm thấy tò mò với võ công của y, cho nên mỗi lần tìm đến luận bàn cùng y lại tự mình trở về nghiên cứu, còn thiếu niên lại cảm thấy kinh nghiệm thực chiến của mình chưa đủ phong phú, có người giúp y luyện tập đương nhiên vô cùng vui vẻ, hơn nữa người nọ cũng có một thân thần lực như y, đánh một trận phi thường sảng khoái. Y thực sự thích cảm giác này.

Mấy ngày liên tiếp trôi qua.

Người nọ đã lâu không tới, chẳng lẽ đã nghiên cứu triệt để nên không tới nữa? Vân Phi Vũ lăn qua lăn lại trên giường vẫn không sao ngủ được. Đang quen có người cùng mình luyện tập mỗi ngày, đột nhiên lại rảnh rang như vậy, quả thực có chút không thích ứng.

Đành phải ngồi dậy, nhìn dải sáng bạc trải trên nền đất trong quân doanh, thiếu niên đột nhiên muốn ra ngoài tản bộ. Tuy biết hiện tại đã là nửa đêm, nhưng trong lòng buồn phiền khiến y vô cùng muốn đi dạo.

Tuy đã vào tháng tư, nhưng ban đêm vẫn có chút lành lạnh, thiếu niên khoác một chiếc áo đơn, lặng lẽ đi ra khỏi lều trại, tản bộ không mục đích, thấy rừng cây phía xa, nhất thời nhớ tới hồ nước trong suốt trước kia, ý tưởng bơi trong làn nước ban đêm đột nhiên nảy lên trong đầu.

Có lẽ hồ nước mát lạnh kia sẽ tẩy sạch được cảm giác mệt mỏi trên cơ thể lẫn trong tâm trí.

Y nghĩ như vậy, chân bước đi, hướng về phía rừng cây.

Lại một đêm không ngủ, Duẫn Lạc chắp tay sau lưng, đứng bên ngoài lều trại nhìn ánh trăng trên không trung. Bộ dạng chân thật của thiếu niên, khuôn mặt vui vẻ của thiếu niên, tất cả những hình ảnh của thiếu niên thoảng qua tâm trí. Hắn ôm ngực, cảm giác tim mình đang đập gia tốc.

Cùng thiếu niên tiếp xúc càng nhiều lại càng bị y hấp dẫn. Vốn tưởng rằng đó chỉ là tình cảm tri kỷ, nhưng xúc cảm cổ quái trong lòng lại hoàn toàn khác biệt. Nhìn thấy vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên liền muốn ôm lấy, thấy ngón tay thon dài của y lập tức muốn cầm, nhìn ánh mắt sáng ngời của y lại muốn vuốt ve, nhìn thấy…

Càng lúc càng không thể hiểu nổi mình. Rõ ràng đối phương chỉ là một thiếu niên hết sức bình thường, nhưng tại sao bản thân lại luôn sinh ra cảm giác tim đập nhanh trước mặt y? Không có da thịt trắng nõn, không có tướng mạo xuất chúng, căn bản không phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của mình, nhưng bản thân… dường như đã thực sự động tâm.

Không muốn thừa nhận cảm giác này, vậy nên hắn bắt đầu tránh né. Không nghe, không nhìn là được. Tuy nhiên, vô vàn tưởng niệm luôn bao bọc lấy hắn, đã mấy ngày nay, mỗi đêm hắn đều không ngủ được.

Thở dài, Duẫn Lạc chắp tay bước ra khỏi lều trại, đột nhiên thấy thân ảnh quen thuộc thoáng qua, nháy mắt đã đi xa, hắn không kịp nghĩ nhiều, lập tức lặng lẽ đuổi theo phía sau.

Đi lại trong rừng giữa đêm khuya, nội tâm dâng lên cảm giác hưng phấn không thể diễn tả. Dưới ánh trăng, dựa theo trí nhớ tìm kiếm con đường nhỏ, cho tới khi nghe được phía trước có tiếng nước chảy, Vân Phi Vũ hiểu được, đã tới nơi.

Cởi giày, nhẹ nhàng đưa chân xuống hồ nước, cảm giác lành lạnh thoải mái. Thiếu niên lập tức cởi bỏ đai lưng cùng y phục, nhanh chóng nhảy vào trong hồ.

Thân thể nóng bức chạm vào nước hồ lạnh lẽo, thiếu niên thoáng rùng mình, dùng sức chà xát thân thể, cho tới khi chậm rãi thích ứng nhiệt độ mới thoải mái bước đi trong hồ nước. Đến lúc hơi thở có chút hỗn loạn thì y mới dừng bước, tựa lên một tảng đá bên hồ nghỉ ngơi. Đột nhiên sờ sờ mặt, lúc này mới nhớ tới việc đã lâu chưa rửa nhân bì diện cụ. Y nhẹ nhàng gỡ xuống, bỏ vào nước giũ qua giũ lại vài lượt, sau đó đặt lên tảng đá.

Hít sâu một hơi, đem mặt ngâm vào nước, chà mạnh đến khi cảm thấy hơi nóng mới ngẩng lên. Nhìn trời đêm, ánh trăng màu bạc tùy ý rót lên mặt khiến đôi má trắng nõn phấn nộn của y càng thêm xinh đẹp.

Duẫn Lạc lặng lẽ tránh ở một góc rừng, thần sắc phức tạp nhìn người trong hồ. Từ lúc thiếu niên nhảy vào trong hồ, hắn vẫn lặng lẽ nhìn.

Nhìn y chậm rãi bước đi trong hồ, nhìn y gỡ tấm nhân vị diện cụ xuống, nhìn y lộ ra dung nhan thật sự.

Da thịt trắng nõn, dung nhan xinh đẹp, đôi mắt sáng như sao, vả cả đôi môi hồng nhuận. Dưới ánh trăng màu bạc, vẻ đẹp ấy vừa trong sáng lại vừa tú lệ, tựa như một đóa thủy tiên trong suốt, lẳng lặng đứng trong hồ.

Đây… mới là bộ dạng thực sự của y?

"Nguyệt hạ mỹ nhân" Trong tâm trí không tự chủ liền xuất hiện những từ này. Rất đẹp, y thực sự rất đẹp!

Dẫn Lạc nhìn chăm chú ngắm nhìn, tim đập gia tốc!

143. Quyển 5 - Chương 141: Trở Thành Bằng Hữu

Đêm yên tĩnh, trăng sáng tỏ, trong khung cảnh yên tĩnh lại vô cùng trong lành này, Vân Phi Vũ miễn cưỡng nhắm mắt lại, dựa vào tảng đá phía sau.

Duẫn Lạc đứng ở nơi âm u, nhìn y không chớp mắt, hắn căn bản không thể rời tầm mắt, trong lòng đột nhiên toát ra rất nhiều ý niệm, nghi hoặc thân phận của y, nghi ngờ mục đích của y, nhưng cuối cùng chỉ còn lại duy nhất một suy nghĩ, "Người này, bộ dạng này của y, là bí mật chỉ thuộc về một mình ta!"

Gió lạnh lướt trên mặt nước lay tỉnh thiếu niên.

Vân Phi Vũ đột nhiên mở mắt, mê mang nhìn bốn phía, vỗ vỗ trán, "Không ngờ chỉ chợp mắt một chút đã ngủ quên trong hồ, chắc không bị cảm đó chứ?" Nghĩ như vậy, chóp mũi liền cảm thấy ngưa ngứa, hắt xì một cái.

"Xong, xem ra thật sự cảm lạnh." Thiếu niên nhu nhu mũi, cầm chiếc nhân bì diện cụ trên tảng đá, đeo lại, sau đó lập tức đi lên bờ.

Vội vàng mặc lại y phục, nhu nhu vầng trán có chút choáng váng, nhanh chóng trở về doanh trại, vừa đi vừa nghĩ ngày mai sẽ uống một bát canh gừng, không nên truyền cảm lạnh cho người khác… "hắt xì", tiếng hắt xì đột ngột khiến lũ chim trong rừng hoảng sợ, thiếu niên bất đắc dĩ khụt khịt mũi, miệng than thở: "Thật là…"

Duẫn Lạc nhìn bóng dáng y rời đi, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, "Y như vậy thật đáng yêu, nhưng nhìn bộ dạng vừa rồi xem ra trúng gió, chắc không đáng lo chứ?… Ngày mai tới xem một chút mới được."

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, Vân Phi Vũ cảm thấy choáng váng, thân thể lúc nóng lúc lạnh. Y miễn cưỡng rời khỏi giường, chuẩn bị nấu cho mình một chén canh gừng trị lạnh lại không ngờ bị Trần Bảo Quang phát hiện.

"Tiểu Vũ, ngươi làm sao vậy?" Nhìn ánh mắt thiếu niên có chút dại ra, Trần Bảo Quang nhịn không được liền sờ lên mặt y, đột nhiên la hoảng lên: "Nóng quá, ngươi sinh bệnh?" Nói xong, lại lập tức xoa lên trán y: "Nha, là phong hàn sao? Mau, mau nằm xuống, ta đi mời đại phu tới."

"Khụ." Định nói chuyện lại phát hiện cổ họng vướng mắc, khó chịu: "Tiểu Bảo, không cần đi, nấu một bát canh gừng là được. Ta chỉ bị cảm lạnh, không có gì nghiêm trọng."

"Còn không nghiêm trọng sao? Ngươi nghe đi, giọng nói của ngươi đã yếu ớt lắm rồi." Trần Bảo Quang cao giọng rống lên, thấy thiếu niên thoáng giật mình, hắn không khỏi đỏ mặt, ngữ khí mềm nhẹ hơn: "Tiểu Vũ, ta không có ý mắng ngươi. Ta chỉ là có chút sốt ruột, sợ ngươi…"

"Được rồi, được rồi." nhìn đôi mắt dần dần phiếm hồng của Trần Bảo Quang, Vân Phi Vũ nhẹ nhàng kéo hắn qua, dỗ dành: "Ta không sao, ngươi đi nấu cho ta một bát canh gừng, ta uống xong, ngủ một giấc là được rồi."

"Thật sao?" Trần Bảo Quang mở to đôi mắt, chớp chớp mấy cái thật đáng yêu.

"Uhm, thật mà." Thiếu niên nhịn không được liền nhéo lên gương mặt trắng nõn bầu bĩnh: "Tiểu Bảo ngoan, uống xong sẽ nhanh khỏi."

"Được, để ta đi nấu cho ngươi." Vừa nghe lời này, Trần Bảo Quang lập tức hưng phấn xoay người chạy đi.

Thiếu niên nhìn bóng dáng hắn, mỉm cười. Cũng may tính tình của hắn như vậy, sau sự kiện kia, chỉ sợ hắn nghĩ quẩn, nhưng xem ra sự băn khoăn của y chỉ là dư thừa.

Uống xong chén canh gừng, Trần Bảo Quang giúp Vân Phi Vũ nằm xuống, lại đắp thêm cho y hai chiếc chăn. Nếu như thiếu niên không nói, chỉ sợ hắn sẽ đắp thêm mấy chiếc nữa.

Tuy nhiên, tới tận trưa mà thiếu niên vẫn chưa có dấu hiệu giảm nhiệt. Thân thể nóng đến nỗi có thể rán chín một quả trứng. Trần Bảo Quang luống cuống chạy ra khỏi lều trại tìm Triệu Nhất Thanh, không ngờ bị một người đi từ phía đối diện ngăn lại.

"Hạ Vũ thế nào? Ta nghe nói hắn bị bệnh."

"A…" đợi tới khi thấy rõ người trước mắt, Trần Bảo Quang lập tức gật đầu. Hắn nhớ rõ người này thường xuyên tới tìm Tiểu Vũ: "Hắn đang sốt rất cao, đúng rồi, ngươi rất quen thuộc nơi này đúng không? Có biết nên tới đâu tìm đại phu không?"

Duẫn Lạc vừa nghe liền bật người phi vào trong lều, mười tấm chăn nệm được trải ra nhưng chỉ có một người nằm, muốn chạy tới nhìn xem, đến khi nhìn thấy thiếu niên nhắm chặt đôi mắt, hơi nhíu mày liền nhận ra y nhất định rất khó chịu.

Lật hết đám chăn kia xuống, vươn tay nắm lấy y sam bên cạnh bao lấy thân thể y, nhanh chóng ôm vào lòng.

"Ngươi làm gì?" Trần Bảo Quang vừa tiến vào lều đã nhìn thấy cảnh này, không khỏi thét lên.

Duẫn Lạc nhíu chặt mày, hắn rất ghét những người ồn ào, không muốn để ý, nhưng nhớ tới việc thiếu niên rất coi trọng người này, hơn nữa người này cũng chỉ là lo lắng, hắn lập tức nén giận nói: "Đưa y đi tìm đại phu."

Nói xong lập tức xoay người bước đi. Trần Bảo Quang ngây người, sau đó cũng vội vàng đuổi theo.

Duẫn Lạc đem thiếu niên an bài trong trướng của mình, sau đó mời quân y đến chẩn đoán bệnh, xác nhận là bị nhiễm phong hàn nhưng không kịp thời trị liệu nên bệnh tình tăng lên. Tuy nhiên, cốt cách thân thể thiếu niên không tồi, chỉ cần uống mấy thang thuốc sẽ nhanh chóng khỏe lại.

Nghe thấy không có gì trở ngại, hai người đều thở phào nhẹ nhõm, thấy Trần Bảo Quang vẫn tiếp tục ở trong trướng của mình, Duẫn Lạc bực mình nhíu mày, đang muốn mở miệng đuổi khách lại nghe thấy tiếng người truyền tới từ ngoài trướng.

"Duẫn đô úy ở đây sao? Tiểu nhân Triệu Nhất Thanh cầu kiến."

"A, Triệu sư huynh."

Không đợi Duẫn Lạc phản ứng, Trần Bảo Quang đã lao ra ngoài, nghĩ nghĩ, hắn cũng theo ra. Nhìn nam tử cao gầy trước mặt, hắn nói thẳng: "Hạ Vũ ở lại nơi này của ta, người này, ngươi lĩnh đi."

"Vi… Ngô" Vừa nghe hắn muốn giữ Vân Phi Vũ ở lại, Trần Bảo Quang đang muốn phản đối lại bị Triệu Nhất Thanh che miệng.

Nhìn nam nhân trước mắt dường như có ý với Hạ Vũ, nếu không, dựa vào thân phận của hắn sao có thể ôm một gã đầu bếp vào lều trại của mình, hơn nữa nghe nói người này cũng không thích thân cận với người khác.

Triệu Nhất Thanh mỉm cười, hơi cúi người: "Duẫn đô úy suy nghĩ chu đáo, nơi của chúng ta có nhiều người, quả thật không thích hợp dưỡng bệnh, vậy Hạ Vũ phải phiền ngài chiếu cố. Tiểu nhân không tiếp tục quấy rầy, xin phép cáo lui."

"Uhm."

Thấy hai người rời đi, Duẫn Lạc lập tức trở vào trong trướng, thuốc được sắc xong, hắn vụng về giúp thiếu niên uống hết, sau đó lẳng lặng ngồi ở đầu giường nhìn khuôn mặt say ngủ của thiếu niên, nhịn không được liền nhẹ nhàng ve vuốt, đột nhiên nhớ tới gương mặt xinh đẹp dưới lớp nhân bì diện cụ, nội tâm bắt đầu xôn xao.

Thiếu niên ngủ rất say, hắn do dự thật lâu, nội tâm không chịu nổi sự dày vò, cúi đầu tìm kiếm đường nối lớp nhân bì diện cụ.

Nếu như không phải tận tay tháo xuống lớp nhân bì diện cụ kia, Duẫn Lạc tuyệt đối không tin tưởng gương mặt này là giả tạo. Dùng hơn nửa canh giờ hắn mới lột được gương mặt giả của thiếu niên xuống.

Đến khi thấy được gương mặt xinh đẹp chân thật xuất hiện trước mắt mình, phiền muộn trước đó lập tức hóa thành hư không, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng, hắn nhăn mày: "Tại sao đã uống thuốc mà vẫn nóng như vậy?"

"Uhm…" lời vô nghĩa như rên rỉ dọa hắn nhảy dựng. Duẫn Lạc luống cuống tay chân cầm tấm nhân bì diện cụ, vẫn nên giấu đi trước.

Tuy nhiên, thiếu niên chỉ cọ cọ lên lòng bàn tay hắn, sau đó lại ngủ say.

"Ủa" Duẫn Lạ kinh ngạc nhìn bàn tay mình, đột nhiên nhớ tới điều gì, lập tức sai người chuẩn bị một bồn nước sạch, sau đó giặt khăn, đặt lên trán thiếu niên.

Nhìn đôi mắt y dần thoải mái, nam nhân lộ ra nụ cười vui sướng.

Không nghỉ ngơi, không ngừng chăm sóc, tới giờ Mẹo, rốt cuộc Duẫn Lạc vận không nhịn được cơn buồn ngủ, lảo đảo, cánh tay đột nhiên nghiêng sang một bên khiến hắn bừng tỉnh.

Nhìn qua rèm cửa thấy trời đã tờ mờ sáng, quay đầu nhìn về phía thiếu niên, thấy sắc đỏ trên mặt y đã dần tan biến, hô hấp vững vàng, nhẹ nhàng xoa lên trán y, không hề nóng, xem ra đã hạ sốt.

Duẫn Lạc không lập tức rút tay lại, cảm giác mềm mại trên tay khiến hắn luyến tiếc rời đi, trượt theo đường cong gương mặt, cuối cùng dừng lại trên đôi môi phấn hồng. Hắn dùng ngón tay chai sần vuốt nhẹ, dường như bị huyễn hoặc, hắn chậm rãi cúi xuống.

"Vì sao không cho ta vào? Ta muốn vào thăm Tiểu Vũ."

Bên ngoài đột nhiên truyền tới thanh âm ồn ào, Duẫn Lạc dừng động tác, nhìn đôi môi mềm mại gần trong gang tấc, trong lòng cả kinh. Có điều, vẻ mặt say ngủ điềm tĩnh của thiếu niên vẫn khiến hắn nhịn không được mà hôn lên đôi má phấn nộn, sau đó đứng dậy rời đi, cầm lấy tấm nhân bì diện cụ trên đầu giường dán lại cho y, cho đến khi không nhìn thấy dấu vết, lúc này nới đi ra ngoài cửa.

Ra khỏi trướng, mặt không biến sắc nhìn người vừa tới, lạnh lùng nói: "Y vẫn đang ngủ, lát nữa ngươi hãy tới."

"Tiểu Vũ đã khỏe chưa?" Trần Bảo Quang không để ý tới thái độ lạnh lùng của hắn, trực tiếp lên tiếng.

"Ừ, tốt lắm."

"Ta vào thăm y." Không đợi Duẫn Lạc trả lời, Trần Bảo Quang nghiêng người vọt vào trướng, hai người đứng ở cửa đều thất thần, cuối cùng đành phải theo sau.

Vừa vào trướng đã thấy hai thân ảnh trên giường dính cùng một chỗ, hai người lập tức dài mặt. Triệu Nhất Thanh bật người đi đến bên giường, nổi giận đùng đùng kéo Trần Bảo Quang ra xa. Vân Phi Vũ nhìn vậy liền cảm thấy buồn cười.

"Tỉnh lại lúc nào vậy?" Duẫn Lạc hỏi.

"Vừa mới tỉnh, lúc Tiểu Bảo tiến vào." Thiếu niên tươi cười, sau đó nhìn chung quanh, thuận miệng hỏi: "Duẫn đô úy, đây là…."

"Là lều trại nơi ta ở."

"Sao?" Thiếu niên mở miệng thật lớn, ngơ ngác nhìn hắn, sắc mặt có chút phức tạp: "Vậy ngài vẫn luôn chăm sóc ta sao?"

Duẫn Lạc gật đầu, vừa định kêu thiếu niên không cần dùng cách gọi tôn kính thì y lại đột nhiên nói tiếp: "Đa tạ ngài, nếu sau này Duẫn đô úy có việc cần tiểu nhân trợ giúp thì cứ việc mở lời."

Vẻ mặt thiếu niên vô cùng chân thành, nhưng điều đó lại khiến Duẫn Lạc đau mắt. Hắn không muốn cảm giác xa cách tôn kính như vậy, thứ hắn muốn là…

Bỗng nhiên nhớ tới việc mình vẫn đang đơn phương ái mộ, người trước mắt chưa biết điều gì, hắn thở sâu, áp chế phiền muộn trong lòng: "Từ từ sẽ tới, không cần nóng vội, không cần nóng vội…"

Định thần nhìn về phía thiếu niên, Duẫn Lạc lạnh nhạt nói: "Không cần khách khí như vậy, chẳng phải chúng ta là bằng hữu sao?"

Vân Phi Vũ thất thần: "Ta và hắn là bằng hữu?"

Suy nghĩ cẩn thận một chút, kể từ khi hai người cùng nhau luận bàn võ công thì thái độ của người này đối với y đã tốt hơn rất nhiều, nhưng như vậy cũng tính là bằng hữu?

"Mặc kệ trước kia ra sao, cứ theo ý hắn là được." Thiếu niên mỉm cười: "Đương nhiên, chúng ta đương nhiên là bằng hữu."

Nhận ra lời y nói chỉ là có lệ, Duẫn Lạc nâng mi: "Vậy mà vẫn dùng cách xưng hô tôn kính như vậy? Đã là bằng hữu còn cần phải giữ cấp bậc lễ nghĩa hay sao?"

"A, thật có lỗi! Bất ngờ quá nên ta quên sửa đổi." Vân Phi Vũ gượng cười hai tiếng, trong lòng âm thầm suy nghĩ: "Chẳng lẽ hắn thật sự muốn trở thành bằng hữu với một gã đầu bếp nhỏ bé như ta? Không thể nào? Tuy hắn vẫn luôn tới tìm ta luận bàn võ công, nhưng với tính tình của hắn, sao có thể đồng ý trở thành bằng hữu với ta cho được?"

Giống như nhìn thấu ý nghĩ của thiếu niên, Duẫn Lạc định thần nhìn về phía y, nói nghiêm túc: "Ta thực sự coi ngươi như bằng hữu, không cần hoài nghi. Có lẽ ngươi cảm thấy ngạc nhiên, nhưng với ta mà nói, ta đã coi ngươi như bằng hữu kể từ lần thứ hai gặp mặt. Mà giữa bằng hữu căn bản không tồn tại thứ gọi là thân phận, đúng không?"

"…" Thiếu niên thoáng giật mình, đảo mắt lại cười nói: "Huynh nói đúng lắm, Duẫn đại ca!"

144. Quyển 5 - Chương 142: Ái Tình Rối Rắm

Từ hôm đó, Duẫn Lạc thường xuyên tới phòng bếp tìm thiếu niên. Có điều hắn cũng không hoàn toàn bàn luận võ công, có đôi khi sẽ cùng y nói truyện trên trời dưới đất, có đôi khi sẽ hẹn y đi đâu đó, bởi vậy thiếu niên cũng học được cách cưỡi ngựa, bắn tên.

Muốn cưỡi ngựa thì cần phải nắm được kỹ thuật, đạt được điều đó mới dễ dàng khống chế ngựa, nhưng bắn tên thì không chỉ cần kỹ xảo, sức mạnh,… còn cần cả thiên tính. Tuy nhiên, Vân Phi Vũ lại thiếu mất điểm này, mặc cho Duẫn Lạc dạy dỗ thế nào thì y cũng học không xong.

Thiếu niên cũng không cố chấp, bắn tên chỉ là việc nhất thời hứng thú, so sánh ra thì y vẫn cảm thấy chiến đấu bằng quyền cước là nhanh nhất, cho dù y vẫn hiểu rằng hai điều này hoàn toàn khác biệt.

Duẫn Lạc lại vô cùng thất vọng, hắn một mực muốn đưa thiếu niên tới bên cạnh mình, tranh thủ thời gian bồi dưỡng tình cảm giữa hai người, nhưng sau khi phát hiện thiếu niên không có khả năng bắn tên, hắn chỉ có thể nhìn trời than thở. Dù sao thần xạ doanh cũng là binh lực quan trọng do triều đình đào tạo, nơi đây, mỗi cung thủ đều là *** anh. Thiếu niên không có thiên phú nên việc tiến vào nơi này cũng chỉ là vô vọng, việc này đành phải từ bỏ. Chính vì vậy vậy, hắn càng tới phòng bếp nhiều hơn, và điều đó cũng khiến những lời đồn đãi nổi lên khắp nơi. Cũng may tính cách hắn lãnh đạm, không thích thân thiết với người khác, cấp trên đương nhiên không tin loại tin đồn này, mà thuộc hạ, binh sĩ cũng biết tính nết của hắn, căn bản không có can đảm bàn tán khắp nơi, chỉ có thể âm thầm thảo luận.

Sau bữa tối, Vân Phi Vũ chẻ củi xong lại bắt đầu buộc lại thành từng bó để sau này dễ sử dụng, mà Trần Bảo Quang ở bên cạnh y lại vô cùng nhàn nhã: "Tiểu Vũ, gần đây có nhiều tin đồn như vậy, sao ngươi không để ý?"

Thiếu niên buồn cười nâng mày: "Ngươi cũng nói là lời đồn, vậy ta cần gì phản ứng?"

"Nhưng mà…" Trần Bảo Quang đột nhiên ghé sát vào y, nhỏ giọng nói: "Tiểu Vũ, chẳng lẽ ngươi không động tâm chút nào hay sao? Kỳ thực người kia thoạt nhìn cũng không tồi, đối xử tốt với ngươi, bộ dạng lại soái, còn…"

"Dừng!" Thiếu niên đánh nhẹ lên gáy hắn, tức giận nói: "Ngươi làm như đang chọn lang quân (chồng) vậy. Ta nào phải nữ nhân, hơn nữa chúng ta chỉ là bằng hữu, sau này không được phép nói bừa nữa."

Trần Bảo Quang ôm nơi bị đánh lên, bĩu môi nói: "Ta đây cũng chẳng phải nữ nhân, vậy chẳng lẽ không thể ở bên cạnh Triệu sư huynh? Đến Tiểu Vũ cũng nói như vậy, xem ra thật sự không thể…"

"Ôi chao, ngươi a!" Thiếu niên đau đầu nhìn hắn: "Ta có nói nam nhân cùng nam nhân không thể ở bên nhau sao? Nếu ta nghĩ như vậy thì ngay từ đầu đã tách hai người ra rồi. Dù sao Lưu thúc cũng tự mình phó thác ngươi cho ta, ta có quyền làm như vậy nha."

"Vậy vì sao ngươi không thích người kia? Ta thấy ngươi cũng thích ở bên hắn mà." Trần Bảo Quang quyệt miệng, tiếp tục truy vấn.

"A… vấn đề này."

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, tựa hồ không chỉ có một người. Thiếu niên nhanh trí, lập tức trả lời: "Bởi vì ta thích nữ nhân. Mai này góp đủ tiền sẽ về nhà cưới vợ sinh con, sau đó làm ăn chút đỉnh để nuôi sống gia đình. Về phần Duẫn đại ca, ta nghĩ ngươi sai rồi, tuy tình cảm chúng ta rất tốt, nhưng cũng chỉ là bằng hữu, bởi vì ta vẫn luôn coi hắn như tri kỷ, hắn cũng vậy thôi. Cho nên, Tiểu Bảo à, từ nay về sau không được tùy tiện tin tưởng những lời người khác nói, cũng không được phép nói lung tung, hiểu chưa?"

"Vâng." Trần Bảo Quang ngoan ngoãn gật đầu.

"Bảo nhi."

Nghe thấy tiếng gọi, Trần Bảo Quang quay đầu, nhìn thấy người đi tới, hắn lập tức đứng dậy chạy đi: "Triệu sư huynh, ngươi tới rồi."

"Ừ." Người nọ dừng một chút, sau đó mới nói: "Bảo nhi, ta có hơi khát, đi lấy cho ta chút nước được không?"

"Được."

Nghe tiếng bước chân đi xa, Vân Phi Vũ quay đầu nhìn về phía người nọ: "Có chuyện gì muốn nói với ta?"

Triệu Nhất Thanh tựa tiếu phi tiếu nhìn y: "Nếu đã biết ta kêu Bảo nhi đi là có chuyện muốn nói với ngươi, vậy ngươi cũng đoán được điều ta muốn nói, đúng không?"

Thiếu niên nâng mày: "Ta nào phải con giun trong bụng ngươi, ngươi muốn nói gì, làm sao ta biết được."

"A" Triệu Nhất Thanh cười khẽ: "Thật sự không biết? Hay cố ý trốn tránh? Những lời vừa rồi là ngươi cố ý nói cho hắn nghe? Ngươi hiểu được tất cả, nhưng không muốn đối mặt, vậy nên mới dùng phương pháp đó khiến cho người ta biết khó mà lui, ta nói có đúng không?"

Vân Phi Vũ lười pha trò cùng hắn, nói thẳng: "Nói đi, rốt cuộc ngươi muốn gì?"

"Kỳ thực" Triệu Nhất Thanh đột nhiên nghiêm mặt: "Chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn ở bên Duẫn đô úy? Thật ra, ta cảm thấy hắn không tồi, hơn nữa, ta chẳng tin ngươi thích nữ nhân."

"…" Thiếu niên hơi giật mình nhìn hắn: "Tại sao ngươi biết ta không thích nữ nhân? Nam nhân yêu thích nữ nhân chẳng phải chuyện thiên kinh địa nghĩa hay sao?"

Triệu Nhất Thanh nhíu mày, tựa hồ có không ủng hộ lời y vừa nói: "Thích một người là bằng cảm giác, nam nhân hay nữ nhân thì có gì can hệ đâu. Về phần vì sao biết ngươi không thích nữ nhân, đó là do trực giác của ta."

"Trực giác?" khóe miệng Vân Phi Vũ co rút, chuyện như vậy cũng tin được sao? Tuy nhiên, kể cả kiếp trước lẫn kiếp này, y vẫn chưa bao giờ thích nữ nhân là sự thật.

"Ngươi nói đúng." Thiếu niên cười nhạt: "Cho tới lúc này, quả thực ta vẫn chưa từng thích nữ nhân, nhưng không dám đảm bảo sau này sẽ không. Dù sao ta cũng mới mười bảy tuổi, hơn nữa, ngươi cũng đã nói rồi đó thôi, thích một người là dựa vào tình cảm, nhưng ta không có loại cảm giác đó với hắn. So với việc để hắn tiếp tục ôm hy vọng, vậy chẳng thà để hắn sớm nhận ra sự thật, như vậy cũng là tốt cho hắn."

Triệu Nhất Thanh bình tĩnh quan sát y, đột nhiên mở miệng: "Là vì tốt cho hắn, hay vì chính bản thân ngươi? Không mở rộng lòng đón nhận, tại sao dám khẳng định không có cảm giác? Hay là ngươi…."

"Đủ rồi." Thiếu niên đột nhiên hét lên, thản nhiên nói: "Mặc kệ là nhận hay không nhận thì đó cũng là chuyện của ta với hắn, không khiến Triệu sư huynh nhọc công quan tâm."

Triệu Nhất Thanh thất thần. Thực ra hắn cũng chẳng muốn quan tâm tới chuyện của hai người, nhưng nhìn thấy bóng dáng cô đơn vội vàng rời đi của người nọ, hắn nhịn không được mới mở miệng, nhưng hiện tại lại bị thiếu niên khiến cho á khẩu, đành phải buồn bực hừ một tiếng: "Ai muốn quản chuyện của các ngươi làm gì, nếu như không phải ngươi có liên quan tới Tiểu Bảo thì ta thèm vào quản ngươi."

"Như thế rất tốt." Thiếu niên cười bâng quơ, xoay người tiếp tục bó củi.

"Ngươi thay đổi rất nhiều." Triệu Nhất Thanh lại lên tiếng: "So với lúc mới gặp mặt rất khác biệt. Khi đó ngươi dối trá làm ra vẻ khiến người ta chán ghét, nhưng hiện tại ngươi vẫn giữ nguyên thái độ như vậy, lại không thể người ta chỉ trích ngươi."

"Ha hả, tình thế bắt buộc." Vân Phi Vũ đưa lưng về phía hắn, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ: "Ngươi có từng nghe câu "hoàn cảnh tạo nên con người" hay chưa? Ta… cũng chỉ xuôi theo dòng chảy mà thôi."

"Phải không?" Triệu Nhất Thanh nhìn bóng dáng y, nhíu mày. "Rốt cuộc người này đã trải qua những chuyện như thế nào? Tại sao dáng vẻ của y lại bi thương như vậy?"

"Triệu sư huynh, nước tới rồi đây!" Tiếng gọi ngọt ngào xen ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Nhìn Trần Bảo Quang cẩn thận bưng chén nước tới, hắn nhanh chóng chạy tới đón.

Thiếu niên quay đầu nhìn về phía hai người, trong lòng không khỏi hâm mộ, nhưng càng hâm mộ thì tâm trạng bi thương cùng chua xót càng thêm đau đớn. Y chỉ có thể im lặng chịu đựng, bởi vì người kia căn bản sẽ không muốn gặp y. Còn y, cả đời này sẽ không quên được người kia.

Kỳ thực, y rất hiểu cảm giác Duẫn Lạc dành cho mình. Dù sao y cũng không phải tiểu hài tử, nhất cử nhất động của người kia đều lọt vào mắt. Y đương nhiên hiểu hắn muốn gì, nhưng là… y không thể đáp ứng.

Tuy hiểu được, nhưng y vẫn không thể cự tuyệt Duẫn Lạc. Có lẽ bản thân quá mức tịch mịch nên muốn có người làm bạn, nhưng đến khi mọi chuyện bày ra trước mắt, y lùi bước, bởi y cũng phát hiện trong lòng mình đã có một dấu ấn, không thể quên nổi người nọ, đương nhiên sẽ không cách nào tiếp nhận người khác. Có lẽ ông trời đã thay y quyết định mọi thứ nên mới xuất hiện một màn vừa rồi.

Đã hơn một năm trôi qua, y đã nhiều lần cố gắng quên đi người kia, nhưng căn bản không thể làm được. Bởi mỗi lần nhớ tới hắn, trái tim vẫn đau đớn vô cùng. Có người nói, thời gian có thể khiến người ta quên đi hết thảy, nhưng y phát hiện nỗi nhung nhớ dành cho người nọ ngày càng sâu sắc, căn bản không có dấu hiệu phai nhạt, thường xuyên không khống chế được tâm trạng muốn chạy đi gặp người nọ. Tuy nhiên, y hiểu được, người kia căn bản không muốn gặp lại mình, cho dù thấy cũng.. chỉ sợ hắn muốn giết chết mình mà thôi.

"Tiểu Vũ, ngươi sao vậy?" Không biết Trần Bảo Quang đã tới bên cạnh từ lúc nào: "Ngươi khó chịu lắm hả?"

"A? Cái gì?" Vân Phi Vũ lấy lại *** thần, mỉm cười: "Vừa rồi nghĩ ngợi đến thất thần thôi. Sao vậy? Chẳng phải các người cần ra ngoài? Sao vẫn chưa đi?"

"Ngô…" Trần Bảo Quang nghi hoặc nhìn thiếu niên: "Ngươi thực sự không sao rồi, nhưng vì sao ta lại cảm thấy lúc nãy ngươi rất thương tâm chứ?"

Tuy rằng hắn ngây thơ, nhưng đôi khi sẽ sâu sắc đến dọa người, tâm tư đơn thuần lại rất khó đối phó. Thiếu niên âm thầm thở dài, chỉnh lại vẻ mặt, chớp chớp mắt, cố gắng… không để nước mắt rơi xuống.

"Đúng vậy, ta vừa nghĩ Tiểu Bảo không cần ta nữa, để ta một mình, ta rất cô đơn a, cho nên càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng khổ sở!"

Trần Bảo Quang vừa nghe, đôi mắt lập tức đỏ lên. Mặc dù biết có thể thiếu niên đang nói giỡn nhưng hắn vẫn không kiềm nước mắt được: "Ta… ta không có không cần Tiểu Vũ, ta không bỏ Tiểu Vũ, hôm nay ta không đi đâu hết, ta ở cùng ngươi, luôn ở bên cạnh ngươi, ô ô…."

"Xong, đùa quá đáng." Vân Phi Vũ còn chưa kịp dỗ dành, Trần Bảo Quang đã bị người khác kéo ra xa.

Người nọ vừa ôn nhu dỗ dành Tiểu Bảo, vừa dùng ánh mắt giết người hung tợn nhìn y.

Vân Phi Vũ cười gượng hai tiếng, nhức đầu, tiếp tục bó củi, trong lòng lại nổi lên một tia cô đơn. "Trước kia, chỉ có ta mới có thể dỗ dành Tiểu Bảo, nhưng hiện tại đã không cần ta nữa, đây là cảm giác gì? Chua xót sao."

"Ai, nữ đại bất trung lưu a, không đúng, người lớn khó giữ a." Nhìn hai người đứng ở phía xa, thiếu niên tươi cười, nhưng dưới ánh tà dương cuối hạ, vẻ mặt đó lại có chút lạnh lùng.

(Nữ đại bất trung lưu: con gái lớn khó giữ)

Không chú ý đã đi tới bên hồ, một đêm kia, trái tim hắn đã hoàn toàn bị chiếm đóng, cho tới hôm nay nghe được những lời nói đó, hắn mới phát hiện, thì ra mọi cố gắng của mình đều giống như múc trăng dưới nước, công dã tràng.

Chậm rãi tiếp cận, cẩn thận ám chỉ, vẫn chưa bị cự tuyệt hay bài xích, hắn nghĩ người nọ đã hiểu, nhưng kết quả vẫn là tự mình đa tình, mà người kia tới cuối cùng vẫn chỉ coi hắn là bằng hữu. Hắn cũng không ngu dốt, hắn hiểu rõ những lời thiếu niên ám chỉ, bọn họ không có khả năng. Mặc kệ lời kia là thật hay giả, nhưng hàm ý cự tuyệt là không thể chối bỏ, tựa như đao kiếm sáng lòa, hung hăng đâm vào tâm can hắn.

"Tâm, đau quá!" Duẫn Lạc ôm ngực. Tình cảm còn chưa bắt đầu đã chết đi như vậy hay sao? Hắn cười khổ một tiếng, nhìn mặt hồ trong suốt tới tận đáy, đột nhiên nhảy vào.

Cảm giác lạnh lẽo như băng truyền tới khiến thân thể bất giác run rẩy, nhưng nội tâm đau đớn lại không hề giảm sút.

"Như vậy là xong sao? Không cam lòng, không cam lòng, nhưng phải làm sao bây giờ? Y cự tuyệt, y gián tiếp nói cho ta biết, y không tiếp nhận."

Chật vật đi tới cự thạch bên hồ. Hắn nhớ rõ, đêm đó, thiếu niên đã tựa vào nơi này, bộ dạng im lặng say ngủ tựa đóa hoa sen khiến thâm tâm người ta phát ra cảm giác muốn che trở. Tuy nhiên, y không thuộc về hắn.

Ghé lên cự thạch, y phục ẩm ướt bị gió đêm thôi qua, lạnh buốt khó chịu, nhưng đầu óc dần thanh tỉnh. Thiếu niên không tiếp nhận hắn, chỉ sợ là có nguyên nhân khác. Nhớ tới cách ngụy trang của y, nhớ tới việc y che dấu thân phận, "Chẳng lẽ… y trốn tranh kẻ thù? Cự tuyệt ta vì sợ liên lụy tới ta hay sao?"

Càng nghĩ càng thấy điều đó có thể xảy ra. Duẫn Lạc chật vật leo lên cự thạch, ngồi ngẩn người: "Vậy ta nên làm như thế nào đây? Thổ lộ với y, nói ta không sợ, hay là…

Không, vẫn nên ở bên cạnh y xem xét động tĩnh, xem y phản ứng ra sao. Nếu tùy tiện tiếp cận sẽ khiến y phản cảm. Thời khắc nguy hiểm thì ta có thể ra tay giúp đỡ, có lẽ khi đó y sẽ mở lòng với ta, sau đó tiếp nhận ta."

Nghĩ tới đó, Duẫn Lạc cũng cảm thấy thoải mái, thống khổ bi thương trước đó đều tiêu tan, thả người nhảy xuống khỏi cự thạch, phất bộ y phục bị nước làm ướt. Đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp được thiếu niên, hắn vừa mặc lại y phục vừa trở về doanh trại.

145. Quyển 5 - Chương 143: Nhất Oản Diện Điều

(một chén mỳ sợi)

Từ hôm đó, Duẫn Lạc vẫn tới tìm thiếu niên như trước.

Vân Phi Vũ kinh ngạc, thực sự không đoán ra tâm tư hắn, y bắt đầy hoài nghi có phải bản thân đã đoán sai hay người này nghe chưa hiểu, nhưng ngại hắn không muốn đề cập tới chuyện đó nên y cũng đành thôi.

Dần dà, hai người lại khôi phục lại quan hệ trước kia, thường xuyên cùng nhau luận bàn võ công, cưỡi ngựa, nói chuyện phiếm.

Tháng năm tới, thời tiết mỗi lúc một nóng, Tây Chích quốc vốn im lặng cũng bắt đầu có hành động. Từ những trận khiêu khích quy mô nhỏ phát triển thành vạn người chém giết, cuộc chiến kéo dài gần nửa năm rốt cuộc cũng tiến vào cao trào.

Lại qua ba ngày kể từ trận chiến trước, song phương đều ở trong trạng thái nghỉ ngơi, không tiếp tục chủ động tấn công, giống như đang chờ đợi trận chiến cuối cùng.

Đêm dài nhân tĩnh, cửa lều trại phòng bếp bị xốc lên, Triệu Nhất Thanh chậm rãi bước ra, hắn tùy ý nhìn bốn phía một vòng, thấy không ai chú ý tới mình liền nhảy vào khoảng không u tối, nháy mắt đã biến mất vô tung.

Trong một góc hẻo lánh của cánh rừng, hai người đứng đó, một người thân mặc trường bào, một người mang y phục dạ hành (trang phục đi đêm).

"Vật này cho ngươi." Người mặc y phục dạ hành lấy một cuộn giấy đưa cho người phía trước.

"Đây là cái gì?" Người mặc trường bào nhận lấy, sau đó lại hỏi: "Tất cả mọi người?"

"Không, Mạc Ngôn." Người nọ dừng một chút, sau đó nói tiếp: "Bên kia không chờ nổi nữa, cho nên thiếu chủ muốn giết gà dọa khỉ."

"Nga…nhưng mà…" Người nọ nhíu mày, vẻ mặt nghi hoặc lộ rõ dưới ánh trăng, đúng là kẻ vừa biến mất, Triệu Nhất Thanh: "Vì sao lại dùng độc? Nếu muốn mạng của người nọ, chỉ cần thiếu chủ tùy tiện phái ra một người trong nhóm sát thủ là được, không phải sao?"

Hắc y nhân không nhiều lời, lạnh nhạt mở miệng: "Đây là mệnh lệnh của thiếu chủ, thuận tiện trừ khử người nọ, nhất tiễn song điêu."

Triệu Nhất Thanh nghe vậy, vội vàng hỏi: "Y có gì không ổn? Tra được cái gì?"

"Không có, không tra được gì, nhưng tuyệt đối không thể lưu lại người tài giỏi như vậy."

"Nhưng y không biết việc gì cả, căn bản không thể nguy hại tới chúng ta, làm như vậy có phải…."

"Được rồi." Hắc y nhân quát nhẹ: "Đây là mệnh lệnh của thiếu chủ. Bao thuốc này cho ngươi, chắc ngươi cũng biết làm như thế nào chứ?"

"…Vâng. Thuộc hạ hiểu." Triệu Nhất Thanh cúi đầu.

"Uhm." Người nọ đang định xoay người, đột nhiên nhớ tới cái gì nên lập tức dừng bước: "Sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ thỉnh cầu thiếu chủ cho ngươi trở về. Còn nữa, thiếu chủ đã biết việc thiếu niên tên Trần Bảo Quang kia, vậy nên ngươi tự mình lo liệu đi."

Triệu Nhất Thanh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn theo phương hướng người nọ rời đi, nội tâm không ngừng gợn sóng.

Nơi kia, một gian lều trại vẫn còn ánh nến.

"Báo." Một tiếng hô gấp rút khiến Mạc Ngôn đang ngẩn người nhìn địa đồ lập tức bừng tỉnh, hắn đột nhiên ngẩng đầu: "Nói."

"Phát hiện quân địch với quy mô lớn ngoài bốn mươi dặm, bọn chúng đang xông thẳng tới chỗ chúng ta."

"Tốc độ như thế nào?"

Người nọ chần chờ một lát mới trả lời: "Không nhanh không chậm, đội quân mang theo rất nhiều xe ngựa, giống như… đang chuyển nơi đóng quân…"

"Được, ta đã biết, tiếp tục quan sát."

"Tuân mệnh."

Mạc Ngôn đứng lên, đi qua đi lại hai vòng trong doanh trướng, đột nhiên mở miệng: "Người đâu."

“Có thuộc hạ.” một gã binh sĩ từ ngoài cửa bước vào.

“Gọi tất cả các tướng lĩnh tới đây, nói có tin tức chiến đấu.”

“Tuân mệnh.”

Không lâu sau, trong doanh trướng tụ tập rất nhiều người. Chúng tướng lĩnh khôi giáp chỉnh tề, ánh mắt sáng ngời như chưa từng chợp mắt. Mạc Ngôn không dài dòng, trực tiếp lên tiếng: “Đại đội binh mã của địch đã cách ta hơn bốn mươi dặm, hiện tại đang di chuyển về phía này, tuy rằng.” hắn dừng một chút: “Ý đồ đối phương chưa rõ ràng, nhưng chúng ta phải chuẩn bị cẩn thận. Cho nên, ta ra lệnh cho mọi người lập tức tập hợp tất cả binh sĩ, chờ đợi mệnh lệnh, tùy thời nghênh chiến.”

“Tuân mệnh.”

Chúng tướng đang định rời đi, Trì Phượng Thanh lại không hành động, đột nhiên mở miệng: “Tướng quân, tại sao lại không rõ ý đồ?”

Mạc Ngôn ngây ngẩn, sau đó giải thích: “Là như thế này. Trinh sát vừa hồi báo, nói đối phương đang hành quân với tốc độ không nhanh không chậm, giống như đang di chuyển nơi đóng quân. Tuy nhiên bọn chúng cố tình chọn lúc đêm khuya để hành động, vậy nên không thể không phòng.” Dừng một chút, hỏi hắn: “Phượng Thanh thấy việc này thế nào? Nói ta nghe một chút.”

Trì Phượng Thanh suy tư một hồi mới nói: “Chỉ sợ quân địch cố ý làm như vậy, giả giả thật thật khiến quân ta không đoán biết được ý đồ của chúng, tiêu hao *** lực binh sĩ bên ta, sau đó, thừa cơ bên ta mệt mỏi mới đột kích.”

Không đợi Mạc Ngôn tiếp lời, Tống Tử Ương lập tức bất mãn thét lên: “Bọn chúng dùng đại đội binh mã hướng về phía này, sao ngươi biết bọn chúng không thực sự tiến công? Chẳng lẽ ngươi muốn chờ bọn chúng tới trước mặt, sau đó mới tập hợp binh sĩ? Đúng là chỉ có ngươi mới nghĩ ra cái trò đấy.”

Trì Phượng Thanh liếc hắn một cái, không tiếp tục để ý, nói tiếp: “Tướng quân, ta nghĩ hay là như vậy đi, đem quân sĩ bên ta chia thành ba đội, phái một đội trấn thủ trước quân doanh, sau mỗi bốn canh giờ lại đổi phiên gác, làm như vậy, không những ngăn cản được quân địch đột nhiên tập kích, *** lực quân sĩ bên ta cũng được bảo toàn, ngài thấy thế nào?”

Mạc Ngôn ngẫm lại liền cảm thấy không tồi, gật đầu: “Được, lập tức an bài theo ý của Phượng Thanh! Tuy nhiên, truyền lệnh xuống dưới, bắt đầu từ ngày hôm nay, chúng binh sĩ không được phép cởi khôi giáp, chuẩn bị tùy thời nghênh chiến.”

“Tuân mệnh.”

Vào giờ mẹo, Mạc Ngôn đang chuẩn bị thay y phục nghỉ ngơi một lát, ngoài cửa lại truyền tới tiếng “Báo”, ngay sau đó đã có người quỳ trước mặt hắn.

“Nói.”

“Bẩm tướng quân, quân Tây Chích đã đóng quân cách ta khoảng hai mươi dặm.”

“Quả nhiên!” Mạc Ngôn thoáng suy tư, sau đó chậm rãi mở miệng: “Tiếp tục quan sát, tình huống thay đổi phải lập tức bẩm báo.”

“Vâng.”

Sáng sớm, khi Vân Phi Vũ thức dậy liền phát giác không khí trong quân doanh vô cùng nghiêm mật, mỗi người đều tỏ vẻ đang đối mặt với quân địch, hỏi ra mới biết, đêm qua quân địch đã tới gần, hiện tại đang đóng quân cách đây khoảng hai mươi dặm.

Đại chiến đã đến? Thiếu niên nhíu mày nhìn lên trời, dây dưa lâu như vậy cũng tới thời khắc này, chính là… sẽ có càng nhiều người hi sinh hơn.

Y thở dài, tuy biết đây là kết cục khó tranh khỏi, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái.

Cả ngày nay phòng bếp lúc nào cũng bận rộn, bởi vì đại chiến sắp xảy ra, có lẽ những binh sĩ này sẽ không còn cơ hội trở về ăn cơm, chính vì vậy, bọn họ phải làm ra một lượng lớn lương khô.

Sau bữa tối, một gã binh sĩ chạy tới phòng bếp: "Triệu quản sự, tướng quân dặn thêm cơm cho binh sĩ gác đêm."

"Đã biết." Vẻ mặt Triệu Nhất Thanh có chút hoảng hốt, nhìn bóng dáng tên binh sĩ kia đi xa, trong đầu hiện lên mấy chữ "thêm cơm".

"Triệu sư huynh, người nọ tìm ngươi làm gì?" Trần Bảo Quang xuất hiện sau lưng hắn.

"Tướng quân dặn thêm cơm cho binh sĩ gác đêm."

"Nga"

Nhìn người trước mắt, tâm trạng Triệu Nhất Thanh tốt hơn rất nhiều, nhịn không được liền kéo hắn vào lòng, hôn lên má hắn.

"Triệu sư huynh, có người nhìn thấy mất!" Trần Bảo Quang đỏ mặt giãy ra khỏi ngực hắn, oán trách liếc nhìn.

"Mọi người đều vội vàng, căn bản không ai để ý. Lại đây." Triệu Nhất Thanh vươn tay, Trần Bảo Quang do dự một chút, sau đó mới ngoan ngoãn trở lại trong lòng hắn.

Hai người lẳng lặng ôm ấp, qua một lúc lâu, hắn đột nhiên mở miệng: "Tiểu Bảo."

"Ân?" Trần Bảo Quang từ từ nhắm mắt, tựa vào ngực nam nhân, nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn.

"Nếu…" nam nhân ngập ngừng: "Ta làm chuyện có lỗi với ngươi, ngươi có trách ta không?"

Trần Bảo Quang nghi hoặc ngẩng đầu: "Chuyện có lỗi với ta? Chuyện gì?"

"Chính là… cũng không phải có lỗi với ngươi." Triệu Nhất Thanh có điểm phiền muộn, nói: "Đúng ra là, nếu ta xúc phạm tới người bên cạnh ngươi, liệu ngươi có trách ta, chán ghét ta hay không?"

"Người bên cạnh ta……. Ai vậy? Bên cạnh ta có rất nhiều người mà, là người ta yêu thích hay chán ghét?"

"Cũng không phải…. aizzzz….. Quên đi, coi như ta chưa nói."

Đối mặt với câu hỏi đó, Triệu Nhất Thanh cảm thấy bản thân đang ở trong tình trạng ông nói gà bà hiểu vịt. Kỳ thực, hắn có thể tưởng tượng ra, nếu Bảo nhi biết mình hại thiếu niên, chỉ sợ Bảo nhi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. Tuy nhiên có thể từ bỏ tất cả, chỉ có Bảo nhi là không được, hơn nữa, người nọ đã biết tới sự tồn tại của Bảo nhi, vậy nên việc này chỉ có thể thành công, không được phép thất bại.

Siết chặt cánh tay, ôm người trong lòng. Nam nhân ngửi hương thơm cơ thể hắn, trong lòng không ngừng sám hối: "Xin lỗi, Hạ Vũ. Nếu là ngươi, ta nghĩ ngươi cũng sẽ lựa chọn như vậy. Có lẽ rơi vào tay triều đình, ngươi còn đường sống, nhưng nếu ta không làm vậy thì ta cùng Bảo nhi không còn đường sống. Ta chỉ có thể xin lỗi ngươi, thật sự xin lỗi!"

Ban đêm, giờ sửu, làm xong bữa khuya, Triệu Nhất Thanh phái năm người giúp hắn đem đi, chờ một lúc đã thấy tên lính ban ngày xuất hiện.

Hắn vội vàng đón, cười mỉm: "Sao lại tự mình tới đây, ta đang định phái người đưa đi mà."

Gã binh sĩ cười ha hả: "Các người cũng quá vội vàng, bên này có phần của năm người, ta tới nhận là được."

"Năm người? Không phải chỉ có tướng quân cùng ba vị phó tướng hay sao?" Triệu Nhất Thanh kinh ngạc.

"Nga, ngươi không biết rồi, Duẫn đô úy đã trở lại."

"Vậy phải làm sao đây?" Triệu Nhất Thanh khó xử nhìn khay đồ ăn trên tảng đá: "Hiện tại chỉ có bốn phần."

"……." Gã binh sĩ trầm ngâm một lát: "Nếu không như vậy đi, chờ một lúc nữa ta sẽ tới?"

"Không không không, là ta không biết,… vậy đi, ngươi mang phần này về trước, ta kêu người lập tức làm thêm một phần rồi đưa tới, yên tâm, nhanh thôi."

"Như vậy được không?" gã binh sĩ nhìn hắn: "Tướng quân nói mười người các ngươi làm nhiều đồ ăn như vậy, nhất định đã mệt lắm rồi, hay là cứ để ta chờ rồi tới lấy."

"Không sao, ngươi vẫn nên nhanh chóng đưa tới đó đi, diện điều để lâu sẽ nở." Triệu Nhất Thanh bưng khay đồ ăn đưa cho hắn: "Nhanh thôi, ta tìm người tới làm thêm."

"Ân, đa tạ!" Gã binh sĩ gật đầu với hắn, lập tức xoay người rời đi.

Tới khi bóng dáng gã binh sĩ kia khuất hẳn, Triệu Nhất Thanh mới xoay người đi đến bên cạnh dụng cụ nấu ăn, cầm một chiếc chén sứ men xanh, quay đầu lớn tiếng gọi: "Hạ Vũ, đến đây một chút."

Tiếng bước chân ngày một gần, sau đó liền thấy Vân Phi Vũ tay dính đầy bọt biển chạy tới, phía sau còn có Trần Bảo Quang theo sát: "Ngươi gọi ta?"

Hắn đã đoán trước tình huống này, tùy tay lấy một chiếc khăn đưa cho thiếu niên: "Ngươi làm thêm một phần ăn khuya cho tướng quân đi."

"Thiếu một phần?" Thiếu niên dừng động tác lau tay, vô cùng khó hiểu.

"Uhm, tính thiếu phần của Duẫn đô úy."

"……"

Thiếu niên nghi hoặc nhìn hắn, thấy sắc mặc hắn thản nhiên, phủi khăn lau ném sang một bên: "Được, bếp vẫn còn lửa, ta lập tức làm ngay."

"Tiểu Vũ, ta giúp ngươi." Trần Bảo Quang tùy tay cầm chiếc bát kia theo sau.

Một chén mỳ thập cẩm nhanh chóng hoàn thành, thiếu niên cầm chén cùng đũa, nhanh chóng bước về phía doanh trướng.

Triệu Nhất Thanh nhìn theo bóng dáng y, hắn gắt gao ôm chặt Trần Bảo Quang vào lòng.

146. Quyển 5 - Chương 144: Trúng Độc

Đi đến trước doanh trướng, Vân Phi Vũ muốn giao cho thủ vệ rồi quay về, nhưng người này lại xốc cửa lên để y tự mình đưa vào, bất đắc dĩ, y đành phải tiến vào trong.

Mới đi vào đã bị vài ánh đao ngăn chặn trước mặt, Trì Phượng Thanh thấy y, vui mừng lên tiếng: "Là ngươi sao."

Thiếu niên cười cười: "Dạ."

"À, tướng quân chưa ăn, chúng ta đều ăn xong rồi." Người nọ nhắc nhở.

Thiếu niên hạ thấp người cảm tạ, lập tức đem bát mỳ đi tới, sau đó nhẹ nhàng nhắc nhở: "Tướng quân nhanh ăn nhân lúc còn nóng, mỳ lạnh đi sẽ nở."

Mạc Ngôn dời tầm mắt, cảm ơn y: "Được, đa tạ."

Vân Phi Vũ mỉm cười, thi lễ, xoay người đi ra ngoài như xong nợ. Từ đầu đến cuối, y không dám nhìn Duẫn Lạc, bởi vì ánh mắt người nọ quá mức đường hoàng, nóng bỏng, khiến cho y không thể tiếp nhận. Tuy nhiên, rời doanh trướng không bao xa đã bị người phía sau gọi lại: "Tiểu Vũ."

Thiếu niên mỉm cười xoay người: "Duẫn đại ca, sao lại ra đây, không phải đang họp sao?"

"Uhm." Người nọ gắt gao quan sát y: "Không thể coi là họp, chỉ thương nghị một số việc vặt, ách… cho nên hôm nay không có thời gian đi tìm đệ."

"Thì ra là vì chuyện này." Thiếu niên có chút bất đắc dĩ, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười: "Không sao, chiến sự quan trọng hơn, sau khi bàn luận xong sẽ có thời gian."

Duẫn Lạc chăm chú nhìn thiếu niên một lúc lâu, ngay khi y không chịu nổi mà phải hít thở thông khí, nam nhân gật đầu: "Ừ."

Để xua tan không khí xấu hổ giữa hai người, Vân Phi Vũ thuận miệng hỏi: "Duẫn đại ca, vì sao chỉ có tướng quân chưa ăn khuya? Không phải bình thường… A, ta không có ý gì đâu, huynh đừng bận tâm."

Đột nhiên nhớ tới một việc, luận chức vụ thì Duẫn Lạc là người có chức quan nhỏ nhất, mặc dù ở trước mặt đương kim hoàng đế, hắn là người được trọng dụng nhất trong số những người còn lại. Nhưng dù sao làm như vậy vẫn khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

"Không có việc gì." Nam nhân ôn nhu nhìn y, giải thích: "Tướng quân luôn luôn như vậy, lúc nào cũng nghĩ tới thuộc hạ đầu tiên, cuối cùng mới lo lắng đến mình. Cho nên chúng quân sĩ vô cùng tôn kính hắn."

"Thì ra là vậy."

Thiếu niên có chút đăm chiêu, đột nhiên nhớ tới một vấn đề y vẫn thường xuyên thắc mắc.

Lần đầu tiên thấy Mạc Ngôn liền cảm thấy hắn rất quen mặt. Sau đó nhớ tới vị Mạc Bạch tiên sinh ở trướng phòng trong phủ Tích Vô Nhai, hai người quả rất giống nhau, vậy nên y liền suy nghĩ, không biết hai người họ có phải là huynh đệ hay không. Tuy rất muốn hỏi, nhưng e sợ thân phận bại lộ nên đành phải chịu đựng. Nhìn người trước mắt, đang suy nghĩ có nên hỏi hắn hay không lại nghe thấy một tiếng thét chói tai: "Bắt lấy hắn!"

Hai người nghi hoặc, cùng nhau nhìn về nơi phát ra âm thanh lại thấy Tống Tử Ương đứng trước lều trại, hung tợn chỉ vào thiếu niên: "Người này mưu hại tướng quân, mau bắt lấy hắn."

Theo tiếng thét của người nọ, binh sĩ chung quanh lập tức chạy tới, vây quanh thiếu niên. Ánh mắt Duẫn Lạc lạnh như băng, lạnh giọng hỏi: "Tống phó tướng, ngài có ý gì?"

Tống Tử Ương đến gần hai người, trừng mắt oán hận nhìn thiếu niên: "Nếu tướng quân có mệnh hệ gì, ta tuyệt đối không tha cho ngươi." Sau đó gọi mọi người tới: "Người đâu, áp giải tên này vào lao phòng."

"Chờ đã." Duẫn Lạc chắn trước người thiếu niên: "Tướng quân làm sao vậy, chuyện này liên quan gì tới Tiểu Vũ?"

Tống Tử Ương hừ lạnh một tiếng: "Duẫn đô úy, ta khuyên ngươi không nên nhúng tay vào việc này, nếu không sẽ bị liên lụy đấy."

"Có ý gì?" Duẫn Lạc trầm giọng hỏi.

"Hắn là kẻ khả nghi mưu hại tướng quân." Tống Tử Ương hừ lạnh nhìn hai người: "Tướng quân vừa ăn xong bát mỳ hắn đưa liền bắt đầu ói máu đen, nếu như trong mỳ không hạ độc thì tại sao tướng quân lại bị như vậy?"

"Chỉ dựa vào đó mà ngài đã phán…"

"Được rồi!" Một tiếng quát ngăn hai người cãi vã, không biết Trì Phượng Thanh đã ra ngoài từ lúc nào: "Quân y đang ở bên trong chẩn bệnh, các người ở ngoài này làm ồn cái gì. Tuy nhiên, xét theo tình hình thì tướng quân quả thật đã ăn mỳ mới trúng độc."

Sau đó, hắn chuyển hướng nhìn thiếu niên: "Mỳ này là ngươi làm?"

Vân Phi Vũ khó hiểu, bị hắn hỏi như vậy nên gật đầu theo bản năng.

"Có qua tay người khác hay không?"

Thiếu niên bỏ qua tạp niệm, cẩn thận suy nghĩ: "Không có."

Trì Phượng Thanh nhíu mày, cẩn thận quan sát y, tựa hồ như muốn nhìn thấu điều gì, nhưng nhìn ánh mắt cùng biểu hiện thản nhiên của thiếu niên, đành thở dài: "Được rồi, việc này vẫn chưa rõ ràng. Tuy không thể khẳng định là do ngươi làm nhưng ngươi không thể thoát khỏi can hệ. Cho nên đành tạm thời ủy khuất ngươi, hy vọng ngươi hiểu được."

Nói xong, hắn tức khắc xoay người: "Người đâu, đem Hạ Vũ tạm thời giam giữ."

Thiếu niên cười khổ, cho dù bản thân có thay đổi thế nào thì phiền toái vẫn tự mình tìm đến. Tuy biết rõ không phải do mình gây nên, nhưng hết thảy đầu mũi giáo đều hướng về phía mình. Y nhìn chung quanh, âm thầm thở dài: "Quên đi, xem xét tình huống rồi nói sau."

Tùy ý hai gã binh sĩ áp giải. Trước khi đi, Vân Phi Vũ chỉ liếc nhìn Duẫn Lạc. Người nọ vừa thấy thiếu niên nhìn về phía mình, hắn không chút do dự mở miệng: "Ta sẽ tìm ra thủ phạm, cố gắng nhẫn nại."

Nghe vậy, trong lòng Vân Phi Vũ không khỏi ấm áp. Mặc kệ người này ôm loại tình cảm gì với mình, nhưng ít ra hắn vẫn tin tưởng mình. Y không tự chủ được, gật đầu.

Lao phòng của doanh trại chính là một chiếc ***g sắt. Tuy xem trong TV đều được làm từ gỗ, nhưng nơi này lại làm bằng sắt. Xem ra đây là nơi chuyên môn giam giữ những người đặc biệt. Thiếu niên tự giễu cong lên khóe môi, bước vào, ngồi một góc, bắt đầu ngẫm lại các tình tiết từ đầu tới cuối.

"Tiểu Vũ, Tiểu Vũ…" Thanh âm than khóc nức nở vang lên phía sau.

Vân Phi Vũ kinh ngạc xoay người: "Tiểu Bảo, sao ngươi lại tới đây?"

Bốn gã binh lính trông coi thiếu niên không ngăn trở hai người, chỉ nói một câu: "Nhanh lên" liền đứng thẳng một bên, không nói.

Trần Bảo Quanh ghé vào bên ngoài ***g sắt, nhìn thiếu niên, khóc không thành tiếng, căn bản không thể nói nổi một câu.

"Hắn vừa nghe thấy ngươi bị bắt giam liền vội vàng chạy tới." Triệu Nhất Thanh đứng một bên đành phải mở miệng giải thích.

"Nga!"

Nhìn Trần Bảo Quang khóc như mưa, Vân Phi Vũ xoa xoa đầu hắn: "Tên ngốc này, hiện tại chỉ là giám thị thôi, còn chưa chắc chắn là do ta làm. Cây ngay không sợ chết đứng, không sao."

"Ô ô, ta biết… Tiểu Vũ căn bản không có khả năng làm những chuyện như vậy. Nhất định là có tên hỗn đản nào ghen tị với Tiểu Vũ… cho nên hắn muốn hại Tiểu Vũ… Ô ô ô…" Trần Bảo Quang dùng tay áo xoa mặt, ánh mắt đỏ bừng nhìn thiếu niên, mím đôi môi nhỏ nhắn, thề thốt: "Tiểu Vũ, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ bắt lấy tên hại ngươi, lột da hắn, róc xương hắn để báo thù cho ngươi."

Nghe Trần Bảo Quang nói những lời tựa tiểu hài tử, trái tim thiếu niên ấm áp, cười cười, xoa đôi mắt sưng đỏ của hắn: "Lúc về phải lấy nước lạnh chườm lên, nếu không ngày mai rất khó chịu."

"Ân." Trần Bảo Quang ngoan ngoãn gật đầu.

Nhớ tới hiện tại đã là nửa đêm, Vân Phi Vũ ôn nhu lên tiếng: "Tiểu Bảo, trở về đi, sáng mai còn dậy sớm. Ta không sao, ngươi mau trở về ngủ đi."

"Ta không về, ta muốn ở bên…" còn không chờ Trần Bảo Quang nói xong, Triệu Nhất Thanh đã kéo hắn, ngữ khí có chút khó chịu: "Được rồi, đừng náo loạn, chẳng phải ngày mai lại tới thăm là được rồi sao?"

Trần Bảo Quang chớp mắt mấy cái, lập tức đẩy hắn ra: "Ngươi đi đi, ngươi đi đi, ta muốn ở bên Tiểu Vũ."

"…" Thân hình Triệu Nhất Thanh cứng đờ, thần sắc có chút ảm đạm, đứng ở một bên, không nói lời nào.

Nhìn hai người vì mình mà khắc khẩu, thiếu niên bất đắc dĩ thở dài, vẫy tay với Trần Bảo Quang: "Tiểu Bảo, lại đây."

Trần Bảo Quang trừng mắt liếc Triệu Nhất Thanh một cái, thở phì phì chạy tới trước mặt thiếu niên, đôi mặt lại ngập hơi nước.

"Được rồi, được rồi, ngoan, đừng khóc." Thiếu niên vươn tay lau nước mắt cho hắn, ôn nhu nói: "Tiểu Bảo, nơi này là lao phòng của doanh trại, người bình thường không được phép tới gần. Các vị ca ca ở đây tốt bụng nên mới cho ngươi vào, ngươi cũng không muốn làm khó bọn họ đi? Hơn nữa, Triệu sư huynh nói đúng mà, mai cũng có thể đến. Ngoan, trở về ngủ đi."

"Nhưng mà…" Trần Bảo Quang nhìn ***g sắt lạnh như băng, lại nhìn chung quanh, mấp máy môi nhưng không nói một lời, tựa hồ không biết biểu đạt như thế nào.

Thiếu niên hiểu được ý tứ của hắn, cười: "Tiểu Bảo ngốc, hiện tại đã là tháng năm rồi, sao có thể lạnh được. Hơn nữa, ta đã luyện được tuyệt chiêu ngủ ngồi, cho nên không cần nệm."

Trần Bảo Quang cắn môi dưới, nhìn nụ cười ấm áp trên mặt thiếu niên, rốt cuộc gật đầu: "Uhm, vậy ta về trước, mai lại tới thăm Tiểu Vũ."

"Ngoan." Thiếu niên sờ đầu hắn: "Nhanh đi đi!"

Mắt nhìn hai người rời đi đến khi không thấy bóng dáng, lúc này Vân Phi Vũ mới ngồi xuống, lẳng lặng tựa vào song sắt, nhắm mắt lại, bắt đầu sắp xếp lại mọi thứ trong đầu.

"Chén mỳ kia là do ta tự làm, sau đó tự mình đưa tới, trừ bỏ Tiểu Bảo có giúp đỡ một chút, nhưng không hề qua tay người khác, vậy người ta hạ độc từ lúc nào? Trong mỳ có độc? Sẽ không, trong lúc làm ta có thử qua, chẳng lẽ trong đồ ăn? Lại càng không thể, về đám đồ ăn này, Tiểu Bảo vừa làm lại vừa ăn vụng, vậy thì vì sao? Là đũa? Là bát? Cũng không thể nào, đũa này là do ta tiện tay lấy tới, nhiều người dùng như vậy, tại sao chỉ có tướng quân trúng độc? Khả năng nhỏ nhất là trong bát. Có điều, chiếc bát kia cũng do Tiểu Bảo tùy tiện lấy tới, vậy tại sao lại mang trúng chiếc bát bị hạ độc? Tuy nhiên…."

Thiếu niên cẩn thận suy nghĩ: "Nếu có người cố ý động tay động chân, sau đó canh chuẩn thời gian khiến cho ta phải dùng tới chiếc chén kia… không ngoài khả năng này, mà nhiều việc trùng hợp như vậy, nếu như không phải có người cố ý an bài thì tại sao trong bốn bát trước không vấn đề, cố tình tới chiếc cuối cùng mới xảy ra chuyện? Chắc chắn người nọ biết rõ thói quen chăm sóc thuộc hạ của tướng quân, hơn nữa, việc gian lận này nhất định bắt đầu từ lúc đem bốn bát mỳ kia đi, vậy là… hắn?"

Hình ảnh một người thoáng hiện lên trong đầu: "Là hắn sao?" Thiếu niên nhíu chặt hàng mày, vẫn không nhớ ra hắn đã làm chuyện gì đáng nghi ngờ. "Hiện tại hắn lại ở bên Tiểu Bảo, chắc hẳn không có lý do gì để làm như vậy. Dù sao ta với hắn cũng không thù không oán, hơn nữa, tại sao hắn lại vô duyên vô cớ hại tướng quân?"

"Nếu…." một ý niệm thoảng qua trong đầu thiếu niên. "Nếu hắn không phải là người của triều đình mà là gian tế của bên kia, vậy khả năng lớn nhất chính là người của Vân gia. Với tình thế hiện tại, trừ bỏ Vân gia thì còn ai vào đây? Một người căn bản không có hứng thú với quyền thế, một người dây dưa không dứt với triều đình, trừ bỏ người còn lại của Vân gia…."

Vân Phi Vũ chậm rãi mở mắt, vươn tay sờ mặt mình: "Đã ngụy trang thành như vậy, vẫn không thể tránh khỏi Vân gia sao?"

147. Quyển 5 - Chương 145: Đan Dược Cứu Mạng

Mơ màng nghỉ ngơi một lát đã bị tiếng loảng xoảng đánh thức, khẽ mở mắt, thì ra binh sĩ đang đá lên ***g sắt, vẻ mặt tức giận: "Hừ, tướng quân sắp mất mạng tới nơi mà ngươi còn tâm tư ngủ, tên này…"

"Được rồi, được rồi, còn chưa xác định là do hắn làm, ngươi đừng như vậy." Một binh sĩ khác ngăn cản người kia, phiêu mắt nhìn thiếu niên, ánh mắt lạnh như băng.

"Không phải bốn người hôm qua, đổi người sao? Nhưng không quan trọng, theo lời họ nói thì Mạc tướng quân bất ổn?"

Trong lòng cả kinh, Vân Phi Vũ nhào tới cạnh ***g sắt: "Vị đại ca kia, tướng quân hiện tại thế nào? Chẳng lẽ độc vẫn chưa được giải sao?"

Tên binh sĩ vừa mắng chửi kia lại chạy tới đá lên ***g sắt: "Đều là do tên khốn nhà ngươi cả, nếu như không phải do ngươi thì tướng quân sao lại… sao lại…"

Mắng một trận, người nọ đột nhiên ngồi bệt xuống mặt đất khóc rống. Thiếu niên ngạc nhiên, tâm trạng như rơi xuống vực thẳm, lảo đảo lui về phía sau hai bước, miệng thì thào: "Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy được…"

"Khóc cái rắm. Tướng quân còn chưa chết cũng sẽ bị ngươi khóc khiến cho đau đầu đến chết. Phi, phi, phi, đại cát đại lợi." Tên binh sĩ còn lại đá tên kia một cước, sau đó lạnh lùng nhìn thiếu niên: "Yên tâm, tướng quân phúc lớn mạng lớn, sẽ không bị loại tiểu nhân nham hiểm như ngươi hại chết."

Tuy lời nói không dễ nghe, nhưng ít nhất thiếu niên cũng biết Mạc Ngôn chưa chết, tâm trạng căng thẳng nhất thời buông xuống, nhưng thấy tên binh sĩ kia khóc tới thương tâm như vậy, chỉ sợ lành ít dữ nhiều, vậy thì… không được.

Y lại bổ nhào về phía song sắt, la lớn: "Đại ca, binh sĩ đại ca, nhờ ngươi cho ta biết rốt cuộc tướng quân ra sao rồi? Không phải trong doanh trại có quân y hay sao? Chẳng lẽ quân y cũng không giải được?"

"Câm miệng, đừng giả mèo khóc chuột. Nếu như không phải do ngươi thì tướng quân ra nông nỗi này sao?" Người nọ hung tợn trừng y một cái, sau đó lạnh lùng nói: "Chính ngươi hạ độc mà không hiểu? Độc của độc vương, trừ bỏ hắn ra thì chỉ có dược vương mới giải được. Ngươi cho rằng một gã quân y có thể giải được hay sao?"

Người nọ nói xong liền lập tức quay đi đầu, tựa hồ lại liếc nhìn thiếu niên một lần sẽ khiến mắt mình ô nhiễm.

"Độc vương, dược vương…." Vân Phi Vũ lẩm bẩm, đột nhiên nhớ tới khỏa dược kia, y lập tức kích động, kiềm chế không đươc: "Đại ca, binh sĩ đại ca, van ngươi cho ta gặp tướng quân. Ta có thể cứu hắn, van ngươi đấy!"

Người nọ khinh bỉ liếc y một cái, hừ lạnh, căn bản lười để ý.

Thiếu niên thấy vậy, biết bản thân bị người nọ oán hận nên sẽ không tình nguyện tin tưởng. Áp chế kích động trong lòng, suy nghĩ cẩn thận, y nhìn gã binh sĩ đang đưa lưng về phía mình, trầm giọng mở miệng: "Binh sĩ đại ca. Ta biết, cho dù hiện tại ta có nói cái gì cũng khó khiến ngươi tin tưởng, tuy nhiên, sự tình liên quan tới tính mạnh của tướng quân, mong ngươi bình tĩnh nghe ta nói."

Thấy binh sĩ kia không lên tiếng, thiếu niên biết hắn đang nghe, lập tức nói tiếp: "Ngươi cũng đã nói, độc của độc vương chỉ có hai người có thể giải được. Nhưng hiện tại các người có thể tới đâu tìm họ? Cho dù các người có biết hành tung của bọn họ thì tướng quân có thể chịu đựng được bao lâu? Ta vừa nghe được câu nói của vị đại ca kia, dường như tình huống không được khả quan. Vì sao không cho ta thử một chút?"

Thấy tên binh sĩ kia động thân, thiếu niên biết hắn nghe hiểu, mỉm cười: "Dù sao ta cũng ở trong tay các ngươi, cho dù ta có lợi hại thế nào, nhưng đối mặt với mười vạn đại quân, chỉ sợ là đương kim võ lâm minh chủ cũng phải đầu hàng. Huống hồ ta chỉ là một gã đầu bếp nho nhỏ, ngươi cảm thấy ta có thể chạy thoát sao? Mạng ta nhỏ bé, nhưng tướng quân lại không giống vậy, tính mạng của hắn liên quan tới toàn bộ Dạ Diệp quốc, vậy tại sao không để ta thử một chút. Nếu ta không cứu được thì muốn giết muốn lột da đều tùy các người."

"Hừ, mạng ngươi sao có thể so với tướng quân, có điều…" tên binh sĩ kia đột nhiên quay lại, nhìn thiếu niên chằm chằm: "Ngươi thực sự có thể cứu tướng quân?"

Vân Phi Vũ gật đầu: "Ta nắm chắc nên mới nói như vậy, cho nên…."

"Hắn nói vậy mà ngươi cũng tin, đồ ngốc." Người lúc trước đĩnh đạc đi tới, oán hận trừng mắt nhìn thiếu niên: "Hắn muốn mượn cớ chạy trốn, ngươi không hiểu sao? Người trong giang hồ đều biết độc của độc vương làm ra, trừ khi hắn tự tay giải, hoặc là dược vương ra tay, bất luận kẻ nào cũng không thể hóa giải. Hơn nữa, độc vương cùng dược vương đã biến mất… hơn ba mươi năm, hắn bao nhiêu tuổi, ngươi cảm thấy lời hắn nói đáng tin?"

Tên binh sĩ kia nhíu mày, kỳ vọng trong mắt dần bị thay thế bởi nghi ngờ. Thiếu niên thở dài một tiếng, sau đó thản nhiên nhìn thẳng: "Các ngươi hoài nghi ta cũng không sao, nhưng sự tình liên quan tới tính mạng của tướng quân, các ngươi cảm thấy ta có thể mang ra làm trò đùa? Nếu không thì như vậy đi, ngươi có thể nói việc này cho… Trì phó tướng, xem hắn phản ứng như thế nào?"

Thấy người nọ định nói chuyện, thiếu niên vội vàng lên tiếng: "Nếu các ngươi muốn trơ mắt nhìn tướng quân chết thì ta cũng chẳng còn lời nào để nói."

Lời này vừa nói ra, mấy người canh giữ cũi sắt đều im lặng. Tên binh sĩ kia quét mắt nhìn ba người còn lại, dặn dò: "Các ngươi canh giữ ở đây, ta đi tìm Trì phó tướng."

"Hô..." Vân Phi Vũ thở hắt ra. "May mà lúc đó đem cửu chuyển đan bên cạnh, không giao toàn bộ cho Lý thúc, bằng không chỉ sợ ta mất mạng oan quá."

"Tiểu tử, đừng tưởng rằng ngươi nói vậy sẽ khiến ta tin tưởng. Nếu có thể cứu sống tướng quân là tốt, nếu không, hừ, muốn chết cũng không dễ dàng!" Người nọ hầm hừ quay đầu, đứng cạnh lao phòng không nói một câu.

Có lẽ khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử. Không lâu sau, Trì Phượng Thanh vội vàng theo gã binh sĩ kia tới đây, từ xa đã hỏi thiếu niên: "Ngươi thật sự có thể cứu tướng quân?"

Vân Phi Vũ gật đầu, vẻ mặt vô cùng chân thật: "Mặc các người có tin hay không, nhưng ta vẫn luôn tôn trọng tướng quân, sẽ không mang sự tình như vậy ra nói giỡn."

Trì Phượng Thanh vừa nghe liền không do dự, trực tiếp mở miệng: "Mở ***g sắt thả hắn ra."

Ba người chần chờ một lúc, thấy vẻ mặt thượng cấp nghiêm túc như vậy, lập tức lấy chìa khóa, thả thiếu niên ra.

"Mau tới lều ta ở trước đã." Thiếu niên không giải thích nhiều, xoay người bước đi. Trì Phượng Thanh nhanh chóng đuổi kịp, bốn gã binh sĩ cũng theo sát.

Vội vàng trở về lều trại, thấy Trần Bảo Quang cùng mấy đầu bếp khác đang ở cùng một chỗ nói cái gì đó, thiếu niên cũng không có thời gian tiếp đón, chỉ gật đầu, nhanh chóng chạy tới chỗ mình nằm, mở tay nải, lấy ra một chiếc bình bạch ngọc dưới tầng tầng lớp lớp y phục, bên cạnh còn một chiếc hộp nhỏ màu bạc khắc hoa. Cầm lấy bình suy nghĩ, đồng thời cầm lấy hộp nhỏ, nhét vào trong lòng.

"Được rồi, đi thôi."

Vân Phi Vũ vừa mới đứng dậy quay đầu lại đã bị một người ôm chặt lấy: "Tiểu Vũ, ngươi được thả ra rồi, ta đã nói nhất định không phải do người làm mà."

Không cần nhìn cũng biết là ai, thiếu niên vuốt đầu hắn, gỡ tay hắn ra: "Tiểu Bảo ngoan, hiện tại ta đang vội cứu người, có chuyện gì khi về sẽ nói sau, được không?"

Trần Bảo Quang nhìn vẻ mặt nghiêm túc của y, lời trong miệng lập tức nuốt trở lại, ngoan ngoãn gật đầu: "Uhm, ta chờ ngươi trở về."

Cười với hắn, thiếu niên lập tức ra ngoài trước. Khi tới cửa đã thấy mấy người đồng liêu đứng đó, trên mặt đều là lo lắng, trong lòng thiếu niên ấm áp: "Ta không sao, mọi người an tâm."

Vội vàng tới lều trướng của Mạc Ngôn, bên trong đứng đầy người. Mọi người nhìn thiếu niên, phần lớn đều tỏ ra tức giận, hận không thể ăn sống nuốt tươi. Thiếu niên âm thầm thở dài, đi theo phía sau Trì Phượng Thanh tới bên giường.

"Trì Phượng Thanh, ngươi dẫn hắn tới làm gì? Còn lo hắn hại tướng quân chưa đủ?" Tống Tử Ương chặn trước mặt hai người, không cho hai người đi qua.

"Tránh ra!" Trì Phượng Thanh hiện tại đã nóng lòng như có lửa đốt, một phen đẩy hắn ra, kéo thiếu niên tới bên giường: "Ngươi làm chuyện của mình, không cần quan tâm tới bọn họ."

Vân Phi Vũ gật đầu, lấy bình nhỏ từ trong lòng đổ ra một viên dược hoàn màu xanh đậm, mùi vị tanh tưởi xông lên mũi. Thiếu niên nhíu mày, không khỏi nghĩ: "Độc dược lão đầu làm đã khó ngửi, đến thuốc tiên cứu người cũng khó ngửi như vậy."

Nghĩ một chút, đang chuẩn bị đưa thuốc vào miệng người nằm trên giường lại bị tiếng gầm rú của mấy người khác khiến cho dừng lại.

"Ngươi làm cái gì? Ngươi còn muốn cho tướng quân ăn cái gì?...."

Thiếu niên ngừng động tác, trong lòng cũng nghi ngờ tác dụng của viên cửu chuyển đan tanh tưởi này, lập tức nhìn về phía Trì Phượng Thanh: "Trì tướng quân, ta thấy nên để quân y thử nghiệm một chút đi, để mọi người an tâm."

Trì Phượng Thanh suy nghĩ, lập tức gọi một lão giả xấp xỉ năm mươi, nói: "Vương lão, người xem đi."

Lão giả tiếp nhận đan dược trong tay thiếu niên, khẽ cau mày, tựa hồ cũng không chịu nổi hương vị cổ quái kia, nhưng hắn lại đột nhiên đưa lên mũi ngửi, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ, sau đó dùng đầu ngón tay lấy một ít đưa lên miệng, thần sắc nhất thời thay đổi, cuối cùng kinh nghi nhìn về phía thiếu niên: "Dược hoàn này là do người nào chế tạo?"

(kinh nghi: kinh ngạc, nghi ngờ)

Thiếu niên cười: "Là gia sư tặng cho. Người đã quy ẩn trên giang hồ vài chục năm nên không tiện nói ra tục danh, thất lễ!"

"A, không sao, không sao, đúng rồi, trước tiên nên để tướng quân dùng thuốc."

Lão giả vội vàng chạy tới trước giường, thiếu niên lui sang một bên. Mọi người thấy lão quân y nói không thành vấn đề nên không tiếp tục ngăn cản.

"Vương lão, khỏa dược hoàn kia thực sự hữu hiệu?" Thấy thuốc đã được cho uống xong, mọi người truy hỏi.

Lão giả lắc đầu: "Không rõ lắm, nhưng theo nghiên cứu độc tính của ta thì trên dược hoàn kia có mấy vị tương tự. Chẳng qua vẫn không thể khẳng định có thể cứu sống người, nhưng đó cũng chẳng phải độc dược, nếu không ta còn có thể đứng ở nơi này?"

Biết hắn đang giúp đỡ mình, thiếu niên nhìn lão giả cười cảm kích.

"Đúng rồi, tiểu tử, ngươi có thể..." Lão giả thèm thuồng nhìn bình nhỏ trong tay y, khuôn mặt già nua đỏ ửng.

Thiếu niên nhất thời sáng tỏ, đưa bình nhỏ cho hắn: "Tặng ngài, tóm lại ta có giữ cùng không nhiều tác dụng."

Lão giả vui sướng tiếp nhận, quơ quơ: "Hai khỏa?"

Vân Phi Vũ gật đầu, nghĩ rằng hắn ngại ít nên lúng túng: "Thật có lỗi, vì vội vàng nên sư phụ chỉ cho ta ba khỏa, cho nên...."

"A, không không không, ngươi hiểu lầm ý ta." Lão giả liên tục xua tay, mở nắp bình, lấy một viên, sau đó trả bình nhỏ lại cho thiếu niên: "Ta chỉ muốn nghiên cứu một chút, nhiều hơn cũng vô dụng."

Không đợi thiếu niên nói chuyện, lão giả nhanh chóng nhét vào tay y: "Đây là tâm ý của sư phụ ngươi, nên giữ gìn cẩn thận."

Thấy lão giả nói vậy, thiếu niên không thể tiếp tục kiên trì, gật đầu, thu bình nhỏ vào trong ngực.

"Khụ khụ, khụ, khụ khụ...."

Tiếng ho khan kịch liệt bên giường truyền tới khiến ánh mắt mọi người bị hấp dẫn. Chỉ thấy Mạc Ngôn vẫn hôn mê đột nhiên ngồi dậy, ôm ngực ho ra một ngụm máu đen.

Mọi người cả kinh, hung ác, dùng ánh mắt lạnh như băng chứa đầy hận ý nhìn về phía thiếu niên.

148. Quyển 5 - Chương 146: Sự Kiện Bất Ngờ

Đảo mắt, thiếu niên lại bị bao vây, thậm chí còn có mất người vươn tay đến. Trì Phượng Thanh có chút ngứa mắt, quát chói tai: "Đủ rồi, hiện tại là tình trạng gì mà các người cũng không hiểu sao? Các người nhằm vào y thì có tác dụng gì. Im lặng một chút, chờ Vương lão chẩn bệnh xong hãy nói sau."

Mọi người lập tức im lặng đứng ở một bên, một bộ phận âm thầm oán hận trong lòng, nhưng lời hắn nói có lý nên đành phải nén giận, lẳng lặng chờ đợi.

Vân Phi Vũ nhẹ nhàng thở ra. Y cũng không chờ chết đợi bọn họ xông lên đánh mình, nếu động thủ sẽ khó tránh khỏi việc đả thương người, cho nên không cần động thủ là tốt nhất.

"Vương lão, tướng quân thế nào?" Nhìn vẻ mặt lão giả ngưng trọng, Trì Phượng Thanh run giọng lên tiếng, trong lòng cũng bắt đầu hoài nghi mình vừa làm đúng hay sai, dù sao thiếu niên chẳng phải độc vương cũng chẳng phải dược vương.

Lão giả khoát tay, ý bảo hắn đừng nói.

Mạc Ngôn hiện tại vẫn đang ghé bên giường, không ngừng ho ra máu, nhưng không mạnh như vừa rồi. Lão giả vừa vỗ lưng hắn vừa theo dõi huyết sắc hắn nôn ra, cho đến khi hoàn toàn khôi phục thành màu đỏ tươi, cơn ho ra máu cũng dần biến mất, lão giả nói một câu: "Đên đây, giúp ta dìu tướng quân nằm xuống."

Mười mấy người lập tức tiến lên, cẩn thân đưa Mạc Ngôn lại lâm vào hôn mê nằm xuống giường. Lão giả lại chẩn bệnh một lần nữa, một lát sau hít sâu một hơi, mỉm cười nhìn về phía mọi người: "Không có việc gì, độc đã được giải hoàn toàn, chỉ là thân thể có chút suy yếu, sau này bồi bổ là được rồi."

Mọi người cũng nhau hoan hô lại bị Trì Phượng Thanh ngăn cản: "Tướng quân vừa mới giải độc, thân thể suy yếu, cần tĩnh dưỡng, các người đều ra ngoài đi."

Mọi người nhất thời im lặng, lúc này đều vui lòng phục tùng. Dù sao người cũng là do hắn mang tới, hơn nữa thiếu niên kia quả thật đã cứu sống tướng quân, mặc kệ trước kia là ai hạ độc, ít nhất tướng quân cũng không còn đáng lo ngại.

Nghe lời hắn nói, mọi người đều ra khỏi doanh trướng.

Hiện tại, trong trướng cũng chỉ còn lại ba gã phó tướng, thiếu niên cùng vị quân y kia.

"Ta nghe nói tướng quân đã không sao?" Giọng nói cất lên, Duẫn Lạc bước vào.

Thấy đầu hắn đổ đầy mồ hôi, thở hổn hển, Vân Phi Vũ nhớ tới lời hắn nói, lập tức hiểu được hắn vừa làm gì, trong lòng không khỏi cảm kích, mấp máy môi, lại không biết nên nói như thế nào để biểu đạt tâm ý của mình.

"Uhm, độc đã được giải hoàn toàn." Trì Phượng Thanh mỉm cười nhìn hắn: "Thế nào, tìm được manh mối gì không?"

Duẫn Lạc vừa nghe, thần sắc nhất thời ảm đạm, nản lòng lắc đầu.

"Ha hả, thật ra ngay từ đầu ta đã không tin Hạ Vũ huynh đệ là người hạ độc. Chẳng qua tất cả đầu mối đều tập trung vào y, không còn cách nào khác nên phải tạm thời bắt giam."

Trì Phượng Thanh nhìn mấy người trong phòng, mỉm cười: "Các người không biết trong chuyện này có bao nhiêu điểm đáng nghi sao? Mỳ là do y làm, sau đó hạ độc bên trong, tiếp đến lại tự tay đưa tới cho tướng quân. Nếu là các ngươi, liệu các ngươi có làm như vậy không?"

Mọi người lắc đầu, Tống Tử Ương rất muốn lớn tiếng phản bác nhưng cảm thấy hắn nói có lý, chỉ nhỏ giọng nói thầm hai câu: "Nhưng tướng quân đúng là ăn bát mỳ kia mới trúng độc mà."

"Ừ, đây chính là điểm đáng ngờ. Rốt cuộc là trong mỳ có độc, hay là trong đồ vật nào đó có độc?"

Thấy mọi người đều nhìn mình, Trì Phượng Thanh không nói gì, chuyển ánh mắt nhắm thẳng thiếu niên, chậm rãi mở miệng: "Ta nhắc tới việc này mà ngươi vẫn không hé răng, người bình thường chắc chắn không có phản ứng đó. Dù sao sự tình cũng liên quan tới sự trong sạch của mình, không phải sao? Hay là... ngươi đã biết thủ phạm là ai?"

Nhất thời, toàn bộ ánh mắt của Trì Phượng Thanh đều chuyển dời lên thân thể thiếu niên.

Vân Phi Vũ lộ vẻ cười khổ: "Xem ra không thể gạt được đôi mắt của Trì phó tướng." Y dừng lại, sau đó lạnh nhạt mở miệng: "Kỳ thật ta vẫn chưa thể khẳng định, nhưng đại khái cũng đoán ra. Tuy nhiên, người này cùng ta coi như có chút giao tình, cho nên trước khi khẳng định, ta không thể nói cho các vị."

"Rốt cuộc là ai?" Hai thanh âm đồng thời vang lên.

Tống Tử Ương cùng Duẫn Lạc có chút kinh ngạc, nhìn nhau, sau đó lại chăm chú về phía thiếu niên, chờ đợi đáp án.

Vân Phi Vũ áy náy nhìn hai người, lắc đầu: "Hiện tại ta thật sự không thể nói, thất lễ!"

Duẫn Lạc vốn định tiếp tục truy vấn, nhưng thấy nét mặt bất đắc dĩ cùng nụ cười khổ trên môi y, hắn đành phải than nhẹ một tiếng, từ bỏ. Nhưng Tống Tử Ương không cách nào nhẫn nại, đang muốn mở miệng lại bị Trì Phượng Thanh vỗ mạnh lên vai: "Ai nha, đã muộn thế này rồi, mọi người có đói bụng không? Ta sắp chết đói rồi đây, chúng ta đi tìm chút đồ ăn thôi!"

Tống Tử Ương nhất thời tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn đã thấy hắn cười ha ha với mình: "Ai nha, xem ra Tống phó tướng không đói bụng. Vừa đúng lúc, chúng ta đi tìm chút đồ ăn, ngươi lưu lại nơi này bảo hộ tướng quân nga, chờ ta ăn xong sẽ đến đổi cho ngươi."

Nói xong, người nọ mỗi tay kéo một người, giúp Vân Phi Vũ cùng Duẫn Lạc ta ngoài, lão quân y kê đơn xong, sau đó vỗ vai Tống Tử Ương: "Cố gắng chăm sóc tướng quân cẩn thận, ta đi lấy thuốc."

Ra khỏi doanh trướng, Vân Phi Vũ cúi người thật sâu về phía Trì Phượng Thanh: "Đa tạ ngài!"

"Ai nha, tiểu tử ngươi cần gì khách khí như vậy. Ngươi và Thiết Ngưu là huynh đệ thì chính là huynh đệ của ta. Được rồi, được rồi, thật sự đói lắm rồi, đi tìm chút đồ ăn thôi."

Vân Phi Vũ trở về, mỗi người trong phòng bếp đề vô cùng vui vẻ, nhất là Trần Bảo Quang, ôm y cả nửa ngảy không chịu buông, cuối cùng bị Triệu Nhất Thanh mạnh mẽ kéo ra thì y mới thoát thân. Sau đó, mọi người hỏi chân tướng từ đầu tới cuối, thiếu niên hàm hồ trả lời qua loa. Y âm thầm quan sát phản ứng của mọi người lại không phát hiện bất thường, trong lòng không khỏi nổi lên nghi hoặc: "Chẳng lẽ ta đoán sai rồi sao?"

Tuy rằng không muốn hoài nghi người nọ, nhưng tất cả những điểm đáng ngờ đều tập trung về hắn. Điều này khiến cho y không thể không hoài nghi.

Trái lo phải nghĩ, cuối cùng y quyết định tìm người nọ nói chuyện, cứ hoài nghi như vậy thì chẳng thà làm rõ mọi chuyện cho xong. Dù sao người kia cũng là người mà Tiểu Bảo yêu thích, y không hy vọng hắn là thủ phạm.

Đêm tới, Vân Phi Vũ lẳng lặng nằm trên chăn nệm trải dưới đất, hai mắt bình tĩnh nhìn về nơi khác. Cho tới khi người nọ lặng lẽ đứng dậy ra khỏi lều trại, y cũng lập tức đứng lên, nhẹ nhàng theo ra ngoài, nhưng y đi không lâu, lại có một người ngồi dậy, nhìn chung quanh, nhức đầu, cũng đứng dậy theo ra ngoài.

Bụi cỏ cách doanh trướng khoảng mười trượng, Triệu Nhất Thanh nhìn thiếu niên trước mặt, lạnh nhạt mở miệng: "Ngươi muốn hỏi gì thì cứ nói đi."

Thấy hắn thẳng thắn như vậy, Vân Phi Vũ cũng không quanh co: "Là ngươi đúng không?"

"Đúng." Nam nhân gật đầu không chút do dự, thấy biểu hiện kinh ngạc trên mặt thiếu niên, hắn cười khẽ: "Ngươi đang nghĩ vì sao ta không phủ nhận, đúng không?"

Thiếu niên nhìn hắn, không nói gì, coi như đồng ý.

"Kỳ thực, ban ngày ngươi tới tìm ta, ta đã nghĩ ngươi hoài nghi ta. Sự tình sớm hay muộn cũng sẽ bại lộ, cho nên không cần thiết phải giấu diếm. Hơn nữa, lần này cũng đã thất bại, ha hả." Nam nhân cúi đầu, có chút nản lòng.

Nhìn hắn như vậy, Vân Phi Vũ chẳng mềm lòng, ngay sau đó hỏi vấn đề tiếp theo: "Vì sao phải làm như vậy? Ta cảm thấy ngươi không có lý do làm việc đó. Là ai sai khiến ngươi, Vân gia sao?"

Triệu Nhất Thanh đạm nhìn y một cái: "Ngươi rất nhạy bén. Nếu ta nói không phải Vân gia, có thể ngươi không tin, dù sao hiện tại người cùng triều đình náo loạn nhiều nhất vẫn là Vân gia." Dừng một lúc, hắn nói tiếp: "Hiện tại, rốt cuộc ta cũng hiểu vì sao bề trên muốn diệt trừ ngươi."

"Vì sao?" Vân Phi Vũ cũng cảm thấy tò mò với chuyện này.

"Ngươi là một biến số, những kẻ gặp phải người hoặc cùng ngươi có liên quan đều phát sinh biến hóa. Mượn chuyện lần này mà nói, vốn hết thảy đều nằm trong kế hoạch của ta, nhưng không dự đoán được lại bị ngươi phá hỏng. Ngươi không chỉ giải được độc của Mạc Ngôn, lại trực tiếp tìm ra ta, khiến cho ta phải phơi bày mọi thứ trước mặt ngươi."

Nhìn vẻ chua sót trên mặt nam nhân, thiếu niên cười nhạt: "Ý ngươi nói, ngươi cũng đã thay đổi, đúng không?"

"Đúng vậy." Triệu Nhất Thanh cười khổ: "Ngươi có thể khiến cho khối băng như Duẫn đô úy động tâm với mình, ta thật sự bội phục ngươi."

Vân Phi Vũ cười gượng, lập tức nói sang chuyện khác: "Vậy hiện tại ngươi muốn làm sao? Nhiệm vụ thất bại, chỉ sợ Vân gia sẽ không buông tha cho ngươi."

"Đúng, vậy nên ta muốn mang theo Tiểu Bảo mai danh ẩn tích…"

"Mang Tiểu Bảo đi?" Thiếu niên không khỏi đề cao giọng vài lần: "Chẳng lẽ ngươi muốn đặt Tiểu Bảo trong nguy hiểm cùng mình?"

Triệu Nhất Thanh bình tĩnh nhìn y, thần sắc vô cùng kiên quyết: "Ta có thể buông tha hết thảy, nhưng chỉ có Tiểu bảo là không thể. Hơn nữa, bề trên đã biết sự tồn tại của Tiểu Bảo, đặt hắn trước mắt người nọ, ta không an tâm."

Vân Phi Vũ im lặng, tuy rằng nam nhân nói hợp tình hợp lí, nhưng Trần Bảo Quang là do cậu hắn tự mình phó thác cho y, tự nhiên lại mất tích một cách vô lí như vậy, nhất định không thể giải thích. Muốn y để cho Tiểu Bảo đi theo kẻ này chạy trốn khắp nơi, y cũng không chịu nổi, chẳng thể an tâm.

Nhìn về phía nam nhân, thiếu niên mở miệng: "Ngươi cho rằng mình có thể chạy thoát khỏi bàn tay của Vân gia hay sao?"

Vừa nghe lời này, Triệu Nhất Thanh ảm đạm: "Cũng chẳng còn biện pháp nào khác, cùng với việc chờ chết thì không bằng chạy trốn. Biết đâu quan vài năm sau, Vân gia sẽ quên mất chuyện của ta, có thể là…."

"Đừng nghĩ linh ***." Thiếu niên lắc đầu: "Ngươi theo Vân gia lâu như vậy, chẳng lẽ ngươi không hiểu bọn họ sao? Bọn họ là người như thế nào, ngươi cảm thấy… Bọn họ sẽ bỏ qua cho sự thất bại đó, hoặc là lần phản bội này?"

Triệu Nhất Thanh không nói, thiếu niên lẳng lặng nhìn, không khí lâm vào bế tắc.

Thanh âm sàn sạt đột nhiên vang lên, hai người cảnh giác nhìn chung quanh, những tia lửa đột nhiên dấy lên, ánh đỏ nhuộm lên bầu trời: "Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta." Trì Phượng Thanh cùng binh sĩ cầm đuốc bước ra: "Ta đoán được ngươi sẽ tìm hung thủ đối chất, ha hả…"

"Ngươi…" Triệu Nhất Thanh oán hận trừng thiếu niên, lắc mình muốn tấn công.

Vân Phi Vũ rất muốn nói mình không bán đứng hắn, nhưng nhìn nam nhân lúc này, y hiểu hắn sẽ không nghe lọt bất luận điều gì, nhanh chóng động thân thoát khỏi công kích: "Ngươi bình tĩnh một chút."

"Người đâu, bắt lấy tên này." Trì Phượng Thanh vung tay lên, binh sĩ cầm lợi kiếm trong tay, bắt đầu thu hẹp vòng vây.

Đột nhiên, một người nhảy ra khỏi bụi cỏ bên tảng đá lớn, chắn trước người Triệu Nhất Thanh, khóc nức nở hô to: "Không được đụng tới hắn, Triệu sư huynh không phải người xấu, hắn không phải người xấu."

"Tiểu Bảo?" Hai người đồng thời kinh hô,

Trần Bảo Quang mang đôi mắt đong đầy nước mắt nhìn về phía thiếu niên: "Tiểu Vũ, đừng bắt Triệu sư huynh được không? Hắn không phải người xấu, đừng bắt hắn được không?"

"Tiểu Bảo…" Vân Phi Vũ khó xử nhìn Tiểu Bảo, sau đó liếc nhìn Trì Phượng Thanh, vẻ mặt của người này vẫn không đổi, chỉ sợ hắn tuyệt đối không bỏ qua.

Tâm tư thoáng đổi, thiếu niên đột nhiên tấn công đi lên: "Tiểu Bảo, mau tới đây, hắn là kẻ nguy hiểm, nghe lời ta, mau tới đây."

Trần Bảo Quang vừa định nói chuyện, cổ đột nhiên bị nắm lấy, Triệu Nhất Thanh lôi hắn về phía sau, rống lớn: "Không được lại đây, nếu không ta sẽ giết hắn."

"May mà người này phản ứng nhanh, không lãng phí ta ra hiệu." Vân Phi Vũ làm bộ như bị dọa, đứng tại chỗ không dám nhúc nhích: "Triệu Nhất Thanh, ngươi mau thả Tiểu Bảo ra, nơi này đều là người của ta, ngươi cản bản không thể trốn thoát."

Ngoài mặt nói như vậy nhưng với sự hiểu biết của mình đối với người này, hắn sẽ không hành động nếu chưa có sự chuẩn bị trước. Dù sao mình cũng chỉ nói có giao tình với hắn, nhưng không thể đối xư thật lòng hoàn toàn, cũng chỉ có thể tin tưởng vào kế hoạch của hắn.

Nếu hiện tại bị bắt lại, hắn chỉ có một con đường chết, dù sao cũng phạm vào tội ám sát quan viên triều đình. Tuy không tin hắn có thể trốn thoát sự truy đuổi của Vân gia, nhưng chết ở nơi này thì Tiểu Bảo nhất định sẽ vô cùng đau lòng. Vì vậy, y không thể không giúp hắn.

149. Quyển 5 - Chương 147: Ngày Năm Tháng Năm

Binh lính không ngừng tới gần, Vân Phi Vũ khẽ cắn môi, thả người chắn trước mặt bọn họ, rống lớn: "Không được tấn công bọn họ, trong tay hắn còn có con tin. Mạng người quan trọng, các vị đại ca bình tĩnh một chút, đó là một mạng người đấy."

Khi y như vô tình trái chắn phải đỡ, Triệu Nhất Thanh đã đánh ngã mấy người, đột phá một lỗ hổng, nhanh chóng lao về phái rừng cây.

"Đuổi theo." Trì Phượng Thanh hét lớn một tiếng, binh sĩ nhanh chóng đuổi theo, mà thiếu niên chỉ kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn đám binh lính dũng mãnh như thủy triều tiến vào rừng cây, ngẩn người.

"Ngươi đã thả hổ về rừng." Trì Phượng Thanh đi tới bên cạnh y, trầm giọng quát khẽ.

Vân Phi Vũ nhìn hắn, xoay người bái hắn một cái, nhẹ giọng nói: "Đa tạ Trì phó tướng thành toàn."

"Cảm tạ ta làm chi, trong tay hắn có con tin, ta đương nhiên không thể bỏ mặc tính mạng người kia." Dừng một lúc, hắn nói tiếp: "Như vậy có được không? Cho dù không rơi vào tay triều đình, ngươi nghĩ rằng hắn sẽ thoát khỏi bàn tay chủ tử của hắn?"

Thiếu niên thở dài, nhìn hướng người nọ chạy đi, cười khổ: "Không còn cách nào khác, nếu hiện tại bị bắt, hắn tuyệt đối không còn đường sống, Tiểu Bảo nhất định sẽ rất thương tâm, mà ta lại không muốn nhìn thấy Tiểu Bảo khổ sở."

"Tiểu gia hỏa kia là thân thích của ngươi? Tại sao ta lại cảm thấy ngươi như gà mẹ vậy?"

Vân Phi Vũ ngây ngốc nhìn người bên cạnh, thấy vẻ trêu tức trong mắt hắn, biết mình bị đùa giỡn, thiếu niên bất đắc dĩ: "Nhìn ta già lắm sao?"

Không khí nhất thời thoải mái, hai người lẳng lặng đợi chờ.

Chẳng bao lâu, mọi người tay không trở về, trong đó một gã binh sĩ báo lại, sau khi bọn họ vào rừng, người nọ đột nhiên cười khoái mã vụt đi, đột phá vòng vây rồi chạy về hướng đông. Hai chân so với bốn chân, chúng binh sĩ chỉ có thể thất vọng than thở.

Thiếu niên nhẹ nhàng thở ra, trong lòng âm thầm chúc hai người bình an. Tốt nhất là tránh được sự truy đuổi của Vân gia.

"Thu quân, quay về doanh trại!" Trì Phượng Thanh ra lệnh một tiếng, chúng binh sĩ sửa lại đội hình, hướng về doanh trại.

"An tâm?"

Hai người đi cuối đội ngũ, Trì Phượng Thanh thản nhiên nói nhỏ.

"Chưa biết." Vân Phi Vũ lắc đầu: "Vân gia không dễ dàng đối phó như vậy."

"Vậy ngươi nghĩ triều đình dễ đối phó hơn?"

"Có ý gì?" Cảm giác trong đầu có gì đó thoảng qua, nhưng làm sao cũng không bắt lại được.

Nhìn đội ngũ phía trước, Trì Phượng Thanh nói nhẹ: "Hôm nay không bắt được, nhưng không đại biểu sau này không bắt được. Tội danh sát hại mệnh quan triều đình cũng không nhẹ, nhưng trong lúc chiến tranh này, lệnh truy nã sẽ nhanh chóng phát ra cả nước, tên tiểu tử kia theo hắn, rất có thể sẽ bị liên lụy."

Đầu óc Vân Phi Vũ nhất thời trống rỗng, trước có lang, sau có hổ, hai người bọn họ thực sự có thể trốn thoát sao, thật sự có thể hạnh phúc sao?

"Tuy nhiên, không nghĩ hắn lại đi về phía đông." Người nọ đột nhiên mở miệng: "Cho dù hắn có chạy tới các bộ tộc trong rừng thì thế nào? Chỉ sợ còn chết thên thảm hơn. Nghe nói những người ở đó mà bắt được người ngoài thì sẽ chôn sống."

Lạnh nhạt liếc nhìn thiếu niên một cái, Trì Phượng Thanh bước nhanh tới đội ngũ phía tước. Vân Phi Vũ nhìn theo bóng dáng hắn, trong lòng xuất hiện ngũ vị tạp niệm, hoàn toàn không phân biệt nổi.

(Ngũ vị: chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn)

Trong bóng đêm, Triệu Nhất Thanh chạy như bay, xuyên qua rừng cây nhỏ, dọc theo chân núi đi được hơn mười dặm mới chậm rãi giảm bớt tốc độ, nhìn chung quanh, cuối cùng đứng bên đường.

"Bảo nhi, nghỉ một chút được không?"

Người trong lòng không nói gì. Nhớ tới chuyện vừa rồi, nam nhân nhất thời nóng ruột: "Bảo nhi, vừa rồi là do bất đắc dĩ, ta chưa từng muốn đả thương đệ, tin tưởng ta, ta thật sự…"

Đôi tay nhỏ bé che miệng hắn lại, Trần Bảo Quang nhìn hắn, lắc đầu: "Ta không trách huynh. Thấy Tiểu Vũ không ngừng nháy mắt với ta, ta cũng hiểu huynh đang diễn trò, ta biết huynh bất đắc dĩ."

Nham nhân thở phào, ngược lại than nhẹ một tiếng: "Lại nợ y một phần nhân tình." Sau đó xuống ngựa, ôm lấy Trần Bảo Quang.

Gỡ túi nước trên yên ngựa xuống đưa cho thiếu niên: "Bảo nhi, uống đi."

"Uhm." Trần Bảo Quang nhận túi nước, mở nút, vừa định uống lại đột nhiên dừng động tác, hỏi: "Triệu sư huynh, độc kia… thật sự là do huynh hạ?"

Triệu Nhất Thanh không ngờ hắn lại đột nhiên hỏi như vậy, ngây người, sau đó gật đầu, nghiêng mặt không dám nhìn hắn.

Ngửa đầu uống một ngụm lớn, Trần Bảo Quang nói thầm: "May mà Tiểu Vũ không sao, nếu không ta sẽ hận huynh cả đời."

Nghe thấy lời này, Triệu Nhất Thanh biết hắn tha thứ cho mình, nội tâm vô cùng vui mừng, nhưng vẫn nói một câu: "Thật xin lỗi."

Trần Bảo Quang đứng lên, đi tới trước mặt hắn, nhấn nhấn lên ngực hắn: "Lời này nên nói với Tiểu Vũ mới đúng."

"Ân, sau này có cơ hội, nhất định sẽ nói." Nam nhân trịnh trọng gật đầu, sau đó ôm thiếu niên vào lòng, nội tâm dị thường kích động.

Khoảnh khắc ấm áp bị tiếng vó ngựa phía xa phá vỡ. Triệu Nhất Thanh vội vàng kéo Trần Bảo Quang ra phía sau, nhìn thấy ba con tuấn mã nhanh chóng chạy tới phía này, chớp mắt đã đến trước mặt bọn họ.

"Hừ, xem ra chúng ta tới không đúng lúc, quấy rầy người khác." Một người trẻ tuổi thân mặc trường bào mở miệng, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, chắp tay sau lưng, bước tới gần.

"Ngươi chính là Triệu Nhất Thanh?" Người nọ nhìn hắn đầy thú vị.

"Ngươi là ai?" Nam nhân chậm rãi lui về phía sau, cảnh giác theo dõi hắn. Tuy cảm thấy người phía trước có chút quen mắt nhưng không nhận ra hắn là ai.

"Ta là ai thì sau này ngươi sẽ biết, hiện tại hãy theo chúng ta trở về đã."

Trực giác mách bảo hắn là người Vân gia. Triệu Nhất Thanh một tay che trở Trần Bảo Quang, một tay rung tay áo, đem mê dược đổ vào tay, vừa định vung ra lại cảm giác thiếu niên phía sau trượt ngã, ngay sau đó truyền tới thanh âm quen thuộc: "Nhất Thanh, không cần phản kháng, theo chúng ta trở về thôi, thiếu chủ đang chờ."

Xoay người ôm thiếu niên vào lòng, nhìn hắc y nhân không biết đã lẻn tới phía sau từ lúc nào, quát: "Ngươi đã làm gì hắn?"

"Không có gì, chỉ là điểm huyệt ngủ thôi." Người nọ kéo khăn tre mặt xuống, chính là kẻ đã đưa độc dược cho Triệu Nhất Thanh.

Kiểm tra hơi thở của Trần Bảo Quang, phát hiện hắn thật sự chỉ đang ngủ, nam nhân nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu, hơn nửa ngày mới run giọng hỏi: "Thiếu chủ đến đây?"

"Đúng." Dừng một chút, người nọ nói tiếp: "Thiếu chủ đang nghỉ ngơi trong phủ đệ của tuần phủ đại nhân, và vị này chính là Bạch tuần phủ."

"Tuần phủ đại nhân?" Triệu Nhất Thanh ngẩng đầu nhìn bạch y nhân, không khỏi thốt ra: "Bạch Thanh Thu!"

"Đúng là tại hạ, thiếu chủ phái ta tới mời huynh trở về, không biết Triệu huynh có nể mặt hay không?" Bạch Thanh Thu mỉm cười nhìn hắn: "Thiếu chủ nói, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn trở về sẽ không truy cứu tội cũ. Hơn nữa, sẽ không can thiệp tới cuộc sống riêng của ngươi."

Nói xong, cố ý nhìn người trong lòng nam nhân: "Tuy nhiên, người này phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu không…"

Người nọ cười nhạt, Triệu Nhất Thanh cả người phát run. Ở Vân gia lâu như vậy sao hắn có thể không biết thủ đoạn của người kia. So với gia chủ đời trước chỉ hơn chứ không kém.

Nuốt một ngụm nước miếng, hắn gian nan mở miệng: "Ngươi không gạt ta đó chứ? Thiếu chủ thật sự không truy cứu thất bại của ta, cả việc chạy trốn cũng vậy?"

Bạch Thanh Thu tiếu ý tràn đầy: "Yên tâm, thiếu chủ nói ngươi vẫn còn giá trị lợi dụng, cho nên sẽ không cần tính mạng của ngươi. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời, hiểu chưa?"

"Vậy…" Triệu Nhất Thanh ôm chặt Trần Bảo Quang vào lòng: "Hắn không có nguy hiểm gì chứ?"

Bạch Thanh Thu vẫn tươi cười như trước: "Sẽ không có vấn đề."

"Câu hỏi cuối cùng, tại sao thiếu chủ lại bỏ qua cho ta?" Nam nhân nói tiếp: "Ta hiểu rất rõ giá trị của mình, người như ta thì dưới tay thiếu chủ có rất nhiều."

"Ha hả." Bạch Thanh Thu đột nhiên cười khẽ thành tiếng: "Ngươi rất am hiểu giá trị của mình. Quả thật thiếu chủ không thiếu người, tuy nhiên, ngươi có hắn." Hắn chỉ thiếu niên trong lòng nam nhân: "Các người đều quen biết Hạ Vũ, hơn nữa còn thân thuộc với y, đúng lúc thiếu chủ muốn giết Hạ Vũ, vậy nên phải mượn sức hắn. Ngươi an tâm rồi chứ?"

Triệu Nhất Thanh thở phào nhẹ nhõm, gật đầu: "Ta đã hiểu, ta theo các ngươi trở về." Hắn biết trước mắt không có cơ hội đào thoát, nên mặc kệ sau này thế nào, bảo trì tính mạng của cả hai mới là quan trọng nhất.

Trời sáng, Vân Phi Vũ cũng dần thoát khỏi cảm giác tự trách, bởi vì y tin tưởng hai người họ là cát nhân thiên tướng (người may mắn), nhất định sẽ không có việc gì.

Sáng sớm hôm đó, trời chưa sáng hẳn thì y đã tỉnh lại, nhìn đỉnh lều trướng ngẩn người. Đột nhiên nhớ ra hôm nay là ngày năm tháng năm, bất giác nhớ tới những ngày này ở kiếp trước, y luôn hấp mấy loại bánh

chưng mà muội muội mình thích ăn. Lúc ấy, muội muội còn luôn miệng khen y, nói y mà bán bánh chưng như vậy sẽ rất đắt hàng.

Nhưng thế giới này không có dương lịch, chỉ có âm lịch, nếu hôm nay là mùng năm tháng năm… Thiếu niên suy nghĩ, lập tức đứng lên. Y nhớ trong rừng có mấy bụi cây, lá đó rất giống với lá gói bánh trưng ở kiếp trước, có lẽ có thể dùng để gói bánh: "Mặc dù trong doanh trại không có gạo nếp, nhưng có nhiều loại hoa màu* khác. Không biết làm một chiếc bánh trưng hoa màu sẽ có mùi vị ra sao."

(hoa màu: các loại lương thực phụ như ngô, cao lương, các loại đậu.)

Càng nghĩ càng hưng phấn, y lập tức ngâm một chậu hoa màu, sau đó đi về phía rừng cây.

Sáng sớm, cả cánh rừng đều mang không khí tươi mát, thỉnh thoảng còn truyền tới tiếng chim hót vô cùng vui tai, Vân Phi Vũ đắm chìm trong cảm giác thoải mái, không ngừng ngắt lấy những lá trúc lớn bên cạnh mấy tảng đá. Thấy giỏ trúc dần đầy, tâm trạng cũng thỏa mãn.

"Ô…." Tiếng kèn từ phía doanh trại truyền tới khiến thiếu niên nhất thời thất thần, quay đầu nhìn lại, lá trong tay bị gió thổi tung.

"Phải khai chiến!" ý niệm này đột nhiên hiện lên trong đầu, y cả kinh. "Ngày thường xuất chiến đều dùng trống trận, nhưng hôm nay lại thổi kèn hiệu, đã tới thời điểm toàn quân xuất kích sao?"

"Trở về, mau chóng trở về." Nội tâm bối rối vô cùng, nhưng trong đầu lặp đi lặp lại câu nói này. Y xách giỏ trúc lên, chạy như bay về phía doanh trại.

Khi trở lại doanh trại, bốn phía im lặng dị thường, trừ bỏ mấy người hầu cận, những binh lính thường ngày chỉ cần ngẩng đầu cũng thấy lại đột nhiên biến mất, mọi người ở phòng bếp đều đứng ngoài lều, chăm chú nhìn về phía chiến trường, vẻ mặt vô cùng cung kính.

"Đã đi rồi?" Thiếu niên thở hổn hển mở miệng.

Mọi người nhìn y, gật đầu.

Trong lòng dâng lên cảm giác sầu bi, nhưng đảo mắt đã bị ý chí mạnh mẽ thay thế, Vân Phi Vũ vỗ vỗ tay: "Được rồi, mọi người mau bắt đầu làm việc thôi. Trách nhiệm của binh sĩ là bảo vệ quốc gia, tránh nhiệm của chúng ta chính là làm ra thức ăn ngon cổ vũ bọn họ. Cho nên, hôm nay mọi người cùng nhau gói bánh trưng đi."

"Bánh trưng?" Mọi người bị hấp dẫn, mỗi gương mặt đều trần ngập vẻ nghi hoặc.

Thiếu niên gật đầu: "Ở gia hương (quê nhà) của ta, ngày mùng năm tháng năm sẽ ăn bánh trưng, đó là tập tục. Tuy rằng nơi này không có tập tục đó, nhưng hôm nay tất cả binh sĩ đều xuất chiến, chúng ta làm món này cổ vũ bọn họ đi."

"Được lắm, nhưng bánh trưng là cái gì, làm như thế nào? Còn nữa, Tiểu Vũ, gia hương của ngươi ở đâu? Sao tới bây giờ vẫn chưa thấy ngươi nhắc tới?…."

Một đống vấn đề bị khơi lên, thiếu niên mỉm cười, sau đó lấy một tấm lá trong rỏ trúc ra: "Mọi người nhìn một chút, ta sẽ dạy các người biết cái gì gọi là bánh trưng."

Dừng một lúc, y bắt đầu khoa tay múa chân: "Mọi người nhìn đây, dùng loại lá cây này bao lấy lương thực, sau đó có thể thêm thịt, tảo, đậu, hoặc chỉ gói lương thực không cũng được. Sau đó nấu chín, chờ mùi vị của lương thực và lá cây hòa lại cùng nhau là được."

Nhìn mọi người nghe theo miêu tả của mình mà bất giác nuốt nước miếng, thiếu niên mỉm cười hô lên một tiếng: "Được rồi, chúng ta bắt đầu gói bánh trưng."

150. Quyển 5 - Chương 148: Ban Đêm Bị Tập Kích

Từ lúc ngày mới bắt đầu cho tới khi mặt trời lặn, phòng bếp làm đủ các loại bánh trưng chờ binh sĩ trở về nhưng vẫn không thấy ai cả.

Chín người ngồi thành một hàng dài nhìn về phía chiến trường, trong đó có một người nhịn không được liền mở miệng: "Tiểu Vũ, có phải đợt tấn công lần này quá lâu hay không?"

Tuy rằng trời còn rất sáng, nhưng Vân Phi Vũ biết đã tới giờ tuất, tương đương với bảy giờ chiều ở hiện đại. Từ giờ thìn tới giờ tuất cũng đã sáu canh giờ, hơn mười hai tiếng đồng hồ, quả thật quá lâu.

"Uhm, đúng là có chút lâu la." Thiếu niên bất an trả lời. Y nhớ rõ hồi sáng còn nghe thấy tiếng hò hét trợ uy từ phía xa, nhưng quá giờ ngọ lại không còn tiếng vang tới, lúc ấy đã bắt đầu cảm thấy kỳ lạ. Tuy nhiên, vì vội vàng dạy mọi người làm bánh chưng nên không nghĩ ngợi nhiều, hiện tại ngẫm lại cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Thiếu niên lập tức đứng lên khỏi mặt đất, vỗ vỗ mông: "Để ta đi nhìn xem."

Tuy nhiên, y còn chưa kịp bước nửa bước thì đã bị mấy người đồng liêu giữ chặt góc áo, ngay cả người ôm chân cũng có.

"Mọi người làm gì vậy?" Thiếu niên kinh ngạc.

"Ngươi đi rồi thì chúng ta phải làm sao đây?"

Nhìn bộ dạng tội nghiệp của tám người kia, Vân Phi Vũ càng khó hiểu: "Làm sao vậy? Mệt thì đi ngủ, nghỉ ngơi, đói bụng thì ăn."

"Không phải ý này." Mấy người đều nhăn nhó, cuối cùng, một người mở miệng: "Nếu quân địch đột nhiên tập kích thì chúng ta làm sao đây? Sức lực của chúng ta không bằng ngươi."

"Ách…cái này…" Thiếu niên gãi đầu. Nói tới vấn đề này, hiện tại có chưa tới trăm binh sĩ ở lại doanh trại, mấy người bọn họ chỉ là đầu bếp, nếu quân địch tập kích thì quả thật bọn họ không khác chi cá nằm trên thớt, mặc người ta xử lí.

Trên chiến trường còn có tướng quân dẫn dắt, có gã hồ ly Trì Phượng Thanh, hẳn là không có vấn đề gì. Trái lại, y cảm thấy bản thân đã quá lo lắng, chỉ sợ mình tới đó cũng không được gì.

"Được rồi, ta không đi là được. Nói không chừng một lát nữa bọn họ sẽ đại thắng trở về. Đến lúc đó chúng ta cần phải nhiệt liệt chúc mừng một phen."

"Đúng." Mọi người vừa nghe xong liền đồng loạt hưởng ứng. Thấy thiếu niên ngồi xuống, bọn họ cũng an tâm ngồi lại.

Giờ hợi. Tám người đều trở về lều trại để ngủ, nhưng Vân Phi Vũ vẫn ở bên ngoài nhìn về phía chiến trường. Trong lòng tràn đầy nghi hoặc cùng cảm giác bất an.

Y không hiểu chiến tranh, nhưng biết một trận đánh sẽ không lâu như vậy, cho nên càng không kiềm chế được những suy nghĩ miên man.

"Chẳng lẽ dựng trại trên chiến trường rồi? Hoặc là đại thắng quân địch nên thừa thế càn quét vào quân doanh của bọn chúng? Hoặc là… bị vây bắt? Không thể nào." Y hoàn toàn phủ nhận ý niệm đó. "Mười vạn đại quân sao có thể dễ dàng bị bao vây được. Không thể nào, không có khả năng đó…" Miệng nói vậy nhưng trong lòng vẫn vô cùng bất an.

Đêm tháng năm cũng coi như mát mẻ, Vân Phi Vũ ngồi ngoài trướng chờ đợi, cho đến khi đầu óc không mấy tỉnh táo mới mơ màng bước vào trong, chuẩn bị ngủ.

Mới vừa đi tới đầu giường chợt nghe âm thanh loảng xoảng bên ngoài vọng tới, cơn buồn ngủ biến mất, trừ bỏ một tên vẫn cố gắng ngủ thì những người khác đều đã bừng tỉnh. Dù sao hiện tại cũng là thời điểm nguy hiểm, một chút động tĩnh cũng khiến mọi người vô cùng khẩn trương.

Mọi người nhanh chóng đứng dậy nhìn chung quanh, cuối cùng nhìn về phía thiếu niên.

Vân Phi Vũ đưa ngón trỏ lên miệng, ra hiệu không lên tiếng, sau đó khom lưng, nhẹ nhàng bước ra bên cạnh doanh trướng, xốc tấm màn nhìn ra bên ngoài.

Đêm nay không sao, chỉ có mảnh trăng khuyết mờ nhạt treo trên cao. Bên ngoài tối đen một mảnh, chỉ có thể nhìn thấy đại khái hình dạng của những đồ vật bên ngoài, ngoại trừ âm thanh vừa rồi cũng không còn động tĩnh nào khác.

Thiếu niên vừa chuẩn bị quay đầu lại nói cho mọi người biết không có việc gì lại nghe thấy tiếng trò chuyện xa xa: "Mọi người đang khuân lương thực đi, ngươi tới đây làm gì?"

Mọi người đều hoảng sợ há to miệng, nhưng lập tức lấy tay che lại theo bản năng. Sợ phát ra một chút âm thanh sẽ kinh động tới người bên ngoài, nhưng lúc càng nguy cấp lại càng hay xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Người đang ngủ say hình như bị ai đó đụng phải, mơ mơ màng màng hô lên: "Cái gì vậy?"

Nhất thời, mọi người vô cùng khẩn trương, có điều, đợi một lúc lâu vẫn không thấy có người tiến vào. Khi mọi người nghĩ hai tên kia đã bị dọa cho chạy mất, thiếu niên lại kêu lên một tiếng: "Không được rồi, mau kêu hắn tỉnh lại, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này."

"Vì sao?" Mọi người khó hiểu nhìn y: "Bọn chúng bị dọa cho chạy đi rồi mà."

Vân Phi Vũ nóng lòng như có lửa thiêu, nhưng vẫn cố giải thích đơn giản: "Có thể bọn họ đã đi gọi người tới. Các ngươi nhanh lên, chậm một chút sẽ không đi được nữa."

Mọi người nhìn y như vậy cũng không quá tin tưởng.

"Còn ngây ra làm gì, các ngươi muốn bị túm gọn sao?" Thấy cả đám đứng như trời trồng, thiếu niên vô cùng bực tức.

Thường ngày vẫn thấy thiếu niên ôn hòa dễ gần, hiện tại nhìn y phát hỏa như vậy nên mọi người mới tin y không nói đùa, lập tức kéo tên còn đang ngủ say kia tỉnh dậy, cùng nhau chạy ra khỏi lều.

Nhưng mà, vừa chạy tới trước cửa doanh trướng đã xuất hiện mười mấy người cản đường, trong tay bọn họ lăm lăm cây đuốc khiến mọi vật sáng trưng, cũng khiến bộ dạng bọn họ lộ ra rõ ràng. Thân thể cường tráng, mũi cao mắt sâu, thân mặc giáp mềm. Quả nhiên là quân Tây Chích quốc.

"Ha hả, không ngờ còn có cá lọt lưới." Một tên mặc áo giáp mềm tiến lên phía tước, hắn là kẻ thấp nhất trong số đám người kia, nhưng hình như cũng là thủ lĩnh.

Người nọ nhìn một lượt, xác định trong lều chỉ có những người này, sau đó mới bắt đầu cẩn thận quan sát bọn họ, cho đến khi thấy thiếu niên vẻ mặt đạm mạc, không khỏi mở miệng: "Ngươi tên gì?"

Vân Phi Vũ nhíu mày, không muốn trả lời, nhưng tình huống trước mắt không ổn nên cũng không nên chọc đối phương thì hơn. Y thản nhiên nói: "Hạ Vũ."

Người nọ không tức giận với thái độ lạnh nhạt của thiếu niên, cười ha hả. "Có can đảm. Ngươi làm cái gì, binh sĩ sao?"

"Không phải, ta là đầu bếp." Vẻ mặt thiếu niên vẫn đạm mạc như trước, nhưng trong lòng không ngừng suy tính nên làm như thế nào để tám người phía sau an toàn chạy trước.

"Nga" đôi mắt người nọ chợt lóe lên, giống như không mấy tin lời thiếu niên nói: "Ta thật sự nhìn không ra ngươi là đầu bếp."

Vân Phi Vũ liếc hắn một cái, sau đó mở miệng: "Không chỉ ta, bọn họ cũng là đầu bếp, khi các người tới đây chắc cũng thấy bên ngoài toàn là nồi niêu?"

"Thì ra là thật." Sắc mặt người nọ dịu đi rất nhiều, vẻ mặt cũng không đề phòng như trước. Hắn nhìn về phía thiếu niên: "Ngươi làm đầu bếp quả là lãng phí. Loại người gặp nguy không loạn, cảm đảm như vậy mà không làm binh sĩ thì thật đáng tiếc."

Thiếu niên nhìn hắn, sau đó giơ cánh tay mảnh khảnh của mình quơ qua quơ lại: "Ngươi nhìn ta như vậy mà tham gia quân ngũ thì có người muốn trọng dụng sao?"

Người nọ không đồng ý, lắc đầu: "Chỉ có Dạ Diệp quốc các người mới trông mặt mà bắt hình dong thôi. Tây Chích quốc chúng ta sẽ không như vậy, chỉ bằng vào can đảm của ngươi thì ngươi có thể trở thành một binh sĩ vô cùng tốt rồi. Nếu không như vậy đi." Hắn chuyển ngữ khí: "Ngươi theo ta quay về Tây Chích quốc, ta có thể cam đoan tiền đồ sau này của ngươi còn tốt hơn hiện tại tới mấy chục lần."

Vân Phi Vũ kinh ngạc, "Ta không sợ hắn nên hắn coi là can đảm, đã vậy còn muốn ta về phe hắn, vậy là hắn quá tùy tiện hay đã nhìn ra chuyện gì? Đang thử ta sao?"

Người nọ thấy y không nói nên nghĩ y đang lo lắng, vậy nên cũng không lên tiếng, mà đưa mắt ra hiệu cho binh sĩ phía sau, bĩu môi với mấy người đầu bếp sau lưng y.

Nhất cử nhất động của bọn họ đều lọt vào mắt Vân Phi Vũ, bản thân không muốn xung đột, nhưng hình như muốn tránh cũng không được.

Không chút do dự, Vân Phi Vũ nhanh chóng tiến tới trước mặt bọn họ, ngăn lại.

Mấy tên binh lính dừng bước, quay đầu nhìn về phía thủ lĩnh của mình, thấy người nọ phất tay nên đành phải lui sang một bên.

"Nghĩ sao rồi? Làm một tên đầu bếp cỏn con ở đây còn không bằng theo ta trở về Tây Chích quốc phát triển tương lai, tiền đồ vô lượng." Người nọ mỉm cười đến bên cạnh thiếu niên, giống như trước đó chưa phát sinh chuyện gì.

Tuy rằng hắn giả bộ tươi cười làm như không đề phòng, nhưng đao không rời tay, thiếu niên hiểu rằng người này cũng không phải hạng lỗ mãng, vừa hòa ái dụ dỗ mình vừa khiến mình mất đi cảnh giác. Tuy nhiên, hắn cũng qúa coi thường y. Hắn không nên một mình tới gần như vậy.

Vân Phi Vũ cười với hắn, đột nhiên bắt lấy tay phải của hắn kéo lại đây, thuận thế kẹp ra sau lưng khiến hắn không kịp giãy dụa, kể cả có giãy dụa cũng không ra. Trơ mắt nhìn đao của mình bị thiếu niên rút ra đặt lên cổ mình.

"Không được phép cử động. Ném hết đao của các người xuống." Nhìn đám binh sĩ Tây Chích lăm lăm đao xông tới, thiếu niên hét lớn.

Thủ lĩnh bị khống chế, binh sĩ Tây Chích luống cuống, đang muốn làm theo lời thiếu niên lại nghe người nọ hét lên: "Không được. Là con dân Tây Chích quốc thì lập tức xông lên, ta lệnh cho các ngươi giết sạch bọn chúng."

Thấy bộ dạng do dự của bọn họ, thiếu niên nghiêm mặt, kề đao sát thêm vài phần: "Ta đếm đến ba, nếu các ngươi không ném xuống thì đừng trách ta vô tình."

Còn không chờ thiếu niên mở miệng, binh sĩ Tây Chích quốc đã bị vệt máu tươi trên cổ thủ lĩnh của mình khiến cho ngây ngẩn, lập tức ném binh khí lên mặt đất, ánh mắt trông chờ nhìn thiếu niên.

"Đi xa ra." Vân Phi Vũ ra lệnh, thấy bọn họ lui ra một khoảng, lúc này y mới nghiêng đầu căn dặn tám người phía sau: "Trương bá, Ngô thúc, Trần ca… các người thu hết mấy thanh đao kia lại, sau đó tìm dây thừng đến trói hết bọn họ."

"Được."

Trói hết bọn họ lại, xử lý xong mọi chuyện, Vân Phi Vũ nhìn quét một vòng, cho rằng không có vấn đề mới nói với tám người kia: "Các người canh trừng bọn họ, ta đi nhìn bên lương thảo xem thế nào. Nếu có người đến thì đứng mềm lòng, dùng đao đối phó bọn họ."

"Đã biết, ngươi cẩn thận."

"Uhm." Thiếu niên gật đầu, lập tức bước ra khỏi lều, hòa vào bóng đêm.

Xuyên qua bóng tối, cẩn thận bước tới phòng lương thảo, nhìn tình cảnh nơi đó, thiếu niên trấn động.

Hơn mười binh sĩ Tây Chích quốc đang ngang nhiên vác lương thực đi. Mắt thấy bọn họ đã chất đầy hơn năm mã xa, mà Dạ Diệp quốc binh sĩ đều nằm la liệt trên mặt đất, nhưng không có cảnh chém giết đổ máu, tựa hồ… nhìn một người gần mình nhất, ngực vẫn còn phập phồng hơi thở, giống như đang ngủ.

Mùi hương thản nhiên tiến vào mũi, thiếu niên hít mạnh một hơi: "Mê hương?" Tâm trạng căng thẳng vơi dần: "May quá, không có người hy sinh."

"Mười hai người, nên làm như thế nào đây? Áp giải người nọ tới đây uy hiếp? Không được, nếu bọn chúng tùy tiện chụp lấy một binh sĩ trên mặt đất, sau đó lợi dụng họ uy hiếp ngược lại thì không ổn, hơn nữa, bên hông bọn họ đều có đao. Hết cách. Xem ra chỉ có thể tùy cơ ứng biến."

151. Quyển 5 - Chương 149: Tự Biên Tự Diễn

Đêm. Trong quân doanh tối đen một mảnh, chỉ còn khu dự trữ lương thảo là sáng trưng. Mấy người phía trước liên tục vác bao đi lại, thoạt nhìn thật là bận rộn.

"Các ngươi đang làm gì vậy?" Theo tiếng rống lớn, một gã thiếu niên xuất hiện trước mặt mọi người.

Cho tới khi thấy rõ tướng mạo bọn chúng, thiếu niên lập tức thất kinh: "Các ngươi… các ngươi không phải người của Dạ Diệp quốc, các ngươi là người Tây Chích quốc. Ca ca… ca ca…."

Lớn tiếng thét lên, y xoay người định chạy, nhưng chưa bước được bước nào đã bị vài tên binh sĩ Tây Chích quốc vây quanh.

"Tiểu tử, ngoan ngoãn chút đi." Một gã hán tử cường tráng uy hiếp y, sau đó quay về phía mã xa hét lên: "Á Bá Hãn, chúng ta bắt được một con sâu nhỏ, ngươi mau tới đây."

"Đã biết, gọi cái gì chứ." Một gã nam tử ngoài ba mươi, râu ria xồm xoàm chạy tới, hắn níu lấy thiếu niên, quát mấy người bên cạnh: "Đứng làm gì, còn không mau làm việc."

Mấy người này muốn nhân cơ hội lén nghỉ ngơi, nhưng thấy bản mặt của hắn nên đành phải tránh ra.

Á Bá Hãn thấy thiếu niên hoảng sợ nhìn mình, không khỏi cười lên ha hả: "Tiểu tử, đừng sợ, ta hỏi ngươi mấy vấn đề, chỉ cần ngươi trả lời thành thật thì ta sẽ tha cho, được không?"

"Ngươi… Ngươi nói dối. Tây Chích quốc các ngươi đều là người xấu. Các ngươi… các ngươi còn trộm lương thực của chúng ta…" Thiếu niên tuy hoảng sợ nhưng vẫn lắp bắp lên án: "Ta… ca ca của ta đến đây… nhất định sẽ bắt các ngươi lại."

Lúc nãy mới nghe y gọi ca ca, hiện tại cũng nghe thấy y gọi ca ca, Á Bá Hãn không khỏi hứng thú: "Ca ca ngươi là ai? Là người rất có danh tiếng ở đây sao? Hắn lợi hại sao?"

Thấy hắn không hiểu, thiếu niên bất mãn trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó kiêu ngạo nói: "Ca ca ta đương nhiên rất lợi hại, huynh ấy không chỉ nấu ăn ngon mà đánh nhau cũng lợi hại. Nếu huynh ấy đây thì các người căn bản không phải đối thủ."

"Thật sao? Ngươi không khoác lác đó chứ?" Á Bá Hãn hơi nheo mắt, vô cùng hoài nghi lời nói của y.

"Ta không nói khoác. Ca ca của ta rất lợi hại." Thiếu niên vừa thấy biểu hiện của hắn liền nhận ra hắn không tin mình. Y lập tức la to, giãy dụa. Tuy nhiên, bàn tay hán tử cứng như gọng kìm nên y không giãy ra nổi.

"Hắn có thể đánh bại tướng quân Dạ Diệp quốc các người không? Chắc là không thể đâu. Ta nghĩ ngươi chắc chắn đang khoác lác." Á Bá Hãn cố ý kéo dài giọng. Hắn cảm thấy phản ứng của tiểu tử này rất thú vị, không khỏi dâng lên cảm giác muốn trêu đùa.

"Đương nhiên ca ca ta có thể thắng rồi." Thiếu niên nổi giận đùng đùng, trừng mắt với hắn: "Thần xạ thủ Duẫn đô úy cũng chẳng phải đối thủ của ca ca ta. Chuyện này thì toàn bộ quân doanh đều biết, không tin thì ngươi đi hỏi xem. Chính hắn còn thừa nhận không thắng nổi ca ca của ta."

"Quả là một tên tiểu tử kiêu ngạo." Á Bá Hãn cười thầm, nghĩ: "Thần xạ thủ Duẫn Lạc thực sự có danh tiếng, không chỉ bắn tên bách phát bách trúng mà nghe nói sức mạnh cũng phi thường, hơn nữa, võ nghệ

lại cao cường. Nếu hắn cũng không phải địch thủ của ca ca tên tên tiểu tử này, vậy thì ca ca tiểu tử này rất lợi hại." Cẩn thận quan sát thiếu niên, vẻ mặt phẫn nộ kia không giống giả bộ, hẳn là nói thật.

"Đúng rồi, ngươi vừa nói ca ca ngươi nấu ăn ngon, chẳng lẽ hắn là đầu bếp?"Á Bá Hãn hỏi một câu không đầu không đuôi.

"Đúng thì sao?" Thiếu niên thở phì phì trừng hắn, giống như vẫn chưa hài lòng, tiếp tục bổ sung một câu: "Ca ca ta là lợi hại nhất."

Trong đầu Á Bá Hãn xuất hiện vài suy nghĩ, hắn không khỏi cả kinh, nếu thật sự có người lợi hại như vậy thì vì đại nhân kia…

Hắn lập tức xoay người rống về phía phòng lương thảo: "Cách Căn, Cách Căn, có phải nơi ngươi vừa tới có rất nhiều nồi, vại hay không?"

Một gã thanh niên gầy nhỏ chậm rãi bước ra, gãi đầu: "Hình như có đó, có rất nhiều nồi. Ta đang định ăn, nhưng chưa kịp làm gì đã bị gọi trở lại."

"Khó trách! Cát Nhĩ Cách đại nhân vốn không phải người lề mề, lâu như vậy vẫn chưa trở về, nhất định đã xảy ra chuyện." Á Bá Hãn áp chế kích động, mở miệng nói: "Tiểu tử, ngươi và ca ca ngươi đều là đầu bếp sao? Tay nghề của họ ai cao nhất?"

"Đương nhiên ca ca ta nấu ăn ngon nhất." Thiếu niên không chút do dự trả lời, nói tiếp: "Phòng bếp chúng ta có tới mười mấy đầu bếp, nhưng món ca ca ta nấu ngon nhất. Ta… ta là người kém cỏi nhất." Nói xong, y có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Cảm thấy nắm được tình hình tương đối, Á Bá Hãn nắm chặt thiếu niên trong tay, y chính là lợi thế. Nếu Cát Nhĩ Cách đại nhân bị ca ca y bắt được thì dùng tiểu tử này uy hiếp.

"Tất cả dừng tay." Á Bá Hãn hô to: "Chúng ta đi tìm Cát Nhĩ Cách đại nhân, nhanh tập hợp."

"Á Bá Hãn, làm sao vậy? Cát Nhĩ Cách đại nhân xảy ra chuyện gì sao? Không phải hắn đi bắt mấy tên tép riu hay sao?…." mọi người lập tức vây quanh, mỗi người hỏi một kiểu.

"Được rồi, câm miệng hết đi." Á Bá Hãn hét lớn: "Còn lề mề ở đây làm gì? Nếu Cát Nhĩ Cách đại nhân xảy ra chuyện thì các người đảm đương nổi không?"

Hắn làm dịu tình hình, sau đó đẩy thiếu niên tới phía trước: "Ca ca của tiểu tử này là đầu bếp, nghe nói thần xạ thủ của Dạ Diệp quốc cũng không phải đối thủ của hắn. Cát Nhĩ Cách đại nhân ra ngoài lâu như vậy, hơn nữa còn tới phòng bếp của bọn chúng. Ta thực sự lo lắng, vậy nên chúng ta phải nhanh chóng đi tìm. Tốt nhất là Cát Nhĩ Cách đại nhân không có chuyện gì, nếu không.." Hắn trừng mắt đảo qua một lượt: "Các ngươi chờ rơi đầu đi."

Mọi người vừa nghe liền trừng mắt nhìn thiếu niên, thậm chí còn vươn tay muốn kéo y, nhưng lại bị Á Bá Hãn cản lại: "Không được phép động thủ, y chính là vương bài cuối cùng của chúng ta. Nếu Cát Nhĩ Cách đại nhân bị bắt, vậy chúng ta dùng y làm con tin để trao đổi. Được rồi, mau xuất phát."

Vừa định lên tiếng kêu thiếu niên dẫn đường lại thấy y trợn tròn đôi mắt, Á Bá Hãn cũng lười phí võ mồm cùng thời gian, trực tiếp gọi gã thanh niên vừa rồi: "Các Căn, còn nhớ rõ đường không, mau dẫn chúng ta đi."

"Đại khái… nhớ được…" Tên thanh niên gầy yếu gật đầu, chậm rì rì tiến lên.

Á Bá Hãn đá lên mông hắn một cước: "Còn không nhanh lên."

"Đi thì đi, sao lại đánh người thế chứ, thật là…" Gã thanh niên xoa mông, vừa đi vừa nhỏ giọng thì thầm.

"Buông ra, ta tự đi." Thiếu niên gỡ mạnh tay.

Á Bá Hãn thấy đôi mắt y hồng hồng, nói vậy thì mình vừa niết tay y quá mạnh, hắn liền buông lỏng tay. Nghĩ một chút, sau đó đẩy thiếu niên lên phía trước: "Đi thôi, đừng mong chạy trốn, cũng đừng nghĩ trêu chọc linh ***, bọn họ chẳng nhân từ như ta đâu. Ngươi cũng thấy rồi đấy, nếu ngươi không ngoan ngoãn thì ta giao ngươi cho bọn họ xử trí." Nói xong, cố ý nhìn đại hán bên cạnh.

Thiếu niên nhớ tới bộ dạng hung hãn của bọn chúng, nhất thời hoảng sợ rụt người, nhích lại gần Á Bá Hãn.

"Tốt lắm, có hiệu quả." Á Bá Hãn giương môi cười thầm: "Tên tiểu tử này dễ lừa ghê."

Rời phòng lương thảo càng ngày càng xa, cách phòng bếp mỗi lúc một gần, dưới ánh đuốc chiếu rọi, họ đã có thể nhìn thấy đống nồi, vại to lớn kia. Cách Căn đang dẫn đường đột nhiên dừng lại, hưng phấn chỉ vào bên kia: "Nhìn xem, chính là đống nồi này. Bên kia có rất nhiều đồ ăn."

"Được rồi, đừng nói lời vô nghĩa nữa, đi mau."

Á Bá Hãn thuận thế đẩy thiếu niên một chút lại phát hiện không thể đẩy được, không khỏi nghi ngờ, vươn tay chuẩn bị đẩy một lần nữa lại phát hiện không thấy bóng dáng thiếu niên ở phía trước, chỉ nghe âm thanh "oanh" một tiếng vang lên, đoản đao bên hông bị người ta đoạt lấy, sau gáy trúng một chiêu rất mạnh, trước mắt tối sầm, ngã trên mặt đất.

Mọi người thất thần, Cách Căn đột nhiên la hoảng lên: "A… Á Bá Hãn đã chết…."

"Đừng bận tâm." Vân Phi Vũ cầm đoản đao trên tay, mỉm cười nhìn bọn chúng. Trong lúc bọn chúng sững sờ liền nhân cơ hội đánh tới. Mọi người luống cuống tay chân, chờ đến khi phản ứng lại thì bản thân đã bị đánh ngã.

Trái phải quét mắt một vòng, thiếu niên vừa lòng mỉm cười, nhìn doanh trướng cách đó không xa, nghĩ nghĩ, túm hai người vác lên vai, sau đó lại nhấc hai người, đi tới bên kia.

Đến khi Cát Nhĩ Cách nhìn hơn mười người lưu lại trộm lương thảo cũng bị thiếu niên bắt lại, hy vọng trong lòng hoàn toàn tan biến. Trước khi tới đây hắn đã tìm hiểu mọi việc, chuẩn bị đủ thứ, nhưng không dự đoán được toàn bộ kế hoạch lại bị một gã thiếu niên phá hủy. Tuy nhìn ra y không tầm thường, nhưng chưa bao giờ nghĩ ra y lại lợi hại như vậy.

Sau khi cứu tỉnh hộ binh trông coi lương thực, thiếu niên tìm đô đầu Trầm Tông để bàn bạc, cuối cùng quyết định chuyển toàn bộ lương thảo sang doanh trướng của phòng bếp, thuận tiện tập trung mọi người lại, có thể giúp đỡ việc trông coi tù binh, ngoài ra còn có thể phối hợp hành động.

Hoàn thành xong mọi việc thì trời đã tờ mờ sáng. Nhìn về phía chiến trường vẫn không có động tĩnh, thiếu niên không khỏi nóng lòng, đột nhiên nhớ tới việc đám binh sĩ Tây Chích này có thể biết được điều gì.

Thẩm vấn phạm nhân không phải thế mạnh của y, bởi vậy y giao cho Trầm Tông.

Trầm Tông lập tức nhận lời, hắn đang lo lắng cơn tức trong lòng không có nơi phát tiết, ban đêm gặp phải ám toán đã không nói, đến lương thảo cũng thiếu chút nữa đã mất hết, mà giải quyết tất cả mọi chuyện lại là mấy tên đầu bếp chỉ biết làm cơm. Rõ ràng bọn họ mới là binh sĩ chính quy, vậy mà lại không bằng mấy tên đầu bếp, đương nhiên cảm thấy mất mặt vô cùng.

Nhưng hắn chẳng phải hạng người lấy oán trả ơn, mặc dù trong lòng không vui, nhưng thiếu niên cho bọn họ một cái ân tình, giúp bọn họ bảo vệ lương thảo, cho nên, khi thiếu niên muốn bọn họ giáo huấn mấy tên binh sĩ Tây Chích quốc này, hắn không nói hai lời, lập tức mang theo thuộc hạ lui xuống.

Hiện tại, có cơ hội giáo huấn bọn chúng, nếu hỏi ra một chút tình huống hữu dụng thì hắn có thể lấy lại một chút thể diện với thiếu niên. Một việc nhất cử lưỡng tiện như vậy, đương nhiên hắn cầu còn không được.

Đối với việc thẩm vấn, tra tấn như vậy, Vân Phi Vũ vô cùng phản cảm, nhưng để đạt được tình báo thì không thể không sử dụng thủ đoạn này, vậy nên y đành tránh xa ra.

Vốn nghĩ sẽ rất lâu, ai ngờ, chưa tới một canh giờ sau thì tên binh sĩ Tây Chích quốc kia đã khai hết toàn bộ. Nhưng mà… ép hắn nói ra không phải binh sĩ, mà là mấy gã đầu bếp tham dự thẩm vấn.

Thiếu niên kinh ngạc, nhưng vẫn không hỏi quá trình, chắc cũng vô cùng thê thảm. Đồng thời, y suy nghĩ, nghề đầu bếp thật là lợi hại, ngay cả việc thẩm vấn phạm nhân cũng cao siêu như vậy, xem ra tiềm lực thật là vô hạn.

Đến khi Trầm Tông dùng thần sắc ngưng trọng nói ra kết quả thẩm vấn, Vân Phi Vũ đột nhiên choáng váng. Y tuyệt đối không ngờ, mười vạn nhân mã lại thật sự bị vây bắt. Về phần bị vây bắt như thế nào thì gã binh sĩ Tây Chích kia chưa kịp khai ra đã hôn mê bất tỉnh.

152. Quyển 5 - Chương 150: Tình Thế Nghịch Chuyển

Vân Phi Vũ trầm mặc một lát, sau đó mới ngưng thanh nói: "Binh sĩ cùng các vị tướng quân không có cơm cũng chẳng có nước uống. Chỉ sợ ý đồ của quân Tây Chích là muốn vây khốn bọn họ, sau đó không cần tốn công tốn sức vẫn đạt được thắng lợi."

"Ta cũng nghĩ như vậy." Trầm Tông phụ họa, nhíu mày, thần sắc bất an: "Kỳ thật, hôm qua, trước khi phát binh, tướng quân đã cho người vào thành cầu thêm viện binh, lẽ ra chiều nay đã đến, nhưng tới hiện tại vẫn không có chút động tĩnh nào, thật sự rất kỳ quái."

Thiếu niên nghe vậy không khỏi lo lắng: "Binh lực trong thành do ai điều khiển?"

Trầm Tông nghĩ ngợi: "Hẳn là do Bạch đại nhân hoặc là Lưu đại nhân."

"Bạch đại nhân? Lưu đại nhân? Bọn họ là ai?" Thiếu niên có chút hồ đồ, y luôn không hứng thú với mấy vị quan lại này cho lắm, căn bản không phân biệt nổi ai với ai.

"....Ngươi ở Tát Lan thành lâu như vậy cũng không biết sao?" Trầm Tông kinh ngạc, thấy y tựa hồ thật sự không biết nên đành phải giảng giải cặn kẽ: "Bạch tuần phủ Bạch Thanh Thu, Lưu đô đốc Lưu Chính Bắc. Bọn họ chính là quan văn, quan võ cao nhất trong Tát Lan Thành. Theo lẽ thường, binh mã sẽ do Lưu đô đốc phụ trách, nhưng nghe mọi người đồn đãi thì quan hệ của hắn với Bạch tuần phủ rất tốt, luôn luôn nghe lời Bạch tuần phủ như thiên lôi, sai đâu đánh đó. Cho nên, ta cảm thấy lệnh kỳ điều binh thật ra đang nằm trong tay Bạch tuần phủ."

"Nga" Thiếu nhiên thốt lên một tiếng, sau đó hỏi tiếp: "Vậy thái độ làm người của bị Bạch tuần phủ kia như thế nào?"

Trầm Tông lắc đầu: "Ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ nhìn thấy hắn từ xa khi đại quân nhập thành Tát Lan một lần, thoạt nhìn cũng không tệ, ôn hòa có lễ độ, hẳn là người tốt, bởi vì không thấy dân chúng trong thành có lời oán thán nào cả."

"Như vậy sao...." Vân Phi Vũ trầm tư.

"Ngươi nói xem, có phải vị Bạch tuần phủ kia cố ý không phát binh hay không?" Thiếu niên đột nhiên mở miệng.

Trầm Tông ngẩn người, sau đó liên tục lắc đầu: "Không có khả năng đó, lùi lại quân vụ là tội chu di cửu tộc. Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng đó."

Thiếu niên cẩn thận suy nghĩ một chút cũng hiểu ý nghĩ kia của mình quá đỗi buồn cười, dù sao Bạch tuần phủ cũng là một vị quan viên, nhất định sẽ không làm những việc lấy tay che trời như vậy.

Trái lo phải nghĩ, y cảm thấy việc viện binh không tới chẳng phải chỉ có một nguyên nhân này. Có lẽ người truyền tin gặp chuyện ngoài ý muốn trên đường đi, mà đã gặp chuyện ngoài ý muốn... nhất định không thoát khỏi việc có liên quan tới Vân gia, bởi chỉ có Vân gia mới hy vọng triều đình bị đánh bại. Nghĩ như vậy, Vân Phi Vũ cảm thấy mọi chuyện rất có lý. Nếu người đưa tin bị Vân gia chặn đường thủ tiêu, chắc chắn trong thành sẽ không nhận được thư cầu tiếp viện, đương nhiên viện binh sẽ không tới.

Thiếu niên trầm ngâm một lát, sau đó mới lên tiếng: "Trầm đại ca, chúng ta nên phân công nhau hành động thôi."

"Ngươi nói đi." Trầm Tông lắng tai nghe.

"Như vậy đi, ta tới chiến trường tìm hiểu tin tức, ngươi phái người trở về truyền tin cầu viện. Tuy nhiên, người được phân công truyền tin phải cải trang cẩn thận, bởi vì trước khi đưa được tin tức có thể bị người ta chặn đường tập kích, cho nên mọi việc phải hành động âm thầm."

"Nếu như ngươi nói, chẳng phải người truyền tin thích hợp nhất chính là ngươi hay sao?" Trầm Tông nhìn y: "Không ai quen biết ngươi, hơn nữa võ công lại giỏi. Ta thật sự không muốn trốn tránh trách nhiệm, bởi vì so sánh với ngươi thì chúng ta không chịu nổi công kích đâu."

"Ha hả..." Thiếu niên cười cười: "Kỳ thực trước kia ta cũng muốn tự đi truyền tin, nhưng ta thật sự lo lắng cho tướng quân cùng binh sĩ. Hơn nữa, trên đường tới chiến trường có thể gặp quân Tây Chích, cho nên ta muốn tự mình đi trước, thuận tiện mang cho binh lính chút nước cùng lương khô. Nếu có thể tìm được thì không còn gì tốt hơn nữa."

Nhìn ra sự quyết tâm của y, Trầm Tông cũng không có ý kiến gì, quay đầu ngẫm lại, kỳ thực trên đường tới tiền tuyến có rất nhiều nguy hiểm, dù sao quân Tây Chích cũng đã chạy tới quân doanh bên mình, vậy thì trên đường không biết sẽ đụng mặt thêm bao nhiêu người nữa đây. Nghĩ đến đó, hắn cũng nhận ra việc tới chiến trường còn nguy hiểm hơn truyền tin rất nhiều.

"Được rồi, chúng ta phân công nhau hành động. Ngươi nhất định phải cẩn thận."

"Được, ta sẽ cẩn thận." Thiếu niên tươi cười gật đầu.

Thời gian lui trở lại thời điểm Vân Phi Vũ chế phục được quân Tây Chích.

Ban đêm, Tát Lan Thành, dưới ánh trăng mờ ảo khiến người ta không nhìn rõ sự vật chung quanh.

Phủ đệ của tuần phủ, Vân Khoảnh Dương chuẩn bị tắt đèn tạm nghỉ, luồng gió nhẹ thổi qua trước mặt, một bóng đen xuất hiện trước mặt hắn: "Chủ nhân."

Nam nhân ngồi trở lại bàn, vô cảm mở miệng: "Nói đi, có chuyện gì."

"Binh lính Tây Chích làm việc theo kế hoạch, mọi chuyện diễn ra thuận lợi. Tuy nhiên, khi đi bắt mấy tên đầu bếp lại bị một gã thiếu niên chế phục, toàn bộ hai mươi sáu người đều trở thành tù binh, bị trông coi cẩn mật."

"Thật sự là một đám phế vật, cho bọn hắn cơ hội tốt như vậy cũng không biết nắm chắc." Vân Khoảnh Dương lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó nói tiếp: "Ngươi đi gọi Bạch Thanh Thu tới đây."

"Dạ." Lại một cơn gió nhẹ thoảng qua, căn phòng khôi phục vẻ yên tĩnh, không bao lâu, Bạch Thanh Thu lập tức vội vàng chạy tới, một bên má còn mang theo dấu vết đang ngủ dở bị người đánh thức.

Hắn cung kính đứng trước mặt nam nhân, thân hình hơi nghiêng về phía trước: "Thiếu chủ."

"Ân." Vân Khoảnh Dương thưởng thức trà, lạnh nhạt lên tiếng: "Ngươi đi nói cho Lưu Chính Bắc biết, bảo hắn chuẩn bị xuất binh lúc hừng đông."

"Sao?" Bạch Thanh Thu ngây người, thốt lên theo bản năng: "Vậy thì chẳng phải...."

"Ta đổi ý." Vân Khoảnh Dương ngắt lời hắn, đem chén trà đặt lại chỗ cũ, khóe miệng gợi lên một chút tươi cười, dưới ánh nến lại càng tô thêm vài phần tà mị.

Hắn thản nhiên mở miệng: "Nếu chỉ như vậy mà thu phục được mọi thứ thì không thú vị mấy. Cứ để cho tên tiểu tử họ Khung kia an ổn ngồi trên vị trí của mình mới hay."

"Vâng." Bạch Thanh Thu cúi đầu, gương mặt bị che khuất bởi bóng tối, nhìn không rõ ràng lắm.

"Sao nào? Thất vọng?" Nam nhân cười khẽ.

"Thuộc hạ không dám, chỉ là..." Bạch Thanh Thu dừng một chút: "Bỗng nhiên cho bọn họ cơ hội xoay sở, chỉ sợ sau này muốn đoạt lại sẽ mất nhiều công sức."

"Ha ha ha..." Vân Khoảnh Dương đột nhiên cười lớn: "Thứ ta không thiếu chính là thời gian cùng kiên nhẫn, cùng bọn họ chơi đùa một trận thì đã sao. Hơn nữa, đây chính là cơ hội cho ngươi thi thố tài năng thật sự."

"?" Bạch Thanh Thu ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt tràn ngập vẻ khó hiểu.

"Không hiểu sao?" Nam nhân thản nhiên liếc hắn một lượt.

Bạch Thanh Thu lộ vẻ kinh hách, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Chẳng phải ngươi vẫn muốn vào triều thi triển tài năng sao? Lần này đúng là cơ hội tốt, ngươi cũng chẳng cần ở nơi này ẩn nhẫn ba năm, năm năm. Vậy đã hiểu chưa?"

Bạch Thanh Thu cúi đầu ngẫm nghĩ, sau đó nhìn nam nhân trước mắt: "Chẳng lẽ thiếu chủ kêu thuộc hạ phát binh lúc hừng đông chính vì điều này?"

"Đúng, đây là một cơ hội. Ngươi vào triều sẽ thay ta làm cho quân thần điên đảo, như thế nào?" Vân Khoảnh Dương khẽ cong khóe môi, tựa tiếu phi tiếu nhìn hắn.

"Do ta? Ta sẽ thay người trước mắt hành động?"

Nội tâm Bạch Thanh Thu vô cùng kích động, lập tức vén bào y quỳ xuống trước mặt nam nhân: "Tạ ơn thiếu chủ tín nhiệm, thuộc hạ nhất định sẽ tận tâm tận sức, tuyệt đối không phụ sự ủy thác của thiếu chủ."

"Đứng lên đi! Chắc ngươi cũng hiểu nên làm như thế nào?"

Thoáng suy tư, một kế hoạch đã được định ra trong đầu, Bạch Thanh Thu khom người tiến lên phía trước từng bước. Hắn tiến tới bên tai Vân Khoảnh Dương nói nhỏ một lát, gương mặt nam nhân lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

"Tốt lắm, ngươi đi chuẩn bị đi. Đúng rồi, sáng sớm mai ta sẽ rời đi, ngươi cứ tiếp tục làm tốt công việc của mình, không cần tới đưa tiễn. Hiện tại ta vẫn chưa muốn làm bại lộ quan hệ giữa chúng ta."

"Vâng, thuộc hạ hiểu được. Tuy nhiên…" Bạch Thanh Thu lộ vẻ mặt nghi hoặc: "Chẳng phải kế hoạch thiếu chủ tới đây lần này là muốn gặp Hạ Vũ sao, nhưng người vẫn chưa gặp y. Người…"

"Ha hả, không vội." Vân Khoảnh Dương thản nhiên nói: "Sớm hay muộn thì y cũng phải trở lại Diên kinh, sau này sẽ có cơ hội chạm mặt. Sau này, khi ngươi có cơ hội vào triều rồi thì phải tìm nhiều cơ hôi qua lại cùng y, lần này coi như y có công lao lớn, nhất định sẽ được tiểu hoàng đế đưa vào triều."

"Vậy chẳng phải y trở thành kẻ đối địch với chúng ta?"

"Chẳng sao, như vậy mới thêm thú vị, đúng không?" Nam nhân nhếch môi, trong mắt ánh lên tia lửa hưng phấn.

"Nam nhân này quả nhiên coi tất thảy mọi thứ như trò chơi." Bạch Thanh Thu âm thầm than nhẹ, nhưng cho dù coi mọi thứ như trò chơi thì người trước mắt cũng là kẻ nắm được vị trí cao nhất, có thể đi theo người như vậy, hắn thật sự không oán cũng chẳng hận.

"Được rồi, ngươi lui xuống đi. Ta muốn nghỉ ngơi."

"Tuân mệnh." Bạch Thanh Thu vội vàng thu hồi suy nghĩ, cung kính khom người một cái: "Thỉnh thiếu chủ nghỉ ngơi, thuộc hạ cáo lui."

Cánh cửa bị người nhẹ nhàng khép lại, Vân Khoảnh Dương tiếp tục ngồi yên bất động bên bàn, Hắn nhu nhu mi tâm mệt mỏi. Biết việc này là do thiếu ngủ tạo thành, nhưng từ khi người nọ rời đi, mỗi ngày hắn có thể chợp mắt hai canh giờ đã là may mắn. Từng việc từng việc xảy ra trước mắt, từng việc từng việc kết thúc trước mắt, hắn cũng chẳng biết bản thân đang làm gì, chỉ đơn giản muốn khiến mọi thứ trở nên hỗn loạn, hoàn toàn loạn lên là tốt rồi. Tuy nhiên, lần này hắn lại thay đổi kế sách tới mấy lần cũng chỉ vì một gã thiếu niên chưa từng gặp mặt. Hắn cũng chẳng hiểu vì sao, chỉ mơ hồ không muốn bẻ gãy cánh chim non nớt kia, muốn nhìn đôi cánh kia dần dần cứng cáp, sau đó…

Mê mang nhìn ra ngoài cửa sổ, nam nhân thấp giọng thì thầm: "Vũ nhi, đã hơn một năm, đã hơn một năm rồi!"

Giương roi, mã xa vội vàng xông về phía chiến trường.

Đầy xe thức ăn cùng nước uống, bên cạnh hông còn một thanh lợi kiếm, trong thời khắc căng thẳng này, y ngang nhiên chạy tới chiến trường, y chẳng nghĩ tới việc gì khác, chỉ biết thời gian đã vô cùng cấp bách.

Có thể trên đường đi sẽ gặp rất nhiều binh lính Tây Chích, y hiểu điều này, cho nên trước khi xuất phát y đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để chiến đấu. Tuy rằng vô cùng không muốn việc đó xảy ra, nhưng hiện tại

đã không còn phương pháp nào khác. May mắn là phía trước chỉ có đất trống, chỉ có những ngọn cây bụi cỏ nho nhỏ, như vậy sẽ không lo bị người ta ám toán.

Chạy thẳng một mạch như bay, thần kinh căng thẳng, trên đường không gặp phải sự ngăn trở của quân Tây Chích khiến thiếu niên không khỏi kinh ngạc, nhưng cũng không vì vậy mà thả lỏng *** thần, tâm trạng càng thêm lo lắng, y không ngừng gia tăng tốc độ. Nhìn ra phía xa, y mơ hồ nhận ra dấu vết của một đám người đông nghìn nghịt, hẳn là quân ta, thiếu niên vui sướng khôn cùng.

"Hát…" (tiếng thúc ngựa chạy nhanh hơn.)

Ngựa nhận được mệnh lệnh, lập tức tung vó chạy nhanh, nhưng phía trước đột nhiên xuất hiện một chiến hào khiến thiếu niên vội vàng ghìm cương ngựa mới tránh khỏi việc lọt bẫy.

Bước xuống mã xa, Vân Phi Vũ nhìn quét chung quanh một vòng, khi xác nhận chung quanh không có người, lúc này y mới cẩn thận quan sát chiến hào trước mắt. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một chút đã khiến toàn thân toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Trong chiến hào được trang bị rất nhiều trông nhọn, nếu không cẩn thận ngã xuống thì tuyệt đối không còn đường sống. Hiện tại, nhìn xuống dưới, y phát hiện trong đó đã có không ít thi thể, nhìn y phục có thể nhận ra bọn họ chính là binh sĩ của Dạ Diệp quốc. Thiếu niên vô cùng đau lòng, lúc này y đã hiểu nguyên do tướng lĩnh cùng binh sĩ bị vây khốn.

Chiến hào rộng khoảng ba trượng, kéo dài từ bên trái chân núi cho tới bên chân núi. Hai ngọn núi bên cạnh lại giống như đã từng là một rồi bị người ta cố tình xẻ thành hai, thân núi vuông góc, vết nham thạch lộ ra ngoài, không có lấy một thân cây, căn bản không thể leo lên đó.

Nhìn địa hình như vậy, rốt cuộc thiếu niên cũng hiểu được nguyên nhân đại quân bị cầm chân. Cũng vì nơi này hình thành một đoạn khe sâu, quân ta hoàn toàn bị vây phía trong, trước sau đều có người chặn đường, bị đặt trong tình cảnh nguy hiểm.

Tuy nhiên, chiến hào này xuất hiện như thế nào? Thiếu niên không khỏi nghi hoặc: "Nếu thứ này đã có từ sớm thì quân ta chắc chắn không qua được, nhưng chỉ dùng thời gian một ngày cũng không thể làm ra chiến hào to như vậy. Kỳ lạ, thật sự rất kỳ lạ!"

Tuy trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng Vân Phi Vũ hiểu hiện tại không phải thời gian nghiên cứu những thứ này. Y nhìn về phía trước, đội quân cách nơi này khá xa, giọng nói của mình căn bản không thể truyền tới đó, tuy nhiên… y vẫn muốn thử một lần.

Đứng trên mã xa, y giơ trường kiếm múa may, lớn tiếng kêu la, cho đến khi cổ họng khô rát vẫn không thấy dấu hiệu có người đi về hướng này.

"Nên làm gì bây giờ?" Thiếu niên lo lắng vạn phần, nhưng chỉ có thể trông mong nhìn về phía đó, tùy ý mồ hôi chảy xuống từng dòng, y vẫn không ngừng hò hét: "Thiết Ngưu đại ca, Duẫn đại ca, Trì phó tướng…Nhìn này, các người mau nhìn lại đây đi!"

==========

+ Tuần phủ:( ), còn được gọi là Tuần Vũ, là một chức quan địa phương ở Trung Quốc và Việt Nam thời phong kiến.

Ở Trung Quốc, chức tuần phủ được đặt ra từ tháng 8 âm lịch năm 1391 thời Minh Thái Tổ[1]. Tuy nhiên, ban đầu thì tuần phủ chỉ là một chức quan tạm thời của người được triều đình phái về lãnh đạo một tỉnh hoặc một bộ phận tỉnh lớn. Về sau, tới thời Minh Tuyên Tông thì chức vụ này mới trở thành chính thức. Dưới niên hiệu Thuận Thiên thời Minh Anh Tông, chức vụ này bị phế bỏ hơn 1 năm (1457-1458), sau đó lại dược phục hồi[2]

Thời nhà Thanh, tuần phủ là chức quan đứng đầu một tỉnh. Tuần phủ chịu sự chỉ đạo trực tiếp của hoàng đế nhà Thanh. Tuần phủ có quyền bổ nhiệm, bãi miễn các chức quan dưới quyền mình trong địa hạt do mình quản lý, có quyền lãnh đạo về hành chính, tài chính, ngoại giao, quân sự của tỉnh. Tuy nhiên, ở những nơi có chức tổng đốc, thì tuần phủ vẫn phải theo chỉ đạo của tổng đốc. Ở nhiều nơi, tổng đốc có thể kiêm luôn chức tuần phủ.

153. Quyển 5 - Chương 151: Trận Chiến Giằng Co

Vách đá trụi lủi không có một thân cây, mặt đất chỉ toàn cát vàng không có lấy một ngọn cỏ, mặt trời chói chang khiến binh sĩ mệt mỏi không chịu nổi, sắc mặt đại tướng quân tái nhợt nhìn tình cảnh trước mắt. Trì Phượng Thanh thở dài. Đã rơi vào hoàn cảnh khắc nghiệt như thế này, liệu bọn họ có thể cầm cự được bao lâu nữa?

Trải qua hai ngày nay, hiện tại hắn đã hiểu tại sao ban đầu quân địch lại im hơi lặng tiếng như vậy.

Trận chiến hôm qua, rõ ràng quân địch dụ đại quân tiến lên vì muốn đưa bọn họ vây khốn ở nơi này. Tuy ban đầu thực sự triển khai một trận chiến ác liệt, song phương tổn thương không ít nhân mã, nhưng chính vì vậy nên không ai nghi ngờ mục đích của địch mà đánh mất cơ hội rút lui. Chỉ sợ trong khi dây dưa cùng quân địch, chiến hào khổng lồ bị vùi lấp dưới mặt đất kia mới lún xuống, lộ ra vẻ dữ tợn thật sự của mình.

Dường như quân Tây Chích đã diễn tập trận chiến này vô số lần, trong khi song phương ra sức chém giết, chỉ cần một tiếng kèn hiệu vang lên, bọn họ nhanh chóng rút lui khiến quân sĩ bên ta ngạc nhiên đến độ trợn mắt há miệng. Tuy lấy lại phản ứng rất nhanh, nhưng bởi vì sự tình chuyển biến quá đột ngột nên quân ta truy kích lộn xộn, mà đối phương đã được huấn luyện rút lui cấp tốc, bởi vậy khoảng cách bị kéo dài chỉ trong thời gian ngắn.

Tuy phía sau có vài vị tướng lãnh chỉ huy, nhưng phía trước hỗn loạn, ngay khi quân ta xoay người bắt đầu rút lui lại thấy sau lưng vang lên tiếng kêu. Các vị tướng lĩnh nhanh chóng hạ lệnh nghênh chiến. Mặc dù đã chuẩn bị tốt, nhưng vũ tiễn (mưa tên) trực tiếp bay tới khiến cho quân ta không kịp phòng bị, thương vong trầm trọng.

Quân Tây Chích quốc thuần thục việc cưỡi ngựa bắn tên, trước trận chiến chỉ nhìn thấy hơn ngàn cung thủ, hiện tại số lượng đã lên tới hàng vạn, cho dù bộ binh có cố gắng dùng khiên ngăn trở, nhưng thương vong cũng đã là vô số. Trận chiến này, quân ta tổn thất hơn vạn binh sĩ.

Ngay khi quân ta hung hăng tấn công, quân địch lại lập tức rút lui khi nghe thấy tiếng kèn hiệu.

Trận chiến này vô cùng kỳ lạ, quân ta đều mang trong mình cảm giác bị lường gạt, nhưng vài vị tướng lãnh hiểu được, chiến trường chính là như thế này, thật thật giả giả lẫn lộn. Tuy nhiên, điều khiến bọn họ không sao hiểu nổi chính là, trên chiến trường thường phô diễn sức mạnh đấu đá, quân Tây Chích lại có lợi thế là nhân mã cao lớn khỏe mạnh, tại sao hiện tại lại đột nhiên sử dụng quỷ kế, càng khó hiểu hơn là những việc diễn ra sau đó.

Lần này, đại tướng quân không lập tức hạ lệnh rút lui mà là đóng quân tại chỗ chờ đợi. Hắn cũng mang trong bụng một đoàn hỏa nộ, đang nghĩ xem rốt cuộc quân Tây Chích đang giở trò gì, tuy nhiên, chờ đợi mãi vẫn không thấy động tĩnh, xâm nhập vào quân doanh của địch hẳn là không khả thi, đành phải kiên nhân chờ đợi. Mặt trời lên ngày càng cao, cũng sắp tới buổi trưa.

Tất cả mọi người đều không ngờ trận chiến lần này lại biến thành một đoạn thời gian giằng co thất thường như vậy. Buổi sáng, chúng binh sĩ đều không được ăn cơm, hiện tại trải qua một trận chiến lớn như vậy nên đại khái cũng cảm thấy đói. Nhìn bộ dạng uể oải của mọi người, đại tướng quân đành phải hạ lệnh quay về quân doanh. Tuy nhiên, lần này hắn thật sự chú ý tới mọi động tĩnh, thực hiện từng bước từng bước một.

Quả nhiên không ngoài dự đoán. Khi bọn họ hoàn toàn lui về phía sau, quân Tây Chích đột nhiên xuất hiện như ma quỷ. Đã có kinh nghiệm trong lần giao chiến trước, đại tướng quân lập tức lệnh cho bộ binh đưa khiên lên ngăn cản vũ tiễn, thần xạ doanh ở phía sau chuẩn bị thấy địch là bắn.

Có điều, lần này xuất hiện không phải là cung thủ, mà là đám kỵ binh cao lớn.

Thấy vậy, đại tướng quân hạ lệnh tiến lên nghênh địch. Không ngờ, khi quân Tây Chích cách ta khoảng hai mươi đến bốn mươi trượng, bọn chúng đột nhiên phóng rất nhiều giáo nhọn tới đây. Giáo sắt bén nhọn cùng lực ném kinh người không phải là thứ mà mấy tấm khiên nho nhỏ có thể ngăn cản. Quân ta thương vong thảm trọng.

Thấy địch nhân sử dụng những chiến thuật phức tạp như vậy, các vị tướng lãnh đều hiểu rằng bọn chúng đã chuẩn bị rất kỹ càng mới phát động cuộc chiến này. Chỉ có thể trách trinh sát bên ta tìm hiểu không kỹ càng, không hiểu hết được tình hình địch, quan trọng nhất là bọn họ không ngờ tới việc quân Tây Chích lại liên tục sử dụng nhiều quỷ kế như vậy. Đây chính là hậu quả do khinh địch tạo thành.

Nhất định phía sau bọn họ có kẻ bày mưu tính kế. Mọi người đều nhất loạt nghĩ tới Vân gia, nhưng cũng chẳng còn cách giải quyết nào cả. Hiện tại, việc quan trọng nhất chính là bảo tồn binh lực, không được để binh sĩ hy sinh vô ích. Bởi vậy, đại tướng quân hạ lệnh hoàn toàn rút về quân doanh, không được ham chiến.

Trước đó là ta truy đuổi địch, lần này lại tới phiên địch truy đuổi ta khiến chúng tướng sĩ đều cảm thấy khó chịu. Nhưng nghĩ tới việc quân tử báo thù mười năm chưa muộn, núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt, nên mọi người vẫn phải nhanh chóng rút lui. Tuy nhiên, trước mắt đột nhiên xuất hiện một chiến hào khổng lồ khiến bọn họ trở tay không kịp. Những người phía trước không lưu ý dưới chân nên rơi vào trong, bị cọc nhọn bên trong đâm chết. Nhìn tình cảnh đó, tất cả mọi người đều cảm thấy phẫn nộ.

Thỏ con nóng lên cũng biết cắn người. Lúc này, binh sĩ không thể tiếp tục kiềm chế cơn tức trong lòng, ai cũng mang ý nghĩ "cho dù chết cũng phải kéo quân Tây Chích theo cùng". Có điều, dường như quân địch nắm rất rõ địa thế bên này, nên từ khi quân ta tiến tới gần chiến hào thì bọn họ đã ngừng truy đuổi. Tới lúc quân ta vứt bỏ ý nghĩ muốn giữ lại mạng sống mà liều mạng xông lên, bọn họ đã lui xa tới nửa dặm.

Tướng sĩ bên ta chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nhìn bọn họ lui lại, nhưng cũng không biết làm sao.

Trải quan trận chiến này, nhìn tình cảnh trước mắt, Trì Phượng Thanh lập tức hiểu rõ nguyên nhân mọi việc.

Địch nhân kéo dài nửa năm không chút động tĩnh chẳng phải phí công. Cái bọn họ muốn chính là khiến quân ta chuyển tử nghi ngờ đến chấp nhận, từ chấp nhận biến thành thói quen, từ thói quen dẫn tới việc lơ là bỏ qua. Sau đó, bọn họ âm thầm ở trong bóng tối chuẩn bị hết tất cả mọi thứ. Thấy chiến hào khổng lồ, lúc này hắn mới nhớ Tây Chích quốc ít ốc đảo, chủ yếu là sa mạc, cho nên phần lớn dân chúng đều phải ở trong sa mạc cả năm trời. Vì phòng ngừa cát bụi nóng nực, rất nhiều người chuyển tới ở trong lòng đất, cũng bởi vậy nên bọn họ mới có nhiều cao thủ kiến tạo những công trình ngầm đồ sộ như vậy.

Nửa năm trời cũng đủ thời gian để bọn họ chuẩn bị chiến hào lớn dường này. Có lẽ khi quân ta trải qua, bên dưới được bố trí một lớp đất đá, phía trên còn sót lại một lớp đất vàng, khi song phương giao chiến, quân Tây Chích cho người di rời những thứ đó, mục đích chính là giam cầm quân ta trong trận địa này. Hy sinh một chút tổn thất để đạt được thắng lợi lớn, tuy việc này rất đê tiện nhưng không thể nói bọn họ đã rất thành công, mặc kệ kẻ hiến mưu là ai.

Viện quân chưa tới, hiện tại bị vây trong trận thế này, không nhận được tin tức từ quân doanh, dần dần, mọi người cũng chẳng còn ôm hy vọng gì nữa.

Trì Phượng Thanh hiểu sự việc lần này không thoát khỏi quan hệ với Vân gia, chính là… hiện tại hắn có chút lo lắng rồi lại ôm một chút hy vọng. Tuy rằng bọn họ để lại doanh trại không tới trăm người, hơn nữa quân Tây Chích có thể lẻn vào đó, nhưng nghĩ tới Hạ Vũ, hắn thầm nghĩ "Tiểu tử kia thật sự rất thông minh, hẳn có thể ứng phó được. Nếu phát hiện chiến trường bên này gặp chuyện không may, có lẽ y sẽ vào thành cầu viện binh."

Nghĩ tới đó, hắn không tự chủ được liền nhìn về phía doanh trại một chút. Mặt trời chói chang khiến đôi mắt không thể mở to, tùy ý quét qua một chút, hắn lập tức bật người đứng dậy. Vừa nãy, hình như hắn thoáng nhìn thấy vật gì đó chớp lên, hiện tại có thể chắc chắn bên kia chiến hào có bóng đen loang loáng, rất giống hình dạng của con người.

"Duẫn đô úy, mau tới đây." Trì Phượng Thanh nóng lòng kêu gọi.

Duẫn Lạc đi tới, khó hiểu nhìn hắn: "Chuyện gì?"

"Mắt ngươi tốt, ngươi nhìn xem, phải chăng bên kia có người đang làm gì đó?"

Duẫn Lạc vươn tay che khuất ánh mặt trời trên đỉnh đầu, nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ tới, chăm chú một lát lại lập tức chạy đi, dắt một con chiến mã tới, nhanh chóng cưỡi ngựa chạy tới bên cạnh chiến hào.

Trì Phượng Thanh thấy vậy cũng lập tức làm theo, nhảy lên ngựa đuổi sát phía sau.

Rốt cuộc cũng có người tới đây. Việc này khiến Vân Phi Vũ vô cùng kích động. Y nhảy khỏi mã xa, nhìn hai người chạy vội tới đây, bật khóc vì vui vẻ. "Rốt cuộc các người cũng nhìn thấy ta, tốt quá, rốt cuộc các người cũng tới đây rồi." Nhìn hai người đứng đối diện bên chiến hào, thiếu niên cười ngây ngô, nước mắt cùng mồ hôi hòa quện trên gương mặt.

Duẫn Lạc thấy y, thiếu chút nữa định tiến lên, may mắn là Trì Phượng Thanh ở bên cạnh nắm chặt dây cương: "Ngươi không muốn sống hả?"

Vừa cúi đầu nhìn đã kinh hoảng, Duẫn Lạc vừa sợ hãi vừa gật đầu cảm ơn ân nhân cứu mạng, sau đó quay đầu nhìn thiếu niên, mắt cũng không chớp một chút. Hắn vốn nghĩ lần này không thể thoát được hiểm cảnh, ai ngờ còn có thể thấy được người mà mình yêu thương, cho dù hiện tại có phải bỏ mạng thì bản thân hắn cũng không cảm thấy hối tiếc.

"Duẫn đại ca, Trì phó tướng, tướng quân cùng binh sĩ hiện tại ra sao rồi? Ta đem tới chút lương khô và nước, các người lui ra xa một chút, ta sẽ ném qua đó."

Vừa nghe có thức ăn cùng nước uống, tuy rằng trên mã xa không nhiều lắm, nhưng có một chút cũng tốt hơn không có, Trì Phượng Thanh tươi cười hét to: "Hảo tiểu tử, ném lại đây, ta… Duẫn đại ca của người bắt lấy." Nói xong, giục ngựa chạy sang một bên, không ngừng cười hắc hắc mấy tiếng.

Duẫn Lạc căn bản không để ý tới hắn, sau khi nhảy xuống ngựa liền nhìn trái nhìn phải, tiếp theo lại gật đầu cùng thiếu niên: "Ném đi."

Thức ăn cùng nước uống được đựng trong bao lớn, mỗi bao nặng chừng một trăm cân, tuy nhiên, đối với thiếu niên mà nói thì chừng ấy không đáng kể. Mặc dù không thể bước qua chiến hào phía trước, nhưng ném mạnh qua đó chắc chắn không thành vấn đề.

Tiếp nhận hai túi lớn, tuy rằng Duẫn Lạc không vui nhưng chỉ có thể đem thức ăn nước uống cứu mạng trở về.

Đối mặt với nghi vấn của Trì Phượng Thanh, Vân Phi Vũ mang sự việc phát sinh tối qua thuật qua một lần, sau đó nói: "Trì phó tướng, cố gắng kiên trì một chút, trước khi ta đi đã có người vào thành cầu viện binh, nếu thuận lợi thì hai ba canh giờ nữa sẽ tới đây. Mọi người đừng nóng vội."

"Để tiểu tử này ở lại trong quân doanh quả thật không uổng." Trì Phượng Thanh âm thầm gật đầu. Tuy rằng trước kia có nghĩ tới việc dẫn thiếu niên tới chiến trường, nhưng số người lưu lại bảo vệ quân doanh quá ít, để lại vũ khí bí mật như y biết đâu lại có cơ hội sử dụng. Từ tình hình hiện tại cũng có thể thấy được, quyết định lúc đó của hắn là vô cùng chính xác.

"Đúng rồi, tiểu tử, quân Tây Chích đã từng bí mật lẻn vào, nói không chừng hiện tại lại có địch chạy tới quân doanh, vậy nên ngươi nhanh chóng quay trở về, nếu viện binh vẫn chưa tới, vậy thì ngươi phải lập tức tự vào thành cầu viện binh, hiểu chưa?"

Vân Phi Vũ nhíu mày suy nghĩ, đại khái cũng hiểu chiến hào trước mắt xuất hiện như thế nào. Chắc chắn là do phía Tây Chích ngoài mặt tỏ ra án binh bất động, kỳ thật bọn chúng luôn âm thầm hoạt động. Quả nhiên là một đám người đê tiện.

"Uhm, ta hiểu rồi." Thiếu niên gật đầu: "Ta lập tức trở về, mọi người chờ nha, ta nhất định sẽ đưa viện binh đến."

Trì Phượng Thanh cười to hai tiếng đầy khí phách: "Hảo tiểu tử, chúng ta nhất định sẽ chờ tin tốt của ngươi."

Thiếu niên vung kiếm chém đứt dây cương nối với mã xa, xoay người lên ngựa, phất tay với Trì Phượng Thanh, sau đó thúc ngựa rời đi.

154. Quyển 5 - Chương 152: Trở Về Diên Kinh

Vừa trở lại quân doanh, Vân Phi Vũ đã bị trận thế trước mắt khiến cho hoảng sợ. Theo thời gian y tính toán thì viện binh tới nơi cũng phải khoảng giờ mùi, không ngờ hiện tại lại nhanh như vậy. Y quay sang hỏi Trầm Tông mới biết được, thì ra người đi truyền tin nửa đường đã gặp quân tiếp viện. Trầm Tông lại nói cho y biết, may mà viện binh tới sớm, bởi vì y vừa đi chưa được bao lâu thì quân Tây Chích lại tới hơn trăm người, chẳng qua trong tay có tù binh nên song phương không dám động thủ, cho tới khi viện binh đến nơi, đám quân Tây Chích kia chạy không kịp, toàn bộ đã bị tóm gọn.

"Chỉ sợ bọn họ tới đây là muốn cứu người." Thiếu niên nghĩ thầm, nhìn phản ứng trước mắt của đám binh sĩ này, có lẽ thân phận kẻ dẫn đầu kia không đơn giản như vậy, hình như hắn là một đại nhân vật quan trọng. Tuy nhiên, hiện tại không có thời gian để lo nghĩ tới việc đó, việc quan trọng trước mắt chính là giải quyết tình cảnh của đại quân bên ta.

Vân Phi Vũ trực tiếp tới gặp người đưa viện binh tới đây, Lưu đô đốc, sau đó đem những việc mình đã chứng kiến báo cáo lại cho hắn.

Về phần Lưu Chính Bắc, hắn không ngừng đánh giá thiếu niên gầy yếu trước mắt. Y chính là người mà thiếu chủ muốn mượn sức, Hạ Vũ.

"Lưu đô đốc, xin hỏi ngài đã nghĩ ra biện pháp giải quyết hay chưa?" Nam tử cường tráng thấp bé trước mắt không nói gì khiến Vân Phi Vũ không khỏi sót ruột.

"A… Này…" Lưu Chính Bắc suy nghĩ, đột nhiên hỏi lại y: "Ngươi cảm thấy hiện tại nên làm như thế nào?"

Thiếu niên thất thần, thầm nghĩ: "Tại sao người này lại hỏi ý kiến của ta? Nhưng nếu đã hỏi thì cũng không thể không trả lời, dù sao người ta cũng là nhân vật quan trọng, bản thân ta chỉ là một gã đầu bếp."

Vân Phi Vũ nghĩ ngợi, cười gượng hai tiếng: "Đầu óc tiểu nhân không tốt lắm, cũng chỉ nghĩ ra được hai biện pháp ngốc nghếch. Đơn giản nhất chính là làm một chiếc cầu bắc qua nơi đó, nhưng chiến hào này tộng ba trượng, sâu cũng tới bảy hoặc tám trượng, nếu thật sự làm như vậy thì rất tốn công sức, chỉ cần làm một chiếc cầu gỗ là được rồi."

"Uhm, vậy thì làm cầu đi."

"…." Hắn thực sự chưa nghĩ tới sao?

Vô vàn suy nghĩ lướt qua tâm trí thiếu niên, y cung kính nói: "Cầu đại nhân phái vài người khỏe mạnh theo ta đi đốn gỗ, vậy thì sẽ nhanh có gỗ để làm cầu."

"Lưu Tiễn." Lưu Chính Bắc gọi to ra phía ngoài lều trại.

"Có thuộc hạ." Một gã hán tử thấp bé cường tráng đi tới.

"Ngươi lập tức mang theo một trăm người khỏe mạnh tới đây, sau đó cùng vị Hạ Vũ tiểu huynh đệ đi đốn gỗ. Nhanh lên!"

"Vâng." Người nọ cười mỉm cùng thiếu niên: "Tiểu huynh đệ, mời ngươi cùng ta đi chọn người."

Thi lễ cùng Lưu Chính Bắc, thiếu niên xoay người đi theo Lưu Tiễn ra ngoài doanh trướng.

Nhiều người, sức lớn. Chưa tới một khắc đã kiếm được vài chục khúc gỗ dài. Vì phòng ngừa trong quá trình cứu viện bị quân địch tập kích bất ngờ, năm vạn đại quân chia thành hai hướng xuất phát. Tốc độc của kỵ binh nhanh chóng, đi trước để bắc cầu cứu viện, bộ binh theo sát sau đó.

Vân Phi Vũ trở lại phòng bếp, y bắt đầu làm thức ăn, chờ đợi chúng binh sĩ trở về.

Bởi vì trên người có mang thương tích, cho tới giờ thân tứ khắc, toàn bộ binh mã mới trở về. Bàn về vấn đề này, quân Tây Chích nghe nói viện binh tới nhưng cũng không có bất kể hành động gì khiến cho người ta không khỏi nghi ngờ. Dù sao bọn họ cũng tốn nhiều công sức như vậy mới có thể vây khốn đại quân bên ta, tại sao lại dễ dàng để ta lấy lại sức lực được. Thật sự không thể tưởng tượng ra.

Ngày thứ hai, các tướng lĩnh thương nghị, cuối cùng quyết định moi tin tức từ đám tù binh, sau đó mới bắt đầu xem xét kế hoạch tấn công. Nhưng đột nhiên có một vị khách tới đây khiến mọi việc lỡ dở.

Chẳng biết có phải Tây Chích quốc phát hiện chiến dịch này đã mất đi thế thắng lợi, có tiếp tục truy đuổi cũng không được lợi ích gì, hay có nguyên nhân nào khác, đột nhiên bọn chúng lại phái ra sứ giả tới cầu hòa, đương nhiên còn kèm theo điều kiện bồi thường khá hậu hĩnh. Đồng thời, bọn họ cầu khẩn bên ta thả tù binh.

Tuy rằng mọi người cảm thấy chán ghét bộ mặt của quân Tây Chích, nhưng nếu tiếp tục giao chiến, xét theo binh lực hai bên thì chẳng biết việc này sẽ kéo dài tới năm nào tháng nào mới kết thúc. Hơn nữa, nội chiến của Dạ Diệp quốc vẫn đang tiếp diễn, chắc chắn kinh tế suy yếu, dân chúng lầm than, đến lúc đó, chỉ sợ quốc nội càng thêm hỗn loạn. Cũng chính vì vậy, nếu có thể không chiến thì nên đình chiến.

Nhưng. Lần hiệp nghị này không thể do bọn họ làm chủ, vì thế, Mạc Ngôn lập tức thảo thư truyền về Diên kinh, an tĩnh chờ bề trên hạ lệnh.

Sứ giả Tây Chích quốc tạm thời chờ đợi, cùng ngày đó cũng cầu khẩn được gặp tù binh. Đại tướng quân cho rằng hắn nghĩ tới tình nghĩa người cùng tộc nên không suy tính nhiều, còn Trì Phượng Thanh lại nghĩ tới những vấn đề thiếu niên đã từng đề cập qua, dường như trong đó có một người khá đặc biệt, vì thế hắn lập tức để ý, lặng lẽ đi theo sứ giả, ở một bên âm thầm quan sát.

Bề ngoài nhìn vào thì mọi việc thật sự rất bình thường, chỉ đơn giản đi thăm mọi người, sau đó nói vài câu trấn an bọn họ, nhưng khi sứ giả kia nói chuyện với một người trong số đó, ngữ điệu thật sự cung kính. Điều này khiến Trì Phượng Thanh càng thêm nghi ngờ, hắn không rõ người kia có phải là hoàng tộc Tây Chích quốc hay đại nhân vật nào đó hay không, vậy nên hắn đem việc này bẩm báo lại đại tướng quân Mạc Ngôn.

Tuy nhiên, Mạc Ngôn cũng không rõ lắm, đành phải dùng phi cáp truyền thư kêu Mạc Bạch thay hắn điều tra rõ ràng.

Một tháng sau, ngự sử đương triều Mạc Bạch mang theo thư hiệp nghị tiến vào Tát Lan thành để đàm phán. Trải qua nhiều lần thương nghị vất vả, cuối cùng bọn họ cũng thành công ký ra hiệp ước hòa bình năm mươi năm. Đương nhiên, việc đàm phán phương pháp bồi thường càng thêm phong phú, dù sao trong đám tù binh cũng có bào đệ (em họ) của Tây Chích vương, thế tử Tây Lí Đồ. Tuy Cát Cách Nhĩ bị điều ra chiến trường, nhưng hắn thật sự được phụ hoàng của mình coi trọng, nếu đã muốn chuộc "đồ", vậy thì giá cả đương nhiên thuộc dạng xa xỉ.

Dạ Lam năm thứ sáu, ngày mùng sáu tháng bảy, hai nước chính thức ký hiệp nghị hòa bình. Sau khi quân Tây Chích hoàn toàn rút khỏi lãnh thổ Dạ Diệp quốc, quân đội bên ta mới bắt đầu lui lại. Trừ bỏ hai vạn binh lính trấn thủ biên quan, mười vạn đại quân còn lại toàn bộ đều xuất phát trở về Diên kinh.

Nghe nói mọi người đi rồi, vị phó tướng ở lại biên quân liền dẫn người đi xem xét chiến trường, cuối cùng lại tìm ra vài thông đạo bí mật của Tây Chích quốc. Lúc đó, tất cả mọi người đều bị dọa tới ngây người, bởi vì nơi kia thực sự rất rộng lớn, đi lại bên trong không cần phải nghiêng người né tránh, hơn nữa nơi tiến vào còn được thiết kế một dãy bậc thang bằng sắt, thợ thủ công đã khéo léo san bằng nơi này, thực sự khiến người ta không kiềm chế sợ hãi.

Một tháng sau, trở lại Diên kinh xa cách đã lâu, Vân Phi Vũ vừa buồn vừa vui.

Vui vì chiến tranh đã kết thúc sau nửa năm, buồn chính vì không nhận được một chút tin tức nào từ Trần Bảo Quang. Y không biết nên tới gặp Lưu thúc như thế nào, nhưng việc gì cũng phải tới hồi kết.

Bởi vậy, y mang theo tâm lý sẵn sàng bị đánh tới gặp Lưu Bạch Phàm, nhưng khi người nọ nghe xong hết thảy lại không hề mảy may trách cứ y tới một câu, ngược lại còn vỗ vỗ vai y, thở dài: "Hắn đã trưởng thành, có cách nghĩ của mình, tuy rằng để hắn như vậy thật có lỗi với tỷ tỷ đã khuất của ta, nhưng điều đó chứng minh hắn đã hiểu được lý lẽ, biết nhận rõ đúng sai. Vậy nên, ngươi không cần tự trách, đó là lựa chọn của tên tiểu tử kia, không liên can tới ai cả."

Thiếu niên gật đầu, mặc dù vẫn cảm thấy áy náy, nhưng trong lòng đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"Đúng rồi, Tiểu Vũ à, ngươi đã xuất ngũ rồi, hiện tại dọn tới chỗ ta đi." Lưu Bạch Phàm đột nhiên lên tiếng.

Vân Phi Vũ suy tư, mỉm cười nói: "Lưu thúc, ta muốn đi du ngoạn khắp nơi, nhấm nháp mỹ vị mọi miền, tạm thời vẫn chưa muốn định cư ở một chỗ. Thực sự xin lỗi ngài."

Lưu Bạch Phàm cười to hai tiếng: "Nhìn tiểu tử ngươi ăn nói khách khí chưa kìa. Nam nhi chí tại bốn phương, nếu Bảo nhi có được một chút chí khí này của ngươi thì ta đã chẳng phải lo lắng cho hắn như vậy."

Nhớ tới Trần Bảo Quang, hai người đồng thời thở dài. Lưu Bạch Phàm lắc đầu: "Không biết hiện tại tiểu tử kia có an ổn hay không?"

Thiếu niên cúi đầu suy tư một lát, sau đó trịnh trọng nói: "Lưu thúc, ngài an tâm, đi tới nơi nào ta cũng sẽ hỏi thăm một chút. Nếu có tin tức của Tiểu Bảo, ta lập tức viết thư báo cho ngài."

"Được! Được!"

Cáo biệt Lưu Bạch Phàm, Vân Phi Vũ đột nhiên nhớ tới việc hẹn Hàn Thiết Ngưu cùng nhau dùng bữa tối. Nhìn sắc trời vẫn còn sớm, y lập tức nghĩ tới việc xuất ngũ, vậy nên y quyết định đến hỏi xem nên làm như thế nào.

May mà chế độ trưng binh của Dạ Diệp quốc có một điều rất tốt, người ngoài chế độ có thể lựa chọn ở lại hoặc ra đi. Giống như y và Hàn Thiết Ngưu đều là những người khi chiến sự cần tới mới được chiêu cầu, vậy nên bọn họ thuộc dạng người ngoài chế độ. Lúc đó vốn không muốn tòng quân, nhưng hoàn cảnh bắt buộc, mà điều khoản này giống như được đặt ra để dành cho y vậy, quả thật rất có ích. Nhưng nên tới đâu để hỏi?

Thiếu niên buồn bã đứng trên đường cái.

"Tiểu Vũ."

Nghe thấy có người gọi mình, Vân Phi Vũ xoay người nhìn về phía nam tử đang đi tới chỗ mình, mỉm cười: "Duẫn đại ca, thực trùng hợp, huynh cũng ra ngoài đi dạo sao?"

Duẫn Lạc vừa nhìn thấy y, gương mặt lạnh lùng cũng nhu hòa hơn nhiều, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không, ta cố tình đi tìm đệ."

"Sao….Tìm ta?" thiếu niên kinh ngạc. Hôm qua mới tách ra, hôm nay đã đi tìm mình….

"Đúng." Duẫn Lạc không chú ý tới biểu hiện mất tự nhiên trên mặt y, nói tiếp: "Là Mạc tướng quân sai ta đi tìm đệ. Tối nay tướng quân mở tiệc chiêu đãi nên mời đệ tới đó."

Vân Phi Vũ vừa nghe vậy đã liên tục lắc đầu: "Duẫn đại ca, huynh trở về giúp ta nói vài lời đi. Hôm nay ta có hẹn cùng một người huynh đệ tốt, hơn nữa, từ trước tới nay ta không quen đối phó với mấy trường hợp như thế này."

"Không có người ngoài đâu, toàn những người đệ quen biết thôi." Duẫn Lạc thực sự công khóe môi, ánh mắt trong sáng tỏ vẻ sủng nịnh: "Chính là mấy người trong quân doanh, trừ bỏ đệ đệ của Mạc tướng quân là đệ không mấy quen thuộc ra, chính là Mạc ngự sử đó, đệ đã gặp qua một lần."

"Ha hả." Thiếu niên cười gượng hai tiếng, nhưng vẫn không đồng ý.

Duẫn Lạc thấy vậy, hơi nhíu mày: "Là lo lắng cho người huynh đệ kia của đệ sao?"

"Ân." Vân Phi Vũ gật đầu: "Dù sao Thiết Ngưu đại ca cũng hẹn ta trước, ta không thể thất tín được."

"Là hắn a!" Duẫn Lạc đột nhiên kéo thiếu niên: "Đi thôi, chúng ta cùng nhau đi tìm hắn. Tóm lại, hắn là thuộc hạ của Trì phó tướng, cũng không thể tính là người ngoài được."

"Ách…" Thấy hắn nói như vậy, nếu tiếp tục cự tuyệt lại cảm thấy bản thân quá nhỏ nhen. Vân Phi Vũ gật đầu: "Được rồi."

Rụt tay lại mới phát hiện người nọ nắm thật chặt, thiếu niên xấu hổ nhìn chung quanh, quả nhiên phát hiện không ít người đang chỉ trỏ. Nghĩ nghĩ, y cười hì hì nói với nam nhân phía trước: "Duẫn đại ca, ta không phải tiểu hài tử, huynh buông ra đi, ta có thể tự đi được."

Duẫn Lạc quay đầu lại nhìn y, nắm tay càng thêm chặt: "Ta không coi đệ như tiểu hài tử." Sau đó lập tức quay sang hỏi: "Hắn ở đâu rồi?"

"Nam nhân này…." Vân Phi Vũ hoàn toàn không nói gì: "Hắn không biết bản thân mình rất nổi tiếng ở trong hoàng thành này hay sao? Năm ấy hai mươi tuổi đã trở thành đô úy của thần xạ doanh, được đương kim hoàng thượng coi trọng, hơn nữa còn là một mỹ nam tử hiếm có, lại độc thân. Người như vậy chính là mơ ước của tất cả thiếu nữ. Vậy mà hiện tại hắn cứ quang minh chính đại nắm tay một nam nhân đi loạn trên đường cái, như vậy chắc chắn sẽ khiến người khác chê cười."

Thiếu niên bị vô số những ánh mắt kia khiến cho không dám ngẩng đầu, vụng trộm nhìn nam nhân trước mắt lại thấy hắn tỏ ra không có việc gì, vẫn lộ vẻ mặt hàn băng ngàn năm không tiêu tan, trong lòng y không khỏi chán nản. "Người này thật sự không có chút tự giác nào cả, quả nhiên không thèm để ý tới ai."

Dùng sức rút tay về, nghiêng mặt sang một bên không nhìn hắn, y chỉ vào một ngõ tắt, nói: "Duẫn đại ca, chúng ta đi xuyên qua đây là tới nơi rồi, đi nhanh đi."

"Ta quá nóng vội sao? Hay là y đang trốn tránh ta?" Duẫn Lạc nhìn bóng dáng thiếu niên, hít sâu một hơi, nhanh chóng bước theo.

155. Quyển 5 - Chương 153: Không Cần Phong Thưởng

Giờ dậu ngũ khắc, ngay khi Vân Phi Vũ nghĩ mình tới quá sớm lại phát hiện bên trong tướng quân phủ đã đông như trẩy hội, náo nhiệt phi thường.

Duẫn Lạc vừa xuất hiện đã có không ít người xông tới, chúc mừng, nịnh nọt, nhưng hắn vẫn tiếp tục trưng ra bộ mặt lạnh lùng, chỉ gật đầu với bọn họ, sau đó đưa hai người kia đi tới trước mặt lão quản gia: "Liễu bá, tướng quân đâu?"

Lão giả cung kính thi lễ: "Lão gia cùng Trì phó tướng ở trong thư phòng, đại nhân cần lão nô dẫn đường không?"

"Không cần, ta biết vị trí." Duẫn Lạc quay đầu, dùng ánh mắt áy náy nhìn về phía thiếu niên, thấp giọng nói: "Thật có lỗi, ta cũng không biết mọi chuyện sẽ như thế này."

Vân Phi Vũ lắc đầu, sau đó túm Hàn Thiết Ngưu đang lo lắng bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Đi thôi, có gặp mặt thì cũng chẳng có gì để nói, dù sao bọn họ cũng chẳng quen ta."

Hàn Thiết Ngưu cũng gật đầu, nhất thời an tâm không ít.

Dường như Duẫn Lạc rất quen thuộc với phủ tướng quân, đưa hai người rẽ ngang rẽ dọc mấy lần, cuối cùng dừng lại trước cánh cửa khắc hoa, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Vừa vào trong chợt nghe âm thanh khắc khẩu vang lên không ngừng. Vân Phi Vũ đã quá quen với việc này, đây vốn là chuyện xảy ra như cơm bữa giữa hai vị phó tướng, hình như từ trước tới nay họ chưa từng đối mặt bàn bạc cẩn thận bao giờ, cứ gặp nhau là làm ồn.

Đối với Tống Tử Ương, ban đầu y rất chán ghét người này, nhưng tiếp xúc nhiều mới phát hiện người này rất hay bênh vực thuộc hạ, tính tình đơn thuần thẳng thắn, tốt hơn gã hồ ly Trì Phượng Thanh kia rất nhiều.

Mạc Bạch!

Nhìn người nhàn nhã ngồi một bên phẩm trà, thiếu niên âm thầm nhảy dựng, vội vàng dời tầm mắt, xoay người định hành lễ với mọi người lại bị Mạc Ngôn tiến lên ngăn cản: "Đều là người một nhà cả, không cần phải đa lễ như vậy."

"Đúng vậy, đúng vậy." Trì Phượng Thanh tiến lên, vừa định ôm vai thiếu niên lại phát hiện người đã bị Duẫn Lạc kéo sang một bên, hắn cười hắc hắc, sau đó dùng sức vỗ một chưởng lên người Hàn Thiết Ngưu

đứng bên cạnh: "Thiết Ngưu à, thực không ngờ nha. Ta mời ngươi tới ăn cơm thì ngươi không chịu, vậy mà Duẫn đô úy vừa nói một cái ngươi đã chạy tới nơi. Sao nào, định không cho cấp trên của mình một chút thể diện nào hả? Cận thận ta cho ngươi đi giày nhỏ* đấy nhé!"

(Giày nhỏ: ở đây là phép ẩn dụ, ý chỉ muốn làm người khác khó xử, ước thúc hoặc hạn chế)

Nghe thấy giọng điệu quen thuộc, tìm được cảm giác quen thuộc, rốt cuộc Hàn Thiết Ngưu có thể bình tĩnh lại, cực kỳ ai oán nhìn hắn: "Phó tướng, chân ta to lắm, xỏ giày nhỏ vào không thể đi đường đâu. Có thể đổi cho ta một đôi giày lớn hay không?"

Mọi người cười rộ lên.

Vân Phi Vũ chưa từng thấy dáng vẻ này của Hàn Thiết Ngưu, vậy nên y không khỏi thốt lên: "Thiết Ngưu đại ca, trước kia không nhìn ra đó nha."

Hàn Thiết Ngưu nhức đầu, nhếch miệng cười một tiếng: "Cái này gọi là gần son thì đỏ, gần mực thì đen đó mà!" Sau đó thâm ý nhìn nam nhân bên cạnh.

Thấy hai người đều không còn câu thúc, Trì Phượng Thanh mỉm cười không nói tiếp.

"Đúng rồi, vì sao hôm nay có nhiều người tới đây vậy?" Duẫn Lạc đột nhiên lên tiếng.

"Hừ, còn không phải tại tên nào đó miệng rộng hay sao!" Trì Phượng Thanh liếc mắt nhìn Tống Tử Ương.

"Ngươi…"

"Được rồi, được rồi." Mạc Ngôn khuyên can hai người: "Phượng Thanh đừng nói nữa, Tử Ương cũng không cố ý. Hơn nữa, yến tiệc kiểu này sớm hay muộn cũng phải có, cứ kệ nó đi." Thống lĩnh đã lên tiếng, hai người không thể nhiều lời, liếc mắt nhìn nhau hừ lạnh một tiếng, sau đó quay đầu sang nơi khác. Thấy bộ dạng không khác chi tiểu hài tử của bọn họ, thiếu niên không khỏi cười thầm.

"Hạ Vũ phải không?" Giọng nói đột nhiên vang lên khiến cả căn phòng rơi vào im lặng. Tất cả mọi người nhìn về phía Mạc Bạch vẫn ngồi an tĩnh.

"….Đúng!" Vân Phi Vũ nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng vô cùng bất an.

"Có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu hay không?"

Vừa nghe lời này, thiếu niên càng thêm bối rối, khẽ khép mắt không dám nhìn người nọ, trong lòng không ngừng suy đoán: "Rốt cuộc là lộ ở điểm nào? Giọng nói? Động tác? Thói quen?…"

Thiếu niên còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy Mạc Ngôn lên tiếng: "Nhị đệ, ngươi đã từng gặp Hạ Vũ?"

"Ách… hình như…" Mạc Bạch gõ nhẹ lên trán: "Nga, chính là là lần đó. Ta nhớ ra rồi. Ngươi chính là thiếu niên đã đại náo nơi chiêu binh."

"Sao?" Vân Phi Vũ nhìn về phía người nọ, trong đầu lập tức biến chuyển: "Chẳng lẽ ngài chính là vị đại nhân đã giúp đỡ chúng ta?"

Mạc Bạch nâng chén trà lên nhấp một ngụm, nhìn y cười nhẹ, không nói.

"Ủa, trợ giúp cái gì? Trước kia các người đã gặp nhau?" Trì Phượng Thanh lên tiếng hỏi.

Thấy tất cả mọi người đều trưng vẻ mặt tò mò, thiếu niên gật đầu, tiếp theo liền thuật lại chuyện ngày đó một lần. Mọi người vừa nghe lập tức cảm thấy ly kỳ. Nếu ngày đó không có lời Mạc Bạch nói thì thiếu niên đã không có mặt trong quân doanh, nếu như không có thiếu niên, trận chiến lần này chắc chắn không có phần thắng, hơn nữa, nó cũng không thể nào chấm dứt nhanh như vậy.

Nhớ tới trận chiến cuối cùng, mỗi người đều cảm khái hàng ngàn hàng vạn lần, còn thiếu niên lại rơi vào suy nghĩ của riêng mình. "Loại sự tình này rốt cuộc là cơ duyên trùng hợp hay đó vốn là định mệnh? Cách tiến triển như trong phim thế này khiến cho người ta cảm giác như bản thân đang nằm mơ."

"Lão gia, khai yến."

Tiếng nói ngoài cửa khiến mọi người bừng tỉnh. Mạc Bạch bật người đứng dậy, đi tới trước cửa: "Đi thôi, đã tới lúc ra ngoài đó rồi."

Mọi người gật đầu đi theo phía sau, thiếu niên đứng ở một bên, chờ bọn họ đi trước, Mạc Bạch tiến đến bên cạnh y rồi dừng lại trong giây lát, sau đó nhẹ giọng mở miệng: "Ta cảm thấy chúng ta đã gặp nhau còn sớm hơn cả lần đó, có cảm giác vô cùng quen thuộc, nhưng trừ bỏ lần đó, ta khẳng định chưa từng gặp ngươi, thật sự kỳ quái."

Nhìn kỹ ánh mắt thiếu niên, sau đó cau mày rời đi.

Vân Phi Vũ thở phào: "Cảm giác quen thuộc?"

Y vừa quay đầu, bất ngờ phát hiện Duẫn Lạc đã đứng phía sau mình từ lúc nào không hay, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu. Y không khỏi cười gượng hai tiếng: "Sao vậy? Trên mặt ta có thứ gì chăng?"

"...Không." Duẫn Lạc lắc đầu, sau đó kéo y: "Đi thôi."

Bởi vì rất nhiều người nên yến hội được tổ chức tại chính viện. Vân Phi Vũ cùng Hàn Thiết Ngưu được an bài ngồi cùng một bàn với Mạc Ngôn. Điều này khiến không ít người chú ý. Dù sao bàn tiệc đó cũng tập trung không ít tâm phúc thân cận hoàng thượng, mà hai người bọn họ đều mặc một thân bố y, vừa nhìn đã nhận ra đó không phải là quan viên triều đình, không có cách nào khiến người ta không chú ý tới cả.

Yến hội bắt đầu, Mạc Ngôn nói mấy lời dạo đầu ngắn gọn, sau đó giới thiệu hai người với tất cả khách khứa. Từ lúc đó, thiếu niên lập tức trở thành tâm điểm chú ý, thỉnh thoảng còn có người tiến lên kính rượu khiến cho y vô cùng khó hiểu.

Sau đó, hỏi ra mới biết, thì ra Mạc Ngôn đã viết tên thiếu niên lên tấu chương, đem y trở thành công thần lớn nhất của trận chiến lần này để trình báo lên trên, mà khi lâm triều, hoàng thượng đã đặc biệt nhắc tới chuyện này, nói rằng nhất định sẽ phong thưởng gấp bội cho người lập nên công trạng, sau đó còn nói Mạc Ngôn mau chóng đưa y vào triều yết kiến.

Vân Phi Vũ choáng váng.

Phong thưởng? Yết kiến?

Y vừa định hỏi có thể cự tuyệt hay không lại nghe tiếng thông báo vang lên: "Hoàng thượng giá đáo!"

Trong viện nhất thời không chút tiếng động, mọi người vội vàng quỳ xuống. Tuy rằng không thích những lễ tiết như thế này, nhưng thiếu niên hiểu 'nhập gia tùy tục', y cũng lập tức quỳ xuống.

"Đều đứng lên đi, hôm nay trẫm đến đây là để chúc mừng, không cần phải đa lễ như vậy." Thanh âm ôn hòa lại khiến người ta cảm nhận được không ít uy nghiêm.

"Tạ ơn hoàng thượng!"

Vân Phi Vũ đứng lên, lặng lẽ nhìn vị hoàng đế trong truyền thuyết kia. Nghe nói vị đế vương trẻ tuổi này năm nay mới mười tám, điều này khiến y không khỏi tò mò.

Ai ngờ, vừa ngẩng đầu đã bắt gặp ngay ánh mắt người nọ. Thiếu niên thoáng ngẩn người, lập tức hạ mi mắt, trong lòng chỉ còn duy nhất một ý niệm: "Tới khi nào ta mới có thể cao lớn như vậy?"

"Người này chính là Hạ Vũ?" Khung Tử Dạ chậm rãi bước tới bàn bọn họ. Hắn đã nghe qua miêu tả của Mạc Ngôn, biết rằng y nhỏ hơn mình một tuổi, là một thiếu niên dáng người nhỏ xinh, nhưng nghe nói y có được thần lực như Duẫn Lạc, thực sự không thể nhìn ra! Hắn âm thầm sợ hãi.

Nhìn thấy mấy người Mạc Ngôn muốn đứng lên, hắn phất tay, đi thẳng tới trước mặt thiếu niên: "Hạ Vũ?"

"Vâng." Vân Phi Vũ khơi khom người, thái độ cực kỳ cung kính.

"Không cần câu nệ, chúng ta ngồi xuống nói chuyện." Khung Tử Dạ ngồi xuống bên cạnh thiếu niên, cho tới khi nhìn y ngồi xuống, lúc này hắn mới nhìn quét một vòng, mỉm cười nhìn mọi người: "Hôm nay là tiệc tẩy trần của tướng quân cùng các vị phó tướng, ta chỉ tới chúc mừng, tạm thời vứt bỏ thân phận quân thần, mọi người thấy sao?"

"Vâng…"

"Được…"

Tiếng phụ hoa thưa thớt vang lên, nhưng áp lực trên bàn tiệc vẫn không thuyên giảm. Khung Tử Dạ thở dài: "Các người cần gì phải tỏ ra xa lạ cùng ta như vậy? Luận về bối phận, các người đều là trưởng bối của ta. Hôm nay đến đây, thứ nhất là tẩy trần cùng Mạc tướng quân, thứ hai chính là muốn cùng mọi người trò chuyện, cũng giống như các ngươi cùng hoàng thúc… như vậy cũng không được sao?"

"Hoàng thượng quá để ý rồi!" Mạc Bạch đánh vỡ cục diện bế tắc, đưa một chung rượu tới trước mặt hắn: "Uống đi, tối nay ngài chính là chất tử (cháu) của Vương gia."

Nghe thấy lời này, thâm tâm Khung Tử Dạ dâng lên một trận chua sót: "Chất tử? Chỉ sợ người nọ sẽ không bao giờ… thừa nhận tên chất tử này mà thôi. Ta giết người thương yêu của hắn, hắn hận không thể giết chết ta, tại sao có thể thừa nhận ta là chất tử của hắn nữa đây?"

Một ngụm uống cạn chung rượu, vị cay nồng khiến hắn liên tục ho khan. Đột nhiên có người gắp đồ ăn vào bát, bên tai vang lên giọng nói nhỏ nhẹ ôn nhu: "Ăn một chút đồ ăn để áp chế xuống."

Kinh ngạc quay đầu nhìn thiếu niên bên cạnh, lại nhìn đồ ăn trong bát.

"A… thỉnh hoàng thượng thứ tội, cài này… ngài không cần ăn." Đột nhiên nhớ tới việc thức ăn của hoàng đế trên TV đều phải thử độc. Quan hệ của Mạc Bạch cùng vị vương gia kia không nhỏ, nhưng mình lại là người hoàn toàn xa lạ.

Y vừa định lấy lại chiếc bát kia, không ngờ lại bị người ta ngăn cản.

"Không cần." Khung Tử Dạ tươi cười: "Đã lâu rồi không có ai gắp đồ ăn cho ta."

"Rất lâu sao?" Nhìn hắn ăn từng miếng nhỏ, thiếu niên âm thầm than nhẹ. Làm hoàng đế thực vất vả, phòng trước phòng sau, không được hưởng tình thân ấm áp, quả nhiên không thể so sánh với cuộc sống thoải mái của bình dân bá tánh.

Tao nhã lau miệng, Khung Tử Dạ quay sang nhìn thiếu niên: "Đúng rồi, lần này ngươi đã lập công lớn, trừ bỏ bạc vàng cùng chức quan, ngươi còn có yêu cầu gì khác không? Ta có thể đáp ứng cho ngươi."

"A?" Thiếu niên thất thần, khó hiểu nhìn hắn.

Khung Tử Dạ cười với y: "Mạc tướng quân đã kể hết sự tình cho ta biết, trận đánh lần này thắng lợi đều là công lao của ngươi, cho nên, trừ bỏ phong thưởng, ta còn có thể thỏa mãn một yêu cầu của ngươi. Vô thời hạn!"

Vân Phi Vũ vừa định lắc đầu cự tuyệt lại đột nhiên nhớ tới chuyện phong thưởng luôn khiến mình đau đầu. Trực tiếp cự tuyệt chắc chắn không được, dù sao cũng liên quan tới thể diện của bậc đế vương. Trầm ngâm một lát, y thử hỏi: "Bất kể nguyện vọng gì cũng được?"

Nghe thấy y hỏi vậy, Khung Tử Dạ nghiêm trang nói: "Quân vô hí ngôn."

Thiếu niên vừa nghe vậy, vốn định đứng lên hành lễ, nhưng cảm thấy làm như vậy sẽ khiến người khác chú ý, lập tức xoay người đối diện hắn, cúi đầu cung kính nói: "Vậy thỉnh hoàng thượng thu hồi phong thưởng. Thân là con dân Dạ Diệp quốc, đó là việc mà thảo dân nên làm, vậy nên thảo dân không cần phong thưởng."

156. Quyển 5 - Chương 154: Ngươi Tiến Ta Lui

Tuy rằng đã áp chế thanh âm rất thấp, nhưng tất cả những người ngồi cùng bàn đều đã nghe thấy. Ai cũng trợn mắt há miệng nhìn về phía thiếu niên. Mặc dù khoảng cách giữa các bàn khá xa, nhưng những người

này chưa từng rời tầm mắt khỏi nơi đây. Cảm nhận được không khí có điều không ổn, toàn trường đều trở nên an tĩnh.

Vầng trán Vân Phi Vũ bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Y không nghĩ mọi việc lại chuyển biến thành hoàn cảnh này. Vốn định giải quyết êm thấm, nhưng không ngờ vẫn khiến mọi người chú ý. Quá nóng vội lại khiến mọi việc tiến triển theo hướng ngược lại, nhưng sự việc đã tới nước này… Y khẽ cắn môi, chuẩn bị tiếp tục thỉnh cầu một lần, chẳng ngờ đế vương trước mắt mở tôn khẩu: "Ngươi lập công lớn, phong thưởng là việc đương nhiên. Đây chính là quy định của từ tổ tiên xưa kia để lại, không cần khiêm tốn chối từ."

Tuy rằng ngữ khí uyển chuyển mềm mại nhưng không còn thân thiện như trước, lại mang theo một chút uy áp khiến người ta không thể phản bác. Thiếu niên biết chắc hắn đang vô cùng tức giận, dù sao mình cũng chỉ là hạng thảo dân, được hoàng thượng ban thưởng chính là trời cao ban phước, vậy mà y còn tự mình cự tuyệt. Nếu không bị coi là tên ngốc, vậy nhất định sẽ bị cho là tên nói dối thích làm ra vẻ.

Những ánh mắt từ bốn phương tám hướng phóng tới, Vân Phi Vũ không cần nhìn cũng hiểu những ánh mắt này bao hàm trào phúng, vui sướng khi người gặp họa, vân vân…

Một khi đã như vậy….

Ngẩng đầu, thấy người bên cạnh như muốn đứng lên, y vội vàng mở miệng: "Hoàng thượng, mong ngài nghe thảo dân nói thêm một lần."

Khung Tử Dạ đứng lên, mặt không chút thay đổi nhìn y: "Nói!"

"Thảo dân có thể lựa chọn phong thưởng cho mình hay không?"

"Lúc thì từ chối, lúc lại chủ động yêu cầu là vì muốn đạt được lợi ích lớn hơn?" Khung Tử Dạ híp mắt, đôi môi mỏng khẽ mấp máy: "Nói nghe một chút, nếu hợp lý thì trẫm có thể xem xét."

"Tạ ơn hoàng thượng!" Vân Phi Vũ khom mình thi lễ, sau đó thản nhiên mở miệng: "Thỉnh hoàng thượng ban cho ta vạn lượng vàng, được không?"

"Chỉ có như vậy?"

Khung Tử Dạ không tin, hỏi thử: "Đây là thứ đã nằm trong việc ban thưởng, nói yêu cầu khác đi."

"Như vậy còn không được?" Thiếu niên nhíu mày, sau đó cung kính nói: "Vậy thỉnh hoàng thượng ban cho ta…"

Trong viện yên tĩnh không một tiếng động, tất cả mọi người đều hồi hộp trừng mắt nhìn, dựng thẳng lỗ tai, chỉ sợ bỏ sót một chút nội dung.

"Thỉnh thoàng thượng ban thưởng cho ta Bích nhãn ngọc thiềm."

"Đó là dược liệu." Mạc Bạch bên cạnh ngắt lời: "Ngươi muốn dùng nó vào việc gì?"

Vân Phi Vũ cười với y: "Ta muốn tặng nó cho sư phụ. Lão nhân gia thích thu thập những dược liệu chân quý trong thiên hạ, sau đó chế thuốc. Đan dược cứu Mạc tướng quân lúc trước chính là do sư phụ ta chế ra."

"Nga." Mọi người im lặng.

"Bích nhãn ngọc thiềm." Khung Tử Dạ xiết chặt nắm tay: "Dược liệu kia vô cùng chân quý, căn bản có tiền cũng khó mua được, mà hai năm trước, chính vì dược liệu kia nên hoàng thúc mới bị ép phải cưới nữ nhân của Vân gia. Chỉ sợ không thể sử dụng người trước mắt, y căn bản luôn tìm cách từ chối. Y muốn tiền tài vật chất, nhưng tuyệt đối không muốn vào triều cho ta sử dụng sao? Được, càng tốt."

Chỉ thấy hắn mỉm cười, cao giọng lên tiếng: "Khẩu vị của ngươi cũng không nhỏ. Nghe nói vị dược liệu kia chính là bảo vật mà mọi người trong thiên hạ đều mơ ước, chỉ nghe qua chứ không ai thấy được. Tuy nhiên, thấy lòng hiếu thuận của ngươi như vậy, trẫm quyết định đồng ý với thỉnh cầu của ngươi. Có điều…" Sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, cau mày: "Hiện tại trong hoàng cung không có dược liệu kia, cho nên phải phái người ra ngoài tìm kiếm. Trước khi tìm được vật đó, ngươi hãy kiên nhẫn chờ đợi. Tới khi tìm được rồi, nhất định trẫm sẽ ban thưởng cho ngươi."

Vừa nghe hắn đã đáp ứng, tâm trạng căng thẳng của Vân Phi Vũ từ từ trầm tĩnh trở lại: "Chỉ cần có thể sử dụng tiền tài vật chất để thay thế chức quan là được rồi. May mà ta nhớ được vị dược liệu kia rất quý, nếu không thực sự không biết phải đòi thứ gì nữa."

"Tốt lắm, trời đã muộn, trẫm cũng nên hồi cung." Khung Tử Dạ xoay người định rời đi, dường như đột nhiên nhớ tới việc gì, hắn dừng lại, sau đó nhìn một vòng: "Lý Nhạc Tuấn có ở đây không?"

"Bẩm hoàng thượng, Lý thượng thư nhiễm phong hàn, hôm nay ở nhà tĩnh dưỡng." Lập tức có người tiến lên trả lời.

"Nga, vậy thì…" Hắn quay đầu về phía Mạc Ngôn: "Mạc ngự sử, vậy phiền ngươi ngày mai tới lại bộ một chuyến xem còn chức vụ nào trống, sau đó an bài cho Hạ Vũ một chức vị. Dù sao" Hắn liếc nhìn thiếu niên: "Y chính là công thần lớn nhất, nếu như không được phong một chút quan chức, nhất định trẫm sẽ bị người trong thiên hạ nhục mạ là đấng quân vương vô đức."

"Cứ như vậy đi, hồi cung!"

"Tại sao lại biến thành như vậy?" Vân Phi Vũ không thể tin nhìn về phía người nọ. Y đã đòi dược liệu chân quý như vậy, tại sao vẫn còn muốn phong quan? Phải chăng y đã nghĩ quá đơn giản?

Nhìn người nọ được mười nội thị (thái giám) vây quanh đi tới cửa, y ngẫm nghĩ, quyết định nên nói thẳng thắn mới thỏa đáng. Đang muốn đứng dậy đuổi theo thì cánh tay lại bị giữ chặt.

Duẫn Lạc lắc đầu với y, thấp giọng nói: "Đừng đi, hoàng thượng đang nổi giận."

Trơ mắt nhìn người nọ đi khuất, thiếu niên im lặng ngồi trở lại vị trí, nhìn chiếc bát trước mắt, bắt đầu suy nghĩ.

Mạc Bạch nhìn về phía Vân Phi Vũ, thấy thần sắc trên mặt thiếu niên liên tục thay đổi, y cúi đầu ngẫm nghĩ, sau đó đứng lên gật đầu cùng mọi người: "Ta có việc cần phải đi trước, mọi người chậm rãi thưởng thức yến tiệc." Nói xong, lập tức rời đi.

Không có chuyện vui để xem, hơn nữa vừa trải qua một trận nháo loạn như vậy, mọi người cũng chẳng còn hứng thú uống rượu nói chuyện phiếm, yến tiệc mừng thắng lợi cứ chấm dứt như vậy.

Đứng ở cửa, nhìn mấy người trước mắt, Vân Phi Vũ lộ vẻ áy náy: "Thật có lỗi, tiệc mừng công đang vui vẻ như vậy lại bị ta làm hư hết."

Mạc Ngôn vỗ vai y, mỉm cười lắc đầu, sau đó khó hiểu hỏi: "Vì sao không muốn vào triều?"

Thiếu niên tươi cười: "Ta thích tự do tự tại, triều đình không phải là nơi thích hợp với ta. Hơn nữa, ta rất thích đồ ăn, vậy nên muốn đi khắp đại giang nam bắc, nhấm nháp các loại mỹ thực."

"Đệ muốn rời khỏi nơi này?" Duẫn Lạc đột nhiên mở miệng, tiến lên nắm lấy tay y.

Vẻ mặt Vân Phi Vũ tràn đầy phức tạm nhìn về phía hắn: "Người này… xem ra phải nói rõ ràng với hắn."

"Đúng, ngày mai ta đi hoàn thành thủ tục xuất ngũ, sau đó lập tức rời đi."

Sắc mặt Duẫn Lạc biến đổi lớn, bất giác tăng thêm lực trên tay. Vân Phi Vũ lẳng lặng chịu đựng, cho tới khi người nọ kéo y bước đi: "Chúng ta nói chuyện riêng một chút."

Thiếu niên không biết làm sao mới phải, quay đầu cười cùng mấy người phía sau, phất tay nói lời từ biệt.

Hai người đối diện, lẳng lặng đứng bên hồ.

"Muốn đứng đây cả đêm sao?" Vân Phi Vũ thầm than, đang muốn mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc lại bị người nọ giành trước: "Vì sao muốn đi? Vì sao không thương lượng cùng ta đã quyết định như vậy? Đệ hiểu được tình cảm của ta, đúng không? Đừng nói đệ không biết."

"…Ta hiểu." Thiếu niên ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, gật đầu.

"Vậy vì sao đệ lại…"

"Chúng ta không có khả năng." Thiếu niên trực tiếp ngắt lời hắn, sau đó nói tiếp: "Không liên can tới việc nam nữ, mà là… ta đã có người mà mình thương yêu, vậy nên giữa chúng ta không có khả năng."

Cảm giác như bị một chậu nước lạnh xối từ đầu đến chân, Duẫn Lạc đờ đẫn nhìn y, gằn từng tiếng, lặp lại những lời thiếu niên vừa nói: "Đệ nói, đệ, đã. có. người. mình. thương yêu?"

"Đúng." Nhìn phản ứng của hắn, Vân Phi Vũ có chút không đành lòng, nhưng tình cảm là việc không phải cứ miễn cưỡng sẽ có được, nếu mọi chuyện tiếp diễn như trước, chỉ sợ người trước mắt sẽ càng thêm thống khổ, vậy chẳng bằng trực tiếp chém xuống một đao khiến mọi chuyện xong hết.

"Vậy vì sao đệ không nói, vì không sớm nói cho ta biết? Vì sao vẫn gạt ta?" Nam nhân có chút điên cuồng, đột nhiên nắm chặt bả vai thiếu niên, đầu ngón tay trắng bệch kia thể hiện hắn đang phẫn nộ tới chừng nào.

Nhịn xuống cơn đau đớn như xương cốt gãy nát, Vân Phi Vũ bình tĩnh trả lời: "Huynh chưa bao giờ hỏi ta, hơn nữa, ta vẫn xem huynh như bằng hữu, chưa bao giờ nghĩ tới phương diện kia."

"Nhưng đệ biết ta có cảm tình với đệ, không phải sao? Vậy vì sao đệ không nói? Tại sao không cự tuyệt ta ngay từ đầu?"

"…. Ta có cự tuyệt, huynh quên rồi sao?" Thiếu niên thở dài: "Khi ở trong quân doanh, chẳng phải ta đã nói mình có hôn thê hay sao."

Tình cảnh ngày ấy bỗng hiện lên trong đầu, Duẫn Lạc nhất thời giật mình, sau đó nản lòng buông thiếu niên ra, thấp giọng hỏi: "Đệ… thích nữ nhân, đúng không?"

Nên thừa nhận hay phủ định? Nếu thừa nhận thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng…

Vân Phi Vũ nhẹ nhàng lắc đầu: "Không, người ta yêu là nam nhân. Lần trước nói vậy là muốn chặt đứt tình cảm của huynh. Thật có lỗi."

Vừa nghe thiếu niên nói người mình thích là nam nhân, Duẫn Lạc lại tiếp tục kích động, mở miệng hỏi: "Vậy tại sao lại không chấp nhận ta? Tại sao cứ nhất thiết phải là người yêu trước kia?"

"Người yêu trước kia? Quả thật là trước kia thôi." Thiếu niên áp chế cảm giác chua xót trong lòng, gian nan tươi cười: "Thật có lỗi, trừ hắn ra, ta chỉ sợ bản thân không thể yêu ai khác."

"Vậy vì sao đệ phải che dấu diện mạo thật sự? Chẳng phải muốn chặt đứt quá khứ hay sao?"

Duẫn Lạc vừa định lớn tiếng chất vấn lại vô tình phát hiện vẻ bi thương nồng đậm trong mắt thiếu niên, nhất thời cứng đờ, không thể thốt ra bất luận từ nào.

Hai người lẳng lặng đứng đối diện, ai cũng không lên tiếng nói chuyện, cho tới khí Duẫn Lạc đột nhiên vươn tay ôm thiếu niên vào lòng.

Cảm nhận được thân thể cứng ngắc đang bắt đầu giãy dụa của thiêu niên, hắn nhẹ giọng: "Đừng nhúc nhích, để cho ta ôm đệ như vậy một lúc. Ta sẽ không làm gì cả, chỉ cần yên lặng nghe ta nói vài câu, được không?"

"…Ân."

Được đồng ý, Duẫn Lạc ôm y càng chặt, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Ta không muốn cầu xin đệ thích ta, vậy nên đệ cũng không thể can thiệp vào chuyện ta yêu thích người nào, bởi vì đó là tình cảm của ta, cho nên ta quyết định tiếp tục chờ đợi đệ, đợi cho tới ngày đệ chấp nhận ta. Đừng hỏi vì sao ta chấp nhất như vậy, chắc chắn đệ đã nghe qua rồi: người có thể khiến ta để mắt tới rất ít, có thể khiến cho ta yêu thích lại càng hiếm hoi, mà người hoặc việc nào đã khiến cho ta để ý, ta nhất định sẽ không dễ dàng buông tay."

Dừng một lúc, hắn nói tiếp: "Đương nhiên ta sẽ không miễn cưỡng đệ. Trước khi đệ yêu ta, chúng ta sẽ tiếp tục bên nhau với quan hệ bằng hữu, nhưng đệ không cần phải rời bỏ ta, trốn tránh ta, được chứ?"

Nhẹ nhàng đẩy hắn ra, nhìn vẻ mặt chân thành cùng thẳng thắn đố, thiếu niên gật đầu đồng ý, trong lòng lại không ngừng cảm thán: "Người xuất sắc như vậy sao lại có thể thích một kẻ như ta? Rõ ràng bộ dạng hiện tại của ta rất tầm thường. Tuy nhiên cũng chẳng sao cả, chỉ cần hiện tại hắn nghĩ thông suốt là được

rồi. Có lẽ một ngày nào đó hắn sẽ gặp được chân mệnh thiên tử hoặc thiên nữ của mình, khi đó hắn sẽ buông tay với ta."

"Muộn rồi, trở về đi."

Mới vừa bước đi, Duẫn Lạc lại bắt lấy tay y, ngưng giọng: "Ngày mai đệ thật sự muốn đi? Hoàng thượng nói muốn phong quan cho đệ, nếu đệ kháng chỉ thì đó là tội lớn, nếu không cẩn thận sẽ bị truy nã khắp nước."

Thấy vẻ lo lắng của hắn, thiếu niên tươi cười: "Ta vốn không có nơi định cư, lần này tòng quân cũng chỉ vì bị Thiết Ngưu ca ảnh hưởng, nhất thời hứng khởi mới tạo thành, ta càng không quan tâm tới việc vào triều giữ chức vị. Ta chỉ muốn tiêu diêu tự tại đi khắp nơi ngắm nhìn phong cảnh. Nếu hoàng thượng thực sự bức ta, vậy ta sẽ trở về sơn cốc kia ở cùng sư phụ là được. Nơi đó rất bí ẩn, không lo bị người nào tìm thấy."

"Không được!" Duẫn Lạc căng thẳng nhìn chằm chằm thiếu niên. Nếu đi khắp thiên nam địa bắc còn có cơ hội gặp mặt, nếu trốn tránh thì chắc chắn sẽ không thể nhìn thấy, không thể như vậy.

Cúi đầu trầm tư một lát, hắn nhìn thiếu niên, trịnh trọng nói: "Đệ đừng vội quyết định, ta sẽ nghĩ biện pháp khiến hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, tuy nhiên, đệ phải đồng ý với ta một điều kiện, mặc kệ sau này đệ đang ở nơi nào cũng phải gửi thư thông báo tin tức cho ta."

Người này vẫn chưa từ bỏ ý định, Vân Phi Vũ cũng chẳng biết làm như thế nào, nhưng chỉ cần hiện tại hắn không đề cập tới là được, tách rời lâu ngày sẽ khiến tình cảm trở nên lạnh nhạt, cuối cùng sẽ tự động buông tay. Suy nghĩ như vậy, y gật đầu: "Được."

157. Quyển 5 - Chương 155: Thay Đổi Sách Lược

Vừa mới trở về tẩm cung, y phục còn chưa kịp thay đã thấy nội thị vào bẩm báo Mạc ngự sử muốn cầu kiến, Khung Tử Dạ không khỏi kinh ngạc, sau đó nghĩ một chút, khẳng định là vì việc của Hạ Vũ.

Hắn không biết mình làm sai cái gì, tuy rằng hành động như vậy khiến hắn giống như một vị đế vương hẹp hòi, nhưng một tên thảo dân không biết cảm ơn ân điển được ban, đã vậy còn cự tuyệt phong thưởng của mình, nếu không cho y nếm mùi đây khổ thì làm sao hắn có thể giải tỏa cơn tức trong lòng.

"Tuyên."

Nhìn người nọ đi đến, Khung Tử Dạ ra lệnh cho đám cung nữ, thị vệ hai bên: "Các ngươi đều lui xuống hết đi."

"Tuân mệnh."

"Thần, Mạc Bạch tham kiến hoàng thượng."

Người nọ nhấc vạt áo định quỳ xuống, Khung Tử Dạ vội vàng nâng y dậy: "Mạc tiên sinh, chẳng phải đã nói khi không có người thì những tiểu tiết kia có thể miễn sao. Ngài là lão sư (thầy) của hoàng thúc, đương nhiên cũng là sư phụ của ta."

Mạc Bạch đứng thẳng dậy, lẳng lặng nhìn hắn, một lúc sau mới lên tiếng: "Nếu nói vậy, chắc hẳn hoàng thượng đã hiểu lý do vi thần tiến cung diện thánh?"

Chần chờ giây lát, hắn gật đầu, đi tới chiếc ghế phía sau, chỉ về ghế đối diện: "Mạc tiên sinh, có chuyện gì thì ngồi xuống nói sau."

Hai người ngồi vào chỗ của mình, Khung Tử Dạ bưng trà nhấp một ngụm mới lên tiếng: "Mạc tiên sinh cảm thấy ta làm như vậy là sai?"

Mạc Bạch nhìn hắn, sau đó nói: "Có sai, nhưng cũng đúng."

"Có ý gì?" Khung Tử Dạ khó hiểu.

"Người lưu lại y là đúng. Nhưng. Người đã dùng sai phương pháp."

Vừa nghe lời này, sắc mặt Khung Tử Dạ bắt đầu khó coi, mím môi không nói.

Thấy hắn trưng bộ dạng như vậy, Mạc Bạch nhanh chóng lên tiếng: "Thần mạo muội hỏi một câu, vì sao hoàng thượng nhất định muốn đưa y vào triều?"

Khung Tử Dạ nhíu mày, sau đó nói: "Y lập công lớn, hơn nữa lại rất có tài cán, là một nhân tài. Chẳng phải lúc này chúng ta đang thiếu nhân tài hay sao?"

"Ân, đúng là như vậy." Mạc Bạch phụ họa: "Nhưng thưa hoàng thượng, người như y cũng chỉ được coi là nhân tài thông thường, võ công không không tồi, có sức mạnh, tuy nhiên đó không phải thứ quá nổi trội. Vì sao khăng khăng phải có được y? Nếu nói tới vấn đề công lao của y, vậy vật phẩm y đòi hôm nay cũng đủ để trả cho công lao ấy. Người không cảm thấy như vậy sao?"

"Nói đúng lắm, nhưng mà…"

"Nhưng mà cái gì?" Mạc Bạch chăm chú quan sát hắn, nói tiếp: "Là bởi vì y không nể mặt người, vậy nên người mới cố ý làm như vậy? Y càng muốn đi thì người càng muốn giữ y lại? Là như vậy sao?"

Bị vạch trần suy nghĩ, sắc mặt Khung Tử Sạ càng thêm khó coi, vừa định mở miệng lại bị Mạc Bạch Ngắt lời.

"Kỳ thực việc này nằm ngoài nhận thức của người."

"Ngoài nhận thức? Có ý gì?" Vừa nghe lời này, hắn lập tức quên mất cảm giác khó chịu khi nãy.

"Các vương triều đời trước cũng đã từng xảy ra chuyện này, chẳng qua trong những năm người tại vị thì đây là lần đầu tiên mà thôi. Hạ Vũ cự tuyệt như vậy quả thực khiến người mất mặt, thân là đế vương, người có quyền nổi giận, nhưng người có thể lựa chọn tước bỏ phong thưởng của y chứ không cần giữ y lại, chẳng phải sao?"

Khung Tử Dạ thất thần: "Lời này quả thực rất hợp tình. Ta làm sao vậy?"

"Thứ cho thần cả gan nói thẳng." Ánh mắt sáng ngời của Mạc Bạch dừng lại trên người hắn.

Khung Tử Dạ gật đầu, ý bảo y tiếp tục nói.

Được đồng ý, Mạc Bạch không tiếp tục do dự, trực tiếp mở miệng: "Nguyên nhân hoàng thượng muốn lưu giữ y lại cũng chẳng phải vì hành vi bất kính của y đối với người, mà là người hâm mộ y, ghen tị với y."

Nghe vậy, Khung Tử Dạ không khỏi cười lạnh một tiếng: "Y chỉ là một tên thảo dân bình thường, còn ta, thân là hoàng đế của Dạ Diệp quốc, y có thứ gì đáng giá khiến ta phải hâm mộ, ghen tị?"

Thấy hắn nhất quyết phủ nhận, Mạc Bạch lắc đầu: "Việc này không can hệ tới thân phận hay địa vị, mà bởi vì hai người xấp xỉ tuổi nhau, cho nên người đã bất giác so sánh bản thân với y. Người có được tiền tài danh lợi mà y không cần, y có được thứ tự do tiêu sái mà người không đạt được. Cho nên người mới muốn trói buộc y lại. Hoàng thượng, người nghĩ ta nói như vậy có đúng hay không?"

"Là như vậy sao?" Khung Tử Dạ bị lời nói của Mạc Bạch tác động mạnh. "Ta đã nghĩ như vậy? Việc này cũng có thể lắm."

Bản thân vẫn luôn khát vọng cuộc sống tự do tự tại, nhưng từ nhỏ đã bị chụp lên đầu danh hiệu hoàng đế, vận mệnh đã được an bài từ lâu, cho dù hiện tại muốn thoát khỏi cũng sợ rằng không thể. Trước tiên không bàn tới đám quan viên cùng dân chúng trong thiên hạ có đồng ý hay không, chỉ cần nhớ tới việc hoàng thúc đã cố gắng vì mình như thế nào, hắn biết… thật sự không thể từ bỏ.

Đạt được quyền lợi cao nhất nhưng cũng mất đi tự do của bản thân. Ai nhìn vào cũng thấy làm đế vương có thể hô phong hoán vũ, hào quang rực rỡ, ai có thể hiểu được cảm giác đau khổ chua xót phía sau? Cho nên, hắn thật sự ghen tị với thiếu niên kia.

Ghen tị y có thể dễ dàng đạt được lời tán thưởng của mọi người, ghen tị y có thể không chút do dự liền cự tuyệt những thứ mình không thích, đố kị y có thể không bận tâm tới mọi chuyện. Tất cả những thứ đó đều khiến hắn ghen tị.

Cố gắng quan tâm tới chính sự, quản lý quốc gia cũng không được tán thưởng nhiều bằng một lần y lập nên công trạng, luận về vất vả, y có thể vượt qua hắn sao? Luận mồ hôi, bản thân hắn cũng đổ ra không ít công sức. Hắn như vậy, y như vậy, dựa vào cái gì mà y có thể làm những điều mình muốn, còn hắn chỉ có thể bước trên con đường đã được định trước? Đúng vậy, là ghen tị, vô cùng ghen tị.

"Đã suy nghĩ kỹ càng?" Mạc Bạch nhẹ giọng mở miệng. Kỳ thực y cũng không muốn làm như vậy, nhưng áp lực trên người hài tử trước mặt quá lớn. Cũng vì từ nhỏ hài tử này đã chịu quá nhiều khổ sở khiến cho suy nghĩ trở nên cực đoan, bằng không sẽ chẳng phát sinh sự kiện kia, khiến cho thúc chất hai người trở mặt thành thù. Có lẽ tìm người kích thích hắn một chút sẽ khiến mọi việc thay đổi cũng nên. Hơn nữa, y cũng muốn giữ thiếu niên tên Hạ Vũ kia lại. Tuy rằng khuôn mặt, giọng nói và thân hình không tương đồng, nhưng cảm giác lại vô cùng giống với người nọ. Mặc dù nghe vương gia nói người nọ đã rơi xuống vực sâu vạn trượng, ngay cả thi thể cũng không tìm được, nhưng vì sao lại cho rằng người nọ đã chết? Biết đâu chừng…

"Suy nghĩ kỹ càng rồi." Khung Tử Dạ thản nhiên lên tiếng: "Ta ghen tị với y, ghen tị với tự do nơi y mà ta không có, cho nên ta muốn giữ y lại, cho dùng phải dùng sức mạnh cũng muốn giữ y ở lại."

"Aizz…. Cho nên ta mới nói người dùng sai phương pháp." Mạc Bạch than nhẹ.

"Vì sao? Chẳng lẽ y dám kháng chỉ?" Khung Tử Dạ khó hiểu.

"Vì sao không dám?" Mạc Bạch tiếp lời: "Xin hỏi hoàng thượng, vì sao khi triều đình đánh giặc lại không trưng dụng võ lâm nhân sĩ? Kỳ thực, nếu đi giệt giặc thì bọn họ còn lợi hại hơn cả thường dân bá tánh."

"Nhưng bọn họ rất khó khống chế, hơn nữa đa số bọn họ đều có tính cách cổ quái, nói biến sắc lập tức biến sắc, không nhu thuận như dân chúng bình thường, chỉ cần cấp ngân lượng thì họ sẽ thay ngươi bán mạng."

"Đúng vậy, ngài cũng hiểu được đạo lý này, mà Hạ Vũ cũng thuộc dạng người như vậy. Y không có nơi ở cố định, không có thân nhân, đến cả tên gọi hay bộ dạng lúc này của y, người dám khẳng định tất cả đều là thật?"

"…Lẽ nào lại có chuyện đó?" Khung Tử Dạ ngập ngừng nhìn y.

Thấy hắn vẫn chưa tin tưởng, Mạc Bạch tiếp tục nói: "Được rồi. Cho dù đây có là diện mạo thật sự của y, nhưng nếu y cố ý bỏ trốn, tùy tiện đổi một gương mặt mới, đổi thân phận, hoặc chỉ cần lánh mặt đi nơi khác, vậy cho dù người có phát lệnh truy nã khắp nước cũng sợ rằng không thể tìm thấy y."

"Chẳng phải Mạc tiên sinh nắm trong tay mạng lưới tình báo rất lớn hay sao, mặc kệ là người nào trong giang hồ hay người ở bất kể nơi đâu, chỉ cần ngài hạ lệnh sẽ không khó lần ra phải không?" Khung Tử Dạ cố chấp.

"Người đã trưởng thành, nhưng tính tình vẫn như tiểu hài tử." Mạc Bạch Than nhẹ.

"Hoàng thượng, nếu đã có đường tắt thì cớ gì phải dùng tới phương pháp này? Hơn nữa, nếu bức y tới bước đường cùng, người không sợ y gia nhập Vân gia hoặc ma giáo hay sao? Hai thế lực đó vẫn đang tìm kiếm người tài khắp nơi."

Thần trí Khung Tử Dạ nhất thời căng thẳng, tại sao hắn có thể quên được điều đó? Nếu bản thân tiếp tục khư khư cố chấp như vậy sẽ thật sự ép người nọ trở thành kẻ thù. Chẳng may hoàng thúc biết biết được việc này để, khẳng định sẽ càng thêm chán ghét mình, biết đâu sẽ không tiếp tục hỗ trợ, những người bên cạnh đều lần lượt rời đi.

"Khung cảnh yên ổn hiện tại đều do hoàng thúc mang tới, nhưng chính ta lại…" Sắc mặt Khung Tử Dạ bỗng nhiên ảm đạm, thấp giọng nói: "Mạc tiên sinh, có phải do ta luôn làm sai nên mới khiến hoàng thúc chán ghét ta?"

"…" Mạc Bạch nhất thời nghẹn lời, một lúc sau mới gượng cười: "Không sao. Được rồi, đừng nghĩ nữa, chúng ta cùng bàn bạc phương pháp lưu giữ Hạ Vũ lại."

Khung Tử Dạ không nói tiếp, trầm mặc thật lâu mới rầu rĩ nói: "Kỳ thực không cần miễn cưỡng, y muốn đi thì cứ đi. Bước đi của mỗi người đều không giống nhau, con đường đế vương này là do ta tự mình tuyển

chọn, vậy nên ta sẽ tiếp tục bước tới, là do ta quá nhỏ nhen rồi, cũng nên để cho y được tự do. Mạc tiên sinh, nếu y đã không muốn giúp sức cho ta, có lưu lại cũng vô dụng."

Mạc Bạch thất thần, tuy kết quả như vậy rất tốt, nhưng đây không phải kết quả mà y mong muốn. Y nhất định phải giữ Hạ Vũ lại, chờ người nọ đến xác nhận.

"Hoàng thượng không thể nói như vậy được. Lần này, y là người lập công lớn, là tấm gương tốt cho binh sĩ, không thể để vuột mất một nhân tài như vậy. Người không nghĩ như vậy quá đáng tiếc hay sao?"

Khung Tử Dạ ngẩng đầu, khó hiểu nhìn về phía Mạc Bạch, cho tới khi thấy y đỏ mặt mới mở miệng: "Mạc tiên sinh, tại sao ta luôn có cảm giác ngài còn muốn giữ y lại hơn cả ta vậy nhỉ? Ta muốn y bị trói buộc như mình nên mới giữ y lại, còn ngài là vì nguyên nhân gì?"

Bị chiếu tướng, Mạc Bạch cười gượng hai tiếng, sau đó nghiêm trang nói: "Đương nhiên thần vì suy nghĩ cho Dạ Diệp quốc. Hoàng thượng, người nghĩ xem, y là tấm gương sáng cho chúng binh sĩ, lại trở thành truyền kỳ trong lòng dân chúng. Rõ ràng y chỉ là một người bình thường nhưng đã làm được những việc mà người bình thường không dám nghĩ tới, đơn phương độc mã bắt hơn hai mươi tên địch, đem thế cục chiến đấu của ta chuyển bại thành thắng trong nháy mắt. Một nhân vật thần kỳ như vậy, người cảm thấy không nên lưu giữ y lại sao?"

"Có điều…" Khung Tử Dạ nghi hoặc nhìn Mạc Bạch: "Y cũng không muốn ở lại mà."

"Việc này dễ thôi." Rốt cuộc cũng vào vấn đề chính, Mạc Bạch cười tủm tỉm nhìn hắn: "Chỉ cần hoàng thượng chủ động là được, khẩn cầu y ở lại, y nhất định không thể cự tuyệt."

Khung Tử Dạ vịn ghế đứng bật dậy, gương mặt đỏ bừng vì phẫn nộ, rống giận: "Mạc tiên sinh, ngài vui đùa quá mức rồi đấy. Ta là hoàng thượng, bắt ta chủ động cầu xin một gã thảo dân chính là làm nhục uy danh hoàng gia Dạ Diệp quốc. Việc này không cần nhắc lại, ta tuyệt đối không làm."

"Aiz……" Mạc Bạch vuốt râu, thở dài thật dài: "Ta còn muốn đưa Hạ Vũ tiếp kiến vương gia nữa mà. Người cũng biết rồi đấy, từ trước tới nay vương gia luôn yêu quý nhân tài, Duẫn đô úy cũng do vương gia phát hiện sau đó tự mình bồi dưỡng, trở thành cung thủ bậc nhất thần xạ doanh, nói không chừng Hạ Vũ sẽ trở thành Duẫn Lạc thứ hai, hoặc có thể lợi hại hơn cũng nên."

Nhắc đến Tích Vô Nhai, khí thế của Khung Tử Dạ nhất thời yếu đi vài phần: "Mạc tiên sinh, chẳng lẽ ngài chuẩn bị mời hoàng thúc tới Diên kinh hay sao?"

Mạc Bạch cười tủm tỉm, gật đầu: "Thần đang có ý này."

"Hoàng thúc sẽ đến sao?" Khung Tử Dạ nhìn y với ánh mắt vô cùng kỳ vọng.

Mạc Bạch đột nhiên đứng lên, nghìn hắn, nghiêm trang nói: "Chỉ cần hoàng thượng có thể giữ Hạ Vũ ở lại, thần cam đoan sẽ dốc tận sức khiến cho vương gia tới đây."

Nghe vậy, Khung Tử Dạ nheo mắt lại, khí thế đột nhiên chuyển biến như trở thành người khác, ngưng thanh nói: "Được, trẫm đồng ý với yêu cầu của Mạc ngự sử, nhưng Mạc ngự sử cũng không nên khiến trẫm thất vọng."

Mạc Bạch khom người lạy một cái, cung kính nói: "Thần lĩnh mệnh, nhất định không cô phụ lòng kỳ vọng của hoàng thượng."

158. Quyển 5 - Chương 156: Tiến Cung Diện Thánh

Hôm sau, Vân Phi Vũ đi làm thủ tục xuất ngũ, tuy rằng không để ý tới việc lĩnh thưởng, nhưng trên người không có tới nửa điểm ngân lượng, hơn nữa y sắp sửa rời khỏi Diên kinh, đương nhiên không có thời gian kiếm tiền, đành phải đi tới phòng tiền lương nhận ngân lượng.

Việc xuất ngũ của binh lính cùng việc lĩnh ngân lượng thuộc hai phạm trù khác nhau, bởi vì nhiều người nên phải đặt địa điểm tại phủ nha, thuận tiện giải quyết cho mọi người. Tuy nhiên, khi thiếu niên hoàn thành mọi thủ tục, chuẩn bị rời đi thì Mạc Bạch lại xuất hiện trước mặt y.

Nhìn người nọ mỉm cười bước về phía mình, Vân Phi Vũ đành phải bất đắc dĩ nghênh đón y, cung kính thi lễ: "Mạc ngự sử, thực trùng hợp." Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng đã đoán được người này tới đây là vì mình, thiếu niên chỉ không rõ là vì việc phong thưởng hay y đã nổi lên lòng nghi ngờ với mình.

"Không phải trùng hợp, ta tới đây là để tìm ngươi."

Vốn đang muốn cười đùa nói mấy câu, nhưng người trước mắt không cho y chút cơ hội, nói thẳng ý đò tới đây, cho dù có muốn chạy thì hiện tại cũng chẳng đi được.

"Ha hả, chẳng biết Mạc ngự sử tới gặp một tên vô danh tiểu tốt như ta là có chuyện gì?"

Mạc Bạch nhíu mày, trong ấn tượng của y, người nọ nhất định sẽ không nói chuyện hèn mọn như vậy, chẳng lẽ y đã cảm nhận sai? Nhưng… Y quét mắt đánh giá thiếu niên một lượt: "Giữ lại rồi tính sau."

Thanh âm trong trẻo, y mỉm cười: "Ở đây nhiều người lắm. Hạ Vũ tiểu huynh đệ cùng ta tới nơi khác nói chuyện được không?"

Nếu không đi được, vậy xem y có mục đích gì cũng được. Vân Phi Vũ gật đầu.

Ra khỏi phủ nhan, hai người tiến vào một trà lâu (quán trà). Mạc Bạch không lập tức đề cập tới vấn đề chính mà chỉ phẩm trà, ăn điểm tâm, nói chuyện thiên nam địa bắc. Cho tới khi thiếu niên không còn nhẫn nại định lên tiếng, lúc này y mới buông chung trà trong tay.

"Hạ Vũ."

"A?" Bị gọi một tiếng như vậy, những lời thiếu niên vừa định thốt ra cũng đã quên hơn phân nửa.

"Vì sao không muốn góp sức cho triều đình?"

Đón nhận ánh mắt nghiêm túc của người nọ, thiếu niên do dự một hồi, sau đó thản nhiên nói: "Ta đã quen hành tẩu giang hồ, không muốn bị trói buộc. Hơn nữa…" Y dừng lại, nhìn thẳng người đối diện: "Triều đình có quá nhiều chuyện lục đục, ngươi lừa ta gạt. Ta không thích những điều đó."

"Chẳng phải bên ngoài cũng như vậy hay sao?" Mạc Bạch lập tức phản bác: "Ngươi không nghĩ bên ngoài càng thêm nghiêm trọng? Ít ra, triều đình còn có quy củ trói buộc, nhưng trong chốn giang hồ lại không chú ý tới những điều này, chỉ có duy nhất một chân lý là cá lớn nuốt cá bé."

"Ngài nói đúng lắm." Vân Phi Vũ gật đầu tán thành, cười nhạt: "Chẳng qua, ta chưa từng nghĩ tới việc gióng trống khua chiêng hành tẩu trong chốn giang hồ. Ta chỉ muốn lặng lẽ đi khắp nơi ngắm cảnh, nhấm nháp mỹ thực khắp thiên hạ. Chỉ như vậy mà thôi."

"Không giống, căn bản không giống." Mạc Bạch âm thầm kết luận trong lòng. Người nọ thường hành động mà không màng tới hoàn cảnh hay hậu quả, mặc dù không cố ý nhưng luôn vô tình gieo dắt mầm họa khắp nơi, còn thiếu niên trước mắt…Dựa những điều nghe được từ người khác, những thứ mình chính mắt nhìn thấy, căn bản họ là hai người khác nhau. Chính là… cảm giác quen thuộc thiếu niên truyền tới y là từ đâu mà có?

"Mạc tiên sinh, Mạc tiên sinh…" Thấy y không nói lời nào, Vân Phi Vũ nhịn không được liền lên tiếng gọi.

"A… thật có lỗi, ta nghĩ một chút việc. Đúng rồi, chúng ta nói đến đâu rồi?" Mạc Bạch lấy lại *** thần.

"Người này cũng có lúc thất thố nha, ta nhớ rõ y là người rất khôn khéo mà!" Thiếu niên mỉm cười: "Nói đến dự định sau này của ta. Mạc tiên…" Trong lòng cả kinh, y đột nhiên hiểu ra mình vừa gọi người nọ là gì. Y bất tri bất giác dùng cách xưng hô trước kia: "A, không biết Mạc ngự sử còn muốn hỏi vấn đề gì khác hay không?"

Vẻ kinh hoảng của thiếu niên không thoát khỏi ánh mắt Mạc Bạch, hơn nữa, từ Mạc tiên sinh kia…. khiến cho y nhớ ra hình như vừa rồi thiếu niên cũng đã gọi mình là Mạc tiên sinh. Lúc đó y vẫn chưa phản ứng

lại, hiện tại ngẫm tới, bằng quan hệ hiện tại của bọn họ, hình như vẫn chưa thân thiết tới độ có thể xưng hô như vậy. Tuy nhiên, thiếu niên thốt ra lời ấy thật tự nhiên, chẳng lẽ…

Đôi mắt Mạc Bạch sáng như đuốc, tựa như lưỡi dao sắc bén bắn về phía thiếu niên, giống như muốn xuyên thấu y.

Vân Phi Vũ đón được tầm mắt của y, tuy ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng nội tâm đã vô cùng hoảng hốt. "Bị phát hiện rồi sao? Sẽ không đâu, căn bản chỉ là một câu xưng hô, chắc sẽ không nhận ra."

Cố gắng nở nụ cười cứng ngắc, thiếu niên mở miệng: "Mạc ngự sử, ngài còn việc gì muốn hỏi không? Không còn thì ta phải rời đi." Nói xong, thiếu niên định đứng lên rời đi.

Vượt qua bàn giữ chặt thiếu niên, Mạc Bạch nhấn thiếu niên ngồi xuống, cười tủm tỉm: "Nói còn chưa dứt lời sao đã vội rời đi. Ngồi xuống nói cho xong chuyện, sau đó chúng ta cùng nhau ăn cơm."

Thiếu niên chẳng biết làm sao, đành phải ngồi xuống, áp chế cảm giác bối rối, bình tĩnh chăm chú nhìn người đối diện, chờ y lên tiếng.

"Thật ra lần này tìm ngươi vì chuyện phong thưởng." Thấy trên mặt y có chút dao động, Mạc Bạch tiếp tục nói: "Hoàng thượng đã suy nghĩ lại, nói có thể rút lệnh phong quan lại. Có điều…"

"Có điều như thế nào?" Nếu có thể giải quyết việc này là tốt nhất, Vân Phi Vũ lập tức lên tiếng hỏi.

"Cắn câu!" Mạc Bạch vuốt vuốt chòm râu, trong mắt thoáng hiện lên một chút thành công, chậm rãi mở miệng: "Nhưng hoàng thượng yêu cầu được gặp ngươi một lần."

"…Gặp ta?" Thiếu niên kinh ngạc.

"Đúng, gặp một mình ngươi trong hoàng cung."

Thiếu niên nuốt một ngụm nước miếng, tuy vẫn luôn muốn vào hoàng cung ngắm nhìn một lần, nhưng tiến vào nơi đó trong tình huống này hình như không phải quyết định sáng suốt.

"Ngươi an tâm, ta có thể cam đoan hoàng thượng chỉ muốn nói với ngươi mấy câu mà thôi, không còn mục đích khác." Thấy y trầm mặc không nói, biết y đang lo lắng chuyện gì, Mạc Bạch vội vàng mở miệng.

Người trước mắt đã nói như vậy, bản thân tiếp tục hoài nghi cũng không nên. Vân Phi Vũ hơi cúi đầu, cung kính nói: "Hết thảy đều nghe theo lời an bài của Mạc ngự sử."

"Vậy dùng xong bữa trưa sẽ nhập cung diện thánh, được không?" Mạc Bạch mỉm cười nhìn y.

Thiếu niên không do dự, gật đầu: "Được."

Đi trên hành lang gấp khúc, Vân Phi Vũ theo sau Mạc Bạch. Y vẫn luôn cảm thấy hứng thú với hoàng cung, nhưng hiện tại thực sự không có tâm trạng nhàn hạ thoải mái thưởng thức cảnh sắc chung quanh.

Tuy đã đồng ý với yêu cầu diện kiến, nhưng sắp đối mặt với người nọ, trong lòng thiếu niên không khỏi bất an. Y hiểu bản thân sắp biến thành miếng thịt dê, nếu hoàng đế kia đột nhiên trở mặt, bản thân y có chạy đằng trời, muốn trốn cũng trốn không thoát. Chẳng phải y không tin lời cam đoan của Mạc Bạch, nhưng tục ngữ có câu 'gần vua như gần hổ', ai có thể hiểu rõ suy nghĩ của bậc đế vương?

"Tới rồi."

Nghe người phía trước lên tiếng, thiếu niên dừng bước, ngẩng đầu nhìn tấm hoành phi ghi "Dạ Hòa Điện." trên cao.

"Đây là nơi hoàng thượng nghỉ ngơi." Mạc Bạch nghiêng người nhìn thiếu niên, sau đó kéo y một chút, dẫn đầu vào trong." Vào đi."

Thiếu niên chần chờ một lúc: "Không cần thông báo?"

"Không cần." Mạc Bạch quay đầu lại, cười với y: "Thật ra hoàng thượng rất dễ gần, ngươi không cần lo lắng."

"Dễ gần sao?" Thiếu niên ôm nghi vấn đi vào trong điện, hơi giương mắt đã thấy người nọ mặc một thân hoàng bào nhàn nhạt, ngồi ngay ngắn trên rên chiếc ghế đối diện với mình.

Mạc Bạch đưa mắt ra hiệu cho Khung Tử Dạ, sau đó yên lặng rời đi, thuận tiện cho những người hầu hạ chung quanh lui xuống, chỉ để lại hai người bọn họ.

Thiếu niên không chú ý tới điều đó, lập tức cúi người quỳ xuống mặt đất, vừa âm thầm đoán những lời người nọ sắp nói, vừa cung kính thi lễ: "Thảo dân Hạ Vũ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

…Không có phản ứng cũng chẳng hề có động tĩnh, trong điện yên tĩnh không một thanh âm, trừ bỏ tiếng hít thở của hai người, chung quanh không có tiếng vọng.

"Quả nhiên việc đó không thể giải quyết dễ dàng như vậy. Có thể dễ dàng ở chung với bậc đế vương?" Vân Phi Vũ cười khổ: "Quên đi, quỳ như vậy chậm rãi chờ đợi."

Tuy rằng đã đồng ý với Mạc Bạch nhưng y vẫn chưa quy định mình nên làm như thế nào. Chống đầu ngồi trên ghế, lẳng lặng quan sát người đang quỳ dưới chân, cân nhắc, không ngừng suy tư, cho đến khi trầm hương trong phòng cháy hơn phân nửa mới phát giác người nọ vẫn đang quỳ.

Trong lòng hắn lại nổi lên cảm giác ghen tị vô cớ, đồng thời cũng có chút áy náy, cố gắng trấn tỉnh bản thân. "Quả nhiên ta rất tùy hứng."

Không lên tiếng, đứng dậy đi tới gần người nọ, ngồi xổm xuống, chằm chằm nhìn y, khó hểu mở miệng: "Nếu trẫm không kêu ngươi đứng dậy thì ngươi vẫn quỳ như vậy sao?"

"Hả?" Vân Phi Vũ đột nhiên ngẩng đầu, quỳ gối một lúc lâu khiến đầu óc mơ hồ, thân thể khẽ nghiêng ngả.

Khung Tử Dạ vội vàng kéo y: "Ngươi không sao chứ?"

Lắc mạnh đầu, thiếu niên thản nhiên rụt tay về, vẻ mặt cung kính: "Thảo dân không sao, tạ ơn hoàng thượng quan tâm."

"Ta khiến người ta chán ghét như vậy sao?"

Nhìn thấy hành động cự tuyệt của thiếu niên, Khung Tử Dạ lại nổi giận, vừa định xoay người không quan tâm tới y lại nhớ tới lời dặn của Mạc Bạch, hắn đành phải cưỡng chế cảm giác tức giận cùng bất mãn trong lòng, lạnh nhạt mở miệng: "Đứng lên đi."

"Tạ ơn hoàng thượng." Vân Phi Vũ chậm rãi đứng lên. Quỳ hơn nửa canh giờ khiến cho đôi chân tê rần không còn cảm giác, y đành phải chống đầu gối, đứng lên từng chút từng chút một.

Nhìn bộ dạng của y, Khung Tử Dạ có chút không đành lòng, quan sát chung quanh mới phát hiện trong điện chỉ còn lại hai người bọn họ. Thấy bộ dạng gian nan của thiếu niên, nghĩ nghĩ, hắn lập tức đi qua ôm lấy, chẳng để ý tới ánh mắt kinh ngạc của y, đưa y tới ngồi lên ghế, sau đó chỉ tay về phía đầu gối của y: "Đau lắm sao?"

"A… không." Vân Phi Vũ liên tục lắc đầu, mắt mở to nhìn người đối diện. Việc vừa rồi khiến y thực sự sợ hãi.

Khung Tử Dạ nâng mi, thản nhiên nói: "Là trẫm hại người thành ra như vậy, đương nhiên trẫm phải nhấc ngươi rồi."

"Nhấc?" Nghe từ này, Vân Phi Vũ dở khóc dở cười.

Nhìn người nọ, thấy hắn nhíu mày nhìn đầu gối của mình, thiếu niên đột nhiên hiểu ra hắn đang suy nghĩ điều gì, lập tức nghiêng người, ôn tồn nói: "Tạ ơn hoàng thượng quan tâm, chỉ là thảo dân quỳ lâu nên mất đi cảm giác, qua một lát nữa sẽ ổn."

Bị nói toạc ra tâm tư, gương mặt trắng nõn của Khung Tử Dạ thoáng ửng hồng, quay đầu đi, hơn nửa ngày mới nói: "Vừa rồi trẫm suy nghĩ chuyện khác nên quá thất thần, cho nên… xin lỗi!"

Hai chữ cuối cùng nói quá nhỏ, nhưng trong đại điện trống vắng này, thiếu niên vẫn có thể nghe rõ ràng. Tuy rằng rất kinh ngạc nhưng y vẫn chưa lên tiếng. Nhìn vành tai người nọ đỏ bừng, cảm giác không vui

trước đó tiêu tan rất nhiều. Thân là đế vương, chắc hắn chưa từng tạ tội với người nào, huống chi với một kẻ tầm thường như mình, cho dù là thật hay giả cũng được.

Thấy người nọ không nói lời nào, Vân Phi Vũ đành phải lên tiếng hỏi: "Hoàng thượng, chẳng hay người cho gọi thảo dân tới đây là vì chuyện gì?"

Ho nhẹ một tiếng, cảm giác nhiệt độ trên mặt đã dần biến mất, Khung Tử Dạ nhìn về phía thiếu niên, suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không biết nên mở lời như thế nào, chợt nghe bên ngoài truyền tới tiếng ve trong suốt, hắn nhanh trí đáp lời: "Cùng trẫm tới ngự hoa viên một chút, được không?"

Thiếu niên vô cùng khó hiểu, nhưng vẫn thuận theo ý hắn, đứng lên, khom người: "Được, thảo dân tuân mệnh."

Thấy thiếu niên đứng lên, đột nhiên nhớ tới chân y vẫn còn tê, Khung Tử Dạ vội vàng nói: "Không cần gấp như vậy, ngươi cứ ngồi xuống nghỉ ngơi một lát."

Đi khập khiễng vài bước, cảm giác tê cứng đã giảm bớt, thiếu niên mỉm cười: "Không sao cả." trong lòng lại suy nghĩ: "Có lẽ người này đúng như những lời Mạc tiên sinh nói, thật ra hắn cũng không khó ở chung."

159. Quyển 5 - Chương 157: Tạm Thời Lưu Lại

Màn đêm yên tĩnh không chút tiếng động, Vân Phi Vũ nằm trên giường nhưng không thể tiến vào giấc ngủ.

"Rốt cuộc ngày mai nên đi hay không nên đi?" Vấn đề này mãi luẩn quẩn trong đầu, khi nghe thấy tiếng kẻng báo canh ba, y vẫn tiếp tục ngẩn người nhìn trần nhà.

Buổi trưa, cùng người nọ tản bộ trong hoa viên, hai người trò chuyện với nhau rất ít. Người nọ chẳng nói nhiều, y lại không có lời nào để nói, cố gắng kiên nhẫn chờ người nó nói ra mục đích gặp mình, nhưng hắn chưa hề đề cập tới việc gì, ngay cả ciệc phong thưởng cũng không mảy may đụng tới. Chỉ là, trước khi y xuất cung, người nọ thản nhiên nói một câu: "Ngày mai lại tới."

Trong lúc kinh ngạc, y thoáng nhận thấy vẻ chờ mong trong mắt người nọ, dù vậy y cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở lại nơi này, vậy nên không trả lời hắn, mà người nọ nhìn thấy biểu hiện này của y cũng không tức giận, chỉ than nhẹ một tiếng: "Chân là của ngươi, ngươi tự mình quyết định."

Khi người nọ xoay đi, thiếu niên vô tình nhận thấy vẻ cô tịch trên gương mặt hắn, trong lòng không khỏi sinh ra một chút thương tiếc. "Thật ra người này cũng rất cô quạnh."

Y đã nghe qua một chút sự tích về hoàng đế Dạ Lam, nghe nói mới hai tuổi hắn đã đăng cơ, sau đó nhận được sự phụ tá của các vị đại thần, kỳ thực chính là nanh vuốt của Vân gia. Mãi cho tới hai năm trước, dưới sự trợ giúp của cửu thân vương, cuối cùng hắn mới có thể thu hồi toàn bộ quyền lực.

Bên ngoài đồn đãi, dường như hắn một mình lớn lên trong sự cô đơn, cho tới khi Cửu thân vương xuất hiện, lúc đó hắn mới biết mình còn người thân. Về phần vì sao nói hắn không có thân nhân, Vân Phi Vũ đoán chuyện này nhất định có liên can tới Vân gia.

Vân gia là một gia tộc kỳ dị, bọn họ còn không thèm để ý tới việc quan hệ huyết thống, sao có thể thương tiếc tới tình cảm của người khác. Y nhớ rõ trên mình còn có năm người ca ca khác, nhưng sau khi tuyển được gia chủ đời sau, năm người kia lập tức biến mất, đại khái là như vậy.

Nhớ tới việc này, trái tim Vân Phi Vũ lập tức băng lạnh. Phụ thân của thân xác này là người của Vân gia, hắn không hề lưu tình với chính nhi tử của mình, huống chi Khung gia chỉ là con rối trong mắt hắn, chỉ sợ khi Dạ Lam hoàng đế đăng cơ, đó cũng chính là lúc vị hoàng đế này phải chịu cảnh nhà tan cửa nát.

Vậy ngày mai có nên đi hay không? Đối mặt với ngữ khí chờ mong của người nọ, còn tiếng thở dài kia cũng khiến y do dự. Hại người nọ tới bước này cũng chính là Vân gia, tuy bản thân chỉ là người từ thế giới khác

đến đây, nhưng khoác trên mình vỏ bọc của Vân gia nên y vẫn cảm thấy áy náy. Dù sao, khối thân thể này thực sự đang chảy trong mình huyết thống của Vân gia, không thể thoát khỏi can hệ với bọn họ.

"Ngày mai tiến cùng nói vài lời với hắn, sau đó mới rời đi. Cứ quyết định như vậy." Thiếu niên nói vậy, nhắm mắt tiến vào giấc mộng.

Sáng sớm, cầm lệnh bài tiến cung người nọ đưa cho, y đi thẳng tới Dạ Hòa điện. Thị vệ canh cửa cho y biết hoàng thượng vẫn đang lâm triều. Do dự xem có nên đi luôn hay không, nhưng nghĩ như vậy thật sự không lễ phép với bậc đế vương, Vân Phi Vũ đành phải nhẫn nại, lẳng lặng đứng đợi ngoài điện.

Đang lúc ngẩn người đến nhàm chán, y chợt nghe được tiếng gọi: "Hạ Vũ."

Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy người nọ thân mặc một bộ long bào vàng rực, đầu đội cửu lưu miện quan, phía sau còn có sáu gã thị vệ, nhanh chóng bước về phía mình, trên mặt là vẻ kinh hỉ không chút che dấu.

Vân Phi Vũ lập tức quỳ lên mặt đất, vừa định mở miệng đã bị người nọ kéo lên: "Đến đây là tốt rồi, không cần đa lễ như vậy."

Đi vào nội điện, người nọ thay đổi một bộ y phục nhẹ nhàng mới bước ra, cho hai bên lui ra ngoài, sau đó mỉm cười lôi kéo thiếu niên ngồi xuống: "Ta nghĩ rằng hôm nay ngươi sẽ không đến chứ?"

Vân Phi Vũ chưa thích ứng được với sự thay đổi thái độ của hắn, lời từ biệt cũng khó lòng thốt ra.

Khung Tử Dạ thấy sắc mặt y có chút kỳ quái, kiềm không được liền hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

"Quên đi, sớm hay muộn cũng phải nói, chi bằng nói luôn."

Thiếu niên đứng lên, cung kính thi lễ, sau đó nhìn thẳng hắn: "Hoàng thượng, thảo dân tới đây là nói lời từ biệt, cảm tạ người coi trọng, nhưng thảo dân đã quen với cuộc sống tự do tự tại, đành phải phụ lòng yêu mến của người. Thảo dân chỉ biết nói lời tạ lỗi!"

Nghe xong những lời này, Khung Tử Dạ nhất thời thất thần, sắc mặt nhanh chóng ảm đạm: "Ngươi thật sự không muốn lưu lại hay sao?"

"Thảo dân cô phụ lòng yêu mến của hoàng thượng, mong hoàng thượng tha thứ." Nói xong, thiếu niên khụy chân quỳ xuống trước mặt hắn.

"Aizz… thôi, đứng lên đi." Người nọ nâng tay, sau đó hỏi: "Ngươi đến đây nói lời từ biệt là chuẩn bị rời đi trong hôm nay?"

"Đúng."

Khung Tử Dạ trầm tư một lát, sau đó mới hỏi: "Ngươi chuẩn bị ra ngoài làm gì? Hay chỉ hành tẩu giang hồ mà không có mục đích?"

Nhớ tới tương lai tươi đẹp mà mình suy tính, thiếu niên không khỏi lộ ra nụ cười sáng lạn: "Ta chuẩn bị vừa ngao du vừa làm việc, sau đó nhấm nháp mỹ vị khắp nơi, cuối cùng tìm một nơi có phong cảnh đẹp, thái bình, mở một quán cơm nhỏ, tự mình làm lão bản, sau đó nấu những món ăn của mình để phục vụ mọi người."

Vừa quay sang lại bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của người nọ, Vân Phi Vũ biết bản thân thất thố, y hơi cúi người: "Đây chính là mục đích của thảo dân, có lẽ nhìn vào quả thực rất nhỏ bé, không đáng kể, nhưng đó là nguyện vọng từ nhỏ của thảo dân, mong hoàng thượng ân chuẩn."

"Thật ra… ngươi không cần ra ngoài cũng có thể nếm được mỹ thực khắp thiên hạ."

"?" Thiếu niên khó hiểu, Khung Tử Dạ cười khẽ: "Ngươi quên rồi sao? Nơi này chính là hoàng đô, những món ăn ngon nhất đương nhiên sẽ tụ tập tại nơi này, mà trong hoàng cung, mặc kệ là vật phẩm hay là người phục vụ cũng được tuyển chọn vô cùng kỹ càng. Đương nhiên, ngự trù (đầu bếp hoàng cung) cũng vậy,bọn họ được tuyển từ khắp nơi trong cả nước, thông thuộc món ăn khắp nơi, ngươi muốn ăn món gì, chỉ cần trẫm ra lệnh một tiếng sẽ có." Nghĩ một chút, hắn tiếp tục bổ sung: "Cho dù ngươi muốn học, trẫm cũng có thể hạ lệnh để bọn họ dạy ngươi, cần gì phải đi khắp nơi như vậy."

"Chính xác là như vậy." Thiếu niên tự cười bản thân, y thật sự đã quên nơi này là hoàng cung, những thứ tốt nhất đương nhiên sẽ tề tựu nơi đây. Tuy nhiên, lần này đi ra ngoài, thứ nhất là muốn thực hiện ước mơ, quan trọng hơn là… trong thâm tâm y vẫn hy vọng có thể gặp lại người nọ, nhưng người này hành tung bất định, cho nên y chỉ có thể hành tẩu khắp nơi tìm kiếm, chỉ cần có thể nhìn lướt qua hắn một lần cũng tốt.

"Tạ ơn ý tốt của hoàng thượng, nhưng thảo dân vẫn quyết định hành tẩu khắp nơi ngắm nhìn phong cảnh, đồng thời nếm qua mỹ vị từng vùng, thuận tiện quan sát cuộc sống thiên nam địa bắc." Thiếu niên cúi đầu, kiên quyết nói.

Trong lòng nghĩ rằng thiếu niên sẽ đáp ứng, ai người lại bị cự tuyệt. Khung Tử Dạ vừa định phát hỏa lại nghĩ tới chuyện người đã đi mất, cơ hội nhìn thấy hoàng thúc cũng tan biến, đành phải nén giận, ngưng thanh hỏi: "Không thể không đi?"

Thiếu niên không hề do dự, lập tức gật đầu.

"Vậy có thể ở bên cạnh ta thêm một thời gian hay không?"

Nghe thấy lời này, Vân Phi Vũ không khỏi nghi hoặc thốt lên: "Vì sao?"

"Xem ra không thể không nói lời thật! Người này có thể đồng ý khẩn cầu ở bên cạnh ta thêm một ngày, điều đó chứng tỏ y cũng đã mềm lòng. Biết đâu nói ra sự thật còn có thể giữ y lại."

"Ngươi có biết cửu thân vương, hoàng thúc của ta không?"

Thiếu niên gật đầu: "Đã nghe qua."

"Hoàng thúc là người rất tốt, là người vô cùng vĩ đại." Khung Tử Dạ xuất thần nhìn một hướng, trên mặt tràn ngập vẻ sùng kính, "Chính là…" nháy mắt, hắn nhăn nhó, vẻ mặt vô cùng thống khổ: "Ta đã làm một việc khiến hoàng thúc vô cùng thương tâm, khiến hắn phi thường thất vọng về ta. Cho nên, hắn không bao giờ… muốn gặp ta nữa, thậm chí… ngay cả Diên Kinh hắn cũng không muốn bước vào."

Nhìn vẻ thống khổ trên mặt hắn, thiếu niên muốn lên tiếng trấn an, mấp máy môi lại không biết nói gì.

Qua khoảng nửa khắc, rốt cuộc Khung Tử Dạ cũng khôi phục bình tĩnh, ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn về phía thiếu niên: "Tuy rằng việc này không can hệ tới ngươi, nhưng Mạc tiên sinh nói cho ta biết, nếu ngươi có thể ở lại đây, ngài ấy có thể thuyết phục hoàng thúc tới Diên Kinh một chuyến."

Vân Phi Vũ khó hiểu nhìn hắn: "Ta sao? Nhưng ta vốn không quen biết cửu thân vương, tại sao hắn có thể tới Diên Kinh vì ta?"

"Vậy thì ngươi không biết rồi." Khung Tử Dạ dùng ánh mắt vô cùng nóng bỏng nhìn về phía thiếu niên: "Hoàng thúc vô cùng trọng dụng nhân tài, ngươi cùng Duẫn Lạc vào sinh ra tử, biết đâu chừng hoàng thúc sẽ tới gặp ngươi, bởi vì Duẫn Lạc do chính tay hoàng thúc phát hiện, sau đó bồi dưỡng thành tài."

Vân Phi Vũ nghĩ nghĩ, vẫn không dám tin tưởng: "Ta ở lại đây thật sự có ích? Cửu thân vương sẽ tới Diên Kinh vì ta?"

"Sẽ tới, nhất định sẽ tới." Khung Tử Dạ cực kỳ khẳng định: "Mạc tiên sinh nói cho ta biết, chỉ cần ngươi lưu lại, ngài ấy nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp đưa hoàng thúc tới Diên Kinh."

Thiếu niên nhíu mày, xem ra việc nói chuyện hôm qua đều nằm trong tính toán của người nọ, suy nghĩ của y vẫn luôn khôn khéo như vậy.

"Vậy… nghe ý tứ của người, kỳ thực Mạc… ngự sử chỉ cần suy nghĩ một chút cũng có thể đưa vương gia tới đây?"

"Đúng như vậy." Thần sắc Khung Tử Dạ bỗng nhiên ảm đạm: "Nhưng ta ở nơi này, nếu không có việc gì có thể đả động tới hoàng thúc, hắn căn bản không muốn tới đây, cho nên ta cầu xin ngươi đó."

"…" Vân Phi Vũ giật mình. Được một vì đế vương nhờ vả là vinh dự hiếm có, nhưng điều y để ý không phải thứ này. Y thầm nghĩ rốt cuộc vị vương gia kia vì chuyện gì lại có thể nhẫn tâm như vậy, ngay cả chất tử của mình cũng không gặp?

"Aiz… quên đi." Thiếu niên mỉm cười: "Muốn ăn món ngon, học nấu nướng thì ở nơi này thực hiện cũng được, hơn nữa, việc tìm người kia cũng chẳng phải chuyện một sớm một chiều, cứ coi duyên phận đi. Nếu ông trời nhân từ, nhất định khi ta còn sống sẽ cho ta gặp lại hắn một lần."

Đứng lên, đi tới trước mặt người nọ, thiếu niên cung kính thi lễ, vẻ mặt nghiêm túc: "Thảo dân Hạ Vũ nguyện vì hoàng thượng giải tỏa ưu phiền, nhất định sẽ dốc hết sức lực."

"Được được." Vừa nghe được thiếu niên đáp ứng, Khung Tử Dạ lập tức tiến lên kéo lấy y, dù chưa nói chuyện nhưng trong mắt lại tràn ngập cảm kích.

"Tuy nhiên, thảo dân có một thỉnh cầu mong hoàng thượng chấp nhận."

"Ngươi nói đi." Chỉ cần y có thể lưu lại là tốt rồi. Hiện tại, Khung Tử Dạ vô cùng hưng phấn, căn bản không để ý tới việc thiếu niên yêu cầu chuyện gì.

Thoáng suy tư, Vân Phi Vũ cung kính: "Thỉnh hoàng thượng có thể cho phép thảo dân tới trù phòng của hoàng cung để học hỏi, còn nữa, sau khi việc này kết thúc, nếu thảo dân muốn rời đi, mong hoàng thượng đáp ứng."

"Ngươi vẫn muốn rời đi sao?" Khung Tử Dạ khó hiểu nhìn y: "Nếu ngươi đã đồng ý lưu lại một lần vì trẫm, vậy tại sao không thể ở lại phò tá trẫm?"

Thiếu niên tươi cười, ung dung mở miệng: "Hoàng thượng, thảo dân vẫn luôn hướng tới cuộc sống tự do tự tại, sau đó mở một quán cơm nhỏ, trải qua những tháng ngày bình thường. Nếu ở lại trong triều, chỉ sợ cả đời này cũng không thể thực hiện nguyện vọng, cho nên mong hoàng thượng chấp thuận."

"Thôi vậy." Khung Tử Dạ than nhẹ một tiếng: "Mỗi người đều có nguyện vọng riêng, tuy rằng trẫm rất muốn giữ ngươi ở lại, nhưng ngươi đã không muốn, vậy trẫm cũng chẳng tiếp tục miễn cưỡng. Lần này, chỉ cần có thể gặp được hoàng thúc, sau đó ngươi muốn rời đi, trẫm nhất định không ngăn cản."

"Tạ ơn hoàng thượng!" Vân Phi Vũ cúi người thật sâu, cũng an tâm hơn một chút.

160. Quyển 5 - Chương 158: Con Tin Địch Quốc

Ngày tiếp theo, Vân Phi Vũ tạm thời ở lại, vì tiện cho chuyện làm việc trong hoàng cung, y lấy thân phận cận vệ của hoàng thượng để xuất hiện trước mặt mọi người, đương nhiên, đây chỉ là chức vụ giả mà thôi.

Giờ dậu hôm đó, y đến dùng bữa cùng Khung Tử Dạ rất đúng hẹn, còn chưa kịp vào trong đã nghe thấy bên trong truyền tới tiếng gầm gừ. Tuy rất tò mò nhưng y hiểu được, chắc chắn bên trong đang thương nghị chính sự, vậy nên y đành tuân theo quy củ mà đứng ngoài cửa, lẳng lặng chờ đợi.

Không bao lâu,vài vị quan mang theo vẻ mặt xám tro bước ra từ bên trong, tất cả đều ủ rũ, chắc hẳn đã bị mắng một trận rất thảm.

Chờ những người đó đi xa, lúc này y mới tiến vào trong điện. Thấy người nọ ngồi trên ghế, mặt hướng sang một bên, hình như đang tức giận.

"Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì?" Vân Phi Vũ chậm rãi tới gần hắn.

"Còn không phải vì đám người vô dụng này hay sao?" Khung Tử Dạ oán giận mở miệng, đột nhiên nhận ra tiếng thiếu niên, hắn lập tức quay đầu lại, thấy sắc mặt y vẫn bình thường, hắn âm thầm thở phào.

Nửa tháng ở chung, hắn phát hiện dường như thiếu niên không thích bị người khác nói oan. Tuy rằng hắn là đế vương không cần sợ hãi thứ gì, nhưng hắn thật sự không muốn bị thiếu niên trước mắt chán ghét. Không có lí do nào khác, chỉ vì y là bằng hữu đầu tiên kể từ khi hắn chào đời tới nay.

"Tiểu Vũ, ngươi đã đến rồi." Khung Tử Dạ lập tức đứng lên, mỉm cười tiếp đón.

Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó lấy một gói nhỏ trong lòng ra đưa cho hắn: "Nếm thử xem có ngon hay không, đây là món hôm nay ta làm."

Tò mò mở ra, thấy bên trong có vài khối điểm tâm màu vàng, nhấn vào cảm thấy cưng cứng, nhưng hương sữa xông vào mũi vẫn khiến hắn phải động tay. Cầm mấy một miếng, cắn, nhấm nháp, nuốt xuống, Khung Tử dạ nhìn chằm chằm vật trong tay, kinh ngạc: "Tưởng rằng thứ cứng cứng này khó ăn lắm chứ, không ngờ vừa đưa vào miệng đã mềm ra như vậy. Tiểu Vũ, đây là món gì vậy, tại sao từ trước tới giờ ta vẫn chưa được nếm qua?"

"Ngươi nói trước cho ta biết đi, có ngon hay không?" Thiếu niên mong chờ nhìn hắn, đây là thứ mà y bỏ công nghiên cứu mấy ngày nay mới làm được. Đó chính là mẻ khúc kì bính (bánh cookie) đầu tiên, coi như thành công.

"Ngon lắm." Khung Tử Dạ liên tục gật đầu, sau đó nhét thêm nửa miếng bánh còn lại vào miệng.

Bỏ xuống thân phận đế vương, hắn hoàn toàn mang bộ dạng của một tiểu hài tử. Vân Phi Vũ mỉm cười nhìn hắn nhanh chóng ăn hết mấy miếng điểm tâm kia. Đột nhiên nhớ tới chuyện vừa rồi, y hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao vừa rồi nghe ngươi tức giận như vậy?"

Khung Tử Dạ phủi phủi vụn bánh trên tay, sau đó nâng chung trà lên nhấp một ngụm. Nghe thấy câu hỏi của thiếu niên, đôi mày không khỏi nhíu lại: "Tây Chích quốc đưa hoàng tử Ô Ân Kỳ tới làm con tin. Ba ngày trước, hắn bị ám sát ở ngoại ô cách hoàng thành mười dặm, tới bây giờ vẫn chưa rõ tin tức."

"Con tin?"

"Đúng." Khung Tử Dạ gật đầu: "Đây chính là điều kiện mà Mạc tiên sinh đã thêm vào, bởi vì Tây Chích quốc ký hiệp nghị hòa bình mười năm với chúng ta, nhưng chỉ tuân thủ hai năm đã trở mặt phát động chiến tranh. Tuy lần này bọn họ chủ động cầu hòa, nhưng khả năng giữ chữ tín của bọn họ quá thấp, cho nên Mạc tiên sinh yêu cầu bọn họ phải đưa thành viên trong hoàng thất tới đây làm con tin."

Mặc dù hiểu đó là quyết định chính xác, nhưng nghe xong việc này vẫn khiến Vân Phi Vũ không thoải mái, bởi vì một khi đã làm con tin, chỉ sợ sẽ bị người nước khác kỳ thị, đối xử không công bằng. Lúc này, y thực sự cảm nhận được một điều: Được sinh ra trong hoàng thất là chuyện vô cùng đau khổ.

Tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của y, Khung Tử Dạ lập tức lên tiếng: "Ngươi an tâm, tuy là con tin nhưng dù sao hắn cũng là hoàng tử một nước, chúng ta nhất định sẽ không để hắn chịu thiệt, vẫn cho hắn ăn ngon mặc đẹp, chỉ hạn chế hành động mà thôi."

Thiếu niên tươi cười: "Ta hiểu rồi." sau đó nói tiếp: "Bây giờ phải làm sao đây? Tây Chích quốc sẽ không nghĩ rằng chúng ta cố ý khơi mào chiến tranh chứ?"

Khung Tử Dạ cười lạnh một tiếng: "Kể cả bọn họ có nghĩ vậy cũng không thể làm gì được. Lần đại chiến này đã khiến hai bên tổn thất nghiêm trọng, nhưng quốc gia ta lại nhận được không ít bồi thường. Huống chi bọn họ lại trở mặt cùng Vân gia, nếu hiện tại có muốn chiến tiếp thì người thất bại chính là bọn họ."

"Tại sao ngươi biết bọn họ trở mặt cùng Vân gia?" thiếu niên không khỏi tò mò.

"Ách, có lẽ ngươi không hiểu gì về hoàng tộc Tây Chích quốc cả." Khung Tử Dạ nhìn thiếu niên, giải thích: "Vị hoàng tử được đưa tới làm con lần này chính là nhi tử được Tây Chích vương sủng ái nhất, nghe nói hắn luôn được yêu chiều."

"Nhi tử được sủng ái nhất lại bị đưa tới làm con tin?" Vân Phi Vũ nhịn không được liền ngắt lời.

"Đừng chen vào, nghe ta nói hết đã." Khung Tử Dạ trừng mắt liếc thiếu niên một cái khiến y cười ngượng hai tiếng, ngậm miệng, im lặng lắng nghe.

"Được sủng ái đương nhiên phải có lý do. Ngươi có biết mẫu thân của Ô Ân Kỳ là ai không?" thiếu niên lắc đầu, Khung Tử Dạ mỉm cười: "Là người của Vân gia."

"Vân gia?" Vân Phi Vũ kinh hô, nhưng nghĩ kỹ lại thì chẳng phải không có khả năng xảy ra chuyện đó, bởi vì tác dụng của nữ nhân Vân gia đâu chỉ là được gả đi, thực ra phải nói là thương phẩm dùng để buôn bán mới đúng.

"Đúng vậy, chính là người của Vân gia. Luận về bối phận thì nàng ta có quan hệ huynh muội với lão tặc họ Vân kia." Khung Tử Dạ thản nhiên nói, nhưng khóe môi câu lên nụ cười lạnh khiến thiếu niên không khỏi phát run.

"Ngươi… không phải mới nói sẽ không đụng tới hắn hay sao?"

"A, đúng là không đồng ý ra tay với hắn, tuy nhiên," sắc mặt Khung Tử Dạ chuyển thành dữ tợn, "Tây Chích quốc đưa lễ vật lớn như vậy, nếu không lợi dụng chẳng phải rất lãng phí hay sao?"

Nhìn hắn như vậy, Vân Phi Vũ cũng không biết làm sao cho đúng, chỉ có thể âm thầm thở dài. Chỉ sợ những vết thương Vân gia gây ra cho đã trở thành vết thương không thể xóa nhòa trong lòng hắn, vậy nên hắn có hận Vân gia cũng chẳng phải điều vô cớ. Có điều, thù hận chỉ có thể khiến đôi mắt người ta bị che khuất, những thứ đã mất đi, vĩnh viễn không thể trở lại.

"Nhưng thật đáng tiếc." Khung Tử Dạ đột nhiên lên tiếng: "Rốt cuộc kẻ nào lại ám sát hắn trên đường tới đây?"

"Không điều tra sao?" Thiếu niên bất an hỏi lại.

"Vừa nhận được tin tức thì ta đã cho người đi khắp nơi điều tra, kể cả những thành trấn nhỏ bên cạnh cũng vậy, tuy nhiên vẫn chưa nhận được bất luận tin tức nào. Đáng chết, nếu không phải ma giáo thì chính là Vân gia, khả năng lớn nhất là do Vân gia gây rối."

Vân Phi Vũ nhìn hắn, hơn nửa ngày mới thốt lên: "Thật ra ngươi luôn cho rằng Vân gia đã đụng tay tới vị hoàng tử Tây Chích quốc kia, đúng không?"

Khung Tử Dạ ngẩn người, sau đó hỏi: "Vì sao lại nói như vậy? Tuy rằng chỉ có một chút huyết thống, nhưng dù sao hắn cũng mang trong mình huyết mạch của Vân gia, đúng không?"

"Xem ra không ai hiểu chuyện tình bên trong của Vân gia rồi." Thiếu niên âm thầm than nhẹ.

"Vân gia đem nữ nhân của mình trở thành công cụ giao dịch, ngươi cho rằng bọn họ sẽ để ý tới vấn đề huyết mạch?" Vân Phi Vũ bình tĩnh nói ra, nhưng nội tâm lại cảm thấy bi ai. Tuy y vẫn không thừa nhận thân phận Vân Phi Vũ nhưng thật ra y đã sớm hoàn toàn dung nhập vào nhân vật này!

"Ngươi nghĩ như vậy? Dường như cũng có lý." Khung Tử Dạ trầm tư, một lát sau đột nhiên ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi một câu: "Tiểu Vũ, tại sao ngươi lại hiểu biết việc trong Vân gia như vậy?"

"A.." Thiếu niên cả kinh, nhớ tới chuyện đã phát sinh với mình, lập tức mở miệng: "Chuyện giữa võ lâm minh chủ cùng ngũ tiểu thư của Vân gia đã lan truyền khắp nơi trong chốn giang hồ. Chỉ cần người nào sáng suốt một chút sẽ nhìn ra chân tướng của trò này."

"Nga, nói cũng đúng." Khung Tử Dạ đăm chiêu gật đầu, sau đó bất chợt thốt lên một câu: "Vân gia là đám đê tiện vô sỉ nhất."

Thiếu niên nhíu mày, nhưng chỉ có thể im lặng, làm bộ không nghe thấy.

"Đúng rồi, Tiểu Vũ à, ngươi vẫn trọ trong khách *** sao? Hay là ta sắp xếp một trang viên ngoài cung cho ngươi nha?" Khung Tử Dạ nhìn về phía y, nói tiếp: "Không cần dùng nữa thì bán đi cũng được. Hơn nữa ngươi vẫn chưa quyết định cuối cùng sẽ đặt chân ở nơi nào, thật ra ta vẫn luôn cho rằng Diên Kinh chính là lựa chọn tốt nhất. Thế nào, có một ngôi nhà của riêng mình rất tốt nha, nếu không thì ngươi có thể tới ở trong hoàng cung cũng được, như vậy chúng ta có thể ở bên nhau mỗi ngày."

Nghe hắn nói như vậy, Vân Phi Vũ trầm tư. Tuy hiện tại trên người đã có chút ngân lượng, nhưng chung quy tiếp tục trọ trong khách *** cũng không phải biện pháp tốt, chẳng biết vị Cửu vương gia kia khi nào mới tới. Hỏi Mạc Bạch thì câu trả lời chỉ có "nhanh thôi", hay "sắp tới rồi".

Hơn nữa, dường như người trước mắt y lúc này cũng rất cô đơn. Từ khi bản thân quyết định ở lại Diên Kinh, mỗi khi bước ra từ ngự thiện phòng đã bị hắn sai người gọi tới Dạ Hòa Điện. Mới bắt đầu, giữa hai người vẫn có chút xa lạ, sau khi nói chuyện nhiều mới phát hiện hắn tùy hứng như vậy cũng vì quá cô đơn, kỳ thật hắn là người rất dễ gần.

Vậy nên hiện tại y hơi khó từ bỏ, chỉ vì trong thâm tâm hai người đều mang cảm giác tịch mịch nặng nề.

"Uhm, cũng tốt." Ở trong nhà của mình là tốt nhất. Vân Phi Vũ quyết định: "Nhưng ta tự mình mua một căn nhà là được rồi. Ta vẫn chưa đụng tới số tiền thưởng gửi trong ngân trang khi trước (ngân hàng thời đó). Chờ tới khi mọi việc được an bài thỏa đáng, lúc đó sẽ mời ngươi tới làm khách, được không?"

Vốn định nói gì đó, nhưng nhìn nụ cười ấm áp của thiếu niên, Khung Tử Dạ cũng cảm thấy thoải mái, gật đầu: "Được, nhưng ngươi không thể sơ sài tiếp đón vị khách quý như ta đó, phải nấu thật nhiều món ngon chiêu đã ta nha!"

"Không thành vấn đề!"

Hai người nhìn nhau cười lớn.

Xuất cung, nhìn trời vẫn còn sớm, Vân Phi Vũ chuẩn bị đi dạo chung quanh, thuận tiện hỏi thăm xem nơi nào còn bán phòng ở.

Đường cái rộn ràng nhốn nháo, tuy trời còn chưa tối nhưng những người muốn đi chơi đêm cũng bắt đầu xuất hiện. Mặc kệ là những vị công tử hay tiểu thư quyền quý, hoặc là những cô nương gia đình bình thường, tất cả đều mặc những bộ y phục mỏng manh ngày hè. Y quyết định dạo bước qua nơi này.

Phong cảnh tươi đẹp rực rỡ nơi đây hoàn toàn khác biệt so với những thành trấn khác, thiếu niên chậm rãi bước trên đường lớn, ngắm nhìn chung quanh.

Tính đi tính lại thì y đã dừng chân ở Diên Kinh này gần một tháng mà vẫn chưa quen thuộc với nơi này, đương nhiên sẽ không biết phải tới nơi nào mới có thể hỏi việc mua bán phòng ốc. Lúc này, y không khỏi nhớ tới Duẫn Lạc, Trì Phượng Thanh. Nếu bọn họ ở trước mặt y lúc này, chắc chắn sẽ có rất nhiều lời góp ý. Bất quá, bọn họ đã rời hoàng thành đi tập huấn một tháng bắt đầu từ mười ngày trước.

Vân Phi Vũ đang than thở, chợt nghe phía trước truyền tới tiếng quát to: "Bắt lấy hắn, bắt lấy tên trộm kia. Ai bắt được hắn thì Thái lão tam ta sẽ thưởng cho hắn món bánh bao thịt của do tiệm của ta làm, mau lên, bắt lấy hắn."

Mặc dù có điều kiện hấp dẫn, nhưng phần lớn những người đi trên đường đều là những nam nhân, nữ tử trẻ tuổi ra ngoài để ngắm cảnh, cho dù món bánh bao kia có ngon lành thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng ai tự nguyện rước phiền toái vào người.

Một người chạy tới, đám người chung quanh lập tức tách ra như thủy triều rút xuống. Một gã khất cái nho nhỏ chạy về phía thiếu niên nhanh như một mũi tên, phía sau hắn là một người đang lăm lăm gậy gộc trong tay, vừa đuổi theo vừa mắng chửi.

"Chỉ trộm một cái bánh bao thôi mà, đâu cần phải như vậy." Thiếu niên khẽ nhíu mày, thấy thân ảnh nhỏ bé đang vụt tới đây, y lập tức vươn tay ra che trở.

161. Quyển 5 - Chương 159: Nhặt Được Đệ Đệ

Nắm chặt tiểu tử kia trong tay, nhìn đám người kiên trì cầm côn lách qua đám đông xông tới, sau đó là một gã nam nhân mập mạp với khuôn mặt tròn vo tiến lên, không thèm liếc nhìn thiếu niên tới một cái, vươn tay muốn bắt lấy tên khất cái.

Vân Phi Vũ thản nhiên nâng mi, nhẹ nhàng phất tay đã kéo được gã khất cái ra sau lưng. Gã mập mạp thấy người đột nhiên biến mất trước mắt, giật mình, sau đó nhìn thiếu niên, vẻ mặt không kiên nhẫn: "Giao người cho ta, ngươi sẽ được trả không ít bánh bao đâu."

"Không cần, hắn trộm của ngươi bao nhiêu cái, ta trả tiền." Thiếu niên lạnh nhạt nói.

Gã mập mạp vừa nghe, cao thấp đánh giá y một lượt, sau đó mở miệng: "Tiểu tử, lão tam ta không cần vài cái bánh bao kia, vấn đề là hắn trộm ngân lượng của ta, đó chính là tiền bán hàng ngày hôm nay của ta, cho nên ta nhất định phải đưa hắn lên quan."

Vân Phi Vũ nghe vậy, xoay người nhìn gã khất cái, hỏi: "Ngươi trộm ngân lượng?"

Khất cái nhìn hắn, lấy một gói to từ trong người ra, vẻ mặt ngạo nghễ ném lên mặt đất, quay đầu không thèm nhìn bất luận người nào.

"Tiểu tử này trộm tiền còn tỏ ra hùng dũng như vậy, sớm biết thế cứ mặc kệ hắn cho xong." Thiếu niên chán nản.

"Ngươi xem, chính hắn cũng thừa nhận. Ta biết ngươi tốt bụng nhưng cũng đừng nhúng tay vào chuyện này. Để ta đưa tên tiểu tặc nay lên quan thôi." Nói xong, Thái Tam vươn bàn tay đầy đặn định bắt người.

"Ôi chao." Vân Phi Vũ vươn tay ngăn trở. Tuy rằng về lý thì không nên làm vậy, nhưng y không hiểu tại sao bản thân không thể làm ngơ với tên tiểu quỷ này.

"Nếu hắn đã trả ngân lượng lại cho ngươi rồi thì bỏ qua lần này đi. Dù sao hắn vẫn là một tiểu hài tử, có thể nhất thời hồ đồ nên phạm sai, ta nghĩ sau này sẽ không xảy ra việc này nữa đâu." Thiếu niên chậm rãi nói.

Gã mập mạp nghe vậy, căn bản không đồng ý: "Không nên không nên, gã tiểu tặc này rất đáng ghét, nếu chỉ trộm vài cái bánh bao của ta thì nói làm gì, hắn còn trộm sạch ngân lượng của ta, lúc chạy trốn còn tung hết mấy khuông bánh bao. Lần này ta không thể không đưa hắn lên quan. Tiểu tử, nếu ngươi tiếp tục ngăn cản thì ta sẽ coi ngươi như đồng bọn của hắn rồi đưa lên quan đó."

Nhất thời, những người chung quanh bắt đầu ồn ào. Một đám vui sướng khi người gặp họa liền yêu cầu đưa hai người lên quan, chỉ có rất ít người lộ vẻ thương tiếc, nhưng cũng chỉ đứng một bên không nói một lời.

Cảm nhận được y phục bị kéo mạnh, thiếu niên quay đầu lại, thấy ánh mắt kích động của gã khất cái, trái tim không khỏi mềm nhũn, ôn nhu trấn an: "An tâm, ta sẽ không để cho bọn họ đưa ngươi tới quan phủ."

Khất nhân nghi ngờ, nhưng thấy thiếu niên không giống như đang lừa mình, hắn chần chờ một lát liền gật đầu.

Vân Phi Vũ cười với hắn, sao đó quay lại: "Thái lão bản, hắn chỉ là một tiểu hài tử thôi, ngươi không biết rằng đưa lên quan là quá nghiêm trọng rồi sao. Kỳ thật ngươi chỉ tốn mấy khuông bánh bao thôi, bao nhiêu tiền? Ta bồi thường cho ngươi gấp đôi."

Gã mập mạp vừa nghe xong, do dự một lúc. Đưa người tới quan phủ thì chỉ bị giam vài ngày, mà khuông bánh bao kia tốn khá nhiều ngân lượng, bồi thường gấp hai lần chính là mười lượng bạc. Ngầm tính toán một lúc, hắn cảm thấy được bồi thường vẫn có lời hơn, đang muốn mở miệng lại nghe thấy vài tiếng quát to.

"Làm cái gì đây. Tù tập một đám ở đây làm gì?" Sau tiếng quát nạt, một tiểu đội quan binh xuất hiện trước mắt mọi người. Nhìn y phục có thể đoán ra đây là đội ngũ giữ trị an trong thành của họ Tư Mã. Dẫn đầu là một người có khuôn mặt to, hình như hắn chính là đầu lĩnh. Thấy bên trong đám đông có ba người, hán tử mặt to đi tới trước mặt gã mập mạp, liếc mắt hắn một cái: "Thái lão tam, sao không chăm chỉ bán bánh bao của ngươi đi, không có việc gì làm nên kiếm chuyện hả? Mấy hôm trước nói chuyện không hợp một câu đã gây sự với lão Lí, hôm nay lại có chuyện gì đây?"

Gã mập mạp nhớ ra mười lượng bạc kia, mấp máy môi, quanh co một lúc vẫn chưa nói gì.

Hán tử mặt to đảo mặt ra chung quanh, hừ lạnh một tiếng: "Ta thấy do Thái lão tam ngươi cố ý gây sự rồi. Cả mấy lần trước cũng vậy, hôm nay ngươi nhìn đi, đem đường cái khiến biến thành chặt chội như vậy, nếu để thượng cấp biết được lại tưởng chúng ta nhàn hạ ngồi không. Ngươi nói xem, ta có nên làm cho ngươi một cái…."

Vừa nghe bị người ta dồn tội, gã mập mạp lập tức kêu lên: "Đại nhân, oan uổng lắm, oan uổng lắm mà." Sau đó, hắn lập tức đưa ngón tay to béo chỉ về phía thiếu niên: "Là tên tiểu khất cái kia trộm bạc của tiểu nhân, sau đó tên tiểu tử này ngăn trở không cho tiểu nhân đi báo quan. Đại nhân, ngài phải làm chủ cho tiểu nhân nha, mỗi ngày tiểu nhân đều phải sớm đi tối về, bán bánh bao chẳng được bao nhiêu ngân lượng, kiếm chút ngân lượng kia cũng rất vất vả đó đại nhân…."

"Được rồi được rồi." người nọ cực kỳ sốt ruột ngắt lời hắn, xoay người về phía thiếu niên, không hỏi lời nào đã nói: "Hai người các ngươi lập tức theo ta tới nha môn."

Vân Phi Vũ nhíu mày, nhưng nhìn đám người vây chung quanh xem trò, nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu. Cảm giác y phục phía sau bị người ta kéo kéo, y quay đầu lại, tươi cười: "An tâm, không sao cả."

"Giải tán, giải tán hết đi…" Mấy người hét to, mọi người thấy không còn gì hay để xem liền tản đi.

Đi theo sáu người kia tới phố tây vắng vẻ, Vân Phi Vũ đột nhiên lên tiếng: "Quan đại ca, dừng bước nghe ta nói một chuyện được không?"

Hán tử mặt to xoay người lại, hoài nghi nhìn thiếu niên, thấy y vói tay vào trong ngực, nhất thời, đôi mắt hắn sáng ngời, mấy người cấp dưới trông coi tiểu khất cái, thiếu niên cùng gã cầm đầu bước vào ngõ nhỏ.

Không tới thời gian một chung trà, hai người bước ra. Thiếu niên bình tĩnh lạnh nhạt, mà tên hán tử mặt to kia chuyển từ vẻ kiêu căng sang cung kính, thần sắc lo lắng còn mang theo chút sợ hãi khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Được rồi, các huynh đệ, tuần tra vất vả cả ngày hôm nay rồi, chúng ta đi uống chung trà giải khát, được không?" Hán tử mặt to mở miệng, thấy những binh sĩ khác không nói gì liền kéo một người trong đám đó, thấp giọng thì thầm vài câu, sau đó lại kêu to vài tiếng: "Đi thôi, hôm nay ta đãi khách, coi như chăm sóc các người một lần."

Mà hán tử bên cạnh hắn cũng phụ họa: "Đúng đúng, Mã ca mời mọi người uống trà đó, đi thôi nào." Khi hai người hét to giải tán, mọi người cũng vô cùng ăn ý, giống như hoàn toàn quên đi sự tồn tại của tiểu khất cái cùng thiếu niên.

"Rốt cuộc ngươi là ai, vì sao hắn lại nghe lời ngươi như vậy?" thanh âm non nớt lại mang theo khí thế kinh người.

Vân Phi Vũ kinh ngạc, sau đó cao thấp đánh giá hắn một phen, mỉm cười: "Ta tên là Hạ Vũ, chỉ là một người thường, sau này ta chính là ca ca của ngươi. Được rồi, trở về khách *** trước đã."

Xong xuôi, thiếu niên cho tiểu tử kia mặc một bộ y phục coi như sạch sẽ, sau đó đưa hắn vào khách ***. Dường như không đoán được thiếu niên sẽ đột nhiên làm như vậy, tiểu khất cái ngây ngốc, sau đó lập tức phản ứng: "Lớn mật, ngươi… Hỗn đản, buông ra, thả ta ra, ngươi là tên hỗn đản."

"Hỗn đản? Cái tên xú tiểu tử này." Vân Phi Vũ đột nhiên dừng lại, nhẹ nhàng buông tay, tiểu khất cái đang đấm đá lung tung không chú ý nên ngã lên mặt đất, nhất thời quên phản ứng, ngồi dưới đất ngây ngốc nhìn y.

"Tính tình tiểu tử này thật khó chịu." Thiếu niên nghĩ như vậy, sau đó thở dài một tiếng. "Bản thân vô duyên vô cớ lại rước thêm một mối phiền toái làm gì, nhưng mà… thấy tiểu tử này rồi lại không cách nào mặc kệ hắn. Quả nhiên là… Quên đi, hiện tại chỉ mới là suy đoán thôi, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, hơn nữa lại rơi trúng người ta? Chỉ dựa vào cảm giác mà kết luận thì không đáng tin."

Cúi đầu nhìn tiểu khất cái trên mặt đất, thấy hắn đang hung tợn trừng mắt nhìn mình, Vân Phi Vũ âm thầm buồn cười nhưng không để lộ lên mặt, thản nhiên nói: "Tự mình lựa chọn đi. Theo ta hay là ngủ trên đường cái?"

Thấy hắn mãi không chịu nói chuyện mà vẫn tiếp tục tức giận trừng mắt nhìn mình, thiếu niên lập tức xoay người: "Vậy thì được rồi, một khi đã như vậy thì tùy ngươi."

Nhưng chưa kịp bước nửa bước đã bị người khác kéo lấy, chỉ thấy tiểu khất cái kia quay mặt sang một bên, căn bản không nhìn thiếu niên, nhưng bàn tay nhỏ bé bám đầy bụi bẩn lại nắm chặt y phục y, không cho y bước tiếp.

"Tên tiểu tử này thật là thích làm trò." Vân Phi Vũ than nhẹ, lắc đầu, lên tiếng: "Còn tiếp tục ngồi trên mặt đất như vậy nữa hả, chẳng lẽ muốn ta xách ngươi về?"

Tiểu khất cái nghe thấy lời này, lập tức đứng lên khỏi mặt đất nhưng vẫn chưa quên "mối thù", hung tợn trừng mắt liếc thiếu niên.

Hai người vừa bước vào khách *** đã bị tiểu nhị ngăn lại. Cho dù thiếu niên là khách quen của nơi này nhưng cũng không được châm trước, tuy nhiên, sau khi đưa mấy lượng bạc thì thái độ người nọ đột biến, chỉ sợ hầu hạ phụ mẫu ở nhà cũng không được ân cần như vậy.

Loại hành động này thiếu niên đã nhìn quen, căn bản không quan tâm, nhưng tiểu khất cái lại vô cùng bất mãn. Khi tiểu nhị kia đưa nước tới liền bị hắn dùng ánh mắt sắc bén bắn tới, đành phải oan ức quay đi.

Rửa mặt chải đầu sạch sẽ, tiểu tử kia xinh đẹp tựa như tiên đồng. Vân Phi Vũ thấy vậy liền 'chậc chậc' không ngừng.

Khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn, đỏ bừng đáng yêu. Đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh, trong veo như nước, hai hàng lông mi cong vút như cây quạt nhỏ nhẹ nhàng rung động theo từng cái chớp mắt. Chiếc mũi nhỏ nhắn cũng phập phồng theo từng hơi thở, mà cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận kia đang mím chặt thành một đường thẳng tắp, ánh mắt bất mãn nhìn về phía thiếu niên lại không phát ra bất kỳ hành động tức giận nào cả.

"Tiểu đông tây này rất hiểu hoàn cảnh hiện tại của mình." Thiếu niên cong lên khóe môi, sắn tay áo, ngồi xuống ghế, sau đó nhìn tiểu tử ngồi trên giường: "Tốt lắm, hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết ngươi tên gì không?"

Nghe thiếu niên hỏi như vậy, thân thể tiểu tử kia rõ ràng cứng ngắc, thoáng cúi đầu che dấu gương mặt nhỏ nhắn, không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Lẳng lặng chờ đợi nhưng vẫn không được hồi đáp, lại nghe tiếng 'ùng ục' vang lên, Vân Phi Vũ hiểu ra, vỗ trán: "Nga, quên mất, ngươi vẫn chưa ăn cơm chiều. Ta đi kêu đồ ăn, ngươi chờ một lát nữa sẽ có."

Ngay khi thiếu niên bước tới cửa, phía sau truyền tới tiếng nói.

"Ta… ta tên là…"

Dừng bước chờ đợi, nhưng một lúc lâu vẫn không nghe thấy lời nào, y xoay người, thấy tiểu đông tây trên giường ôm ngực, thân thể không ngừng run rẩy như đang sợ hãi, cũng giống như đang khóc.

Thở dài, đi đến bên giường, ngồi xuống, kéo tiểu tử kia vào lòng, khẽ vỗ về: "Được rồi, tốt lắm, không muốn nói thì đừng nói, chờ khi nào ngươi muốn nói thì nói cho ta vậy, Ách… nhưng hiện tại ngươi phải có một cái tên mới được. Như vậy đi, ngươi sẽ theo họ Hạ của ta, vậy thì tên gì mới hay đây?"

Thiếu niên nghĩ nghĩ, sau đó nghiêm trang nói: "Ta tên là Hạ Vũ, vậy ngươi lấy tên Hạ Tuyết đi."

Lực chú ý của gia hỏa kia lập tức bị kéo lại đây, lớn tiếng kêu la: "Không muốn, đó là tên của nữ nhân, ta là nam nhân, ta không cần."

"Nam nhân?" Vân Phi Vũ đăm chiêu nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, lắc đầu: "Không nhìn ra đâu, ta chỉ nhìn thấy một tên tiểu tử nhõng nhẽo thôi mà."

Nói xong, thiếu niên đứng lên, dùng ngữ khí không cho người khác phản kháng nói mấy câu: "Ngươi là do ta nhặt được, cho nên ngươi phải nghe lời ta. Ta tên là Hạ Vũ, ngươi tên là Hạ Tuyết, ta là ca ca của ngươi. Uhm, tốt lắm, cứ như vậy đi, ngoan ngoãn ở trong phòng chờ, ta đi gọi đồ ăn cho ngươi."

Nhìn cửa phòng khép lại trước mắt mình, thân ảnh người nọ biến mất ngoài cửa, tiểu tử đang phẫn nộ kia đột nhiên an tĩnh trở lại, kinh nghi (ngạc nhiên, nghi ngờ) nhìn một vòng, sau đó chui vào chăn, quấn chặt thân thể lại. "Là hương vị của y." Nỗi sợ hãi trong lòng dần lắng xuống, nhắm mắt, khóe miệng không kiềm được liền nhếch lên, lẩm bẩm: "Ca… ca ca."

162. Quyển 5 - Chương 160: Tháng Bảy Giữa Hè

Hôm sau, Vân Phi Vũ không tiến cung mà đưa tiểu tử kia đi mua mấy bộ y phục, bắt đầu tìm kiếm phòng ốc. Kỳ thật y cũng không muốn mang hắn theo, nhưng không chống lại được cách mè nheo, sống chết cũng

đeo bám của hắn. Chẳng còn cách nào khác, y đành phải mang hắn ra ngoài.

Vốn đang có chút lo lắng, nhưng nhìn vẻ mặt phấn chấn của tiểu tử kia, y cũng cảm thấy thoải mái, thuận theo tự nhiên.

Hỏi chung quanh, xem xét nhiều nơi, rốt cuộc y cũng chọn được một tiểu viện tương đối vắng vẻ ở khu phố phía bắc, biến nơi này thành nhà của hai người.

Chủ nhân cũ của tiểu viện này là một cặp phu phụ đang nóng lòng trở về quê nhà, bởi vậy, y chỉ cần dùng năm trăm lượng bạc đã dễ dàng mua được tiểu viện cùng những gia cụ trong nhà.

Vân Phi Vũ vui sướng, mà tiểu tử kia lại chọn đông chọn tây. Lúc thì chê nhỏ, lúc thì chê nát, khi lại nói nơi này quá siêu vẹo. Thiếu niên quyết định không quan tâm tới cách chê bai của hắn, quay về khách *** trả phòng, lập tức dọn về nhà mới.

Trong tiểu viện có tất cả bảy gian phòng, một gian nhà chính, ba gian phòng ngủ, cộng thêm phòng bếp và một gian phòng ăn nho nhỏ. Xa nhất bên trái là phòng chứa củi cùng một số thứ linh ***. Dường như để tiện cho việc tắm rửa, chủ nhân cũ của tiểu viện này có dựng một chiếc lều nhỏ làm phòng tắm, mà nhà xí cũng được xây ở một góc sáng sủa cách đó không xa.

Toàn tiểu viện coi như sạch sẽ *** tươm, từ đó có thể thấy được chủ nhân cũ của tiểu viện này vô cùng yêu thích nó. Giữa viện có một cây hoa hòe đại thụ, tán cây rộng lớn che hết một nửa tiểu viện, cho dù mặt trời ban trưa có chói chang tới mức nào cũng khiến người ta cảm thấy mát mẻ. Dưới tán cây hoa hòe còn có một cái giếng nhỏ, nước bên trong vừa mát vừa trong, uống vào lại vô cùng ngọt ngào.

Vân Phi Vũ cực kỳ vừa lòng với căn tiểu viện này, đi qua đi lại vài vòng cho tới giờ thân, thấy ánh mắt bất mãn của tiểu tử kia, lúc này y mới đưa hắn ra ngoài ăn cơm trưa.

Nhớ tới việc hẹn ngày nào cũng ăn cơm tối cùng Khung Tử Dạ, nhưng chung quy vẫn không yên lòng về tiểu tử kia, Vân Phi Vũ quyết định mai tiến cung sẽ giải thích sau, thuận tiện hỏi một chút tin tức liên quan tới hoàng tử Tây Chích quốc.

Suy nghĩ đến đó, thiếu niên bất giác nhìn tiểu tử bên cạnh, vuốt đầu hắn, trong lòng than nhẹ: "Chỉ là một tiểu hài tử non nớt thôi mà, tại sao lại gặp phải cảnh tai bay vạ gió như vậy chứ…."

Sáng sớm hôm sau, Vân Phi Vũ lập tức tiến cung. Mặc dù có chút không yên lòng nhưng vẫn không thể tùy tiện đưa người khác vào cung. Hơn nữa, nếu những gì y suy đoán là chính xác thì đưa hắn vào cung chẳng khác nào đẩy hắn xuống hố lửa.

Biết mỗi sớm Khung Tử Dạ đều phải lâm triều, thiếu niên ấn theo thời gian thường ngày, chờ đợi ở ngự thư phòng cho tới giờ Dậu mới đi, tiếp đó bước về phía Dạ Hòa Điện. Quả nhiên người nọ đã sớm chờ y ở đó.

"Sao hôm qua không tới? Nghe nói tới cả ngự thiện phòng mà ngươi cũng không ghé qua. Ngươi bận gì vậy?" Vừa thấy y, người nọ lộ vẻ mặt vui sướng, chớp mắt một cái lại lộ vẻ bất mãn.

"Tính tình như tiểu hài tử vậy." Nhìn bộ dạng hắn như vậy, thiếu niên mỉm cười, không trả lời. Y lấy một gói nhỏ trong người ra, đưa cho hắn: "Đây là món mới, ngươi nếm thử một chút xem ngon không?"

"Là món điểm tâm gọi là khúc kỳ bính mà ngươi nói sao?" Khung Tử Dạ vươn tay nhận lấy, vội vàng mở ra, cầm lấy một khối nhét vào miệng, sau đó cau mày: "Tuy rất thơm nhưng không ngon như lần trước."

Vân Phi Vũ cười nói: "Hôm đó là vị sữa, hôm nay là vị đậu phụng. Xem ra ngươi thích mùi vị hôm đó hơn, sau này ta làm tiếp cho ngươi ăn."

"Được." Tuy rằng nói không ngon, nhưng hắn cũng nhanh chóng giải quyết xong mấy khối điểm tâm kia. Sau đó vỗ vỗ tay nhắc lại: "Ngươi vẫn chưa trả lời. Vì sao hôm qua ngươi không tiến cung?"

"Hôm qua ta đi mua phòng ở, đã mua được rồi, ở phố bắc."

"Nga, thật không vậy, khi nào đưa ta tới đó ngắm một chút." Nghe thấy thiếu niên nói đã mua được phòng ở, Khung Tử Dạ vô cùng vui vẻ.

Nhìn bộ dạng kích động của hắn, Vân Phi Vũ định nói hôm nay có thể tới luôn lại đột nhiên nhớ tới tiểu tử trong nhà, vội vàng sửa lại lời nói: "Còn chưa thu dọn xong, chờ đến khi nào ổn thỏa thì ta sẽ mời ngươi tới làm khách."

"Uhm, được rồi, nhưng lần tới có việc thì nhớ báo cho ta một câu. Hôm qua ta chờ ngươi lâu lắm luôn." Ngữ khí Khung Tử Dạ có chút cô đơn.

"Xin lỗi, sau này ta sẽ không như vậy nữa."

"Quả nhiên là ngươi sợ cô đơn, mà bản thân ta cũng không phải người như vậy sao?" Cười tự giễu, Vân Phi Vũ đi tới trước mặt hắn, vươn tay ôm hắn vào lòng, nhưng xét về cấn đề chiều cao lại giống như người đang bị ôm là y mới đúng.

Đột nhiên bị ôm lấy khiến Khung Tử Dạ hoảng sợ. Trừ bỏ phi tử ở hậu cung, hắn chưa bao giờ để người khác thân mật như vậy, ngay cả hoàng thúc mà mình kính yêu nhất cũng chỉ vỗ vai, sờ đầu. Chính là... nội tâm cô đơn như tìm được bến đỗ, được người này ôm ấp thực thoải mái, khiến cho người ta vô cùng an tâm.

"Tiểu Vũ" trên đỉnh đầu đột nhiên truyền tới tiếng cười khẽ, Vân Phi Vũ hoang mang nhìn hắn, khó hiểu.

"Ngươi thấp như vậy, thân thể cũng mềm mại như nữ nhân, tuy nói sức mạnh của ngươi rất lớn, nhưng thật sự không thể giúp ta dựa vào đâu." Nói xong, người nọ thả lỏng thân thể, để toàn bộ sức nặng cơ thể ngả lên người thiếu niên.

Vươn tay đỡ lấy thân thể hắn, trên trán thiếu niên treo đầy hắc tuyến. Người này thật là... y đã tốt bụng an ủi hắn, vậy mà hắn còn cười nhạo y thấp bé, lại còn nói thân thể y như nữ nhân, chẳng lẽ hắn không biết đây là việc mà y để ý nhất hay sao.

"Thôi, quên đi, chỉ vì ngày hôm qua thất hẹn nên đuối lý, không cùng hắn so đo. Có điều..."

Ôm thân thể hắn, Vân Phi Vũ lạnh nhạt mở miệng: "Hoàng thượng, tuy nói trong điện chỉ có hai người chúng ta, nhưng nếu đột nhiên có người xông tới thì làm sao đây. Người là vua một nước, nếu bộ dạng này để người khác nhìn thấy thì không chỉ tổn hại tới hình tượng của người mà còn tổn hại tới uy danh của hoàng thất. Cho nên, mong người từ nay về sau nhất định phải chú ý tới lời nói và hành động của mình, đừng tùy tiện vui đùa như vậy."

Khung Tử Dạ bị vẻ đứng đắn của thiếu niên khiến cho thất thần, phát giác y đang tức giận, hắn không khỏi gượng cười hai tiếng. Hắn cũng hiểu vừa rồi mình đùa hơi quá, dù sao chẳng nam nhân nào thích bị so sánh với nữ nhân cả.

"Chuyện đó, Tiểu Vũ, ta...."

"Dừng lại." Vừa định mở miệng giải thích đã bị Vân Phi Vũ ngắt lời.

Thiếu niên lộ ra hàm răng trắng bóng, nhếch miệng cười nói: "Nói đùa với ngươi thôi, coi như hòa nhau."

Khung Tử Dạ nghe vậy, lập tức giả bộ tức giận: "Dám đùa giỡn với ta sao, lá gan không nhỏ nha." Ngay sau đó, một nắm tay đánh về phía thiếu niên lại bị y dễ dàng tránh né.

Hai người tiếp tục ta một quyền ngươi một cước nháo loạn khắp nơi. Lúc này, ngoài điện lại truyền tới tiếng hô: "Hoàng thượng, đã tới giờ dùng bữa."

Động tay động chân một lúc, hai người nhìn nhau, Khung Tử Dạ phủi phủi bụi trên người: "Đi thôi, đi ăn cơm."

"Uhm." Thiếu niên bất an trả lời. Nghe thấy tiếng hô, lúc này y mới nhớ tới việc tiểu tử kia đang ở nhà một mình. Tuy rằng y có để lại một ít ngân lượng cho hắn, nhưng một người dùng bữa chung quy vẫn cảm thấy cô đơn.

Nhìn người phía trước, nghĩ đến việc hắn đã một mình dùng bữa suốt mười mấy năm nay, không có thân nhân hay bằng hữu làm bạn, rốt cuộc hắn phải nhẫn nại tới mức nào mới có thể duy trì tới tận lúc này?

Vậy mà bản thân mình hôm qua còn lỡ hẹn, khiến cho hắn thất vọng rồi sao?

Mang theo cảm giác áy náy tràn ngập cõi lòng, hai người yên lặng dùng xong bữa tối.

Ngồi bên cạnh bàn, uống chung trà xanh, Vân Phi Vũ đột nhiên lên tiếng: "Đúng rồi, đã tìm được hoàng tử Tây Chích quốc hay chưa?"

Nghe y hỏi tới việc này, Khung Tử Dạ không khỏi nhíu mày, lắc đầu: "Chưa, một chút tin tức cũng không có."

Thiếu niên buông chung trà xuống, cố ý tỏ ra vô tình hỏi một câu: "Chẳng lẽ không biết bộ dạng của vị hoàng tử kia ra sao? Chắc chắn những quan viên đưa hắn tới đây phải biết chứ."

"Đáng tiếc, những tay quan viên đưa hắn tới lần này đều chết trong đợt ám sat." Khung Tử Dạ lạnh nhạt: "Thật ra hai năm trước ta đã từng nhìn thấy tên tiểu tử đó một lần, có chút ấn tượng, bức họa tìm kiếm lần này cũng do họa sư vẽ theo trí nhớ của ta. Bất quá, ta thật sự không biết tên tiểu tử kia trưởng thành có thay đổi nhiều lắm không?"

Thiếu niên nhanh trí, làm bộ cảm thấy hứng thú: "Ngươi có bức họa đó sao, cho ta nhìn một chút đi, xem bộ dạng của hoàng tử Tây Chích quốc rốt cuộc ra sao."

Trừ bỏ nấu ăn, Khung Tử Dạ biết thiếu niên rất hiếm khi cảm thấy hứng thú với chuyện gì. Lần đầu tiên thấy y lộ ra vẻ mặt này, hắn lập tức đáp ứng: "Có, ở ngự thư phòng, muốn xem ngay bây giờ?"

Tuy rất nóng lòng xác nhận nhưng sợ bị hoài nghi, thiếu niên nghĩ một lúc, cười nói: "Không sao, ta chỉ tò mò mà thôi."

"Ách… vậy đi luôn bây giờ thôi, dù sao cũng vừa dùng bữa xong, đi tản bộ một chút cũng tốt." Có thể ở bên thiếu niên lâu hơn một chút, đương nhiên Khung Tử Dạ sẽ đồng ý, bởi vì thường ngày, vào lúc này thì thiếu niên đã xuất cung.

Hai người chậm rãi đi tới ngự thư phòng, nhìn giá sách cao lớn kia, thiếu niên ngạc nhiên vô cùng. Khung Tử Dạ lật qua lật lại mấy bức họa, cuối cùng mang một bức họa được cuộn tròn đưa cho y: "Chính là cái này."

Mang tâm trạng khác lạ, thiếu niên bất an mở bức họa ra. Một gương mặt vô cùng đáng yêu ánh vào đáy mắt. Mi, mắt, mũi đều rất giống, nhưng tổng thể lại không giống, bởi trên gương mặt tiểu hài tử kia chỉ còn những nét đạm mạc, tính cách khó gần, không có nụ cười hoa mỹ ấm áp tựa ánh mặt trời như trong bức họa này.

"Sao vậy?" Thấy y không nói, Khung Tử Dạ tò mò hỏi.

"Tiểu tử kia thực đáng yêu!" Thiếu niên vuốt ve khuôn mặt tươi cười trên bức tranh, không ngừng phát ra âm thanh cảm thán.

"Trước đây ta còn đáng yêu hơn hắn."

Vân Phi Vũ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía người nọ. Dường như người nọ cũng nhận ra mình vừa thốt lên lời gì, đôi má cùng vành tai nhất thời đỏ lựng, ánh mắt không ngừng né tránh, bộ dạng giống như muốn tìm nơi nào đó để trốn đi.

Thấy bộ dạng quẫn bách của hắn, thiếu niên không để ý tới hình tượng liền cười ha hả: "Ngươi nha, quả nhiên là một tiểu hài tử lớn không nổi mà."

Khung Tử Dạ thẹn quá thành giận, lập tức đoạt bức họa trong tay y rồi cuộn trong lại, sau đó ném vào giá tranh, kéo thiếu niên ra khỏi phòng: "Đi, tới phòng luyện công, hôm nay nhất định phải đánh cho ngươi không lết dậy được."

Nhìn trời đã không còn sớm, Vân Phi Vũ cười với hắn: "Ngày mai đi, ngày mai ta nhất định sẽ đánh với ngươi một trận thoải mái."

"Ách… được rồi!" Khung Tử Dạ miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Từ hoàng cung đi ra đã là giờ tuất, Vân Phi Vũ vội vàng trở về nhà, thấy cửa ngoài tiểu viện chưa khóa, y biết tiểu tử kia hẳn vẫn ở trong nhà, đẩy cửa lại phát hiện không thể mở ra, nghĩ rằng bên trong bị cài then, y đành phải lớn tiếng gọi: "Hạ Tuyết, mở cửa ra, ta đã trở về!"

Tuy nhiên, gọi một lúc lâu vẫn không thấy tiếng trả lời, y đang suy nghĩ xem có nên trèo tường vào hay không thì cảnh cửa bỗng 'chi nha' một tiếng, mở ra.

"Xú tiểu tử, lâu vậy mới chịu ra mở cửa, không biết…" Không chờ y nói hết, tiểu tử kia xoay người trở vào nhà.

"Ôi chao, tên tiểu gia hỏa này…" Vân Phi Vũ chẳng biết làm sao, đành phải bước vào trong viện, đóng cửa lại, sau đó đi vào phòng hắn. Vừa vào phòng đã thấy tiểu tử kia thu người cuộn mình trong chăn, căn bản không biết đâu là đầu, đâu là mông.

Đưa tay đẩy nhẹ vẫn không thấy phản ứng, lại đẩy nhẹ, vẫn không có phản ứng, thiếu niên lập tức lật chăn qua một bên liền thấy bóng lưng đưa về phía mình đang run lên nhè nhẹ.

Nhìn bộ dạng đó của hắn, thiếu niên mềm lòng, ôn nhu lên tiếng: "Làm sao vậy?"

Thấy hắn vẫn tiếp tục không để ý tới mình, y lập tức vươn tay kéo hắn lại, nâng cằm. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đong đầy nước mắt, y đau lòng, nhẹ nhàng lau: "Sao vậy? Vì sao lại khóc?"

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi đã thấy tiểu tử kia oa oa khóc lớn lên khiến Vân Phi Vũ hoảng sợ: "Tiểu Tuyết Nhi ngoan, làm sao vậy? Không khóc, không khóc, nói cho ca ca nghe đi, làm sao vậy?"

Dỗ dành một lúc lâu mới khiến cho tiểu tử kia nín lại, hắn vừa thút thít vừa nói: "Huynh… muộn như vậy… vẫn chưa… trở về, ta nghĩ… huynh… không cần ta…."

Thiếu niên dở khóc dở cười, nhưng trong lòng có chút chua xót. Mẫu thân tiểu tử này qua đời sớm, lại bị phụ thân vẫn luôn cưng chiều mình đột nhiên vứt bỏ, khó trách hắn lại sợ hãi như vậy.

Thở dài, nhéo lên chóp mũi nhỏ nhắn của hắn, thiếu niên ôm chặt hắn vào lòng: "Ngốc nghếch, đây là nhà của ta, ta không trở về nhà thì có thể đi đâu, hơn nữa đệ còn là đệ đệ của Hạ Vũ này, sao ta có thể không cần đệ cho được. Quả nhiên là đứa nhỏ ngốc nghếch mà, từ nay không được phép suy nghĩ linh *** nữa, nghe chưa?"

Gia hỏa kia dùng ánh mắt đỏ bừng nhìn thiếu niên, cúi đầu nhẹ nhàng dạ một tiếng, sau đó lẳng lặng tựa vào lòng y. Không khí ấm áp bao quanh hai người, cho tới khi tiếng 'ùng ục' vang lên: "Đệ chưa ăn cơm?"

Gia hỏa kia gật đầu.

"Từ trưa tới giờ chưa ăn gì?"

Lại gật đầu.

Vân Phi Vũ hết cách, nhưng cũng không nỡ trách hắn, đành phải nói: "Đi rửa mặt, sau đó ta đưa đệ ra ngoài ăn."

Thấy hắn đi giày, nhanh chóng chạy ra ngoài, thiếu niên âm thầm lắc đầu, trong lòng không ngừng suy nghĩ: "Trong nhà có người phải chăm sóc, trong cung cũng có một tên cần phải chăm sóc, biết sắp xếp như thế nào đây?"

Đảo mắt đã qua nửa tháng, mỗi ngày, trừ bỏ việc vào cung từ giờ tỵ tới giờ mùi, thời gian còn lại thiếu niên đều ở nhà cùng tiểu tử kia, bởi vì trừ những lúc ngẫu nhiên muốn ra ngoài ăn cơm, tiểu tử kia vốn không muốn bước chân ra khỏi cửa.

Trong thời gian đó, Khung Tử Dạ từng tới thăm tiểu viện này một chuyến. Không phải thiếu niên tự nguyện cho hắn tới mà là không chịu nổi cách mè nheo của hắn. Không hiểu hôm đó thời tiết quá âm u hay vì nguyên nhân gì, ba người cùng nhau ăn cơm, hai tên kia nhìn nhau một lúc, sau đó gắp mỗi món một ít, căn bản không để ý tới đối phương. Tuy rằng không thân thiện lắm nhưng việc này khiến thiếu niên an tâm không ít. Có điều, sự việc xảy ra sau đó khiến cho thiếu niên không vui. Thiếu niên đi tới đâu thì hai tên kia theo tới đó, thiếu niên làm cái gì, hai tên đó tranh nhau làm. Thiếu niên nói chuyện với người nào lâu hơn một chút thì người kia tuyệt đối mất hứng.

Vân Phi Vũ vô cùng đau đầu. Rõ ràng hai tên kia hơn kém nhau tới sáu tuổi nhưng cảm giác đều trẻ con như nhau. May mắn chỉ có một lần duy nhất như vậy, y quyết định từ nay về sau không cho hai tên này chạm mặt.

Không lâu sau, đám người Trì Phượng Thanh cùng Duẫn Lạc trở về. Để tẩy trần cho bọn họ, thiếu niên bận rộn cả ngày trong tiểu viện của mình, làm một bàn đầy đồ ăn khiến trên miệng cả đám đều là dầu mỡ. Hàn Thiết Ngưu vừa ăn vừa ồn ào, còn nói nếu y là nữ nhân thì tốt biết bao, nhất định sẽ lấy y về làm lão bà. Mấy câu nói này khiến mọi người không khỏi cười to.

Trước khi đến đây mọi người đã biết Vân Phi Vũ nhặt được đệ đệ, lúc nhìn thấy tiểu tử đáng yêu kia, ai cũng yêu thích. Nhất là Trì Phượng Thanh cùng Tống Tử Ương, hai người đều tranh nhau muốn đưa hắn về nhà.

Bất quá, tiểu tử kia vô cùng ghét thân cận với người khác, trừ bỏ thiếu niên, hắn luôn trưng bộ dạng phòng bị với mọi người. Vậy nên hai kẻ muốn chơi đùa với hắn đều phải hít đầy một đám bụi.

Còn Duẫn Lạc, gặp mặt thiếu niên hắn cũng chẳng nói được mấy câu, nhưng khi thiếu niên bận rộn, hắn liền dùng ánh mắt ôn nhu đến chết người bao bọc lấy y, khiến cho y cảm giác thở không thông. May là tiểu tử kia thỉnh thoảng chen vào mới giúp y có cơ hội hít thở.

Tới trung tuần tháng bảy, hôm nay, Vân Phi Vũ vừa xuất cung đã chạm mặt Duẫn Lạc.

"Ủa, Duẫn đại ca, sao huynh lại tiến cung?"

"Ta có chuyện muốn bẩm báo hoàng thượng." Bộ dạng của Duẫn Lạc thoạt nhìn thật vui vẻ.

"Có chuyện gì vui như vậy?" Lần đầu thấy hắn tươi cười rạng rỡ như vậy, thiếu niên không kiềm được tò mò.

Duẫn Lạc nhìn y, đột nhiên mở miệng: "Tiểu Vũ, tối nay đệ có rảnh không?"

Thiếu niên suy nghĩ: "Có thì có, nhưng nếu để Tuyết Nhi ở nhà một mình lại khiến ta lo lắng."

"Vậy cũng đưa hắn tới đây đi, đến bờ hồ chúng ta thường xuyên tới, được không?"

Thấy ánh mắt mong chờ của hắn, Vân Phi Vũ gật đầu: "Được, giờ tuất sao?"

"Uhm, ta tiến cung cũng hơi lâu, sau đó hồi phủ..." Duẫn Lạc suy tư: "Giờ tuất canh ba đi."

"Được."

Có lẽ do hiện tại đang là giữa hè, ban đêm, bên hồ tụ tập không ít người tới hóng mát, mà sau khi Vân Phi Vũ cùng Duẫn Lạc tới nơi phải tìm một lúc lâu mới có được một vị trí yên tĩnh. Nhìn vẻ ngập ngừng trong mắt nam nhân, thiếu niên gọi tiểu tử kia lại: "Tuyết Nhi, đệ ngoan ngoãn ra bên cạnh chơi một lúc để ta cùng đại ca ca bàn chuyện một chút, được không?"

Gia hỏa kia nhìn Duẫn Lạc đầy phòng bị, nhưng thấy vẻ thản nhiên trong mắt thiếu niên, hắn nhẹ nhàng gật đầy, đi sang một bên.

"Dường như hắn chỉ nghe đệ nói." Nhìn tiểu tử kia rời xa, Duẫn Lạc nói.

"Uhm, hắn rất ngoan, chẳng qua tính cách có chút quái lạ, sau này ta sẽ dạy bảo lại." Thiếu niên ôn nhu nhìn thân ảnh nho nhỏ phía xa, trong mắt tràn đầy sủng nị.

"Nghe nói hắn mười hai tuổi, thật sự không thể nhận ra."

Thiếu niên gật đầu, sau đó nói: "Có thể do hắn phát triển chậm, chắc là qua hai năm nữa thì vóc dáng sẽ lớn hơn, biết đâu chừng còn cao lớn hơn huynh nữa."

Duẫn Lạc liếc y một cái: "Đệ thật sự rất thương hắn."

"Hắn là đệ đệ của ta mà." Vân Phi Vũ không cần nghĩ ngợi đã trả lời ngay.

"Nhưng hắn..." Duẫn Lạc nhìn biểu hiện hiền hòa trên gương mặt thiếu niên, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ thở dài một tiếng.

Đột nhiên nhớ tới mục đích tới đây, Vân Phi Vũ quay trở về vấn đề chính, nhìn nam nhân trước mắt: "Huynh tìm ta tới đây là có chuyện muốn nói?"

"Đúng." Duẫn Lạc gật đầu thật mạnh.

Dưới ánh trăng, thần sắc nam nhân khẽ biến đổi, tuy rằng không lộ rõ lắm nhưng cũng đủ để thiếu niên cảm nhận được được nội tâm kích động cùng lo lắng của hắn.

"Tiểu Vũ." Cuối cùng Duẫn Lạc cũng mở miệng: "Nếu như nói... Có một người mà đệ vô cùng tôn kính, nhưng đệ lại làm một chuyện có lỗi với hắn, khiến cho hắn đau khổ vạn phần, tuy rằng sự kiên kia không phải chủ ý của đệ, nhưng chung quy vẫn là do đệ làm, mà tới tận bây giờ, đệ vẫn cho là người kia hận đệ, vậy nên đệ không dám tới gần hắn, cũng không có mặt mũi nào tới gặp hắn, tuy nhiên, khi đệ biết được từ người khác là người kia cũng không hận đệ, đệ sẽ làm như thế nào?"

163. Quyển 5 - Chương 161: Trước Ngày Trùng Phùng

"Từ từ, Duẫn đại ca, huynh chờ ta suy nghĩ chút đã."

Vân Phi Vũ trầm tư một lát, sau đó mở miệng hỏi: "Ý của huynh chính là: tỷ như ta làm một việc có lỗi với ân nhân, nhưng hắn biết ta không tình nguyện đi làm nên cũng không hận ta. Phải vậy không?"

Duẫn Lạc chần chờ một lúc, tuy cảm thấy lời y nói có chút kỳ lạ nhưng vẫn gật đầu: "Có thể nói như vậy."

"Sâu xa hơn một chút, chuyện đó đích thực là do ta làm, nhưng chỉ là nhận lệnh của người khác, mà ân nhân của ta biết người hạ lệnh sau lưng ta là ai, đúng không?" Thiếu niên nói tiếp.

"Đúng." Duẫn Lạc cúi đầu khiến người ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

"Kỳ thực việc này rất đơn giản, ta bị bắt ép, mà ân nhân của ta cũng biết điều đó, nói không hận thì không có khả năng, nhưng nhất định ân nhân sẽ tập trung phần lớn nỗi hận lên người kẻ chủ mưu kia, cho nên hận ý đối với ta cũng không nhiều lắm. Thời gian trôi qua sẽ dần phai nhạt, đương nhiên đó chỉ là suy đoán của ta. Dù sao mỗi người có cách nhìn riêng, huynh nghĩ xem có đúng không?"

Chậm rãi nói ra ý kiến của mình lại phát hiện nam nhân trước mắt không có phản ứng gì khác, tựa hồ đang chìm trong suy nghĩ riêng mình. Vân Phi Vũ thầm đoán việc Duẫn Lạc vừa nói chính là việc của hắn, chính là, không biết người mà hắn tôn kính kia là ai, hơn nữa, rốt cuộc hắn đã làm chuyện gì có lỗi với người ta?

Gương mặt nam nhân hoàn toàn bị che khuất khiến người ta không hiểu hắn đang nghĩ gì.

Vân Phi Vũ đành bó tay, lặng lẽ xoay người nhìn thân ảnh nhỏ bé cách đó không xa, trên mặt không khỏi hiện lên một mạt tiếu ý: "Quả nhiên là tiểu tử ngoan ngoãn."

Nghe một tiếng thở dài, thiếu niên nhanh chóng quay mặt lại, thấy nam nhân nhìn ra mặt hồ, thần sắc có chút mờ mịt, miệng thì thào: "Hiện tại ta nên làm như thế nào mới được? Rốt cuộc có nên tới gặp hắn hay không?"

"Đi chứ, vì sao lại không đi."

Duẫn Lạc hoảng sợ, vừa lấy lại *** thần đã nhìn thấy vẻ mặt cổ vũ của thiếu niên, trong lòng ấm áp, mỉm cười nói: "Nói cũng đúng, do dự dậm châm một chỗ như thế này thì chẳng thà cứ tiến về phía trước, mặc kệ kết quả ra sao cũng tốt hơn tình trạng hiện tại. Đa tạ đệ, Tiểu Vũ."

Nghe người khác nói lời đa tạ như vậy cũng chẳng phải lần đầu tiên, nhưng được nam nhân đứng đắn như hắn nói đa tạ lại là lần thứ nhất. Thiếu niên cảm giác gò má dưới lớp da mặt kia có chút nóng, ngượng ngùng gãi đầu, hắc hắc cười gượng.

"Đúng rồi, Tiểu Vũ. Ngày mốt đệ có thời gian hay không?"

"Chuyện gì?" Thiếu niên nhìn hắn.

"Ta muốn mời đệ dùng bữa thôi. Nếu có thể thì ta muốn giới thiệu đệ với một người." Duẫn Lạc lộ vẻ kiên định: "Là người mà ta sùng bái nhất, tôn kính nhất."

"Được." Thấy hắn đã nghĩ thông suốt, Vân Phi Vũ cũng vui lây: "Nhưng ta muốn đưa Tiểu Tuyết Nhi đi cùng."

"Đệ thương hắn quá đấy, đi đâu cũng mang hắn theo."

Nghe lời nói nồng đậm vị chua, thiếu niên cười nhẹ, lập tức ngắt lời: "Huynh đã quyết định thời gian chưa?"

"Ách… ngày mai sắp xếp xong sẽ báo cho đệ."

"Cũng tốt," Thiếu niên xoay người nhìn tiểu tử cách đó không xa: "Đi thôi, đã khuya rồi. Cần phải trở về."

Y còn chưa kịp bước nửa bước, vong eo đã bị người phía sau ôm lấy, thân thể cũng lập tức nghiêng ra sau. Thân thể nam tính mạnh mẽ dán lên người, ngay sau đó, bên tai truyền tới giọng nói dễ nghe: "Thực xin lỗi, ta đã phá lời hứa, nhưng là… thật sự đa tạ đệ, Tiểu Vũ."

Nghe hắn nói vậy, thiếu niên dần thả lỏng thân thể, vỗ bàn tay hắn đặt bên hông mình, cười nói: "Duẫn đại ca, không phải huynh mới đa tạ ta đó sao, huynh biến thành người càm ràm như vậy từ khi nào vậy?"

"A, có chút không giống ta." Hơi thở ấm áp của người nọ phả lên tai, thiếu niên bất giác tránh ra.

"Tiểu Vũ."

"Sao?" Thiếu niên xoay mặt qua… lại bị cảm giác mềm mại ướt át trên mặt khiến cho thất thần.

Duẫn Lạc cũng ngây người, nhưng thấy phiến hoa hồng nhuận gần trong gang tấc, hắn mê muội tiến lại gần.

"Các ngươi đang làm cái gì?" Thanh âm non nớt mang theo phẫn nộ từ phía đối diện truyền tới. Hai người cả kinh, lập tức tách ra.

Cảm giác được gương mặt mình nóng bừng, may mà trời rất tối, trên mặt còn có lớp nhân bì diện cụ che khuất, Vân Phi Vũ cười gượng hai tiếng: "Tiểu Tuyết, ta đang chuẩn bị gọi đệ, đã khuya rồi, chúng ta về thôi!" Nói xong, y lập tức tiến lên kéo tay tiểu tử kia, đi một mạch không hề ngoảnh lại.

Duẫn Lạc nhìn theo bóng dáng hai người, nâng tay xoa lên môi, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Cho dù là việc vô tình nhưng vẫn là khi y còn đang tỉnh táo, cho dù là tấm da mặt giả tạo nhưng vẫn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể y. Cảm giác mềm mại ấm áp kia thật tuyệt diệu.

Về đến nhà, tiểu tử kia lập tức trở lại căn phòng nhỏ của mình. Vân Phi Vũ khó hiểu, căn bản không rõ tiểu đông tây kia đang hờn dỗi việc gì, tuy nhiên, hiện tại y muốn làm cho đầu óc mình bình tĩnh lại. Vừa rồi biết người nọ muốn làm gì nhưng y lại không lập tức đẩy ra, hiện tại nghĩ lại cũng cảm thấy khó hiểu, không khỏi nghĩ tới chuyện bản thân đã lâu không phát tiết, tích tụ nhiều mới thành cơ sự như vậy.

Nhớ tới chuyện đó, trong đầu không thể tự chủ nghĩ tới hình ảnh cùng người nọ hoan ái trên giường, cảm giác dưới bụng căng thẳng, một cỗ nhiệt lưu hướng thẳng lên trên, nháy mắt đã lan tràn tới toàn thân khiến y bắt đầu khó chịu.

"Đáng chết! Quả nhiên là muốn tìm nơi phát tiết!" Thiếu niên lập tức chạy tới phòng tắm, dội một chậu nước lạnh từ đầu tới chân, nhưng vẫn không thể áp chế nội tâm xao động. Ký ức khi còn bên người nọ bao phủ lấy thân thể, y tựa lên phiến đá lạnh lẽo, bàn tay bất giác vươn về phía hạ thân…

Hơi thở dồn dập cùng thanh âm *** mỹ thoát ra, sau tiếng rên rỉ thống khổ của thiếu niên, chất dịch màu trắng phóng thích lên tay, thân thể mềm nhũn. Ngồi trên phiến đá lạnh lẽo, nhiệt độ nóng nực dần tan đi, chỉ còn lại cảm giác hư không cùng nỗi sầu tịch mịch vô hạn.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên không trung, thâm tâm nhiễu loạn, y chống tay đứng lên, sờ sờ mặt mới nhớ đã lâu không rửa sạch tấm nhân bì diện cụ, thuận tay gỡ xuống, sau đó ngâm vào trong làn nước.

Tắm rửa hết một canh giờ, khi thiếu niên trở lại phòng, vừa châm ngọn nến trên bàn lại thấy tiểu tử kia vô thanh vô tức (yên lặng không tiếng động) xuất hiện trong phòng.

"Ca." Thanh âm nghẹn nào, nhìn người nọ quay lại… gương mặt xa lạ kia khiến hắn không khỏi thốt lên lời chất vấn sắc bén: "Ngươi là ai?"

"A…" Vân Phi Vũ sờ lên mặt, nhìn tấm nhân bì diện cụ trên bàn, mỉm cười: "Vừa không gặp một lúc mà Tuyết Nhi đã quên ca ca rồi sao?"

"Thanh âm rất giống, nhưng dung mạo…." Cho tới khi nhìn thấy đường nối phân hai mảng trắng đen trên cổ người nọ, tiểu tử kia nhanh chóng hiểu ra, cúi đầu, ngữ khí mang theo một chút tủi thân: "Ca ca không tin ta sao?"

"Hả? Sao lại nói như vậy?" Thiếu niên buồn cười kéo hắn ngồi xuống bên bàn, xoa xoa đầu hắn: "Chỉ là nhất thời quên nói cho đệ mà thôi, chẳng phải hiện tại đã biết hay sao?"

Ngẩng đầu nhìn y, thấy ánh mắt ôn nhu tự nhiên đó, tiểu tử kia gật đầu: "Ân, ta tin ca ca." Sau đó lại vươn tay vuốt ve gương mặt thiếu niên, tò mò: "Dung mạo này của ca ca rất đẹp, tại sao phải che dấu?"

Vân Phi Vũ kéo bàn tay nhỏ bé đang sờ loạn trên mặt mình, nhéo nhéo chiếc mũi nhỏ nhắn của hắn: "Mỗi người đều có bí mật riêng, việc này chính là bí mật của ca ca, hiểu chưa?"

Thấy tiểu tử kia trưng vẻ mặt ủ rũ, thiếu niên cười nói: "Nhưng hiện tại Tiểu Tuyết cũng biết rồi, cho nên đây là bí mật giữa ta và Tiểu Tuyết, được không?"

"Uhm, là bí mật của ta và ca ca." Tiểu tử kia nhào vào lòng thiếu niên, đầu dựa lên ngực y.

"Đúng rồi, ca ca." Tiểu tử kia ngẩng đầu.

"Chuyện gì?"

"Cái kia…" hắn cắn môi dưới, cẩn thận nhìn thiếu niên, ấp a ấp úng nói: "Vừa rồi…người kia… hắn không phải người tốt."

"Vì sao?" Thiếu niên nhìn hắn đầy khó hiểu.

"Bởi vì…Bởi vì hắn muốn hôn ca ca." Nói xong, tiểu tử kia tỏ vẻ độc chiếm, hôn chụt một cái lên má thiếu niên, tiếp đến liền ôm cổ y: "Ca ca là của ta, ta không cho ai hôn cả."

"Tiểu đông tây này ….." Thiếu niên buồn cười vỗ vỗ lên lưng hắn: "Được được được, ca ca là của đệ, vậy nên đệ ngủ đi, đã muộn như thế này rồi đây."

Tiểu tử kia nằm im, ôm lấy cổ y làm nũng: "Đêm nay ta muốn ngủ cùng ca ca."

"Ngoan, đệ cũng mười hai tuổi rồi, hiện tại đệ đã là tiểu hài tử trưởng thành, đương nhiên phải ngủ một mình. Hơn nữa trời còn nóng như vậy, hai người cùng nằm trên một chiếc giường thì nóng lắm." thiếu niên nhẹ giọng dỗ dành.

"Không muốn, không muốn. Hôm nay ta muốn ngủ chung với ca ca."

Vân Phi Vũ có chút đau đầu, nhưng ngẫm lại cũng thấy tối nay mát mẻ, đành nói: "Được rồi, nhưng chỉ được một hôm nay thôi đấy. Sau này không được phép chơi xấu, hiểu không?"

"Được, ta đi lấy gối."

Nhìn tiểu tử kia kích động chạy ra khỏi phòng, thiếu niên lắc đầu bất đắc dĩ, nhưng ánh mắt lại hàm chứa vẻ sủng nị rõ ràng.

"Vương gia, đã trễ như vậy sao người còn không ngủ. Hôm nay người mới đến, nên nghỉ ngơi cho tốt mới phải."

Âm thanh từ phía sau truyền tới, Tích Vô Nhai quay đầu lại, mỉm cười: "Không sao, cũng chẳng tới nỗi quá mệt, nhưng tại sao Mạc tiên sinh cũng chưa ngủ?"

Mạch Bạch tiến lên, ngồi xuống bên cạnh chiếc thạch bàn, nhìn ánh trăng trên không trung, than nhẹ một tiếng: "Vương gia, người đang lo sợ người kia không phải người cần tìm?"

Yên lặng một lúc lâu, Tích Vô Nhai gật đầu, nói: "Vừa nhận được thư của ngài, xử lý xong mọi việc là ta lập tức tới đây. Trên đường đi ta luôn nghĩ nếu không đúng người đó thì phải làm sao bây giờ? Trong lòng ta vẫn luôn cảm thấy bất an, thiếu chút nữa đã quay ngựa lại, bởi vì ta biết… hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn. Ta không biết bản thân có thể tiếp tục chịu đả kích hay không."

"Aizz…." Mạc Bạch thở dài. Nam nhân trước mắt vẫn luôn khiến người ta cảm thấy hắn rất mạnh mẽ, không gì không làm được, nhưng hiện tại nghe được lời nói thiếu tự tin từ miệng hắn thốt ra, y thầm nghĩ hành động trợ giúp trước kia của mình là đúng hay sai?

"Vậy người muốn gặp mặt y khi nào, ta thay người sắp xếp."

"…Ngày mai đi, mặc kệ có phải hay không, nhưng nghe ngài nói thì y là một nhân tài. Người có thể đánh tay đôi với tiểu tử Duẫn Lạc kia cũng không phải hạng tầm thường, nhân tài như vậy chẳng phải cứ muốn là gặp được, ngài nghĩ xem có đúng hay không?" Tích Vô Nhai cười nói.

"Được." Mạc Bạch gật đầu: "Vậy mai ta sẽ tới gặp y, an bài cho hai người gặp mặt."

"Uhm, an bài xong thì sai người trở về báo tin cho ta biết là được."

"Dạ."

Ngồi im một lúc, Mạc Bạch lại lên tiếng: "Vương gia."

"?" Tích Vô Nhai quay đầu về phía y.

"Lần này người trở về cũng không muốn gặp hoàng thượng một lần hay sao?" Thấy sắc mặt nam nhân biến đổi, Mạc Bạch vội vàng tiếp lời: "Hoàng thượng vẫn luôn tự trách, hơn nữa vẫn hy vọng có thể gặp người một lần, dù sao cũng là thúc chất, người nghĩ xem…"

"Được rồi." Tích Vô Nhai lạnh lùng quát lên: "Mạc tiên sinh không cần nhiều lời, lần này ta tới đây để gặp thiếu niên tên Hạ Vũ kia. Còn về hắn, ta chưa bao giờ muốn gặp hắn. Tự trách có ích lợi gì? Có thể kéo lại tính mạng của Tiểu Vũ hay sao?"

"Nhưng mà, vương gia…"

Tích Vô Nhai đứng lên, ngắt lời: "Đêm đã khuya, ta đi ngủ. Mạc tiên sinh cũng nên nghỉ ngơi sớm."

Nói xong, nam nhân thong thả rời đi không hề quay đầu, chỉ để lại Mạc Bạch nhìn theo bóng dáng hắn, lắc đầu thở dài.

Ngày tiếp theo, trời vừa tờ mờ sáng đã thấy Mạc Bạch xuất môn, vừa lúc bắt gặp một người khiến y không khỏi kinh ngạc: "Duẫn đô úy, sao lại tới sớm như vậy? Tới gặp vương gia sao?"

Duẫn Lạc ngượng ngùng gật đầu: "Hôm qua, nghe ngài nói vương gia đã trở về nên tới khuya ta vẫn không ngủ được, sáng nay tới sớm một chút để gặp vương gia."

"Ha hả, mau vào đi thôi. Đúng rồi, hôm nay ngươi không vào triều?"

"Hôm qua tiến cung, hoàng thượng nói…" tựa hồ nhớ tới cái gì, Duẫn Lạc đột nhiên bắt lấy cánh tay y: "Mạc tiên sinh, vương gia thật sự không trách ta sao?"

"An tâm, an tâm, đêm qua ta còn cùng vương gia nói chuyện về ngươi mà." Mạc Bạch vỗ vai hắn trấn an.

Duẫn Lạc buông y ra, tâm tình thả lỏng rất nhiều, sau lại hỏi: "Vậy còn phía hoàng thượng…"

"Aizz…" Mạc Bạch lắc đầu: "Không có biện pháp! Ta vừa nhắc tới hoàng thượng là vương gia lập tức phát hỏa. Được rồi, ngươi mau vào đi, chắc lúc này vương gia cùng đã dậy rồi, ta còn phải vào triều nữa."

"Được." Duẫn Lạc cung kính cúi thấp người, đột nhiên mở miệng: "Mạc tiên sinh, ngày mai ngài có thời gian rảnh không? Ta định chuẩn bị một bữa tiệc tẩy trần tại Phúc Khí Đông Lai, này mai ngài sẽ tới chứ?"

"Nếu không có việc gì thì ta sẽ tới." Mạc Bạch cười với hắn, xoay người rời đi, sau đó đột nhiên dừng bước: "Ngươi mời những ai?"

"Chỉ mấy người thân thiết hàng ngày thôi." Duẫn Lạc tò mò tại sao người này lại đột nhiên hỏi mình như vậy, nhưng hắn chỉ có thể trả lời: "Có tướng quân, hai vị phó tướng, Tiểu Vũ, đệ đệ của hắn, còn có cả Hàn…"

"Từ từ, ngươi vừa nói ai? Ngươi mời cả Hạ Vũ?" Ánh mắt Mạc Bạch sáng ngời, xem ra không cần phải cố công sắp xếp mà trước mắt đã có một cơ hội tốt.

"Đúng vậy."

"…Như vậy đi, ta với ngươi cùng vào gặp vương gia."

Không hiểu vì sao Mạc Bạch lại đột nhiên hành động như vậy nhưng Duẫn Lạc cảm thấy an tâm hơn. Một mình vào gặp người nọ vẫn khiến hắn hoảng loạn, dù sao chính tay hắn cũng bắn chết người mà người nọ yêu thương. Tuy rằng người nọ nói không trách hắn, nhưng chung quy người vẫn là do hắn giết, vậy nên hắn có chút hoảng hốt. Hiện tại có Mạc Bạch đi chung, hắn cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Chỉ một lát sau đã tới chủ tẩm. Thấy vài thị nữ bước ra, Mạc Bạch hỏi: "Vương gia đâu?"

Mấy người kia vừa thấy y liền nhún người hành lễ, trong đó có một người trả lời: "Khởi bẩm tiên sinh, vương gia vừa mới chải đầu rửa mặt xong."

"Được rồi, các người lui xuống đi."

"Vâng."

"Đi thôi." Mạc Bạch kéo Duẫn Lạc, đẩy cửa tiến vào: "Vương gia, ngài đoán xem ai tới đây?" Đẩy Duẫn Lạc đang lui bước tiến lên phía trước, sau đó nháy mắt cổ vũ hắn mấy cái.

Duẫn Lạc cắn răng, quỳ xuống trước mặt người đang ngồi bên cửa sổ: "Thuộc hạ Duẫn Lạc khấu kiến vương gia, vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế…"

Hắn còn chưa nói xong đã bị người nọ nâng lên: "Được rồi, chỉ không gặp vài năm mà ngươi đã làm như xa lạ với ta lắm vậy. Tiểu Lạc Tử, đứng lên đi."

Duẫn Lạc bất chợt đỏ bừng mặt, nhăn nhó nói: "Vương gia, có thể không cần gọi… cái kia… thuộc hạ đã không còn là tên tiểu khất cái năm đó nữa rồi."

"Ha ha ha" Tích Vô Nhai vỗ vai hắn: "Năm đó hành tẩu giang hồ vô tình nhặt được ngươi, không ngờ hôm nay ngươi đã trở thành đệ nhất thần xạ thủ của Dạ Diệp quốc. Không tồi, không tồi, không cô phụ lòng kỳ vọng của ta dành cho ngươi."

"Tạ ơn vương gia bồi dưỡng."

Duẫn Lạc xoay người vái một cái, sau đó nhìn người mà mình sùng kính nhất đang đứng trước mặt, trong lòng tràn ngập đủ loại cảm giác vui buồn. Sự áy náy trong thâm tâm lại bắt đầu trào lên, hắn vừa định mở miệng giải thích lại bị người nọ ngắt lời.

"Không cần phải nói, chuyện đó không phải lỗi của ngươi, ta hiểu được." Tích Vô Nhai thâm ý nhìn hắn, sau đó xoay người đi đến trước bàn, mời hai người ngồi xuống: "Đến đây, đều ngồi xuống đi."

Nhìn thấy người nọ tỏ thái độ bình thường với mình, thật sự không có ý trách cứ, Duẫn Lạc nhất thời an tâm, không do dự liền nhẹ nhàng ngồi xuống, lập tức mở miệng: "Vương gia, thuộc hạ có đặt một bàn tiệc tại Phúc Khí Đông Lai, hy vọng ngày mai có thể đón tiếp người."

"Mời ta dùng bữa?"

"Vâng." Duẫn Lạc trịnh trọng gật đầu: "Khó có dịp vương gia quay về Diên Kinh, lần này coi như thuộc hạ vì người chuẩn bị một bữa tiệc tẩy trần, đồng thời, thuộc hạ còn muốn giới thiệu một người với vương gia."

"Nga?"

Thấy vẻ ôn nhu thoáng hiện lên trên mặt Duẫn Lạc, Tích Vô Nhai âm thầm hiểu được, trêu đùa: "Sao nào, là nữ tử nhà ai lại có thể làm cho đệ nhất thần xạ thủ của chúng ta động tâm vậy?"

"Khụ." Mạc Bạch vốn chưa nói lời nào lại đột nhiên khụ một tiếng, nói chen vào: "Người Duẫn đô úy nhắc tới chính là Hạ Vũ tiểu huynh đệ. Dù sao cũng nhân dịp mở tiệc chiêu đãi, chỉ sợ y vẫn chưa từng gặp vương gia."

Tích Vô Nhai nghi hoặc nhìn về phía Duẫn Lạc, thấy hắn gật đầu, sau đó liếc nhẹ Mạc Bạch, trong lòng lập tức cân nhắc, sau đó đáp lời: "Được rồi, ngày mai ta nhất định đúng hẹn."

"Tạ ơn vương gia!" Duẫn Lạc đứng dậy thi lễ, lại nói: "Vương gia, thuộc hạ còn chút sự tình chưa xử lý xong, vậy nên xin phép cáo lui trước, không quấy rầy người nghỉ ngơi."

Tích Vô Nhai mỉm cười: "Có việc thì nhanh đi thôi, ta cũng chuẩn bị đi dạo trong thành một chút, dù sao cũng hơn một năm rồi chưa tới đây."

"Vâng, thuộc hạ cáo lui."

Chờ Mạc Bạch tiễn người rời khỏi rồi quay lại, Tích Vô Nhai hỏi: "Ngài đã sớm biết việc này?"

"Đúng." Mạc Bạch gật đầu: "Đây là tin tức nhận được từ Trì phó tướng, nghe nói đã bắt đầu từ lúc đánh giặc."

"Vậy ta càng thêm tò mò." Tích Vô Nhai nâng mi: "Theo lời hắn miêu tả thì bộ dạng thiếu niên kia vô cùng bình thường, mà Duẫn Lạc lại là người có tiêu chuẩn rất cao, vậy mà hắn có thể động tâm… xem ra không thể không gặp người này. Mặc kệ có kết quả có phải y hay không."

"Vương gia, nếu là người nọ thì người định làm như thế nào?" Mạc Bạch tựa tiếu phi tiếu nhìn hắn, bộ dạng như đang xem một trò gì đó hết sức thú vị.

Tích Vô Nhai liếc y một cái, lạnh nhạt mở miệng: "Nếu thực sự là y thì y chỉ có thể là người của ta, không ai được phép đụng tới."

Mạc Bạch lắc đầu: "Aiz, Duẫn đô úy đáng thương, hắn chọn sai tình địch rồi."

Nghe thấy lời y nói, Tích Vô Nhai không khỏi cười thành tiếng: "Ngài thở dài cái gì, chúng ta vẫn chưa xác định có phải là y hay không. Hơn nữa, nếu hai người bọn họ lưỡng tình tương duyệt, vậy ta…"

"Điều này thì vương gia an tâm." Mạc Bạch cực kỳ khẳng định: "Hiện tại Duẫn đô úy vẫn chỉ là đơn phương ái mộ, dường như Hạ Vũ tiểu huynh đệ vẫn đối xử hắn hắn như huynh đệ. Điều ta lo lắng là việc khác kìa."

"Cái gì?"

"Hiện tại hoàng thượng vô cùng yêu thích việc bám dính lấy Hạ Vũ, ngày nào cũng muốn cùng y dùng bữa." Mạc Bạch cẩn thận mở miệng, quan sát phản ứng của nam nhân trước mặt.

Nam nhân yên lặng một lúc lâu mới thản nhiên mở miệng: "Mai gặp sẽ rõ."

"Đúng."

164. Quyển 5 - Chương 162: Phúc Khí Đông Lai

Giờ dậu ngày hôm sau, Vân Phi Vũ ăn mặc chỉnh tề liền mang theo tiểu tử kia xuất môn.

Tuy nghe nói phải tới tửu lâu xa hoa nhất hoàng đô để ăn cơm, nhưng tiểu tử kia vẫn không vui như trước, dọc theo đường đi còn phát biểu những bất mãn của hắn. Nguyên nhân vô cùng đơn đơn giản, vì người mời bọn họ dùng bữa chính là Duẫn Lạc.

Đêm đó là chuyện ngoài ý muốn, thiếu niên cũng chẳng để trong lòng, nhưng tại sao tiểu tử này lại bận tâm tới vậy cơ chứ. Y đành phải dỗ dành: "Được rồi, chúng ta đi nhanh lên, còn nữa, lát nữa gặp mặt người ta thì đệ không được phép thất lễ. Hôm nay không thể so với những ngày bình thường được, ta nghe nói hôm nay sẽ có một vị khách đặc biệt đến nữa, đệ hiểu không?"

"Đã biết!" Tuy không vừa ý nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn đồng ý với những lời thiếu niên căn dặn.

Bởi vì không biết Phúc Khí Đông Lai ở nơi nào nên Vân Phi Vũ cố ý xuất phát sớm nửa canh giờ. Tuy Duẫn Lạc từng nói sẽ đến đón nhưng lại bị y cự tuyệt. Nghe nói tòa tửu lâu kia cao nhất thành, chắc cũng không khó tìm, hơn nữa y cũng chẳng phải nữ nhân. Tuy nhiên, khi vừa tới ngã tư đường, nhìn thấy một rừng tửu lâu khách *** tụ hợp cùng một chỗ, lúc này y mới phát hiện bản thân đã nghĩ quá đơn giản.

Chẳng còn cách nào khác, y đành phải hỏi đường, cũng may mà tòa tửu lâu kia quá nổi danh. Đi qua hai đầu phố, rẽ mấy lượt, một tòa tửu lâu xa hoa xuất hiện trước mặt, Vân Phi Vũ tặc lưỡi vài cái, nhớ tới việc thời gian không còn sớm nên vội vàng bước vào.

Tuy nhiên, vừa bước vào lại cảm thấy không khí bất thường. Đáng lẽ nơi này phải là một tửu *** vô cùng náo nhiệt, hiện tại lại không chút tiếng động, mỗi người đều lẳng lặng dùng bữa khiến thiếu niên không khỏi tò mò, ánh mắt chẳng tự chủ được liền nhìn sang bên trái. Chẳng khó để đoán ra nguyên nhân, chỉ vì có một đám hắc y nhân đang ngồi nơi đó, thoạt nhìn thực đáng ngờ.

Tùy tiện quét mắt liền nhận ra nơi đó có khoảng hai mươi người, cho tới khi nhìn sàng chiếc bàn xa nhất trong góc, Vân Phi Vũ thực sự không thể rời mắt đi. Mặc dù người nọ đội mũ rộng vành được che bởi một lớp vải hắc sa (lụa đen) nhưng vẫn khiến y có cảm giác vô cùng quen thuộc, mà bốn người bên cạnh hắn… y có thể nhận ra. Là hắn, chính là hắn, đó chính là nam nhân khiến y ngày đêm mong nhớ, nhớ đến độ tâm can đau đớn.

Dường như nhận ra ánh nhìn chăm chú của thiếu niên, hắc y nhân lập tức cất tiếng: "Tiểu tử, nhìn cái gì vậy, tiếp tục nhìn thì ta sẽ móc mắt ngươi ra."

Vân Phi Vũ cả kinh, y lập tức thu hồi tầm mắt, dắt tiểu tử kia đi về phía cầu thang bên phải: "Chỉ cần nhìn thấy hắn là tốt rồi, đã gặp được hắn rồi, như vậy đã quá tốt rồi."

"Đứng lại." Âm thanh trầm thấp nhu hòa mang theo áp lực khiến người khác khó lòng chống lại.

Thiếu niên biết hắn nói với mình, nhưng giờ phút này thì y không thể dừng lại, cũng không dám dừng lại. Nếu phải đối mặt với người nọ, y sợ không thể tự khống chế bản thân mình. Nhưng Tuyết Nhi đang ở bên cạnh, y không thể tùy hứng làm bậy, đưa cả hai bước vào vòng nguy hiểm.

Trước mặt đột nhiên nổi lên một cơn gió nhẹ. Nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt, tâm trí thiếu niên nhất thời trống rỗng, trái tim bắt đầu không chịu nghe lời mà đập loạn nhịp, cổ họng như nghẹn ứ, một câu cũng không thể thốt lên. Y biết thái độ của mình đã khiến nam nhân hoài nghi, lập tức buông mi mắt, kiềm chế ánh nhìn yêu thương say đắm, nhớ nhung ẩn chứa trong đó. Lẳng lặng đứng yên.

Tuy lý trí hiểu phải lập tức rời đi, nhưng suy nghĩ thật sự rất hỗn loạn, Vân Phi Vũ căn bản không biết bản thân nên làm sao mới phải, chỉ còn cách ngơ ngác đứng nơi đó, tham lam hưởng thụ hương vị chỉ có trên thân thể nam nhân, tiếp nhận từng đợt áp bách hắn truyền tới, chống cự lại ánh nhìn sắc bén xuyên thấu qua tấm hắc sa, lưỡi dao ấy như muốn lột bỏ từng lớp hóa trang trên gương mặt y. Khát vọng, chờ đợi, vô cùng lo lắng…

"Ca, ca ca."

Thanh âm non nớt trong trẻo khiến y bừng tỉnh. Cúi đầu nhìn tiểu tử bên cạnh, thấy đôi má tái nhợt của hắn, lúc này y mới nhận ra bản thân quá chìm đắm trong suy nghĩ nên vô thức nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia. Thiếu niên kinh hãi.

"Sao rồi, có đau lắm không? Xin lỗi, thực xin lỗi. Tuyết Nhi, đệ chịu đựng một lúc, chúng ta lập tức đi tìm đại phu."

"Không sao đâu ca ca à, hiện tại đâu có đau chút nào, chỉ là tê một chút thôi, lát nữa sẽ hết." Tiểu tử kia vuốt ve gương mặt y an ủi, bên miệng là nụ cười sáng lạn.

Ngồi xổm xuống, cẩn thận nâng tay tiểu tử kia lên, nhìn vết hồng ngân trên đó, Vân Phi Vũ đau lòng, liên tục xin lỗi: "Xin lỗi, thực xin lỗi, là do ca ca không tốt, xin lỗi."

"Không sao mà, ca ca, ta thực sự không đau đâu, chúng ta lên lầu đi."

"Được." Thiếu niên đứng lên, nhìn tiểu tử kia, y ôm lấy vai hắn, thầm nghĩ: "May mà có Tuyết Nhi ở đây, bằng không, nếu phải đối mặt với hắn thì ta sẽ không thể chống đỡ được."

Tinh thần hỗn loạn dần hồi phục, trước mặt đã không còn bóng dáng nam nhân, Vân Phi Vũ nhẹ nhàng thở phào, đồng thời có chút thất vọng.

"Quên đi, lão thiên gia đã đối xử với ta không tệ, cho ta thấy hắn như vậy cũng đã tốt lắm rồi."

Nâng bước định đi lên cầu thang, sau lưng lại truyền tới giọng nói: "Ta đã nói ngươi có thể đi hay sao?"

"Thì ra hắn vẫn chưa rời khỏi?" Thiếu niên kinh ngạc, "Xem ra vẫn phải đối mặt."

Y hít sâu một hơi, chậm rãi xoay người: "Không biết các hạ có chuyện gì dạy bảo, nếu vì chuyện mạo phạm vừa rồi thì cho ta xin lỗi, như vậy có thể đi hay chưa?"

Tư Vũ Thánh đến gần, chăm chú nhìn y, "Không giống, một chút cũng không giống, nhưng vì sao lại quen thuộc tới vậy? Hơn nữa, hương vị trên cơ thể y… Đúng vậy,chỉ sợ cả đời này ta cũng không thể quên được hương vị trên cơ y. Người này… trên cơ thể người này tồn tại hương vị của y."

"Ngươi… tên gì?"

Vân Phi Vũ ngẩn người: "Bị phát hiện?" Nhưng thực sự không giống. Tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng y có thể cảm nhận được nam nhân trước mắt đã bắt đầu hoài nghi mình, nhưng không phải đã bị phát hiện.

"Ai muốn nói cho ngươi chứ, chúng ta đâu có quen biết ngươi. Ca ca, chúng ta đi thôi, đừng để ý tới tên điên này làm gì!" Tiểu tử kia đột nhiên lên tiếng, kéo tay thiếu niên xoay người rời đi.

Phía sau truyền tới tiếng gió, thiếu niên lập tức cảnh giác ôm tiểu tử kia vào lòng, hô to: "Không được phép tổn thương hắn."

Hơi nghiêng mặt nhìn bàn tay dừng lại bên phải mình, Vân Phi Vũ toát mồ hôi lạnh. Người này vẫn tàn bạo như vậy, ngay cả một tiểu hài tử cũng không chịu buông tha.

Tư Vũ Thánh ngạc nhiên nhìn thiếu niên, không ngờ y lại phản ứng nhanh như vậy, "Chẳng lẽ lại là người luyện võ? Nếu là người kia thì chắc chắn sẽ không thể cảm ứng nhanh nhạy như vậy, nhưng là… tại sao y lại đoán ta muốn giết tiểu tử kia chứ không phải y?"

Chậm rãi quay lại, Vân Phi Vũ ngăn chặn cơn tức trong lòng, bĩnh tĩnh nói: "Xin lỗi, xá đệ nói năng lỗ mãng, ta thay hắn tạ lỗi cùng ngươi, bất quá, chẳng lẽ ngươi không biết rằng ra tay ám toán một tiểu hài tử như vậy rất đê tiện hay sao?"

"Lớn mật, ngươi là tên nào má dám…"

Tư Vũ Thánh vung tay ngăn cản thuộc hạ đang định xông lên, không nói gì, chỉ dùng ánh mắt bao phủ lên thân thể thiếu niên, *** tế quan sát, thăm dò, cân nhắc.

"Tiểu Vũ, sao vẫn đệ chưa lên đây vậy, mọi người chỉ còn chờ một mình đệ thôi đó."

Giọng nói của Duẫn Lạc từ phía sau truyền tới, thiếu niên xoay người, vừa định mở miệng trả lời lại bị người nọ kéo tay: "Ngươi tên là Tiểu Vũ? Ngươi họ gì? Tên hoàn chỉnh là gì? Nói mau!"

Không chờ thiếu niên lên tiếng, Duẫn Lạc lập tức xuống cầu thang, hét lớn: "Ngươi là người nào, mau buông Tiểu Vũ ra. Nơi này là hoàng thành, không phải chỗ các ngươi có thể diễu võ giương oai."

Nghe thấy người nọ cười lạnh, Vân Phi Vũ biết sự tình không ổn. Người này còn không thèm để ý tới cả hoàng đế đang tại vị kia, vậy thì sao hắn lại để ý xem bản thân đang gây chuyện ở nơi nào?

Nghe thấy tiếng băng ghế 'ầm ầm' ngã xuống mặt đất, quay đầu nhìn lại thì bốn vị hộ pháp đã ở sau lưng hắn lúc nào không hay. Hơn hai mươi gã hắc y nhân kia cũng đứng dậy, bộ dạng như chuẩn giương cung bạt kiếm.

"Còn tưởng là ai, hóa ra là giáo chủ đại giá quang lâm, sao không nói cho ta biết trước một tiếng để còn làm tròn bổn phận gia chủ."

Thanh âm ôn hòa lại mang theo vài phần khiêu khích đột ngột vang lên khiến cục diện bế tắc bị đánh vỡ, Vân Phi Vũ quay lại… trợn mắt há miệng nhìn người đang chậm rãi bước xuống: "Tích Vô Nhai, tại sao hắn lại ở đây?"

Buông thiếu niên ra, Tư Vũ Thánh phất tay, những người phía sau lẳng lặng lùi sang một bên, hắn đứng chắp tay sau lưng, nhìn nam nhân đang chậm rãi bước xuống, hừ lạnh một tiếng: "Ngươi đúng là kẻ phiền phức, đến chỗ nào cũng nhìn thấy ngươi. Tích minh chủ, ngài nhàn nhã quá nhỉ."

"Đâu có đâu có. Chẳng hay lần này giáo chủ tới đây làm gì vậy? Có cần ta hỗ trợ hay không?" Tích Vô Nhai thản nhiên cười, quét mắt sang thiếu niên đang đứng cạnh người nọ, "Y chính là Hạ Vũ? Nhìn bề ngoài quả nhiên một chút cũng không giống."

"Không cần, đừng xuất hiện trước mắt ta là được." Tư Vũ Thánh xoay người hạ lệnh: "Chúng ta đi!"

"Tư giáo chủ, nhắc nhở ngươi một tiếng, nơi này là hoàng thành, chỉ cần ta còn ở đây thì ngươi không thể tùy tiện làm càn." Tích Vô Nhai thu hồi vẻ mặt tươi cười, lạnh lùng nhìn người nọ.

Tư Vũ Thánh dừng bước, mặc dù không nhìn thấy mặt nhưng thiếu niên biết hắn đang cười, hơn nữa, đó nhất định là một nụ cười rất ngọt ngào.

"Phải không? Vậy thì Tích minh chủ cần phải nhanh tay lên, đám thủ hạ của ta cũng không dễ quản đâu. Đi!"

Nhìn người nọ rời đi, Vân Phi Vũ không diễn tả nổi cảm giác trong lòng. Phiền muộn, chua xót, vương vấn…. Cho tới khi ống tay áo bị kéo vài lượt, y cúi đầu nhìn tiểu tử kia đang trưng vẻ mặt lo lắng, cười với hắn: "Không sao cả, chúng ta lên lầu thôi."

"Vâng." Tiểu tử kia gật đầu, ngọt ngào tươi cười với y.

"Tiểu Vũ, đệ không sao chứ?" Duẫn Lạc tiến lên, vừa định kéo thiếu niên tới cạnh mình để kiểm tra lại bị tiểu tử kia đẩy mạnh ra: "Ca ca là của ta, không được phép đụng vào ca ca."

Vân Phi Vũ dở khóc dở cười, xoa đầu hắn: "Đệ nha, không được phép vô lễ như vậy. Duẫn đại ca có ý tốt thôi mà." Sau đó ngẩng đầu, ngượng ngùng nhìn Duẫn Lạc: "Thật có lỗi, hắn không hiểu chuyện, huynh đừng để ý."

"Ta biết, không sao cả." Duẫn Lạc gật đầu, sau đó nhíu mày: "Đệ không bị thương chứ? Không ngờ kẻ kia lại là ma đầu của ma giáo."

Xoa nhẹ nơi người nọ vừa chạm tới, thiếu niên nhẹ nhàng nói: "Ta không sao, người nọ không dùng sức."

"Được rồi, lên lầu nói sau." Tích Vô Nhai tiến lên phía trước, nhìn thiếu niên, thuận miệng hỏi: "Vị này chính là Hạ Vũ?"

"Đúng vậy, thưa vương gia." Duẫn Lạc cung kính nói.

"Uhm, ta đã biết. Đi thôi, lên lầu trước đã." Liếc qua thiếu niên một cái, đem ánh mắt kinh ngạc của thiếu niên thu vào đáy mắt, Tích Vô Nhai xoay người bước lên cầu thang, chậm rãi tiến lên lầu hai.

"Đi thôi, Tiểu Vũ."

"A.. được." Vân Phi Vũ bất an trả lời, kéo tiểu tửu kia đi lên lầu, nội tâm lại vô cùng khiếp sợ. "Tích Vô Nhai là vương gia, là vị cứu thân cương kia? Sao lại có thể như vậy được. Hắn vừa là võ lâm minh chủ, vừa là vương gia của Dạ Diệp quốc? Hiện tại ta đã có thể hiểu vì sao Mạc tiên sinh lại đột nhiên xuất hiện tại triều đình. Khó trách, thì ra hắn là vương gia…."

"Tiểu Vũ, đệ làm sao vậy, có tâm sự hả?" Duẫn Lạc thấy thiếu niên đứng trên cầu thang một lúc lâu vẫn chưa cất bước, nhịn không được liền hỏi.

"A, không có, không có." Vân Phi Vũ liên tục phủ nhận, thấy vẻ mặt nghi hoặc của người nọ, y từ từ bước lên, cười với hắn: "Không có việc gì, chỉ không ngờ người mà huynh giới thiệu cho ta biết lại là vị cứu thân vương thần bí kia mà thôi. Quả thực có chút kinh ngạc."

"Nga" Duẫn Lạc xoay người: "Đi thôi, tới khu bao sương bên trong cùng."

(Bao sương: Là khu đặc biệt, một gian có vài chỗ ngồi)

"Được."

Nhìn nam nhân phía trước, thiếu niên đột nhiên nhớ tới việc hôm trước: "Chẳng lẽ Duẫn Lạc làm chuyện gì có lỗi với Tích Vô Nhai? Nhưng đó là chuyện gì?" Y đột nhiên nhớ tới lần rơi xuống vách núi cùng vẻ mặt thống khổ của Tích Vô Nhai.

"Vách núi, thiết tiễn, chẳng lẽ lãi là...? Không thể nào đâu." Thiếu niên lập tức phủ nhận ý niệm vừa nảy lên trong đầu: "Việc khiến cho người kia tổn thương đâu cứ phải là lần ta rơi xuống vách núi. Tuy rằng trước kia có chút tình cảm với hắn, nhưng người này thích nữ nhân. Vẻ mặt thống khổ của hắn khi nhìn thấy ta rơi xuống vách núi... chỉ sợ đó là nhất thời thương tiếc cùng trách nhiệm thôi."

"Tới rồi."

Xốc màn trúc lên, nhìn mọi người đã ngồi xuống nơi đó, Vân Phi Vũ cười tạ lỗi: "Thật có lỗi, bắt mọi người phải chờ lâu."

165. Quyển 5 - Chương 163: Rất Có Hy Vọng

Rượu quá tam tuần, mỗi người trên bàn tiệc đều bắt đầu nói nhiều hơn, Vân Phi Vũ vẫn cố gắng duy trì trạng thái thường ngày, nhưng người nọ luôn chăm chú thăm dò y như có như không khiến cho y căn bản không thể mặc kệ được. Cuối cùng, y đành phải dồn toàn bộ lực chú ý lên người tiểu tử kia, liên tục gắp thức ăn cho hắn.

"Ca ca, ta ăn không vô." Tiểu tử kia tủi thân nhìn y, sau đó bĩu môi nói: "Ca ca còn chưa tự ăn miếng nào nha."

"Xú tiểu tử này cố ý phá ta mà." Vân Phi Vũ nheo mắt, xoa mạnh lên đầu hắn: "Tốt lắm, không ăn thì không ăn, cần gì phải giả vờ đáng thương như vậy chứ?"

Tiểu tử kia mím môi vài lượt, thiếu niên vừa thấy đã đau lòng không thôi, vừa âm thầm mắng bản thân, vừa nhẹ giọng dỗ dành: "Được rồi, ngoan, là ca ca không tốt. Vậy đệ ra kia tự chơi một lát, nhớ là không được chạy xa, biết không?"

"Ân." Tiểu tử kia đứng dậy hôn chụt một cái lên má thiếu niên, kích động chạy ra khỏi bao sương.

"Tiểu Vũ, ngươi sắp vượt qua cảnh giới gà mẹ chăm con rồi đấy. Nếu sau này ngươi mà thành thân, có được hài tử của mình thì chắc phải cưng chiều hắn tới tận trời đấy nhỉ?" Trì Phượng Thanh trêu đùa, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía Duẫn Lạc, thấy người nọ có im lặng không chút tiếng động liền cảm thấy kỳ lạ, chẳng hiểu vì sao hắn lại không có phản ứng.

Đang lo không có chỗ phát tiết thì người này lại tự mò tới, Vân Phi Vũ mỉm cười: "Đương nhiên ta phải thương yêu hài tử của mình rồi, ta luôn lấy Trì phó tướng làm gương mà."

Mọi người vừa nghe vậy đã cười ha ha cả lên. Đừng thấy Trì Phượng Thanh ở trong quân doanh cực kỳ oai phong mà lầm tưởng, hắn bị thê tử quản rất nghiêm, ngay cả nữ nhi trong nhà cũng chỉ nghe lời lão bà của hắn. Hắn làm cha mà trong nhà chẳng có chút địa vị. Việc này thì không chỉ những người ở trong quân doanh mới biết, khắp cả thành Diên Kinh này cũng truyền ầm cả lên. Chỉ là sợ hắn mất mặt nên mọi người mới không đề cập tới mà thôi. Vốn không nên nói việc này bên bàn rượu, nhưng hắn tự mình khiêu khích trước nên cũng chẳng thể phát hỏa, chỉ có thể thở dài một hơi, uống rượu giải sầu. Mọi người lại cười to không thôi.

Lần đầu thấy đối thủ mất mặt, Tống Tử Ương vô cùng cao hứng, bưng chén rượu hướng về phía thiếu niên: "Hạ Vũ, nào, ta kính ngươi một ly. Trước kia đắc tội nhiều lần, hiện tại Tống mỗ bồi tội cùng ngươi."

Thiếu niên nâng chén rượu, mỉm cười: "Sự tình đã trôi qua từ lâu, Tống phó tướng không cần bận tâm như vậy. Nào, cạn chén!"

"Được, cạn chén!"

Hai người ngửa đầu uống cạn.

Thiếu niên vừa buông chén rượu, trong bát lập tức xuất hiện một miếng ngân nha kê ti. Tích Vô Nhai ôn hòa nói: "Nếm thử đi, đây là món ăn đặc sắc ở nơi đây."

(Ngân nha kê ti: Thịt gà sắt mỏng hay còn gọi là thịt gà giá đỗ.)

Tâm Vân Phi Vũ run lên, không biết nên đáp lại như thế nào, đành phải cố gắng nặn ra nụ cười, gật đầu với người nọ, sau đó vùi đầu dùng bữa. Khắp bàn tiệc lại nhất thời an tĩnh đến lạ thường. Trong mắt mọi người tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Tuy nói từ trước tới nay Cửu thân vương luôn là người hòa ái dễ gần, nhưng có thể gắp thức ăn cho người khác thì chỉ có đương kim hoàng thượng mới từng được hưởng diễm phúc này. Vậy mà hiện tại hắn lại gắp thức ăn cho người mới gặp lần đầu, nếu như không phải mọi người tận mắt nhìn thấy thì căn bản không ai có thể tin được.

Hiện tại, Duẫn Lạc không hiểu được trong lòng mình đang có cảm giác gì. Rõ ràng hai người kia là lần đầu gặp mặt, nhưng chẳng hiểu vì sao trong lòng hắn lại sinh ra cảm giác nguy cơ trước giờ chưa từng có. Cảm thấy dường như hai người họ đã quen biết nhau từ rất lâu. Tuy rằng vẫn chưa nói với nhau được mấy câu nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy giữa hai người có gì đó khác thường, mơ mơ hồ hồ làm cho người ta sờ không được, đoán không ra.

"Đúng rồi! Nghe nói ngươi làm đồ ăn rất ngon, khi nào mới có dịp cho ta thưởng thức một chút tay nghề đây?" Tích Vô Nhai buông đũa, mỉm cười nhìn về phía thiếu niên.

"Đúng vậy! Lần trước vì có việc mới không ghé qua tiểu viện trong thành của ngươi, ta cũng muốn nếm thử một chút. Thế nào, khi nào mới chịu bộc lộ tài năng đây?" Mạc Bạch ngồi bên cạnh, vuốt râu nói đệm vào.

Nhớ tới món ăn lần trước được nếm qua, mọi người bất giác chép miệng. Hàn Thiết Ngưu lập tức hét lên: "Đúng vậy, Tiểu Vũ, khi nào đệ mới mời chúng ta tới nhà dùng bữa lần nữa đây?"

Tất cả mọi người đều trưng bộ dạng chờ mong, Vân Phi Vũ gật đầu, cười nói: "Không thành vấn đề, lúc nào cũng được."

Trên bàn tiệc lại khôi phục cảnh huyên náo, kính rượu, dùng bữa, vung quyền, chỉ có một người đầy lòng tâm sự ngồi bên cạnh độc ẩm, thỉnh thoảng liếc thiếu niên cùng người nọ một cái.

Tuy nói uống nhiều cũng không say, nhưng sau khi uống một lượng rượu lớn, hiện tại thiếu niên cũng cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, thật sự không muốn cử động nhiều. Về đến nhà, y căn dặn tiểu tử kia đi ngủ, sau đó về phòng mình ngả lưng. Mặc dù thân thể mệt mỏi nhưng đầu óc lại tỉnh táo đến dị thường. Y bắt đầu hồi tưởng tất cả những việc xảy ra bên bàn tiệc.

"Tích Vô Nhai đã phát hiện ra sao? Nhưng vì sao hắn vẫn chưa nói ra? Hoặc giả hắn vẫn chưa phát hiện? Ta đã hóa trang thành như vậy mà hắn vẫn có thể nhận ra?"

Vân Phi Vũ vươn tay sờ mặt, nhớ lại tất cả các sự việc một lần, âm thầm thở dài: "Quả nhiên ta vẫn quá non tay. Mạc Bạch kia chính là một con hồ ly, chỉ sợ y cũng đã nghi ngờ ta, sau đó mới đưa người nọ tới đây."

Trong đầu y lập tức nghĩ tới một màn ở tửu *** hôm nay. Nghĩ tới người nọ khiến tâm can y đau ê ẩm, không tự chủ được mà bắt đầu thì thầm: "Thánh… Thánh… huynh… nhận ra ta sao…"

Trở lại Vương phủ, Tích Vô Nhai cùng Mạc Bạch không lập tức về phòng nghỉ ngơi mà cùng nhau ở trong thư phòng uống trà, bàn chuyện.

"Vương gia, thế nào, người có nhận ra điều gì không?" Mạch Bạch buông chung trà, cười tủm tỉm nhìn về phía hắn.

Tích Vô Nhai ngồi xuống, ngưng thần suy nghĩ một lúc mới chậm rãi trả lời: "Dung mạo, thanh âm, hình dáng không giống, nhưng hôm nay y lại khiến ta có cảm giác người nọ đang ngồi bên cạnh mình."

"Phải, ta cũng có cảm giác này." Mạc Bạch gật đầu phụ họa: "Nhìn bề ngoài thì rõ ràng không phải người nọ, nhưng bản thân luôn cảm thấy khí chất của y thực giống như người nọ, vô cùng tương đồng."

Tích Vô Nhai đăm chiêu, gật đầu, lập tức nói tiếp: "Bất quá, tính cách của y lại bất đồng. Bên ngoài nhìn không ra một chút sơ hở nào cả, chẳng lẽ chúng ta đã nhầm lẫn?"

Mạc Bạch thở dài, sau đó lắc đầu: "Vương gia, mới hơn một năm không gặp mà ngài đã không thể tin tưởng vào cảm giác của mình hay sao?"

Vừa nghe lời ấy, sắc mặt Tích Vô Nhai trở nên âm trầm: "Đã hơn một năm rồi. Mỗi lần nhớ tới cảnh y ngã xuống trước mặt mình, tâm can ta đau đớn vạn phần. Ta vẫn nghĩ, nếu khi ấy ta không tới đó, có lẽ hiện tại y vẫn còn sống. Nếu không phải do ta thì chắc chắn hiện tại y đang sống rất hạnh phúc. Mọi chuyện đều do một tay ta tạo thành. Mỗi ngày ta đều không ngừng nghĩ như vậy, không ngừng tự trách, nhưng chung quy y vẫn không trở lại được. Mặc dù ta luôn nghĩ y có thể chưa chết, nhìn thấy người giống y liền nhịn không được rồi đi thăm dò, nhưng chờ mong mãi cũng chỉ nhận được thất vọng, đã như vậy còn nhắc tới tự tin làm chi nữa."

Nhìn vẻ mặt thống khổ của nam nhân, Mạc Bạch tiến lên vỗ vai hắn: "Vương gia, chuyện đó đâu phải do người gây nên, mong người đừng nên tự trách. Hiện tại vẫn chưa thể xác định y có phải người nọ hay không, và ngài cũng nói không tìm thấy thi thể người nọ dưới vách núi. Hơn nữa, thời gian trôi qua đã hơn một năm rồi, người trưởng thành sẽ khiến thân thể sinh ra không ít thay đổi. Khi đó y mới mười lăm tuổi, đúng vào giai đoạn trưởng thành. Dung mạo, màu da đều có thể thay đổi nhờ thuật dịch dung. Còn nữa, chẳng lẽ người không phát hiện, hôm nay, y luôn cố ý duy trì khoảng cách với người hay sao?"

Tích Vô Nhai cười khổ một tiếng: "Ta là vương gia, hôm nay lại là lần đầu tiên cùng y gặp mặt, không hòa đồng là chuyện thường tình."

Mạc Bạch mỉm cười: "Xem ra vương gia quan sát vẫn chưa cẩn thận. Người không cảm thấy cho dù y cười hay nói chuyện với người vẫn luôn cố gắng cẩn thận từng li. Cảm giác đó không giống với việc kính sợ một vị vương giả, mà càng giống với việc đang sợ hãi bị phát hiện điều gì đó, đang cố gắng che dấu thứ gì đó."

Nghe thấy những lời này, Tích Vô Nhai trầm tư, hơn nửa ngày mới mở miệng: "Vậy… ý của ngài là y đang trốn tránh ta? Nhưng vì sao lại phải trốn tránh ta? Ta vốn sẽ không làm hại tới y."

Nhìn nam nhân nhanh chóng nản lòng, Mạc Bạch thở dài: "Ái tình có thể khiến người ta thay đổi đáng sợ như vậy sao? Tại sao người này lại thể hiện bộ dạng đó?" Nghĩ nghĩ, y nghiêm trang nói: "Vương gia, nếu Hạ Vũ chính là Vân Phi Vũ thì ngài phải đứng ở vị trí của y để suy nghĩ. Trong tình huống đó, nếu là ngài thì ngài sẽ lựa chọn ra sao? Sẽ tiếp tục cuộc sống trước kia hay bắt đầu lại một lần?"

Đối diện với ánh mắt nam nhân, Mạc Bạch tiếp tục nói: "Kỳ thực, trước kia thuộc hạ đã phát giác người nọ muốn thoát khỏi thân phận Vân gia, ở bên ngoài luôn tự xưng mình là Kiều Phi Vũ. Cho dù rất nhiều người chán ghét Vân gia, nhưng cũng chẳng ít người muốn nịnh bợ Vân gia. Y vốn chẳng cần phải hành động như vậy. Chẳng qua y vẫn không thích cái tên gắn với họ Vân kia, chẳng lẽ người không phát hiện? Hơn nữa, nghe người nói thì kẻ họ Vân kia đối với y…."

Thấy sắc mặt Tích Vô Nhai nháy mắt biến thành khó coi, Mạc Bạch vội vàng chuyển giọng: "Cho nên, thuộc hạ cảm thấy y ngụy trang như vậy là muốn rũ bỏ thân phận Vân gia, trải qua cuộc sống của riêng mình. Kỳ thực như vậy là tốt nhất, đó cũng là cho ngài và y một cơ hội để bắt đầu lại từ đầu, không phải sao?"

Tích Vô Nhai vừa lắng nghe vừa gật đầu, yên lặng một lát, nghĩ thông suốt liền cười ha hả: "Quả nhiên Mạc tiên sinh là thầy tốt bạn hiền của ta, những lời ngài vừa nói rất chính xác. Nếu Hạ Vũ kia quả thật là y, vậy chỉ sợ y không chỉ trốn tránh một mình ta. Dù sao cũng phải bắt đầu lại một lần, cũng nên đem quá khứ vứt bỏ hoàn toàn. Ta đã hiểu, sau này ta sẽ tự mình tìm ra dấu vết. Nếu Hạ Vũ chính là Vân Phi Vũ, lần này ta nhất định sẽ… không bao giờ buông tay."

Thấy nam nhân khôi phục biểu hiện như trước, Mạc Bạch thở phào nhẹ nhõm: "Vương gia, người thấy tên tiểu tử hôm nay, chính là Hạ Tuyết, đệ đệ của Hạ Vũ đó, hình như hắn rất giống với bức họa hoàng tử Tây Chích quốc mà ta đưa cho ngài thì phải?"

"Đúng, quả thực có chút tương đồng." Tích Vô Nhai gật đầu, sau đó nói tiếp: "Vẫn chưa tìm được tên hoàng tử kia?"

"Chưa tìm được." Mạc Bạch suy nghĩ: "Bức họa kia được vẽ theo lời miêu tả của hoàng thượng. Dù sao cũng chỉ có một mình hắn từng gặp hoàng tử Tây Chích. Nhưng theo ta được biết, lần trước hoàng thượng

tới tiểu viện của Hạ Vũ, vậy chắc hẳn hắn đã gặp tiểu tử kia, nhưng lại không có phản ứng gì. Cho nên ta không dám khẳng định Hạ Tuyết kia chính là Ô Ân Kì."

Tích Vô Nhai trầm tư một lát: "Như vậy đi, cho dù tiểu tử kia thật sự là hoàng tử Tây Chích quốc thì cũng chỉ là một tiểu hài tử bị Tây Chích vứt bỏ. Hạ Vũ thường xuyên tiến cung nên chắc chắn cũng biết việc này. Y làm như vậy khẳng định đã có dụng ý riêng, chúng ta không nên can thiệp quá nhiều."

"Được." Mạc Bạch gật đầu, cười nói: "Còn chưa xác định Hạ Vũ có phải người nọ hay không mà vương gia đã bao che khuyết điểm như vậy. Nếu là thật, chẳng phải vương gia còn..."

Tuy lời tiếp theo chưa thốt ra nhưng Tích Vô Nhai cũng hiểu được. Hắn không phủ nhận tâm tư của mình, chỉ dương dương tự đắc nhướn mi, sau đó ngưng thanh mở miệng: "Mất đi mới hiểu y quý giá tới nhường nào. Ta vẫn luôn suy nghĩ, nếu có thể dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự sống của y thì ta cũng cam tâm tình nguyện. Tuy rằng chưa thể khẳng định y là người nọ, nhưng chỉ cần có một chút khả năng, vậy ta cần phải tận lực bảo vệ y, kể cả người mà y quan tâm, việc mà y chú ý."

"Aizz, vương gia, ngài thật là..." Mạc Bạch lắc đầu nhưng cũng không nói lại.

Tích Vô Nhai nhìn y, sau đó mỉm cười. Tuy biết như vậy là không tốt, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, hắn nhất định phải nắm lấy, không được phép buông tay!

==========

+ Ngân nha kê ti

166. Quyển 5 - Chương 164: Nực Cười

Dường như do Vương gia trở lại khiến tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng, cho nên yến hội không ngừng diễn ra. Duẫn Lạc mời khách xong, Mạc Ngôn cũng quyết định ba ngày sau mở tiệc chiêu đãi mọi người tại phủ tướng quân. Do mọi người cố chấp yêu cầu nên hắn đành phải mời Hạ Vũ làm chủ trù (bếp trưởng) nấu ăn.

Vân Phi Vũ không hề suy nghĩ liền đồng ý, y đang lo phòng bếp trong phủ quá nhỏ, hơn nữa cũng không ai có thể giúp đỡ y, lại chẳng thể nấu mấy món đơn giản như trong quân doanh, mỗi món ăn đều phải tỉ mỉ chế biến, từ việc nhặt rau cho tới công đoạn cuối cùng cũng tiêu tốn rất nhiều sức lực. Tuy nhiên, y đã đồng ý với mọi người, bản thân lại thích nấu nướng và chỉ thiếu người giúp đỡ mà thôi. Lúc này có cơ hội tốt để thực hiện lời hứa, y thực sự rất vui vẻ.

Hỏi đại khái số lượng khách được mời tới, biết rằng chỉ có một số bằng hữu thân thiết, khoảng hai bàn tiệc. Thiếu niên cảm thấy chỉ cần chuẩn bị trước một ngày là ổn.

Hôm nay, y vẫn tiến cung dùng bữa cùng Khung Tử Dạ, sau đó ngồi uống trà trong lương đình ở ngự hoa viên.

(lương đình: đình nghỉ mát)

"Đúng rồi, ngày mốt ngươi có tới dự yến tiệc ở tướng quân phủ hay không?" Thiếu niên thuận miệng hỏi.

Khung Tử Dạ nhìn y, sau đó cụp mắt: "Chưa biết nữa."

"Ta là chủ trù nha, vậy mà ngươi cũng không đi?" Thiếu niên chớp mắt nhìn hắn: "Hôm đó ta sẽ làm một bàn tiệc đầy những món ngon, không tới thì đừng có hối hận đó!"

Biết y đang chọc cho mình vui, Khung Tử Dạ giả bộ tức giận, phụng phịu nói: "Hừ, trẫm hạ lệnh cho ngươi, từ nay về sau ngày nào cũng phải nấu thật nhiều món ngon cho trẫm."

Thiếu niên cười hì hì nói: "Thần tuân chỉ, mỗi ngày thần đều giúp hoàng thượng ăn những món thật ngon."

Khung Tử Dạ liếc mắt nhìn y một cái, hai người cùng nhau cười ha ha.

"Đúng rồi, ngươi đã gặp vương gia chưa?" Vân Phi Vũ nâng chung trà lên nhấp một ngụm, thấy sắc mặt hắn ảm đạm, y không khỏi tò mò: "Vì sao vương gia không gặp ngươi? Rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta…" Khung Tử Dạ mấp máy môi, sau đó nản lòng cúi đầu, không nói một lời.

Thiếu niên thấy hắn như vậy cũng không tiếp tục truy vấn, vươn tay vỗ vai an ủi hắn: "Không sao hết. Thân là thúc chất, nhất định các người sẽ hòa hợp lại thôi. Thoạt nhìn thì Vương gia cũng chẳng phải người hẹp hòi. Sẽ không sao đâu."

"Thật vậy sao? Hoàng thúc sẽ tha thứ cho ta?"

Nhìn vẻ mặt bức thiết đầy thương cảm của hắn khiến thiếu niên cũng buồn lây. Y thực sự không hiểu tại sao người kia không chịu gặp chất tử của mình. Rõ ràng hắn là người vô cùng ôn nhu mà. Rốt cuộc việc gì đã làm cho hắn tức giận tới vậy? Việc gì còn quan trọng hơn cả thân nhân của hắn? Thật không thể hiểu nổi.

"An tâm, hắn nhất định sẽ tha thứ cho ngươi. Ngươi là thân nhân duy nhất của hắn. Nhất định sẽ như vậy."

Khung Tử Dạ ấm áp trong lòng, kéo thiếu niên ôm vào trong ngực: "Tiểu Vũ, đa tạ ngươi."

" Tên này đúng là không chịu để ý tới hoàn cảnh lẫn địa điểm. Không sợ người khác nghĩ hắn là đoạn tụ sao." Vân Phi Vũ tránh khỏi hắn, nhìn chung quanh, may mà không có ai, y nhịn không được liền gõ lên trán hắn: "Ta cũng đâu phải nữ nhân, ngươi ôm loạn như vậy, nếu bị người khác nhìn thấy thì phải làm sao đây?"

Khung Tử Dạ vô cùng khó hiểu, dùng ánh mắt oan uổng nhìn về phía y: "Là nữ nhân mới không thể ôm loạn. Ngươi và ta đều là nam nhân, vì sao không thể ôm?"

"…" Thiếu niên nhìn hắn cả nửa ngày, chỉ có thể im lặng: "Quên đi, là do ta suy nghĩ quá nhiều, chỉ sợ tên này chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Quả nhiên ý nghĩ của ta thật sự rất xấu xa."

Nhìn sắc trời, thấy thái dương đã ngả dần về phía tây, Vân Phi Vũ lên tiếng: "Đã tới giờ dần, ta phải đi thôi."

"Ách… Nhanh vậy sao?" Khung Tử Dạ cũng ngửa đầu nhìn trời: "Aizz… mỗi lần ở bên cạnh ngươi đều cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh."

Thiếu niên tươi cười: "Tốt lắm, ta đi rồi thì ngươi có thể an tâm trở về phê duyệt tấu chương."

"Uhm, cũng đúng." Khung Tử nghiêm túc gật đầu.

Cũng may, mỗi khi nhắc tới việc chính sự thì hắn rất hiểu chuyện. Thiếu niên xoay người, vẫy tay: "Ta đi đây, ngươi cũng nhanh trở về đi."

Nhìn thiếu niên rời đi, Khung Tử Dạ thở dài, đứng lên, nhanh chóng tiến vào Dạ Hòa Điện.

Xuất cung, nhìn ánh mặt trời gay gắt trên không trung, thiếu niên lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ: "Còn chưa tới tam phục thiên mà, tại sao lại nóng như vậy?"

(tam phục thiên: thời gian nóng nhất trong năm)

"Tiểu Vũ."

"Ủa, Duẫn đại ca, huynh muốn đi gặp hoàng thượng hay sao?" Thấy người phía trước đi tới, thiếu niên kinh ngạc. Y nhớ rõ, thường ngày vào giờ này hắn vẫn còn ở sân huấn luyện.

"Không." Duẫn Lạc lắc đầu: "Ta biết mỗi ngày đệ đều xuất cung vào tầm này, cho nên ta đặc biệt tới tìm đệ."

"Sao? Có việc?"

Duẫn Lạc gật đầu.

Thiếu niên kinh ngạc. Tuy cảm thấy bữa tiệc hôm nọ hắn có phần yên lặng thái quá, nhưng đó cũng là bộ dạng thường ngày của hắn nên y cũng không mấy để ý, nhưng nhìn bộ dạng hôm nay… dường như hắn có rất nhiều tâm sự.

Ngẩng đầu nhìn trời, Vân Phi Vũ nói: "Duẫn đại ca, chúng ta tìm nơi nào đó mát mẻ mới nói chuyện tiếp, được không?"

"Đi thôi, tới trà lâu."

"Được."

Trong bao sương tại Long Phượng trà lâu, hai người gọi một ấm trà lạnh. Vân Phi Vũ uống một hơi, trà đắng đến nỗi khiến y thiếu chút nữa phun hết ra ngoài, cố gắng nuốt xuống, sau đó lau miệng, hỏi: "Duẫn đại ca, huynh muốn nói gì với ta?"

Dường như Duẫn Lạc không cảm nhận được vị đắng của trà, bối rối uống mấy ngụm, nghe thấy câu hỏi của y liền trầm mặc, cuối cùng buông chung trà xuống, đôi mắt sáng quắc nhìn thiếu niên chằm chằm, nói thẳng: "Tiểu Vũ, đệ đã quen biết vương gia từ trước rồi sao?"

"A?" Thiếu niên thất thần, tâm trạng bất an, nâng chung trà lên nhấp một ngụm để che dấu. Trà vẫn rất đắng, y cau mày buông chén xuống, thản nhiên nói: "Sao lại nói như vậy? Chẳng phải huynh chính là người giới thiệu cho ta cùng vương gia quen biết nhau hay sao?"

Nhìn chung trà trong tay, Duẫn Lạc cười khổ: "Chẳng biết là do cảm giác của ta hay do nguyên nhân nào khác, ta cảm thấy dường như hai người đã quen biết nhau từ rất lâu rồi. Đó chỉ là ảo giác của ta sao? Hay còn nguyên do nào khác?"

"Rõ ràng như vậy?" Vân Phi Vũ không khỏi cả kinh, nhưng ngẫm lại thì người nọ vẫn chưa nói gì khác thường, chẳng qua hắn chỉ quá để ý tới mình cho nên mới cảm nhận được một chút.

"Aiz, thật ra ta đã biết vương gia từ lâu lắm rồi." Thiếu niên thản nhiên nói.

"?" Duẫn Lạc khó hiểu nhìn y.

Thiếu niên nhìu mày, bộ dạng như đang nhớ lại điều gì: "Đã quên là khi nào, chỉ nhớ năm đó, khi cùng sư phụ xuất sơn lại vừa vặn được mời tới võ lâm đại hội, chúng ta đành phải tới đó tham dự, sau đó nhìn thấy võ lâm minh chủ, cũng chính là vương gia. Nói thật, khi huynh giới thiệu, ta thật sự rất hoảng hốt. Ta chưa từng nghĩ rằng võ lâm minh chủ năm ấy lại là vị Cửu thân vương tiếng tăm lừng lẫy của Dạ Diệp quốc."

"Nga thì ra là vậy!" Duẫn Lạc đăm chiêu nhìn y. Tuy cảm thấy lời y nói không quá giống những gì mình cảm nhận được, nhưng hắn chẳng phải người quá kỳ kèo. Một khi thiếu niên đã nói như vậy, hắn lựa chọn tin tưởng.

Thấy hắn tin lời mình, Vân Phi Vũ thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nhớ tới ý niệm kỳ quái ngày hôm đó, y tò mò hỏi: "Duẫn đại ca, hỏi huynh một vấn đề, có điều, huynh muốn thì trả lời, không vừa ý cũng không cần gượng ép. Coi như ta không hỏi, được không?"

Tuy không biết thiếu niên muốn hỏi gì, nhưng nhìn sắc mặt nghiêm túc ấy, Duẫn Lạc lập tức buông chung trà trong tay, nghiêm mặt: "Được, đệ hỏi đi."

Thiếu niên nhìn hắn, nuốt một ngụm nước miếng, sau đó cẩn thận mở miệng: "Cái kia… buổi tối huynh đuổi theo ta nói chuyện đó đó, ta biết huynh nói về chính mình. Chẳng qua, người mà huynh đã làm chuyện có lỗi với hắn… là vương gia sao?"

Duẫn Lạc ngẩn người, thần sắc ảm đạm, cúi đầu trầm mặc không nói.

Nhìn hắn biểu hiện như vậy, Vân Phi Vũ âm thầm hiểu được, không khỏi nhớ tới thiết tiễn găm vào ***g ngực mình khi đó, nhưng y muốn phủ định, trên đời này đâu phải chỉ có người trước mắt mới dùng thiết tiễn. Hơn nữa, người kia cũng không vì mình mà thương tâm tới mức đó.

"Duẫn đại ca, ta nói rồi, nếu không muốn thì huynh đừng nói. Quên đi, coi như ta chưa từng hỏi tới vấn đề đó, nào, uống trà." Thiếu niên nhấc ấm trà, rót cho hắn, nhìn chung trà còn hơn phân nửa của mình, y lập tức đặt ấm trà qua một bên.

Nhìn nam nhân trước sau vẫn không nói một lời, thiếu niên thở dài, vừa muốn lên tiếng an ủi khuyên giải lại thấy người nọ bất ngờ ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn y: "Nếu là đệ, ta tình nguyện nói thật."

"A…Uhm!" Thiếu niên thoáng giật mình, gật đầu, y thật sự trở tay không kịp với sự chuyển biết đột ngột này của hắn.

Uống một ngụm trà lớn, nhuận giọng, Duẫn Lạc lên tiếng: "Thật ra đúng như đệ đã nói, người mà ta đã gây tổn thương chính là vương gia. Hắn vốn là người mà ta tôn kính nhất, nhưng mà… ta lại… giết người mà hắn yêu thương nhất."

Đầu óc Vân Phi Vũ 'ầm' một tiếng, nhất thời choáng váng, nhưng đột nhiên nhớ tới việc người nọ thích nữ tử, mà đó chẳng phải nguyên nhân y rời khỏi hắn hay sao. Chính vì vậy, y âm thầm mắng mình quá mực tự kỷ.

"Ha hả!" Thiếu niên gượng cười hai tiếng: "Vì sao huynh lại giết người mà vương gia yêu mến nhất?"

Duẫn Lạc liếc y một cái, cúi đầu không nói. Câu chữ đêm đó hiện lên trong tâm trí, Vân Phi Vũ phát hiện bản thân đã hỏi một vấn đề hết sức ngu ngốc, rõ ràng hắn đã nói là bị sai khiến mà, vậy người ra chỉ thị đó? "Chẳng lẽ lại là hoàng thượng?" Thiếu niên không dám xác định hỏi một câu, bởi vì, kẻ có thể khiến người trước mắt ngoan ngoãn nghe lệnh, trừ bỏ vị Cửu thân vương kia ra cũng chỉ có đương kim hoàng thượng. Mà vương gia khẳng định sẽ không ra lệnh cho hắn bắn chết người mình yêu, vậy chỉ có khả năng…

Thấy hắn cúi đầu càng thấp, thiếu niên càng khẳng định suy đoán của mình.

"Khó trách thúc chất bọn họ bất hòa, chính bởi vì chất tử giết chết người mà hoàng thúc mình yêu thương. Khó trách! Nhưng vì cớ gì mà hoàng thượng muốn giết người mà vương gia yêu thương?" Trong đầu hiện lên vô số câu hỏi, cuối cùng, y cảm thấy điều có thể làm cho Khung Tử Dạ đưa ra quyết định đó, trừ bỏ hận thù cũng không còn lý do nào khác. Mà hắn hận nhất… chính là Vân gia.

Đầu óc vô cùng tỉnh táo nhưng *** thần lại hỗn loạn. Y không muốn nghĩ tiếp, nhưng tất cả các sự kiện đều hướng về mình, trong lòng vô cùng chua xót. Y nâng chung trà lên uống một ngụm lớn, đột nhiên nhận ra trong miệng là vị đắng, tuy nhiên, ngay cả thứ đó cũng không thể so được với vị đắng trong lòng y lúc này.

Cố nén đau đớn, Vân Phi Vũ đặt tay lên bàn, gắt gao nắm lại, bình tĩnh mở miệng: "Duẫn đại ca, có thể nói cho ta biết lý do hoàng thượng muốn giết người mà vương gia yêu thương không?"

Thấy nam nhân vẫn không nói, y tiếp tục: "Để ta đoán một chút. Chỉ vì… người kia là Vân gia, đúng không?"

Đương kim hoàng thượng vô cùng hận Vân gia là chuyện mà các vị quan trong triều đều biết, Duẫn Lạc biết sớm muộn gì thì y cũng đoán ra, thuận thế gật đầu, lại nói: "Đúng, hoàng thượng vô cùng hận Vân gia. Vậy nên, khi vương gia nói muốn tìm lại thê tử mất tích của mình, vì thế…"

"Ha hả, quả nhiên."

Nhưng Vân Phi Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định, y hỏi tiếp: "Giang hồ đồn đãi, người mà võ lâm minh chủ thú về chính là Vân Phi Vũ, Vân gia ngũ tiểu thư. Vậy thê tử của vương gian mà huynh nói chính là Vân gia ngũ tiểu thư, đúng không?"

"Phải." Duẫn Lạc nhìn y, sắc mặt chuyển sang vẻ cổ quái, nói một câu: "Thật ra nàng ta là một nam nhân. Đó là chuyện sau này ta mới biết."

Nghe hắn thừa nhận, thiếu niên đột nhiên muốn cười, muốn cười thật lớn. Kẻ bắn mình ngày đó là người nói yêu mình. Người hạ lệnh giết mình ngày đó lại trở thành bằng hữu hiện tại, đây là tình huống gì chứ? Là do lão thiên gia cố ý an bài hay do vận mệnh cố ý đùa cợt? Rất buồn cười, hết thảy đều đáng cười cả.

Thiếu niên cúi đầu, bả vai không ngừng run rẩy.

Trong lòng Duẫn Lạc dâng lên cảm giác kích động không rõ lý do: "Tiểu Vũ, đệ làm sao vậy? Xin lỗi, ta biết mình mù quáng tuân theo mệnh lệnh là việc nực cười tới mức nào, chính là… ngày đó ta nghe nói người mà mình tôn kính nhất bị yêu nữ Vân gia quyến rũ… cho nên… ta… xin lỗi…"

"Xin lỗi? Vì sao phải xin lỗi ta?" Vân Phi Vũ ngẩng đầu cười lớn: "Huynh xin lỗi ta làm gì, huynh nghĩ ta và huynh có chuyện gì sao? Ta chỉ cả thấy rất buồn cười. Thật đó, buồn cười, vô cùng buồn cười."

Vẻ tươi cười trên mặt thiếu niên thoạt nhìn thật kinh dị, giống như đang cực lực ép buộc bản thân tươi cười. Điều này làm cho Duẫn Lạc hồ đồ, lo lắng nhìn y: "Tiểu Vũ, đệ thực sự không sao chứ? Việc của ta khiến đệ nhớ tới chuyện đau lòng hay sao?"

"Không, không." Vân Phi Vũ phất tay, lau nước mắt đọng lại do tràng cười khi nãy: "Duẫn đại ca, nếu không ngại thì kể cho ta nghe một chút chuyện được không?"

"Đây cũng chẳng phải việc vinh quang gì cả." Duẫn Lạc cúi đầu: "Nhưng nếu đệ muốn nghe thì nói cho đệ cũng không sao."

Đổ hết chung trà lạnh vào miệng, thiếu niên nhấc ấm trà, rót đầy, uống cạn, dùng ống tay áo lau miệng: "Tốt lắm, cười đủ rồi, cơn khát cũng hết. Duẫn đại ca, mời nói."

Dùng ánh mắt phức tạp liếc thiếu niên, tuy cảm thấy y thay đổi có chút kỳ lạ, nhưng nhìn vẻ bình tĩnh trên gương mặt y giống như có gì đó không đúng. Duẫn Lạc nâng chung trà uống một ngụm, sau đó chậm rãi kể lại toàn bộ.

Ngày đó, hắn bị gọi vào cung từ khi trời còn chạng vạng. Tiếp theo, hoàng thượng hạ lệnh ám sát yêu nữ Vân gia đang mê hoặc vương gia. Về phần người đó như thế nào, bộ dạng ra sao thì hắn không rõ lắm, chỉ nói cứ theo vương gia sẽ tìm được. Vương gia là người mà hắn sùng bái nhất, vậy nên vừa nghe vương gia bị yêu nữ mê hoặc, hơn nữa lại là người của Vân gia, vậy nên hắn không hề do dự mà tiếp lệnh.

Hôm sau, hắn cùng hai mươi thuộc hạ thân tín dịch dung thành nhất đẳng thị vệ, lên đường cùng vương gia. Trải qua lộ trình khoảng mười ngày, bọn họ tới được Phượng Hoàng sơn, vị trí tổng đàn ma giáo.

Dừng ở chân núi mấy ngày, Vương gia chờ đợi thời cơ, điều tra manh mối, đồng thời bọn họ cũng liên tục tìm kiếm đường lên núi, bởi vì chỉ cần lên được đỉnh núi là có thể quan sát toàn cảnh. Sau khi tổn thất vài tên thuộc hạ, cuối cùng hắn có thể tìm được một nơi. Đó là một vách núi cao, nhưng nơi này căn bản không thể trèo lên, cho nên không có người trông coi.

Có điều, hắn chỉ dựa vào sức mạnh cùng hai chiếc thiết tiễn, từng chút, từng chút leo lên đỉnh núi. May mà vách núi không cao lắm, nhưng muốn trèo lên cũng rất gian nan. Thứ khiến hắn kiên trì chỉ có một, đó là nhất định phải giết chết yêu nữ, không thể để cho vương gia bị mê hoặc. Trèo lên đỉnh núi, hắn lập tức ném dây thừng xuống dưới, hơn mười thuộc hạ cũng trèo lên theo.

Mùa đông rất lạnh, bọn họ ăn ngủ trên đỉnh núi cho tới ngày thứ ba, rốt cuộc lúc này mới phát hiện bóng người trên nền tuyết trắng xóa bao trùm lên tất cả, nhưng thân hình đó cũng chẳng phải vương gia. Vì vậy, bọn họ lại tiếp tục chờ đợi cho tới khi vương gia xuất hiện.

Hắn lẳng lặng quan sát hướng đi của vương gia, cuối cùng nhận ra nam tử bên vách núi chính là người mà mình muốn tìm. Có điều, hắn nhớ rõ người mà hoàng thượng nói là nữ tử, nhưng hình thể nam tử kia cũng rất tương đồng với nữ nhân. Hắn thầm nghĩ, cho dù giết sai một nghìn cũng không được phép buông tha cho một người. Vì vậy, hắn hạ lệnh cho thuộc hạ hấp dẫn lực chú ý của hai người kia, bản thân thì nhắm tới người nọ, bắn y rơi xuống vách núi.

Sau đó, thấy phản ứng của vương gia, hắn chứng thực được suy đoán của mình. Lúc đó, hắn cho rằng nam tử kia kỳ thực là nữ cải nam trang, sau đó nghe Mạc tiên sinh nói lại, thực ra người nọ chính là nam nhân.

"Huynh…" Vân Phi Vũ nhìn hắn. Hiện tại, y không biết nói gì mới phải. Không biết rõ chân tướng, không thể xác định rõ tình hình mà bọn họ đã bắn chết người khác, nếu người kia không phải mình…

Lại rót một chung trà, uống cạn, thiếu niên nhuận giọng hỏi tiếp: "Sao huynh dám chắc người nọ ở phụ cận Phượng Hoàng sơn? Nếu không phải ở đó thì chẳng phải công sức các người bỏ ra đã uổng phí hay sao. Hơn nữa, Vương gia là người rất khôn khéo, chẳng lẽ hắn không phát hiện huynh âm thầm ẩn náu?"

"Không, nhất định sẽ ở đó." Duẫn Lạc trả lời không chút do dự: "Tuy vương gia chưa nói, nhưng hắn chỉ tìm kiếm chung quanh Phượng Hoàng sơn đã khẳng định người nọ chỉ ở nơi đó. Về phần chúng ta, bởi vì

mỗi ngày vương gia đều bận rộn lo lắng nhiều việc nên căn bản không chú ý tới, mà Bùi phó thống lĩnh cũng nhận được mệnh lệnh của hoàng thượng, đương nhiên hắn sẽ tận lực che dấu chúng ta."

"Các người không bảo vệ vương gia mà thật ra đang theo dõi hắn?" thiếu niên nhìn hắn, y không thể tin nổi điều này.

Duẫn Lạc cúi đầu: "Bởi vì mọi người đều vô cùng kính trọng vương gia, đều sợ vương gia bị yêu nữ Vân gia mê hoặc cho nên…"

Hắn chưa nói vế sau, nhưng Vân Phi Vũ có thể khẳng định, thực ra những người được phái đi bảo hộ Tích Vô Nhai đều có nhiệm vụ theo dõi hắn. Thật sự rất nực cười. Một vương gia tận tâm tận sức vì chất tử của mình, cuối cùng lại được hồi báo như vậy, khó trách người nọ lại tức giận tới mức đó. Mùi vị bị chính thân nhân của mình phản bội chắc chắn rất đau khổ.

"Còn một vấn đề." Thiếu niên lại rót một chung trà, một ngụm uống cạn.

"Tiểu Vũ, đệ khát lắm sao?" Duẫn Lạc kinh ngạc nhìn thiếu niên, mới đầu còn thấy bộ dạng y như không uống nổi, nhưng hiện tại lại liên tục rót đầy.

"Rất khát." Thiếu niên gật đầu: "Đừng ngắt lời, trả lời ta vấn đề cuối cùng."

Tư thế quật cường của thiếu niên khiến Duẫn Lạc ngạc nhiên, nhưng hắn vẫn tỏ ra bình ổn, gật đầu: "Đệ hỏi đi."

"Ngày đó, các ngươi làm như vậy mà không sợ bị phát hiện? Huynh không sợ vương gia biết được sẽ hận huynh? Huynh… có từng hối hận một chút nào hay không?'

Vân Phi Vũ chăm chú nhìn hắn, chẳng hiểu cảm giác trong lòng là hận hay là cái gì, chỉ đơn thuần muốn nghe câu trả lời của hắn.

Duẫn lạc bị câu hỏi này khiến cho sắc mặt tái nhợt, mấp máy môi, nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch, sau đó mở miệng: "Sợ, sợ vô cùng. Thấy bóng dáng bi thương của vương gia ngày đó, ta lập tức hối hận. Chính là, việc đã tới nước này thì có nói gì cũng đã muộn."

"Từ đó tới nay đã hơn một năm, lúc nào ta cũng hối hận, ta nghĩ, cho dù người đó có là yêu nữ của Vân gia, nhưng chỉ cần là người mà vương gia thương yêu thì chúng ta cũng nên thử tiếp nhận. Sau đó nghĩ lại, vương gia tin tưởng chúng ta, vậy mà chúng ta lại không tin tưởng hắn. Đáng lẽ chúng ta phải đoán ra, với tính cách của vương gia, sao hắn có thể chọn một người không ra gì làm thê tử. Cho nên chúng ta biết mình đã sai, vô cùng sai lầm, nhưng mọi chuyện đã không còn cách nào cứu vãn."

Nghe xong lời này, Vân Phi Vũ không thể diễn tả cảm xúc của mình, cũng chẳng biết rốt cuộc có hận hắn hay không. Trong lòng vô cùng mờ mịt.

Hai người cứ tiếp tục ngồi yên như vậy, cho tới khi thiếu niên thở dài: "Các người… ta cũng không biết nên nói như thế nào mới phải."

Duẫn Lạc liếc y một cái, vẻ mặt hối hận: "Phải chăng đệ đang cảm thấy người như ta rất đáng sợ? Không chỉ mù quáng nghe theo mệnh lệnh mà còn khư khư cố chấp, trong khi chưa biết rõ tình huống đã giết chết người nọ. Ta biết, kỳ thực đầu sỏ gây nên việc này chính là ta. Người mà vương gia nên hận nhất phải là ta mới đúng!"

Thiếu niên thản nhiên nhìn hắn, không nói gì, đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, xoa xoa mi tâm: "Duẫn đại ca, chuyện này khiến ta rất kinh ngạc, nhất thời không thể chấp nhận được. Có thể cho ta thời gian hay không?"

Duẫn Lạc phát hiện vẻ mặt của y, không khỏi lo lắng: "Tiểu Vũ, đệ không sao chứ? Xin lỗi, đã bắt đệ nghe những chuyện như vậy. Đệ quên đi có được không, coi như ta chưa nói."

"Quên?" Vân Phi Vũ nở nụ cười sầu thảm, y tự chỉ lên đầu mình: "Không thể quên được, cả đời này cũng không cách nào quên được!"

"Tiểu Vũ, đệ…" Duẫn Lạc kinh ngạc với phản ứng của thiếu niên, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Nhận thấy bản thân thất thố, thiếu niên lập tức đứng lên: "Duẫn đại ca, ta uống quá nhiều trà lạnh nên đầu óc có chút choáng váng, ta về nghỉ ngơi trước."

Không để cho hắn có cơ hội mở miệng, thiếu niên lập tức rời khỏi bao sương. Người nọ vội vàng đuổi theo: "Tiểu Vũ, đệ không khỏe, để ta đưa đệ về. Chờ ta tính tiền."

"Không cần." thiếu niên xoay người, ngữ khí tràn ngập mỏi mệt: "Để cho ta một mình an tĩnh có được không?"

Duẫn Lạc nhìn bộ dạng thiếu niên thực sự rất mệt mỏi nên cũng không tiếp tục miễn cưỡng, gật đầu, sau đó chăm chú nhìn theo bóng dáng y, cho tới khi hoàn toàn biết mất khỏi tầm mắt.

167. Quyển 5 - Chương 165: Rảo Bước Tiến Lên

Về đến nhà, in lặng tập trung làm bữa tối, sau đó trở về phòng ngã lên giường. Hình như tiểu tử kia cũng nhìn ra y có điểm không thích hợp nên ngoan ngoãn không làm phiền.

Nằm trên giường, đầu óc loạn đến mức sắp nổ tung, thân thể mệt mỏi dị thường. Vô tri vô thức chìm vào giấc ngủ.

Vừa tỉnh lại, trời đã sáng choang. Tâm tình thanh tịnh không vướng bụi, tất cả những cảm giác hỗn độn dường như đã tiêu tan theo màn đêm hôm trước, tâm trí vô cùng thanh tỉnh, mà những chuyện ngày hôm qua tựa như một giấc mộng.

Nhìn ánh nắng vàng rực của mặt trời chiếu qua cửa sổ, nghe tiếng chim chóc ẩn trong cây hoa hòe đang vui vẻ ca hát, y không khỏi thở dài: "Chẳng phải mọi chuyện đang tốt đẹp hay sao, cần gì phải bận tâm đến quá khứ nữa đây?"

Nghĩ về trước đó, mũi tên kia quả thực trí mạng, nhưng cũng cho y một cơ hội. Những người kia oán hận là thân phận Vân gia của y chứ không phải con người thật của y, cuộc sống hiện tại chẳng phải những gì mà y mong muốn? Nếu không có mũi tên kia, chỉ sợ cả đời này y sẽ phải sống dưới bóng ma của Vân gia, vẫn bị người nọ giam cầm trói buộc. Cái cuộc sống sống không bằng chết đó mới là ác mộng thực sự.

"Ca ca." Tiếng gọi ân cần kéo thiếu niên ra khỏi trầm tư.

Nhìn hình dáng nho nhỏ xuất hiện trước cửa, gương mặt non nớt tràn ngập vẻ lo lắng, tâm Vân Phi Vũ trở nên ấm áp, y thả người ngồi dậy, sau đó vươn tay: "Lại đây."

Tiểu đông tây vui sướng chạy về phía thiếu niên.

Ôm chặt thân thể non mềm, hít hà hương thơm đặc biệt trên người hắn, trong lòng như dần trào ra thứ gì. Đó là cảm giác hạnh phúc. Hiện tại, y có thân nhân, có cả bằng hữu, vậy còn để ý tới quá khứ làm gì? Cứ ôm lấy quá khứ chỉ khiến bản thân thụt lùi, sao không thể mở rộng ý trí để tạo nên tương lai của chính mình?

Tâm tình đột nhiên vui vẻ, thiếu niên đứng lên, bất ngờ tung tiểu tử lên cao, nhìn hắn hoảng sợ kêu la. Vân Phi Vũ cười ha ha, vững vàng tiếp lấy thân thể mềm mại kia, hai cánh tay nhỏ nhắn lập tức bám chặt lên cổ y.

"Hu… ca ca… người xấu… hu hu…."

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, nhìn khóe mắt rơi xuống từng hàng lệ trong suốt, thiếu niên biết hành động của mình khiến hắn hoảng sợ, trong lòng nổi lên áy náy, y ôm tiểu tử kia vào lòng: "Xin lỗi, là ca ca không tốt, sau này sẽ không làm như vậy nữa."

Tiểu đông tây kia vùi đầu vào ***g ngực thiếu niên, dụi dụi một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu, mở đôi mắt to ửng đỏ, chớp chớp: "Ca ca, sạch rồi."

Vân Phi Vũ thoáng ngẩng người, sau đó cúi đầu nhìn nhìn. Trước ngực còn lưu lại rất nhiều vệt nước, y dở khóc dở cười: "Đệ đúng là tiểu quỷ nghịch ngợm, coi y phục của ta như khăn lau vậy hả."

Tiểu đông tây đột nhiên vươn tay vuốt ve gương mặt thiếu niên: "Ca ca, có Tuyết Nhi ở bên ca ca, sau ta này sẽ không khiến ca ca phải thương tâm."

"Bị tiểu hài tử dỗ dành rồi, xem ra hôm qua ta đã quá lộ liễu." Thiếu niên mỉm cười, vuốt vuốt gương mặt nhỏ nhắn kia, nhẹ giọng thì thầm: "Đúng vậy, bên cạnh ca ca còn có Tuyết Nhi đáng yêu như vậy mà, sao có thể thương tâm cho được. Sau này sẽ không như vậy nữa, còn có Tuyết Nhi ở đây nữa mà."

"Uhm, khi nào lớn lên nhất định Tuyết Nhi sẽ bảo hộ ca ca, không cho người khác tiếp tục bắt nạt ca ca." Tiểu tử kia làm mặt lạnh, thốt lên những lời son sắt.

Thiếu niên thương yêu nựng cái mũi nhỏ nhắn của hắn: "Được, ca ca chờ."

" Ca ca à." Tiểu tử kia ôm cổ thiếu niên: "Sau này Tuyết Nhi lớn lên sẽ thú ca ca về làm nương tử, được không?"

"…" Trước trán Vân Phi Vũ giăng một hàng hắc tuyến: "Tiểu đông tây này nói muốn thú ca ca về làm nương tử, chẳng lẽ hắn không biết thú nương tử có nghĩa gì hay sao?"

Nhẹ nhàng nhấn lên trán hắn, thiếu niên dạy dỗ: "Ta là ca ca của đệ, cũng là một đại nam nhân. Sao nam nhân có thể thú nam nhân làm nương tử được? Ngốc nghếch, nhớ kỹ, nương tử nhất định phải là nữ nhân. Chờ đệ trưởng thành, nhất định ca ca sẽ tìm cho đệ một nữ tử xinh đẹp nhất làm lão bà, được không?"

"Không cần, ta chỉ muốn thú ca ca làm nương tử thôi." Tiểu tử kia phồng to hai má, thở phì phì nhìn y.

Vân Phi Vũ có chút đau đầu. Lẽ ra ở tuổi này thì hắn phải biết nam nữ bất đồng, sao có thể bướng bỉnh như vậy chứ.

"Ngoan, Tuyết Nhi nghe ca ca nói, lão bà nhất định phải là nữ nhân…"

"Không phải mà…" Không đợi thiếu niên tận tình khuyên bảo xong, tiểu tử kia lập tức ngắt lời: "Phụ… phụ thân của đệ đã thú về vài nam nhân làm nương tử. Ta tận mắt nhìn thấy bọn họ hôn nhẹ, cho nên ta muốn thú ca ca làm nương tử."

Nhìn thấy tiểu hài tử ôm chặt mình không buông, Vân Phi Vũ chẳng biết giải quyết ra sao, nhu đầu hắn: "Được rồi, Tuyết Nhi ngoan, hôm nay ca ca có nhiều chuyện phải làm, buông ca ca ra trước được không?"

"Không muốn, không muốn. Ca ca đồng ý làm nương tử của ta thì ta mới buông."

Tuy thương yêu, nhưng thiếu niên cũng biết tiểu tử này rất cứng đầu, đành phải giả bộ tức giận: "Nghe lời, nếu không ta sẽ tức giận."

Không tin ca ca sẽ tức giận với mình, tiểu tử kia vẫn ôm chặt không buông, nhưng nửa ngày vẫn không nghe thấy động tĩnh gì mới phát giác không đúng, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lại thấy thiếu niên lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị cùng ánh mắt lạnh lùng. Hắn tủi thân, nước mắt không cầm được mà bắt đầu 'lách tách' rơi xuống.

Vân Phi Vũ đau lòng không thôi, nhưng trong lòng y hiểu được, hiện tại chưa phải thời điểm thích hợp để dỗ dành, ngữ khí lạnh lùng quát nhẹ: "Nói đi, từ nay về sau không được phép hồ nháo như vậy nữa, có biết chưa?"

Đây là lần đầu tiên thấy thiếu niên nghiêm khắc răng dạy như vậy, tiểu tử kia mím mím đôi môi nhỏ nhắn, rốt cuộc nhịn không được liền khóc rống lên.

Chờ một lúc, thiếu niên nhẫn nại, lẳng lặng nhìn hắn khóc.

Dường như tiểu đông tây kia cảm nhận được thiếu niên thật sự tức giận, chờ tới khi khóc đủ, vươn bàn tay nhỏ bé túm lấy ống tay áo của y, khóc thút thít nói: "Ca… ca, sau này Tuyết Nhi… không nháo… cũng không… không chọc cho ca ca… tức giận. Ca ca… đừng giận… đừng giận Tuyết Nhi có được không?"

Vân Phi Vũ mềm lòng, vừa lau nước mắt cho hắn vừa nhẹ giọng hỏi: "Vậy từ nay về sau sẽ nghe lời ca ca nói sao?"

Tiểu đông tây kia lập tức gật đầu nhưng lệ châu rơi càng nhiều: "Quên đi, tóm lại vẫn phải thay bộ y phục này ra." Thiếu niên ôm hắn vào lòng, vuốt đầu dỗ dành: "Được rồi, đừng khóc, chẳng phải Tuyết Nhi mới nói muốn trở thành nam tử hán để bảo hộ ca ca hay sao? Nếu lại khóc sẽ bị mọi người cười nhạo là tiểu nữ oa, chỉ có tiểu nữ oa mới khóc sướt mướt như vậy."

(Tiểu nữ oa: Bé gái)

"Ân." Tiểu đông tây trong lòng rầu rĩ trả lời, sau một lúc lâu, cái đầu nhỏ nhắn lại cọ qua cọ lại lên ngực thiếu niên: "Tiểu bất điểm này coi y phục của ta như khăn lâu thật mà." Vân Phi Vũ cười khổ.

Gương mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, đôi mắt đỏ bừng nhìn thiếu niên: "Ca ca, sau này Tuyết Nhi nhất định sẽ nghe lời ca ca, không bao giờ… chọc ca ca tức giận nữa."

Trong lòng trào dàng cảm giác thương xót vô tận, thiếu niên vuốt ve đôi mắt sưng đỏ của hắn, ôn nhu nói: "Ta đã biết, ngoan."

Nhìn y phục của mình, vạt áo trước ướt hết một mảng lớn, thiếu niên lắc đầu, sau đó nhẹ buông tiểu tử kia ra: "Ca ca muốn thay y phục, đệ cũng đi rửa mặt đi. Nhìn đệ xem, mắt đỏ còn hơn mắt thỏ nữa, xem lát nữa làm sao ra ngoài đây?"

"Ca ca, đệ ở trong nhà có được không?"

Thiếu niên kinh ngạc nhìn hắn: "Đệ không theo ta tới phủ tướng quân?"

Tiểu đông tây lắc đầu.

Nghĩ nghĩ, nếu mình tới đó nấu ăn cũng sợ rằng không thể trông coi hắn, để hắn ở trong phủ tướng quân một mình thì y cũng chẳng thể an tâm, vậy nên ở nhà cũng tốt. "Vậy được rồi, nếu giữa trưa ta vẫn chưa trở về, vậy thì đệ phải tự mình ra ngoài mua đồ ăn, biết không?"

"Vâng."

"Thực ngoan." Thấy hắn ngoan ngoãn như vậy, thiếu niên không kiềm chế nổi liền hôn một cái lên gương mặt nhỏ nhắn đó, sau đó vỗ mông hắn: "Đi thôi, lau sạch mặt mũi, sau đó lấy khăn nhấp nước đá chườm mắt nha."

"Đã biết." Tiểu tử kia ôm má, kích động chạy ra ngoài.

Thiếu niên nhìn bóng dáng hắn biến mất ngoài cửa, cười cười lắc đầu.

Tính toán xem hai bàn tiệc cần bao nhiêu thứ, y tự mình mua nguyên liệu mang tới phủ tướng quân. Đi xuyên quan những con phố lớn nhỏ trong thành Diên Kinh, trải qua mấy canh giờ, cuối cùng Vân Phi Vũ cũng mua đầy đủ mọi thứ.

Từ phủ tướng quân đi ra đã là giờ thân. Y lập tức đi về phía tiểu viện của mình, ánh mắt không tự chủ mà nhìn về phía hoàng cung một cái, quyết định vẫn nên tới gặp hắn. Tuy bản thân đã quyết định buông bỏ quá khứ, nhưng có một số việc cần phải xác định rõ ràng.

Tới Dạ Diệp cung, người nọ đang phê duyệt tấu chương, biết y tới, trên mặt không che dấu được cảm giác kinh hỉ.

"Hôm qua ngươi nói phải chuẩn bị yến tiệc, ta cứ nghĩ là ngươi sẽ không tới chứ. Bên ngoài rất nóng, nào, đến đây, vừa vặn ta có một chút nước ô mai lạnh, uống một chút giải khát đi."

Nhìn hắn tự tay rót nước, cẩn thận đưa cho mình, Vân Phi Vũ thở dài một tiếng, nhận lấy rồi uống một hơi cạn sạch, bất giác táp lưỡi: "Uống ngon hơn trà lạnh nhiều."

Khung Tử Dạ bật cười: "Chính xác, trà lạnh chế biến từ thuốc đông y, sao có thể ngon lành cho được."

"Uhm." Nhớ lại hương vị kia, thiếu niên nhịn không được liền nhăn mặt: "Thật sự rất khó uống."

Nhìn bộ dạng đó của y, Khung Tử Dạ cười cười, chỉ về phía chiếc ghế dựa bên cạnh: "Ngươi ngồi trước đi, ta còn mấy bản tấu chương vẫn chưa phê xong, chờ ta một lát."

"Ngươi cứ lo việc của mình đi, không cần phải để ý tới ta." Thiếu niên bắt đầu đi qua đi lại trong cung điện,

Khung Tử Dạ gật đầu, lập tức ngồi xuống cạnh bàn.

Qua lại vài vòng, lặng lẽ đi tới phía sau người nọ, không thấy hắn quay đầu lại, nhưng thiếu niên biết hắn nghe được: "Hắn tín nhiệm ta như vậy sao?"

Hai tay áp lên bả vai người nọ, cảm giác thân thể hắn khẽ run, nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, khẽ cười nói: "Hôm nay Tiểu Vũ thật nhiệt tình, đợi ta một lát nữa thôi."

"Vẫn là như vậy, tại sao chứ?" Thiếu niên giả bộ nhẹ nhàng xoa bóp, hai tay chậm rãi tiến về phía trước, người nọ chỉ hưởng thụ thở dài một tiếng, vẫn không quay đầu lại, cho tới khi y đặt tay lên cần cổ trần trụi kia mới nghe thấy người nọ mở miệng: "Ở trên một chút, Tiểu Vũ à, phía trên vẫn mỏi lắm."

"..."

"Quên đi, ta lại đi dùng phương pháp này để thử lòng tín nhiệm của hắn đối với ta sao." Vân Phi Vũ cười tự giễu, đột nhiên muốn đùa dai, nhéo mạnh lên cổ hắn vài cái.

"A, đau đau, Tiểu Vũ, hỗn đản, Tiểu Vũ..." Hắn kêu lớn như vậy khiến cung nữ cùng thị vệ lập tức tiến vào khiến hai người xấu hổ không thôi.

Khung Tử Dạ phất tay kêu mọi người lui ra, sau đó tức giận trừng thiếu niên một cái: "Tiểu Vũ hỗn đản, mặt mũi của trẫm đều mất hết rồi, lát nữa sẽ tính sổ với ngươi, hừ!"

Thiếu niên ngồi xuống bên cạnh hắn, cười hắc hắc: "Ta còn chưa dùng sức mà, mới như vậy đã hô to gọi nhỏ, trong hai người chúng ta thì ai mới giống nữ nhân kia chứ?"

Khung Tử Dạ múa bút thành văn, căn bản không để ý tới lời y khiêu khích, chỉ thấy hắn khép lại quyển tấu chương cuối cùng, từ tốn đặt bút lên giá bút, đột nhiên như hổ vồ mồi nhào tới phía thiếu niên đánh đấm.

Hai người lập tức vui đùa cùng nhau. Nếu hiện tại có người tiến vào chắc chắn sẽ bị chấn động. Hiện tại, Hoàng đế Dạ Diệp quốc giống như một tiểu hài tử bình thường, cùng một gã thiếu niên ngã trên mặt đất mà ngươi một quyền ta một cước, đùa giỡn quên trời đất.

Náo loạn một hồi lâu, hai người thở hổn hển nằm trên mặt đất, thiếu niên đột nhiên mở miệng: "Rốt cuộc giữa ngươi và vương gia đã xảy ra chuyện gì?"

Đang chìm đắm trong vui sướng, Khung Tử Dạ vừa nghe lời này lập tức ngồi bật dậy, trầm mặc không nói.

Thấy bộ dạng hắn như vậy, Vân Phi Vũ cũng không nhẫn tâm ép buộc hắn, nhưng nếu mình không ra mặt, chỉ sợ cả đời này hắn sẽ không nói ra, và cả đời này cũng không cởi bỏ được nút thắt giữa hai người.

Một người nằm, một người ngồi, hai người cứ lẳng lặng duy trì như vậy. Không biết qua bao lâu, người nọ thâm ý mở miệng, thanh âm bất giác mang theo chút run rẩy: "Ta... phái người giết... giết người mà hoàng thúc yêu thích nhất."

Tuy hôm qua đã biết, nhưng hiện tại nghe chính miệng người này nói ra, trong lòng Vân Phi Vũ vẫn nổi lên từng đợt sóng lớn, qua một lúc lâu mới thấy y mở miệng: "Chỉ vì người nọ là người của Vân gia sao?"

"Ân." Khung Tử Dạ không do dự, tuy nhiên lại nắm chặt hai tay, ngón tay bị niết tới xanh trắng.

Thiếu niên cũng ngồi dậy nhìn hắn một cái, chần chờ hỏi: "Ngươi hận Vân gia tới vậy sao?" Kỳ thực y biết mình hỏi thừa, dù sao chẳng có ai lại không hận hung thủ đã sát hại gia tộc mình. Chính là... y vẫn muốn biết người trước mắt hận Vân gia tới mức nào.

"Là hận, phi thường hận, hận không thể ăn sạch huyết nhục của bọn họ, lọc sạch xương cốt của bọn họ."

Nhìn người nọ chuyển vẻ mặt dữ tợn trong chớp mắt, Vân Phi Vũ thoáng rùng mình, hai bàn tay chà xát vào nhau, hỏi tiếp: "Vì sao? Vì bọn họ đã sát hại phụ mẫu, tỷ muội của ngươi?"

"A." Khung Tử Dạ cười khẽ: "Khi đó ta mới hai tuổi, cho dù có hận thì làm hoàng đế bù nhìn nhiều năm như vậy thì hẳn cũng đã quên hoặc phai nhạt, chẳng phải sao?"

"Vậy rốt cuộc vì lý do gì?"

"Ác mộng." Khung Tử Dạ vùi đầu vào đầu gối: "Tình cảnh năm ta hai tuổi vẫn luôn quấn quýt lấy ta như ác mộng. Cho dù ta có muốn quên, nhưng chỉ sợ cả đời này cũng không cách nào quên được."

Rất muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy thân thể hắn run rẩy như vậy, Vân Phi Vũ không tự chủ nổi liền ôm lấy hắn, nhẹ giọng trấn an: "Tốt lắm, không muốn nhớ thì đừng nhớ, hiện tại mọi chuyện đều tốt đẹp cả."

"Ta biết nhưng chỉ sợ cả đời này ta sẽ không thể buông xuống cừu hận đối với Vân gia." Yên lặng một lát, người nọ mở miệng: "Ta có bốn ca ca, ba tỷ tỷ. Khi ta hai tuổi thì phụ hoàng đột ngột qua đời, Vân gia lập tức chọn ta lên ngôi hoàng đế. Sau đó, chẳng hiểu sao bốn ca ca của ta đều mất tích, nhưng nghi thức đăng cơ vẫn được cử hành."

"Ngày đó, làm xong nghi thức thì ta cũng mệt muốn chết, rất muốn quay về tẩm cung nghỉ ngơi lại bị người đưa tới hậu hoa viên. Ở nơi đó, ta đã thấy một màn mà cả đời này cũng không sao quên nổi. Tuy rằng khi đó quá nhỏ, nhưng ta đã ghi tạc toàn bộ vào lòng, chờ sau này trưởng thành, ta mới hiểu hết tất thảy."

"Bọn họ chính là tay sai của Vân gia, đám người đó thay nhau lăng nhục mẫu hậu cùng tỷ tỷ trước mặt ta, sau đó dùng đao kiếm chém các nàng thành từng mảnh nhỏ. Máu tươi chảy lênh láng khiến ta vô cùng sợ hãi, hoảng sợ đến nỗi không thể thốt lên dù chỉ một từ. Khi đó ta vẫn chưa hiểu vì sao bọn họ làm vậy, giờ thì rõ ràng cả, chính là giết gà dọa khỉ."

"Bởi vì chẳng hay Vân gia biết được tin tức kia từ đâu, bọn họ nghĩ tổ phụ của ta vụng trộm đưa một nhi tử của mình ra bên ngoài, âm thầm bồi dưỡng thế lực, mà phụ hoàng bởi vì cự tuyệt lời đe dọa của bọn họ nên mới bị sát hại. Vì trừng phạt, cũng vì khiến cho ta không có ý phản kháng, cho nên bọn họ mới diễn màn đó cho ta xem. Mà bởi vậy, suốt mười năm liền ta luôn gặp ác mộng. Cơn ác mộng đó dừng lại vì hoàng thúc đột nhiên xuất hiện, khiến cho ta biết ta vẫn còn thân nhân, cho ta biết hy vọng, đồng thời cũng cho ta hy vọng báo thù."

"Mầm mống thù hận đã được gieo hạt từ lâu, nhưng ta lại không có năng lực, mà Vân gia cũng quá mức cường đại. Cho nên, trước mười sáu tuổi, ta luôn nhẫn nại, tận tâm làm một hoàng đế bù nhìn. Tới hai năm trước, khi biết được Vân gia đối mặt với bốn bề thù địch, ta lập tức viết thư cho hoàng thúc, vì vậy mà hiện tại mới được như thế này. Nhưng là… cừu hận vẫn chưa được diệt trừ, bởi vì không diệt trừ được Vân gia thì cừu hận của ta vẫn chưa được báo hết. Ta thề, ta muốn giết sạch người của Vân gia, kể cả bọn họ có là nam hay nữ, là già hay trẻ, chỉ cần bọn họ là người của Vân gia thì ta sẽ giết sạch, giết hết, khiến cho bọn họ chết không toàn thây."

"Chính là… không ngờ chuyện đó đã xảy ra, hoàng thúc lại động tâm với nữ nhân Vân gia mà người đã từng bị ép cưới. Ta không hiểu, rõ ràng Vân gia đã hại chúng ta thành như vậy, vì sao hoàng thúc còn muốn tìm lại ả họ Vân kia. Ta không hiểu cũng không muốn hiểu. Ta biết hoàng thúc sẽ không phản bội ta, vậy nên ý nghĩ duy nhất nảy ra là mọi thứ đều do âm mưu của Vân gia gây nên, là do yêu nữ Vân gia kia gây nên, ả câu dẫn hoàng thúc. Cho nên, để hoàng thúc sớm thức tỉnh, ta lập tức phái người giết ả."

"Có điều, ta không ngờ được." Khung Tử Dạ cúi đầu càng thấp, ngữ khí nức nở: "Hoàng thúc đã biết hết mọi chuyện, người không tha thứ cho ta, cũng không muốn gặp mặt ta, không quan tâm với ta, hoàn toàn coi ta như kẻ thù. Ta không rõ, ta chỉ giết một kẻ trong Vân gia thôi mà. Nếu người muốn nữ nhân, ta có thể ban cho người rất nhiều, nhưng vì sao hoàng thúc vẫn chỉ muốn ả họ Vân kia? Vì sao, vì sao lại là kẻ họ Vân kia, vì sao chứ…"

Nghe xong những lời này, Vân Phi Vũ vô cùng đau lòng. "Người này hận Vân gia rất sâu đậm, vậy nên khó trách hắn lại hành động như thế. Nếu chính ta cũng phải đối mặt với chuyện này, chỉ sợ cũng trở nên điên cuồng. Nếu nói hắn hạ lệnh bắn chết ta, vậy nói chính xác hơn là hắn hạ lệnh giết chết một kẻ thuộc Vân gia mới đúng. Vậy mà hiện tại ta vẫn sống an ổn, còn thân nhân của hắn…

Quả nhiên Vân gia đều là kẻ điên. Một gia tộc biến thái như vậy, xác thực nên bị diệt vong mới đúng."

Thấy hắn thống khổ như vậy, thiếu niên không kiềm chế được, vươn tay vỗ nhẹ sau lưng hắn, trấn an: "Không có việc gì, hết thảy đều đã trôi qua. Hiện tại ngươi có bằng hữu, có thân nhân, có thần tử trung thành, cho nên ngươi không hề cô đơn, vậy nên chuyện đó cũng không thể phát sinh nữa. Ác mộng đã qua rồi, không có chuyện gì nữa!"

Chờ cảm xúc của hắn dần bình phục, thiếu niên lập tức chuyển đề tài: "Ngày mai ngươi có định tới yến hội hay không?"

Khung Tử Dạ ngẩng đầu, ánh mắt ửng đỏ: "Còn chưa nghĩ xong, bởi vì... hoàng thúc cũng sẽ đi. Nhất định người sẽ không muốn gặp ta. Tuy rằng người ta giết đúng là Vân gia, nhưng hoàng thúc cũng vẫn yêu người nọ, cho nên ta vẫn áy náy."

"Vậy cứ đến đi." Thiếu niên mở miệng: "Cứ trì trệ không tiến đến như vậy chẳng bằng cứ bước từng bước nhỏ, không chừng còn có cơ hội phát triển, ngươi nói có phải hay không?"

"Chính là..." Khung Tử Dạ tiếp tục chần chờ.

"Không có gì là không thể." Vân Phi Vũ ngắt lời hắn: "Hiện tại ngươi đang trốn tránh vấn đề. Nếu ngươi không muốn đạt được sự tha thứ của hoàng thúc mình thì cứ như vậy đi."

Nhìn thiếu niên, thấy trong mắt y đúng là đang cổ vũ, Khung Tử Dạ chần chờ một lúc, cuối cùng gật đầu: "Ta đi."

"Vậy là đúng rồi." Thiếu niên vỗ vai hắn: "Tốt lắm, ta cũng nên đi về."

"Không ở lại dùng bữa chiều hay sao?" Khung Tử Dạ cũng đứng lên, có chút lưu luyến không rời.

"Không được, Tiểu Tuyết còn đang chờ ta ở nhà."

"Hừ, cái tên thối tiểu quỷ."

Nhìn bộ dạng hắn như vậy, Vân Phi Vũ biết hắn đã hoàn toàn khôi phục, an tâm phất tay: "Ta đi đây!".

168. Quyển 5 - Chương 166: Kính Tửu Phong Ba

Hôm sau, giờ dậu tam khắc, đa số khách mời đã đến đông đủ, mà Vân Phi Vũ vẫn tiếp tục bận túi bụi trong trù phòng.

"Tiểu Vũ."

Dường như phía sau có người gọi nhưng y lại không biết là ai, chăm chú nhìn đồ ăn trong nồi, thiếu niên hỏi mà không quay đầu lại: "Ai vậy?"

"Ta."

Bên cạnh xuất hiện một bóng người, thiếu niên liếc mắt một cái, là Duẫn Lạc.

Y vừa lo nấu ăn vừa hô to: "Huynh không có việc gì thì chạy tới đây làm chi, nơi này vừa ồn ào vừa có mùi nồng đậm, có việc gì đợi lát nữa ra ngoài rồi nói sau."

"Ta... không có việc gì, chỉ tới thăm đệ thôi."

Thiếu niên không nói gì, chăm chú nhìn đồ ăn trong nồi, liên tục thêm gia vị, cuối cùng bày đồ ăn ra. Thấy hắn vẫn đứng bên cạnh, y bất đắc dĩ cười cười: "Thấy rồi đó, ta khỏe lắm, rất có *** thần. Hôm qua uống nhiều trà lạnh quá, ngủ một giấc là không sao rồi."

Thấy hắn nhẹ nhàng thở phào, vừa định đuổi hắn ra ngoài thì Vân Phi Vũ lại nhớ tới một chuyện, gọi người tới trông chừng nồi thức ăn, kéo hắn ra khỏi phòng bếp, đi tới tàng cây trong viện, nói thẳng: "Hoàng thượng không biết Vân Phi Vũ là nam nhân?"

Dường như Duẫn Lạc không đoán được y sẽ hỏi lời này, lăng ngốc, sau đó khẽ nhíu mày: "Chắc là không biết. Dù sao cũng không ai nói cho hắn biết, mà Mạc tiên sinh cũng dặn ta không được nói. Hơn nữa, hình như Hoàng thượng bài xích đoạn tụ, lúc trước còn hỏi quan hệ giữa ta và đệ, ta nói chỉ là quan hệ bằng hữu thân thiết nên hắn cũng không hỏi lại."

“Nga thì ra là vậy.”

“Đệ hỏi hoàng thượng chuyện đó?” Duẫn Lạc đột nhiên phản ứng lại, không khỏi giật mình.

Vân Phi Vũ gật đầu: “Hỏi hắn và vương gia đã xảy ra chuyện gì. Ta chỉ muốn giúp đỡ thôi mà.”

Duẫn Lạc trầm tư một lát: “Vậy hôm nay hoàng thượng có đến không?”

“Có.” Thiếu niên đột nhiên lên tiếng trêu đùa: “Duẫn đại ca, huynh đừng có nói với vương gia nha.”

Duẫn Lạc có chút bất đắc dĩ, nhìn y, khóe miệng nâng thành nụ cười buồn: “Ta cũng muốn hai người bọn họ nhanh chóng hòa hảo, vậy nên sao có thể làm vậy được. Tuy nhiên, Tiểu Vũ, nếu vương gia đột nhiên rời đi thì làm sao đây?”

“Chắc không thể đâu?” thiếu niên nhíu mày, không dám chắc chắn: “Cho dù hai người họ có thể nào đi chăng nữa thì vương gia cũng không làm trò trước mặt mọi người được. Chẳng lẽ hắn không muốn cho hoàng thượng chút thể diện nào?”

“Là do đệ không biết đó thôi.” Duẫn Lạc thở dài thật dài: “Nếu là vương gia trước kia thì sẽ không như vậy. Nhưng từ sau sự kiện kia, tính cách vương gia thay đổi rất nhiều, đến cả Mạc tiên sinh cũng nói như vậy. Nếu thực sự như thế… nên làm sao đây?”

Vân Phi Vũ nghĩ nghĩ, ngưng thanh nói: “Vậy huynh lén đi thương lượng cũng Mạc tiên sinh, ta nghĩ y cũng muốn thúc chất bọn họ mau chóng làm hòa. Nếu trên đường có chuyện gì thì kêu y tìm biện pháp giải quyết là được.”

Duẫn Lạc đột nhiên hoài nghi, nhìn về phía thiếu niên, hỏi: “Tiểu Vũ, hình như đệ rất am hiểu Mạc tiên sinh thì phải?”

“A… sao có thể chứ.” Thiếu niên gượng cười hai tiếng: “Cái này là do ta đoán thôi. Huynh nghĩ xem, y vẫn luôn ở trong vương phủ, lẽ ra y là huynh đệ của tướng quân thì nên ở trong phủ tướng quân mới đúng, nhưng y cố ý ở lại trong vương phủ, cho nên ta nghĩ quan hệ giữa y cùng vương gia khẳng định không thường. Huynh tìm y là tìm đúng người rồi.”

Nghe y nói như vậy, Duẫn Lạc cũng hiểu ra, nói: “Không thể trì hoãn việc này, ta lập tức đi tìm Mạc tiên sinh.”

“Uhm, mau đi đi.”

Mắt thấy hắn rời đi, thiếu niên xoay người trở về phòng bếp, đột nhiên nhớ tới vấn đề khi nãy: “Khung Tử Dạ bài xích đoạn tụ? Vậy nếu hắn biết người mà hoàng thúc mình yêu thích lại là nam nhân sẽ có phản ứng như thế nào?” Vân Phi Vũ nhận ra mình đã xem nhẹ một vấn đề, đó là: “Tích Vô Nhai yêu ta, lại yêu cả thân phận nam nhi của ta. Việc này… sao có thể biến thành như vậy?” Tâm trạng thiếu niên nhất thời rối loạn.

Rốt cuộc yến hội cũng bắt đầu. Sau khi Vân Phi Vũ ngồi vào vị trí, ánh mắt người nọ như có như không đảo qua đảo lại trên thân thể y, mà y cũng chỉ có thể cố y lơ đi, tuy rằng có chút gian nan.

Nhìn về phía cửa, thầm nghĩ: “Tại sao Khung Tử Dạ vẫn chưa tới?” Y thầm đoán: “Là vì thân làm hoàng đế nên phải sắp xếp thời gian? Hay hắn vẫn sợ hãi nên không dám tới?”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy một gã tiểu tư hoang mang chạy vào, nói nhỏ bên tai Mạc Ngôn vài câu. Vân Phi Vũ cũng đoán được nội dung đại khái, lập tức quay lại… quả nhiên. Khung Tử Dạ mặc một thân bạch y, mang theo hai gã thị vệ xuất hiện trước mặt mọi người.

“Hoàng thượng.” Một người kinh hô, tất cả quan viên đều đứng lên, trừ một người ngoại lệ.

Mọi người trước mặt chuẩn bị hành lễ, Khung Tử Dạ lập tức ngăn cản: “Chúng ái khanh không cần đa lễ, ta cũng là khách như các ngươi, cho nên có thể miễn lễ quân thần.”

Nghe hoàng thượng mở kim khẩu, mọi người cũng không nói thêm điều gì, chậm rãi ngồi xuống.

“Hoàng thượng, thần không biết hoàng thượng giá lâm nên không tiếp đón từ xa, thỉnh hoàng thượng thứ tội.” Tất cả mọi người đều nghe theo hoàng uy, duy chỉ có một người ngoan cố không thôi.

Khung Tử Dạ hết cách với tính cố chấp của Mạc Ngôn, đành phải nâng hắn lên, cười nói: "Tướng quân, trẫm đã nói là làm khách, vậy nên sẽ tới đây với thân phận khách nhân, đương nhiên không gióng trống khua chiêng, ngươi nói có đúng không? Hay là ngươi không chào đón vị khách như trẫm?"

Mạc Ngôn khẽ cứng người, sau đó cung kính nói: "Thần không dám, chỉ là…"

"Đại ca, được rồi đấy, tiệc rượu cũng đã bắt đầu, huynh còn để hoàng thượng đứng tới khi nào, bắt mọi người đợi tới khi nào đây?" Mạc Bạch rất hiểu tính cách của Mạc Ngôn, nếu lúc này y không ra mặt thì không biết hắn còn dây dưa tới lúc nào.

Đứng lên, đưa Khung Tử Dạ tới chỗ ngồi, Mạc Bạch mỉm cười nói: "Hoàng thượng, hôm nay thần an bài cho ngài vị trí tốt nhất, ở đây này, người thấy thế nào?"

Khung Tử Dạ nhìn trái nhìn phải. Bên trái là Vân Phi Vũ, bên phải là Tích Vô Nhai. Tuy rằng người nọ căn bản không để ý tới mình, nhưng trong lòng hắn vẫn tràn đầy vui mừng: "Trẫm rất hài lòng."

"Vậy là tốt rồi." Mạc Bạch nhìn trái một cái, liếc phải một lần, sau đó nhìn về phía thiếu niên, mỉm cười: "Tiểu Vũ, nhiệm vụ tiếp đãi hoàng thượng hôm nay giao cho ngươi. Ai bảo hai người thân như huynh đệ chứ!"

"Lão hồ ly này quả nhiên muốn kéo ta xuống nước!" Vân Phi Vũ ngoài cười nhưng trong không cười, hạ thấp người: "Dạ, tiểu nhân nguyện tuân theo mệnh lệnh của Mạc ngự sử."

Cảm nhận được ánh mắt người nọ phiêu đãng một lúc, thiếu niên thầm nghĩ: "Đây là lý do lão hồ ly này lôi ta xuống nước? Nhưng là vì sao? Chẳng lẽ đã bị phát hiện?"

Tâm tình bất an, Vân Phi Vũ bắt đầu kiếp sống bảo mẫu bên bàn rượu. Bên trái chiếu cố cho tiểu tử kia ăn uống, bên phải thì canh chừng xem lúc nào nên kính rượu với hoàng đế.

Thiếu niên phát hiện tửu lượng của Khung Tử Dạ cũng không tốt lắm, cạn ba chén đã thấy gương mặt nổi lên đà hồng, vì vậy y không ngừng gắp thức ăn vào bát hắn, liên tục thúc giục hắn ăn.

Tới khi tiểu tử kia bất mãn kéo kéo, lúc này thiếu niên mới nhớ ra mình chỉ quan tâm tới bên này nên đã quên bên kia, đành phải ôn nhu hỏi: "Tuyết Nhi muốn ăn cái gì, ca ca gắp cho đệ."

"Hoàng thúc, chất nhân kính người một ly!"

Nghe thấy lời này, Vân Phi Vũ lập tức quay lại… những người hiểu rõ sự tình cũng ngừng động tác, tựa hồ đều đang khẩn trương chờ đợi. Tuy nhiên, một lúc lâu sau, người nọ căn bản không thèm trả lời, chỉ bưng chén rượu, buông mi mắt xuống, cau mày, trên mặt không lộ chút biểu tình.

Thiếu niên nhìn Khung Tử Dạ, chỉ thấy hắn dùng hai tay bưng chén rượu, đầu cũng cúi xuống khiến người ta không thấy rõ gương mặt. Aizz, thúc chất hai người thực là, đương sự như y còn không để ý mà bọn họ lại….

Tuy nhiên, nghĩ tới tâm tình người nọ, Vân Phi Vũ kìm lòng không đậu mà liếc người nọ một cái. Biểu hiện của hắn khi thấy y rơi xuống vách núi lại hiển hiện trong đầu. Khi đó, biểu hiện của hắn thoạt nhìn rất thống khổ.

Chính là, người chết cũng đã chết rồi, người còn sống mới là quan trọng nhất, không phải sao? Hơn nữa, y vẫn chưa chết, còn đạt được cuộc sống mà trước kia y luôn mơ ước.

Thiếu niên âm thầm thở dài một tiếng: "Tích… ta cũng không để ý, huynh cần gì phải chấp nhất như vậy?"

Nhìn Khung Tử Dạ bên cạnh, mặc dù rất muốn giúp hắn nhưng thiếu niên cũng không biết nên làm như thế nào. Lấy thân phận hiện tại của y và thân phận vương gia của người nọ, cho dù như thế nào cũng không có cách giúp đỡ.

Vì vậy, thiếu niên trông đợi nhìn về phía Mạc Bạch, chẳng ngờ y cũng đang nhìn mình, khóe miệng khẽ nâng lên. Tiếng cảnh báo nhất thời vang lên trong tâm trí thiếu niên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi mọi người đều rơi vào tình trạng không biết làm sao, Mạc Bạch lại thản nhiên nhìn quét tất cả một lượt, cuối cùng đem tầm mắt dừng lại trên người thiếu niên, cười mỉm: "Tiểu

Vũ, trên bàn rượu không phân biệt quân thần, tất cả mọi người đều biết ngươi là bằng hữu tốt của hoàng thượng, quan hệ giữa hai người có thể nói là thân như huynh đệ, ta nói không sai chứ?"

Mọi người bị lời nói đột ngột của y khiến cho ngẩn người, chỉ có thiếu niên hiểu y muốn làm gì, tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Quả nhiên lão hồ ly nào giăng lưới chờ ta chui vào, nhưng thôi, quên đi vậy."

Áp chế bất mãn trong lòng, thiếu niên quyết định giải quyết tình thế trước mắt. Tuy không biết rốt cuộc Mạc Bạch muốn làm cái gì, chỉ cần phối hợp với y là tốt rồi, mặc kệ có thể giúp được gì hay không vẫn phải thử.

Thiếu niên thản nhiên gật đầu: "Đúng là như vậy."

"Thì đúng rồi, ngươi cùng hoàng thượng thân như huynh đệ, vậy trưởng bối của hoàng thượng cũng là trưởng bối của ngươi, chẳng phải ngươi cũng nên kính rượu hay sao?"

"..." Thiếu niên ngơ ngác nhìn y, sau đó lại liếc mọi người một cái, mỗi người dều tỏ vẻ khó hiểu, nhưng cũng mang theo một chút chờ đợi. Dù sao, nếu tiếp tục để hai người họ giằng co như vậy sẽ khiến yến hội này hỏng giữa chừng.

Nhìn Mạc Bạch nở nụ cười gian trá, còn có Tích Vô Nhai đang đen mặt, y đột nhiên muốn cười lớn một trận. Người này nghĩ ra một chiêu thật lợi hại. Nếu y cùng hoàng thượng kính rượu, người nọ phải lấy thân phận trưởng bối đối mặt với y. Tuy không hiểu hiện tại hắn đang hoài nghi nhiều hay ít, nhưng nhìn biểu hiện của hắn thì cực kỳ không muốn làm như vậy.

Thanh thanh cổ họng, Vân Phi Vũ nâng chén rượu lên, miệng còn chưa mở ra đã nghe Tích Vô Nhai mở miệng: "Không cần."

Chỉ thấy hắn cầm chén rượu Khung Tử Dạ vẫn giương lên, sau đó chạm môi uống cạn.

Khung Tử Dạ vui sướng vạn phần, kích động đến nỗi run rẩy cảnh tay, thiếu chút nữa khiến rượu tràn ra khỏi miệng, vất vả lắm mới uống được một chút, ai biết được hắn vì kích động quá mà bị sặc một trận, ho khan.

Thiếu niên vừa vô nhẹ lên lưng hắn vừa nói: "Ăn chút đồ ăn áp chế đi."

"Uhm." Rốt cuộc cũng ngừng ho khan, Khung Tử Dạ đỏ bừng hai mắt nhìn y, nhỏ giọng nói: "Tiểu Vũ, đa tạ ngươi."

Thiếu niên nhếch miệng cười: "Cảm tạ ta làm gì, ta cùng lắm cũng chỉ giúp đỡ đôi chút. Nếu muốn tạ ơn thì tạ ơn Mạc ngự sử đi."

"Ta biết, đương nhiên phải tạ ơn Mạc tiên sinh, nhưng không có lời nói của ngươi thì hôm nay ta đã không tới đây, cho nên ta vẫn phải đa tạ ngươi!"

Khung Tử Dạ cảm kích nhìn như vậy khiến Vân Phi Vũ có chút ngượng ngùng, nhanh chóng gắp mấy miếng đồ ăn vào bát hắn, thúc giục: "Mau ăn đi."

"Tiểu Vũ, hoàng thượng cùng vương gia uống xong rồi, chẳng phải ngươi cũng nên kính vương gia một ly hay sao?" Mạc Bạch lại mở miệng.

169. Quyển 5 - Chương 167: Nam Nhân Chi Gian

Vừa nghe Mạc Bạch nói những lời đó, Vân Phi Vũ biết rằng tránh không khỏi. Bản thân ngồi bên bàn tiệc cũng nên kính rượu từ lâu, nhưng y vì tránh tiếp xúc với người nọ, hơn nữa hôm nay lại phải cùng lúc chiếu cố hai người, cho nên uống rượu cũng ít. Vốn định lấy cớ này vượt qua nhưng cuối cùng vẫn bị kéo vào.

"Quên đi, chỉ uống một ly rượu thôi mà, cũng chẳng bị phát hiện điều gì đâu." Thiếu nên nghĩ như vậy, nâng chén rượu lên, sau đó vô cùng cung kính hướng về phía Tích Vô Nhai: "Vương gia, tiểu nhân kính ngài một ly, nhất thời sơ sẩy nên đã không kính rượu ngài, thỉnh vương gia không phiền lòng."

Tích Vô Nhai lẳng lặng nhìn y. Không giống, tính cách không giống, nhưng hắn vẫn muốn thử một lần.

Mỉm cười nâng chén rượu lên, chạm nhẹ lên chén rượu của thiếu niên, giả vờ bất cẩn cọ nhẹ lên tay y một chút, tuy rằng chỉ có một chút run rẩy rất nhỏ, nhưng hắn cảm nhận được: "Nhất định trong lòng người này có quỷ. Bởi vì người bình thường sẽ không chú ý tới điểm nhỏ nhoi ấy. Xem ra khả năng là người ấy càng lớn."

Thu tay, uống cạn chén rượu, Vân Phi Vũ trấn an *** thần hỗn loạn, âm thầm đoán: "Vừa rồi là không cẩn thận hay là đang cố thử ta?… Có lẽ do ta quá đa tâm rồi, dù sao khi chạm cốc đụng phải tay là chuyện bình thường, chẳng qua, hình như vừa rồi ta phản ứng hơi quá, chắc hắn không để ý đó chứ?"

Khẽ nâng mắt nhìn người nọ, thấy thần sắc hắn như thường vẫn tiếp tục uống rượu, thiếu niên yên lòng.

Tiệc rượu gần tan, Khung Tử Dạ lại kính người nọ một ly, lần này không có chút ngượng ngùng mà trực tiếp cụng ly uống cạn. Tuy rằng người nọ vẫn không nói gì, nhưng vẫn khiến hắn cao hứng uống thêm vài chén, cho nên cũng say thật nhiều.

Sau khi tan tiệc, thiếu niên lập tức đưa tiểu tử kia về nhà, Khung Tử Dạ uống say nên qua đêm tại phủ tướng quân. Đi dưới ánh trăng, y không khỏi nghĩ: "Xem ra hôm nay giữa hai người họ đã có bước tiến triển!"

Ngày tiếp theo, Vân Phi Vũ vẫn tiến cung cùng Khung Tử Dạ dùng cơm trưa, nhưng khi tới Dạ Hòa điện mới biết hắn say rượu đau đầu, đến lâm triều cũng không lên, lúc này đang nghỉ ngơi trong phòng.

Nhìn người nọ nằm trên long sàng rộng lớn, bộ dạng thống khổ, thiếu niên cười tà: "Xem xem, đã nói với ngươi là đừng uống nhiều mà ngươi không nghe, hiện tại khó chịu là đáng rồi."

Khung Tử Dạ nheo mắt nhìn y, đưa tay nhu nhu trán, sau đó nói: "Tiểu Vũ, ta đầu đau quá, tay ta không có sức, ngươi tới xoa bóp giúp ta đi."

Nhìn về phía sau, cung nữ thị vệ sớm đã tự giác rời khỏi cung điện. Bọn họ đã quen với việc thích ở chung của hai người bọn họ.

Thiếu niên cởi giày trèo lên giường, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp trán cho hắn.

"Đã tìm ngự y chưa?"

"Uhm." Khung Tử Dạ thoải mái nhắm mắt lại: "Ta đã uống canh tỉnh rượu rồi, nhưng đầu vẫn đau."

"Vậy sao ngươi không tìm phi tử đến nhu trán cho ngươi? Không nên chờ ta đến chứ." Vân Phi Vũ cúi nhìn hắn, trên mặt lộ ra nụ cười trêu tức: "Hay là ngươi muốn làm nũng?"

Sắc mặt Khung Tử Dạ đột nhiên biến hồng, vẻ mặt có chút kích động: "Không… không phải."

"Nga?" Thiếu niên dừng động tác, một tay chống đầu nằm nghiêng bên cạnh, ánh mắt hứng thú nhìn về phía hắn: "Ta nhớ rõ là ngươi có hơn mười phi tử nha, nhưng mỗi ngày ngươi đều ở bên cạnh ta, không sợ khiến các nàng vắng vẻ?"

Vẻ mặt Khung Tử Dạ nhất thời ảm đạm: "Ta rất ít khi tới hậu cung."

"Vì sao?" thiếu niên kinh ngạc, nhìn người trước mắt đã mười tám tuổi, đúng là thời điểm phương diện kia xung mãn, tại sao hắn lại rất hiếm khi tới hậu cung? Hắn chẳng phải đoạn tụ, nhưng vì sao ít chạm tới nữ nhân, chẳng lẽ phương diện kia có vấn đề?

"Ngươi… phương diện kia có vấn đề?" Tuy cảm thấy không nên hỏi nhưng thiếu niên vẫn nhịn không nổi.

"Hả?" Khung Tử Dạ ngây ngẩn, lập tức hiểu được thiếu niên ám chỉ cái gì, mặt hồng tới mang tai, đá thiếu niên một cước: "Ngươi mới không được á. Dám nói ta không được. Tiểu Vũ hỗn đản, ta thấy ngươi mới là không được."

Vân Phi Vũ lăn lóc xuống giường tránh công kích của hắn, liên thanh xin khoan dung: "Được được được. Thì ta nói sai." Cũng phải mà, y nói một người nam nhân "không được" quả thật khiến hắn nhục nhã.

"Cái kia… là do ta quan tâm tới ngươi." Thiếu niên nhức đầu: "Bởi vì trước khi xuất sơn, sư phụ đã cho ta một lọ dược. Ta tưởng ngươi có vấn đề về phương diện kia nên định bảo ngươi thử xem."

Sắc mặt Khung Tử Dạ có chút cổ quái nhìn về phía y: "Rốt cuộc sư phụ ngươi là ai mà chế cả loại dược như vậy? Hơn nữa, trả lại cho ngươi đó."

"Khụ." Vân Phi Vũ cười cười, ngồi xuống bên giường: "Lúc ấy ta cũng hỏi tại sao hắn lại chế ra loại dược này. Ta vốn nói không cần, nhưng hắn vẫn cố chấp nhét vào tay nải, sau đó ta nghĩ sau này sẽ có cơ hội sử dụng cho người khác, tặng ngươi cũng không sao."

"Nga"

Thiếu niên liếc hắn một cái, nói tiếp: "Thấy ngươi hiếm khi ở bên phi tử của mình nên mới hỏi một chút, dù sao ngươi thân là hoàng thượng, cần phải có hài tử nối dòng để kế vị, đúng không? Ách… nếu ngươi thật sự cần, ta lập tức lấy dược kia tới cho ngươi thử xem, thế nào? Sư phụ ta nói chất lượng tuyệt đối được đảm bảo, so với bên ngoài còn tốt hơn rất nhiều lần, muốn không?"

"Không cần." Khung Tử Dạ liếc y một cái: "Phương diện kia của ta rất tốt, không cần ngươi quan tâm, còn ngươi nha." Nam tử nở nụ cười thâm ý: "Ngươi vẫn chưa khai trai* đúng không, nếu không có thì ta có thể thưởng cho ngươi vài người, thế nào?"

(Khai trai: tục lệ, nam nhân đến tuổi sẽ được "thử" với nữ nhân để được coi là trưởng thành)

"Hứ, biết đâu còn sớm hơn ngươi thì sao." Vân Phi Vũ lườm hắn một cái. Đột nhiên ý thức được một vấn đề: Rốt cuộc y có được tính là khai trai hay không? Hoặc giả phải nói là y bị khai mới đúng?

"Thật sự?" Khung Tử Dạ không tin, sau đó cười hề hề: "Vậy ngươi nói cho ta nghe một chút đi, lần đầu tiên ngươi cảm thấy thế nào?"

"Người này thật vô lại." Tuy nam nhân nói những lời này với nhau cũng không có gì đáng ngại, nhưng thiếu niên chưa từng nói qua việc này bao giờ, hơn nữa, với y mà nói, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này thì lần đầu tiên của y đều rất khó chịu, đều là bị kẻ có tướng mạo tương đồng cường bạo, không có sung sướng, chỉ có đau khổ.

"Làm sao vậy?" Thấy thiếu niên cúi đầu không nói, Khung Tử Dạ nghĩ y ngượng ngùng, đẩy y một cái, "Không có thì nói không có, ta cũng không cười nhạo ngươi. Như vậy đi, chúng ta là huynh đệ, nữ nhân của ta cũng là nữ nhân của ngươi. Ta mới chỉ chạm qua hai người trong hậu cung, còn rất nhiều người chưa nhìn tới, ngươi nhìn trúng ai thì nói với ta một tiếng, ta tặng ngươi…"

"Ngươi…" Thiếu niên nhất thời phát hỏa: "Ngươi coi nữ nhân là gì chứ. Ngươi thú các nàng về thì phải phụ trách với họ, sau này không được nói như vậy nữa."

Khung Tử Dạ hơi giật mình nhìn thiếu niên, không hiểu vì sao y lại đột nhiên tức giận nhiều như vậy. Mấp máy môi, cuối cùng nhỏ giọng thì thầm: "Bởi vì là ngươi nên ta mới hào phóng như vậy, nếu là người khác thì muốn nhìn cũng không được."

Nghe thấy hắn nói những lời này, hỏa khí trong lòng Vân Phi Vũ nhất thời tan biến hết. Người này quả nhiên rất trẻ con, chỉ sợ tới bây giờ hắn vẫn chưa thực sự động tâm nên coi phi tử chốn hậu cung không ra gì, cư xử với y thực sự hào phóng. Thiếu niên chỉ biết cười khổ.

Tĩnh tâm, thiếu niên chậm rãi mở miệng: "Tuy hiện tại ngươi không có cảm tình với các nàng, nhưng ngươi đã thú các nàng về, các nàng cũng là người, có máu thịt. Ngươi nghĩ xem, nếu tỉ muội của ngươi cũng bị đối xử như vậy, ngươi sẽ có cảm giác gì?"

Nhìn người nọ đột nhiên biến sắc, Vân Phi Vũ biết mình đã lỡ lời, nhưng cũng đột nhiên hiểu lý do vì sao hắn hiếm khi tới hậu cung. Tận mắt nhìn thấy mẫu thân cùng tỷ tỷ của mình bị người ta đối xử như vậy, chỉ sợ trong tiềm thức của hắn đã bài xích việc này, cho rằng đó là dơ bẩn, là hành vi dơ bẩn. Mà hai lần kia cũng chỉ vì không kiềm chế được như cầu sinh lý, hoặc là sợ người khác cho rằng hắn không bình thường nên mới phải làm vậy.

Người này, cho dù đã thoát khỏi ác mộng nhưng vết thương *** thần vẫn chưa khép miệng. Vân gia, quả nhiên hậu quả của bọn họ quá sâu.

Than nhẹ một tiếng, Vân Phi Vũ tiến lên ôm lấy hắn, vuốt lưng trấn an: "Được rồi, không có việc gì, đều đã trôi qua, đã không sao nữa, hết thảy đều trôi qua."

Cảm nhận được hắn dần hồi phục, y còn chưa kịp lên tiếng đã nghe bên tai truyền tới giọng nói nhỏ nhẹ: "Xin lỗi."

Thiếu niên lập tức hiểu hắn ám chỉ điều gì. Tuy rằng nhắc tới việc thương tâm của hắn, nhưng đồng thời cũng dạy hắn rằng nữ nhân không phải vật mua bán. Cũng không tệ lắm.

Vươn tay vỗ vai hắn, Vân Phi Vũ nói: "Hiểu được là tốt rồi, còn nữa." Thiếu niên dừng một lúc mới nói: "Làm việc đó không hề dơ bẩn. Thực ra, ngươi là nam nhân, phi tử là nữ nhân của ngươi, vậy nên việc đó không có gì sai trái. Hơn nữa, ngươi phải có nhi tử của mình, đúng không? Ngươi cảm thấy sinh hài tử là việc dơ bẩn sao?"

Khung Tử Dạ nhìn y một cái, lắc đầu.

"Đúng vậy, hài tử là thông qua việc đó mới được sinh ra, ngươi cảm thấy không dơ bẩn thì việc đó có gì dơ bẩn? Nếu muốn nói dơ bẩn thì chỉ có những kẻ đó dơ bẩn chứ không phải việc đó, hiểu chưa?"

Thiếu niên kiên nhẫn giảng giải, cẩn thận quan sát từng phản ứng của người trước mắt, thấy hắn lúc thì nhíu mày, lúc thì gật đầu. Y biết, cần phải để hắn từ từ tiếp nhận, dù sao vết thương trong lòng cũng đâu dễ dàng khép lại. Nghĩ như vậy, y đưa tay đặt lên ngực. Mũi tên kia chỉ có thể tính là ngoại thương, nhưng thứ mà người kia trao cho mình thì cả kiếp này sẽ không bao giờ xóa nhòa được.

"Tiểu Vũ, đa tạ ngươi." Khung Tử Dạ lấy lại *** thần, nhìn y mỉm cười: "Tuy hoàn toàn tiếp nhận vẫn có chút khó khăn, nhưng sau này ta sẽ chậm rãi sửa đổi. Dù sao ta cũng thật sự cần nhi tử kế thừa, aiz… quả đáng tiếc" Nam tử chuyển đề tài, tiếc hận nhìn thiếu niên: "Nếu ngươi là nữ nhân thì tốt rồi, biết đâu ta sẽ chấp nhận nhanh hơn."

Vân Phi Vũ nhếch mày: "Nếu ta là nữ nhân, chỉ sợ với tướng mạo này của mình sẽ không có người để mắt tới. Huống chi ngươi là hoàng thượng, chắc là đã nhìn thấy không ít mỹ nhân?"

"Xinh đẹp thì có ích gì." Khung Tử Dạ bĩu môi khinh thường: "Cái ta muốn là tình cảm nha. Ta cảm thấy ta với ngươi rất hợp duyên. Nếu ngươi là nữ tử, cho dù ngươi có quái dị đến mấy ta cũng thú ngươi về làm lão bà."

"…" Thiếu niên không nói gì, cũng không muốn tiếp tục đề tài này cùng hắn, lập tức nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, mai tiến cung ta sẽ mang bình dược kia theo. Trước tiên cứ tăng cường tính trí của ngươi, để cho ngươi chậm rãi tiếp nhận chuyện đó, thế nào?"

"…" Khung Tử Dạ nhíu mày: "Không thể không làm như vậy sao?"

"Ừ." Vân Phi Vũ lập tức gật đầu, thầm nghĩ: "Vất vả lắm mới có thể tiêu thụ bình dược liệu đó, sao có thể vuột mất cơ hội được."

"Nhưng mà… nhưng mà loại thuốc mà ngươi nói… thật ra trong hoàng cung cũng có, liền…"

"Không nên không nên." Thiếu niên ngắt lời: "Dược trong hoàng cung sao có thể so sánh với dược của sư phụ ta cho được. Ngươi nhớ chuyện Mạc tướng quân trúng độc lúc đánh giặc không, độc kia ngay cả quân y cũng không giải được nga, nhưng chỉ cần ăn một viên thuốc của sư phụ ta là ổn rồi, vậy có thể chứng minh dược sư phụ ta chế ra tốt biết bao nhiêu. Mai ta mang vào cung cho ngươi nha?"

Khung Tử dạ nhìn thiếu niên đầy nghi ngờ, thấy sắc mặt y thực thản nhiên, vô cùng chân thành, hắn nghĩ ngợi, gật đầu: "Được rồi, tạm nghe lời ngươi."

Thiếu niên cong khóe môi, trong lòng vui vẻ: "Rốt cuộc cũng có thể tiêu thụ bình dược kia."

170. Quyển 5 - Chương 168: Chậm Rãi Tiếp Cận

Bởi vì trước đó Khung Tử Dạ không ăn uống gì nên ngọ thiện chậm lại một canh giờ, mà hai người dùng bữa xong cũng đã là giờ mùi tứ khắc.

Ăn dưa hấu đã được bỏ vỏ, Vân Phi Vũ tùy ý hỏi một câu: "Sau này ngươi định giải quyết chuyện vương gia như thế nào?"

Khung Tử Dạ chần chờ, sau đó nói: "Ta còn chưa nghĩ ra." Nói tiếp: "Đi bước nào tính bước đó."

Thiếu niên lắc đầu phản đối: "Việc này ngươi phải chủ động một chút, nếu không sẽ khiến những cố gắng trước đây uổng phí. Ta nghĩ không bằng như vậy đi, ngươi tìm Mạc ngự sử thương lượng một chút xem ý của y như thế nào. Ta thấy quan hệ giữa y cùng vương gia hình như rất tốt."

Khung Tử Dạ im lặng trầm tư, gật đầu: "Ngươi nói đúng." Sau đó lộ vẻ chua xót: "Kỳ thực trước kia ta cũng đã chủ động rồi, viết cho hoàng thúc không biết bao nhiêu là thư, nhưng một lá thư hồi âm hắn cũng không viết cho ta, cho nên ta dần dần không còn tự tin."

"Cho nên ta mới nói ngươi đi tìm Mạc ngự sử thương lượng thêm. Dù sao y vẫn hiểu biết vương gia hơn, đúng không?"

"Ân, ngày mai tìm y xem sao." Khung Tử Dạ có chút đăm chiêu: "Dựa vào quan hệ của y cùng hoàng thúc, hẳn là y sẽ hiểu tâm tình của hoàng thúc hơn bất luận người nào. Thật ra ta nên sớm tìm y thương lượng mới đúng, may mà hôm nay ngươi nhắc nhở. Đa tạ Tiểu Vũ."

"Hứ, đừng có lấy đa tạ làm câu cửa miệng. Ngươi chính là hoàng thượng đó nha." Thiếu niên cười đùa.

"Hoàng thượng cũng là người mà." Khung Tử Dạ trả lời một cách mỉa mai, đột nhiên kéo thiếu niên ôm vào trong lòng, bắt đầu xúc động nói: "Ngươi nói xem, tại sao ngươi không phải là nữ nhân chứ. Nếu ngươi là nữ nhân thì tốt rồi, chúng ta rất hợp ý, ngươi lại rất am hiểu tâm tình người khác, săn sóc quan tâm, hơn nữa, ngươi cao như vậy ôm cũng vừa tay. Đáng tiếc, thực sự đáng tiếc a!"

Vân Phi Vũ đẩy hắn ra, sau đó cho hắn một quyền: "Nếu ta thực sự là nữ nhân thì ngươi có thể ôm dễ dàng như vậy sao?"

Khung Tử Dạ xoa cằm, gật đầu: "Cũng đúng. Nam nữ thụ thụ bất thân, có điều" Hắn hắc hắc cười: "Chỉ cần ta thú ngươi về là có thể tùy tiện ôm ấp." Đột nhiên lại thở dài thật dài: "Chỉ tiếc ngươi không phải nữ nhân."

"Tên này… không xong, may mà ta không phải nữ nhân." Vân Phi Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đứng lên: "Không còn sớm nữa, ta cũng nên xuất cung. Ngươi nên chủ động với vương gia, rất nhanh sẽ tốt thôi."

"Ân, ta hiểu rồi." Khung Tử Dạ cũng đứng lên: "Đi thôi, ta tiễn ngươi xuất cung."

Thiếu niên vừa định cự tuyệt lại nhớ tới việc hắn ngủ tới tận giờ ngọ, cũng nên hoạt động một chút, y lập tức gật đầu: "Được rồi."

Ra khỏi hoàng cung, Vân Phi Vũ đi về phía chợ chuẩn bị mua một chút đồ ăn tươi cũng hoa quả về nhà, nhưng chưa đi được mười bước đã có người từ phía đối diện đi tới: "Tiểu… Hạ Vũ."

Thiếu niên đang tính toán xem tối nay nên ăn rau gì lại bị tiếng gọi này khiến cho thất kinh. Cho tới khi nhìn thấy rõ người trước mặt, tâm trí y nhất thời bối rối. Tim đập gia tốc, y cố gắng trấn định, hơi cúi người, thấp giọng nói: "Vương gia, thực trùng hợp. Hiện tại đang ở trên đường nên tiểu nhân không tiện hành đại lễ với người, thỉnh vương gia tha thứ."

Tích Vô Nhai mỉm cười: "Ta cũng nghĩ như vậy. Tốt nhất cũng nên sửa lại cách xưng hô một chút. Gọi ta là… Tích đại ca thì sao?"

Thiếu niên mở miệng định cự tuyệt, nhưng dưới ánh mắt sáng quắc của nam nhân,y đành phải gật đầu đồng ý: "Tiểu nhân…"

"Còn nữa, sau này cũng không cần tự xưng là tiểu nhân, nghe không tự nhiên." Tích Vô Nhai tức giận nói. Thấy y có chút khẩn trương liền mềm giọng: "Ta không trách đệ, chính là… đệ chỉ cần là chính mình ở trước mặt ta là tốt rồi."

Nghe câu nói ý tứ hàm xúc như vậy, *** thần Vân Phi Vũ càng thêm kinh hoảng, nhưng đối mặt với ánh mắt thâm ý của người nọ, y đành gian nan mỉm cười: "Được, ta đã biết, Tích đại ca."

Tích Vô Nhai âm thầm than thở: "Vì sao phải sợ? Nếu là đệ thì cần chi phải sợ ta? Tiểu Vũ…. Quên đi, từ từ sẽ tới." hắn cười nhẹ, nhìn hướng thiếu niên muốn đi, ôn nhu nói: "Đệ muốn đi chợ mua đồ ăn?"

Vân Phi Vũ gật đầu, hiện tại, nội tâm y vô cùng hỗn loạn, thầm nghĩ né xa nam nhân bên cạnh.

"Đúng lúc, ta cũng đang nhàn rỗi không có việc gì làm, cùng đệ đi một vòng được không?"

Càng sợ cái gì thì cái đó càng sáp lại gật. Tuy thiếu niên không ghét ở bên người trước mắt, thậm chí trong lòng còn có điểm vui sướng, nhưng dù sao, đối mặt với một nam nhân yêu thích mình, hơn nữa lại là mối tình đầu của mình, y căn bản không thể chán ghét nổi. Chẳng qua, cũng chính vì vậy nên y mới phải tránh né, vì người mà người này muốn đối xử dịu dàng là Vân Phi Vũ trước kia, còn hiện tại y là Hạ Vũ.

"Vương… Tích đại ca, ta thấy hay là thôi đi, ta chỉ mua chút đồ ăn về nhà thôi mà. Huynh đi tới những nơi như vậy thực sự không tương xứng với thân phận của mình. Để ta tự đi thôi."

Thiết niên thản nhiên cự tuyệt khiến Tích Vô Nhai cảm thấy cô đơn, hắn nhìn thiếu niên, nhẹ giọng hỏi: "Đệ chán ghét ta sao?"

"A, không có." Vân Phi Vũ vội vàng thùy hạ mi mắt, thấy đau thương trong mắt nam nhân, tam y càng thêm bối rối, không ngừng cầu xin trong lòng: "Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, đứng dùng ánh mắt đó nhìn ta. Vân Phi Vũ đã chết, ta là Hạ Vũ, là Hạ Vũ…"

"Vậy đừng cự tuyệt ta, được không?"

Hắn hạ thấp bản thân thỉnh cầu như vậy khiến người ta khó lòng mở miệng từ chối, thiếu niên đành phải gật đầu.

"Vậy nhanh đi thôi." Nam nhân xoay người.

Hít sâu một hơi, Vân Phi Vũ đuổi kịp cước bộ của hắn: "Quên đi, nếu không tránh được thì cứ đối diện cho tới khi hắn tin tưởng người nọ đã chết. Tuy rằng tàn nhẫn, nhưng hiện tại ta không muốn trở lại như trước kia, ta muốn làm một Hạ Vũ tự do tự tại."

Hai người yên lặng sóng vai bước đi. Tích Vô Nhai dùng khóe mắt vụng trộm liếc thiếu niên, vẻ ngoài thực sự không giống, giọng nói cũng bất đồng, thân thể cao hơn một chút, thật sự không phải? Nhưng vì sao hắn luôn cảm giác quen thuộc như khi ở bên người nọ? Nhớ tới lời Mạc Bạch nói, khi đó y mới mười lăm tuổi, đúng thời điểm phát triển, mà thời gian đã hơn một năm trôi qua, phát sinh biến hóa cũng là thường tình, nhưng diện mạo bên ngoài… là thuật dịch dung? Vì sao không nhìn ra một chút sơ hở?

Quan sát nửa ngày vẫn chưa tìm được chút sơ hở nào, hắn đành phải tạm thời gác sang một bên. Nhớ tới kế hoạc trong đầu, hắn mở miệng: "Tiểu Vũ, ha ha, đệ không để ý nếu ta gọi như vậy chứ?"

"Không." Thiếu niên lắc đầu.

"Ta nghe Duẫn Lạc nói sức mạnh của đệ ngang hàng với hắn thì phải?"

"Đúng." Thiếu niên gật đầu.

"Nhưng hình như đệ không thích xạ tiễn* cho lắm. Nghe Duẫn Lạc nói đệ có một bộ quyền pháp rất kỳ lạ. Tuy kỳ lạ nhưng rất thú vị. Khi nào có thể đánh cho ta xem?" Tích Vô Nhai hứng thú nhìn y.

(Xạ tiễn: Môn bắn cung.)

Vân Phi Vũ nghe được lời hắn nói, không khỏi kinh ngạc: "Người này cảm thấy hứng thú với quyền pháp của ta? Hắn là võ lâm minh chủ, vậy mà hắn cảm thấy hứng thú với quyền pháp kiếp trước của ta?"

Vừa tới thế giới này, y vốn cảm thấy môn quyền anh của mình căn bản không địch lại nổi võ công hay khinh công, cho tới khi y có được một thân sức mạnh như hiện tại. Đến lúc này, môn quyền anh làm bạn với y suốt kiếp trước mới chính thức phát huy tác dụng.

Tuy hiện tại y tràn ngập tin tưởng với bản thân, nhưng y vẫn luôn sùng bái người bên cạnh. Y biết võ công người này rất lợi hại. Chẳng qua y bị tiểu thuyết võ hiệp ảnh hưởng lớn, tâm lý có phần cố chấp sùng bái võ lâm minh chủ, cho nên khi nghe người này có hứng thú với quyền anh, tâm tình của y đã không thể dùng từ vui vẻ để hình dung.

"Có thể, lúc nào cũng có thể."

Thiếu niên trả lời không chút do dự.

Tích Vô Nhai mỉm cười, đột nhiên nói: "Đệ thích kiếm pháp không, nếu thích thì ta có thể dạy."

Vân Phi Vũ nghe vậy liền do dự. Bộ kiếm pháp kia chính là do người này dạy cho y, nếu hắn vẫn dạy bộ kiếm pháp đó, vậy chẳng phải y sẽ tự bại lộ? Tuy nhiên, có cơ hội tốt như vậy thì y nhất định không buông tha.

Nghĩ nghĩ, thiếu niên mở miệng: "Tích đại ca, thân là võ lâm minh chủ, chắc huynh phải biết rất nhiều loại kiếm pháp và quyền pháp, đúng không?"

Tích Vô Nhai suy nghĩ, gật đầu: "Những năm xông xáo trong giang hồ, ta đã nghiên cứu võ công của nhiều môn phát nên đương nhiên sẽ hiểu không ít, cũng nghĩ ra không ít. Chẳng qua hiện tại ta đang tập trung theo một loại võ công, dù sao võ công *** thông cũng không chú trọng là biết nhiều loại, có phải không?"

"Uhm." Thiếu niên hiểu được ý đó. Đương nhiên học tạp không tốt, kỳ thực bộ quyền pháp cùng kiếm pháp của y đã không tồi rồi, chỉ cần luyện tập thành thục hơn là được. Mà bộ kiếm pháp kia lại do người này chỉ dạy, để hắn chỉ dẫn mình thì còn gì tốt bằng. Chính là… như vậy sẽ khiến mình bại lộ thân phận. Aiz… thật là khó chọn, rõ ràng có cơ hội tốt như vậy.

Hiểu được y đang do dự, Tích Vô Nhai cười: "Không vội, đệ từ từ suy nghĩ đi, chờ đệ đánh xong bộ quyền pháp kia cho ta xem, lúc đó ta sẽ cho đệ lời khuyên, được chứ?"

Vân Phi Vũ thở phào, y không muốn bỏ qua cơ hội này lại chẳng dám lập tức tiếp nhận, có lẽ sau này sẽ nghĩ ra biện pháp vẹn toàn đôi bên, y vội vàng gật đầu: "Được."

"Vậy định ra thời gian đi, tới vương phủ của ta hay tới tiểu viện của đệ?"

"Hả?" Thiếu niên không kịp phản ứng liền thất thần.

"Quả nhiên rất hay mơ màng." Tích Vô Nhai cười khẽ: "Ta nói về thời gian đệ đánh quyền cho ta xem."

"Kia…" Thiếu niên liếc nhìn hắn một cái: "Chiều mai sau khi ta xuất cung, có thể chứ?"

"Có thể! Cần ta tới đón đệ hay không?" Nhìn y một cái, nam nhân nói tiếp: "Đệ chưa tới vương phủ nên không biết phương hướng, vẫn để ta tới đón đệ đi, miễn cho đệ phải tìm cả buổi sáng."

Vốn định cự tuyệt nhưng vừa nghe hắn nói vậy, Vân Phi Vũ nghĩ tiếp tục cự tuyệt sẽ giống như đang làm trò, y lập tức gật đầu đồng ý.

Thời quan qua đi, hai người mua thức ăn xong liền chia tay ở ngã rẽ. Thiếu niên cảm thấy ở chung một lúc như vậy cũng không quá khó khăn, không biết do tâm tình biến chuyển hay bản thân vốn không thể từ chối nam nhân tới gần.

Ngày hôm sau, Vân Phi Vũ biết được từ Khung Tử Dạ một tin, Mạc Bạch nói hắn phải chờ đợi, tạm thời không nên hành động nông nổi chọc giận người nọ rời khỏi Diên Kinh.

Nhìn vẻ uể oải trên mặt hắn, thiếu niên thật sự rất muốn giúp đỡ nhưng hiện tại y không có năng lực đó, mà muốn y khôi phục thân phận trước kia lại không được, vậy nên đành phải nghe theo lời Mạc Bạch, tạm thời chờ đợi.

Xuất cung, liếc mắt một cái đã thấy người nọ mặc một thân đạm lam cẩm bào đứng dưới tàng cây, thấy thiếu niên đi ra, hắn lập tức tới đón.

"Nóng không?" Thấy thiếu niên toát chút mồ hôi, Tích Vô Nhai lấy một trái lê từ tay áo ra như ảo thuật, sau đó đưa cho y: "Giải khát đi, ta đã rửa sạch bằng nước giếng."

Vỏ lê vàng óng sáng loáng, thoạt nhìn rất ngon miệng, thiếu niên nuốt một ngụm nước miếng, do dự một lúc mới vươn tay tiếp nhận.

Cảm giác mát lạnh trên tay khiến y kinh ngạc vô cùng, lập tức lên tiếng: "Huynh đợi bao lâu rồi, sao trái lê này vẫn lạnh như vậy?"

Tích Vô Nhai mỉm cười: "Đợi không lâu, chẳng qua ta dùng nội lực ngăn chặn khí nóng mà thôi. Ăn nhanh đi, đợi một lúc sẽ không còn lạnh nữa."

"Nga" đưa lên miệng nhẹ nhàng cắn một miếng, cảm giác mát lạnh ngọt ngào hòa tan trong miệng, trong lòng vừa cảm động lại có chút phức tạp. "Rốt cuộc người này đã phát hiện ra điều gì? Xem ra sau này càng phải cẩn thận."

Ăn xong trái lê cũng vừa vặn tới vương phủ, thiếu niên há hốc miệng. Khoảng cách gần như vậy mà người nọ còn nói phải tìm cả buổi sáng, chuyện này chắc không thuần túy…

Quay đầu nhìn về phía người nọ, thấy hắn đang nhìn mình, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa: "Tiểu Vũ, sao vậy?"

"Quên đi." Thiếu niên lắc đầu, sau đó quay sang nhìn hắn tiến lên gõ cửa, không khỏi nghĩ: "Duẫn Lạc nói hắn thay đổi hình như là đúng. Nhưng trước kia ta cũng không hiểu biết về hắn, chỉ biết khi hắn tươi cười thực sự rất ôn nhu, thích mặc một thân bạch y, mang trên người phong cách nho nhã tiêu sái của kiếm khách giang hồ. Bạch y đã không còn thấy hắn mặc, nhưng tính tình ôn nhu lại không thay đổi, hay phải nói hắn nhìn thấy bóng dáng của Vân Phi Vũ trên thân thể ta?"

"Cửa mở rồi, vào thôi Tiểu Vũ!"

Nhìn người nọ vươn tay về phía mình, thiếu niên chần chờ, cuối cùng vẫn tiến về phía hắn.

171. Quyển 5 - Chương 169: Ép Sát Từng Bước

Khi Vân Phi Vũ biểu diễn vài động tác cơ bản của quyền anh một lần, Tích Vô Nhai chỉ nhíu mày thật chặt, không nói gì, sau đó kêu y công kích hắn.

Sau khi hai người khoa chân múa tay một phen, nam nhân khẽ giãn mi tâm, mỉm cười nhìn thiếu niên: "Thì ra là thế, chỉ là những chiêu thức cơ bản, lợi dụng sức mạnh cùng tốc độ trực tiếp công kích những điểm yếu của địch, không tồi, không tồi."

"Thật vậy sao?" hiện tại, thiếu niên như đồ đệ được sư phụ khen ngợi, *** thần hưng phấn.

Tích Vô Nhai mỉm cười, gật đầu: "Thật sự."

"Có điều." Người nọ đột nhiên nói: "Nếu có thể vừa nhu vừa cương là tốt nhất. Tuy rằng sức mạnh của đệ vô cùng lớn, nhưng thân thể lại thua kém người ta, nếu trực tiếp đối mặt sẽ chịu thiệt rất nhiều. Đối thủ bình thường thì không thành vấn đề, nhưng gặp được những cao thủ chỉ sợ khó thắng, bởi vì tốc độ và sức mạnh của họ so ra cũng không kém đệ."

Thần sắc thiếu niên nhất thời tối sầm lại: "Nhưng sư phụ của ta nói…" Đột nhiên nhớ tới việc người này biết kinh mạch của mình vô cùng mỏng mang, có điều, nghĩ tới việc người có kinh mạch mỏng manh trong thiên hạ đâu chỉ có mình y, chỉ dựa vào việc đó cũng không phán đoán ra được cái gì, y nhìn về phía người nọ: "Sư phụ nói kinh mạch của ta vô cùng mảnh, không thích hợp luyện nội công, cho nên hắn mới dạy bộ pháp này cho ta."

Tích Vô Nhai chấn động, "Kinh mạch của người nọ cũng phi thường mỏng manh, lại thêm một điểm giống nhau." Hắn mỉm cười: "Để ta xem xem."

Thấy nam nhân vươn tay qua, tâm Vân Phi Vũ đập nhanh hơn, chần chờ, cuối cùng cũng đưa tay cho hắn, trong lòng không ngừng tự trấn an: "Không có việc gì, không có việc gì, người có kinh mạch *** tế trên đời này không chỉ có mình ta. Không tra ra được cái gì, cái gì cũng không tra ra được."

"Quả nhiên rất giống người nọ, chẳng qua tình trạng so với người nọ còn tốt hơn một chút. Kinh mạch người nọ mảnh như tơ, cảm giác như vừa đụng vào sẽ đứt, mà kinh mạch của người trước mắt tuy mảnh nhưng cũng rất cứng cỏi. Chẳng lẽ không phải người nọ?" Tích Vô Nhai nghi hoặc nhìn thiếu niên, buông tay.

"Đệ… sức mạnh của đệ từ đâu mà có? Bẩm sinh sao?"

"A…" Dường như không ngờ hắn đột nhiên hỏi tới việc này, thiếu niên ngây người, sau đó đáp: "Uống nhầm dược liệu, nhưng là loại dược liệu gì thì sư phụ vẫn chưa nói cho ta biết. Sau đó ta lại đạt được sức mạnh này."

"Thì ra là thế." Tích Vô Nhai suy nghĩ kỹ càng một hồi mới nói tiếp: "Sư phụ của đệ là…" dường như cảm thấy vấn đề này không ổn lắm. Dù sao tìm hiểu sư môn người khác là hành vi vô cùng khiếm nhã.

Tuy hắn chưa nói ra về sau, nhưng ánh mắt chờ mong luôn nhìn về phía thiếu niên.

Vân Phi Vũ cười gượng, nhức đầu: "Nói thật, ta cũng không biết tục danh của sư phục, lúc ở trong sơn cốc hắn vẫn bắt ta gọi hắn là lão đầu. Thật ra tên hắn là gì, đến chính ta cũng không rõ lắm."

"Chẳng lẽ thật sự không phải y? Chẳng qua vì ăn chúng loại dược kia mới có được sức mạnh hiện tại, kinh mạch cũng…" Tích Vô Nhai nhìn thiếu niên chằm chằm như muốn thông thấu con người này, nhưng chú ý tới biểu hiện mất tự nhiên của y mới biết mình thất thố.

"Ha hả, thất lễ, ta nghĩ một vài chuyện tới mức thất thần." Tích Vô Nhai suy nghĩ: "Vậy đi, ta truyền Linh Chân Kinh cho đệ, có lẽ khi tu luyện sẽ rất vất vả, nhưng chỉ cần kiên trì thì sau này rất có lợi cho đệ. Thân thể đệ thấp bé, tuy khí lực lớn nhưng thật sự không thể đá chọi đá. Trong giang hồ có rất nhiều người tu luyện cả nội công lẫn ngoại công, tốc độ còn vượt xa đệ. Bộ tâm pháp này hữu ích, có thể bổ sung khuyết điểm về thân pháp lẫn tốc độ của đệ."

Thiếu niên nghe vậy, đôi mắt lóe sáng: "Có thể chứ? Huynh thật sự muốn dạy ta?"

Tích Vô Nhai mỉm cười: "Đã nói ra đương nhiên là muốn dạy đệ."

"Đa tạ!" mới nói ra khỏi miệng, thiếu niên đột nhiên nhớ tới trước kia mình muốn cùng hắn học võ công còn bị ra sức khước từ, nhưng hiện tại người này lại chủ động muốn dạy cho mình, quả nhiên lòng người thiên biến vạn hóa.

Nam nhân đạm cười không nói, một lúc sau mới mở miệng: "Đệ có muốn học kiếm pháp? Kỳ thật ta cảm thấy đệ hợp với việc học kiếm pháp hơn. Dù sao, với thân hình của đệ mà cầm lợi kiếm trên tay thì khi tấn công đối phương sẽ nhanh nhạy hơn nhiều."

Vân Phi Vũ do dự một lát, tuy trong lòng hiểu hắn đối xử với mình như vậy là có nguyên do, nhưng vẫn muốn nghe hắn giải thích một chút, vì vậy hỏi: "Vì sao huynh lại đối xử với ta tốt như vậy. Dù gì thì chúng ta cũng mới gặp mặt, hơn nữa huynh còn là vương gia, ta…"

"Đủ rồi!" Tiếng quát đột nhiên vang lên mới phát hiện bản thân thất thố, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của thiếu niên, Tích Vô Nhai vội vàng tiến lên, nâng tay luống cuống giải thích: "Thật xin lỗi, ta chỉ là… chỉ là…" Chớp mắt, vẻ mặt biến thành bi thương vô tận, hắn cười khổ: "Đối xử tốt với người khác cũng cần lý do hay sao?"

"A… ta không…" thiếu niên cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt nam nhân. Vẻ mặt thương cảm đó khiến tâm y đau đớn.

Tựa hồ cảm xúc đã dịu đi, nam nhân mở miệng: "Ngày mai bắt đầu được không?"

Vân Phi Vũ gật đầu không nói.

Nhìn y như vậy, Tích Vô Nhai biết hành động khi nãy của mình khiến y hoảng sợ, nghĩ nghĩ: "Có muốn xem qua bộ kiếm pháp ta chuẩn bị dạy đệ hay không?"

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn hắn, mặc dù không nói, trong mắt lại tràn ngập chờ mong. Kỳ thực trong lòng y đang suy nghĩ: "Có phải bộ kiếm pháp trước kia hắn đã dạy ta? Nếu thật như vậy thì phải làm sao đây? Dù sao ta đã thuộc làu tất cả các chiêu thức, muốn quên cũng không thể nhanh như vậy được, chẳng lẽ nói mình là thiên tài, nhìn một lần là nhớ?"

Trong lúc thiếu niên đang ngẩn người lại nghe người nọ quát lên một tiếng: "Nhìn đây." Khí thế như cầu vồng, thân hình như phong, tiêu sái phiêu dật. Cầm kiếm trong tay, người nọ xuất kiếm khi nhanh khi chậm, khi thì mềm mại, khi thì như giao long xuất động, khi thì như gió mát vờn trên ngọn cỏ, khiến người ta có cảm giác kiếm trong tay hắn, ai có thể cùng hắn tranh đấu?

Biểu diễn bộ kiếm pháp xong, Tích Vô Nhai thu kiếm nhìn về phía thiếu niên, thấy đôi mắt y vẫn si ngốc nhìn mình, không khỏi cười khẽ: "Sao nào, nhìn ta tới ngây người rồi sao?"

Vân Phi Vũ cả kinh, vẻ mặt có chút xấu hổ. Y đích thực đã nhìn tới ngây người. Có lẽ trước kia y nhìn không hiểu, nhưng hiện tại, mỗi chiêu thức người nọ xuất ra khiến y cũng cảm nhận được sự biến hóa *** diệu trong đó, thể xác lẫn *** thần đều chấn động.

"Muốn học sao?" Người nọ lại hỏi.

Thiếu niên liên tục gật đầu, nhưng đột nhiên nhớ bộ kiếm pháp này quen mắt, có chút tương tự với bộ kiếm pháp trước đây mình học, lại có chút gì đó bất đồng, còn bất đồng ở đâu thì y không thể nói rõ nguyên do.

"Thật ra, ta đã từng dạy một người bộ kiếm pháp này." Giống như đang nhớ lại, ngữ khí Tích Vô Nhai bỗng nhiên ngọt ngào, tràn ngập nhu tình: "Chẳng qua lúc đó phải sửa lại không ít để phù hợp với thân thể y." Sau đó nhìn thiếu niên: "Ta vừa biểu diễn cho đệ xem chiêu thức ban đầu của bộ kiếm pháp đó, với tư chất của đệ sẽ không cần sửa chữa."

"Ra vậy." Thiếu niên âm thầm than thở: "Đây mới là chiêu thức thật sự của bộ kiếm pháp đó. Thì ra những chiêu thức trước kia ta học đã được cải biến lại, đây mới là chính tông nha."

"Đệ không hỏi người ta dạy là ai, đã đi đâu sao?" Người nọ dừng lại trước mặt thiếu niên, ánh mắt bao hàm nhiều cảm xúc khiến thiếu niên nhìn không thấu, nhưng y biết, người này đang thử mình.

Vân Phi Vũ mỉm cười: "Ta nghĩ đó là chuyện riêng tư của huynh, đương nhiên ta sẽ không tự tiện tìm hiểu. Nếu huynh muốn nói, ta không hỏi thì huynh vẫn sẽ nói."

"Thật láu cá." Tích Vô Nhai tươi cười, vẫy tay: "Nào, chúng ta đến bên kia ngồi một lúc."

Biểu hiện sủng nịch quá mức rõ ràng khiến thiếu niên không dám nhìn thẳng. Hai người đi tới cạnh thạch bàn dưới bóng râm mát mẻ, ngồi xuống. Nam nhân rót cho y một chung trà lạnh: "Uống chút nước giải khát."

Vân Phi Vũ nhìu mày, vươn tay tiếp nhận, cố quên vị thuốc đông y nức mũi, nhấp một ngụm nhỏ. "Ngọt ngọt?" Y nghi hoặc nhìn người nọ.

Người nọ đạm cười, nói: "Ta đã cho thêm chút đường, hẳn là không quá đắng?"

Chuyện này nên giải thích ra sao? Cũng là thử? Thiếu niên đột nhiên cảm thấy người trước mắt như một gã thợ săn, còn mình chính là con mồi đang bị hắn nhắm tới, bị hắn giăng một loạt cạm bẫy chung quanh, không cách nào che giấu.

"Uhm, ngon lắm." Thiếu niên thản nhiên đáp lại, trong lòng lại nổi lên một trận bất mãn chua xót, cảm thấy người nọ nhìn mình, nhưng cũng không phải đang nhìn mình. Việc này khiến y không thoải mái.

Chú ý tới việc y đột nhiên tỏ ra bất mãn, Tích Vô Nhai có chút khó hiểu, hoang mang hỏi: "Sao vậy, vẫn đắng?"

Vân Phi Vũ khẽ cắn môi, nói trái lương tâm: "Không, kỳ thực cũng không cần thêm đường, ta đâu có sợ đắng."

"Nga" Nam nhân nhíu mày, nhìn vẻ mặt tỏ ra bất cần của thiếu niên, hắn như hiểu ra điều gì, mỉm cười: "Được rồi, sau này chuẩn bị cho đệ cũng không cần thêm đường nữa."

"Hỗn đản." Thiếu niên tức nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên suy nghĩ như tiểu hài tử: "Cùng lắm thì không uống, xem ngươi định làm như thế nào."

Tuy cố gắng giả như không có việc gì, nhưng khóe miệng bất mãn hơi hạ xuống không thể tránh khỏi ánh mắt nam nhân. Nhìn biểu hiện đáng yêu đó của y, thiếu chút nữa Tích Vô Nhai không kiềm được mà ôm y vào lòng, hảo hảo thương yêu.

Ho nhẹ một tiếng, nam nhân chậm rãi mở miệng: "Nói với đệ về người kia một chút. Thực ra y chính là thê tử ta đã thú vào cửa."

"Ta nhịn, ai bảo trước kia ta thực sự lấy thân phận nữ nhân gả cho hắn chứ." Thiếu niên nâng chung trà lên, che dấu hai má run run, đạm cười: "Thì ra là vương phi nha."

"Ân, có điều, khi thú y vào cửa, lúc đó y vẫn chưa biết thân phận vương gia của ta." Giống như nhớ lại những kỷ niệm trước, nam nhân lộ ra nụ cười ấm áp thản nhiên: "Y vô cùng nghịch ngợm, cũng vô cùng đáng yêu, cho tới lúc ta yêu y rồi mới phát hiện y là nam tử."

Đôi tay Vân Phi Vũ nắm chặt. Đúng vậy, trước kia cũng vì nguyên nhân này nên y mới rời đi. Đêm đó, khi thấy biểu hiện khiếp sợ của hắn, y biết người này thích mình khi còn mang thân phận nữ nhân, nhưng chung quy y vẫn là nam nhân, cho nên y mới bỏ đi. Tuy nhiên, y không ngờ tới khi gặp lại, nghe người khác nói mới biết được người này yêu thích mình ngay khi mình là nam nhân. Việc này tính sao đây, là tạo hóa trêu ngươi? Y cảm thấy thật buồn, thật đáng thương, nhưng đáy lòng vẫn có chút vui vẻ, đơn giản chỉ vì hắn là người đầu tiên mà y yêu thương?

Thiếu niên ngắm nhìn nam nhân với ánh mắt chứa đầy vẻ phúc tạp, không khỏi so sánh hắn với người nọ, nhất thời, cảm giác cay đắng tràn ngập tâm can: "Xem ra chung quy ta vẫn yêu người kia. Đã tới hoàn cảnh này rồi, có yêu thương cũng có ích lợi gì?"

Dường như Tích Vô Nhai vẫn đắm chìm trong ký ức nên không chú ý tới biểu hiện cô đơn của thiếu niên, thản nhiên nói: "Chỉ vì ta do dự, không kiên định nên y đã rời đi rồi, biến mất vô tung vô ảnh, nhưng ta vẫn không ngừng tìm kiếm y. Cho tới hơn một năm trước, ta tìm được y ở Phượng Hoàng sơn phía sau tổng đàn ma giáo, ta cũng không ngờ chính mình đã đem vận rủi đến cho y. Là do ta hại chết y, nếu ta không đi tìm y… có lẽ y sẽ không rơi xuống vách núi. Là do ta, là lỗi của ta, có lẽ ta không nên đi tìm y, y sẽ không…"

Chưa từng nhìn thấy bộ dạng đó của nam nhân. Vân Phi Vũ luống cuống tay chân ngồi im một chỗ, bàn tay vươn ra lại rút về. Y biết cái nam nhân muốn không phải lời an ủi, nhưng y không thể cho hắn thứ gì. Nhìn chung trà rỗng đối diện, y lập tức đổ đầy, chậm rãi đẩy sang, nhẹ giọng nói: "Mọi chuyện đều đã qua đi, y cũng không trách cứ huynh, vậy nên huynh cũng đừng tự trách. Nào, uống trà đi!"

Tích Vô Nhai ngẩng đầu chăn chú nhìn thiếu niên, đột nhiên bắt lấy bàn tay y đang thu lại, vẻ mặt có chút kích động: "Nếu y còn ở đây, nếu y còn sống, ta chỉ muốn nói cho y biết là ta yêu y, phi thường phi thường yêu y. Nếu có cơ hội, ta không bao giờ… không bao giờ để ý phải chịu ủy khuất. Nếu y đồng ý, ngay cả tính mạng ta cũng có thể trao cho y, chỉ cần y trở về, chỉ cần y ở lại bên cạnh ta."

Rút tay về, áp chế chua xót, Vân Phi Vũ mỉm cười: "Người đã chết không thể sống lại, huynh hãy nén bi thương xuống. Có lẽ hiện tại y đang vô cùng hạnh phúc, vậy tại sao huynh không buông bỏ gánh nặng trong lòng, tìm kiếm hạnh phúc cho bản thân?"

"Đệ thực sự tàn nhẫn như vậy sao, hay là đệ không phải người đó?" Sắc mặt Tích Vô Nhai trầm xuống, nụ cười ảm đạm: "Hạnh phúc? Mất đi y ta đã không biết tới hạnh phúc. Chỉ có y mới là hạnh phúc của ta!"

Thiếu niên nắm chặt đôi tay, áp chế nội tâm chua xót. "Không được, phải nhanh chóng rời đi, không thể tiếp tục ở lại nơi này."

Y gian nan đứng lên, ngữ khí hơi run rẩy: "Đã khuya, Tiểu Tuyết vẫn đang ở nhà chờ ta, ta phải về làm cơm. Ta đi trước, huynh bảo trọng!"

Nhìn y rời đi, Tích Vô Nhai nhanh chóng ôm y trở lại, khẽ gọi: "Tiểu Vũ."

Hít sâu một hơi, thiếu niên không quay đầu lại: "Ta phải nhanh chóng trở về làm cơm. Tích đại ca, có gì mai hãy nói."

"Đệ làm sao vậy?" Mạnh mẽ kéo y vào lòng, thấy y cố gắng trốn tránh, đôi mắt phiếm hồng, hắn mềm lòng, "Ta ôm y quá chặt sao? Nhưng nếu không làm như vậy, chỉ sợ cả đời nay y cũng không chịu thừa nhận. Hiện tại mới chỉ có chút động tĩnh mà thôi."

Sợ khiến thiếu niên hoảng sợ chạy trốn, Tích Vô Nhai không vạch trần sự thật mà chỉ thản nhiên cười nói: "Đi gấp như vậy làm gì, phía sau đâu có hổ đuổi theo. Ta chỉ muốn nói, ngày mai chúng ta bắt đầu luyện công, vậy chẳng thà đệ dọn tới đây ở, mỗi ngày chẳng cần chạy qua chạy lại, sau đó vội vàng về nhà làm cơm. Đệ cùng đệ đệ của mình cùng dọn tới đây là được."

"Không cần." Thiếu niên vội vàng lắc đầu. Chỉ ở bên hắn một lúc đã thấy tâm mình chịu không nổi, nếu như ngày nào cũng phải đối mặt như vậy, chỉ sợ mình sớm hay muộn cũng chết trẻ mà thôi.

"Thật sự không dọn tới đây?" Nam nhân thấy vẻ kiên định của y, cũng không tiếp tục miễn cưỡng. Kỳ thực hắn biết thiếu niên sẽ không đáp ứng, hỏi câu này chẳng qua vì trong lòng vẫn có chút hy vọng.

"Vậy mỗi tối đều dùng bữa ở đây đi, ta sẽ phái người đưa đệ đệ của đệ tới. Dù sao khi đệ xuất cung thì thời gian bữa tối cũng chẳng còn bao nhiêu. Mỗi ngày chỉ luyện một canh giờ cũng chẳng có hiệu quả, đệ nghĩ có đúng không?"

Nam nhân thấy y cúi đầu suy nghĩ, lại bổ sung một câu: "Ta không biết mình sẽ ở lại đây bao lâu, dù sao cũng có chuyện cần phải xử lí cho nên muốn tranh thủ khi còn ở đây sẽ cố gắng dạy đệ nhiều một chút. Buổi tối ở lại đây dùng bữa được không?"

Nghe hắn nói có lý, Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó hỏi: "Huynh sẽ nhanh chóng rời đi?"

Tích Vô Nhai lắc đầu: "Không, còn có thể nghỉ ngơi một thời gian. An tâm, ta sẽ tận lực dạy dỗ đệ."

"Ta không có ý này." Thiếu niên vội vàng giải thích: "Ta chỉ là…"

"Không được, hiện tại vẫn chưa phải thời điểm thích hợp bàn việc Khung Tử Dạ với hắn. Chờ một thời gian nữa đã." Y vội vàng sửa lời: "Đã khuya, ta phải về, ngày mai ta lại tới."

Thấy y không nói, nam nhân cũng chẳng miễn cưỡng, gật đầu: "Ta tiễn đệ." Trong lòng lại nổi lên một chút vui sướng: "Luyến tiếc ta sao? Tiểu tử ngốc, đệ ở nơi này, ta có thể đi đâu được chứ!"

172. Quyển 5 - Chương 170: Ôn Nhu Mê Thang

Một ngày nữa trôi qua, sau khi hai người dùng xong ngọ thiện, chậm rãi tản bộ trong ngự hoa viên, Khung Tử Dạ mở miệng: "Ngươi nói hoàng thúc muốn dạy võ công cho ngươi?"

Thiếu niên gật đầu: "Phải!"

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của thiếu niên, Khung Tử Dạ có chút ghen tị, nghĩ ngược lại: "Kẻ tạo nên tình cảnh này chính là ta, nếu không phát sinh sự kiện kia, có khi mỗi ngày hoàng thúc cũng sẽ dạy ta võ công."

Vân Phi Vũ nhận thấy hắn cô đơn, vỗ vai hắn: "Sẽ ổn thôi, có Mạc ngự sử hỗ trợ, sau đó chờ quan hệ giữa ta cùng vương gia thân thiết hơn, khi rảnh rỗi ta sẽ nói với hắn chuyện của ngươi, từ từ hóa giải nút thắt trong lòng hắn. Vậy nên ngươi cần phải kiên nhẫn."

"Uhm, ta hiểu được." Khung Tử Dạ cười cười: "Xem ra hoàng thúc thực sự coi trọng ngươi. Lời nói trước kia của Mạc tiên sinh quả nhiên chính xác."

Thiếu niên co rút khóe miệng, cười gượng hai tiếng, trong lòng lại mắng Mạc Bạch quá gian trá, giảo hoạt…

"Đúng rồi, võ công của ngươi là do ai dạy? Vương gia sao?"

Khung Tử Dạ lắc đầu: "Là do hoàng thúc mời người tới dạy. Khi đó hoàng thúc bận túi bụi chuyện thu lại quyền lực, hắn nói chờ hắn giải quyết xong mọi việc sẽ dạy ta. Chính là… ta lại…"

“Hết thảy đều do ta gieo gió gặt bão.” Khung Tử Dạ cười khổ, nói.

“Được rồi, chuyện quá khứ đều đã trôi qua, hiện tại phải coi trọng tương lai. Không riêng gì ngươi…. tất cả chúng ta đều phải như vậy.” Thiếu nhiên khẽ thở dài, đột nhiên xoay người: “Đi thôi, đưa ta xuất cung.”

“Hiện tại?” Khung Tử Dạ nhìn thiếu niên, vẻ mặt kinh ngạc.

Vân Phi Vũ lặng lẽ cười: “Bổn điểu tiên phi* mà.”

(Bổn điểu tiên phi: Chim bay chậm thì phải xuất phát trước; biết mình yếu, sợ thua kém nên phải hành động trước)

Nghe thấy y hình dung như vậy, Khung Tử Dạ xì cười thành tiếng: “Đi, ta tiễn ngươi xuất cung.”

Tới vương phủ, nghỉ ngơi trong thời gian một chung trà nhỏ, hai người bắt đầu luận võ.

Nhìn biểu hiện nghiêm khắc của người nọ, Vân Phi Vũ mới phát hiện hắn vốn không thay đổi: “Người này chẳng thay đổi gì cả, lúc dạy vẫn nghiêm khắc như vậy. Bất quá, như vậy là tốt nhất.” Y Cũng có thể hoàn toàn buông lỏng *** thần, chăm chú học tập.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã tời thời gian dùng cơm chiều. Thiếu niên thu kiếm, hơi thở hỗn loạn: “Ta phải trở về đón Tiểu Tuyết đến đây.”

Tích Vô Nhai cười khẽ một tiếng: “Gọi hai người tới ăn cơm là muốn tăng thời gian luyện công của đệ, nếu đệ chạy tới chạy lui như vậy thì khác gì phải về nhà làm cơm. Ta đã sớm sai người đi đón hắn. Đệ nghỉ ngơi đi.”

Vân Phi Vũ nhíu mày: “Nhưng Tuyết Nhi hắn…”

“An tâm, ta phái Mạc tiên sinh đi, hẳn sẽ nhanh trở lại.” nam nhân đưa chiếc khăn mềm cho y: “Lau đi.”

Thiếu niên tiếp nhận. Mới vừa lau xong mồ hôi, người nọ lại đưa tới một chung trà lạnh: “Uống đi.”

Hắn cẩn thận chăm sóc như vậy khiến Vân Phi Vũ không được tự nhiên, y bối rối nhận chung trà, nói nhỏ: “Chuyện này ta có thể tự làm, không cần phiền huynh như vậy đâu, Tích đại ca.”

“Ta không cảm thấy phiền toái.” Tích Vô Nhai thâm ý nhìn y: “Nếu ta nói…”

“Ca Ca.”

Nghe thấy tiếng gọi, thiếu niên nhất thời thở phào, nhìn về nơi phát ra thanh âm lại thấy tiểu tử kia chạy từ lối nhỏ sang nơi này.

Đặt chung trà trong tay sang một bên, Vân Phi Vũ lập tức đứng lên đón, ôm cổ tên tiểu tử kia, điểm lên mũi hắn: “Tiểu bất điểm, không làm phiền Mạc ngự sử đó chứ?”

Vừa nghe lời này, tiểu tử kia lập tức vùi đầu lên ngực y, rầu rĩ nói: “Không có.”

“Ngoan.”

Nhìn Mạc Bạch theo ở phía sau, thiếu niên đứng lên cười với y: “Mạc ngự sử, đa tạ ngài.”

Mạc Bạch vuốt râu, mỉm cười nói: “Không cần khách khí như vậy, ta cũng chỉ nghe theo lệnh vương gia mà thôi. Còn nữa, Hạ Vũ, cũng nên sửa lại cách xưng hô đi. Đến cả vương gia mà ngươi cũng gọi là đại ca, có phải cũng nên thôi gọi ta là Mạc ngự sử không nhỉ, nghe không được tự nhiên lắm.”

Nghe y nói như vậy, Vân Phi Vũ gật đầu, cũng chẳng tiếp tục khách sáo: “Đã biết, vậy từ nay ta sẽ gọi ngài là Mạc tiên sinh như bọn họ.”

“Nếu mọi người đã tới đông đủ thì nên đi dùng bữa thôi.” Tích Vô Nhai bước lên phía trước, ánh mắt vẫn không rời khỏi thiếu niên.

Vân Phi Vũ nhìn hắn một cái, gật đầu, dắt tay tiểu tử kia: “Đi thôi Tuyết Nhi, chúng ta đi ăn cơm.”

“Ân.” Tiểu tử kia ôm chặt cánh tay thiếu niên, vẻ mặt đề phòng nhìn hai người bên cạnh.

Trên bàn cơm, thấy tiểu tử kia chỉ và cơm trắng, thiếu niên nghĩ hắn không với tới đồ ăn, nhẹ giọng hỏi: "Tuyết Nhi, đệ muốn ăn cái gì, ca ca gắp cho đệ."

Tiểu tử kia lắc đầu: "Không ngon như ca ca làm."

Vân Phi Vũ thất thần, xấu hổ nhìn hai người còn lại, đang muốn giải thích, Mạc Bạch lại tranh mở miệng trước: "Nói cũng đúng, nếm qua đồ ăn Tiểu Vũ làm rồi thì miệng lưỡi cũng kén chọn hơn hẳn. Đến món ăn do ngự trù làm ra cũng trở nên vô vị. Thế nào, Tiểu Vũ, khi nào lại làm cho ta chút đồ ăn đây, ha ha ha."

Ngầm suy nghĩ, tuy người nọ gọi y tới ăn cơm, nhưng hai huynh đệ nhà mình ở trong này ăn cơm không trả tiền cũng không tốt, một khi đã như vậy… Y tươi cười gật đầu: "Không thành vấn đề, từ mai ta sẽ bắt đầu làm cơm chiều."

Tích Vô Nhai nhíu mày nhìn thiếu niên: "Như vậy sẽ tốn rất nhiều thời gian. Ta nghĩ hay là bỏ đi, không nấu được thì mua thức ăn ở tửu *** cũng được."

"Không sao." Thiếu niên cười, lắc đầu: "Chỉ có đồ ăn cho mấy người chúng ta thôi mà, sẽ rất nhanh, không tốn nhiều thời gian."

Nam nhân suy nghĩ, sau đó cười nói: "Được rồi, thật ra ta cũng muốn ăn đồ ăn do Tiểu Vũ làm, nếu có thể ăn được cả đời thì tốt."

"Người này trước nay vẫn như vậy sao? Chẳng phân biệt trường hợp lại thốt ra những lời khiến người khác hiểu lầm." Vân Phi Vũ cười gượng hai tiếng, cúi đầu dùng sức và cơm, hoàn toàn không nhìn thấy tiểu tử bên cạnh dùng ánh mắt phẫn hận nhìn người nọ.

Ban đêm, giờ hợi, Tích Vô Nhai đứng ở cửa nhìn huynh đệ hai người rời đi, Mạc Bạch đột nhiên mở miệng: "Vương gia, trước kia người sẽ không làm như vậy."

"Cái gì?" Cho đến khi thân ảnh thiếu niên hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, lúc này nam nhân mới quay lại, khó hiểu nhìn người nọ.

"Dùng thủ đoạn uy hiếp một tiểu hài tử." Mạc Bạch vuốt râu, lắc đầu.

Vẻ mặt Tích Vô Nhai không chút gợn sóng, bình tĩnh mở miệng: "Chỉ cần có thể giữ y ở bên cạnh, ta không cần để ý tới việc làm như thế nào. Hơn nữa, tên tiểu gia hỏa kia cũng không phải tỉnh du đăng*."

(Không phải tỉnh du đăng: Đây là câu tục ngữ rất thông dụng của Trung Quốc, ý chỉ những người khôn khéo, giỏi giang, có nền tảng, có địa vị, nhiều sáng kiến, trí tuệ cao.

Bên cạnh đó, câu tục ngữ này còn chỉ những người có nhiều tâm kế, gian giảo khéo đưa đẩy, đa mưu túc trí, khó đối phó.)

"Ta hiểu việc này." Mạc Bạch gật đầu phụ họa: "Dù sao, thân là hoàng tử một nước, có thể sống sót qua hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, lại quấn lấy Tiểu Vũ không rời, điều đó chứng tỏ hắn hoàn toàn không đơn giản."

"Tìm người theo dõi hắn, đừng để hắn gây phiền toái cho Tiểu Vũ."

"Vâng, thuộc hạ đã rõ."

Tích Vô Nhai gật đầu, xoay người đi qua cánh cửa. Mạc Bạch ở phía sau hỏi một câu: "Vương gia, người khẳng định Hạ Vũ chính là người nọ?"

Quay lại, nam nhân gật đầu: "Tuy không thể hoàn toàn khẳng định, nhưng ta đoán việc này đúng tới chín phần mười."

"Vì sao?" Mạc Bạch có chút tò mò: "Người đã tra ra chuyện gì trong thời gian ngắn như vậy?"

Tích Vô Nhai nhìn y, mỉm cười: "Mạc Tiên sinh cũng xem nhẹ việc kia?"

"?" Mạc Bạch ngây người.

"Mấy lần trước không nghĩ tới, hôm nay vừa thấy tiểu gia hỏa kia liền nhớ ra. Chứng cớ rõ ràng đã bày ra ngay trước mắt, vậy mà chúng ta vẫn không phát hiện, thật buồn cười." Nam nhân cong khóe môi tự giễu:

"Mạc tiên sinh không thấy Tiểu Vũ phá lệ thân thiết với tiểu tử kia hay sao? Tuy bản tính Tiểu Vũ vốn lương thiện, nhưng cảm giác thương yêu phát ra từ nội tâm như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có với những thân nhân có cùng huyết thống."

"Chính là..." Mạc Bạch nhíu mày.

Tích Vô Nhai như đoán được y muốn nói gì: "Tiểu Vũ không giống với những kẻ trong Vân gia, việc này ta với ngài đều hiểu, mà tiểu gia hỏa kia tuy mang trong mình huyết thống của Vân gia, nhưng từ nhỏ đã lớn lên ở Tây Chích quốc, mặc dù có chút thông minh nhưng đơn thuần hơn những người trong Vân gia rất nhiều. Có lẽ đây chính là điểm mà Tiểu Vũ thương yêu hắn nhất. Vậy nên Tiểu Vũ coi hắn như thân nhân duy nhất có cùng huyết thống cũng không sai."

Suy nghĩ, Mạc Bạch mở miệng: "Quả thực có thể xảy ra, tính ra thì bọn họ chính là biểu huynh đệ (anh em bà con), khó trách Tiểu Vũ lại thương tiểu gia hỏa kia như vậy. Có điều, cũng phải công nhận tiểu tử kia rất khó thuyết phục, không còn biện pháp nào khác mới đem chuyện sẽ tiết lộ thân phận thật của hắn cho Tiểu Vũ để uy hiếp, lúc đó hắn mới ngoan ngoãn đi theo ta. Nếu nói cho hắn biết, thật ra Tiểu Vũ đã sớm biết thân phận thật của hắn, aiz.... Vương gia, đây là lần đầu tiên ta uy hiếp một tiểu hài tử nhỏ như vậy, thật sự khiến cho ta lo lắng nha."

Nhìn vẻ ngượng ngập trên gương mặt Mạc Bạch, Tích Vô Nhai mỉm cười vỗ vai y: "Mạc tiên sinh, quả thực vất vả cho ngài rồi. Tuy nhiên, ngày mai vẫn phải tiếp tục."

Mạc Bạch nhìn hắn, sau đó lắc đầu: "Quên đi, vì chung thân hạnh phúc của vương gia, hy sinh bộ xương già này cũng ta cũng không sao."

Tích Vô Nhai buồn cười nhìn y, xoay người đi vào trong phủ.

Đảo mắt đã qua nửa tháng, mọi chuyện như trở về thời điểm y còn ở trong Tích phủ, nhưng cũng không hoàn toàn giống như trước đó. Không riêng gì người bên cạnh vô cùng tương đồng, còn có cả tình cảm của hai người. Trước kia là lưỡng tình tương duyệt, mà hiện tại là một người cực lực trốn tránh, một người không ngừng đuổi theo. Tuy rằng như vậy, thiếu niên lại cảm thấy dường như bản thân lại yêu vẻ ôn nhu của nam nhân. Vì vậy, y lại tiếp tục cảm thấy bất an. Rõ ràng trong lòng còn yêu người nọ, như cũng dần dần quen với việc bầu bạn bên cạnh nam nhân. Y không rõ do bản thân quá mức cô đơn hay tình cảm ban đầu vốn chưa từng phai nhạt, chỉ có thể bước từng bước, từng bước, thuận theo tự nhiên.

Ngày hôm đó, mới rời khỏi hoàng cung liền chạm mặt Duẫn Lạc đã lâu không gặp.

"Duẫn đại ca, huynh đi đâu vậy?"

"Chờ đệ." nam nhân nhìn thẳng y, ánh mắt nóng rực.

Vân Phi Vũ chuyển ánh mắt qua một bên, cười gượng: "Tìm ta có việc sao?"

"Không có, chỉ muốn nhìn thấy đệ mà thôi. Ta đã tìm đệ vài lần như chưa lần nào gặp được. Sau khi hỏi hoàng thượng mới biết, gần đây đệ luôn ở vương phủ học võ, thời gian rời đi sớm hơn trước."

"Uhm, đúng là rời đi sớm hơn." Thiếu niên cũng hết cách với sự chấp nhất của hắn. Nhìn đầu hắn ướt đẫm mồ hôi, y có chút không đành lòng: "Hiện tại đệ phải tới vương phủ, huynh đi chung không?'

Duẫn Lạc nghĩ nghĩ, gật đầu: "Được, đúng lúc đã lâu ta chưa đi bái kiến vương gia."

Chỉ lễ phép hỏi một tiếng, ai ngờ được hắn lại thực sự muốn đi. Thiếu niên có chút nhức đầu, nhưng nhớ tới quan hệ giữa hai người họ lại cảm thấy mình đang lo lắng vô cớ.

"Chúng ta đi thôi."

"Được." Duẫn Lạc thâm ý nhìn thiếu niên, cùng y sóng vai tới vương phủ.

Nhìn hai người cùng đến, Tích Vô Nhai có chút kinh ngạc, sau đó lập tức mỉm cười nâng Duẫn Lạc đang hành lễ dậy: "Tốt lắm, đã nói với ngươi bao nhiêu lần là nơi này không phải trong hoàng cung, những thứ lễ tiết rườm rà này cứ đặt sang một bên là được."

"Vâng." Duẫn Lạc cung kính đứng sang một bên.

Vân Phi Vũ nhìn hai người: "Các người tán gẫu đi, ta tự luyện kiếm." Nói xong, y lập tức chạy một mạch, không hề quay đầu lại.

Hai người nhìn theo bóng dáng y, cho đến khi không thấy mới thu hồi tầm mắt.

Tích Vô Nhai nhìn người do chính tay mình bồi dưỡng, tự mình đề bạt thành thuộc hạ, hiện tại cũng là tình địch của mình. Nghĩ lại cũng thấy buồn cười, tuy nhiên, đối với việc của Tiểu Vũ, cho dù là thuộc hạ do mình dốc lòng bồi dưỡng thì hắn cũng nhất quyết không nhượng bộ.

"Ngồi đi." Chỉ về chiếc ghế dựa, thấy hắn ngồi xuống, lúc này nam nhân mới mỉm cười mở miệng: "Sao hôm nay lại có thời gian rảnh tới đây? Ta nghe Mạc tiên sinh nói thần xạ doanh nhận không ít tân binh, y còn nói dạo này ngươi luôn bận bịu huấn luyện bọn họ."

"Phải, gần đây đúng là khá bận rộn." Duẫn Lạc cung kính nói: "Hôm nay tới tìm Tiểu Vũ, sau đó nghe y nói tới nơi này học võ công nên ta cũng theo tới đây bái kiến ngài."

"À, ra vậy." Tích Vô Nhai thản nhiên trả lời, sau đó đột nhiên thốt lên: "Đi thôi, đưa ngươi tới coi y luyện kiếm."

Đôi mắt Duẫn Lạc sáng ngời, lập tức đứng dậy: "Dạ."

Bỏ qua tạp niệm trong lòng, hết sức chuyên chú luyện kiếm, cho đến khi nghe thấy người nọ hô lên: "Dừng, chỗ này không đúng."

Vân Phi Vũ lập tức dừng lại, hiện tại mới phát hiện hai người đều đã tới nơi này. Người nọ đang đi về phía y, còn Duẫn Lạc vẫn đứng bên tàng cây, ánh mắt sáng ngời đặt trên người y.

Nhìn người nọ tới càng gần, thiếu niên không khỏi có chút hoảng hốt. Ngày thường, y sẽ không như vậy, nhưng hôm nay lại xảy ra việc này trước mặt nam nhân đã nói yêu mình, y hơi không tự nhiên.

Hơn nữa, y cảm thấy nam nhân đang đi về phía mình cũng bất đồng so với ngày thường. Khi y luyện công, hắn luôn bày ra bộ dạng nghiêm khắc, nhưng hôm nay, ánh mắt nhu tình cùng tiếu ý trên gương mặt khiến y vô cùng khó thở.

"Vừa rồi, nơi này không đúng." Thanh âm ôn nhu tựa xuân phong phất qua tai thiếu niên, nhiệt độ thân thể nam nhân truyền tới từ phía sau, thân thể bất giác xoay tròn vũ động theo động tác của nam nhân.

"Nhớ kỹ chưa?"

Hơi thở ấm áp phả lên mặt thiếu niên, cảm giác được da mặt dần nóng lên, y thực sự không nhớ rốt cuộc nam nhân vừa dạy điều gì. Vội vàng gật đầu, y thầm nghĩ phải nhanh chóng tránh khỏi vòng tay ấm áp, choáng váng này.

Nhìn hai người kia cùng nhau chuyển động, trong lòng Duẫn Lạc vô cùng khó chịu. Tuy nói là dạy võ, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra điều gì ẩn chứa trong đó. Chỉ có nửa tháng ngắn ngủi, bọn họ đã phát triển tới mức này từ khi nào? Rõ ràng hắn mới là người quen biết thiếu niên trước, nhưng vì sao giữa bọn họ lại toát ra không khí khiến người ta không thể chen vào? Rốt cuộc trong nửa tháng đó đã xảy ra chuyện gì?

"Tiểu Vũ luyện được không?"

Giọng nói đột nhiên vang lên cắt đứt thời gian trầm tư của Duẫn Lạc. Hắn nhìn nam nhân không biết đã đến bên cạnh mình từ lúc nào, gương mặt tuấn nhã bất phàm mang theo vẻ tươi cùng sủng nịch không hề che dấu, ánh mắt dị thường ôn nhu.

Tuy rất muốn hỏi rõ quan hệ giữa hai người bọn họ, nhưng Duẫn Lạc lại không biết mở miệng như thế nào, hơn nữa, hành động kia rõ ràng là biểu diễn cho hắn xem, như vậy còn cần phải hỏi lại?

Hắn cười tự giễu, sau đó gật đầu: "Được lắm. Tiểu Vũ luyện không tồi."

"Đi thôi, uống chung trà lạnh giải khát, đúng lúc Tiểu Vũ cũng cần nghỉ ngơi một chút."

Tích Vô Nhai đi về phía chiếc thạch bàn, Duẫn Lạc do dự như vẫn đi theo.

"Tiểu Vũ, tới uống miếng trà nghỉ ngơi một chút." Nam nhân vẫy tay với thiếu niên.

"Nga"

Đã quen với thái độ thân thiết của hắn, Vân Phi Vũ buông kiếm chạy lại, thản nhiên tiếp nhận khăn từ tay hắn, lau mồ hôi, sau đó lại nhận chung trà lạnh, uống cạn, lơ đãng liếc nhìn ánh mắt kinh ngạc của Duẫn Lạc, bàn tay cầm chiếc chén rỗng không khỏi ngừng lại.

Nam nhân cười khẽ, lấy chiếc chén trong tay thiếu niên: "Nghĩ gì vậy, nào, uống thêm một chén. Trời nóng lắm, uống nhiều nước mới có lợi."

"Ách… ta…" Thiếu niên nhìn chung trà lạnh hắn đưa tới, do dự, nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy.

Y biết rõ nam nhân đang cố ý làm trò cho người nọ nhìn, nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng không tồi, có thể mượn cơ hội này khiến người nọ từ bỏ ý định với mình.

173. Quyển 5 - Chương 171: Thân Thuộc Với Ngươi

Thật sự không thể nhìn nổi nữa, Duẫn Lạc định đứng dậy cáo từ lại không ngờ người nọ đột nhiên vỗ vai hắn nói: "Đúng lúc lắm, đã đến đây rồi thì ở lại ăn cơm tối đi, là do Tiểu Vũ là nấu nướng. Nghe nói ngươi cũng thích đồ ăn Tiểu Vũ làm, đúng không?"

"Ngay cả ăn cơm cũng ở đây giải quyết?" Duẫn Lạc càng khổ tâm, đang muốn cự tuyệt lại nghe thiếu niên nói: "Duẫn đại ca, vương gia nói đúng lắm, nếu đã đến đây rồi thì ở lại ăn cơm tối đi. Hôm nay ta sẽ làm nhiều thêm hai món. Để ta tới phòng bếp xem có đủ nguyên liệu hay không, chuẩn bị trước một chút."

"A…" nhìn gương mặt tươi cười của thếu niên, lời cự tuyệt lên đến đâu môi bị nuốt trở lại, Duẫn Lạc gật đầu: "Đệ nấu món gì ta cũng thích."

Hiện tại, sắc mặt hai người lập tức biến hóa: "Quả nhiên mình vẫn mềm lòng." Vân Phi Vũ vội vàng xoay người, hô lên nhưng cũng không quay đầu lại: "Ta tới phòng bếp xem có những gì, không đủ phải đi mua thêm."

Nhìn thân ảnh thiếu niên biến mất khỏi tầm mắt, Duẫn Lạc do dự cả nửa ngày mới hỏi: "Vương gia, người thích Tiểu Vũ?"

Tích Vô Nhai nhìn hắn, mỉm cười: "Không phải thích." Thấy người trước mắt kinh ngạc cùng thần sắc vui mừng của hắn, nam nhân chuyển tầm mắt tới phương hướng thiếu niên vừa rời đi, ngữ khí mang theo cảm giác quyến luyến nồng đậm cùng thương cảm: "Là yêu, yêu y từ rất lâu rồi!"

"Chẳng phải ngài…" Duẫn Lạc đột nhiên nhớ tới dung mạo thiếu niên vẫn luôn che dấu, nghĩ rằng Hạ Vũ cũng chỉ là tên giả của y, vậy tên thật là…?

"Sao vậy?" Tích Vô Nhai nhìn thần sắc hắn như đang nghĩ tới chuyện khác, cười nói: "Sau này ngươi sẽ hiểu, đi thôi, chúng ta cũng tới phòng bếp nhìn xem. Nếu nguyên liệu không đủ phải gọi hạ nhân đi ra ngoài mua thêm."

"A, được thôi!" Duẫn Lạc im lặng theo sau nam nhân, có chút giật mình với suy nghĩ trong đầu, nhưng hắn vẫn luôn ôm một tia hy vọng: "Chưa hẳn đã như ta suy đoán."

Qua bữa tối, thiếu niên đi luyện công, Duẫn Lạc đứng dậy cáo từ. Xin miễn Mạc Bạch tiễn bước, hắn tự mình đi về phía đại môn. Mới vừa đi tới góc hành lang, phía sau vang lên giọng nói non nớt: "Chẳng phải ngươi thích ca ca ta sao? Mới như vậy đã bỏ cuộc, thật là vô dụng."

Vừa nghe đã nhận ra là đệ đệ của Hạ Vũ, xoay người, quả nhiên không sai, Duẫn Lạc kinh ngạc: "Ngươi… chẳng phải ngươi vẫn luôn chán ghét ta?"

"Đúng là rất ghét." Tiểu tử kia không chút do dự thốt lên: "Nhưng ta càng ghét tên vương gia kia hơn. Mượn cớ dạy võ công cho ca ca, sau đó nhân cơ hội tiếp cận."

"Tốt lắm." Duẫn Lạc ngắt lời hắn, quát lớn: "Đây là việc của người lớn, không đến lân một tên tiểu hài tử như ngươi xen miệng vào. Còn nữa, ta không muốn nghe thấy ngươi nói những lời bất kinh với vương gia như vậy nữa. Cho dù ngươi có là đệ đệ của Tiểu Vũ cũng không được. Mặc kệ vị đại nhân kia có làm gì thì ta với ngươi cũng không có quyền chỉ trích. Hy vọng ngươi có thể nhớ kỹ."

Tiểu tử kia thoáng giật mình vì phản ứng của hắn, sau đó lầm bầm: "Với cái tính yếu đuối do dự trước sau này của ngươi, cả đời này cũng không mong đeo đuổi được ca ca của ta."

"Ngươi…" Duẫn Lạc chán nản, nhưng nghĩ tới việc đối phương chỉ là một tiểu hài tử, hắn lập tức áp chế hỏa khí trong lòng, lạnh lùng nói: "Đây là chuyện giữa người lớn chúng ta, không đến phiên tiểu hài tử như ngươi xem vào. Về phần cuối cùng ca ca ngươi chọn ai thì đó là chuyện của y, cũng chẳng tới lượt ngươi quyết định." Nói xong, phất tay áo bỏ đi.

Tiểu tử kia tức giận dậm chân.

Một lát sau, khi tỉnh táo lại, hắn xoay người, cũng không ngờ một người đang đứng cách mình năm bước, vuốt râu nhìn về phía này.

"Chậc chậc, quả nhiên hoàng tử Tây Chích không đơn giản. Nhỏ như vậy đã học cách châm ngòi ly gián?"

Tiểu tử kia cắn môi dưới nhìn y, không nói một câu liền nhấc chân rời đi.

Mạc Bạch nhìn theo bóng dáng hắn, lạnh nhạt mở miệng: "Không cần phải làm chuyện dư thừa, duyên phận giữa bọn họ đã được định ra từ lâu, đó không phải chuyện ngươi có thể phá hoại."

Nhìn thân ảnh nhỏ bé kia khựng lại, sau đó lập tức rời đi, Mạc Bạch thở dài một tiếng: "Tiểu hài này, chỉ sợ đối với… Aiz…" Lắc đầu, thân ảnh y cũng biến mất trong bóng đêm.

Đêm, tiễn bước thiếu niên, hai người đi vào phủ, vừa bước đi vừa nói chuyện với nhau, nghe xong lời Mạc Bạch báo cáo, Tích Vô Nhai hừ lạnh một tiếng: "Còn nhỏ tuổi đã như vậy." Hắn đột nhiên dừng bước: "Nghe Dạ Phong báo cáo, hôm nay có mấy người tới tìm tiểu tử kia, đã tra ra ai chưa?"

"Tra được." Mạc Bạch mở miệng: "Là người Tây Chích. Tổng cộng có ba người, xem ra là một chủ hai hộ vệ, hiện tại bọn họ đang ở tại Duyệt Lang khách *** trong kinh thành."

"Nga? Là ai?" Tích Vô Nhai trầm tư: "Ta nghe Dạ Phong nói bọn họ tới bàn chuyện gì đó với tiểu quỷ kia, sau đó rời đi?"

"Xem ra có quan hệ với triều đình Tây Chích quốc." Nam nhân kết luận, đột nhiên hỏi lại: "Mấy ngày trước nghe ngài nói có tin tức bên Tây Chích truyền về, nói lão hoàng đế kia bệnh nặng, mấy tên hoàng tử vốn âm thầm đấu đá cũng chuyển thành đấu đá công khai, ngài nghĩ có liên quan tới chuyện này không?"

Mạc Bạch trầm tư, sau đó gật đầu: "Thực ra ta cũng luôn nghĩ tới việc đó. Có thể mấy người kia tới đón hắn quay về Tây Chích, biết đâu lão hoàng đế kia đã đổi ý."

Tích Vô Nhai nghĩ nghĩ, đột nhiên cười khẽ: "Nhờ ngài nhắc nhở nên ta mới thông suốt một sự kiện."

Hai người dựa vào lâu lan, ngồi xuống, nam nhân chậm rãi mở miệng: "Ta nghĩ, ngày đó, khi đưa tên tiểu quỷ kia đi làm con tin, lão hoàng đế kia không phải vứt bỏ mà là bảo hộ hắn."

"Mong người chỉ giáo." Mạc Bạch hứng thú, mở miệng hỏi.

"Ngài nghĩ lại xem, hài tử thương yêu hơn mười năm trời, thật sự có thể nói vứt bỏ là vứt bỏ? Lúc trước là vì nhìn sắc mặt của Vân gia nên mới sủng ái hắn, nhưng ở chung mười năm nhất định sẽ có cảm tình. Có thể lão hoàng đế kia muốn truyền ngôi cho tiểu quỷ này, vừa vì thương yêu hắn, vừa là muốn tạo quan hệ cùng Vân gia, nhưng cũng chính vì nguyên nhân đó mà tên tiểu quỷ này trở thành mầm họa cho vài vị hoàng tử còn lại." dừng một chút, nam nhân nói tiếp: "Lần này đưa hắn đi làm con tin, nhất định là do mấy vị hoàng tử kia âm thầm gây rối, mà năng lực hiện tại của lão hoàng đế hữu hạn, hắn cũng biết quốc nội hỗn loạn, mấy nhi tử của mình đang âm thầm tích tụ thế lực, trừ bỏ ấu tử (con nhỏ) chưa trưởng thành này, ngay cả năng lực tự bảo hộ mình cũng không có. Tuy đến Dạ Diệp quốc làm con tin, nhưng tóm lại

sẽ không bị tổn hại tới tính mạng, cho nên hắn lập tức làm theo ý của mấy tên kia, vừa muốn diễn vở kịch tráo trở cùng Vân gia, vừa khiến mấy hài tử của mình an tâm."

"Thì ra là vậy. Chẳng qua tiểu tử kia vẫn bị người ta ám toán trên đường. Nhưng hắn phúc lớn mạng lớn thoát được. Tuy nhiên, có một việc ta vẫn không rõ." Mạc Bạch nhíu mày: "Toàn bộ những người đi theo hắn đều chết hết, vậy làm cách nào mà tiểu tử kia có thể đào thoát? Nếu Vân gia muốn giết hắn, vậy tuyệt đối sẽ không để kẻ nào sống sót, hơn nữa hắn còn là nhân vật chủ chốt."

"Việc này ta cũng đang suy nghĩ." Tích Vô Nhai nhíu mày: "Lúc đầu ta cũng cho rằng do Vân gia gây nên, nhưng hiện tại ngẫm lại cũng không thấy giống với tác phong của tên họ Vân kia. Dù sao hắn cũng biết mục tiêu chủ yếu còn sống, vậy mà lâu nay vẫn không có động tĩnh gì. Cho nên ta nghĩ kẻ muốn giết tên tiểu tử kia chính là mấy ca ca của hắn, thừa dịp hắn tới nước ta rồi thủ tiêu giữa đường. Thứ nhất: Có thể giá họa cho đối tượng đáng nghi nhất là Vân gia. Thứ nhì: Có thể diệt trừ cái đinh trong mắt, khiến cho lão hoàng đến hoàn toàn hết hy vọng."

"Quả nhiên rất ngoan độc." Mạc Bạch chậc chậc hai tiếng, thở dài: "Cho nên mới nói tối vô tình chính là đế vương gia, vì tranh ngôi vị mà thân nhân, huynh đệ cũng…"

"Mạc tiên sinh, lạc đề." Tích Vô Nhai ngắt lời y.

Mạc Bạch cười gượng hai tiếng. Nam nhân nói tiếp: "Hiện tại, ta vẫn chưa biết ai là người đã cứu tiểu gia hỏa kia. Tuy rằng nói thế nào cũng thấy kỳ quái, nhưng ta cảm thấy người ra tay cứu hắn chính là Vân gia."

"Vì sao?" Mạc Bạch khó hiểu, đột nhiên nói: "Chẳng lẽ người nọ đột nhiên nảy sinh tình cảm với thân nhân, cho nên mới ra tay cứu biểu đệ? Nghĩ sao cũng cảm thấy không thể. Ta thấy trong Vân gia, trừ Tiểu Vũ là bình thường ra, còn những kẻ khác đều có vấn đề."

Tích Vô Nhai khẽ cười: "Lời Mạc tiên sinh nói không sai, sao người nọ lại có quan niệm tình thân cho được. Hắn đối với Tiểu Vũ…"

Nam nhân đột nhiên ngậm miệng không nói, khuôn mặt biến thành cực độ phẫn nộ. Nhớ tới việc mấy tháng trước giáp mặt với tên ma giáo kia, trong lúc giận giữ hỏi hắn đã làm gì Tiểu Vũ. Khi người nọ châm chọc khiêu khích, nam nhân nghe được việc tên họ Vân khốn kiếp kia từng cưỡng bạo đệ đệ ruột thịt của mình. Lúc ấy, nam nhân hận không thể lập tức diệt sạch Vân gia. Nếu không phải đấu với tên ma giáo kia rồi bị trọng thương, tiếp theo lại không tra ra được hành tung của tên họ Vân kia thì chuyện này đã chẳng phải tạm gác sang một bên.

Mạc Bạch thấy hắn như vậy, đoán được đại khái hắn đang nghĩ tới việc gì, y lập tức chuyển đề tài: "Vân gia làm như vậy là có ý gì? Chẳng phải giết con tin sẽ có lợi cho bọn hơn sao? Tóm lại tội lỗi vẫn đổ lên lưng bọn họ."

"Đúng." Tích Vô Nhai khôi phục cảm xúc, gật đầu: "Ta cũng không đoán ra việc này, nhưng tên họ Vân kia hành động rất bất thường, có lẽ hắn đã âm thầm dựng lên kế hoạch khác. Còn nữa, chuyện tên tiểu tử kia có mặt ở Diên Kinh, ta hoài nghi chính Vân gia đã bí mật báo cho lão hoàng đế Tây Chích, nếu không tại sao bọn họ có thể mò tới nhanh như vậy?"

"Chẳng lẽ lão hoàng đế kia liên thủ cùng Vân gia?" Mạc Bạch kinh ngạc.

"Không loại trừ khả năng này." Tích Vô Nhai đột nhiên nhíu mày: "Ngoài ra, gần đây ma giáo cũng không có động tĩnh, ta cảm thấy bọn chúng đang âm thầm tìm kiếm thứ gì đó."

Hai người im lặng, nam nhân nghiêm mặt: "Mạc tiên sinh, việc triều đình phải nhờ ngài coi sóc, xem ra ta cũng phải chuẩn bị thời cơ tốt để rời đi, còn nữa, ngày mai ngài hạ lệnh cho các cửa hiệu, bảo bọn họ tăng cường đề phòng, âm thầm điều tra hành tung của Vân gia cùng ma giáo, nếu có tin tức gì phải lập tức báo cho ta."

"Vâng, thuộc hạ tuân mệnh." Mạc Bạch cung kính nói, sau đó nhìn nam nhân trước mắt, do dự một lát: "Vậy vương gia chuẩn bị rời đi vào lúc nào? Có cần báo trước cho Tiểu Vũ một tiếng hay không?"

Nhắc tới thiếu niên, sắc mặt Tích Vô Nhai nhất thời nhu hòa nhiều, hắn khẽ cười: "Mạc tiên sinh muốn đuổi ta đi sao? Ta chỉ nói là chuẩn bị thôi, hơn nữa, cho dù rời đi thì ta cũng phải mang y theo, bằng không ta lại sợ y đột nhiên biến mất vô tung. Ta không thể chịu đựng cảm giác thống khổ mất đi y thêm lần nữa."

Nhìn biểu hiện của nam nhân, Mạc Bạch an ủi: "Vương gia, chẳng phải y vẫn còn sống đó sao, hơn nữa ngày nào cũng ở bên cạnh người, người không nên sầu não chuyện trước kia nữa."

"Nói cũng phải." Tích Vô Nhai nhìn sao trời, tươi cười: "Đúng vậy, hiện tại y luôn ở bên cạnh ta. Tiểu Vũ của ta, Vũ của ta."

Thời gian học võ công đã qua gần một tháng, võ công Vân Phi Vũ đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, tình cảm giữa hai người cũng có tiến triển, từ việc ngươi truy ta trốn lúc đầu, dần dần thiếu niên đã không còn cự tuyệt nhưng vẫn không chấp nhận. Giằng co nửa tháng, mặc dù nam nhân bắt đầu nóng lòng, nhưng hắn cũng không biết làm thế nào khác, bởi vì hắn không muốn ép buộc thiếu niên, vậy nên đành phải nhẫn nại chờ đợi.

Hôm đó, Vân Phi Vũ dùng xong cơm ở Dạ Hòa điện chưa được lâu đã bị Khung Tử Dạ kéo đi, bắt y phải biểu diễn những gì mới học được. Trừ kiếm pháp và tâm pháp, Tích Vô Nhai còn dạy y quyền pháp. Bộ quyền pháp này biến ảo linh hoạt kết hợp với môn quyền anh của y chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh.

Sau khi biểu diễn một lượt, nhìn người trước mắt tỏ ra hâm mộ, Vân Phi Vũ suy nghĩ, nói: "Gần đây ngươi có bàn bạc với Mạc tiên sinh không, sau này phải làm như thế nào?"

Khung Tử Dạ lắc đầu: "Mạc tiên sinh nói y đã đề cập với hoàng thúc vài lần, nhưng hoàng thúc vẫn chưa có phản ứng."

"…Ta cũng vậy." thiếu niên thở dài: "Nói mấy lần, lần nào hắn cũng chỉ cười cười, chẳng nói câu nào, thật khiến người ta không đoán được tâm tư của hắn."

"Quên đi, ít ra tình cảnh hiện tại cũng tốt hơn trước kia nhiều. Trước kia, mỗi lần Mạc tiên sinh nhắc tới ta trước mặt hoàng thúc là hắn lập tức phát hỏa. Mọi việc từ từ sẽ tới, có điều," Khung Tử Dạ nhăn mi đầy tâm sự: "Mạc tiên sinh nói hoàng thúc có thể rời Diên Kinh bất kể lúc nào. Chẳng biết tới bao giờ mới trở lại."

"Hắn muốn rời đi?" Tâm trí hoảng hốt, thiếu niên đột nhiên phát hiện, khi nghe nói hắn muốn rời đi, tâm trạng mình như đang níu kéo. Nếu là một tháng trước, cho dù có nghe những lời này thì y cũng hoàn toàn không có cảm giác gì, nhưng hiện tại…

Thiếu niên cười khổ, thói quen quả nhiên rất đáng sợ, chờ tới khi ngươi phát hiện thì đã quen với cảm giác hắn luôn ở bên cạnh, quen với sự ôn nhu dịu dàng của hắn, quen với cánh hắn săn sóc, quen với tất thảy những gì thuộc về hắn. Mọi thứ diễn ra thật tự nhiên, thật đơn giản.

"Ta quá thân thuộc với hắn, không… không muốn rời xa hắn hay sao?"

"Không được, không thể như vậy." Vân Phi Vũ bối rối: "Hắn rời đi rồi, mọi chuyện sẽ khôi phục như lúc ban đầu."

Áp chế cảm giác nôn nóng, Vân Phi Vũ nhìn nam tử bên cạnh, thầm nghĩ: "Trước khi hắn rời đi, phải giúp hai bọn họ người kéo gần khoảng cách mới được."

174. Quyển 5 - Chương 172: Trước Lúc Tiễn Biệt

Giờ dậu tứ khắc, lại tới giờ cơm chiều, Vân Phi Vũ thu kiếm đi về phía thạch bàn, tiếp nhận chiếc khăn mềm mại nam nhân đưa tới, uống cạn một chung trà, sau đó bất an lau mồ hôi, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía hắn, bộ dạng như "ta có vấn đề muốn hỏi" nhưng chung quy vẫn không mở miệng.

Tích Vô Nhai đem biểu hiện của thiếu niên dấu vào đáy mắt, mỉm cười: "Muốn hỏi gì thì cứ hỏi, biết được gì ta sẽ nói hết cho đệ."

Đã quen với thái độ thân thiết của nam nhân, thiếu niên nhíu mày cúi đầu suy nghĩ, sau đó nghiêm túc nhìn hắn: "Ta muốn biết khi nào huynh chuẩn bị rời đi."

Tích Vô Nhai ngẩn người, nghi hoặc nhìn thiếu niên chằm chằm, không rõ ý của y: "Là thúc giục ta rời đi? Hay là… Mặc kệ ra sao, ta nhất định sẽ không buông tha cho y."

Vừa định nói chưa xác định thời gian, nhưng đột nhiên nhớ tới lời Mạc Bạch: "Vương gia, ngài quá mềm lòng cho nên mới không có chút tiến triển, sao không kích y một chút, nhìn xem y có phản ứng gì?"

Nghĩ vậy, hắn mỉm cười: "Không thể nói ngay được, nếu có việc thì ta có thể rời đi bất kể lúc nào."

"Như vậy a" Thiếu niên thì thào. Tuy rằng không phải lập tức rời đi, nhưng có thể rời đi bất kể lúc nào càng khiến người ta bất an, không thoải mái.

"Làm sao vậy?" Nhìn thiếu niên lộ vẻ mặt có chút mất mác, Tích Vô Nhai âm thầm vui vẻ, vừa định nói "ta sẽ dẫn đệ theo" lại bị câu nói tiếp theo của thiếu niên khiến cho giật mình.

"Mai tới nhà của ta dùng bữa đi, làm trước một bữa tiệc tiễn huynh. Dù sao không biết khi nào huynh sẽ rời đi."

"Đệ mong ta rời đi lắm sao?" Áp chế câu nói sắp thốt ra khỏi cuống họng, Tích Vô Nhai lạnh nhạt cười khổ: "Chẳng phải nấu ăn ở vương phủ sẽ tốt hơn sao? Hơn nữa ta có thể sai hạ nhân đi mua nguyên liệu."

"Không." Thiếu niên kiên quyết cự tuyệt, ngữ khí có chút ngang ngạnh, y cười: "Không phải huynh chưa tới nhà ta bao giờ sao, ngày mai đưa huynh tới thăm một chút. Tuy rằng nơi đó nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng là nhà của ta, chẳng lẽ huynh không muốn nhìn?"

Đối mặt với lời mời của thiếu niên, Tích Vô Nhai sao có thể cự tuyệt. Tuy nói y làm bữa tiệc tiễn đưa mình nhưng chỉ sợ y không biết quyết định của mình, cho dù phải đi, nhất định mang y theo cùng.

"Được, đều nghe theo lời đệ." Nam nhân gật đầu, đột nhiên hỏi: "Đệ muốn mời những ai, có cần ta giúp đệ thông báo hay không?"

"A… không cần, không cần." Vân Phi Vũ liên tục xua tay, nếu để hắn biết tình toán của mình, chỉ sợ hắn sẽ không tới: "Ta tự mình mời là tốt rồi. Dù sao ta cũng là chủ, làm như vậy mới lịch sự, đúng không?"

Thấy thiếu niên kiên trì, Tích Vô Nhai cũng không miễn cưỡng, nghĩ nghĩ, hỏi: "Nhà đệ ở đâu? Nói ra để mai ta dễ tìm."

Thiếu niên cười nói: "Lần trước huynh tới đón ta, lần này đến phiên ta đón huynh. Mai xuất cung xong ta sẽ tới vương phủ, sau đó chúng ta cùng nhau trở về."

Nam nhân nhíu mày: "Còn muốn tiến cung? Đủ thời gian chuẩn bị sao? Không đủ thì không cần phải đi. Hắn chẳng phải tiểu hài tử."

"Hắn là chất tử duy nhất của huynh nha."

Thiếu niên âm thầm than nhẹ, nhưng cũng chẳng biết giải quyết thái độ của nam nhân như thế nào. Dù sao sự kiện kia đã khiến hắn bị đả kích rất lớn.

Vân Phi Vũ lắc đầu, đạm cười: "Không sao, giữa trưa tới đó một lúc thôi. Buổi sáng ta sẽ chuẩn bị đồ ăn trước, sau đó trở về sẽ bắt tay vào nấu nướng. Nhanh lắm nha."

"Vậy… Được rồi, không cần miễn cưỡng bản thân, cần gì cứ nói với ta, ta giúp đệ." Nam nhân nhìn y đầy yêu thương, trên mặt lộ nụ cười ấm áp.

"Ân." Thiếu niên gật đầu thật mạnh, trong lòng lại cảm khái: "Nếu lúc trước không có chuyện hiểu lầm kia, có phải hiện tại ta với hắn đã vô cùng hạnh phúc?"

Ý niệm này vừa nảy sinh trong đầu, y lập tức phủ nhận, âm thầm cười nhạo: "Đâu có nhiều chữ nếu như vậy. Cho dù điều đó có thật thì ta đã không xuyên không tới đây, căn bản sẽ không phải trải qua nhưng việc này."

Bàn bạc ổn thỏa với nam nhân, y định ngày mai tiến cung thương lượng cùng người nọ, giải quyết quan hệ giữa thúc chất bọn họ ngay ngày mai.

"Đi thôi, dùng bữa nào, chắc bọn họ cũng tới rồi."Giọng nói ôn nhu của nam nhân khiến người ta như đắm mình trong xuân phong ấm áp.

Thiêu niên tươi cười: "Được!"

Hôm sau tiến cung, Vân Phi Vũ nói cho Khung Tử Dạ biết quyết định của mình. Ngươi nọ vừa nghe liền vui vẻ không thôi, nhưng cũng có chút kích động, không ngừng đi qua đi lại trong cung điện.

"Tiểu Vũ, như vậy có được không? Liệu hoàng thúc có phát hỏa hay không? Đến lúc đó ngay cả ngươi cũng…."

"An tâm, ngươi không hiểu hoàng thúc của mình rồi. Hắn không phải người tùy tiện giận lây sang người khác." Thiếu niên ngắt lời hắn: "Ta nghĩ hắn sẽ rời khỏi đây, đó sẽ là kết quả nghiêm trọng nhất."

"Hô…" Khung Tử Dạ thở hắt ra, cười ha hả: "Như vậy còn tốt hơn việc phát hỏa nhiều. Nếu hoàng thúc thực sự tức giận, chỉ sợ không ai trong chúng ta có thể ngăn cản."

Vân Phi Vũ cười cười. Trong sự việc này, y thực sự không đoán được tâm tư nam nhân, nhưng cảm giác hắn sẽ nể mặt mình mà không phát hỏa. Tuy rằng nghĩ như vậy quả thực rất tự cao tự đại, nhưng nhìn thái độ hắn dành cho mình, cách ôn nhu chăm sóc đó so với trước kia còn tốt hơn nhiều, chỉ hơn chứ không kém.

Thờ dài, nghĩ một chút, thiếu niên âm thầm khinh bỉ.

"Nhớ lời ta dặn chưa?" Thiếu niên nhìn nam tử trước mặt: "Ngươi đã từng tới tiểu viện của ta. Hôm nay ta phải dẫn đường cho vương gia, vậy nên ngươi phải tự tới đó, nhưng nhất định phải chú ý an toàn, hiểu chưa?"

"Đã biết." Khung Tử Dạ buồn cười nhìn y: "Ta cũng chẳng phải tiểu hài tử, so ra còn lớn hơn ngươi một tuổi. Thường ngày thích nô đùa ầm ĩ với ngươi, quả nhiên ngươi coi ta như tiểu hài tử mà."

Vân Phi Vũ mỉm cười: "Vậy là được rồi."

Dùng xong ngọ thiện, nghỉ ngơi một lát, thiếu niên lập tức xuất cung. Lần này Khung Tử Dạ không có ý giữ lại, bởi vì hiện tại hắn đang bị cảm giác nửa hưng phấn nửa ưu sầu vây quanh. Một lòng nghĩ tới chuyện tối nay, căn bản đã quên hết những chuyện khác.

Ra khỏi hoàng cung, thiếu niên đi thẳng tới vương phủ. Dường như người nọ đã sớm chuẩn bị xong, chỉ chờ y tới đón.

Đi tới đường chính náo nhiệt, tiến vào Bắc phố trong trẻo nhưng vắng lặng, xuyên qua ngõ tắt liền tới được tiểu viện của thiếu niên.

"Vào đi." Thiếu niên đẩy cánh cửa gỗ màu đỏ, mỉm cười mời nam nhân phía sau tiền vào tiểu viện. Mở miệng gọi: "Tiểu Tuyết."

"Ca ca." Theo tiếng trả lời vui vẻ, thân ảnh nho nhỏ vọt ra từ một căn phòng, nhưng tới khi nhìn thấy nam nhân phía sau thiếu niên, hắn vội vàng dừng bước, đột ngột đứng yên.

"Sao vậy?" Vân Phi Vũ tò mò nhìn tiểu tử kia, tiến lên xoa đầu hắn: "Hôm nay vương gia tới nhà chúng ta làm khách, đệ giúp ta chuẩn bị trà chiêu đãi, được không?"

Nhìn ánh mắt chờ đợi của thiếu niên, cho dù không tình nguyện thì tiểu tử kia vẫn bất đắc dĩ gật đầu.

Thiếu niên xoay người cười với nam nhân: "Tích đại ca. Ta đi nấu ăn, không đón tiếp huynh được."

"Được." Tích Vô Nhai gật đầu, đột nhiên nói: "Muốn ta hỗ trợ không?"

"Không, không." Thiếu niên vội vàng lắc đầu: "Huynh là khách, có ai lại bắt khách tự mình động thủ, hơn nữa ta nấu nướng quen rồi, rất nhanh."

"Vậy… được rồi, cần hỗ trợ cứ nói thẳng nha." Nam nhân vươn tay vén sợi tóc bị gió thổi trên gương mặt y, đạm cười: "Đi đi, không cần phải quan tâm tới ta, ta tự mình đi dạo trong tiểu viện."

"Uhm, được rồi!" Nơi bị nam nhân đụng tới trên gương mặt dị thường nóng bỏng, thiếu niên cố gắng nặn ra nụ cười, sau đó chạy tới phòng bếp như trốn tránh.

Nhìn bóng dáng y, Tích Vô Nhai than nhẹ: "Vẫn chưa quen bị ta đụng chạm hay sao? Tuy rằng y cũng không còn trốn tránh."

"Này, uống trà!"Thanh âm non nớt lại vô lễ, mang theo cơn bất mãn nhẹ nhè, nam nhân thoáng liếc qua đánh giá tiểu viện một vòng, chỉ về chiếc bàn nhỏ: "Đặt đó đi, một lúc nữa ta mới uống."

Tiểu tử kia thở phì phì trừng mắt nhìn hắn, nhưng vì vóc dáng nhỏ bé nên lập tức cảm thấy mệt mỏi. "Quên đi." Hắn buồn bực chạy tới bên chiếc bàn, buông chung trà, xoay người trở vào phòng.

Tích Vô Nhai nhìn phản ứng của hắn cũng chỉ cười nhẹ, chẳng thèm để ý tới, đi thẳng vào căn phòng bên cạnh, cẩn thận quan sát, tìm kiếm, thăm dò những thứ có liên quan tới thiếu niên.

Loanh quanh trong phòng bếp một hồi cũng hết hai canh giờ, đôi chân đứng lâu nên có chút tê rần, nhìn trời bên ngoài, mặt trời đã ngả dần về phía tây, xem ra đã vào giờ dậu, chắc một lúc nữa người nọ sẽ tới.

Rau trộn đã được chuẩn bị tốt, chỉ còn lại mấy món ăn nóng hổi đang được nấu trong nồi. Cởi tạp dề xuống, lau khô đôi tay, thiếu niên bước ra khỏi phòng bếp. Đi xuyên qua nhà chính, tiến vào trong viện liền thấy nam nhân đang ngồi trên chiếc ghế dưới tàng cây, híp mắt giống như đang suy nghĩ hay đang chợp mắt. Thiếu niên chần chờ một lúc, chậm rãi tới gần.

"Đã chuẩn bị xong rồi?"

Nghe thấy hắn hỏi, Vân Phi Vũ dừng lại, "dạ" một tiếng, tiếp tục tới gần.

Kéo chiếc ghế khác tới bên cạnh, Tích Vô Nhai nhẹ nhàng vỗ lên: "Nào, ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc."

Không chút do dự ngồi xuống bên cạnh hắn, thiếu niên thả lỏng thân thể, nhẹ nhàng xoa bóp đôi chân tê rần.

"Đệ mệt lắm hả?" Câu hỏi tựa tri kỷ, nam nhân vươn đôi tay linh hoạt vuốt ve trên đùi thiếu niên.

Thực thoải mái, chính là…

Thiếu niên đẩy tay nam nhân ra, đưa chân sang nơi khác, cười gượng: "Tích đại ca, ta cũng không đến nỗi quá mệt mỏi, chỉ cần ngồi một lát là được."

Vừa dứt lời, tay đã bị bắt lấy, người nọ nhẹ nhàng kéo y về phía mình.

Vân Phi Vũ không phòng bị liền gục trước ngực hắn, chưa kịp đẩy ra thì eo nhỏ đã bị ôm chặt.

Hơi thở ấm áp phả lên vành tai, cho dù nam nhân đang chất vấn vẫn ôn nhu lịch sự như thường: "Còn muốn trốn tránh ta tới khi nào?"

Vân Phi Vũ ngẩn ra, ngơ ngác nhìn về phía nam nhân, không hiểu lắm hắn nói những lời này cho Vân Phi Vũ trước kia hay là Hạ Vũ của hiện tại.

Tư thế mờ ám, tim đập dồn dập, ánh mắt giao triền, nhiệt độ dâng cao. Mắt thấy gương mặt nam nhân dần phóng đại trước mắt, muốn tránh, nhưng không có sức tránh né.

"Ca ca."

Tiếng hét lớn khiến hai người bừng tỉnh, Vân Phi Vũ bật người đẩy nam nhân ra, cười gượng đứng lên, nhìn về phía tiểu tử đang đùng đùng nổi giận: "Ha ha… cái kia… Tuyết Nhi, ta…."

"Khi nào mới ăn cơm?" Tiểu tử ngắt lời y, hung tợn nhìn nam nhân đang nhướn mày, áp chế lửa giận trong lòng, tiến lên ôm lấy thắt lưng thiếu niên rồi làm nũng: "Ca ca, ta đói bụng, khi nào mới được ăn cơm?"

Vân Phi Vũ mềm giọng, vuốt đầu hắn: "Ngoan, khách còn chưa đông đủ, chờ thêm một lúc có được không?"

Tiểu tử kia sụ mặt, cọ cọ lên ngực thiếu niên: "Được rồi, Tuyết Nhi nghe lời ca ca đợi thêm một lát vậy."

"Ngoan lắm!" Thiếu niên ôm chặt hắn, mắt nhìn về phía cửa: "Sao vẫn chưa tới chứ, cũng đã muộn rồi mà?"

Có điều, y mải thất thần nên không thấy được đôi mắt của tiểu tử trong lòng vừa mang theo tức giận vừa mang theo khiêu khích, mà nam nhân chỉ thản nhiên, khép mi mắt như đang suy nghĩ gì đó.

175. Quyển 5 - Chương 173: Say Rượu Tan Nát Cõi Lòng

'Thùng thùng thùng"

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Vân Phi Vũ âm thầm vui vẻ, vừa định chạy đi mở cửa lại phát hiện tiểu tử kia còn đang ôm chặt thắt lưng mình, không có ý định muốn buông ra.

Thiếu niên vỗ đầu hắn: "Tuyết Nhi ngoan, khách đến rồi, ca ca muốn ra mở cửa, mau buông tay."

Tiểu tử kia bất mãn bĩu môi, sau đó buông thiếu niên ra, bám theo y.

Mở cửa, thấy người nọ lộ vẻ bất an, Vân Phi Vũ vỗ vỗ hắn: "Không sao đâu, vào đi." Sau đó quét mắt nhìn phía sau hắn: "Sao chỉ có một mình ngươi? Không phải ngươi chạy tới đây một mình đó chứ?"

Khung Tử Dạ gật đầu, thiếu niên vừa định thuyết giáo lại thấy biểu hiện cứng ngắc của hắn, lập tức nhìn lại, chẳng biết nam nhân đã tới phía sau mình từ lúc nào.

Thấy người ngoài cửa, Tích Vô Nhai chẳng lấy làm vui vẻ mà nhíu mày, sau đó hững hờ xoay người, đi trở về chiếc ghế trong tiểu viện, ngồi xuống, nhắm mắt như đang ngủ.

Vân Phi Vũ hoảng loạn kéo Khung Tử Dạ vào tiểu viện, đóng cửa lại, sau đó nhìn về phía nam nhân, nhẹ giọng: "Tích đại ca,…. ta… khách ta mời đã đến đông đủ!"

Tích Vô Nhai nhìn về phía thiếu niên, thấy vẻ cầu xin trong mắt y, trái tim hắn không khỏi mềm nhũn, nhẹ nhàng cất tiếng đủ để một mình mình nghe thấy: "Đây là điều đệ muốn sao? Tiểu Vũ, vì sao đệ luôn đối xử với ta tàn nhẫn như vậy?"

Khẽ thở dài: "Quên đi, chỉ cần là điều đệ muốn, ta nhất định sẽ thỏa mãn đệ." Nam nhân gật đầu cùng thiếu niên, nở nụ cười nhu hòa: "Ta đã biết."

Đôi mắt Vân Phi Vũ không khỏi sáng lên, y biết nam nhân vô cũng ôn nhu, nhưng mình lại lợi dụng điểm này của hắn, bức bách hắn chấp nhận suy nghĩ của mình, nhưng bản thân lại không chấp nhận tình cảm của hắn, quả nhiên mình quá ích kỷ, đê tiện.

"Các người tán gẫu trước, ta đi xào rau, sẽ nhanh chóng được ăn cơm. Tuyết Nhi, tới giúp ca ca làm cơm." Thiếu niên vội vàng đi về phía phòng bếp.

Biết dụng ý của thiếu niên, Tích Vô Nhai không nói gì thêm, tiếp tục nhắm mắt chợp mắt, nhưng qua thật lâu vẫn không nghe thấy động tĩnh nào khác, hắn mở mắt ra.

Người nọ vẫn đứng ở cửa, sợ hãi không dám cử động dù chỉ một bước. Nam nhân âm thầm than nhẹ: "Vũ Nhi, nếu đây là nguyện vọng của đệ, vậy ta thành toàn cho đệ là được."

"Lại đây ngồi đi." Thanh âm như mệnh lệnh không cho người ta kháng cự, Tích Vô Nhai nhẹ nhàng đẩy chiếc ghế ra xa mình.

Khung Tử Dạ cả kinh, khi ý thức được nam nhân nói gì với mình, hắn lập tức vui sướng vạn phần. Cẩn thận liếc người nọ một cái, thấy người nọ không vui không giận, hắn do dự, chậm rãi lễ phép ngồi xuống.

Hai người lẳng lặng ngồi, không nói gì. Nam nhân không mở miệng, đương nhiên Khung Tử Dạ càng không dám mở miệng. Cho tới khi có tiếng hô to đáng vỡ không khí yên lặng này.

"Ăn cơm, mọi người vào đi!"

"Chưa tiến triển sao?" Thiếu niên nhìn hai người: "Quên đi, quên đi. Từ từ sẽ tới."

Chiếc bàn tuy nhỏ nhưng cũng đủ cho bốn người. Thường ngày, hai người ngồi có chút rộng.

Dường như đã trải qua dặn dò, tiểu tử kia bưng bát, im lặng ngồi một bên ăn cơm, mà Vân Phi Vũ rót rượu cho hai người, cũng châm cho mình một ly rượu, sau đó nâng lên: "Nào, hoan nghênh hoàng thượng, vương gia đồng thời tới nhà ta làm khách, khiến tiểu viện này cảu ta thêm chút sinh khí, cạn ly!"

Tích Vô Nhai mỉm cười nâng ly, Khung Tử Dạ quan sát động tác của hắn, cũng nâng ly lên. Ba chén rượu chạm cùng một chỗ, bọn họ đồng thời ngửa đầu uống cạn.

Thiếu niên lại rót rượu đầy ly, sau đó nâng chén mở miệng: "Bàn đồ ăn này vốn do ta làm để tiễn Tích đại ca, bởi vậy ly thứ hai xem như rượu tiễn đưa, nào, chúng ta cụng ly!"

Vẻ mặt Tích Vô Nhai khẽ biến, cười khổ uống cạn. "Rượu tiễn đưa… đệ hi vọng ta nhanh chóng rời đi như vậy sao?"

"Ly thứ ba." Thiếu niên nâng chén rượu về phía hai người: "Thứ ta cả gan nói thẳng, ta hy vọng thúc chất hai người sớm ngày hòa hảo, cạn ly!"

Bàn tay nắm ly rượu của Tích Vô Nhai run rẩy, tình cảnh thiếu niên rơi xuống vách núi lại xuất hiện trong tâm trí, nhưng người trước mắt nhẹ nhàng bâng quơ nói ra lời này, y không biết cảm giác đau đớn của y lúc đó. Cái cảm giác nhìn người mình yêu rơi xuống vách núi, cái cảm giác đau đến tê tâm liệt phế đó vẫn còn lưu lại trong lòng hắn.

Nhìn đôi mắt thiếu niên phản chiếu bóng dáng mình, tất cả đều là bóng dáng mình, cảm giác đau xót nhất thời dâng lên: "Thôi, chỉ cần đệ ở bên ta là tốt rồi, vì đệ, bắt ta là gì ta cũng nguyện ý."

Bưng ly rượu lên cụng cùng ly rượu trên tay thiếu niên, sau đó nhìn người nọ sợ hãi vươn tay, hắn thở dài, chủ động vươn tay chạm một cái. Thấy ánh mắt người nọ tràn ngập vui sướng, hắn khẽ lắc đầu, ngửa đầu đem thù hận cùng bi thương ngày trước nuốt xuống bụng.

"Thực xin lỗi, ta lại cưỡng ép huynh." Vân Phi Vũ nhìn về phía nam nhân, trên mặt mang theo vẻ xin lỗi, vươn tay gắp đồ ăn: "Nếm thử tay nghề của ta đi."

Tích Vô Nhai khẽ ngẩn người, điểm chua xót cuối cùng hoàn toàn biến mất. Thiếu niên biết bản thân mình cũng tỏ ra bi thương, hắn là để ý tới mình, vậy nên trong lòng không khỏi dâng lên một tia ấm áp vui sướng.

"Tốt lắm, dùng bữa, dùng bữa." Thiếu niên gắp cho mỗi người một chút đồ ăn, cuối cùng mới ngồi xuống tự ăn.

Uống rượu, dùng bữa, đảo mắt đã tới giờ hợi, tiểu tử kia đã ăn xong từ sớm nhưng vẫn ngồi bên cạnh, cho dù nói thế nào cũng không chịu ra ngoài chơi, cho tới khi không cản được cơn buồn ngủ mà ngáp ngắn ngáp dài, bị thiếu niên cưỡng chế đi ngủ, lúc này hắn mới không tình nguyện trở về phòng.

Vì quá vui vẻ nên Khung Tử Dạ uống không ít, cả người đều nồng đậm men say, khi tiểu tử kia mới đi không lâu, hắn đột nhiên bưng chén rượu quỳ xuống trước mặt nam nhân: "Hoàng thúc, trước kia ta đã làm chuyện có lỗi với người, chất nhân tạ lỗi cùng người, thỉnh người tha thứ cho chất nhân, xin người đừng lạnh lùng không để ý tới ta. Chất nhân chỉ còn người là thân nhân duy nhất, đừng bỏ mặc ta."

Thấy tình cảnh này, Vân Phi Vũ có chút xấu hổ. Tuy quan hệ giữa y và Khung Tử Dạ rất tốt, nhưng đường đường là hoàng đế lại quỳ xuống, mặc dù hắn quỳ trước mặt hoàng thúc của mình, nhưng có người ngoài ở đây thực sự không tốt, y lập tức đứng dậy lảng tránh, không ngờ bị người phía sau kéo tay: "Đừng đi, đừng tiếp tục rời khỏi ta."

Nhìn về phía nam nhân, thấy sắc mặt hắn hồng nhuận, tựa hồ cũng có men say, ánh mắt yêu thương say đắm càng thêm nồng đậm, đau thương cũng nồng đậm: "Kia…" thiếu niên đưa mắt ám chỉ Khung Tử Dạ.

Người nọ vẫn quỳ trên mặt đất, lắc lư như muốn ngã, tay vẫn giương chén rượu, miệng không ngừng lầm bẩm: "Hoàng thúc, thực xin lỗi, đừng bỏ mặc ta, đừng không để ý tới ta, thực xin lỗi, đừng…"

"Đứng lên đi, ta tha thứ cho ngươi là được." Nam nhân quát một tiếng.

Khung Tử Dạ nghe vậy lập tức ngẩng đầu, thân hình lay động càng lợi hại, hắn nhếch miệng cười cùng hai người, sau đó ngã ngửa về phía sau như không có xương cốt. Mắt thấy hắn sẽ té ngã, nam nhân lại nhanh chóng đỡ lấy.

"Có nơi nào để nghỉ ngơi không?" Tích Vô Nhai quay đầu nhìn thiếu niên.

Vân Phi Vũ gật đầu: "Có."

Đưa Khung Tử dạ đang say rượu dàn xếp xong xuôi, hai người trở lại, nam nhân kéo thiếu niên tới bên cạnh: "Đến đây, đệ cùng ta uống thêm một ít."

Thiếu niên chần chờ một lát, sau đó thuận theo hắn, ngồi xuống bên cạnh. "Ta đã khiến hắn chịu thiệt thòi quá nhiều, hôm nay chiều theo ý hắn đi."

Ánh nến mập mờ chiếu bóng dáng hai người lên vách tường, phân phân hợp hợp, trùng trùng điệp điệp. Nhìn nam nhân say rượu, thiếu niên mở miệng khuyên: "Tích đại ca, đừng uống nữa. Hôm nay huynh đã uống rất nhiều rồi."

"Nhiều?" Nam nhân đưa đôi mắt mông lung nhìn về phía thiếu niên, khóe miệng câu lên một nụ cười, nhưng đồng tử lại tản ra cảm giác bi thương sâu sắc.

"Không nhiều lắm, không nhiều lắm đâu. Đệ có biết ta làm như thế nào mới vượt qua hơn một năm nay?… Mỗi ngày đều không ngủ được, nhưng ta không thể không ngủ, bởi vì ta có rất nhiều chuyện phải làm. Ta phải ngủ, vậy nên ta uống rượu. Mỗi ngày đều uống rượu, uống cho đến khi bất tỉnh nhân sự. Chẳng qua, có uống như vậy thì ta cũng chỉ ngủ được nhiều nhất là hai canh giờ."

Nam nhân lại uống cạn một lý, nắc rượu, nói tiếp: "Ta không ngủ được, cho dù đang ngủ thì hình ảnh kia cũng không ngừng xuất hiện. Y ngã xuống trước mặt ta, ta không nắm được y, ta không cứu được y, là do ta hại chết y. Ta tự trách, ta áy náy, tâm ta đau, nhưng mà… ta không thể làm gì cho y được, cho dù biết ai đã giết y, ta cũng không thể tới báo thù."

Nhìn vẻ thống khổ trên mặt hắn, thiếu niên đau lòng lại chỉ có thể ngồi bên cạnh hắn, lẳng lặng nhìn, lẳng lặng nghe, bởi vì y hiểu được, chỉ đơn giản an ủi, nam nhân sẽ không cần. Mà cái hắn muốn, y không thể trao cho hắn.

"Kẻ đó lại là chất tử ruột thịt của ta, đệ biết không?" Nam nhân cười bi ai: "Là chất tử ruột thịt của ta, cũng là vị hoàng đế duy nhất của Dạ Diệp quốc, cho nên ta không thể giết hắn, cũng không thể báo thù cho người mình yêu, chỉ có thể trốn thật xa, một mình kiềm chế cảm giác đau đớn, một mình chịu đựng."

Nam nhân đột nhiên đưa tay thiếu niên đặt lên vị trí trái tim mình: "Đệ cảm nhận được không? Đang đập đúng không? Đúng vậy, hiện tại nó đang đập, nhưng hơn một năm trước, nó đã chết. Kể tử ngày y rơi xuống vách núi, nó đã chết, nhưng hiện tại nó đã sống lại, vì đệ, chỉ vì đệ. Tiểu Vũ, ta biết là đệ. Tiểu Vũ, ta biết đệ đã trở lại, ta biết là đệ mà!"

Tích Vô Nhai kéo thiếu niên tới trước ngực, gắt gao ôm y vào lòng, cúi đầu hôn lên má, mắt, mũi, đôi môi, miệng thì thầm: "Tiểu Vũ, Tiểu Vũ của ta, rốt cuộc đệ đã trở về, Tiểu Vũ…"

Đắm chìm trong bi thương của nam nhân, Vân Phi Vũ không thể tự mình thoát ra được. Hiện tại, y phát hiện bản thân đã tàn nhẫn tới mức nào. Hơn một năm qua, người này đã chịu cảm giác thống khổ khi thân nhân phản bội, chịu cảm giác thống khổ mất đi người mình yêu. Hắn đơn độc chịu đựng tất thảy mà bản thân mình lại ép buộc hắn phải chôn vùi vết thương còn chưa khép miệng, nhưng vẫn không cho hắn một chút ôn nhu dịu dàng. Y cảm giác bản thân mình thực quá ti tiện.

"Ta thực sự không xứng với nam nhân này."

Nhận ra cảm giác mềm mại trên môi, thiếu niên cả kinh, dùng sức đẩy nam nhân ra, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hắn đảo mắt biến thành bi thương, y có chút không đành lòng, lại thản nhiên nói một câu: "Tích đại ca, huynh uống say."

"Đệ… quả nhiên đệ vẫn không muốn thừa nhận với ta sao? Đệ vẫn không muốn thừa nhận với ta sao?"

Tích Vô Nhai cười lớn, cầm lấy vò rượu trên bàn, ngửa đầu tu ừng ực, từng dòng rượu vấy ra khiến y phục hắn ướt đẫm, khiến tâm hắn lạnh băng.

Thấy nam nhân hành hạ bản thân như vậy, thiếu niên đau lòng, tiến lên đoạt lấy vò rượu, hét lớn: "Đừng uống nữa, đừng uống nữa mà."

Tiếng 'loảng xoảng' vang lên, vò rượu rơi xuống sàn nhà, vỡ nát, mà thân thể nam nhân liên tục lung lay, vô cùng đau khổ nhìn thiếu niên: "Vì sao, vì cái gì phải tàn nhẫn như vậy? Vì sao không thể chấp nhận ta? Vì sao…"

Yết hầu không tự chủ được liền tràn ra một tiếng nghẹn ngào, thiếu niên áp chế cảm giác chua xót trong lòng, tiến lên đỡ lấy hắn: "Tích đại ca, huynh say rồi, ta dìu huynh đi nghỉ ngơi."

Tích Vô Nhai nhìn thiếu niên lôi kéo mình, tùy ý để y đưa mình ra khỏi cửa.

Dìu nam nhân nằm lên giường, nghe những lời nỉ non trong miệng hắn, thiếu niên cười khổ: "Ta ti tiện như vậy, căn bản không xứng đáng với hắn. Hy vọng sau này hắn có thể hạnh phúc."

Thấy vạt áo trước của hắn ướt hơn phân nửa, thiếu niên nghĩ một lát, vươn tay cởi đai lưng của hắn, bán ôm lấy nam nhân, cởi ngoại bào cho hắn, cũng không ngờ khung cảnh trước mắt đột nhiên xoay tròn, ngay sau đó đã bị áp đảo trên giường.

Người nọ phủ trên người y, chẳng biết là đang say hay đang tỉnh, chỉ biết hắn đang nhìn thiếu niên chăm chú: "Vì sao không thể tiếp nhận ta?"

176. Quyển 5 - Chương 174: Đêm Cháy Bỏng

Thiếu niên đẩy hắn ra, giữ một khoảng cách nhất định, thở dài: "Tích đại ca, ta không phải người mà huynh luôn nghĩ tới. Tuy không hiểu vì sao huynh lại coi ta và y là một, nhưng ta thực sự không phải người đó!"

"Đúng là đệ!" Gương mặt luôn ôn nhu của nam nhân đột nhiên chuyển thành phẫn nộ, nắm chặt bả vai thiếu niên, lay mạnh: "Là đệ, là đệ, đệ chính là y."

Vân Phi Vũ bị lay choáng váng đầu óc, ngăn động tác của nam nhân. Vừa định đẩy hắn ra rồi đứng dậy, không ngờ lại bị hắn hung hăng đè ại trên giường, nụ hôn mang theo hương rượu không ngừng đặt lên mi mắt, chóp mũi, đôi môi của y.

"Xem ra đã say thật. Nếu tỉnh táo hắn sẽ không ngang ngạnh như vậy." Thiếu niên vừa kháng cự vừa nghĩ đối sách.

Nam nhân đã như vậy, nếu lấy cứng đối cứng sẽ khiến cả hai bị thương. Y đột nhiên nhớ tới bản đồ huyệt vị trong phòng lão đầu, y ngẫu nhiên hỏi qua vài loại, trong đó…

Thiếu niên lập tức đưa tay ra phía sau gáy nam nhân, sờ soạng tới phần lõm trên xương cổ, đang định nhấn mạnh xuống lại nghe được thanh âm bi thương của hắn nỉ non bên tai.

"Vì sao, vì sao phải tàn nhẫn với ta như vậy? Ta đối xử không tốt với đệ sao? Thật sự không tốt sao? Vậy đệ nói đi, phải làm thế nào thì đệ mới không tiếp tục trốn tránh ta, mới có thể tiếp nhận ta? Đệ nói đi, đệ nói cho ta biết đi. Ta nhất định sẽ sửa đổi, sửa đến khi đệ vừa lòng mới thôi, chỉ cần đệ ở lại, chỉ cần đệ ở bên cạnh ta, ta sẽ sửa hết, chỉ cần đệ đừng rời khỏi ta lần nữa, ta nhất định sẽ sửa…."

Bàn tay thiếu niên buông thõng xuống, khó nhịn đau thương, hốc mắt cay cay: "Hắn nghĩ ta đáng giá tới vậy hay sao? Nam nhân này rõ ràng hoàn mỹ tới vậy, vì sao phải làm đến nông nỗi này? Ta, một kẻ vừa dối trá hưởng thụ cảm giác ấm áp hắn mang lại, vừa ti tiện lợi dụng sự ôn nhu của hắn, cuối cùng lại ích kỷ vô tình đẩy hắn ra xa. Ta ích kỷ, ta ti tiện như vậy, căn bản không đáng cho hắn trả cái giá như thế, bởi thứ hắn mong muốn thì ta không dâng cho hắn được, thứ có thể cho, lại…"

Trong đầu hiện lên ý tưởng hoang đường, thiếu niên âm thầm cười nhạo: "Ta thật sự quá ti tiện, rõ ràng biết thứ hắn muốn không phải điều này, nhưng vì muốn hắn an tâm mà ta lại nghĩ ra phương pháp này bồi thường hắn. Bất quá, ta cũng chỉ có thể cho hắn thứ này."

Thanh âm rên rỉ của nam nhân vẫn vấn vít bên tai, Vân Phi Vũ hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy hắn, nhìn gương mặt mang theo men say lại tràn ngập thống khổ đó, y chần chờ, do dự, cuối cùng tự dâng đôi môi lên.

Tích Vô Nhai ngẩn người, hiện tại hắn đang nửa tỉnh nửa say, biết thiếu niên đang hôm mình, hắn lập tức mừng rỡ như phát cuồng, miệng vừa lẩm bẩm tên thiếu niên, vừa khiến nụ hôn của hai người càng thêm nóng bỏng.

Nụ hôn của nam nhân tựa như Trần Niên lão tửu*, nồng nàn lại chẳng mất vẻ ôn nhu, nhẹ nhàng cắn, nhẹ nhàng liếm lộng như đang nâng niu một món bảo vật, nụ hôn *** tế nóng bỏng khiến thân thể thiếu niên như thiêu đốt, trái tim ấm áp.

(*Trần niên lão tửu: rượu lâu năm, dùng để chỉ riêng rượu Thiệu Hưng vùng Chiết Giang Trung Quốc)

"Người này quả nhiên rất ôn nhu. Ôn nhu đến nỗi khiến người ta muốn khóc!" Thiếu niên thầm nghĩ. Vươn đôi tay ôm chặt cổ nam nhân, phối hợp với hắn, nụ hôn càng đậm, càng sâu.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, vạt áo bị mở ra, những nụ hôn nhỏ vụn như lông vũ vuốt ve thân thể thiếu niên, trượt từ cần cổ *** tế, lưu luyến đi tới trước hai khỏa thù du nho nhỏ trước ngực. Khi thiếu niên nhẹ nhàng run rẩy, đôi môi xinh đẹp trào ra thanh âm rên rỉ quyến rũ, hắn đưa phân thân xinh đẹp tuyệt trần ấy ngậm vào miệng.

"Tích…A… không cần…"

Đã cấm dục hơn một năm, đột nhiên bị khoái cảm mãnh liệt đánh tới khiến thiếu niên có chút kinh hoảng, thống khổ cầu xin, nhưng lời ấy lọt vào tai nam nhân lại như phù chú thúc tình, động tác của hắn càng nhanh hơn.

Khát vọng! Tích Vô Nhai khát vọng từng nơi trên thân thể thiếu niên. Khát vọng đưa hơi thở của hắn khắc sâu vào linh hồn thiếu niên. Tinh tế nhấm nháp. Chậm rãi thưởng thức. Đây là của hắn. Người dưới thân này là của hắn. Mỗi một tấc da thịt, mỗi một giọt mồ hôi, kể cả thanh âm rên rỉ đầy dục vọng kia cũng thuộc về hắn.

Phân thân xinh đẹp tuyệt trần trướng lên trong miệng, nam nhân đột nhiên ngậm chặt lại, tùy ý dịch thể đặc biệt tràn ngập hương vị của thiếu niên bùng nổ. Lưu giữ tận đáy lòng.

Cẩn thận nuốt sạch dịch thể nồng đậm yêu thương tới giọt cuối cùng.

Vân Phi Vũ dần lấy lại *** thần, khó tin nhìn nam nhân: "Người này còn có biểu hiện như vậy sao? Tuy nhiên, bản tính ôn nhu của hắn vẫn không hề thay đổi."

"Có thể chứ?" Nam nhân phủ bên tai thiếu niên, ngón tay chai trần nhẹ nhàng vuốt ve bên ngoài nơi tư mật ấy.

Phân thân cứng rắn nóng rực đỉnh ở thắt lưng, thiếu niên hiểu nam nhân đang nhẫn nại, gương mặt ửng đỏ cùng mồ hôi không ngừng chảy xuống từ vầng trán ướt đẫm. Cảm giác thương tiếc cùng ấm áp không ngừng khuếch tán: "Người này quả nhiên khiến người ta không thể nào cự tuyệt, mọi việc đã tiến triển tới bước này, vậy mà hắn vẫn quan tâm đến cảm nhận của ta. Nếu có thể, ta thật sự muốn cùng hắn bầu bạn lâu dài."

Than nhẹ một tiếng, thiếu niên không nói lời nào, trực tiếp đưa chân quấn lấy vòng eo hoàn mỹ cứng cỏi của hắn, đùi ngọc như vô tình cọ sát lên vật kia, nghe hắn khó chịu rên rỉ, tâm thiếu niên rung động, thân thể càng thêm nóng cháy.

Y kéo cổ nam nhân xuống, chủ động hôn lên môi hắn, biểu lộ dục niệm bản thân.

Được cho phép, nam nhân vừa định đưa ngón tay vào thăm dò, chẳng ngờ lại bị thiếu niên ngăn lại, trực tiếp nắm lấy phân thân thô to của hắn đặt ở phía sau mình, nỉ non: "Tiến vào đi, ta muốn."

Nhẹ nhàng lắc lư vòng eo, ma sát lên cự vật của nam nhân, cho dù nam nhân có cố gắng khắc chế ra sao cũng không chống cự nổi tư thái quyến rũ như vậy. Hắn gầm nhẹ một tiếng, đem vật cự vật nóng bỏng của mình tiến vào mật huyệt chặt hẹp.

Cảm nhận được thân thể thiếu niên cứng ngắc, biết y đau đớn, nhưng hắn lại tham luyến cảm giác ấm áp bên trong, không nỡ rời khỏi. Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, hắn nhận ra thiếu niên đột nhiên dùng đôi chân quấn lấy thắt lưng mình kéo tới, phân thân hoàn toàn tiến vào trong.

"Uhm…" Nam nhân kêu lên một tiếng đau đớn. Bên trong thiếu niên chặt chẽ mà mềm mại, ấm áp như muốn hòa tan hắn, hại hắn thiếu chút nữa không kiềm chế nổi, muốn lập tức công thành chiếm đất.

Cưỡng chế cảm giác bạo động trong cơ thể, duy trì tia lý trí cuối cùng, Tích Vô Nhai gian nan thốt ra một câu: "Sẽ… khiến đệ bị thương."

Đau, rất đau, nhưng vẻ ôn nhu trên gương mặt nam nhân tựa như con dao hai lưỡi khiến thiếu niên cảm thấy ấm áp, cũng khiến y càng thêm áy náy. Chịu đựng cơn đau như muốn xé tan cơ thể, y hôn môi, cắn nhẹ lên cằm nam nhân, lời nói mơ hồ ám muội: "Không sao… mau cho ta… ta muốn!"

Cho tới hiện tại, Tích Vô Nhai chưa từng cự tuyệt yêu cầu thiếu niên đưa ra, mà giây phút này, nhẫn nại của hắn đã tới cực hạn.

Tích Vô Nhai cẩn thận nâng thắt lưng thiếu niên, động tác chậm rãi trừu động giống như nhẫn nại cũng như đang hưởng thụ, đến khi vô tình chạm tới một nơi, cảm nhận được nội vách bỗng nhiên thắt chặt lại, cộng thêm tiếng rên rỉ nho nhỏ kia, đầu óc nam nhân lập tức nổ tung, hạ thân lại trướng lớn hơn.

Trước khi mất đi lý trí, hắn vẫn không quên giúp cho thiếu niên thoải mái. Phân thân nóng bỏng liên tục đỉnh tới nơi kia, nghe y rên rỉ mỗi lúc một lớn, thân thể nam nhân như bị thiêu đốt, lập tức kéo thân thể y về phía sau, không để ý tới thanh âm nức nở xin khoan dung, một lần, lại một lần dùng nửa nóng của mình đỉnh tới nơi đó.

Cảm giác kỳ diệu, hưng phấn cao độ, Vân Phi Vũ có chút không chịu nổi, muốn giãy dụa né tránh, nhưng hiện tại, nam nhân đã mất đi lý trí, đưa chân y lên cao, nắm lấy thắt lưng mảnh khảnh, nhanh hơn, mạnh mẽ công phá tới nơi khiến y như muốn phát cuồng.

Đêm yên tĩnh, Khung Tử Dạ không thoải mái ngồi dậy, nhức đầu: "Sao giường lại trở nên cứng như vậy?"

Nương theo ánh trăng, hắn quan sát một vòng. Căn phòng nhỏ hẹp, đây không phải tẩm cung của hắn.

Đột nhiên nhớ tới việc hôm qua một mình xuất cung, đến tiểu việc của Tiểu Vũ dùng bữa, cùng… Trong lòng đột nhiên nhớ ra một loạt hình ảnh. Hắn nhớ rõ, trước khi ngất đi vì say, hình như hắn có nghe thấy câu nói kỳ diệu nhất đời mình. "Hoàng thúc nói tha thứ cho ta."

Hưng phấn, cảm thấy bụng trướng khó chịu, lập tức đi về phía cửa, cung… không, là nhà xí mới đúng. Hắn nhớ, hình như nhà xí ở bên phải tiểu viện. Mò mẫn đi xuyên qua nhà chính, *** thần đã tỉnh táo hơn rất nhiều nhưng vẫn có chút choáng váng.

Nghiêng ngả đi về phía nhà xí, bóng dáng nho nhỏ lướt qua, đụng mạnh lên người Khung Tử Dạ. Hắn đứng yên tại chỗ, suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra thân ảnh nho nhỏ đó là Hạ Tuyết, đệ đệ của Hạ Vũ.

"Xú tiểu quỷ, đến việc đi nhà xí cũng phải đấu đá." Miệng than thở, hắn đi về phía nhà xí.

Sau khi thân thể nhẹ nhàng khoan khoái, thần trí càng thêm tỉnh táo, bước đi vững vàng rất nhiều. Hắn vừa thưởng thức ánh trăng sáng ngời trên không trung vừa chậm rãi bước đi trong tiểu viện.

Đột nhiên, hắn nghe thấy thanh âm kỳ lạ khiến người ta xấu hổ loáng thoáng truyền tới. Lập tức mò mẫm theo nơi thanh âm phát ra.

Thanh âm càng lúc càng rõ, là người từng trải, hắn lập tức hiểu ra vấn đề.

Mặc dù không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện này, nhưng hắn chỉ có thể nghĩ ra một nguyên nhân: "Tiểu Vũ đưa nữ nhân về nhà."

Biết rằng rình coi chuyện riêng tư là hành vi xấu, tuy nhiên, hắn vẫn không nhịn được mà tiến lên phía trước, nghĩ rằng: "Tiểu Vũ là huynh đệ của ta, xem một chút cũng chẳng sao."

Nghe tiếng rên rỉ khiến người ta phát hỏa, hắn tới gần ô cửa sổ đang phát ra ánh sáng.

Ngừng thở, cẩn thận tới gần, xuyên thấu qua khe cửa nhìn vào trong phòng, ánh nến rực rỡ vẫn cháy sáng, tình cảnh trong phòng rõ ràng. Khi nhìn thấy hai người trần trụi quấn quýt trên giường, hắn chỉ cảm thấy dường như trên trời đột nhiên nổ ra một tia sớm chớp, đại não trống rỗng.

Đó là hoàng thúc của hắn, mà dưới thân người nọ dĩ nhiên lại là huynh đệ tốt nhất của hắn… Hạ Vũ.

Khung Tử Dạ ngơ ngác đứng tại chỗ, không thể tin nhìn hai người kia đang vận động trên chiếc giường gỗ nhỏ hẹp. Một người là hoàng thúc của hắn, mà người còn lại là bằng hữu tốt nhất của hắn. Cảm giác bị phản bội dâng trào từ thâm tâm: "Vì sao? Tại sao hai người bọn họ có thể làm như vậy?"

Không rời khỏi, không gào thét, hắn chỉ đứng tại chỗ, tùy ý để lửa giận xâm lấn tâm can, thiêu đốt lý trí. Âm thanh 'chi nha' chiếc giường gỗ phát ra, tiếng thiếu niên khàn khàn rên rỉ, còn có hương vị hoan ái thỉnh thoảng tiến vào mũi hợp với hỏa nộ trong lòng như đang ăn mòn hắn. Trong lúc phẫn nộ, hắn đột nhiên phát hiện bản thân cũng cương lên.

Khung Tử Dạ càng thêm phẫn nộ, vì hai kẻ trơ trẽn kia, cũng vì bản thân sa đọa. Nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi, nhìn chằm chằm hai thân thể đang quấn quýt trong phòng, nghe hai người ồ ồ thở dốc, hạ thân khó chịu. Hắn cố nén suy nghĩ muốn an ủi dục vọng, hung hăng trừng mắt nhìn hai người.

Thiếu niên kinh hoảng xin khoan dung nhưng nam nhân trên người tựa như dã thú, càng tấn công y mãnh liệt, ngay khi ván giường kịch liệt rung động như muốn sụp đổ, người nọ dừng động tác lại, ôm chặt thiếu niên vào lòng, hưng phấn ghé bên tai y thở dốc, rên rỉ.

Chất lỏng nóng bỏng phun trào vào thân thể khiến thiếu niên bất giác co rút, cả người run rẩy. Một hồi lâu, cảm nhận được ánh mắt chăm chú nóng bỏng của nam nhân, y mở mắt, thản nhiên tươi cười.

Hạ thân đột nhiên co rút, khoái cảm mãnh liệt thiếu chút nữa khiến Khung Tử Dạ kêu lên thành tiếng. Hắn che miệng lại theo bản năng: "Sao có thể, sao lại như vậy được?"

Thế nhưng… hắn đã nhìn gương mặt tươi cười của thiếu mà phóng xuất. Chính là, khoảnh khắc trong chớp mắt kia quá mức quyến rũ. Hắn cũng không biết, gương mặt bình thường của thiếu niên khi cười rạng rỡ lại quyến rũ động lòng người như vậy, khiến người ta không thể kiềm chế.

177. Quyển 5 - Chương 175: Tìm Kiếm Đệ Đệ

Nhanh chóng bịt miệng, lẳng lặng tựa trên vách tường thở dốc, chờ đợi hơi thở ổn định, trong phòng không còn động tĩnh, lúc này Khung Tử Dạ mới lặng lẽ trở về phòng.

Ngồi yên trên mép giường, đầu óc hỗn loạn, hắn không rõ ràng lắm vì sao hai người kia lại phát triển trở thành như vậy, lại càng không hiểu bản thân làm sao nữa. Rõ ràng hắn bài xích nam sắc, như tại sao lúc đó hắn lại như vậy?

Ôm, hôn môi, cơn kích tình qua đi, mệt mỏi đua nhau vây quanh, cơn đau đầu do rượu mang lại cũng thuận thế đánh tới. Tích Vô Nhai ôm chặt thiếu niên vào lòng, nhẹ giọng lẩm bẩm: "Tiểu Vũ, ta yêu đệ…"

Nghe được tiếng hít thở đều đặn của nam nhân, Vân Phi Vũ biết hắn đã ngủ say, y nhẹ nhàng đẩy ra, nhìn vẻ mặt nhu hòa tuấn nhã ấy, y không tự chủ được mà chạm lên môi hắn, sau đó ngồi dậy.

Cảm giác đau đớn tê rần phía sau khiến cho y hít mạnh một hơi, sau cơn hoan ái, đau đớn còn nhân lên mấy phần.

Chất lỏng nóng bỏng theo cử động cơ thể chảy ra, kích thích miệng vết thương. Cố nén đau đớn, y khom người nhặt y phục.

Vất vả mặc xong y phục, thấy chất dịch loang lổ trên giường, trầm tư một lát, thiếu niên đứng dậy, lấy một ít dược liệu trong hạp do lão đầu đưa cho, cầm ra một cái bình nhỏ, mở nắp bình đặt bên mũi nam nhân một lát. Nhẹ nhàng đẩy, thấy hắn không phản ứng, lúc này y mới bắt đầu thay sàng đan sạch sẽ, cuối cùng mặc y phục lại cho hắn. Chờ mọi thứ được sửa sang cẩn thận, cả người thiếu niên ướt đẫm mồ hôi.

Tùy tay ném những thứ lưu lại dấu vết hoan ái trên tay vào góc phòng, y gian nan bước từng bước ra ngoài.

"Tắm một chút, sau đó tới xem Tuyết Nhi nghỉ ngơi ra sao." Nghĩ như vậy, Vân Phi Vũ tới phòng tắm, chuẩn bị một chậu nước lạnh, cẩn thận tẩy rửa thân thể.

Cắn chặt răng chịu đựng cảm giác đau đớn xé rách thân thể, vói ngón tay lấy ra dịch thể còn lưu lại trong thân thể. Tắm xong cũng đã qua một canh giờ, mà sau khi mặc lại y phục, trên đầu y cũng đổ đầy mồ hôi.

"Đã lâu không làm, đột nhiên vận động kịch liệt như vậy quả thực không thể thích ứng ngay." Thiếu niên cười khổ xoa thắt lưng. Vừa động tới nơi kia thì cảm giác đau đớn lại tràn ra, thắt lưng cũng bủn rủn vô lực, đi đứng phiêu phiêu như không có chút cảm giác. Y biết hiện tại cần phải nghỉ ngơi, nếu không sẽ khó khôi phục thể lực, khiến người nọ hoài nghi.

Tập tễnh đi tới phòng tiểu tử kia, nhẹ nhàng đẩy cửa, bên trong tối đen một mảnh. Chờ tới lúc thích ứng với ánh sáng trong phòng, y từ từ đi về phía giường, sờ một cái mới phát hiện trên giường căn bản không có người.

"Đi đâu rồi?" Thiếu niên buồn bực nhìn trong phòng một lượt. "Đi ngoài sao?" Y ngồi bên giường chờ đợi, nhưng chờ rất lâu vẫn không thấy bóng dáng tiểu tử kia xuất hiện. Lập tức cảm thấy có gì không đúng, y đứng dậy chạy ra ngoài.

Nhìn nhà xí không người, trừ bỏ phòng hai người kia đang ngủ, y tìm khắp tiểu viện một lần nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng tiểu tử kia đâu. Trong lòng lập tức khủng hoảng: "Chẳng lẽ… có thích khách tới đây?"

Lại tới phòng tiểu tử kia nhìn một lần, y phát hiện không có dấu vết đấu đá, nhưng ngẫm lại, hắn chỉ là một tiểu hài tử, cho dù bị người khác bắt đi cũng không có năng lực phản kháng lại.

Vân Phi Vũ lập tức tự trách bản thân: "Tại sao có thể quên thân phận của tiểu tử kia được chứ. Quên mất hắn từng bị ám sát một lần. Ta đúng là quá hồ đồ, chỉ lo vui vẻ lại quên mất hắn đang bị vây trong nguy hiểm."

Không thể ngồi chờ chết, y lập tức lao ra khỏi cửa tìm kiếm.

Đem hết thảy mọi thứ ném ra sau đầu, trong lòng chỉ không ngừng tự trách: "Tuyết Nhi, là ca ca không tốt. Tuyết Nhi, đệ chờ một chút, ca ca sẽ tới cứu đệ."

Chim chóc ngân nga ồn ào khiến nam nhân trong phòng tỉnh giấc. Tích Vô Nhai từ từ mở mắt, nhìn nóc nhà xa lạ, ký ức đêm qua mạnh mẽ tràn về.

Nhìn sang bên cạnh, không thấy người đâu. Nhu nhu trán. Đêm qua hẳn không phải nằm mơ, cảm giác chân thật như vậy sao có thể là năm mơ cho được. Hắn cười tự giễu: "Nhưng y đã chạy đi đâu rồi? Ta như vậy… Chắc y còn rất đau chứ? Sao không biết nghỉ ngơi cho tốt còn chạy loạn thế này."

Vội vàng đứng dậy mới phát hiện y phục trên người vẫn chỉnh tề. Trong lúc buồn bực hắn quét mắt nhìn chiếc giường dưới thân: "Vẫn sạch sẽ như lúc đầu! Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ ta thực sự nằm mơ? Không thể nào, tuy ta có chút say nhưng cũng chẳng tới nỗi như vậy, nhưng mọi việc lại…"

Cố ý tìm chứng cớ phát sinh quan hệ cùng thiếu niên ở trong phòng. Nhìn một đống khăn lau lẳng lặng nằm ở góc phòng, tuy rằng không nổi bật nhưng cũng thu hút ánh mắt hắn. Đang định đứng dậy nhặt lấy, tiếng gõ cửa bên ngoài lại truyền tới tai.

"Hoàng thúc đã tỉnh lại chưa? Ta là Dạ."

Tích Vô Nhai nhướn mi, đột nhiên nhớ tới việc hôm qua đã nói tha thứ cho hắn. Kiềm chế khó chịu trong lòng, hắn mở cửa ra, nhìn mặt trời trên không trung: "Sao ngươi vẫn chưa hồi cung?"

Khung Tử Dạ sợ hãi nhìn hắn một cái. Hắn hiểu, mặc dù hoàng thúc nói ra miệng đã tha thứ cho hắn, nhưng kỳ thực trong lòng vẫn chưa hoàn toàn thông hiểu và bỏ qua, nhưng ít ra hoàng thúc cũng đã nói chuyện với mình, như vậy củng đủ để hắn cảm thấy vui vẻ.

"Ta… muốn chờ hoàng thúc cùng trở về."

Âm thầm phiền não chuyện khi nãy, hiện tại lại không thấy bóng dáng thiếu niên, Tích Vô Nhai không kiên nhẫn được, nhíu mày: "Ngươi cũng chẳng phải tiểu hài tử. Thân là hoàng đế Dạ Diệp quốc lại không phân rõ nặng nhẹ, để cho thần tử trong triều bụng rỗng chờ ngươi? Nhìn xem hiện tại đã là giờ nào rồi, còn không mau trở về đi."

Khung Tử Dạ cúi đầu tủi thân. Nam nhân thấy bộ dạng hắn như vậy liền nhớ tới ánh mắt cầu xin của thiếu niên, hắn đành phải áp chế cơn giận không ngừng dâng lên, thản nhiên nói: "Hồi cung đi, ta cho Dạ Lan đưa ngươi trở về."

Theo thanh âm của hắn, một người áo xám xuất hiện trước mặt hai người.

"Dạ Lan, lập tức đưa hoàng thượng hồi cung, bảo hộ hắn an toàn."

"Tuân mệnh."

"Hoàng thúc… không cùng về sao?" Khung Tử Dạ chưa từ bỏ ý định, dùng ánh mắt mong chờ nhìn hắn.

Hít sâu một hơi, kiềm chế cảm giác nôn nóng, Tích Vô Nhai mở miệng: "Cho dù muốn đi cũng phải nói lời cáo biệt với gia chủ. Ngươi trở về trước đi, ta phải nói với Tiểu Vũ một tiếng đã."

Vừa nghe thấy tên thiếu niên thốt ra từ miệng người nọ, tình cảnh đêm qua chứng kiến được lập tức xuất hiện trong đầu. Hắn suy nghĩ cả đêm, cuối cùng nhận định là thiếu niên say rượu nên câu dẫn hoàng thúc, bởi vì người hoàng thúc của hắn yêu là nữ tử Vân gia kia, cũng chẳng phải nam nhân.

Tình cảm hiện tại hắn dành cho thiếu niên vô cùng bất thường. Hận y câu dẫn hoàng thúc của mình, cũng không ngăn được bị y hấp dẫn. Chỉ cần nhớ tới thanh âm rên rỉ khàn khàn cũng biểu hiện khi đó của thiếu niên, bụng dưới sẽ bất giác nóng lên. Nội tâm cực độ bài xích, nhưng thân thể lại dị thường khát vọng. Vẫn coi y như huynh đệ tốt lại phát hiện bản thân nảy sinh dục vọng với y, trong lòng hắn vô cùng mâu thuẫn, khiến cho hắn không biết nên đối mắt với thiếu niên ra sao.

Bởi vậy, hắn chưa lên tiếng khi nghe được động tĩnh đêm qua. Sáng sớm nay dò xét một lúc mới phát hiện huynh đệ hai người đều không ở nhà, đại khái đã đoán được chuyện gì xảy ra. Chỉ sợ tên tiểu tử luyến huynh* kia nhìn thấy tình cảnh đó nên phẫn hận rời nhà ra đi, còn thiếu niên nhất định đã ra ngoài tìm kiếm. Có thể y vẫn chưa tìm được nên tới tận bây giờ cũng chưa trở về.

(Luyến huynh: Bám anh trai, mê anh trai, cuồng anh trai….)

Khung Tử Dạ không lên tiếng khiến Tích Vô Nhai không duy trì được kiên nhẫn, vừa định mở miệng quát một tiếng lại nghe hắn đột nhiên mở miệng: "Hoàng thúc, từ sáng tới giờ ta đã không thấy bọn họ rồi."

Nghe vậy, nam nhân ngẩng đầu: "Bọn họ đi đâu?"

Khung Tử Dạ lắc đầu: "Ta không rõ lắm."

"Sao lại như vậy? Sao lại đột nhiên không thấy người đâu, chẳng lẽ vì trốn tránh ta?" Cảm giác bất an từ nội tâm lập tức trào lên, nhìn hai người trước mắt, Tích Vô Nhai lập tức hạ lệnh: "Dạ Lan, ngươi lập tức đưa hoàng thượng hồi cung, ngay lập tức."

"Tuân mệnh." Người áo xám quay sang phía Khung Tử Dạ: "Hoàng thượng, thỉnh."

Đã hiểu nam nhân không muốn cùng mình trở về, Khung Tử Dạ đành phải gật đầu: "Hoàng thúc, ta đi trước, tìm được y… Tiểu Vũ, người nhớ giúp ta nói với y một câu đa tạ!"

"Được rồi, mau trở về đi." Nghe hắn nói như vậy, sắc mặt Tích Vô Nhai thoáng dịu đi. Chờ hai người biến mất ở cửa, hắn quát khẽ: "Dạ Liên, rốt cuộc đêm qua đã xảy ta chuyện gì?"

Lại một gã áo xám xuất hiện, hắn cung kính đứng trước nam nhân: "Bẩm vương gia, đêm qua giờ sửu tứ khắc, mục tiêu ngài phái Dạ Phong theo dõi rời khỏi nơi này nên Dạ Phong đã đi theo. Sau đó khoảng giờ thân, ca ca của mục tiêu cũng rời khỏi nơi này, hình như là đi tìm. Đến bây giờ vẫn chưa trở lại."

"Tiểu quỷ kia lại làm gì rồi? Thân thể Tiểu Vũ..." Đột nhiên nhớ tới chiếc giường sạch sẽ cũng y phục chỉnh tề trên thân thể, áp chế hỏa nộ trong lòng, hắn trầm giọng hỏi: "Hiện tại là giờ nào?"

"Mới vào giờ tị."

"Trễ như vậy rồi, tại sao Dạ Phong vẫn chưa trở về?" Nam nhân nhíu mày, đang suy nghĩ lại thấy một cơn gió nhẹ thổi qua, một người quỳ xuống trước mặt hắn: "Vương gia, thuộc hạ về trễ."

Không có thời gian trách cứ hắn, Tích Vô Nhai trực tiếp mở miệng: "Xảy ra chuyện gì rồi? Nói mau."

"Thuộc hạ đi theo, phát hiện mục tiêu tới Duyệt Lãng khách ***, tới khi trời hừng sáng, hắn cùng ba người kia bước lên mã xa, rời khỏi thành theo cửa tây. Sau đó thuộc hạ lập tức trở về, nhưng..."

"Vậy tại sao muộn như vậy ngươi mới trở về?" Nam nhân tức giận ngắt lời.

Người nọ dừng một chút, sau đó mở miệng: "Trên đường quay trở về, thuộc hạ thấy ca ca của mục tiêu, thấy y... hình như thân thể không được thoải mái nên đi theo một đoạn. Nửa canh giờ sau, y cũng thuê một chiếc mã xa chạy theo cửa tây để rời khỏi thành. Cho nên thuộc hạ lập tức trở về báo cáo."

"Tại sao không ngăn y lại?" Tích Vô Nhai quát chói tai, thấy hai người đều đứng yên không nói, lúc này mới nhớ ra mệnh lệnh của mình. Bọn họ căn bản không thể rời khỏi hắn, lần này Dạ Phong có thể rời đi một chút cũng vì đã biết thói quen gần đây của hắn nên mới tự ý đi theo thiếu niên, nếu không, ngay cả mấy tin tức này cũng không có.

Nhan nhân thở dài, lập tức hạ lệnh: "Nhanh đi chuẩn bị ngựa, chúng ta lập tức rời thành."

"Dạ."

Hỏi một sạp hàng dọn ra từ sớm ở phố Nam mới có thêm chút manh mối. Thì ra tiểu tử kia đi cùng ba nam nhân cao lớn, bộ dạng gian xảo đi về phía tây, thiếu niên lập tức chạy tới phố Tây.

Tìm hiểu một lúc mới biết bốn người đã cưỡi mã xa ra khỏi thành. Căn cứ theo lời người đó miêu tả, tuy ba người này đối xử với tiểu tử kia vô cùng khách khí, nhưng bộ dạng gian xảo kia khiến Vân Phi Vũ không cách nào tin bọn họ là người tốt. Nội tâm càng thêm lo lắng.

Y lập tức tới mã thất tô* gần đó thuê một con ngựa. Chịu đựng cảm giác đau đớn như bị xé rách ở phía sau, thiếu niên xoay người lên ngựa chạy về phía cửa Tây, thúc ngựa điên cuồng đuổi theo.

(Mã thất tô: Nơi cho thuê ngựa)

Ánh mặt trời chói chang, thiếu niên vừa khát lại vừa mệt, thân thể nóng như bốc hỏa, đôi mắt mờ mờ như nhiễm một tầng hơi nước. Hạ thân bị xóc nảy nên đã mất đi tri giác, nhưng chất lỏng nóng bỏng quẩn quanh bên đùi khiến y nhận ra nơi đó đang chảy máu.

Nắm chặt dây cương, thúc ngựa chạy nhanh hơn, nhưng ánh mắt dần mơ hồ cản trở. Xoa bóp chiếc gáy cứng ngắc, cố gắng trừng mắt nhìn, tầm mắt lại thêm mơ hồ, bên tai truyền tới tiếng gầm rú khó chịu.

Cho tới khi trước mắt đột nhiên tối sầm, y cảm giác thân thể mình rơi xuống, cười khổ một tiếng: "Xem ra ta ngã ngựa rồi." Y thầm nghĩ: tại sao không để y cố gắng thêm chút nữa? Chỉ cần cố gắng thêm chút nữa sẽ đuổi kịp Tuyết Nhi, cứu Tuyết Nhi của y trở về. Thân nhân duy nhất của y, đệ đệ của y.

178. Quyển 5 - Chương 176: Lời Nói Dối Ngọt Ngào

Khi Vân Phi Vũ tỉnh lại liền phát hiện mình đang nằm trong căn phòng vô cùng xa hoa, dưới thân là chiếc giường gấm mềm mại, đỉnh đầu là chiếc sa trướng màu lam. Hình ảnh thân thuộc này khiến y hoảng hốt.

Nghe thấy tiếng 'chi nha', y nhìn về phía cửa.

"Tỉnh rồi?" Tích Vô Nhai đẩy cửa tiến vào, thấy thiếu niên lộ vẻ nghi hoặc, mỉm cười: "Thế nào, thân thể còn chỗ nào không thoải mái?"

Nghe hắn hỏi như vậy, lúc này thiếu niên mới phát hiện thân thể dưới lớp chăn tơ lụa đang trần trụi, mà phía sau đau đớn kia đang được bôi lên thứ gì đó mát lạnh: "Này… xem ra kế hoạch của ta ngân nước nóng rồi." Y âm thầm thở dài, đột nhiên nhớ tới chuyện trước khi hôn mê, y bật người ngồi dậy: "Tiểu Tuyết, ta còn phải đi tìm Tiểu Tuyết."

Bởi vì đứng dậy qua đột ngột, vết thương phía sau lại bị đụng phải, cảm giác đau đớn xông thẳng lên não nhưng y vẫn muốn bước xuống giường.

Thấy y hành động như vậy, Tích Vô Nhai buông chiếc bát trong tay, bước từng bước tới bên giường nhấn y trở lại, quát chói tai: "Đệ không chịu quý trọng thân thể mình hay sao? Thân thể đã như vậy mà còn cưỡi ngựa, nếu ta không đuổi kịp thì đệ muốn chết hả?"

Đây là lần đầu tiên hắn phát hỏa với mình, Vân Phi Vũ ngây người, sau đó cúi đầu: "Ta chỉ muốn đi cứu Tiểu Tuyết thôi mà."

Nhìn bộ dạng y, nam nhân cưỡng chế tức giận trong lòng, kéo chăn lên, nhẹ giọng làm dịu: "Hắn không sao cả, chỉ là quay về Tây Chích quốc thôi, so với việc lo lắng cho hắn, không bằng đệ lo cho chính mình đi."

Không chờ thiếu niên mở miệng, nam nhân đột nhiên ôm chặt y vào lòng: "Vì sao mỗi lần đều khiến thân thể mình mang đầy thương tích như vậy? Đệ không biết ta sẽ rất đau lòng hay sao. Đệ hôn mê hai ngày, sốt cao không lùi khiến ta rất sợ hãi, sợ hại lại mất đệ một lần nữa. Đệ biết không, đệ có biết ta lo lắng nhiều lắm không?"

Vân Phi Vũ mấp máy môi, cuối cùng không hỏi câu gì, chỉ nói nhỏ: "Xin lỗi!"

Nam nhân ôn y càng chặt: "Ta không thích nghe đệ nói xin lỗi, ta chỉ muốn đệ yêu quý chính mình một chút, đừng khiến ta lo lắng sợ hãi. Ta yêu đệ. Tiểu Vũ, đệ biết không, nếu đệ lại biến mất trước mặt ta một lần nữa, ta…"

Tuy lời nói phía sau chưa thốt ra, nhưng thiếu niên cảm nhận được nam nhân đang run rẩy: "Ta tổn thương hắn sao?"

Âm thầm thở dài, những lời phủ nhận chuẩn bị thốt ra đều nuốt trở lại.

Nam nhân buông y ra, phủ ở phía trên, chăm chú ngắm nhìn.

Vân Phi Vũ bị nhìn như vậy nên chẳng biết làm sao, ánh mắt trốn tránh: "Cái kia… ba người đi cùng Tiểu Tuyết là người Tây Chích quốc?"

Thấy y như vậy, Tích Vô Nhai biết y đang thẹn thùng, nhẹ nhàng hôn lên mặt y một cái, sau đó ngồi dậy: "Đúng, bọn họ tới để đón hắn về, là phụng mệnh lão hoàng đế Tây Chích."

Thiếu niên đột nhiên quay đầu, nói lắp: "Huynh… đã biết từ sớm?" Đột nhiên phát hiện mình hỏi quá dư thừa. Nam nhân này thân là vương gia, lại là võ lâm minh chủ, việc nhỏ như vậy sao có thể giấu diếm hiểu biết của hắn.

"Từ lần đầu tiên gặp mặt ta đã biết." Nam nhân thản nhiên nói, sao đó khẽ vuốt lên hai má thiếu niên, ánh mắt dị thường ôn nhu: "Đồng thời cũng biết đệ chính là bảo bối mà ta vẫn luôn tìm kiếm."

"Nam nhân này… hắn không biết những lời này rất buồn nôn hay sao." Khóe miệng Vân Phi Vũ khẽ run rẩy, lập tức nói sang chuyện khác: "Vậy Tiểu Tuyết trở về an toàn không?"

Tích Vô Nhai đứng lên, đi về phía bàn: "An tâm, lão hoàng đế kia chưa bao giờ bỏ rơi hắn. Đưa hắn tới Dạ Diệp quốc chỉ là muốn bảo hộ hắn mà thôi. Lúc này đón hắn trở về chính là muốn truyền ngôi cho hắn, có gì nguy hiểm được."

Bưng chén dược thủy đi tới bên giường, nam nhân nâng y dậy: "Nào, uống thuốc thôi."

Còn muốn hỏi tiếp nhưng phát giác mùi thuốc đông y đắng ngắt xông thẳng lên mũi, y nhíu mày. Thấy vẻ mặt kiên quyết của nam nhân, y đành phải vươn tay tiếp nhận, ngưng thở uống cạn một hơi tựa như bị lôi ra pháp trường không bằng.

Thấy vẻ mặt nhăn nhó đáng yêu kia, Tích Vô Nhai không kiềm chế được liền cười khẽ: "Mở miệng ra."

"Sao?" Thiếu niên chưa kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn nam nhân, cho tới khi trong miệng bị nhét vào một vật, cắn một cái, thì ra là mứt táo. Vị đắng lùi đi, thiếu niên giãn hàng mày, nghĩ ngợi, lại hỏi: "Như lời huynh nói, hình như Tiểu Tuyết ở Tây Chích cũng sẽ gặp nguy hiểm, cho nên trước kia hoàng đế Tây Chích mới đưa hắn đến Dạ Diệp quốc. Hiện tại đón hắn trở về như vậy chẳng khác nào tiếp tục đặt hắn trong nguy hiểm sao?"

Tuy không muốn quan tâm tới việc của tiểu quỷ kia, nhưng đối mặt với câu hỏi của thiếu niên, Tích Vô Nhai đành phải kiên nhẫn giảng giải: "An tâm, nếu lão hoàng đế kia không nắm chắc thì sao có thể đón hắn trở về, không sao đâu."

"Nga" Thiếu niên đăm chiêu: "Vậy là tốt rồi." Nhưng trong lòng bất chợt dâng lên một tia cô đơn.

Dường như nhận ra vẻ mặt thiếu niên, nam nhân nhẹ nhàng ôm y ghé lên vai mình, ghé sát bên tai, dịu dàng nói: "Tiểu bổn đản, chẳng phải đệ còn có ta sao. Ta sẽ luôn ở bên đệ."

Thấy thiếu niên im lặng không nói, nam nhân không ép buộc, chỉ đỡ y nằm xuống, sau đó đặt bát lên bàn, cầm chiếc hộp sắt đi tới.

"Thượng dược thôi."

Thấy nam nhân xốc lên tấm chăn che khuất hạ thể của mình, Vân Phi Vũ lập tức hiểu hắn thượng dược như thế nào, vội vàng ôm chăn che lại: "Ta… Ta tự làm."

Tích Vô Nhai cản trở động tác của y, không khỏi cười khẽ: "Chúng ta đã làm hết mọi thứ rồi, hiện tại mới e lệ… có phải đã không kịp rồi?"

Vừa nghe lời này, Vân Phi Vũ lập tức cùi đầu thật sâu, hận không thể tìm một cãi lỗ để nhảy vào: "Nam nhân này thật là, sao có thể nói trắng ra như vậy? Quên đi, hắn nói cũng đúng mà, cái gì cũng làm rồi, hơn nữa, chỉ sợ hai ngày nay hắn cũng thượng dược cho ta vô số lần, tiếp tục từ chối có vẻ kiêu ngạo."

Hít một ngụm khí, thiếu niên nằm thẳng đơ: "Đến đây đi!"

Nam nhân cười khúc khích: "An tâm, ta chỉ thượng dược cho đệ, không cần lo lắng tới mức ấy."

Cảm giác gương mặt như phát sốt, Vân Phi Vũ xoay đầu sang một bên, tùy ý nam nhân nâng chân mình lên, dùng ngón tay khẽ vuốt nơi đó, từng đợt mát lạnh truyền tới, y thoải mái thở hắt ra.

"Bên trong cũng cần phải thượng dược, như vậy mới mau lành lại." Nam nhân đặt ngón tay ở nơi đó, sau đó dùng ánh mắt trưng cầu nhìn về phía thiếu niên.

Do dự, thấy sắc mặt hắn thản nhiên, thiếu niên gật đầu.

Dị vật mới tiến vào khiến y khó chịu nhíu mày, nhưng cảm nhận được nam nhân dịu dàng như vậy, thiếu niên thả lỏng thân thể. Ngón tay người nọ chuyển động, xoay tròn, đến khi đụng tới một chỗ khiến y kìm lòng không đậu khẽ thốt lên một tiếng.

Qua một lúc, nhận ra thanh âm kia do chính mình phát ra, cảm giác xấu hổ lập tức ập tới, vụng trộm nhìn nam nhân, thấy sắc mặt hắn bình thường, y không khỏi thở phào. "Chắc là không nghe thấy."

Thượng dược xong, nam nhân vén chăn cẩn thận cho y, bưng chiếc bát trống ra ngoài.

Vân Phi Vũ chà xát gương mặt nóng rực, âm thầm phỉ nhổ: "Thân thể này thật *** loạn."

Tích Vô Nhai đóng cửa lại, lập tức tựa vào khung cửa thở ra một ngụm khí lớn, vẫn tiếp tục cố nén dục vọng.

Vừa nghe thanh âm rên rỉ kia của thiếu niên, thiếu chút nữa không kiềm chế được liền bổ nhào tới. Cũng may hắn lập tức cắn đầu lưỡi, nếm được vị huyết *** nơi đầu lưỡi mới duy trì được lý trí.

"Ta đã từng chật vậy như vậy hay chưa?" Nam nhân cười khổ: "Sợ rằng chỉ có mình y mới có thể khiến ta ra nông nỗi này."

Không bao lâu, nam nhân lại bưng một bát khác vào. Nghe mùi hương thoang thoảng, Vân Phi Vũ biết là đồ ăn. Vừa nãy còn không cảm thấy gì, hiện tại ngửi được mùi này mới phát hiện bụng đói tới nỗi bắt đầu kêu gào.

Nâng người trên giường dậy, Tích Vô Nhai bưng bát định đút cho thiếu niên, y lại vươn tay: "Ta tự ăn."

Thấy y kiên quyết, nam nhân cũng không hề miễn cưỡng, đưa bát cho y.

Không bao lâu sau đã thấy đáy, biết y đói bụng nhưng đành phải nói: "Đệ đói bụng hai hôm rồi, mới vừa tình dậy không thể ăn nhiều ngay được, trước tiên lót dạ, đợi lát nữa mới ăn tiếp."

Mới được lưng lửng dạ, tuy vẫn muốn ăn tiếp nhưng thiếu niên hiểu hắn nói có lý, liền đưa bát cho hắn: "Uhm. Ta đã biết."

Nam nhân đặt bát lên bàn, sau đó quay về giường, ngồi xuống: "Muốn nằm xuống hay ngồi?"

Nghĩ rằng mình đã nằm hai ngày trời, thân thể mềm nhũn, Vân Phi Vũ mở miệng: "Ngồi thêm một lát đi."

"Cũng tốt, chúng ta trò chuyện."

Tuy nói như vậy, nhưng nam nhân vẫn chăm chú nhìn y, căn bản không định mở miệng. Thiếu niên bị nhìn như vậy, cảm giác cực kỳ không tự nhiên, ánh mắt đảo loạn chung quanh, cuối cùng nhịn không được, đành phải nói gì đó đánh vỡ không khí im lặng: "Ách… ngày đó, sao huynh tìm được ta?"

"Dạ Phong nhìn thấy đệ, sau đó trở về nói cho ta biết là đệ đã ra khỏi thành, cho nên ta lập tức đuổi theo."

Tích Vô Nhai trả lời ngắn gọn, sao đó ánh mắt sáng quắc lên nhìn về phía thiếu niên, đột nhiên hỏi: "Nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, chẳng lẽ đệ muốn che dấu việc phát sinh đêm đó, coi như chưa từng xảy ra?"

Thiếu niên hơi ngẩn người, sau đó mấp máy môi không nói được một lời, cúi đầu im lặng, thừa nhận lời hắn nói.

"Vì sao phải làm như vậy?" Hơi thở nam nhân phả tới trước mặt, thiếu niên cảm nhận được sự uy hiếp, xê dịch về phía sau lại phát hiện không còn đường trốn.

"Ta.." Vân Phi Vũ gian nan nuốt một ngụm nước miếng: "Không phải là người huynh nghĩ tới, hơn nữa, chuyện đêm đó chỉ là ngoài ý muốn, cho nên, không cần…"

"Không cho phép nói như vậy." Tích Vô Nhai đột nhiên quát chói tai, chú ý tới vẻ mặt kinh hoảng của thiếu niên, hắn lập tức mềm giọng, nhẹ nhàng ôm y vào lòng, ghé lên lỗ tai y nói nhỏ: "Chuyện gì ta cũng có thể đồng ý với đệ, thỏa mãn đệ, duy nhất chuyện này là ta không thể chịu được. Hiện tại, đệ có thừa nhận hay không cũng không sao, đệ có phải người nọ hay không thì ta cũng không để ý. Ta chỉ muốn đệ ở lại bên cạnh ta. Ta yêu đệ, không thể không có đệ, vậy nên đệ đừng rời xa ta… được không?"

Lặng lặng tựa lên ngực nam nhân, nghe nhịp tim hắn. Lời nói của nam nhân khiến y không ngừng mâu thuẫn.

Tình cảm nhiệt tình ôn nhu của nam nhân khiến y mê luyến, nhưng nếu ở lại, sớm hay muộn thì thân phận kia cũng bị lột trần, hai người kia nhất định sẽ không bỏ qua y. Đó không phải cuộc sống mà y mong muốn. Cái y muốn chính là tự do.

"Xem ra đã tới lúc phải đi." Vân Phi Vũ quyết định.

"Tuyết Nhi đã trở về Tây Chích quốc, quan hệ thúc chất của Khung Tử Dạ cũng đã tiến triển, ta đã không còn lý do đệ lưu lại, mà nam nhân… ở lại bên cạnh hắn sẽ mang tới phiền toái cho hắn, cho nên ta phải rời đi. Nhưng với thân thể như thế này, chắc phải ở lại vài ngày." Thiếu niên giương mắt nhìn sườn mặt nam nhân, than nhẹ một tiếng: "Cũng tốt, thừa dịp mấy ngày này vui vẻ ở bên cạnh hắn đi."

"Được."

Thiếu niên đột nhiên thốt lên khiến Tích Vô Nhai không khỏi ngẩn ra, hiểu ra y vừa nói gì, hắn lập tức ôm chặt bờ vai thon gầy kia, hưng phấn nói: "Lặp lại lần nữa, lặp lại lời đệ vừa nói đi."

"Thì ra hắn cũng có mặt đáng yêu như vậy, nhưng... ta vẫn phải phụ hắn. Thực xin lỗi, Tích đại ca, ta vẫn lừa huynh." Vân Phi Vũ mỉm cười: "Không rời đi."

179. Quyển 5 - Chương 177: Phóng Túng Bản Thân

Đảo mắt đã qua ba ngày, thân thể thiếu niên khôi phục không ít. Dường như sau khi trải qua cải tạo của dược vật, cơ năng thân thể y đã được nâng lên rất cao, ngay cả việc phục hồi vết thương cũng nhanh hơn trước rất nhiều lần.

Chiều hôm đó, thiếu niên ở trong hoa viên luyện võ, mới vừa luyện kiếm pháp cùng quyền pháp một lần, phía sau truyền tới tiếng bước chân sàn sạt, không cần nhìn cũng biết người nọ đã tới đây.

"Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi." Tích Vô Nhai lấy cây kiếm trong tay thiếu niên, đưa cho y một y trà lạnh.

"Mới luyện chưa được một canh giờ mà." Mặc dù thiếu niên bất mãn trong lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn uống hết một chung trà, sau đó nhìn nam nhân: "Ngày mai, chính là ngày mai, ta sẽ dã từ tất cả mọi thứ nơi đây."

Chần chờ một lát, y nhìn về phía nam nhân: "Ta muốn mai trở về..."

Nhưng mà, lời còn chưa dứt đã bị nam nhân đánh gãy: "Không được."

Ngữ khí không lưu tình khiến thiếu niên tức giận: "Người này ngang ngược như vậy từ khi nào chứ?" Bất mãn mím môi thành một đường thẳng tắp, tức giận trừng mắt nhìn nam nhân.

Tích Vô Nhai cười khẽ, ôm y vào lòng, ôn nhu nói: "Đệ trở về đó ở cũng chỉ có một người, chẳng thà ở lại nơi này còn hơn. Hơn nữa, đệ đã đáp ứng với ta là sẽ không rời đi, đương nhiên chúng ta phải luôn ở bên cạnh nhau."

Vân Phi Vũ thở dài, ngẩng đầu nhìn hắn: "Huynh hiểu lầm ý của ta. Ta chỉ muốn trở về thu dọn mấy thứ. Chẳng lẽ huynh không muốn ta dọn lại đây sao?"

"Thì ra là vậy." Nam nhân cúi đầu hôn lên gương mặt thiếu niên, cười nói: "Tốt lắm, mai ta và đệ cùng nhau trở về thu dọn."

"Không cần." Thiếu niên từ chối thẳng thừng. Chú ý tới phản ứng thái quá của mình, y vội vàng giải thích: "Mai ta phải tiến cung một chuyến, huynh lại không muốn đi, hơn nữa khi nào xuất cung ta cũng chưa biết. Với lại, đồ đạc của ta cũng không nhiều, cần gì nhiều người tới lấy."

Tích Vô Nhai vẫn nhìn y đầy nghi hoặc, dường như không quá tin tưởng lời y nói.

Áp chế cơn kích động trong lòng, thiếu niên mỉm cười: "Không thì như vậy đi, mai huynh theo ta tiến cung, sau đó chúng ta dùng ngọ thiện trong cung, tiếp theo mới trở về thu dọn. Thế nào?"

Nam nhân nhíu mày. Biểu hiện thiếu niên không giống giả tạo, nhưng phản ứng thái quá khi nãy là vì sao? Tuy y đã đáp ứng lưu lại, nhưng trước đó đã có tiền lệ nói dối, không thể không phòng. Nghĩ một lát, hắn mở miệng: "Như vậy đi. Đệ dùng bữa trong cung xong, khi quay về chúng ta sẽ cùng nhau thu dọn đồ đạc, thế nào?"

"Huynh..." Vân Phi Vũ vừa nghe vậy liền buồn bực: "Nói đến cùng thì huynh vẫn không tin ta, đúng không? Một khi đã như vậy thì ta sẽ dọn về tiểu viện của mình ngay lập tức. Tóm lại ta cũng chẳng phải người trong vương phủ của huynh. Huynh không có quyền quản ta nhiều như vậy."

Vừa nghe thiếu niên nói như vậy, nam nhân nhất thời kích động, kéo mạnh y trở lại, không để ý tới sự phản kháng của y, gắt gao ôm chặt vào lòng, thấp giọng rống giận: "Không phải ta không tin đệ, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" thiếu niên lạnh lùng tránh ra.

Tích Vô Nhai thở dài: "Được rồi, không cãi vã nữa, là do ta đa tâm. Vậy đệ nói cho ta biết đi, ngày mai đệ trở về lúc nào?"

Thấy hắn không còn ý kiến, thiếu niên tạm thời yên lòng. Tuy rằng làm như vậy là có lỗi với hắn, nhưng nếu y không đi sẽ khiến mọi người bị liên lụy.

Nghĩ nghĩ, thiếu niên mở miệng: "Giờ thân đi, muộn nhất cũng tới giờ dậu."

"Vậy… được rồi," Nam nhân miễn cưỡng đáp ứng, sau đó ghé bên tai y than nhẹ: "Đệ đã đáp ứng rồi, vĩnh viễn không rời khỏi ta."

Vân Phi Vũ cả kinh nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười: "Đã nói sẽ không rời đi mà."

Hai người lẳng lặng ôm nhau, nghe trái tim nam nhân đập từng nhịp, thiếu niên thầm thở dài: "Người này quả nhiên rất ôn nhu, ôn nhu đến độ khiến người ta luyến tiếc buông tay. Nhưng ta nhất định phải rời đi, bởi vì lưu lại sẽ là hại người hại cả mình."

"Đúng rồi." Thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu.

"Buổi tối… huynh quay về chủ tẩm ngủ đi!" Nói xong, thiếu niên lập tức tựa đầu nghiêng sang một bên, thầm nghĩ: "Chỉ còn ở lại một đêm, vậy phóng túng một chút đi."

"Này… xem như mời?" Trong lòng nam nhân dâng lên cảm giác vui sướng, sau đó nhíu mày: "Nhưng thân thể đệ mới tốt lên, hơn nữa lần đó chảy nhiều máu như vậy, chỉ sợ vẫn chưa hoàn toàn bình phục như cũ?"

Vân Phi Vũ cười khẽ: "An tâm, ta biết thân thể mình ra sao mà, hoặc là." Y liếc nam nhân một cái: "Huynh không muốn? Không muốn cũng chẳng sao."

"Sao lại không muốn chứ. Tiểu yêu *** này."

Tích Vô Nhai đột nhiên ôm lấy thiếu niên, nói nhỏ bên tai y vài câu. Thiếu niên buồn bực trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó bắt đầu giãy dụa: "Trời còn sáng thế này, nếu muốn nổi điên thì huynh nổi điên một mình đi, mau buông ta xuống."

"Phải chờ tới muộn sao?" Nam nhân thất vọng buông thiếu niên xuống, sau đó đột nhiên chuyển tới phía sau ôm lấy thắt lưng y, đem hạ thân hai người dán chặt vào nhau, ghé bên tai y nói nhỏ: "Nhưng hiện tại ta rất muốn, làm sao đây?"

Cảm nhận được vật nóng rực kia cọ đi cọ lại trên mông mình, Vân Phi Vũ thầm mắng một tiếng, lại cảm giác hạ phúc cũng bắt đầu nóng lên, không khỏi khinh bỉ: "Quả nhiên nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa dưới, bản thân ta cũng chẳng ngoại lệ."

Kéo tay nam nhân ra, thiếu niên không quay đầu lại, tiêu sái bước đi: "Người ra đầy mồ hôi rồi, ta đi tắm."

Tích Vô Nhai nghe thấy vậy, khóe miệng khẽ nâng lên, lập tức tiến lên nắm lấy eo thiếu niên: "Ta giúp đệ."

Trong dục trì, hai người trần trụi kề bên nhau. Nam nhân cẩn thận giúp thiếu niên chà xát sau lưng, không có hành động mờ ám nào khác, nhưng thỉnh thoảng hắn lại đảo qua mông thiếu niên, khiến thiếu niên tức giận, đồng thời cũng nổi lên dục vọng.

Đột nhiên xoay người đoạt lấy chiếc khăn mềm mại trên tay nam nhân ném sang một bên: "Rốt cuộc huynh có định làm hay không?"

Tích Vô Nhai thoáng ngẩn người, sau đó mỉm cười ôm lấy thiếu niên: "Thì ra Vũ Nhi của ta muốn rồi nha, ta cứ nghĩ đệ không muốn chứ, làm hại ta chịu đựng sắp biến thành nội thương luôn."

"Người này mà ôn nhu? Ta quả nhiên chẳng có mắt nhìn người mà, rõ ràng là hắn cố ý." Vân Phi Vũ hít sâu một hơi, cắn mạnh lên đầu vai nam nhân, thấy hắn khàn giọng mới há miệng ra.

Ngọn lửa trong cơ thể bùng cháy dữ dội, tình cảnh mãnh liệt đêm đó khiến người ta nổi lên khoái cảm điên cuồng, nhớ đến đó, thân thể y bắt đầu nóng lên, vừa sợ hãi lại vô cùng khát vọng. Đây chính là ngày cuối cùng hai người ở bên nhau, mặc kệ sau này ra sao, hôm nay y phải hoàn toàn phóng túng bản thân.

Cảm giác thiếu niên trong lòng đã muốn động tình, Tích Vô Nhai không hề do dự ôm lấy y trở về phòng ngủ.

Mới vừa đặt thiếu niên lên giường đã bị y kéo xuống phía dưới, đôi môi mềm mại nóng cháy dán lên, nam nhân thuận thế ép xuống, hai thân thể nóng rực cùng va chạm lập tức bùng cháy, không thể vãn hồi.

Kích liệt hoan ái qua đi, nam nhân ôm thiếu niên vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng y, thấp giọng hỏi: "Vũ Nhi, đệ có đói bụng không?"

Vân Phi Vũ miễn cưỡng mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ: "Giờ nào rồi?"

Tích Vô Nhai nghĩ: "Chắc là chưa tới giờ dậu."

"Nga" Thiếu niên nằm lại trên giường: "Đợi lát nữa mới dậy dùng cơm vậy."

"Cũng tốt."

Nhìn bộ dạng thiếu niên tựa như con mèo nhỏ, nam nhân thỏa mãn câu lên khóe môi, cánh tay siết chặt thêm một chút. Mới nhắm mắt chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, chợt nghe bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

"Vương gia, Duẫn đô úy cầu kiến."

Hai người đồng thời mở to mắt. Tích Vô Nhai nghĩ một chút, ra lệnh cho người ngoài cửa: "Mời hắn tới phòng khách chờ."

"Vâng."

Tiếng bước chân xa dần, nam nhân cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của thiếu niên, vỗ vỗ cánh mông xinh đẹp: "Nghỉ ngơi đi. Ta đi gặp hắn một lúc, đợi lát nữa sẽ tới gọi đệ ăn cơm tối."

Vân Phi Vũ trầm ngâm một lát, sau đó ngồi dậy: "Ta cũng đi."

Nam nhân nâng mày: "Còn muốn khiến cho hắn dây dưa không ngớt?"

Thiếu niên thở dài: "Huynh suy nghĩ nhiều quá. Ta vẫn coi hắn như bằng hữu. Hơn nữa, huynh đã hành động rõ ràng như vậy, chẳng lẽ hắn không nhận ra quan hệ giữa chúng ta hay sao?"

Tích Vô Nhai mỉm cười: "Được rồi. Coi như đệ thông minh. Đứng lên mặc lại y phục thôi."

Tiến vào phòng khách liền thấy người nọ ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn, Vân Phi Vũ cười tiếp đón: "Duẫn đại ca, huynh tới rồi."

Thấy thiếu niên đi đến, Duẫn Lạc không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Nghe nói đệ sinh bệnh, đã khỏi rồi sao?"

"Uhm, đã khỏi." Thiếu niên gật đầu.

Thấy Tích Vô Nhai theo sao thiếu niên, Duẫn Lạc vội vàng định quỳ xuống lại bị một lực đạo nhu hòa nâng lên. "Đã nói bao nhiêu lần rồi, tiểu tử ngươi chẳng chịu nhớ gì cả. Đều là người một nhà, còn cần gì phải giữ nhiều lễ tiết như vậy? Nào, ngồi xuống nói chuyện."

Hai người vừa tiến vào đã khiến Duẫn Lạc cảm thấy không khí giữa bọn họ có gì đó không giống với trước kia, nhưng rốt cuộc là không giống ở đâu thì Duẫn Lạc không thể nói ra nguyên do. Nghe xong lời nam nhân nói, lúc này hắn mới do dự, sau đó mở miệng: "Ta nghe Mạc tiên sinh nói Tiểu Vũ bị bệnh nên tới thăm."

Nam nhân đưa mắt liếc nhìn thiếu niên một chút, cười khẽ: "Có phải khi gặp Mạc tiên sinh, y mới nói một nửa mà ngươi đã bỏ chạy tới đây?"

Duẫn Lạc đỏ mặt, gật đầu.

Nam nhân lại đưa mắt liếc thiếu niên một cái, cười nói: "Không sao, đã khỏi hoàn toàn rồi. Ta cũng mới kiểm tra một lần."

Vân Phi Vũ nhất thời xấu hổ vô cùng. Y vẫn cho rằng nam nhân này tao nhã, hào sảng rộng lượng, nhưng chẳng nghĩ tới hắn cũng nhỏ mọn, hay ghen tị như vậy.

Thấy ánh mắt khó hiểu của Duẫn Lạc, thiếu niên cười gượng: "Duẫn đại ca, ta đã khỏe thật sự rồi, huynh không cần lo lắng."

Thiếu niên nói vậy khiến Duẫn Lạc thở dài nhẹ nhõm, gật đầu: "Vậy là tốt rồi." Sai đó lập tức đứng lên thi lễ cũng Tích Vô Nhai: "Vương gia, vậy thuộc hạ xin phép cáo lui."

"Rời đi nhanh như vậy sao, không lưu lại ăn tối?" nam nhân mở miệng.

"Không được." Duẫn Lạc lập tức lắc đầu: "Ta là giữa đường mới chạy tới đây, ở sân huấn luyện vẫn còn tân binh đang luyện tập, ta phải trở về trông coi bọn họ mới được."

"Nga, như vậy sao." Tích Vô Nha đứng lên: "Vậy được rồi, có việc thì ta không miễn cưỡng, mau đi đi. Ngươi đã quen thuộc nơi này rồi, vậy nên ta không tiễn."

"Vâng." Duẫn Lạc quay đầu nhìn về phía thiếu niên, ánh mắt có chút phức tạp, cuối cùng nhẹ giọng nói một câu: "Cố gắng chăm sóc thân thể mình, nếu không ta… mọi người sẽ lo lắng."

"Uhm, ta đã biết." Thiếu niên tươi cười nhìn theo bóng dáng hắn rời đi.

"Còn nói là bằng hữu?" Nam nhân ôm y từ phía sau: "Rõ ràng trưng cái bộ dạng tình cũ chưa dứt như vậy đây."

Vân Phi Vũ xoay người, ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân, mỉm cười: "Tục ngữ nói 'trong bụng tể tướng có thể chống thuyền'. Huynh là vương gia, chắc hẳn phải độ lượng hơn một chút. Hơn nữa, Duẫn đại ca chính là bộ hạ do một tay huynh đề bạt, chắc chắn huynh phải hiểu hắn là người như thế nào, chẳng phải sao?"

"Hiểu rõ nên mới nói như vậy." Tích Vô Nhai không hờn không giận nâng mi: "Hắn không dễ dàng động tâm với người khác, nếu đã động tâm sẽ rất khó lay chuyển. Quả thực hắn là bộ hạ tâm phúc do một tay ta đề bạt, tuy nhiên, những chuyện khác có thể, chỉ duy nhất mình đệ là ta không thể nhượng bộ bất luận kẻ nào."

Vân Phi Vũ cười khổ, y chẳng biết mình có điểm nào tốt lại khiến cho một đám nhân trung chi long* lưu luyến động tâm với mình, mà nam nhân trước mắt muốn người như thế nào lại chẳng được. "Thật sự là… thôi, quên đi, hôm nay là ngày cuối cùng rồi,cứ theo ý hắn là được."

(Nhân trung chi long: rồng trong đám người, ý chỉ những người nổi bật tài cán.)

Kéo đầu nam nhân xuống, thiếu niên đưa môi lên, đem áy náy, lưu luyến, cùng toàn bộ cảm xúc nói không nên lời hóa thành hành động quấn quýt, cũng vì muốn trái tim hai người kề sát bên nhau.

180. Quyển 5 - Chương 178: Ngày Rời Đi

Sáng sớm hôm sau, Vân Phi Vũ rời vương phủ, trước tiên trở về tiểu viện gói ghém những đồ vật muốn mang theo, sau đó đặt vào ngăn tủ. Xoa bóp thắt lưng mỏi nhừ, đứng trong tiểu viện nhìn chung quanh một vòng. Y phải rời khỏi tiểu viện này, nhưng cũng không muốn bán đi, dù sao nơi này cũng lưu lại những ký ức của y cùng tiểu tử kia, còn có tiếng mọi người hoan hô nói cười. Hơn nữa, có lẽ rất lâu rất lâu sau này y sẽ trở về nơi đây.

Khóa cánh cửa tiểu viện, thiếu niên chậm rãi bước về phía hoàng cung. Tuy nói thân thể khỏe mạnh nhưng vẫn không thừa nhận hết những hoa ái kịch liệt. Hình ảnh điên cuồng đêm qua lướt qua tâm trí, thếu niên tự giễu, cũng không ngờ bản thân lại có thể hoang *** như vậy. Đối với người mà y yêu thương nhung nhớ thì không nói, còn yêu cầu vô độ. Có lẽ bản chất của y vốn đã như vậy, hơn nữa, cái ôm ấp của người kia thực ấm áp, ấm áp đến nỗi khiến người ta luyến tiếc buông tay. Chỉ là, tất cả sẽ kết thúc trong ngày hôm nay.

Tới Dạ Hòa điện đã là giờ tỵ, Khung Tử Dạ vẫn đang lâm triều. Y kiên nhẫn đứng chờ ngoài điện, thuận tiện đem cảnh trí chung quanh lưu vào trí nhớ, chỉ sợ sau này sẽ không bao giờ trở lại nơi đây.

"Tiểu Vũ."

Thanh âm nghi hoặc kéo thiếu niên ra khỏi dòng suy nghĩ.

Vân Phi Vũ quay đầu nhìn vị đế vương hơn mình một tuổi, mỉm cười: "Sao hôm nay lại kết thúc sớm như vậy?"

Khung Tử Dạ nhìn y một cái: "Không có việc gì nên bãi triều sớm." Dừng một chút mới nói tiếp: "Nghe nói ngươi bị bệnh, nhưng ngươi vẫn luôn ở vương phủ, vậy nên ta…"

"Ta hiểu mà." Thiếu niên ngắt lời hắn, tươi cười: "Đã khỏe hoàn toàn rồi."

"Uhm." Khung Tử Dạ nâng bước qua bậc cửa, tiến vào trong điện, cũng không quay đầu lại mà hô lên: "Vào đi."

Vân Phi Vũ lập tức đuổi kịp, thấy trên vai hắn vương một mảnh lá rụng, không khỏi cười khẽ: "Nhìn ngươi xem, trên y phục dính cái gì cũng không biết." Nói xong, y vươn tay định lấy xuống giúp lại nghe hắn rống lên một tiếng: "Đừng chạm vào ta."

Bàn tay thiếu niên dừng lại trên không trung, hơi giật mình nhìn hắn, y không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Nhận ra mình thất thố, Khung Tử Dạ cười gượng hai tiếng, vặn trái vẹo phải: "Ha hả, nghe lời ngươi nói nên hai ngày nay ta bắt đầu luyện công lại, thân thể có chút đau nhức, sợ người khác chạm vào."

"Nga, ra là vậy." Dường như thiếu niên tin lời hắn giải thích nên cũng chẳng để ý tới việc đó, tươi cười: "Đúng là ngươi nên rèn luyện một chút. Khi vương gia dạy dỗ sẽ rất nghiêm khắc, muốn cùng hắn học võ công thì ngươi phải chuẩn bị tâm lý."

"Ân, ta đã biết." Nghe thấy thiếu niên nhắc tới người nọ, y không tự chủ liền nhớ tới đêm đó, bụng dưới lập tức dâng lên một cỗ nhiệt khí, nhất thời khiến miệng khô lưỡi nóng, vội vàng chạy tới bên bàn rót một chung trà lạnh, uống cạn.

Rối loạn trong cơ thể tạm thời bình ổn, lúc này Khung Tử Dạ mới xoay người ngồi xuống, chỉ chiếc ghế đối diện: "Nào, chúng ta ngồi xuống nói chuyện."

Vân Phi Vũ gật đầu ngồi xuống phía đối diện chiếc bàn.

"Nghe nói tên tiểu quỷ kia đã về nhà?"

Thiếu niên gật đầu, sắc mặt ảm đạm: "Chung quy hắn vẫn muốn trở về nhà, ở bên thân nhân ruột thịt, còn ta… chỉ là một người qua đường tạm thời thu lưu hắn mà thôi."

Nhìn thiếu niên trưng bộ dạng như vậy, Khung Tử Dạ không biết nên an ủi thế nào, động tay nhưng không dám vươn tới. Tuy rằng thân thể có phản ứng với thiếu niên, nhưng nội tâm vẫn bài xích nam nam hoan ái.

Hai người đều không nói tiếp, không khí rơi vào yên lặng.

"Cái kia… sao hôm nay ngươi lại có thời gian rảnh chạy tới tìm ta?"

Dường như không chịu nổi không khí trầm mặc áp lực, Khung Tử Dạ tùy tiện tìm một đề tài, nhưng đột nhiên nhớ tới đây chính là điều mình yêu cầu, không khỏi xấu hổ cười cười: "Mấy ngày nay ngươi không có tới, ta quên mất là chính mình đã yêu cầu như vậy. Kỳ thật ta đã sớm muốn gặp mặt nói chuyện với ngươi rồi."

Hắn ngừng lại, âm thầm suy nghĩ: "Quyết định như vậy là đúng, chỉ có như vậy mới có thể khiến ta được giải thoát, bảo trì tình bằng hữu."

Khung Tử Dạ nhìn về phía thiếu niên, trong mắt hiện lên một chút khó xử, đảo mắt đã thay bằng quyết tâm, cười nói: "Sau này ngươi không cần cố gắng tới chỗ ta dùng bữa, cùng hoàng thúc học võ mà chạy qua chạy lại hai bên như vậy nhất định sẽ mệt chết mất. Cho nên, từ nay không cần phải tới đây. Tóm lại ta cũng chẳng phải tiểu hài tử, đúng không?"

Vân Phi Vũ giật mình, không hiểu sao trong lòng lại đau đớn: "Ta chưa đi đã bị người khác chối bỏ. Tuyết Nhi đi rồi, người trước mắt cũng không cần ta nữa, quả nhiên nơi này không còn điều gì đáng để ta lưu luyến. Một khi đã như vậy…"

Thiếu niên ngẩng đầu đối diện cùng nam tử trước mắt, mỉm cười: "Thật ra hôm nay ta tới đây để từ biệt ngươi."

Khung Tử Dạ ngẩn người, thốt lên: "Ngươi muốn rời đi?"

Thiếu niên gật đầu: "Trước kia ta đã nói với ngươi rồi, ta muốn đi khắp nơi du ngoạn, mà đúng lúc hiện tại chẳng có gì vướng bận, là thời điểm tốt nhất để rời đi."

"Nhưng mà… chẳng phải ngươi đang học võ cùng hoàng thúc hay sao?" Tuy rằng không muốn thấy y, nhưng cũng chẳng muốn để y rời đi. Bất quá, suy nghĩ một chút, Khung Tử Dạ cảm thấy như vậy có lẽ là phương án tốt nhất, không những tránh được việc bản thân đi lệch khỏi khuôn khổ, còn có thể đưa hoàng thúc quay trở lại con đường chính đạo. Dù sao nam nhân cũng phải lấy thê tử.

Vân Phi Vũ cười tươi: "Đã học được tương đối rồi, chỉ cần sau này chăm chỉ luyện tập là được."

"Vậy sao." Khung Tử Dạ gật đầu nhìn y một cái: "Ngươi định bao giờ thì đi?"

"Đến từ biệt ngươi sẽ lập tức rời đi." Nói xong, thiếu niên lấy chiếc lệnh bài thị vệ đặt lên mặt bàn: "Còn thứ này, ta trả lại cho ngươi."

Vươn tay lấy khối lệnh bài kia, đặt trong lòng bàn tay, khẽ vuốt ve. Mặc dù trong lòng quyến luyến, nhưng hắn có thể hiểu được, chỉ khi thiếu niên đi rồi thì mọi việc mới trở lại khuôn khổ, tốt cho hắn, tốt cho cả hoàng thúc của hắn.

"Được." Khung Tử Dạ đứng lên, thuận tay cất khối lệnh bài còn lưu lại nhiệt độ thiếu niên vào trong ngực: "Ta tiễn ngươi."

Vân Phi Vũ mấp máy môi, cảm giác chua sót trong lòng tăng lên: "Quên đi, như vậy cũng tốt."

Y tươi cười đứng lên, sau đó lắc đầu: "Không cần đâu, ngươi cứ lo việc của mình đi."

"Nhưng mà…" Vẫn có chút luyến tiếc, Khung Tử Dạ nắm chặt tay, phản cười, gật đầu: "Vậy được rồi, tuy nhiên ngươi vẫn phải để ta tiễn ngươi tới cửa đại điện."

Lần này thiếu niên không hề cự tuyệt, gật đầu cười.

Mắt nhìn theo thân ảnh thon gầy dần biến mất, tâm can Khung Tử Dạ đau đớn vạn phần. Thiếu niên chính là người cùng hắn vượt qua đoạn thời gian sống trong cảnh tịch mịch kia, y cho hắn kiên trì, cho hắn dũng khí, cuối cùng còn làm cầu nối giúp hắn làm dịu đi mối quan hệ cùng hoàng thúc.

Tuy rằng hình ảnh đêm đó khiến cho hắn khiếp sợ, thậm chí còn sinh ra một chút hận y đối với thiếu niên, nhưng nghĩ tới việc bản thân sinh ra dục vọng không nên có với y, trong lòng hắn chỉ còn lại bàng hoàng cùng kháng cự.

Khi nghe thiếu niên sinh bệnh, phản ứng đầu tiên của hắn là muốn tới thăm, nhưng nhớ tới việc y đang ở trong vương phủ, hắn do dự. Một bên là hoàng thúc ruột thịt, một bên là hảo bằng hữu, cho đến cùng hắn vẫn không thể chấp nhận hai người bọn họ ở bên nhau. Mặc dù không thể chấp nhận, nhưng cũng không chán ghét như hắn vẫn tưởng, chính vì vậy, hắn càng thêm hoảng sợ cùng kháng cự.

Thở sâu, áp chế cảm xúc lưu luyến không rời, Khung Tử Dạ không ngừng tự nhủ: "Để cho y đi là đúng. Y đi rồi, ngươi sẽ được giải thoát, hoàng thúc cũng khôi phục lại bình thường, cho nên, để y rời đi là quyết định đúng."

Ra khỏi hoàng cung, nhìn con phố náo nhiệt, Vân Phi Vũ nhìn sang bên phải, đó là hướng trở về vương phủ, là nơi người đó ở, nhưng duyên phận cùng hắn cũng chỉ tới hôm nay.

Nội tâm dâng lên từng đợt áy náy, còn mang theo cảm giác luyến tiếc, nhưng y chỉ có thể âm thầm tạ lỗi: "Tích đại ca, thực xin lỗi."

Hòa vào dòng người, đi về tiểu viện của mình ở phố Bắc. Người đi trên đường chặt như nêm, nhưng y cảm giác nơi này chỉ có một mình mình. Cuộc sống sắp tới chính là điều y mong muốn, nhưng cuộc sống đó cũng vô cùng tịch mịch. Tuy nhiên, đó chính là con đường mà y đã lựa chọn.

Bước chậm trên đường cái, bóng người màu xanh lướt qua mắt, bóng dáng có chút quen thuộc, y không kịp suy nghĩ đã đuổi theo người nọ, tấm lưng kia…

Xuyên qua dòng người, cố gắng đuổi theo hướng người nọ rời đi, sau đó nắm lấy bả vai hắn, nhìn người nọ quay lại.

"Ngươi làm cái gì vậy?" Hán tử gầy gò, mặt rỗ bất mãn hỏi.

"A, ha ha ha, thật có lỗi, nhận sai người." Thiếu niên vội vàng tạ lỗi.

Người nọ phủi phủi y phục, hừ lạnh một tiếng liền xoay người rời đi.

Vân Phi Vũ buồn bực: "Chắc là không sai đâu, chẳng lẽ mất dấu?"

Mơ hồ quay đầu lại mới nhìn thấy một người từ cửa hàng bên cạnh bước ra. Nhìn người nọ mặc một thân thanh y, dáng người tương tự, nhưng diện mạo… Y đột nhiên nhớ ra người bị vẫn đang bị truy nã, không đợi y phản ứng, người nọ đột nhiên giữ chặt, nói nhỏ bên tai: "Đi theo ta trước, có gì nói sau."

"Là giọng của hắn." Thiếu niên gật đầu.

Đi xuyên qua một con ngõ tắt nhỏ, tiếp tục vượt qua một ngõ rẽ, Vân Phi Vũ bắt đầu có chút chóng mặt, nhưng cũng nhận ra đại khái đang tới thiên phố ở phía nam kinh thành. Cho tới khi bước vào một tiểu viện bình thường, lúc này hai người mới dừng lại.

Cẩn thận đóng cửa tiểu viện, người nọ nhìn khắp nơi một lượt, sau đó bóc đi tấm nhân bì diện cụ trên mặt. Đó chính là người ngày đó đã mang Trần Bảo Quang chạy trốn, Triệu Nhất Thanh.

"Tại sao ngươi lại trở về Diên Kinh? Ta nhớ rõ ngươi đã tiến về vu tộc trong rừng phía đông cơ mà." Thiếu niên cất tiếng hỏi.

"Một lời khó nói hết." Triệu Nhất Thanh lau mồ hôi trên trán, "Đợi lát nữa ta đưa ngươi đi gặp một người."

"Tiểu Bảo, là Tiểu Bảo sao?" Nhớ tới Trần Bảo Quang luôn yêu thích quấn lấy mình, khóe miệng thiếu niên hiện lên một chút tiếu ý, không hề do dự, lập tức đuổi theo người nọ vào nhà chính, sau đó tiến vào một căn phòng nhỏ.

Nhìn nam nhân đứng bên cửa sổ đang đưa lưng về phía mình, Vân Phi Vũ nheo mắt lại quan sát: "Không phải Tiểu Bảo, là… khốn kiếp, thì ra là hắn."

Thiếu niên quay đầu, căm tức nhìn người bên cạnh: "Ngươi…"

Tuy nhiên, Triệu Nhất Thanh không hề nhìn y, chỉ cung kính thi lễ cũng người đứng bên cửa sổ: "Thiếu chủ, người đã được đưa tới."

Vân Khoảnh Dương xoay người, thản nhiên nói: "Lui xuống đi, hầu ở bên ngoài."

"Tuân mệnh."

Chờ tới khi trong phòng chỉ còn lại hai người, người nọ chậm rãi đi về phía thiếu niên.

Vân Phi Vũ nắm chặt tay lại, buông mi mắt, trong lòng không ngừng mặc niệm: "Không thể phát hỏa, không được sinh khí, không biết hắn, giả bộ không biết hắn."

"Ngươi… hình như quen biết ta?"

Đầu óc 'oanh' một tiếng: "Bị phát hiện? Bị phát hiện rồi? Không thể nào, đã cải trang thành như vậy, không thể bị phát hiện nhanh như vậy. Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh."

Hờ hững ngẩng đầu, thiếu niên nói không chút biểu cảm: "Vân gia thiếu chủ Vân Khoảnh Dương. Đã nghe danh nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt."

"Nga?" Vân Khoảnh Dương cảm thấy thú vị, đi chung quanh y hai vòng: "Chưa từng gặp, tại sao ngươi đã lập tức kết luận ta là Vân Khoảnh Dương?"

"Đoán thôi." Thiếu niên lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Vân Khoảnh Dương mỉm cười: "Chỉ vì khi nãy Triệu Nhất Thanh gọi ta là thiếu chủ?"

"Đúng."

"Ngươi… dường như ngươi không có hảo cảm với ta thì phải, chẳng lẽ trước kia chúng ta đã từng quen biết?" Người nọ xoay người đi tới chiếc ghế đối diện thiếu niên, ngồi xuống, sau đó đưa tay chống đầu, dùng biểu hiện suy nghĩ sâu xa nhìn y.

181. Quyển 5 - Chương 179: Là Đệ Đúng Không?

Vân Phi Vũ thùy hạ mi mắt, cố gắng kiềm chế cảm xúc trong mắt. Y vốn không muốn đem mối hận kia ghi tạc vào tâm, nhưng mỗi khi đối mặt với người trước mắt lại không thể ngăn chặn hận ý. Vậy nên, cho dù y có tiếp tục áp chế bản thân cũng không thể thản nhiến đối mặt với người này.

Móng tay bấu chặt vào lòng bàn tay nhắc nhở bản thân không được phép xúc động, hít sâu một hơi, y nhìn về phía người nọ: "Chúng ta chẳng quen biết, với ta mà nói, Vân gia thiếu chủ chỉ là người lạ, đương nhiên không thể nói có tình cảm tốt hay không."

"Phải không?" Vân Khoảnh Dương cười khẽ: "Không phải hiện tại chúng ta đã gặp gỡ rồi sao?"

Thiếu niên giương môi, cố gắng nở một nụ cười không thể giả tạo hơn: "Nói cũng đúng, bất quá, không biết Vân gia thiếu chủ tìm một tiểu nhân vật không danh không tiếng như như ta là có chuyện gì?"

"Ta… coi trọng ngươi."

Vân Phi Vũ nhất thời cả kinh, kinh ngạc nhìn về phía người nọ, thấy khóe miệng hắn câu lên nụ cười nghiền ngẫm, biết mình bị lừa, ngược lại y còn cảm thấy thoải mái.

"Phải không?" Thiếu niên cười nhạt: "Không biết Vân gia thiếu chủ coi trọng ta ở điểm nào?

"Con người ngươi."

"Ồ?" thiếu niên suy nghĩ: "Phải chăng muốn ta góp sức vì Vân gia?"

"Không."

Vân Khoảnh Dương đứng lên, đột nhiên bước từng bước tới trước mặt thiếu niên. Y nhanh chóng lùi về phía sau, đề phòng nhìn về phía hắn: "Vậy thì vì sao?"

Người nọ không trả lời mà lại nói lời khen: "Không tồi, phản ứng rất nhanh."

Vân Phi Vũ hừ lạnh một tiếng, mặt không biến sắc, nói: "Đa tạ khích lệ."

Không để ý tới thái độ của y, Vân Khoảng Dương mỉm cười, nghiêng người làm động tác mời y ngồi xuống: "Nào, chúng ta ngồi xuống nói chuyện."

"Không cần, có chuyện cứ nói thẳng." Thiếu niên vẫn tiếp tục cảnh giác nhìn hắn.

Thấy bộ dạng y như vậy, Vân Khoảnh Dương cũng không tiếp tục miễn cưỡng, tự nhiên ngồi lại trên ghế, vẻ mặt mang đầy tiếu ý nhìn y: "Trước tiên cho ngươi gặp một người."

Hắn vỗ tay 'ba ba' hai tiếng, Triệu Nhất Thanh lập tức tiến vào trong phòng: "Thiếu chủ có gì phân phó?"

"Đi đem người trong phòng ngươi tới đây." Vân Khoảnh Dương nhẹ nhàng bâng quơ ra lệnh, mà Triệu Nhất Thanh nghe vậy, trên mặt nhất thời lộ vẻ kinh hoảng, vừa muốn mở miệng lại bị người nọ trầm giọng nói: "Thế nào, muốn cãi lại mệnh lệnh của ta sao?"

Nắm chặt tay, Triệu Nhất Thanh cúi đầu, "Vâng, thuộc hạ lập tức đi tới đó."

Vân Phi Vũ quan sát tất thảy, đương nhiên biết người hắn muốn cho mình gặp là ai. Chẳng qua, hắn cho y gặp Trần Bảo Quang là có dụng ý gì? Uy hiếp? Nhưng chẳng phải hắn mới nói không cần y góp sức cho Vân gia hay sao? "Hắn tìm ta tới đây là vì chuyện gì? Vì sao phải đưa Tiểu Bảo ra?"

Tạm thời áp chế nghi vấn trong lòng, thiếu niên lạnh nhạt mở miệng: "Nếu không muốn ta góp sức cho Vân gia, vậy chẳng hay rốt cuộc thiếu chủ tìm ta là có dụng ý gì?"

Vân Khoảng Dương mỉm cười: "Không cần sốt ruột, các người cứ gặp trước rồi nói sau, chắc hẳn ngươi rất muốn gặp hắn."

Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng Trần Bảo Quang: "Huynh cứ kéo ta dậy làm gì, ta còn buồn ngủ lắm, ta muốn đi ngủ. Rốt cuộc huynh muốn cho ta gặp ai chứ…."

"Xem ra *** thần cũng không tệ lắm." Vân Phi Vũ nhất thời an tâm, quay đầu nhìn về phía cửa liền thấy Trần Bảo Quang vừa xoa mắt vừa than thở, thản nhiên tiến vào.

Đến khi thấy thiếu niên đứng trong phòng, hắn ngây người, sau đó lập tức lao tới: "Tiểu Vũ, là Tiểu Vũ thật rồi. Ta không nằm mơ đó chứ. Tiểu Vũ, ta rất nhớ ngươi đó."

Thiếu niên ôm lấy hắn, trong lòng vô cùng vui vẻ: "Hắn vẫn ngây thơ như vậy, một chút cũng chưa thay đổi."

Hai người lẳng lặng ôm ấp. Vân Phi Vũ đột nhiên cảm nhận được người trong lòng bắt đầu co rúm lại phát run, y không khỏi tò mò quay lại nhìn hắn, phát giác hắn hoảng sợ nhìn về nơi nào đó. Tìm theo tầm mắt của hắn, y thấy được vẻ mặt tươi cười vô cùng hứng thú của Vân Khoảnh Dương.

Trong lòng vừa động, y xoay lại đối mắt cùng người nọ, sau đó kéo Trần Bảo Quang ra phía sau, lạnh lùng mở miệng: "Được rồi, nói ra mục đích của ngươi đi."

"Được, rất thẳng thắn." Vân Khoảnh Dương vỗ tay, sau đó quăng ánh mắt về phía Triệu Nhất Thanh: "Dẫn hắn lui xuống."

Nhận thấy người phía sau bị kéo khỏi người mình, sau đó nghe Trần Bảo Quang kêu lên: "Không cần, ta muốn ở bên Tiểu Vũ. Triệu sư huynh, ta không muốn bị giám thị nữa, ta muốn ở bên Tiểu Vũ…."

"Giám thị?" Ánh mắt thiếu niên lạnh ngắt, giẫn dữ trừng Triệu Nhất Thanh: "Ngày đó, ta hỗ trợ ngươi trốn thoát, đem Tiểu Bảo giao cho ngươi, vậy mà ngươi lại đối xử với hắn như vậy? Còn khiến cho người ta lợi dụng hắn?"

Sắc mặt Triệu Nhất Thanh tối sầm, quay đầu không nhìn thiếu niên. Trần Bảo Quang đột nhiên ngừng thét lớn, nhìn hai người, ngắt lời: "Tiểu Vũ, đừng trách Triệu sư huynh. Chúng ta là bị người ta bắt được trên đường chạy trốn, mà Triệu sư huynh vì ta nên không thể không nghe theo lời người kia."

Hắn cẩn thận liếc nhìn Vân Khoảnh Dương, thấy vẻ mặt không lộ chút biểu tình của người nọ, nhất thời hoảng sợ co rụt người sau lưng Triệu Nhất Thanh, không dám lộ đầu ra.

Nghe xong lời hắn nói, nghĩ tới tình cảnh trước mắt, thiếu niên gật đầu: "Tiểu Bảo, ngươi cùng hắn vào nhà trước đi, lát nữa ta sẽ tới gặp ngươi."

"Thật sao?" Trần Bảo Quang lộ đầu ra một chút, nhìn về phía thiếu niên.

"Uhm, nhất định!" Thiếu thề thốt.

Nhìn hai người biến mất ngoài cửa, Vân Phi Vũ xoay người, lạnh lùng hỏi: "Nói đi, rốt cuộc ngươi có mục đích gì?"

Vân Khoảnh Dườn mỉm cười: "Ta đây muốn ngươi." Hắn đột nhiên dừng lại, khóe miệng gợi lên nụ cười không rõ ý tứ: "Góp sức cho ta."

Câu trước đó khiến người nghe không khỏi run sợ, thiếu niên nghĩ thân phận của mình đã bị bại lộ, đến khi nghe được câu sau mới biết nam nhân vẫn đang đùa giỡn mình, hoặc là hắn đang cố gắng thử mình.

Vân Phi Vũ bình tĩnh lên tiếng: "Nói tới nói lui vẫn muốn ta vì Vân gia làm việc, chẳng qua ta…"

"Không đúng." Người nọ ngắt lời y, nhẹ nhàng lắc đầu: "Chỉ dốc sức vì ta."

"Chẳng phải hắn đứng đầu Vân gia hay sao?" Thiếu niên không khỏi buồn bực, tuy nhiên y cũng biết hiện tại không phải thời điểm để ý tới mấy việc này, y hỏi tiếp: "Vì sao lại tìm ta?"

"Bởi vì nhân duyên của ngươi không tồi, nghe nói đương kim hoàng thượng cùng vương gia đều rất coi trọng ngươi, không phải sao?"

"Muốn ta làm gian tế? Người này quả nhiên đê tiện." Thiếu niên hừ lạnh một tiếng: "Vậy thì ngươi đã tìm nhầm người rồi. Quên nói cho ngươi biết, hôm nay ta đã tách khỏi triều đình, chuẩn bị đi khỏi nơi này, cho nên, ta không có cách nào góp sức cho ngươi."

"Sao? Muốn đi?" Vân Khoảnh Dương thoáng kinh ngạc, đây là việc mà hắn chưa kịp biết.

"Đúng." Thiếu niên thản nhiên nói.

"Vậy thì hết cách." Người nọ có chút tiếc nuối nhìn y.

Vân Phi Vũ thầm rùng mình, thốt lên: "Ngươi muốn làm gì bọn họ?"

"Chẳng làm gì cả." Người nọ cười nhạt: "Ý của ta là, ngươi là người gặp được nhiều việc thuận lợi như vậy, rời khỏi triều đình thực đáng tiếc."

"Ngươi… không phải…" Thiếu niên nghi hoặc khó hiểu.

Vân Khoảnh Dương lắc đầu: "Ta sẽ không làm chuyện không nắm chắc. Nếu biết đã biết ngươi không làm việc gây bất lợi cho bọn họ, vậy hà tất ta phải làm những chuyện dư thừa."

"Vậy rốt cuộc ngươi muốn cái gì?"

"Đúng vậy, ta muốn gì?" Vân Khoảnh Dương nhìn thiếu niên trước mắt, y vốn không phải người kia, nhưng hắn lại không thể rời mắt sang nơi khác. Rõ ràng hai người cách biệt lớn như vậy, nhưng sự rung động trong lòng này là vì sao? Nhịn không được muốn vươn tay đụng chạm, rồi lại sợ y không phải người nọ, ngược lại càng chuốc lấy thất vọng. Cho nên hắn đành phải tiếp tục quan sát: "Ta thực sự chưa nghĩ tới việc muốn y làm chuyện gì, chỉ muốn nhìn thấy y, trò chuyện cùng y, tìm kiếm bóng dáng người nọ trên thân y mà thôi."

Thấy hắn không nói lời nào, thiếu niên bắt đầu mất kiên nhẫn, lập lại câu hỏi: "Rốt cuộc ngươi muốn ta làm cái gì?"

Nam nhân lắc đầu: "Chưa nghĩ ra, chẳng qua," hắn thản nhiên quét mắt nhìn thiếu niên, ánh mắt sắc bén như lợi kiếm khiến người ta không rét mà run: "Ngươi phải sẵn sàng chờ ta sai khiến."

"Tại sao ta phải nghe theo mệnh lệnh của ngươi?" Vân Phi Vũ nhất thời căm tức, muốn y nghe theo mệnh lệnh người này thì chẳng thà giết y còn hơn.

"Không phải mệnh lệnh, mà là yêu cầu." Nam nhân thản nhiên mở miệng: "Bằng hữu của ngươi ở trong tay ta, ngươi không thể không nghe, đúng không?"

Đương nhiên y hiểu được điều này. Áp chế hỏa nộ trong lòng, thiếu niên bình tĩnh mở miệng: "Vậy ngươi đưa ra yêu cầu của mình đi, chỉ cần không phải là chuyện vi phạm lương tâm, ta sẽ thay ngươi hoàn thành nó."

"Chưa nghĩ ra." Vân Khoảnh Dương nhìn y một cái, đột nhiên xuất chiêu đánh úp về phía đôi mắt của y.

Thiếu niên cả kinh, lập tức nâng tay che mắt lại bị người nọ điểm huyệt đạo, không thể động đậy.

Vân Phi Vũ kinh hãi, vừa định quát lớn, đảo mắt lại nghĩ: "Nếu người này muốn gây bất lợi cho ta, chỉ sợ hắn sẽ không đợi tới bây giờ." Y nhẫn nại, lạnh lùng mở miệng: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì, trêu chọc người khác như vậy vui lắm sao?"

Nam nhân không trả lời câu hỏi của y mà lại đi chung quanh y hai vòng, miệng vẫn thì thào tự nói. Thiếu niên nghe không rõ lắm, chỉ loáng thoáng như: "Không phải… không đúng… nhưng… Chờ…." Từng chữ từng chữ, thực không thể hiểu nổi người này đang suy nghĩ cái gì.

Trong lúc y đang nghi hoặc khó hiểu thì người nọ lại đột ngọt đứng trước mặt y, trên mặt mang theo sự chần chờ cùng khó hiểu, miệng khẽ nói: "Thử một chút, thử một chút cũng được."

"Thử cái gì?" Thiếu niên đang buồn bực, chỉ thấy người nọ vươn tay về phía mình, nhưng khi sắp chạm vào thân thể y lại đột nhiên dừng lại.

"Không được, không được, nếu thân thể của ta bài xích y, vậy nhất định y không phải người nọ. Nếu như vậy, rốt cuộc ta có nên giết y hay không?" Vân Khoảnh Dương buông tay xuống, ánh mắt mê mang phức tạp nhìn thếu niên.

Giơ tay giải huyệt đạo cho thiếu niên, thân thể nhoáng lên một cái liền quay về an vị trên ghế, không để ý tới thiếu niên mà nhìn ra ngoài cửa sổ: "Ngươi đi đi, tạm thời không được rời Diên Kinh, đợi lệnh ta. Cứ vậy đi."

"Tên hỗn đản này làm gì vậy chứ!" Vân Phi Vũ tức nghiến răng nghiến lợi, nhưng y cũng hiểu mình căn bản không phải đối thủ của hắn: "Xem ra lão đầu nói đúng lắm, đối với những kẻ đứng thứ nhất thứ nhì trong giang hồ này, ta chỉ có thể trốn tránh."

Nhìn tình cảnh trước mắt, "Bản thân ta cũng không hiểu biết về nơi này, xem ra chỉ có thể rời đi trước, sau đó nghĩ biện pháp cứu Tiểu Bảo ra khỏi đây." Quyết định như vậy, thiếu niên lập tức xoay người ra khỏi phòng, không liếc mắt nhìn người nọ tới một lần.

Vân Khoảnh Dương nhìn bóng dáng y, âm thầm thở dài: "Rốt cuộc ngươi có phải là y hay không? Diện mạo bên ngoài không có lấy một chút tương đồng, nhưng vì sao cảm giác lại thân thuộc tới vậy? Vũ Nhi, chẳng lẽ đệ thật sự không chết? Hay là… do người nọ chỉ giống đệ mà thôi?"

"Vì sao thiếu chủ cứ thả y đi như vậy?" Một nam tử thân mặc bảo lam (xanh ngọc) cẩm bào đi vào phòng.

Nam nhân thản nhiên nhìn hắn một cái, không nói gì, chỉ nhìn nơi nào đó khóa chặt hàng mày, giống như đang lo lắng điều gì.

Người nọ thấy nam nhân như vậy, đôi mắt đảo quanh sau đó cung kính nói: "Nếu người này không chịu cho chúng ta sử dụng, có cần phải…"

"Không được phép động thủ với y." Vân Khoảnh Dương đột nhiên quát chói tai, sắc mặt âm trầm nhìn người nọ: "Không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được phép động thủ với y, hiểu chưa?"

Người nọ vô cùng khó hiểu, nhưng đối mặt vợi uy áp của nam nhân, hắn đành phải cúi đầu nhận mệnh: "Vâng, thuộc hạ đã hiểu." Nhưng trong lòng lại nổi lên cơn sóng lớn: "Phải loại trừ người kia, nếu không quyền lực của thiếu chủ tuyệt đối bị ảnh hưởng."

182. Quyển 5 - Chương 180: Vương Gia Phát Cuồng

Mang đầy tâm sự về tới nhà, Vân Phi Vũ ngồi trên mép giường ngẩn người.

"Muốn đi, tạm thời sẽ không đi được. Tìm Tích đại ca trợ giúp có lẽ rất nhanh, nhưng kẻ họ Vân kia đã nghi ngờ ta, nếu làm như vậy thì thân phận nhất định sẽ bị bại lộ. Hiện tại quốc nội đã đủ loạn, nếu đem nơi duy nhất còn yên bình là Diên Kinh nhập vào vòng xoáy này, vậy ta chính là tội nhân của quốc gia. Kỳ thực hiện tại cũng đã là như vậy rồi." Thiếu niên tự giễu.

"Xem ra mọi chuyện phải dựa vào chính mình." Đã có quyết định, thiếu niên lấy tay nải trong tủ ra: "Nơi này không thể ở lâu, không thể tiếp tục dây dưa với Khung Tử Dạ và mọi người, miễn việc đem phiền toái tới cho họ. Nhất là, không thể tiếp tục ở bên cạnh hắn, nếu không…"

Lấy tay nải, vừa quay lại, chẳng biết trong phòng đã xuất hiện thêm một người từ lúc nào. Vẻ mặt người nọ giận dữ, bước từng bước về phía thiếu niên. Bào y không gió vẫn lay động, xem ra hắn đã bạo phát.

"Đi không được sao?" Vân Phi Vũ âm thầm cười khổ. Người nọ càng tới gần, y cũng không tự chủ được mà lui về phía sau từng bước, bị ngăn trở giữa vách tủ và khuỷu tay người nọ.

"Đệ… lại đối xửa với ta như vậy? Hết lần này tới lần khác lại lừa gạt ta, làm như vậy vui lắm sao?"

Thiếu niên đau lòng, mấp máy môi, cuối cùng vẫn cúi đầu im lặng không nói.

"Nói đi!" Tích Vô Nhai đấm một quyện đục thủng cánh tủ phía sau thiếu niên. Tiếng nổ bên tai khiền thiếu niên hoảng sợ.

Thấy nắm tay người nọ bị mảnh vụn trên cửa gỗ đâm trúng, máu chảy ròng ròng, Vân Phi Vũ đau lòng: "Tội chi huynh phải làm như vậy, ta vốn không xứng đáng để huynh làm như vậy."

Gian nan nhắm chặt đôi mắt, không nhìn vẻ mặt thống khổ đau thương của người nọ, không nhìn đôi mắt người nọ phát cuồng tuyệt vọng. Dù cho trái tim đang rỉ máu từng giọt từng giọt, nhưng thiếu niên hiểu mình không thể mềm lòng, nếu không, những thứ kéo theo phía sau chính là tai họa.

"Vì sao, vì sao đệ phải đối xử với ta như vậy?" Tích Vô Nhai nắm chặt đầu vai thiếu niên, ngữ khí bi thương: "Đừng rời khỏi ta, được không? Ta cầu xin đệ, đệ đừng rời khỏi ta. Bằng không ta sẽ phát cuồng, ta sẽ chết ngay tại nơi này."

Nam nhân đột nhiên nắm tay thiếu niên đặt lên ngực mình, đôi mắt đỏ au nhìn y: "Nơi này đã chết một lần vì đệ. Đệ thực sự nhẫn tâm khiến nó chết thêm lần thứ hai?"

Thấy thiếu niên vẫn im lặng không nói, nam nhân bi thương lùi lại hai bước: "Đệ… thực sự tàn nhẫn như vậy? Ta chỉ yêu đệ, luôn luôn yêu đệ, vì sao, vì sao…."

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Áp chế cảm giác chua sót không ngừng dâng lên từ sâu trong tâm can, Vân Phi Vũ cảm giác bản thân như cá mắc cạn, bi thương thống khổ khiến y không thể hô hấp.

Người phía trước không có động tĩnh, thiếu niên mở mắt ra, thấy người nọ đứng cách mình ba bước. Hắn cứ lẳng lặng đứng như vậy khiến người ta không thể phát hiện sự tồn tại của hắn, nhưng vẻ mặt không chút biểu tình cùng đôi mắt không hề dao động lại làm cho y cảm thấy hoảng sợ.

"Đi, phải đi ngay lập tức."

Không hề do dự, nắm chặt tay nải trong tay, thiếu niên nhanh chóng bước về phía cửa, nhưng khi lướt qua người nam nhân, y cảm giác thân thể bị một luồng sức mạnh thật lớn nhấc lên không trung.

Ngã xuống giường 'phanh' một tiếng, sau lưng bị chấn động đau đớn, nội tạng như lệch khỏi vị trí khiến cho y thực sự muốn ói. Đầu óc quay cuồng khiến mắt y không mở ra được. Thân thể tựa như cá chết, chỉ có thể nằm trên giường thở không ra hơi.

Vừa mở mắt ra đã đối diện với ánh mắt người nọ, vẻ u ám trong đôi mắt đó khiến Vân Phi Vũ cảm thấy sợ hãi. Y chịu đựng cảm giác đau đớn, muốn đứng dậy rời đi lại bị người nọ đặt lại trên giường, không thể động đậy.

"Ta sẽ không để đệ rời khỏi ta." Thanh âm u trầm không giống với giọng nói loài người khiến thiếu niên bất giác rùng mình.

"Sao người này có thể như vậy? Hắn không phải người như thế. Hắn vẫn luôn tao nhã, khiến cho người ta cảm nhận được từ hắn cảm giác ấm áp tựa ánh mặt trời. Tại sao có thể như vậy? Không nên như thế này…"

Vân Ph Vũ hoảng sợ nhìn nam nhân phía trên, vẻ mặt không chút gợn sóng, hắc đồng (con ngươi) lặng như nước, tựa như ác ma.

"Tẩu hỏa nhập ma?" Thiếu niên kinh hãi: "Không thể, không thể, hắn có võ công cao cường, không thể xảy ra chuyện này được."

"Tích…" Y cẩn thận hô lên lại phát hiện người nọ không hề phản ứng, đôi mắt nhìn thẳng y, miệng không ngừng lặp lại câu nói kia: "Ta sẽ không cho đệ rời khỏi ta, ta sẽ không…."

"Làm sao bây giờ?" Thiếu niên luống cuống, nhưng trên môi đột nhiên truyền tới cảm xúc mềm mại cùng gương mặt người nọ phóng đại trước mắt khiến y hoảng sợ. Nhưng hắn chỉ dán môi lên môi y mà thôi, cũng không hề nhúc nhích, song đồng u tối cũng gắt gao nhìn y, vô cảm.

Tâm trí Vân Phi Vũ trống rỗng: "Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy?"

Hai người tiếp tục giằng co như vậy một lúc lâu. Y cố gắng áp chế kinh hoảng trong lòng, thử thăm dò đưa đầu lưỡi tìm hiểu, nhẹ nhàng chạm lên môi nam nhân. Thấy ánh sáng mỏng manh khẽ lóe lên trong mắt người nọ, mặc dù nó nhanh chóng biến mất, nhưng thiếu niên vẫn nắm giữ được.

"Có lẽ… có thể…" Thiếu niên bắt đầu nhẹ nhàng liếm, dùng đầu lưỡi vẽ lên hình dạng đôi môi nam nhân, cương nghị mà đầy đặn, còn mang theo vị chút đắng của trà. Hương vị này, y thích.

Chiếc lưỡi mềm mại linh hoạt tiến vào nơi nam nhân đang nhắm chặt, liếm lộng chung quanh dẫn dắt nam nhân khẽ ngâm nga thành tiếng, thừa cơ tiến vào khuôn miệng mang hương trà đậm đà của hắn. Yêu cầu, khiêu khích, gắt gao dây dưa cùng hắn.

Sắc mặt cùng đôi mắt yên lặng của Tích Vô Nhai bắt đầu biến chuyển, ánh lên sắc đỏ ***, mà rõ ràng nhất là vật dưới thân kia cũng nẩng đầu, rục rịch đỉnh lên bụng thiếu niên.

Tuy không hiểu lắm là chuyện gì đang xảy ra, nhưng thiếu niên biết nam nhân dần khôi phục thần trí, biểu hiện tựa như rối gỗ đang tức giận khi nãy dường như giống với hành động bản năng, nói không chừng chỉ là điềm báo chuẩn bị tẩu hỏa nhập ma.

Nụ hôn mỗi lúc một kịch liệt, dường như nam nhân không thỏa mãn nếu chỉ tiếp tục dây dưa như vậy, đôi tay hắn bắt đầu tiến vào vạt áo mở rộng của thiếu niên, khẽ vuốt ve, nắm lấy hai khỏa hồng anh nho nhỏ trước ngực khiến thiếu niên không kìm được run rẩy.

Y phục bị cởi ra từng lớp từng lớp, Vân Phi Vũ biết không nên để mọi việc tiếp tục diễn biến như vậy, nhưng thân thể hai người tựa như đang cộng hưởng, đều không kiềm chế được khát vọng quấn quýt bên nhau.

Dục vọng bị nam nhân nắm trong tay, không ngừng bộ lộng. Thiếu niên rên rỉ, vươn tay tìm kiếm cự vật của nam nhân, nắm trong tay an ủi. Nghe nam nhân nặng nề thở dốc, y giống như trúng phải phù chú thúc tình khiến cho thân thể càng thêm nóng bỏng. Phía sau cũng bị nam nhân châm ngòi phát ra tiếng nước *** mị, muốn, không đủ, y càng muốn nhiều hơn.

Nâng eo, đem chiếc miệng nhỏ u tối nghênh đón dục vọng nam nhân, thanh âm thiếu niên khàn khàn, run giọng mở miệng: "Tiến… vào…"

Không hề do dự, Tích Vô Nhai nâng cặp mông xinh đẹp của thiếu niên lên cao, sau đó đem cự vật của mình đặt ở huyệt mật mềm mại, nhẹ nhành cọ hai lần, sau đó dùng sức tiến về phía trước. Chỉ nghe 'ba' một tiếng, không thể tiến vào toàn bộ.

Nhìn thiếu niên vì mình không tiến vào được mà co thân run rẩy, nam nhân ôm chặt lấy y, động tác bắt đầu thong thả, ôn nhu dẫn động, sau lại không khống chế được dục vọng tăng lên, dần dần chuyển thành hành động mãnh liệt không chút tiết tấu.

Ngón tay bấu lên tấm lưng rắn chắc của nam nhân, cảm nhận dược hắn đang rong ruổi trong cơ thể mình, vật nóng rực kia kiên quyết không ma sát nơi y mẫn cảm nhất khiến cho y như lơ lửng trên mây, lại giống như đang trầm mình trong biển lửa. Thể xác cùng *** thần bị khoái cảm linh nhục* xâm chiến.

(Linh nhục: Thể xác và linh hồn.)

Ôm chặt thiếu niên dưới thân, Tích Vô Nhai vừa mạnh mẽ đánh tới nơi y mẫn cảm nhất, vừa âm thầm thề trong lòng: hắn sẽ vĩnh viễn không buông người này ra, cho dù chết cũng sẽ không buông tay.

Căn phòng nhỏ hẹp bị cảnh xuân chiếu rọi, tràn đầy tình sắc kiều diễm. Chiếc giường vì hai người lay động mãnh liệt phát ra tiếng kẽo kẹt, cùng tiếng ồ ồ thở dốc, tiếng rên rỉ dồn dập hỗn loạn, thân thể va chạm càng thêm kịch liệt. Ở thiếu niên thét lên một tiếng chói tai, hai người đồng thời đạt tới cao trào. Nhìn hai mắt người dưới thân mông lung mờ mịt cùng đôi môi vì đỏ mọng liên tục rung động vì khoái cảm, vật dưới thân lại có xu thế ngẩng đầu, hắn không hề áp chế dục vọng, lại bắt đầu chậm rãi ma sát. Nghe thanh âm

phun ra từ nơi hai người mập hợp, vật kia lập tức trướng lớn. Mặc dù thiếu niên đã tỏ vẻ cầu xin, hắn vẫn không chút lưu tình, mạnh mẽ tiến vào.

Khi người dưới thân nằm trên giường không chút động tĩnh, Tích Vô Nhai ôm y từ phía sau, hôn lên tấm lưng thiếu niên rịn đầy mồ hôi, nhẹ giọng: "Ta sẽ không để đệ đi, cũng viễn đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi ta, không được rời đi!"

Vân Phi Vũ cười khổ. Hiện tại, thân thể đau nhức như bị phá tan thành từng mảnh, đến sức lực cử động một ngón tay cũng không có, y còn rời đi bằng cách nào?

Thanh thanh cổ họng khàn khàn, thiếu niên dùng hết sức lực cuối cùng, nói: "Ta muốn ở lại nơi này."

Nhận ra nam nhân trầm mặc, thiếu niên lẳng lặng chờ đợi, một lúc lâu sau mới thấy người nọ trầm giọng nói: "Được, có điều, đệ đừng vọng tưởng có thể chạy trốn lần nữa."

"Uhm." Than nhẹ một tiếng, "Ta như vậy rồi còn có thể chạy đi đâu, cho dù muốn chạy trốn, chỉ sợ hiện tại cũng trốn không được, bởi vì Tiểu Bảo còn trong tay Vân gia, mà quan hệ với người nọ cũng vậy, có thể dấu liền dấu, có thể tránh liền tránh."

"Ta muốn quay về vương phủ một chuyến, đệ nghỉ ngơi trước, buổi tối ta lại tới thăm đệ." Nam nhân đứng lên mặc lại y bào, không chút chần chờ liền ra khỏi phòng. Thiếu niên hiểu giữa hai người sẽ không thể ngang hàng như lúc trước. Hiện tại, vẻ mặt ôn nhu của nam nhân cũng chỉ là che dấu nội tâm vô cùng phẫn nộ.

Tích Vô Nhai đóng cửa phòng lại, quát nhẹ với khoảng không: "Dạ Phong."

"Có thuộc hạ."

"Từ hôm nay trở đi, nhiệm vụ của ngươi chính là giám thị y cả ngày. Chỉ cần không ra khỏi thành thì tùy y hoạt động. Nếu y muốn ra khỏi thành, cho dù phải dùng vũ lực cũng phải ngăn cản lại, không cản được thì phải lập tức gửi thư báo cho ta biết, hiểu không?"

"Vâng, thuộc hạ tuân mệnh."

"Uhm, quan sát cẩn thận, trước khi ta trở lại, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào phòng."

"Dạ."

Lẳng lặng nằm trên giường, tuy rằng cả người vô lực, nhưng thần trí lại vô cùng thanh tỉnh, Vân Phi Vũ suy nghĩ: "Hiện tại Tích sẽ không tin tưởng ta, nhưng không thể duy trì như vậy được. Rốt cuộc phải làm như thế nào mới khiến cho hắn buông tay?"

Càng nghĩ, thiếu niên càng thở dài. Tuy rằng biết làm như vậy là không ổn, nhưng hiện tại chỉ còn cách đập nồi dìm thuyền, cho dù khiến cả hai người đều thống khổ, nhưng cũng chỉ còn cách này.

(PHÁ PHỦ TRẦM CHÂU đập nồi dìm thuyền; quyết đánh đến cùng (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng))

Trở lại vương phủ, Tích Vô Nhai mới vừa cởi bỏ y phục chuẩn bị tắm rửa, Mạc Bạch liền xông vào: "Vương gia, thế nào, ngăn cản được không?"

Nam nhân im lặng gật đầu, trên mặt mang theo vẻ mệt mỏi không cách nào che dấu.

"Vậy người đâu?" Mạc Bạch xem xét chung quanh một lượt, đột nhiên trợn to mắt nhìn về phía hắn: "Người không nhất thời mềm lòng thả y đi đó chứ?"

"Thả y đi?" Nam nhân thốt ba chữ này từ kẽ răng, khuông mặt chật vật lộ vẻ bi thương, ngữ khí mang theo tuyệt vọng điên cuồng: "Vĩnh viễn không có khả năng đó. Cả đời này, y vĩnh viễn đừng nghĩ tới chuyện chạy thoát khỏi ta."

183. Quyển 5 - Chương 181: Buông Tay Như Vậy

Ngủ một giấc dài tựa như một thế kỷ, Vân Phi Vũ mang theo cả người đau nhức tỉnh lại.

"Trời đã tối rồi sao?" Thoáng giật mình nhìn nóc nhà bị ánh nến chiếu rọi tầng tầng quang ảnh, y xoay sang, thấy người nọ bưng bát, vẻ mặt ôn nhu tiêu sái bước đến.

"Đói bụng sao? Nào, ăn một chút cháo đi."

"Hắn đến đây bao lâu rồi? Cháo này do chính tay hắn nấu?" Thấy thiếu niên sợ sệt, nam nhân tựa như đoán được y đang nghĩ điều gì, đạm cười mở miệng: "Ta dùng xong bữa tối mới tới đây, cháo này là do đầu bếp trong phủ nấu, ta sợ chính mình nấu thì đệ ăn không vô."

Một tay nâng thiếu niên dậy ôm vào trong ngực, sau đó nhẹ nhàng thổi chén cháo vẫn còn đang nóng hổi, múc một thìa đặt bên miệng y: "Nào, há miệng."

Vân Phi Vũ mấp máy môi, cuối cùng chẳng nói chi, im lặng nuốt vào.

Nam nhân thấy y nhu thuận như vậy cũng vô cùng vui vẻ, khi thấy đáy bát cháo, hắn nhẹ giọng hỏi: "Đệ còn muốn ăn thêm không?"

Nhịn xuống cảm xúc muốn trả lời, thiếu niên hờ hững ngồi trên giường, ngẩn người nhìn chằm chằm tấm chăn trên thân. Dường như thân thể đã được tẩy sạch từ trước đó, nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái, nơi kia cũng được thượng dược, từng đợt mát lạnh truyền đến: "Nam nhân này vẫn ôn nhu như trước, nhưng ta thật sự không có khả năng thừa nhận hắn."

Tích Vô Nhai thấy y không nói lời nào, trong lòng than nhẹ một tiếng, đem bát đặt sang một bên, sau đó ôm sát y vào lòng: "Chắc thân thể đệ mỏi lắm rồi, để ta giúp đệ xoa bóp."

Thiếu niên trầm mặc không lên tiếng, tùy ý hắn đùa nghịch. Cho dù trong lòng buồn khổ nhưng nam nhân vẫn tiếp tục xoa bóp thắt lưng cùng bờ vai thiếu niên.

Bàn tay mang theo nhiệt độ ấm áp dán trên lưng nhẹ nhàng xoa bóp, Vân Phi Vũ thoải mái thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng, y cưỡng chế cảm động cùng chua sót: "Chỉ có như vậy mới có thể khiến cho hắn hiểu được quyết định của ta."

Cả đêm, hai người bên nhau trong im lặng. Nhìn nam nhân thoát y lên giường, thiếu niên ngây người, sau đó khôi phục thái độ hững hờ, tùy ý hắn kéo mình vào lòng.

"Ngủ đi." Tích Vô Nhai ôm chặt người trong ngực. Một đạo trưởng phong quét lên ngọn nến trên bàn, trong phòng tối đen một mảnh.

Người trong lòng dị thường ngoan ngoãn, cảm giác vui sướng lúc đầu đã hoàn toàn biến mất. Thiếu niên như vậy tựa như con chim nhỏ bị giam cầm, mất đi sức sống ngày trước, nhưng ngay cả như vậy, hắn nhất định không muốn buông tay.

"Sau này sẽ tốt hơn, một thời gian sau sẽ tốt hơn." Nam nhân tự an ủi mình như vậy, đôi tay thu lại, ôm thiếu niên thêm chặt, chỉ sợ y đột nhiên biến mất như trước kia. Gắt gao ôm vào trong lòng.

Ngày thứ hai tỉnh lại đã không thấy bóng dáng nam nhân, Vân Phi Vũ chống thân ngồi dậy. Trải qua một đêm được xoa bóp, thân thể đã không còn đau nhức. Y bước xuống giường, lấy một bộ y phục từ ngăn tủ ra.

Rửa mặt thật sạch, xác định nam nhân không còn ở đây, nghĩ một chút, y lập tức ra khỏi tiểu viện, nhưng y lại chẳng biết được, một bóng người màu xám quỷ dị đang theo sát sau đó.

Trước tiên ăn vài thứ khiến thân thể hồi phục không ít sức lực, ôm một tia hy vọng, y đi về phía phố Nam.

Tốn hết một canh giờ mới tìm ra địa điểm ngày ấy. Nhìn cánh cổng tiểu viện mở rộng không người ở, y biết ngờ vực vô căn cứ trong lòng mình đã trở thành sự thật. Một chút hy vọng cũng chẳng còn. Y cười tự giễu. Người nọ không ngốc, khẳng định sẽ không để người ở lại nơi dễ dàng tìm thấy như cậy. Rốt cuộc vẫn do y quá khờ dại.

Khi về đến nhà, thấy nam nhân đứng ở trong viện, vẻ mặt lo âu, nhưng vừa nhìn thấy y liền mỉm cười bước tới, vén sợi tóc của y bị gió thổi loạn: "Sao không ngủ nhiều thêm một chút?"

Vân Phi Vũ cúi đầu, tùy ý hắn kéo mình vào phòng. Thấy thực hạp (hộp cơm) trên bàn, biết hắn hồi phủ chuẩn bị cho mình, y âm thầm thở dài: "Tích, tội gì huynh phải như vậy…."

"Nào, tới đây đi. Tối qua đệ ăn không nhiều lắm, hôm nay ta kêu đầu bếp trong cung nấu các món hương vị nhiều miền, đệ thử xem có thích hay không." Nam nhân đưa y ngồi xuống, sau đó đem thức ăn bày ra, cuối cùng một chiếc cặp ***g nhỏ đặt tới trước mặt y: "Ăn chén cháo tổ yến này trước đi."

Thiếu niên không hề động tới, chỉ ngơ ngác nhìn những món ăn trước mặt. Mấy món ăn này y đều đã từng học cách làm, tốn rất nhiều thời gian mới hoàn thành, khó trách từ sớm đã không thấy tăm hơi hắn đâu, là đi chuẩn bị mấy thứ này?

Thấy thiếu niên không động tới, Tích Vô Nhai bưng chén cháo tổ yến lên, trên mặt lộ vẻ tươi cười, tâm lại đau nhói từng cơn: "Rốt cuộc ta phải làm như thế nào thì đệ mới chịu chấp nhận ta, không rời xa ta?"

"Ngoan, há miệng."

Nam nhân ôn nhu dỗ dành, thiếu niên nghe lời há miệng, nuốt vào, há miệng, nuốt vào. Cho dù hương vị trong miệng ngọt ngào đến mấy, nhưng hiện tại lại khiến y cảm thấy nó nhạt nhẽo vô cùng.

Ăn xong chén cháo, nam nhân lại đút cho thiếu niên không ít đồ ăn. Nhìn y ăn không vô, vẻ mặt như muốn ói ra nhưng vẫn không cự tuyệt những gì mình đút, Tích Vô Nhai không nhịn nổi nữa, một chưởng đánh tan chiếc bát trên bàn làm hai nửa, những chiếc đĩa còn lại cũng rơi xuống vỡ nát, rống to: "Đệ nhất định muốn như vậy sao?"

Thiếu niên vẫn tiếp tục im lặng ngồi yên, không nói lời nào cũng không nhìn hắn.

Nam nhân buồn bực, ôm lấy y đi về phía giường, cởi sạch toàn bộ y phục trên thân thể, nhưng nhìn biểu hiện im lặng chấp nhận của y, toàn bộ tính trí đều biến mất.

"Vì sao, vì sao không thể chấp nhận ta?" Nam nhân tựa đầu lên gáy thiếu niên, ngữ khí bi thương thống khổ: "Vì sao đệ lại tàn nhẫn như vậy? Rốt cuộc ta phải làm như thế nào mới được? Đệ nói cho ta biết đi, ta nên làm như thế nào…"

Dường như có thứ gì đó lăn trên gáy. Chất lỏng nóng bỏng kia khiến thiếu niên không khỏi chấn động, trái tim như bị dao cắt xuống. Bàn tay nhẹ nhàng nâng lên, nhưng lí trí lại ngăn cản y lại: "Không được, không thể mềm lòng, nếu không mọi cố gắng sẽ uổng phí, tuyệt đối không thể mềm lòng!"

Bàn tay lại hạ xuống, thiếu niên nhắm mắt không nhìn, không nghe, đóng chặt cánh cửa nơi trái tim, chỉ mặc niệm trong lòng: "Như vậy là được rồi, như vậy hắn có thể hiểu được."

Không biết qua bao lâu, nam nhân phủ trên người thiếu niên rốt cuộc có động tĩnh. Hắn đứng lên, yên lặng mặc lại y phục cho hai người, sau đó ôm lấy thiếu niên, dùng thanh âm u ám trầm buồn nói nhỏ: "Ba tháng, cho ta thời gian ba tháng, nếu đệ vẫn không thể chấp nhận ta, ta sẽ hoàn toàn buông tay, được không?"

Thiếu niên trầm mặc không nói.

Thấy y như vậy, sắc mặt nam nhân tối tăm, nói: "Vậy… một tháng, chỉ một tháng thôi."

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn về phía hắn. Tuy rằng không mở miệng đáp lại nhưng dường như đang nghe hắn nói chuyện.

Tích Vô Nhai nuốt đau khổ vào lòng, gian nan mở miệng: "Trong thời gian một tháng, ta không kiềm chế tự do của đệ, chỉ cần đệ không đột nhiên biến mất là được, ta cũng không ép buộc đệ làm chuyện gì. Trước khi đệ chấp nhận ta, ta sẽ không đụng vào đệ dù chỉ một phân, nếu…"

Nam nhân thống khổ nhắm mắt, nội tâm đau đớn như có hàng ngàn hàng vạn mũi tên ghim lên: "Thật sự có thể buông tay sao? Thật sự có thể buông tay sao? Chính là…" Hắn mở mắt ra, vẻ mặt kiên quyết: Nếu trong vòng một tháng đệ vẫn không không chấp nhận ta, từ nay về sau ta sẽ không bao giờ… xuất hiện trước mặt đệ, không bao giờ quấy rầy đệ. Được không?"

"Chẳng phải đây chính là điều ta mong muốn hay sao? Nhưng vì lý do gì, khi nghe những lời quyết tâm như vậy, nội tâm lại đau đớn khiến cho người ta hít thở không thông?" Nhéo mạnh lên đùi mình một cái, Vân Phi Vũ bình tĩnh mở miệng: "Được."

Xong xuôi, y tránh khỏi vòng tay nam nhân, lập tức rời khỏi phòng, chỉ để lại nam nhân ngồi một mình nơi đó, ngẩng người nhìn mảnh sứ cùng vụn gỗ tán loạn trên sàn nhà.

Chớp mắt đã qua hơn hai mươi ngày, hai người vẫn như hai đường thẳng song song, chưa từng cùng nhau xuất hiện.

Trong những ngày này, kẻ họ Vân kia vẫn không có chút động tĩnh, cho dù thiếu nên đã tìm kiếm khắp Diên Kinh mấy lần nhưng những người kia giống như biến mất không chút dấu vết. Cũng trong lúc này, hai người cũng rất ít khi gặp mặt, nói chuyện, càng lúc càng lãnh đạm xa cách. Nam nhân tùy ý y như vậy, cũng chưa từng miễn cưỡng y một lần.

Mạc Bạch biết ước định giữa hai người, nhìn tình huống hiện tại của bọn họ, trong lòng nóng như lửa đốt. Mắt thấy vẻ mặt ôn nhuận của Tích Vô Nhai ngày càng ảm đạm tiều tụy, nhưng y vẫn không thể giúp được điều gì.

Ngày hôm đó, hai người ở trong thư phòng xử lí từng hạng mục sổ sách các nơi đưa tới, Tích Vô Nhai đột nhiên mở miệng: "Đúng rồi, Mạc tiên sinh, ngài có tra ra tiểu viện kia là của người nào đã từng ở không?"

Mạc Bạch gác bút, nghĩ một lúc: "Theo như những người ở phụ cận đó nói, hình như tiểu viện đó đã được mua lại từ lâu nhưng vẫn không có ai ở. Tuy nhiên, nửa tháng trước đột nhiên có người dọn tới, nhưng những người này vô cùng thần bí, căn bản ít thấy bọn họ ra vào, cho nên cũng không biết rốt cuộc nơi đó thuộc về ai. Về phần những người đó đột nhiên dọn đi từ lúc nào thì bọn họ cũng không rõ lắm."

"Vậy có thể tra ra người viết khế ước là ai hay không?"

"Đã tra rồi, là một người tên Trương Tân, chưa ai gặp qua, cũng chưa nghe nói qua, có thể là tên giả."

"Nga" Nam nhân ứng thanh, không nhắc lại, cúi đầu tiếp tục xem xét sổ sách.

Mạc Bạch nhìn hắn gầy đi như vậy, trong lòng tràn đầy lo lắng. Khi còn có thể nhìn thấy mặt mà đã như vậy, nếu hai người thực sự tách ra không gặp lại, chẳng biết hắn sẽ như thế nào đây?

"Vương gia." Mạc Bạch nhịn không được liền lên tiếng.

Người nọ nhìn về phía y, trong mắt tràn ngập khó hiểu.

"Người… thật sự định buông tay như vậy?"

Tích Vô Nhai vừa nghe, sắc mặt lập tức ảm đạm: "Không buông tay thì còn cách nào khác, miễng cưỡng có thể lưu lại thân thể y, căn bản không lưu được trái tim y. Để y như một cái xác không hồn ở lại bên cạnh ta, còn không bằng để ý đạt được tự do, chỉ cần… y vui vẻ là tốt rồi."

"Nhưng mà người…. Aiz…"

"Buông tay để cho y được tự do, người có thể thực sự buông tay được sao? Nếu có thể buông tay, vì sao người lại biến thành cái bộ dạng này chứ?" Mạc Bạch cúi đầu, lời muốn nói ra khỏi miệng đành phải nuốt trở lại, bởi vì y hiểu được, nếu nói ra những lời này sẽ khiến nam nhân càng thêm đau khổ. Hắn quá mức ôn nhu, không muốn cho người nọ chịu chút ủy khuất nào, đành phải tự mình gánh lấy đau khổ.

Trước thời gian ước định một tháng còn hai ngày, Vân Phi Vũ đứng dưới tàng cây hòe trong tiểu viện, tùy ý lá khô bay múa rụng đầy thân, nhìn trời chiều, trong mắt tràn đầy tịch mịch.

Cho tới khi ánh hồng quang hoàn toàn biến mất, thiếu niên lấy lại *** thần. Cũng tới thời điểm phải tới vương phủ. Hai ngày trước y nhận được lời mời của Mạc Bạch, nói là mừng ngày sinh người nọ hai mươi tám tuổi. Tuy hiểu dụng ý của Mạc Bạch, nhưng dù gì cũng không thể thay đổi.

Tới vương phủ, ngựa xe như nước, người đứng chật ních ngoài cửa. Nhìn những người đó mang theo vô số lễ vật phong phú tới cửa chúc mừng, mà bản thân lại tới đây với đôi tay trống trơn, Vân Phi Vũ dừng lại

trước cửa, thở dài: "Như vậy là được rồi, không mang theo cái gì, không lưu lại vật gì, chung quy ta và hắn là hữu duyên vô phận, sau này sẽ không bao giờ… gặp lại. Như vậy là tốt rồi."

"Tiểu Vũ, sao lại tới muộn vậy?"

Vừa mới bước vào đại môn đã bị người nào đó tóm lấy tay kéo đi, thiếu niên kinh ngạc: "Thiết Ngưu đại ca, huynh mang ta đi đâu vậy?"

Hàn Thiết Ngưu dừng lại, nháy mắt với y mấy cái: "Đi tới chỗ mọi người a. Tuy rằng mọi người luôn ở Diên Kinh, nhưng đã lâu không được gặp đệ rồi, cho nên ta đứng thủ ở cửa, chỉ cần nhìn thấy đệ sẽ lập tức dẫn tới."

Ngẫm lại cũng đúng, một tháng gần đây, trừ bỏ những lần ngẫu nhiên gặp được Mạc Bạch cùng người nọ, căn bản y không liên hệ với những người còn lại. Y cười cười: "Là sơ sót của ta, gần đây bận nhiều việc quá. Đi thôi!"

Tiến vào phòng, cánh cửa phía sau bị đóng lại, trong lúc kinh ngạc, ánh mắt đối diện cũng người đang đứng bên cửa sổ.

Tích Vô Nhai thoáng ngẩng người, sau đó mở miệng: "Đệ đã tới rồi."

"Không ngờ Thiết Ngưu đại ca cũng biết gạt người ta, chỉ sợ là do chủ ý của Mạc Bạch." Thiếu niên lắc đầu, âm thầm cười khổ: "Cho dù có làm như vậy, mọi chuyện chung quy vẫn không thay đổi."

"Đúng, ta đã tới." Thiếu niên thản nhiên mở miệng.

184. Quyển 5 - Chương 182: Trong Yến Tiệc

Nhìn nam nhân tiều tụy gầy yếu trước mặt, Vân Phi Vũ cảm giác khóe mắt cay cay khó chịu, y vội vàng nhìn chung quanh một vòng: "Ta nghe Thiết Ngưu ca nói tất cả mọi người ở trong này, sao lại chỉ có một mình huynh vậy?"

Tích Vô Nhai thấy ánh mắt thiếu niên trốn tránh, trong lòng càng thêm bi thương, nhưng vẫn mỉm cười đi tới cạnh bàn: "Nào, chúng ta ngồi xuống nói chuyện."

Nam nhân rót một chung trà nóng cho đặt lên vị trí đối diện. Vân Phi Vũ do dự một lát, cuối cùng đi tới, ngồi xuống, cầm chung trà trong tay, không tự nhiên đối diện với ánh mắt hắn, nhịn không được liền mở miệng: "Sao huynh có thể gầy thành như vậy?"

Tích Vô Nhai sờ sờ mặt, lạnh nhạt nói: "Phải không? Có thể do gần đây quá bận rộn!"

"Nói dối, huynh căn bản đang tự tra tấn bản thân." Thiếu niên run rẩy môi, cuối cùng không đem những lời trong lòng này thốt ra khỏi miệng, bởi vì y hiểu người không có tư cách nói ra những lời này nhất chính là mình.

Hai người lặng im không nói, không khí trong phòng dần cô đọng lại, mang theo một chút áp lực.

Nam nhân lẳng lặng chăm chú nhìn thiếu niên đối diện, tham lam muốn đưa tất thảy những hình ảnh của y khắc vào trong tâm trí, mà thiếu niên đứng ngồi không yên, đột nhiên đứng lên: "Ta… đi tìm mọi người, đã lâu không gặp bọn họ, ta tới tiếp bọn họ một chút."

Phía sau truyền tới tiếng thở dài sâu kín, nam nhân chua sót mở miệng: "Chỉ còn lại ba ngày, chẳng lẽ ngồi bên ta trong chốc lát mà đệ cũng không nguyện ý hay sao? Ta… khiến cho đệ chán ghét tới vậy?"

Vân Phi Vũ dừng bước, chậm rãi xoay người, khuôn mặt phức tạp, hơn nửa ngày mới nói một câu: "Huynh nên hiểu được, lòng ta…"

"Ta hiểu, ta hiểu." Nam nhân lộ vẻ cười khổ, thùy hạ mi mắt nhìn chung trà trong tay: "Đã chờ đợi lâu như vậy rồi, sao ta có thể không rõ, ta chỉ muốn đệ ở bên ta thêm một lúc, ba ngày sau ta sẽ rời khỏi nơi này."

"thình thịch" một tiếng, thiếu niên cố gắng trấn định *** thần đang hỗn loạn. Tách ra là một chuyện, nhưng nghe hắn nói muốn rời đi lại là một chuyện khác. Áp chế lưu luyến trong lòng, thiếu niên ngồi trở lại: "Ba ngày sau rời đi sao?"

Tích Vô Nhai giương mắt nhìn y, cười khẽ: "Không đi, lưu lại nơi này có ý nghĩa chi. Hơn nữa, ta cũng đã đáp ứng sẽ không xuất hiện trước mặt đệ. Ta sẽ không thất tín, chính là… ta hy vọng đệ có thể hạnh phúc!"

"Ta…" Hai tay gắt gao nắm chặt, cơn đau đớn kịch liệt truyền tới từ bàn tay cũng không thể áp chế từng cơn đau thắt dâng lên từ sâu trong thâm tâm: "Ta đã khiến hắn chịu khổ. Tích, xin lỗi huynh!"

"Hoàng thúc, hoàng thúc!" Cánh cửa bị đẩy ra, thấy hai người trong phòng, hắn ngừng lại, sau đó mỉm cười tiến lên phía trước: "Tiểu Vũ, đã lâu không gặp. Tiểu tử ngươi nha, ở Diên Kinh cũng không chịu tới thăm ta."

Buông tay, cũng đồng thời thở phào. Vân Phi Vũ cười cười: "Gần đây có chút việc bận nên sơ sót, thật có lỗi."

Vừa vào phòng đã phát hiện không khí giữa hai người khác lạ, Khung Tử Dạ nghi hoặc khó hiểu. Ngày đó hắn bất đắc dĩ đem việc thiếu niên muốn rời đi nói cho Mạc Bạch, tiếp đến, hắn lập tức hối hận. Tuy nhiên, sau đó nghe nói quan hệ giữa hai người bất ổn, hỏi qua Mạc Bạch vài lần chỉ thấy y lắc đầu thở dài, không nói chi. Tới hôm nay chứng kiến cảnh này, xem ra giữa hai người thực sự có vấn đề.

Tuy rằng hắn vẫn bài xích nam nhân quyến luyến tình cảm, hai người chia lìa cũng là kết quả mà hắn mong muốn. Nhưng từ hơn nửa tháng trước, nhìn thấy hoàng thúc, hắn khiếp sợ, hắn không thể tin. Vị hoàng thúc luôn tự tin kiêu ngạo kia lại có thể trở nên tiều tụy thành như vậy. Mà những ngày này, thoạt nhìn càng thêm nghiêm trọng.

Hắn không rõ yêu là cái gì, cũng không hiểu rốt cuộc giữa hai người bon họ đã xảy ra chuyện gì, từ khi hắn áp chế dục vọng với thiếu niên vào sâu trong đáy lòng, hắn liền hy vọng hai người có thể hòa hảo, bởi vì đối mặt với hoàng thúc như vậy, hắn cảm thấy vô cùng đau lòng. Nhìn thiếu niên, hắn có một bụng câu hỏi muốn thốt ra, đang muốn mở miệng, bên ngoài lại truyền tới tiếng người.

"Vương gia, chuẩn bị khai yến, Mạc tiên sinh mời ngài tới."

"Ân, đã biết." Tích Vô Nhai đứng lên nhìn hai người: "Đi thôi, yến tiệc bắt đầu rồi."

"Nga"

Khung Tử Dạ bất đắc dĩ, đành phải ngoan ngoãn đứng lên, mà Vân Phi Vũ nhìn hắn như vậy không khỏi cười thành tiếng: "Không ngờ ngươi cũng có lúc ngoan ngoãn như vậy."

Thấy nam tử trừng mắt liếc mình một cái, thiếu niên cười càng thêm sáng lạn, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía nam nhân, đến khi thấy ánh mắt hắn ôn nhu như nước, khuôn mặt y nhất thời cứng đờ, lập tức quay lưng đi về phía cửa: "Ta đi gặp mọi người. Đã lâu không nhìn thấy bọn họ, ta tới trước tiếp đón một chút."

Thấy thiếu niên dường như muốn trốn, Khung Tử Dạ vô cùng buồn bực, quay đầu nhìn thấy hoàng thúc mình vẻ mặt cô đơn, nhịn không được mở miệng hỏi: "Hoàng thúc, các người…."

"Đi thôi, khai yến." Tựa hồ biết hắn muốn nói gì, Tích Vô Nhai lập tức ngắt lời, vỗ vỗ vai hắn, sau đó dẫn đầu bước ra ngoài.

"Rốt cuộc bọn họ làm sao vậy?" Khung Tử Dạ nhỏ giọng nói thầm, khó hiểu lắc đầu, lập tức đi theo.

Dưới sự chủ trì của Mạc Bạch, yến tiệc bắt đầu. Đầu tiên, mọi người chúc mừng một phen, sau đó liên tiếp không ngừng kính rượu. Bởi vì chỗ ngồi đặc biệt nên Vân Phi Vũ cũng bị kính rượu không ít. Tuy rằng nhiều quan viên chưa thấy y, nhưng lén hỏi một chút lập tức biết y là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng cùng vương gia, tránh không được nịnh hót một phen.

Trên bàn tiệc, y yên lặng ăn đồ ăn nam nhân gắp cho mình, thấy bóng đen phủ lên đầu, biết rằng lại bị kính rượu.

"Hạ Vũ huynh."

Nghe thấy tiếng gọi, thiếu niên lập tức bưng chén rượu đứng dậy. Người tới mặc một thân bảo lam cẩm bào, khuôn mặt nho nhã thanh tú, tươi cười trên mặt không mang theo chút a dua nịnh bợ. Tuy rằng không biết hắn là ai, nhưng chỉ cần nhìn hắn đạm cười như vậy cũng sẽ không khiến người chán ghét.

Người nọ nâng chén về phía y: "Tại hạ Bạch Thanh Thu vẫn nghe thấy đại danh Hạ Vũ huynh nên rất mong ngóng được gặp mặt, rốt cuộc hôm nay cũng được như nguyện, nào, chúng ta cùng cạn một ly."

Không có lời nói nịnh bợ dư thừa, rõ ràng thẳng thắn, Vân Phi Vũ nhất thời sinh hảo cảm, cụng chén cùng hắn, cười nói: "Được, cạn chén."

Khi hai người uống cạn, Khung Tử Dạ ngồi một bên đột nhiên nói chen vào: "Bạch ái khanh, ngươi đã tới đây hẳn phải kính hoàng thúc trước, tại sao lại cùng Tiểu Vũ cạn chén trước?"

Bạch Thanh Thu cả kinh, lập tức quỳ xuống: "Thần nhất thời kìm lòng không được, mong hoàng thượng thứ tội."

"Ha ha, đùa thôi mà. Hoàng thúc không để ý tới chuyện này đâu. Trẫm hiểu ngươi muốn gặp Tiểu Vũ nên trêu đùa một chút thôi, không cần cho là thật." Khung Tử Dạ nâng hắn dậy, sau đó nhìn về phía thiếu niên: "Tiểu Vũ, Thanh Thu đuổi từ Tát Lan Thành tới Diên Kinh cũng chỉ vì muốn gặp mặt ngươi, hắn thực sự rất ngưỡng mộ ngươi nha."

"Sao?" Vân Phi Vũ hơi giật mình nhìn hai người, hoàn toàn không rõ.

"Hoàng thượng, ngài đừng trêu đùa vi thần." Bạch Thanh Thu cười khổ, sau đó nhìn thiếu niên: "Có thể Hạ Vũ huynh không biết tại hạ, nhưng ta ở Tát Lan Thành đã từng gnhe đại danh của huynh, vẫn luôn muốn được gặp mặt một lần, ai ngờ sau chiến tranh huynh lại vội vàng trở về Diên Kinh, mà hai tháng gần đây ta cũng mới nhập kinh nhậm chức. Kỳ thực ta đã rất muốn tới bái phỏng, nhưng không có cơ hội, rốt cuộc hôm nay cũng được toại nguyện. Phải đa tạ Hoàng thượng cùng vương gia đã cho hạ quan cơ hội này."

Nhìn người nọ cung kính hành lễ cùng hai người, thiếu niên đột nhiên nhớ tới vị tuần phủ ở Tát Lan Thành cũng tên này: "Thì ra là vậy, khó trách ta cảm thấy tên này thực quen tai. Tuy nhiên, vì sao hắn lại muốn gặp ta?"

"Nói vậy chắc Hạ Vũ huynh rất khó hiểu vì sao ta muốn gặp huynh?"

Nghe thấy âm thanh chấn động của người nọ, thiếu niên lập tức hoàn hồn, gật đầu.

"Bởi vì ta rất ngạc nhiên." Bạch Thanh Thu nhìn y: "Ngày đó, nghe mọi người truyền tụng, người đã dẫn chiến cuộc vào thế hòa nhau chính là một đầu bếp thấp bé, nói rằng chỉ một mình y cũng có thể chế phục hơn hai mươi hán tử thân hình cao lớn, cho nên ta lập tức nổi lên lòng tò mò, hôm nay vừa thấy..." người nọ đột nhiên dừng lại, sau đó cười nói: "Quả nhiên Hạ Vũ huynh giống như những lời mọi người đồn đại. Vóc dáng nhỏ bé, có điều, tại hạ thực tâm bội phục huynh, cho nên muốn kính huynh thêm một chén."

Tuy lời nói thẳng thắn nhưng không khiến người nghe chán ghét, Vân Phi Vũ ha hả cười: "Nào, cạn chén."

Yến tiệc bước vào hồi cao trào, mọi người vung quyền uống rượu, nói thiên nói địa.

Mạc Bạch vẫn biên mất vô tung đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, y thanh thanh cổ họng: "Các vị đồng liêu, nhân dịp chúng ta mừng sinh thần vương gia, tại hạ có một việc muốn tuyên bố."

Toàn trường nhất thời an tĩnh lại, tất cả mọi người lẳng lặng nhìn y.

"Đại ca." Mạc Bạch lên tiếng.

Mạc Ngôn đứng lên, sau đó gật đầu cùng y, nhìn về phía thiếu niên, khuôn mặt lộ vẻ nghiêm túc: "Tiểu Vũ, ngươi có nguyện ý nhận ta làm nghĩa phụ của ngươi hay không?"

Vân Phi Vũ đứng lên, hoàn toàn không biết chuyện gì đang diễn ra, đang định mở miệng hỏi lại thấy Mạc Bạch chen vào nói: "Tiểu Vũ, đại ca của ta muốn tặng ngươi Huyền Mặc kiếm, nhưng vật này là vật gia truyền của Mạc gia, không thể tặng cho ngoại nhân, cho nên mới hỏi câu này. Hơn nữa, đại ca ta vừa lúc dưới gối vô tử (không có con), ngươi cũng lẻ loi một mình, đại ca ta lại vô cùng yêu quý ngươi, thường xuyên ở trước mặt ta khen ngợi ngươi, cho nên ta mới nghĩ ra biện pháp này. Thế nào, có nghĩa phụ như đại ca ta cũng không chịu thiệt nha, vừa được kiếm lại vừa được một phụ thân quyền thế, thực có lời đúng không?"

"Nhị đệ, đừng nói hưu nói vượn." Mạc Ngôn quát lớn: "Tuy rằng ta thực sự thích hài tử Hạ Vũ này, nhưng ta cũng không miễn cưỡng y."

Vân Phi Vũ bị lời Mạc Bạch nói khiến cho dở khóc dở cười, nhưng đối mặt với Mạc Ngôn, người mà y tôn kính từ thâm tâm... Người này luôn đối xử hòa ái với những người chung quanh, xử sự công bằng, cũng không làm việc quá thiên vị, mà hắn cũng luôn lấy thân phận trưởng bối quan tâm tới mình, ủng hộ mình. Người như vậy lại muốn nhận y làm nghĩa tử, mặc dù có chút đột ngột, nhưng cả hai kiếp y đều không được hưởng thụ qua cảm giác phụ tử tình thâm, y quả thực vẫn có chút động tâm.

Nhìn vị trưởng bối kia hòa ái tươi cười, thiếu niên nhịn không được liền quỳ xuống trước mặt hắn: "Ta vẫn là kẻ phiêu đãng không có nơi ở cố định, không có một gia đình chân chính, nếu tướng quân không chê, Hạ Vũ nguyện ý nhận người làm nghĩa phụ."

"Nghĩa phụ ở trên, xin nhận dập đầu của hài nhi." Nói xong, thiếu niên lập tức dập đầu ba cái thật vang.

Mạc Ngôn cực kỳ cao hứng, lập tức kéo y lên: "Được được, mau đứng lên. Ha ha ha."

Sau đó, chỉ thấy hắn bưng hai chén rượu trên bàn, một chén đưa cho thiếu niên, tự mình cầm chén còn lại hướng về phía mọi người: "Hoàng thượng, vương gia, còn có các vị đồng liêu, hôm nay mời mọi người làm chứng, từ lúc này, ta cùng Hạ Vũ chính là phụ tử."

Hắn đột nhiên chuyển hướng về phía thiếu niên: "Nhi tử Hạ Vũ của ta, cùng phụ thân kính mọi người một chén."

Vân Phi Vũ lập tức tiến lên sóng vai cùng hắn, sau đó hai người nâng chén hướng về phía mọi người. Thiếu niên mang theo tâm tình kích động, bất an, vui sướng, ngửa đầu cạn sạch chén rượu.

Tích Vô Nhai yên lặng nhìn, thản nhiên tươi cười nhưng vẫn nhịn không được mà nghi hoặc. Hắn nhìn về phía Mạc Bạch, thấy người nọ vuốt ve chòm râu cười tủm tỉm, không khỏi càng thêm nghi hoặc.

Quay đầu nhìn về phía thiếu niên, nhìn thấy trên gương mặt y là nụ cười sáng lạn, nhẹ giọng nói: "Thì ra thứ đệ có thể chấp nhận chỉ có tình thân. Một khi đã như vậy, ta còn hy vọng xa vời làm chi. Tiểu Vũ, chúc đệ hạnh phúc."

185. Quyển 5 - Chương 183: Đêm Hỗn Loạn

Tiến vào giờ hợi, yến tiệc kết thúc, Mạc Ngôn say mèm cáo từ, mà Vân Phi Vũ bị Mạc Bạch kêu đưa hắn về nhà. Lần đầu tiên cùng phụ thân ở chung, y có một chút khiếp đảm, mà người nọ mặc dù say vẫn nhìn ra y bất an lo lắng, vỗ vai y trấn an: "Không cần cố gắng thay đổi cái gì cả, cứ như trước kia là được. Thuận theo tự nhiên."

Gương mặt hiền lành, nụ cười ấm áp, đây chính là thứ mà y luôn mong muốn. Tình thương của cha chính là thứ mà y khát vọng nhưng chưa bao giờ đạt được. Tuy rằng người này chỉ là nghĩa phụ, nhưng thân sinh phụ thân cũng chưa bao giờ cho y một chút quan tâm: "Phụ thân, hẳn là như vậy."

Đỡ Mạc Ngôn bước đi nghiêng ngả, thiếu niên đột nhiên nhớ tới khuôn mặt tươi cười gian trá của Mạc Bạch trước khi rời đi, đột nhiên nhớ tới việc dường như sau này mình phải gọi y là thúc thúc, trong lòng nhất thời sinh ra một chút kháng cự: "Có chết cũng không gọi lão hồ ly kia là thúc thúc."

Hai người đi ngang qua Đông phố, tiến về phủ tướng quân.

Tối tháng chín đã có chút lạnh lẽo, bởi vậy người đi đường ban đêm không nhiều lắm, mà buổi tối ở Đông phố lại không người, những cửa hàng cũng đã dọn từ sớm. Hiện tại, trên đường cũng chỉ còn lại phụ tử hai người bọn họ.

Ánh trăng mỏng manh trải dài chiếc bóng của hai người trên mặt đất, Vân Phi Vũ đầy lòng nghi hoặc, nhịn không được liền mở miệng: "Tướng... nghĩa phụ, vì sao người vẫn chưa thú thê sinh tử?"

(Thú thê sinh tử: Cưới vợ sinh con)

Cảm nhận được thân thể người bên cạnh thoáng cứng lại, thiếu niên vội vàng nói: "Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút, khiến nghĩa phụ khó xử rồi, thực xin lỗi!"

Mạc Ngôn dừng bước, vuốt đầu y: "Ngốc, ta có ý không trách ngươi, đó chỉ là một chuyện không thể nói ra mà thôi, không cần để trong lòng."

"Vâng."

"Chúng ta mau hồi phủ thôi, đầu ta có chút choáng váng." Mạc Ngôn nhu nhu trán, cười nói: "Già rồi, uống rượu cũng kém hơn trước kia."

"Nghĩa phụ còn chưa tới năm mươi, vẫn không thể tính là già." Thiếu niên vừa đi vừa nói: "Có thể do hôm nay uống quá nhiều, lát nữa về ta sẽ nấu cho người một bát canh giải rượu."

"Được."

Vừa dứt lời, chợt nghe tiếng vỗ tay thanh thúy truyền tới từ phía trước. Hai người lập tức ngừng bước, tiến vào trạng thái phòng bị.

Trong bóng đêm, một người chậm rãi bước ra. Y bào tối màu, khuôn mặt dưới ánh trăng lộ ra không rõ lắm, chỉ biết người nọ là một nam tử râu ria, dáng người cao gầy. Hắn vừa vỗ tay nhè nhẹ, vừa mỉm cười mở miệng: "Chậc chậc, phụ từ tử hiếu, quả nhiên khiến người ta hâm mộ nha!"

"Người này… cảm giác thật thân thuộc, nhưng cả người lại tản ra hương vị xa lạ." Vân Phi Vũ nghi hoặc nhíu mày, che chắn trước người Mạc Ngôn, mở miệng: "Ngươi là người nào, chặn đường chúng ta với mục đích gì?"

Người nọ đến gần, lúc nhìn thấy thiếu niên thoáng ngẩn ra, sau đó cười nói: "Ta là ai? Nói cho ngươi chỉ sợ ngươi cũng chẳng biết. Về phần ta tới đây với mục đích gì." Người nọ nhìn Mạc Ngôn phía sau y: "Chỉ muốn mời tướng quân tới một nơi làm khách thôi."

Dư âm chưa biến mất, người nọ đánh úp về phía hai người nhanh như tia chớp. Thiếu niên kinh hãi, tung một quyền đánh về phía mặt người nọ, hô to: "Nghĩa phụ, người mau trở về vương phủ. Hắn tới là nhằm vào người đó, ta sẽ tạm thời ngăn lại."

"Nhưng mà…"

Mạc Ngôn do dự, nhìn tốc độ người kia cũng có thể đoán ra, cho dù hai người liên thủ cũng không thể địch lại hắn. Thiếu niên còn có thể chống lại một lúc, mà năng lực bản thân lại hữu hạn, chỉ có thể lập tức trở lại vương phủ mới là lựa chọn tốt nhất. Nghĩ đến đây, hắn hô: "Tiểu Vũ, ngươi cố gắng cầm cự, ta đi cầu cứu vương gia." Nói xong, hắn lập tức xoay người chạy về phía vương phủ.

"Chậc chậc, vừa rồi còn phụ từ tử hiếu cơ mà, đến bây giờ kẻ làm phụ thân lại chạy đi, ngươi vẫn muốn ngăn cản ta?" Người nọ đông trốn tây tránh khỏi quyền cước sắc bén bá đạo của thiếu niên, lại giống như đang xem trò vui, thỉnh thoảng chụp lên người y một chút, bóp một chút khiến Vân Phi Vũ tức muốn hộc máu.

Vân Phi Vũ hiểu mình căn bản không phải đối thủ của người này. Trừ bỏ lúc mới bắt đầu tấn công, người này không ra tay tiếp, chỉ vừa nói mát vừa trốn tránh, tuy khiến cho y cảm thấy nghẹn khuất cũng phẫn nộ, nhưng hiện tại chỉ cần có thể cầm chân hắn thì thế nào cũng xong.

"Aiz… không chơi cùng ngươi nữa, vẫn là làm chính sự quan trọng hơn." Người nọ đột nhiên nhẹ nhàng phi thân về phía sau một trượng, nháy mắt thoát khỏi vòng công kích. Thiếu niên thấy vậy, lập tức đuổi theo.

Giống như đang chơi trốn tìm, mỗi lần thiếu niên tìm không thấy theo không kịp thì người nọ đột nhiên xuất hiện một chút, sau đó lập tức biến mất.

Vân Phi Vũ hiểu không nên tiếp tục truy đuổi, nhưng đáy lòng vẫn mang theo chấp niệm khiến cho y không thể ngừng cước bộ.

"Truy đuổi tới cùng là như thế này sao?" Thiếu niên quan sát bốn phía, cẩn thận điều tra động tĩnh chung quanh, nương theo ánh trăng ảm đạm, y phát hiện dường như mình đang đi vào một ngõ cụt, không khỏi

âm thầm mắng: "Chết tiệt." Vừa muốn xoay người rời đi, y đột nhiên phát giác thân thể không cách nào nhúc nhích, tiếp theo, tiếng người nọ truyền tới từ phía sau.

"Hừ, có nên nói ngươi là đồ ngốc không? Hay nên nói là chấp nhất? Rõ ràng biết có bẫy nhưng vẫn đi theo." Tiếng nói khàn khàn mang theo âm hưởng mị hoặc.

Vân Phi Vũ tức tới nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng chẳng biết làm các nào. Hiện tại y không chỉ không thể cử động, đến thanh âm cũng không thể phát ra. Tuy vô cùng khó hiểu với hành vi dụ dỗ mình tới đây của người này, nhưng trong lòng y vẫn canh cánh việc an nguy của Mạc Ngôn, vậy nên y cũng không ngừng hối hận với hành động nông nổi của mình,

Dường như đoán được y đang suy nghĩ điều gì, người nọ lại mở miệng: "Ngươi… có phải đang lo lắng cho vị nghĩa phụ kia hay không? Ngươi nghĩ rằng ta dụ ngươi tới đây, sau đó cho người khác đi vây bắt hắn? Hứ, ngươi cảm thấy ta cần thiết phải làm như vậy sao?"

Thiếu niên nghe vậy, nghi một chút: "Chính xác, dựa vào võ công của người này hẳn không cần phải làm như vậy. Rốt cuộc hắn muốn gì, giết ta sao? Có điều, muốn giết ta cũng đâu cần phải dụ ta tới đây, vừa rồi có thể động thủ luôn, vì sao lại…."

"Ta chỉ đột nhiên có hứng thú với ngươi mà thôi." Người nọ lại đột nhiên mở miệng, thành âm trầm thấp gần bên tai khiến thiếu niên hoảng sợ: "Bắt người thôi mà, rất đơn giản, lúc nào cũng có thể làm được."

"Vậy người muốn làm gì?" Thiếu niên nói không nên lời, đành phải đặt câu hỏi trong lòng, nhưng người nọ lại ôm cổ y từ phía sau, ghé bên tai y ngâm khẽ: "Không phải đã nói rồi sao, ta đột nhiên sinh ra hứng thú với ngươi!" Thân thể nóng bỏng tựa lên vai thiếu niên.

Cả người Vân Phi Vũ cứng ngắc, nội tâm vô cùng bài xích đụng chạm cùng người xa lạ, nhưng vì sao cái ôm ấp của người này… lại có một chút cảm giác quen thuộc? Hoặc là y đã cảm giác sai lầm?

Vành tai truyền tới cảm giác ướt át, ngay sau đó đai lưng bị cởi ra. Thiếu niên muốn chửi ầm lên nhưng hết cách, y chỉ có thể trừng lớn hai mắt, trơ mắt nhìn y phục trên người mình bị người nọ cởi ra. Người nọ xuất hiện trước mặt y trong nháy mắt, vuốt ve hai má y, miệng không biết đang than thở điều gì.

Ngoài miệng đột nhiên truyền tới cảm xúc mềm mại khiến Vân hi Vũ hoảng hốt. Trong trí nhớ, tựa hồ đã từng có cảm xúc đụng chạm như vậy, nhưng người trước mặt thực sự là kẻ hoàn toàn xa lạ.

"Khốn kiếp!"

Thiếu niên dùng sức cắn mạnh một cái lại bị người nọ nắm cằm dưới, nụ hôn như mưa rền gió dữ đặt xuống môi thiếu niên. Không khí trong phổi dường như bị rút cạn, tâm trí bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Rốt cuộc người nọ cũng rời khỏi môi thiếu niên, cầm phân thân thiếu niên cách mảnh khố mỏng, ghé bên tai y khàn khàn cười: "Mẫn cảm thật, mới như vậy đã cương rồi."

Nội tâm không ngừng hò hét: "Giết ngươi, giết chết ngươi." Nhưng thân thể lại bị người nọ đùa bỡn tới phát run, hưng phấn: "Khốn kiếp… ta muốn…. giết…"

Dục vọng chôn vùi tia lý trí cuối cùng, phát không ra âm thanh. Thiếu niên chỉ có thể mở miệng thật lớn, không ngừng thở dốc, thống hận thân thể *** loạn này, nhịn không được khoái cảm, y phóng thích.

Khoảnh khắc thân thể bị xỏ xuyên, đau lớn theo sống lưng lan tràn khắp thân thể, Vân Phi Vũ giống như cá mắc cạn, thất thần trừng mắt nhìn trời đêm, tựa như không có linh hồn.

Trong ngõ nhỏ phiêu đãng hương vị *** ngọt nồng cũng tiếng người nọ khàn khàn rên rỉ, tiếng thở dốc ồ ồ dồn dập cùng tiếng thân thể liên tục va chạm. Sau khi một tiếng rên rỉ nặng nề qua đi, hết thảy mọi thứ quay trở về yên lặng.

Người nọ ôm chặt thân thế thiếu niên, há miệng thở dốc từng ngụm. Một hồi lâu sao, hắn liếm vành tai thiếu niên, tiếng nói trầm thấp: "Thật muốn làm tiếp một lần nữa, có điều, hừ, nhanh thôi. Sau này chúng ta còn có thể gặp lại"

Người nọ biến mất quỷ mị như ma quỷ, thiếu niên cũng té ngã trên mặt đất. Huyệt đạo đã được cởi bỏ, nhưng phẫn nộ trong lòng cùng đau đớn nơi hạ thể khiến y không cách nào đứng thẳng dậy.

Nghe tiếng bước chân phía xa ngày một gần, sau đó lại nghe tiếng hét thật lớn: "Ai ở đó?"

"Là Tích…" Thiếu niên thất kinh, lập tức kéo y phục phía dưới, nghe tiếng bước chân ngày một gần, y hô to: "Đừng tiến vào!"

Tích Vô Nhai hít một hơi, nhấc tay ngăn lại: "Các ngươi đi nơi khác tìm kiếm!"

"Vâng."

Thiếu niên lôi kéo y phục trên thân thể, chật vật chống tường đứng lên từng chút một, còn chưa đứng thẳng lên đã nghe âm thanh phẫn nộ của người nọ vang lên sau lưng: "Là ai làm?"

Phát giác nam nhân mang theo hỏa nộ đứng bên cạnh, Vân Phi Vũ cố gắng giữ giọng mình thật bình thản, chậm rãi nói: "Ta không sao. Tướng quân… Nghĩa phụ không sao chứ?"

Nam nhân không trả lời mà ôm y vào lòng, run run gầm nhẹ: "Nói cho ta biết… là ai làm? Ta muốn đem hắn ra bầm thây vạn đoạn!"

Trong mũi tràn ngập hương vị của nam nhân, thiếu niên dần bình tĩnh, y xoay người ôm lấy nam nhân, khẽ vuốt lên lưng hắn: "Ta không sao, thực sự không có việc gì, cứ coi như bị chó cắn một ngụm là được, thật sự không có việc gì."

Cảm nhận được thân thể cứng ngắc của nam nhân dần dần thả lỏng, Vân Phi Vũ lập tức nói tiếp: "Chắc nghĩa phụ không có việc gì đúng không? Là người báo cho các ngươi tới đây sao?"

"Không có, đợi lát nữa nói sau. Chúng ta về trước." Dường như nam nhân không muốn nói nhiều, ôm lấy thiếu niên phi thân lên không trung, xuyên qua bóng đêm như một trận cuồng phong, mang theo đầy người tức giận.

Trở lại vương phủ, hai người trực tiếp tiến vào dục trì. Thiếu niên nhìn hắn giận dữ, thưa dạ nói: "Ta tự tắm là được rồi."

Tích Vô Nhai không nói gì, trực tiếp cởi y phục trên người thiếu niên, nhìn thân hôn ngân (dấu hôn) trên cổ trên ngực y, còn có lớp da bị trầy xát phía sau, hắm đấm mạnh một quyền lên thành dục trì, cố gắng kiềm chế tức giận khiến cho toàn thân đều run rẩy.

Khối đá hoa cương xinh đẹp vỡ làm hai, mà giữa kẽ tay người nọ cũng chảy ra dòng máu đổ tươi. Thiếu niên ngây người, lập tức ôm lấy tay hắn, rống giận: "Huynh làm cái gì vậy, huynh tự ngược mình làm chi, cho dù huynh có làm như vậy thì ta cũng không lưu lại. Thân thể này đã sớm dơ bẩn không cách nào chấp nhận được, ta căn bản không đáng để huynh phải làm như vậy."

"Không, đừng nói như vậy." Nam nhân vươn tay kéo y tới trước ngực, ôm chặt lấy: "Không cho phép nói như vậy! Đệ là bảo bối của ta, là bảo bối mà ta quý trọng nhất. Mặc kệ trên thân thể đệ đã từng xảy ra chuyện gì, đệ vẫn là bảo bối mà ta yêu thương nhất. Tiểu Vũ, ta yêu đệ, ta yêu đệ, ta yêu đệ…."

Thân thể Vân Phi Vũ nhất thời cứng đờ: "Thế này chẳng phải đã quay về điểm xuất phát hay sao? Vậy một tháng cố gắng kia rốt cuộc là vì cái gì? Không được!"

Y đẩy nam nhân, xoay người, kiềm chế âm thanh run rẩy: "Đừng nói những lời như vậy nữa, chẳng lẽ huynh đã quên những gì chúng ta ước định? Chẳng lẽ huynh muốn làm người không giữ lời?"

Phía sau đột nhiên không có tiếng động, thiếu niên hít sâu một hơi, lại nói: "Vừa rồi đã muốn hỏi, nghe lời huynh nói thì hình như nghĩa phụ vẫn chưa tới đây?"

Đợi một lát, người nọ trầm giọng nói: "Không có, là quản gia tướng quân phủ phái người tới hỏi,cho nên chúng ta ra ngoài tìm."

"Nghĩa phụ đã xảy ra chuyện, ta muốn ra ngoài tìm người." Thiếu niên chịu đựng cơn đau phía sau, nhanh chóng rời khỏi dục trì, mà nam nhân nhìn hành động của y cũng lẳng lặng đuổi theo. Từ lúc đó, hai người im lặng không nói.

186. Quyển 5 - Chương 184: Tái Nhập Biên Quan

Tìm kiếm một đêm, trời gần sáng, mọi người phát hiện một bộ y phục dính máu ở một tiểu viện hoang vu phía tây, trên mặt đất lưu lại mùi khó ngửi cùng một ít bột phấn màu vàng.

Bộ y phục kia đúng là thứ mà Mạc Ngôn đã mặc, mà bột phấn màu vàng này cũng chính là thứ mà một số nhân sĩ võ lâm độc ác thích dùng, hóa thi phấn. Nhìn tình cảnh như vậy, Mạc Bạch rống to, xông lên phía trước ôm lấy kiện y phục kia, sau đó bị Tích Vô Nhai nhanh chóng điểm huyệt.

(Hóa thi phấn: Bột làm thân thể tan ra thành nước hoặc tro bụi)

"Mạc tiên sinh, bình tĩnh một chút." Nam nhân quát lớn, nhưng thấy biểu hiện cuồng loạn của y, hắn biết rằng hiện tại *** thần y đã vô cũng rối loạn.

"Người đâu, đưa Mạc tiên sinh hồi phủ."

"Ta không muốn trở về, ta không muốn trở về." Mạc Bạch mở to đôi mắt đỏ sậm, bi thương đầy mặt: "Vương gia, cầu người."

Tích Vô Nhai trầm ngâm một lát: "Được rồi, ngài ở nơi này trước, chúng ta đi chung quanh kiểm tra. Đây chỉ là một kiện y phục mà thôi, vẫn chưa thể chứng minh được điều gì."

Nhìn Vân Phi Vũ thẫn thờ đứng ở một bên, nam nhân mấp máy môi, cuối cùng không nói lời nào mà bắt đầu hạ lệnh: "Trương Hình mang một đội nhân mã phong tỏa tiểu viện này, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào. Lí Đường mang số nhân mã còn lại tìm kiếm khắp nơi trong ngoài nơi này, không được bỏ sót bất kỳ manh mối nào. Phí Chi Thượng lập tức tiến cung bẩm báo việc này với hoàng thượng, sau đó tới thị vệ doanh tuyển thêm binh mã, triển khai rà soát trong thành, chỉ cần phát hiện người khả nghi thì lập tức bắt lại."

"Vâng."

"Dạ Lan, Dạ Phong, Dạ Liên." Nam nhân quát nhẹ.

"Có thuộc hạ."

"Các ngươi lập tức cầm mệnh lệnh của ta, thông báo cho quan thủ thành ở ba phía nam tây bắc không được phép mở cửa thành, nhanh lên!"

"Dạ."

Tích Vô Nhai nhặt một nhánh cây khô trên mặt đất, sau đó lật y phục rơi trên mặt đất. Hương vị gay mũi xông tới từng đợt, hắn vội vàng che mũi lại. Khi một miếng ngọc bội xanh biếc rơi ra từ kiện y phục đó, Mạc Bạch đang đứng một bên không nói đột nhiên điên cuồng kêu to: "Đạ ca, đại ca. Đó là vật ta tặng cho đại ca. Là đại ca, là đại ca…."

Tâm trầm xuống, nhìn một bãi dịch thể dưới lớp y phục, nam nhân lập tức hiểu được: "Chỉ sợ… Mạc Ngôn thật sự bị kẻ khác hạ độc thủ!"

"Không!!!!"

Bên tai truyền tới tiếng kêu khóc bi thống. Tích Vô Nhai áp chế cảm xúc đau lòng, vươn tay ra một chút, Mạc Bạch ngã vào lòng hắn: "Người đâu, đưa Mạc Bạch tiên sinh hồi phủ."

Mời quay đầu lại đã thấy thiếu niên đang đưa tay về phía kiện y phục kia, nam nhân lập tức phi thân tới, rống lớn: "Đệ làm gì vậy? Không muốn sống nữa sao?"

Vân Phi Vũ thoáng giật mình, ôm lấy cánh tay nam nhân, chỉ vào kiện y phục kia, nói liên thanh: "Huynh nói cho ta biết đi, kia không phải của nghĩa phụ đúng không, đúng không, có phải hay không?" Thiếu niên đột nhiên cười nói: "Sao có thể là nghĩa phụ được. Nghĩa phụ là người tốt như vậy, ngay cả kẻ thù cũng không có, sao có thể có kẻ hạ thủ với người như vậy. Đây nhất định không phải nghĩa phụ, nhất định nghĩa phụ vẫn còn sống. Tích, chúng ta đi tìm, tìm thêm một lần nữa, nhất định nghĩa phụ vẫn còn…."

Ôm thiếu niên đang không khống chế được cảm xúc vào lòng, Tích Vô Nhai chớp đôi mắt mang đầy chua sót nhìn lên không trung. Sương mù mênh mông mộng mảnh, dường như bão táp sắp đổ tới.

Tìm kiếm điều tra suốt ba ngày ba đêm, khắp nơi trong Diên Kinh đều có thể nhìn thấy thị vệ mặc khôi giáp, tay cầm lợi kiếm sáng lóa đi qua. Cuối cùng, mọi người không thể không thừa nhận, đại tướng quân Mạc Ngôn của Dạ Diệp quốc đã bị người ta sát hại trên đường trở về từ tiệc khánh sinh của Cửu thân vương.

(Tiệc khánh sinh: Tiệc sinh nhật.)

Ngày hạ huyệt, lăng viên (nghĩa trang) hoàng gia vây đầy người. Mặc kệ là tướng sĩ hay thường dân, tất cả mọi người đều thương tiếc khóc than cho vị tướng mà mình yêu kính.

Nhìn chiếc quan tài bên trong chỉ có một kiện y phục đang bị lớp đất vàng che khuất, tâm Vân Phi Vũ đau đớn từng cơn. Nếu ngày đó y không vì chấp niệm của mình mà đuổi theo ngời nọ, nghĩa phụ tuyệt đối không chết. Hết thảy đều do y suy nghĩ cho việc riêng mới phá hoại thành như vậy. Nếu y quay đầu đúng lúc, đuổi theo nghĩa phụ, chắc chắn mọi chuyện sẽ không phát sinh như thế này.

"Mọi chuyện đều là lỗi của ta!"

Tích Vô Nhai nắm chặt tay thiếu niên. Thấy vẻ mặt y lộ vẻ bi thương, biết y lại đang tự trách, nhưng giờ phút này, trừ bỏ nắm tay y, hắn thực sự không biết nên làm như thế nào.

Ánh mắt chuyển hướng về phía Mạc Bạch, thấy bộ dạng hồn siêu phách lạc của y như vậy quả thực khiến cho người ta áy náy.

Muốn huynh đệ bọn họ tận tâm tận sức trợ giúp Khung gia, tuy rằng là vì báo đáp ân cứu mạng trước kia của lão vương gia, nhưng nhiều năm như vậy, bọn họ đã vì triều đình làm không ít chuyện, công lao bọn họ lập nên đã sớm trả hết nợ nhân tình năm đó. Tuy nhiên, bọn họ vẫn tận tâm tận sức phụ tá đương kim hoàng thượng và mình. Mà mấy ngày qua, bản thân hắn không thể tra ra một chút manh mối. Đối mặt với người thầy tốt bạn hiền này, nhìn thấy bộ dạng bi thống của y, bản thân lại không thể giúp đỡ được gì, trong lòng hắn không khỏi khó chịu, âm thầm thề, nhất định sẽ tự tay đâm chết hung thủ để tế linh hồn Mạc tướng quân linh thiêng trên trời.

Ba ngày sau, trừ việc thị vệ vẫn kiểm tra những người ra vào thành, thị vệ tuần tra trong thành đã được cắt giảm rất nhiều, không khí áp lực dần vơi đi, thành trấn lại sôi động như cũ.

Bất quá, chẳng ai ngờ lại có sự tình khác phát sinh. Ở ngày hạ táng thứ năm của Mạc Ngôn, hai vị tả hữu phó tướng vẫn đi theo đại tướng quân đột nhiên biến mất ly kỳ, sống chết chưa rõ.

Đương kim thành thượng biết được việc này, long nhan không khỏi giận dữ, hạ lệnh điều tra phạm nhân trong cả nước, thưởng cho người cung cấp manh mối hai ngàn lượng bạc, hoàng thành lại có lệnh giới nghiêm. Văn võ bá quan đều bắt đầu hoảng sợ, sợ ngày nào đó sẽ tới phiên mình, triều đình lại rơi vào hỗn loạn.

Đảo mắt lại qua hơn nửa tháng, hiện tại đã là giữa tháng mười.

Ngày hôm đó, Vân Phi Vũ mới vừa luyện công xong, trở lại phòng, nhẹ nhàng buông trường kiếm màu đen, nhấc ấm trà lạnh rót một chén, vừa uống vừa vuốt ve thanh kiếm trên bàn, ngẩn người nhìn cửa sổ.

Hơi lạnh từ đầu ngón tay truyền tới, nhìn gió thổi lá khô bay lên đầy trời trong tiểu viện, y nghĩ tới đề nghị mình tự đưa ra với Khung Tử Dạ: Thay nghĩa phụ vào triều làm quan. Người nọ nói: triều đình đang tràn ngập nguy cơ, các quan lại đều hoảng sợ, y thân là anh hùng trong trận chiến lần trước, lại là nghĩa tử của đại rướng quân, nếu có thể đứng ra giúp sức cho triều đình, trước có thể bình ổn thế trận hỗn loạn này, sau có thể trấn hưng sĩ khí. Tuy rằng y không tin mình có năng lực đó, nhưng nghĩ tới ý chí bảo vệ quốc gia của nghĩa phụ, y liền ra quyết định vào triều trợ lực.

Nghe thấy cánh cửa tiểu viện bị đẩy ra, thiếu niên nhìn về phía cửa, nhìn thấy người nọ bước vào, y đứng bên cạnh bàn không cử động, chính là… nhìn thấy gương mặt người nọ càng gầy càng tiều tụy, trong lòng lại nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Từ ngày Mạc Ngôn hạ huyệt, hai người chưa từng gặp mặt. Sự tình trong triều quá bận rộn, *** thần Mạc Bạch hỗn loạn nên cũng không thể vào triều, bởi vậy tất cả những gánh nặng đều đặt trên vai một mình

hắn. Cả ngày bận tới túi bụi, vậy hôm nay hắn tới đây là vì chuyện gì?

Vào phòng, thấy thiếu niên kinh ngạc nhìn mình, Tích Vô Nhai cười khẽ: "Sao nào, nửa tháng không gặp, mới gặp đã không nhận ra?"

Vân Phi Vũ lập tức hoàn hồn, xấu hổ cười cười: "Sao hôm nay huynh lại có thời gian rảnh để tới đây?"

Người nọ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng vuốt trường kiếm trên mặt bàn: "Không muốn nhìn thấy ta sao?"

Thiếu niên quay đầu nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, im lặng không nói. Hiện tại, y hoàn toàn không có tâm tư nghĩ tới chuyện tình cảm với người nọ, chỉ muốn báo thù cho nghĩa phụ cũng với việc tìm được hai vị phó tướng.

Nam nhân biết tâm tư của y, cùng y nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh nhạt mở miệng: "Hôm nay đến đây là nói lời từ biệt với đệ."

"Huynh phải đi?" Thiếu niên lập tức quay đầu nhìn về phía hắn. Rõ ràng hiện tại triều đình rất cần tới hắn, sao hắn có thể đi?

"Đúng." Nam nhân gật đầu: "Ta muốn rời khỏi nơi này để giải quyết một chút sự tình. Triều đình bên này coi như tạm yên ổn, mà Mạc tiên sinh cũng bắt đầu trở lại xử lý công vụ từ ngày hôm qua, còn có hôn sự sắp tới của Ngưng Sương, ta là đại ca của nàng, cũng phải trở về một chuyến."

"Nga" Thiếu niên thản nhiên ứng một từ.

Tích Vô Nhai nhìn y, đột nhiên nói: "Đệ có muốn cùng ta trở lại Thanh Châu Thành hay không? Dù sao Thiên Mẫn cũng coi như huynh đệ của đệ, hắn thành thân, chẳng lẽ đệ không tới uống một chén rượu mừng?"

"Muội muội của huynh gả cho hắn?" Đột nhiên mở miệng mới phát hiện mình lỡ lời, nhưng nghĩ ngược lại, cho dù y không thừa nhận thì nam nhân cũng đã nhận định y là Vân Phi Vũ. Hiện tại chỉ có hai người bọn họ, cũng không cần tiếp tục phủ nhận.

"Rốt cuộc cũng thừa nhận!" Nam nhân mỉm cười: "Đúng, hôn sự được định vào tháng sau, cho nên qua buổi trưa ta sẽ xuất phát, đệ… cùng ta đi chứ?"

Mặc dù không quay đầu, nhưng dư quang nơi khóe mắt vẫn phát hiện nam nhân đang kỳ vọng. "Vẫn chưa từ bỏ ý định sao? Quên đi, hắn muốn như thế nào thì như thế ấy vậy, chỉ cần ta kiên trì là được rồi."

Thiếu niên lắc đầu: "Không được, ta đã đáp ứng hoàng thượng rằng từ nay về sau sẽ thường xuyên vào triều. Hơn nữa, hiện tại ta chính là Hạ Vũ." Nói xong, y quay đầu áy náy cười cùng nam nhân: "Hy vọng huynh có thể hiểu được."

Tích Vô Nhai nhận ra được sự kiên quyết trên gương mặt y, gật đầu: "Ta hiểu." Sau đó nói: "Nhưng mặc kệ đệ là ai, ta chỉ yêu một mình đệ, ta sẽ chậm rãi chờ đợi, cho dù chờ… cả đời cũng không có kết quả."

Thiếu niên nhìn hắn, sau đó nhìn thanh kiếm trên bàn, không nói.

Nam nhân thấy y như vậy, hắn cười khổ, xoay người, từ tốn bước về phía cửa: "Ta đi đây, đệ tự mình bảo trọng." Đột nhiên dừng lại ở cửa, nói: "Còn việc vào triều, nếu không thích thì không cần miễn cưỡng."

Thiếu niên nhìn bóng dáng hắn rời đi: "Ta biết mình đang làm gì, huynh… bảo trọng."

Dạ Lam năm thứ mười sáu, ngày ba tháng mười một.

Theo biên quan ở Tát Lan Thành truyền tới cấp báo, Ô Tác thành lân cận nước ta đột nhiên có rất nhiều binh lính Tây Chích quốc tiến vào trú ngụ, tuy rằng không có ý đồ tiến công nhưng hoàn toàn ngăn cách trao đổi hàng hóa cùng nước ta. Không rõ lý do vì sao, nhưng nghe nói thống lãnh binh lính nhập thành chính là đại hoàng tử Tây Chích quốc, Tây Tây Lí Đồ. Cáp Nhĩ Ba Lạp luôn luôn chủ trương chiến tranh với nước ta, bởi vậy không thể không phòng bị, biên quan lập tức khẩn cầu tiếp viện.

(Tây Tây Lí Đồ là danh hiệu của đại hoàng tử Cáp Nhĩ Ba Lạp)

Kim loan điện, Khung Tử Dạ nhìn tất thảy quan lại, văn tả võ hữu, mà hiện tại, những vị võ quan chỉ huy cao nhất đều không có mặt tại đây. Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị, đôi mắt sáng ngời của thiếu niên, trong lòng hắn nhất thời an ổn: "May mà còn có y ở đây."

"Đối với việc Tây Chích phái một đoàn đại quân nhập thành lần này, chúng ai khanh thấy như thế nào?" Khung Tử Dạ mở miệng, thấy chúng quan đều trầm tư, hắn nói tiếp: "Ô Tác thành cách quốc gia ta chỉ trăm dặm, bọn họ nhập thành một lần tới bốn vạn binh sĩ, nghe nói còn không ngừng gia tăng, mà Tát Lan thành chỉ có hai vạn binh mã, chúng ái khanh cảm thấy bọn họ có mưu đồ gì?"

Văn võ bá quan thì thầm to nhỏ, chụm đầu ghé tai, Khung Tử Dạ nhíu mày, nhìn vị trí trống bên tay trái: "Hôm nay Mạc tiên sinh không tới, xem ra hàng ngày cố gắng vào triều nên mới ra cớ sự. Quả nhiên ta rất ỷ lại vào y, còn có Mạc tướng quân…"

Đang lúc hắn tự mình ai oán, một người bước ra khỏi hàng ngũ bên trái, khom người cung kính nói: "Hoàng thượng, thần có chuyện muốn bẩm báo."

"Nga" Khung Tử Dạ vừa thấy người trước mắt, nhãn tình sáng lên: "Bạch ái khanh có gì ý kiến gì, mau nói."

Bạch Thanh Thu đứng thẳng lưng, khuôn mặt trịnh trọng: "Thần nghĩ Tây Chích quốc lòng muông dạ thú, tuy trận chiến lần trước đã đại bại, ký hiệp ước hòa bình cùng bồi thường, còn đưa con tin tới, nhưng con tin đã biến mất giữa đường, thần cho rằng bọn họ cố ý làm như vậy. Hơn nữa, Tâu Chích quốc luôn giương mắt hổ với đất đai nước ta, cho dù lúc này chưa phát động chiến tranh, nhưng rất nhiều binh mã không ngừng tiến vào Ô Tác thành, ý đồ xâm chiếm đã rất rõ ràng. Cho nên, thỉnh hoàng thượng lập tức xuất binh tiếp viện Tác Lan Thành để tránh mất bò mới lo làm chuồng, hành động muộn màng!"

Khung Tử Dạ gật đầu, những lời nói đó đại khái cũng giống những gì hắn đang suy nghĩ, hắn nói tiếp: "Vậy Bạch ái khanh cho rằng trẫm nên phái người nào lãnh binh?"

"Chuyện này…" Bạch Thanh Thu quét mắt nhìn văn võ bá quan một bên, cúi đầu im lặng.

Khung Tử Dạ thở dài, phất tay: "Lui ra đi."

"Dạ."

Nhìn về hàng võ quan, trừ bỏ Lâm phó tướng thủ hộ biên quan vẫn có mặt, vài vị tướng quân kia, một người chết hai người mất tích, mà biết dẫn binh đánh giặc thì… hắn thở dài.

"Hoàng thượng, thần nguyện dẫn binh tới đó." Âm thanh trong trẻo nhưng chấn động kia chính là của Duẫn Lạc.

Khung Tử Dạ nhìn hắn, trầm tư. "Mặc dù Duẫn Lạc hành quân đánh giặc vài năm có chút kinh nghiệm, nhưng tính tình lãnh đạm, hắn chia sẽ ưu phiền cho ta là chuyện tốt. Vấn đề ở chỗ, trừ binh sĩ trong thần xạ doanh còn nghe theo hắn điều khiển, chỉ sợ những doanh trướng khác khó lòng phục tùng. Nhưng hiện tại, trừ hắn ra thực sự không có người hữu dụng."

Khung Tử Dạ đang phát sầu, đột nhiên thấy thiếu niên bước ra.

"Hoàng thượng, thần nguyện làm binh sĩ theo hầu Duẫn đô úy ra chiến trường." Vân Phi Vũ đi ra khỏi hàng ngũ, cao giọng mở miệng.

Trước đó, y hiểu bản thân không có khả năng dẫn binh đánh giặc cho nên không dám tùy tiện xin cầm quân, mà hiện tại nghe Duẫn Lạc nguyện ý cầm quân, y nhanh chóng nghĩ rằng mình có thể làm một gã tiểu tốt. Hiện tại đúng là thời điểm thiếu người, y có sức mạnh, đương nhiên phải góp sức nhiều một chút.

Nhìn thiếu niên phía dưới, Khung Tử Dạ ấm áp trong lòng, nhưng nghe thiếu niên chờ lệnh đánh giặc, hắn không khỏi nhíu mày. Dù sao trên chiến trường, đao kiếm không có mắt, tuy võ công thiếu niên so với mấy vị phó tướng còn mạnh hơn vài phần, nhưng đánh giặc không giống với chiến đấu đơn phương độc mã. Nếu y chịu chút tổn thương, hoàng thúc….

Đang định lắc đầu, Bạch Thanh Thu lại đột nhiên đứng ra, cung kính nói: "Hoàng thượng, từ nhỏ thần đã yêu thích đọc sách, binh thư cũng đọc qua không ít, hơn nữa thần làm tuần phủ tại Tát Lan Thành một

năm, bản đồ các vùng phụ cận đã được thần ghi nhớ trong đầu, nhất định có thể thay các vị tướng sĩ bày mưu tính kế, trợ giúp sức lực. Vậy nên thần nguyện tiến ra biên quan, phù trợ tướng quân, Duẫn đô úy cùng Hạ đô úy một tay."

Nghe thấy lời hắn nói, Khung Tử Dạ vẫn không trả lời. Hiện tại hắn đang nghĩ có nên đồng ý thỉnh cầu của thiếu niên hay không.

Thiếu niên thân là nghĩa tử của đạ tướng quân Mạc Ngôn, lại là công thần lớn nhất trong chiến dịch lần trước, sự ảnh hưởng cùng cổ vũ sức lực của y trong quân doanh còn lớn hơn Duẫn Lạc gấp mấy lần, nhưng nếu thực sự đồng ý cho y đi, chẳng may xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn…. "Thực đau đầu!"

Nhìn nam nhân trên cao nhíu mày do dự, Bạch Thanh thu tính toán, đại khái cũng biết hắn đang lo lắng điều gì, lập tức mở miệng: "Hoàng thượng, biên quan có Lâm phó tướng là lão tướng, hơn nữa Duẫn đô úy đã tung hoàng chiến trường nhiều năm, Hạ đô úy kêu gọi cổ vũ binh lính, hạ thần bày mưu, cho dù đại quân Tây Chích thực sự xâm phạm, chỉ cần bốn người chúng thần hợp lực, nhất định có thể khiến cho bọn hắn một đi không trở về, giành được đại thắng!"

Thanh âm hữu lực thốt lên từng câu nói, mọi người nghe thấy cũng sục sôi ý chí, các bậc quan lại đều phụ họa cổ động.

Khung Tử Dạ nhìn ba người phía dưới đều có ý này, hơn nữa nghĩ lại cũng có đạo lý, lập tức gật đầu, đề bút, hạ chỉ xuất binh.

Dạ Lam, năm thứ mười sáu, ngày sáu tháng mười một.

Thánh chỉ ban xuống phong Lâm Phong trấn thủ biên quan tạm thời đảm đương chức đại tướng quân, Duẫn đô úy thăng làm phó tướng, Bạch Thanh Thu đi theo làm tham mưu quân vụ. Ba người mang theo năm vạn đại quân chính quy, cấp tốc di chuyển tới Tát Lan Thành nơi biên quan.

187. Quyển 5 - Chương 185: Lưu Tu Nam Tử

(nam tử râu ria)

Trong phủ tổng đốc tại Ô Tác thành, một gã nam tử cao lớn cấp tốc chạy trên hành lang trải thảm đỏ, cho tới khi chạy tới cánh cửa gỗ hình vòm, nhìn thị nữ gác cửa, chỉ chỉ bên trong: "Kiều tiên sinh đang ngủ sao?"

Thị nữ nhún người thi lễ cùng hắn: "Khải bẩm đại điện hạ, Kiều tiên sinh còn đang tắm rửa."

"Nga" Nam tử vươn tay muốn đẩy cánh cửa ra, đột nhiên dừng lại, phất tay với thị nữ hai bên: "Các ngươi đều lui ra đi."

"Vâng."

Lặng lẽ đẩy cửa phòng ra, Cáp Nhĩ Ba Lạp nuốt một ngụm nước miếng: "Chỉ cần có thể nhìn liếc mắt một cái là được rồi, liếc mắt một cái là tốt lắm rồi. Hắn quả là báu vật tuyệt sắc, trên người phủ lớp y phục đã xinh đẹp động lòng người như vậy, nếu trần trụi nằm dưới thân ta, không biết còn mê hồn tới mức nào đây."

Đang nghĩ ngợi, một gã lưu tu nam tử mang theo bộ tóc dài ướt sũng, sửa lại cổ áo, bước ra khỏi bình phong, khi thấy Cáp Nhĩ Ba Lạp ở trong phòng, hắn lập tức lớn tiếng quát: "Ai cho phép ngươi vào?"

Cáp Nhĩ Ba Lạp nhất thời tức giận, bản thân đường dường là hoàng tử của một nước, trừ bỏ lão nhân không ngừng tức giận kia, còn chưa có người nào dám lớn tiếng quát hắn như vậy. Có điều, hắn nhìn người trước mắt, thầm nghĩ: "Dỗ ngươi trước, hừ, sớm hay muộn ta cũng bắt ngươi cầu xin dưới thân ta." Trên mặt lại lập tức bày ra tươi cười: "Kiều tiên sinh, đây là có việc gấp nên mới tìm ngài thôi. Lúc nãy gõ cửa mãi cũng không thấy người trả lời, tình thế cấp bách nên nhất thời xông vào, mong ngài không trách cứ."

Nam tử hừ một tiếng, đi đến bên cạnh bàn, ngồi xuống, lạnh lùng mở miệng: "Chuyện gì cần phải vội vã tới gặp ta như vậy?"

Cáp Nhĩ Ba Lạp cười cười, vội vàng tiến lên, ngồi xuống chiếc ghế sự bên cạnh nam tử. Nhìn nam tử mang gương mặt trung niên bên cạnh, hắn nhịn không được mà âm thầm than thở: "Vì sao lại phải dùng nhân bì diện cụ xấu xí che mặt lại như vậy, uổng phí dáng người xinh đẹp." ánh mắt không tự chủ liền nhìn theo gò má, cằm rồi trượt xuống cổ áo nam tử.

Người nọ đột nhiên bước tới cửa, mở ra: "Nếu điện hạ không có việc thì mời quay về đi, ta muốn nghỉ ngơi."

Cáp Nhĩ Ba Lạp lập tức hoàn hồn, gượng cười ngồi trên ghế: "Kiều tiên sinh đừng tức giận, ta đang suy nghĩ nên nói với ngài như thế nào."

"Vậy nói mau." Nam tử nhíu mày, kiên nhẫn gần như mất hết.

Nhớ tới chính sự, Cáp Nhĩ Ba Lạp nghiêm túc, chỉ vào vị trí nam tử vừa ngồi: "Kiều tiên sinh, mời ngồi."

Thấy hắn rốt cuộc muốn nói chính sự, nam tử đóng cửa lại, sau đó đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm lấy bình rượu màu bạc trên bàn rót một ly, cẩn thận nhấm nháp.

Cáp Nhĩ Ba Lạp cũng không để ý tới thái độ vô lễ của hắn, nói thẳng: "Kiều tiên sinh, thám tử từ Dạ Diệp quốc vừa truyền tin tới, nói Dạ Diệp đã xuất quân tới Tát Lan thành từ bảy ngày trước, nghe nói có tới năm vạn nhân mã. Ngài nói xem, chúng ta có nên thừa dịp bọn họ chưa tới nơi mà xuất binh công hãm Tát Lan thành hay không?"

Nam tử lắc lắc ly rượu bạc trong tay, thản nhiên hỏi: "Nửa tháng trước, binh lực của ngươi đã có bốn vạn, vì sao khi đó ngươi không tấn công mà chờ tới khi bọn họ phát động đại đội binh mã mới nhớ tới chuyện tiến công? Ngươi không biết đã quá muộn hay sao?"

Cáp Nhĩ Ba Lạp đỏ mặt, run run nói: "Chẳng phải Kiều tiên sinh mới đem hai người kia trở về hay sao. Tuy lúc ấy ta có bốn vạn binh mã, nhưng Tát Lan Thành dễ thủ khó công, mà hiện tại trong tay chúng ta có con tin, cho nên ta nghĩ…"

Nam tử cười nhạo một tiếng: "Ngươi cảm thấy có con tin là có thể tấn công? Xem ra ngươi chẳng hiểu biết về tướng sĩ Dạ Diệp quốc được bao nhiêu phần. Ngươi có hiểu tại sao Dạ Diệp quốc vẫn để Lâm Phong làm tướng lãnh trấn thủ biên quan không?"

"Bởi vì hắn còn khó nhằn hơn chủ tướng Mạc Ngôn của Dạ Diệp quốc, cho dù ngươi có lấy đao đặt trên cổ hắn, chỉ sợ hắn vẫn không biến sắc, cầm đao quay ngược lại chém ngươi, mà bộ hạ dưới trướng hắn cũng cùng tính tình như vậy. Từ đó, cho dù lấy con tin uy hiếp hắn cũng vô dụng. Hắn tuyệt đối không phản bội Dạ Diệp quốc, hiểu chưa?"

Sắc mặt Cáp Nhĩ Ba Lạp trở nên khó coi: "Vậy chúng ta bắt hai người kia về có ích lợi gì?"

Nam tử uống cạn rượu trong ly, mỉm cười: "Đương nhiên là có lúc cần dùng tới. Tuy rằng không có Mạc Ngôn luôn gây được sức ảnh hưởng lớn, nhưng tiếng tăm hai người này cũng lừng lẫy Dạ Diệp quốc, được truyền tụng là chiến trường song hổ tướng, một người dũng mãnh thiện chiến, một người túc trí đa mưu, là trợ thủ đắc lực của Mạc Ngôn. Lâm Phong giỏi phòng ngự chứ không giỏi đánh giặc, chủ tướng Dạ Diệp quốc đã chết, ngươi thử nói xem, hai kẻ trụ cột này có ích lợi gì hay không?"

"Chẳng phải dùng bọn họ cũng không uy hiếp được tên Lâm Phong kia sao?" Cáp Nhĩ Ba Lạp khó hiểu, đột nhiên nói thêm: "Nếu lúc trước bắt được tiểu hoàng đế Dạ Diệp quốc thì tốt rồi."

"Lòng tham thật lớn, hoàng cung là nơi dễ dàng thâm nhập như vậy? Hơn nữa dựa vào đâu mà ta phải bán mạng cho ngươi?" Nam tử âm thầm cười lạnh, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt: "Không uy hiếp được Lâm Phong không có nghĩa là không uy hiếp được người khác. Ngươi nghĩ xem, tướng lãnh lần này gồm những ai?"

Cáp Nhĩ Ba Lạp nghĩ một lúc liền mở miệng: "Nghe nói kẻ dẫn binh lần này chính là Duẫn đô úy của thần xạ doanh, tiếp đó còn có một người là tham mưu, nga, còn có tiểu tử khiến quân ta đại bại lần trước. Tên là gì nhỉ, cái gì mà…"

"Hạ Vũ?" Khóe miệng nam tử nhếch lên: "Muốn tới sao? Nhanh như vậy đã gặp mặt rồi, thực là nhớ nha. Đêm đó…" Chỉ hồi tưởng lại một chút, nam tử lập tức cảm thấy bụng dưới dâng lên một cỗ nhiệt lưu, không khỏi âm thầm mắng một tiếng: "Nếu như không phải lần đó tới Diên Kinh có việc, thật sự muốn đưa y theo cùng. Mùi vị của y thật ngon lành, khiến cho người ta lưu luyến không rời, rất giống với người nọ, nhưng khi ôm vào lòng lại có cảm giác không giống lắm. Mặc kệ ra sao, có thể khiến ta hưởng thụ qua một lần vẫn không giết chết cũng được tính là báu vật đáng lưu giữ."

"Kiều tiên sinh, Kiều tiên sinh…" Cáp Nhĩ Ba Lạp nghi hoặc nhìn nam tử trước mắt, không cách nào hiểu được nụ cười quỷ dị trên gương mặt hắn.

"A… đúng rồi, ngươi vừa nói cái gì?"

"Ta nói, lần trước tên Hạ Vũ kia đã hại quốc gia ta thất bại nặng nề, còn hại chúng ta phải bồi thường cho Dạ Diệp quốc một khoản lớn, ngài nghĩ chúng ta có nên ra tay bắt y tới đây?"

"Không được." Nam tử cự tuyệt thẳng thừng.

Cáp Nhĩ Ba Lạp ngẩn người, sau đó hỏi: "Vì sao?"

Nam tử ho nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: "Có hai người này đã đủ rồi, thêm hắn thì dùng vào việc gì?"

"Nhưng nghe nói hắn rất thân thiết với hoàng đế của Dạ Diệp quốc, cũng được vị vương gia thần bí kia coi trọng. Nếu chúng ta bắt hắn tới đây, ta nghĩ việc đổi thành sẽ nắm chắc hơn vài phần." Cáp Nhĩ Ba Lạp suy nghĩ, sau đó trả lời.

"Vì sao lần này ngươi lại nhắm vào Tát Lan Thành? Dã tâm của ngươi… hẳn là không chỉ một cái thành trì."

Cáp Nhĩ Ba Lạp cười khả ố: "Ta muốn lần này xuất binh phải nhanh chóng lập được công trạng, như vậy, đại thần trong triều sẽ ủng hộ ta, cho dù lão nhân kia có muốn truyền ngôi cho tên xú tiểu tử đó cũng phải tôn trọng ý kiến của các vị đại thần. Chờ ta lên làm Tây Chích vương, Dạ Diệp quốc sẽ trở thành vật trong lòng bàn tay ta. Ha ha ha…"

"Ý nghĩ viển vông ngu xuẩn. Quên đi, trước tiên cứ cùng ngươi chơi đùa cái đã. Cho tới khi dẫn dụ được tên kia tới đây mới nói sau." Nam tử chằm chằm nhìn ly rượu bạc *** xảo trên tay, thản nhiên mở miệng: "Muốn bắt y cũng không phải không có khả năng, chẳng qua hiện tại bọn họ đang trên đường tới đây, chờ bọn họ tới Tát Lan thành mới tính sau."

Cáp Nhĩ Ba Lạp nghe vậy lập tức vui vẻ ra mặt: "Đa tạ Kiều tiên sinh tương trợ, nếu lần này có thể thành công, về sau ngài cần Cáp Nhĩ Ba Lạp ta làm gì, ta nhất định sẽ dốc toàn lực tương trợ."

"Uhm." Nam tử thản nhiên đáp lời: "Nếu điện hạ đã không còn việc gì, vậy thì ta muốn nghỉ ngơi."

Nói xong chính sự, sắc tâm lại dâng lên, Cáp Nhĩ Ba Lập không lập tức đứng dậy mà nuốt nước miếng nhìn dáng người xinh đẹp dưới lớp huyền y (áo đen) của nam tử, nhưng mới ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt lạnh như băng không chút cảm tình, nháy mắt, toàn thân hắn toát ra một trận mồ hôi lạnh, nhanh chóng đứng dậy vọt tới cửa, vừa mở cửa vừa gượng cười: "Được rồi, được rồi, Kiều tiên sinh nghỉ ngơi cho tốt, ta đi đây, ta lập tức đi ngay."

Chờ cửa đóng lại, nam tử nhu nhu trán, nói chuyện với người như vậy khiến cho cả người hắn đều không thoải mái. Kéo chòm râu xuống, lau mặt, nhẹ nhàng gỡ tấm nhân bì diện cụ ra. Ngẩng đầu nhìn chiếc gương đồng to lớn trước mặt, Tư Vũ Thánh nhìn chằm chằm khuôn mặt bên trong gương, cười lạnh một tiếng: "Dám chơi với ta, để xem ngươi có mấy cái mạng."

188. Quyển 5 - Chương 186: Lợi Dụng Lẫn Nhau

Trở lại phòng, Cáp Nhĩ Ba Lạp càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu. Nhớ ngày đó, người nọ toàn thân bị trọng thương, nếu không phải hắn tốt bụng cứu giúp thì sao người nọ có thể sống tới tận bây giờ: "Sớm biết vậy, thừa dịp hắn trọng thương cưỡng bức luôn cho xong." Nhưng nghĩ tới đôi mắt vô tình lạnh như băng của người nọ, hắn bất giác rùng mình: "Quên đi, chờ mọi chuyện xong xuôi sẽ thử loại dược liệu Ô Hòa đưa cho ta." Tưởng tượng bộ dạng câu hồn của người nọ dưới thân mình, nơi nào đó trên người Cáp Nhĩ Ba Lạp lập tức nổi lên phản ứng.

"Đáng chết." Hắn âm thầm mắng một tiếng. Đột nhiên nhớ tới việc hai ngày nay vẫn chưa phát tiết, lập tức vỗ tay. Một gã thị vệ bước vào, một tay đặt lên ngực thi lễ: "Đại điện hạ có gì muốn dặn dò?"

"Ngươi đi nói với Ô Hòa đưa cho ta hai người mới tới đây, phải nhanh lên!"

Dường như đã quen với chuyện như vậy, thị vệ lại thi lễ, cung kính nói: "Vâng."

Tư Vũ Thánh ngồi xếp bằng trên giường, vận công xong một vòng, sau đó thở ra một hơi, chậm rãi mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã bắt đầu tối, xem ra cũng tới giờ tuất.

Xuống giường, vươn vai, nhìn khu chợ náo nhiệt qua ô cửa sổ, nghĩ nghĩ, hắn đi ra khỏi phòng.

Chậm rãi dạo bước trên đường phố, Tư Vũ Thánh không khỏi thở dài. Nếu như lúc trước không truy tìm tên họ Vân kia, chỉ sợ hắn sẽ không bước tới cái nơi man di mọi tộc này.

Nhớ khi đó, hắn vì muốn báo mối thù nhục nhã phía sau Phượng Hoàng sơn nên vẫn luôn điều tra tin tức tên họ Vân kia ở khắp nơi, nhưng người này quá mức giảo hoạt, luôn nghĩ ra cách chu toàn để đối phó, chưa khi nào tự thân ra mặt. Sau đó, có một ngày hắn đột nhiên biết được kẻ kia đã từng xuất hiện ở nơi này nên lập tức đơn thương độc mã chạy tới, nhưng một mình truy đuổi tới đây lại không tìm được người, quay về lại đụng mặt kẻ vẫn luôn truy đuổi mình bất lâu nay, Tích Vô Nhai. Chỉ kích thích hắn hai câu, không ngờ Tích Vô Nhai lại nổi điên liều mạng cùng mình, cuối cùng bản thân lại bị trọng thương. Sau đó, khi hắn nghỉ ngơi trong rừng cây ngoài thành lại gặp được Cáp Nhĩ Ba Lạp.

Sắc mặt người nọ khiến cho nam tử ghê tởm, chẳng qua lúc đó bản thân đang bị trọng thương cần nơi tu dưỡng, vì vậy nam tử liền theo Cáp Nhĩ Ba Lạp tới Ô Tác thành, định bụng sau khi vết thương hồi phục sẽ giết chết người này, sau mới biết hắn lại là đại hoàng tử của Tây Chích quốc. Nhớ tới việc hoàng tộc Tây Chích quốc qua lại cùng kẻ họ Vân kia, trong đầu hắn lập tức vẽ lên một kế hoạch.

Mà lần đó phái người trợ giúp Cáp Nhĩ Ba Lạp đi ám sát tiểu tử Tây Chích được phái đi làm con tin, trước tiên thả ra một chút phong thanh, quả nhiên kẻ họ Vân kia lập tức ra tay tương trợ. Còn lần này, lão hoàng đế tìm tên tiểu tử kia về, chỉ sợ cũng là do người nọ giật dây.

"Hừ, rất tốt, cái ta muốn chính là kết cục này!" Tư Vũ Thánh cười lạnh trong lòng: "Chẳng sợ ngươi không xuất hiện, Vân Khoảnh Dương!"

Trải qua lộ trình hơn một tháng, cuối cùng đại quân cũng tới được Tát Lan Thành. Quan viên tướng lãnh biên quan nhiệt tình chào đón, vì ba người Vân Phi Vũ tổ chức yến tiệc, mà trong yến tiệc, khi mọi người nhắc tới chuyện đại tướng quân Mạc Ngôn, Lâm Phong không kiềm được lệ khiến mọi người đều trầm mặc. Sau đó, khi tiếp tục đề cập tới chuyện hai vị phó tướng, mọi người liền ai thán không thôi. Yến tiệc chào đón kết thúc trong đau thương.

Ngày thứ hai, bốn người lập tức tập trung lại để thảo luận phương hướng đối phó với Tây Chích quốc. Lâm Phong nói, hiện tại trong ngoài Ô Tác thành đều có trọng binh canh gác, mật thám bên ta rất khó trà trộn vào bên trong, chỉ có thể điều tra một số tin tức ở những vùng phụ cận, dường như bọn chúng tạm thời chưa có dấu hiệu muốn tấn công.

"Xem ra chỉ có thể chờ." Bạch Thanh Thu nói: "Tuy rằng hoài nghi bọn họ có ý đồ xâm lấn, nhưng chung quy bọn họ vẫn chưa ra tay. Nếu bọn họ không tuân thủ lời hứa, đến lúc đó, nếm mùi thất bại bị người đời thóa mạ chính là bọn họ. Chỉ cần thủ vững trận địa của mình là được, nhưng mong rằng tình thế không nên dây dưa quá lâu dài. Bọn họ biết khó mà lui là tốt nhất. Dù sao, chiến dịch lần này cùng lần trước mới cách nhau có nửa năm, quốc gia không thể chịu nổi tốn kém nếu chiến tranh kéo dài."

Ba người đồng loạt gật đầu, im lặng trầm tư.

Trong phủ tổng đốc ở Ô Tác thành, Cáp Nhĩ Ba Lạp thật sự nhịn không được liền chạy tới phòng người nọ, nội tâm tràn đầy lo lắng cùng tức giận. Đại quân Dạ Diệp quốc tới Tát Lan Thành đã được sáu ngày, người nọ đã đáp ứng với hắn sẽ đem kẻ tên Hạ Vũ kia tới đây, nhưng hắn thúc giục vào lần, người nọ vẫn chỉ nói "từ từ, chờ một chút". Không thể tiếp tục kéo dài như vậy, triều thần ủng hộ hắn đã nhịn không được mà gửi thư tới thúc giục, nói lão hoàng đế kia đang thuyết phục vài vị quận vương luôn đứng về phía hắn quay ngược mũi giáo về phía này.

"Không được, phải nhanh chóng giành lấy thắng lợi rồi quay về đại đô."

Đi tới cửa, vừa định đi thẳng vào, nhưng nhớ tới việc người nọ không thích như vậy, hắn đành phải nhịn cơn giận, gõ cửa: "Kiều tiên sinh, Kiều tiên sinh."

"Vào đi." Thanh âm nhu hòa của người nọ truyền tới từ bên trong.

"Quả nhiên đã là mỹ nhận thì thứ gì cũng tuyệt hảo." Cáo Nhĩ Ba Lạp nuốt một ngụm nước miếng: "Không được, hiện tại chính sự quan trọng hơn." Thu lại tâm tư, hắn nghiêm mặt, đẩy cửa tiến vào.

Thấy hắn bước vào, Tư Vũ Thánh hiểu hắn muốn nói gì nên giành mở miệng trước: "Đúng lúc lắm, ta cũng chuẩn bị đi tìm ngươi. Ta muốn ra ngoài vài ngày, việc bắt người kia thì chờ ta trở lại rồi nói sau."

Vừa nghe lời ấy, cơn tức Cáp Nhĩ Ba Lạp vẫn luôn kiềm chế bỗng chốc nổ tung, ngữ khí thô lỗ: "Lúc trước chính là bổn hoàng tử đã cứu ngươi. Ngươi ăn của ta, uống của ta, dùng đồ của ta, hiện tại ngươi…."

Ánh mắt lạnh như băng tựa như mũi tên sắc nhọn bắn về phía hắn. Nhìn người nọ chậm rãi tới gần, Cáp Nhĩ Ba Lạp bất giác lui về phía sau, hoảng sợ nói: "Ngươi đừng có xằng bậy, ta là Tây… Tây Chích đại hoàng tử… ngươi… ngươi…."

Một tiếng hừ lạnh cắt ngang lời hắn nói, Tư Vũ Thánh đi tới bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói: "Tính tình của ta không tốt lắm, cho nên ngươi nhớ kỹ, sau này đừng có nói to rống lớn với ta. Lần này coi như bỏ qua, nếu có lần sau…"

Tư Vũ Thánh vươn một ngón tay đâm xuyên qua tráng hán sau cánh cửa gỗ, mở cánh cửa còn lại rồi bước ra ngoài, bỏ lại một câu: "Chờ hay không tùy ngươi."

Chờ người nọ đi rồi, Cáp Nhĩ Ba Lạp thở dốc từng ngụm từng ngụm, vừa rồi người nọ dọa hắn sợ đến nỗi thiếu chút nữa tiểu ra quần. Tuy rằng trước kia bị người nọ trừng mắt nhìn cũng đủ khiến hắn hoảng sợ, nhưng vừa rồi, ánh mắt người nọ khiến hắn không kiềm được run rẩy, cảm giác như mình bị người nọ dùng ánh mắt lăng trì từng chút từng chút một, quả thực sống không bằng chết.

Quay đầu nhìn về một bên, vòng tròn khổng lồ xuất hiện trước mắt. Vừa rồi chỉ thấy người nọ chạm nhẹ lên cánh cửa, căn bản không nghe thấy tiếng động gì, Cáp Nhĩ Ba Lạp hoảng sợ: "Nếu ngón tay khi nãy chạm lên thân thể ta…" hắn lập tức rùng mình: "Rốt cuộc ta đã gặp phải người như thế nào?"

Lo lắng, bất an rời khỏi phòng người nọ, hắn liên tục hoảng hốt. Trước cửa phòng ngủ, một gã người hầu vừa kêu gọi vừa chạy về phía hắn: "Điện hạ, đại điện hạ."

Cáp Nhĩ Ba Lạp lập tức hồi phục *** thần, bày ra khí thế của bậc vương giả, trầm giọng nói: "Chuyện gì?"

"Có người cầu kiến ở ngoài phủ."

Người hầu dùng hai tay dâng lên một phong thư, hắn nhận lấy, mở ra, trên mặt đột nhiên kinh ngạc, sau đó nhanh chóng gấp thư lại, nghĩ nghĩ: "Mời hắn vào."

"Dạ."

Nhìn người nọ cởi áo choàng xuống, xuất hiện trước mắt là một nam tử trẻ tuổi, Cáp Nhĩ Ba lạp nghi hoặc khó hiểu, đến khi thấy người bọ gỡ tấm nhân bì diện cụ trên mặt xuống, hắn không khỏi kinh ngạc: "Ngươi là ai?"

Người nọ mỉm cười: "Chẳng phải trên thư đã nói rất rõ hay sao, đương nhiên là Vân gia."

"Ngươi có thể vào đây tự nhiên như vậy?" Tuy rằng đã đeo nhân bì diện cụ lên mặt, nhưng vẫn có chút khác biệt so với người Tây Chích quốc, Cáp Nhĩ Ba Lạc không tin hắn chỉ cần giả dạng như vậy mà binh lính thủ thành cũng cho hắn bước vào.

"Đương nhiên là có chút tiểu xảo." Người nọ nói thẳng, đảo mắt liền nghiêm mặt: "Đại hoàng tử điện hạ, thời gian của ta không nhiều lắm, chúng ta nói chuyện chính sự đi."

"Hỏi trước một vấn đề." Cáp Nhĩ Ba Lạp trực tiếp mở miệng: "Theo ta được biết, Vân gia đứng về phía phụ hoàng ta và tên tiểu tử kia, sao có thể tự đột nhiên tới giúp ta?"

Nam tử trầm mặc một lát, sau đó cười nói: "Ngươi nên hiểu, Vân gia làm việc sẽ đặt lợi ích lên hàng đầu. Giúp ngươi cũng có nghĩa là đang giúp chính mình, cần gì phải hỏi nhiều như vậy."

"…Nói cũng đúng." Cáp Nhĩ Ba Lạp gật đầu: "Vậy được rồi, nói mục đích của ngươi đi."

Nam tử nhìn một lượt, Cáp Nhĩ Ba Lạp lập tức hiểu ý, hắn mở miệng nói: "An tâm, toàn bộ tổng đốc phủ đều là người của ta, nơi này rất an toàn."

"Vậy là được!" Nam Tử vẫy tay với hắn, sau đó ghé sát vào.

Cáp Nhĩ Ba Lạp do dự một chút, sau đó áp tai lại. Một lát sau, hắn kinh ngạc nhìn nam tử: "Đây là mục đích ngươi tới đây?"

Nam tử gật đầu: "Không biết y hoàng tử như thế nào?"

"Ta được ưu đãi gì?"

Nam tử cười khẽ: "Ưu đãi? Đưa người này cho hoàng tử vẫn chưa phải ưu đãi? Tuy ta không rõ mục đích hoàng tử trú binh cho lắm, nhưng chỉ sợ có liên quan tới ngôi vị hoàng đế, mà hắn, chắc hẳn rất hữu dụng đối với ngươi?"

Cáp Nhĩ Ba Lạp cười ha ha: "Quả nhiên Vân gia đều là người thông minh. Được được, việc này rất hợp ý ta, vậy ngươi nghĩ chúng ta nên hợp tác như thế nào?"

Người nọ suy tư một lát, sau đó lại ghé sat bên tai hắn. Cáp Nhĩ Ba Lạp đưa tai lạ gần lắng nghe, vừa nghe vừa gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Buổi trưa, tới thời gian dùng bữa. Vì để tiện cho việc thương nghị nên ba người đành tạm thời ở lại phủ của Lâm Phong. Nhìn một vị trí ở khoảng không, Lâm Phong nhìn về phía thị nữ bên cạnh: "Không đi mời Bạch đại nhân tới dùng bữa sao?"

Thị nữ nhún người một cái: "Bẩm đại nhân, Bạch đại nhân nói thân thể có chút không thoải mái nên không muốn dùng bữa trưa, các vị đại nhân không cần chờ ngài ấy."

"Nga" Lâm Phong quay đầu nhìn hai người còn lại: "Chúng ta ăn thôi, đợi lát nữa tới thăm hắn."

Hai người gật đầu, cúi đầu dùng bữa. Ăn xong, ba người cũng nhau đi tới phòng Bạch Thanh Thu.

Gõ cửa không thấy động tĩnh, ba người nhìn nhau, Lâm Phong mở miệng: "Có phải đang ngủ hay không?"

"Cũng có thể." Vân Phi Vũ tiếp lời, mà Duẫn Lạc chỉ đứng một bên không nói lời nào, bởi vì thiếu niên muốn tới nên hắn mới tới. Thật ra, hắn chẳng có cảm tình tốt gì với tên Bạch Thanh Thu kia cả, thậm chí trong lòng còn chán ghét.

"Vậy… lát nữa chúng ta lại tới đi."

Ba người đang định rời đi chợt nghe bên trong vang tới tiếng ho khan, sau đó lại vang lên giọng nói khô khốc khàn khàn: "Là Lâm tướng quân cùng Hạ đô úy sao? Mời vào!"

Xem ra bệnh rất nghiêm trọng.

Lâm Phong nhận thấy suy nghĩ tương tự trong mắt thiếu niên, gật đầu với y, sau đó đẩy cửa bước vào: "Nghe nói thân thể ngươi không thoải mái, chúng ta tới thăm."

Bước vào phòng liền thấy Bạch Thanh Thu bán nằm trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, Vân Phi Vũ vội vàng tiến lên phía trước: "Ngươi bệnh có nặng lắm không, hay là thỉnh đại phu tới xem một chút?"

Bạch Thanh Thu lắc đầu: "Không cần, chỉ là nhiễm phong hàn một chút thôi, nghỉ ngơi một hồi sẽ không có việc gì nữa."

"Nhưng sắc mặt ngươi thật sự không tốt, thanh âm cũng khàn thành như vậy, thỉnh đại phu tới xem vẫn tốt hơn." Lâm Phong nhíu mày.

"Đúng vậy, vẫn nên thỉnh đại phu tới mới được." thiếu niên phụ họa.

Nam tử sờ sờ mặt, sau đó cười nói: "Hết cách rồi, từ nhỏ ta đã bị như vậy, bệnh một chút thôi mà sắc mặt đã rất khó nhìn rồi, kỳ thực cũng chẳng nghiêm trọng mấy." Thấy mọi người vẫn lo lắng, hắn cười: "An tâm, bởi vì từ nhỏ sức khỏe đã không tốt nên trên người ta có mang theo phương thuốc gia truyền, vừa rồi cũng đã kêu hạ nhân giúp ta sắc thuốc, uống xong là tốt rồi, có điều, vẫn phải cảm tạ các vị đến thăm ta, đa tạ!"

Nghe thấy hắn đã gọi người đi sắc thuốc, mọi người liền yên lòng. Thiếu niên nhìn sắc mặt hắn tái nhợt, gật đầu: "Vậy được rồi, ngươi dụng dược xong nhớ nghỉ ngơi cẩn thận, có việc gì phải gọi chúng ta."

"Uhm."Bạch Thanh Thu gật đầu cảm kích, thấy ba người đóng cửa ra ngoài hắn mới thở hắt ra, sau đó lẳng lặng tựa vào đầu giường, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về phía cửa giống như đang chờ đợi điều gì đó.

189. Quyển 5 - Chương 187: Đổ Về Tát Lan

Dạ Lam năm thứ mười sáu, ngày mười hai tháng mười hai.

Tướng lãnh biên quan Lâm Phong nhận được công hàm viết tay của đại hoàng tử Tây Tây Lí Đồ, Cáp Nhĩ Ba Lạp của Tây Chích quốc, công bố hai vị phó tướng Dạ Diệp quốc đang ở trong tay hắn, yêu cầu Dạ Diệp quốc phải cắt nhường Tát Lan Thành để trao đổi.

Việc này không phải nhỏ, bốn người không ngừng thương nghị, lập tức báo cáo về Diên Kinh. Mà trước đó một ngày, Tích Vô Nhai trở lại Diên Kinh liền biết tin Vân Phi Vũ tái nhập biên quan, cùng ngày đó hắn cũng chạy tới Tát Lan Thành.

Khung Tử Dạ lo lắng cho an nguy của thiếu niên, nhất định muốn đi theo, vì thế cải trang thành thị vệ bên cạnh Tích Vô Nhai, mà trong cung truyền ra hoàng thượng bị bệnh, triều chính giao cho Mạc Bạch toàn quyền xử lí.

Hiện tại, bốn người ở Tát Lan Thành lòng nóng như lửa đốt, bởi vì bọn họ biết người mang tin tức không ngừng thúc ngựa truyền tin, nhưng qua lại cũng phải mất hai mươi ngày, mà kỳ hạn của Tây Chích quốc là trong vòng mười ngày phải cho một câu trả lời thỏa đáng, bằng không sẽ chém đầu một trong hai người trên tường thành Ô Tác. Năm ngày tiếp theo, nếu vẫn không cho câu trả lời thuyết phục sẽ chém người thứ hai.

Kỳ hạn ngày càng gần.

Trước kỳ hạn một ngày, bốn người lại cùng nhau thương nghị.

"Cắt thành không phải là việc mà chúng ta có thể làm chủ được, nhưng mai đã là kỳ hạn, mọi người xem nên làm gì bây giờ?" Bạch Thanh Thu nhìn ba người.

"Tấn công!" Duẫn Lạc vẫn luôn ít phát biểu lại đột nhiên mở miệng. Thấy mọi người đều nhìn mình, hắn chẳng biến sắc, nói tiếp: "Chắc chắn bọn chúng biết chúng ta không thể làm chủ những việc như thế này, nhưng vẫn cho chúng ta một thời gian ngắn như vậy để trao đổi, đây rõ ràng là ý muốn khơi mào chiến tranh. Vậy chúng ta cứ trực tiếp tấn công là được."

Ba người nghe xong đều đăm chiêu, sau đó Bạch Thanh Thu lên tiếng: "Duẫn phó tướng nói rất đúng, nhưng trước mắt chúng ta không thể tiến công, bởi vì theo ta nghĩ, nếu hắn muốn khơi mào chiến tranh sẽ lập tức giết hai vị phó tướng, không cần phải cho chúng ta thời gian suy nghĩ. Nếu hiện tại tấn công biết đâu chừng sẽ khiến hắn thẹn quá hóa giận mà giết chết hai người. Hơn nữa, công khó thủ dễ, chỉ sợ tới lúc đó không cứu được người, ngược lại chúng ta còn tổn thất binh lực, cho nên chúng ta không thể tấn công."

Mọi người im lặng, Vân Phi Vũ chậm rãi lên tiếng: "Chúng ta âm thầm cứu người thì sao?"

Lâm Phong lắc đầu: "Ý tưởng rất tốt, nhưng không thể thực hiện được. Thứ nhất, chúng ta không biết hai người họ đang bị nhốt ở đâu, tín vật đưa tới đây không biết là thật hay giả, cho nên vẫn không thể khẳng định rốt cuộc hai người họ có ở trong tay hắn hay không. Thứ hai, cho dù người thực sự trong tay hắn thì chúng ta tiến vào thành như thế nào? Tiến vào từ nơi đâu? Bên trong Ô Tác thành có hơn năm vạn binh lính trú ngụ, đi vào đó chính là chui đầu vô lưới."

"Lâm tướng quân phân tích rất có ly." Bạch Thanh Thu phụ họa, còn nói: "Nhưng cũng không thể phán đoán tín vật này là giả. Chẳng phải ba người đều đã từng nhìn thấy sao? Cho nên hiện tại chúng ta chỉ có thể tin trong tay bọn họ có con tin. Hơn nữa, hai vị tướng quân mất tích hơn một tháng, vậy nên không thể không có khả năng ở trong tay bọn chúng. Còn nữa, ta cho rằng hoàng tử một nước sẽ khinh thường dùng loại gian kế dối trá này, dù sao cũng tổn hại tới thể diện của hắn."

Ba người ngẫm lại, gật đầu.

Thấy bọn họ đồng ý với lời mình nói, Bạch Thanh Thu đột nhiên đứng lên: "Các người chờ ta một chút, ta về phòng lấy đồ."

Không lâu sau, chỉ thấy hắn cầm một mảnh da dê quay trở lại, thoạt nhìn rất giống bản đồ. Mở ra mới biết đây là bản đồ biên giới hai nước, tuy nhiên bên trên có rất nhiều dấu hiệu màu đỏ.

Vân Phi Vũ chỉ vào những đường kẻ hồng và chấm đỏ trên đó, khó hiểu hỏi: "Mấy thứ này tượng trưng cho cái gì?"

"Vạch hồng thể hiện đường đi bí mật, điểm đỏ tượng trưng cho vị trí mai phục."

"Kỹ càng như vậy sao?" thiếu niên mở miệng, ba người kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Bạch Thanh Thu mỉm cười: "Ta làm tuần phủ ở nơi này hơn một năm. Khi đó quan hệ cùng Tây Chích quốc coi như hòa thuận. Khi rảnh rỗi ta sẽ tản bộ ra ngoài thành quan sát chung quanh, tiện thể thăm dò địa thế. Những nơi không được đánh dấu trên bản đồ đều được ta ghi chép lại, nghĩ rằng tới khi đánh giặc sẽ có lúc hữu dụng. Mà trải qua hơn một năm thăm dò, ta mới làm ra được tấm bản đồ này."

"Thật lời hại!" Thiếu niên tỏ vẻ kính nể. Lâm Phong cũng tươi cười tán thưởng, chỉ có biểu hiện lãnh khốc của Duẫn Lạc vẫn không chút thay đổi.

Bạch Thanh Thu tươi cười, sau đó chỉ vào một đường vạch hồng cho mọi người thấy: "Con đường này là do ta vô tình phát hiện, chỉ nhớ là ngày đó không cẩn thận đi lạc tới nơi không người này, ai biết cứ đi lại tới được một rừng cây. Đi đến cuối rừng lại bị một bức tường vây cao hơn hai trượng ngăn lại, mà lầu các sau bức tường vây rất cao, sau này ta mới biết đó là nơi ở của Tây Chích quốc. Sau khi trở về đối chiếu với bản đồ, ta phát hiện đó chính là rừng cây phía sau Ô Tác thành, mà lầu các kia chính là phủ tổng đốc, ta từng tới đó một lần, sau này mới nhớ ra."

Ba người kinh ngạc, Lâm Phong nhíu mày: "Ý của ngươi là chúng ta có thể tấn công phủ tổng đốc từ phía sau?"

Bạch Thanh Thu gật đầu: "Song, chúng ta không trực tiếp tấn công mà là vụng trộm trà trộn vào."

"Nơi đó hẳn phải có người gác? Không biết sẽ có bao nhiêu người, hơn nữa tường vây lại cao hơn hai trượng..." Lâm Phong nhìn bản đồ, cúi đầu trầm tư.

"Thực ra không cần lo lắng tới vấn đề tường vây, dùng móc ba nhánh sẽ dễ dành trèo lên. Hiện tại, việc ta lo lắng chính là: nếu hai vị phó tướng thực sự bị nhốt trong phủ tổng đốc, vậy chung quanh sẽ có rất nhiều thủ vệ." Bạch Thanh Thu nhìn bản đồ, nhíu mày thật chặt.

“Ta đi.” Vân Phi Vũ mở miệng.

“Ta cũng đi.” Duẫn Lạc lập tức nói theo.

“Không được!” Lâm Phong lập tức phủ quyết. “Hiện tại bên trong Ô Tác thành có hơn năm vạn binh mã Tây Chích, chúng ta hoàn toàn không thông thuộc địa bàn bên trong, các ngươi tới đó không những không cứu được người mà ngược lại còn tự dâng thân vào miệng cọp, chẳng phải là mất nhiều hơn được hay sao?”

Tuy thiếu niên thật sự không cam lòng, nhưng y cũng hiểu lời hắn nói hoàn toàn đúng, chỉ có thể im lặng không nói, ngẩn người nhìn bản đồ.

“Thật ra…” Bạch Thanh Thu nhìn ba người: “Ta có một ý tưởng, không biết có dùng được hay không?”

“Ngươi nói đi.” Lâm Phong mở miệng.

“Trong tín hàm đã nói qua, nếu không đáp ứng điều kiện bọn họ đưa ra, chính ngọ ngày mai sẽ chém một người trước mặt mọi người trên tường Ô Tác thành. Vậy chính ngọ ngày mai chúng ta sẽ dẫn binh tới đàm phán.” Bạch Thanh Thu dừng lại, chỉ vào vạch hồng: “Trong lúc đó, một trong số chúng ta sẽ mang theo đại đội binh lính vòng theo con đường này tới phía sau phủ tổng đốc, thừa dịp đại đội nhân mã của bọn họ tập trung ở phía trước mà trà trộn vào cứu người.”

Ba người suy nghĩ, yên lặng một lúc sau mới thấy Lâm Phong lên tiếng: “Cho dù thực sụ có thể trà trộn vào cũng chỉ có thể cứu được một người, chẳng phải người bị kéo ra trước tường thành vẫn phải chết?”

“Uhm, ta đã từng nghĩ tới vấn đề này.” Sắc mặt Bạch Thanh Thu trở nên nghiêm trọng: “Nhưng không làm như vậy, chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn hai vị phó tướng đều chết. Cho dù qua năm sáu ngày nữa, không biết tin tức ở Diên Kinh đã có truyền tới hay không. Nếu ngày mai thành công cứu ra một người, biết đâu người còn lại sẽ không bị giết.”

Thấy mọi người khó hiểu, hắn giải thích: “Bởi vì mất đi một con tin, người còn lại chính là lợi thế của đại hoàng tử Tây Chích quốc, chắc hắn chẳng phải kẻ ngốc, biết rõ binh lực chẳng phải ưu thế của mình, sao có thể dễ dàng giết chết con tin.”

“Nói có lý.” Lâm Phong gật đầu, trầm tư một lát mới nói: “Vậy mai ta dẫn quân theo con đường nhỏ cứu người, các ngươi mang theo đại đội binh mã tới đàm phán, hấp dẫn lực chú ý của bọn họ.”

“Không, ta đi.” Vân Phi Vũ mở miệng: “Nếu Lâm tướng quân không ở đó sẽ khiến bọn họ hoài nghi, cho dù bọn họ biết tên nhưng vẫn không biết diện mạo của ta, cho nên để ta đi sẽ tốt hơn.”

“Nhưng mà…”

“Lâm tướng quân.” Thiếu niên ngắt lời hắn, cười nói: “Sức mạnh của ta lớn, chỉ có thể cậy mạnh mà thôi, việc đàm phán ta lại chẳng biết tí gì, cho nên để ta đi cứu người là thích hợp nhất.”

Bạch Thanh Thu đăm chiêu gật đầu: “Lâm tướng quân, ta cảm thấy Hạ đô úy nói rất đúng. Kỳ thực, để ta đi là thích hợp nhất, dù sao ta cũng quen thuộc với nơi đó hơn cả, song ta lại không có võ công, chỉ sợ sẽ liên lụy tới mọi người. Hay là như vậy đi.” Hắn nhìn về phía ba người: “Ngày mai Lâm tướng quân cùng Duẫn phó tướng dẫn người đi đàm phán, ta dẫn đường cho Hạ đô úy?”

“Không, ta sẽ cùng Tiểu Vũ đi cứu người.” Duẫn Lạc đột nhiên nói chen vào: “Hai người các ngươi đi đàm phán. Một văn một võ, vừa vặn có thể kiềm chế địch, đàm phán cầm chân bọn họ giúp chúng ta.”

Lâm Phong suy nghĩ, sau đó nhìn về phía Bạch Thanh Thu: “Duẫn phó tướng nói không tồi. Tòng quân tới đây cũng chỉ có một mình ngươi là văn thần (quan văn), chúng ta đều là người thô lỗ, căn bản không biết đàm phán, cho nên việc đàm phán ngày mai đành phải phiền tới ngươi.” sau đó quay về phía hai người: “Hai người các ngươi cứ an tâm giúp đỡ lẫn nhau, nhưng nhớ kỹ, bảo vệ tính mạng mình là quan trọng nhất.”

“Dạ.” Hai người đồng thanh.

“Tốt lắm, chúng ta cùng thương lượng chi tiết hành động ngày mai. Trước tiên cần phải nhờ Bạch quân sư giảng giải về bản đồ này một chút, để bọn họ ghi nhớ trong đầu.”

“Được.”

Trở lại đây đã năm sáu ngày nhưng Cáp Nhĩ Ba Lạp vẫn chưa thúc giục hắn đi bắt người, Tư Vũ Thánh không khỏi hoài nghi, nhưng hiện tại hắn không còn lòng dạ nào quan tâm tới mấy việc này, bởi vì hôm nay hắn nhận được tin tức nói dường như Vân Khoảnh Dương đang khẩn cấp đuổi tới Tát Lan Thành. "Mặc kệ là do kế hoạch của ta có tác dụng hay là hắn thực sự có việc gấp, tóm lại, chỉ cần hắn xuất hiện thì đừng mong trốn thoát." Nam nhân cười lạnh.

Cáp Nhĩ Ba Lạp ngồi bên cạnh, nhìn cần cổ trắng nõn cùng hầu kết người nọ khẽ rung động liền nhịn không được mà nuốt nước miếng, nhưng thấy khóe miệng cười nọ tươi cười, hắn bất giác rùng mình. Ký ức ngày ấy lại hiện lên trong đầu, bàn tay bưng ly rượu bắt đầu run rẩy, không dám đưa sang cho người trước mặt.

"Trong rượu có bỏ thêm thứ gì sao?" Tư Vũ Thánh hoàn toàn nhìn ra vẻ mặt hắn, có điều: "Quên đi, hôm nay tâm tình ta rất tốt, chơi với ngươi một chút cùng được."

Chỉ thấy hắn cười nhẹ một cái: "Sao vậy, chẳng phải điện hạ nói rượu này là tặng cho ta sao? Lẽ nào ngài tiếc rồi?"

Cho dù mang gương mặt này, nhưng dù sao mỹ nhân cười vẫn đẹp vô cùng. Cáp Nhĩ Ba Lạp lập tức quên hết tất cả, đưa ly rượu qua: "Sao có thể. Rượu này đặc biệt mang tới đây là tặng cho Kiều tiên sinh. Ngài nếm thử một chút, đây là rượu quý ủ mười năm, hoàn toàn khác biệt so với những loại rượu thường ngày ngài vẫn uống, hương vị tuyệt đối thuần khiết."

"A?" Tư Vũ Thánh nhận lấy, đưa lên mũi ngửi… âm thầm cười lạnh: "Ngươi nghĩ rằng thứ này có tác dụng với ta?"

Một ngụm uống cạn, hắn liếm môi: "Uhm, quả nhiên không tồi."

Thấy chiếc lưỡi hồng nhạt của người trước mắt đảo quanh môi một vòng, Cáp Nhĩ Ba Lạp cảm thấy cả thân thể như bốc lên một mồi lửa, bộ vị kia lập tức "dựng trại", hắn vội vàng rót rượu cho nam nhân: "Vậy thì ngài uống nhiều thêm một chút, nhiều thêm một chút."

Tư Vũ Thánh nâng tay ngăn lại, sau đó cầm lấy bầu rượu: "Ta có thói quen một mình chậm rãi thưởng thức, nếu điện hạ không còn việc gì thì mời ngài quay về."

Cáp Nhĩ Ba Lạp nhìn hắn, ngồi yên bất động.

"Điện hạ còn có chuyện gì? Hay là…" Nam nhân cố ý quơ quơ bầu rượu trong tay: "Ở đây…."

"Không có việc gì, không có việc gì, ta đi ngay, lập tức đi ngay." Cáp Nhĩ Ba Lạp chột dạ đứng lên, phát hiện hạ thân ngẩng cao đầu, hắn chật vật chạy ra ngoài cửa, vừa đóng cửa vừa a dua cười bồi: "Ngài chậm rãi thưởng thức, chậm rãi thưởng thức."

"Hừ!" Tư Vũ Thánh buông mạnh bầu rượu xuống, đột nhiên nhớ tới việc mục đích đã đạt được, vậy còn cần gì phải ở lại nơi này? Mỗi ngày phải đối diện với bộ mặt khiến người ta muốn nôn mửa kia.

Đứng lên nhìn quét một vòng, trừ bỏ mấy bộ y phục, những thứ còn lại cũng không cần thiết. Hiện tại có thể đi rồi, có cần giết chết tên kia hay không? Hắn chần chờ một lúc, lắc đầu: "Không nên để một vài việc phát sinh gây ảnh hưởng, chờ tiểu tử họ Vân kia tới đây hãy nói sau." Thuận tay cầm bầu rượu trên bàn, hắn đi về phía cửa sổ, nhẹ nhàng nhảy một cái, thân thể biến mất trong bóng đêm.

190. Quyển 5 - Chương 188: Ngày Bi Thảm

Ngày hạn định, bốn người phân công nhau hành động. Vân Phi Vũ cùng Duẫn Lạc dẫn năm trăm *** binh xuất phát từ Tát Lan Thành khi trời vừa tờ mờ sáng, vòng qua con đường nhỏ tới dãy núi phía sau phủ tổng đốc. Giờ thìn, Lâm Phong cùng Bạch Thanh thu dẫn bảy vạn đại quân tiến về Ô Tác thành.

Ngày hôm đó trời rất lạnh, hơi thở phả ra tựa hồ đều có thể kết thành một tầng băng, cho dù mặt trời đã mọc lên nhưng cũng bị lớp sương mù mông lung dày đặc che khuất, tản ra ánh sáng nhợt nhạt không chút hơi ấm, khắp nơi đều lộ vẻ quanh hiu buồn bã.

Giờ tỵ, năm trăm người đã tới địa điểm trên bản đồ đánh dấu, nấp trong bụi cỏ khô lẳng lặng chờ. Gió lạnh thấu xương thỉnh thoảng lại thổi qua mặt bọn họ tựa như cắt lên da thịt, đau đớn. Núp gần một canh giờ, tay chân tê rần nhưng bọn họ vẫn không nhúc nhích, chờ đợi thời cơ.

"Đến đây." Thanh âm của Duẫn Lạc truyền tới từ đỉnh núi không xa, chỉ thấy hắn trượt xuống, bùn đất rơm rạ phủ đầy người cũng không kịp phủi, vung tay ra hiệu cho binh sĩ: "Xuất phát!"

Vân Phi Vũ theo sát đằng sau, nhỏ giọng hỏi: "Tình huống như thế nào rồi?"

Không quay đầu lại, Duẫn Lạc vừa chạy chầm chậm vừa thấp giọng trả lời: "Người của chúng ta còn cách Ô Tác thành khoảng một dặm, mà phần lớn binh mã trong thành cũng bắt đầu tụ tập trước cổng thành."

"Uhm!" Thiếu niên bắt đầu suy nghĩ, theo lời Bạch Thanh Thu nói, từ nơi vừa rồi tới rừng cây nhỏ còn cần một khắc*, mà toàn bộ nhân mã trong thành tụ tập về phía trước cũng cần khoảng một khắc, thời gian không sai biệt nhiều lắm, chỉ mong bọn họ có thể kéo dài lâu một chút.

(Một khắc = 15 phút)

Quay đầu nhìn binh lính phía sau, thấy tất cả bọn họ đều mang vẻ mặt nghiêm nghị theo sát phía sau, thiếu niên không khỏi cảm thán. Người dưới tay hai vị phó tướng Trì – Tống vốn không đội trời chung, thế nhưng hiện tại lại hòa hợp như vậy, mặc kệ là hai vị phó tướng, hoàng thượng hay vương gia, cho dù là nghĩa phụ đã qua đời của y mà trông thấy cảnh này… sợ bọn họ sẽ vô cùng kinh ngạc.

Dạ Diệp quốc đã mất đi một vị tướng quân được muôn người kính yêu, không thể tiếp tục mất đi hai vị phó tướng chiếm được sự sùng bái của mọi người, nếu không… Thiếu niên nắm chặt thanh kiếm bên hông, âm thầm thề: "Nhất định phải cứu được bọn họ ra ngoài."

Mọi người đi qua khe núi mọc đầy cỏ dại. Vách núi trơn nhẵn nghiêng ngả lộ ra từng mảng nham thạch khiến người ta hít thở không thông. Sau một lúc, rốt cuộc mảnh rừng cây nhỏ cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Duẫn Lạc nâng tay chắn ngang, tất cả mọi người đều dừng lại: "Đệ không cảm thấy quá yên tĩnh hay sao?" Hắn hơi quay mặt sang thiếu niên bên cạnh, mà đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía trước.

"Đúng." Vân Phi Vũ gật đầu. Tuy nói rừng cây nhỏ này bị nhiều dãy núi bao quanh, nhưng không khí yên tĩnh hiện tại quả thực rất quỷ dị.

"Ta tới phía trước thăm dò." Thiếu niên vừa mới bước được nửa bước đã bị Duẫn Lạc níu lại. Hắn quay đầu nhìn người phía sau: "Tiểu Hầu, ngươi đi đi. Có động tĩnh gì phải lập tức trở về."

"Tuân mệnh!" Một gã binh sĩ có thân hình thấp bé tương tự thiếu niên tiến lên phía trước. Tuy hắn có đôi tai giống tai khỉ, nhưng đôi mắt lại vô cùng linh hoạt, không ngừng chạy ra chung quanh xem xét tình hình.

"Hắn…"

Biết thiếu niên lo lắng việc gì, Duẫn Lạc nhẹ giọng trấn an: "An tâm, giác quan của Tiểu Hầu rất linh mẫn, chỉ cần có vấn đề hắn sẽ lập tức phát hiện ra."

"Nga" Thiếu niên nhìn gã binh sĩ kia không chớp mắt. Hắn là thuộc hạ dưới tay Duẫn Lạc, nếu Duẫn Lạc đã nói như vậy hẳn không có vấn đề.

Không lâu sau, tiểu tử kia đã khom lưng đi chung quanh khu rừng nhỏ một vòng, sau đó đứng ở trong rừng vẫy tay với hai người bọn họ.

"Haiz." Vân Phi Vũ thở phào một hơi: "Xem ra ta đã quá khẩn trương, mùa đông chắc chắn không có tiếng côn trùng kêu vang, hơn nữa chung quanh rừng cây còn có núi bao quanh, gió không lùa vào được cũng là chuyện bình thường. Đại bộ phận nhân mã trong thành cũng đã di chuyển về phía trước, đương nhiên nơi này sẽ yên tĩnh hơn bình thường. Như vậy rất tốt."

Hai người dẫn đầu đoàn binh sĩ xuyên qua bụi cỏ, chậm rã tiếp cận rừng cây. Tuy rằng khi thăm dò không có vấn đề, nhưng cẩn thận vẫn hơn. Cho tới khi tất cả mọi người tiến vào giữa rừng cây, chung quanh vẫn yên tĩnh không chút tiếng động. Tất cả mọi người đều thở phào, bắt đầu tới gần tường thành. Lúc này, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng đá lăn ầm ầm.

Duẫn Lạc cả kinh, kêu to: "Không ổn, tất cả lui lại!"

Vân Phi Vũ lập tức rút Huyền Mặc kiếm, đứng chắn phía trước: "Ta mở đường, các người đi theo phía sau." Tuy nhiên, khi tất cả mọi người lao ra khỏi rừng cây, tiến về phía con đường nhỏ, hàng loạt mũi tên sắc nhọn như ong vỡ tổ vùn vụt lao tới.

"Mọi người lui về phía sau!" Thiếu niên hét lớn một tiếng, phất trường kiếm cản vũ tiễn gần người, nhưng tiếng kêu rên thảm thiết không ngừng truyền vào trong tai. Trơ mắt nhìn hàng loạt binh sĩ ngã xuống đất, tâm y như bị hàng ngạn mũi tên xuyên qua, đau tới tê tâm liệt phế.

Bẫy, đây là bẫy!

Cắn chặt răng, căm hận nhìn đám đầu người không ngừng gia tăng trên đỉnh núi, thiếu niên vung trường kiếm mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một mạnh, nhưng kẻ thù căn bản không cho bọn họ cơ hội thở dốc, tiếng kêu la lại truyền tới từ phía sau.

Nhìn đám binh sĩ Tây Chích cao lớn không ngừng nhảy ra khỏi tường thành, đôi mắt thiếu niên đỏ au, cầm lợi kiếm vọt lên phía trước.

"Tiểu Vũ." Duẫn Lạc vươn tay chặn lại nhưng không kịp, liếc nhìn phía sau một cái, con đường nhỏ đã bị phong kín, căn bản không có nơi nào để trốn, trong lòng không khỏi bi phẫn, hắn rút trường kiếm bên hông, chỉ vào đám binh lính Tây Chích đông đúc, hô to một tiếng: "Giết, cho dù chết cũng phải kéo bọn hắn chôn cùng."

Rơi vào hoàn cảnh này, chúng binh sĩ đều hiểu được: Bọn họ nhất định phải chết, nếu đã như vậy thì còn phải sợ hãi cái gì nữa? Nhìn kẻ thù vây quanh, thiếu niên ra sức chiến đấu, mọi người nhất tề rống lên: "Giết! Giết sạch bọn chúng!"

Bên tai tràn ngập tiếng kêu rên thống khổ thảm thiết, những phần tay chân đứt lìa rơi rụng trước mắt, mùi vị huyết *** tràn ngập trong mũi, chất lỏng đỏ tươi dần nhuộm kín thân thể y, trường kiếm trong tay vẫn không ngừng huy vũ. Nghe thanh âm lưỡi kiếm đâm vào thân thể đối phương, đôi mắt thiếu niên đỏ ngầu, liếm chất lỏng chảy xuống khóe môi, vừa vung tay, kiếm cũng lay động theo, nghe được người nọ tru lên thê thảm, y giương môi câu lên nụ cười khát máu, dùng sức bổ xuống, chỉ thấy người nọ bị cắt thành hai nửa từ ***g ngực.

Tràng diện nhất thời an tĩnh, ngay sau đó, những tiếng rống giận rít gào rung trời vang lên: "Giết hắn, giết hắn! Hắn là ác ma!"

Chém ngã kẻ thù chung quanh, Duẫn Lạc chống kiếm thở hồng hộc, đảo mặt tứ phía, những huynh đệ còn sống chẳng được bao nhiêu, mà kẻ địch lại không ngừng trào ra. Nhìn thiếu niên bị tầng tầng lớp lớp người bao vây cách đó mấy trượng, hắn lập tức cầm kiếm vọt tới.

Áp chế đau đớn trên lưng, trên vai, trên đùi, chỉ suy nghĩ tới việc giết chết kẻ thù trước mắt, chậm rãi tiếp cận thiếu niên đang dần chìm vào điên cuồng, nam nhân nở nụ cười ấm áp: "Tiểu Vũ, xem ra kiếp này chúng ta nhất định vô duyên, nếu vậy, chúng ta hẹn kiếp sau gặp lại, được không?"

Ô Hòa đứng ở bậc đá trên đài cao, nhìn hai ngàn *** binh của mình bị chém giết chẳng còn lại bao nhiêu, hắn đau lòng không thôi, giận dữ thét gào: "Giết chết hắn! Giết chết tên ác ma kia!"

"Đại nhân!" Một gã phó quan tiến đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng nhắc nhở: "Đại hoàng tử nói muốn bắt sống hắn, không thể giết!"

"Cút ngay!" Ô Hòa đá hắn một cước văng ra xa, rống giận: "Người chết đâu phải người của hắn, đương nhiên hắn không đau lòng, nhưng những người này là nhân tài ta hao tâm tốn sức bồi dưỡng lại bị giết chết như vậy, bị giết hết như thế kia kìa!" Nói xong, hắn lại rống to về phía khu rừng nhỏ: "Giết hắn cho ta! Kẻ nào giết được hắn sẽ có trọng thưởng!"

Phó quan thấy bộ dạng đó của hắn, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh. Nhìn chung quanh, thấy không ai chú ý tới mình, hắn lập tức nhảy xuống khỏi đài cao, biến mất nhanh như chớp.

"Tiểu Vũ, Tiểu Vũ."

Mơ hồ nghe thấy thanh âm quen thuộc, trong đám quân địch xuất hiện một gương mặt thân quen, Vân Phi Vũ huy một kiếm đâm xuyên qua kẻ thù gần đó, cười khẽ: "Duẫn đại ca, thật tốt, huynh vẫn còn sống!"

Thiếu niên cười chua sót lại vô cùng bi thương, Duẫn Lạc đau lòng, nhanh chóng chém ngã mấy kẻ bên cạnh, quan sát kẽ hở sau đó lẻn tới bên cạnh y, vừa vung kiếm vừa thề thốt: "An tâm, ta sẽ ở bên đệ đến cùng."

"Được!" Thiếu niên nở nụ cười ấm áp, trường kiếm trong tay lại vung lên càng thêm điên cuồng, hung hiểm.

Kẻ thù giảm bớt, nhưng sức lực của hai người cũng cạn dần, trên tường thành lại truyền tới tiếng rít gào: "Giết, giết cho ta, giết hắn, lập tức giết chết hắn…."

Áp lực trước mắt đột nhiên thuyên giảm, Duẫn Lạc thầm nghĩ không xong, vừa xoay người đã thấy… quả nhiên tất cả kẻ địch đều vung đao điên cuồng chém về phía thiếu niên. Thấy mấy chục kẻ vung đao sáng lóa cùng nhau đánh úp y, không kịp suy nghĩ, hắn thả người bổ nhào về phía trước.

Thân thể đã không còn cảm giác đau đớn, bên tai cũng chẳng còn nghe được giọng nói của ai trong mắt chỉ còn thiếu niên dưới thân mình, hắn tươi cười xin lỗi: "Thực xin lỗi… ta… thất tín!"

Vân Phi Vũ kinh ngạc nhìn nam nhân phủ phía trên mình tươi cười ấm áp, lời nói trầm trầm chẳng rõ ràng lắm, đôi mắt dần khép lại, vô lực cúi đầu, còn có dòng máu đỏ tươi không ngừng tuôn trào từ cơ thể hắn đều khiến đôi mắt thiếu niên như bùng cháy, khiến thiếu niên đau đớn vạn phần.

"Không!" Tiếng rống thê lương, bi thương mà thống khổ khiến binh lính Tây Chích cầm đao ngẩn người, bàn tay dừng lại giữa không trung.

"Giết hắn, các ngươi ngây ra đó làm gì chứ, còn không mau giết hắn!" Tiếng rống giận trên tường thành lại truyền đến, đao kiếm lại nhất loạt huy tới.

"Không cho kẻ nào tổn thương huynh ấy, không cho kẻ nào tổn thương huynh ấy dù chỉ một chút!" Thiếu niên ôm lấy thân thể nam nhân, điên cuồng ngồi một chỗ. Nhìn đám kẻ thù đuổi theo phía sau, y lập tức đứng dậy, cẩn thận dìu nam nhân tựa lên một gốc cây: "Chờ ta."

Nắm chặt trường kiếm trong tay, mỗi bước đi đều lưu lại một vệt máu, nhìn chung quanh một vòng: "Nhiều như vậy sao?" Thiếu niên mỉm cười.

Bước một bước lướt lại sát bên kẻ địch, người nọ còn chưa kịp huy đao đã cảm thấy thắt lưng lạnh buốt, cảm giác đau đớn tột cùng đột nhiên kéo tới, hắn cúi đầu, không thể tin nhìn thân thể mình đang dần tách rời. Trước khi tắt thở, nhìn gương mặt tươi cười của thiếu niên nhuộm đầy huyết *** đỏ thẫm, hắn phun ra hai chữ: "Ác… quỷ!"

Trong rừng đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong thổi bay mái tóc thiếu niên, chỉ thấy y điểm nhẹ mũi chân, trên gương mặt vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào tựa như đang chơi đùa với bọn họ. Con đường y băng qua vẩy đầy huyết ***, phần còn lại của tứ tri đã bị cắt lìa, máu chảy đầu rơi, tràng diện cực kỳ bi thảm chẳng khác chi địa ngục Tu La.

Nhìn đám thuộc hạ còn sót lại cũng bị chém giết tàn nhẫn, Ô Hòa vừa sợ vừa giận, khi người cuối cùng bị giết chết, hắn thấy người trong rừng liếc mắt nhìn lên đài cao, nụ cười trên mặt vặn vẹo mà dữ tợn, dọa hắn sợ đến nỗi ngã ngồi trên mặt đất.

Phía sau truyền tới tiếng bước chân dồn dập, hắn còn chưa kịp quay đầu lại đã nghe có người hạ lệnh: "Người đâu, đưa tổng đốc đại nhân trở về nghỉ ngơi."

Cảm nhận được thân thể mình đang bị người khác nâng lên, Ô Hòa nhìn về phía người vừa tới: "Ca Nhĩ Ba, ngươi…"

Người nọ chẳng thèm để ý tới hắn, vung tay với binh sĩ phía sau, chỉ vào thiếu niên trong rừng: "Đại hoàng tử có lệnh phải bắt sống người kia."

"Lại tới nữa sao?" Nhìn đám binh sĩ đông nghìn nghịt từ tường thành nhảy xuống, Vân Phi Vũ cười ha hả, thân thể đã sớm mệt mỏi khôn cùng, sức lực cạn kiệt, y quay đầu nhìn nam nhân dưới tàng cây, thì thào tự nói: "Duẫn đại ca, mọi người, ta tới đây!"

191. Quyển 5 - Chương 189: Hận Thấu Xương

Bên ngoài Ô Tác thành, đại quân hai nước đứng xa xa đối diện nhau, Lâm Phong sốt ruột nhìn viên quan đàm phán trở về, xuống ngựa hỏi Bạch Thanh Thu, thấp giọng nói: "Đàm phán thế nào?"

Bạch Thanh Thu lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng: "Rất vất vả, nhưng hình như có hy vọng kéo dài thời hạn, bằng không sẽ không đàm phán với chúng ta lâu như vậy."

"Nga" Lâm Phong thản nhiên ứng tiếng, nhìn người bị trói bên cạnh hoàng tử địch quốc, đó chính là phó tướng quân Tống Tử Ương. Đến lúc này, hắn thực sự tin hai vị phó tướng đang ở trong tay bọn chúng. Điều hắn không rõ chính là: rốt cuộc vì lý do gì mà hai vị phó tướng lại rơi vào tay bọn chúng, thật ra ai đang âm thầm hỗ trợ Tây Chích quốc. Chẳng qua, nghĩ tới nghĩ lui, khả năng lớn nhất vẫn là Vân gia.

Một gã nội thị đến bên cạnh hoàng tử Tây Chích thì thầm gì đó. Lâm Phong khẽ nhíu mày. Vừa rồi đã thấy tên nội thị kia tới truyền lời một lần, tuy rằng khoảng cách hơi xa nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy sắc mặt vị hoàng tử kia đại biến, mà hình như là... nở nụ cười?! Trong lòng hắn bắt đầu bất an, hỏi nhỏ: "Ngài có nghĩ Duẫn phó tướng cùng Hạ đô úy có thể gặp chuyện bất trắc hay không?"

"Không rõ lắm." Bạch Thanh Thu nghi hoặc nhìn hoàng tử phía đối diện, nhìn tên đàm phán quan vui vẻ chạy tới, thấp giọng nói: "Để xem lần này bọn hắn nói như thế nào."

"Ừ!" Áp chế bất an trong lòng, Lâm Phong tiến lên trước đội ngũ. Không bao lâu lại thấy Bạch Thanh Thu vui mừng trở về.

"Thế nào, đàm phán ổn thỏa?"

"Thư thả mười ngày." Vẻ mặt Bạch Thanh Thu hưng phấn, đột nhiên nói thêm: "Chúng ta mau trở về xem có phải bọn họ đã cứu được người ra hay không."

Lâm Phong gật đầu, mắt thấy kẻ thù đã rút về bên trong thành, hắn xoay người lại vung tay lên: "Lui lại!"

Thấy tường thành Tát Lan từ phía xa, hắn ngăn chặn cảm giác khẩn trương cùng kích động, đi tới cửa thành liền nhảy xuống ngựa, hô lên với binh sĩ thủ thành: "Có thấy Duẫn phó tướng cùng Hạ đô úy trở về chưa?"

Binh sĩ thủ thành lắc đầu, tâm trí Lâm Phong như rơi xuống đáy cốc. "Chẳng lẽ bọn họ thật sự xảy ra chuyện?"

Đêm. Hai người ngồi im không nói. Lâm Phong nắm lấy bản đồ trên bàn: "Ta đi nhìn xem."

Bạch Thanh Thu đứng lên ngăn hắn lại: "Tướng quân phải lấy đại cục làm trọng. Nếu ngài đi như vậy mà xảy ra chuyện gì bất trắc, vậy bảy vạn đại quân kia sẽ do ai chỉ huy?" Hắn nghĩ một lúc, nói tiếp: "Nếu không thì như vậy đi, sáng sớm mai ta sẽ đưa vài người đi thăm dò. Việc canh giữ thủ thành quan trọng, không thể để chuyện gì xảy ra với ngài được."

"Aiz..." Lâm Phong thở dài một tiếng, vẻ mặt chua sót, nội tâm không ngừng đoán: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bị bắt hay là bị giết? Lạc đường... hay tất cả chỉ là một cái bẫy?" Lơ đãng quét mắt nhìn nam tử trước mặt, thấy vẻ mặt hắn cũng lo lắng, ưu tư, Lâm Phong lắc đầu: "Không thể nào, ta già quá nên hồ đồ rồi, sao có thể hoài nghi người phe mình được."

"Quên đi!" Lâm Phong vỗ vai nam tử trước mắt: "Vậy ngày mai đành phải nhờ vào ngài." Nói xong, thở dài ra khỏi phòng. Bạch Thanh Thu nhìn theo bóng dáng hắn, khóe môi khẽ nhếch lên.

Trong địa lao ẩm ướt lạnh như băng, Vân Phi Vũ từ từ tỉnh lại, nhìn chất lỏng đỏ hồng trên mặt đất, y không khỏi cảm thấy mơ hồ: "Đây là đâu? Sao nước đọng trên mặt đất lại có màu hồng?"

"Dội tiếp, dội tới khi nào hắn tỉnh mới thôi."

Chất lỏng lạnh như băng đổ ập xuống khiến y rùng mình, lắc đầu, bên vai truyền tới cảm giác đau đớn. Y hơi nghiêng đầu, phát hiện một chiếc thiết liên (xích sắt) xuyên quan bả vai. "Bị bắt sao?" Y âm thầm cười khẽ.

Trước khi ngã xuống, y chỉ nhớ có vô số bả đao chém về phía mình, ngỡ rằng bản thân sẽ bị bầm thây vạn đoạn, đâu ngờ cuối cùng vẫn còn sống. Tự giễu cong lên khóe miệng: "Xem ra những người này sẽ không để ta chết yên lành như vậy. Cũng đúng thôi, ta đã giết nhiều người của bọn chúng như vậy mà. Bất quá, dẫu có như vậy cũng không thể đổi lại tính mệnh những huynh đệ của ta." Nhớ tới Duẫn Lạc cùng năm trăm binh sĩ chết thảm, trái tim y đau đớn khôn cùng: "Các huynh cùng Duẫn đại ca đều đã chết, tại sao ta vẫn còn sống? Vì sao ta vẫn còn sống?"

Khi Vân Phi Vũ vẫn chìm trong cảm giác bi thương thống khổ, thanh âm mang theo sự tức giận vang lên: "Hừ! Rốt cuộc cũng tỉnh lại sao. Chỉ vì bắt ngươi mà chúng ta đã tổn thất không biết bao nhiêu binh sĩ, ngươi biết không? Hai ngàn năm trăm binh sĩ. Tính mạng của ngươi không thể so sánh với nhiều mạng người như vậy được, tội nghiệt của ngươi cũng chẳng phải vừa, không phải chết là có thể giải quyết được tất thảy."

"Thì ra là vậy. Cũng bởi vì nghiệp chướng của ta quá nặng nề nên chưa thể chết sao?" Thiếu niên cúi đầu cười khẽ.

Cáp Nhĩ Ba Lạp nhìn thiếu niên gầy yếu bị thiết liên khóa lại trên tường. Vì người này, chỉ vì bắt một người này mà hắn tổn thất hơn hai ngàn binh lực, mà cũng bởi vậy nên Ô Hòa mới tranh cãi ầm ĩ với hắn. Có điều, hắn không thể trở mặt với Ô Hòa, vậy nên hắn không thể không nhượng bộ, đáp ứng với Ô Hòa, khi hắn lên làm Tây Chích vương sẽ cắt thêm binh lực cùng tài lực cho hắn. Hành vi như vậy quả thực khiến cho hắn mất hết thể diện. Hắn đường đường là hoàng tử của một quốc gia lại phải ăn nói khép nép với tổng đốc một vùng, chỉ nghĩ tới đó thôi cũng khiến hắn căm phẫn. "Đều là họa do kẻ này mang tới."

"Tuy nhiên, có như vậy cũng đáng giá. Có kẻ này trong tay, nhất định trong triều sẽ có rất nhiều người ủng hộ ta và vương vị kia cũng sớm là của ta mà thôi." Nghĩ như vậy, Cáp Nhĩ Ba Lạp vui vẻ hẳn lên, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Vân Phi Vũ ngẩng đầu, mắt lạnh nhìn người trước mặt. Nhận ra hắn là quan lớn, mà nghe khẩu khí chắc là vị đại hoàng tử kia, lại nghe những lời tiếp theo, hình như cạm bẫy kia cũng vì y mới được bài bố, nhưng người nói ra con đường kia chính là Bạch Thanh Thu, vậy Bạch Thanh Thu… vì sao hắn lại muốn hại y?

"Ngươi cùng Bạch Thanh Thu có quan hệ gì?"

Thiếu niên đột nhiên lên tiếng khiến Cáp Nhĩ Ba Lạp ngây ngẩn, thanh âm khô khốc khàn khàn khiến cho người nghe không thoải máu, nhưng kẻ này cũng là lợi thế cao nhất để hắn bước lên vương vị. Nghĩ một lúc, hắn nói: "Ngươi muốn biết?"

"Đúng." Thiếu niên gật đầu.

"Nói cho ngươi biết cũng chẳng sao." Cáp Nhĩ Ba Lạp mỉm cười: "Quan hệ giữa chúng ta chính là hợp tác, mà cũng chỉ hợp tác trong việc này. Hắn chính là kẻ chủ động tìm tới ta. Tất cả những điều ta làm đều là kế hoạch do hắn dựng lên. Cho nên, ngươi muốn hận thì cứ hận hắn đi."

"Bạch Thanh Thu, quả nhiên là hắn!"

Khi phát hiện cạm bẫy trong rừng, y đã bắt đầu hoài nghi, nhưng hiện tại đã đủ điều kiện để khẳng định suy nghĩ ấy. Tuy nhiên, vì sao hắn lại muốn hãm hại y?

Áp chế bi thương cùng hỏa nộ trong lòng, Vân Phi Vũ bắt đầu hồi tưởng hết thảy những lời nói cùng hành vi của bản thân, nhưng chung quy vẫn không hiểu tại sao người nọ lại muốn hại mình, hơn nữa còn liên lụy tới năm trăm binh sĩ cùng Duẫn Lạc.

Nhớ tới cảnh những binh sĩ kia chết thảm trước mắt, cùng Duẫn đại ca vì bảo hộ mình nên mới… Đau đớn khôn cùng từ bả vai truyền tới, thiếu niên không thể khống chế cảm xúc, thân thể không ngừng run rẩy, thiết liên cũng vì người run lên mà lôi kéo huyết nhục trên cơ thể y. Rất đau, thật sự rất đau, nhưng chung quy vẫn không so sánh được với nỗi đau trong tâm.

Thấy thiếu niên cúi đầu không nói, Cáp Nhĩ Ba Lạp "tốt bụng" mở miệng: "Ngươi còn muốn biết gì thì cứ việc hỏi, biết cái gì ta cũng nói cho ngươi."

Nghe hắn nói như vậy, Vân Phi Vũ cắn mạnh môi dưới, cho tới khi trong miệng truyền tới vị huyết *** tanh nồng mới tạm thời cưỡng chế được cơn kích động, y nhả môi ra, nói: "Vì sao hắn lại bày kế hãm hại ta?"

"Việc này…" Cáp Nhi Ba Lạp nhún vai: "Ta không rõ lắm, có điều, hắn nói hắn là Vân gia. Chẳng phải triều đình Dạ Diệp quốc các người cùng Vân gia vốn bất hòa từ trước tới nay sao, có thể là nguyên nhân này."

"Vân gia?" Đầu óc thiếu niên quay cuồng mơ hồ: "Là người kia sao? Nhưng vì lý do gì? Nếu muốn động thủ với ta, vậy tại sao lần trước gặp mặt lại buông tha cho ta? Vì sao, vì lý do gì lại phải làm như vậy? Vân Khoảnh Dương, vì sao ngươi phải làm như vậy?"

" Ha Ha Ha…" Thiếu niên đột nhiên cười lớn, trong lòng vô cùng phẫn hận: "Vân Khoảnh Dương à Vân Khoảnh Dương, ngươi không nên khiến ta hận ngươi thấu xương, ngươi không nên khiến cho ta hận ngươi tới độ muốn ăn thịt uống máu của ngươi, ngươi không nên làm cho ta hận không thể đem ngươi ra thiên đao vạn quả. Ngươi được lắm, quả thực rất được. Ngươi an tâm, cho dù có chết ta cũng biến thành lệ quỷ trả lại cho ngươi tất thảy, vĩnh viễn bám chặt lấy ngươi, khiến cho ngươi muốn chết không được, muốn sống cũng chẳng xong."

Tiếng cười sang sảng khiến Cáp Nhi Ba Lạp hoảng sợ. Nhìn thân thể thiếu niên kịch liệt run rẩy khiến thiết liên va vào nhau lào xào vang vọng, đầu vai y cũng không ngừng trào máu tươi, nhưng dường như không cảm nhận được đau đớn, y vẫn không ngừng cười.

"Điên rồi, tên điên, hắn thực sự điên rồi!"

Cáp Nhĩ Ba Lạp lập tức đứng lên. Hắn tới đây là muốn thưởng thức chiến lợi phẩm của mình, nhưng nghe tiếng cười thiếu niên khiến hắn lạnh xương sống, dựng cả tóc gáy. Hắn ra khỏi lao phòng tựa như đang chạy trốn, căn dặn người trông coi: "Xem trừng hắn, ngàn vạn lần không được để cho hắn chết."

Mới đi hai bước, hắn lại quay lại: "Không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được phép bước vào lao phòng, kể cả tổng đốc Ô Hòa cũng vậy, hiểu chưa?"

"Tuân mệnh điện hạ."

Vừa bước ra khỏi ngục, Cáp Nhĩ Ba Lạp vừa lẩm bẩm: "Không thể để cho Ô Hòa làm hỏng đại sự của ta được. Nếu để người này rơi vào tay hắn, nói không chừng y nhất định sẽ phải đi gặp Diêm Vương. Xem ra cần phải nhanh chóng quay về đại đô, miễn cho đêm dài lắm mộng."

Đột nhiên nhớ tới người nọ, trong lòng không khỏi phiền muộn: "Sao đột nhiên lại biến mất chứ, vì sao dược kia lại không hiệu quả với hắn? Rõ ràng rất công hiệu với những người khác…"

Khi Bạch Thanh Thu đem những việc nhìn thấy nói lại cho Lâm Phong, hắn nói đường vào đã bị phong kín, rừng cây nhỏ giữa hai khe núi đá đã bị thiêu hủy. Không cần đoán, bọn họ hiểu được người nọ nhất định đã gặp bất trắc, cho dù đau lòng khôn xiết nhưng bọn họ cũng không làm sao được, chỉ có thể áp chế bi thống xuống tận đáy lòng, lẳng lặng chờ đợi tin tức từ Diên Kinh.

Bốn ngày sau.

Hôm nay, khi hai người đang yên lặng dùng bữa, cảnh cửa đột nhiên bị đá văng ra, chỉ thấy một người mang theo thanh kiếm ngập máu bước vào phòng, Bạch Thanh Thu đột nhiên đứng bật dậy khỏi bàn, không thể tin nhìn người nọ, mà Lâm Phong quát lớn: "Ngươi là ai?"

Vân Khoảnh Dương không để ý tới hắn, trực tiếp đi về phía Bạch Thanh Thu đang run rẩy, cười lạnh: "Sợ sao? Chẳng lẽ khi hành động, ngươi lại chẳng nghĩ tới việc sẽ bị ta phát hiện?"

"Thiếu… thiếu chủ.." thân thể Bạch Thanh Thu run rẩy, quỳ mạnh xuống.

"Bạch quân sư, ngài…" Lâm Phong đứng một bên, khó hiểu nhìn hắn, không rõ việc gì đang diễn ra. Khi thấy người nọ huy kiếm định chém xuống Bạch Thanh Thu, hắn phải ứng theo bản năng, chụp lấy một chiếc bát ném về phía người nọ, rống giận: "Ngươi đang làm cái gì vậy? Người kia muốn giết ngươi mà ngươi vẫn quỳ trước mặt hắn làm gì?"

Nghiêng người tránh khỏi chiếc bát bay tới, Vân Khoảnh Dương phản thân đá một cước, bát sứ bay về phía mặt Lâm Phong khiến đầu hắn đổ máu, ngã xuống đất.

Kẻ quấy rầy đã mất, nam nhân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn người quỳ trên mặt đất: "Ngươi cho rằng ta bế quan hai tháng nên không biết gì? Ngươi cho rằng ta không thể tra ra ngươi mượn việc làm quân sư này để âm thầm diệt trừ người nọ? Ngươi cho rằng hủy hết dấu vết là được? Ta đã nói gì với ngươi nhỉ? À, ta đã nói với ngươi là không được phép đụng tới y. Ngươi coi lời nói của ta là cái gì, ngươi còn để thiếu chủ như ta vào mắt hay không?"

Nam nhân quát chói tai dọa Bạch Thanh Thu phủ trên mặt đất không dám động đậy, mà khi phát hiện mọi việc đã bại lộ, ngược lại hắn còn trở nên bình tĩnh, đứng thẳng dậy, nhìn nam nhân, trong mắt tràn đầy sùng bái: "Thiếu chủ, thuộc hạ làm như vậy cũng chỉ vì nghĩ cho ngài. Có lẽ ngài là người trong cuộc nên không biết, nhưng thuộc hạ đứng bên cạnh nên hiểu rất rõ. Ngài đã nhiều lần thay đổi kế hoạch vì y, sức ảnh hưởng của y đối với người quá lớn, cho nên phải diệt trừ Hạ Vũ. Thiếu chủ ngài không đành lòng, vậy thì để thuộc hạ làm. Vì nghiệp lớn của thiếu chủ, cho dù thuộc hạ có chịu cảnh đầu rơi máu chảy cũng không từ nan."

"Máu chảy đầu rơi? Không từ chối?" Nam nhân khinh thường hừ lạnh.

"Đúng, tính mệnh thuộc hạ thuộc về thiếu chủ, khi thề rằng sẽ dốc sức cho người, thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn *** thần liều mình vì ngài bất kể lúc nào." Bạch Thanh Thu vô cùng kiên định nhìn về phía hắn.

"Nga, phải vậy không?" Vân Khoảnh Dương đột nhiên huy một kiếm đâm lên đầu vai hắn, sau đó nhướn lên trên, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn, hừ lạnh một tiếng: "Ngươi là cái thá gì, việc của ta khi nào thì tới phiên ngươi quản. Tính mệnh của ngươi đối với ta chẳng là gì cả, ngươi chỉ là một con cẩu bên cạnh ta, mà ta ghét nhất chính là đám cẩu không nghe lời."

"Thiếu… thiếu chủ…" Bạch Thanh Thu ôm vai trái, hoảng sợ nhìn nam nhân trước mắt.

"A!" Lại một tiếng hét thảm thiết. Nhìn nam nhân nằm trên mặt đất không ngừng run rẩy, Vân Khoảnh Dương liên tục cười lạnh: "An tâm, tạm thời ta sẽ không để cho ngươi chết. Tốt nhất ngươi nên cầu nguyện y không xảy ra bất trắc gì, bằng không, ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết!"

Một kiếm quét qua cổ chân nam tử, thấy hắn đau tới ngất xỉu, Vân Khoảnh Dương không hề biến sắc, lên tiếng: "Vô Hỉ."

"Chủ nhân."

"Đưa hắn tới phân đà Thủy Tiên Các, giam vào địa lao."

"Tuân mệnh."

192. Quyển 5 - Chương 190: Biên Quan Hội Tụ

Ngay sau khi Vô Hỉ rời đi, Vân Khoảnh Dương bước tới giữa phòng, sau đó phi thân về hướng ngoại thành nhanh như một mũi tên, vừa vội vàng di chuyển vừa nghĩ xem nên trực tiếp tới gặp tên hoàng tử Tây Chích kia hay âm thầm tìm hiểu một phen.

Cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng hắn quyết định tìm hiểu mọi việc trước, sau đó mới tiếp tục hành động.

"Đã lâu không gặp, Vân Khoảnh Dương."

Phía trước đột nhiên xuất hiện một người, Vân Khoảnh Dương cả kinh, nhanh chóng lui về phía sau mấy trượng, cho tới khi thấy rõ ràng người tới, hắn lạnh lùng nói: "Tư Vũ Thánh, ngươi đừng nên ép người quá đáng. Ta trốn tránh ngươi cũng không chứng tỏ ta sợ ngươi. Tránh ra, hiện tại ta không rảnh dây dưa cùng ngươi."

"Nga?" Tư Vũ Thánh thản nhiên cười, chậm rãi tới gần: "Nếu không sợ, vậy ngươi trốn tránh cái gì? Sao không nhân hôm nay kết thúc luôn một thể?"

"Đã nói với ngươi là không có thời gian." Vân Khoảnh Dương nhanh chóng lao qua bên cạnh, nhưng thân ảnh người nọ lại che chắn trước mắt hắn, bàn tay di chuyển liền đánh úp một trưởng tớ trước ngực hắn. Vân Khoảnh Dương tiếp chiêu, 'bùm' một tiếng, hai người đồng thời rút lui mấy bước.

"Ngươi đúng là chưa từ bỏ ý định." Bị người này ba lần bốn lượt quấy rầy không ngớt, Vân Khoảnh Dương bực tức, rút lợi kiếm sáng loáng bên hông ra: "Hôm nay cho ngươi nếm thử kiếm pháp lợi hại của Vân gia ta." Vừa dứt lời, chỗ đứng khi nãy chỉ còn lưu lại tàn ảnh màu lam.

Mắt thấy ánh sáng đen sẫm lao tới trước mặt, Tử Vũ Thánh hừ lạnh một tiếng, rút nhuyễn kiếm bên hông ngăn trơ thế tấn công của người kia, sau đó chuyển cổ tay, thân kiếm mềm mại màu tím như độc xà giương nanh đánh về phía hắn.

Vân Khoảnh Dương vận khí đánh văng nhuyễn kiếm, không lùi mà lại tiến tới, điểm nhẹ mũi kiếm vẽ lên vài đường kiếm hoa, hướng thẳng tới tam đại huyệt vị trên thân thể người nọ.

Đánh từ mặt đất tới không trung, từ không trung xuống đỉnh núi, gió thổi tung y phục bọn họ, thổi rối mái tóc bọn họ. Hai người bị tầng tầng kiếm ảnh bao phủ, sau đó thực sự không thể phân biệt được ai với ai, chỉ có thể mơ hồ thấy tàn ảnh màu lam cùng màu đen, còn có ánh tím yêu diễm tỏa ra hơi thở lạnh như băng dưới ánh mặt trời không ngừng va chạm.

Khi tỉnh lại, Lâm Phong phát hiện mình đang nằm trên giường, hỏi qua mới biết phó quan mang theo binh sĩ tới hỗ trợ cứu được. Trong phủ chết sáu người, còn những người khác trong viện đều vô sự: "Xem ra sáu người kia vì ngăn cản mới chết. Vậy người kia là ai?"

Tựa đầu vào giường, hắn nhỡ rõ Bạch Thanh Thu gọi người kia một tiếng thiếu chủ… "Chẳng lẽ là Vân gia?"

Vì nhiều năm trấn thủ biên quan nên hắn chưa từng thấy qua người nọ. Nhưng… hắn sờ sờ miệng vết thương trên đầu, cười khổ. Chỉ bằng chiếc bát kia đã khiến trên đầu hắn xuất hiện một vết lõm, lại được xưng là thiếu chủ, trừ bỏ người nọ của Vân gia thì còn có thể là ai? Hơn nữa, kẻ có thể khiến cho một người dòng dõi thế gia như Bạch Thanh Thu quỳ xuống, sợ rằng chỉ có người nọ.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi chấn động. Điều đó chứng tỏ Hạ Vũ, Duẫn Lạc thực sự bị người ta hạ độc thủ. Trước kia trong lòng còn ôm một chút hy vọng, nhưng hiện tại, hắn đang dần không thể tin tưởng.

"Nhưng là… hình như người nọ muốn giết Bạch Thanh Thu. Nếu Bạch Thanh Thu đã là người của người nọ, vậy tại còn muốn giết chết hắn?"

Suy nghĩ một lát liền cảm thấy đầu óc quay cuồng, Lâm Phong thở dài. " Cho dù hiện tại có hiểu được tất cả thì ta cũng chỉ biết bất lực, trơ mắt nhìn ba người sinh tử không rõ. Xem ra chỉ có thể chờ người từ Diên Kinh tới."

Thu công lực, thở ra một hơi, Vân Khoảnh Dương mở to hai mắt, đôi tay bất giác xoa xoa thắt lưng bên trái.

Từ trận ác chiến ngày đó tới nay đã qua bảy ngày, miệng vết thương cũng dần khép lại. Việc này cũng phải kể tới việc tài dược Vân gia phong phú, rất nhiều loại dược liệu quý hiếm, bởi vậy vết thương của hắn mới lành lại nhanh như vậy.

Mặc dù không phải vết thương trí mạng, nhưng nếu không có dược vật trị liệu hiệu quả, chỉ sợ muốn bình phục cũng phải đợi mười ngày, nửa tháng.

"Tuy nhiên tên kia cũng trúng chiêu không nhẹ." Hắn cười lạnh một tiếng: "Bị ta đánh cho một chưởng đó, chỉ sợ muốn phục hồi hoàn toàn cũng một một đoạn thời gian. Như thế càng hay, miễn cho hắn lại tới đây

quấy rầy không ngừng."

Nhớ tới tin tức mới nhận được hôm nay, Tích Vô Nhai đã tới Tát Lan thành từ đêm qua. Tuy rằng không rõ mục đích hắn đến đây, nhưng Vân Khoảnh Dương lại cảm thấy hắn tới vì Hạ Vũ. Từ đó xem ra khả năng Hạ Vũ chính là Vân Phi Vũ rất lớn. Dù sao hai người họ đã sớm tối bên nhau một thời gian dài.

Nghĩ tới đó, Vân Khoảnh Dương thật sự không thoải mái, nhưng nghĩ tiếp một chút: "Nếu thật sự là Vũ Nhi, chắc chắn Tích Vô Nhai sẽ hành động. Vậy thì càng hay, hắn xung phong, ta theo đuôi, sau đó nhân cơ hội đoạt người đi mất."

Trầm tư một lát, hắn thấp giọng kêu: "Vô Nộ, Vô Ai."

"Chủ nhân."

"Hai người các ngươi nhanh chóng đột nhập vào tướng quân phủ trong thành, âm thầm giám thị Tích Vô Nhai, phát hiện hắn có động tĩnh gì phải lập tức trở về bẩm báo."

"Vâng."

"Cẩn thận làm việc, ngàn vạn lần đừng để bị phát hiện, tránh cho việc đả thảo kinh xà."

"Tuân mệnh."

Hai người nhanh chóng rời đi.

Vân Khoảnh Dương đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn về hướng Tây Chích quốc, trong lòng nửa mừng nửa lo. Mừng vì Hạ Vũ rất có thể là Vân Phi Vũ, mà lo vì hiện tại chưa biết sinh tử Hạ Vũ ra sao.

"Bạch Thanh Thu!" Nhớ tới người nọ, ánh mắt hắn hiện lên vài phần âm lệ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu Vũ Nhi có chuyện gì, ta sẽ khiến cho ngươi biết cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong."

Tích Vô Nhai đứng trong hoa viên hiu quạnh nhìn khoảng trời tối đen mênh mông, trong lòng tràn đầy lo lắng. Nghe thấy tiếng bước chân truyền tới từ phía sau, hắn quay đầu lại, thấy người tới liền mỉm cười: "Lâm tướng quân, sao ngài không nghỉ ngơi thêm chút nữa, thương thế của ngài đã bình phục chưa?"

Lâm Phong sờ sờ băng gạc trên trán, cười: "Đỡ nhiều rồi." Dừng một lúc, hắn nói tiếp: "Vương gia đang lo lắng cho Hạ đô úy cùng Duẫn phó tướng sao?"

"Đúng." Tích vô Nhai gật đầu nghiêm túc: "Nếu bị bắt thì tốt hơn, có thể thông qua việc thương nghị của hai nước để kéo dài thời gian, sau đó nghĩ biện pháp cứu người. Nếu…" nghĩ tới việc người nọ lại biến mất một lần nữa, trái tim hắn co thắt mãnh liệt, đau đến khó thở.

"Vương gia, người không sao chứ?" Lâm Phong vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn, nhìn đôi má gầy gò tái nhợt, không khỏi nhớ tới dịp gặp mặt lần trước, rõ ràng bộ dạng hắn khi đó vẫn là một vị công tử tao nhã tuấn tú, nhưng hiện tại…

"Hoàng thúc, người không có việc gì chứ?" một gã thị vệ cao gầy chạy lại.

Lâm Phong vừa thấy, ánh mắt nhìn ra chung quanh, sau đó nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, hiện tại người đang là thị vệ."

Khung Tử Dạ ngẩn người 'ừ ừ' vài tiếng, sau đó chuyển hướng về phía Tích Vô Nhai, tiến lên đỡ lấy hắn: "Vương gia, ta dìu người vào trong nghỉ ngơi."

Tích Vô Nhai lắc đầu: "Ta không sao."

"Người đang chờ tin tức của Dạ Phong?" Khung Tử Dạ hỏi.

"Uhm."

Ngẩng đầu nhìn trời, Khung Tử Dạ khuyên: "Vào phòng chờ cũng vậy. Hôm nay trời rất lạnh, chưa gặp được Tiểu Vũ thì người đã sớm ngã bệnh."

"Tiểu Vũ." nhớ tới việc sinh tử của y hiện tại chưa rõ, ngực Tích Vô Nhai lại tê rần.

"Hoàng… vương gia, y nhất định bình an vô sự, người đừng quá lo lắng." Khung Tử Dạ vội vàng mở miệng. Thấy vẻ đau đớn trên gương mặt nam nhân, trong lòng hắn cũng chẳng dễ chịu. Sau khi biết Bạch Thanh Thu là người của Vân gia, lúc đó hắn mới biết tất cả những thứ kẻ kia nói với mình, hết thảy những hành động của kẻ kia thực hiện đều nhằm đẩy Hạ Vũ vào bẫy. "Tên khốn kiếp!"

Ô Tác Thành, trong phủ tổng đốc. Cáp Nhĩ Ba Lạp khó tin nhìn bức thư trong tay, nửa ngày trời vẫn không nói nên lời.

"Đại hoàng huynh có gì không hiểu cứ việc hỏi ta, hoặc là hỏi Cát Nhĩ Cách cũng được." Ô Ân Kì nằm trên nhuyễn tháp, cầm một chén sữa dê nhấp trên môi, thỉnh thoảng đưa ánh mắt khinh thường nhìn kẻ đang đứng thẫn thờ giữa sảnh.

Cáp Nhĩ Ba Lạp nhìn về phía Cát Nhĩ Cách, bàn tay cầm thư run lên: "Vì sao quận vương lại làm như vậy? Chẳng phải hắn vẫn chủ trương tấn công Dạ Diệp quốc hay sao? Hơn nữa, lần trước ngươi bị bắt, hắn cũng vô cùng căm tức."

Cát Nhĩ Cách mỉm cười: "Ta thuyết phục phụ thân."

"Vì lý do gì? Ngươi không hận tên Hạ Vũ kia sao? Hành động của hắn không chỉ khiến quốc gia ta đại bại, hắn lại còn bắt ngươi, khiến cho quốc gia ta phải bồi thường một khoản lớn, vậy mà ngươi không hận hắn, không hận Dạ Diệp quốc sao?"

Cát Nhĩ Cách bưng chén rượu lên, một hơi cạn sạch rượu hoa quả bên trong, sau đó nhìn về phía hắn: "Hận, lúc mới đầu quả thật rất hận, nhưng sau đó ngẫm đi ngẫm lại liền hiểu ra một điều. Nơi đó là chiến trường, vậy nên phát sinh những việc như vậy là điều khó tránh khỏi, chẳng phải sao?"

"Ngươi…" Cáp Nhĩ Ba Lạp không thể tin nhìn hai người trước mắt: "Các ngươi…"

Ô Ân Kì buông chén nhỏ xuống, sau đó đứng lên, chắp tay sau lưng đi tới trước mặt hắn: "Đại hoàng huynh có thể giao binh quyền ra chưa?"

"Ngươi… hừ!" Cáp Nhĩ Ba Lạp buồn bực lấy một khối mộc bài từ trong lòng ra, nhém mạnh lên mặt đất, xoay người đi về phía cửa.

"Chờ một chút!" Ô Ân Kì nhặt lệnh bài lên, thổi thổi đến khi trên đó không còn tro bụi, thản nhiên nhìn nam nhân đứng ở cửa: "Còn Hạ Vũ và hai vị phó tướng của Dạ Diệp quốc cũng giao ra đây."

"Ba người kia đều do ta bắt được, dựa vào cái gì phải giao ra cho ngươi?" Cáp Nhĩ Ba Lạp tức giận rít gào.

"Đại hoàng huynh." Hắn chỉ bức thư bị niết nhăn trên tay nam nhân: "Mời huynh nhìn cho rõ ràng, đó là điều phụ vương đã viết trên thư, chẳng lẻ huynh không thấy?"

Hỏa nộ trong lòng Cáp Nhĩ Ba Lạp bùng cháy. Lão nhân đáng chết kia không chỉ thuyết phục Ô Hòa quận vương thu lại ba vạn binh mã của hắn, còn bắt một đại hoàng tử như hắn nghe theo một tên tiểu hài tử chưa đủ lông đủ cánh. "Chẳng lẽ lão già đó hồ đồ rồi sao? Tên tiểu từ này nên chết từ lâu rồi, tại sao sau lần đó hắn vẫn chưa chết?"

"Đại hoàng huynh." Ô Ân Kì nhìn về phía hắn: "Mong huynh nhanh chóng đem hết cận binh của mình rút khỏi ngục, nếu không ta sẽ dùng tội danh mưu phản đem bọn họ ra chém đầu một lượt."

"Ngươi…" Cáp Nhĩ Ba Lạp chỉ vào hắn, tức giận đến run tay: "Ngươi được, rất được. Ô Ân Kì, ngươi cứ đắc ý đi. Sẽ có lúc bọn họ hiểu rằng chọn ngươi làm Tây Chích vương là việc sai lầm! Hừ!" Sau đó hắn đẩy mạnh cửa phòng, thờ phì phì bước ra khỏi cửa.

"Chậc chậc, hình như hắn rất tức giận."

"Ô Ân Kì, ngươi chọc vào một con sư tử nóng nảy rồi đấy." Cát Nhĩ Cách trêu đùa.

"Hắn?" Ô Ân Kì khinh thường bĩu môi: "Chỉ là một tên ngốc không có đầu óc."

"Sao có thể so sánh đại ca ruột thịt của mình như vậy chứ. Ô Ân Kì, ngươi rất vô lễ." Cát Nhĩ Cách cười hì hì nhìn hắn, trên gương mặt không có chút ý tứ chỉ trích.

Hai người nhìn nhau tươi cười. Đột nhiên, sắc mặt Ô Ân Kì trầm xuống, đi tới cửa: "Ta đi nhìn hắn."

"Ô Ân Kì." Nam nhân thấy hắn quay đầu lại liền thu hồi bộ dạng vui đùa, vô cùng nghiêm túc nhìn hắn: "Theo cách nói của ngươi, không cần chinh chiến cũng có thể khiến cho Tây Chích quốc phồn vinh, những lời đó đều là sự thật hay sao? Ngươi đừng quên sự thật này, Tây Chích quốc chúng ta chỉ là một ốc đảo, chỉ bằng một phần mười Dạ Diệp quốc."

Ô Ân Kì xoay người, vẻ mặt nghiêm túc, sau đó tay phải phủ lên ngực, nghiêm túc giơ cánh tay trái nhỏ bé lên: "Ta, Dĩ Tây Tây Lí Đồ. Ô Ân Kỳ ta lấy danh dự ra thề, trong vòng mười năm, ta nhất định sẽ khiến cho Tây Chích quốc cường thịnh hơn trước, bằng không, đầu này xin dâng lên bề trên bất kể lúc nào."

Cát Nhĩ Cách lẳng lặng nhìn hắn, đột nhiên cười nói: "Được, ta tin tưởng ngươi! Buông tay đi làm việc của mình đi."

"Đa tạ!" Ô Ân Kì tươi cười cảm kích, xoay người ra khỏi phòng.

193. Quyển 5 - Chương 191: Khôi Phục Nguyên Trạng

Tiến vào địa lao, Ô Ân Kì bị mùi vị bên trong khiến cho đôi mày nhíu chặt lại. Xem một gian phòng giam, không thấy người nọ, cho tới khi đến trước phiến cửa sắt tăm tối đang đóng chặt, gõ một tiếng: "Mở ra."

Cai ngục bên trong vừa nghe vậy lập tức bày ra vẻ mặt khổ sở: "Tiểu điện hạ, này… việc này… tiểu nhân không dám làm đâu. Đại điện hạ đã ra lệnh, nếu không có khẩu dụ của ngài ấy thì không ai được phép tiến vào."

Ô Ân Kì nhíu mày: "Từ nay trở đi, nơi này đều do ta cai quản, đừng để cho ta nói tới lần thứ ba, mở ra!"

Tuy rằng còn là một hài tử nhưng khí thế thật sự rất kinh người. Gã cai ngục hoảng sợ, run run lấy chùm chìa khóa bên hông, sau đó nắn trái nắn phải, đẩy cánh cửa ra.

Mùi vị hôi hám xộc thẳng vào mũi khiến Ô Ân Kì lập tức lấy tay che lại, chỉ vào bên trong: "Tại sao lại hôi thối như vậy?"

Gã cai ngục khom lưng, cười theo: "Chuyện đó… bởi vì đại điện hạ ra lệnh không cho ai tùy tiện đi vào, cam đoan hắn không chết là được, cho nên… ha hả…"

Ô Ân Kì lập tức hiểu ra, phất tay áo hừ lạnh một tiếng, bước từng bước vào phòng giam. Khi thấy người nọ bị thiết liên trói chặt trên tường, chóp mũi hắn cay cay, lệ rơi không ngừng. "Ca ca, xin lỗi ca ca, Tuyết Nhi đã tới chậm!"

Nghiêng người định xông lên phía trước lại bị cai ngục ngăn lại: "Tiểu điện hạ, ngài đừng tới gần, đứng ở đây nhìn là được rồi. Hắn là nhân vật nguy hiểm, ngài không biết hắn đã giết bao nhiêu binh lính của chúng ta đâu. Hơn nữa, thủ pháp của hắn cực kỳ tàn nhẫn. Hiện tại, tất cả mọi người trong quân doanh đều gọi hắn là ác quỷ."

"Tránh ra!" Ô Ân Kì rống giận. Ca ca của hắn không phải là ác quỷ, y sẽ không bao giờ tùy tiện giết người, đều do những người này bức y tới bước đường đó, hiện tại còn đối xử với y như thế này.

Rõ ràng chỉ là một tiểu hài tử nhưng khí thế của hắn chẳng thua kém với người đã trưởng thành, gã cai ngục cũng chẳng dám tiếp tục hé răng, đành phải ngoan ngoãn lui sang một bên.

Ô Ân Kì kiềm chế nội tâm kích động cùng bất an. Hiện tại thiếu niên chẳng hề động đậy, "Chắc không có việc gì chứ? Hẳn là không có đâu." Hắn tự an ủi mình: "Ca ca ta phúc thiên mệnh đại, tuyệt đối không sao cả." Chậm rãi tới gần, trong lòng tràn đầy hình ảnh người đang bị trói trên tường, nhưng càng tới gần, tâm hắn càng thêm đau đớn.

Mái tóc đen bóng ngày xưa đâu còn, chỉ còn lại mái tóc rối bời như cỏ dại. Mái đầu vô lực bắt trên vai. Y phục đen xì rách nát, còn có mùi thịt rữa hôi hám từ thân thể thiếu niên không ngừng truyền tới. Hắn rất muốn nhào vào lòng thiếu niên, nhưng ngại sợi thiết liên xuyên qua vai y. Ô Ân Kì không dám đụng tới y.

Nhìn vệt máu đã khô trên mặt đất, hắn hiểu được, chỉ cần mình không chú ý một chút sẽ khiến nơi đó tràn ra những dòng máu tươi đỏ chói.

Không nhìn được gương mặt ca ca, không cảm nhận được hơi thở của y, Ô Ân Kỳ bất an đi tới đi lui bên cạnh thiếu niên, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà vươn tay nâng đầu y lên. Xúc cảm nóng cháy nơi bàn tay khiến hắn cả kinh.

Nâng mặt thiếu niên lên, nhìn ngắm dung nhan quen thuộc, nhưng đôi mắt y lại nhắm chặt, đôi môi khô nứt, hơi thở mỏng manh…

"Người đâu, người đâu!"

Tên cai ngục kia vội vàng chạy tới. Tuy vẫn không hiểu nổi hành động của vị hoàng tử này, nhưng hắn vẫn tươi cười hỏi: "Tiểu điện hạ, người có gì muốn sai khiến."

"Cởi trói, lập tức cởi trói cho y." Ô Ân Kì chỉ về phía thiếu niên, rống giận với gã cai ngục.

"Việc này… chỉ sợ không được. Hắn là phạm nhân của chúng ta mà!" Gã cai ngục thận trọng mở miệng.

"Ta mặc kệ, thả y xuống. Thả y xuống ngay lập tức!" Ô Ân Kì kéo lê tên cai ngục tới bên cạnh thiếu niên: "Ta lệnh cho ngươi thả y xuống ngay lập tức cho ta, bằng không ta sẽ định tôi ngươi, nghe rõ chưa."

Cai ngục ngửi được hương vị hôi thối trên người thiếu niên, lập tức che mũi lại. Thấy ánh mắt căm tức của tiểu hoàng tử, hắn ngượng ngùng buông tay, sau đó cười bồi làm dịu: "Tiểu điện hạ, người xem như vậy có được không, chúng ta xin chỉ thị của đại điện hạ xong mới tiếp tục định đoạt?"

Ô Ân Kì vừa nghe lời này lập tức buông tay, cười lạnh một tiếng: "Ngươi cho rằng lôi hoàng huynh ra dọa ta là ta sẽ sợ?"

"Tiểu nhân không dám." Gã cai ngục cúi đầu, trong lòng không ngừng nghĩ: "Kỳ lạ, đã kêu hai tên kia đi tìm đại điện hạ, tại sao tới lúc này vẫn chưa thấy?"

"Ngươi nghĩ rằng khi nãy ta nói với ngươi rằng từ nay ta sẽ tiếp quản nơi này là nói giỡn?"

Gã cai ngục ngây người, gã biết Tây Chích vương luôn yêu thương vị tiểu hoàng tử trước mắt, nhưng nghĩ hắn mới tròn mười ba tuổi, vẫn chưa trưởng thành, không có khả năng giao cho hắn quyền lợi lớn như vậy. Tuy rằng hắn đột nhiên tới nơi đây cũng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng bước chân hỗn độn, tâm trạng gã cai ngục vui vẻ hơn: "Rốt cuộc cũng tới." Thấy hai tên kia xuất hiện, đang định mở miệng hô to lại phát hiện người vào chẳng phải là đại điện hạ mà hắn hy vọng, mà là thế tử Cát Nhĩ Cách của quận vương Ô Hòa Hãn.

"Tiểu nhân khấu kiến thế tử điện hạ." Gã cai ngục vội vàng cung kính hành lễ. Cát Nhĩ Cách khoát tay, sau đó nhìn về phía Ô Ân Kì đang trưng vẻ mặt tức giận, lạnh nhạt mở miệng: "Là ai chọc giận Tây Chích vương tương lai của chúng ta vậy, không muốn giữ cái đầu nữa sao?"

Vài tên cai ngục vừa nghe lời này đã lập tức quỳ xuống, không dám lên tiếng.

"Cát Nhĩ Cách ca ca, giúp ta, giúp ta đỡ huynh ấy xuống."

Thấy vẻ mặt hắn như sắp khóc, Cát Nhĩ Cách nhất thời kinh ngạc. Hắn biết tiểu tử kia đã cùng ở chung với thiếu niên trong thời gian lưu lại Dạ Diệp quốc, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn thấy tiểu tử quật cường này sẽ vì người khác mà khóc, không khỏi ngẩng đầu nhìn người trên tường, chấn động.

Tuy rằng hắn từng rơi vào tay thiếu niên, nhưng cho dù làm tù binh cũng chưa bao giờ phải chịu khổ hình. Thấy bộ dạng chỉ còn vương lại hơi thở mong manh của thiếu niên, hắn lập tức quát lớn: "Đều ngây ra đấy làm gì, không nghe được mệnh lệnh của hoàng tử hay sao? Còn không mau thả người xuống!"

Nhị thế tử được Ô Hòa Hãn quận vương hết mực sủng ái lên tiếng, ai dám không nghe. Đám ngục tốt lập tức bò lên, trong tiếng quát tháo của tiểu tử kia, bọn họ nhẹ nhàng thả thiếu niên xuống, nhưng nhìn thiết liên xuyên quan thân thể y, không ai dám động thủ.

"Cát Nhĩ Cách ca ca, làm sao bây giờ?"

Cát Nhĩ Cách nghĩ nghĩ, hạ lệnh với mấy tên kia: "Lập tức đi mời đại phu, sau đó mời tất cả thợ rèn giỏi nhất trong thành tới đây."

"Vâng."

Mấy người vội vàng rời đi, tiểu tử kia ngồi xổm xuống, vỗ về đôi má thiếu niên, nhỏ giọng: "Ca ca, huynh an tâm, Tuyết Nhi nhất định sẽ cứu huynh, chúng ta không bao giờ chia lìa nữa!'

Đêm hôm sau, Ô Ân Kì ngồi ở đầu giường nhìn thiếu niên đang tiếp tục mê man. Nhiệt độ trên thân thể y đã dần giảm xuống. Đại phu nói chỉ cần tĩnh dưỡng là được, hiện tại cũng chỉ chờ y tỉnh lại.

Bất quá, y đã ngủ một ngày một đêm nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Hắn đau lòng vuốt ve gương mặt thiếu niên, trong lòng không ngừng kêu gọi: "Ca ca, ca ca, huynh nhanh tỉnh lại đi, Tuyết Nhi ở đây, Tuyết Nhi ở ngay bên cạnh huynh đây."

"Nước… nước…" trong căn phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên những lời vô nghĩa khiến Ô Ân Kì đang ngẩn người cũng phải bừng tỉnh. Hắn ghé sát tai lại, lập tức chạy tới bên bàn rót một chung trà, sau đó quay trở lại bên giường, nhìn chung trà, lại nhìn thiếu niên, nghĩ một chút, hắn nhấp một ngụm trà, mang theo trái tim đang nhảy nhót cùng tâm trạng khẩn trương mà đưa miệng tới gần.

Mới vừa dán môi lên cánh hoa khô cạn kia, một lực hấp dẫn khiến hắn không tự chủ được liền đem toàn bộ nước trong miệng mớm vào miệng đối phương. Tựa hồ còn chưa thỏa mãn, chiếc lưỡi đinh hương của thiếu niên tham tiến vào trong miệng hắn, đảo cuốn chung quanh, vội vàng tìm kiếm.

Tuy biết ca ca chỉ muốn tìm nước, nhưng Ô Ân Kì chưa từng trải qua tình sự nên vẫn cảm thấy tâm trí lơ lửng, phi thường quyến luyến cảm xúc này. Hắn lại ngậm một ngụm nước tiến lại gần môi thiếu niên…. Khi chung trà đã cạn, người trên giường thỏa mãn, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Ô Ân Kì vuốt miệng mình, ngơ ngác nhìn y, trên mặt không khỏi câu lên nụ cười ngây ngốc.

Nhìn chằm chằm gương mặt bình thường của thiếu niên, trong đầu hắn lại hiện ra một gương mặt khác. Tuy rằng chỉ thấy qua một lần, nhưng gương mặt đó đã im đậm trong tâm trí hắn. Rất muốn nhìn lại, Ô Ân Kì cắn môi dưới, cúi thân, bắt đầu tìm kiếm đường nối của lớp nhân bì diện cụ. Một lúc sau, trên tay hắn cầm một chiếc nhân bì diện cụ mỏng như cánh ve.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của thiếu niên, trong lòng hắn không ngừng cảm thán. Khuôn mặt này đẹp hơn, nhưng ca ca vẫn nhất quyết che dấu nó. Hắn nhíu mày nhìn tấm nhân bì diện cụ trong tay, do dự một lát, giống như đã quyết định việc gì, xoay người bước tới cạnh bàn.

Nhìn tấm nhân bì diện cụ kia hóa thành một đống dầu trơn, Ô Ân Kì quay lại nhìn người trên giường, tự an ủi chính mình: "Không sao, nhất định ca ca sẽ không trách ta. Ca ca hiểu rõ ta nhất, nhất định ca ca sẽ không trách ta."

Lại trở lại bên giường, gương mặt thiếu niên cùng đường ranh phân biệt hai màu đen trắng khiến hắn vô cùng không thoải mái. Nghĩ nghĩ, hắn lập tức ra khỏi phòng phân phó vài câu, không lâu sau đã thấy một thị nữ bưng chậu đồng vào phòng, nhất thời, mùi vị chua nồng tràn ngập mỗi góc phòng.

"Đặt ở đó đi." Ô Ân Kì ra lệnh.

Thấy thị nữ lui ra, hắn lập tức đóng cửa lại, sau đó đi tới bên giường, nhẹ nhàng cởi bỏ y phục trên người thiếu niên, sờ sờ thân thể y: "Ra nhiều mồ hôi quá, tiện thể lau người giúp ca ca. Tuy thứ này là dấm chua, nhưng chắc không khác nước thường là mấy đâu. Dấm chua có thể ăn vào bụng mà, thoa lên người hẳn là không thành vấn đề." Nghĩ như vậy, hắn lập tức sắn tay áo, bắt đầu hành động.

Tránh đụng vào miệng vết thương trên bả vai, hắn lau khắp thân thể thiếu niên một lượt. Nhìn thân thể trắng nõn hơi phiếm hồng, Ô Ân Kỳ lập tức mặt đỏ tai hồng kéo chăn lên, xoay người ném chiếc khăn mềm mại vào chậu đồng, sau đó chột dạ quay lại nhìn người trên giường, thầm nghĩ: "Ca ca thật xinh đẹp."

Sáng sớm hôm sau, Ô Ân Kì bị tiếng đập cửa đánh thức. Hắn xoa xoa mắt, lúc này mới phát hiện bản thân đã ngồi ngủ suốt cả một đêm, may mắn là trong phòng có đốt ấm lô (lò sưởi) ấm áp nên không cần lo lắng bị nhiễm phong hàn, mặc dù thân thể vẫn có chút cứng ngắc. Đứng lên đi ra mở cửa, thấy Cát Nhĩ Cách, hắn vừa ngáp vừa chào hỏi: "Cát Nhĩ Cách ca ca, sớm an."

"Còn sớm gì nữa, mặt trời đã dâng lên cao lắm rồi." Cát Nhĩ Cách gõ đầu hắn vô cùng thân thiết, sau đó đi về phía giường: "Y sao rồi?"

Ô Ân Kì còn chưa kịp trả lời đã nghe người nọ kinh ngạc trầm trồ, sau đó chỉ vào thiếu niên trên giường, hỏi: "Hắn là ai vậy?"

"A… Quên mất!" Ô Ân Kì nhanh chóng đóng chặt cửa lại, sau đó đi đến bên giường, sờ lên trán thiếu niên, cảm nhận được hơi nóng đã hoàn toàn lui xuống, lúc này hắn mới thả lỏng tâm trạng, tiếp đến liền khoe khoang: "Đẹp lắm đúng không! Đây mới là diện mạo thực sự của ca ca ta."

Cát Nhĩ Cách chỉ vào thiếu niên trên giường: "Này… này…"

Hắn thật sự không thể tưởng đượng nổi, thiếu niên xinh đẹp như nữ nhân này dĩ nhiên lại là Hạ Vũ với sức mạnh phi thường. Trước kia, tướng mạo y bình thường lại có được một thân thần lực còn có thể chấp nhận, nhưng nhìn gương mặt hiện tại, cho dù nghĩ thế nào cũng cảm thấy không tương xứng với sức mạnh y có được.

"Cát Nhĩ Cách ca ca, huynh bảo vệ bí mật này giúp ta được không?"

Nam nhân kinh ngạc: "Vì sao?"

"Bởi vì đây là hành vi tự tiện của ta, không biết khi ca ca tỉnh lại có tức giận không nữa. Tuy rằng huynh ấy vẫn luôn thương yêu ta, chính là…" Ô Ân Kì vẫn cảm thấy bất an.

"Nhưng đã như vậy rồi, còn có thể trở về như cũ được không?"

Ô Ân Kì lắc đầu.

"Việc đó cũng chẳng sao cả, nhưng mà…" Cát Nhĩ Cách xoa cằm suy nghĩ: "Trước tiên cứ giữ bí mật cũng tốt, miễn cho Cáp Nhĩ Ba Lạp thấy được lại tìm cách làm liều, cái tên kia đúng là sắc quỷ mà."

"Hắn dám đụng tới ca ca của ta, ta nhất định không tha cho hắn." Ô Ân Kì tức giận nói xong, lập tức xoay người hôn lên môi thiếu niên một cái: "Ca ca là của ta."

"Ngươi…" Cát Nhĩ Cách trợn mắt ha miệng nhìn hắn, nói không nên lời.

194. Quyển 5 - Chương 192: Ngày Đàm Phán

Đêm khuya, trong phủ tướng quân tại Tát Lan Thành, Tích Vô Nhai nhìn Dạ Phong giả trang khất cái, lên tiếng hỏi: "Ngươi nói trong thành đang lưu truyền rằng binh quyền đã chuyển từ tay Tây Tây Lí Đồ sang cho Ô Ân Kì tiếp quản?"

"Vâng."

Nam nhân yên lặng, tuy hai ngày trước còn không thể trông cậy vào hắn để cứu Tiểu Vũ, nhưng trong lòng vẫn có một tia hi vọng. Hôm nay hắn tiếp quản binh quyền, rốt cuộc hắn có đứng về phía bên kia? Có còn muốn cứu Tiểu Vũ hay không?

Theo như Dạ Phong nói, dân chúng Tây Chích quốc đều nói Tiểu Vũ là ác quỷ tu la chuyển thế, giết rất nhiều người của bọn họ, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, cho dù tiểu tử kia có thích Tiểu Vũ tới nhường nào, nhưng đứng trên lập trường của kẻ thù, rốt cuộc hắn sẽ hành động như thế nào? Hơn nữa, bên cạnh hắn còn có tên Cát Nhĩ Cách từng bị Tiểu Vũ bắt giam, chỉ sợ…

"Được rồi, ngươi lui xuống đi. Ngày mai tiếp tục." Nam nhân ra lệnh.

"Vâng."

Mở cửa phòng, cơn gió rét lạnh quét thẳng vào lên mặt, tâm can Tích Vô Nhai đau đớn. Ba ngày nay, theo như những tin tức Dạ Phong thám thính từ Ô Tác thành cùng những lời Lâm Phong kể lại, hắn đã nghĩ

thông suốt. Kế hoạch cứu viện lần đó hẳn là do Bạch Thanh Thu cùng Cáp Nhĩ Ba Lạp lập nên để nhằm thẳng vào Tiểu Vũ, mà Duẫn Lạc cùng năm trăm binh sĩ cũng chỉ là…

"Aizz…." Nam nhân thở dài: "Nếu Tiểu Vũ hiểu ra mọi việc, dựa theo tính cách của y, nhất định y sẽ rất đau khổ."

Nhìn về phía tây, trong lòng tràn đầy lo lắng cùng nhung nhớ. Tuy rằng Dạ Phong đã nói thủ vệ trong Ô Tác thành cực kỳ nghiêm ngặt, ban đêm luôn có trọng binh canh gác tuần tra, mà trong phủ tổng đốc lại được bố trí trong ba tầng binh, ngoài ba tầng binh, nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn muốn tới đó xem sao.

Tích Vô Nhai đề khí, thân thể lướt đi tựa như cánh chim nhạn, nhát mắt đã biến mất trước cửa phòng, dung nhập vào bóng đêm.

Đứng trên ngọn núi gần tường thành cao lớn, nhìn chung quanh lấp lóa ánh lửa, đó chắc hẳn là quân binh tuần tra ban đêm, mà nơi được ánh lửa chiếu rọi như ban ngày kia làm nổi bật lên một tòa cao lâu ngạo nghễ.

"Có lẽ đó là phủ tổng đốc?" Nam nhân nắm chặt tay ngăn chặn xúc động muốn lập tức cứu người. Hắn hiểu hiện tại chưa phải lúc, hắn hoàn toàn chưa nắm được bất kể bố trí nào bên trong đó, bước vào trong khác nào đả thảo kinh xà. Chăm chú nhìn nơi đó một lúc, hắn thở dài, sau đó xoay người bước đi.

Canh ba ngày hôm sau, Ô Ân Kì ném chiếc bút trên tay lên mặt bàn, mệt mỏi ngả lưng ra sau ghế, uể oải mở miệng: "Rốt cuộc cũng hoàn thành. Mệt chết ta, thì ra muốn có thứ gì đó cũng phải vất vả tới vậy."

"Hoàn thành rồi?" Cát Nhĩ Cách buông cuốn sách trong tay, sau đó đứng dậy đi về phía hắn. Nhìn danh sách dài từ trên bàn tới mặt đất, bên trên là những hàng chữ nhỏ san sát nhau, hắn nhướng mày trêu chọc: "Ngươi thực sự muốn làm như vậy? Không sợ ca ca của ngươi sẽ tức giận?"

Vừa nghe tới Hạ Vũ, Ô Ân Kì lập tức ngồi thẳng lưng, nghiêm trang nói: "Ta nghĩ nhất định ca ca sẽ hiểu được, dù sao ta cũng bảo vệ tính mạng bọn họ, chỉ muốn được bồi thường vài thứ mà thôi. Hơn nữa…" Gương mặt đáng yêu của tiểu tử kia đột nhiên lộ vẻ phẫn nộ: "Lúc ở Dạ Diệp quốc còn bị lão hồ ly kia uy hiếp, lần trước y còn lừa gạt đòi quốc gia ta bồi thường nhiều như vậy, không lấy lại chút nào thì ta không cam lòng."

Cát Nhĩ Cách xì cười thành tiếng, trêu chọc: "Thì ra ngươi mượn công báo thù tư nha."

Ô Ân Kì liếc hắn một cái: "Ai nói vậy. Hành động của ta là quang minh chính đại, bọn họ nhất định sẽ chấp nhận. So với ý nghĩ ngu xuẩn muốn đổi thành của Cáp Nhĩ Ba Lạp thì đề nghị của ta nhân từ hơn nhiều."

Cát Nhĩ Cách cười cười, sau đó hỏi tiếp: "Ngươi xác định cứ đưa đi như vậy? Không cần đàm phán với bọn họ?"

"Không cần, ta không thèm gặp mặt người kia." Ô Ân Kì mất hứng bĩu môi: "Mục đích của hắn là ca ca của ta, hắn mơ tưởng, lần trước còn…" Tiểu tử kia đột nhiên ngừng lại: "Tóm lại, ta nhất định không trả ca ca lại cho hắn. Ca ca chỉ là của một mình ta mà thôi."

"Aiz… ngươi nha!" Cát Nhĩ Cách lắc đầu, hắn không biết nên phải đối hay ủng hộ hành động của tiểu tử kia nữa, chỉ mong đừng chọc giận đối phương là được. Dù sao lần này bọn họ tới đây cũng là muốn đàm phán, chẳng muốn thực sự khai chiến. "Sáng mai phái người đưa đi từ sớm?"

"Đúng." Ô Ân Kì gật đầu, đột nhiên đứng lên: "Đi thôi, nên đi ngủ rồi. Từ sáng tới giờ ta vẫn chưa tới thăm ca ca."

Thấy hắn vội vã rời đi, Cát Nhĩ Cách nhìn chiếc bàn bừa bộn, bất đắc dĩ thở dài, đành phải thu dọn lại.

Nhận được hồi âm, Tích Vô Nhai có chút bất an, mà khi thấy danh sách đi kèm thư tín, hắn nhất thời há hốc miệng. Tùy ý quét mắt vài lượt, trong lòng vừa tức giận lại vừa buồn cười. Hắn hiểu tiểu tử kia thuần túy chỉ muốn trả thù, nhưng từ đó có thể thấy được, đối phương cũng không muốn khai chiến.

"Hoàng thúc, đây chính là lừa đảo mà, chỉ trao đổi hai con tin mà muốn chúng ta đưa nhiều thứ như vậy sao. Cái tên tiểu quỷ thối tha kia muốn trả thù mà, không thèm đàm phán cùng chúng ta, chỉ đơn phương

quyết định. Tên tiểu quỷ thối tha…"

Khung Tử Dạ vô cùng tức giận, định kéo cuộn giấy dài chạm đất kia xé nát.

"Dạ Nhi, dừng tay lại!" Tích Vô Nhai quát lớn, sau đó cầm lấy danh sách trong tay hắn, cuộn lại, đặt lên bàn, thản nhiên nói: "Tiền tài có thể kiếm lại. Chỉ dùng thứ này mà đổi được hai vị tướng quân về cũng đáng giá, so với việc đổi thành trước kia của Cáp Nhĩ Ba Lạp hợp lí hơn nhiều."

"Nhưng… Hạ đô úy thì sao? Không đề cập tới?" Lâm Phong đứng một bên cũng nhịn không nổi liền mở miệng.

Vẻ mặt Tích Vô Nhai nhất thời ảm đạm, sau đó ánh mắt kiên định nhìn ra ngoài của sổ: "Nhất định đều quay trở về, tuy nhiên chúng ta cần phải cứu hai vị tướng quân trước, sau đó tính tiếp."

"Nhưng nhiều đồ như vậy không thể chuẩn bị đầy đủ trong thời gian ngắn được, không bằng trực tiếp bồi thường ngân lượng." Khung Tử Dạ ngồi trên ghế, uể oải cúi đầu.

Tích Vô Nhai khẽ nhíu mày: "Quả thực có chút khó khăn, nhưng mà," Hắn nhìn về phía Khung Tử Dạ: "Dạ Nhi, về điểm này thì ngươi cần phải học hỏi hắn. Ngươi nhìn kỹ danh sách đi, chẳng phải hắn tùy tiện yêu cầu đâu. Đó toàn là những thứ mà Tây Chích quốc thiếu thốn. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng chẳng hề đơn giản."

Nghe thấy hoàng thúc của mình khen ngợi tên tiểu tử kia, Khung Tử Dạ âm thầm bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn vâng một tiếng, sau đó lại nói: "Hoàng thúc, tiểu quỷ kia không chịu giao Tiểu Vũ ra thì phải làm sao đây?"

Sắc mặt Tích Vô Nhai trầm xuống, lạnh lùng: "Vậy thì đoạt lại!"

Khung Tử Dạ bị hành động đột nhiên biến sắc của hắn khiến cho hoảng sợ, sau đó cẩn thận mở miệng: "Vậy Tiểu Vũ có gặp nguy hiểm gì hay không?"

Nam nhân chần chờ, lắc đầu: "Hẳn là không có. Theo cách hành động lần này của hắn có thể nhận ra hắn chỉ muốn đàm phán cùng chúng ta, hơn nữa." hắn đột nhiên nhỏ tiếng, sắc mặt có chút cổ quái. "Ánh mắt trắng trợn của tiểu tử kia nhìn Tiểu Vũ, đó căn bản không phải ánh mắt nhìn một vị ca ca, chỉ sợ…."

Tích Vô Nhai lập tức nghiêm chỉnh nét mặt, sau đó nhìn hai người: "Được rồi, chúng ta phân công nhau hành động, tranh thủ thời gian ngắn nhất chuẩn bị xong mọi thứ. Trước tiên trao đổi lại hai vị tướng quân, sau đó mới đàm phán với bọn họ về Tiểu Vũ."

"Vâng."

"Được."

Nửa tháng sau, tất cả những thứ trên danh sách đều được chuẩn bị đầy đủ.

Hôm nay, Dạ Lam năm thứ mười bảy, ngày mùng bốn tháng hai, Tích Vô Nhai mang theo gần trăm mã xa xuất phát về phía Ô Tác Thành. Khung Tử Dạ vẫn lấy thân phận thị vệ hầu cận đi theo, mà Lâm Phong dẫn đầu đại quan đi theo sau đó, vẫn luôn bảo trì khoảnh cách hai dặm.

Giữa trưa, đoàn xe tới dưới chân Ô Tác Thành. Nhìn Cát Nhĩ Cách sớm đợi ở cổng thành, bên cạnh là hai vị phó tướng bị trói lại, mà ở phía sau bọn họ cũng là một hàng cung thủ sắp hàng chỉnh tề, giống như chỉ cần một chút gió thổi lay ngọn cỏ sẽ có hàng vạn mũi tên bay tới.

Tích Vô Nhai vung tay lên, đoàn xe chậm rãi tiến vào doanh địa đối phương, hai vị phó tướng cũng chậm rãi đi về phía bên này. Hắn căng thẳng, khoảnh cách chưa tới nửa dặm nhưng kéo dài suốt ba canh giờ, đến khi trao đổi thành công, song phương đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Cát Nhĩ Cách đang xoay người định trở về thành, nam nhân hô to một tiếng: "Chờ một chút."

Cát Nhĩ Cách xoay người, khó hiểu nhìn hắn. Tích Vô Nhai hít sâu một hơi, trầm giọng mở miệng: "Còn có Hạ Vũ nữa. Các ngươi đưa điều kiện trao đổi đi."

"Vẫn không qua mặt được sao?" Cát Nhĩ Cách thở dài, mỉm cười: "Cửu thân vương điện hạ, thực sự xin lỗi. Người này đã tạo sát nghiệp ở quốc gia ta quá lớn, vậy nên chúng ta muốn đưa y trở về đại đô, không thể trả lại cho các người."

(Sát nghiệp: nghiệp chướng tạo thành do chém giết, sát sinh)

"Ồ, phải không vậy?" Tích Vô Nhai nhảy xuống ngựa, liếc mắt nhìn một chút, không thấy bóng dáng Khung Tử Dạ cùng hai vị tướng quân ở đây, hắn thả lỏng tâm trạng, hiện tại mới có thể đánh cuộc một lần.

Hắn chắp hai tay sau lưng, ung dung tiến tới, nhìn đám cung thủ nhắm về phía mình, cười nhẹ: "Ngươi cho rằng ta sẽ tin những lời ngươi nói? Ở trên chiến trường mà nói tới từ sát nghiệp, ngươi không cảm thấy quá nực cười hay sao? Chẳng lẽ bàn tay tướng lĩnh cùng binh sĩ của các ngươi lại chẳng dính đầy máu tươi con dân Dạ Diệp quốc chúng ta? Ta nói có sai không?"

"Ngươi nói không sai, nhưng ta bất đắc dĩ mới phải nói dối như thế này." Cát Nhĩ Các bất đắc dĩ than thở trong lòng, nhanh chóng lui lại phía sau binh sĩ, lớn tiếng hô lên: "Cửu thân vương điện hạ, mong ngài đừng tiếp tục tới gần, nếu không ta sẽ coi hành vi đó là khiêu khích."

"Kẻ khiêu khích trước chẳng phải là ngươi hay sao?" Sắc mặt Tích Vô Nhai lạnh như băng, mở miệng quát chói tai: "Ám sát đại tướng quân của quốc gia ta, bắt cóc hai vị phó tướng của quốc gia ta, còn lập mưu hãm hại tướng sĩ nước ta. Hành vi của các ngươi cũng đủ để hai quốc gia khai chiến hàng trăm lần, ta nói vậy là sai sao?"

"Ách… việc này…" Cát Nhĩ Cách khó lòng chống đỡ, hắn không rõ chân tướng sự việc cho lắm, nhưng cảm nhận được những lời đối phương nói dường như đều là sự thực.

Áp chế hỏa nộ trong lòng, Tích Vô Nhai đứng yên, hòa hoãn lên tiếng: "Ta không muốn bàn lại những việc trước kia, ta chỉ yêu cầu các ngươi thả Hạ Vũ ra. Điều kiện bồi thường đương nhiên có thể bàn bạc."

Cát Nhĩ Cách vô cùng khó hiểu, rốt cuộc Hạ Vũ kia có mị lực tới mức nào lại có thể khiến bọn họ hành động như vậy? Cho dù bộ dạng y có xinh đẹp nhưng dẫu sao vẫn là nam nhân, không phải sao? Mà trên đời này có rất nhiều người xinh đẹp, sao mắt bọn họ đều mù quáng như vậy chứ. Một tên, hai tên, đúng là….

"Thế nào? Thế tử điện hạ, hai quốc gia chung sống hòa bình lại nhận được bồi thường lớn mà chỉ phải đánh đổi một người, các ngươi không chịu thiệt, vậy còn lo lắng điều gì? Mà hiện tại, bảy vạn đại quân quốc gia ta cũng đang đóng tại biên quan, các ngươi chỉ có năm vạn người, nếu thực sự khởi chiến, chẳng phải các người vẫn thua thiệt sao?" Tích Vô Nhai thấy vẻ mặt hắn hòa hoãn hơn trước nên mới mở miệng khuyên giải.

Cát Nhĩ Cách cân nhắc một hồi, cảm thấy lời nói của Tích Vô Nhai vô cùng có lý. Mục đích của hắn cùng Ô Ân Kì tới đây là để ngăn chặn chiến tranh, khoảnh cách từ đại chiến lần trước tới nay mới hơn nửa năm, Tây Chích quốc vốn không quá giàu mạnh, nếu lần này lại tiếp tục tiến đánh, chỉ sợ sẽ không cách nào gượng dậy nổi. Vì một người mà khiến hai nước giao tranh quả thực không đáng.

Vừa định mở miệng trả lời lại nghe thấy tiếng động ầm ầm vang lên từ phía sau, quay đầu nhìn lại mới phát hiện cổng thành đã được mở ra hoàn toàn, Ô Ân Kì nổi giận đùng đùng chạy từ trong ra, mà phía sau hắn chính là một đội binh lính lớn, Cát Nhĩ Cách kinh ngạc.

195. Quyển 5 - Chương 193: Cuộc Chiến Tranh Đoạt

"Rốt cuộc cũng ra rồi sao?" Tích Vô Nhai cười khẽ. Trước đó hắn đã thấy một thân ảnh nhỏ bé nấp nửa người sau cổng lớn, quả nhiên hắn đang nghe lén.

Đứng phía sau đội cung thủ, bàn tay nhỏ bé của Ô Ân Kì vung lên, đám binh sĩ cao lớn tay lăm lăm kiếm cùng khiên vây quanh nam nhân.

Tích Vô Nhai dùng dư quang nơi khóe mắt quan sát chung quanh một lượt, lạnh nhạt mở miệng: "Ngươi cho rằng như vậy có thể vây khốn ta?"

Ô Ân Kì nhìn nam nhân chằm chằm, nhớ tới tình cảnh đêm đó, trong lòng hắn lại bốc hỏa: "Cái tên chết tiệt này dám làm chuyện đó với ca ca, khiến cho hắn chết một vạn lần cũng không đủ."

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta biết ngươi rất lợi hại, tuy nhiên, ta muốn nhìn xem ngươi dùng cách gì để chống lại một vạn đại quân của ta."

Tích Vô Nhai nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta sớm biết ngươi sẽ làm như vậy." Nói xong, hắn quay đầu lại liếc mắt một cái. Hai người khó hiểu liền nhìn theo tầm mắt nam nhân, Cát Nhĩ Cách chấn động, mà Ô Ân Kì vì vóc dáng thấp bé nên không nhìn thấy gì, đành phải hỏi binh lính bên cạnh: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Bẩm tiểu điện hạ, phát hiện đại quân Dạ Diệp quốc cách đây hơn một dặm, bọn họ đang nhanh chóng di chuyển về phía ta."

"Hừ, quả nhiên gian trá." Ô Ân Kì phẫn nộ nhìn hắn, đột nhiên quát lớn: "Nhanh chóng bắt kẻ này lại cho ta, ai giết chết hắn sẽ có thưởng."

"Dừng tay!" Cát Nhĩ Cách hét lớn: "Ô Ân Kì, rốt cuộc ngươi đang làm cái gì vậy? Ngươi quên mục đích chúng ta tới đây rồi sao? Vì một người nam nhân mà làm như vậy có đáng không?"

Ô Ân Kì quay đầu nhìn hắn, khuôn miệng nhỏ quật cường mím lại thành một đường thẳng tắp, hơn nửa ngày mới mở miệng: "Cát Nhĩ Cách ca ca, việc gì cũng có thể đàm phán, chỉ riêng việc này ta sẽ không thoái nhượng." Hắn chỉ về phía nam nhân bị vây lại: "Người này phải chết!"

Nói xong, hắn lập tức nâng tay lên: "Tất cả cùng tấn công!"

"Ngươi… khiến cho ta quá thất vọng rồi!" Cát Nhĩ Cách bỏ lại một câu, lập tức xoay người bước đi, nhưng hắn vẫn nhịn không được mà quay đầu lại nhìn, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt khiến cho ngây ngẩn. Người nọ chỉ cần phất tay một cái, hàng trăn binh lính lập tức ngã xuống. Tiếp tục nhìn ra xa cũng thấy đại quân Dạ Diệp quốc đang tới gần.

"Không được, phải ngăn cản trận chiến này lại." Hắn cúi đầu suy nghĩ. "Xem ra chỉ có người nọ mới ngăn cản được trận chiến này."

Đi về hướng cửa thành lại phát hiện không thể bước qua, binh lính trong thành không ngừng xông ra, hắn bực bội hét lớn: "Tránh ra ngay cho ta." Đám người nhanh chóng chia thành hai bên, tự động tạo cho hắn một con đường. Hắn vội vàng bước vào thành.

Từ khi bị tước đoạt quyền lợi, lúc nào Cáp Nhĩ Ba Lạp cũng uể oải, nhưng hắn không muốn lập tức quay về đại đô, luôn vọng tưởng có ngày gặp lại người kia thì mình sẽ có cơ hội đảo ngược tình thế. Nhưng đợi nhiều ngày như vậy mà người nọ tựa như biến mất khỏi thế gian, không xuất hiện thêm lần nào. Vì vậy, ngày ngày hắn đều ăn chơi đàng ***, đắm mình trong kỹ viện.

Nghe ca cơ ca hát, bên người có tới ba bốn nữ tử vây quanh nhưng tâm tình vẫn vô cùng phiền muộn. Cáp Nhĩ Ba Lạp bực bội phất tay: "Dừng dừng dừng, đi ra ngoài, đi ra ngoài hết đi."

(Ca cơ: người ca hát là nữ giới.)

"Gia, ngài làm sao vậy, hôm nay tâm tình không tốt sao? Để Mai Nhĩ Á hầu hạ ngài được không?" Một ả kỹ nữ không cam lòng bị đuổi đi như vậy, ả cọ ngực lên cánh tay hắn, quấn lấy hắn.

"Cút, bảo các người cút hết, nghe chưa!" Hắn lập tức đẩy ả ra, tiếp đó lại lật ngã chiếc bàn phía trước. Chúng nữ tử bị dọa tới xa xẩm mặt mày, trốn chạy khỏi phòng."

Dường như đã uống rất nhiều rượu nên đầu óc có chút choáng váng, mang theo men say ngất ngư đứng dậy, hắn đẩy cửa sổ, không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng phả lên mặt, nhất thời thanh tỉnh rất nhiều. Nhìn dân chúng trong thành kích động chạy trốn, Cáp Nhĩ Ba Lạp có chút khó hiểu, sau đó lại nhìn thấy một đại đội binh lính chạy về phía cổng thành.

"Gây chiến?" Trong đầu toát ra ý niệm này, nhưng hắn nhớ rõ hai người kia đã nói sẽ không khai chiến cùng cùng Dạ Diệp quốc, vậy chuyện gì đang diễn ra? Kinh ngạc nhìn con đường đối diện, đột nhiên nhìn

thấy một bóng người thân quen, dụi mắt, hắn lập tức hưng phấn cao giọng la lên: "Kiều tiên sinh, Kiều tiên sinh…"

Tư Vũ Thánh ngẩng đầu, sau khi nhận ra Cáp Nhĩ Ba Lạp, hắn lập tức nhảy lên đỉnh mấy toàn nhà, thả người phi thần về phía này.

Nửa tháng trước, hắn luôn tìm hiểu tin tức của Vân Khoảnh Dương, nhưng người này tựa hồ tan biến vào không khí, không để lại một chút manh mối. Mà hôm nay, vất vả lắm mới tìm được hành tung người nọ, hắn lập tức đuổi theo, khi tiếp cận Ô Tác Thành lại mất đi dấu vết.

Trên đường, hắn thấy đại quân Dạ Diệp quốc tiến về phía này, nhưng hắn chẳng chút hứng thú với việc giao chiến giữa hai quốc gia, nếu như chẳng phải người nọ đột nhiên mất tích ở phụ cận nơi này, hơn nữa còn thấy một người khác xuất hiện trong trận chiến kia, thì căn bản hắn cũng chẳng muốn trà trộn vào nơi này làm gì.

Bất quá, nghĩ tới việc người nọ sẽ xuất hiện trong chiến trường, hắn lập tức tìm một nơi bí mật để thay đổi y phục, nhanh chóng tiến vào thành tới phủ tổng đốc. Bởi vì cả trong lẫn ngoài thành đều bị đại quân chiếm cứ, bình dân bá tánh căn bản không tới gần được, vậy nên hắn muốn tới chiến trường cũng phải mượn quyền của Cáp Nhĩ Ba Lạp. Tuy nhiên, tới phủ tổng đốc không những không tìm được Cáp Nhĩ Ba Lạp lại còn biết tin hắn thất thế. Vừa đi trên đường vừa suy nghĩ xem nên tiếp cận chiến trường như thế nào lại nghe thấy thanh âm của người này.

Tiến vào trong phòng, lập tức bị mùi son phấn gay mũi khiến cho khó chịu, Tư Vũ Thánh cau mày nhìn quét một vòng, trong phòng lộn xộn, xem ra gần đây tên này cũng không vui vẻ, chẳng qua việc đó cũng chẳng liên quan gì tới hắn.

"Kiều tiên sinh." Cáp Nhĩ Ba Lạp xoa xoa tay, trên mặt không hề che dấu hưng phấn: "Tốt quá, rốt cuộc ngài cũng xuất hiện."

"Đồ ngu ngốc, ta tới cũng chẳng phải để giúp ngươi." Tư Vũ Thánh thầm cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ đạm mạc, chỉ nhẹ nhàng 'uhm' một tiếng, sau đó thản nhiên hỏi: "Chuyện gì xảy ra lại khiến bên ngoài hỗn loạn như vậy? Chẳng lẽ lưỡng quốc muốn khai chiến?"

"Chắc vậy." Cáp Nhĩ Ba Lạp tham lam nhìn người trước mắt, cho dù hiện tại người này có đeo chiếc nhân bì diện cụ với vẻ mặt trung niên thì hắn vẫn cảm thấy xinh đẹp vô cùng.

Tư Vũ Thánh chán ghét xoay đi, đưa lưng về phía hắn, sau đó thản nhiên nói: "Ngươi là hoàng tử của một quốc gia, sao lại không tới nhìn?"

Cáp Nhĩ Ba Lạp thở dài, sau đó đặt mông ngồi trở lại nhuyễn tháp: "Hiện tại ta chẳng còn quyền lợi gì cả, tới đó xem thì có lợi gì. Tóm lại, cho dù tên tiểu quỷ kia thắng hay thua cũng chẳng liên can gì tới ta. Nhưng kể ra thua thì tốt hơn, có như vậy thì lão gia hỏa kia sẽ nhận ra, chọn hắn làm Tây Chích vương là việc sai lầm tới cỡ nào."

"Quên đi, không nói tới việc này nữa." Cáp Nhĩ ba lạp cười nói, sau đó vỗ lên chỗ trống cạnh mình: "Kiều tiên sinh, đến đây ngồi đi. Đã lâu không gặp, để ta sai người mang rượu cùng thức ăn lên đây, chúng ta cùng nhau uống vài chén."

Tư Vũ Thánh xoay người, vẻ mặt nghiêm túc: "Ngươi thật sự không muốn đoạt lại quyền lợi?"

Cáp Nhĩ Ba Lạp ngừng lại, lần đầu tiên thấy vẻ mặt nam nhân như vậy, nghĩ một lúc, hắn gật đầu: "Muốn, đương nhiên muốn."

"Vậy là được rồi, đi thôi, chúng ta lập tức tới chiến trường." Tư Vũ Thánh đi về phía cửa.

"A? Kiều tiên sinh, tới chiến trường là có thể đoạt lại quyền lợi sao?" Cáp Nhĩ Ba Lạp khó hiểu.

"Tiểu quỷ kia bị đánh bại thì ngươi sẽ có cơ hội." Tư Vũ Thánh mỉm cười.

Cáp Nhĩ Ba Lạp run lên, lập tức hưng phấn gật đầu: "Đúng, đúng, Kiều tiên sinh nói rất đúng. Chúng ta đi thôi."

Sau khi rời giường lúc sáng sớm, Vân Phi Vũ vẫn đứng bên cửa sổ nhìn ra xa. Từ đây, y có thể nhìn thấy rừng cây nhỏ kia, chẳng qua, hiện tại nơi đó đã không thể gọi là rừng cây nữa, chỉ là một mảnh đất hoang do hỏa hoạn tạo thành. Tuy nhiên, những sự việc đã phát sinh kia lại không cách nào thiêu hủy, vĩnh viễn khắc sâu trong lòng y.

Nửa tháng trước tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy Tuyết Nhi, biết hắn cứu mình nhưng y lại chẳng vui sướng, bởi vì năm trăm binh sĩ kia cùng Duẫn đại ca cũng bởi vì y mới chết, bởi vậy y còn sống chính là một loại tội lỗi. Nhưng hiện tại, cho dù sống cũng là một tội thì y vẫn muốn sống sót. Cho dù mỗi ngày phải sống trong áy náy, sám hối, bi thống thì y vẫn muôn sống, bởi vì y muốn tận tay giết chết người nọ, chỉ cần một ngày người nọ chưa chết, y vốn không có quyền được chết.

Nâng tây lên, nắm lại, cảm giác trên tay vẫn mềm mại vô lực, nhưng đại phu lại nói y khôi phục được như vậy đã quá thần kỳ. Dù sao cũng bị thiết liên xuyên qua xương bả vai, kinh mạch đứt đoạn, tay y còn có thể cử động được quả thực là một kỳ tích, có điều, sức mạnh của y lại chẳng thể nào phát huy được, vậy rốt cuộc việc này là may mắn hay tra tấn? Y không rõ lắm, tuy nhiên, cho dù có trở nên tàn phế, y cũng không từ bỏ ý niệm chính tay giết chết người nọ. Một năm không được thì hai năm. Hai năm không được thì ba năm, chỉ cần y còn sống, nhất định sẽ lấy Vân Khoảnh Dương làm mục tiêu, bởi vì chỉ khi người nọ chết đi, y mới được giải thoát.

Miệng vết thương lại đau nhói, thiếu niên xoa xoa đầu vai, đạm mạc nhìn ra ngoài cửa sổ. Chút đau đớn ấy nào có đáng kể, bởi vết thương trong lòng đã khiến cho y chết lặng.

Đột nhiên cánh cửa bị phá mở, quay lại, nhìn thấy Cát Nhĩ Cách thở hồn hển, Vân Phi Vũ kinh ngạc: "Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Đi, mau đi cùng ta." Cát Nhĩ Cách lập tức tiến lên giữ chặt lấy Vân Phi Vũ, nghe thấy y hít một ngụm khí lạnh mới nhớ tới vết thương trên vai y vẫn chưa lành, vội vàng buông ra: "Xin lỗi, xin lỗi, ta kích động quá nên quên mất."

"Không có việc gì." Thiếu niên lắc đầu: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà ngươi lại gấp gáp tới vậy?"

"Đi theo ta trước, trên đường ta sẽ nói với ngươi." Cát Nhĩ Cách vươn tay rồi lại không dám kéo lấy thiếu niên.

Mắt thấy binh mã Dạ Diệp quốc tới gần mà binh lính ngoài thành đã bị người kia đánh cho tan tác, Ô Ân Kì vô cùng lo lắng, cắn môi, nhỏ giọng ra lệnh cho người bên cạnh vài câu, sau đó kêu to: "Tích Vô Nhai, ca ca ta nói y không yêu ngươi, ngươi đừng tiệp tục dây dưa vô ích."

Tích Vô Nhai nghe vậy, thân hình thoáng rung động, phất chưởng đẩy mười mấy người ra xa, sau đó lạnh lùng nói: "Việc này không liên can tới ngươi, chỉ cần y ở bên ta là được rồi."

"Mơ tưởng, mơ tưởng." Ô Ân Kì tức giận dậm chân, nhưng chỉ chớp mắt sau đã lấy lại vẻ mặt bình tĩnh: "Ca ca đã đồng ý theo ta trở về Tây Chích quốc, ngươi đừng vọng tưởng huynh ấy sẽ trở về với ngươi."

"Ồ, thật không?" Tích Vô Nhai cười lạnh một tiếng, tảo mắt nhìn chung quanh, toàn bộ binh lính bên cạnh đã rút đi, nhưng hai bên trái phải lại vây đầy cung thủ.

"Bắn!" Thấy binh sĩ đã rút khỏi, Ô Ân Kì lập tức ra lệnh.

Nhất thời, phi tiễn như đàn châu chấu ngập trời phóng về phía nam nhân, chỉ thấy hắn phi thân lên không trung, nhưng trên tường thành đột nhiên phóng tới một trận vũ tiến khiến hắn trở tay không kịp. Trong thời khắc nguy ngập, phía sau truyền tới tiếng kiếm xé gió mà tới, có người hét lớn: "Vương gia, tiếp kiếm."

Lăng không xoay tròn một vòng, nắm lấy chuôi kiếm, huy một đường tạo nên một mảnh quang ảnh kinh người, tất cả mộc tiễn (mũi tên gỗ) bị cắt thành hai nửa, rơi hết xuống đất. Tuy rằng không muốn gia tay với tiểu quỷ này, nhưng hiện tại rất tức giận với cách gây sự của hắn, nam nhân cầm kiếm tiến lên.

"Dừng tay!" Nghe thấy tiếng quát quen thuộc, hai người lập tức dừng công kích đối phương. Một người lo lắng bất an, một người không ngừng kích động.

196. Quyển 5 - Chương 194: Tình Thế Hỗn Loạn

Lẳng lặng đúng trong góc tìm kiếm bóng dáng kẻ họ Vân kia, binh sĩ đột nhiên trào ra từ trong thành tựa như thủy triều tản ra hai bên. Tư Vũ Thánh tức giận đẩy mấy tên cận vệ bên cạnh ra, sau đó chợt nghe tiếng vó ngựa cùng ai đó cao giọng hô quát: "Tránh ra, tránh ra…."

Một con ngựa nâu đậm vọt ra từ bên trong, nam nhân tùy ý quét mắt, khi thấy người trên lưng ngựa, ánh mắt lập tức trừng lại, nội tâm dâng lên cơn sóng động trời, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin: "Sao có thể như vậy… y…"

Đầu óc còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã nhoáng động di chuyển theo người nọ.

Cáp Nhĩ Ba Lạp đang kinh ngạc, thầm nghĩ: "Cát Nhĩ Cách tìm được mỹ nhân này ở đâu, sao tới chính ta cũng không phát hiện?" lại đột nhiên phát giác nam nhân bên cạnh phóng về phía trước, lập tức hô lên: "Kiều tiên sinh, Kiều tiên sinh, ngài đi đâu vậy?"

Vung tay khỏi bàn tay đang vươn tới của người nọ, Tư Vũ Thánh áp chế cảm giác nôn nóng trong lòng, lạnh lùng nói: "Đi về phía trước một chút."

Tuy không biết hắn muốn gì, Cáp Nhĩ Ba Lạp vẫn 'uhm' một tiếng, lập tức bước theo.

Nhìn người nọ nhảy xuống khỏi lưng ngựa, Tích Vô Nhai cảm giác trong lòng mình có thiên ngôn vạn ngữ nhưng lại không thốt lên được một câu. Đôi mắt tham lam ngắm nhìn dung nhan quen thuộc trong tâm trí. Tuy sớm biết Hạ Vũ chính là Vân Phi Vũ, nhưng hiện tại thấy lại dung nhan thực sự của y, trong lòng vẫn không thể nào kềm chế, miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm: "Tiểu Vũ, Tiểu Vũ…"

Nhìn vẻ mặt nam nhân, Vân Phi Vũ cười áy náy, sau đó đột nhiên vén bào y, quỳ mạnh xuống đất, cúi đầu nói: "Tội thần Hạ Vũ khấu kiến vương gia."

"Tiểu Vũ, đệ làm gì vậy?" Tích Vô Nhai thất thần, tiến lên định đỡ y.

"Vương gia, mong người dừng lại." Thiếu niên ngăn cản hắn tới gần, nhưng một thân ảnh nho nhỏ cũng đã vọt lại đây.

"Ca ca, huynh làm gì vậy, mau đứng lên. Huynh chẳng có tội gì cả, quỳ tạ lỗi với hắn làm chi?" Ô Ân Kì muốn kéo y, nhưng nhớ tới vai y vẫn chưa khỏi, vậy nên không thể xuống tay.

Thiếu niên nhìn hắn một cái, thấp giọng nói: "Tuyết Nhi, nếu còn coi ta là ca ca thì lập tức đứng sang một bên."

"Ca…" Thấy thiếu niên không hề để ý tới mình, tiểu tử kia bĩu môi, tủi thân, đến nước mắt cũng lã chã rơi xuống.

"Ô Ân Kì, đây là trách nhiệm của một người nam nhân, cùng là lựa chọn của ca ca ngươi. Chúng ta không nên nhúng tay." Cát Nhĩ Cách kéo hắn sang một bên.

Tích Vô Nhai hiểu được nỗi đau trong lòng thiếu niên, biết rằng có khuyên giải an ủi cũng vô dụng, nhưng vẫn nhịn không được: "Tiểu Vũ, ta hiểu tâm trạng của đệ, nhưng đó không phải lỗi của đệ. Đây là do Bạch Thanh Thu lập mưu, là âm mưu của kẻ họ Vân kia, không liên can tới đệ. Đệ đừng tiếp tục tự trách, đứng lên được không?"

"Sao lại không liên can tới ta?" Vân Phi Vũ bi phẫn nhìn hắn: "Nếu không phải do ta, bọn họ căn bản sẽ không chết. Năm trăm huynh đệ cùng…" thiếu niên nắm chặt đôi tay, vết thương nơi bả vai truyền tới từng trận đau đớn nhưng vẫn không áp chế nổi bi thương phiên giang đảo hải trong lòng. Đôi mắt y đỏ hoe nhìn người nọ, ngữ khí nghẹn ngào: "Duẫn đại ca cũng vậy, vì cứu ta mới bị loạn đao chém chết, máu tươi nhiễm đỏ thân thể. Ta nhìn hắn nhắm mắt lại, nhìn các huynh đệ từng người ngã xuống trước mắt. Thì ra tất cả đều được dựng lên vì ta… huynh bảo ta không tự trách sao được. Huynh bảo ta làm cách nào mới có thể an tâm. Bọn họ… tất cả bọn họ đều vì ta mới chết a!"

Hai bên đứng đối diện, tràng diện yên tĩnh không tiếng động. Mặc kệ là binh Dạ Diệp quốc hay Tây Chích quân, nghe thấy những lời gào thét đau đớn từ tận tâm can thiếu niên đều đưa tay gạt lệ. Vì bi thương xuất phát từ nội tâm thiếu niên, cũng vì những binh sĩ vì trận chiến kia mà uổng mạng. Mặc kệ bọn họ là người thuộc địa trận doanh nào cũng hiểu tất cả chỉ là một âm mưu, mà kẻ chủ mưu kia chính là Vân gia.

Người đang lén lút kia nghe được tiếng thiếu niên bi thống kêu gào, đau lòng khó nhịn. Hắn hiểu, nhất định thiếu niên đã đem hết mọi tội lỗi quy lên người hắn, nhưng kể cả như vậy hắn cũng không từ bỏ. Áp chế cảm xúc trong lòng, đảo mắt nhìn bốn phía, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất. Đang chuẩn bị ra tay lại nghe một người lên tiếng, hắn ngừng lại.

"Ngươi… là Hạ Vũ? Ngươi thực sự là Hạ Vũ mà ta quen biết hay sao?" Trạng diện bi thương im ắng bị phá tan, không khí trầm trọng vì một câu nói này mà dần dần tán đi, Vân Phi Vũ thoáng giật mình nhìn người đang đi về phía mình. Tuy rằng cách ăn mặc như một thị vệ, nhưng từng động tác giơ tay nhấc chân lại chẳng thể che dấu khí thế vương giả, thanh âm quen thuộc.

"Hoàng thượng?" thiếu niên kinh ngạc nhìn người nọ: "Người… sao người lại tới nơi này?"

Khung Tử Dạ kinh ngạc nhìn người trước mắt, không cách nào tin tưởng đây chính là Hạ Vũ luôn bầu bạn cùng mình, nhưng hắn… Nhìn nam nhân bên cạnh, nhìn sắc mặt hắn có thể thấy được bọn họ đã sớm quen biết, nhưng tại sao lại lén gạt một mình hắn, vì sao? Trong lòng xuất hiện một tia phẫn nộ, nhưng cũng có chút kích động, trí oác hắn dần dần hình thành một đáp án.

Ngăn chặn nội tâm lo lắng bất an, bình ổn tâm tình chính mình, nhìn thiếu niên đang quỳ trên mặt đất, hắn bình tĩnh mở miệng: "Trước tiên hãy trả lời ta, ngươi thực sự là Hạ Vũ? Hoặc là, Hạ Vũ chỉ là một cái tên giả?"

Nên tới thì sớm muộn cũng phải tới, hiện tại chính là thời điểm phải đối mặt. Nhìn bậc đế vương vẫn như bằng hữu trước mắt, Vân Phi Vũ tươi cười xin lỗi cùng hắn, sau đó chua sót mở miệng: "Đúng, Hạ Vũ chính là tên giả của ta, mà tên thật của ta chính là… Vân Phi Vũ."

Tràng diện nhất thời ồ lên, có kinh ngạc, có khó hiểu, có nghi ngờ, có phẫn nộ, có vô hạn thương tiếc cùng đau lòng.

"Vân Phi Vũ? Chẳng phải nàng là nữ nhân hay sao?" Khung Tử Dạ lại nói, nội tâm dâng lên từng trận sóng dữ dội. "Hạ Vũ là Vân Phi Vũ? Y Chính là Vân Phi Vũ? Không phải y đã chết rồi áo? Nhưng… khó trách hoàng thúc lại mê luyến y như vậy, bởi vì người đã sớm biết hết tất thảy, nhưng bọn họ là cố ý gạt ta, cố ý gạt ta. Không thể tha thứ!"

Thấy thiếu niên cười khổ không trả lời, hỏa nộ trong lòng lại dâng lên, ngữ khí bắt đầu sắc bén: "Ngươi thân là Vân gia lại che giấu thân phận trà trộn vào triều đình, nói, rốt cuộc ngươi có mục đích gì? Phải chăng kế hoạch lần này ngươi cũng tham dự? Nếu không, tại sao năm trăm danh sĩ cùng Duẫn phó tướng đều hi sinh lại chỉ có mình ngươi sống sót? Ở nơi này vờ vĩnh diễn trò, kỳ thực tất cả mọi chuyện đều do ngươi chủ mưu, có phải không?"

Người gây sự đầy khí thế gắn cho mình tội danh oan uổng, Vân Phi Vũ kinh ngạc nhìn hắn, mấp máy môi, cuối cũng chẳng giải thích một câu, cúi đầu trầm mặc chịu tội, mà tướng sĩ hai bên Khung Tử Dạ bắt đầu hỗn loạn, nghi kị, hoài nghi, vũ nhục, mắng mỏ. Nghe những lời nói khó nghe kia, thiếu niên vẫn không nói một câu, im lặng thừa nhận.

"Đủ rồi!"

"Câm mồm!"

"Câm miệng!"

Vài tiếng gầm rống đồng thời vang lên, tràng diện nhất thời an tĩnh trở lại. Trừ bỏ vẻ mặt tức giận của Ô Ân Kì cùng vẻ giận dữ của Tích Vô Nhai, mọi người không khỏi cảm thấy kì quái. Rõ ràng bọn họ vừa nghe được không chỉ có thanh âm rống giận của hai người.

Có lẽ người khác không chú ý tới, nhưng Cáp Nhĩ Ba Lạp lại nghe được, thanh âm còn lại chính là xuất phát từ nam nhân bên cạnh hắn. Hắn tò mò nói nhỏ: "Kiều tiên sinh, ngài… sao ngài lại phát hỏa lớn như

vậy? Ngài quen biết Hạ Vũ kia, à không, là Vân Phi Vũ?"

Nghe được những lời mắng nhiếc đó, Tư Vũ Thánh không khống chế được. Tuy rằng bản thân cũng từng dùng lời nói cùng hành động tổn thương thiếu niên, nhưng hắn không thể dễ dàng tha thứ cho người khác tổn thương tới y. Hiện tại, hắn đã hiểu được tình cảm thực sự của mình. Mặc kệ thiếu niên là họ Vân hay họ Kiều, hắn chỉ muốn ôm y quay trở lại. Mất đi thiếu niên, hắn ngày đêm tưởng niệm, thống khổ tràn ngập tâm can. Mà khi gặp lại, phát hiện bản thân chỉ cần nhìn thấy y cũng đã tràn ngập vui sướng, thì ra, bản thân hắn không thể không có y.

Nhưng hiện tại hắn vẫn chưa ra mặt vì người nọ vẫn ẩn nấp trong bóng tối, chưa biết người nọ đang bày ra âm mưu quỷ kế gì. Tư Vũ Thánh ho nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói: "Quá ồn!"

"Nga" Cáp Nhĩ Ba Lạp nhìn hắn một cái, lập tức đem tầm mắt nhìn về tràng diện dưới sân.

"Ai dám nói thêm câu nữa, ta lập tức cho đầu kẻ đó chuyển nhà!"

Ô Ân Kì nắm chặt tay, hung tợn quét mắt nhìn binh lính một vòng, sau đó nhìn thiếu niên quỳ dưới đất không gượng dậy nổi, đau lòng không thôi, nhịn không được liền hô to: "Ca ca, Tuyết Nhi tin tưởng huynh. Mặc kệ huynh họ gì thì huynh vẫn là ca ca mà Tuyết Nhi yêu thương nhất. Huynh không cần để ý tới lời nói của tên hoàng đế hỗn đản kia." Hắn nâng ngón tay chỉ về phía Khung Tử Dạ: "Cái loại người vong ân bội nghĩa này, huynh không cần tiếp tục bán mạng cho hắn. Huynh cùng Tuyết Nhi trở về đại đô đi, Tuyết Nhi nhất định sẽ bảo vệ cho huynh, bất luận kẻ nào cũng không được phép xúc phạm huynh. Được không?"

Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn về phía hắn, tâm trạng bi thương dần bị lời nói của tiểu tử kia làm ấm lại, nhẹ nhàng nói: "Tuyết Nhi, đa tạ đệ!"

Nghe thấy người nọ chỉ trích một phen, Tích Vô Nhai kinh sợ, đây là chất tử hắn? Thương tổn Tiểu Vũ một lần chưa đủ còn muốn tổn thương y lần thứ hai, không thể dễ dàng tha thứ, không thể dễ dàng tha thứ.

"Ngươi khiến ta quá thất vọng rồi." Nam nhân cưỡng chế cảm xúc muốn bóp chết hắn, lập tức xoay người đi về phía thiếu niên. Khung Tử Dạ vội vàng níu lấy tay áo hắn, thất kinh nói: "Hoàng thúc, ta không có ý đó, ta không có…"

Phất tay hắn ra, trên gương mặt Tích Vô Nhai tràn đầy vẻ chán ghét cùng xa cách: "Nếu không phải trước kia Tiểu Vũ cầu ta, bằng hành vi của ngươi, cả đời này ta sẽ không tha thứ. Chẳng ngờ ngươi đến chết vẫn không đổi. Tiểu Vũ đã làm chuyện gì có lỗi với ngươi sao? Nếu là ngươi, ngươi nghĩ xem trước kia mình đã đối xử với y như thế nào?"

"Ta không phải, ta không có ý tứ này, ta chỉ là…" nhìn nam nhân rời đi chẳng quay đầu lại, Khung Tử Dạ nản lòng buông tay, cúi đầu đứng sững tại chỗ, trong lòng không ngừng hối hận: "Hoàng thúc, ta không có ý đó. Hoàng thúc, vì sao không nghe ta giải thích. Ta thật sự không có ý đó. Ta biết, ta biết Tiểu Vũ vốn không phải gian tế của Vân gia, nhưng là… chỉ vì các người không tin tưởng ta nên ta mới lỡ lời như vậy. Hoàng thúc, tin tưởng ta, ta thật sự không có ý đó. Tiểu Vũ, xin lỗi, thực xin lỗi, ta thật sự không muốn cố ý nói những lời đó, thật sự xin lỗi!"

"Đứng lên!"

Nhìn Tích Vô Nhai giận dữ, Vân Phi Vũ có chút kinh ngạc: "Vương gia, người…"

Cố gắng khống chế cảm xúc sắp không thể kềm chế nổi, nam nhân nắm chặt tay y, nhẹ giọng nói: "Ngoan, đứng lên, chúng ta rời khỏi nơi này, từ nay trở đi, chúng ta… không bao giờ tham dự việc triều chính nữa. Ai sống ai chết cũng không can hệ tới chúng ta. Ta sẽ bảo hộ đệ, sẽ không để đệ chịu bất kỳ tổn thương nào nữa. Ngoan, đứng lên!"

Tích Vô Nhai dùng chút sức kéo thiếu niên lên, nghe thấy y xuýt xoa, sau đó thấy thần sắc y lộ vẻ đau đớn, hai má tái nhợt, hắn lập tức ôm thắt lưng y kéo vào lòng, lo lắng hỏi: "Đệ sao vậy, bị thương sao?"

"Hỗn đản, buông ca ca ra, không cho phép bàn tay dơ bẩn của ngươi đụng vào huynh ấy!" Ô Ân Kì đẩy Cát Nhĩ Cách đang kềm chế mình ra, chạy tới cạnh hai người, dùng sức lôi kéo: "Buông ra, buông ra, không được phép chạm vào ca ca của ta. Tên hỗn đản này, buông ra!"

197. Quyển 5 - Chương 195: Đều Không Phải

"Tích Vô Nhai, buông y ra!" Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, một người mặc y phục binh lính Dạ Diệp quốc bay vọt vào. Mọi người tò mò, nhưng khi thấy hắn kéo tấm nhân bì diện cụ trên mặt xuống, mấy người lập tức kinh hô.

"Vân Khoảnh Dương!"

"Vũ Nhi, lại đây, đi theo ta!" Vân Khoảnh Dương vươn tay về phía thiếu niên. Hắn hiểu hiện tại chưa phải cơ hội, nhưng vừa nhìn thấy thiếu niên bị nam nhân khác ôm vào trong ngực, hắn nhịn không được liền nhảy ra.

"Vân Khoảnh Dương, Vân Khoảnh Dương..." Vân Phi Vũ nghiến răng nghiến lợi nói nhỏ, đẩy Tích Vô Nhai ra, muốn xông lên phía trước lại bị hắn đè lại: "Ta đi!"

Thù mới hận cũ tính chung một lượt. Tích Vô Nhai tựa mãnh sư đánh về phía người nọ. Hiện tại hắn chỉ muốn xé tan người nọ để giải tỏa mối hận trong lòng.

"Tích Vô Nhai, tránh ra, ta muốn đưa Vũ Nhi quay về Vân gia." Vân Khoảnh Dương né tránh đòn công kích của hắn, phi thân về phía thiếu niên.

"Mơ tưởng, ngươi là đồ súc sinh!" Oanh một tiếng, mặt đất bị nam nhân vung quyền đánh thành một hố lớn, đá vụn bay lên, binh lính hai bên hỗn loạn.

"Lui về phía sau!" "Lui về phía sau!" Lâm Phong, Cát Nhĩ Cách đồng thời hạ lệnh.

Ô Ân Kì lập tức giữ chặt tay thiếu niên: "Ca ca, chúng ta trở vào trong thành, nơi này rất nguy hiểm."

"Chính là..." Nhìn hai người kịch liệt đấu đá, Vân Phi Vũ ưu tư sầu khổ: "Tích đại ca không sao chứ?"

"Xú tiểu tử, buông Tiểu Vũ ra, y sẽ không theo ngươi trở về đại đô đâu. Y phải trở về Diên Kinh cùng chúng ta."

Khung Tử Dạ đột nhiên xông lên phía trước nắm lấy ta còn lại của thiếu niên, vẻ mặt ngập tràn áy náy: "Tiểu Vũ, ta xin lỗi. Vừa rồi ta quá kích động nên nói năng không cẩn thận. Ta không có ý nghi ngờ ngươi. Thật đấy. Ta chỉ cảm thấy ngươi cùng hoàng thúc không tin tưởng ta nên nới nói hưu nói vượn. Ta đã nghĩ thông rồi, đừng giận ta được không? Là do ta làm việc có lỗi với ngươi, muốn trách thì trách ta, đừng rời khỏi hoành thúc được không? Người rất yêu ngươi."

Thiếu niên ngây ngẩn, sau đó cười nói: "Ta không trách ngươi. Nếu để ta đứng ở vị trí của ngươi, ta cũng sẽ nghi ngờ. Dù sao Vân gia vẫn luôn bất hòa cùng triều đình, mà ta vẫn luôn che dấu hình dáng và thân phận, đột nhiên nói ra khiến ngươi không chấp nhận nổi cũng là bình thường. Cho nên ngươi không cần tự trách."

"Vậy ngươi theo chúng ta trở về nha?" Khung Tử Dạ vô cùng vui mừng, ánh mắt chờ đợi nhìn y.

"Mơ tưởng." Ô Ân Kỳ gỡ tay hắn ra, sau đó kéo thiếu niên trở về thành.

"Xú tiểu tử luyến huynh. Đây là chuyện của ta cùng Tiểu Vũ, ngươi biến sang một bên đi." Khung Tử Dạ đẩy tiểu tử kia ra, kéo tay thiếu niên đi về phía trận doanh của mình.

"Cái tên hoàng đế khốn kiếp luyến thúc nhà ngươi, trả ca ca lại cho ta." Người lôi người kéo, không ngừng dây dưa.

Bên kia, hai người bay lên trời, hạ xuống đất, tranh đấu kịch liệt.

Bên này, hai người phun nước miếng đấu khẩu không ngớt.

Vân Phi Vũ vô cùng đau đầu, tại sao y lại quên hai tên này căn bản không hợp nhau, vừa gặp mặt sẽ khắc khẩu, cãi nhau không dứt.

Tướng sĩ hai bên trợn mắt há miệng. Tuy rằng khoảng cách khá xa nhưng vẫn nghe được loáng thoáng những gì hai người kia nói. Cái kiểu ăn nói lưu manh cãi qua cãi lại như vậy khiến bọn họ không thể tin lại xuất hiện trên người hai vị vương giả cao nhất này. Khi mọi người bị hai bên chiến đấu hấp dẫn, có một người chậm rãi tiến về phía thiếu niên.

Khi thấy người nọ xuất hiện, Tư Vũ Thánh đang chuẩn bị ra tay khiến bọn họ trở tay không kịp, lại không dự đoán được lại bị Tích Vô Nhai giành trước. Trong lúc âm thầm ảo não lại thấy thiếu niên đứng một mình một bên, trong lòng vui vẻ. Nhìn hai người đang tranh đấu, hắn thầm cười nhạo: "Các ngươi chậm rãi đánh, ta mang Tiểu Vũ đi."

"Kiều tiên sinh, ngài đi đâu vậy?" Cáp Nhĩ Ba Lạp lập tức giữ chặt hắn. Từ sau khi Vân Phi Vũ xuất hiện, ánh mắt nam nhân vẫn không hề rời khỏi y, cho dù hắn có ngu dốt đến đâu cũng thấy không ổn.

Tư Vũ Thánh nóng nảy vung tay đẩy hắn ra, trầm giọng, lạnh lùng nói: "Không muốn chết thì tránh xa ta ra một chút."

"Kiều…" Thấy ánh mắt người nọ lạnh như băng, Cáp Nhĩ Ba Lạp rùng mình, sao hắn có thể quên người này đáng sợ tới mức nào. Nếu người này muốn giết mình quả thực đơn giản như bóp chết một con kiến.

Nhìn thầy sắc mặt hoảng sợ của người nọ, Tư Vũ Thánh hừ lạnh một tiếng, xoay người lặng lẽ tiến về phía thiếu niên.

"Sao ngươi cứ dây dưa không ngớt như vậy, rõ ràng ngươi đã biết quan hệ giữa hoàng thúc của ta và Tiểu Vũ là như thế nào rồi mà. Chẳng phải tối hôm đó ngươi cũng thấy sao?" Khung Tử Dạ không kiên nhẫn, nói.

Ô Ân Kì vừa nghe liền tức giận dậm chân, chỉ vào hai kẻ đang tranh đấu kia, mắng lớn: "Là tên hoàng thúc hỗn đản của ngươi ép buộc ca ca của ta. Ca ca của ta vốn không thích hắn, ca ca của ta là bị ép buộc."

Khung Tử Dạ nghe hắn không ngừng nhục mạ hoàng thúc của mình, quát lớn: "Tiểu Vũ, ngươi nói cho hắn nghe đi, tối đó là ngươi tự nguyện, không phải hoàng thúc bắt ép ngươi."

Nghe thấy lời đối thoại trắng trợn như vậy, Vân Phi Vũ hiểu bọn họ muốn ám chỉ điều gì, nhất thời mặt đỏ tai hồng. Nhìn chung quanh, lúc này y mới phát hiện mọi người đang dùng ánh mắt đen tối quan sát mình, nhịn không được liền quát lên: "Các ngươi câm miệng hết cho ta, nói hưu nói vượn cái gì."

"Tiểu Vũ." Khung Tử Dạ đột nhiên nghiêm chỉnh nhìn y: "Tuy rằng ngươi là nam nhân, nhưng ngươi đã thành thân cùng hoàng thúc của ta, hơn nữa các ngươi đã có phu thê chi thân, ấn theo hình luật Dạ Diệp quốc, ngươi chính là nam thê của hoàng thúc, đây là sự thật không thể phủ nhận."

(Phu thê chi thân: Quan hệ vợ chồng.)

"Không phải, không phải, ca ca là của ta, của ta." Ô Ân Kỳ như sợ thiếu niên chạy mất, vội vàng ôm thắt lưng y.

Vân Phi Vũ dở khóc dở cười nhưng cũng không biết phản bác lời Khung Tử Dạ như thế nào. Đang khó xử, phía sau truyền tới tiếng quát tức tối: "Một đêm kia đã xảy ra chuyện gì? Phu thê chi thân, sao lại có chuyện đó?"

"Tiếng nói quen thuộc quá, là hắn!" Thiếu niên vừa muốn quay người lại phát hiện tiểu tử kia còn đang ôm mình, đành phải nhẹ nhàng nói: "Tuyết Nhi ngoan, buông tay."

"Không muốn, ca ca đừng rời khỏi ta."

Còn không chờ thiếu niên mở miệng đáp lại đã thấy một bàn tay vươn tới từ phía sau, nhấc tiểu tử kia ném ra ngoài. Khi y kinh hô, vài tên binh sĩ vọt tới tiếp lấy Ô Ân Kì, tâm trạng căn thẳng như dây cung nhất thời trùng xuống. Y xoay người lại, muốn lên tiếng giận dữ trách mắng nhưng vừa nhìn tướng mạo người nọ, nhất thời đứng tại chỗ.

"Mới như vậy đã không nhận ra ta?" Nam nhân nhìn biểu hiện ngây dại trên gương mặt thiếu niên, nhìn dung nhan quen thuộc ấy, nhịn không được muốn vươn tay chạm tới.

"Là hắn, tuy ánh trăng đêm đó ảm đạm nhưng ta sẽ không bao giờ nhận sai gương mặt này. Thật quá buồn cười, kẻ cường bạo ta đêm đó chính là người ta yêu."

Tránh khỏi bàn tay nam nhân đưa tới, Vân Phi Vũ lạnh lùng mở miệng: "Có phải chính ngươi đã giết chết nghĩa phụ của ta?"

Tư Vũ Thánh bị hành động của thiếu niên khiến cho giật mình. Trong trí nhớ của hắn, thiếu niên luôn luôn dịu dàng ngoan ngoãn, cho dù bản thân có từng tổn thương đến y, y cũng chỉ yên lặng thừa nhận, mà hiện giờ y lại cự tuyệt mình đụng chạm, hỏa nộ nhất thời dâng lên.

Nắm lấy cánh tay thiếu niên kéo mạnh vào lòng, không để ý gò má y tái nhợt vì đau đớn, nâng cằm y, tức giận nói: "Lên giường cùng Tích Vô Nhai kia thì được, nhưng ta thì không được phép chạm vào? Cần chi giả bộ trinh tiết, ngươi đã quên trước kia mình hầu hạ dưới thân ta ra sao? Còn đêm đó nữa, ngươi quên bản thân đã hưởng thụ như thế nào? Bị một kẻ không quen biết đùa bỡn thân thể cùng có thể hưng phấn, ngươi quả nhiên…"

"Câm miệng, câm miệng, câm miệng…" Đêm đó vốn là một sự sỉ nhục. Cho dù đối phương có là nam nhân mình yêu, nhưng lúc đó bản thân vẫn chưa biết gì lại có thể nổi lên phản ứng, chỉ cần nghĩ lại cũng khiến thiếu niên vô cùng hổ thẹn. Hiện tại, bị nam nhân vạch trần khiến y tủi nhục không chịu nổi, tức giận giương lên nắm tay định đánh về phía nam nhân, nhưng đau đớn khôn cùng trên bả vai khiến y buông tay. Tâm trí vô cùng đau khổ: "Hắn vẫn vô tình như vậy, vẫn tàn nhẫn như vậy."

Thấy bi thương trong mắt thiếu niên, trái tim Tư Vũ Thánh cứng lại: "Không nên như vậy, ta cũng đâu muốn tiếp tục tổn thương y. Nhưng mà, nghe thấy y cùng nam nhân khác trên giường khiến ta thực sự tức giận. Ta không muốn y thương tâm, cũng không muốn ép buộc y phải lộ ra vẻ mặt này." Nhưng lời giải thích còn chưa kịp nói ra miệng, chợt nghe hai tiếng gầm vang lên.

"Buông Tiểu Vũ ra!"

"Buông ca ca ra!"

Tư Vũ Thánh ôm chặt thiếu niên, không để ý y vô lực giãy dụa. Nhìn chung quanh một vòng, thấy mình bị binh lính hai nước bao vây, không khỏi cười khẽ: "Các ngươi nghĩ rằng chỉ cần như thế này cũng có thể ngăn chặn ta?"

Tuy nói vậy, nhưng hắn hiểu được, nếu bị hai người bên kia phát hiện, hắn sẽ không có cơ hội mang thiếu niên đi. Không hề do dự, hắn ôm người trong lòng, đề khí thả người bay lên, chạy về phía cánh rừng bên cạnh Ô Tác Thành.

"Ca ca."

"Tiểu Vũ."

Nghe thấy tiếng kêu gọi phía dưới, Vân Phi Vũ rất muốn trả lời, nhưng hiện tại y đang vô cùng kinh hãi, tim đập liên hồi. Đột nhiên bị ôm lên khoảng không cao chót vót, nội tâm càng thêm khủng hoảng. Hiện tại, y không chỉ không dám mở mắt, ngay cả nói nửa câu cũng không nên lời. Trong lòng tức giận, nhưng đôi tay vẫn túm chặt lấy y phục nam nhân theo bản năng, sợ rơi xuống dưới.

Đỉnh đầu truyền tới tiếng nam nhân cười khẽ: "Vẫn không thay đổi so với trước kia, vẫn sợ độ cao nha."

Tiếng gió vù vù thổi qua bên tai, nhớ tới thời gian còn ở bên nhau, trong lòng dâng lên cảm giác khó nói thành lời. Người mình thương yêu đang ở ngay bên cạnh, nhưng vật đổi sao dời, hắn đã không còn là hắn trước kia, y cũng chẳng còn là y xưa cũ. Rất nhiều việc đã xảy ra, hiện tại, nghĩa phụ có phải bị giết hay không vẫn chưa rõ, còn có mối thù của nghĩa phụ, Duẫn đại ca cùng năm trăm binh sĩ kia không thể bỏ mặc. Chạy như bay một lát, Vân Phi Vũ dần thích ứng cảm giác này, sau đó mở miệng: "Thả ta xuống."

Thân thể Tư Vũ Thánh thoáng chậm lại, thấy vẻ mặt y kiên trì, quay đầu nhìn, thấy khoảnh cách với Ô Tác Thành đã khá xa, bọn họ không thể đuổi kịp ngay lập tức, hắn liền thả người nhẹ nhàng hạ xuống, dừng ở một khoảng đất trống trong rừng.

Cảm nhận được tiếng gió thổi bên tai dừng lại, thiếu niên mở mắt ra, lập tức nhảy xuống khỏi thân thể nam nhân, sau đó nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm túc: "Trả lời ta. Có phải chính ngươi đã giết nghĩa phụ của ta

hay không?"

Hơn hai năm không gặp, dường như y càng lúc càng quyến rũ, mị lực không ngừng tăng lên. Tư Vũ Thánh chăm chú nhìn thiếu niên, tham lam ngắm đôi mắt y, hàng mi, chiếc mũi, đôi môi hồng nhạt vẫn mê người như trước. Hắn nuốt một ngụm nước miếng.

"Nói đi!" Thiếu niên tức tối nhưng nhiều nhất vẫn là nổi giận. Ánh mắt nóng cháy quá mức đường hoàng của hắn khiến y không chịu đựng nổi.

"Đúng thì thế nào? Không phải thì sao? Nếu đúng như vậy thì ngươi định làm như thế nào?" Không biết hai năm qua tình cảm của y đối với mình có thay đổi hay không, tuy rằng tự biết nghĩ như vậy quá mức ngây thơ, nhưng Tư Vũ Thánh vẫn nhịn không được mà hỏi thử.

Vân Phi Vũ ngẩn ra, sao đó nói: "Phải, ta sẽ giết ngươi báo thù thay nghĩa phụ. Không phải, vậy bỏ đi."

Nghe vậy, nam nhân có chút mất hứng, không chịu thừa nhận trong lòng cảm thấy mất mác, tiếp tục hỏi: "Ngươi đang tâm giết ta?"

Thiếu niên cúi đầu không nhìn mặt hắn, không nhìn ánh mắt hắn, trầm giọng nói: "Nghĩa phụ là người mà ta yêu kính, vì người… ta sẽ làm."

"Ngươi…" Tư Vũ Thánh choáng váng, nhưng trong lòng vẫn không chịu thua. Một tay kéo thiếu niên vào lòng, nâng cằm y, lại hỏi: "Nếu thật sự là do ta giết, ngươi thật sự muốn giết ta sao?"

"Ta chỉ hy vọng ngươi nói không phải, chỉ hy vọng ngươi nói không phải, rốt cuộc ngươi có hiểu hay không?"

Thiếu niên mặt không biến sắc, lên tiếng: "Phải."

198. Quyển 5 - Chương 196: Lâm Trung Quyết Biệt

(Ly biệt giữa rừng)

"Vậy ngươi cứ coi như ta giết là được." Tư Vũ Thánh nổi giận gầm lên một tiếng, cúi đầu ngậm lấy môi thiếu niên, không để ý y phản kháng. Tựa hồ muốn nuốt y xuống bụng, hắn thô bạo cắn xé cho tới khi trong miệng truyền tới vị huyết *** tanh nồng, lúc này mới hổn hển buông ra.

Hút từng ngụm từng ngụm không khí, đôi mắt Vân Phi Vũ bốc hỏa trừng nam nhân trước mặt, tới khi hơi thở bình ổn mới gằn lên từng chữ: "Ta hỏi lại ngươi một lần, có phải chính ngươi đã giết nghĩa phụ của ta hay không?"

"Phải!" Tư Vũ Thánh bình tĩnh trả lời, hắn không tin một tên ngoại nhân (người ngoài)kia lại quan trọng hơn mình, càng không tin thiếu niên sẽ động thủ với mình.

"Ngươi… khốn kiếp!" Thiếu niên tức giận, nắm tay hướng thẳng lên mặt hắn. Nam nhân không hề trốn tránh, hắn muốn nhìn xem thiếu niên có thể thật sự xuống tay hay không.

Tuy nắm đấm không mạnh nhưng thật sự dừng lại trên mặt nam nhân. Tư Vũ Thánh chỉ cảm thấy toàn bộ máu trong thân thể đều dồn lên não, chưa lúc nào hắn lại cảm thấy tức giận như lúc này.

Giữ lấy nắm tay thiếu niên, câu nói thốt ra từ kẽ răng: "Ngươi… thực sự ra tay với ta?"

Hiện tại Vân Phi Vũ vô cùng tức giận, lời nói nam nhân thật thật giả giả đan xen, nhưng thứ y thực sự muốn là một cái đáp án. Y hiểu tất cả đều do tư tâm mình quấy phá, nhưng y vẫn muốn nghe câu trả lời phủ nhận từ nam nhân, khiến cho mình an tâm một chút.

"Không thể nói lí với ngươi!" Thiếu niên tức giận trách móc, chịu đựng đau đớn trên vai, liều mạng đẩy nam nhân ra xa, xoay người rời đi.

"Ngươi đi đâu?" Hai lần ba lượt bị cự tuyệt khiến nhẫn nại của Tư Vũ Thánh đã tới cực hạn, hắn nắm lấy tay thiếu niên kéo lại: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Không liên can tới ngươi." Vân Phi Vũ lạnh lùng nhìn hắn một cái, quát lên: "Buông tay ra!"

"Ngươi muốn quay trở lại bên cạnh Tích Vô Nhai?" Tưởng tượng tới cảnh y dưới thân kẻ khác thở gấp, rên rỉ, hỏa nộ trong lòng tựa ngựa hoang đứt cương, khó có thể khống chế.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn hắn: "Người này, khi còn chưa biết sự thật đã cưỡng ép ta, vậy những người khác thì sao? Trước kia nam sủng nữ sủng cả đống, mà hai năm đã qua, chỉ sợ có muốn đếm cũng không đếm nổi. Dựa vào đâu hắn cứ yêu cầu này nọ với ta. Năm đó, chẳng phải chính hắn là người đã vứt bỏ ta hay sao? Vậy mà hiện tại hắn lại dùng bộ dạng đố phu trách cứ ta bất trung. Rốt cuộc hắn dựa vào cái gì mà cho rằng mình có tư cách làm như vậy?"

(Đố phu: ông chồng ghen tuông)

Vân Phi Vũ nhếch môi cười lạnh: "Ta ở bên cạnh ai, lên giường với ai cũng liên can gì tới ngươi?"

"Ngươi nói cái gì? Không lên can tới ta?"

Cảm nhận được bàn tay nam nhân siết chặt lại, lực đạo cơ hồ muốn cắt đứt vòng eo mình, thiếu niên lại làm như không có cảm giác, lạnh lùng nói: "Ngươi đã hiểu được quan hệ giữa ta cùng Tích Vô Nhai rồi. Trùng hợp ghê, ta cũng chẳng muốn nói nhiều. Mời ngươi buông tay!"

Ánh mắt lãnh đạm, ngữ khí vô cảm, biểu hiện xa cách. Nhìn bộ dạng thiếu niên như vậy, Tư Vũ Thánh không giận, ngược lại còn cười.

Thấy hắn như vậy, Vân Phi Vũ lập tức bất an. Theo những điều y hiểu về nam nhân, đây chính là trạng thái trước khi nổi giận của hắn. Ý niệm muốn chạy trốn đột nhiên dâng lên từ thâm tâm, nhưng mặc cho y cố gắng giãy dụa như thế nào, đôi bàn tay quấn trên người vẫn cứng như thép, không chút mảy may suy chuyển.

"Muốn chạy trốn?" Thanh âm trầm thấp mang theo hơi nóng phải bên tai khiến tóc gáy thiếu niên đột nhiên dựng đứng.

"Ngươi có biết hậu quả chọc giận ta ra sao không?" Ngữ khí nam nhân cực kỳ ôn nhu khiến người ta không nghe ra chút tức tối nào, nhưng thiếu niên rất rõ, hắn đã nổi giận, hàn ý tràn ra từ đáy lòng.

Hai bàn tay quấn trên lưng đột nhiên buông ra, Vân Phi Vũ chẳng hề suy nghĩ, lập tức xoay người bỏ chạy. Nhưng mới chớp mắt một cái, người nọ đã che chắn trước mặt y, lớp nhân bì diện cụ đã hoàn toàn lột bỏ làm lộ ra gương mặt nghiêng nước nghiên thành. Hiện tại, gương mặt ấy đang nở nụ cười ngọt ngào, rực rỡ.

"Sao vậy, chúng ta mới vừa gặp lại mà Vũ Nhi đã muốn rời khỏi ta sao?"

Thiếu niên còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy phía trước 'roạt' một tiếng, làn da trắng nõn như tuyết đã lộ ra trong không khí lạnh lẽo.

Vân Phi Vũ kinh ngạc nhìn hắn, tùy ý nam nhân đè ép lên thân thể mình, cười sầu thảm: "Ngươi… muốn cưỡng ép ta?"

Trái tim Tư Vũ Thánh cứng lại, nhưng thời khắc nhìn thấy thân thể thiếu niên, dục vọng bừng bừng cháy lên đã không thể khống chế.

Cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng đang phẫn nộ run rẩy, tỉ mỉ nhấp nháp, tham lam mút vào chiếm đoạt, đôi môi quấn quýt khiến nước bọt vang lên những thanh âm *** mi kiều diễm trong cánh rừng yên lặng, khiến người ta chẳng thể nào không mơ tưởng.

Y phục đã bị kéo xuống dưới, thân thể trắng nõn của thiêu niên hơi run rẩy trong từng cơn gió lạnh. Nhìn vết sẹo đỏ tươi khó coi trên vai y, ánh mắt nam nhân tối sầm lại: "Ai làm?"

"Không liên can tới ngươi." Thiếu niên lãnh đạm mở miệng, che dấu cảm giác khuất phục không ngừng dâng lên. Vẫn nghĩ nam nhân này yêu mình nên sẽ không bao giờ cưỡng ép, vì vậy y tự lừa dối bản thân, đêm đó chỉ là một sự kiện ngoài ý muốn, nhưng hiện tại, tất cả những hành động của hắn khiên tâm y băng lạnh.

Vân Phi Vũ không hề phản kháng, tùy y nam nhân giở trò, trong lòng bi ai suy nghĩ: "Đây chỉ là thân thể mà ta mượn được mà thôi."

Nhận thấy y trầm mặc, nam nhân ngừng tay, nhưng thời khắc nghe được câu nói đó, hỏa nộ trong lòng nhất thời nổ tung, tia lý trí cuối cùng cũng bị phẫn nộ trôn vùi. Nâng cằm thiếu niên đối diện với mình, hắn liên tục cười lạnh, "Được, được. Không liên can tới ta đúng không. Vậy ta sẽ khiến ngươi hiểu ra: thứ gì ta không đạt được thì kẻ khác cùng đừng mơ tưởng có được."

Không có ôn nhu cùng thương tiếc, thiếu niên bị thô bạo đẩy ngã lên nền đất lạnh như băng, sau lưng đau đớn, y cắn chặt răng không cho cổ họng vang lên một chút thanh âm. Điều đó càng khiến nam nhân tức giận.

Ngậm lấy hồng anh nho nhỏ nổi lên trước ngực thiếu niên, ác ý cắn mạnh lên đó một cái, cảm nhận được thân thể y run lên đau đớn, trong miệng truyền tới vị sắt tanh nồng, nam nhân híp đôi mắt lại, nhìn máu tươi nhiễm hồng điểm nhỏ. Theo khuôn ngực phập phồng hơi thở, khẽ run rẩy trong làn gió lạnh của thiếu niên, hạ phúc dần căng thẳng.

Dục vọng của thiếu niên hơi ngẩng đầu lên, nhưng không chịu phối hợp, hình như có dấu hiệu mềm xuống. Tư Vũ Thánh nắn mạnh, nhìn y đau đớn không chịu được mà co rút thân mình, nâng chân y lên, đem cự vật trướng đại của mình đặt trước tiểu huyệt hồng nhạt đang nhắm chặt. Mạnh mẽ chen vào giữa khe hở nhỏ hẹp, dục vọng bị cảm giác mềm mại ấm áp bao lấy khiến hắn vui vẻ thoải mái.

Vân Phi Vũ không rên một tiếng, quật cường nhắm chặt hai mắt. Ánh mắt nam nhân càng thêm tối mịt, thắt lưng động một cái, đen cự vật của mình hung hăng đâm vào thân thể thiếu niên, nhìn đôi má y tái nhợt trong nháy mắt. Trái tim đau buốt, áp chế dục vọng tàn sát bừa bãi trong thân thể thiếu niên, cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng hút liếm, cũng không ngờ thiếu niên lại quay đầu cự tuyệt nụ hôn của hắn.

Ánh mắt Tư Vũ Thánh trở nên âm lệ, bóp má thiếu niên, lập tức cắn lên hai phiến hoa mềm mại, cắn xé như dã thú, hạ thân cũng kịch liệt trừu sáp chẳng lưu tình.

Khoái cảm mãnh liệt khiến *** thần mê loạn, thanh âm thiếu niên gào thét thống khổ cũng trở nên quyến rũ, tựa như bùa chú mê hoặc nam nhân, thôi thúc hắn tàn phá.

Nhìn thân thể mềm mại trắng nõn tựa tuyết dưới thân không ngừng run rẩy, nam nhân câu lên nụ cười tàn nhẫn, tùy ý làm nhục cùng tổn thương thiếu niên.

Một hồi hoan ái không chút khoái cảm tra tấn Vân Phi Vũ kiệt sực, thắt lưng đau đớn, bả vai đau đớn, hạ thân đau đớn, tâm càng thêm đau đớn. Nam nhân nhẫn tâm tàn phá không chỉ khiến thân thể ý tổn thương, càng khiến trái tim y tổn thương sâu sắc.

Hiện tại, thiếu niên nằm trên nền đất cứng rắn lạnh như băng tựa búp bê bị người ta phá hỏng, nhìn lên bầu trời trên đỉnh đầu, ánh mắt trống rỗng vô thần, không có một tia tiêu cự.

Phát tiết xong, nhìn thiếu niên không hề tức giận, tâm trí Tư Vũ Thánh hoảng sợ, nhưng nhìn ***g ngực y còn phập phồng hơi thở, hắn nhất thời an tâm.

Chậm rãi rút dục vọng mềm nhũn của mình ra, hỗn hợp máu tươi đỏ chói cùng trọc dịch cũng trào ra ngoài, hình ảnh hạ thể thảm thương của thiếu niên lọt vào mắt, trái tim nam nhân đau đớn, hối hận không thôi.

Nhìn khắp nơi trên thân thể mềm mại trắng nõn tựa tuyết kia vương đầy những vết xanh tím cùng dấu cắn còn đang rỉ máu, hiện tại, Tư Vũ Thánh thực sự muốn tự tát cho mình một bạt tai. Những ngày mất đi thiếu niên, nỗi nhung nhớ thống khổ vẫn luôn ăn mòn hắn, khiến hắn không ngừng sám hối. Thầm nghĩ, nếu bản thân có thêm một lần cơ hội, hắn thề sẽ không bao giờ khiến thiếu niên tổn thương, nhưng tình cảnh trước mắt…

Kéo y phục bên cạnh bao lấy thân thể trần trụi của thiếu niên, sau đó cẩn thận ôm y vào lòng, vuốt ve đôi má tái nhợt không chút huyết sắc kia, khẽ gọi: "Vũ Nhi, Vũ Nhi."

Vân Phi Vũ chậm rãi lấy lại *** thần: "Xong rồi sao?" Đôi mắt nhìn nam nhân không chẳng mảy may có lấy một chút cảm xúc, tĩnh lặng như nước.

"Vũ Nhi, đừng dọa ta." Tư Vũ Thánh đem mặt mình dán lên gương mặt lạnh lẽo của thiếu niên, không ngừng tự trách: "Xin lỗi, thực xin lỗi. Ta không cố ý tổn thương đệ, nhưng ta không thể chịu đựng được khi đệ bị kẻ khác đụng chạm, không thể chịu đựng được khi trong lòng đệ có người khác. Ta yêu đệ, vô cùng yêu đệ, vậy nên đệ đừng tức giận được không? Đừng bỏ mặc ta được không?"

Cọ nhẹ lên thân thể y, nam nhân thì thầm: "Đệ là của ta, là của ta, chỉ của một mình ta."

"Buông ra!" Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng thốt ra từ miệng thiếu niên, thân thể nam nhân cứng đờ, ngẩng đầu nhìn về phía y.

Đôi mắt tím ngắt yên lặng vẫn không chút biểu tình nhưng toàn thân lại toát ra sự kháng cự, kháng cự hắn ôm ấp, kháng cự hơi ấm cơ thể hắn, kháng cự hắn âu yếm ngọt ngào, kháng cự tất thảy những thứ thuộc về hắn, đẩy hắn ra xa, đẩy hắn ra khỏi cánh cửa trái tim mình.

"Vũ Nhi." Tư Vũ Thánh gắng gượng cười: "Đừng tức giận được không? Sau này ta sẽ nghe theo lời đệ, đệ nói gì ta cũng nghe theo, đừng tỏ ra như vậy có được không?"

"Được." Thiếu niên trả lời không do dự khiến đôi mắt nam nhân sáng lên, nhưng lời nói tiếp theo khiến sắc mặt hắn xám lại như tro.

"Ngươi lập tức buông ra, sau đó biến đi, từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai. Ngươi đi dương quang đạo của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta. Ta sẽ không xuất hiện trước mặt của ngươi, ngươi cũng đừng xuất hiện trước mặt của ta. Đời này kiếp này, quan hệ chúng ta coi như chấm dứt, vĩnh viễn chia lìa!"

"Đệ..." Cảm giác da thịt mềm mại vẫn quanh quẩn bên tay, Tư Vũ Thánh áp chế cảm giác muốn phá hủy nó, áp chế hỏa nộ trong lòng, hắn bình tĩnh mở miệng: "Chuyện khác ta đều có thể nghe theo đệ, trừ bỏ việc này."

Sớm biết sẽ như vậy, Vân Phi Vũ cười lạnh, thùy hạ mi mắt, cắn mạnh lên lưỡi một ngụm, mặc kệ mùi vị huyết *** tràn ngập trong miệng, thoảng lên mũi.

Thấy thiếu niên im lặng không nói, nam nhân than nhẹ một tiếng, đang chuẩn bị ôm lấy y rời khỏi nơi này, không ngờ lại nhìn thấy khóe miệng y trào ra dòng máu đỏ tươi, tâm run lên, bóp chặt khiến hai hàm răng y mở ra liền thấy máu tươi nhiễm đỏ khuôn miệng.

"Đệ làm gì vậy? Tại sao lại tổn thương chính mình? Đệ muốn đánh ta, mắng chửi ta cũng được, vì sao lại làm như vậy?" Tư Vũ Thánh tức giận rống to.

Thiếu niên đạm mạc nhìn hắn một cái, bởi đầu lưỡi đau đớn nên nói chuyện có chút gian nan: "Nếu muốn... muốn ta... không làm như vậy... thì... lập tức... biến mất trước... mắt ta... Vĩnh viễn... không được... xuất hiện!"

"Không thể nào, không thể nào..." Tư Vũ Thánh ra sức kéo y vào lòng, nhưng thấy khóe môi y câu lên một mạt tiếu ý, tâm trí hắn bắt đầu hoảng hốt, nắm chặt cằm dưới của y: "Không được phép cắn nữa, không được phép cắn!"

Thiếu niên không nói lời nào, nhưng vẻ khinh thường trong mắt y khiến nam nhân hiểu được y muốn nói: "Hiện tại ngươi có thể ngăn ta, nhưng có dám chắc sau này lúc nào cũng ngăn lại được? Chắc chắn ta sẽ thành công."

"Đừng đối xử với ta như vậy, đừng làm như vậy mà! Vũ Nhi, đệ đừng tra tấn ta như vậy, được không? Cầu xin đệ!"

Vẻ cương quyết trong mắt thiếu niên khiến nam nhân đau lòng, bắt đầu thấp giọng cầu xin.

"Buông... ngươi đi đi!"

Nam nhân kinh ngạc nhìn thiếu niên, thấy sắc mặt y kiên quyết, từng cơn đau đớn đánh úp lại tâm can, nhắm chặt mắt một hồi lâu mới mở ra. Mang theo tia hy vọng cuối cùng, hắn run giọng mở miệng: "Chỉ có làm như vậy thì đệ mới không tự khiến mình tổn thương?"

Thiếu niên gật đầu không chút do dự.

"Đệ có thể cam đoan?"

"Không cam lòng, thật sự không cam lòng, nhưng liệu những ngày tháng sau này có thể ngăn cản mỗi lần y cắn lưỡi tự sát hay không? Có lẽ rời xa một thời gian, chờ khi nào y bình tĩnh một chút sẽ không còn như vậy, tới lúc đó ta mới đưa y trở về bên cạnh."

Nghĩ tới đó, nam nhân gật đầu: "Được rồi." Nhìn chung quanh một vòng, hắn ôm lấy thấy thiêu niên: "Ta đưa đệ rời khỏi nơi này trước!"

"Không... thả ta xuống... ngươi... đi đi!"

"Do ta tổn thương y quá sâu sắc nên mới khiến y trở nên quá khích như vậy?" Tư Vũ Thánh thoáng chần chờ, sau đó mở miệng: "Nơi này là rừng sâu, thân thể của đệ..."

Ánh mắt thiếu niên không chút thoái nhượng, nam nhân thở dài: "Được rồi!"

Nhẹ nhàng đặt y dưới tàng cây, sau đó chỉ về một hướng: "Đi theo hướng kia có thể ra khỏi rừng." cuối cùng thâm ý nhìn y một cái: "Vậy... ta đi đây?!"

Vân Phi Vũ chẳng hề nhìn hắn, nhắm mắt dưỡng thần, đến khi không nghe thấy âm thanh nào khác, biết hắn đã rời đi, áp lực cùng bi thương nhất thời bộc phát, y che ngực thở dốc từng ngụm.

Tư Vũ Thánh đứng trên thân cây phía xa dõi theo thiếu niên. Nơi này là rừng sâu, hắn vô cùng lo lắng nên vẫn không đi xa. Thấy bộ dạng thống khổ của thiếu niên, ngực hắn cũng co rút đau đớn từng cơn nhưng chỉ có thể nén lại, không dám hành động.

Tiếng huýt sáo chói tai từ xa truyền tới, nam nhẫn khẽ cau mày. Đây là tín hiệu hắn và bốn người bọn họ liên lạc với nhau. Hắn nhìn thiếu niên vẫn tựa vào gốc cây để nghỉ ngơi, thầm nghĩ y sẽ không rời khỏi đây nhanh như vậy, quét mắt nhìn một vòng, không cảm nhận được bất kỳ động tĩnh khác thường nào, lưu luyến liếc nhìn y một lần nữa, sau đó nhanh chóng phi thân về nơi phát ra tiếng huýt sáo.

Một lúc lâu sau, cảm thấy sức lực khôi phục được một chút, Vân Phi Vũ chống thân cây đứng dậy, sau đó tựa lên cây, há miệng thở dốc. Kéo y phục khoác trên người lên, đang chuẩn bị mặc vào, chợt nghe phía sau truyền tới giọng nói châm biếm: "Còn mặc vào làm gì, tóm lại còn phải cởi ra."

Không đợi y quay đầu lại, một cơn gió nhẹ thôi qua sau gáy, sau đó trước mắt tối sầm, mất đi ý thức.

"Nhanh hành động đi. Đã đưa bầy sói tới chưa?" Người khi nãy lại mở miệng.

"Đã đưa tới, thưa tộc trưởng."

Nghe thấy tiếng sói hú lên ngày càng gần, người nọ lập tức hạ lệnh: "Đi!"

199. Quyển 5 - Chương 197: Đột Ngột Biến Đổi

"Chuyện gì?" Bốn người tới từ phía đối diện, Tư Vũ Thánh dừng bước, hỏi.

"Đã qua nhiều canh giờ rồi mà vẫn chưa thấy giáo chủ trở về khiến bọn thuộc hạ có chút lo lắng, vậy nên mới tới đây xem thử." Hoàng Trang trả lời.

"Nhanh như vậy?" Nam nhân kinh ngạc nhìn trời, màn đêm dần dần bao phủ không trung nhưng cả ngày nay đều âm u ảm đạm, nếu không chú ý thì căn bản không thể phát hiện được.

"Giáo chủ đã tìm được gã họ Vân kia chưa?" Lí Lam Phong hỏi.

"Uhm." Nhớ tới thiếu niên trong rừng, Tư Vũ Thánh càng thêm bất an, đột nhiên lên tiếng: "Các ngươi trở về trước đi, ta còn có chút việc." Nói xong, nhẹ nhàng thả người phi thân cách xa mấy trượng.

Bốn người thẫn thờ nhìn nhau, Bạch Cừu nhìn theo bóng dáng người nọ, lẩm bẩm nói: "Hình như giáo chủ có chút khác thường."

Hoàng Trang khẽ nhíu mày, điểm mũi chân, đề khí theo sau. Ba người còn lại thấy vậy cũng lập tức tức theo sát sau đó.

Không hiểu vì sao tâm trí bắt đầu kích động, Tư Vũ Thánh vô cùng ghét cảm giác này, nhưng càng tiếp cận vị trí lúc trước của thiếu niên, cảm giác này càng thêm rõ rệt, cước bộ không khỏi nhanh hơn trước.

Từ xa đã nghe thấy tiếng dã thú gầm rú, cắn xé, thần trí Tư Vũ Thánh tan tành, thiếu chút nữa ngã từ không trung xuống, hít sâu một hơi, ngăn chặn nôn nóng bất an trong lòng, hắn tự nhủ: "Không sao, không sao, nhất định không xảy ra chuyện gì."

Nhưng, khi đứng ở thân cây gần đó, nhìn thảm cảnh phía dưới, sau ót như trúng một gậy thật mạnh, đầu óc trống rỗng.

Nơi thiếu niên từng ngồi có một đám sói nhốn nháo, mà dưới tàng cây có hơn mười con đang cắn xé cái gì đó khiến người ta nhìn không rõ ràng lắm, nhưng chiếc giầy cùng y phục rách nát bên tàng cây lại hiện rõ lên trong mắt nam nhân.

Thấy tình cảnh đó, ngón tay nam nhân bấu mạnh vào thân cây, đôi mắt bốc hỏa, cảm giác đau đớn tới tê tâm liệt phế bủng nổ trong thân thể, thần trí bị bi thương thống khổ nhấn chìm, lâm vào hỗn loạn.

"A!" Tiếng kêu than thê lương vang vọng khắp cánh rừng trong nháy mắt. Mấy con sói gần đó dừng cắn xé con mồi, nhìn chung quanh, nhưng bọn chúng chưa kịp phản ứng đã bị cơn lốc quét lên không trung, sau đó rơi mạnh xuống đất.

Bầy sói nhanh chóng tập trung lại, vây quanh kẻ xâm lấn, nhe hàm răng sắc nhọn, rít gào.

Hiện tại Tư Vũ Thánh đã không còn nhìn rõ, nghe rõ sự tình chung quanh. Trong mắt hắn chỉ còn những bộ phận thân thể không còn đầy đủ trên mặt đất kia.

Đầu cùng gương mặt đã bị cắn xé khiến huyết nhục mơ hồ, không thể nhìn rõ dung mạo vốn có. Ngực, bụng bị xé phanh ra, đôi tay bị cắn đứt không biết đã bị tha tới nơi nào. Thịt đùi bị xé bong, bắp non lộ ra một đoạn xương trắng. Ngón chân bị gặm nát chẳng còn trọn vẹn. Đã chẳng còn lại hình người.

"Không!" Tiếng kêu vang thê lương lại vang khắp cánh rừng. Nam nhân điên cuồng như bị ai đó đập mạnh sau gáy. Cùng lúc đó, bầy sói cũng triển khai tấn công.

Bốn người đuổi theo giữa trừng đã mất dấu vết người nọ, đành phải di chuyển quanh khu rừng. Mà khi nghe tiếng tru thảm thiết bi thương kia, bọn họ lập tức tìm theo tới đó. Khi tới nơi, nam nhân đang giao chiến cùng bầy sói, xác sói trải rộng chung quanh, vô cùng thê thảm.

Tựa hồ đã quên đi những chiêu thức võ công, nam nhân chỉ đơn thuần dùng tay túm, kéo, xé phanh, không phải đầu sói đứt lìa thì toàn thân cũng bị chia thành hai nửa, nếu không thì chính là moi lấy trái tim, sau đó nhe nanh cắn xé. Hiện tại, nam nhân đã hoàn toàn phát cuồng, mà bốn người đứng từ xa cũng ngây ngốc nhìn theo, quên suy nghĩ.

"Hình như giáo chủ bị kích thích quá lớn, đã hoàn toàn đánh mất lý trí. Phải nghĩ biện pháp ngăn giáo chủ lại." Lí Lam Phong lấy lại *** thần đầu tiên, quan sát nam nhân cách đó không xa, bình tĩnh lên tiếng.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Khi nãy giáo chủ vẫn bình thường cơ mà." Mặc Hồng Viêm thẫn thờ hỏi.

Lí Lam Phong chỉ về phía nam nhân dưới tàng cây: "Có lẽ có liên quan tới cỗ thi thể kia."

"Đó là người nào? Tại sao có thể khiến giáo chủ không khống chế được?" Bạch Cửu khó hiểu.

Ánh mắt Hoàng Trang dừng lại trên người nam nhân, trong lòng không ngừng suy đoán, có thể khiến cho nam nhân mất đi khống chế chỉ có một người, nhưng người này đã chết từ hai năm trước. Hoặc là người nọ không chết, nhưng hiện tại thi thể dưới gốc cây kia chính là y? Lẳng lặng lắc đầu, sau đó chợt nghe Lí Lam Phong lên tiếng.

"Ba người các ngươi hiệp trợ cho ta, tấn công từ ba hướng để di rời lực chú ý của giáo chủ, đồng thời đem ngân châm cắm vào ba huyệt khí hải, kiên tình, thiên trung, những chuyện còn lại cứ để ta."

"Được."

Bốn người lặng lẽ di chuyển về phía người nọ. Hiện tại, xác cả bầy sói đã rải rác khắp đất, không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng, nằm trên mặt đất ô ô gào thét, mà dường như nam nhân vẫn chưa giết đủ, cầm theo một chiếc đầu sói, đưa mắt nhìn ra chung quanh tìm kiếm con mồi.

Lí Lam Phong nháy mắt ra hiệu, ba người nhanh chóng đánh về phía nam nhân bị huyết *** nhiễm hồng thân thể, mà người nọ cầm chiếc đầu sói trên tay ném qua một bên, trong mắt lóe lên ánh hồng khát máu, đánh về phía bọn họ.

Bốn người lập tức lâm vào hỗn chiến. Cho dù không vận dụng các chiêu thức võ công, nhưng nam nhân điên cuồng công kích vẫn khiến ba người chống đỡ không được.

Lí Lam Phong lặng lẽ tiến tới từ phía sau, khi tới gần người nọ, không ngờ người lại đột nhiên quay ra sau, vươn tay chộp về phía tim hắn.

Cấp tốc lùi lại phía sau, chẳng ngờ người nọ câu lên khóe môi, nhe răng cười, đuổi theo. Lí Lam Phong rống: "Mau lên."

Nhìn nam nhân nằm im lặng, bốn người không để ý tới hình tượng, ngồi sụp xuống đất thở dốc. Qua một lúc lâu sau, Lí Lam Phong cầm lấy cổ tay nam nhân, sau đó nhíu mày: "Phải lập tức quay trở lại tổng đàn tìm phụ thân của ta. Một mình ta chỉ sợ không cứu được."

"Uhm." Ba người lập tức đứng dậy, mà Hoàng Trang nhìn cảnh tượng chung quanh cùng cỗ thi thể dưới tàng cây, nghĩ một lúc mới nói: "Các ngươi đi trước, ta sẽ đuổi theo sau."

Ba người hiểu được, cũng chẳng nói nhiều, lập tức ôm lấy nam nhân rời đi, mà hoàng Trang lấy một thanh chủy thử từ trong ngực ra, nhìn bốn phía, tìm được nơi ánh mặt trời có thể chiếu xuống, bắt đầu đào một huyệt đất. Sau khi an táng cho cỗ thi thể kia, hắn lại gom tất cả xác sói trên mặt đất hỏa thiêu không còn một mảnh.

Vì phòng ngừa nam nhân tỉnh lại sẽ tiếp tục phát cuồng, bọn họ đành phải khiến cho hắn liên tục ngủ say.

Bốn người ra roi thúc ngựa chạy đi, nửa tháng sau mới trở lại tổng đàn ma giáo ở Phượng Hoàng sơn.

Lí Sầm nhìn nam nhân nằm trên giường, cau mày: "Sao lại thành như vậy?"

Bốn người không rõ ràng lắm sự tình từ đầu tới cuối, chỉ có thể đem những gì mình chứng kiến được miêu tả một lần. Sau khi khôi phục lại kinh mạch cho người nọ, Lí Sầm lập tức thi châm phối dược. Dưới sự trợ giúp của bốn người, tình hình nam nhân cũng dần ổn định.

(thi châm phôi dược: Châm cứu kèm theo việc dùng thuốc dể trị liệu)

Bảy ngày sau, nam nhân tỉnh lại. Tất cả mọi người đều vui mừng.

Chỉ thấy hai hàng lông mi hắn hơi rung động, sau đó dụi dụi mắt như một tiểu hài tử. Mở mắt, giật mình nhìn năm người đứng trước giường, hơn nửa ngày mới mở miệng: "Lí bá bá, Hoàng đại ca, sao đột nhiên mọi người lại già đi như vậy?"

Mọi người dại ra, Lí Sầm nhanh chóng tiến lên bắt mạch cho hắn. Qua một hồi lâu, vẻ mặt nghi hoặc lùi lại phía sau, lắc đầu: "Không có gì khác thường, nhưng chuyện này là như thế nào?"

Nhìn nam nhân trước mắt tựa như hài tử, trong đầu Hoàng Trang đột nhiên hiện lên một hình ảnh, hắn thử hỏi: "Giáo chủ, năm nay người bao nhiêu tuổi?"

Tư Vũ Thánh đột nhiên chỉ về phía hắn, nở nụ cười: "Quả nhiên Hoàng đại ca già rồi, chẳng phải ta mới trải qua sinh nhật mười ba tuổi hay sao? Đúng rồi, sao lại không thấy Tần ma ma cùng Tống đại ca?" Nói xong, ánh mắt còn không ngừng xoay tròn tìm kiếm chung quanh.

"Sao có thể như vậy?"

Mọi người đều hoảng sợ.

Sau khi im lặng một lúc, Lí Sầm thở dài, ngữ khí chua sót: "Xem ra đã chịu kích thích quá sâu, đem tất cả thống khổ cùng đau đớn chôn vùi theo bản năng, cho nên hắn mới trở về thời gian mười ba tuổi, hồn nhiên trong sáng."

"Chẳng lẽ không còn biện pháp trị liệu sao?" Lí Lam Phong hỏi.

Nhìn nam nhân dùng vẻ mặt tựa như tiểu hài tử tò mò nhìn bọn họ, Lí Sầm lắc đầu: "Tâm bệnh cần tâm dược mới trị được. Từ khi hắn mười bốn tuổi, tình tính đại biến, hơn nữa lần trước còn chịu đả kích quá lớn, thân thể đã tới cực hạn, chẳng qua hắn vẫn dùng cừu hận để cố gắng chống đỡ, mà lần này, có lẽ hoàn toàn…"

"Các người đang nói gì vậy, sao ta nghe chẳng hiểu được câu nào?" Tư Vũ Thánh nhìn người này, lại nhìn sang người kia, đột nhiên đứng bật dậy khỏi giường, giày chưa kịp mang đã khoác ngoại bào lên người: "Ta đi tìm Tần ma ma cùng Tống đại ca."

"Giáo chủ, giáo chủ."

Ba người lập tức đuổi theo, mà Lí gia phụ tử vẫn ở lại trong phòng. Lí Lam Phong vẫn chưa bỏ cuộc, nói: "Phụ thân, thật sự không có biện pháp trị liệu?"

Lí Sầm nhìn hắn: "Trừ phi ngươi tìm được nguyên nhân thúc đẩy hắn tới tình trạng này. Sau đó xem bệnh kê đơn." ngừng một lúc, lão giả nói tiếp: "Thật ra… ta cả thấy như vậy là tốt nhất. Mấy năm nay hắn sống rất khổ sở, khiến cho hắn quên đi những chuyện không vui kia, bắt đầu lại một lần nữa cũng không tốt sao? Cừu hận và những thứ kia thật sự quan trọng tới vậy?"

Lí Lam Phong lặng im không nói, không khí trong phòng rơi vào tĩnh lặng.

Đêm, giờ sửu, khi tất cả mọi người an ổn tiến vào giấc ngủ thì tiếng kêu thảm thiết truyền từ Lạc Vũ Hiên tai. Bốn người lập tức đuổi tới.

Chỉ thấy xích chân người nọ nhuộm thành một dải máu đỏ tươi, hắn nhe răng cười đi tới, mà phía sau là một gã thị vệ cùng thị nữ bị phanh thây nằm ngổn ngang trên mặt đất. Bốn người kinh hoảng.

"Còn ngây ra đấy làm gì, nhanh đi khống chế hắn." Sau khi nhìn thấy tình cảnh như vậy, Lí Sầm chấn động, lập tức hạ lệnh.

Một lát sau, nhìn Tư Vũ Thánh bị điểm huyệt khắp người như vẫn nhe răng cười với bọn họ, Lí Sầm vô cùng khó hiểu, đi chung quanh hắn vài lượt: "Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?…."

Mới vừa định vương tay bắt mạch cho nam nhân lại bị một cỗ lực đạo bắn ngược trở lại: "Không xong, hắn đang cố gắng vận công giải huyệt. Mau đi lấy huyền thiết liên tới đây."

"Được." Mặc Hồng Viêm không hề do dự, lập tức chạy ra ngoài.

"Phụ thân, người sẽ không muốn…"

Lí Sầm gật đầu: "Cố gắng phá huyệt sẽ khiến thân thể hắn chịu tổn thương rất lớn, đành phải dùng huyền thiết liên trói chặt hắn lại, như vậy chỉ khiến hắn chịu đựng chút tổn thương da thịt, hơn nữa cũng có thể khiến hắn tiêu hao nội lực."

"Không thể dùng ngân châm khiến cho giáo chủ ngủ say sao?" Lí Lam Phong lại hỏi.

"Có thể, nhưng ngươi có thể khống chế thời gian hắn tỉnh lại? Nếu muốn hắn ngủ một thời gian dài, vậy thì phải châm vào các đại huyệt trên thân thể hắn. Ngươi có dám cam đoan ngày nào cũng châm không sai lệch?"

Lí Lam Phong yên lặng không nói, huyệt vị có thể trị bệnh, nhưng cũng có thể giết người, hắn rất hiểu điều này. Tuy hắn vô cùng tin tưởng y thuật của mình, nhưng dẫu sao… quả thực đó chẳng phải biện pháp hay. "Xem ra chỉ có thể dùng huyền thiết liên." Hắn âm thầm thở dài.

Chỉ chốc lát sau, Mặc Hồng Viêm đem một dải thiết liên đen thô tới đây, nhìn ba người nam nhân kia đang đứng hình, hắn kêu to: "Chỉ dùng để trói giáo chủ?"

Bạch Cừu lườm hắn một cái: "Ngu xuẩn."

"Được rồi." Lí Sầm liếc nhìn bốn người một lượt: "Ba người các ngươi tạm thời canh giữ ở nơi này, có việc thì tới tiểu viện tìm ta. Lam Phong đi theo ta."

"Vâng."

Không ngủ không ngừng nghiên cứu mấy ngày đêm, đem những y thư lật qua lật lại không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn không tìm được biện pháp trị liệu hay những nội dung có liên quan. Còn nam nhân, mỗi khi tới ban ngày sẽ trở về một nam hài mười ba tuổi, nhưng tới đêm, hắn tựa như kẻ phát cuồng liên tục kêu rống. Trong lúc nhất thời, Lí gia phụ tự cũng đành bó tay không có biện pháp.

Trong lúc đó, Vân gia cùng triều đình bắt đầu truy nã ma giáo khắp nơi. Bất đắc dĩ, bốn vị hộ pháp đành phải hạ lệnh ra khắp nước, nghiêm cấm ma giáo chúng đồ xuất đầu lộ diện, hành động báo thù tạm thời dừng lại. Từ đó về sau, ma giáo dần dần mai danh ẩn tích khỏi giang hồ, rời khỏi chiến trường tranh đấu.

200. Quyển 6 - Chương 198: Gặp Lại Mẫu Thân

Quyển 6: Chung kết

Xoang mũi tràn ngập mùi hương thơm ngát, tiếng chim chóc líu lo ca hát thi thoảng lại truyền vào tai, Vân Phi Vũ chậm rãi mở mắt, trong lúc mơ màng, y cảm thấy bên giường có một người đang ngồi, chờ tới khi thấy rõ ràng tướng mạo người đó, y đột nhiên ngồi dậy, không thể tin nhìn người trước mắt, bàn tay run rẩy vuốt lên má nàng, không dám khẳng định, khẽ gọi: "Nương?!"

Đỗ Nguyệt Nga nắm lấy tay nhi tử, đứng dậy ôm y vào lòng, ngữ khí chua sót: "Vũ Nhi, Vũ Nhi của ta, con chịu khổ rồi!"

Vòng tay ôm ấp ấm áp, hơi thở thân thương, Vân Phi Vũ thì thào: "Nương, thật sự là nương, nương…."

Hai người lẳng lặng ôm nhau, hưởng thụ giây phút trùng phùng hạnh phúc, tới tận lúc một thanh y nữ tử bước vào phòng, thấy tình cảnh như vậy, vui sướng kêu lên: "Tử Trúc, Tử Trúc, mau tới đây, thiếu gia tỉnh lại rồi!"

"Thanh Thủy?" Vân Phi Vũ nhìn nữ nhân trước cửa, chần chờ kêu một tiếng, đột nhiên quay đầu về phía phụ nhân đang đứng bên giường: "Nương, chẳng phải đêm đó người cùng Thanh Thủy tỷ tỷ…"

Đỗ Nguyệt Nga che miệng của y, mỉm cười nói: "Chờ một chút sẽ nói cho con biết, có đói bụng không?"

Vừa nhắc tới, Vân Phi Vũ nhớ việc bụng mình mới réo lên, ngượng ngùng: "Đói bụng."

Nhìn bộ dạng của Vân Phi Vũ, phụ nhân vuốt đầu y: "Ngốc, ở trước mặt nương còn tỏ ra xấu hổ làm gì."

"Tiểu thiếu gia tỉnh rồi?" Tử Trúc bưng khay tới, trên người vẫn mặc một bộ tử y như trước.

(Tử y: y phục màu tím.)

"Tử Trúc tỷ tỷ."

Khóe miệng Tử Trúc khẽ câu lên, bước đến: "Đói bụng rồi nhỉ, nào, uống chút cháo trước, chờ tới buổi trưa mới ăn bữa chính."

"Được."

"Tiểu thiếu gia, sao người chỉ gọi Tử Trúc tỷ tỷ mà không gọi ta?" Gương mặt tựa búp bê của Thanh Thủy tiến lại, Vân Phi Vũ cười hắc hắc: "Thanh Thủy tỷ tỷ."

"Ngoan, thực ngoan." Thanh Thủy vươn tay xoa đầu y.

Vân Phi Vũ cũng chẳng để ý, tươi cười, bưng bát cháo lên uống. Tuy nhiên, Tử Trúc đứng bên cạnh lại mở miệng răn dạy: "Thanh Thủy, không được bất kính với tiểu thiếu gia như vậy."

Thanh Thủy bĩu môi, Đỗ Nguyệt Nga lại cười ha hả: "Các người chăm sóc cho Tiểu Vũ từ nhỏ tới lớn, hắn cũng là đệ đệ của các ngươi. Tử Trúc, nơi này đã chẳng phải Vân gia nữa, không cần để ý tới nhiều quy củ như vậy."

"Vâng, tiểu thư."

Uống hết hai bát cháo, Vân Phi Vũ cũng không ăn cơm luôn, trong bụng đang có một đống vấn đề muốn hỏi. Y lo lắng níu lấy phụ nhân: "Nương, người nói cho con biết đi, rốt cuộc hết thảy những việc này là như thế nào?"

Đỗ Nguyệt Nga vuốt tóc y, sau đó ngồi xuống cạnh giường: "Đứa nhỏ này vẫn nóng vội như vậy."

Hai nàng thấy vậy, Tử Trúc mở miệng: "Tiểu thư, tiểu thiếu gia, hai người từ từ nói chuyện, chúng ta lui ra trước."

Đỗ Nguyệt Nga gật đầu, sau đó xoa xoa thái dương, nhìn cửa sổ mà nhớ về những đoạn hồi ức: "Chuyện này phải kể lại từ ba mươi năm trước…"

Phụ nhân kể lại thực êm tai, thiếu niên im lặng lắng nghe.

Giữa chừng, Vân Phi Vũ nhịn không được liền hỏi: "Nương, vì sao Vân Kính Thiên lại muốn giết Dung cô bà?"

(Cô bà: Bà cô hay bác của cha mình)

Đỗ Nguyệt Nga cười lạnh một tiếng: "Bởi vì hắn.." Nàng nhìn hài tử của mình, sau đó mở miệng: "Hắn sinh ra tình cảm không nên có với phụ thân của mình."

Vân Phi Vũ trợn mắt há miệng, một lúc lâu sau mới lấy lại *** thần, đột nhiên nhớ tới Vân Khoảnh Dương, âm thậm tán thành: "Quả nhiên cha nào con nấy, đều biến thái như nhau."

"Đúng rồi, nương à." Y hỏi tiếp: "Cho dù Vân Kính Thiên sinh ra tình cảm khác thường với phụ thân của mình, nhưng việc này thì có liên can gì tới Dung cô bà, chẳng phải mỗi đời Vân gia đều có chín thê thiếp hay sao? Tại sao hắn không giết những người khác?"

Đỗ Nguyệt Nga thở dài: "Vấn đề chính là ở người này. Bởi vì gia chủ đời trước của Vân gia cùng cô bà của con đã yêu nhau từ trước khi thành thân, nhưng quy củ do đời trước truyền lại của Vân gia không thể thay đổi nên trước khi thành thân đành phải dùng chút thủ đoạn để cưới bà cô của con vào Vân gia. Sau đó, Vân Kính Thiên trở thành thiếu chủ Vân gia, nghe nói hắn từ nhỏ đã rất thông minh, hơn nữa lại ngoan ngoãn nên được đại gia chủ thương yêu. Có thể chính vì sống trong cái gia tộc họ Vân tình cảm nhạt như nước lã này quá lâu, mà gia chủ đời trước quá sủng ái hắn, khiến cho hắn sinh ra thứ tình cảm không thuần khiết."

Vân Phi Vũ đăm chiêu, "à" một tiếng: "Đố kị sao?" Yên lặng một lát, y lại nói: "Vậy gia chủ đời trước không phát hiện ra tâm tư của hắn sao? Không ngăn hắn lại sao?"

"Gia chủ đời trước của Vân gia là người tốt bụng nhất trong lịch đại gia chủ Vân gia, mà Vân Kính Thiên lại là kẻ lòng dạ khó lường. Trước mặt đại gia chủ lúc nào cũng tỏ ra nhu thuận lễ phép, khiến người ta không tìm ra một chút sơ hở. Kỳ thực, sau khi bà cô của con thành thân thì chúng ta đã gặp mặt mấy lần, lúc ấy thường nghe nàng nói: gia chủ đời trước định chờ tới khi Vân Kính Thiên tròn mười tám tuổi sẽ trao lại chủ vị cho hắn, sau đó đưa bà cô của con rời khỏi Vân gia. Nhưng sau đó chẳng hiểu vì sao mọi việc vẫn tiếp tục kéo dài, tiếp đến lại phát sinh việc bà cô của con phát bệnh rồi qua đời, gia chủ đời trước mất tích."

"Đồng thời, Đỗ gia chúng ta chịu họa diệt môn chỉ sau một đêm. Lúc đó, bởi vì cữu cữu của con cùng bằng hữu ra ngoài uống rượu chưa về nên tránh được một kiếp, còn ta vì được dấu vào khe tường nên mới giữ được tính mạng. Nhưng sau đó, kẻ họ Vân kia vẫn không buông tha cho chúng ta. Mà phụ thân ta đã từng cứu được một người trong vu tộc, chúng ta nghĩ nơi đó hẳn là an toàn nên mới chạy thẳng tới vu tộc trong rừng tại hướng bắc. Sau khi tìm được người nọ, chúng ta mới chính thức được cứu vớt."

Đỗ Nguyệt Nga ngừng lại một lúc mới nói tiếp: "Cô cô (bác) là người vô cùng ôn nhu, đối xử với ta cùng ca ca vô cùng tốt. Trước khi nàng qua đời mấy hôm ta vẫn gặp nàng mà, cho nên ta tuyệt đối không tin nàng đột nhiên bệnh nên mới qua đời. Vì vậy, ta và cữu cữu của con bắt đầu tra tìm chân tướng. Trải qua hơn một năm miệt mài tìm kiếm, ta mới biết mọi việc đều do Vân Kính Thiên gây nên. Chúng ta lập tức quyết định báo thù cho cô cô. Nhân lúc người nọ hai mươi lăm tuổi, hắn tuyển chọn thê tử, ta cải danh trà trộn vào Vân gia."

"Cữu cữu?" nghe thấy mẫu thân nhiều lần nhắc tới người này, Vân Phi Vũ không khỏi tò mò.

Đỗ Nguyệt Nga gật đầu, sau đó cười: "Bởi vì từ nhỏ con đã ở trong Vân gia nên chưa từng thấy hắn. Hắn tên là Đỗ Lãnh, lần này chính là do hắn đưa con về đây."

"À!" Vân Phi Vũ ứng thanh, đột nhiên nhớ tới việc mình bị người ta điểm huyệt khiến cho hôn mê, không khỏi mở miệng hỏi: "Nương, cậu có nói đã gặp con ở đâu hay không?"

Đỗ Nguyệt Nga suy nghĩ, sau đó lắc đầu: "Hắn không nói rõ, chỉ nói khi tìm được con thì con bị thương rất nặng, lập tức đưa con trở về."

"Nga" Nhớ tới vết thương trên người, thiếu niên không cảm thấy nơi nào còn đau, y nắn vai, kinh ngạc nói: "Kỳ quái, đã khỏi rồi?"

"Ngốc." Đỗ Nguyệt Nga cười nói: "Cữu cữu tìm được con đã là chuyện hơn một tháng trước, trên đường trở về còn có Tuyết Lê Hoa chăm sóc con. Y thuật của nàng không tồi chút nào, miệng vết thương đều mau chóng lành lại."

"Tuyết Lê Hoa?" Vừa nghe tên này đã biết là nữ tử, nhớ tới vết thương trên người mình, Vân Phi Vũ nhất thời mặt đỏ tai hồng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, do dự lên tiếng hỏi: "Nương, Tuyết Lê Hoa là nữ tử sao?"

"Đúng, con nên gọi nàng là tỷ tỷ. Tuy rằng nàng không phải ruột thịt của cữu cữu nhưng mẫu thân của nàng chính là thê tử của cữu cữu, cũng là nữ nhi của tộc trưởng tiền nhiệm. Năm đó, người mà ngoại công con cứu được chính là vị tộc trưởng tiền nhiệm kia, cho nên sau khi hắn qua đời đã truyền chức vị tộc trưởng lại cho cữu cữu của con."

"Thì ra là như vậy. Nương, nghe lời người nói thì hiện tại chúng ta đang ở trong vu tộc?" Vân Phi Vũ nhìn khắp nơi mới phát hiện nơi mình đang ở được dựng bằng thân trúc, khó trách khi hôn mê luôn ngửi được hương trúc thơm ngát.

"Đúng vậy." Đỗ Nguyệt Nga sủng nịch nhéo mũi y: "Hiện tại mới phát hiện ra, đúng là tiểu tử ngốc mà."

Vân Phi Vũ gãi đầu, hắc hắc cười ngây ngô. Y đột nhiên nhớ tới một vấn đề, hiện tại đã là một tháng sau, vậy thì trên đường tới đây y vẫn chưa từng tỉnh lại. Tuy rằng thân thể bị thương, nhưng y cũng tự hiểu được những vết thương đó không nặng tới nỗi khiến y hôn mê bất tỉnh thời gian dài như vậy. Y nghi ngờ hỏi: "Nương, con tới đây từ khi nào?"

"Hôm qua mới trở về, sao vậy?" Đỗ Nguyệt Nga khó hiểu.

"Vậy thì con ngủ hơn một tháng trời vẫn chưa tỉnh lại lần nào?"

"A, con nói tới việc này sao." phụ nhân cười cười: "Cữu cữu của con nói thương thế trên thân thể con rất nghiêm trọng, vậy nên vẫn dùng thuốc khiến cho con ngủ say, nói như vậy sẽ khôi phục nhanh hơn. Quả nhiên cũng không tồi."

Cảm thấy lời này cũng có lý, nhưng Vân Phi Vũ hiểu lời này chỉ vì gạt mẫu thân nên mới được soạn lên. Hiện tại, y thực sự hiếu kỳ về vị cữu cữu chưa khi nào gặp mặt kia.

"Đúng rồi, nương, chúng ta vừa nói tới đâu rồi?"

"Còn chẳng phải bị con ngắt lời hay sao." Phụ nhân oán trách nhìn y một cái, sau đó nói tiếp "Nói tới việc ta vào Vân gia."

"Phải đi làm nội ứng?"

Đỗ Nguyệt Nga gật đầu, sắc mặt đột nhiên ngưng trọng: "Chẳng qua chúng ta đã nghĩ quá đơn giản, vào Vân gia mới biết nơi này được canh giữ vô cùng sâm nghiêm, phi cáp ra vào đều bị kiểm tra nghiêm mật. May mà vu tộc am hiểu việc điều khiển côn trùng nên mới giúp chúng ta có biện pháp liên lạc lâu dài."

(Phi cáp: Bồ câu đưa thư)

"Điều khiển côn trùng?" Vân Phi Vũ nhớ rõ, vu tộc thường rất am hiểu việc nuôi dưỡng những thứ này, chẳng lẽ để những con độc trùng đó truyền tin? Tưởng tượng đến cảnh một con độc xà hay bọ cạp độc đeo một tờ giấy trên lưng... quả thực vô cùng quái dị.

"Không phải như con nghĩ đâu," Dường như Đỗ Nguyệt Nga hiểu được y đang suy nghĩ gì, xì cười thành tiếng: "Con nha, chắc chắn đầu óc đang suy nghĩ tới mấy thứ không bình thường."

Vân Phi Vũ cười gượng hai tiếng, sờ mũi, nhìn về phía phụ nhân: "Vậy thì dùng cái gì?"

"Ong mật."

Thấy thiếu niên khó hiểu, phụ nhân đột nhiên lấy một cây sáo nhỏ trong tay áo ra, chỉ nhìn thấy nàng thổi một hồi lại chẳng nghe thấy gì cả. Chốc lát sau, chợt nghe ngoài phòng vang tới thanh âm 'vo vo', Đỗ Nguyệt Nga mở tung cửa sổ, một đám ong mật bay vào khiến Vân Phi Vũ hoảng sợ.

Phụ nhân không nói gì mà lấy một chiếc khăn lụa ra, chỉ vào hình phía trên, sau đó thổi chiếc sáo nhỏ, tiếng ong đập cánh vang lên, sau đó đám ong mật hợp trên không trung thành một đóa mẫu đơn. Vân Phi Vũ kinh ngạc, chỉ vào đám ong mật kia: "Đây… việc này…"

Đỗ Nguyệt Nga cười gật đầu, sau đó lại thổi cây sáo nhỏ, đám ong mật lập tức bay ra khỏi cửa sổ. Sau đó, nàng mỉm cười trở về bên giường: "Hiểu chưa?"

Qua nửa ngày, lúc này Vân Phi Vũ mới khôi phục *** thần, không khỏi cảm thán: "Quá thần kỳ!"

Phụ nhân cười cười: "Dù sao cũng không thể truyền tin quá phức tạp, chúng chỉ là ong mật mà thôi."

"Vâng…"

"Vậy thì khi đó bọn họ rất vất vả?" Nhìn phụ nhân trước mắt, Vân Phi Vũ không khỏi nghĩ thầm: "Tuy rằng nàng không phải mẫu thân thật sự của ta, nhưng lại là mẫu thân ruột thịt của thân thể này, mà hiện tại ta đang chiếm cứ nó, đương nhiên cũng là con của nàng. Nhưng mà… cùng kẻ thù sinh ra một tiểu hài tử, chỉ sợ lúc đó nàng cũng chẳng thoải mái."

"Nương."

"Uhm?"

"Người… hẳn là lúc đó cũng chẳng muốn sinh con ra?"

Thấy vẻ mặt nhi tử khẩn trương lo lắng, Đỗ Nguyệt Nga vuốt ve mái tóc y, thở dài một tiếng, sau đó thùy hạ mi mắt: "Thực ra trước con còn một hài tử nữa, nhưng ta đã vụng trộm dùng thuốc rụng thai."

Thiếu niên giật mình, vẻ mặt phụ nhân đau khổ: "Hài tử kia vô tội, nhưng quả thực lúc đó ta không muốn sinh hài tử với kẻ thù, mà con…" Nàng dừng lại: "Cũng bởi vì bất đắc dĩ mới sinh ra, bởi vì nếu ta không sinh được hài tử sẽ không được phép ở lại Vân gia, cho nên ta mới sinh con ra, mà khi vừa nhìn thấy con, trong lòng ta dâng lên cảm giác vui sướng khác lạ. Chắc đây là thứ gọi là tình cảm mẫu tử. Nếu để mọi người biết con là một nam hài, cuộc sống của con sau này rất nguy hiểm, vì vậy ta đành cho con ăn mặc như nữ tử. Hiểu rõ mọi việc trừ bỏ Tử Trúc, Thanh Thúy cũng chỉ có bà đỡ, sau người nọ lại bị cữu cữu của con…"

Đỗ Nguyệt Nga nhìn y, thấy sắc mặt y thản nhiên, nói tiếp: "Tuy nhiên, việc gì tới cũng phải tới, rốt cuộc thân phận của ta vẫn bị Vân Kính Thiên phát hiện. Ta biết hắn muốn giết ta, cho nên ta lập tức liên hệ với ca ca, bởi vậy mới có cảnh ám sát đêm đó."

"Đêm đó con đã kiểm tra nhịp tim của người cùng Thanh Thủy tỷ tỷ nhưng vẫn không cảm thấy gì, vậy là sao?" Vân Phi Vũ khó hiểu.

"Dược liệu. Đó là một loại thuốc của vu tộc, người nào ăn xong sẽ lâm vào trạng thái chết như bình thường, nhưng ba ngày sau sẽ tự động tỉnh lại. Sau khi liên lạc với cữu cữu của con, nhận tín hiệu ăn thứ đó trước, sau đó hắn cải trang thành thích khách đi ám sát chúng ta, như vậy chúng ta mới có cơ hội thoát khỏi Vân gia."

"Vân gia canh phòng rất sâm nghiêm, cữu cữu đột nhập vàng bằng cách nào?"

Đỗ Nguyệt Nga mỉm cười: "Có sâm nghiêm tới đâu cũng có nơi lỏng lẻo, mà ta ở trong đó lâu như vậy, đương nhiên có thể quan sát ra một phần. Chắc là sau lần đó, lỗ hổng này đã bị lấp lại."

"Chính là…" phụ nhân đột nhiên áy náy nhìn y: "Đã khiến con phải chịu khổ rồi, Vũ Nhi của ta."

Đỗ Nguyệt Nga đột nhiên ôm y vào lòng, thanh âm run rẩy: "Thật ra, khi nghĩ tới biện pháp đó, nương cũng chẳng còn biện pháp nào khác. Nương thực sự không muốn để con ở lại một mình, nhưng cữu cữu nói để con ở lại, tạm thời sẽ không có nguy hiểm, nếu mang con ra một lượt sẽ khiến người nọ hoài nghi, cho nên…"

Tâm trạng phụ nhân có chút kích động, Vân Phi Vũ không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt lên lưng nàng. Cảm thấy nàng dần bình ổn, lúc này mới nói: "Nương, người đừng tự trách. Trước kia người làm như vậy là đúng lắm. Hơn nữa, chẳng phải hiện tại con vẫn rất khỏe mạnh đó sao?"

"Uhm." Đỗ Nguyệt Nga thương yêu nhìn y, sau lại nói: "Lúc đó cữu cữu của con cũng cam đoan với ta, hắn nói sẽ cho người âm thầm bảo hộ con, nếu con xuất hiện nguy hiểm sẽ cứu con trở về. Quả nhiên hắn không nuốt lời, rốt cuộc chúng ta cũng gặp lại. Vũ Nhi, bảo bối Vũ Nhi của ta."

Phụ nhân lại ôm y vào lòng.

Vân Phi Vũ quay lại ôm nàng, trong lòng nghi hoặc… cười nhạo.

"Âm thầm bảo hộ? Cứu ta? Nếu thật sự có người bảo hộ ta, vì sao khi ta bị ám sát tại Thanh Châu Thành lại không thấy ai xuất hiện? Bằng không Tiểu Nha cũng không chết." Nghĩ tới đó, trái tim y không khỏi nặng trĩu: "Chỉ sợ vị cữu cữu luôn giấu mặt kia vốn không muốn cứu ta, mà những lời này nói ra cũng chỉ vì muốn lợi dụng muội muội mình. Lần này hắn đưa ta trở về đây là có mục đích gì?"

Vân Phi Vũ thầm thở dài. "Cái gọi là thân tình chẳng qua cũng đến vậy. Có điều, may rằng ta còn có mẫu thân cùng Tuyết Nhi, mà những người khác chẳng qua cũng chỉ là huynh đệ trên danh nghĩa, còn cả người cữu cữu trên danh nghĩa kia nữa."

"Tiểu thư, tiểu thiếu gia." Thanh Thủy bước vào, tủm tỉm cười nhìn hai người: "Dùng cơm!"

201. Quyển 6 - Chương 199: Thân Phận Vân Gia

Vừa bước ra khỏi phòng, Vân Phi Vũ cảm thấy rất nhiều anh mắt bắn về phía mình, loại ánh mắt đó cũng chẳng thân thiện cho lắm, y hiểu được, mà khi quay lại nhìn, những người đó lập tức di rời tầm mắt. Y thở dài, không hiểu vì sao bản thân lại bị người khác chán ghét, nhưng chỉ sợ vì mình có liên can tới Vân gia. Những việc như vậy, y đã tập mãi thành thói quen.

Đứng ở lan can bằng trúc nhìn chung quanh, y bị một loạt những ngôi nhà trúc cách mặt đất khoảnh nửa trượng khiến cho thẫn thờ, cảm giác nơi này không khác chi nơi cư trú của dân tộc thiểu số ở kiếp trước. Mà những người trong thôn nhảy lên, bước đi hết sức bình thường, trên đầu những người nam nhân quấn khăn trắng, mặc áo ngắn tối màu, ống quần rộng, chân mang chiếc hài màu đen. Nữ nhân lại đội những chiếc khăn đầy màu sắc trên đầu, y phục xinh đẹp bó sát người, bên dưới mặc váy xinh xắn, thật sự rất giống. Tuy không biết bọn hộ thuộc dân tộc nào, nhưng quả thực khiến y không khỏi cảm thấy mình đang ở hiện đại.

"Vũ Nhi, làm sao vậy?" thấy y không đi cùng, Đỗ Nguyệt Nga quay đầu lại gọi.

"A, không có gì." Vội vàng tiến lên, phủi sạch buồn bã trong lòng, nhìn bóng dáng phụ nhân trước mặt, thâm tâm dần nổi lên lo lắng: "Ít nhất ở nơi này còn có người thực sự quan tâm tới ta. Còn những bằng hữu kia… đã hơn một tháng rồi, không biết bọn họ ra sao nữa… Thôi quên đi, đến lúc đó ra ngoài sẽ biết."

Đi qua một con đường vắng lặng chỉ đủ rộng cho hai người bước cùng, ba người tiến vào một gian phòng, bên trong có ba người, trong đó có một người là Tử Trúc, mà hai người còn lại, theo Vân Phi Vũ suy đoán thì đó chính là vị cữu cữu mình chưa từng gặp mặt và nữ tử tên Tuyết Lê Hoa.

Nhìn bộ dạng lãnh đạm chẳng muốn chào hỏi của hai người, y cũng chẳng để tâm, cười: "Chỉ cần nương đối xử tốt với ta là được, những người khác thế nào cũng xong."

"Vũ Nhi, đó là cữu cữu của con." Thanh âm nhu hòa của phụ nhân truyền tới từ bên cạnh, Vân Phi Vũ thoáng hạ thấp người, cung kính gọi: "Cữu cữu."

Nam nhân gật đầu, trên mặt vẫn không chút biểu tình.

Sự lãnh đạm này rõ ràng như vậy, đương nhiên phụ nhân có thể nhận ra, lặng lẽ nắm tay y giật giật, sau đó ghé tai nói nhỏ: "Cữu cữu của con luôn như vậy, đừng để ý."

Vân Phi Vũ gật đầu cười với nàng, tỏ vẻ bản thân cũng chẳng để ý.

Đỗ Nguyệt Nga thở phào, sau đó chuyển hướng sang nữ tử trẻ tuổi: "Tiểu Vũ, đó là Lê Hoa tỷ của con, thương thế của con chính là do nàng chữa khỏi."

Không đề cập tới thì thôi, vừa nhắc tới đã khiến Vân Phi Vũ nhớ tới vết thương nơi hạ thân, nhất thời xấu hổ mặt đỏ tai hồng. Nhưng lại nghĩ tiếp, nơi này là cổ đại, đối phương lại là nữ tử, đương nhiên không giống như bác sĩ hiện đại chẳng kiêng nể gì mà đi kiểm tra nơi đó của mình. "Hẳn do ta suy nghĩ quá nhiều, đồng hành cũng có nhiều nam nhân như vậy, nhất định là do bọn họ giúp đỡ." Nghĩ như vậy, tâm tình tự nhiên hơn rất nhiều, y mỉm cười với nữ tử, gật đầu: "Đa tạ Lê Hoa tỷ!"

Tuyết Lê Hoa lạnh lùng liếc y một cái: "Không cần, ta chỉ làm theo lời phụ thân căn dặn."

Vân Phi Vũ thất thần, âm thầm cười khổ: "Xem ra ta thật sự không được hoang nghênh." Cảm nhận được bàn tay thiếu phụ đột nhiên nắm chặt lại, quay đầu nhìn về phía nàng, phát giác gương mặt nàng vì kích động mà đỏ bừng, tựa hồ như muốn nói gì đó.

Nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, lắc đầu, Vân Phi Vũ cười lạnh nhạt, sau đó nhìn về phía Tuyết Lê Hoa: "Mặc kệ thế nào, dẫu sao vẫn do tỷ trị thương cho ta."

Nói xong, hắn kéo phụ nhân đi tới chiếc ghế cạnh bàn, sắc mặt bình tĩnh như thường, mỉm cười nói: "Nương, con đói bụng, có thể dùng bữa chưa?"

"..." Đỗ Nguyệt Nga thoáng kinh ngạc, đôi mắt nhanh chóng phiếm hồng, vuốt má y, gật đầu: "Có thể, có thể. Nào, chúng ta ăn cơm, ăn cơm thôi."

Đỗ Nguyệt Nga đã sớm đoán được tình huống này, nhưng hài tử của mình bị đối đãi như vậy, trong lòng nàng vẫn không thoải mái. Nhìn thiếu niên ngồi bên cạnh ăn ngấu nghiến, nàng gắp mấy miếng thức ăn vào bát y: "Ăn nhiều một chút, nhìn xem, con đã gầy như vậy rồi."

Vân Phi Vũ quay đầu cười với nàng, nuốt đồ ăn trong miệng xuống, sau đó nói: "Nương, lúc nào đó con sẽ nấu vài món sở trường cho người nếm thử."

"Con biết nấu ăn?" Phụ nhân kinh ngạc, sau đó cười nói: "Sợ rằng chỉ biết ăn thôi."

Thấy nàng không tin mình, Vân Phi Vũ cũng chẳng nói nhiều, thầm nghĩ đến khi nấu xong sẽ cho nàng một phen kinh hỉ.

Bữa trưa gặp mặt kết thúc, Đỗ Nguyệt Nga đã ăn xong từ sớm, nhưng vẫn không ngừng gắp thức ăn cho nhi tử bảo bối của mình. Thấy Đỗ Lãnh buông đũa, nàng đột nhiên mở miệng: "Đại ca, lần này huynh sẽ ở lại trong thôn bao lâu?"

Đỗ Lãnh nhìn nàng, sau đó nhìn về phía Vân Phi Vũ vẫn đang cúi đầu ăn cơm: "Đại khái cũng lâu hơn một chút, dù sao ngoại sanh đến đây, ta làm cữu cữu đương nhiên phải ở bên nó nhiều một chút."

(Ngoại sanh: cháu trai đằng ngoại, con trai của em gái. Cứ gọi tắt là cháu trai nha)

"Ừ, ta cũng nghĩ như vậy. Từ nhỏ tới giờ Vũ Nhi chưa từng gặp qua huynh, các người nên nói chuyện nhiều một chút." Đỗ Nguyệt Nga hưng phấn nói.

Đại ca phi thường hận Vân gia, nàng hiểu rõ điều này. Cho dù Vũ Nhi là ngoại sanh ruột thịt của hắn, nhưng trong huyết quản y chảy dòng máu của người nọ, cho nên hắn hận, chẳng qua vì quan hệ với nàng nên vẫn tỏ thái độ khách khí. Hiện tại, nghe được câu nói này, bao lo lắng trong lòng nàng lập tức tan biến. "Xem ra đại ca chuẩn bị chấp nhận Vũ Nhi, thật sự có thể trở thành người một nhà." Nàng âm thầm vui vẻ.

Vân Phi Vũ yên lặng ăn cơm, nghe hai người nói chuyện, giọng nói của nam nhân chính là kẻ đã xuất hiện trong rừng ngày đó. "Cho dù như vậy, vì sao hắn phải khiến ta hôn mê mới đưa tới đây, cứ nói rõ mọi việc không phải tốt hơn sao? Có điều, việc này càng chứng tỏ hắn chẳng có ý tốt gì với ta cả. Người này, nhất định phải đề phòng."

Ăn xong miếng cơm cuối cùng, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt tươi cười vui mừng của phụ nhân, nghĩ một chút cũng hiểu được vì sao nàng lại như vậy, y không khỏi than thầm: "Mẫu thân rất tin tưởng cữu cữu, nhưng có lẽ đó cũng do lòng bao dung của nàng."

Cơm nước xong xuôi, Vân Phi Vũ đề nghị ra ngoài tản bộ một chút, vì vậy Đỗ Nguyệt Nga liền đưa y ra ngoài, chậm rãi bước trên một tòa trúc lâu.

"Nương, có phải tất thảy mọi người ở nơi này đều ghét con hay không?"

Thân hình Đỗ Nguyệt Nga thoáng cứng lại, sau đó cười khổ: "Bọn họ cũng không nhắm vào con, chính là... con nhớ rõ ta đã từng nói với con rằng ngoại công từng cứu tộc trưởng tiền nhiệm chứ?"

"Nhớ rõ."

"Thật ra tộc trưởng lúc đó là tỷ tỷ của hắn, chẳng qua, năm đó tỷ đệ bọn họ cùng tới Dạ Diệp quốc thì bị Vân gia bắt đi."

"Vì cái gì?" Vân Phi Vũ nghi hoặc khó hiểu.

Đỗ Nguyệt Nga kéo y, vừa bước đi vừa nói: "Kỳ thực trước kia vu tộc cũng không phong tỏa như vậy, nhưng cũng chính vì lẽ đó nên người ngoài mới biết được khả năng đặc biệt của bọn họ. Trong tộc có người am hiểu huấn luyện thú, có thể nghe hiểu tiếng thú. Có người biết một số dị thuật, được xưng là pháp sư, còn có người biết điều khiển côn trùng, nuôi cổ độc, mà người trúng cổ độc thường không có thuốc giải, chỉ có thể nhờ người hạ độc hóa giải, nếu không chắc chắn sẽ chết."

"Năng lực này của bọn họ được mọi người truyền tai nhau, một truyền mười, mười truyền trăm khiến cho người ta cảm thấy vu tộc vừa thần bí lại vừa hùng mạnh, bởi vậy không ít người bắt đầu sợ hãi, nhưng số khác lại vô cùng khát vọng có được sức mạnh này, mà Vân gia chính là một trong số đó. Tộc trưởng tiền nhiệm từng nói, có thể khi tỷ đệ hai người vừa ra khỏi rừng đã bị Vân gia bắt gặp, sau đó tới Dạ Diệp quốc mới bị vây bắt, cho dù tỷ đệ hai người có giỏi chế cổ khiển trùng tới mức nào, nhưng đối phương là sát thủ được huấn luyện kỹ càng, cuối cùng, tỷ tỷ của vì che dấu hắn nên mới bị Vân gia bắt, còn hắn bị thương rơi xuống nước, đúng lúc đó ngoại công của con ra ngoài lo sinh ý mới cứu được."

"Vu tộc hùng mạnh như vậy chẳng lẽ lại không cứu được tỷ tỷ của vị tộc trưởng kia?"

Đỗ Nguyệt Nga lắc đầu: "Nghe nói lúc đó hắn bị thương nghiêm trọng, hôn mê hơn một tháng, khi trở lại vu tộc đã là ba tháng sau, chờ hắn tụ tập đủ nhân lực tìm tới Vân gia cũng là nửa năm sau. Nhưng lần đó bọn họ thảm bại mà về. Thứ nhất là do quân số chênh lệch quá lớn, thứ nhì là dường như Vân gia cũng đã học xong cách giải cổ độc. Không còn ưu thế, hắn đành phải đưa những người còn lại vội vàng trở về vu tộc. Từ đó về sau liền đoạn tuyệt liên hệ với người ngoài, nghiêm cấm người ngoài tiến vào vu tộc."

"Thì ra là vậy." Vân Phi Vũ có chút đăm chiêu, nói.

"Vũ Nhi." Trên gương mặt phụ nhân mang theo nét lo lắng, nhẹ giọng nói: "Đừng trách bọn họ được không? Qua một thời gian dài, bọn họ sẽ hiểu con chẳng phải loại người đồng dạng như Vân gia. Nhất định bọn họ sẽ chấp nhận con."

Vân Phi Vũ tươi cười, vô cùng thân thiết mà ôm lấy thắt lưng phụ nhân, chậm rãi bước đi: "Nương an tâm đi, con đã mười tám tuổi rồi, có thể nhận được đúng sai. Bọn họ đối xử với con ra sao cũng được, con chỉ muốn nương đối xử tốt với con thôi."

"Aiz... hài tử này thật là..." Đỗ Nguyệt Nga thở dài, những cũng không biết nói gì, đành phải im lặng cùng y chậm rãi bước đi trên đường, cùng y chịu đựng ánh mắt chỉ trích của người đời.

202. Quyển 6 - Chương 200: Chinh Phục Dạ Dày Của Ngươi

Trước buổi trưa ngày thứ hai, Vân Phi Vũ chạy tới phòng bếp, thấy Tử Trúc, Thanh Thủy đang nhặt rau, rửa đồ ăn, y cười hì hì tiến tới gần: "Tử Trúc tỷ tỷ, Thanh Thủy tỷ tỷ, ta giúp các người được không?"

Thanh Thủy tủm tỉm cười, nháy mắt với y vài cái, còn Tử Trúc nói thẳng: "Không cần."

"Xem ra bọn họ thực sự không tin ta rồi." Vân Phi Vũ cũng chẳng giận dỗi, rửa sạch tay, sau đó đi tới trước chiếc thớt gỗ, thấy đồ ăn đã được rửa sạch, y cầm lấy đao, lập tức 'thùng thùng thùng' cắt liền mạch.

Hai người đang bận rộn nghe thấy tiếng vàng liền nhìn về phía này, thấy động tác của y lập tức đứng lên ngăn cản, nhưng khi thấy những thứ được cắt ngay ngắn đều đặn, còn có đao công thuần thục kia, hai người nhất loạt kinh ngạc há hốc miệng.

"Tiểu… thiếu gia." Thanh Thủy không tin nuốt một ngụm nước miếng, nhìn một mảnh đao ảnh qua đi, trên thớt gỗ xuất hiện những mảnh rau được xắt đều đặn ngăn nắp, gian nan nói: "Người đã luyện tập rồi?"

"Sao, không tin?" Vân Phi Vũ giương mi mỉm cười.

Hai người hơi giật mình chăm chú nhìn y, lúc này mới phát hiện thiếu niên trước nay luôn xinh đẹp, gương mặt quá mức nữ tính trải qua năm tháng cũng đã xuất hiện góc cạnh, tăng thêm một phần sáng lạn mạnh mẽ nhưng cũng không mất đi vẻ nhu hòa. Mà hiện tại, bên khóe miệng giương lên một mạt nguyệt nha (trăng khuyết) cùng hàng mi cong lên quyến rũ mang theo vẻ xinh đẹp của nữ tử, cũng mang theo nét anh tuấn nhãn nhặn của nam nhân.

"Tử Trúc, Tiểu Vũ của chúng ta biến thành yêu *** rồi." Thanh Thủy thì thào.

Không ngờ bản thân lại nhìn ngắm tới mức thất thần, trên mặt Tử Trúc thoáng hiện một mạt đỏ hồng, khẽ mắng để che dấu: "Nói hưu nói vượn cái gì, còn không mau nhặt ra rửa đồ ăn đi."

"Hì hì." Thanh Thủy nháy mắt với nàng mấy cái: "Tử Trúc ngượng ngùng rồi, ngắm Tiểu Vũ của chúng ta tới ngây người, cho nên mới ngượng ngùng…."

"Ngươi…"

Nghe hai người khắc khẩu vui đùa ầm ĩ, tiếng đao dưới tay vang lên tựa như một vũ khúc khiến người ta say mê, nội tâm cảm thấy may mắn, khóe miệng bất giác cong lên nụ cười yếu ớt.

Cảm giác có người tới gần, Vân Phi Vũ ngừng tay, quay đầu nhìn Thanh Thủy đang tiến lại: "Sao vậy? Thanh Thủy tỷ, trên mặt ta có dính cái gì hả?"

Nữ tử vươn tay vuốt má y, khóe miệng cong lên, khẽ cười: "Tiểu thiếu gia, sau này không được phép dễ dàng tươi cười với nữ tử nhà người ta nha."

"Hả?" Vân Phi Vũ thất thần.

"Sẽ câu mất trái tim tiểu cô nương nhà người ta đó." Nói như vậy, nàng ôm cổ Vân Phi Vũ, xoa đầu y cảm thán: "Aiz, Tiểu Vũ của chúng ta trước kia nhỏ như vậy, hiện tại đã cao hơn rồi. Thanh Thủy tỷ vô cùng luyến tiếc nha!"

"Thanh Thủy, nháo đủ rồi đó, tới đây tiếp tục nhặt rau." Tử Trúc quát lớn.

"Ha hả." Thanh Thủy cười mỉm, vừa nhặt rau vừa thuận miệng hỏi: "Tiểu thiếu gia, mấy năm nay ở bên ngoài, người có yêu thích người nào không?"

Chiếc đao trong tay dừng lại một chút. Nhớ tới người kia, trong lòng y không tránh khỏi có chút chua sót. Lắc đầu xua tan phiền muộn, Vân Phi Vũ tiếp tục cúi đầu thái thịt, thản nhiên nói: "Không có."

Thấy vẻ mặt cô đơn của y, hai nàng nhìn nhau, Thanh Thủy lập tức mở miệng: "Không thích tiểu thiếu gia nhà chúng ta là thiệt thòi của nàng. An tâm, an tâm, ta và Tử Trúc tỷ tỷ của người nhất định sẽ giúp người tuyển một lão bà vừa xinh đẹp lại ôn nhu."

Nghe thấy những lời nàng nói, Vân Phi Vũ không khỏi ngẩn người, lập tức hiểu ra các nàng đang hiểu lầm, nhưng cũng lười giải thích, tiếp tục làm việc.

Giờ cơm trưa, khi Đỗ Nguyệt Nga nhìn thức ăn trên bàn liền khiếp sợ nói không nên lời, một lúc lâu sau mới kích động mở miệng: "Vũ Nhi, đây đều là do con làm?"

Vân Phi Vũ tươi cười gật đầu, vừa muốn nhấc đũa gắp một chút thức ăn đưa tới trong bắt nàng lại nghe một tiếng quát lạnh: "Chờ một chút."

Chỉ thấy Tuyết Lê Hoa lấy ra một chiếc ngân châm đưa vào trong thức ăn, dường như muốn thử độc, mà Đỗ Nguyệt Nga vừa thấy, nàng lập tức nổi trận lôi đình, vỗ mạnh bàn đứng lên, nổi giận đùng đùng nói: "Lê Hoa, Vũ Nhi của ta đã từng làm việc gì có lỗi với ngươi? Đã từng hãm hại ngươi? Tại sao ngươi cứ luôn nhằm vào nó? Nếu bởi vì thân thể của nó có chảy dòng máu Vân gia, vậy thì nó cũng lưu trên người huyết mạch Đỗ gia ta đây, ngươi mượn cớ châm biếm ta có phải không?"

Sau đó, nàng tức giận nhìn nam nhân ngồi bên bàn vẫn im lặng không nói: "Đại ca, nếu nơi này không đón nhận ta cùng Vũ Nhi thì ngươi cứ nói thẳng một tiếng, chúng ta lập tức rời khỏi."

Đỗ Lãnh ho nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: "Lê Hoa, còn không mau xin lỗi a di của con cùng Tiểu Vũ đi."

(A di: dì)

Tuyết Lê Hoa sợ hãi liếc nhìn phụ nhân một cái: "A di, ta thực sự không có ý đó, thực xin lỗi người." quay đầu nhìn về phía nam tử, sắc mặt nàng nhất thời biến đổi, cắn môi dưới một lúc lâu vẫn không nói lời nào.

"Lê Hoa!" Đỗ Lãnh tăng thêm ngữ khí.

"Xin lỗi." Nói xong, Tuyết Lê Hoa xoay người chạy ra khỏi phòng."

"Ôi chao."

Vân Phi Vũ đàng muốn đứng dậy đuổi theo lại bị phụ nhân giữ chặt lại, quát: "Ăn cơm."

"Xem ra nương thực sự phát hỏa rồi." Y than nhẹ một tiếng, ngồi xuống, nhìn vẻ mặt phụ nhân vẫn tiếp tục tức giận, nhấc tay gắp mấy thứ đồ ăn đưa vào bát nàng: "Nương, người nếm thử đồ ăn con làm đi. Con vừa nghĩ tới việc khiến cho nương vui vẻ vừa nấu đó nha."

Đỗ Nguyệt Nga vừa nghe, gương mặt cũng nhu hòa đi nhiều, nhìn y đầy trìu mến: "Vũ Nhi, nếu con không thích nơi này thì sáng sớm mai chúng ta sẽ thu dọn đồ đạc rồi rời đi."

Đỗ Lãnh vừa nghe thấy vậy liền nôn nóng: "Nguyệt Nga, muội định…"

"Nương à, chúng ta ăn cơm trước, hài nhi còn đang chờ người nhận xét mà." Vân Phi Vũ lại gắp thêm vài miếng thức ăn vào bát nàng, sau đó thản nhiên quét mắt nhìn nam nhân kia một cái, nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Nhìn hai nữ tử đứng hầu hạ một bên, y tươi cười: "Tử Trúc tỷ, Thanh Thủy tỷ, hai người ngồi xuống ăn chung đi, tiện thể nếm thử tay nghề của ta."

Đỗ Nguyệt Nga nuốt đồ ăn trong miệng, mỉm cười phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy, cùng ăn đi, nơi này cũng chẳng có người ngoài, đều là người trong nhà cả. Mau ngồi xuống đi, đồ ăn Tiểu Vũ nấu ngon lắm đó."

Thanh Thủy liếm khóe miệng, lúc còn đang nấu nướng, nàng nhịn không được đã ăn vụng một chút, hiện tại nghe tiểu thư mở miệng, nàng lập tức bới hai bát cơm, kéo Tử Trúc còn đang do dự ngồi xuống, vui vẻ gắp một miếng thức ăn đưa lên miệng, vừa nhấm nháp vừa không ngừng gật đầu, nói nhồm nhoàm: "Uhm, ngon… ngon lắm á."

"Ngậm miệng lại, ăn một bữa cơm cũng không xong." Tử Trúc quát lớn, sau đó hé miệng ăn từng miếng nhỏ, thỉnh thoảng dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn nam tử trẻ tuổi đối diện.

Vân Phi Vũ chú ý tới vẻ nghi hoặc trên mặt nàng, cười nói: "Sao vậy Tử Trúc tỷ, không ngon?"

Từ Trúc dừng động tác, lắc đầu than nhẹ một tiếng: "Ngon vô cùng. Hai năm nay, người ở bên ngoài đã chịu khổ không ít, đúng không?"

Tâm Vân Phi Vũ run lên, khóe mắt cay cay: "Thù hận cùng cô đơn trong thâm tâm ta đã bị nhìn thấu hay sao?"

Mấy người trên bàn đều dừng lại, nhìn về phía y, chăm chú quan sát, có thương yêu, có đau lòng, có áy náy. Vân Phi Vũ hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn mọi người, nháy mắt mấy cái: "Sao lại ngừng hết lại thế này, đồ ăn ta làm chán lắm hả? Không ăn đừng có hối hận đó, đồ ăn ta làm còn ngon hơn cả ngự trù trong hoàng cung nữa mà."

Không khí nặng nề bị đánh tan, Đỗ Nguyệt Nga hứ một tiếng, vỗ nhẹ lên đầu y: "Khen con một hai câu mà cái đuôi đã dựng thẳng lên trời rồi, chẳng lẽ con đã từng nếm qua đồ ăn do ngự trù trong hoàng cung làm?"

Vân Phi Vũ nhìn về phía nàng, gật đầu nghiêm túc: "Nếm rồi. Nương à, con còn theo chân bọn họ học tập làm điểm tâm nữa đó. Hôm nào chuẩn bị đủ nguyên liệu, nhất định con sẽ làm cho người ăn."

Nhìn vẻ mặt y không giống nói dối, Đỗ Nguyệt Nga kinh ngạc: "Con thật sự đã vào hoàng cung?"

Vân Phi Vũ mỉm cười: "Ở bên trong đó một thời gian ngắn." Sau đó lại gắp vài miếng thức ăn vào bát nàng: "Nương, người ăn cơm trước đi, lát nữa con sẽ kể cho người nghe những gì mình đã trải qua trong hai năm đó."

"Uhm, được rồi, ăn cơm trước."

"Thêm một bát."

Ba nữ tử đồng loạt nhìn về phía nam nhân, vẻ mặt khó tin.

Thanh Thủy nhìn chiếc bát đưa tới trước mặt, bối rối tiếp nhận, sau đó lập tức bới thêm một chén cơm đưa cho hắn.

Vân Phi Vũ không khỏi tò mò, kéo tay áo phụ nhân bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Nương, cữu cữu chỉ nói thêm cơm thôi mà, mọi người cần chi phải kinh ngạc như vậy chứ?"

Đỗ Nguyệt Nga lấy lại *** thần, nhìn hài tử của mình, trên mặt lộ ra vẻ tự hào vui sướng: "Ăn cơm trước, nói cho con biết sau."

"Uhm."

Sau khi cơm nước xong xuôi, mẫu tử hai người trở lại phòng uống trà, nói chuyện phiếm. Lúc này Vân Phi Vũ mới hiểu tại sao các nàng lại kinh ngạc như vậy. Thì ra Đỗ Lạnh chẳng quan tâm tới việc ăn uống, mặc kệ là món gì được đưa lên, dường như chỉ vì cần phải ăn cơm nên mới ăn, mà mỗi bữa cũng chỉ ăn một bát, nhưng hôm nay lại phá lệ ăn hai bát, cho nên ba người mới kinh ngạc như vậy.

"Nương, sau này con góp đủ ngân lượng sẽ mở tửu lầu, người nghĩ có được không?" Vân Phi Vũ hưng phấn nhìn nàng.

"Con muốn mở một tửu lầu?" Đỗ Nguyệt Nga có chút kinh ngạc, nhưng nhìn vẻ mặt mong chờ cùng nụ cười sáng lạn kia, nàng lập tức mỉm cười đáp lại: "Được, con muốn làm gì thì nương cũng ủng hộ, chỉ cần con vui vẻ."

"Uhm, đa tạ người." Vân Phi Vũ ôm nàng, sau đó chậm rãi kể ra ước mơ của mình: "Lầu một sẽ bán diện điều, điểm tâm. Lầu hai bán đồ ăn chay. Lầu ba bán lẩu. Lầu bốn…"

Thời gian buổi trưa theo cuộc đối thoại ấm áp của mẫu tử hai người mà dần dần trôi qua. Buổi tối, Vân Phi Vũ vẫn làm chủ trù, hai nữ tử kia ở bên phụ giúp.

Trên bàn cơm, Tuyết Lê Hoa giận dỗi chạy đi lúc trưa cũng xuất hiện, nàng không thèm nhìn Vân Phi Vũ, bưng bát bắt đầu ăn. Khi ăn miếng đồ ăn đầu đầu tiên, nàng dừng một chút, sau đó chẳng thèm giữ hình tượng, bắt đầu ăn như lang thôn hổ yết. (ăn nhiều, ăn mạnh)

Tuyết Lê Hoa ăn xong bát thứ hai nhưng vẫn muốn ăn tiếp, Vân Phi Vũ kinh ngạc nhìn về phía nàng. Dường như cảm nhận được ánh mắt của nam tử, nàng quay sang… hung hăng lườm y một cái, nhận bát cơm, tiếp tục vùi đầu ăn.

Nghĩ rằng buổi trưa nàng vẫn chưa ăn cơm nên đói bụng mới ăn nhiều như vậy. Vân Phi Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, cười, lập tức thu hồi ánh mắt.

Nhưng mà, qua năm ngày liền, lúc này Vân Phi Vũ mới phát hiện mình nghĩ sai rồi, bởi vì mỗi ngày Tuyết Lê Hoa đều ăn tới hai, ba bát, lượng cơm ngang bằng với y, thái độ đối với y cũng dần không còn lạnh lùng như trước. Bản thân y không cảm thấy gì, nhưng Đỗ Nguyệt Nga cùng hai nàng còn lại rất cao hứng.

Đầu tháng tư, cái rét lạnh của mùa xuân đã hoàn toàn lui đi, ánh xanh nhàn nhạt trong khu rừng đã dần chuyển sang màu xanh biếc, trời càng ngày càng ấm, người cũng dễ dàng cảm thấy mệt mỏi, tựa hồ muốn ngủ vùi cả ngày, quả thật rất hợp với câu xuân buồn ngủ, thu mệt mỏi.

"Oáp…" Đứng ngoài cửa phòng ngáp một cái thật tự nhiên, sau đó vặn vẹo thắt lưng, hé mắt nhìn bốn phía, người trong thôn vẫn tiếp tục hững hờ với y như trước, nhưng dường như đã chấp nhận sự tồn tại của y. Tuy rằng vẫn nói không cần, kỳ thực trong lòng y cũng rất để ý tới chuyện này.

Sáng sớm, không khí vô cùng trong lành, nhìn ánh nắng sớm vàng rụm bắt đầu ló dạng, tâm tình vô cùng tốt. Chung quanh thôn được bao bọc bởi rừng trúc, Vân Phi Vũ nghĩ thoáng qua một chút: "Mùa này măng mọc rất nhiều." vậy nên y lập tức chạy xuống bếp cầm một cái giỏ trúc, đeo lên lưng, sau đó chạy về phía rừng trúc.

203. Quyển 6 - Chương 201: Hái Măng Trong Rừng Trúc

Chầm chậm chạy tới rừng trúc, khi tới nơi thì trên thân đã xuất hiện một tầng mồ hôi. Cầm tay áo lau mồ hôi trên trán, dừng lại nghỉ ngơi một lát, sau đó nhìn rừng trúc một vòng.

Khắp nơi đều có những ngọn măng non đâm thẳng lên trời, dường như chưa bao giờ bị ai hái. Tìm một nơi măng mọc nhiều nhất, Vân Phi Vũ buông rỏ trúc xuống, lúc này mới nhớ ra mình quên mang theo dụng cụ đào măng, nhưng trở về thì…

Nghĩ ngợi một hồi, đi lòng vòng chung quanh, rốt cuộc cũng tìm được một hòn đá sắc nhọn. Ngồi xổm xuống trước một cây măng, y bắt đầu cẩn thận đào lên.

Đào cả nửa ngày vẫn chưa thấy được gốc măng, hơn nữa y cũng đã cố gắng hết sức với công cụ trong tay, vừa định ngồi xuống đất nghỉ ngơi chợt nghe phía sau truyền tới tiếng quát chói tai: "Đừng nhúc nhích!"

Chỉ nghe 'sưu' một tiếng, cơn gió sắc bén lướt sát bên tai, sau đó có một cây tiểu đao cắm trên mặt đất trước mắt, cẩn thận nhìn lại, có một con rắn nhỏ màu sắc sặc sỡ đang giãy dụa dưới lưỡi đao, chỉ chốc lát sau đã nằm ngay đơ, không còn động đậy.

Chỉ cần nhìn màu sắc cũng biết đây là một con độc xà vô cùng nguy hiểm, Vân Phi Vũ sợ hãi hít sâu một hơi, sau đó quay đầu nhìn nữ tử phía sau, nhoẻn miệng cười: "Lê Hoa tỷ, đa tạ."

Gương mặt xinh đẹp, nụ cười tựa nắng mai, nhìn nam tử trước mắt, Tuyết Lê Hoa thoáng thẫn thờ, khi lấy lại *** thần mới phát hiện mình thất thố, quay mặt sang nơi khác nói: "Ta… ta mới không muốn cứu ngươi, chỉ là… vừa vặn thấy con rắn kia…. là thứ mà ta muốn tìm mà thôi."

Nhìn vẻ mặt nàng nổi lên một tầng mây đỏ, Vân Phi Vũ biết nàng thẹn thùng. Ở chung nhiều ngày khiến y hiểu nữ tử trước mắt cũng chẳng phải người lạnh lùng khó gần gũi, kỳ thực tính tình nàng vô cùng ngay thẳng đáng yêu, chỉ là ngẫu nhiên sẽ quậy phá một chút, mà hiện tại chính là đang làm như vậy. Nén lại cảm giác muốn cười, Vân Phi Vũ ho nhẹ một tiếng, sau đó mở miệng: "Lê Hoa tỷ, sao tỷ lại tới đây? Chẳng lẽ…"

Còn không chờ y nói xong, Tuyết Lê Hoa lập tức ngắt lời: "Ta không thèm theo ngươi tới đây."

Hai người đồng thời thất thần. Vân Phi Vũ xoay người sang nơi khác… "Không được cười. Ta còn chưa nói gì mà nàng đã tự khai ra rồi, thật thú vị."

Xem nam tử đưa lưng về phía mình, bả vai không ngừng run rẩy. Nghĩ rằng y đang giễu cợt mình, Tuyết Lê Hoa tức giận, vừa định phát hỏa lại thấy hố nhỏ y mới đào lên: "Ngươi muốn đào măng?"

"À… Đúng vậy." Vân Phi Vũ gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn chiếc phi tiêu hình thoi còn cắm trên thân độc xà, thoạt nhìn rất rắn chắc: "Lê Hoa tỷ, có thể cho ta mượn phi tiêu của tỷ dùng một chút không?"

Tuyết Lê Hoa nhìn một lượt: "Ngươi không mang công cụ?" Nói xong, bàn tay lần sang bên hông, lấy ra một chiếc phi tiêu sáng bóng: "Đây này." còn chưa đợi nam tử nói lời nào, nàng lập tức mở miệng: "Cái kia vẫn còn độc dính bên trên."

"Uhm." Vân Phi Vũ nhận lấy, sau đó cẩn thận đào măng.

"Cái này cho ngươi."

Nhìn chiếc túi hương rực rỡ trước mặt, Vân Phi Vũ thất thần, khó hiểu nhìn nàng.

Sắc mặt nữ tử đỏ ửng, ngoan ngoãn nói: "Nơi này rất nhiều rắn, cổ độc, côn trùng."

"Đa tạ." Vân Phi Vũ cười cười, đang muốn vươn tay nhận lấy lại đột nhiên nói: "Nếu cho ta rồi, vậy còn tỷ thì sao?"

"Ta thường xuyên tiếp xúc với độc vật, không sợ mấy thứ đó." Tuyết Lê Hoa mở miệng, thấy nam tử trưng vẻ mặt nghi ngờ, nàng lập tức nói tiếp: "Đó là di vật nương lưu lại cho ta, cho nên ta vẫn luôn mang ở bên người."

"Vậy thì…" Vừa nghe vật này là di vật do mẫu thân nàng để lại, Vân Phi Vũ do dự một lúc, nhưng thấy nàng thực sự kiên quyết, y đành tươi cười gật đầu: "Được, trước tiên cứ cho ta mượn dùng một chút. Ra khỏi rừng trúc sẽ trả lại cho tỷ."

"…Uhm." Thấy y lại vùi đầu đào măng không thèm nói tiếp, Tuyết Lê Hoa cũng ngồi xổm xuống, chọc chọc búp măng mềm mềm, sau đó nói: "Thứ này rất dễ ngửi, nhưng ăn vào vừa đắng lại vừa chát, không thể ăn đâu."

Chuyên tâm đào măng, rốt cuộc cũng thấy gốc, phi tiêu nhẹ nhàng hất một cái, búp măng non mềm đã nằm gọn trong tay, Vân Phi Vũ ngẩng đầu, lau mồ hôi trên trán, cười nói: "Ngâm trong nước sôi một lát sẽ mất đi vị chát, đây chính là mỹ vị, không chỉ có lượng dinh dưỡng cao mà hương vị cũng vô cùng tươi mát ngon miệng, xào, nấu, trưng, trộn đều ngon."

Tuyết Lê Hoa há miệng, hơi giật mình nói: "Có nhiều cách thức nấu như vậy sao?"

Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó tiếp tục vùi đầu đào măng, nữ tử nghĩ nghĩ, tiếp tục lấy một cây tiểu đao bên hông ra, đào mạnh chung quanh búp măng.

Thấy động tác của nàng, Vân Phi Vũ vội vàng quát nhẹ: "Cẩn thận một chút, đào từ từ chung quanh. Mấy thứ này rất mềm, yếu ớt, đào không đúng cách sẽ không ăn được đâu."

"Nga" Tuyết Lê Hoa nghe lời, dùng đầu đao nhẹ nhàng đào lên, sau đó quan sát động tác của nan tử, học tập, làm theo. Những cái đầu đều bị bới thành hai nửa, nhưng sau đó dần thuần thục hơn. Tuy rằng công cụ cũng chẳng phải đặc biệt thuận tay nhưng còn tốt hơn tảng đá trước đó nhiều, không bao lâu, hai người đã đào được một đống.

Vân Phi Vũ lấy giỏ trúc sang, sắp xếp đống măng kia vào giỏ, sau đó nói: "Lưu lại một chút, đừng đào hết, chúng ta tới nơi khác đào tiếp."

"Được rồi."

Hai người vun đất lại chỗ cũ, sau đó đổi địa điểm rồi tiếp tục đào. Cứ lặp lại như vậy, tới trưa, Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn mặt trời, giỏ trúc đã đầy ắp, y ôn nhu nói: "Lê Hoa tỷ, chúng ta trở về đi!"

Tuyết Lê Hoa ngẩng đầu, gương mặt đỏ bừng thật đáng yêu, nhìn giỏ trúc vẫn chưa đầy hẳn, buồn bực nói: "Không đào tiếp sao?"

"Uhm, sắp tới trưa rồi, hôm khác chúng ta lại tới đào. Bây giờ trở về nấu cơm thôi."

"Được."

Tuyết Lê Hoa đứng lên, thấy y dùng y phục cẩn thận lau sạch phi tiêu mới đưa cho mình, mấp máy môi, chẳng nói lời nào liền nhận lại.

"Đi, chúng ta về nhà nào." Vân Phi Vũ quay sang cười với nàng, sau đó nhấc giỏ trúc lên.

"Chờ một chút."

"?" Vân Phi Vũ khó hiểu nhìn về phía nàng, còn không đợi y phản ứng, giỏ trúc đã bị nữ tử đeo lên lưng.

"Lê Hoa tỷ, tỷ..."

Tuyết Lê Hoa liếc y một cái: "Ta cũng không có xem thường ngươi, nhưng ngươi cũng không nên xem thường vết thương trên bả vai mình, đó không phải thứ chỉ cần mấy tháng cũng có thể hoàn toàn bình phục. Cho nên, từ nay về sau cần phải chú ý vào, nếu không, chờ tới khi phát bệnh, chỉ sợ đến lúc đó cánh tay chẳng thể cử động nổi."

Vừa nghe nàng nói vậy, Vân Phi Vũ hoàng sợ, đôi tay không thể cử động, vậy không riêng gì việc múa đao luyện kiếm, ngay cả việc nấu nướng ưa thích của mình cũng không làm được, xem ra sau này phải chú ý một chút.

Thấy nữ tử bước lên phía trước, giỏ trúc to lớn hoàn toàn che mất thân thể thon gầy của nàng, Vân Phi Vũ thực sự không đành lòng, vội vàng đuổi theo: "Lê Hoa tỷ, vẫn là..."

"Đừng xem thường ta." Tuyết Lê Hoa dương dương tự đắc nhướn mi: "Sức mạnh của ta chính là số một số hai trong thôn, rất nhiều nam nhân đều không thể so được với ta. Mau trở về nấu cơm thôi, ta đói bụng."

Thấy nàng tiếp tục kiên trì, Vân Phi Vũ gật đầu không nói thêm gì nữa, hai người lập tức trở về thôn. Trên đường, ánh mắt những người trong thôn thỉnh thoảng bắn về phía hai người, nhưng đại bộ phận vẫn là nghi hoặc cùng khó hiểu, tựa hồ không thể lý giải hành động của Tuyết Lê Hoa.

Kêu Tử Trúc cùng Thanh Thủy tới trợ giúp lột măng, ngay cả Đỗ Nguyệt Nga, người từ sáng sớm đã không thấy nhi tử mình đâu cũng chạy tới. Mấy người hi hi ha ha cùng nhau vừa cười vừa nói đến náo nhiệt, chỉ chốc lát sau đã lột được một đống.

Vân Phi Vũ thấy đã đủ lượng dùng cho bữa trưa liền bắt tay vào nấu nướng, hai nữ tử kia cũng tự giác bước tới hỗ trợ.

Xào, nấu, trưng một hồi, sáu mặn một canh đã được bày lên bàn. Món ngư phiến cay được chọn làm khai vị, tiếp đó là món gà thái hạt lựu xào chua ngọt, măng xào cùng thịt xé nhỏ vừa mềm vừa ngon, tỏi cà tím cay nồng, nấm hương cải xanh với hương vị nhẹ nhàng mọng nước, măng trộn đường nhẹ nhàng khoan khoái, cộng thêm bát canh xương cá thơm nức mũi. Mọi người đều giương ngón cái, mấy con sâu ăn trong bụng cứ liên tục ngọ nguậy không ngừng.

Cũng do hôm nay dùng cơm hơi trễ nên tất cả mọi người đều đói bụng, ăn xong, đồ ăn trên bàn đã bị đánh chén sạch sẽ, mà Tuyết Lê Hoa ôm bát cơm trắng, nhìn trên bàn chỉ còn chén đĩa cùng bát canh, bàn tay đang định vươn tay lấy canh ăn cơm tiếp.

"Chờ một chút." Vân Phi Vũ ngăn cản nàng, cười: "Nhanh thôi."

Vào phòng bếp, thêm hai khúc củi vào chiếc lò vẫn chưa tắt lửa, sau đó đánh hai quả trứng gà, cầm lấy búp măng cuối cùng cắt thành từng mảnh nhỏ. Chảo đã nóng, thêm dầu, xào qua xào lại. Một lát sau, một bát măng xào trứng thơm lừng đã ra lò. Vân Phi Vũ bưng tới trước mặt nàng, mỉm cười nói: "Trông không đẹp mắt nhưng ăn với cơm rất ngon, tỷ ăn đi."

"Uhm." Tuyết Lê hoa gật đầu, gắp đồ ăn, cúi đầu và cơm liên tục, nhưng đôi tai đỏ bừng đã tố cáo tâm tình nàng đang kích động nhường nào.

Tới tháng năm, hai người lại tiếp tục đi đào măng vài lần, mà phần lớn đều được Vân Phi Vũ nấu chín, để lạnh, sau đó làm thành măng khô, còn dùng muối ngâm một ít trong mấy chiếc bình, sau đó bao lấy, bỏ vào hầm, nói rằng mùa đông khan hiếm rau cỏ có thể lấy ra để ăn.

Chiều hôm đó, Vân Phi Vũ đứng một mình trong phòng bếp, nhìn nguyên liệu hiện có, đang cân nhắc xem làm món gì thì phía sau chợt vang tới tiếng nói.

"Tiểu Vũ, đệ đang làm gì vậy? Không phải mới ăn cơm trưa xong hay sao?"

Nghe thấy giọng nói đã đoán được là ai, y xoay người, mỉm cười nói: "Ta đang chuẩn bị đồ ăn thôi, đang nghĩ xem nên nấu món gì, Lê Hoa tỷ lại đói bụng sao? Có muốn ta nấu trước cho tỷ một chén diện điều không?"

"Không, ta không đói bụng." Tuyết Lê Hoa vội vàng xua tay, sắc mặt đỏ bừng, cúi đầu nhỏ giọng nói thầm: "Ta biết mình ăn nhiều lắm, nhưng ta đâu phải trư…"

"À, ta không có ý này, Lê Hoa tỷ đừng hiểu lầm, ta…"

Không đợi Vân Phi Vũ giải thích xong, chợt nghe ngoài cửa truyền tới tiếng quát lớn: "Con nói đi, có phải bát thịt đó là do người kia đưa cho?"

Cùng với tiếng trách mắng là thanh âm nức nở, một phụ nhân khoảng ba mươi tuổi ôm một tiểu hài tử mười tuổi bước đến. Phụ nhân kìa vừa bước vào liền chỉ vào Vân Phi Vũ, hỏi tiểu hài tử đang khóc: "Có phải bát thịt đó là do người này đưa cho con?"

Hài tử chớp chớp đôi mắt đỏ hoe, sau đó nhìn nam tử, gật đầu.

Vân Phi Vũ kinh ngạc, y nhớ rõ tiểu hài tử này. Hôm qua, khi làm cơm, không biết nhi tử nhà ai chạy tới đây, nhìn bát thịt ba chỉ nấu măng mà chảy nước miếng ròng ròng, vì vậy y múc một bát nhỏ cho tiểu hài tử này, chẳng lẽ thịt kia có vấn đề? Nhưng tất cả bọn họ đều ăn mà, ai không có việc gì đó thôi.

Phụ nhân đập mạnh chiếc bát hôm qua lên mặt bàn, gầm lên với Vân Phi Vũ: "Ngươi nói đi, ngươi có ý gì, hài tử nhà ta chỉ thèm mấy miếng thịt của ngươi, vậy mà ngươi lại hạ độc với nó. Họ Vân các ngươi quả nhiên chẳng ai tốt lành cả." Sau đó chuyển hướng về phía nữ tử: "Lê Hoa à, người như vậy…"

"Được rồi." Tuyết Lê Hoa ngắt lời nàng: "Ngươi luôn miệng nói Tiểu Vũ hạ độc hài tử nhà ngươi, nhưng hôm qua tất cả chúng ta đều ăn bát thịt đó, tại sao không xảy ra vấn đề gì, muốn tra ra vấn đề không phải cứ làm theo cách của ngươi đâu."

"Lê Hoa, ngươi…" Phụ nhân nhất thời kinh ngạc, ngơ ngác nhìn nàng.

204. Quyển 6 - Chương 202: Tình Cảm Thầm Kín

"Lê Hoa tỷ." Vân Phi Vũ đến gần nàng: "Đừng xúc động, tỷ thử bắt mạch tiểu tử kia xem rốt cuộc hắn bị làm sao."

Tuyết Lê Hoa nhìn y, gật đầu: "Được rồi."

Sau đó, nàng đi thẳng tới cho phụ nhân kia, Vân Phi Vũ lắc đầu, vội vàng đuổi theo.

"Vươn tay ra."

Tuyết Lê Hoa lạnh lùng mở miệng, phụ nhân ngẩn người, không hiểu.

"Biết ngay sẽ như vậy mà, đối với người mình ghét, nàng luôn trưng bộ mặt lạnh như băng, cũng giống như với ta trước kia vậy." Vân Phi Vũ thở dài trong lòng, nhanh chóng nói: "Vị đại tỷ này, ý của Lê Hoa tỷ là muốn xem bệnh cho nhi tử nhà tỷ đó."

Phụ nhân nhìn y, vẻ mặt đầy nghi ngờ, sau đó nhìn về phía Tuyết Hoa đang chẳng chút kiên nhẫn.

"Nhanh lên, đưa tay đây."

Phụ nhân do dự một lúc, sau đó nâng cánh tay tiểu hài tử kia lên, miệng nói liên tục: "Chiều hôm qua vẫn còn khỏe, nhưng đến tối nó lại ôm bụng kêu đau, sau đó cứ liên tục tiêu chảy, nhưng chúng ta chỉ ăn bánh bao không nhân và cháo, ta cùng phụ thân nó vẫn yên lành, sau đó mới biết, giữa trưa có người cho nó ăn

thịt." Nói xong, cố ý liếc nhìn Vân Phi Vũ, nói tiếp: "Tuy rằng nhà chúng ta ít khi ăn thịt, nhưng thỉnh thoảng vẫn ăn một chút, ngươi nói xem, nếu thịt kia không bị hạ độc thì tại sao ăn vào lại bị tiêu chảy chứ?"

"Được rồi." Tuyết Lê Hoa khẽ mắng, sau đó nhìn về phía tiểu nam hài, âm thanh nhu hòa một chút: "Có phải hôm qua vừa ăn thịt xong là ngươi lập tức uống nước lã?"

Tiểu nam hài nhìn nàng, gật đầu.

"Vậy thì đúng rồi, ăn thịt xong rồi lập tức uống nước lã nên dẫn tới tiêu chảy." Tuyết Lê Hoa lạnh nhạt mở miệng.

Phụ nhân vừa nghe xong, trong lòng cũng hiểu được đôi chút, nhưng vẫn cảm thấy khó nhịn, cãi cố: "Việc này… thường ngày chúng ta ăn thịt xong vẫn đều uống nước mà đâu có sao, nói không chừng hắn…"

"Ngươi có để yên hay không?" Tuyết Lê Hoa trừng mắt: "Ai chẳng biết gia đình các người từ trước tới nay đều ăn ở bủn xỉn keo kiệt, cho dù ăn thịt thì cũng là rau nhiều thịt ít. Nước kia đã được đun sôi hả? Tiểu Vũ tốt bụng cho hắn một chén thịt, là do dạ dày hắn chịu không nổi mà giờ còn trách ai. Hơn nữa, ăn xong lập tức uống nước lã vào, không tiêu chảy mới là lạ."

Công kích không chút nể mặt khiến phụ nhân mặt đỏ tai hồng, đứng sững bên cửa không biết làm như thế nào.

"Lê Hoa tỷ, thôi mà." Vân Phi Vũ mở miệng: "Tỷ kê đơn giúp hắn ngưng tả đi." Y vươn tay chỉ về phía tiểu nam hài.

Tuyết Lê Hoa trợn mắt liếc y một cái: "Chính vì đệ tốt bụng như vậy nên mới bị người ta trèo đầu cưỡi cổ, tha hồ bắt nạt đấy." Vừa nói xong, nàng nhớ ra lúc đầu mình cũng cố y gây sự như vậy, gương mặt đột nhiên đỏ bừng.

Vân Phi Vũ mỉm cười không nói.

Tựa hồ vì che dấu xấu hổ, Tuyết Lê Hoa liên tục nói với phụ nhân: "Nhớ kỹ, lúc về đừng có cho hắn uống nước lã cùng đồ ăn mặn, một chút thức ăn mặn cũng không được đụng vào. Sau đó mỗi ngày đều cho hắn uống ba bát cháo lỏng thật lớn, hơn nữa còn phải uống nhiều nước, tốt nhất là thêm chút muối, qua vài ngày là khỏe."

Phụ nhân vừa nghe vừa gật đầu, nghe nàng nói xong, khó hiểu hỏi một câu: "Cứ như vậy? Không cần uống thuốc?"

Tuyết Lê Hoa sốt ruột phất tay: "Không tin lời ta thì các ngươi cứ tới tìm đại phu mà khám."

Phụ nhân cũng cảm thấy buồn bực, ôm tiểu nam hài lập tức rời đi. Vân Phi Vũ vội vàng mở miệng: "Đại tỷ, Lê Hoa tỷ thân là người hành y sẽ không nói dối. Hơn nữa, ta cảm thấy ăn sẽ tốt hơn là dụng dược. Dù sao trong dược liệu cũng có ba phần là độc, người nghĩ xem có đúng không?"

Nghe lời y nói, phụ nhân chậm rãi dừng bước, xoay người, vẻ mặt phức tạp, một lúc lâu sau mới nói: "Xin lỗi, còn nữa, đa tạ ngươi!"

Nói xong, nàng lập tức mở cửa rời đi.

Thấy người đã đi, lúc này Tuyết Lê Hoa mới quay lại, trên mặt đầy vẻ bất mãn: "Hừ, đúng là cho đệ cơ hội làm người tốt, còn ta biến thành kẻ xấu mà."

Nghe lời oán giận của nàng, Vân Phi Vũ không khỏi khẽ cười thành tiếng: "Chẳng phải ta vẫn đang phối hợp với Lê Hoa tỷ đó sao, nếu không sẽ uổng phí ý tốt của tỷ rồi, đúng không nào?"

"Đệ… nhận ra sao?" Tuyết Lê Hoa có chút ngượng ngùng, đôi má ửng đỏ.

Vân Phi Vũ mỉm cười gật đầu, sau đó đột nhiên cúi người thật sâu trước mặt nàng: "Lê Hoa tỷ, đa tạ tỷ."

"Đệ… đệ làm gì vậy chứ?" Tuyết Lê Hoa luống cuống tay chân, đứng ngây ngốc một chỗ.

"Đa tạ tỷ đã làm nhiều việc vì ta như vậy."

Nam tử tươi cười tựa như nắng xuân ấm áp, Tuyết Lê Hoa nhất thời đắm chìm trong đó, không thể tự khống chế.

"Lê Hoa tỷ, Lê Hoa tỷ."

Thấy gương mặt xin đẹp kia đột nhiên ghé sát tới, Tuyết Lê Hoa từ từ lùi lại ba bước, thậm chí còn tự nghe được nhịp tim rộn rã của mình, lắp bắp nói: "Có… có.. chuyện gì?"

"Ta chỉ muốn hỏi hiện tại tỷ có rảnh không?" Vân Phi Vũ cười nói: "Ta muốn nhờ tỷ một chút, được chứ?"

Nuốt một ngụm nước miếng, Tuyết Lê Hoa cảm thấy mặt mình nóng lên, đành phải đi chung quanh phòng bếp để che dấu: "Giúp gì, đệ cứ nói đi."

"Giúp ta xay gạo nếp thành bột, được không?"

"Muốn có bột gạo nếp? Muốn thứ đó làm gì?" Tuyết Lê Hoa tò mò, xoay người nhìn về phía y.

Vân Phi Vũ cười nói: "Ta muốn làm một chút điểm tâm ngọt, cho nên cần phải có bột gạo nếp."

"Điểm tâm ngọt?" Ánh mắt nữ tử sáng lên.

Vân Phi Vũ buồn cười gật đầu.

"Vậy thì được, ta tới giúp đệ." Tuyết Lê Hoa lập tức sắn tay áo, sau đó quan sát chung quanh, bắt đầu lúc lọi: "Gạo nếp, gạo nếp, ta nhớ rõ, hình như gạo nếp để ở chỗ này mà, a… tìm được rồi." Nàng nhấc bao gạo nếp lên, quơ quơ, hỏi: "Xay hết sao?"

"Không cần, một bát lớn là đủ."

"Uhm, đã biết."

Thấy nàng bắt đầu làm việc, Vân Phi Vũ cũng đi tới đống khoai tây cạnh tường.

Nửa canh giờ sau, nhìn khoai tây nghiền được nắn thành hình cầu, sắp xếp thẳng hàng trên bếp, Vân Phi Vũ nói với nữ tử đang đứng một bên: "Lê Hoa tỷ, tỷ nghỉ ngơi đi, những việc còn lại cứ để ta làm là được."

Thấy y lấy bát bột gạo nếp ra, Tuyết Lê Hoa tò mò hỏi: "Đây là gì chứ?"

Vân Phi Vũ lấy một viên cầu, lăn hai vòng trên chiếc bát làm mẫu, sau đó, bên ngoài viên cầu đã dính đầy bột phấn.

"Đợi lát nữa cho vào chảo rán lên một lúc là ăn được."

"Nga" Tuyết Lê Hoa nhìn bát bột gạo nếp, gật đầu. Đột nhiên vươn tay, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn, nóng lòng muốn thử: "Để ta làm thử một chút nha."

Vân Phi Vũ ngẩn người, biết rằng nàng cảm thấy chơi vui lắm nên cũng dở khóc dở cười, nhưng nhìn đôi mắt nàng tỏa sáng như vậy, y cũng chẳng nỡ tâm cự tuyệt, đang muốn đưa bát bột cho nàng thì bên cửa lại truyền tới tiếng người.

"Ai nha, các người vẫn còn ở đây, thật tốt quá. Lê Hoa muội tử, còn có vị tiểu huynh đệ kia nữa, ta tới bồi tội với hai người."

Là vị phụ nhân mới nãy, chỉ thấy nàng đặt một vò rượu lên bàn, vẻ mặt áy náy nhìn hai người.

Hai người đồng thời ngơ ngác. Tuyết Lê Hoa nhìn nam tử bên cạnh, vẻ mặt chần chờ.

Nhìn tình cảnh này, Vân Phi Vũ hiểu phụ nhân thành tâm tới tạ lỗi, bởi vì trong mấy tháng này, y cũng hiểu biết đôi chút về phong tục trong vu tộc. Ở nơi này, mặc kệ là nam hay nữ đều cực kỳ thích uống rượu, vậy nên rượu chính là lễ vật cao nhất, bởi vì rượu được mang đi tặng đều là những loại trân quý đã được ủ nhiều năm. Mà vò rượu trên bàn kia, vỏ giấy niêm phong màu đỏ phía trên đã biến trắng xám, vừa nhìn đã nhận ra tuổi của nó quá lớn, Vân Phi Vũ cười tươi, đẩy nữ tử lên phía trước: "Đi thôi, đại tỷ đã thành tâm tới đây mà."

"Uhm, gì chứ?"

Vân Phi Vũ suy nghĩ một chút, cười nói: "Tỷ cứ tiếp đại tỷ kia trước đi, ta rang chút đậu phộng cho hai người nhắm rượu."

"Được rồi."

Khi Vân Phi Vũ bưng đậu phộng tới cho hai người, dường như các nàng đã cùng nhau chạm bát, cảm tình cũng hòa hảo hơn nhiều.

Phụ nhân vừa thấy y tới, lập tức đổ đầy chiếc chén rỗng trước mặt, sau đó đứng lên: "Tiểu huynh đệ, tính của đại tỷ thực quá nôn nóng, lúc đầu là do ta có lỗi với đệ, mong đệ đừng để trong lòng. Hiện tại đại tỷ xin lỗi đệ, trước tiên xin cạn một chén."

Vân Phi Vũ tươi cười, cũng đổ đầy một chén, sau đó đổ đầy chén rượu đã rỗng của phụ nhân, giương lên: "Người đã đến đây chính là khách, việc đó chỉ là hiểu lầm, đại tỷ hà tất phải nhắc lại. Nào, chúng ta cụng ly."

Một chén rượu đã cạn, Vân Phi Vũ chép môi, gật đầu: "Rượu ngon."

"Cũng phải thôi, rượu này ta chôn dưới cây mai đã mười mấy năm nhưng vẫn không nỡ uống." vẻ mặt phụ nhân có chút tiếc nuối, đảo mắt lại cười nói: "Nhưng hôm nay có thể đạt được sự tha thứ của hai người, rượu này cũng đáng giá. Nào nào, chúng ta lại cạn chén nữa. Tiểu huynh đệ còn đứng làm chi, mau mau ngồi xuống cùng chúng ta."

"Đúng vậy, cùng nhau uống đi." Tuyết Lê Hoa ngửa đầu nhìn y, trên mặt mang theo một mạt đỏ ửng.

Vân Phi Vũ khoát tay cười nói: "Hai người uống đi, ta còn phải đi làm chút điểm tâm nữa. Cũng đúng lúc lắm, đại tỷ chờ ta một lát, ta đi lấy điểm tâm tới đây."

"A… sao có thể không biết xấu hổ như vậy được chứ. Ta… ta…" Tuy ngoài miệng vẫn từ chối, nhưng vẻ mong chờ trong mắt phụ nhân dễ dàng bị hai người nhìn thấu.

Vân Phi Vũ mỉm cười: "Cũng chẳng phải thứ gì quý hiếm, tỷ đừng khách khí. Được rồi, đại tỷ, Lê Hoa tỷ, hai người từ từ uống, ta đi trước."

Uống hết nửa vò rượu, trên mặt hai vị nữ tử đã mang theo chút men say đỏ ửng.

Phụ nhân để ý thấy Tuyết Lê Hoa vừa uống rượu, ánh mắt lại không ngừng liếc qua người đang đứng bên bếp lửa, trong lòng rõ ràng, miệng khẽ câu lên nụ cười, ghé sát bên tai nàng thì thầm: "Lê Hoa, chẳng lẽ muội…" nói xong, nhìn người đứng bên bếp rồi bĩu môi: "Để ý tới y?"

Vừa nghe lời này, trên mặt Tuyết Lê Hoa lập tức đỏ bừng, đến cổ hai vàng tai cũng chung một màu hồng phấn. Thấy bộ dạng nàng như vậy, phụ nhân hừ một tiếng, vỗ vai nàng: "Nam đại đương hôn, nữ đại đương giá, thích thì cứ thích, việc gì phải ngượng ngùng."

(Nam đại đương hôn, nữ đại đương giá: tương đương với câu 'trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng')

Tuyết Lê Hoa bị lời nàng đột nhiên nói ra khiến cho thất kinh, quay đầu nhìn về phía nam tử đang đứng bên bếp lò, thấy y vẫn đang bận rộn, nhất thời thở phào, vuốt ngực, sau đó nhìn về phía phụ nhân, trừng mắt: "Nhỏ giọng một chút, tỷ hù ta sợ muốn chết."

Phụ nhân không đồng ý với thái độ của nàng, nói nghiêm túc: "Muội sợ gì chứ, chẳng lẽ y đã có gia thất rồi?"

Nữ tử lắc đầu: "Dường như không có."

"Vậy là được rồi." phụ nhân nhìn nàng, chỉ sợ rèn sắt không thành thép, vội nói: "Nếu y chưa lập gia, ngươi chưa gả, hơn nữa, theo quan hệ hiện tại của hai người, nếu thành thân thì chính là đã thân nay càng thân hơn, là việc vô cùng tốt nha."

(Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn)

"Có điều…" Tuyết Lê Hoa đột nhiên nhăn nhó: "Y vẫn luôn gọi ta là tỷ tỷ, hình như… y căn bản không có ý đó."

"Hứ, không nói ra thì làm sao biết người ta có ý đó hay không. Nữ tử trong vu tộc chúng ta để ý ai thì để ý, nếu thích thì phải dũng cảm đi thổ lộ, biết đâu chừng y cũng thầm thích muội thì sao."

"Cái đó... có thể như vậy sao?" Tuyết Lê Hoa nhìn về phía phụ nhân, ánh mắt tràn ngập mong chờ.

"Sao lại không." Phụ nhân ngắm nhìn nàng một lượt từ đầu tới chân: "Bộ dạng của muội cũng đâu có kém, mặt tròn tròn, mắt to, mũi ra mũi, miệng ra miệng, lại có tài, hơn nữa, ta thấy y rất quan tâm săn sóc cho muội, điều đó chưa đủ chứng minh?"

"Y đối xử với ai cũng tốt như vậy cả." Tuyết Lê Hoa bất mãn bĩu môi.

"Lo cái gì, chờ quan hệ giữa hai người thân thiết hơn rồi, chắc chắn y sẽ chỉ đối xử tốt với mình muội thôi. Vấn đề là muội phải nói cho y biết là muội thích y, nếu không, chờ người khác nhanh chân tới trước thì người hối hận chính là muội."

Tuyết Lê Hoa cắn môi, cúi đầu không nói.

Phụ nhân thấy nàng như vậy, lời nói càng thêm chân thành: "Lê Hoa này, đừng nói đại tỷ không nhắc nhở muội, tuy tiểu huynh đệ này thoạt nhìn có chút nho nhã yếu đuối, nhưng tính tình rất tốt, lại còn nấu ăn rất ngon, hơn nữa, tướng mạo kia... chậc chậc... so với nữ tử còn đẹp hơn vài phần. Tiểu cô nương nhà nào chẳng thích những người xinh đẹp, nói không thích cũng chỉ thuần túy là ghen tị, cho nên muội đừng do dự, nhanh chóng ra tay đi. Nếu không, đến lúc biết hối hận thì cũng đã muộn rồi."

Tuyết Lê Hoa liếc nhìn nàng một cái, nội tâm càng thêm nôn nóng bất an, bưng chén rượu trên bàn uống một hơi hết hơn phân nửa, tiếp tục cúi đầu trầm tư.

205. Quyển 6 - Chương 203: Ngày Ngả Bài

Đảo mắt lại qua hơn một tháng, khi tới tháng sáu trung tuần, mùa hè nóng bức kéo tới. Quên đi những ngày hè, Vân Phi Vũ phát giác mình đã ở nơi này suốt ba tháng, ngày ngày ấm áp vui vẻ, không có chuyện gì phiền toái, cũng không có người khiến cho y căm hận, trừ bỏ người kia, nhưng vẫn chưa thể nói là căn hận, chỉ có thể nói là không thích.(Trung tuần: khoảng từ ngày 11 tới 20)

Y vẫn không hiểu thái độ của Đỗ Lãnh, vốn tưởng rằng người nọ sẽ lập tức tìm tới mình, nhưng trừ bỏ thời điểm ăn cơm, thời gian còn lại căn bản hai người rất khó gặp mặt, cho dù ngẫu nhiên đụng phải thì người nọ cũng chỉ kể cho y nghe một chút tình hình bên ngoài gần đây, sau đó trò chuyện vài câu khách sáo như cữu chất thường tình, không kèm theo mục đích gì khác.

Tuy nhiên, Vân Phi Vũ hiểu sự tình sẽ không đơn giản như vậy. Hai năm qua người này chẳng chút quan tâm tới mình, sau đó đột nhiên đưa mình tới đây, việc này quả thực không bình thường. Nếu nói hắn không có mục đích thì bất cứ người nào cũng sẽ không tin tưởng. Có điều, nếu người nọ không sốt ruột, vậy y cũng chẳng cần nôn nóng làm chi. Bất quá, những ngày gần đây y vẫn luôn tự hỏi xem có nên rời khỏi nơi này hay không, dù sao, trước khi giết chết được kẻ kia, y cho rằng bản thân không có tư cách hưởng thụ cuộc sống an nhàn thoải mái, mà mấy ngày này cứ coi như hưởng thụ trước, hoặc là...

Y cười khổ, tiếp tục nhào bột mỳ trên tay, trong lòng thở dài: "Có lẽ là lần cuối cùng được hưởng thụ cũng không biết chừng."

"Tiểu Vũ."

Không cần quay đầu lại cũng biết ai tới đây: "Lê Hoa tỷ." Y quay đầu nở nụ cười, sau đó tiếp tục động tác trên tay.

Thấy bột mỳ trên tay y, Tuyết Lê Hoa hỏi: "Tối nay ăn diện điều?"

Vân Phi Vũ gật đầu: "Dạo này vẫn ăn rau, thức ăn xào nấu nên sợ mọi người chán ngấy. Thỉnh thoảng đổi món thành diện điều cũng được. Tối nay chúng ta sẽ ăn bánh canh, sau đó thêm hai món rau trộn."

“Nga”

“Muốn ta giúp một tay không?” Tuyết Lê Hoa đột nhiên nói tiếp.

“Không cần.” Vân Phi Vũ cười, ánh mắt chờ đợi cùng biểu hiện mất mác của nàng đều lọt vào mắt y, nhưng chỉ có thể cố ý phớt lờ, trong lòng không ngừng tự trách: “Xin lỗi, Lê Hoa tỷ.”

Từ một tháng trước, trừ bỏ lúc ngủ, đại bộ phận thời gian nàng đều tới bên cạnh y, ngoài mặt là giúp y làm việc, nhưng ánh mắt nhìn y lại dịu dàng nóng bỏng. Nếu là trước đây, có lẽ y sẽ không hiểu được, nhưng hiện tại y đã quá quen thuộc với những ánh mắt như vậy, vừa nhìn đã hiểu được tâm ý của nàng. Chính là… hiện tại y không có tư cách hưởng thụ hạnh phúc, việc này không liên can tới việc có yêu thích hay không.

Kỳ thực y cũng từng nghĩ tới những việc này. Sau khi diệt trừ người nọ, nếu bản thân vẫn còn sống, y muốn cùng mẫu thân trải qua những ngày bình thản, tự do tự tại. Biết đâu khi đó sẽ nghĩ tới việc thú thê sinh tử, mà nữ tử trước mắt quả thực là lựa chọn tốt nhất, bởi vì y thấy mẫu thân mình cũng rất thích nàng, đối với biểu hiện trong khoảnh thời gian này của nàng dường như cũng vô cùng đồng y. Có điều, chuyện này không liên can tới vấn đề tình yêu nam nữ.

“Tiểu Vũ.” Phía sau truyền tới âm thanh chấn động của nữ tử.

“Sao?”

“Đệ… có phải đệ đã có người thương yêu rồi hay không?”

Đôi tay Vân Phi Vũ khẽ chững lại. “Rốt cuộc cũng muốn nói ra hay sao? Ta nên trả lời cho có lệ hay cứ trực tiếp khiến nàng mất hết hy vọng?” Trong lúc do dự, phía sau lại truyền tới giọng nói mang theo chút run rẩy khó có thể nhận ra.

“Người kia… là người như thế nào?”

Cúi đầu trầm tư một lát, y vừa nhào bột vừa trả lời: “Hắn vô cùng… xinh đẹp nhưng tính tình rất xấu, trừ bỏ những lúc làm nũng rất đáng yêu, thời gian còn lại lúc nào cũng bá đạo không để ý tới lời người khác, biết nói thế nào đây, giống như một con mèo nhỏ thích gì làm nấy, rất ít khi bận tâm tới suy nghĩ cùng tình cảm của người khác, chỉ thích làm theo ý mình, thường xuyên càn quấy.”

Nhớ tới chuyện người nọ làm ngày ấy, Vân Phi Vũ nghiến răng nghiến lợi nói: “Tiêu chuẩn của một tên hỗn đản.” lời thốt ra, lúc này y mới phát hiện mình lỡ lời, vội vàng xoay người, trên mặt mang theo áy náy: “Thật có lỗi, nhất thời kích động nên…”

Tuyết Lê Hoa lắc đầu, nội tâm chua sót không thôi: “Thì ra y thực sự đã có người mình thương yêu, khó trách y vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt với ta như vậy.”

Gian nan nở nụ cười, nàng run giọng hỏi: “Vậy… khi nào thành thân, ta chuẩn bị lễ vật cho hai người trước. Nghe lời đệ hình dung, chắc nàng ấy là một tiểu thư danh gia vô cùng xinh đẹp đúng không? Nếu là tiểu thư danh gia, có thể vì từ nhỏ được nuông chiều nên có chút kiêu căng tự mãn, đệ nhường nhịn nàng một chút là được. Dù sao người ta cũng là người mà đệ thương yêu, đúng không?”

Thấy biểu hiện trên mặt nữ tử, Vân Phi Vũ có chút không đành lòng, nhưng nghe tới câu nói tiếp theo, y không khỏi thất thần: “Nàng không biết ta thích nam nhân? Vậy thì người thượng dược cho ta là một người khác. Quả nhiên! Như vậy cũng tốt, chẳng qua…” Thần sắc y phức tạp nhìn về phía nữ tử, lưỡng lự giữa thành thật và giấu diếm, cuối cùng xoay người bình tĩnh mở miệng: “Hắn không phải nữ nhân, là một nam nhân, là một nam nhân rất cao ráo cường tráng.”

Phía sau không còn tiếng động, Vân Phi Vũ thở dài, những chuyện như vậy cũng khiến người thường rất khó chấp nhận.

Hơn nửa ngày mới nghe giọng nói kinh ngạc pha chút nghi ngờ của Tuyết Lê Hoa: “Đệ… thích nam nhân?”

Vân Phi Vũ gật đầu: “Đúng.”

Phía sau lại không có tiếng động, hiện tại y cũng vô cùng bất an, bởi vì đem việc này nói cho nàng, chỉ sợ mẫu thân cũng sẽ biết, như thế…

“Ta không có cách nào chấp nhận được.”

“Quả nhiên sẽ như vậy!” Vân Phi Vũ cười khổ xoay người lại, đang muốn nói lời xin lỗi lại phát hiện nữ tử đứng lên, vẻ mặt kiên định quật cường, còn có một chút hoảng hốt.

Vạt áo trước bị túm, đầu bị kéo xuống, trước ngực đột nhiên xuất hiện một thân hình mảnh mai mềm mại, Vân Phi Vũ nhất thời cứng đờ, hoàn toàn không biết làm sao.

Mùi hương thơm ngát từ trên người nữ tử bay tới, nhìn đôi môi đỏ mọng ướt át tiến dần về phía mình, Vân Phi Vũ đành phải quay đầu đi, lắp bắp nói: “Phải, thực xin lỗi, ta…”

“Vì sao? Vì sao lại thích nam nhân? Hắn còn tốt hơn so với nữ nhân hay sao? Hắn có thể giúp đệ nối dõi tông đường? Hắn có thể cho đệ hành phúc? Mẫu thân của đệ, nàng có thể chấp nhận việc này?” Bên tai truyền tới tiếng chất vấn phẫn nộ của nữ tử.

Vân Phi Vũ không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể duy trì trầm mặc. Hai người cứ như vậy giằng co, đến khi trước cửa truyền tới tiếng ho nhẹ, hai người mới nhanh chóng tách ra.

Thấy người đứng trước cửa, mặt Tuyết Lê Hoa đỏ bừng, bất an đứng sững một bên, mà Vân Phi Vũ nhíu mày, trong dâng lên cảm giác người này tới đây là tìm mình.

“Tiểu Vũ, ngươi có rảnh không? Ta muốn tìm ngươi bàn chút việc.” Đỗ Lãnh thản nhiên quét mắt nhìn nữ tử, sau đó nhìn về phía nam tử.

“Quả nhiên!” Vân Phi Vũ thầm cười lạnh một tiếng: “Rốt cuộc cũng không giấu nổi cái đuôi cáo nữa rồi. Xem ra, cái bản mặt cữu cữu giả tạo cũng muốn gỡ xuống.”

Bột mỳ đã nhào xong, sau đó chỉ cần bỏ vào trong nồi nấu một lúc nữa là được. Y phủi bột mỳ trên tay, gật đầu “được” một cái, sau đó áy náy nhìn nữ tử, đi tới trước cửa.

Đi theo nam nhân vào phòng hắn, Vân Phi Vũ nghĩ sẽ bàn bạc ở nơi này, cũng không ngờ người nọ vừa đóng cửa cận thận xong lại nắm chiếc dây thừng bên cạnh tường, bộ họa tự đối diện với cánh cửa cuồn cuộn nổi lên, lộ ra một cánh cửa khác.

Nhìn người nọ đẩy cửa ra, sau đó chỉ vào cửa động tối đen phía sau cánh cửa: “Chúng ta vào trong này bàn bạc.”

Dưới ánh sáng mỏng manh của ngọn đèn, Vân Phi Vũ bước từng bước thực tự nhiên. Y nhận ra đây là một hang động tự nhiên, mà núi này chính là ngọn núi phía sau tòa trúc lâu kia, nhưng vì sao cửa động lại ở phía sau phòng người nọ? Việc này quả thực khiến người ta không thể ngờ được, chỉ đại khái đoán rằng khi tòa trúc lâu kia được xây nên cũng đã tính toán việc thiết kế sơn động này trở thành mật thất.

Xuyên qua thông đạo hẹp dài u ám, trước mắt đột nhiên sáng ngời, Vân Phi Vũ nhìn ngắm chung quanh, kiềm không được liền liên tục táp lưỡi.

Căn phòng hoa lệ bài trí xa xỉ chẳng phải thứ y chưa từng thấy qua, nhưng nơi này tương phản quá lớn so với tòa trúc lâu phía ngoài, khiến cho y không thể không kinh ngạc.

Vách tường trong động rõ ràng đã được sửa chữa tỉ mỉ, mặt trên khảm những viên dạ minh châu lớn nhỏ khác nhau. Bàn, ghế dựa, ghế dài đều được làm bằng bạch ngọc, dưới ánh sáng của dạ minh châu liền phát ra ánh sáng ôn nhuận, mà trên chiếc giường bằng ngọc kia là tầng tầng da thú vải vóc, nhìn vật liệu kia chắc hẳn là những thứ hàng hóa giá cả cao ngất. Mà trên chiếc bàn bạch ngọc, bầu rượu *** xảo, ly rượu khắc hoa văn tỉ mỉ dưới ánh sáng kia lại trở nên trong suốt, có điểm giống ly thủy *** ở hiện đại. Tuy rằng không hiểu chúng được tạo thành từ vật liệu gì, nhưng Vân Phi Vũ có thể khẳng định giá trị của chúng thuộc bậc xa xỉ.

“Chậc chậc, không ngờ sau phòng của cữu cữu lại có một cái động lớn như vậy.” Y quan sát chung quanh, Đỗ Lãnh cũng chẳng sốt ruột, mặc y đi qua đi lại.

“Thôi vậy, chơi chiến thuật không phải sở trường của ta, không nhất thiết phải phí thời gian với hắn.” Vân Phi Vũ xoay người đi đến trước bàn, ngồi đối diện với cùng người nọ, nhìn thẳng hắn: “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

Đỗ Lãnh vẫn không nhanh không chậm, cầm lấy bầu rượu rót cho y một ly: "Nào, nếm thử chút rượu nho của Tây Chích quốc."

"Rượu nho?"Vân Phi Vũ nhìn chất lỏng đỏ tươi, nhịn không được liền vươn tay cầm lên, đặt bên mũi ngửi ngửi, quả nhiên là rượu nho. Y nhấp nhẹ một ngụm, chua chua, nhưng sau khi nuốt xuống thì trong miệng lưu lại mùi hương thơm ngát của nho, dường như cũng không tệ lắm, chỉ tiếc hiện tại không phải thời điểm phẩm rượu.

Y buông chén rượu nhìn về phía người nọ: "Có chuyện gì cứ nói thẳng ra, chắc hẳn ngươi cũng nhịn lâu lắm rồi, cần gì phải lãng phí thời gian như vậy."

Đỗ Lãnh buông chén, mỉm cười: "Bàn bạc cùng người hiểu chuyện quả nhiên tốt hơn nhiều. Một khi đã như vậy, ta cũng nói thẳng." Nam nhân nhìn thẳng y: "Tới Vân gia giúp ta giết Vân Kính Thiên, đương nhiên ta cũng có thể giúp ngươi diệt trừ Vân Khoảnh Dương."

Vân Phi Vũ nhíu mày, sau đó nói: "Xem ra ngươi rất hiểu biết chuyện của ta?"

Đỗ Lãnh cầm lấy ly rượu, sau đó cực kỳ thích thú ngửi ngửi, lúc này mới nói: "Biết không nhiều lắm, nhưng ngày ấy, khi hai quân đánh với nhau ta cũng có mặt, sau lại nhìn hai đại nhân vật lừng lẫy tiếng tăm trong giang hồ lại vì ngươi mà làm nhiều chuyện như vậy, khi đó ta mới hiểu, thì ra thiếu niên trong lời đồn chính là ngươi."

"A" Vân Phi Vũ cười lạnh: "Nói vậy thì khi đó lương tâm cữu cữu mới nổi lên rồi đưa ta tới chỗ mẫu thân, đúng không?"

"Đúng."

"Đơn giản vì ta có giá trị lợi dụng, phải không?"

"Đúng vậy."

Đã sớm biết như vậy, nhưng trực tiếp nghe người khác nói ra vẫn khiến Vân Phi Vũ phi thường khó chịu, hít sâu một hơi, áp chế nội tâm hỗn loạn, y mở miệng hỏi: "Vừa rồi ngươi nói, nếu ta giúp ngươi giết Vân Kính Thiên, vậy ngươi sẽ giúp ta giết Vân Khoảnh Dương?"

Đỗ Lãnh gật đầu, ngay sau đó nói: "Ta chỉ hỗ trợ, động thủ thì phải dựa vào ngươi."

"Có ý gì?" Vân Phi Vũ khó hiểu.

"Nghĩa tại ngôn ngoại." Đỗ Lãnh lạnh nhạt.

Thấy hắn không muốn nói, Vân Phi Vũ cũng chẳng truy vấn, dù sao bản thân cũng không có ý muốn giúp hắn, cần gì phải biết rõ ngọn ngành.

206. Quyển 6 - Chương 204: Đạt Thành Hiệp Nghị

"Ngươi đã hận hắn như vậy, cớ gì không tự mình động thủ? Để cho ta động thủ chẳng phải đã tự đánh mất đi lạc thú tự tay đâm chết kẻ thù?" Vân Phi Vũ khẽ nhướn mày, khóe miệng gọi lên một mạt tiếu ý, hoàn toàn trưng ra bộ dạng ta là người ngoài cuộc.

Gương mặt Đỗ Lãnh lạnh lùng không chút biểu hiện nhìn y một cái: "Ta thực sự rất muốn tự mình động thủ, đáng tiếc là ta không thể tự do thoải mái tiến vào Vân Vụ sơn trang, cho dù có vào được thì cũng không có biện pháp tự do hành động, còn ngươi thì có thể. Ta biết Vân Kính Thiên ở trong sơn trang, nhưng vị trí cụ thể thì không rõ ràng lắm, cho nên chỉ có thể dựa vào ngươi mà tìm hiểu, sau đó thay ta giết hắn!"

"Ngươi khẳng định ta sẽ giúp ngươi?" Vân Phi Vũ vô cùng hiếu kì với sự tự tin nơi hắn.

Nghe thấy câu hỏi đó, Đỗ Lãnh khẽ giương khóe môi, trả lời cực kỳ chắc chắn: "Ngươi sẽ." Thấy nam tử nghi hoặc, hắn lạnh nhạt mở miệng: "Bởi vì không có sự trợ giúp của ta, ngươi sẽ không thể giết được Vân Khoảnh Dương, còn vì sao thì trong lòng ngươi rõ nhất, chỉ là do ngươi không muốn thừa nhận mà thôi."

Vừa nghe lời này, Vân Phi Vũ tức giận, nhưng y hiểu nam nhân trước mắt nói không sai, tuy trong lòng y đã thề nhất định sẽ giết chết người nọ, nhưng dựa vào năng lực hiện tại của y thì giết hắn bằng cách nào? Trước kia có một thân khí lực cũng không thể chiến thắng hắn, huống chi hiện tại mình đã trở thành một phế nhân, chỉ sợ còn chưa giết được hắn thì bản thân đã trở thành một món đồ chơi tùy hắn đùa bỡn, sau đó, cho dù muốn chết cũng không đơn giản.

Cho dù bị nắm phải nhược điểm nhưng Vân Phi Vũ vẫn không muốn thuận theo lời nam nhân, y lạnh lùng mở miệng: "Thì tính sao? Quả thực hiện tại ta khó giết hắn, nhưng cái ta có chính là thời gian, hay dùng cả đời cùng hắn dây dưa, ta không tin cả đời này ta không giết được hắn."

"Chậc chậc." Đỗ Lãnh nhẹ nhàng lắc đầu: "Tội gì phải tự hành hạ bản thân mình như vậy, cho dù ngươi có muốn cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt ta đi chăng nữa, nhưng trong lòng ngươi cũng tự hiểu bản thân có giết được hắn hay không."

"Ngươi…" Vân Phi Vũ đứng dậy, muốn phát hỏa, nhưng lại chậm rãi ngồi xuống, lạnh lùng nói: "Như vậy cũng chẳng quan hệ gì tới ngươi, giết được hắn hay không là chuyện của ta, hơn nữa, việc ngươi bắt ta làm, cho dù chết ta cũng không làm."

Vừa nghe lời ấy, gương mặt Đỗ Lãnh lạnh ngắt, hắn hừ nhẹ một tiếng: "Có làm hay không thì hiện tại đã chẳng tới phiên ngươi quyết định. Ngươi cho là đến bây giờ ngươi vẫn có tư cách nói không?"

Vân Phi Vũ khẽ cười một tiếng: "Ngay cả chết ta còn không sợ, chẳng lẽ ngươi vẫn còn có cách ép buộc ta?"

"Aiz…" Đỗ Lãnh than nhẹ: "Tội gì ngươi phải làm như vậy, kỳ thực chúng ta hợp tác thì cả ta lẫn ngươi đều có lợi, chẳng phải sao? Ta vốn cũng chẳng muốn nói những lời đoạn tình như vậy làm gì, chẳng qua là do bị ngươi bức thôi." Nam nhân nhìn thẳng y, gằn từng chữ: "Nếu mẫu thân ngươi xảy ra chuyện gì thì đều là do sự bất hiếu của ngươi tạo thành."

"Ngươi không phải con người!" Theo tiếng 'oanh' thanh thúy vang lên, trường bào xanh thẫm của nam nhân bị vương vài giọt nước, mà trên chiếc bàn trước mặt hắn, ly rượu trong suốt cũng đã vỡ nát.

Thân thể Vân Phi Vũ không kiềm được run rẩy, căm tức nắm chặt bàn tay, đối diện người nọ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nàng là muội muội của ngươi, là thân nhân duy nhất trên đời này của ngươi, thế nhưng ngươi lại dùng nàng để uy hiếp ta? Ngươi cùng lão tặc Vân Kính Thiên có gì khác biệt đâu. Các ngươi đều là súc sinh, tới heo chó cũng không bằng."

Vừa nghe nam tử đánh đồng mình cùng người nọ, gân xanh trên trán Đỗ Lãnh nổi lên dữ tợn, chỉ nghe thấy 'ba' một tiếng, ly rượu trong tay vỡ thành hai nửa. Dòng rượu đỏ tươi theo khe hở chảy xuống, rơi xuống mặt bàn.

Mảnh vỡ sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay. Cảm nhận được sự đau đớn truyền tới, nam nhân buông lỏng tay, những mảnh nhỏ lập tức rơi xuống, chỉ thấy hắn khẽ mở mắt, thản nhiên nói: "Tùy ngươi quyết định. Ta chỉ muốn ngươi ngoan ngoãn nghe lời là được. Đừng có khiêu chiến giới hạn nhẫn nại của ta. Tuy rằng ta không muốn xuống tay với muội muội của mình. Nhưng…" Hắn lạnh lùng nhìn thiếu niên: "Nếu bất đắc dĩ, ta sẽ không nương tay."

"Ngươi…" Cơn giận lúc này của Vân Phi Vũ đã không thể kiềm chế, nhưng y hiểu bản thân đã rơi vào thế yếu, chỉ cần có người mà mình quan tâm thì y không thể nào không để ý tới. Mà người trước mắt kia đã chẳng phải là con người nữa. Nếu nói Vân gia trời sinh máu lạnh biến thái thì người này đã bị thù hận biến thành một kẻ điên cuồng.

Áp chế phẫn nộ bốc lên trong lòng, Vân Phi Vũ ngồi xuống, oán hận trong lòng theo ánh mắt hoàn toàn hiển lộ ra bên ngoài: "Nói đi, ngươi muốn ta làm như thế nào?"

Thấy y như vậy, Đỗ Lãnh mỉm cười, không để ý tới thái độ đó, nói thẳng: "Ta muốn ngươi tiếp cận Vân Khoảnh Dương, sau đó tới Vân Vụ sơn trang, tìm ra Vân Kính Thiên rồi giết hắn. Đương nhiên, ta nhất định sẽ phái người giúp ngươi."

"Giúp? Chỉ sợ là giám thị thôi." Vân Phi Vũ thầm cười lạnh. Y biết rõ, tiếp cận Vân Khoảnh Dương cũng đại biểu cho việc bản thân mình sẽ trở thành đồ chơi cho hắn. Đây chính là việc mà y hận nhất, nhưng không làm như vậy cũng chẳng có cơ hội giết hắn.

Nghĩ nghĩ, y mở miệng hỏi: "Nghe nói Vân Kính Thiên sinh bệnh, có lẽ có cơ hội trừ bỏ, nhưng còn Vân Khoảnh Dương, cho dù ta có tiếp cận được hắn cũng chưa chắc có thể giết hắn, bởi vì trên người hắn còn có thứ võ công xuất thần nhập quỷ, hơn nữa bên cạnh còn có năm ảnh vệ, chỉ sợ trước khi ta kịp động thủ đã bị hắn giết chết. Còn dùng độc, nếu không phải loại độc cực mạnh không mùi không vị, vậy thì ngươi đừng mơ tưởng thành công."

"Cho nên ta mới cần tới sự trợ giúp của ngươi, bằng không, cho dù ngươi tới bên cạnh hắn cũng vậy thôi, đều không thể diệt trừ hắn được."

Thấy nam nhân lại nở nụ cười thật lớn, Vân Phi Vũ lạnh lùng nói: "Có kế hoạch gì thì nói mau, ta còn muốn đi chuẩn bị cơm chiều."

Cảm giác rời đi đã được một lúc lâu, chỉ e mọi người đã đi tìm kiếm, Đỗ Lãnh cũng không tiếp tục kéo dài, trực tiếp đem kế hoạch nói cho thiếu niên. Nhìn vẻ mặt người đối diện vừa khiếp sợ lại tức giận, hắn khuyên nhủ: "Cũng chẳng còn biện pháp nào khác, hơn nữa, sau khi sự tình kết thúc, ngươi có thể coi tất cả những thứ đã xảy ra chỉ là một giấc mộng, hoặc là một vở diễn, sau này…"

"Ta biết rõ nếu tiếp cận hắn sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng vì sao lại phải lấy thân phận tiểu quan? Hơn nữa, ngươi cho rằng nếu không dịch dung, hắn sẽ vì ta đổi tên mà không nhận ra ta?" Vân Phi Vũ gầm lên ngắt lời hắn.

"Lấy thân phận tiểu quan đối diện với hắn cũng là tốt cho ngươi." Đỗ Lãnh bình tĩnh đối diện cùng y.

"Tốt cho ta?" Vân Phi Vũ liên tục cười lạnh: "Ngươi là muốn bán ta cho hắn thì có. Nói đến cùng thì ngươi cũng chỉ chăm chăm cho lợi ích của mình."

"Nói cũng đúng, quả thực gần chuyện tiền bạc của ta không tốt lắm, bởi vì vu tộc rất nghèo, mà khi ở bên ngoài ta lại có rất nhiều việc cần phải dùng tới tiền." Nam nhân thẳng thắn nói: "Tuy nhiên, quan trọng nhất chính là… ngươi có dám đảm bảo khi nhìn thấy hắn thì ngươi sẽ không lập tức động thủ? Từ đó, hắn sẽ cảnh giác với ngươi, không chỉ mình ngươi không trả thù được, mà mối hận của ta cũng không thể giải quyết."

Vân Phi Vũ ngẩn ra: "Đúng vậy, khi nhìn thấy người nọ, rất có thể ta sẽ không kiềm chế được mà muốn lập tức tiến lên giết chết hắn, nhưng…" Y nhìn về phía nam nhân: "Chẳng lẽ ngươi có biện pháp giúp ta khống chế cảm xúc?"

Đã Lãnh trịnh trọng gật đầu: "Trong vòng ba tháng ta sẽ giúp ngươi quen với thân phận tiểu quan, tạm thời quên đi bản chất thật sự của mình. Sau đó, ta sẽ giúp người lấy một thân phận hoàn toàn khác biệt xuất hiện trước mặt người nọ. Đương nhiên, chính ngươi cũng phải phủ nhận mình là Vân Phi Vũ, dung nhập vào thân phận tiểu quan này, khiến cho người nọ có thể nhận ra ngươi nhờ tướng mạo, nhưng không dám khẳng định đó chính là ngươi. Có lẽ hắn sẽ âm thầm phái người giám thị ngươi, nhưng chắc hẳn không can thiệp tới tự do của ngươi. Nếu việc ngươi thực sự là Vân Phi Vũ bại lộ, chỉ sợ lúc đó ngươi sẽ hoàn toàn mất đi tự do. Theo ta nghĩ, tới lúc đó, cho dù ngươi có muốn tự sát cũng khó khăn, càng miễn tới chuyện báo thù."

Vân Phi Vũ cúi đầu trầm tư, tuy rằng cảm thấy lời hắn nói rất có lý, nhưng phải tiếp cận người nọ bằng cách trở thành đồ chơi của hắn vẫn khiến y rất khó tiếp nhận, bởi vì đó vốn là chuyện mà y vô cùng thống hận.

Dường như đoán được suy nghĩ của y, Đỗ Lãnh lại mở miệng: "Cho ngươi lấy thân phận tiểu quan tiếp cận hắn thực ra còn có một lợi thế khác, chính là, sau khi sự việc hoàn thành, ngươi có thể vứt bỏ thân phận tiểu quan quay về cuộc sống vốn có của mình, mà những đoạn thời gian kia, ngươi có thể coi bản thân chỉ là người đứng ngoài quan sát, coi thân phận tiểu quan kia như một người khác. Ta nghĩ làm như vậy sẽ giúp gánh nặng trong lòng ngươi giảm đi rất nhiều."

"Tự ám thị bản thân phủ nhận đi những ngày tháng đó?" Vân Phi Vũ cười chế nhạo. Có lẽ đó là biện pháp tự an ủi không tồi, hơn nữa, tựa hồ cũng chỉ còn cách này mà thôi.

"Được rồi, ta đồng ý lấy thân phận tiểu quan tiếp cận hắn, có điều…" y nhìn nam tử đối diện: "Ngươi định giúp ta trừ bỏ Vân Khoảnh Dương như thế nào?"

"Hắc vu thuật, chắc ngươi đã từng nghe tới?" Đỗ Lãnh nhìn y.

Vân Phi Vũ suy nghĩ, sau đó nói: "Đúng là đã nghe qua, nhưng trong vu tộc thực sự có người biết thứ đó?"

"Đúng." Đỗ Lãnh gật đầu: "Không cần hoài nghi, trên đời này, việc kỳ lạ nào chẳng có."

Yên lặng một lát, Vân Phi Vũ lại hỏi: "Nhưng ta nghe nói, muốn thi triển vu thuật thì cần phải có vật dẫn, hẳn là máu hoặc tóc của hắn? Mà ngươi định lấy máu hay tóc của hắn bằng cách nào? Chẳng lẽ muốn ta tiếp cận hắn rồi lấy tới cho các ngươi?"

Đỗ Lãnh lắc đầu: "Chờ ngươi làm được thì không biết phải đợi tới lúc nào, hơn nữa, đã vào Vân Vụ sơn trang sẽ rất khó trở ra. Kỳ thực hắc vu thuật có thể thông qua thân thể người khác, đem lời nguyền của vu sư truyền qua người muốn công kích."

"Chẳng lẽ ngươi… muốn thông qua ta?"

"Sao, chẳng phải ngươi vẫn muốn diệt trừ hắn?" Đỗ Lãnh nhìn về phía nam tử: "Ám sát theo cách bình thường căn bản vô dụng với hắn."

Chỉ cần có thể trừ bỏ người nọ, dùng thân thể mình hứng lấy lời nguyền thì đã sao? Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn về phía hắn: "Được rồi, ta chấp nhận làm vật dẫn, chỉ cần ta tiếp cận hắn là các ngươi có thể thi triển vu thuật, đúng không?"

"Đúng, có điều…" Đỗ Lãnh chuyển ngữ khí: "Chỉ khi hai người hòa thành một thể mới có công hiệu, nói thẳng ra chính là các ngươi phải ân ái với nhau thì lúc đó mới có thể thi triển, bởi vì vu thuật này dùng máu của ngươi chứ không phải ai khác. Ta nghĩ sự tình này nhất định sẽ phát sinh, trừ phi." Nam nhân nhìn y: "Trừ phi ngươi cố tình ngăn cản!"

Vân Phi Vũ thất thần, tuy rằng đã nghĩ tới sẽ phát sinh việc đó, nhưng trong lòng vẫn dị thường bài xích. Y không hiểu sau này mình sẽ làm như thế nào, nhưng hiện tại, quả thực y không có cách chấp nhận.

Thấy y không nói lời nào, Đỗ Lãnh lại mở miệng: "Ngươi nên hiểu rõ, nếu lời nguyền rủa không di chuyển sang người hắn, thì người chịu phản phệ chính là ngươi chứ không phải vu sư. Ngươi là vật dẫn, đồng thời cũng là người truyền lời nguyền, chờ một thời gian sau, kẻ trở thành người bị nguyền rủa chính là ngươi."

Thấy y ngồi im không nói, Đỗ Lãnh cũng chẳng nóng vội, lại rót một ly rượu, chậm rãi nhâm nhi thưởng thức. Thật ra hắn cũng không nói thật, người bị nguyền rủa là nam tử, mà lời nguyền này chính là Tỏa Tình Chú, không động tình sẽ chẳng có vấn đề, nhưng nếu động tình sẽ dẫn phát lời nguyền, nếu không phát tiết đúng lúc thì thất khiếu chảy máu dẫn tới bỏ mạng. Nhưng cho dù có phát tiết cũng chỉ có thể trì hoãn thời gian của lời nguyền, nếu không kịp giải nguyền thì bản thân y và người đã ân ái sẽ cùng nhau gánh chịu lời nguyền, toàn thân thối rữa mà chết.

(Thất khiếu bao gồm: hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Rốt cuộc hắn chẳng muốn buông tha cho bất luận kẻ nào, cho dù là chất nhân ruột thịt của mình cũng không ngoại lệ.

"Được rồi, ta đã hiểu." Vân Phi Vũ đột nhiên mở miệng, sau đó đứng lên: "Khi nào thì xuất phát?"

"Ngày mốt." Nam nhân cũng đứng lên, cầm ngọn đèn nhỏ trên bàn, hai người lại chậm rãi bước theo con đường nhỏ hẹp, theo đường cũ trở về.

207. Quyển 6 - Chương 205: Tú Bà Hạ Tứ

Đêm trước ngày xuất phát, khi Vân Phi Vũ chuẩn bị y phục lại nghe thấy tiếng gõ cửa, y vừa mở ra đã thấy Tuyết Lê Hoa đứng đó.

Trong tay nữ tử cầm hai vò rượu, đôi mắt phiếm hồng, trên mặt lại vẽ nên nụ cười: "Ngày mai đệ xuất phát rồi, chúng ta cùng uống vài chén được không?"

Trong lòng hiểu được tình ý của nàng nhưng không cách nào đáp lại, hiện tại nhìn nàng như vậy lại càng không nhẫn tâm cự tuyệt, Vân Phi Vũ gật đầu: "Được, ta đi lấy chút đồ nhắm tới."

Chỉ chốc lát sau, y bưng hai đĩa đậu phộng cũng rau trộn bước vào, hai người bắt đầu ta một chén, ngươi một chén. Tuyết Lê Hoa nâng chén rượu, cúi đầu: "Phụ thân… phải chăng người kêu đệ đi làm chuyện gì đó?"

Vân Phi Vũ ngây ngẩn, chần chờ một lúc lâu mới gật đầu.

"Sẽ gặp nguy hiểm sao?" Vẻ mặt nàng hiện lên tia lo lắng.

Vân Phi Vũ lẳng lặng nhìn nàng, trong lòng dâng lên một tia ấm áp, đạm cười: "Sao tỷ lại nghĩ như vậy, phụ thân tỷ cũng là cữu cữu ruột thịt của ta, lẽ nào lại bắt ta dấn thân vào nguy hiểm. Đừng nghĩ quẩn."

Nữ tử nhìn đôi mắt y, thấy y không giống nói dối liền nhẹ nhàng 'dạ' một tiếng, sau đó lại cúi đầu không nói.

Vân Phi Vũ thở dài một tiếng, đành phải nâng bát rượu tiến tới chạm lên bát rượu của nàng, mỉm cười nói: "Lê Hoa tỷ, ta cùng tỷ uống tiếp."

Hai người ngửa đầu uống cạn, nam tử nâng tay áo nâng giọt rượu bên khóe miệng, nhìn nữ tử vẫn trầm mặc không nói, gãi đầu: "Lê Hoa tỷ, tỷ sẽ không nghĩ rằng ta một đi không trở lại đó chứ?"

Nghe y hỏi như vậy, Tuyết Lê Hoa lập tức ngẩng đầu, khẽ cắn môi dưới, do dự hỏi: "Đệ… còn có thể trở về?"

"Ha ha, đương nhiên." Vân Phi Vũ cười nói: "Ta đã coi nơi này như nhà của mình. Sự việc xong xuôi đương nhiên sẽ trở về."

"Thực sự?" Đôi mắt Tuyết Lê Hoa sáng ngời, vẻ mặt hưng phấn.

"…" Vân Phi Vũ nhìn nàng, trên mặt dần hiện ra áy náy: "Thực xin lỗi, Lê Hoa tỷ, ta nghĩ tỷ nên…"

"Ta hiểu." Nữ tử cười tươi: "Ta sẽ không miễn cưỡng đệ. Nhưng chúng ta vẫn là người một nhà, là bằng hữu, chẳng phải sao? Cho nên ta vẫn luôn hoan nghênh đệ trở về nơi này, trở về ngôi nhà của chúng ta."

Thoáng giật mình nhìn nữ tử, thấy nét chân thành cùng nụ cười thản nhiên trên gương mặt nàng, Vân Phi Vũ gật đầu: "Ta đã biết. Nhất định ta sẽ quay về!"

"Cạn!" Tuyết Lê Hoa bưng chén rượu lên chạm lên chén nam tử, thấy y ngẩng đầu uống rượu, trên mặt hiện lên một tia kiên định, tựa hồ đã hạ quyết tâm chuyện gì đó.

Giờ ngọ canh ba ngày kế, Đỗ Lãnh cùng Vân Phi Vũ, còn có hơn mười hán tử trong vu tộc cưỡi ngựa xuất phát từ trong thôn. Nam tử đeo mặt nạ, bởi vì Đỗ Lãnh đã nói, trước khi mọi sự thành công, y tuyệt đối không thể bại lộ thân phận.

"Nương, Lê Hoa tỷ, mau trở về đi thôi." Nhìn phụ nhân cùng nữ tử vẫn theo phía sau, Vân Phi Vũ tươi cười ôn nhu cùng các nàng, sau đó phất tay. Y lập tức thúc ngựa đuổi theo đội ngũ phía trước đã rời đi được một khoảng.

Nhìn bóng người dần xa, Tuyết Lê Hoa đỡ phụ nhân: "Dì à, Tiểu Vũ không sao đâu, người đừng quá lo lắng."

Đỗ Nguyệt Nga quay đầu nhìn về phía nàng, vỗ tay nàng, cười nói: "Lo lắng chính là con mới đúng. Có phải đang lo lắng Tiểu Vũ của chúng ta nhìn trúng nữu tử khác, sau đó không trở lại?"

Nghe lời trêu chọc của phụ nhân, Tuyết Lê Hoa cười chua sót: "Dì, Tiểu Vũ có người mình thương rồi."

"Sao?" Đỗ Nguyệt Nga thất thần, nhìn vẻ mặt nữ tử cô đơn lại không biết an ủi thế nào, dù sao nàng cũng là người tân tiến, không muốn can thiệp quá sâu vào việc của nhi tử.

Hai người im lặng đi về thôn, Đỗ Nguyệt Nga rốt cuộc vẫn không nén được, kéo tay nữ tử, nói: "Lê Hoa, con nói cho ta nghe một chút, nàng ta là nữ tử như thế nào? Nếu là người không đứng đắn, ta tuyệt đối không cho nàng tiến vào cửa Đỗ gia."

Rốt cuộc có nên nói lời thật hay không? Việc này khiến Tuyết Lê Hoa do dự cả nửa ngày mới nói: "Tiểu Vũ không cẩn thận nên mới tiết lộ thôi, ta cũng không rõ lắm."

Đỗ Nguyệt Nga thở phào, sau đó vỗ vai nàng: "Ta nghĩ loại nữ tử khiến Tiểu Vũ không dám nói ra miệng cũng chẳng tốt đẹp gì. An tâm, chờ nó trở về ta sẽ hỏi han cẩn thận, đừng để ý."

Tuyết Lê Hoa gật đầu, trong lòng lại thầm thở dài, mang theo không biết bao nhiêu phiền muộn cũng bất đắc dĩ.

Giương roi thúc ngựa một mạch chạy đi, hơn hai mươi ngày sau, đoàn người của Vân Phi Vũ đã tới được một trong ngũ đại thành, Đông Dương thành.

Dường như vì ma giáo rời khỏi giang hồ, ngọn lửa nội chiến tắt đi không ít. Vừa vào thành, không khí náo nhiệt đã ùa tới, Vân Phi Vũ ngồi trên lưng ngựa quan sát chung quanh. Cảm giác mỏi mệt bao ngày nay dần tiêu tan theo tiếng cười nói hoan hô truyền tới tai.

Mọi người dừng lại trước một tòa tiểu lâu tên Noãn Đông Các. Đỗ Lãnh xoay người nhảy xuống ngựa, tiến lên gõ cửa: "Hạ Tứ, mở cửa."

Không lâu sau, chỉ thấy cảnh cửa 'chi nha' một tiếng, một nam tử dáng người thon dài, khuôn mặt trắng nõn, vạt áo trước phanh ra một nửa, vừa ngáp vừa mở cửa ra: "Đỗ gia, ngài đã về rồi. Sao lại tới sớm như vậy?"

"Còn sớm? Sắp tới buổi trưa rồi." Đỗ Lãnh hừ nhẹ một tiếng, sau đó vẫy tay với Vân Phi Vũ: "Vào đi, vị này chính là tú bà Hạ ma ma."

Vân Phi Vũ gật đầu với hắn, thuận tiện đánh giá người nọ một phen, mà người nọ cũng đồng thời nhìn y.

Dáng vẻ thong dong đó có thể nhận ra khi người này còn trẻ vốn rất đẹp, tuy rằng lúc này vẫn chưa già nhưng khóe mắt đã xuất hiện vết tích thời gian, tuy nhiên, cặp mắt phượng tà mị kia vẫn quyến rũ mị hoặc như thường, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Vân Phi Vũ rời mắt, bắt đầu đánh giá phía trong lầu các. Từ bên ngoài nhìn vào sẽ thấy tòa lầu các này không lớn, nhưng bài trí rất *** xảo, ngay cả tay vịn lên lầu cũng được khắc hoa lan thanh nhã, chung quanh đều được trang trí bằng màu lam, phấn, sa trướng màu vàng bằng lụa mỏng, tầng tầng lớp lớp đan xen nhau làm cho người ta có cảm giác như đang ngắm hoa trong màn sương mù mờ ảo, mông lung khiến người người mơ màng.

"Thì ra đây chính là kỹ quán, xem ra ba tháng này ta đều phải ở nơi đây." Vân Phi Vũ âm thầm thở dài.

Hạ Tứ đột nhiên lên tiếng: "Đỗ gia, đây không phải là người mới mà người muốn tôi huấn luyện đó chứ? Dáng người thì được, nhưng tướng mạo…"

"Câm miệng!" Đỗ Lãng trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó ra lệnh: "Đóng cửa lại rồi nói sau."

"Nga" Hạ Tứ ngượng ngùng đóng cửa lại, vẻ mặt chất chứa nghi vấn.

"Tới phòng nghỉ mới bàn bạc tiếp." Đỗ Lãnh dẫn đầu bước lên lầu, Vân Phi Vũ ngập ngừng, sau đó mới theo lên. Hạ Tứ hô to: "Các ngươi đi trước, ta sai người chuẩn bị trà cùng điểm tâm, đợi lát nữa sẽ tới."

Khi ba người họp lại trong một căn phòng nhỏ được bố trí vô cùng thanh nhã, rót xong trà, lúc này Đỗ Lãnh mới mở miệng: "Tiểu Vũ, có thể tháo xuống rồi."

Vân Phi Vũ gật đầu, sờ sờ bên cổ, sau đó kéo tấm nhân bì diện cụ xuống, mà Hạ Tứ chăm chú nhìn y một lúc lâu, chậc chậc hai tiếng: "Bộ dạng cũng không tệ lắm, nhưng so ra vẫn kém bốn mùa của ta một chút."

“Bốn mùa?” Vân Phi Vũ không khỏi tò mò.

“Là bốn tiểu quan đứng đầu bảng, đặt tên theo bốn mùa.” Đỗ Lãnh giải thích.

“À!”

“Được rồi, không nói nhiều lời nữa.” Đỗ Lãnh nhìn hai người: “Đỗ Lãnh, ta giao Tiểu Vũ cho ngươi, ba tháng sau ta sẽ tới xem kết quả, phải loại bỏ hoàn toàn những thói quen hiện tại của y, khiến cho y ghi nhận tự đáy lòng rằng mình là một nam kĩ.”

“Không thành vấn đề, đây chính là thứ ta sở trường nhất.” Hạ Tứ hưng phấn nhìn về phía Vân Phi Vũ, ánh mắt bắt đầu chẳng kiêng nể gì liền quét qua quét lại trên thân thể y.

Vân Phi Vũ nhíu mày, sau đó nhìn về phía Đỗ Lãnh: “Ta chỉ đáp ứng với ngươi sẽ dùng thân phận tiểu quan tiếp cận người nọ, nhưng chưa từng nói sẽ thật sự trở thành nam kĩ ở nơi này.”

“Ta biết.” Đỗ Lãnh khẽ cong khóe môi: “Cũng không ép ngươi phải đi tiếp khách, nhưng một chút dạy dỗ huấn luyện vẫn phải có, bằng không, ngươi sẽ không đạt được tiêu chuẩn của tiểu quan thực sự, như vậy sẽ chẳng có cách nào gạt người nọ.”

Mặc dù trong lòng uất nghẹn nhưng Vân Phi Vũ biết hắn nói đúng, nhưng trong lòng cảm thấy mâu thuẫn với thời gian huấn luyện sau này, ngữ khí cũng có vẻ khó chịu: “Được rồi, nói cho ta biết khi nào thì bắt đầu? Ta muốn chuẩn bị trước.”

“Không vội, ta nghĩ trước tiên cứ nghỉ ngơi đã, dù sao chúng ta cũng đi một quãng đường dài như vậy.” Đỗ Lãnh nhìn y, sau đó nhìn Hạ Tứ vẫn ngồi một bên dõi theo bọn họ: “Ngươi cảm thấy khi nào bắt đầu mới tốt?”

Hạ Tứ nháy mắt mấy cái, cười duyên một tiếng: “Đỗ gia, ngài hỏi tôi nha, vậy thì… ba ngày sau đi. Tôi phải quan sát kỹ lưỡng đã, sau đó mới quyết định xem biến y thành bộ dáng gì mới xuất sắc nhất.”

“Uhm.” Đỗ Lãnh gật đầu, sau đó nhìn về phía nam tử: “Vậy ngươi tranh thủ mấy ngày này mà nghỉ ngơi đi, bằng không sau này cũng chẳng có thời gian rảnh cho ngươi nhàn nhã đâu.”

Vân Phi Vũ nhíu mày: “Được rồi.”

“Còn nữa.” Nam nhân lại mở miệng: “Ngày mai ta sẽ rời khỏi đây, ba tháng sau mới trở lại, ngươi có nhu cầu gì thì cứ nói thẳng với Hạ Tứ.”

“Ừ.” Vân Phi Vũ không chút biến sắc, gật đầu.

Hai người cũng chẳng nói tiếp, Hạ Tứ đột nhiên lên tiếng: “Đỗ gia, các người… rốt cuộc quan hệ của hai người ra sao?”

“Y là ngoại sanh của ta.”

“Chúng ta chẳng có quan hệ quái gì cả.”

Nghe hai người trở lời bất đồng, Hạ Tứ đảo mắt trái phải một lượt, ‘uhm’ một tiếng đầy thâm ý.

Đỗ Lãnh không để ý tới thái độ của Vân Phi Vũ, đứng lên vươn vai: “Hạ Tứ, ta đi nghỉ ngơi, ngươi an bài nơi ở cho Hạ Vũ, sau đó đưa y đi nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Hạ Tứ cung kính trả lời.

Thấy nam nhân rời đi, Vân Phi Vũ cũng đứng lên, nhìn người ngồi phía trước: “Ta ở đâu?”

“Hừ, tính tình cũng chẳng tốt lắm, xem ra phải xuống tay từ nơi này.” Hạ Tứ lẩm bẩm, sau đó đứng lên, che miệng ngáp một cái: “Đi thôi, ta đưa ngươi tới nơi ngươi ở, đợi lát nữa ta phải ngủ bổ sung, bằng không chẳng chịu nổi áp lực tối nay mất.”

Nghe lời nói cực kỳ ám muội của hắn, trên mặt Vân Phi Vũ vẫn chẳng lộ ra chút biểu hiện gì.

Hạ Tứ đi phía trước nam tử một chút, khóe mắt khẽ liếc y, thấy y chẳng phản ứng với lời nói của mình liền cảm thấy khó hiểu: "Chẳng lẽ y cũng chẳng phải kẻ còn 'non'? Thoạt nhìn có vẻ khó dạy dỗ, nhưng không sao, như vậy càng thú vị."

Nghĩ vậy, hắn đột nhiên dừng lại, xoay người, hỏi: "Ngươi từng có kinh nghiệm?" Thấy nam tử lộ vẻ kinh ngạc, hắn lập tức bổ sung: "Ta hỏi là ngươi đã từng lên giường với nam nhân đúng không? Vậy là ngươi ở trên hay dưới? Nhưng mà... nhìn hình thể của ngươi chắc là ở dưới đúng không?"

"Ngươi..." Vân Phi Vũ tức giận, nhưng nghĩ lại thì người này chính là kẻ đứng đầu nam kĩ quán, hỏi tới vấn đề linh *** này cũng chẳng có gì là lạ, mà mình cũng chẳng cần phải trả lời hắn làm gì, vậy nên y lạnh lùng nói: "Chẳng liên can tới ngươi!"

208. Quyển 6 - Chương 206: Bắt Đầu Dạy Dỗ

"Tính tình ghê gớm thật." Hạ Tứ cười duyên một tiếng, chớp mắt đã thay đổi sang thái độ nghiêm túc: "Ta mặc kệ quan hệ giữa ngươi với lão bản ra sao, hắn đã giao ngươi vào tay ta thì ba tháng này ngươi nhất định phải nghe ta. Ta hỏi ngươi cái gì thì ngươi phải trả lời cái đó, ta bảo ngươi đi hướng đông thì ngươi không được chuyển hướng tây. Nghe rõ không? Tiểu dã miêu."

Cằm đột nhiên bị nâng lên, Vân Phi Vũ ngây ngẩn, phất tay đẩy ra theo bản năng lại không ngờ người nọ bắt lấy một tay y dán chặt lên tường, sau đó dùng thân thể gắt gao chèn y lại, một chân cường ngạnh len giữa hai chân y, chậm rãi ma sát hạ thân mềm mại, ghé lên tai y thổi một hơi: "Nhớ kỹ, sau này phải gọi ta là Hạ ma ma, nghe thấy chưa, tiểu dã miêu?"

"Khốn kiếp, buông ra." Chỉ nghĩ hắn là một tú bà nơi kỹ viện, ai ngờ sức lực lại lớn như vậy, chờ đến khi biết được thì Vân Phi Vũ mới phát giác mình không thể động đậy, không khỏi thốt lên: "Ngươi biết võ công?"

"Nhìn ra sao?" Hạ Tứ cười khẽ, đưa tay vuốt ve hai má y, kinh ngạc xuýt xoa, sau đó sờ xoạng mấy nơi: "Chậc chậc, cảm giác thực tốt, không biết thượng ngươi sẽ có cảm giác gì nhỉ?"

Mắt thấy hắn sẽ vói tay vào y phục mình, Vân Phi Vũ không phát hỏa, chỉ hừ lạnh một tiếng: "Hạ ma ma không chỉ lớn tuổi rồi, ngay cả đầu óc cũng không còn minh mẫn nữa nha. Ta nhớ rõ ngươi mới nói ba ngày sau mới bắt đầu mà hiện tại là như thế nào đây?"

Hạ Tứ cứng đờ, chưa có người nào dám nói hắn lớn tuổi hay đầu óc không tốt: "Được, được, được, xem ra cần phải dạy dỗ tiểu dã miêu này cẩn thận mới được."

Chỉ thấy hắn cười duyên một tiếng liền buông tay nam tử ra, xoay người nhẹ nhàng lắc eo: "Đi thôi, mang ngươi tới nơi ngươi nghỉ ngơi."

Vân Phi Vũ bị thái độ đột nhiên biến đổi của hắn khiến cho hồ đồ, thoáng ngây người, sau đó lập tức đi theo.

Ba ngày sau, Vân Phi Vũ đang ngủ say lại bị lay dậy, mơ hồ mở mắt ra liền thấy Hạ Tứ. Nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời mới xuất hiện vài dải sáng trắng, y ngồi dậy, nghi hoặc nhìn người nọ, trong lòng ngập tràn khó hiểu.

Tuy rằng ba ngày qua y rất ít ra khỏi cửa, nhưng biết nơi này nghỉ ngơi tới giờ thân, giờ dần bắt đầu đón khách, ban ngày đều nghỉ ngơi. Hiện tại mới vừa vào giờ mão, không phải hắn hẳn đang ngủ sao?

"Đi theo ta." Nam nhân ra lệnh, sau đó chẳng quay đầu lại, thong thả bước ra khỏi phòng.

Hơi sững người, Vân Phi Vũ lấy y phục bắt trên đầu giường mặc lại, lập tức đuổi theo. Tuy rằng không biết nam nhân dẫn mình tới đâu, nhưng y hiểu được, hôm nay chính là ngày mở đầu cho cuộc huấn luyện này.

Giờ phút này, đường đi im lặng tới dị thường, chỉ có tiếng bước chân của hai người, cuối đường xuất hiện một chiếc cầu thang dẫn xuống lầu dưới. Nghi hoặc nhưng vẫn không lên tiếng, y lẳng lặng theo sau.

Cuối thang lầu, rọi vào mắt là một tiểu viện rộng lớn. Đang quan sát chung quanh lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng tựa như mệnh lệnh của người nọ: "Lại đây."

Không biết người nọ đã xuống khỏi cầu thang từ lúc nào, đứng trước một cánh cửa nhìn y. Cảnh vật trong phòng mờ ảo không rõ ràng lắm, nhưng trực giác cho Vân Phi Vũ biết dường như nơi này giam dữ một con mãnh thú, mà cánh cửa kia chính là cái miệng của nó. Răng nanh sắc bén dữ tợn chuẩn bị chờ y tới gần rồi cắn xé thành từng mảnh nhỏ, nuốt gọn xuống bụng. Tuy rằng không sợ chết, nhưng từ tận đáy lòng y lại sinh ra cảm giác khiếp sợ căn phòng kia.

"Sao rồi, sợ?" Hạ Tứ híp mắt đánh giá nam tử đang do dự đứng cách đó năm bước, liếm liếm môi: "Tiểu dã miêu, hiện tại đã sợ rồi sao? Trò hay mới vừa bắt đầu thôi."

Nghe thấy lời nam nhân nói, Vân Phi Vũ có chút bực bội nhưng vẫn không lập tức tiến lên mà là hỏi: "Vào trong đó làm gì?"

"Không tồi, vẫn không bị kích đến phát ngốc. Xem ra sau này càng ngày càng thú vị đây. Thực chờ mong nha!" Hạ Tứ mỉm cười, nói rõ ràng: "Phòng dạy dỗ, chuyên môn dạy dỗ… tiểu dã miêu không chịu nghe lời."

Không để ý tới những lời hắn nói, Vân Phi Vũ chỉ tự hỏi công dụng của phòng dạy dỗ này như thế nào. Tuy rằng không hiểu lắm nhưng nghe tên cũng có thể đoán ra đại khái, việc này càng khiến y thêm do dự, mà dường như nam nhân cũng bắt đầu sốt ruột: "An tâm, hôm nay chỉ dạy dỗ cho ngươi biết công dụng của phòng dạy dỗ này thôi, sau đó xem diễn một chút, mau vào đi."

Thấy nam nhân bước vào trong, Vân Phi Vũ lau mồ hôi trên lòng bàn tay lên y phục, nâng bước tiến tới.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, y dựng tóc gáy, lông tơ khắp người nổi lên. Ngọn đèn trên tường được điểm sáng, cảnh vật trong phòng lập tức lọt vào mắt. Căn phòng không lớn lắm, chỉ có một chiếc tủ áo năm ngăn, một chiếc ghế dựa với độ cao có vẻ kỳ quái. Trên tường treo hơn mười chiếc roi hình thù, chất liệu khác nhau, mà trên mặt tường khác lại có hai chiếc thiết liên, cũng chẳng còn thứ gì khác.

"Xem xong rồi sao?"

Thanh âm từ phía sau truyền tới, Vân Phi Vũ quay đầu lại, hơi thở nam nhân phả lên mặt, y giật mình lùi lại vài bước như thỏ con bị dọa, bước từng bước cách ra thật xa.

Hạ Tứ nhìn phản ứng của y, nheo mắt tỏ vẻ hứng thú, cười một tiếng, sau đó vỗ tay hai cái: "Đưa vào."

Chỉ thấy hai tráng hán đưa một thiếu niên đang lạnh run đi tới, sau đó tùy tay ném trên mặt đất, tiếp đến đứng sừng sững một bên.

"Nhìn cho kỹ." Nam nhân không nhìn y, nhưng Vân Phi Vũ biết hắn đang nói với mình.

Đi về phía thiếu niên, Hạ Tứ lạnh lùng mở miệng: "Cởi sạch y phục ra."

Gương mặt tái nhợt nhưng không che dấu được dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, thiếu niên nắm chặt vạt áo trước, vừa lắc đầu vừa lết về phía sau: "Không… không muốn, ta không…"

Nam nhân không nói gì, chỉ đảo mắt nhìn hai gã tráng hán phía sau, hai người lập tức tiếp lên, tiếng y phục bị xé nát không ngừng vang lên, còn có tiếng thiếu niên không ngừng kêu khóc van xin.

"Đủ rồi, các người…"

Từ khi nãy, Vân Phi Vũ đã dần dần hiểu được hàm nghĩa của từ "dạy dỗ", chính là dạy dỗ tiểu quan không nghe lời.

Ngay khi y không nhịn được mà muốn tiến lên ngăn cản lại phát hiện thân thể đột nhiên không thể nhúc nhích, miệng cũng nói không nên lời, mà nam nhân kia đứng chắn trước mặt y cười cợt, lắc đầu: "Chậc chậc, thực không nghe lời, chẳng phải ta đã nói ngươi phải xem kỹ càng hay sao, không được phép quấy rối."

Người nọ đột nhiên nghiêng người về phía trước, nam tử cảm giác vành tai bị vật gì đó mềm mại vờn quanh, sau đó lại truyền tới một trận đau đớn, người nọ ghé bên tai y thì thầm: "Đây là trừng phạt nho nhỏ, nhớ

rồi chứ. Ba tháng này ngươi thuộc về ta, cho nên đừng có thử làm trái ý ta, bằng không…" người nọ xoay người, tiếng cười khẽ khàng lướt qua tai khiến y không khỏi rùng mình.

"Nhìn rõ đấy, không được phép nhắm mắt nha!"

Thiếu niên đã bị lột sạch đến trần trụi, co rúm trong góc tường tựa như con thú nhỏ. Hạ Tứ gỡ một chiếc trách tiên (roi nhỏ) màu đỏ trên tường xuống, đập nhẹ trên tay hai cái, sau đó tươi cười tới gần.

"Đừng… đừng tới đây… A…" Tiếng kêu thê lương thảm thiết, một vệt lằn màu đỏ xuất hiện trên da thịt trắng nõn của thiếu niên, hắn không ngừng trốn tránh, nhưng từng đợt roi vẫn không ngừng hạ xuống ngực, lưng, nhũ tiêm.

Đôi mắt Vân Phi Vũ hằn đỏ, nhưng không thể làm gì khác, vừa định nhắm mắt lại chợt nghe người nọ quát lạnh một tiếng: "Nhìn kỹ cho ta."

Nhớ tới lời uy hiếp khi nãy, y đột nhiên nhớ ra: phải chăng nếu mình không nghe lời nam nhân cũng sẽ bị đối đãi như vậy? Nhìn cảnh tượng trước mắt, tâm trí y dâng lên một trận hỗn loạn.

Khi tiếng kêu thảm thiết biến thành rên rỉ, nhìn thân thể thiếu niên quỳ rạp trên mặt đất không ngừng run rẩy, Vân Phi Vũ có chút kinh ngạc. Tiếng rên rỉ kia không giống thống khổ, mà giống…

"Không tồi lắm." Nam nhân đột nhiên dừng động tác, hơi thở có chút khó khăn: "Nâng hắn lên giường đi, cẩn thận chút."

Hai gã tráng hán lập tức tiến lên, bắt lấy cánh tay cùng đôi chân bị thương của thiếu niên, nhẹ nhàng nâng lên, sau đó đưa hắn nằm lên chiếc giường nhỏ.

Cúc hoa non mềm hồng nhạt hoàn toàn phơi bày, Hạ Tứ cầm chiếc bình sứ trắng *** đi lên phía trước, nghiêng bình, chất lỏng hồng phấn chảy xuống, dừng trên cánh mông đã bị thương của thiếu niên.

"Uhm…" Thanh âm rên rỉ thống khổ lại đầy khoái cảm tràn ra từ miệng thiếu niên, bàn tay đặt nam nhân đặt trên nhũ tiêm của hắn nhẹ nhàng di chuyển, sau đó dần dần chuyển xuống cúc hoa…

Khi mọi việc chấm dứt, người nọ cởi bỏ huyệt đạo cho y, lúc này Vân Phi Vũ mới cảm nhận được lưng áo của mình đã đẫm mồ hôi, hai chân tê rần như nhũn ra, không biết là do thời gian đứng đó quá dài hay vì hình ảnh khiến cho huyết mạch người ta không khỏi sôi trào.

Hạ Tứ đứng trước mặt y, khóe môi thoáng hiện một mạt tiếu ý, nâng cằm y: "Thế nào? Có cảm giác gì?"

Hít sâu một hơi, áp chế *** thần hỗn loạn, tùy ý người nọ dùng ngón tay vẽ qua vẽ lại trên má mình, Vân Phi Vũ thản nhiên đáp: "Chẳng có gì."

"Chậc chậc, miệng cứng ghê." Người nọ đột nhiên vươn tay nắm lấy hạ thân cứng rắn của y, khi y sắp bùng nổ lại xoay người đi tới trước cửa, ra lệnh: "Cho ngươi nửa canh giờ để tắm rửa thay y phục, sau đó bắt đầu huấn luyện nhu thể và vũ đạo."

Nắm chặt tay, cố nén phẫn nộ, cho tới khi người nọ đi rồi y mới rút lui vài bước, tựa lên vách tường thở dốc, âm thầm cười khổ: "Còn kháng cự cái gì? Lúc trước chính ta đã đồng ý với người nọ, bản thân ta đã chẳng có quyền lợi gì, mà thân phận ở đây của ta cũng chỉ là một gã nam kỹ."

Tắm rửa thay xiêm y, ngâm mình trong nước khiến tâm trạng hỗn loạn trong lòng y dần bình ổn. Y đã hiểu rõ mọi việc, vì để giết được người nọ, cho dù đẩy y tới mười tám tầng địa ngục cũng không hối tiếc.

Luyện tập nhu thể là việc mỗi ngày các tiểu quan phải thực hiện, bởi vì mặc kệ là vì vũ đạo hay việc trên giường, thân thể bọn họ đều cần phải có sự mềm dẻo linh hoạt. Tuy Vân Phi Vũ đã thành niên, nhưng y vẫn kiên trì tập luyện các môn thể thao do các bậc lão nhân dạy dỗ nên thân thể coi như mềm mại.

Sau đó là học tập vũ đạo, miễn cưỡng múa lại màn Hồ Lô Họa Biểu đơn giản nhất do vũ sư Phong Lãnh chỉ dạy lại thấy hai người bọn họ nhíu mày.

"Không đúng?" Y không khỏi nghi hoặc, tuy rằng cảm giác có cái gì đó không đúng, nhưng là vũ đạo này cũng rất giống khí chất của nữ tử mà.

"Không phải." Hạ Tứ đột nhiên mở miệng: "Ngươi đã từng luyện võ?"

Vân Phi Vũ ngây ra, gật đầu, sau đó bổ sung một câu: "Trước kia thôi." Bàn tay bất giác xoa lên bả vai. Trong lòng khẽ thở dài: "Không sử dụng sức mạnh được, nhưng cũng may, vẫn có thể cử động."

Hạ Tứ dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu quét nhìn y, mà Phong Lãnh lại nhỏ giọng phàn nàn: "Khó trách chẳng thấy được chút mỹ cảm nào cả, rõ ràng động tác đều giống như như vậy mà."

Vân Phi Vũ lẳng lặng nhìn bọn họ, không nói gì, tai nghe bọn họ đàm luận việc mình học vũ đạo nhưng tâm trí đã bay tới Diên Kinh xa xôi ngàn dặm: "Bọn họ vẫn khỏe chứ? Hai vị tướng quân hẳn không còn bất trắc gì? Chắc tiểu viện của ta đã đóng một tầng bụi dày rồi!"

"Thôi vậy, ngươi từ từ suy nghĩ, ta vẫn cảm thấy nên biên soạn cho y một loại vũ đạo riêng." Hạ Tứ chuyển hướng nhìn sang nam tử đang thả hồn theo chốn thần tiên: "Vũ Lạc, đi theo ta."

Vân Phi Vũ lập tức ngẩn người, bỗng nhiên nhớ ra đây là tên nam nhân đặt cho mình, y liền yên lặng đi về phía hắn.

"Nhớ kỹ, sau này mỗi lần ta gọi là ngươi phải trả lời là: vâng, Hạ ma ma."

Nhìn mắt người nọ, Vân Phi Vũ thùy hạ mi mắt, trả lời vô cảm: "Vâng, Hạ ma ma."

209. Quyển 6 - Chương 207: Sa Đọa Thành Yêu Ma

"Đây là cái gì?" Vân Phi Vũ cầm chiếc sa y trong suốt lên, ánh mắt khó tin nhìn người nọ.

"Y phục, nhìn không hiểu sao?" Hạ Tứ thản nhiên liếc y một cái: "Mặc xong lập tức ra đây."

"Ngươi bắt ta mặc thứ này?" Vân Phi Vũ vung tay ném thứ y phục kia ra ngoài, từ sớm đã phải chịu bao tức giận, tới bây giờ cũng không thể nhịn được nữa.

Hạ Tứ cầm bộ y phục trên mặt đất lên, sau đó xoay người, bước từng bước tới trước mặt y, mặt không biến sắc, mở miệng: "Không mặc cái này thì ngươi muốn mặc cái gì. Hiện tại ngươi chỉ là nam kỹ, đừng quên thân phận của mình."

Lời nói lạnh như băng bao trùm từ đầu tới chân, từ ngón tay thấu vào lòng bàn tay, tràn cả vào tâm trí khiên tâm can y co rút đau đớn từng cơn. Nam kĩ… nhớ tới lời Đỗ Lãnh nói ngày đó khiến cho thâm tâm y tự nghĩ mình là nam kỹ thì ra là thế này. Cướp đoạt tự do, giẫm lên tự tôn, bị người khác tùy ý xem xét đùa bỡn, hoàn toàn không có quyền lợi phản kháng. Đây chính là nam kĩ, mà bản thân y sẽ trở thành dạng người này.

Thở sâu, cầm lấy y phục trên tay người nọ, bình tĩnh nói: "Hạ ma ma dạy đúng lắm, ta sẽ mặc."

Thấy người nọ khoanh tay không có ý định bước ra, Vân Phi Vũ thầm cười lạnh, xoay người bắt đầu thoát y, cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, lúc này y mới chán nản ngồi xuống giường, vừa mới hạ quyết tâm lại bắt đầu dao động: "Con đường ta đã chọn rốt cuộc là đúng hay sai?"

Đi theo người nọ tiến vào một hội đường lớn, bên trong có mấy chục nam tử ngồi túm năm tụm ba, nhìn sa y nửa kín nửa hở trên thân thể họ, Vân Phi Vũ hiểu bọn họ chính là tiểu quan ở nơi này. Tuy nhiên, trong số đó có bốn người tựa như hạc trong bầy gà, ngồi đơn độc chung quanh một chiếc bàn, trên người bọn họ mặc y phục bằng gấm vóc vô cùng xa xỉ, nói vậy, bọn họ chính là bốn mùa, đầu bài của nơi này.

Hiện tại Hạ Tứ đã hoàn toàn trưng ra bộ dạng của một tú bà, chỉ thấy hắn thực xinh đẹp, bộ dạng tiêu sái đi tới chính giữa, sau đó vỗ vỗ tay: "Yên lặng một chút, đến đây, ta giới thiệu cho mọi người một chút, đây là huynh đệ mới của mọi người, tên y là Vũ Lạc. Mọi người nhớ phải hòa thuận nha!"

Tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên, tất cả mọi người nhìn Vân Phi Vũ đang che mạn sa trên mặt, ánh mắt tràn ngập vẻ tò mò.

(Mạn sa: Khăn che mặt bằng lụa mỏng)

Tuy không hiểu vì sao người nọ đột nhiên bắt mình phải dùng khăn che mặt, nhưng như vậy khiến y thoải mái hơn rất nhiều."

"Xuân Liễu."

"Vâng, ma ma."

Một nam tử thân mặc cẩm bào xanh đậm bước ra từ phía bàn của bốn mùa, khuôn mặt thanh nhã tuấn mỹ, nhìn nụ cười tươi tắn của hắn liền có cảm giác như được gió xuân vờn quanh, thực ấm áp.

Hạ Tứ kéo Vân Phi Vũ qua, nói với hắn: "Hôm nay Vũ Lạc sẽ theo hầu hạ ngươi."

Xuân Liễu hơi kinh ngạc, nhưng lập tức đáp lại: "Vâng, Xuân Liễu nhớ kỹ." Sau đó nhìn nam tử, cười ôn nhu: "Ngươi tên là Vũ Lạc sao? Có gì không hiểu cứ hỏi thẳng ta là được."

Khó hiểu nhìn nam nhân bên cạnh, đối với dụng ý của hắn thì y nửa biết nửa không, nhưng lại thấy hắn không có ý muốn giải thích. Vân Phi Vũ nhìn về phía Xuân Liễu, gật đầu.

"Ngươi câm điếc sao? Chẳng lẽ không biết dùng miệng nói chuyện?" Hạ Tứ quát lớn.

Vân Phi Vũ nhẫn nhịn, kiềm chế cảm giác muốn phát hỏa, nhìn gương mặt hiền hòa của Xuân Liễu, nhẹ nhàng nói một câu: "Đa tạ!"

Hạ Tứ lại mở miệng: "Hôn nay Vũ Lạc đi theo Xuân Liễu, ngày mai tới Hạ Tịch, ngày mốt là Thu Thủy, cuối cùng là Đông Thanh, sau đó lại đổi một vòng."

"Vâng, ma ma."

Nam nhân nhìn về phía y, nam tử cúi đầu: "Vâng, Hạ ma ma."

Qua hai ngày sau, rốt cuộc Vân Phi Vũ cũng hiểu được dụng ý của người nọ, chính là muốn y vứt bỏ bản thân từ tận đáy lòng, trở thành một nam kỹ chân chính, nếu như không muốn bị người khác tùy tiện đụng chạm quấy rầy thì phải học các kỹ xảo ứng phó nơi phong nguyệt này để tự bảo vệ mình.

Chớp mắt đã hơn hai tháng. Hôm nay, trời vừa mới sáng, còn chưa ngủ đủ hai canh giờ mà Vân Phi Vũ đã tỉnh lại, ngồi trên giường ngẩn người.

Đêm đêm hoan ca tiếu ngữ, ngợp trong quanh cảnh vàng son, dường như mỗi vai diễn đều không phải là y nhưng vẫn là đắm mình trong vai diễn đó, những lúc ngẩn ngơ, y cũng chẳng biết đâu mới thật sự là mình.

Vứt bỏ bản chất thật sự chẳng khác nào bắt y vứt bỏ mọi thứ trước kia. Nhưng, y làm không nổi, vậy nên y đành phải bức bách chính mình trở thành diễn viên xuất sắc nhất, có điều… "Hiện tại, người nào mới thực sự là ta?"

"Tỉnh rồi sao?" Giọng nói của Hạ Tứ vang lên từ ngoài cửa.

"Vâng, Hạ ma ma."

Nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, Vân Phi Vũ nhỏ nhẹ trả lời, sau đó lập tức bước ra mở cửa, mỉm cười nhìn người nọ: "Hạ ma ma dậy sớm nha, hôm nay có chuyện gì sao?"

Hạ Tứ gật đầu, nhìn nam tử trước mắt, hắn không biết diễn tả cảm giác trong lòng mình ra sao. Biến y trở thành như vậy chính là hắn, nhưng nhìn y xảo ngôn làm dáng trước mặt mình như vậy, trong lòng lại cảm thấy phiền muộn.

Vươn tay vuốt lên má y, ôn nhu hỏi: "Hôm nay là lần cuối cùng ta dạy dỗ ngươi, đồng thời cũng là thử nghiệm ngươi, vậy muốn ở phòng dạy dỗ? Hay là ở phòng ngươi?"

Quay đầu nhìn lại, nhớ tới phòng dạy dỗ âm u, Vân Phi Vũ mở miệng: "Nơi này đi." Tóm lại cũng phải mau chóng rời đi.

Nam nhân gật đầu, sau đó ôm y vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Bước vào phòng, lập tức trao nhau nụ hôn quấn quýt, chẳng ai có ý định chịu thua, dây dưa, chơi đùa, khiêu khích, sau đó Hạ Tứ lui lại, tán thưởng: "Rất được."

"Vâng, là do Hạ ma ma dạy dỗ tốt." Giọng nói quyến rũ của nam tử khẽ ngâm nga bên tai nam nhân, đôi tay như rắn nước dần bò lên cần cổ hắn, dùng thân thể của mình ma sát lên hạ thể mềm mại kia.

Hạ Tứ lập tức ôm lấy y đi tới bên giường, đôi bàn tay lướt qua một chút, toàn bộ y phục đã bị cởi xuống, nhiệt độ trong phòng đột ngột dâng lên.

Cảm nhận được phân thân cứng rắn của nam nhân khẽ cọ phía sau mình chỉ cách một lớp khố, thân thể Vân Phi Vũ thoáng cứng ngắc, nhưng nhát mắt lại dùng động tác nhấc chân câu thắt lưng hắn để che dấu.

Chủ động hôn lên môi người nọ, chiếc lưỡi đinh hương lướt qua vòm miệng, nghe hơi thở người nọ càng nặng nề, y dùng hai chân nhẹ nhàng kẹp lấy hạ thân người nọ qua lớp khố, chậm rãi ma sát.

"Uhm…" Sau tiếng rên rỉ mệt nhọc, Hạ Tứ gỡ đôi tay nam tử, thở gấp ngồi dậy: "Ngươi qua cửa."

Nam tử đứng dậy, không thuận theo lại quấn lấy hắn, thầm nghĩ có thể tiếp nhận của người này, nhất định có thể tiếp nhận được người đó.

Y ngồi lên thân nam nhân, vừa lắc lư vòng eo khiêu khích vừa thấp giọng ghé bên tai hắn quyến rũ: "Hạ ma ma không cùng ta làm tới cùng hay sao? Chỗ này của ngài đang bốc hỏa thì phải?"

Thân thể đột nhiên bị áp xuống, cảm nhận được nam nhân mất đi bình tĩnh vốn có, hai tay không ngừng dao động trên thân thể mình, nụ hôn trên môi nóng bỏng như lửa, trước không khí trong phổi bị rút cạn, người nọ đột nhiên rời ra, nằm bên cạnh y thở hổn hển, một lúc lâu sau mới nói: "Rõ ràng ngươi không muốn, vì sao phải miễn cưỡng chính mình? Chẳng lẽ không sợ ta không tuân theo mệnh lệnh của Đỗ gia mà "muốn" ngươi sao?"

Vân Phi Vũ nghe vậy liền dừng khiêu khích trên thân thể nam nhân, khẽ cau mày: "Sao ngươi có thể nhận ra là ta không muốn?"

Nam nhân nâng cằm y, hôn nhẹ một cái lên môi, sau đó lập tức đứng dậy, nhìn y: "Còn nhớ lần ta cho ngươi dùng dược chứ?"

Vân Phi Vũ gật đầu, tùy tay kéo y phục trên thân: "Nhớ rõ, đó là lần đầu tiên ngươi dạy ta."

"Phải, đó là lần duy nhất ngươi động tình, nhưng khi đó là bị hạ dược."

"Có ý gì?"

Thấy y không hiểu, Hạ Tứ câu lên khóe môi: "Bản thân ngươi cũng không tự phát hiện rồi, khi ngươi thực sự động tình, thân thể sẽ mềm mại như không xương, cơ thể nóng kinh người, da thịt phiếm hồng quyến rũ. Mà vừa rồi, tuy biểu hiện của ngươi không thể chê, khiến người ta không thể phát hiện ra chút sơ hở. Nếu như ta chẳng phải người đã dạy dỗ ngươi, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ bị ngươi lừa mất."

Nghe xong lời này, Vân Phi Vũ cúi đầu im lặng, miệng thì thầm: "Vẫn không được sao? Vẫn không thể gạt được mọi người sao?"

Nhìn bộ dạng y như vậy, tuy rằng không hiểu lời y than thở, nhưng Hạ Tứ vẫn mở lời an ủi: "An tâm, ngươi là do ta dạy dỗ cho nên ta có thể phân biệt rõ ràng, những người khác… nếu như không phải thực tâm yêu ngươi sẽ rất khó nhận ra."

"Thật vậy chăng?" Vân Phi Vũ ngẩng đầu, vẻ mặt tràn ngập sầu lo.

"Uhm." Hạ Tứ nghiêm gật đầu nghiêm túc, sau đó nói: "Ba ngày sau chính là thời điểm ngươi lên đài. Tuy rằng ta không hiểu ước định giữa ngươi cùng Đỗ gia, nhưng đại khái cũng biết ngươi sẽ mau chóng rời khỏi nơi này. Mấy ngày nay ngươi nên cố gắng nghỉ ngơi, ta đi đây."

Cửa phòng đóng lại, không khí trong phòng lập tức an tĩnh, Vân Phi Vũ chân trần đi tới bên cửa sổ. Sáng tháng chín đã rất lạnh, trên người lại chỉ khoác một chiếc áo mỏng nhưng dường như y đã mất đi cảm giác, chỉ thơ thẩn nhìn ra ngoài cửa sổ: "Nhanh lắm, sắp rồi, Duẫn đại ca, các vị huynh đệ, sắp rồi."

Hôm sau, Đỗ Lãnh tới, việc thực hiện pháp thuật bắt đầu.

Đứng ở gian ngoài, nhìn xuyên qua cánh cửa, nhìn nam tử lẳng lặng nằm trên giường tựa như đang ngủ, Đỗ Lãnh mở miệng: "Hách Nhĩ Khả, chuẩn bị ổn thỏa chứ?'

Nam tử mặc hắc y gật đầu với hắn, sau đó nhíu mày: "Vừa rồi khi lấy máu, ta phát hiện y bị người ta hạ Đồng Tâm Chú."

Đỗ Lãnh nghe xong, thần sắc ngưng trọng: "Có thể giải trừ không?"

Nam tử lắc đầu, nghĩ một lúc mới đáp: "Nhưng có thể tạm thời áp chế."

"Vậy cũng tốt, chỉ cần áp chế một tháng là được." Đỗ Lãnh lạnh lùng đáp.

Thấy hắn như vậy, nam tử do dự một lúc lâu mới nói: "Tộc trưởng, thực sự phải làm như vậy sao? Y chính là ngoại sanh của ngài mà, nếu như bị người..."

"Hách Nhĩ Khả." Đỗ Lãnh ngắt lời hắn: "Ngươi có biết Đồng Tâm Chú của y là do ai làm không? Ta đoán được."

Nam tử nhìn hắn, khó hiểu.

"Toa đoán..." Đỗ Lãnh mỉm cười: "Là người thân cận nhất cùng Tiểu Vũ, vậy chỉ có thể là Tuyết Lê Hoa."

"Cái gì?" Nam tử phẫn nộ quát lớn: "Sao Lê Hoa lại hạ Đồng Tâm Chú lên người y, chẳng lẽ nàng thích loại người ẻo lả như vậy? Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng đó."

"Ta là cha nàng, chẳng lẽ ta sẽ nói dối sao?"

Nam tử ngẩn người, chớp mắt đã lộ vẻ hung ác: "Tộc trưởng, ta đã hiểu, nếu không diệt trừ người này thì vu tộc ta sẽ bị nhiễm bẩn. Ngài an tâm, ta lập tức tiến hành."

"Được, tất cả đều trông cậy vào ngươi!"

Ngày hai mươi sáu tháng chín, đêm, Noãn Đông Các náo nhiệt phi phàm, tuy rằng việc làm ăn thường ngày của bọn họ cũng không tồi, nhưng mấy ngày trước đã bắt đầu loan ra một tin đồn, nói hôm nay sẽ có người mới ra mắt mọi người.

Mặc kệ mang tâm tư ra sao, tất cả mọi người đều vô cùng tò mò về người này, bởi vì nghe nói y độc vũ, mà bốn vị đầu bảng sẽ đệm nhạc cho y. Chẳng biết Noãn Đông Các vì cố ý tạo thanh thế hay vị này thực sự còn xuất sắc hơn cả bốn mùa. Mỗi người một cách nói nhưng cuối cùng vẫn không ra được kết quả, chỉ biết chờ màn biểu diễn bắt đầu.

Đêm, Đông Dương thành đèn hoa rực rỡ, Vân Khoảnh Dương bước đi không mục đích trên đường cái. Một tháng trước, nghe thám tử nói phát hiện tung tích của kẻ đứng đầu ma giáo kia, hắn lập tức xuất binh mã đuổi từ Cổ Xuyên thành tới đây, nhưng đã qua sáu ngày vẫn chưa thấy bóng dáng người nọ xuất hiện dù chỉ thoáng qua.

Đang lúc phiền muộn thì một thân ảnh màu xanh đột nhiên lướt qua trước mặt, thon dài thướt tha. Tuy rằng không thấy dược dung mạo nhưng dáng người lại cực kỳ tương đồng cùng người nọ. Không chút do dự, hắn lập tức bước theo, mà dường như người nọ phát hiện mình bị theo dõi nên đã hòa mình vào đám đông.

Lướt vào một ngõ tắt nhỏ, thừa dịp bóng đêm liền phi thân lên đỉnh lầu các, quan sát chung quanh, rốt cuộc cũng phát hiện người nọ trước một tòa tiểu lâu. Thấy hắn theo dòng người bước vào trong, Vân Khoảnh Dương cười lạnh một tiếng: "Nghĩ rằng chỉ cần dùng chiêu đó là ta không tìm được ngươi sao? Tư Vũ Thánh!"

210. Quyển 6 - Chương 208: Đôi Bên Gặp Lại

"Đỗ gia, người bắt ta mặc thứ này đi lòng vòng bên ngoài là muốn dẫn người tới?" Hạ Tứ lau mồ hôi lạnh trên trán: "May mà ta chạy nhanh, bằng không... chắc bị hắn xé thành tám mảnh mất."

Đỗ Lãnh nhấp một ngụm trà nóng, cười nói: "Sao vậy? Khủng bố tới mức đó?"

"Cũng không phải." Hạ Tứ liếc nhìn hắn một cái: "Tuy rằng không biết là ai, nhưng ánh mắt hắn bắn sau lưng ta cứ như có thể đem ta đốt thành tro, tựa hồ ta có thâm cừu đại hận gì với hắn không bằng. Đỗ gia, người sẽ không đưa kẻ nguy hiểm nào đó tới chỗ ta đó chứ?"

Đỗ Lãnh mỉm cười: "Đợi lát nữa ngươi sẽ biết."

Thấy hắn úp úp mở mở như vậy, Hạ Tứ bất mãn bĩu môi, đứng dậy đi ra ngoài: "Ta đi xem bọn hắn chuẩn bị như thế nào."

Nhìn bóng dáng hắn, khóe miệng Đỗ Lãnh gợi lên nụ cười lạnh: "Vân tiểu tử, ta không tin ngươi không rơi vào bẫy này."

Tới trước tiểu lâu, Vân Khoảnh Dương quan sát một lượt, không khỏi nhíu mày: "Tiểu quan quán sao?"

Nghĩ tới chuyện chung quanh nơi này đều là nam nhân khiến hắn không hề thoải mái, hít sâu một hơi, chắp hai tay sau lưng, bước vào bên trong.

Mới bước qua bậc cửa, hai gã tiểu quan y phục mỏng manh lập tức mỉm cười tiến tới đón tiếp: "Gia, lần đầu ngài tới đây sao? Thoạt nhìn thật lạ mặt nha."

Khẽ điểm mũi chân tránh khỏi bàn tay đang vươn tới, Vân Khoảnh Dương tùy tay vung một đĩnh vàng: "Tìm một vị trí thanh tịnh, tốt nhất là thấy rõ toàn cảnh."

Nâng niu thỏi kim nguyên bảo mười lượng trên tay, hai gã tiểu quan nhìn nhau, trong mắt đồng thời hiện lên tín hiệu, "dê béo".

"Vâng, mời gia theo ta tới đây." Một gã tiểu quan xoay người đi vào bên trong, vừa đi vừa nói: "Gia cũng tới để xem Vũ Lạc sao? Hôm nay là lần đầu tiên y xuất hiện trước mặt mọi người, ngay cả chúng ta cũng rất tò mò!"

Thấy nam nhân nhìn chung quanh chứ không có ý định tiếp lời, gã tiểu quan lập tức ngậm miệng không nói tiếng nào.

Vào một gian phòng thượng hạng trên lầu hai, chờ trà bánh được đưa lên xong, Vân Khoảnh Dương lập tức đưa mắt tìm tòi khắp nơi, nhưng tìm đi tìm lại vài vòng vẫn không thấy bóng dáng người nọ, ngược lại, hắn bị tiếng ầm ĩ bên dưới khiến cho phiền não.

Đang định đứng dậy rời đi, khóe mắt lại liếc thấy bóng người màu xanh nhoáng lên phía thang lầu, đến lúc đưa mắt nhìn kỹ thì tất cả đèn trong tiểu lâu đều tắt hết, khắp nơi tối đen, yên tĩnh không chút tiếng động.

"Đáng chết!" Âm thầm tức giận mắng một câu, võ công của hắn đã luyện tới cảnh giới có thể nhìn rõ mọi vật trong bóng đêm, nhưng khi có ánh sáng đã khó phân biệt như vậy, mà hiện tại hắn chỉ có thể dựa vào bóng dáng tương tự để tìm kiếm trong biển người phía dưới.

"Thùng"

Trong bóng đêm, tiếng trống vang dồn đột nhiên đánh thẳng vào tai mọi người, dư âm quanh quẩn khắp nơi, bám vào hơi thở mỗi người. Trong lúc tâm trí nhiễu loạn, tiếng gõ mềm mại lại vang lên, nhịp trống mỗi lúc một dồn dập khiến trái tim cũng rung động theo, mạch máu sôi trào, dục vọng sâu thẳm cũng bị lay tỉnh.

Màu đen thần bí. Bóng đêm thê lương. Tiếng trống như ma âm mê hoặc mọi người, dụ dỗ mảnh hắc ám ẩn sâu trong thâm tâm bọn họ phát ra. Tâm trí điên cuồng, dục vọng trần trụi. Ngay khi bọn họ tới bên cạnh giới hạn của sự điên cuồng, tiếng tiêu du dương lại cất lên, trái tim nôn nóng được an ủi. Khi ánh lửa bùng lên thành nửa vòng tròn quanh sân khấu, năm người mang mặt nạ đã đứng đó tự bao giờ.

Áo ngắn không vai, chiếc váy đuôi cá thấp eo xẻ một đường thẳng tắp xuống dưới khiến đôi chân thon mịn cùng đường cong xinh đẹp trên cơ thể họ hoàn toàn lộ ra, hấp dẫn mà phiến tình khiến mọi người điên cuồng gào thét, máu mũi ứa ra. Tuy nhiên, có một người hoàn toàn không chú ý tới điều đó.

Vân Khoảnh Dương vẫn không ngừng nhìn chung quanh, đến khi bất giác lướt qua nam tử mang mặt nạ đánh trống khiêu vũ giữa đài, tâm hắn chấn động, cảm giác xa lạ nhưng không thể rời mắt.

Da thịt trắng tựa tuyết, tóc dài đen huyền, vòng eo uyển chuyển đong đưa dưới ánh lửa bập bùng yêu mị mà cuồng dã, trong cương có nhu, trong nhu lại ẩn chưa vẻ cương nghị, nhất cử nhất động đều tràn ngập khiêu khích cùng quyến rũ, khiến cho ánh mắt mọi người si mê điên cuồng theo từng bước múa của y.

Nhạc dừng, vũ dứt, không khí tĩnh lặng qua đi, mọi người lập tức tranh cãi nghiêng trời lệch đất: "Tháo mặt nạ, tháo mặt nạ…"

Vân Phi Vũ hít sâu một hơi, đây là lần đầu tiên y lộ dung nhan thực sự trước mặt mọi người, trong lòng không khỏi có chút kích động. Tiếng bước đi nhỏ nhẹ từ phía sau truyền tới, nhận ra bốn mùa đang đứng bên cạnh mình, giọng nói ôn nhu của Xuân Liễu truyền tới: "Đừng sợ, sẽ quen thôi."

"Sẽ quen?" Trên mặt hiện lên nụ cười khổ, nghe thấy người nọ nhỏ giọng đếm ngược: "Ba, hai.."

Mặt nạ buông xuống, y đưa mắt nhìn quanh cảnh yên tĩnh dưới đài, vẻ mặt ngây dại của mọi người khiến y vô cùng bực bội. Y tự hiểu diện mạo của mình ra sao, dường như không tới mức khiến cho người ta thất thần quên hết mọi thứ như vậy.

Kỳ thực y không biết sau khi trang điểm mình đã trở nên xinh đẹp tới mức nào. Đôi mắt trong veo, bảy phần mị hoặc, ba phần hồn nhiên, hoàn toàn là sự kết hợp giữa thiên sứ và ác ma.

Còn không đợi mọi người lấy lại *** thần, một trận cuồng phong thổi qua, một người nhảy xuống đài, uy áp đánh thẳng lại khiến bốn mùa bất giác lui về phía sau vài bước, nhìn gương mặt tràn đầy cuồng bạo của nam nhân, kinh ngạc, sợ hãi.

Vân Khoảnh Dương nhìn người trước mắt, khó tin, đau lòng. Tại sao Vũ Nhi của hắn lại rơi vào hoàn cảnh như vậy, trở thành một nam kỹ lấy lòng mọi người?

"Sao hắn lại lên đó?" Có người bất mãn kêu lên, sau đó là vô số tiếng la hét ầm ĩ: "Dựa vào cái gì mà hắn có thể lên đó? Chúng ta cũng muốn lên, kéo hắn xuống dưới, cút xuống dưới đi…"

Phía sau truyền tới tiếng gầm rú xua đuổi, nhưng hiện tại tâm tình Vân Khoảnh Dương cực kỳ xấu, quay đầu nhìn quét một vòng, ánh mắt sắc bén lại lạnh như băng khiến mọi người lập tức im lặng, không dám tiếp tục làm ồn.

"Vân… Thiếu chủ Vân gia!"

Tiếng thét kinh hãi đột nhiên vang lên giữa đám người.

Yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, tiếng xầm xì nho nhỏ lại không ngừng vang lên, miệng của đám tiện nhân kia cứ khép mở liên tục, thanh âm vo vo như ruồi bọ không ngừng truyền tới tai, hắn xoay người quát lớn: "Câm hết miệng lại cho ta, còn ồn ào nữa là giết sạch!"

Nhất thời, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, vẻ mặt mỗi người đều mang theo sợ hãi, còn không ít người lập tức bưng kín miệng, sợ rằng phát ra một chút thanh âm sẽ chọc giận người trên đài.

"Vũ Nhi, đệ mới vừa nói cái gì?" Giọng nói nam nhân trở nên dịu dàng.

Giết hắn! Giết hắn! Trong lòng, thù hận không ngừng kêu gào, Vân Phi Vũ thở sâu, áp chế *** thần đang rối loạn, đạm cười, lời nói nhỏ nhẹ chậm rãi thốt ra: "Ta nói nơi này là vũ đài, mời gia xuống trước được không? Nếu ngài thích Vũ Lạc vậy thì tới bàn bạc với ma ma là được. Vũ Lạc nhất định sẽ hầu hạ ngài chu đáo."

"Đệ… đệ gọi ta là gì?" Vân Khoảnh Dương ôm chầm lấy eo nam tử, nâng cằm y lên: "Vũ Nhi, đệ không nhận ra ta sao?"

"Đương nhiên ta có thể nhận ra ngươi, cho dù ngươi có hóa thành tro ta cũng nhận ra ngươi. Ta hận không thể lập tức giết chết ngươi!" Vân Phi Vũ thùy hạ mi mắt, áp chế hỏa nộ trong lòng, đang định mở miệng lại nghe thấy giọng nói của Hạ Tứ vang lên từ phía sau.

"Ai nha, vị này chính là thiếu chủ của Vân gia sao, quả nhiên là khách quý đại giá quang lâm nha!" Hạ Tứ duyên dáng tiêu sái bước tới, ánh mắt đảo sang hai bên, bốn mua đang ngẩn người lập tức tỉnh lại, lui về phía sau vũ đài. Hắn vừa cười vừa nói: "Thiếu chủ đại nhân tới đây thực khiến cho Noãn Đông Các

như được tiếp thêm sinh khí, bất quá… thiếu chủ đại nhân, ngài nhìn xem…" nhìn quét một vòng: "Có phải chúng ta nên tới nơi khác nói chuyện hay không? Cho dù ngài ưng ý Vũ Lạc của chúng ta thì cũng phải…"

Nụ cười ám muội kia khiến Vân Khoảnh Dương phát hỏa, đảo mắt ra chung quanh mới phát hiện ánh mắt mọi người đều tập trung về phía mình, mà hắn còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi người đang nép trong ngực, quả thực nơi này không phù hợp nói chuyện. Hắn gật đầu: "Được rồi."

Dắt Vân Phi Vũ đi cách phía sau Hạ Tứ hai bước, đột nhiên phát hiện y đang đi chân trần, hắn xoay người ôm y vào lòng, rời khỏi vũ đài trong tiếng kinh hô của mọi người.

Tới một gian sương phòng, Vân Khoảnh Dương ôm Vân Phi Vũ ngồi trên ghế, bàn tay to lớn vuốt ve lên làn da lộ ra ngoài của y, nhìn y ngoan ngoãn tựa con mèo nhỏ nép trong lòng mình, nhẹ giọng hỏi: "Vũ Nhi, đệ thật sự không nhận ra ta là ai sao?"

"Nhận ra." Vân Phi Vũ cười ngọt ngào: "Ngài chính là vị khách đầu tiên của Vũ Lạc."

"Sao có thể như vậy?" Nam nhân khó hiểu nhìn Hạ Tứ vẫn đang tươi cười: "Y làm sao vậy, có phải các ngươi đã cho y ăn thứ gì hay không?"

Ngụm nước trà vừa nhấp vào miệng đã sặc lên tận mắt, Hạ Tứ vỗ ngực không ngừng ho khan, một lúc lâu sau mới nói: "Thiếu chủ đại nhân, oan uổng quá mà, hài tử này là do ta nuôi nấng từ nhỏ tới giờ, thương y còn không kịp thì sao có thể hại y cho được. Lạc Nhi, mau giúp ma ma nói vài câu đi, đừng khiến thiếu chủ đại nhân tức giận nha"

Vân Phi Vũ ngẩng đầu, hai tay nắm chặt vạt áo nam nhân, đôi mắt dần hoe đỏ, bộ dạng như sắp khóc tới nơi: "Gia, ngài không thích Vũ Lạc sao? Ngài không cần Vũ Lạc sao?"

Vân Khoảnh Dương ngẩn ra, thấy trong mắt y long lanh ngấn lệ, nhịn không được liền hôn lên khóe mi y một cái, nhỏ giọng thì thầm: "Sao có thể, Vũ Nhi là bảo bối của ta, là bảo bối trân quý nhất của ta."

"Quên đi, xem ra có ở đây cũng chẳng hỏi thêm được điều gì, trước tiên đưa y về rồi sau đó tìm nguyên nhân vậy."

Vừa muốn đứng dậy rời đi, nhìn y phục của người trong lòng, hắn không khỏi nhíu mày, lạnh lùng nói với kẻ bên cạnh: "Y phục."

Hạ Tứ khẽ ngây ra, sau đó hiểu hắn muốn làm gì, lập tức mỉm cười: "Thiếu chủ đại nhân muốn bao Vũ Lạc sao? Vậy ngài muốn bao bao lâu? Một năm? Hai năm? Hay là…"

"Câm miệng!" Vân Khoảnh Dương gầm lên: "Y vốn là người của Vân gia, bị các ngươi mê hoặc thần trí lợi dụng mới ra thế này. Không hủy đi nơi này của các ngơi đã là nể mặt các ngươi lắm rồi, hừ!"

Mắt thấy nam nhân đứng dậy muốn rời đi, Hạ Tứ lập tức chắn trước mặt hắn, mặc dù vô cùng lo lắng nhưng chỉ có thể kiên trì: "Thiếu chủ đại nhân, ta nghĩ nhất định ngài đã hiểu lầm mất rồi. Vũ Lạc thật sự là do ta nuôi nấng từ nhỏ tới lớn mà, không tin thì ngài tự hỏi y đi."

Vân Khoảnh Dương vốn không tin nhưng vẫn nhìn bảo bối trong lòng,

Bộ dạng Vân Phi Vũ như đang sợ hãi, cầm lấy vạt áo hắn, khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Ma ma đối xử với ta tốt lắm mà."

Trong lòng thở dài thật dài: "Thôi vậy." Vân Khoảnh Dương nhìn về phía Hạ Tứ: "Đem khế ước bán thân của y đưa cho ta."

"Sao? Ngài muốn mua y? Nhưng mà…"

Thấy hắn do dự, ánh mắt Vân Khoảnh Dương trở nên âm lệ: "Có tin rằng từ mai trở đi, nơi này của ngươi không bao giờ mở cửa được nữa hay không?"

"Vâng, vâng, tiểu nhân đã hiểu." Hạ Tứ lau lau mồ hôi lạnh trên trán, tròng lòng không ngừng kêu khổ: "Lão bản bảo ta diễn trò đòi thêm chút bạc, nhưng đây không phải là đòi bạc đâu, đây là liều mạng thì có."

211. Quyển 6 - Chương 209: Báu Vật Vô Giá

Áp chế cảm giác khẩn trương bất an trong lòng, nghĩ bản thân ít nhiều cũng là quản sự nơi này, mặc dù ở trước mặt người này thì mình chẳng là gì cả, nhưng không thể không có cốt khí nha

Hạ Tứ thanh thanh cổ họng, ngưng thanh mở miệng: "Thiếu chủ đại nhân, nếu ngài muốn mua Vũ Lạc thì trước tiên tiểu nhân cần phải nói rõ vài điều." Nói xong, hắn liếc nhìn nam tử trong lòng nam nhân, tiếp tục nói: "Đứa nhỏ này do ta một tay nuôi lớn, bởi vì ta luôn đối xử với y như nhi tử của mình nên vẫn không đành tâm đưa y ra tiếp khách, mà hôm nay là lần đầu lộ diện đã được ngài xem trúng, nói thật, mười mấy năm nay ta tiêu phí cho y không ít, nhưng một văn tiền vẫn chưa kiếm được về, cho nên, ngài xem..."

Nghe xong lời Hạ Tứ nói, Vân Khoảnh Dương hừ lạnh một tiếng, đương nhiên hắn có thể hiểu những lời này có ý gì vậy nên cũng lười hỏi, lấy một khối ngọc bội trong người ra nén lên bàn: "Tự mình tới tiễn trang của Vân gia lấy một trăm vạn lượng, chắc cũng đủ để ngươi mở thêm vài cái kỹ quán ấy nhỉ? Đừng có đi theo kỳ kèo mặc cả với ta."

(Tiễn trang: ngân hàng tư nhân)

"Vâng, vâng." Hạ Tứ nhận lấy ngọc bội, không ngừng cúi đầu khom lưng, trong lòng vô cùng kích động: "Một trăm vạn lượng nha, đại nghiệp của Vân gia quả nhiên khổng lồ, tài lực dày, mua một gã tiểu quan mà tùy tiện mở miệng cũng là một trăm vạn lượng, khó trách bọn họ được xưng là lão đại chưởng quản của Dạ Diệp quốc."

Nở nụ cười a dua, cúi người thật sâu với người nọ: "Thỉnh thiếu chủ đại nhân chờ một lát, tiểu nhân lập tức đi lấy khế ước bán thân của Vũ Lạc tới cho ngài."

Vân Khoảnh Dương gật đầu, đột nhiên gọi hắn lại: "Còn thêm cả y phục nữa, phải đứng đắn một chút. Đúng rồi, mang cả giầy tới đây."

"Vâng, lập tức mang tới."

Trong phòng chỉ còn lại hai người, yên tĩnh không tiếng động, vật nhỏ trong lòng vẫn không nói gì khiến Vân Khoảnh Dương không khỏi tò mò, vuốt tóc y, ôn nhi hỏi: "Vũ Nhi, đệ làm sao vậy?"

Hiện tại Vân Phi Vũ vẫn bị con số một trăm vạn lượng hắn thuận miệng phát ra làm cho ngây người, nhưng trong lòng càng thêm nghi hoặc khó hiểu, nếu nam nhân đã nhận định y chính là Vân Phi Vũ, vậy vì sao còn phải trả tiền mua? Rốt cuộc là hắn đã nhận ra hay chỉ vì tướng mạo tương đồng nên nhất thời bị mê hoặc?

Y khó hiểu ngẩng đầu: "Gia, vì sao ngài lại vung nhiều tiền như vậy để mua Vũ Lạc, Vũ Lạc không đáng giá như vậy đâu."

Nghe thấy lời y nói, Vân Khoảnh Dương đau lòng không thôi, yêu thương vỗ về hai má y, nhẹ giọng dỗ dành: "Một trăm vạn lượng chỉ để bịt miệng hắn, không cho hắn dây dưa nên mới đưa cho hắn. Vũ Nhi của ta là báu vật vô giá, là bảo bối trân quý nhất mà không tiền tài nào có thể mua được!"

...Trong phòng lại im lặng. Ngay khi nam nhân nhịn không nổi muốn mở miệng lại nghe người trong lòng run giọng nói: "Gia, Vũ Nhi mà ngài nói thật sự là Vũ Lạc sao?"

Bị hỏi như vậy khiến Vân Khoảnh Dương ngẩn người, cánh tay thu lại, mạnh mẽ ôm y càng thêm chặt: "Là đệ, chính là đệ. Ta sẽ không nhận sai. Tuyệt đối không nhận sai. Cho dù đệ hoàn toàn không nhớ ra ta, nhưng ta biết, đệ chính là Vũ Nhi của ta. Vũ Nhi của ta..."

Vân Phi Vũ cả kinh: "Người này đã nhận ra điều gì hay chỉ dựa vào tướng mạo mới đưa ra kết luận mà thôi? Hẳn là bằng tướng mạo." Y tự an ủi mình: "Mấy tháng nay đã cố gắng thay đổi bản thân, hơn nữa, khi vừa gặp người này, ta đã cố gắng che dấu toàn bộ thói quen lẫn quá khứ. Phải. Người này chỉ bị tướng mạo của ta mê hoặc mà thôi."

Một lúc lâu, nam nhân không khống chế được cảm xúc kích động, nhẹ nhàng gọi: "Vũ Nhi."

"Gia?"

Vân Khoảnh Dương cảm thấy cách xưng hô này vô cùng chói tai, nâng cằm nam tử, chăm chú nhìn đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa tò mò, dùng ngón cái vuốt ve đôi môi doanh nhuận quyến rũ: "Nhớ kỹ, từ này về sau gọi ta là Dương, nhớ chưa?"

Vân Phi Vũ ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lại không ngừng cười lạnh.

Nhìn đôi môi anh đào của người nọ được mình vuốt ve lại càng thêm quyến rũ, Vân Khoảnh Dương nhịn không được liền nâng cằm nam tử, cúi đầu ngậm lấy, cẩn thận hút liếm.

"Nhanh như vậy đã không nhịn được?" Vân Phi Vũ phối hợp câu cổ hắn, chủ động vươn chiếc lưỡi đinh hương, pha đủ trò khiêu khích theo viền môi người nọ, nhưng khi hắn vươn lưỡi dây dưa thì y lại bắt đầu trốn đông trốn tây, ngẫu nhiên cùng hắn quấn quýt một chút lại nhanh chóng thối lui, dẫn dắt hơi thở nam nhân mỗi lúc một nặng nề.

Cảm nhận được vật dưới mông càng thêm cứng rắn, y giả vờ khó chịu nhẹ nhàng cọ vài cái, nghe thấy thanh âm trầm thấp rên rỉ của người nọ, đang định tiếp tục lại nghe phía cửa truyền tới tiếng ho khan.

Hai người nhanh chóng tách ra, Vân Phi Vũ giả bộ thẹn thùng vùi đầu trước ngực nam nhân, nháy mắt, xuân ý biến mất không chút dấu vết, gương mặt chỉ còn vẻ lạnh lùng, trong lòng càng thêm chán ghét vật còn đang đỉnh ở dưới mông mình.

Hạ Tứ mỉm cười bước tới, thấy nam nhân nhìn mình không chút biểu hiện, hắn lập tức nâng hai tay dâng khế ước bán thân lên trước mặt nam nhân.

Vân Khoảnh Dương nhận lấy khế ước, quét mắt nhìn một cái, sau đó vo viên thành một nắm, ngón cái khẽ nhúc nhích, trong tích tắc, khế ước trong tay hắn biến thành tro bụi.

Nhìn y phục người nọ đưa tới, hắn vẫn chưa nhận lấy mà lại đứng lên, đặt người trong lòng ngồi lên ghế, sau đó lấy giầy giúp y xỏ vào.

Vân Phi Vũ lập tức co chân lại, nét ngượng ngùng giăng đầy trên mặt: "Vẫn để ta tự xỏ vào thôi."

"Ngoan, đệ cứ ngồi đó." Tuy ngữ khí vô cùng ôn nhu nhưng khiến cho người ta không cách nào kháng cự.

Nâng bắp chân nhỏ bé trắng nõn xinh đẹp của nam tử lên, móng chân điểm màu hồng phấn trong suốt, bàn chân phấn nộn hồng nhạt, Vân Khoảnh Dương vỗ lên đó hai cái, sau khi y rụt chân lại thấy đỉnh đầu truyền tới tiếng cười khẽ, biết y sợ buồn nên nói: "Vũ Nhi ngoan, xong ngay thôi."

"Người này lại cam tâm tình nguyện xỏ hài cho ta, thật sự là…" Vân Phi Vũ mỉm cười nhưng ánh mắt lại cực kỳ phực tạp.

Nam nhân xỏ xong cho y một chiếc giày, sau đó nâng chân khác lên, khi thấy trên mu bàn chân xuất hiện một vết xước mờ mờ, hắn nhẹ nhàng chạm lên, sau đó ngẩng đầu nhìn y: "Đau không?"

Vân Phi Vũ lắc đầu, cười ngọt ngào: "Không đau."

"Uhm…" Nhìn miệng vết thương, Vân Khoảnh Dương vói tay vào người mới phát hiện cực phẩm kim sang dược không ở trên người, thoáng nghĩ một chút, hắn cúi đầu xuống chân nam tử, vươn lưỡi liếm miệng vết thương vài cái, sau đó mới xỏ giầy vào cho y.

Đứng lên, thấy vật nhỏ ngồi trên ghế dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn mình, nam nhân kéo y dậy, lấy y phục từ tay Hạ Tứ cũng đang ngây dại đứng bên cạnh, vừa giúp y mặc lại y phục vừa cười nói: "Ta nghe nói động vật thường dùng nước miếng để chữa thương cho mình, ta nghĩ người cũng có thể làm như vậy. Tạm thời làm như vậy trước, khi trở về sẽ thượng dược cho đệ sau."

"Ân." Vân Phi Vũ miễn cưỡng cười, nội tâm lại bắt đầu bối rối, rõ ràng đã hạ quyết tâm, nhưng hiện tại, y bắt đầu cảm thấy bất an đối với cuộc sống sau này cùng hắn, nhưng rốt cuộc là bất an về điều gì thì y cũng mơ mơ hồ hồ, không sao hiểu được.

Mặc kệ Hạ Tứ vẫn đang đứng ngẩn người, Vân Khoảnh Dương dắt nam tử bước được hai bước, đột nhiên dừng lại, nhìn chân y: "Vẫn nên để ta ôm đệ vậy."

Sau tiếng thét kinh hãi, nam nhân khom người ôm y, đi về phía cửa.

"Tiểu Vũ… Lạc, con phải hạnh phúc nha" Thanh âm truyền tới từ phía sau, Vân Phi Vũ nhìn ngang qua vai nam nhân, gật đầu cũng người nọ, cười nói: "Hạ ma ma bảo trọng."

Hai người vừa xuất hiện ở trước thang lầu, không khí trong phòng lập tức im lặng, không chút tiếng động.

"Thiếu gia, xe đã chuẩn bị xong!" Một gã mập mạp bộ dạng giống như quản gia xuất hiện ở cửa chính, khi thấy nam tử trước ngực nam nhân, trên mặt thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng lập tức khôi phục lại thái độ bình thường, cung kính đứng ở một bên.

"Vô Nhạc không nói với ngươi phải mang áo choàng tới?" Vân Khoảnh Dương nhíu mày, nhìn người trong lòng mặc y phục mỏng manh, trên mặt lộ vẻ hờn giận.

"A, ở trong xe, người chờ một chút." Gã quản gia mập mạp chạy đi như vũ bão, chạy lại cũng như vũ bão, hai tay dâng lên một chiếc áo choàng nhung đỏ chói mắt. Nam nhân nhận lấy, sau đó bao hết toàn thân người trong lòng, ôm chặt, bước chân ra khỏi cửa, cũng chẳng thèm quay đầu lại, căn bản không để ý tới ánh mắt những người phía sau.

Vân Phi Vũ lẳng lặng nép trong ngực nam nhân, càng ngày càng không thể lý giải nổi hành vi của hắn.

"Hắn đối xử với ta như vậy rốt cuộc là có mục đích gì? Chẳng phải hắn vẫn coi ta như sủng vật hay sao?" Nhưng tất cả những việc vừa phát sinh khiến tâm trí y càng thêm rối loạn, cảm giác bất an đối với cuộc sống sau này càng thêm sâu sắc.

Tiến vào một tòa trạch viện khổng lồ, Vân Phi Vũ được nắm tay bước vào, hạ nhân hai bên đều cúi đầu, thái độ cực kỳ cung kính. Đứng trong chính sảnh một lát, Vân Khoảnh Dương giới thiệu y cho tất cả người hầu, dặn mọi người gọi y là thất thiếu gia. Nhìn vẻ khó hiểu trong mắt mọi người, Vân Phi Vũ cười lạnh: "Ngươi đã không sợ nói ta với ngươi là huynh đệ, vậy hiện tại ta cần chi phải e ngại."

Phòng ngủ của y được bố chí bên cạnh chủ tẩm của nam nhân. Mặc dù có chút khó hiểu, vì y luôn nghĩ nam nhân sẽ yêu cầu ngủ cùng mình, nhưng như hiện tại thì tốt hơn, nếu liên tục đối mặt với người nọ, y không biết mình có thể duy trì bộ mặt giả tạo này trong bao lâu.

Tắm trong nước ấm, sau đó người nọ giúp y thượng dược lên vết thương trên chân, nghĩ rằng hắn sẽ viện cớ này để lưu lại, không ngờ người nọ chỉ hôn lên má y, kêu y nghỉ ngơi sớm, sau đó lập tức ra ngoài.

Không hiểu, Vân Phi Vũ không sao hiểu nổi, khi ở kỹ viện y đã phát hiện ra nam nhân vô cùng khao khát mình, nhưng sau khi trở về lại không cùng mình ngủ chung một phòng, ngay cả hôn môi cũng chỉ là đơn giản đụng chạm. Nằm trên giường, nhớ tới hành vi bá đạo trước kia của người nọ, cường thế, biến thái, trừ bỏ y nghĩ vẫn không thay đổi so với trước kia, những mặc khác dường như đã hoàn toàn thay đổi.

Suy tư, nghi hoặc, mệt mọi cùng nhau ùa tới, Vân Phi Vũ nặng nề chìm vào giấc mộng trong khi tâm trí vẫn vương vấn biết bao điều.

Trong bóng đêm, Vân Khoảnh Dương lẳng lặng nằm trên giường, nội tâm nhảy nhót vui mừng khiến hắn không tài nào ngủ yên, vảnh tai lắng nghe động tĩnh bên căn phòng cách vách lại không nghe được gì.

Không thể tưởng tượng được, hắn đã thực sự tìm lại được Vũ Nhi của mình. Nửa năm trước, vì trận chiến cùng Tích Vô Nhai bên biên quan mà hắn lại mất đi tung tích của Vũ Nhi một lần nữa. Hắn hối hận, sau lại tra ra là Tư Vũ Thánh đem người đi, hắn lập tức khơi mào chiến tranh cùng ma giáo nhưng vẫn không thấy người nọ lộ diện, hắn không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Trước kia, chỉ cần hắn vừa xuất hiện thì kẻ đứng đầu ma giáo đó sẽ lập tức đuổi theo dây dưa không ngớt, nhưng lần này lại không hề thấy bóng dáng, hơn một tháng sau, ma giáo lại đột nhiên tiêu ẩn trong chốn giang hồ, khiến cho hắn bàng hoàng, không khỏi suy đoán phải chăng người nọ đã đem theo Vũ Nhi của hắn rời khỏi giang hồ, sống những ngày tiêu diêu tự tại?

Không cam lòng, vì vậy hắn lập tức phái người truy tìm khắp nước nhằm tìm ra tung tích người nọ. Nghe được tin người nọ xuất hiện ở nơi đây, hắn lập tức chạy tới, nhưng không ngờ lại đạt được thu hoạch ngoài ý muốn, một thu hoạch khiến cho hắn còn vui vẻ hơn so với việc tìm được người nọ. Rốt cuộc hắn cũng tìm lại Vũ Nhi của hắn, Vũ Nhi bảo bối của hắn.

Tuy hiện tại y không còn nhớ rõ hắn là ai, ngôn hành cử chỉ lại hoàn toàn bất đồng cùng trước đây, nhưng chẳng sao cả, nhất định Vũ Nhi của hắn đã mất trí nhớ. Như vậy rất tốt, đúng dịp cho bọn họ một cơ hội bắt đầu lại. Lần này, ngay cả lão thiên gia cũng trợ giúp hắn.

Cảm giác thống khổ khi một lần nữa mất đi người mình thương yêu khiến hắn hiểu được, mất đi Vũ Nhi chẳng khác nào mất đi hết thảy, mà hiện tại, thấy y còn sống, hắn vui vẻ hơn so với bất kể thứ gì.

Không muốn lại phải nhìn thấy y thương tâm khổ sở, không muốn nhìn thấy ánh mắt thù hận y dành cho mình. Từ lâu, hắn luôn nghĩ, nếu lão thiên gia cho hắn một cơ hội, hắn thề nhất định sẽ không tiếp tục thương tổn Vũ Nhi, nhất định sẽ yêu thương y hết lòng.

"Chỉ cần có thể giữ y ở lại, lưu giữ nụ cười của y, bắt ta làm gì ta cũng nguyện ý. Cho dù tới cuối cùng chỉ còn lại đôi bàn tay trắng, chỉ cần Vũ Nhi vẫn ở bên cạnh thì đó chính là hạnh phúc lớn nhất của ta!"

212. Quyển 6 - Chương 210: Chuyển Biến Như Vậy

Sáng sớm, cảm nhận được ánh mắt vô cùng nóng cháy đang nhìn mình chằm chằm, Vân Phi Vũ đành phải mở mắt ra. Khung cảnh xa lạ lọt vào mắt khiến y giật mình, nhưng sau khi nhìn thấy người ngồi bên giường, tâm trí y dần dần thanh tỉnh.

"Ngủ ngon không?" Vân Khoảnh Dương vuốt ve hai má y, ôn nhu mở miệng. Vừa rồi, khi thấy vẻ mặt say ngủ đáng yêu kia, thiếu chút nữa hắn đã không kiềm chế được, nghĩ rằng sẽ lập tức 'muốn' y, nhưng hắn hiểu, hiện tại không thể cấp bách, chờ tới khi y thực sự chấp nhận mình mới nói sau.

"Uhm." Vân Phi Vũ cong khóe môi, ngoan ngoãn gật đầu.

Thả người ngồi dậy liền thấy bên cạnh chồng chất một đống y phục, y tò mò nhìn người nọ, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

Vân Khoảnh Dương ôm y ngồi lên đùi mình, hôn lên hai má y, sau đó nói: "Tạm thời mua trước vài món may sẵn, chờ khi nào tiễn sư tới sẽ may vài bộ theo yêu cầu của đệ."

(Tiễn sư: thợ may)

Trước kia y đã cảm thấy Vân gia đặc biệt thích sưu tầm y phục thành từng kho từng kho một, cũng giống như lần y thành thân vậy, y phục đưa theo cũng phải chất đầy mấy rương. Kỳ thực, y cảm thấy chỉ cần vài món sao cho đủ mặc là tốt rồi, đang muốn mở miệng cự tuyệt lại đột nhiên nhớ tới thân phận hiện tại của mình, y lập tức gật đầu, quay sang ôm cổ nam nhân, hôn nhẹ lên môi hắn: "Đa tạ, huynh đối xử với ta thật tốt."

Vân Khoảnh Dương tươi cười, trong lòng lại thở dài. Tuy rằng cảm thấy đây chính là cơ hội ban cho mình, nhưng đối mặt với Vân Phi Vũ luôn coi bản thân là nam sủng, hắn vẫn cảm thấy có gì đó không chân thật, trong lòng vô cùng phiền muộn.

"Vũ Nhi."

"Vâng?" Thấy nam nhân nhìn mình nghiêm túc, tâm Vân Phi Vũ cứ đập 'thình thịch thình thịch' loạn cả lên.

"Nhớ kỹ, đệ không phải nam kĩ, cũng không phải nam sủng, đệ là thất thiếu gia của Vân gia, đồng thời cũng là..." Vân Khoảnh Dương ngập ngừng, sau đó kiên quyết nói: "Là người mà ta thương yêu, là người mà ta yêu nhất."

Không đoán ra nam nhân đang muốn biểu đạt điều gì, Vân Phi Vũ chớp mắt mấy cái: "Nếu ta là thất thiếu gia của Vân gia, vậy chẳng phải ta cũng là đệ đệ của huynh hay sao? Như vậy thì chúng ta còn có thể tiếp tục ở bên nhau hay không?"

Vân Khoảnh Dương đột nhiên cảm thấy bi thương, vỗ về hai má y, nhẹ giọng nói: "Ta biết như vậy là không nên, nhưng ta đã không còn biện pháp nào khác. Ta đã yêu đệ đệ ruột thịt của mình mất rồi." Đột nhiên, hắn gắt gao kéo thiếu niên vào lòng, ngữ khí bắt đầu kích động: "Cho dù người khác có nói như thế nào, ta nhất định không buông đệ ra nữa. Ta yêu đệ. Vũ Nhi của ta. Trên đời này, ta chỉ yêu duy nhất một mình đệ. Ta chỉ cần có đệ là đủ rồi, chỉ cần có đệ là đủ rồi…"

Thanh âm nỉ non của nam nhân vấn vít trên đỉnh đầu, Vân Phi Vũ lẳng lặng nép vào trước ngực hắn, nghe nhịp tim đập dồn như tiếng trống của hắn, trong lòng tràn ngập nghi vấn: "Người này đã nói yêu ta từ rất lâu, nhưng thật sự không hiểu vì sao hắn lại yêu ta. Từ lần đầu tiên gặp mặt, giữa chúng ta đâu có điều gì đáng nhớ. Tận lực trốn tránh hắn, nhưng hắn luôn không ngừng theo đuổi. Ta thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc vì sao hắn lại yêu ta? Vì sao không phải là ta thì không được?"

"Vũ Nhi."

Thanh âm kêu gọi dịu dàng truyền tới, Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn hắn.

"Sau này… đệ có thể làm nũng với ta, có thể đòi hỏi ta bất kể thứ gì, nhưng không được tự coi bản thân là nam sủng. Đệ không thích thứ gì thì cứ việc nói ra. Đệ không muốn làm gì thì cứ việc biểu đạt. Ta sẽ không cưỡng ép đệ làm bất kể chuyện gì. Ta chỉ cần đệ thực tâm vui vẻ, sống cuộc sống vô ưu vô lo. Đồng ý với ta đi, đừng miễn cưỡng chính mình, được không?"

Ánh mắt nam nhân chân thành mà tự nhiên khiến Vân Phi Vũ càng thêm nghi hoặc: "Rốt cuộc người này làm sao vậy? Coi ta là sủng vật chính là hắn, hiện tại hắn lại kêu ta không được coi bản thân là nam sủng, vậy rốt cuộc hắn đã thật sự thay đổi hay chỉ đang diễn trò?"

"Mặc kệ ra sao, trước tiên cứ đáp ứng hắn, sau đó hãy tính." Nở nụ cười thiên chân vô tà (ngây thơ), gật đầu thật mạnh: "Uhm, đệ đã biết."

"Aiz… vẫn không được sao?" Vân Khoảnh Dương âm thầm thở dài: "Quên đi, từ từ sẽ đến."

"Ta muốn đứng lên." Vật nhỏ trong lòng đột nhiên lên tiếng, lúc này Vân Khoảnh Dương mới phát giác mình ôm y ngồi đã lâu, thật sự không muốn buông ra. "Cảm giác ôm người mình yêu thật là tốt, ta thật sự muốn vĩnh viễn được ôm đệ như vậy."

"Được rồi." Nam nhân nâng cằm tiểu bảo bối của hắn, hôn nhẹ lên môi y, sau đó thả y lại trên giường, vỗ vỗ tay.

Nghe thấy hắn nói những lời này, thân thể Vân Phi Vũ nhẹ nhàng run lên, cảm giác da gà đua nhau nổi đầy thân. Y không biết nên nói hắn mặt dày hay biến thái, thực sự khiến cho người ta chẳng thể nói được lời nào.

Cánh cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, ngay sau đó, vài thị nữ bưng chậu đồng, khăn mềm bước vào.

Vân Phi Vũ đang định đứng dậy lại bị nam nhân đè lại, dịu dàng cười nói: "Để ta."

Có chút kinh ngạc, cũng không hiểu hắn muốn làm gì, y thầm nghĩ: "Chẳng lẽ rửa mặt cũng có thể rửa hộ được sao?" Đang khó hiểu lại thấy một chiếc chén nhỏ được đặt bên miệng, y đành phải ngậm một ngụm nước muối, súc qua súc lại vài vòng, sau đó phun ra.

Hầu hạ y súc miệng xong, nam nhân lại dùng khăn ấm giúp y lau mặt chà tay. Vân Phi Vũ "bị" hầu hạ như vậy liền cảm thấy không được tự nhiên, tuy rằng thị nữ không hề nhìn liếc y tới một lần, vẫn luôn cung kính cúi đầu.

Ôm lấy Vân Phi Vũ, nam nhân cầm lấy y phục, giúp y mặc lên từng lớp, từng lớp một, sau đó vén sợi tóc còn rối sau lưng y, vô cùng thân thiết nói: "Đệ đói bụng rồi chứ?"

Thực sự có chút đói bụng, Vân Phi Vũ xoa xoa chiếc bụng trống rỗng, gật đầu.

Kéo y đi tới bên cạnh bàn, Vân Khoảnh Dương lại vỗ tay vài cái, một loạt thị nữ bưng mâm tiến vào.

Thấy điểm tâm không ngừng được mang lên, Vân Phi Vũ nhìn nam nhân, tuy rằng không nói chuyện nhưng ánh mắt như đang ám chỉ: "Có phải quá nhiều rồi hay không?"

Vân Khoảnh Dương tươi cười: "Ta không rõ đệ thích ăn món gì nên căn dặn bọn họ làm mỗi thứ một ít, đệ chọn món mình thích đi."

"Thực lãng phí." Vân Phi Vũ nhỏ giọng lẩm bẩm. Thân là đầu bếp, y ghét nhất là lãng phí thức ăn.

Tuy rằng thanh âm rất nhỉ nhưng dường như nam nhân vẫn nghe thấy, cười khẽ: "Vũ Nhi sợ lãng phí sao? Vậy đệ chọn mấy món mình thích ăn, những món còn lại thưởng cho hạ nhân vậy."

Bất giác lộ ra bản tính, Vân Phi Vũ lập tức ổn định tâm trạng, nhìn đầy bàn thức ăn vẫn cảm thấy quá lãng phí, y lập tức tùy tiện chỉ mấy món, sau đó nhìn về phía nam nhân.

"Những món thất thiếu gia không cần đều dọn đi, sau đó chia nhau."

"Vâng."

Nhìn những món trên mặt bàn bị dọn đi quá nửa, chỉ còn lại vài đĩa điểm tâm, Vân Khoảnh Dương khẽ nhíu mày: "Vũ nhi, chỉ cần mấy món đó cũng đủ dùng sao?"

"Đủ mà." Vân Phi Vũ tươi cười, sau đó nhận ra trên bàn chỉ có một chén cháo, y ngẩng đầu nhìn nam nhân: "Huynh không ăn sao?"

Nam nhân khẽ rung động, mỉm cười, nói: "Sáng nay ta đã uống một chung trà sâm rồi."

Thấy hắn nói vậy, Vân Phi Vũ đột nhiên nghĩ: "Rốt cuộc hắn có chịu quan tâm tới bản thân mình không vậy?" Trong lòng thoáng dao động, bất giác múc một chén cháo đặt trước mặt hắn, không nói một lời,chỉ lẳng lặng nhìn.

Nhìn chén cháo trước mặt, Vân Khoảnh cảm thấy thực ấm áp. Tuy rằng không ăn điểm tâm đã trở thành thói quen, nhưng đây là lần đầu tiên được người khác quan tâm như vậy, hơn nữa, đó lại là người mình yêu. Cảm giác đôi mắt ươn ướt, hắn nheo mắt che dấu, mỉm cười: "Nếu Vũ Nhi đã hạ lệnh, vậy ta lập tức ăn hết."

Bàn tay cầm thìa khẽ run lên, từng ngụm từng ngụm cháo được đưa lên miệng, cảm giác ngọt ngào lan tỏa trong lòng khiến hắn cảm động.

Tự cảm thấy khó hiểu với hành động bột phát của mình, nhưng đã làm thì phải làm tới cùng, Vân Phi Vũ cầm lấy chiếc bát không bên cạnh, tự múc cháo cho mình, sau đó cẩn thận quan sát nam nhân, thấy bàn tay hắn khẽ run lên, y không khỏi kinh ngạc: "Chỉ là một chén cháo thôi mà, có đến nỗi như vậy không?"

Thấy nam nhân nhanh chóng ăn hết, Vân Phi Vũ suy nghĩ, sau đó lại đưa một đĩa điểm tâm tới trước mặt hắn, còn nói: "Món này ngon lắm đó."

Tuy biết vật nhỏ có ý tốt, nhưng thói quen nhiều năm nhất thời khó thay đổi, ăn một chén cháo đã là giới hạn cao nhất của hắn. Vân Khoảnh Dương cười khổ: "Vũ Nhi, ta…"

"Thử một miếng đi, thật sự ngon lắm mà." Vân Phi Vũ nhìn hắn đầy chờ mong.

Nam nhân nhìn y, cầm chiếc đũa gắp một miếng đưa lên miệng, gật đầu tán thưởng: "Uhm, quả nhiên rất ngon."

"Vậy ăn nhiều một chút."

Ăn xong khối điểm tâm kia, Vân Khoảnh Dương buông đũa, mỉm cười: "Hôm nay thực sự ăn không vô, sau này ta sẽ dần dần từ bỏ thói quen xấu này, Vũ Nhi giám sát ta được không?"

Vân Phi Vũ ngẩn người, trong lòng dâng lên cảm giác là lạ, nhưng ngoài mặt lại cố tươi cười: "Được."

Dùng xong bữa sáng, chờ tiễn sư đo đạc xong xuôi, Vân Khoảnh Dương cùng y tản bộ trong hoa viên: "Đệ có muốn ra ngoài dạo chơi không?"

Vân Phi Vũ nhẹ nhàng lắc đầu.

Dường như nghĩ tới việc gì, Vân Khoảnh Dương lại nói tiếp: "Nêu không thì như vậy đi, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, sau đó sẽ du ngoạn tới thành trấn mà đệ yêu thích, thế nào?"

Nhớ tới nhiệm vụ của mình, Vân Phi Vũ cúi đầu trầm tư một lát, sau đó tha thiết nhìn nam nhân: "Vân Vụ sơn trang là nơi như thế nào vậy?"

"Đệ… muốn trở về đó?" Nam nhân chần chờ mở miệng, sắc mặt có chút phức tạp.

Nhận thấy nam nhân đang do dự, Vân Phi Vũ mỉm cười lắc đầu: "Không, ta chỉ tò mò hỏi một chút thôi, bởi vì nghe người ta nói nơi đó rất thần bí."

"Thực ra đệ đã sống ở trong đó mười mấy năm, nhưng hiện tại đệ lại không nhớ thôi." Vân Khoảnh Dương cười với y, sau đó nói tiếp: "Đó là một tòa trạch viện cổ kính, nơi nơi tràn ngập sự sa đọa cùng trướng khí nặng nề, bình thường ta rất ít khi trở về đó."

"A, chắc nơi đó chẳng có gì vui rồi." Vân Phi Vũ đột nhiên ôm lấy hắn, gương mặt lộ ra nụ cười sáng lạn: "Nói cho ta nghe những chuyện của huynh đi."

"Chuyện của ta?" bàn tay đang vuốt ve mái tóc đen tuyền bỗng nhiên dừng lại, nam nhân thì thầm: "Chuyện của ta sao? Kỳ thực cũng chẳng có gì hay ho để nói, vẫn là tuân theo quy định của gia tộc mà sống, cho đến khi gặp đệ, lúc đó ta mới phát hiện trên đời này vẫn còn niềm vui."

Đôi môi ấm áp phủ lên, Vân Phi Vũ ôm cổ nam nhân, từng nụ hôn nhỏ vụn nhấm nháp dần trở nên nồng nhiệt. Cảm nhận được hạ thân của nam nhân bắt đầu biến hóa, y nhẹ nhàng xoay người, cố ý cọ qua cọ lại, chẳng ngờ người nọ lại đột nhiên rời khỏi môi y, ôm chặt y vào lòng, thở dốc, một lúc lâu sau mới vỗ lên mông y hai cái: "Không được phép nghịch lửa, tiểu bại hoại."

(Tiểu bại hoại: Đồ xấu xa, từ này thường dùng để gọi theo cách cưng chiều, trìu mến)

"Không muốn ta sao?" Vân Phi Vũ vô cùng khó hiểu với hành vi của hắn.

Nhìn bảo bối trưng vẻ mặt khó hiểu cùng buồn bã, Vân Khoảnh Dương cưng chiều vuốt ve hai má y, nói nghiêm túc: "Không phải ta không muốn đệ, nhưng trước khi đệ thực sự yêu ta, ta không muốn làm chuyện khiến cho đệ chán ghét."

"Ta không chán ghét." Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại đang cười lạnh: "Yêu ngươi? Có thể sao?"

"Ta biết, nhưng chẳng phải đệ cũng không thích đó thôi?" Nam nhân nhìn thẳng ánh mắt y: "Hiện tại đệ chỉ là chiều theo ý ta mà thôi, nhưng ta đã nói rồi, đệ là người ta yêu, không phải nam sủng, cho nên ta sẽ đợi tới khi đệ thực sự tiếp nhận tình cảm của ta."

"Ta…" Mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào. Vân Phi Vũ vùi đầu vào ngực nam nhân, ngũ vị tạp niệm liên tục quấy rầy y.

"Nếu những lời hắn nói đều xuất phát từ tình cảm chân thật, vậy bản thân ta cố gắng biến thành như vậy, cùng hắn diễn màn kịch này là vì điều gì? Nếu hắn thực sự yêu ta, vậy nếu ta nói hắn tự sát, hắn… Không có khả năng đó." Y lập tức xua tan ý tưởng vẩn vơ trong lòng, thanh âm của nam nhân lại truyền tới.

"Vũ Nhi, nếu đệ thật sự muốn tới Vân Vụ sơn trang, vậy ngày mai chúng ta sẽ xuất phát. Tóm lại cũng lâu ta chưa trở về đó."

Vừa rồi còn thấy hắn không muốn nhắc tới chuyện này, mà hiện tại… Vân Phi Vũ kinh ngạc ngẩng đầu: "Có thể chứ?"

"Uhm." Khóe miệng nam nhân ẩn chứa một mạt tiếu ý, trong mắt tràn đầy sủng nịch: "Chỉ cần là nơi đệ muốn tới, ta sẽ đi cùng đệ, chỉ cần đệ vui vẻ là được."

"Đa tạ." Ngoài mặt vẽ lên nụ cười ngọt ngào, nhưng thâm tâm lại vô cùng kinh hoảng, từng bước kế hoạch đã vì nam nhân mà chệch khỏi quỹ đạo, nếu còn như vậy, nhất định kế hoạch sẽ gặp rắc rối.

"Không được, phải nhanh chóng chấm dứt tất cả chuyện này. Người này là kẻ thù, hắn chỉ là kẻ thù mà thôi!"

213. Quyển 6 - Chương 211: Trở Về Vân Gia

"Thiếu chủ, ngoài cửa có người tìm thất thiếu gia." Gã quản gia chưa tới, thanh âm đã tới trước.

Vân Khoảnh Dương buông Vân Phi Vũ ra, ôm thắt lưng y bước tới trước: "Là ai?"

"Hắn nói hắn là Tùng Nhi ở Noãn Đông Các, là tiểu quan vẫn đi theo hầu hạ thất thiếu gia." Quản gia đứng một bên, cung kính trả lời.

"Vũ Nhi, đệ biết hắn sao?" Vân Phi Vũ ngây người một lát sau đó gật đầu, nghĩ rằng người nọ đã quên, ai ngờ cuối cùng vẫn đưa tới, quả nhiên hắn vẫn nghi ngờ y.

Đem tất cả thần thái trên gương mặt y thu vào đáy mắt, Vân Khoảnh Dương hơi nheo mắt lại, hàn quang sắc bén lóe lên rồi vụt tắt, sau đó cúi đầu xuống bên cạnh y, ôn nhu nói: "Muốn gặp không? Nếu đệ không thích thì cứ đuổi thẳng hắn đi."

Vân Phi Vũ cười: "Không, hắn hầu hạ ta tốt lắm, vẫn nên gặp thì hơn."

"Được rồi. Tân quản gia, mang người tới đây." Nam nhân ra lệnh cho gã quản gia mập mạp.

"Vâng."

"Làn da trắng nõn, mắt một mí, tướng mạo coi như thanh tú, đây là kẻ mà hắn phái tới giám sát ta? Quả nhiên là một gã tiểu quan xinh đẹp." Vân Phi Vũ âm thầm hừ lạnh.

Thiếu niên vừa thấy y đã bày ngay bộ dạng chủ tớ thân thiết, phấn chấn tiến lại: "Công tử, Tùng Nhi đến hầu hạ ngài."

Xem ra có chuẩn bị trước khi tới đây, tuy rằng chỉ cần nói với nam nhân một câu cũng có thể đuổi hắn đi, nhưng y không muốn, ai biết người nọ có đang âm thầm phá rối hay không.

Vân Phi Vũ giả bộ giật mình, nhìn hắn: "Tùng Nhi, thực sự là ngươi rồi. Sao ngươi lại tới đây? Chẳng phải ngươi phải ở Noãn Đông Các hay sao?"

Đôi mắt thiếu niên đỏ lên, hai hàng lệ tí tách rơi, bộ dạng tội nghiệp như chú chó nhỏ bị người ta vứt bỏ: "Công tử không cần ta sao?"

"Diễn giỏi thật." Vân Phi Vũ nghĩ thầm, nếu như không biết hắn được tới giám sát mình, chỉ sợ y sẽ thực sự bị hắn lường gạt. Tiến lên từng bước một, nhẹ nhàng nâng cằm hắn, dịu dàng lau nước mắt cho hắn, y nói: "Nói gì mà ngốc nghếch vậy, ta chỉ đang lo là Hạ ma ma không cho ngươi đi dễ dàng như vậy thôi. Tuy rằng trước kia ta từng nói với hắn, cho dù tới đâu cũng muốn dẫn ngươi theo. Chẳng lẽ hắn…"

"Dạ." Vừa nghe lời này, thiếu niên lập tức gật đầu vui vẻ: "Đây đều là nhờ phúc của công tử. Hạ ma ma nói vị đại nhân chuộc thân cho công tử ra tay rất hào phóng, thấy chủ tớ chúng ta nhiều năm thân thiết nên mới đem khế ước bán thân trả lại cho ta. Công tử, ngài cầm lấy đi."

Nhìn khế ước được gấp làm bốn dâng lên trước mặt mình, tuy biết nó là giả nhưng y vẫn cố tỏ ra khó xử. Vân Phi Vũ nâng tay đẩy về, sau đó lắc đầu: "Nếu đã khôi phục được tự do thì đừng tùy tiện đem khế ước bán thân đưa cho người ta. Ngươi muốn theo ta thì cứ theo, ta sẽ không đuổi ngươi đi, đưa cho ta thứ này, chẳng may đánh mất thì không tốt lắm."

"Nhưng mà…" Thiếu niên chần chờ nhìn nam nhân mặt lạnh bên cạnh.

"Ta có thể giữ hắn lại không?" Vân Phi Vũ hiểu, quyền quyết định cuối cùng vẫn do nam nhân nắm giữ.

Vân Khoảnh Dương mỉm cười, đôi mắt không hề che dấu vẻ sủng nịch: "Vũ Nhi muốn như thế nào cũng được, chỉ cần đệ thích là tốt rồi."

"Đa tạ!" Vân Phi Vũ nhoẻn miệng cười, nội tâm lại dâng lên một mối sầu lo: "Nếu người này chỉ đơn thuần tới giám thị ta thì không sao, nhưng nếu còn mục đích khác… Thôi vậy, cặp phụ tử Vân gia này chết đi thì Vân gia cũng sụp đổ thôi." Nghĩ đến đó, trong lòng y lại chẳng mảy may cảm thấy vui vẻ khi được giải thoát, chỉ có hư không vô tận và bóng tối mịt mùng.

Ngày thứ hai, chuẩn bị tốt hết thảy, mang theo một đội nhân mã, hai người xuất phát tới Vân Vụ sơn trang. Trên đường đi, bọn họ không dừng lại nhiều lắm, trừ bỏ những lúc nghỉ ngơi hàng ngày, đại bộ phận thời gian đều gấp rút lên đường. Một tháng sau, rốt cuộc đội binh mã cũng tới được tiểu trấn dưới chân núi Bách Minh.

Muốn lên núi cần phải tiêu tốn mất mấy canh giờ, vì vậy đội ngũ tạm thời dừng chân ở trấn nhỏ. Vân Phi Vũ tranh thủ xuống khỏi mã xa để thông khí.

Thấy y ngó nghiêng chung quanh, Vân Khoảnh Dương cúi đầu, nghiêng mặt về phía y: "Vũ Nhi, đệ có ấn tượng với nơi này không?"

Nhẹ nhàng lắc đầu. Lần này y không hề nói dối. Lần đó, khi đi qua đây cũng là hai, ba năm trước, hơn nữa lúc đó y vốn không bước xuống khỏi mã xa, chỉ tùy tiện ngắm cảnh thông qua ô cửa sổ, thực sự không có ấn tượng.

"Tiểu trấn này tên là gì?"

"Uhm, chắc tên là Bách Minh trấn." Nam nhân thản nhiên quét mắt nhìn Tùng Nhi đang run rẩy đứng ở một bên, mỉm cười giải thích: "Bởi vì núi này tên là Bách Minh Sơn, cho nên thôn trấn này cũng được gọi là Bách Minh trấn."

"Uhm."

Nhìn sắc trời dần tối, Vân Khoảnh Dương kéo y vào lòng: "Đi thôi, đợi lát nữa trời sẽ tối hẳn mất."

"Được rồi."

Dựa vào ô cửa xe, nhìn những phiến lá phong đỏ rực như lửa thoảng qua trước mắt, tâm trí y nửa mừng nửa lo. Cách đây ba năm, y đã sống lại từ Vân Vụ sơn trang, y không rõ cảm xúc bồn chồn lúc này là do xúc động khi về lại cố gia, hay đang khiếp sợ nơi đó, nhưng, bắt đầu từ nơi đâu thì sẽ chấm dứt ở nơi đó. Có lẽ, đây chính là cái kết thực sự.

Đại môn nặng nề mở ra, cảnh sắc quen thuộc ánh vào trong mắt, hai người mở cửa vừa thấy nam nhân, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, mà khi thấy Vân Phi Vũ bên cạnh hắn, bọn họ bất ngờ thốt lên một tiếng tựa hồ đang cực kỳ kinh ngạc.

"Thiếu chủ, người đã trở lại!" Một lão giả chầm chậm chạy tới, vừa quét qua Vân Phi Vũ liền thu hồi tầm mắt.

Vân Khoảnh Dương gật đầu với hắn: "Yến bá, mẫu thân của ta có khỏe không?"

"Vâng, phu nhân vẫn khỏe, lão gia thì…"

"Được rồi." Vân Khoảnh Dương ngắt lời hắn, sau đó nắm tay Vân Phi Vũ bước qua bậc cửa, vừa đi vừa hỏi: "Thư ta gửi ngươi đã nhận được chưa?"

"Vâng, đã nhận được."

"Ừ, vậy đã sắp xếp Lan Uyển cẩn thận hay chưa?"

"Dạ, đã sắp xếp thỏa đáng theo lời người căn dặn."

"Vậy là tốt rồi."

Nhìn hai người đi thẳng về hướng Lan Uyển, lão quản gia do dự đôi chút, cuối cùng vẫn nhịn không được mà hỏi: "Thiếu chủ, người không tới thăm phu nhân một lúc sao? Phu nhân nghe nói hôm nay thiếu chủ trở về nên vẫn chờ ngài mãi, dường như bữa tối vẫn chưa dùng."

"Không được." Vân Khoảnh Dương không quay đầu lại, đáp một câu. Đột nhiên dừng bước, ra lệnh: "Đem hành lý tới Lan Uyển, sau đó cho người tới bên mẫu thân của ta báo một tiếng là hôm nay ta đi đường mệt mỏi, ngày mai mới tới thăm nàng."

"Vâng." Lão quản gia nhìn theo bóng dáng hai người, lắc đầu. Thân là quản gia của Vân Vụ sơn trang, có rất nhiều chuyện các vị phu nhân, tiểu thư không biết, nhưng hắn lại rất rõ. Nhưng cho dù biết rõ người

nọ đã từng là ngũ tiểu thư, hắn cũng chỉ có thể đem hết thảy chôn chặt trong lòng. Bởi vì hắn chỉ là một gã người hầu, chỉ cần để ý, hầu hạ và nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân. Tuy hiện tại gia chủ vẫn còn sống, nhưng hắn hiểu toàn bộ Vân gia đã nằm trong tay thiếu chủ, mà việc thiếu chủ kế thừa chủ vị cũng là chuyện sơm hay muộn. Hắn có thể liên tiếp hầu hạ tam đại gia chủ cũng vì hắn là kẻ thức thời, vậy nên mới có thể giữ mạng tới tận lúc này.

"Huynh thực sự không đi thăm mẫu thân của mình trước?" Thấy chung quanh chỉ còn lại hai người, Vân Phi Vũ nhịn không được liền hỏi.

Vân Khoảnh Dương cười với y: "Ngày mai tới thăm cũng giống vậy thôi."

"Nga" Vân Phi Vũ không nói tiếp. Y thật sự không thể hiểu nổi nam nhân này. Rõ ràng lâu như vậy mới về nhà một lần cũng không tới thăm mẫu thân mình trước, bất quá, chỉ sợ trong lòng hắn sớm đã không tồn tại khái niệm tình thân, chỉ cần nhìn thái độ hắn dành cho y cũng biết.

"Vũ Nhi."

"Sao?'

"Tới Lan Uyển trước kia đệ từng ở rồi, đệ còn nhớ nơi này không?"

Nghe thấy lời nam nhân, Vân Phi Vũ nhìn chung quanh một lượt. Chính là nơi này, sao y có thể quên được. Tuy rằng chỉ ở đây mấy tháng, nhưng dù sao cũng là nơi mà y nán lại lâu nhất sau khi sống lại, bất quá, trước mắt không thể nói ra sự thật.

Y lắc đầu nhè nhẹ: "Không nhớ."

Vân Khoảnh Dương tươi cười an ủi: "Quên đi. Không nhớ rõ cũng chẳng sao. Đi thôi, ta đưa đệ tới căn phòng trước kia của đệ."

Tùy ý nam nhân nắm tay mình, ánh mắt lại vụng trộm nhìn bốn phía. Nói không nhớ nhung chút nào là giả, mặc dù đối với y, nơi này chẳng khác nào nhà giam, nhưng nó vẫn lưu giữ lại bao ký ức tốt đẹp. Có y cũng mẫu thân, có Tử Trúc, có Thanh Thủy, còn có… có cả Bích Nha.

Nhớ tới Bích Nha, hỏa nộ trong lòng đột nhiên bộc phát: "Chính là người này, chính hắn đã giết chết Bích Nha, hắn đã giết chết Bích Nha hết lòng bảo vệ ta ngay trước mắt ta. Đáng chết, hắn đáng chết, cho dù biểu hiện lúc này của hắn có tốt đến đâu cũng không thể xóa nhòa tội ác mà hắn đã gây ra. Đã có quá nhiều người chết dưới tay hắn. Phải! Ta không thể mềm lòng, ta tuyệt đối không được phép mềm lòng, nhất định phải giết chết hắn, miễn cho hắn lại tiếp tục hại người khác."

Sát ý cùng hận ý từ phía sau truyền tới, Vân Khoảnh Dương dừng bước nhưng không quay đầu lại, khẽ gọi: "Vũ Nhi, tới nơi rồi."

Vân Phi Vũ giật mình, cảm giác bàn tay nắm lấy tay nam nhân thấm đẫm mồ hôi, đang muốn rụt về lại bị người nọ nắm chặt.

Cảm nhận được y đang lùi lại, lúc này Vân Khoảnh Dương mới xoay người, gương mặt mang theo nụ cười ôn hòa: "Tiểu bất điểm, đệ đang nghĩ gì vậy hả. Ta nói tới căn phòng trước kia đệ ở rồi, sao vẫn không trả lời?"

(Tiểu bất điểm: đồ ngốc, tiểu quỷ, tiểu yêu ***… đây là cách gọi thân mật)

"À…ta…" Nuốt một ngụm nước miếng, đối diện với đôi mắt ngập trán tiếu ý của nam nhân, Vân Phi Vũ cảm giác hô hấp mỗi lúc một khó khăn, đầu óc hỗn loạn, căn bản không thể nghĩ ra một lời nói dối nào cả.

"Ngốc nghếch." Nam nhân đột nhiên nhéo mũi y: "Trở về phòng của mình cũng đâu cần hồi hộp như vậy. An tâm, bên trong vẫn giống trước kia như đúc."

Mới vừa nói xong câu đó, nam nhân đột nhiên hô lên: "Thôi rồi!"

Nghe hắn kêu lên thất kinh như vậy lại khiến Vân Phi Vũ bình tĩnh trở lại, hít sâu một hơi, sau đó nhìn nam nhân, tỏ vẻ khó hiểu: "Sao vậy?"

Vân Khoảng Dương nhìn y, vẻ mặt cổ quái, đột nhiên cười nói: "Ta quên là trước kia đệ giả trang nữ nhi cho nên bên trong vẫn bố trí như khuê phòng nữ nhân. Nhưng mà, ta nghĩ ở đó vẫn không có vấn đề gì đâu. Đi thôi, chúng ta vào trong."

Tuy rằng đây đích thực là căn phòng trước kia mình từng ở, nhưng khi đó là vì phải giả trang làm nữ nhân nên phải chịu. Hiện tại đã trở lại thân phận nam nhân, Vân Phi Vũ không chịu "hợp tác", đứng yên không nhúc nhích, bộ dạng như một tiểu hài tử bướng bỉnh.

Eo đột nhiên bị ôm lấy, tiếng cười trầm thấp của người nọ khẽ vang lên bên tai: "Tiểu bất điểm, đùa đệ một chút thôi mà. Vừa nói đã tin rồi, quả nhiên đệ rất dễ lừa, ngốc nghếch."

Vân Phi Vũ còn chưa kịp phản bác đã bị người nọ ôm vào phòng, hơi thở ấm áp nháy mắt đã bao quanh y, thân thể thoải mái.

"Thế nào, thích không?"

Nhìn mọi nơi, vẫn là căn phòng trước kia, nhưng bài trí bên trong hoàn toàn bất đồng. Tuy nhiên, gia cụ cùng chiếc chăn gấm đỏ chói kia khiến người ta có cảm giác thực kỳ lạ, có chút gì đó giống tân phòng của một cặp phu thê.

"Chắc là... ta đã quá đa tâm rồi." Vân Phi Vũ thầm nghĩ, vui vẻ gật đầu: "Thích!"

"Vậy là tốt rồi!"

Hơi thở nóng bỏng bao trùm, lời nói vừa muốn thốt ra lại bị hai phiến môi mềm mại chặn lại, một vật gì đó ẩm ướt cũng thừa dịp xâm nhập.

Nam nhân có gì đó bất thường, dường như đã khôi phục lại tính cách trước kia, nụ hôn mãnh liệt lại bá đạo, căn bản không cho y cơ hội trốn tránh khiêu khích. Còn đang suy nghĩ làm thế nào mới đoạt lại quyền chủ động, cả thân thể đã bị người nọ ôm lấy, sau đó đặt xuống giường.

"Rốt cuộc nhịn không nổi rồi sao?" Vân Phi Vũ âm thầm hừ lạnh. Tuy rằng kinh ngạc với thái độ bất thường của hắn, nhưng đây chính là điều y mong muốn. Hôm nay, rốt cuộc mọi chuyện cũng kết thúc.

214. Quyển 6 - Chương 212: Đều Là Kẻ Điên

Nụ hôn tựa như cắn nuốt, bàn tay to lớn không ngừng di chuyển trên thân thể, cảm nhận được bàn tay người nọ đang tham nhập vào cừu khố, quanh quẩn chung quanh mật huyệt, Vân Phi Vũ nâng hai chân lên, cố gắng đem toàn bộ thân thể của mình bày ra trước mặt người nọ.

Thế nhưng, người nọ chỉ khẽ vuốt ve trêu đùa chung quanh tiểu huyệt, căn bản không có ý tiến thêm bước nữa, nếu như không phải vật cứng rắn nóng bỏng kia không ngừng ma sát trên đùi mình, chắc y đã sớm hoài nghi nam nhân không có chút dục vọng nào với mình.

Những nụ hôn, từng đợt ve vuốt của nam nhân khiến Vân Phi Vũ khó hiểu, hoang mang. Y vuốt ve khuôn ngực rắn chắc của hắn, thỏ thẻ quyến rũ: "Uhm... Dương, huynh không muốn ta sao?"

"Ta muốn."

Trả lời không chút do dự, hơi thở nặng nề nóng bỏng, thanh âm khàn khàn trầm thấp khiến y hiểu nam nhân thực sự muốn mình, nhưng vì sao... "Chẳng lẽ chỉ vì lời hứa hẹn nực cười kia? Hắn cho rằng ta có thể yêu hắn?" Vân Phi Vũ thầm cười lạnh.

Đang muốn phản kích lại nghe thấy tiếng gõ cửa, nhưng bàn tay di động trên thân thể y vẫn không đình chỉ. Hắn ra lệnh cho người ngoài cửa: "Vào đi."

"Vâng." Ngoài cửa truyền tới giọng nữ nhân, hẳn là thị nữ phụ trách đưa cơm tới.

"Hắn cứ để người khác tiến vào như vậy sao?" Tâm Vân Phi Vũ bỗng nhiên đau thắt lại: "Quả nhiên thời gian trước đó chỉ là biểu hiện giả dối nhằm mê hoặc ta mà thôi. Còn hiện tại, rốt cuộc hắn cũng chịu lộ ra bộ mặt thật của mình. Chung quy, trong mắt hắn ta vẫn chỉ là công cụ tiết dục, là một gã nam sủng tầm thường."

"Lanh canh" hai tiếng, màn trướng nặng nề buông xuống ngăn cách hai người với bên ngoài.

Vân Phi Vũ kinh ngạc: "Chẳng phải hắn đang định lăng nhục ta sao?"

Vân Khoảnh Dương vén tóc y, ôn nhu đặt một nụ hôn lên trán, nói nhỏ: "Ngốc, sao ta có thể để người khác nhìn thấy thân thể bảo bối của ta được. Đây là quyền lợi của một mình ta thôi."

Tuy rằng rất muốn giả bộ như không có việc gì, nhưng nghe những lời này, trong lòng bất giác nổi lên một chút âm ức. Quay mặt sang một bên che dấu nội tâm yếu ớt lại bị nam nhân nâng cằm, cẩn thận đặt lên môi y nụ hôn ngọt ngào.

"Vũ Nhi, đệ là bảo bối của ta. Mặc kệ đệ muốn làm gì, chỉ cần đệ không rời xa ta là được rồi. Nếu không có đệ, ta sống cũng chẳng có niềm vui. Vậy nên, mặc kệ mọi việc có dẫn đến đâu, đệ cũng đừng rời khỏi ta!"

Thanh âm nỉ non nhẹ nhàng tựa như thổ lộ tình yêu, lại càng giống như ám chỉ nhắc nhở, tâm trí Vân Phi Vũ nổi lên từng đợt sóng lớn: "Rốt cuộc hắn đã biết được điều gì? Hay là hắn chỉ đang thử ta?"

Nam nhân không để cho y cơ hội suy nghĩ, kéo tay y đặt lên hạ thân của mình, ghé bên tai y nói nhỏ: "Giúp ta xuất ra đi!"

Cự vật nóng cháy trong tay khiến Vân Phi Vũ cả kinh, bản năng khiến y muốn rút tay về lại bị bàn tay to lớn của nam nhân bao quanh, kéo tay y cùng nhau dây dưa.

"Biến thái!"Vân Phi Vũ bỗng cảm thấy chán ghét: "Người đang ở dưới thân hắn đây, vậy mà hắn lại đi thủ ***. Muốn thủ *** thì tự mình làm đi. Đúng là biến thái quá mức mà."

Cố nén bực bội, cho đến khi nghe người nọ gầm nhẹ, sau đó cảm nhận được chất lỏng dính nhớp nóng bỏng phun đầy tay, dạ dày y bắt đầu nhộn nhạo, chỉ chực phun ra ngoài.

Bảo bối dưới thân không có chút động tĩnh, Vân Khoảnh Dương nghỉ ngơi một lát, sau đó ghé bên tai y nói nhỏ: "Vũ Nhi, đệ không sao chứ?"

Cảm giác khó chịu dần tiêu tan, Vân Phi Vũ nhìn về phía người nọ: "Ta không sao, huynh ổn chứ?" y chớp mắt nhìn người nọ, gương mặt dần ửng đỏ: "Huynh không cần kiềm chế như vậy, kỳ thực ta… cũng muốn làm với huynh."

Nhìn bộ dạng ngượng ngùng của y, Vân Khoảnh Dương không nói gì, chỉ cười, sau đó lấy bộ y phục bên cạnh giúp y lau tay cẩn thận: "Dùng cơm đi, ta hơi đói bụng, chắc đệ cũng đói rồi, đúng không?"

"Uhm, được rồi!" Cho dù thất vọng với phản ứng của hắn nhưng cũng chẳng biết làm như thế nào, Vân Phi Vũ ngồi dậy, trong đầu không ngừng suy nghĩ: "Rốt cuộc phải làm như thế nào thì hắn mới chịu lên giường với ta? Chẳng lẽ phải nói yêu hắn?"

Sau đó, trừ bỏ ngày đầu tiên nam nhân ôm y ngủ một đêm, thời gian tiếp theo lại không hề cùng y ngủ chung một phòng mà trở về chủ uyển của mình. Bởi vậy, thời gian hai người ở bên nhau vơi đi một nửa, mà khi người nọ ở bên y cũng chỉ ôm một cái, hôn nhẹ lên hai má, ngay cả những nụ hôn mãnh liệt cũng hiếm hoi. Việc này khiến y có chút lo lắng, nếu mọi việc tiếp diễn như hiện tại, rốt cuộc khi nào mới có thể bắt đầu.

Còn gã thiếu niên tên Tùng Qua kia, trừ bỏ mỗi ngày lượn lờ trước mặt y một lúc, sau đó, đến cái bóng cũng chẳng thấy đâu. Vân Phi Vũ hoàn toàn hiểu được việc này, chỉ sợ hắn không chỉ được phái tới giám thị y, mà đi theo y chỉ vì trà trộn vào sơn trang với mục đích khác. Tuy nhiên, trước mắt y chẳng có tâm tư quan tâm tới việc đó, chỉ muốn nhanh chóng cùng người nọ lên giường, nhanh chóng chấm dứt hết thảy.

Cứ như vậy trải qua nửa tháng, ngày hôm đó, Vân Phi Vũ đứng bên cửa sổ, nhìn không trung u ám quạnh hiu, cảm thấy vô cùng tịch mịch: "Hiện giờ mẫu thân đang ở đâu? Tuyết Nhi đã kế thừa hoàng vị hay chưa? Hoàng thượng cùng Tích đại ca có khỏe không? Trì phó tướng cùng Tống phó tướng, còn có Thiết Ngưu

ca nữa, bọn họ vẫn ổn chứ? Còn tiểu viện ở Diên Kinh nữa, phải chăng nơi đó đã phủ một tầng bụi dày? Chắc chắn trong sân đã phủ kín lá rụng…"

Nhung nhớ như độc dược ăn mòn y, ý nghĩ muốn lập tức chấm dứt hết thảy, rời khỏi nơi này càng thêm mãnh liệt. Y cảm thấy bản thân càng ngày càng không thể kiên nhẫn, sắp chống đỡ không nổi nữa.

"Thùng thùng." Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền vào tai cắt ngang dòng suy nghĩ, y nghi hoặc nhìn về phía cửa, tối hôm qua người nọ đã nói hôm nay có việc nên không tới, Tùng Qua lại càng không phải, hai ngày nay đã chẳng thấy bóng dáng hắn.

Nghĩ một lúc, y xoay người, do dự nói: "Vào đi."

'Chi nha' một tiếng, cảnh cửa bị đẩy ra, ngay sau đó, một nha hoàn với gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn bước vào.

Y chưa từng nhìn thấy nàng, dường như không phải người của Lan Uyển: "Ngươi là…"

Nghe người ta nói y rất giống ngũ tiểu thư, không ngờ lại là thật. Nghe thấy y hỏi, Phỉ Thúy lập tức ngừng quan sát, cung kính thi lễ: "Thất thiếu gia, phu nhân mời ngài tới gặp mặt."

"Phu nhân?" Vân Phi Vũ buồn bực: "Mẫu thân của ta đâu có ở đây?"

"Là mẫu thân của thiếu chủ, đại phu nhân ở chủ uyển."

"Hừm, nàng gọi ta tới làm cái gì chứ? Chẳng lẽ vì chuyện nhi tử của nàng?" Vân Phi Vũ không ngừng suy nghĩ: "Thôi vậy, tới đó khắc biết, nhân tiện gặp vị chủ uyển phu nhân vẫn luôn ẩn cư chưa từng lộ diện này cũng được."

"Được rồi, đi thôi."

Trên đường đi, biết nha hoàn kia tên Phỉ Thúy, Vân Phi Vũ nhiệt tình hỏi: "Phỉ Thúy tỷ, tỷ biết phu nhân của tỷ gọi ta tới làm gì không?"

Phỉ thúy nhìn y, vẻ mặt phúc tạp, sau đó lắc đầu.

"Aiz, thật sự là vì việc nhi tử của nàng rồi. Khẳng định là nàng biết nhi tử của mình thích nam nhân, sau đó tìm mình tới vấn tội." Vân Phi Vũ thầm cười lạnh.

Bước vào tẩm phòng chủ uyển, thấy vị phu nhân gầy yếu, sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, Vân Phi Vũ nhíu mày: "Đây là mẫu thân của hắn? Tuy rằng nghe nói thân thể nàng không tốt, nhưng nhìn như vậy quả thực rất… Hắn không biết quan tâm tới mẫu thân của mình hay sao?"

"Vũ Lạc bái kiến phu nhân."

Từ khi người nọ tiến vào phòng, Hứa Như Yên đã giật mình hoảng hốt. Rất giống, rất giống ngũ nha đầu của Lan Uyển. Tuy nàng mới nhìn thấy nha đầu kia một lần duy nhất, nhưng bởi vì y cao hơn so với những nữ nhi khác nên nàng đặc biệt chú ý.

Thấy phu nhân nhà mình ngẩn người, Phỉ Thúy vội vàng đến trước giường gọi khẽ: "Phu nhân, thất thiếu gia thỉnh an người kìa."

"A." Hứa Như Yên lập tức lấy lại *** thần, cười áy náy, sau đó chỉ vào một chiếc ghế: "Ngươi… tên là Vũ Lạc phải không, mời ngồi."

"Ách.." Vân Phi Vũ ngây ngẩn, nàng khách khí như vậy không giống như muốn vấn tội, vậy nàng muốn gì?

Lễ phép ngồi xuống, nhìn vị phu nhân trên giường, lẳng lặng chờ đợi.

Nhìn nam tử bình tĩnh như vậy, Hứa Như Yên cũng không biết nói từ đâu. Nhi tử của mình thích người này là chuyện đã truyền đi khắp sơn trang. Trước kia nàng không có quyền can thiệp hành động của hắn, hiện tại lại càng không có khả năng đó. Hai năm này, nhìn nhi tử của mình ngày càng giống tên phụ thân cầm thú của hắn, lãnh khốc vô tình, nàng thực sự sợ hãi.

Lần này đột nhiên trở về sơn trang, nghe nói hắn còn dẫn theo một nam nhân, bọn hạ nhân lại nói nhi tử nàng cực kỳ sủng ái người này, còn bắt mọi người gọi y là thất thiếu gia khiến cho ai ai cũng cảm thấy mơ

hồ, nhưng chẳng ai dám cãi lại mệnh lệnh của hắn, ngay cả nàng, khi đối mặt với hắn, ngẫu nhiên sẽ cảm thấy trái tim lạnh run, bởi vì… gương mặt lạnh lùng, lời nói cẩn trọng của hắn khi đó rất giống gã phụ thân ác ma kia.

"Ngươi… yêu Dương Nhi của chúng ta sao?"

"?" Vân Phi Vũ khó hiểu nhìn về phía nàng.

Hứa Như Yên đang định nói chuyện, nhưng cơn ho khan đột nhiên dâng lên khiến nàng phải ngừng lại. Phỉ Thúy vội vàng dâng trà, nói vào lời xoa dịu, một lúc lâu sau mới thấy nàng mở miệng.

"Nếu…" Phụ nhân cắn môi, dường như những lời sau đó rất khó thốt lên: "Ngươi thực tâm yêu hắn, vậy thì ngươi phải đối xử với hắn tốt một chút, nếu như chỉ vì ham tiền tài, vậy thì ngươi phải rời khỏi hắn. Ta có thể bồi thường cho ngươi."

Hiện tại, Vân Phi Vũ càng thêm khó hiểu. Chẳng phải bậc phụ mẫu bình thường sẽ cực lực phản đối quan hệ như bọn họ sao? Nữ nhân này có vấn đề gì không vậy? Đã thế còn cổ vũ y yêu thương nhi tử của mình. Điều này thực khiến người ta khó lòng tưởng tượng nổi.

Dường như biết y đang suy nghĩ điều gì, Hứa Như Yên lộ vẻ chua sót: "Nếu Dương Nhi sinh ra trong một gia đình bình thường, ta nhất định sẽ phản đối hắn thích nam tử. Có điều… hắn được sinh ra trong Vân gia, nhất định không được hưởng cuộc sống bình thường như bao ai khác.

Phụ nhân dừng lại một lúc, sau đó nói tiếp: "Từ nhỏ hắn đã chịu đủ loại đau khổ, chưa bao giờ được hưởng thụ những thứ mà tiểu hài tử nên được hưởng, đã vậy hắn lại có một tên phụ thân không bằng cầm thú, ta…"

Hứa Như Yên đau lòng, bắt đầu rơi lệ: "Đều do ta quá vô dụng. Nếu trước kia ta không gả vào Vân gia thì tốt biết bao, Dương Nhi sẽ không phải chịu quá nhiều đau khổ như vậy. Cho nên ta cầu xin ngươi, nếu ngươi chỉ yêu hắn dù chỉ một chút, vậy ngươi hãy đối xử thật tâm với hắn được không. Ta nhận ra mà, hắn thực sự yêu ngươi, bởi vì lần này trở về, nụ cười trên gương mặt hắn đã ấm áp hơn rất nhiều. Hiện tại ta chẳng dám cầu xin điều gì quá xa vời, ta chỉ hy vọng Dương Nhi hạnh phúc, đây là ta…"

"Phu nhân." Vân Phi Vũ lên tiếng ngắt lời nàng. Nghe nhiều như vậy, trong lòng y lại sinh ra cảm giác thương cảm dành cho hắn, đây là điều tuyệt đối không được phép xảy ra. Thấy phụ nhân thoáng giật mình nhìn mình, y thở sâu, đem áy náy chôn sâu ở đáy lòng: "Đại phu nhân, xin lỗi, nhất định ta sẽ khiến cho người thất vọng."

"Phu nhân, người không hỏi xuất thân của ta sao?"

Tưởng rằng sẽ phải nghe lời cự tuyệt, nhưng thấy y hỏi như vậy, Hứa Như Yên mỉm cười: "Ta biết, nhưng chỉ cần Dương Nhi yêu ngươi, ngươi yêu Dương Nhi là được rồi. Thân phận cũng không chứng minh được điều gì, cũng như ta nắm được thân phận chủ mẫu Vân gia trong tay lại chẳng vui vẻ hạnh phúc như một nông phụ bình thường. Chỉ cần ngươi đối xử tốt với hắn là được."

"Nữ nhân này cũng điên như nhi tử của nàng sao?" Vân Phi Vũ nhất thời chán nản, không cần nghĩ ngợi liền nói: "Nếu ta là huynh đệ ruột thịt của hắn, người còn chấp nhận cho ta cùng hắn ở bên nhau không?"

"Huynh đệ ruột?" Hứa Như Yên thất thần. Nàng biết trong Vân gia có bao nhiêu hài tử, tuy bộ dáng người này thực giống ngũ nha đầu, nhưng nàng nhớ rõ kẻ họ Vân kia không có bảy nhi tử.

Thấy vẻ hoài nghi trên gương mặt phụ nhân, mong muốn rời khỏi nơi này càng dâng lên mãnh liệt, hơn nữa, khiến cho y tức giận lại là… nghe xong lời nàng nói, thế nhưng y lại đau lòng vì người nọ.

Không muốn tiếp tục diễn nữa. Y đã chịu đựng đủ lắm rồi. Hiện tại, y chỉ muốn vạch trần tất cả, nói rõ mọi thứ, xem người nọ sẽ hành động ra sao. Giết y? Nhốt y lại? Hay là… Chẳng làm gì hết. Mới hơn mười ngày ngắn ngủi trôi đi, ở trong Vân gia u ám tựa lao ngục này, y cảm thấy chính mình cũng sắp phát điên.

215. Quyển 6 - Chương 213: Ngươi Thực Khốn Kiếp

Hít sâu một hơi, Vân Phi Vũ đứng lên khỏi ghế, sau đó nhìn về phía phụ nhân trên giường: "Phu nhân, ta nghĩ phải nói rõ một chút, tên của ta vốn là…"

Y còn chưa kịp nói ra đã bị tiếng gọi thân thiết ngắt lời: "Vũ Nhi, tại sao tới đây lại không nói cho ta biết, làm ta tìm đệ mệt chết đi được."

Ba người đồng thời nín thở. Nhìn nam nhân mỉm cười bước vào, tâm tình Vân Phi Vũ vô cùng phức tạp, muốn làm rõ tất thảy, nhưng y phát hiện khi đối mặt cùng nam nhân lại rất khó nói nên lời. Đó là sợ hãi? Hay do nguyên nhân khác? Chính y cũng không hiểu nổi.

"Bảo bối, hôm nay lạnh như vậy, sao đệ lại ăn mặc phong phanh như vậy mà ra ngoài rồi. Mới không gặp đệ một ngày vậy mà đệ chẳng chịu chăm sóc bản thân sao." Vân Khoảnh Dương vuốt má y, sau đó nhìn phụ nhân trên giường: "Nương, nếu người muốn gặp Vũ Nhi thì có thể nói thẳng với ta, tại sao lại lén lút gọi y tới đây thế này?"

Nụ cười trên mặt hắn thực ôn hòa vô hại nhưng vẫn khiến Hứa Như Yên bất giác rùng mình, cẩn thận mở miệng: "Dương Nhi, nương không có ý gì cả, chỉ là…"

"Được rồi." Vân Khoảnh Dương sốt ruột liền ngắt lời nàng, sắc mặt u ám: "Nếu nương đã gặp được người rồi, vậy chắc hẳn không còn việc gì khác. Chúng ta đi trước, hôm khác hài nhi sẽ tới thăm người."

Nói xong, dùng áo choàng phủ lên người bảo bối, kéo y về phía cửa, căn bản không để ý tới thanh âm kêu gọi yếu ớt phía sau.

Bị nam nhân lôi kéo đi thực nhanh, cũng bởi vì chiều cao chênh lệch, Vân Phi Vũ phải đi hai bước chạy một bước nhỏ mới theo kịp bước chân của hắn. Biết hắn đang tức giận, nhưng y chẳng hiểu rốt cuộc hắn đang tức giận chuyện gì, là tức giận việc mẫu thân hắn lén gặp y? Hay là đang giận y?

Đẩy cửa bước vào, trở tay đóng cửa lại, Vân Phi Vũ còn chưa kịp chuẩn bị đã bị Vân Khoảnh Dương áp lên cửa, nụ hôn điên cuồng nhanh chóng phủ xuống.

Cho tới khi y váng đầu hoa mắt, không khí trong phổi như sắp bị rút cạn, lúc này nam nhân mới dang tay ôm thân thể mềm nhũn của y vào lòng, đặt lên giường.

Cố gắng hít từng ngụm từng ngụm không khí. Hiện tại, Vân Phi Vũ rất muốn mắng chửi người, nhưng sức nặng đè lên thân thể cùng đôi môi đang bị ngăn chặn khiến y chỉ có thể phát ra những thanh âm mơ hồ.

Nụ hôn này triền miên lại ôn nhu. Nam nhân cẩn thận hôn y, nhẹ nhàng liếm lộng, giống như muốn nuốt trọn mật dịch ngọt ngào của y vô bụng mới cảm thấy thỏa mãn.

"Vũ Nhi, ta yêu đệ." Hơi thở nóng cháy phun lên tai, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn.

"Có nên nói không? Nếu nói ra, có lẽ mọi việc vẫn tiếp tục, nhưng có lẽ cũng sẽ khiến mọi việc chấm dứt, ta có thể rời khỏi nơi này. Chỉ là một lời nói dối mà thôi, dù sao ta cũng đã nói dối vô số lần, thêm một lần cũng chẳng hề chi. Được rồi, nói một lần là được rồi. Chỉ một lần này thôi."

Hít sâu một hơi, thả lỏng *** thần, Vân Phi Vũ nhắm mắt lại, cảm giác ẩm ướt nóng bỏng từ vành tai truyền tới, y nhẹ nhàng mở miệng: "Ta… cũng yêu huynh!"

Vân Khoảnh Dương cứng đờ, dừng động tác, chống tay đỡ lấy thân thể. Nhìn bảo bối dưới thân không ngừng rung động mi mắt, kiềm không được liền hôn lên đó, trong lòng không ngừng thở dài: "Vũ Nhi,Vũ Nhi của ta. Cho dù biết đệ đang gạt ta nhưng nghe đệ nói vậy vẫn khiến ta hạnh phúc. Thật sự rất hạnh phúc."

Vân Phi Vũ câu cổ hắn, cắn, liếm cằm hắn, xoay chuyển thân thể gia tăng ma xát giữa hai người, thanh âm rên rỉ nho nhỏ phát ra: "…Uhm…Dương, ôm ta."

"Thật sự muốn?" Nam nhân nắm lấy phân thân y qua lớp khố, nhẹ nhàng vuốt ve.

"….A… Uhm… mau ôm ta…" Câu thắt lưng nam nhân, không ngừng dùng đùi ma xát phân thân cứng rắn tựa thiết của hắn, mời gọi, quyến rũ.

Cho dù có nhẫn nại đến đâu cũng không chống lại nổi sức quyến rũ như vậy, hơn nữa, khi nãy hắn còn nghe được câu nói tuyệt diệu nhất mà kiếp này mình từng được nghe.

Thoát y phục người dưới thân, làn da tuyết trắng hiện ra trước mắt, cảm xúc non mềm khiến hắn yêu thích không muốn buông tay, vuốt ve toàn thân, cắn liếm, cho đến khi vật nhỏ kéo thân thể hắn xuống, vẻ mặt cực độ khát cầu, lúc này mới đưa tay ra phía sau y.

"Không, trực tiếp tiến vào."

Vân Khoảnh Dương ngây dại, nghĩ rằng vật nhỏ gấp gáp, trầm cười hôn lên chóp mũi y: "Tiểu đông tây, sẽ làm đệ đau mất. Ngoan, nghe lời, chờ một lát là tốt rồi."

"Không, mau vào." Vân Phi Vũ kiên trì, mâu thuẫn trong lòng khiến cho y sắp phát điên. Nhớ tới gương mặt đau thương của phụ nhân, y có chút chùn tay. Ít nhất, khiến cho bản thân mình đau đớn, nghĩ rằng hắn đã từng cường bạo mình là sự thực, như vậy… có lẽ trong lòng y sẽ không còn áy náy.

Vân Khoảnh Dương dừng lại, đặt tay lên trán y: "Vũ Nhi, đệ không thoải mái ở đâu sao?"

"HỪ! Rốt cuộc tên này có muốn làm hay không?" Vân Phi Vũ vươn tay bắt lấy hạ thân của hắn, vuốt ve hai lượt, nghe thấy người nọ ẩn nhẫn rên rỉ, lập tức nâng mông đỉnh ở phía sau mình, khẽ thở gấp: "Mau vào, ta muốn ngây bây giờ."

"….Ân…" Cảm nhận được phân thân đụng chạm ngay tiểu huyệt đã lâu ngày khát vọng, Vân Khoảnh Dương căng thẳng, vật kia lại trướng lớn thêm, nhưng hắn hiểu nếu làm như vậy sẽ khiến vật nhỏ bị thương, cố nén lại lùi ra sau một chút, gian nan mở miệng: "Vũ Nhi ngoan, chờ một chút, đợi một lát nữa thôi."

Nhìn nam nhân cúi thân kéo y phục trên mặt đất qua như đang tìm kiếm thứ gì, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, vật dưới thân kia rõ ràng đã nổi lên gân xanh dữ tợn, vậy mà hắn vẫn cố nén nhịn. Vân Phi Vũ đau lòng không sao chịu nổi: "Khốn kiếp, vì sao phải nhẫn nhịn? Vì sao muốn khiến cho ta không kiềm lòng được? Vì sao muốn khiến cho ta áy náy với ngươi? Vì sao ta lại bắt đầu không hạ thủ được? Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp…"

Lấy ra một chiếc hộp sắt, Vân Khoảnh Dương cúi người hôn lên đôi môi có chút lạnh lẽo của y, nhẹ nhàng dỗ dành: "Thoa một chút dược cao sẽ không đau lắm, đợi một chút nữa thôi."

Nhìn hắn mở hộp, một ngón tay quệt lấy dược cao trắng ***, sau đó với tới hậu huyệt của mình, rốt cuộc Vân Phi Vũ cũng không thể chịu nổi nữa, lập tức đẩy tay hắn ra: "Không làm, không làm, ta không làm!"

Vân Khoảnh Dương thất thần, thấy Vân Phi Vũ kích động phẫn nộ, khẽ nói: "Vũ Nhi, đệ giận sao?" nói xong, vươn tay vuốt ve gương mặt y.

Không muốn tiếp tục diễn trò, Vân Phi Vũ đẩy bàn tay hắn đang vươn tới, nghiến răng nghiến lợi nói: "Vân Khoảnh Dương, ta hận ngươi không chết luôn cho rồi, sao có thể muốn lên giường với ngươi. Ngươi đừng có si tâm vọng tưởng."

Nghe thấy những lời y nói, sắc mặt nam nhân nhất thời ảm đạm, ánh mắt ngập tràn đau thương: "Quả nhiên đệ vẫn nhớ rõ mọi thứ, Vũ Nhi, đệ… thật sự hận ta sao? Hận rằng tại sao ta vẫn chưa chết?"

"Đúng vậy, ngươi chết là ta có thể giải thoát rồi." Nói xong, Vân Phi Vũ đứng dậy, nắm đấm bay thẳng tới mặt nam nhân, mà khi trên tay cảm nhận được xúc cảm chân thật, y không khỏi ngẩn người: "Vì sao không né? Ngươi hẳn phải dễ dàng tránh được mới đúng."

Vân Khoảnh Dương nhìn y chăm chú, gương mặt vẽ nên nụ cười ảm đạm: "Ta nói rồi, đệ muốn làm gì cũng được, chỉ cần đệ đừng rời xa ta."

"Ngươi…" Vừa nghe lời này, Vân Phi Vũ cảm giác trước ngực thực sự đau đớn. Bổ nhào lên thân người nọ đấm đá không ngừng, đồng thời rống giận: "Ngươi là tên khốn kiếp. Ngươi còn muốn nhốt ta cả đời. Cái tên khốn kiếp này, ta giết ngươi, giết chết ngươi."

Từ đầu tới cuối, nam nhân không hề ngăn cản, mặc cho y phát tiết, đôi tay nắm trên cần cổ ngày càng chặt, hô hấp mỗi lúc một khó khăn, Vân Khoảnh Dương nhắm mắt lại, đột nhiên nghĩ: "Có lẽ chết trên tay người mình yêu so với việc nhìn y rời đi còn hạnh phúc hơn gấp trăm ngàn lần."

Nghĩ rằng sẽ bị bóp chết, bàn tay trên cổ lại buông lỏng, hô hấp nhất thời thông suốt. Hắn ho khan vài tiếng, mở mắt, nghi hoặc nhìn người đang ngồi trên thân mình. Gương mặt vật nhỏ vẫn lộ rõ vẻ tức giận như trước: "Vũ Nhi?"

"Đừng gọi ta!" Hiện tại, Vân Phi Vũ đang cực độ tức giận. Không riêng gì giận nam nhân, y càng giận bản thân hơn bao giờ hết. Thế nhưng… y không thể hạ thủ. Nhìn bộ dạng im lặng thừa nhận của hắn, y phát hiện bản thân bất giác đau lòng.

"Khốn kiếp, khốn kiếp…" Y mắng thầm trong lòng.

Nhặt y phục trên mặt đất mặc vội lên người, vừa mặc vừa hùng hùng hổ hổ mở miệng: "Khốn kiếp, sau này đừng có để cho ta nhìn thấy ngươi nữa. Không đúng, đời này kiếp này cũng đừng để ta trông thấy cái bản mặt của ngươi nữa."

Mặc xong y phục, y lập tức đi về phía cửa, nhưng chưa kịp mở cửa ra đã bị thân thể trần trụi của nam nhân che chắn trước mặt: "Đệ đi đâu?"

"Tránh ra." Vân Phi Vũ tiến lên định đẩy hắn, nào ngờ lại bị nam nhân ôm chặt lấy.

"Đệ muốn rời đi?" đỉnh đầu truyền tới tiếng chất vấn run rẩy.

"Khốn kiếp, buông tay ra. Cả đời này ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi nữa, cút ngay!"

"Không, ta sẽ không để đệ rời đi, trừ phi." Vân Khoảnh Dương tràn ngập tuyệt vọng, gắt gao ôm y vào lòng: "Trừ phi đệ giết ta, giết ta rồi thì đệ có thể rời đi."

"Ngươi nghĩ rằng ta không dám giết ngươi sao?" Vân Phi Vũ phát cuồng, muốn vươn tay bóp chết hắn lại phát giác đôi tay bị hắn nắm chặt, lập tức há miệng cắn lên khuôn ngực trần trụi trước mắt, nghe thấy người nọ kêu lên một tiếng đau đớn nhưng y vẫn cắn thật chặt, không muốn nhả ra. Cho tới khi trong miệng truyền tới vị huyết *** tanh nồng, lúc này y mới đột nhiên nhả ra, nhìn nơi bị mình cắn đến huyết nhục mơ hồ, ngẩn người kinh ngạc.

Khi lấy lại *** thần lại phát hiện bản thân đã nằm trên giường, mà người nọ cởi sạch y phục mình vừa mới mặc lên, vừa vuốt ve hôn lên thân thể y, vừa bộ lộng phân thân y, tựa hồ muốn tiếp tục việc khi nãy.

"Cút ngay, lão tử không muốn làm với ngươi." Nhấc chân đá lên lại không ngờ bị nam nhân bắt được, áp thẳng dưới thân.

Tất cả phản kháng đều bị chống đỡ, Vân Phi Vũ nhìn nam nhân phía trên mình, nhìn đôi mắt đỏ sậm cùng vẻ bi thương kia, y thầm nghĩ: "Rốt cuộc cái tên hỗn đản này muốn làm gì? Bày ra cái bộ mặt muốn chết như thế mà cùng ta làm chuyện này? Biến thái!"

Thật sự không muốn mắng người, nhưng mỗi khi đối diện với người này, y phát giác bản thân luôn "xuất khẩu thành thơ": "Cái tên biến thái, con rùa đen khốn kiếp này. Má nó, cút khỏi người lão tử ngay, chỉ cần nghĩ làm với ngươi là ta đã muốn nôn rồi, cút ngay!"

Nghe những lời thô thiển đó, Vân Khoảnh Dương ngây ra, sau đó cười thê lương: "Vũ Nhi, đệ chán ghét ta tới vậy sao?"

"Phải, lập tức cút ngay cho ta." Vân Phi Vũ vẫn tiếp tục mắng không chút khách khí, nhưng sau khi cảm giác được hạ thân cứng rắn của nam nhân đặt phía sau mình, y lập tức kinh hoảng: "Khốn kiếp, chửi như vậy còn làm?"

"Ta muốn đệ, cho dù sau đó đệ lập tức giết ta cũng không sao." Nam nhân kiên quyết nói.

Cảm thấy vật cực đại kia sẽ vói vào thân thể mình, Vân Phi Vũ hoảng sợ vạn phần, vừa giãy dụa vừa gầm lên: "Cái tên khốn này, ngươi lại muốn dùng sức mạnh với ta? Chẳng phải ngươi nói sẽ không bao giờ… làm những chuyện ta không thích nữa hay sao? Ngươi là tên lừa đảo, ngươi là tên khốn kiếp."

Vân Khoảnh Dương chững lại một chút, vẻ mặt thống khổ vạn phần, đột nhiên bổ nhào lên người y, liều mạng ôm y tới trước ngực: "Vũ Nhi, đệ đừng tra tấn ta nữa. Đệ muốn rời đi thì giết chết ta trước, còn sống mà phải nhìn đệ rời đi… rất thống khổ."

"Không muốn!" Vân Phi Vũ lập tức cự tuyệt, thân thể bị nam nhân ôm ấp như muốn tan ra, trong lòng dâng lên hỏa nộ: "Hiện tại ta không có hứng thú giết chết ngươi, đứng lên rồi cút ngay cho ta."

"Vậy đệ đừng rời đi. Đệ không giết chết ta thì không được rời khỏi ta."

Vân Khoảnh Dương buông Vân Phi Vũ, gương mặt khôi phục vẻ bình tĩnh: "Ta đã cho đệ cơ hội nhưng chính đệ đã buông tay. Vũ Nhi, cho dù đệ hận ta, ta quyết giữ đệ lại cả đời."

Hắn đột nhiên biến sắc khiến Vân Phi Vũ kinh ngạc không thôi: "Rốt cuộc lời nào là giả? Lời nào mới là thật? Rõ ràng một khắc trước còn thương tâm cầu xin ta giết hắn, sau một khắc lại cường thế giam cầm ta. Má nó, quả nhiên khốn kiếp, thực sự không nên mềm lòng mà."

Vừa âm thầm mắng trong lòng, vừa nhắm mắt nghỉ ngơi. Vừa rồi chống cự rất mạnh, hiện tại y mệt chết đi được. Trên người được đắp lên tấm chăn mềm mại, nghe thanh âm cánh cửa mở ra, đóng lại, nhịn không được liền lầu bầu một câu: "Khốn kiếp!"

216. Quyển 6 - Chương 214: Ẩn Tật Phát Tác

Bảy, tám ngày liên tiếp không thấy bóng dáng người nọ, Vân Phi Vũ chẳng cảm thấy tốt lành gì cho cam, ngược lại càng thêm tức giận. Mấy ngày này đã khiến y hoàn toàn hiểu được, Vân Vụ sơn trang quả nhiên là một chiếc ***g giam cầm con người, vào được rồi thì đừng nghĩ có thể rời đi.

Người nọ cho y tự do hoạt động trong sơn trang, duy độc một việc là không để cho y rời đi. Mỗi lần đi tới cổng chính sẽ có một đội hộ vệ giương mắt hổ nhìn y, khiến cho y cảm thấy bản thân cứ như tội phạm, đành phải chán nản rời đi.

"Thật sự sẽ bị giam cầm ở đây sao?" Nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ, Vân Phi Vũ nhíu mày trầm tư. Mấy ngày nay, vết thương cũ trên bả vai đã bắt đầu ẩn ẩn đau, có khuynh hướng ngày càng nghiêm trọng, chẳng biết là do ngày đó tức giận quá mức nên múa may tay chân tạo thành, hay là do thời tiết ngày càng lạnh.

Vươn tay nhẹ nhàng xoa lên, đột nhiên, một cơn đau đớn từ bả vai phải ập thẳng lên não, y ngồi xụp xuống, thân thể liên tục run rẩy, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, nhắm mắt nhẫn nại, tới khi cơn đau dần dần biến mất, y mới đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

"Sao lại thế này?" Nghi hoặc nâng vai phải lên, cơn đau đớn đánh úp lại, run rẩy mở y phục kiểm tra nhưng không phát hiện điều gì: "Chẳng lẽ miệng vết thương cũ vẫn chưa khép lại?" Nâng cánh tay phải, run rẩy chống đất đứng lên, đi tới bên giường, nằm xuống.

"Ngủ sẽ không đau nữa." Y mặc niệm trong phòng.

Đau đớn ăn mòn *** thần, mệt mỏi ùa tới, dường như cơn đau thực sự thuyên giảm, y chìm vào giấc mộng.

Mỗi ngày đều đi tới nơi này rồi dừng lại, Vân Khoảnh Dương đứng ở lối vào Lan Uyển nhưng không dám bước vào, sợ hãi nghe thấy tiếng y rống giận, càng sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của y. Tuy rằng cưỡng ép giữ y lại nhưng nội tâm càng cảm thấy mất mác, rõ ràng biết làm như vậy sẽ khiến y càng thêm chán ghét mình, lại không cách nào buông tay. Hắn thầm nghĩ, bản thân mình ti tiện như vậy đích xác không xứng có được y, bất quá… hắn vẫn không muốn buông ra.

"Nhìn liếc qua một cái, chỉ liếc mắt một lần là được rồi." Bình ổn *** thần, hắn nâng bước tiến vào Lan Uyển.

"Trời lạnh như vậy, chắc y đang ở trong phòng. Y rất sợ lạnh mà." Nghĩ như vậy, nam nhân lặng lẽ đến bên cánh cửa đóng chặt. Vươn một ngón tay đẩy ra, khe hở nho nhỏ xuất hiện trước mắt, trong lòng vô cùng kinh hỉ: "Không khóa, thật tốt quá!"

Ghé sát khe hở trên cánh cửa nhìn vào phòng, bên trong một mảnh yên tĩnh khiến Vân Khoảnh Dương không khỏi buồn bực. Ở bên ngoài đã không phát hiện bóng dáng y, hẳn là ở trong phòng mới phải. Lặng lẽ

mở cửa ra, tiếng 'chi nha' dọa hắn nhảy dựng, nhưng phát hiện trong phòng không có tiếng quát lớn truyền tới, thăm dò quét mắt một vòng, phát giác vật nhỏ mình ngày đêm tưởng niện còn đang nằm trên giường.

"Còn ngủ sao?" Khó hiểu bước vào phòng trong lại phát hiện vật nhỏ vẫn hợp y nằm trên giường, giày cũng không cởi, chăn bông chẳng kéo lên, hắn lập tức cả kinh. Bước nhanh tới bên giường lại thấy y chau mày, sắc mặt tái nhợt, một bàn tay đặt lên vai phải, cho dù đang ngủ nhưng vẻ mặt vẫn rất thống khổ. Vội vàng ôm lấy y, Vân Khoảnh Dương lo lắng kêu gọi: "Vũ Nhi, Vũ Nhi, đệ làm sao vậy?"

Mơ hồ nghe thấy có người gọi mình, nhưng không thể mở mắt, đau đớn nơi bả vai đánh úp lại, y thống khổ rên rỉ: "Đau."

"Đau? Đau ở đâu? Vũ Nhi, nói cho ta biết đệ đau ở đâu?" Hiện tại, Vân Khoảnh Dương đang cực độ hoang mang lo sợ, nhưng vật nhỏ vẫn không mở mắt, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống. Nhìn y ôm lấy bả vai, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ bị thương ở đây?"

Cố gắng gỡ tay y, mở vạt áo xem xét khắp nơi lại không tìm được miệng vết thương. "Sao lại thế này? Không được nóng vội, không được nóng vội."

Hít sâu một hơi, nam nhân lập tức kêu: "Vô Hỉ, Vô Nhạc."

"Chủ nhân."

"Các ngươi, một người đưa Cổ đại phu tới đây, một người tới dược khố đem chỉ đông dược tới, nhanh lên!"

(Chỉ đông dược: thuốc trị đau)

"Tuân mệnh."

Cẩn thận ôm vật nhỏ đang mê man vào lòng, Vân Khoảnh Dương nghĩ ngợi, vươn một chưởng dán lên bả vai y, chậm rãi vận chuyển nội lực hoãn lại đau đớn của y, cảm nhận được hơi thở y vững vàng hơn rất nhiều, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc buông xuống. "Xem ra y có nội thương."

Không lâu sau, Vô Hỉ cầm một chiếc hòm gỗ phong cách cổ xưa tới, dâng lên trước mặt nam nhân.

Vân Khoảnh Dương không cần nghĩ ngợi, lập tức mở hòm, lấy một chiếc bình ngọc ra, mở nắp, nhìn người trong lòng, ngửa đầu dốc dược hoàn vô miệng, sau đó cúi đầu mớm cho y.

Nghe thấy y nuốt xuống, nam nhân lưu luyến rời khỏi ngôi môi ôn nhuyễn ngọt ngào, lo lắng nhìn về phía cửa.

Thấy Vô Nhạc xách một lão nhân lưng đeo hòm thuốc xuất hiện, Vân Khoảnh Dương nhanh chóng đặt Vân Phi Vũ nằm xuống giường, sau đó hạ lệnh: "Nhanh chóng nhìn xem, rốt cuộc là tại sao y lại bị như thế này."

Lão nhân chưa kịp thở dốc tới một hơi, lại không dám cãi lại mệnh lệnh, đặt hòm thuốc sang một bên, cẩn thận bắt mạch.

"Thế nào, sao lại như vậy?" thấy lão nhân thu tay, Vân Khoảnh Dương lo lắng hỏi.

"Là vết thương cũ."

"Vết thương cũ?" Nhớ tới hơn nửa năm trước, dường như lần đó y đích thực có bị thương, nhưng lúc ấy bị Tích Vô Nhai đeo bám, căn bản không kịp nói một câu thì hai người đã tách ra.

"Vâng, đại khái là vết thương từ hơn nửa năm trước. Tuy rằng bề ngoài có vẻ vết thương đã khôi phục, nhưng vẫn cất dấu nội tật."

"Nói rõ ràng đi." Vân Khoảnh Dương gầm lên.

Lão nhân suy nghĩ, sau đó mở miệng: "Việc này phải bắt đầu nói từ vấn đề nối ghép giữa kinh mạch và xương cốt, tay…"

"Được rồi được rồi." Vân Khoảnh Dương sốt ruột ngắt lời, lão nhân trở thành đại phu Vân gia đã nhiều năm nay, y thuật không tồi, chỉ có điều là hơi nhiều lời, "Nói thẳng cách trị liệu."

Lão nhân trầm tư một lát mới nói: "Có thể chữa khỏi, nhưng hơi phiền phức. Kinh mạch trên bả vai tổn thương nghiêm trọng, bế tắc không thông, nếu chỉ dựa vào châm cứu thì e rằng không được, còn phải…"

"Còn cần cái gì?" Thấy hắn ấp a ấp úng, Vân Khoảnh Dương trầm mặt.

"Cần phải có người đả thông kinh mạch cho y, nhưng nhất định nội lực phải thâm hậu, hơn nữa, bản thân người đó phải khống chế được nội lực của mình thật thành thục." Lão nhân cẩn thận liếc nam nhân trước mắt.

"Vậy mau bắt đầu đi, ta tới." Vân Khoảnh Dương không chút do dự, lập tức lên tiếng thúc giục.

Lão nhân vừa nghe liền hoảng sợ: "Thiếu chủ, chuyện này tuyệt đối không được, làm như vậy sẽ hao tổn hơn nửa tu vi của người…"

"Tốt lắm, ta nói được là được." Vân Khoảnh Dương gầm lên, sau đó ổn định *** thần: "Tu vi mất đi còn có thể luyện lại, hơn nữa, dược liệu trong Vân gia vô cùng phong phú. Đừng dài dòng nữa, nhanh lên."

Thấy hắn kiên quyết như vậy, lão nhân chẳng nói lời nào nữa, than nhẹ một tiếng, sau đó mở miệng: "Vậy thỉnh thiếu gia đỡ y ngồi dậy. Hai tay đặt trên huyệt bả vai y, ta bắt đầu châm."

"Được."

Chỉ cần y có thể khỏe lên, đến mạng cũng có thể mang ra, huống chi là vài thành công lực. Vân Khoảnh Dương nhẹ nhàng ôm lấy Vân Phi Vũ, sau đó khoanh chân ngồi phía sau y, hai tay dặt lên lưng y. Nhìn lão nhân đem cây trâm ba tấc cắm ngập bả vai gầy yếu kia, hắn đau lòng, nhưng hiện tại không được phép phân tâm, hắn lập tức nhắm mắt lại, bình ổn *** thần, cẩn thận đưa công lực vào.

Nhìn bầu trời tối đen một mảnh, nhẹ nhàng cử động thân thể, phát giác bả vai đã không đau, hơn nữa trong thân thể như có một dòng nước ấm bắt đầu di chuyển khắp kinh mạch. Thật kỳ quái nhưng cũng rất thoải mái.

Chống tay ngồi dậy, cánh tay không hề yếu ớt khiến y thất thần. Vội vàng nâng tay nắm thật chặt, xương cốt kêu lên răng rắc, đau đớn truyền tới, Vân Phi Vũ lập tức buông tay, trong lòng nghi hoặc khó hiểu. "Sao lại thế này? Sức mạnh đã trở lại?"

Ngồi ngẩn người bên mép giường, đến khi tiếng gõ cửa truyền tới tai, lúc này y mới phát hiện trời đã sáng.

"Thất thiếu gia, người tỉnh lại chưa? Thiếu của sai người đưa cháo tổ yến tới. Người muốn ăn ngay bây giờ không?"

Muốn cự tuyệt, nhưng bụng kêu lên 'ùng ục' khiến cho y chẳng còn chút cốt khí, đem lời định nói nuốt trở lại: "Được rồi, mang vào đi."

"Vâng."

Rửa mặt xong, ăn chút điểm tâm, nhìn nha hoàn đứng một bên hầu hạ, Vân Phi Vũ nhịn không được liền hỏi: "Hôm qua… thiếu chủ của các người tới đây?"

Nha hoàn cúi thấp đầu, sắc mặt cung kính, trả lời: "Vâng."

"Quả nhiên! Dám thừa dịp ta không thoải mái mà chạy tới. Cái tên hỗn đản này. Nhưng mà… Bả vai của ta và khí lực đột nhiên trở về là sao vậy?"

Ăn mấy miếng, y lại hỏi: "Hôm qua, thiếu chủ các người đến đây lúc nào, khi nào rời đi?"

"Nô tỳ không rõ lắm."

"Vậy hắn ở trong này làm gì?"

"Nô tỳ không biết."

"Sao hỏi gì cũng không biết vậy?" Vân Phi Vũ nhủ thầm, nhưng nghĩ lại thì nàng chỉ là một nha hoàn, không biết cũng chẳng có gì lạ. Y lại im lặng ăn điểm tâm.

Sau khi ăn hết điểm tâm trên bàn mới phát hiện mình ăn gấp ba ngày thường, "Ta có thể ăn nhiều như vậy từ lúc nào nhỉ?" Nhức đầu, thầm nghĩ chắc là do từ hôm qua tới nay đã liên tiếp bỏ hai bữa, đói bụng nên mới như vậy. Y cũng chẳng nói nhiều nữa.

"Đúng rồi, thiếu chủ các người đang làm gì?" Hỏi xong, Vân Phi Vũ lập tức hối hận, đột nhiên nhớ ra nha hoàn này vẫn luôn hầu hạ mình, sao có thể biết hành tung của người nọ được.

"Thiếu chủ đang bế quan luyện công."

Nghe thấy câu trả lời, Vân Phi Vũ ngẩn người, những tưởng nàng không biết đó chứ.

"Vì sao lại bế quan?" Y thầm nghĩ: "Còn đang muốn tới bảo hắn để ta đi mà, sao bỗng nhiên lại bế quan. Khốn kiếp, khi khác thì không làm, tự nhiên lại chọn ngay lúc này mà bế quan, đúng là cố ý đối nghịch với ta mà."

"Việc này thì nô tỳ không rõ lắm." thấy mọi vật trên bàn đã hết, tiểu nha hoàn mở miệng: "Thất thiếu gia còn gì muốn dặn dò không? Nếu không còn, nô tỳ xin phép lui ra trước."

Đang thất thần lại nghe thấy nàng hỏi, nhìn hồ trà trên bàn: "Giúp ta pha một hồ trà nóng đi."

"Vâng."

Uống trà nóng, nhìn bức tường vây bên ngoài cửa sổ, trong lòng đột nhiên cảm thán, "Nếu ta biết khinh công thì tốt rồi, có thể bay ra ngoài." Có điều… hiện tại y đã quên mất chứng sợ độ cao của mình.

Lại qua bảy ngày, đã hơn nửa tuần trăng, rốt cuộc bầu trời cũng trong xanh trở lại.

Thời tiết u ám khiến lòng người cũng u ám theo. Thấy ánh nắng vàng ruộm bên ngoài, dẫu biết vẫn còn lạnh nhưng Vân Phi Vũ vẫn rất vui vẻ, hưng phấn chạy ra ngoài.

Lại đi tới cổng chính một lần nữa, thấy tiểu đội thị vệ kia, y đột nhiên tấn công, nhìn từng người từng người bị mình hạ gục, y kích động không thôi. Quả nhiên có sức mạnh thực là tốt.

Kích động chạy tới cửa lại thấy hoa mắt, trước mặt đột nhiên xuất hiện hai hắc y nhân. Y nhận ra, bọn họ chính là cận vệ của người nọ, hình như tên là Vô… Vô cái gì đấy thì phải.

Cẩn thận quan sát hai người, đột nhiên đánh một quyền tấn công một trong số họ, nhưng tới nơi sẽ không thấy bóng dáng, mà khi y bước đến trước cửa thì bọn họ lại thình lình xuất hiện trước mặt.

Hai người chỉ trốn tránh công kích của y, không hề giao chiến trực diện, bất quá, cho dù thế nào thì bọn họ vẫn không cho y tiếp cận cổng chính. Mắt thấy lại có thêm một đội thị vệ nữa chạy tới, Vân Phi Vũ uể oải thu hồi quyền cước, hung hăng trừng hai người kia một cái, xoay người rời đi.

"Khốn kiếp, cư nhiên phái cận vệ tới gian sát ta. Tên hỗn đản."

Vừa thầm mắng vừa phóng về phía chủ uyển, mà khi thấy một thân ảnh lấp ló phía sau hòn giả sơn, y dừng bước.

Nghiêng mình nấp sau cột trụ trên hành lang, chăm chú nhìn người kia, Vân Phi Vũ không khó hiểu: "Mấy ngày nay không thấy, sao hắn lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ mục tiêu người kia phái hắn tới đang ở nơi này?"

Nhìn hắn tới phía trước hòn giả sơn, nhoáng một cái đã không thấy bóng dáng, trong lòng y tràn ngập nghi hoặc, cất bước đi về phía đó.

217. Quyển 6 - Chương 215: Người Nọ Điên Rồi

Tìm kiếm chung quanh hòn giả sơn một vòng vẫn không phát hiện nơi nào kỳ lạ, nhưng khi nãy rõ ràng đã thấy Tùng Qua biến mất trước mắt. Vân Phi Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn tiếp tục vòng quanh đó hai

vòng, trừ bỏ cửa động vào hòn giả sơn kia ra, dường như không còn lối vào nào khác, nhưng thông đạo này quá ngắn, nhìn từ đây sang phía đối diện chỉ khoảnh một hoặc hai trượng là cùng.(thông đạo: con đường)

"Chẳng lẽ tiểu tử kia chui xuống nền đất?" Y chà chà chân, hất đất lên lại thấy rất rắn chắc. Nhìn đường vào vừa thấp vừa nhỏ, chần chờ một lát, cuối cùng vẫn cúi lưng chui vào. Tuy nhiên, vào bên trong mới phát hiện, mặc dù cửa động khá hẹp, nhưng bên trong thật ra rất rộng lớn.

Đi tới giữa chừng, một cửa động to lớn đen xì lại hiện ra, nhìn trước ngó sau một lượt. Quả nhiên rất bí ẩn, từ ngoài nhìn vào thực không thể thấy cửa động này.

"Xem ra tiểu tử kia chui vào từ đây rồi, mà trong đó có gì nhỉ?" Lòng hiếu kỳ dâng lên, y bước vào.

Sờ soạng tiến lên phía trước, cảm giác thời gian trôi qua khoảnh một khắc, rốt cuộc phía trước cũng xuất hiện một chút ánh sáng mỏng manh. Đến gần mới phát hiện đó là một chiếc trường minh đăng*, ánh sáng mờ ảo khiến thông đạo càng thêm quỷ mị, làm cho người ta bất giác cảm thấy lạnh lẽo.(Trường minh đăng: hay còn gọi là vô tận đăng. Theo tục lệ, đêm trừ tịch (30), mỗi nhà sẽ phải đốt một ngọn đèn dầu, đốt cho tới khi cháy sạch và không được phép thổi tắt. Tới khi nào dầu cạn, tim đèn sẽ tự động tắt)

Nuốt một ngụm nước miếng, Vân Phi Vũ bám theo vách tường thô ráp,tiếp tục bước đi. Thông đạo quá dài thực đúng là thử sức người khác, ngay khi y sắp hết kiên nhẫn lại nghe thấy phía trước truyền tới tiếng thiết liên va chạm vào nhau, còn có tiếng người thống khổ rên rỉ.

Tuy rất muốn xông lên phía trước nhưng bản thân lại không biết tình hình nơi đó, y ngừng lại, dằn lòng bước chậm tới cuối thông đạo, nhìn căn phòng đá sáng như ban ngày xuất hiện trước mắt, y lắp bắp kinh hãi.

Trong đó có một người mà tay, chân, cổ đều bị xích lại bởi thiết liên thật dài, mái tóc rối bời xõa xuống trước mặt, ngồi xếp bằng tình tọa trên mặt đất, mà Tùng Qua vừa biến mất lại đang nằm cách người nọ chừng năm bước, rên rỉ thống khổ.

"Người kia là ai?" Trong lúc nghi hoặc, một đạo kình phong đột nhiên phóng tới, Vân Phi Vũ nghiêng người tránh né, phía sau truyền đến tiếng đá rơi xuống đất. "Xem ra đã bị phát hiện. Một khi đã như vậy cũng chẳng cần phải ẩn náu nữa."

Y bước qua cửa động, chậm rãi tới gần thiếu niên nằm trên mặt đất, mà khi người bị mái tóc rối bù che kín mặt kia ngẩng lên, y đứng chết chân tại chỗ, khó tin nhìn người nọ: "Vân Kính Thiên?"

"Tiểu tử, ngươi biết ta sao?"

Thanh âm khàn đặc, gương mặt tang thương. Chỉ ba năm không gặp, sao hắn có thể già tới mức này, hơn nữa, hình như thần trí không được tỉnh táo. Vân Phi Vũ vô cùng kinh ngạc: "Ngươi… chẳng phải là Vân Kính Thiên sao?"

"Vân Kính Thiên?" Người nọ khổ sở suy nghĩ một hồi, lắc lắc đầu: "Ta không nhớ rõ. Tiểu tử, ngươi là ai? Có thấy Dương Nhi của ta ở đâu không?"

"Ôi trời!" Vân Phi Vũ kinh ngạc thầm thốt lên: "Hắn còn nhớ rõ tên hỗn đản kia, vậy tại sao đến tên của mình cũng không nhớ? Kỳ quái."

"Khụ." Bên tai truyền tới tiếng ho khan, Vân Phi Vũ quay đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt Tùng Qua, nhíu mày, hỏi: "Ngươi tới giết hắn?"

Thiếu niên không lên tiếng, chỉ gật đầu, đột nhiên lấy một thanh chủy thủ đưa cho y: "Công tử, mau giết hắn. Bằng không, đợi lát nữa hắn phát cuồng lên sẽ khó hành động."

Nam tử không hề tiếp lấy mà lên tiếng hỏi: "Phát cuồng? Có ý gì?"

Lại một trận ho khan kịch liệt, thấy hắn phun ra vài ngụm máu, Vân Phi Vũ lập tức tiến lên nâng hắn dậy: "Ngươi không sao chứ?"

"Khụ, khụ… ta vẫn ổn." Thiếu niên cười với nam tử, sau đó vội vàng nhét chủy thủ vào tay y: "Công tử, mau giết hắn, bằng không lát nữa sẽ không còn cơ hội đâu. Ta quan sát đã lâu, mỗi ngày hắn sẽ thanh tỉnh

một lát, bình thường lại như kẻ điên vậy. Có điều… hình như thời gian thanh tỉnh hôm nay của hắn ngắn hơn một chút. Công tử, nhanh lên, mau giết hắn đi."

Vân Phi Vũ nắm lấy chủy thủ, tâm tình phức tạp. Y chẳng có chút tình cảm tốt đẹp nào với nam nhân, nhưng dù sao hắn cũng là phụ thân của thân xác này, trước kia đồng ý cùng Đỗ Lãnh chũng chỉ là có lệ, muốn y thực sự giết phụ thân của mình quả thực vẫn rất khó khăn.

Thấy y lộ vẻ do dự, thiếu niên hiểu được tâm tư y, khụ hai tiếng, sau đó mở miệng: "Công tử, kỳ thực người giết hắn chính là giải thoát cho hắn. Người nhìn hắn hiện tại xem, chân, tay, cổ đều bị người ta khóa lại bằng thiết liên, bị người ta nuôi dưỡng chẳng khác nào cẩu, chẳng thà để hắn chết còn thoải mái hơn!"

"Là ai đã nhốt hắn ở đây? Chẳng lẽ là…"

Thiếu niên gật đầu: "Vì sao thì ta không rõ lắm, hẳn là có liên quan tới việc hắn phát cuồng."

Đã sớm nghe người khác đồn đãi nói hắn bị bệnh, chẳng ngờ hắn lại phát cuồng. Ba năm trước, hắn chẳng khác nào một vị đế vương cao cao tại thượng, lãnh khốc vô tình, vậy mà hiện tại lại biến thành bộ dạng này, lại còn bị nhi tử mình sủng ái nhất coi như cẩu mà nhốt ở đây, có lẽ, cái chết cũng là một loại giải thoát dành cho hắn.

"Phải, công tử, đối với hắn mà nói, chết chính là giải thoát." Thiếu niên nhìn thẳng vào mắt y, cực kỳ khẳng định.

Vân Phi Vũ đứng lên, cầm chủy thủ trong tay, thân thể như bị mê hoặc, tiến về phía nam nhân, tâm trí chỉ còn vang vọng một câu nói duy nhất: Cái chết chính là sự giải thoát dành cho hắn, là sự giải thoát dành cho hắn…

Nhìn người nọ gục đầu xuống, y không hề nghĩ ngợi liền đâm mạnh xuống, nhưng đau đớn trên tay đột nhiên truyền tới, 'lanh canh' một tiếng, thanh âm chủy thủ rơi xuống mặt đất khiến y bừng tỉnh: "Ta vừa định làm gì vậy?"

Vân Phi Vũ cả kinh, quay đầu căm tức nhìn thiếu niên: "Ngươi dám dùng…"

Một đám bột phấn đỏ tươi bay thẳng tới, y che mũi miệng lại theo bản năng, nhảy sang bên cạnh, tuy nhiên vẫn bị dính không ít, vội vàng phủi đi, phẫn nộ nhìn thiếu niên trên mặt đất lại phát hiện không thấy bóng dáng hắn đâu.

"Người hắn đưa tới quả nhiên không thể tin tưởng. Đáng chết!"

Nhìn nam nhân vẫn ngồi xếp bằng trên mặt đất, trên người phủ kín bột phấn đỏ tươi, lắc lắc đầu, bộ dạng ngơ ngác có chút đáng thương, Vân Phi Vũ cẩn thận tới gần: "Vân Kính Thiên, ngươi không sao chứ?"

Người nọ ngẩng đầu nhìn y, thấp giọng lẩm bẩm: "Dương Nhi, Dương Nhi…"

"Hắn còn nhớ thương hài tử của mình? Rõ ràng người nọ đã coi y như cẩu mà nuôi dưỡng cơ mà. Đúng là chẳng hiểu nổi phụ tử bọn họ."

"Dương Nhi, Dương Nhi…" Người nọ đột nhiên gào thét điên cuồng, còn không ngừng cào xé tóc tai cùng râu của mình, chỉ chốc lát sau, dưới cằm hắn đã xuất hiện một tầng máu tươi.

Vân Phi Vũ thực sự không nhẫn tâm nhìn như vậy, tiến lên bắt lấy hai tay hắn: "Vân Kính Thiên, ngươi tỉnh táo chút đi. Vân Kính Thiên!"

"Dương Nhi, rốt cuộc con cũng tới thăm ta?"

Đột nhiên bị ôm chặt vào lòng, Vân Phi Vũ thất thần. Hương thơm kỳ lạ truyền vào mũi, y thầm nghĩ không xong, chính là mùi hương của đám bột phấn màu đỏ đó.

Muốn đẩy người nọ ra lại phát hiện hắn ôm càng chặt. Qua lớp y phục, nhiệt độ nóng cháy trên cơ thể hắn không ngừng truyền tới, còn tiếng ồ ồ thở dốc tựa như dã thú.

"Đừng nói là…" Cảm nhận được thân thể mình cũng có dấu hiệu nóng lên, Vân Phi Vũ lập tức thi triển toàn bộ sức lực tránh khỏi sự kiếm chế của người nọ lại bị áp mạnh lên mặt đất.

Đầu nện lên mặt đất cứng rắn khiến y choáng váng.

Bên tai nghe thấy tiếng vải vóc bị xé rách, da thịt nóng cháy đột nhiên tiếp xúc không khí lạnh lẽo khiến y rùng mình, nhưng hơi nóng trong cơ thể vẫn không thuyên giảm.

Người nọ vẫn đang điên cuồng xé nát phục trang trên thân thể y, Vân Phi Vũ xuất quyền đánh về phía hắn, hét lớn: "Vân Kính Thiên, ngươi nhìn cho rõ đi. Ta là nhi tử của ngươi, là nhi tử của ngươi đó!"

"Vô dụng thôi, hiện tại hắn đã hoàn toàn phát cuồng rồi, ngươi không đánh lại hắn đâu. Đừng cố giãy dụa nữa." Tùng Qua vừa biến mất lại đột nhiên xuất hiện. Hắn mỉm cười nhìn nam tử đang không ngừng phản kháng: "Xuân dược đặc biệt do vu tộc chúng ta chế ra không có giải dược, chỉ có thể phát tiết thông qua mập hợp. Hơn nữa, kẻ này luôn ôm tình cảm khác thường đối với nhi tử của mình. Ta cũng mới phát hiện thôi, hiện tại hắn đã hoàn toàn coi ngươi như tên kia rồi, bằng không ngươi đã chết từ sớm."

Thân thể càng lúc càng nóng, đầu óc không thanh tỉnh lắm, Vân Phi Vũ cắn mạnh lên đầu lưỡi, nhìn người nọ bắt đầu kéo tới quần mình, trong lòng tràn ngập cảm giác buồn nôn: "Kẻ này… thế nhưng hắn lại đối xử với nhi tử ruột thịt của mình…"

Đột nhiên cảm thấy thân thể thoải mái, chỉ nghe tiếng nổ 'rầm' một cái, thân thể đã bị kéo vào vòng tay ấm áp tràn ngập hơi thở quen thuộc.

"Vũ Nhi, đệ không sao chứ?" Vân Khoảnh Dương ôm chặt vật nhỏ trong lòng, thấy toàn thân y đều tản ra màu hồng nhạt xinh đẹp, hạ phúc bắt đầu căng thẳng.

"…Dương Nhi… rốt cuộc con cũng tới gặp ta." Vân Kính Thiên phun ra một ngụm máu lớn, nhìn chằm chằm nam nhân trẻ tuổi trước mắt. Bị đánh một chưởng, dường như thần trí hắn tỉnh táo không ít.

Nhìn hắn lại nhớ tới tình cảnh khi nãy, hỏa nộ trong lòng Vân Khoảnh Dương bốc lên ngút trời, giương chưởng tiến lên: "Ngươi là đồ súc sinh, ngay cả Vũ Nhi mà ngươi cũng không buông ta. Ta giết ngươi."

Thắt lưng đột nhiên bị ôm lấy, nhìn vật nhỏ trong lòng đỏ bừng hai má, đôi mắt mông lùng, mồ hôi rịn trên trán, dường như đang nhẫn nại rất vất vả.

"Đừng… đừng giết hắn… hắn… không đáng… không đáng để ngươi… mang tội danh… giết cha… trên lưng…" Vân Phi Vũ vất vả nói xong câu đó, tia lí trí cuối cùng hầu như cũng biến mất vô tung, dục vọng chi phối thể xác cùng *** thần, y dựa theo bản năng mà bắt đầu xé rách y phục trên thân thể nam nhân, muốn hai thân thể dán lên nhau gần hơn.

"Vũ Nhi?" Nhìn vật nhỏ rơi vào mê loạn, Vân Khoảnh Dương điểm huyệt ngủ của y, ôm chặt y vào lòng, sau đó nhìn về phía Vân Kính Thiên vẫn đang chằm chằm nhìn theo mình: "Vũ Nhi nói đúng, giết ngươi chỉ làm bẩn tay ta. Hiện tại võ công của ngươi đã bị phế hoàn toàn rồi, ngươi cứ ở lại nơi này tự sinh tự diệt đi."

Xoay người ôm lấy Vân Phi Vũ, đến trước mặt thiếu niên đang bị điểm huyệt, đạp thẳng lên ngực hắn một cước: "Nói, giải dược ở đâu?"

Tùng Qua nằm trên mặt đất, bị nam nhân đạp lại ói thêm một ngụm máu lớn, gian nan mở miệng: "Không… không có giải dược… chỉ có… thông qua giao…"

"Câm miệng, nếu không giao giải dược ra đây, ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị sống không bằng chết." Vân Khoảnh Dương biết hắn muốn nói chi, nhưng nếu làm như vậy, sau khi tỉnh lại, nhất định người trong lòng sẽ càng thêm hận hắn.

Nghe thấy lời nam nhân nói, Tùng Qua bất giác co rúm lại, sợ hãi nhìn hắn: "Thực… thực sự không có giải dược, nhưng dược hiệu chỉ có ba ngày. Nếu… nếu công tử có thể chống đỡ sẽ không sao, chẳng qua…chỉ sợ… chỉ sợ rằng công tử sẽ không chống đỡ nổi."

"Vì sao?"

Thiếu niên muốt một ngụm nước miếng, đối mặt với uy áp của nam nhân thể xác cùng *** thần đều run rẩy không ngừng: "Bởi vì y đã trúng Khóa Tâm Trú, sau khi động tình, nếu mập hợp chậm trễ sẽ khiến thất khiếu đổ máu mà chết."

Vừa nghe lời này, sắc mặt Vân Khoảnh Dương lạnh hơn, dưới chân càng tăng thêm sức: "Nói, là ai hạ chú trên người y?"

"Là… là tộc trưởng, cũng là cữu cữu của công tử."

"Hừ, quả nhiên là hắn." Nhớ tới bức thư nhận được từ Đông Dương thành nửa tháng trước, hắn đã điều tra rõ hết thảy, nhưng không biết vật nhỏ trong lòng đã bị hạ chú.

Thấy tia kinh hoảng thoảng qua trong mắt thiếu niên, ánh mắt Vân Khoảnh Dương trở nên âm lệ: "Nói, ngươi còn che dấu cái gì?"

Tùng Qua thót tim, đằng nào cũng phải chết, hơn nữa, từ khi nhận lệnh của tộc trưởng thì hắn đã biết mình trở thành một con cờ thí. Dù sao Vân Vụ sơn trang này cũng là nơi có vào nhưng không thể bước ra, cho dù bản thân có hoàn thành nhiệm vụ, chỉ sợ rằng không có biện pháp bảo toàn tính mạng trở ra. Đã như vậy, chẳng bằng hiện tại mang tất cả mọi việc nói cho người trước mắt, biết đâu còn có cơ may sống sót.

"Ta… nếu ta nói ra mọi chuyện, liệu ngươi có thể không giết ta hay không?"

Vân Khoảnh Dương nhấc chân lên, lạnh lùng nhìn hắn: "Nếu Vũ Nhi xảy ra chuyện gì, ta sẽ cho ngươi sống còn thống khổ hơn chết."

Tùng Qua gian nan nuốt một ngụm nước miếng mang theo huyết *** xuống cổ họng: "Được rồi, ta sẽ nói hết cho ngươi biết."

218. Quyển 6 - Chương 216: Hai Người Hòa Giải

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ tiến vào phòng lay tỉnh người đang ngủ say trên giường. Vân Phi Vũ rung rung hàng mi, chậm rãi mở mắt ra, ngẩn người nhìn sa trướng trên đỉnh đầu.

Thần trí dần dần thanh tỉnh, nhớ tới một màn hôm qua, y bật người ngồi dậy, nhìn cừu y màu trắng khô mát trên người, y giật mình ngây ngốc, đến khi cảm thấy hạ thân có chút lạnh lẽo mới thấp giọng mắng: "Hỗn đản, đáng chết!"

Tuy biết người nọ vì giúp mình mới làm như vậy, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, luôn cảm thấy hắn nhân cơ hội làm càn.

Lật chăn rời giường, xoa xoa thắt lưng, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, chẳng có chút bủn rủn mỏi mệt sau khi hoan ái, trong lòng thầm cảm thấy kỳ lạ. Lười nghĩ nhiều, y vội vàng mặc lại y phục, mở cửa phòng đã thấy nha hoàn cung kính đứng ở cửa, chờ hầu hạ y rửa mặt chải đầu.

Rửa mặt xong, ăn điểm tâm, y nhịn không được liền lên tiếng hỏi nha hoàn: "Các người… thiếu chủ nhà các người đang làm gì?"

"Bẩm thất thiếu gia, thân thể thiếu chủ không khỏe, đang ở trong phòng nghỉ ngơi."

"Ủa! Ta còn chưa cảm thấy khó chịu, sao hắn lại cảm thấy không khỏe? Không ổn!" Đột nhiên nhớ tới độc chú trên người, trong lòng lập tức kích động, ném đôi đũa trên tay, y lao ra khỏi phòng.

Khi được dẫn đường tới trước cửa phòng người nọ, nhìn một gã tiểu tư cung kính đứng ngoài cửa phòng, Vân Phi Vũ tiến lên: "Chủ tử của ngươi… hắn thế nào rồi?"

Tiểu Đậu Tử trừng mắt nhìn y: "Sáng sớm, thiếu gia vừa trở về phòng đã sai tiểu nhân chuẩn bị nước ấm, căn dặn không cho bất luận kẻ nào tiến vào, sau đó lệnh cho tiểu nhân đứng ngoài trông coi."

"Chuẩn bị nước ấm tắm rửa cũng được, tại sao lại không cho người khác tiến vào, đã vậy còn cho người đứng ngoài canh gác? Chẳng lẽ độc chú…"

Trong lòng quýnh lên, Vân Phi Vũ xoay người muốn đẩy cửa lại bị Tiểu Đậu Tử ngăn lại: "Thất thiếu gia, thiếu gia ra lệnh không cho bất luận người nào tiến vào. Khi nãy phu nhân tới đây, thiếu gia cũng không gặp, vậy nên mời ngài trở về cho!"

Nghe thấy lời này, Vân Phi Vũ bực bội. Xoay người định rời đi nhưng nội tâm nôn nóng bất an khiến y không thể bước tiếp, đành phải mở miệng năn nỉ: "Cho ta liếc nhìn hắn một cái thôi. Nhìn xong ta sẽ rời đi ngay. Nếu không thì ngươi vào báo một tiếng?"

"Thất thiếu gia, thỉnh người thứ lỗi. Tiểu nhân không dám trái lời thiếu gia. Mong người đừng làm tiểu nhân khó xử."

"Ngươi…" Vân Phi Vũ thở phì phì đi qua đi lại trước cửa, nhưng biết hắn nói đúng, làm như vậy đích xác đã khiến hắn khó xử. Nhìn cửa phòng đóng chặt, tâm y như thắt lại: "Mặc kệ, cứ xông vào."

Tiến lên phía trước đẩy cửa, Tiểu Đậu Tử lại ngăn cản Vân Phi Vũ. Y giữ chặt cánh tay gã tiểu tư đẩy sang bên cạnh.

Tiểu Đậu Tử bị đẩy, lảo đảo ngã. Y vội vàng đẩy cửa lại đẩy không ra. Xem chừng bên trong đã bị khóa. Y càng thêm nôn nóng. Vừa gõ cửa vừa kêu lên: "Vân Khoảnh Dương,Vân Khoảnh Dương, huynh làm sao vậy? Mau mở cửa ra."

Một lúc lâu sau mới nghe thấy bên trong truyền tới thanh âm khàn khàn suy yếu, lại mang theo một chút vui sướng, cũng có vài phần nghi hoặc: "Vũ Nhi?"

"Mở cửa, mở cửa nhanh!"

"Thất thiếu gia, người làm như vậy sẽ khiến thiếu gia tức giận đó!" Tiểu Đậu Tử vừa đứng vững liền nói chen vào.

Vân Phi Vũ trừng mắt: "Ta cần gì biết hắn có tức giận hay không, hôm nay ta nhất định muốn trông thấy hắn." Nói xong, y lại đập mạnh lên cửa: "Vân Khoảnh Dương, nghe thấy không. Mở cửa ra, bằng không ta sẽ phá nát cửa."

"Vũ Nhi, đệ đây là…" Tiếng nam nhân than nhẹ truyền tới từ bên trong: "Ta không sao, đệ không cần lo lắng, qua hai ngày nữa ta sẽ tới thăm đệ."

"Ai thèm lo lắng cho huynh." Vân Phi Vũ vẫn mạnh miệng kêu la, tiếp tục phớt lời sự ngăn cản: "Nếu huynh không ra, ta sẽ thực sự phá cửa xông vào."

"Vũ Nhi, ngoan…"

"Hừ, ta đã tốt bụng tới thăm hắn lại bị từ chối, bắt đứng ngoài cửa như thế này. Hỗn đản!" Vân Phi Vũ vô cùng buồn bực, nhấc chân đạp mạnh cánh cửa, chỉ nghe 'oanh' một tiếng, then gỗ bên trong đã gãy thành hai nửa, hai phiến cửa cong vẹo mở sang hai bên.

Đùng đùng nổi giận xông vào phòng, mà khi thấy người nọ cố sức chống nửa người ngồi dậy, sắc mặt dị thường tái nhợt, tức giận nhất thời tiêu tán vô tung, bước nhanh tới bên giường, nói năng lộn xộn: "Huynh… huynh thế nào rồi… độc chú… có phải độc chú phát tác rồi không… Mau… mau tìm đại phu… không… tìm người hạ chú… đi tìm… đi đâu tìm bây giờ…?"

"Vũ Nhi, đừng nóng vội, ta không sao." Vân Khoảnh Dương bắt lấy tay nam tử, kéo y ngồi xuống, sau đó nhìn gã tiểu tư đứng trước cửa, sắc mặt lập tức nghiêm túc: "Đóng cửa lại, canh trừng cẩn thận, không cho bất luận kẻ nào tiến vào."

"Vâng."

Nhìn Vân Phi Vũ thất kinh, trong lòng lo lắng, Vân Khoảnh Dương cười khẽ: "Vũ Nhi, đệ đang lo lắng cho ta?"

Rõ ràng sắc mặt trắng bệch như người sắp chết mà hắn còn cố cười, Vân Phi Vũ buồn bực quay mặt đi, cứng rắn nói: "Ai lo lắng cho huynh, ta ước gì huynh chết sớm một chút mới đúng."

Đợi nửa ngày cũng không nghe thấy nam nhân đáp lời, lo lắng quay đầu lại thấy người nọ mỉm cười chăm chú nhìn mình, biết bản thân bị đùa bỡn, y lập tức nắm lấy vạt áo hắn: "Hỗn đản, lại đùa giỡn…"

"Ai ui."

Nghe thấy nam nhân hít sâu một hơi, Vân Phi Vũ nhanh chóng buông hắn ra, vội vàng cởi y phục hắn xuống kiểm tra: "Làm sao vậy… đau ở đâu… Rốt cuộc là đau ở đâu?…"

Mà khi thấy dấu vết xanh tím trên cổ hắn, tâm trí mông lung, tựa hồ trong đầu có thứ gì đó bỗng nhiên nhảy ra: "Khó trách ta không sao cả, khó trách hắn không thoải mái." Tuy rằng bị dược vật mê hoặc nhưng trong đầu còn mơ hồ nhớ được sự việc đêm qua, người này…

"Vũ Nhi, đệ làm sao vậy?" Thấy vật nhỏ đột nhiên lộ vẻ như vừa bị đả kích mạnh, Vân Khoảnh Dương lo lắng lên tiếng hỏi.

Nhíu chặt mày, Vân Phi Vũ đột nhiên vươn tay bắt lấy vạt áo nam nhân kéo mạnh sang hai bên, thân thể trắng nõn tràn đầy vết tích xanh tím hiện ra trước mắt, trong lòng vừa đau vừa giận, y chỉ vào vết thương, run giọng hỏi: "Này… đây đều là do ta làm?"

Vân Khoảnh Dương vừa khép lại y phục vừa đạm cười, nói: "Qua hai ngày là tốt rồi, chỉ là vết thương nhỏ thôi."

Dường như nhớ tới điều gì, Vân Phi Vũ xốc chăn lên, nâng chân hắn định lột quần, nghe thấy nam nhân hút sâu một hơi, trong lòng lập tức sáng tỏ.

"Vũ Nhi, ta…"

"Câm miệng!" Vân Phi Vũ gầm lên, tâm đang đau nhưng lời nói thốt ra vẫn chẳng chút lưu tình: "Ngươi cho rằng làm như vậy sẽ khiến ta áy náy, sẽ lưu lại? Ngươi đừng vọng tưởng. Việc ngươi cưỡng bạo ta, ngươi giết Bích Nha, hại chết Duẫn đại ca cùng vô số huynh đệ của ta, ta sẽ không bao giờ quên những điều ngươi đã làm. Đây là ngươi tự nguyện, chẳng can hệ gì tới ta, ta chẳng ép buộc ngươi phải hy sinh như vậy, cho nên ta sẽ không cảm kích ngươi, cũng không có gì áy náy. Vân Khoảnh Dương, ngươi tính toán sai lầm rồi!"

Nổi giận đùng đùng, nhìn sắc mặt nam nhân trên giường vừa khôi phục chút hồng nhuận mà nháy mắt đã biến thành màu tro tàn. Vô cùng đau lòng, nhưng lời nói ra vẫn lãnh khốc tàn nhẫn: "Ta không thể giết ngươi cũng không chứng tỏ ra sẽ tha thứ cho ngươi. Tất cả những gì ngươi gây ra cho ta, hiện tại đã báo ứng lại hết trên người ngươi, hết thảy đều do ngươi gieo gió gặt bão, chẳng quan hệ tới bất luận người nào hết."

Tâm đau nhói. Không muốn nhìn vẻ mặt xám tro của nam nhân trên giường, không muốn nhìn gương mặt không chút tức giận ấy, Vân Phi Vũ xoay người bước đi, điên cuồng lao ra ngoài, điên cuồng chạy trốn, đến khi chạy tới cửa Lan Uyển, lúc này bước chân mới chậm dần.

"Ta làm như vậy là đúng. Người kia làm nhiều việc ác, hẳn phải chịu quả báo. Ta làm như vậy không sai, không sai! Chính là… Vì sao tâm lại đau như vậy? Người kia làm nhiều chuyện xấu, lại hại chết nhiều người như vậy, vì lẽ gì ta lại vì hắn mà thương tâm khổ sở? Vì sao? Vì sao?"

Nắm chặt ngực, đau đớn bên trong khiến y không thở nổi. Ghé vào lâu lan bạch ngọc, nhắm mắt lại, mặc cho từng đợt gió lạnh gào thét lướt qua, tâm trí dần dần thanh tỉnh. Phẫn nỗ tiêu tan, áy náy tràn ngập tâm can.

Y hiểu nam nhân là có ý tốt, nhưng y không thích cảm giác bị ép buộc nhận lòng tốt đó, vì vậy, lòng tự trọng đáng cười kia bắt đầu quấy phá, rõ ràng lo lắng muốn chết nhưng vẫn mạnh miệng khiến trái tim hắn tổn thương. "Ta thực sự là một kẻ nhàm chán lại vô tình."

Vân Phi Vũ mở mắt ra, không hề do dự, lập tức đi về phía chủ uyển. Nhớ tới trên người hắn có vết thương, còn có độc chú, cả sắc mặt trắng bệch lúc trước, cước bộ bất giác tăng nhanh hơn rất nhiều.

Khi tới trước cửa phòng người nọ, Tiểu Đậu Tử vừa thấy nam tử liền lao ra cố thủ ở cửa, giương mắt hổ nhìn y.

"Chỉ sợ những lời ta nói hắn cũng nghe thấy rồi." Vân Phi Vũ không hề động thủ mà tươi cười xin lỗi: "Ta đến giải thích, để cho ta vào đi, được không?"

Tiểu Đậu Tử mím môi thành một đường thẳng tắp, bất mãn nhìn nam tử trước mắt, chính người này đến đây, sau đó nói một loạt những từ ngữ kỳ lạ khiến sắc mặt chủ tử giống như muốn chết vậy. Tuy nhiên, hắn chỉ là hạ nhân, đương nhiên không có quyền ý kiến, đành phải tiếp tục canh giữ ngoài cửa.

Hai người đối mặt một lúc lâu, nam tử chỉ thản nhiên nhìn hắn, vẻ áy náy trong mắt không giống như giả tạo, Tiểu Đậu Tử hiểu được, người này chỉ cần dùng một tay cũng có thể đẩy mình ra, nhưng y lại vẫn bất động. Mặc dù trong lòng không cam nguyện, nhưng hắn hiểu, chỉ có người này mới có thể quản lý chủ tử, không để chủ tử tự hành hạ bản thân.

Quay đầu đi, lùi ra vài bước, khi người nọ đẩy cửa vào, hắn còn nhỏ giọng nói: "Kỳ thực chủ tử rất đáng thương."

Nghe thấy những lờ này, Vân Phi Vũ dừng bước, nhẹ giọng đáp: "Ta hiểu, ta thực tình đến xin lỗi."

Lặng lẽ đến gần bên giường. Người nọ nằm trên giường không hề cử động, y cả kinh, đến khi nhìn ngực người nọ phập phồng hơi thở mới nhẹ nhàng thở ra.

Chẳng riêng gì sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi cũng không có lấy một tia huyết sắc, thầm nghĩ: "Ta mới vừa đi thôi mà, hắn không thể nào ngủ nhanh như vậy." Vân Phi Vũ khẽ gọi: "Vân…"

Nam nhân chậm rãi mở mắt ra, một chút ánh sáng nháy mắt hiện lên, sau đó ánh mắt lại ẩm đạm, mỏi mệt nhắm mắt lại, không nhìn người mà mình yêu đến đau lòng đang đứng cạnh giường, lạnh nhạt mở miệng: "Đệ còn trở về đây làm gì. Nếu đã hiểu được dụng tâm của ta, đệ còn muốn chui đầu vô lưới sao?"

"Thực xin lỗi!"

Lời xin lỗi rõ ràng truyền vào tai, trong lòng kinh ngạc không thôi, nhưng hắn vẫn nhắm chặt mắt như trước, thản nhiên nói: "Đệ không cần giải thích. Đệ nói đúng lắm, ta làm như vậy là muốn đệ áy náy, muốn giữ đệ lại. Ta chính là một kẻ ti tiện như vậy đấy, vì để đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn, cho nên đệ không cần giải thích."

"Huynh…" Chết vì mạnh miệng, biết nam nhân hờn dỗi với mình, Vân Phi Vũ thở dài: "Mặc kệ huynh tin hay không, ta là thật tâm tới đây xin lỗi. Vừa nãy… ta nói hơi quá đáng… thật ra… ta chỉ là có chút không cam tâm."

Thấy người nọ trợn mắt nhìn mình, y nói tiếp: "Ta rất không cam tâm! Rõ ràng ta cũng là nam nhân, vậy mà luôn bị huynh ép buộc tới lui, mặc kệ là ở bên huynh hay làm chuyện đó cũng là bị huynh ép buộc. Ngay cả đêm qua cũng là do ta bị ép buộc nhận lấy, tới bây giờ huynh vẫn chưa từng quan tâm tới cảm nhận của ta, luôn luôn cường thế như vậy. Ta cũng là nam nhân, ta cũng có tự tôn, cũng biết tức giận, cho nên… Có điều, đích xác là khi nãy ta nói hơi quá đáng, xin lỗi!"

"Aiz… không nói nữa." Phiền toái nhức đầu, chẳng nhìn biểu hiện của nam nhân, Vân Phi Vũ vừa xốc chăn lên vừa vươn tay kéo quần hắn, thấp giọng nói: "Để ta xem miệng vết thương."

"Vũ Nhi, chờ một chút, từ từ đã." Nghe xong lời y nói, Vân Khoảnh Dương hoàn toàn hiểu y đang phiền não chuyện gì. Đều là lúc trước do hắn quá bá đạo nên khiến y sinh ra tâm lý mâu thuẫn. Hiện tại, thấy gương mặt y không hề che dấu lo lắng, không khỏi nghĩ thầm: "Có lẽ… y đã có chút thích ta."

Thấy nam nhân ngăn cản mình, Vân Phi Vũ nhướn mi lên: "Đều là nam nhân cả, sợ cái gì. Huynh có, ta cũng có, ta sẽ không ăn huynh đâu mà lo."

Vừa mới nói xong câu đó, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, dường như đêm qua chính mình đã ăn hắn sạch bách, tuy rằng không nhớ rõ lắm nhưng vẫn có chút ấn tượng. Nghĩ tới đó, sắc mặt nhất thời đỏ bừng, xoay mặt qua một bên, nói lắp: "Uhm… cái kia… ngày hôm qua… đêm đó đó… ta chẳng nhớ gì cả. Ta… ta chỉ muốn xem miệng vết thương thôi, không có ý gì khác đâu."

Thấy vật nhỏ e thẹn như vậy. Vân Khoảnh Dương nặng nề cười thành tiếng, nhưng vẫn tiếp tục níu quần không buông, xoa dịu: "Không sao cả, ta đã tự mình làm sạch rồi. Qua hai ngày nữa sẽ tốt lên thôi."

Hắn nói như vậy càng khiến Vân Phi Vũ không tin. Thấy hắn túm chặt y phục, giọng nói lại đề cao vài phần: "Rốt cuộc huynh có cho ta nhìn hay không? Nếu huynh đã nhìn hết của ta rồi, dựa vào cái gì lại không cho ta nhìn của huynh chứ."

Vân Khoảnh Dương dở khóc dở cười nhìn y, nhưng thấy y dị thường kiên quyết, đành phải nới lỏng tay. Cảm giác quần mình bị kéo xuống, gương mặt tái nhợt lại nổi lên một mạt ửng đỏ.

Nhìn vết thương kia nhè nhẹ chảy ra chất lỏng đỏ tươi, Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn hắn: "Huynh đã thượng dược chưa?"

"Rồi."

"Huynh tự làm?"

"Uhm." Hiện tại, Vân Khoảnh Dương cảm nhận được sâu sắc cảm giác bị người ta ép buộc sẽ có mùi vị ra sao. Mặc dù y là người hắn thương yêu, nhưng bị buộc dạng chân cho y xem nơi kia… trong lòng vẫn cảm thấy thẹn thùng.

"Đừng ngượng, ta đã bị huynh xem không biết bao nhiêu lần rồi." Cảm giác thân thể nam nhân cứng ngắc, Vân Phi Vũ thản nhiên mở miệng.

"Aiz, quên đi, ở trước mặt y, ta còn có thứ gì không thể bỏ qua được đây." Vân Khoảnh Dương thả lỏng thân thể, tùy ý y xem xét.

"Dược đâu? Đưa cho ta."

Nhìn người trước mặt vươn một tay tới, Vân Khoảnh cho dù không muốn cũng phải lấy dược hạp màu bạc dưới gối ra đưa cho y, đột nhiên ý thức được y muốn làm gì, lập tức ngăn cản: "Vũ Nhi, không cần đâu, ta tự mình làm là tốt rồi."

"Hứ, là nam nhân thì đừng có dài dòng như vậy." Vân Phi Vũ nhìn màu đỏ tươi kia, đi đến cửa căn dặn vài câu, không lâu sau, chỉ thấy y bưng một bồn nước tiến vào.

"Lại ra máu, ta giúp huynh tẩy sạch, sau đó mới thượng dược." Vừa nói, y vừa cẩn thận chà lau mật huyệt bị tàn phá không chịu nổi kia.

Đưa một ngón tay lấy dược cao, nhẹ nhàng vẽ loạn, đến khi toàn bộ thuộc ngấm vào da thịt mới thôi. Đang định đóng nắp hạp, y đột nhiên nói: "Bên trong cũng cần phải thượng dược?"

"Sao?" Vân Khoảnh Dương đứng hình, lập tức lắc đầu nguầy nguậy, thấy vật nhỏ dùng vẻ mặt xấu xa nhìn mình, tâm trí xao động, nhớ tới hành vi trước kia của mình, cười gượng hai tiếng: "Vũ Nhi, cái kia… ách…"

"Vẫn nên thượng dược mới tốt, như vậy mới mau khỏi." Vân Phi Vũ chẳng thèm nhìn hắn, lầm bẩm.

"Vũ Nhi, thực sự không cần mà. Vũ Nhi, Vũ Nhi, đệ tha cho ta đi. Trước kia là ta không đúng, sau này đệ muốn phạt ta ra sao cũng được, bên trong không cần thượng dược đâu, cầu xin đệ!"

"Không được, bên trong cũng xuất huyết rồi."

Không nhìn biểu hiện cầu xin đáng thương của hắn, Vân Phi Vũ lại quệt một chút dược cao, ôn nhu lên tiếng: "Chịu đựng một chút, vừa tiến vào sẽ hơi đau."

Thấy ngăn cản y vô ích, Vân Khoảnh Dương đành phải nhận mệnh thả lỏng thân thể, cơn đau đớn theo xương sống truyền thẳng lên đại não, thân thể co rúm lại theo bản năng.

"Thả lỏng, thả lỏng chút, huynh ép chặt quá, ta không vào được." Trên trán Vân Phi Vũ đổ đầy mồ hôi, đành phải nhẹ nhàng vuốt lên đùi hắn, dời lực chú ý của hắn sang nơi khác.

Vừa nghe lời này, Vân Khoảnh Dương thiếu chút nữa cười thành tiếng, tâm tình thả lỏng, thân thể cũng bình ổn lại, trêu đùa: "Vũ Nhi, hôm qua đệ rất dũng mãnh, chẳng thấy nói là không vào được nha."

Vân Phi Vũ đang chuyên tâm chuyển động ngón tay, cố gắng không làm hắn đau, mà nghe thấy lời nói của nam nhân, y không khỏi ngẩn người, sau đó nhớ tới lời nói của mình khi nãy, tức giận rút ngón tay ra: "Hỗn đản, huynh…"

Nhìn vẻ mặt hắn đột nhiên tỏ ra thống khổ, ý thức được mình rút ra quá thô bạo, nhìn nơi kia không tràn máu tươi, lúc này mới thả lỏng, thở phì phì nói: "Huynh an phận một chút đi, đừng chọc ta tức giận."

Vân Khoảnh Dương lẳng lặng nhìn y, yêu thương trong lòng dâng lên, nhịn không được, mở miệng: "Vũ Nhi, ta yêu đệ."

Vân Phi Vũ nhất thời cứng đờ, có chút mất tự nhiên quay mặt đi, giúp hắn mặc xong y phục, sau đó vén chăn, không nói gì.

"Vẫn không thể chấp nhận ta sao?" Thở dài một tiếng, trong lòng nổi lên nhè nhẹ chua sót.

"Chúng ta là huynh đệ ruột thịt, cho nên…"

Nghe thấy lời y nói, Vân Khoảnh Dương đột nhiên ngồi dậy kéo y lại, ôm y ngã về trên giường: "Ta mặc kệ người khác thấy thế nào, ta chỉ cần đệ thôi. Vũ Nhi, đừng rời xa ta được không. Nếu đệ rời ta mà đi, ta sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Không có đệ, ta vốn không biết nên sống ra sao."

"Đường đường là nam nhân, sao cứ đòi sống đòi chết như vậy." Vân Phi Vũ buồn bực đẩy hắn ra, thấy vẻ mặt hắn bi thương, y không khỏi đau lòng.

Kỳ thực y chưa từng coi người trước mắt như thân huynh đệ, cũng chẳng cảm thấy chút tình thân nào với hắn, nhưng quả thực sẽ đau vì hắn, khổ sở vì hắn. Vẻ mặt tràn ngập phức tạp nhìn nam nhân trên giường, phiền toái nhức đầu: "Ân, vậy đi, cho ta một chút thời gian suy nghĩ, hiện tại ta vẫn chưa xác định được tình cảm ta dành cho huynh là gì."

"Thực sự?" Vân Khoảnh Dương không dám tin nhìn về phía người nọ, muốn thả người ngồi dậy lại bị đau đớn phía sau khiến cho sắc mặt tái nhợt.

"Huynh ngốc hả?" Vân Phi Vũ rống giận, ôm cổ hắn, hai thân thể ngã lại trên giường, sau đó nhẹ nhàng buông ra. Vừa muốn đứng dậy lại bị nam nhân sống chết ôm lấy, nhất quyết không buông.

"Để ta ôm một lát đi, chỉ một lát thôi."

"Aiz, người này… Ta có gì tốt chứ, vì sao hắn cứ chấp nhất như vậy?"

Lẳng lặng nép trên người hắn, lơ đãng nhìn vết thương trước ngực hắn, xoa xoa: "Lúc ấy đau lắm đúng không? Huynh thật là ngốc, chẳng lẽ huynh không biết ngăn cản ta lại sao?"

Thật muốn làm cho thời gian ngừng trôi, vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc này. Lần đầu tiên Vân Khoảnh Dương cảm nhận được tư vị hạnh phúc. Trong lòng là người mình âu yếm, trong mũi tràn ngập hơi thở của y, còn có bàn tay nhẹ nhàng vỗ về ngực mình, động tác cẩn thận nhẹ nhàng khiến hắn cảm động không thôi.

"Không đau, Vũ Nhi làm gì ta thì ta cũng thích, chỉ cần là Vũ Nhi là được. Ta chỉ cần Vũ Nhi thôi."

"Huynh là tên chịu ngược cuồng sao, ngu ngốc!" Vân Phi Vũ âm thầm mắng. Đột nhiên nhớ tới độc chú, ngẩng đầu lo lắng hỏi "Đúng rồi, độc chú kia phải giải quyết sao đây? Mau tìm người giải, nếu không…"

Vân Khoảnh Dương che miệng y lại: "Không sao cả, tiểu bất điểm, ta sẽ tìm người giải trừ độc chú trên người chúng ta."

"Độc chú trên người chúng ta?"

"Đúng." Nam nhân gật đầu: "Tên kia lừa đệ, hắn muốn cả hai chúng ta đều chết. Tuy nhiên, theo lời Tùng Qua nói, chỉ cần không động tình thì chúng ta vẫn có thể chống đỡ thêm một thời gian nữa. Trong khoảng thời gian này, ta nhất định sẽ tìm được phương pháp giải chú. Đệ an tâm."

"Hắn đúng là tên cặn bã!" Vân Phi Vũ nghiến răng nghiến lợi nói, đột nhiên lại quay sang quát nam nhân: "Huynh biết như vậy mà còn làm với ta? Huynh thật là…"

"Ta đã nói rồi, không có Vũ Nhi, ta sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì cả."

Nhìn vẻ kiên quyết trên mặt nam nhân, Vân Phi Vũ chán nản thở dài: "Huynh… thật đúng là tên ngốc, đại ngốc!"

"Vì Vũ Nhi, bắt ta làm gì ta cũng nguyện ý."

"Ngu ngốc!"

Hai người lẳng lặng ôm nhau. Một hồi lâu, Vân Phi Vũ hơi ngẩng đầu nhìn nam nhân.

Thấy vật nhỏ chần chờ, Vân Khoảnh Dương vuốt đầu y, vẻ mặt sủng nị: "Muốn hỏi gì thì hỏi đi, ta biết gì sẽ nói hết cho bảo bối Vũ Nhi biết."

"Đừng có buồn nôn như vậy." Vân Phi Vũ bất mãn nói thầm, liếc hắn một lượt, sau đó nghiêm trang nói: "Người kia… chính là Vân Kính Thiên đó, hắn đối với huynh…"

Cảm nhận được thân thể nam nhân nháy mắt cứng ngắc, biết mình chạm phải nơi yếu ớt nhất trong lòng hắn, y đau lòng xoa gương mặt tái nhợt của hắn, tâm trí tràn đầy áy náy: "Xin lỗi, huynh không muốn nói thì đừng nói."

"Không, nếu Vũ Nhi đã hỏi, ta nguyện ý trả lời." Vân Khoảnh Dương nắm tay y đưa lên miệng hôn một cái, sau đó dán lên mặt mình cọ nhẹ: "Ta cũng không rõ người kia đã sinh ra dục vọng đó đối với ta. Khi ta mười bốn tuổi, hắn cường bạo ta, sau đó, mãi cho tới hai năm trước, ta dùng dược vật khiến hắn phát cuồng, lúc đó mọi việc mới chấm dứt!"

"Súc sinh!"

Nghe thấy vật nhỏ tức giận quát lớn, Vân Khoảnh Dương bất an nhìn y: "Vũ Nhi, ta không muốn làm quá mức, dù sao hắn là…"

"Không, như vậy là được rồi, đừng quan tâm tới hắn nữa." Vân Phi Vũ ngắt lời hắn, đột nhiên chống thẳng người nhìn về phía hắn: "Có phải chứng ghét nam nhân của huynh cũng bắt đầu từ lúc đó?"

Vân Khoảnh Dương gật đầu.

"Thật đúng là tên súc sinh!" Vân Phi Vũ lại mắng một câu, sau đó hỏi: "Vậy vì sao huynh có thể chạm vào ta?"

Vân Khoảnh Dương nhìn y, lắc đầu: "Không rõ lắm."

"Chẳng lẽ bởi vì gương mặt này quá giống nữ nhân, huynh sẽ không coi ta như nữ nhân đó chứ?" Nhớ tới lần trên mặt đất đại lao khi đó, nam nhân từng nói: "Nếu ngươi là nữ nhân, ta sẽ nuôi ngươi cả đời."

Nhìn sắc mặt vật nhỏ không tốt, cảm thấy nếu mình nói y giống nữ nhân sẽ bị bóp chết mất, Vân Khoảnh Dương lập tức lắc đầu: "Sao có thể, ta thích thân nam nhi của Vũ Nhi thôi."

"Vậy lúc ở bên ngoài huynh phải làm sao đây? Cùng nam nhân tiếp xúc là điều không thể tránh khỏi mà." Vân Phi Vũ nhìn hắn, sau đó vuốt cằm: "Bệnh này của huynh hẳn là do tâm lý tạo thành, chắc có thể trị dứt."

"Không sao cả." Nam nhân dùng ánh mắt tràn đầy ái ý nhìn y: "Ta chỉ cần có thể chạm vào Vũ Nhi, có thể ôm Vũ nhi, có thể hôn Vũ Nhi là tốt rồi, những người khác không cần quan tâm."

Bắt bàn tay sờ loạn trên mặt mình của hắn, dục vọng trong mắt nam nhân y có thể nhận ra rõ ràng, nhưng hiện tại Vân Phi Vũ vẫn chưa biết nên đối mặt như thế nào, đành phải xấu hổ quay đi… chuyển đề tài: "Cái kia… Cái tên Tùng Qua kia đó, huynh không giết hắn?"

"Uhm, hắn vẫn còn tác dụng."

"Nếu vô dụng sẽ giết?" Y không hài lòng nhất chính là điểm này của Vân gia, con người chỉ phân thành hai loại hữu dụng và vô dụng. Hữu dụng thì giữ lại, vô dụng liền diệt bỏ, quả thực chẳng có chút nhân tính nào.

Nghe ngữ khí tức giận y thốt ra, Vân Khoảnh Dương lập tức trưng vẻ mặt tươi cười nịnh nọt: "Vũ Nhi nói không giết sẽ không giết, sau này đều do Vũ Nhi định đoạt, được không. Ta nghe lời đệ hết."

"Ta đâu có nói sau này sẽ ở bên huynh đâu." Vân Phi Vũ đứng thẳng dậy, nhìn biểu tình tội nghiệp của nam nhân, không khỏi cười thành tiếng. "Nam nhân này đúng là, đã từng cường thế như vậy, hiện tại lại như một tiểu hài tử vậy. Chắc hẳn từ nhỏ đến khi trưởng thành, hắn chưa từng được ai thực tình quan tâm yêu thương rồi."

Cưng chiều vuốt ve gương mặt tái nhợt kia, y thầm nghĩ nên nấu mấy món bổ huyết cho hắn bồi bổ. "Ta đi nấu vài món cho huynh." Đang muốn đứng lên lại bị nam nhân giữ chặt.

"Vũ Nhi hôn ta một cái được không?" Vân Khoảnh Dương biết nếu mình không mở miệng, vật nhỏ tuyệt đối không chủ động hôn mình, nhưng nếu cưỡng ép sẽ khiến y chán ghét.

Đã đồng ý với hắn rằng sẽ suy nghĩ lại tình cảm giữa hai người, hơn nữa, ôm cũng đã ôm rồi, kỳ thực, những gì nên làm thì hai người đều đã làm. Nghĩ rằng hôn một chút cũng chẳng sao, Vân Phi Vũ cúi người, đang suy nghĩ nên hôn ở đâu, ngoài miệng lại truyền tới cảm xúc mềm mại, trong lúc sợ hãi, người nọ đã ôm y vào lòng, mở khớp hàm, cuốn lấy chiếc lưỡi đinh hương vẫn đang ngơ ngác, giao triền quấn quýt.

219. Quyển 6 - Chương 217: Giây Phút Yêu Thương

Mười ngày sau, vừa rời giường, Vân Phi Vũ đột nhiên cảm thấy trước ngực truyền tới cơn đau thấu tim, ngay sau đó, y phun ra một ngụm chất lỏng tanh nồng. Nâng tay lâu khóe miệng, nhìn chất lỏng màu đen còn thoảng mùi hôi hám.

"Bắt đầu rồi sao?" Y thì thào tự nói.

Đang sợ hãi, Vân Khoảnh Dương đẩy cửa xông vào, vẻ mặt thất kinh: "Vũ Nhi, Vũ Nhi, đệ sao rồi?"

"A…" Bản năng muốn dấu đi, nhưng nhìn nam nhân đã tới trước mặt, y đành cười như không có chuyện gì nghiêm trọng: "Không có gì, chỉ ói ra một ngụm máu mà thôi."

Nắm tay nam tử, nâng cằm y, Vân Khoảnh Dương quét mắt quan sát một lượt, sau đó ôm y thật chặt, thề thốt: "An tâm, nhất định ta sẽ giúp đệ khỏe lại. Nhất định sẽ như vậy!"

Nghe tim hắn đập mạnh như nổi trống, Vân Phi Vũ thầm thở dài: "Nam nhân này thực là… chỉ sợ ta đã không còn cách nào bỏ mặc hắn nữa rồi. Mặc kệ trước kia đã xảy ra chuyện gì, sau này, ta chỉ muốn lẳng lặng ở bên hắn, bảo vệ hắn."

Nhớ tới hắn đột nhiên tới đây, Vân Phi Vũ ngẩng đầu vuốt ve gương mặt hắn đã tiều tụy vô cùng, bản thân lại che dấu mỏi mệt: "Uy, có phải huynh cũng thổ huyết hay không?"

Vân Khoảnh Dương chần chờ một lúc, nhưng thấy vật nhỏ chăm chú theo dõi mình, hắn tươi cười, sau đó gật đầu: "Ta sẽ không lừa dối đệ, lừa ai cũng không bao giờ lừa dối bảo bối Vũ Nhi."

"Muốn ói." Không khí trầm trọng bị hai người vui đùa xua tan tất thảy, Vân Phi Vũ đẩy hắn ra: "Tránh ra, ta muốn rửa mặt."

"Ta giúp đệ."

Vân Phi Vũ tức giận lườm hắn một cái: "Chẳng lẽ ta không có tay chân sao, ta cũng chẳng phải tiểu hài tử ba tuổi."

"Nhưng ta muốn giúp Vũ Nhi rửa mặt!" Vân Khoảnh Dương vẫn ôm chặt y không buông. Nhìn vật nhỏ nhíu mày trừng mình, nam nhân lập tức buông tay, cười nịnh: "Vũ Nhi nói gì thế nào thì chính là thế ấy. Ở đây, Vũ Nhi là lớn nhất."

"Tên này…" Vân Phi Vũ lắc đầu bất đắc dĩ, sau đó đẩy hắn về phía cửa: "Mau trở về nghỉ ngơi đi. Nhìn sắc mặt huynh xem, huynh mà xấu đi là ta sẽ không cần huynh nữa."

Vân Khoảnh Dương lập tức xoay người lại, gắt gao ôm y vào lòng, kích động không thôi. "Vũ Nhi, đệ đáp ứng rồi sao? Vũ Nhi, đệ đáp ứng sau này sẽ không bao giờ rời khỏi ta nữa sao? Phải không? Có phải hay không?"

Tuy rằng chưa nói ra miệng, nhưng vẻ mặt lo lắng của nam nhân đều đọng lại trong đáy mắt Vân Phi Vũ. Vuốt ve lưng nam nhân, y ngẩng đầu nhìn về phía hắn, trịnh trọng nói: "Ta đáp ứng sẽ ở bên huynh cả đời, tuyệt đối không rời đi."

"Vũ Nhi, Vũ Nhi…" Miệng khẽ lẩm bẩm, cúi đầu muốn hôn vật nhỏ trong lòng.

Vân Phi Vũ quay đầu đi: "Mới vừa thổ huyết, còn chưa súc miệng nữa. Huynh nhanh trở về nghỉ ngơi đi."

"Lúc nào Vũ Nhi cũng thơm nhất, Vũ Nhi là thơm nhất." Nam nhân mê đắm hôn từ mái tóc, vành tai đến môi y. Hàm trụ hai phiến hoa e ấp, cẩn thận hút liếm.

"Vũ Nhi, Vũ Nhi…"

Thân thể đột nhiên bị ôm lên, Vân Phi Vũ lập tức ôm cổ nam nhân theo bản năng, vừa định nhẹ nhàng đẩy ra, thấy dục vọng ẩn nhẫn trong mắt hắn, y than thầm: "Thôi vậy, chẳng biết còn sống được bao lâu. Nếu đã đáp ứng ở bên cạnh hắn, vậy ta còn tiếp tục kháng cự làm chi?"

Ôn nhu đặt nam tử lên giường, Vân Khoảnh Dương nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt y: "Có thể chứ?"

"Ngu ngốc, lúc này còn hỏi nữa."

Vân Phi Vũ nắm lấy y sam của nam nhân, ôm cổ, chủ động hôn lên đôi môi non mềm, nhịn không được liền cắn nhẹ một cái. Nháy mắt, hơi thở nam nhân ồ ồ rung động, hai tay bắt đầu gấp gáp thoát bỏ y phục trên thân thể y.

"…Vũ Nhi… Ta… Nhịn không nổi!"

Khi hai người gần như trần trụi, Vân Phi Vũ đột nhiên ngượng ngùng. Dù sao vài lần trước không phải bị ép buộc thì chính là diễn trò, hoặc mất đi ý thức, mà lần này y lại hoàn toàn thanh tỉnh, cam tâm tình nguyện. Đối diện ánh mắt nóng bỏng của nam nhân, y đỏ mặt, hung hăng nói: "Nhìn cái gì chứ! Có gì đẹp đâu."

"Vũ Nhi thật xinh đẹp!" Nhìn thân thể vật nhỏ vì sắc dục nổi lên màu hồng nhạt, Vân Khoảnh Dương nuốt một ngụm nước miếng, hạ phúc co rút, vật kia bắt đầu rục rịch.

Chưa từng làm nhiều tiền diễn. Hắn đã đợi thời khắc này từ lâu, thực sự không muốn chờ đợi thêm giây phút nào nữa, chỉ muốn toàn tâm toàn ý nhấm nháp hương vị của tâm can bảo bối. Cúi đầu hàm trụ phân thân xinh đẹp dựng thẳng, nghe y hưng phấn rên rỉ, động tác trong miệng lại càng mạnh mẽ, mà một tay còn lại cũng lần mò tới nơi đó, nhẹ nhàng khiêu khích trước tiểu huyệt nhỏ hẹp.

Trước người bị cảm giác ấm áp mềm mại bao phủ, nhận ra người nọ dùng chiếc lưỡi đinh hương non mịn không ngừng khiêu khích bộ vị mẫn cảm của mình, từng đợt khoái cảm dâng lên đại não, theo người nọ mạnh mẽ phun ra nuốt vào, thân thể y như trôi nổi trên mây, không thể khống chế thanh âm rên rỉ: "Uhm… A…"

Khoái cảm càng thêm mãnh liệt, đến khi hạ phúc co rút thật chặt, một dòng nhiệt lưu phun ra, cảm giác tê dại từ hạ thân lan khắp cơ thể tựa như lập tức bay lên trời xanh vạn trượng. Vân Phi Vũ há miệng, thân thể căng cứng, đến khi khoái cảm dần tiêu tán, cả người tựa như bị rút hết xương, mềm mại vô lực.

"Bảo bối, thoải mái không?"

Nam nhân liếm chất lỏng trắng ngà bên môi, khóe môi nhếch lên nụ cười tà mị, cúi đầu nhìn xuống y.

"Ân." Vân Phi Vũ miễn cưỡng vươn tay kéo đầu hắn xuống, cẩn thận nhấm nháp đôi môi ngọt ngào.

"Có phải bảo bối cũng nên làm cho ta thoải mái hay không?"

Phía sau truyền tới cơn đau rất nhỏ, Vân Phi Vũ hôn nhẹ lên má hắn, hai chân câu lên thắt lưng hắn, hoàn toàn hé mở thân thể, lắc lư phối hợp cùng ngón tay hắn đang tham tiến vào tiểu huyệt.

Hai người không ngừng hôn môi đến khi đầu lưỡi không còn cảm giác, nghe phía hậu huyệt vật nhỏ truyền tới tiếng kêu *** mĩ, Vân Khoảnh Dương rút ba ngón tay ra, nhìn vật nhỏ dưới thân dào dạt xuân ý, kéo tay y đặt lên phân thân của mình, khàn khàn thì thầm: "Bảo bối, đệ tự mình tới đi."

Khát cầu mãnh liệt, mặc kệ là người phía trên hay dưới, Vân Phi Vũ bắt lấy cự vật nóng bỏng của nam nhân lấp đầy phía sau mình, mà một tay còn lại muốn tự an ủi phân thân đang dựng thẳng lại bị hắn ngăn trở.

"Bảo bối, đừng nóng vội, lần này chúng ta cùng nhau tới." Vân Khoảnh Dương nâng eo nam tử, vọt thẳng tới, nhiệt độ bên trong vật nhỏ như muốn hòa tan hắn, bao chặt lấy hắn, thiếu chút nữa khiến hắn phát cuồng, không thể tự kiềm chế.

Thở hổn hển, áp chặt vật nhỏ dưới thân, cảm nhận được thân thể y đang run rẩy, hắn lo lắng hỏi: "Đau không?"

Vân Phi Vũ lắc đầu, ôm tấm lưng rắn chắc của nam nhân, chủ động dán thân thể nóng bỏng của mình về phía nam nhân, dục vọng trong cơ thể khiến y nhịn không được, lên tiếng cầu xin: "…Nhanh lên… động đi…"

"A!" Nam nhân cười khẽ: "Bảo bối của ta chờ không kịp rồi."

Nâng mông y lên, Vân Khoảnh Dương vừa chậm rãi trừu động, vừa dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve phân thân của vật nhỏ, nhìn thần thái y dần dần cuồng loạn dưới thân mình, không khỏi giương lên nụ cười hạnh phúc.

Một hồi hoan ái qua đi, hai người lẳng lặng nằm trên giường, Vân Phi Vũ thỏa mãn từ từ nhắm mắt, để nam nhân ôm mình vào lòng. Nghe tiếng tim hắn đập mạnh, vươn tay vuốt ve cơ ngực rắn chắc của hắn, y nhẹ nhàng lên tiếng: "Lần sau ta muốn ở trên."

"Sao?" Vân Khoảnh Dương thất thần.

"Sao nào, không được?" Vân Phi Vũ nhướng mày thực cao, bất mãn trừng hắn.

"Được, được." Vân Khoảnh Dương cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn hồng nhuận kia, mỉm cười: "Vũ Nhi nói sao cũng đúng, có điều." Kéo tay vật nhỏ xuống dưới, hàm trụ vành tai non mềm, bật ra thanh âm khiêu khích: "Lâu như vậy…. một lần… căn bản không đủ… Vũ Nhi… có phải… nên làm cho ta… thỏa mãn trước hay không?"

Còn không chờ Vân Phi Vũ trả lời, người nọ đã lấp kín miệng y, xoay người áp y dưới thân, tách chân y, phân thân trướng đại nôn nóng chen vào mật huyệt chặt hẹp còn lưu lại ái dịch.

Nghe thanh âm nơi hai người mập hợp hòa tiếng rên rỉ nửa thống khổ nửa hưng phấn của vật nhỏ, hạ phúc lại dấy lên ngọn lửa, vật kia lại trướng lớn vài phần.

Thông đạo nhỏ hẹp, ấm áp bao chặt lấy nam nhân. Khoái cảm mãnh liệt xông thẳng lên đại não khiến hắn khống chế không nổi, tiếp tục tăng cường ma sát hạ thể hai người, điên cuồng trừu động.

Phân thân của nam nhân không ngừng chạm tới nơi đó, Vân Phi Vũ cảm thấy bản thân sắp phát cuồng, y lắc đầu muốn lui về phía sau, nhưng nam nhân vốn không muốn buông tha y, va chạm mạnh hơn, nhanh hơn đánh úp lại, mỗi một lần đều chạm thẳng tới nơi kia, thân thể không kiềm chế nổi mà bắt đầu run rẩy, nội vách ép chặt. Nghe người nọ gầm nhẹ một tiếng, hạ thể hai người hợp cùng một chỗ.

Cự vật nóng bỏng của nam nhân không ngừng run rẩy chạm vào nơi kia, kích thích mãnh liệt khiến y muốn thét lên chói tai, cho đến khi chất lỏng mang theo nhiệt khí phun ra, Vân Phi Vũ xụi lơ trên giường, há miệng thở dốc, cả người chẳng còn chút sức lực.

Chậm rãi rút phân thân ra, nhìn tiểu đông tây mệt mỏi nhắm mắt lại như muốn ngủ, Vân Khoảnh Dương hôn lên mắt y, nhẹ giọng nói: "Vũ Nhi, tắm rửa xong mới ngủ tiếp, được không?"

Hơn nửa ngày mới nghe y miễn cưỡng 'dạ' một tiếng.

Giúp tiểu đông tây nửa tỉnh nửa mê tắm rửa xong, ôm y thật chặt, nhìn vẻ mặt an tường khi ngủ của y khiến hạnh phúc ngập tràn trái tim, nhưng nhớ tới độc chú, Vân Khoảnh Dương nhíu mày suy nghĩ. Hắn lặng lẽ đứng lên, mặc lại y phục, nhìn tiểu đông tây vẫn say sưa chìm trong mộng, hắn nhẹ nhàng hôn lên đôi môi non mềm, lập tức xoay người ra khỏi phòng.

Thời gian chậm rãi trôi đi, nháy mắt lại qua hơn mười ngày, hai người thường xuyên thổ huyết, cường độ ngày càng tăng lên, thân thể cũng càng ngày càng suy yếu nhưng vẫn không tìm được phương pháp hóa giải

độc chú, cũng chẳng tìm được người hạ chú, chỉ có thể dựa vào các loại dược vật trân quý của Vân gia để duy trì hai thân thể đã bắt đầu mục nát.

Ngày hôm đó, hai người ở trong phòng, lẳng lặng kề sát bên nhau, tuy rằng sắc mặt xám tro vì bệnh nhưng chẳng có lấy chút uể oải cùng bi thương, chỉ có nụ cười ấm áp hạnh phúc.

"Vũ Nhi, kiếp sau chúng ta lại ở bên nhau được không?"

Nghe thấy nam nhân nói vậy, Vân Phi Vũ bật cười, lập tức trêu đùa: "Được, nhưng mà kiếp sau huynh đầu thai làm nữ nhân đi, như vậy có thể sinh bảo bảo cho ta."

Nam nhân yên lặng một lúc lâu vẫn không nói gì, đột nhiên cúi đầu cắn lên vành tai y: "Tiểu bại hoại, muốn sinh cũng là đệ sinh cho ta, sinh một bảo bảo giống như đệ vậy."

Vân Phi Vũ tươi cười không nói, phủ lên tay nam nhân, vuốt ve ngón tay thon dài mạnh mẽ của hắn, trong lòng thở dài: "Quả nhiên hạnh phúc chỉ tồn tại trong nháy mắt."

Cổ họng đột nhiên khó chịu, y che miệng ho khan kịch liệt, cảm giác có chất lỏng trào lên từ yết hầu, mùi tanh hôi khó ngửi, ngay sau đó, tựa hồ trong mũi cũng có chất lỏng trào ra, y nâng tay lau đi: "Máu đen, đã tới cực hạn rồi sao?"

Cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, thanh âm của nam nhân dường như đang vang vọng tới từ nơi xa xôi nào đó, đứt quãng, bi thống, thân thiết, cứ như vậy cho tới khi y hoàn toàn mất đi ý thức, rơi vào bóng tối.

Vân Khoảnh Dương ôm thân thể mềm nhũn của người trong lòng, thống khổ, tuyệt vọng, bi thương kêu gào: "Vũ Nhi, tỉnh lại, đệ tỉnh lại đi! Vũ Nhi, đừng rời bỏ ta, Vũ Nhi…"

'thùng thùng thùng'

Tiếng đập cửa không ngừng vang lên, ngay sau đó, giọng nói hưng phấn của lão quản gia truyền vào: "Thiếu gia, tiểu thiếu gia, người mau ra xem đi, mau ra đây nhìn xem ai đã trở lại!"

220. Quyển 6 - Chương 218: Người Ngoài Dự Đoán

"Cút!" Tùy tay nắm lấy một vật ném lên cánh cửa, ôm chặt thân thể người trong lòng, Vân Khoảnh Dương đau lòng khôn xiết: "Vì sao, vì sao nói đi là đi? Vì sao chứ, chẳng phải đệ đã nói chúng ta sẽ luôn ở bên nhau hay sao? Vì sao, vì sao vậy Vũ Nhi? Vì sao?"

'Bùm', tiếng nổ đột ngột vang lên, đại môn bị phá vỡ từ bên ngoài, nam nhân giống như không nghe thấy, ôm vật nhỏ trong lòng không ngừng kêu gào.

"Buông y ra, Hách Nhĩ Khả cùng Tuyết Lê Hoa tiến lên xem tiểu tử kia thế nào." Thanh âm già nua truyền mệnh lệnh từ đâu đó.

Còn chưa chờ người tới gần, nam nhân huy chưởng lung tung như phát cuồng: "Cút ngay, cút hết đi, tất cả đều cút đi cho ta!"

"Vân Khoảnh Dương!" Tiếng quát chói tai vang lên: "Ngươi không muốn cứu y sao? Ngươi muốn trơ mắt nhìn y chết hả?"

Vân Khoảnh Dương ngẩn người nhìn về phía người nọ, miệng thì thào: "Ngươi có thể cứu Vũ Nhi? Ngươi có thể cứu y? Vậy… vậy ngươi mau cứu y đi, ngươi muốn gì ta cũng đáp ứng cả, mau cứu y, mau cứu y…"

"Ngươi buông y ra trước, nếu không ta làm sao chẩn trì cho y được."(Chẩn trì: khám chữa bệnh)

Hiện tại, Vân Khoảnh Dương đã cực độ hoang mang lo sợ, nghe thấy mệnh lệnh lập tức làm theo, sau đó đứng sững một bên, lo lắng nhìn động tác hai người.

"Còn mạch đập, tuy rằng rất yếu nhưng còn kịp." Tuyết Lê Hoa lau mồ hôi trong lòng bàn tay, ánh mắt phẫn hận nhìn Hách Nhĩ Khả bên cạnh: "Nếu y có chuyện gì, ta nhất định không tha cho ngươi."

"Được rồi, tất cả mọi người ra ngoài trước đi, để Hách Nhĩ Khả chuyên tâm giải chú." Người nọ lại ra lệnh, thấy nam nhân vẫn đứng bất động như cũ, ôn nhu mở miệng: "Dương Nhi, an tâm, tiểu tử kia nhất định không sao. Ngươi ra đi, ở trong này sẽ quấy rầy Hách Nhĩ Khả giải chú."

Vân Khoảnh Dương quay đầu nhìn về phía lão nhân ngồi trên xe lăn, trong ấn tượng của hắn, dường như hắn chưa từng gặp người này, lại cảm thấy có chút thân thuộc, còn cách xưng hô với mình thân thuộc như vậy. Trong lòng hắn tràn ngập nghi hoặc, bật thốt lên: "Ngươi là ai? Ngươi quen biết ta sao?"

Lão nhân mỉm cười vẫy tay với hắn: "Đến đây, chúng ta ra ngoài nói."

Tuy rằng không muốn, nhưng tựa hồ có ở trong này cũng vô dụng. Vân Khoảnh Dương ngoan ngoãn theo ra ngoài, lúc này mới phát hiện rất nhiều người đứng ở cửa. Đến khi thấy rõ Đỗ Nguyệt Nga, hắn kinh ngạc vạn phần, nhưng hiện tại trong lòng vướng bận người trong phòng, cho dù có bao nhiêu câu hỏi cũng không có tâm tư đi chất vấn.

"Dương Nhi." Lão nhân lại mở miệng.

"?" Vân Khoảnh Dương chuyển tầm mắt về phía y. Vừa nhìn thấy y, hắn liền cảm giác rất quen thuộc, nhưng bản thân không cách nào nhớ ra đã từng gặp hắn ở đâu. Thật sự rất kỳ quái.

Dường như đoán được suy nghĩ của hắn, lão nhân tươi cười: "Đương nhiên ngươi chưa từng gặp ta bao giờ, chẳng qua, ngươi đúng là rất giống ta khi còn trẻ."

Vừa nghe lời này, Vân Khoảnh Dương lập tức nhớ tới bức họa trong mật thất, không thể tin nổi mà nhìn lão nhân: "Người…. người là…"

Lão nhân gật đầu, sau đó liếc mắt một vòng, thở dài: "Đã bao nhiêu năm rồi, không ngờ có một ngày ta lại trở về Vân Vụ sơn trang."

"Lão chủ nhân, đây là nhà của người mà, sao ngài không sớm trở về đây chứ." Lão quản gia vừa gạt lệ vừa oán thán.

Vân Cẩm Tiểu chỉ chỉ hắn, cười nói: "Tiểu Yến Tử, đã lớn một bó tuổi như vậy rồi mà còn khóc nhè, ngươi muốn làm cho đám tôn bối này cười ngươi hả."

Biết y là người trong bức họa, nhưng vẫn không biết y là ai, nghe cách trò chuyện thân mật của hai người, Vân Khoảnh Dương lập tức hiểu ra: "Người… là tổ phụ của ta?". (Tổ phụ: ông nội)

Vân Cẩm Tiêu ngẩn người: "Ngươi không biết sao? Vừa rồi nhìn vẻ mặt của ngươi, ta nghĩ rằng…"

Vân Khoảnh Dương lắc đầu: "Ta đã nhìn thấy bức họa của người, vẫn bị người nọ giữ trong mật thất như bảo bối, nhưng tới giờ hắn vẫn chưa nói cho ta biết người trong bức họa là ai. Ta còn tưởng rằng…"

Đột nhiên nhớ tới bộ dạng si mê nhìn ngắm bức họa của người nọ, hắn mở to hai mắt nhìn lão nhân râu tóc bạc trắng ngồi trên xe lăn: "Vậy… kẻ đó sẽ không… đối với người…"

Vân Cẩm Tiêu khoát tay ý bảo hắn không cần tiếp tục nói, than nhẹ một tiếng: "Đều là lỗi của ta, thân là phụ thân lại không biết dạy dỗ hắn. Chuyện quá khứ đã trôi qua rồi, không cần nhắc lại."

Lão nhân vừa nói xong, một người xông lên phía trước, khuôn mặt dị thường bi phẫn: "Người không sai, sai là do tên súc sinh kia, hắn dám… hắn dám…"

Xem người ngồi trước mặt mình, Vân Cẩm Tiêu vỗ vỗ đầu hắn, sau đó lại chụp mạnh một chưởng lên gáy hắn, quát lên: "Sau khi mọi chuyện xong xuôi, ngươi lập tức xin lỗi tiểu tử kia cho ta. Chẳng biết ngươi làm trưởng bối ra sao, lợi dụng xong muội muội của mình lại lợi dụng tiếp ngoại sanh, còn nổi lên sát niệm như vậy. Ta dạy ngươi ra sao hả?"

"Dượng, ta biết sai rồi." Đỗ Lãnh không dám cử động, ngoan ngoãn quỳ gối bên cạnh.

"Ngươi chính là tên cữu cữu đến heo chó cũng không bằng của Vũ Nhi?"

Nghe thấy lời lão nhân nói, Vân Khoảnh Dương hung tợn trừng mắt nhìn người quỳ trên mặt đất, đột nhiên tiến lên tựa quỷ ảnh, huy chưởng đánh lên đỉnh đầu hắn.

"Dương Nhi, thủ hạ lưu tình."

"Đại ca."

"Phụ thân."

Vài tiếng thét lớn đồng thời vang lên, một đôi tay gầy khô như củi ngăn cản thế công của Vân Khoảnh Dương, lão nhân thở dài, khuyên nhủ: "Dương Nhi, ta biết ngươi rất tức giận, nhưng nói như thế nào thì hắn cũng là cữu cữu của tiểu tử kia. Hay là như vậy đi, chờ tiểu tử kia tỉnh lại, xem hắn nói như thế nào mới định đoạt, được không?"

Vân Khoảnh Dương hừ lạnh một tiếng, thu tay. Hắn biết Vũ Nhi của mình tự trước đến nay đều rất mềm lòng, ngay cả người như mình cũng có thể tha thứ, huống chi là tên cữu cữu có cùng huyết thống với mẫu thân y.

"Thật muốn bổ một chưởng giết chết tên khốn kiếp kia!" Ác liệt trừng mắt người nọ, hắn thu hồi tầm mắt, nhìn về phía cửa.

"Đúng rồi, Dương Nhi, phụ thân ngươi đâu?"

Thân thể Vân Khoảnh Dương cứng đờ, không quay đầu lại, lạnh giọng trả lời: "Đã chết."

"Ta vẫn đến chậm sao?" Vân Cẩm Tiêu than nhẹ, sau đó trừng mắt nhìn Đỗ Lãnh vẫn quỳ bên cạnh: "Ngươi nói ngươi xem… aiz…"

"Lão chủ nhân, gia…" Lão quản gia trộm liếc thiếu chủ đang đưa lưng về phía mình, thấp giọng nói: "Gia chủ chưa chết, hiện tại hắn đang bị nhốt trong ngục thất bí mật ở hòn giả sơn. Kỳ thực gia chủ không có ốm đau gì hết, hắn… hắn điên rồi."

"Điên rồi?" Vân Cẩm Tiêu khó tin, mắt trừng lớn, sau đó nhìn nam tử trẻ tuổi quay lưng về phía mình: "Dương Nhi, phụ thân của ngươi, hắn…"

"Ta không có phụ thân." Vân Khoảnh Dương lạnh lùng mở miệng, tảo mắt khẽ liếc lão quan gia một cái, sau đó nói tiếp: "Hắn bị ta dụng độc khiến cho phát cuồng, sau đó bị ta coi như cẩu mà nuôi dưỡng. Tháng trước vẫn còn sống, nhưng hiện tại như thế nào thì ta chẳng quan tâm. Nếu chẳng phải Vũ Nhi bảo ta đừng giết hắn, ta đã sớm bổ hắn một chưởng. Cái loại người thối nát như vậy không xứng làm phụ thân."

Nghe lời hắn nói, Vân Cẩm Tiêu ban đầu là khiếp sợ, sau lại nhìn thấy trên mặt hắn lộ vẻ thống khổ, khuất nhục cùng cừu hận, trong lòng thầm hiểu được bảy, tám phần. Y cười khổ, lắc đầu bất đắc dĩ, thở dài: "Tạo nghiệp, đúng là tạo nghiệp chướng mà!"

Lão nhân chống tay vịn run rẩy đứng dậy, nhìn nam tử trẻ tuổi phía trước: "Hài tử, hại ngươi chịu khổ rồi. Ta làm phụ thân thay hắn bồi tội với ngươi."

Mắt thấy y định quỳ xuống, Vân Khoảnh Dương huy nhẹ tay áo đưa lão nhân trở về trên ghế, tức giận rống lên: "Người làm gì vậy, người còn muốn coi bọn họ như tiểu hài tử tới khi nào nữa đây? Rõ ràng người đã biết bọn họ sinh ra thứ tình cảm không nên có, lại dung túng không thèm quản thúc bọn họ. Người nên tỉnh lại đi, đó là việc do bọn họ gây ra thì bọn họ phải tự gánh vác hậu quả. Sự bao che của người sẽ chỉ khiến cho bọn họ không biết hối cải, liên tục phạm sai!"

Vân Cẩm Tiêu thoáng lăng ngốc nhìn tôn tử của mình, đột nhiên ngửa đầu cười lớn, một lúc lâu sau mới dừng lại, tán tưởng: "Được, được, được! Vân gia có ngươi, ta an tâm! Chờ sau khi sự tình kết thúc, ta lập tức mang cái tên cuồng ngạo…" Đột nhiên lại lắc đầu, khẽ lẩm bẩm: "Không biết hắn còn sống hay không."

"Còn sống, còn sống!" Lão quản gia nhỏ giọng nói tiếp: "Hôm qua ta vẫn đưa đồ ăn tới cho hắn mà."

Vừa nghe lời này, Vân Cẩm Tiêu lộ vẻ vui mừng, nhưng nhìn nam tử trẻ tuổi thẳng lưng đứng trước mặt, nhẹ giọng mở miệng: "Dương Nhi, ta có thể mang… ngươi…"

Vân Khoảnh Dương biết y muốn nói gì, ngữ khí như hàn băng ngắt lời: "Tuy tiện, tóm lại ta cùng hắn đã chẳng còn quan hệ gì nữa. Ta chưa từng thừa nhận hắn là phụ thân của mình. Nhưng là." Hắn chỉ về phía Đỗ Lãnh đang quỳ trên mặt đất: "Không thể mang hắn đi. Ta sẽ không bao giờ tha cho kẻ nào dám thương tổn đến Vũ Nhi."

Vân Cẩm Tiêu thở dài, nhìn Đỗ Lãnh đang quỳ gối, nhẹ giọng nói: "Chờ sau khi tiểu tử kia tỉnh lại, ngươi phải tạ lỗi với y cẩn thận, biết không?"

Đỗ Lãnh cúi đầu, trầm giọng nói: "Vâng. Mặc kệ y có tha thứ cho ta hay không, nhất định ta sẽ thành tâm tạ lỗi."

Vân Cẩm Tiêu vui mừng tươi cười, sau đó nhìn nam tử trẻ tuổi. Từ khi nãy đã cảm giác tình cảm hắn dành cho tiểu tử kia tựa hồ không được bình thường, nhưng chỉ cho rằng hai người bọn họ là huynh đệ tình thâm, nhưng hiện tại, càng ngày càng cảm thấy được mọi việc không đơn giản như vậy, đang muốn mở miệng hỏi lại nghe thấy cánh cửa 'chi nha' một tiếng, Hách Nhĩ Khả bước ra khỏi phòng.

"Thế nào?" Mấy người lập tức tiến lên vây quanh, thấy hắn gật đầu, Vân Khoảnh Dương vọt vào như gió xoáy.

Run rẩy vươn tay đặt lên ngực vật nhỏ, nhịp tim đập theo đầu ngón tay truyền tới, tảng đá đặt trong lòng rốt cuộc cùng được buông xuống, cực độ lo lắng qua đi chính là cực độ mệt mỏi.

Vân Khoảnh Dương đau đớn ngồi vào cạnh giường, khó chịu ôm ngực, sau đó phun ra một ngụm máu đen, cảm giác thoải mái hơn nhiều, nhưng sau đó lại liên tục ói ra máu khiến hắn choáng váng đầu óc, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lập tức ngất đi.

Vân Cẩm Tiêu vừa tiến vào phòng, thấy tình hình của hắn, y lập tức quát to: "Hách Nhĩ Khả, mau tới đây, nhanh chóng giải độc chú trong người hắn nữa."

"Vâng, đến đây."

Năm ngày sau, Vân Phi Vũ bị cảm xúc mềm mại ấm áp trên môi đánh thức, mờ hồ mở mắt liền thấy gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng. "Dương?"

"Là ta đây, rốt cuộc bảo bối của ta cũng tỉnh lại sao?" Vân Khoảnh Dương vui sướng dị thường, cẩn thận ôm lấy y: "Bảo bối ngủ suốt năm ngày rồi, có đói bụng không? Muốn ăn gì nào? Ta lập tức kêu hạ nhân đi nấu."

"Không đói bụng, thân thể ta mềm nhũn rồi. Ta cũng chẳng muốn ăn uống gì cả." Vân Phi Vũ tùy ý nam nhân ôm ấp, tìm vị trí thoải mái dựa lên ngực hắn: "Mấy ngày nay xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ độc chú trên người chúng ta đã được giải trừ?"

"Uhm, đều giải trừ." Vân Khoảnh Dương siết tay ôm chặt lấy y, sau đó với lấy chiếc bình nhỏ đặt trên ghế, mở nắp, đưa tới bên miệng vật nhỏ: "Nào, uống đi, thứ này giúp bổ huyết."

Hương vị ngọt ngào thoảng lên mũi gợi lên cơn thèm, Vân Phi Vũ hé miệng uống một ngụm nhỏ, táp lưỡi: "Cũng không tệ lắm."

Đỉnh đầu truyền tới tiếng cười: "Đúng là bảo bối của ta thích ăn đồ ngọt, nếu không phải Đỗ di nương nói cho ta biết thì ta thực sự không nhận ra đâu."

Vân Phi Vũ bất mãn trừng mắt liếc hắn, lại uống một ngụm, đột nhiên ngẩng đầu: "Mẫu thân của ta tới đây?"

"Tiểu bất điểm, lúc này mới có phản ứng." Vân Khoảnh Dương nhẹ nhàng cắn lên vành tai trắng noãn của y: "Không chỉ mẫu thân của đệ, còn có tổ phụ của chúng ta và…"

"Tổ phụ?" Vân Phi Vũ đột nhiên ngắt lời, biểu tình thật sự khó hiểu: "Chẳng phải tổ phụ của chúng ta đã quy tiên từ lâu rồi sao?"

"Ách… chuyện này ra sao thì ta cũng không mấy rõ ràng, nhưng người này thực sự là tổ phụ của chúng ta." Vân Khoảnh Dương nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó mỉm cười nhìn y: "Ta cũng mới tỉnh sáng nay thôi, sau đó

lập tức tới đây chờ đệ. Ta còn tưởng rằng đệ tiếp tục ngủ nữa chứ, không ngờ nhanh như vậy đã bị ta hôn tỉnh rồi."

"Đứng đấn một chút đi. Nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Vân Phi Vũ đưa tay lấy chiếc bình nhỏ, uống cạn, sau đó lại thoải mái nằm lại trong lòng nam nhân: "Nói đi."

"Hừ, tiểu đông tây này thực biết hưởng thụ." Vân Khoảnh Dương thì thầm trong miệng, lại nghiêng người một chút giúp vật nhỏ trong lòng dựa vào càng thoải mái, đang chuẩn bị kể lại chuyện ba ngày trước, cảnh cửa lại bị đẩy mạnh từ bên ngoài.

221. Quyển 6 - Chương 219: Phơi Bày Quan Hệ

"Tiểu…" Nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, Tuyết Lê Hoa cao hứng phấn chấn vọt vào, mà khi nàng nhìn cảnh hai người trên giường đang ôm nhau, lập tức đứng ngây tại chỗ, ánh mắt khó tin.

Đỗ Nguyệt Nga đi theo phía sau cũng cảm thấy kỳ lạ, thong thả bước vào: "Lê Hoa, sao vậy?" Mà khi ánh mắt nàng nhìn được tình cảnh trong phòng, thấy hai người trên giường nhanh chóng tách ra, còn có sắc hồng trên gương mặt nhi tử, nàng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng: "Sao có thể như vậy?" Nhất thời, đầu óc như phát hỏa, quát lớn: "Hai người các ngươi là huynh đệ, sao có thể như vậy được?"

Ngày đó, khi mới tới liền cảm thấy quan hệ giữa hai người tốt tới dị thường, nhưng khi đó vì lo lắng cho nhi tử nên vẫn chưa để ý nhiều. Tuy rằng từ thâm tâm mơ hồ nhận ra được, nhưng nàng vẫn tự an ủi mình mọi việc không như vậy, nhưng sự thực đã bày ra trước mắt, sao nàng có thể tiếp tục dối mình gạt người?

"Nương." Vân Phi Vũ khẽ gọi, trong lòng vô cùng mâu thuẫn. Tuy biết rằng sớm muộn cũng có ngày này, nhưng như vậy quả thực quá bất ngờ.

"Câm miệng!"Đỗ Nguyệt Nga trừng mắt nhìn Vân Khoảnh Dương: "Vân gia các người chẳng có lấy một người tốt. Phụ thân biến thái, nhi tử cũng chẳng bình thường. Ngươi thích nam nhân thì đi tìm người khác đi, đừng tìm Tiểu Vũ của ta."

Áp chế hỏa nộ trong lòng, Vân Khoảnh Dương đứng lên, dị thường cung kính: "Đỗ di nương, ta cùng Tiểu…"

"Câm miệng, ta không muốn nghe ngươi giải thích bất luận câu nào. Đi ra ngoài! Lập tức ra ngoài cho ta!" Đỗ Nguyệt Nga chỉ vào cửa, căm giận trừng hắn.

"Nương." Chưa bao giờ thấy mẫu thân bá đạo nói những lời không lý lẽ như vậy, Vân Phi Vũ hờn giận, đang định mở miệng lại thấy nam nhân quay đầu cười với mình: "Ngoan, đệ nghỉ ngơi cho tốt. Hôm khác ta lại tới thăm đệ."

Rõ ràng một người cao ngạo như vậy lại nguyện ý vì mình cúi đầu, Vân Phi Vũ phi thường cảm động, gật đầu: "Huynh cũng về nghỉ ngơi cẩn thận."

"Ân, ta đi trước." Vân Khoảnh Dương đi tới cửa mới dừng một chút, nói khẽ với phụ nhân một câu: "Thật có lỗi, nhưng ta thực lòng yêu Tiểu Vũ." Nói xong, hắn bước ra ngoài, biến mất trước cửa.

Đỗ Nguyệt Nga nắm tay rất chặt, hơn nửa ngày mới áp chế hỏa nộ, sau đó kéo nữ tử, mỉm cười đi tới bên giường: "Vũ Nhi, thân thể thế nào rồi?"

Tuy rất bất mãn với hành vi khi nãy của phụ nhân, nhưng dù sao nàng cũng là mẫu thân của mình, Vân Phi Vũ bất đắc dĩ thở dai, sau đó tươi cười tự nhiên: "Tốt lắm, nhưng cảm giác không có sức lực."

"Uhm, đó là do thiếu huyết khí tạo thành. Con thổ huyết rất nhiều." Tựa hồ nhớ tới cái gì, phụ nhân lập tức quay đầu nói với nữ tử: "Lê Hoa, chẳng phải con đã tự tay nấu canh bổ huyết cho Tiểu Vũ sao, còn không mau đưa tới cho nó uống."

"A…Vâng!" Nữ tử bất an ứng thanh, sau đó im lặng xoay người ra khỏi phòng.

Đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng nàng, Đỗ Nguyệt Nga kéo tay nhi tử, khuyên nhủ: "Vũ Nhi à, nương vốn không muốn quản chuyện hôn sự của con, nhưng con cùng người kia tuyệt đối không được phép. Thứ nhất, hắn là nam nhân. Thứ nhì, hắn là ca ca ruột thịt của con. Các người đây là loạn luân, biết không?"

Phụ nhân dừng một lúc, nói tiếp: "Trong lòng con cũng hiểu Lê Hoa yêu mình mà, hơn nữa nàng đối xử với con rất tốt. Lần này, nếu không phải nàng dùng đồng tâm chú thay con gánh vác một phần lời nguyền, cái mạng nhỏ của con sớm không còn rồi. Cho nên con phải nghe lời nương nói, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với người kia đi. Sau khi thân thể con tốt lên, chúng ta lập tức quay trở về vu tộc. Sau này con phải đối xử tốt với Lê Hoa, biết không?"

"Đồng Tâm Chú? Đó là cái gì? Nàng hạ chú trên người con khi nào?" Vân Phi Vũ nghi hoặc hỏi.

Đỗ Nguyệt Nga lắc đầu: "Cụ thể ra sao thì ta không rõ lắm, nhưng nghe nói hai người kết Đồng Tâm Chú, chỉ cần nghĩ tới đối phương sẽ cảm nhận đại khái vị trí cùng tâm tình của đối phương. Còn nữa, lần này Lê Hoa đột nhiên không cảm ứng được con, nói con xảy ra chuyện nên chúng ta mới lập tức ra khỏi vu tộc. Lê Hoa chính là ân nhân cứu mạng của con, ngàn vạn lần đừng cô phụ nàng."

"Nương, con…"

"Ta biết, ta biết." Đỗ Nguyệt Nga ngắt lời y: "Con muốn nói là con không thích Lê Hoa đúng không. Cảm tình có thể chậm rãi bồi dưỡng, hơn nữa Lê Hoa lại xinh đẹp giỏi giang, nương thực sự rất thích nàng. Nếu không thì vậy đi, khi trở về Vu tộc, chúng ta sẽ lập tức cử lễ thành thân cho hai người. Sau khi thành thân,sinh bảo bảo, cảm tình lập tức sẽ tới. Quyết định vậy đi, trở về vu tộc sẽ cho hai người thành thân."

"Nương, người đừng…" Vân Phi Vũ buồn bực, mới mở miệng định nói lạu thấy Tuyết Lê Hoa bước qua cánh cửa, đành phải tạm thời áp chế cơn tức, im lặng.

"A di, Tiểu Vũ."

Tuyết Lê Hoa đặt khay lên bàn, sau đó bưng một chiếc bát đi tới bên giường, nhẹ giọng nói: "Đệ uống đi, ta cho thêm dược liệu đông y nên hơi đắng, nhưng canh này bổ huyết."

Vân Phi Vũ gật đầu cười. Tuy rằng hắn không yêu Tuyết Lê Hoa, nhưng vẫn hiểu nàng là nữ tử tốt, đối xử với mình đích xác rất chân thành, không đành lòng phụ ý tốt của nàng, lại càng không nhẫn tâm thương tổn nàng, đành phải vươn tay nhận lấy.

Mùi thuốc đông y bay tới, nam tử nhíu mày, nhấp nhẹ một ngụm, đắng đến nỗi khiến y thiếu chút nữa phun ra. Cố nén nuốt xuống, sau đó gắng cười: "Rất nóng, chờ lát nữa uống vậy."

"Vũ Nhi, Lê Hoa đã nấu từ sáng sớm, con đừng lãnh phí tâm ý của người ta." Đỗ Nguyệt Nga biết nhi tử của mình suy nghĩ gì, vội vàng ngắt lời.

"Không sao, có thể là rất nóng, đợi nguội bớt là được rồi." Tuyết Lê Hoa gian nan tươi cười, lập tức nhận lại bát, đặt lên bàn.

Nhìn tình cảnh hai người ở chung như vậy, Đỗ Nguyệt Nga thầm thở dài: "Một người vô tình, một người hữu ý, nhưng bất luận ra sao, tuyệt đối không để cho kẻ họ Vân kia được ở bên nhau."

"Nương, con nghe nói tổ phụ của con cũng tới đây, như vậy là sao?" Vân Phi Vũ xoa xoan dạ dày khó chịu, mở miệng hỏi.

"Nga, con nói tới dượng hả. Con thực sự nên gọi là tổ phụ." Đỗ Nguyệt Nga thu hồi tâm trí lơ lửng, ung dung nói: "Chẳng phải ta đã nói cho con biết là chúng ta tiến vào vu tộc để tra ra người đã hạ sát di nương sao, đồng thời lúc đó cũng tra ra chuyện dượng không hề mất tích mà là bị cái tên Vân Kính Thiên súc sinh kia đánh gãy gân chân. Cũng may là hắn sợ người khác phát hiện nên nhốt dượng trong một tòa trang viên bí mật bên ngoài, cuối cùng chúng ta lại tra ra được. Cữu cữu của con phải tìm cách rất lâu mới cứu được người ra, sau đó tìm thi thể giả tới thay thế, phóng hỏa đốt trụi trang viên kia, lúc đó mới hoàn toàn chặt đứt được ý niệm muốn truy tra của người nọ."

"Ra vậy." Vân Phi Vũ nhíu mày đăm chiêu, gật đầu.

"Đúng rồi, Vũ Nhi à!"

"Vâng?" Nhìn phụ nhân do dự, biểu hiện lại pha chút cầu xin, Vân Phi Vũ đại khái đoán được nàng đang muốn nói gì, nói thẳng: "Có phải… tên Đỗ Lãnh kia cũng tới đây?"

Nghe thấy y đến một tiếng cữu cữu cũng không kêu, Đỗ Nguyệt Nga chỉ biết bất đắc dĩ im lặng, không dám yêu cầu y điều gì. Khi tìm được đại ca đã nghe hắn thú nhận tất cả, bản thân nàng cũng vừa tức vừa hận, nhưng dù sao hắn cũng là đại ca ruột thịt của mình, hơn nữa, hiện tại hai người cũng không xảy ra chuyện gì.

Nghĩ ngợi một lúc, nàng gật đầu, nói: "Vũ Nhi, cữu cữu của con, hắn…"

"Con không có cữu cữu." Vân Phi Vũ chẳng chút lưu tình liền ngắt lời nàng: "Khi đó là nể mặt nương mới kêu hắn một tiếng cữu cữu, hắn căn bản không xứng là cữu cữu của con."

"Nhưng hắn thực sự là cữu cữu của con mà!" phụ nhân lo lắng: "Vũ Nhi, con nể mặt nương mà bỏ qua cho hắn được không? Hơn nữa, còn có Lê Hoa, hắn là phụ thân của Lê Hoa a!"

Vân Phi Vũ nhìn nữ tử, tuy trên mặt nàng không biểu hiện gì, nhưng ánh mắt vẫn mang theo chờ đợi nhìn y, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Ta nợ nàng, hiện tại coi như trả lại cho nàng."

"Nương." Nam tử nhìn phụ nhân: "Con có thể không giết hắn, nhưng là, muốn con tha thứ cho hắn thì không có khả năng."

Sắc mặt hai nàng đồng thời tối sầm lại, ngữ khí của phụ nhân mang theo nỗi sầu bi sâu sắc. "Vũ Nhi, ta biết đạ ca đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với con, nhưng…"

"Nương, vì sao con nhất định phải tha thứ cho hắn?" Vân Phi Vũ mặt không biến sắc nhìn nàng: "Năm đó hắn lợi dụng người, lần này hắn dùng người uy hiếp con, vì sao con phải tha thứ cho hắn? Hơn nữa, hắn còn gạt con, muốn giết con, người cảm thấy con nên tha thứ cho hắn?"

Phụ nhân bị hỏi tới á khẩu, kinh ngạc nhìn y. Sắc mặt Tuyết Lê Hoa cũng lúc đỏ lúc trắng, cúi đầu, không biết nàng đang suy nghĩ điều gì.

"Tha thứ là chuyện không thể, nhưng ta đáp ứng sẽ không giết hắn. Tuy nhiên, sau này ta cũng không muốn nhìn thấy hắn nữa." Vân Phi Vũ mệt mỏi nhắm mắt lại, thản nhiên mở miệng: "Còn nữa, không giết hắn cũng là có điều kiện. Con hy vọng… sau này người đừng tiếp tục can thiệp chuyện của con nữa. Cứ như vậy đi,con mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút."

Vừa nghe y nói như vậy, cơn tức trong lòng Đỗ Nguyệt Nga lập tức vọt lên, đứng lên muốn răn dạy, nhưng khi nhìn vẻ mặt y mệt mỏi cũng chẳng đành lòng, đành phải kéo Tuyết Lê Hoa đi về phía cửa, cuối cũng vẫn không nhịn được mà nói: "Mặc kệ như thế nào, ta tuyệt đối không cho phép con và hắn ở bên nhau. Các người là huynh đệ ruột thịt, cái loại quan hệ đó sẽ bị người đời thóa mạ, thế nhân không cho phép. Con tự mình suy nghĩ kỹ càng đi."

Nghe thấy tiếng cửa khép lại, Vân Phi Vũ thở phào, sau đó lại âm thầm thở dài. Xem ra muốn các nàng chấp nhận rất khó khăn, tuy nhiên, ngay cả khi như vậy, y cũng không buông tay.

Lại nằm trên giường ba ngày, Vân Phi Vũ cảm giác xương cốt như rã ra.

Hôm nay, y rời giường rất sớm, mặc xong y phục lại lòng vòng trong phòng hai lượt, nghĩ xem có nên tới thăm nam nhân hay không. Ba ngày qua vẫn chưa nhìn thấy bóng dàng người nọ. tuy rằng nói hắn phải nghỉ ngơi cho tốt, nhưng là… "Quên đi, ta tự tới thăm hắn mới được."

Mới vừa mở cửa ra đã bị rơi vào cái ôm ấp quen thuộc mà ấm áp, cánh cửa bị đóng lại nhanh chóng, không đợi y lên tiếng, miệng đã bị người nọ điên cuồng chiếm lấy.

Nụ hôn nhiệt tình như lửa mang theo tưởng niệm vô hạn quét qua thể xác cùng *** thần, hai người hôn tới khi choáng váng mới dừng lại, thở dốc.

Vân Khoảnh Dương gắt gao ôm lấy y, nhẹ nhàng gọi: "Vũ Nhi, Vũ Nhi, bảo bối của ta. Nhớ đệ muốn chết."

Cảm nhận vật kia mang theo nhiệt độ kinh người rung động trên bụng mình, Vân Phi Vũ xoay xoay thân thể nhẹ nhàng cọ lên đó, khàn giọng cười, nói khẽ: "Dùng thứ này nhớ ta sao?"

Thân thể ma xát khiến hạ thân Vân Khoảnh Dương căng thẳng, thiếu chút nữa cầm giữ không được muốn lập tức đẩy ngã y. Vỗ mông tiểu đông tay trong lòng, áp chế dục họa tán loạn trong thân thể, khẽ mắng: "Tiểu bại hoại, không được phép nghịch ngợm. Vất vả lắm mới khiến cho mẫu thân cảu đệ cùng hai nha hoàn kia tới nơi khác, chỉ sợ bọn họ sẽ nhanh trở về."

"Ra vậy." Vân Phi Vũ lập tức hiểu ra tại sao ba ngày nay không thấy bóng dáng nam nhân. Y vẫn chưa từng bước chân ra khỏi cửa nên không biết Tử Trúc cùng Thanh Thủy canh giữ bên ngoài. Thật sự là vất vả cho hắn.

Yêu thương vuốt ve gương mặt nam nhân ôn nhu hỏi: "Dương, thân thể huynh tốt nhiều chưa?"

"Tốt lên rất nhiều." Vân Khoảnh Dương đắm đuối nhìn tiểu đông tây, thấy gò má y ánh hồng vì dục hỏa, còn có đôi môi doanh nhuận bị nụ hôn của mình khiến cho ướt át, vạt áo thoáng mở lộ ra cần cổ thon dài tuyệt sắc, còn có hầu kết nho nhỏ quyến rũ không ngừng khiêu chiến *** thần cũng nhẫn nại của hắn.

222. Quyển 6 - Chương 220: Trở Ngại Trùng Trùng

"Vũ Nhi."

"Uhm?"

Nhìn dục hỏa chớp động trong mắt nam nhân, khóe miệng Vân Phi Vũ gợi nên nụ cười tà mị, lấy tay nhấn nhấn vật kia của hắn. "Huynh muốn ta? Hay vẫn là… nó muốn?"

"Đệ đúng là tên tiểu bại hoại." Cúi đầu hàm trụ khuôn miệng nhỏ nhắn đang trêu chọc mình, bắt lấy bàn tay y đang đặt trên hạ thân mình nhấn mạnh, một hồi lâu sau, Vân Khoảnh Dương thở hổn hển rời khỏi đôi môi người trong lòng, thanh âm ấm ách: "Vũ Nhi, tới phòng ta được không?"

Hiện tại Vân Phi Vũ cũng đã động tình, ôm chặt thắt lưng nam nhân, dùng phân thân đã đứng thẳng của mình không ngừng ma xát lên đùi hắn tìm kiếm an ủi, nghe thấy hắn hỏi, cắn cằm hắn, hàm hồ nói: "Uhm, được…"

Một tay ôm lấy y, mở cửa phòng, nhanh chóng chạy như bay, không lâu sau đã tới chủ uyển. Nhìn gã tiểu tư trước cửa, Vân Khoảnh Dương ra lệnh: "Tiểu Đậu Tử, đứng đây bảo hộ cho tốt, không có mệnh lệnh của ta thì không được phép cho bất luận kẻ nào bước vào, nghe rõ chưa?"

"Vâng, thưa thiếu gia."

Nâng chân đá văng cửa phòng, bước nhanh tới giường, nhẹ nhàng buông vật nhỏ trong lòng xuống, vội vã áp lên, miệng khẽ lẩm bẩm: "Vũ Nhi, Vũ Nhi của ta!"

Y phục thoát ra hoàn toàn, màn trướng chậm rãi kéo xuống, xuân sắc khôn cùng, ôn nhu kiều diễm, theo tiếng giường kịch liệt lay động, hơi thở yêu kiều dần giương cao.

"…A…Ha… A…" Ôm bờ vai dày rộng của nam nhân, Vân Phi Vũ mê loạn rên rỉ thở dốc, giống như chiếc thuyền nhỏ bập bềnh trên sóng, phiêu hồn theo từng đợt lay động của nam nhân.

"Bảo bối, bảo bối của ta." Vân Khoảnh Dương vừa hôn nhẹ lên đôi mắt mông lung, bờ môi kiều diễm, gương mặt phấn nộn của vật nhỏ đang mê loạn dưới thân, vừa tăng mạnh động tác: "Bảo bối kêu thực dễ nghe, kêu lớn thêm một chút."

Tựa như tan ra, tiếng rên rỉ mỗi lúc một lớn. Theo động tác kịch liệt lay động, sau tiếng nam nhân khàn khàn gầm nhẹ, tất thảy quay về im lặng.

Hai người lẳng lặng ôm nhau. Nghỉ ngơi một lát, Vân Phi Vũ đột nhiên trừng nam nhân, dùng sức nhéo mạnh lên ngực hắn một phen, hung tợn nói: "Hỗn đản, lần này ta đâu có được ở mặt trên."

Vân Khoảnh Dương đau tới nhe răng trợn mắt, sau đó lập tức tươi cười như tiểu dã miêu trộm được thịt, ôm y, nhẹ giọng dỗ dành: "Được, được, lần sau nhất định sẽ cho đệ ở mặt trên."

Đang nói, đột nhiên nghe ngoài cửa truyền tới tiếng quát tháo. Nghe xong, Vân Phi Vũ ngồi dậy, bất đắc dĩ thở dài: "Dường như là mẫu thân của ta."

Vân Khoảnh Dương khẽ 'ừ' một tiếng. Nhìn y nâng màn nhặt y phục trên mặt đất, bắt đầu mặc lại, hắn đột nhiên hỏi: "Vũ Nhi, đệ sẽ không rời khỏi ta chứ?"

Vân Phi Vũ quay đầu, véo lên gương mặt tuấn mỹ của hắn, cười nói: "Đồ ngốc! Ta đã nói sẽ ở bên huynh cả đời thì sẽ ở bên huynh cả đời. Đúng là tên ngốc mà."

Túm y phục trên tay vật nhỏ ném qua một bên. Vân Khoảnh Dương xả nốt y phục còn lại trên thân y: "Vậy không cần mặc. Ta không muốn cứ phải lén lút như vậy nữa. Mặc cho bọn họ nói thế nào cũng được. Ta chỉ cần đệ mà thôi."

Nhìn vẻ kiên định trong mắt nam nhân, nghĩ tới thái độ của mẫu thân mình, Vân Phi Vũ gật đầu: "Được rồi, huynh nghĩ nên làm như thế nào?"

Nam nhân đột nhiên ngồi dậy, khóe môi nhếch lên nụ cười tà, nâng mông y: "Bảo bối, ngồi xuống."

Cảm giác vật cứng rắn kia đỉnh ngay miệng hậu huyệt, Vân Phi Vũ nhất thời kinh hoảng: "Hỗn đản, đừng nói là huynh muốn…"

Y còn chưa kịp giãy dụa, eo đã bị nam nhân nhấn mạnh xuống, hậu huyệt nhỏ hẹp bị cự vật ấp đầy, nhiệt độ nóng cháy kia khiến thân thể y tê dại, nửa ngày không nói nên lời.

Vân Khoảnh Dương kéo chăn bao lấy hai người, một tay ôm chặt thắt lưng vật nhỏ, tay kia vuốt ve phân thân y đã dựng thẳng, cười khẽ: "Bảo bối ngoan, đợi lát nữa ta sẽ thỏa mãn đệ, không được phép tự mình động nha."

Vân Phi Vũ tức giận nghiến răng nghiến lợi, không ngừng nhỏ giọng mắng: "Hỗn đản, biến thái, bại lộ cuồng…"

Bị vật mềm mại ấm áp bao vậy, Vân Khoảnh Dương cưỡng chế muốn lập tức phát tiết dục vọng, thanh thanh cổ họng, hô với người trước cửa: "Tiểu Đậu tử, cho các nàng tiến vào."

Nghe thấy mệnh lệnh, tiếng cãi nhau ồn ã bên ngoài lập tức đình chỉ, cánh cửa bị xô mạnh ra, mà khi tình cảnh trên giường, tất cả mọi người đều kinh ngạc trừng mắt thật lớn.

Tuyết Lê Hoa đỏ bừng mặt xoay qua một bên không dám nhìn tiếp. Đỗ Nguyệt Nga tức giận run rẩy không ngừng, chỉ vào bọn họ, run giọng: "Ngươi… các ngươi… ban ngày ban mặt như vậy, sao các ngươi có thể không biết xấu hổ tới mức này?"

Nghe thấy lời đó, sắc mặt Vân Khoảnh Dương nhất thời phát lạnh: "Đỗ di nương, mong người chú ý ngôn từ. Ta cùng Vũ Nhi là lưỡng tình tương duyệt, không trộm không cướp, cùng nhau cá nước thân mật thì có gì phải hổ thẹn?"

"Các ngươi là huynh đệ a!" Đỗ Nguyệt Nga nộ khí xung thiên rống lớn: "Các ngươi đây là loạn luân, là hành vi thế nhân không dễ dàng tha thứ. Các ngươi… các ngươi…"

"Tiểu thư." Nhìn thân hình phụ nhân lung lay sắp đổ, Thanh Thủy cùng Tử Trúc đứng ngoài cửa lập tức vọt vào phòng, đưa tay đỡ nàng.

Nghe thấy nàng kinh hô, Vân Phi Vũ áp chế khoái cảm hạ thân truyền tới, ách tiếng hô lên: "Nương."

"Bảo bối, đệ nhẫn nhịn thật giỏi." Vân Khoảnh Dương cười lớn, động tác dưới tay tăng thêm lực đạo, đồng thời đè thắt lưng vật nhỏ vừa vươn lên khỏi đầu hạ thân.

"Uhm… hỗn đản…" Vân Phi Vũ mắng, thân thể lại mềm nhũn trước ngực nam nhân, chỉ có thể há miệng thở dốc, rốt cuộc nói không ra lời.

Nhìn hài tử của mình bị nam nhân ôm vào trong ngực, sắc mặt đỏ ửng, bộ dạng mênh mang xuân ý, Đỗ Nguyệt Nga tức giận muốn phát cuồng, xông lên phía trước muốn tách bọn họ ra lại bị hai nha hoàn phía sau giữ chặt: "Tiểu thư, đừng xúc động, người đừng xúc động."

"…Như vậy được không? Mẫu thân của ta… có thể nào…" Vân Phi Vũ gian nan lên tiếng.

Vân Khoảnh Dương ngừng động tác trong tay, ghé bên tay y thì thầm: "Vũ Nhi, trốn tránh không phải là biện pháp lâu dài, chẳng lẽ chúng ta nên bận tâm ánh mắt nhòm ngó của kẻ khác, lén lút bên nhau cả đời sao? Ta không muốn như vậy, cho dù chúng ta là thân huynh đệ thì thế nào, ta chỉ biết đệ là người mà ta yêu nhất, là bảo bối mà ta không bao giờ muốn mất đi nhất!"

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về chúng nữ nhân, sau đó đem tầm mắt đặt lên người Đỗ Nguyệt Nga đang muốn phát cuồng: "Đỗ di nương, nói vậy chắc người cũng nhìn rõ rồi, cũng chẳng cần ta nói thêm nữa. Đối với Vũ Nhi, ta tuyệt đối không buông tay."

Giờ phút này, phụ nhân tức giận không nói lên lời, chỉ có thể hung tợn trừng hắn, thẳng đến khi một thanh âm yểu điệu vang lên mới khiến tràng diện yên lặng này đánh vỡ: "Dương Nhi."

Vân Khoảnh Dương nhìn phụ nhân xuất hiện ở cửa, chau mày: "Người tới đây làm gì? Chẳng lẽ người cũng muốn đến đây thuyết giáo, dạy dỗ ta?"

"Không phải, ta không có…" Nhìn vẻ mặt nhi tử mình tràn ngập lãnh ý, tâm Hứa Như Yên run lên, run giọng nói: "Dương Nhi, tin tưởng nương. Mặc kệ con làm gì, nương vĩnh viễn đứng về phía con. Cho dù… cho dù con có muốn ở bên cạnh đệ đệ mình cũng được, chỉ cầm hai người vui vẻ, như vậy nương cũng cảm thấy an tâm."

Nàng đột nhiên chuyển hướng sang Đỗ Nguyệt Nga, 'bùm' một tiếng, quỳ mạnh xuống: "Đỗ muội tử. Cầu muội thành toàn cho bọn chúng được không? Ta biết yêu cầu này thực quá đáng, nhưng là Dương Nhi… từ nhỏ Dương Nhi đã chịu rất nhiều đau khổ, ta thân làm mẫu thân lại chẳng giúp được gì cho hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị thân sinh phụ thân lăng nhục. Mãi đến lúc gặp Tiểu Vũ, hắn mới…"

"Câm miệng, người nói những thứ này làm gì?" Vân Khoảnh Dương quát lớn: "Phỉ Thúy, Tiểu Đậu Tử, lập tức đưa phu nhân về phòng của nàng mau."

Hứa Như Yên khóc sướt mướt bị lôi đi, mọi người trong phòng vừa nghe được lời này liền chấn động. Đỗ Nguyệt Nga cũng bị đánh mạnh vào tâm trí, kích động dần bình phục, phức tạp nhìn về phía hắn, sau đó mở miệng: "Ngay cả như vậy thì ngươi cũng không nên tha Vũ Nhi xuống nước. Ngươi yêu nó thì càng nên buông nó ra, nó đi theo ngươi chỉ nhận được sự phỉ nhổ của thế nhân. Ngươi rất hiểu điều đó, đúng không?"

"Nương, đừng nói nữa."

Cảm nhận được thân thể nam nhân phát run lợi hại, Vân Phi Vũ biết đó chính là nơi yếu ớt nhất đáy lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, quay nhìn phụ nhân, bình tĩnh lên tiếng: "Ta đã đáp ứng ở bên hắn cả đời. Người khác thấy thế nào ta cũng mặc kệ, ta chỉ cần biết chúng ta là lưỡng tình tương duyệt, chỉ đơn giản vậy thôi."

"Nhưng các ngươi rõ ràng là…"

"Nương." Biết nàng muốn nói gì, Vân Phi Vũ lập tức ngắt lời: "Ta chưa từng coi hắn là huynh đệ. Trong mắt ta, hắn chỉ là một nam nhân, là nam nhân mà ta yêu mà thôi. Hy vọng người có thể hiểu được."

"Chính là… nhưng mà các ngươi như vậy…"

"Nguyệt Nga, đừng nói nữa."

Vân Cẩm Tiêu được Đỗ Lãnh đưa tới, đi qua cánh cửa, quét mắt qua tình cảnh trong phòng một lượt, nổi giận nói: "Ngươi xem, các ngươi như vậy còn ra thể thống gì nữa, một đám nữ tử… Còn không mau ra ngoài hết đi. Còn hai người các ngươi nữa, mau mặc y phục lại rồi ra ngoài nói chuyện." Sau đó, y vừa lắc đầu vừa thở vắn than dài: "Oan nghiệt, tất cả đều là oan nghiệt mà!"

Cửa phòng bị đóng lại, trong phòng khôi phục an tĩnh, nhìn nam nhân nhíu chặt mi tâm, Vân Phi Vũ lo lắng nhìn hắn: "Dương, sao vậy? Thân thể huynh lại có chỗ nào không thoải mái?"

Vân Khoảnh Dương ngẩng đầu cười cùng y: "Không có gì, chính là có chút đau đầu, có thể do ồn ào quá thôi!"

"Vậy thì huynh nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài nói với bọn họ."

"Không, ta đi với đệ. Ta sẽ không để bảo bối của ta phải một mình gánh vác những thứ này." Vân Khoảnh Dương hôn lên môi y, sau đó đỉnh đỉnh hậu huyệt vật nhỏ: "Còn làm sao?"

"Phi" Vân Phi Vũ phun nước miếng, khiêu khích vật kia, "Đã vậy rồi mà huynh vẫn muốn làm?"

"Chỉ cần nhìn thấy Vũ Nhi là ta đã muốn rồi." Nam nhân tươi cười ôm y lăn lên giường, hôn lên đôi mắt y, sau đó nói: "Đợi lát nữa ra ngoài thì đệ đừng nói gì, để ta đối phó bọn họ."

"Nhưng mà..."

"Ngoan, nghe lời!"

Thấy nam nhân nghiêm túc như vậy, Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó nói: "Nhịn không được ta cũng chẳng còn cách nào đâu."

"Ôi." Vân Khoảnh Dương nhướng mi, dùng hạ thân cứng rắn đỉnh đỉnh phía sau y: "Có phải muốn bị giáo huấn hay không, hả?"

Vân Phi Vũ nắm mạnh một cái, sau đó đẩy hắn ra, lập tức nhảy xuống giường, nhặt y phục lên, nhanh chóng mặc lại, mỉm cười nói: "Mau đứng lên, nếu không ta sẽ tự ra ngoài đó."

Vân Khoảnh Dương chống nửa người, bất đắ dĩ nhìn hạ thân lại ưỡn ngực ngẩng đầu, cực kỳ ai oán nhìn y: "Vũ Nhi, đệ không phụ trách nhiệm."

Vân Phi Vũ cười vui hai tiếng, đi đến trước giường nâng mặt hắn hôn một cái: "Tốt lắm sau này sẽ bồi thường cho huynh. Mau đứng lên đi."

Mặc y phục, hai người đi tới tiền thính, nhìn mọi người nghiêm túc ngồi kín phòng, ngay cả ba lão gia hỏa của trưởng lão viện thường giấu mặt nay cũng xuất hiện. Vân Khoảnh Dương cười lạnh một tiếng, lôi kéo Vân Phi Vũ đi về vị trí chính giữa sảnh đường, ngồi xuống.

Hắn khẽ nâng mày, nhìn vãi lão nhân gầy quắt, khóe miệng gợi lên nụ cười trào phúng: "Ôi trời, sao hôm nay mấy vị trưởng lão lại có thời gian rảnh chạy tới tiền viện giúp vui như vậy nhỉ?"

"Sự tình có liên quan đến tổ nghiệp sau này của Vân gia, không thể không đến." Một lão nhân dáng người nhỏ gầy trong số đó đứng lên, giọng nói không thấp hèn, không xu nịnh mở miệng: "Mong thiếu chủ mau thú thê sinh hài tử, làm tròn trách nhiệm của gia chủ."

223. Quyển 6 - Chương 221: Nguyên Do Đau Đầu

Vân Khoảnh Dương nắm tay chống dưới cằm, híp mắt nhìn mọi người trong sảnh đường, không nói một lời, chỉ lấy tay gõ từng nhịp lên tay vịn, không khí tựa hồ như cô đọng lại, áp lực khiến cho người ta hít thở không thông.

Vân Phi Vũ đứng phía sau hắn, vụng trộm liếc bốn phía. Từ khi vào sảnh đường, y liền cảm thấy địa vị của ba lão nhân kia ở Vân gia không thấp, bởi vì Vân Cẩm Tiêu cùng mẫu thân của y cư xử với họ rất tôn kính. Hiện tại, nghe thấy những lời bọn họ nói mới biết họ chính là ba người đứng đầu trong trưởng lão viện.

Nghe thấy những lời kia, y âm thầm tính toán tuổi tác. Nam nhân so với y lớn hơn năm tuổi, năm nay vừa đúng hai mươi ba, là tuổi đón nương tử theo quy định của Vân gia. Nếu không có y, chỉ sợ hắn đã thú thê sinh tử.

Vân Phi Vũ chằm chằm nhìn phía sau nam nhân, ngượng ngùng nhìn mẫu thân cùng những người khác. Dù sao mới trải qua việc kia, da mặt y cũng không đủ dày như nam nhân trước mặt mình.

Không biết là cảm nhận được ánh mắt hay suy nghĩ của y, Vân Khoảnh Dương quay đầu lại trừng mắt nhìn, bộ dạng vô lại, nào có khí thế cao cao tại thượng như lúc đối mắt với ba lão nhân khi nãy.

Mà mọi người lại vì động tác đó của nam nhân mà thoải mái hơn rất nhiều, lão nhân gầy thấp lại mở miệng: "Thiếu chủ, mong người mau chóng ra quyết định, bằng không…"

"Bằng không cái gì?" Vân Khoảnh Dương quay đầu, đôi mắt híp lại, khóe miệng gợi lên vẻ khinh thường.

Ba người im bặt, nhìn lẫn nhau, đang định tiếp tục can gián thuyết giáo lại nghe bên ngoài truyền tới tiếng bước chân hỗn độn, ngay sau đó, một gã hán tử trung niên bước vào: "Thiếu chủ, đã chuẩn bị xong xuôi."

"Ở ngoài cửa đợi mệnh."

"Dạ."

Vừa thấy tình trạng này, ba lão nhân kia rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa, đứng lên gầm với Vân Khoảnh Dương: "Ngươi muốn làm gì? Chúng ta là trưởng lão chấp pháp cao nhất của Vân gia, là người giám sát lịch đại gia chủ của Vân gia, ngươi dám…"

"Ta có gì không dám?" Vân Khoảnh Dương liên tục cười lạnh, lắc đầu hừ hai tiếng: "Chậc chậc, phải chăng các người sống lâu quá rồi nên đã quên mất người đứng đầu Vân gia hiện tại là ai. Các người không nhớ rõ ai đã nâng đỡ mình lên vị trí này? Các người có tư cách gì mà khoa tay múa chân với ta, hả?"

Giọng mũi nặng trịch lại mang theo khí thế bức bách. Nét mặt già nua của ba người tím tái, tức giận không nói nên lời.

"Dương Nhi, ngươi nói hơi quá đáng rồi đấy." Vân Cẩm Tiêu nhịn không được liền ngắt lời. Ba người này chính là do y mời tới, kỳ thực muốn khiến cho huynh đệ bọn họ nhẫn rõ đúng sai, không tiếp tục phạm lỗi. Nhưng hiện tại mọi việc lại đi tới mức này khiến y có dự cảm không tốt.

"Câm miệng! Nơi này không có chỗ cho người nói xen vào." Vân Khoảnh Dương nhìn lão nhân trên xe lăn, lạnh lùng nói: "Cho dù người từng là gia chủ của Vân gia, nhưng người đứng đầu hiện tại chính là ta. Ở đây, ta mới là người lớn nhất."

Vân Cẩm Tiêu mấp máy môi, nhìn hắn, ánh mắt khó tin, sau đó lắc đầu thở dài: "Oan nghiệt, oan nghiệt mà!"

"Người đâu!" Vân Khoảnh Dương quát lạnh.

"Thiếu chủ." Tráng hán khi nãy lại đi tới.

"Ba vị trưởng lão mệt mỏi, đưa bọn họ tới hậu sơn nghỉ ngơi, hầu hạ chu đáo."

Nghe mấy từ cuối cùng mà hắn nhấn mạnh, hán tử ngây người, nhưng thấy vẻ mặt thiếu chủ phủ tầng sương lạnh, hắn lập tức cúi đầu, cung kính nói: "Tuân mệnh."

Vân Phi Vũ vẫn ở phía sau cúi đầu không nói, nhưng hiện tại nghe thấy những lời nam nhân thốt ra, y lập tức hiểu hắn muốn làm gì, nhịn không được muốn mở miệng khuyên can, nam nhân lại đột nhiên quay đầu gọi khẽ: "Vũ Nhi."

"Sao?"

"Cúi đầu xuống." Nam nhân nhìn y, vẫy tay.

Vân Phi Vũ không nghe rõ nên cúi người tới phía trước, cũng chẳng ngờ nam nhân đột nhiên câu cổ y, bày trò hôn nồng nhiệt trước mặt mọi người.

Nhìn tiểu đông tây xấu hổ pha giận dữ đỏ bừng hai má, hiện tại đang dùng đôi mắt xinh đẹp hung tợn nhìn mình, Vân Khoảnh Dương ý do vị tẫn liếm môi, cười khẽ: "Mùi vị thật thơm."(Ý do vị tẫn: Chưa thỏa mãn)

Vân Phi Vũ nắm chặt tay, hận không thể lập tức đánh cho gương mặt tươi cười cực kỳ vô lại kia chẳng ra hình người, nhưng nhìn trên trán hắn kết tầng mồ hôi mỏng, vươn tay kiểm tra, mở miệng hỏi: "Huynh làm sao vậy? Đầu lại bắt đầu đau?"

"Ân, không sao đâu, hôn môi bảo bối một lúc sẽ không đau nữa." Vân Khoảnh Dương bắt lấy tay y đưa tới bên miệng cắn nhẹ, mặt mày hớn hở hỏi lại: "Bảo bối đau lòng?"

"Đi chết đi, tên hỗn đản này." Vân Phi Vũ tức giận thu mạnh tay về, quay mặt không thèm nhìn hắn.

Vân Khoảnh Dương cười cười, quay đầu không nói.

Mọi người trong phòng bị tình cảnh vừa rồi khiến cho chấn động, trơ mắt nhìn ba vị trưởng lão Vân gia bị người ta tha ra ngoài như bao tải lại không ai dám bước lên ngăn cản.

"Đây là hài tử của hắn? Quả nhiên hài tử của ác ma cũng chính là ác ma. Không thể để Vũ Nhi ở bên hắn được." Đỗ Nguyệt Nga vừa lấy lại *** thần trong cơn hoảng sợ liền thấy bộ dạng liếc mắt đưa tình của hai người, không khỏi quát chói tai: "Sao các người có thể không để ý tới thể diện như vậy, dám ở trước mặt mọi người làm ra các chuyện đồi phong bại tục đó hả! Vũ Nhi, nếu ngươi còn coi ta là mẫu thân của mình thì ngươi lập tức lại đây cho ta."

"Tình huống như trên phim thế này cũng phát sinh trên người ta sao?" Vân Phi Vũ nhíu mày, sau đó nhìn phụ nhân: "Nương, con chẳng phải tiểu hài tử nữa, con làm gì thì tự bản thân con là người rõ ràng nhất. Cho nên, mong người đừng tiếp tục xen vào nữa!"

"Ngươi… chẳng lẽ ngươi không coi ta là mẫu thân của mình nữa hay sao?" Đỗ Nguyệt Nga tức giận, trước ngực khó chịu, sau đó ói ra một ngụm chất lỏng tanh nồng.

"Nương."

Nhìn khóe miệng phụ nhân tràn ra chất lỏng đỏ tươi, Vân Phi Vũ vòng qua ghế định chạy lên, khóe mắt liếc qua nam nhân lại thấy hắn tái mặt ngã về phía trước, vội vàng ôm cổ hắn, kinh hoảng kêu to: "Huynh làm sao vậy?"

Vừa rồi thấy nam nhân cúi đầu còn tưởng hắn đang suy nghĩ chuyện gì nên không muốn quấy rầy, hiện tại nhìn hắn như vậy, tâm trí y nóng như lửa đốt.

Ôm nam nhân trở lại ghế dựa, nhìn gương mặt tái nhợt cùng mồ hôi lạnh không ngừng rịn ra trên chán, Vân Phi Vũ áp chế kích động trong lòng, vừa lau mồ hôi vừa gọi khẽ: "Huynh làm sao vậy? Là đau đầu sao? Ta đi tìm đại phu tới."

Đang định xoay người lại bị nam nhân nắm tay kéo lại. Vân Khoảnh Dương thở hắt ra, suy yếu nở nụ cười: "Ta không sao là bệnh cũ thôi, chịu đựng một lúc sẽ qua."

"Nói bậy." Vân Phi Vũ đau lòng trách mắng: "Nhìn bộ dạng hiện tại của huynh xem."

"Ngoan, ta thực sự không có việc gì." Vân Khoảnh Dương ngắt lời nam tử, vươn tay vuốt ve gương mặt y, bĩu môi về phía sau y: "Không tới xem mẫu thân của đệ sao?"

Quay đầu nhìn, thấy phụ nhân có Tử Trúc cùng Thanh Thủy chiếu cố, y lắc đầu nhìn nam nhân: "Ta ở bên huynh."

"Ta không sao, trở về phòng nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe lại. Đệ tới thăm mẫu thân của mình đi." Vân Khoảnh Dương chống thân đứng lên, lảo đảo ôm lấy vật nhỏ trước người, tựa đầu lên cần cổ y hút sâu vài cái, sau đó vỗ vỗ lưng y: "Ngoan. Đi cùng mẫu thân của đệ đi, ta trở về phòng nghỉ ngơi một chút."

Nam nhân đẩy y ra liền vội vàng rời khỏi, Vân Phi Vũ nhìn theo bóng dáng hắn mà trong lòng tràn ngập nghi hoặc cùng khó hiểu, vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Đang muốn đuổi theo lại nghe thấy tiếng phụ nhân kêu khóc gọi lại: "Vũ Nhi, con thật sự không cần nương nữa sao?"

"Aiz…" Thầm thở dài, y bất đắc dĩ đi về phía phụ nhân, sau đó liền nghe nàng không ngừng lải nhải, nhưng trong lòng vẫn lo lắng cho nam nhân: "Rốt cuộc là sao vậy, vì cớ gì lại đột nhiên đau đầu?"

"Vũ Nhi, tóm lại vết thương trên người con đã khôi phục rất nhiều, ngày mai chúng ta lập tức rời khỏi nơi này. Con cùng nương trở về vu tộc đi, nghe lời nương nha."

Vân Phi Vũ lấy lại *** thần, cúi đầu suy nghĩ, vẻ mặt nghiêm nghị: "Nương, con nghĩ mình đã nói rất rõ ràng, con muốn ở lại đây. Người tự mình trở về đi." Nói xong, không để ý phụ nhân khóc gọi, xoay người chạy ra khỏi cửa.

Khi tới chủ uyển liền thấy gã tiểu tư trông coi ngoài cửa, tiến lên hỏi: "Chủ tử của các người đâu, ở trong phòng?"

"Sao lại đến nhanh như vậy chứ?" Tiểu Đậu Tử có chút kích động, nói lắp: "Là… đang ở bên trong nghỉ ngơi… nhưng… nhưng thiếu gia nói… không cho phép bất luận người nào quấy rầy. Thiếu gia nói… nói nếu tiểu thiếu gia tới… thì mời người… trở về. Thiếu gia nói qua hai ngày nữa… sẽ tới thăm người."

"Vì sao?" Càng như vậy, Vân Phi Vũ càng cảm thấy không thích hợp, nắm chặt cổ tay gã tiểu tư: "Rốt cuộc chủ tử của các ngươi làm sao vậy? Ngươi biết được điều gì thì nói mau!"

"Ta… ta chẳng biết gì cả!" Vẻ mặt Tiểu Đậu Tử đau khổ, cổ tay bị niết đau đớn nhưng có muốn rút lại cũng chẳng được, đành phải cầu xin: "Thất thiếu gia, cầu người trở về trước đi. Qua vài ngày nữa thiếu gia sẽ tới tìm người."

Thấy vẻ mặt hắn thống khổ, Vân Phi Vũ cả kinh, biết mình bất giác lại sử dụng sức mạnh, y nhìn chằm chằm lên cánh cửa: "Không được, ta muốn vào thăm hắn."

"Thất thiếu gia, người không thể vào đó." Tiểu Đậu Tử phóng tới phía trước ngăn cản y: "Thất thiếu gia, cầu người dừng làm khó tiểu nhân, người về trước được không?"

Trong lòng sốt ruột, Vân Phi Vũ lộ vẻ không kiên nhẫn, ánh mắt âm lệ: "Ngươi thực sự không để ta vào? Ngươi nên biết, nếu ta muốn động thủ thì ngươi căn bản không thể ngăn trở được?"

"Thất thiếu gia." Tiểu Đậu Tử trưng vẻ tội nghiệp nhìn y, nhưng thấy y kiên trì, đành phải nói ra sự thực: "Thiếu gia vốn không có trong phòng, ngài có vào cũng vô dụng."

Vân Phi Vũ ngây người, lập tức hỏi: "Không có ở đây? Vậy hắn đi đâu?"

Thấy gã tiểu tư lộ vẻ khó xử, y an ủi: "Ngươi an tâm, nếu thiếu gia các người hỏi tội, ta sẽ thay ngươi chịu trách nhiệm."

Tiểu Đậu Tử do dự một lát, cuối cùng gật đầy, sau đó nhìn y: "Thất thiếu gia, mời người theo ta."

Xuyên qua dãy hành lang dài thật dài, đi qua con đường mòn bằng đá, rẽ mấy lượt, cuối cùng tới một tiểu viện dựa lên lưng núi, gã tiểu tư dừng lại, chỉ lên thạch môn (cửa đá)che kín sơn động: "Thiếu gia đang bế quan luyện công trong đó."

"Luyện công?" Vân Phi Vũ không khỏi cảm thấy kỳ lạ, "Tại sao lại đột nhiên luyện công? Chẳng lẽ có liên quan tới chứng đau đầu của hắn?"

"Các ngươi… có phải gần đây thiếu gia các người rất hay đau đầu?"

Tiểu Đậu Tử nhìn y, gật đầu: "Thiếu gia không cho tiểu nhân nói với người khác. Khi thiếu gia đau đầu không chịu nổi sẽ bế quan luyện công."

"Bao lâu mới đi ra?"

"Có khi vài ngày, có khi mấy tháng, không thể nói chắc được."

"Chứng đau đầu của hắn bắt đầu từ lúc nào?"

Tiểu Đậu Tử suy nghĩ, sau đó lắc đầu: "Đại khái hơn một năm trước."

"Nga" Vân Phi Vũ đăm chiêu gật đầu, nói tiếp: "Gần đây thiếu gia các người có hay sinh bệnh cần tìm tới đại phu hay không?"

Tiểu Đậu Tử im lặng một lát mới mở miệng: "Trừ bỏ đau đầu, thiếu gia rất ít khi sinh bệnh cần phải dụng dược, trừ lần trước."

"Lần trước?"

Vân Phi Vũ không khỏi buồn bực, nhưng thấy ánh mắt gã tiểu tư nhìn mình, y lập tức hiểu được là lần nào, không khỏi mặt đỏ tai hồng, xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, đang chuẩn bị chuyển đề tài lại nghe hắn nói.

"Kỳ thực thiếu gia mới bế quan cách đây không lâu, lẽ ra không thể đau đầu nhanh như vậy."

Vừa nghe lời này, Vân Phi Vũ đột nhiên nhớ tới hình như có chuyện như vậy, mà người nọ bế quan chính là sau khi thương thế trên bả vai mình lành lại. Kỳ thực y đã sớm muốn hỏi có phải hắn giúp mình chữa khỏi hay không, nhưng sau đó phát sinh quá nhiều chuyện nên y đã quên mất. Nghĩ tới đó, y lập tức hỏi: "Tiểu Đậu Tử, thiếu gia nhà các người thường tìm vị đại phu nào trong sơn trang xem bệnh?"

"Người có thâm niên nhất trong sơn trang chính là Cổ đại phu, những người khác đều là trợ thủ hoặc đệ tử của y."

"Uhm…" Vân Phi Vũ nhìn thạch môn đóng chặt: "Đưa ta đi tìm Cổ đại phu!"

"Vâng, được rồi!"

224. Quyển 6 - Chương 222: Ta Có Cửu Chuyển Đan

Khi tìm được Cổ đại phu cũng là lúc y đang cầm một quyển y dược giấy đã ngả vàng, chỉ huy đám trợ thủ cùng đệ tử phân loại dược liệu, nghiền thuốc. Vừa thấy hai người bước tới, y lập tức tiến lên: "Tiểu Đậu Tử, thiếu chủ lại đau đầu?"

Tiểu Đậu Tử gật đầu: "Hiện tại đang bế quan."

Lão nhân nhíu mày, sau đó nhìn về phía Vân Phi Vũ, dường như muốn nói gì đó cùng y, cuối cùng lại im lặng, chỉ thở dài.

"Cổ đại phu… rốt cuộc có chuyện gì xảy ra cho hắn? Là bệnh gì?"

Lão nhân lắc đầu không nói, xoay người tiếp tục chỉ huy mọi người, không để ý tới hai người họ.

Vân Phi Vũ nóng lòng, hiện tại bị tiếng lão nhân than thở khiến cho tâm can càng thêm phiền muộn, tiến lên giữ chặt lấy y: "Cổ đại phu, ngài nhanh nói cho ta biết đi, rốt cuộc hắn bị sao vậy? Có cách nào chữa trị hay không?"

Lão nhân quay lại nhìn y, thu hồi cánh tay bị lôi kéo, bất đắc dĩ trả lời: "Đi theo ta."

Vào căn phòng nhỏ bên cạnh, không khí yên tĩnh không ít, hai người ngồi xuống, lão nhân chậm rãi lên tiếng: "Thiếu chủ đang trúng kỳ độc, hắn vẫn dựa vào nội lực cùng dược lực do ta phối ra để kiềm áp chế, nhưng lần trước…" y dừng một lát, nói tiếp: "Lần trước vì chữa vết thương trên vai phải của người nên đã hao tổn hết hơn phân nửa tu vi. Độc trong cơ thể hắn không khống chế được nên mới thường xuyên đau đầu."

"Tại sao có thể như vậy? Tại sao không nói cho ta biết?" Vân Phi Vũ thì thào, vọt mạnh lên bắt lấy cánh tay lão nhân: "Y thuật của ngài cao thâm cùng dược tài của Vân gia phong phú như vậy chẳng lẽ vẫn không chế được giải dược hay sao?"

Lão nhân cười khổ: "Ta vẫn luôn nghiên cứu mà. Khi nãy người cũng thấy rồi đó, ta đang tìm các phương thuốc cổ, tuy nhiên chẳng tìm được loại nào hữu hiệu."

"Vậy… nếu độc dược phát tác sẽ thế nào?"

Lão nhân lộ vẻ mặt kỳ quái, nhìn y thở dài một tiếng: "Quên đi. Đã tới nước này rồi, có nói cho người cũng chẳng sao cả. Nếu không có giải dược, thiếu chủ sẽ giống như gia chủ, *** thần hỗn loạn mà phát cuồng."

"Vậy ý ngài là bọn họ cùng trúng một loại độc?"

Lão nhân gật đầu, nói: "Hơn một năm trước, thiếu chủ đột nhiên giao loại độc dược này cho ta, bắt ta nghiên cứu, chế tạo giải dược, nhưng có nghiên cứu bao lâu vẫn chỉ tìm được cách tạm thời áp chế, cách giải độc lại không hề tìm ra. Dù sao đó chính là độc dược do độc vương chế ra, trừ bỏ bản thân hắn thì sợ rằng chỉ có dược vương nổi danh ngang hàng mới có thể giải. Nhưng hai người này lại đồng thời mất tích từ hơn ba mươi năm trước. Aizz…"

"Trúng cùng một loại độc với người nọ?" Tuy rằng không rõ nhưng y có thể tưởng tượng ra. Khi đó, một tiểu hài tử mang đầy cừu hận trên mình, khuất nhục sống trong tay người nọ, chắc chắn hắn đã bị bức tới độ phải dùng phương pháp tổn thương bản thân để trừ bỏ người nọ.

"Súc sinh!" Nghĩ tới kẻ kia, trong lòng Vân Phi Vũ nhịn không nổi liền nổi lên một cơn hỏa nộ. Đột nhiên nhớ tới khi nãy dường như lão nhân có nhắc tới độc vương cùng dược vương, y bật thốt lên: "Cổ đại phu. Có phải khi nãy ngài nói chỉ cần tìm được độc vương hoặc dược vương là có thể giải được độc trên người hắn?"

Nhìn vẻ hưng phấn trên gương mặt nam tử, lão nhân gật đầu, sau đó nói: "Nhưng hơn ba mươi năm trước, hai người bọn họ đã…"

"Không hề chi, ta biết bọn họ ở đâu." Vân Phi Vũ vui sướng dị thường, nhưng đảo mắt lại suy sụp cúi mặt: "Tìm Lí lão bá nhất định không được rồi, bởi vì Vân gia cùng ma giáo là không đội trời chung. Tìm lão đầu? Nhưng tiến vào sơn cốc bằng cách nào đây?"

Nghe nam tử nói biết hai người ở đâu, lão nhân thực sự có chút không tin tưởng. Hiện tại, thấy nam tử một hồi vui mừng, một hồi ưu tư, y không khỏi lắc đầu, đứng lên định đi ra ngoài: "Trong cậy vào y thì còn không bằng tự mình đi tìm cách chế ra giải dược còn hơn."

"Đúng rồi, Cổ đại phu, cửu chuyển đan có thể giải độc hay không?" Y nhớ rõ lần trước đã dùng dược hoàn kia cứu nghĩa phụ. Nhớ tới nghĩa phụ, y bất giác thở dài.

"Cửu chuyển đan?" Lão nhân vừa nghe xong lập tức xoay người, đôi mắt sáng lên, nhìn nam tử: "Người có cửu chuyển đan?"

Vân Phi Vũ gật đầu, thuận miệng nói: "Lão đầu cho ta ba khỏa, nhưng lần trước vì cứu người nên đã dùng một khỏa, sau đó lại tặng người khác một khỏa, hiện tại chỉ còn lại một khỏa duy nhất, có thể dùng giải độc hay không?"

"Có thể có thể!" Lão nhân gật đầu lia lịa, đột nhiên lại trách cứ: "Dược vật trân quý như vậy sao có thể tùy tiện tặng người khác chứ, đó chính là thuốc tiên cứu mệnh đấy!"

Y còn chưa kịp mở miệng, lão nhân lại hỏi: "Đúng rồi, sao người lại có cửu chuyển đan?"

"Ách… là người khác tặng."

"Người khác?" Lão nhân nghi ngờ nhìn y: "Chẳng lẽ người khác mà thất thiếu gia nói chính là độc vương Âu Dương Ngọc?"

Vân Phi Vũ cười cười: "Chính là hắn, nhưng hắn không muốn người khác gọi mình như vậy. Ta cùng tiểu tử kia đều gọi hắn là lão đầu."

"Hắn… hắn lại tái xuất giang hồ?"

Nhìn biểu hiện kích động của lão nhân, Vân Phi Vũ lắc đầu: "Không có, ta chỉ là trùng hợp được hắn cứu, sau đó cùng bọn họ sinh sống một thời gian ngắn."

"À, à, ra vậy." Lão nhân nhíu mày đăm chiêu, đột nhiên nhìn y bằng ánh mắt khát cầu: "Người có thể mau chóng đưa dược hoàn kia cho ta xem?"

Vân Phi Vũ nhức đầu: "Thật có lỗi, ta đặt nó trong tiểu viện ở Diên Kinh mất rồi, tuy nhiên, ta có thể miêu tả cho ngài. Đó là dược hoàn màu xanh đậm, hương vị… rất khó chịu, có thể dùng từ tan tưởi để hình dung. Nếu chẳng phải đã thực sự dùng nó để cứu người, ta còn lão nhân gạt ta, đưa cho ta độc dược đó chứ."

"Là do người không biết đó thôi." Lão nhân lộ vẻ sùng kính: "Nghe nói cả đời độc vương chỉ nghiên cứu độc dược, ngay cả nguyên liệu chế tạo giải dược hoặc liệu thương thánh dược cũng được lấy từ các loại dược vật cực độc, nghe nó rất thần kỳ, hiệu quả không cần bàn cãi. Nhưng thực đáng tiếc, không có duyên được nhìn thấy a!"

Thấy y lộ vẻ chán nản, Vân Phi Vũ cười hai tiếng, ngắt lời: "Còn có thể khống chế độc trong bao lâu?"

Lão nhân trầm tư một lát, sau đó nói: "Nửa năm đến một năm, nhưng giải độc càng nhanh càng tốt."

Biết thời gian còn lại từ nửa năm đến một năm, Vân Phi Vũ thở phào, từ nơi này tới Diên Kinh, cho dù thong thả cũng chỉ mất một tháng, vẫn còn kịp.

"Được rồi, đã tạ ngài đã cho ta biết nhiều như vậy. Chờ hắn xuất quan, chúng ta lập tức tới Diên Kinh."

Vân Phi Vũ cười, gật đầu cùng y, sau đó định đi ra ngoài.

"Chuyện đó… có thể đừng nói cho thiếu chủ biết là ta kể cho người được không? Hắn vốn không cho phép ta tiết lộ, bất quá, ta nghĩ nếu người khuyên can, chắc hẳn hắn sẽ biết quý trọng thân thể mình hơn."

"Uhm, ta sẽ nói với hắn là ta ép buộc ngài." Nhìn lão nhân lộ vẻ kinh nghi, Vân Phi Vũ giải thích: "Dù sao người biết chuyện này cũng không nhiều lắm, hắn chỉ cần nghĩ một chút sẽ đoán được. An tâm, hắn sẽ không trách ngài."

Nghĩ tới việc thiếu chủ coi trọng người này tới mức nào, lão nhân gật đầu, không hề dài dòng.

Khi trở lại tiểu viện, thái dương đã xuống núi, Vân Phi Vũ nhìn bình phòng đơn sơ bên cạnh, suy nghĩ một lúc liền ra lệnh: "Tiểu Đậu Tử, những ngày này ta sẽ ở lại đây, ba bữa cơm đành phiền ngươi đưa tới vậy."(Bình phòng: Nhà một tầng, nhà trệt)

"Thất thiếu gia, người muốn ở lại nơi đó?" Tiểu Đậu Tử kinh ngạc nhìn y: "Bình phòng đó là được tùy tiện dựng lên thôi, từ trước tới nay vẫn chưa có ai ở, bên trong rất bẩn, hơn nữa lại chẳng có thứ gì cả. Người vẫn muốn ở đó?"

Vân Phi Vũ nhìn thạch môn đóng chặt, gật đầu: "Giúp ta lấy một cái chổi tới đây, sau đó giúp ta chuẩn bị giường và chăn là được."

Tiểu Đậu Tử nhìn nam tử thật lâu, thấy y kiên quyết, hắn đành phải cúi đầu: "Vậy được rồi, tiểu nhân sẽ chuẩn bị cho người. Nhưng hôm nay người dùng bữa tối ở đâu?"

Nhớ tới việc trở về sẽ phải nghe lải nhải tiếp, Vân Phi Vũ nói: "Ở đây đi. Lúc mang chăn đến, ngươi thuận tiện mang cho ta chút gì đó để ăn là được. Chẳng cần cầu kỳ, chỉ cần có thể no bụng thôi. Còn nữa, thấy mẫu thân của ta cũng đừng cho nàng biết ta ở đây."

"Vâng, tiểu nhân đã hiểu. Tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị."

Màn đêm buông xuống, hàn ý càng sâu. Vân Phi Vũ ôm hai tay, giậm chân đứng trước thạch môn, thầm nghĩ: "Sao Tiểu Đậu Tử vẫn chưa tới? Chuẩn bị giường và chăn không tới mức lâu như vậy chứ?"

Đang suy tư, đột nhiên thấy một đám người xách đèn ***g đi tới, chiếc giường nhỏ *** xảo, đệm dày, chăn, ấm lô… một đống đồ vật linh *** được đưa đến trước mặt.(Ấm lô: lò sưởi.)

Vân Phi Vũ trợn mắt há hốc miệng, thấy Tiểu Đậu Tử mang theo thực hạp bước tới, không khỏi cười khổ: "Tiểu Đậu Tử, ta chỉ ở tạm vài ngày thôi mà, không cần đưa tới nhiều thứ như vậy chứ?"

Tiểu Đậu Tử liên tục lắc đầu: "Thất thiếu gia, nếu khiến người bị lạnh mà phát bệnh chúng ta sẽ không thể chịu nổi trách nhiệm đâu. Thiếu gia biết được nhất định sẽ nổi trận lôi đình."

"Ách… vậy được rồi." Vân Phi Vũ nhìn núi đồ đạc kia, lại liếc nhìn bình phòng cũ nát, nghĩ sao cũng thấy không ổn, đột nhiên phát hiện mình quá tùy tiện, áy náy nhìn gã tiểu tư: "Thật có lỗi, ta lại gây thêm phiền toái cho ngươi."

"Không phiền, không phiền. Thất thiếu gia, người quá khách khí rồi. Có gì cần người cứ sai bảo, chỉ cần tiểu nhân có thể làm được, tiểu nhân nhất định sẽ hoàn thành." Tiểu Đậu Tử nói xong lại nâng thực hạp

trong tay: "Thất thiếu gia, đồ ăn vẫn còn nóng, người tạm thời ở bên ngoài dùng bữa nha, chờ bọn hắn thu dọn xong rồi người hãy vào đó nghỉ ngơi. Người thấy vậy có được không?"

"Uhm." Vân Phi Vũ gật đầu, trong lòng lại thở dài: "Nếu còn như vậy, nhất định ta sẽ bị hắn làm hư mất thôi." Nghĩ vậy, ánh mắt không tự chủ lại liếc nhìn thạch môn: "Không biết hắn thế nào rồi, có khỏe không?"

Cứ như vậy trải qua năm ngày, mỗi ngày y đều thẫn thờ nhìn thạch môn, chờ đợi có thể nhanh thấy Vân Khoảnh Dương, dù sao hắn biến mất trước mặt y với bộ dạng đó, cho dù biết tính mạng hắn tạm thời không gặp nguy hiểm, nhưng vẫn không kiềm được lo lắng.

Dạ Lam năm thứ mười bảy, ngày đầu tiên.

Vân Phi Vũ vẫn còn đang ngủ lại bị tiếng gõ cửa 'thùng thùng thùng' ồn áo đánh thức: "Vũ Nhi, Vũ Nhi!"

"Hừ, vẫn tìm tới sao?" Vân Phi Vũ nhức đầu phiền toái, nhưng thấy người bên ngoài vẫn không ngừng kêu gọi, y đành phải bất đắc dĩ đáp lại: "Biết rồi, biết rồi, chờ ta mặc lại y phục đã."

Mới vừa mở cửa, nắm đấm kèm theo tiếng khóc la đánh thẳng tới: "Cái tên tiểu tử hỗn đản này, tên tiểu tử hỗn đản này, sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy chứ. Ta là mẫu thân của người mà, sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy…"

Phụ nhân khóc như mưa, Vân Phi Vũ mềm lòng ôm nàng tới trước ngực, an ủi: "Được rồi, được rồi, con xin lỗi. Nương à, là con sai, là lỗi của con, được chưa?"

Một lúc lâu sâu, rốt cuộc Đỗ Nguyệt Nga cũng an tĩnh lại, nhấn nhấn lên ngực y mà bắt đầu lải nhải: "Cái tên xú tiểu tử nhà ngươi, có ai đối xử với mẫu thân của mình như ngươi không hả, vì một tên nam nhân mà đến mẫu thân ngươi cũng không cần hả?"

"Nương, nương à, là do con sai rồi, như vậy vẫn chưa được sao?" Nhìn hai người ngoài cửa che miệng cười trộm, Vân Phi Vũ cũng chẳng biết làm sao mới phải, đành phải cười trừ nhận lỗi.

"Được rồi, nếu biết sai thì lập tức đi theo ta. Ta đã thu thập hành lý xong rồi. Đi thôi."

Tránh khỏi sự lôi kéo của phụ nhân, Vân Phi Vũ tỏ vẻ nghiêm nghị: "Nương, con đã nói rất rõ rồi. Con sẽ không quay về vu tộc cùng người đâu. Con muốn ở nơi này cùng hắn."

"Con… con… con muốn làm ta tức chết có phải không?" Đỗ Nguyệt Nga chỉ vào y, tức giận tới phát run.

"Nương." Vân Phi Vũ nghiêm trang nhìn nàng: "Người bắt con thú Tuyết Lê Hoa chính là hại nàng. Nói thực với người, con không có cách nào yêu nữ nhân đâu."

"Ta cũng chẳng quản chuyện đó, con phải theo ta trở về." Đỗ Nguyệt Nga tiến lên ôm cánh tay y kéo đi: "Tử Trúc, Thanh Thủy, lại đây giúp ta bắt tên xú tiểu tử này lại."

Cánh tay phải bị phụ nhân ôm chặt, Vân Phi Vũ không dám dùng sức đẩy nàng, sợ mình quá tay sẽ khiến nàng bị thương, đành phải bình tĩnh đứng yên bất động, thét lớn: "Nương, buông tay, người buông tay ra đi!"

"Tử Trúc, Thanh Thủy, còn không mau tới giúp ta. Ta kéo phía trước, các ngươi đẩy phía sau. Ta không tin hôm nay không mang được tên xú tiểu tử này đi."

Hai nàng thoáng do dự, bất đắc dĩ nhìn nhau một cái, đang định tiến lên hỗ trợ,thạch môn vẫn đóng chặt lại đột nhiên ầm ầm mở ra, thanh âm long trời lở đất, làn khói trắng mang theo hơi ẩm tràn ra từ bên trong, ngay sau đó liền thấy nam nhân với gương mặt tái nhợt xuất hiện ở cửa.

225. Quyển 6 - Chương 223: Nhu Tình Mật Ý

Thùa dịp bọn họ ngẩn người, Vân Phi Vũ nhanh chóng rút tay khỏi kiềm chế của phụ nhân, chạy về phía nam nhân: "Huynh sao rồi?"

Kéo vật nhỏ tới trước ngực, mê luyến hít hà hương thơm trên thân thể y, Vân Khoảnh Dương ôn nhu nhìn y: "Ta không sao!"

"Thật sự không sao chứ?"

Vân Phi Vũ đau lòng vuốt đôi má lại gầy thêm một vòng của hắn, đột nhiên tức giận đẩy hắn ra: "Huynh coi ta là ai chứ, trúng độc cũng không nói cho ta biết. Ta không đáng tín nhiệm tới vậy sao, không thể giúp huynh chút nào sao?"

Vân Khoảnh Dương run sợ đôi chút, bất đắc dĩ cười khổ: "Vũ Nhi, đệ hãy nghe ta nói."

"Không nghe."

Mấy ngày nay vốn lo lắng nên ngủ không yên, sau đó sáng sớm đã bị đánh thức, hiện tại tâm tình Vân Phi Vũ khó chịu tới cực điểm, quay người đi về phía bình phòng.

"Vũ Nhi, người như vậy vốn không đáng để con đối xử tốt với hắn. Con đi cùng nương đi."

Lắc mình tránh khỏi ngăn cản của phụ nhân, Vân Phi Vũ nhanh chóng lui trở về gian phòng của mình, sập mạnh cửa, rống lớn: "Đi hết đi, đi hết đi, ta chẳng muốn gặp các người nữa."

Phụ nhân vẫn chưa từ bỏ ý định, tiến lên muốn gõ cửa quát tháo lại bị hai nàng nha hoàn ngăn lại: "Tiểu thư, để hôm khác tới đi. Hiện tại thiếu gia đang cáu kỉnh, chỉ sợ y sẽ không nghe lời người nói."

"Xú tiểu tử, trước kia nào có không nghe lời như vậy." Đỗ Nguyệt Nga thở phì phì mở miệng, sau đó trừng mắt liếc Vân Khoảnh Dương, xoay người, vừa đi vừa lải nhải: "Đều là do được nuông chiều cả, nuông chiều hắn càng lúc càng hay cáu kỉnh, ngay cả lời của mẫu thân cũng không nghe. Để xem sau này ai có thể chế trụ nó. Hừ!"

Vân Khoảnh Dương bất đắc dĩ cười cười, thấy các nàng đi xa, lúc này mới đến trước cửa căn phòng nhỏ, gõ nhẹ lên cánh cửa hai tiếng: "Vũ Nhi, ta biết lỗi rồi mà. Sau này ta sẽ không dối đệ việc gì nữa. Đệ mở cửa được không?"

"Cút! Hiện tại lão tử không muốn thấy mặt ngươi!"

Nghe trong phòng vang ra tiếng gầm gừ, Vân Khoảnh Dương biết y vẫn luôn lo lắng cho mình, trong lòng dị thường ấm áp.

"Bảo bối. Ta thề, nếu sau này ta có lừa đệ sẽ bị ngũ lôi…"

"Câm miệng!" Cánh cửa bị đẩy mạnh ra. Nhìn đôi mắt vật nhỏ đỏ ửng, Vân Khoảnh Dương đau lòng vươn tay kẽo y tới trước ngực: "Thực xin lỗi. Bảo bối, hại đệ lo lắng rồi."

Hai người ôm ấp thân thiết, vuốt hơi nước trên y phục nam nhân, Vân Phi Vũ lập tức đưa hắn vào phòng, đóng cửa, bắt đầu sờ trái sờ phải.

"Vũ Nhi muốn ta tới vậy sao?" Vân Khoảnh Dương tùy ý y kiểm tra. Khóe môi nhếch lên nụ cười hạnh phúc.

Vân Phi Vũ hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, lấy cừu y đang khoác trên người mình bao lấy hắn: "Đi thôi, trở về tắm táp bằng nước ấm xong, sau đó chúng ta bàn bạc xem lúc nào mới xuất phát."

"Xuất phát? Đi đâu?"

"Diên Kinh, giải độc trên người huynh." Vân Phi Vũ mở cửa, kéo hắn trở về chủ uyển.

"Ta… đệ có giải dược?" Vân Khoảnh Dương không thể tin nhìn vật nhỏ trước mắt. Ánh mắt tràn ngập nghi hoặc.

Vân Phi Vũ quay đầu lại trừng mắt liếc hắn một lượt, giơ giơ nắm tay: "Lại không tin ta, cẩn thận ta đấm huynh răng rơi đầy đất."

"Được rồi, được rồi." Vân Khoảnh Dương đột nhiên ghé lên lưng y, đem toàn bộ sức nặng thân thể đặt trên người y, cười nói: "Ta đem tính mạng cùng trái tim của mình giao cho đệ, đệ muốn xử trí như thế nào cũng được."

Sức nặng đột nhiên đánh tới khiến Vân Phi Vũ thiếu chút nữa ngã úp sấp lên mặt đất, quay đầu muốn gầm lên, nhưng thấy nam nhân từ từ nhắm mắt lại, khóe miệng hơi cong lên, vẻ mặt hạnh phúc, y không đành lòng kinh động hắn, nhẹ giọng nói: "Mệt mỏi lắm đúng không, để ta cõng huynh trở về."

Bàn tay bắt ra phía sau đưa nam nhân xốc lên lưng, y lập tức đi về phía chủ uyển.

Nghĩ rằng vật nhỏ chỉ đang nói giỡn, chẳng ngờ y lại làm thật, Vân Khoảnh Dương không dám tùy tiện lộn xộn, sợ hại vật nhỏ ngã, đành phải nhỏ giọng ghé vào tai y cầu xin: "Vũ Nhi, mau buông ta xuống đi. Ta có thể tự đi được."

"Không được." Vân Phi Vũ cao hứng cõng hắn trên lưng, gương mặt tươi cười sáng lạn: "Đừng lo lắng, khí lực của ta rất lớn, sáu trăm cân gạo cũng không thành vấn đề, hơn nữa huynh rất nhẹ."

"Vũ Nhi, không phải vấn đề này. Dù sao ta cũng là gia chủ, nếu như để hạ nhân thấy, ta… rất mất mặt. Vũ Nhi, cầu đệ mà, thả ta xuống đi, được không?"

Vân Phi Vũ nghĩ nghĩ, dừng bước buông hắn xuống, xoay người nhìn gương mặt hắn tái nhợt: "Thật sự không muốn ta cõng huynh về?"

Vân Khoảnh Dương lập tức lắc đầu, sau đó dắt tay y: "Cùng ta đi tản bộ một chút. Ngồi năm ngày, thân thể có chút cứng ngắc."

"Được."

Hai người tay trong tay, Vân Khoảnh Dương vừa đi vừa ngắm nhìn vật nhỏ bên cạnh. Tuy rằng sớm biết y có một thân quái lực, nhưng khi nãy hắn thực sự hoảng sợ. Xem ra về sau muốn ngăn chặn y cần phải hao chút tâm tư, bằng không, chỉ dựa vào khí lực thì chưa chắc hắn đã là đối thủ của y.

"Vũ Nhi."

"Ân?"

Vừa nói chuyển đầu, trên môi đã truyền đến cảm xúc mềm mại ôn nhuận, Vân Phi Vũ quay về ôm cổ nam nhân, môi lưỡi cùng hắn quấn quýt dây dưa. Mấy ngày tương tư, lo lắng toàn bộ hóa thành hành động, ôn nhu triền miên.

"Bảo bối, ta muốn." Vân Khoảnh Dương ghé bên tai y thở hổn hển, nâng mông vật nhỏ ép chặt lên thân thể mình, nhẹ nhàng cọ xát.

Dục vọng lập tức bùng cháy, Vân Phi Vũ cảm giác hạ phúc cũng dâng lên một luồng nhiệt hỏa, nhưng y lại đột nhiên đẩy nam nhân, nói lảng sang chuyện khác: "Đi, trở về nghỉ ngơi cho tốt. Ta đi nấu chút thức ăn bồi bổ cho huynh, nhìn huynh kìa, gầy đi nhiều quá."

Vân Khoảnh Dương ôm cổ y từ phía sau, dây dưa không ngớt, ghé bên tai y than nhẹ: "Ta muốn, ta muốn đệ trước. Được không. Cho ta một lần, chỉ một lần thôi."

Cự vật nóng cháy không ngừng cọ xát trên mông, hạ thân hoàn toàn ngẩng đầu, Vân Phi Vũ nuốt một ngụm nước miếng, chịu đựng dục hỏa bắt đầu tán loạn trong cơ thể, mở miệng: "Không được, mấy ngày này huynh phải nghỉ ngơi cho tốt. Được rồi, chúng ta mau trở về thôi." Nói xong, y đẩy cánh tay nam nhân đang lôi kéo, bước về phía trước, không quay đầu lại.

"Ta mặc kệ, ta muốn đệ, ngay bây giờ." Vân Khoảnh Dương đột nhiên kéo nam tử tới một góc tường hẻo lánh, hôn môi mãnh liệt, đôi tay bắt đầu loạn xả y phục trên thân y.

Vân Phi Vũ tránh khỏi nụ hôn của nam nhân, trầm giọng quát: "Dừng tay, bằng không ta sẽ tức giận."

Nam nhân vừa nghe vậy, lập tức ngừng lại, đôi má tái nhợt vì dục hỏa mà hồng nhuận rất nhiều nhưng trong mắt lại tràn ra một tia ủy khuất, có chút đáng thương.

Thấy bộ dạng hắn như vậy, Vân Phi Vũ không khỏi mềm lòng, vuốt ve gương mặt hắn, ôn nhu nói: "Đi thôi, ta tắm chung với huynh."

Vân Khoảnh Dương nghe vậy liền cười híp mắt, cúi đầu hôn nhẹ lên môi vật nhỏ: "Vũ Nhi đối xử với ta thật tốt!"

Vân Phi Vũ trừng mắt, vừa định nói "Thường ngày ta đối xử với huynh không tốt?" lại cảm giác thân thể nhẽ bẫng, người đã bay lên giữa không trung.

"...Huynh làm cái gì vậy?" Ôm chặt cổ nam nhân, nghe tiếng gió gào thét bên tai, y sợ hãi không dám mở mắt.

"Chúng ta tới ôn tuyền sau núi." Tựa hồ cảm nhận được vật nhỏ trong lòng có chút khác thường, Vân Khoảnh Dương kinh ngạc mở miệng: "Bảo bối sợ độ cao?"

"Ân." Vân Phi Vũ nhắm mắt, gật đầu.

Đỉnh đầu truyền tới tiếng cười khẽ, nam nhân cọ lên tóc y, ôn nhu nói: "Không cần lo lắng, cho dù ngã xuống thì ta cũng làm đệm cho đệ, không để bảo bối chịu chút tổn thương nào hết."

Vân Phi Vũ 'phi, phi' hai tiếng, nhỏ giọng nói thầm: "Miệng quạ đen." Nhưng nội tâm khẩn trương cũng trầm tĩnh trở lại, bất giác ôm nam nhân càng chặt, trong lòng ngọt ngào như mật.

Vân Khoảnh Dương ho nhẹ hai tiếng, trêu chọc: "Bảo bối, đệ còn dùng sức như vậy nữa là chúng ta ngã xuống thật đó."

Nhất thời hưng phấn nên quên khống chế khí lực, Vân Phi Vũ lập tức buông hắn ra, ngượng ngùng cúi đầu, im lặng.

Vân Khoảnh Dương nhìn y trưng bộ dạng ngây thơ như vậy, hạ thân càng thêm nóng cháy, toàn lực phi thân tới nơi, sau đó buông vật nhỏ trong lòng: "Bảo bối, chúng ta tới rồi."

Sau khi xuống đất, Vân Phi Vũ mở mắt ra, nhìn rừng cây chung quanh cùng sơn động trước mặt bọn họ, y chỉ chỉ cửa động, khó hiểu hỏi: "Chẳng lẽ ôn tuyền ở trong đó?"

Vân Khoảnh Dương gật đầu: "Bảo bối vào trước, ta dặn hạ nhân chuẩn bị chút điểm tâm."

"Chung quanh có người?" Vân Phi Vũ ngó nghiêng.

"Vô Nhạc." Nam nhân khẽ gọi, sau đó quay sang cười cùng y.

Quên rằng bên người hắn có năm ám vệ luôn dấu mặt, chẳng ngờ bọn họ lại kiêm luôn chức vụ bảo mẫu. Nhìn hắc y nhân vẻ mặt vô cảm xuất hiện trước mặt, Vân Phi Vũ chẳng mấy hứng thú, xoay người đi vào cửa động: "Ta vào trước."

"Đi trước đi, ta sẽ vào sau, nhớ cởi hết y phục chờ ta đó."

"Sắc ma biến thái!" Vân Phi Vũ quay đầu lại, nắm tay, nhe nanh trợn mắt với hắn, sau đó lập tức chạy vào trong động.

Nhìn bóng dáng vật nhỏ, ánh mắt Vân Khoảnh Dương tràn đầy sủng nịch, quay lại, chớp mắt đã khôi phục bộ dạng lạnh lùng: "Được rồi, đi nhanh về nhanh."

"Tuân mệnh."

Tiến vào trong động, Vân Phi Vũ đã bị cảnh sắc bên trong hấp dẫn. Chung quanh đều là thạch nhũ nhấp nhô, xinh đẹp khiến người ta nhìn không chớp mắt, thỉnh thoảng lại có giọt nước chảy xuống từ phía trên, diễn tấu ca khúc thiên nhiên hài hòa. Trong màn sương khói lượn lờ, y bước về hướng toát ra hơi nước. Nhìn sương trắng bao phủ trên thủy đàm, nhủ thầm: "Nước này bao nhiêu độ nhỉ? Sẽ không phải vừa bước xuống đã bị lột hết ba tầng da đó chứ?"(Thủy đàm: hồ nước)

"Bảo bối, làm sao vậy?"

Phía sau truyền tới thanh âm nhu hòa trầm thấp của nam nhân, Vân Phi Vũ quay đầu nhìn hắn, chỉ chỉ thủy đàm: "Nước này có nấu chín người hay không vậy?"

Dường như nam nhân bị lời nói y chọc cười, không ngừng cười lên ha hả. Nhìn vật nhỏ sắp phát hỏa, hắn vội vàng kéo y qua, vừa cởi vạt áo y vừa nói: "Sẽ không, trước kia ta thường xuyên tới nơi này ngâm mình, rất thoải mái."

"Nga"

Hiện tại, y phục của mình bị cởi xuống, Vân Phi Vũ vội vàng đẩy hắn ra, sắc mặt ửng đỏ: "Ta tự cởi."

Nhìn đường cong quyến rũ trên thân thể vật nhỏ dần hiện ra trước mắt, ánh mắt Vân Khoảnh Dương càng thêm u ám, nhanh chóng cởi sạch lớp y phục cuối cùng trên người, lặng lẽ hướng về phía mục tiêu tựa như hắc báo.

Vân Phi Vũ vừa cởi cừu khố liền cảm nhận được thân thể nóng bỏng dán lên, mà vật nóng cháy của người nọ không ngừng cọ xát lên khe hở trên mông, thân thể nhất thời bị điểm hỏa, y ách tiếng gọi khẽ.

Vân Khoảnh Dương hàm trụ vành tai y, nắm phân thân y, một tay vói tới phía sau y: "Bảo bối, chúng ta làm trước một lần."

Không biết do trong động quá nóng hay vẫn là dục vọng thiêu đốt lý trí, Vân Phi Vũ không phát hiện hàm nghĩa trong lời nam nhân nói, rên rỉ cúi đầu 'dạ' một tiếng, cho đến khi cả người mệt mỏi ghé bên cạnh ôn tuyền mới cảm thấy thân thể thoải mái lên đôi chút.

"Có phải mỏi lắm không, để ta giúp đệ xoa bóp."

Hơi thở nam nhân vây lấy mình, Vân Phi Vũ nghiêng mặt không thèm nhìn hắn: "Tránh ra, tên lừa đảo."

Vân Khoảnh Dương cười khẽ, đem vật nhỏ kéo vào trong lòng, bắt đầu mát xa eo cho y: "Bảo bối, ta xin lỗi mà, sau này sẽ không như vậy nữa. Lần này là do ta quá nhớ đệ nên hơi quá. Sau này thật sự không như vậy nữa. Tin ta nha?"

Vân Phi Vũ ngẩng đầu trừng hắn, thấy sắc mặt hắn hồng hào, khí sắc rất tốt. Nếu không phải bản thân cũng là nam nhân, y thực sự hoài nghi người trước mắt có học môn hấp âm bổ dương gì không nữa. Mình thì mỏi mệt, hắn lại rất có *** thần.

Cắn một ngụm lên cơ ngực săn chắc của nam nhân, cho tới khi trong miệng truyền tới vị huyết *** mới nhả ra, vươn lưỡi liếm tơ máu chung quanh dấu răng, y hung hăng nói: "Lần sau ta muốn thượng huynh ba ngày ba đêm đều không xuống giường được."

Nhìn chiếc lưỡi non mềm hồng nhạt xoay tròn trên ngực mình một vòng, Vân Khoảnh Dương cảm thấy hạ phúc lại bắt đầu xôn xao. Nuốt một ngụm nước miếng, hắn bình tĩnh nói nhẹ bên tai người trước ngực: "Được được, đều nghe theo bảo bối. Chúng ta lại đến một lần đi!"

"Không, hỗn… ngô…"

226. Quyển 6 - Chương 224: Trước Lúc Khởi Hành

Giờ tỵ ngày kế, một đám nhân mã tụ tập trước cửa Vân Vụ sơn trang. Vân Khoảnh Dương đạm mạc nhìn hết thảy, chỉ khi thấy vật nhỏ một thân thanh sắc y sam thì trong mắt hắn mới hiện vẻ ôn nhu.

"Nương, nương, người đừng giận. Sau này còn sẽ tới thăm người mà." Vân Phi Vũ ghé lên người phụ nhân, tươi cười nịnh nọt.

"Hừ!" Đỗ Nguyệt Nga lườm y một cái, xoay mặt qua một bên.

"Nương à" Vân Phi Vũ kéo dài thanh âm, lại chuyển hướng chạy sang bên kia.

Nàng nhận ra hài tử mình kiên trì ra sao, tuy rằng tức giận, nhưng cũng đành vậy, dù sao con đường sau này y cũng phải tự bước tiếp, nàng có thể quản được bao lâu?

Đỗ Nguyệt Nga thầm thở dài, nhìn người nọ đứng ở cửa, nhấn mạnh lên trán nhi tử: "Con nha, đến khi bị người ta khi dễ đừng có trở về khóc lóc kể lể. Lúc đó ta cũng mặc kệ con."

"Hắc hắc, con biết là nương tốt nhất mà." Nghe thấy lời phụ nhân nói, Vân Phi Vũ thoải mái rất nhiều. Người khác nghĩ sao y mặc kệ, nhưng mẫu thân là thân nhân quan trọng nhất của y, từ thâm tâm vẫn luôn muốn nhận được sự tán thành của nàng.

Đỗ Nguyệt Nga kéo tay nhi tử đi về phía đại môn. Vân Khoảnh Dương thấy bọn họ đi về phía mình, trong lòng không khỏi kinh ngạc, suy nghĩ một chút liền đề khí phi thân vọt tới trước mặt hai người. Nghi hoặc nhìn bọn họ, phát hiện vẻ mặt vật nhỏ cũng tràn ngập khó hiểu.

Nhi tử yêu nam nhân này là sự thực không thể chối bỏ, nàng hiểu, nam nhân trẻ tuổi trước mắt là người xuất sắc không ai có thể phủ nhận, là nhân trung chi long, nhưng bọn họ cố nhiên lại là thân huynh đệ, trong lòng nàng vẫn có chút không cam chịu. Tuy nhiên, đối mặt với sự kiên định của nhi tử, nàng đành phải tự thuyết phục bản thân. Gần đây cũng gặp mặt Hứa Như Yên vài bận, hiểu được sự tình trước kia của nam tử, trong lòng bất giác sinh ra thương tiếc. Nhìn nữ nhân đáng thương kia kể ra những thay đổi nho nhỏ cùng biểu hiện vui vẻ gần đây của hắn, thế nhưng nàng lại cảm thấy trong lòng chua sót.

"Quên đi." Đỗ Nguyệt Nga thầm than: "Con cháu ắt có phúc của con cháu, chỉ cần bọn hắn vui vẻ là được rồi."

"Khoảnh Dương." Nghe thấy xưng hô thân thiết này, Vân Khoảnh Dương ngẩn người, sau đó lập tức cúi thấp người, cung kính nói: "Dạ."

"Ta đem Vũ Nhi giao cho ngươi, ngươi cần phải chăm sóc nó thực tốt. Nếu để cho ta biết ngươi khi dễ nó, ta nhất định không buông tha cho ngươi."

Vân Khoảnh Dương vừa nghe, nhất thời kinh hỉ nhướng thẳng mi tiêm, cúi người thật sâu trước mặt phụ nhân: "Tạ ơn di nương. Nhất định ta sẽ đối xử với Vũ Nhi thực tốt. Xin người an tâm."

"Còn nữa, đối xử với mẫu thân của người tốt vào. Nàng thực sự quan tâm ngươi."

Vân Khoảnh Dương run lên, im lặng gật đầu: "Dạ, con đã hiểu."

Vân Phi Vũ đứng một bên nhìn trái ngó phải. Tuy rằng kết quả hiện tại chính là những gì y mong muốn, nhưng lời đối thoại của hai người khiến y thực sự nuốt không trôi. Nghe như thế nào cũng giống một bên gả nữ nhi đi, một tên thú lão bà về nhà. Y là nam nhân đấy nhá.

Đang muốn mở miệng nhắc nhở hai người giới tính của mình lại đột nhiên bị phụ nhân ôm vào lòng.

"Vũ Nhi, nương không ở bên cạnh, con phải tự chăm sóc mình đấy. Biết chưa?"

Nghe giọng phụ nhân quyến luyến, Vân Phi Vũ quay sang ôm lấy nàng: "Con biết rồi, nương à."

Đỗ Nguyệt Nga nhẹ nhàng đẩy y ra, ngắm nhìn y thật kỹ, đột nhiên véo mạnh tai y, hung hăng nói: "Sau này không được tùy tiện nổi giận nghe chưa. Con nhìn mình hiện tại xem, chẳng biết đã bị nuông chiều thành cái dạng gì nữa." Quay đầu nhìn nam tử bên cạnh: "Còn ngươi nữa, sủng tới đâu cũng phải có giới hạn, cứ tiếp tục sủng nó như vậy, đến lúc đó tên xú tiểu tử này đến họ của mình cũng quên mất luôn, sau này chính ngươi chịu thiệt thôi."

Vân Khoảnh Dương chỉ cười không nói. Vân Phi Vũ che lỗ tai, bất mãn lầm bầm: "Sao cứ nói biến sắc là biến sắc thế. Một hồi nói không được khi dễ, một hồi nói nuông chiều ta tới hư rồi, cái gì cũng do nương nói cả..."

"Xú tiểu tử, nói thầm cái gì đó?"

Thấy phụ nhân mắt lạnh trừng mình, Vân Phi Vũ lập tức cười trừ: "Không không, con đang muốn khen nương ngày càng trẻ ra, ngày càng diễm lệ, hắc hắc."

"Hừ!" Đỗ Nguyệt Nga kéo y, đẩy sang một bên: "Tới đó cảm tạ cùng Lê Hoa đi, thuận tiện nói lời từ biệt. Dẫu sao nàng cũng là ân nhân cứu mạng của con. Nếu không có lời của nàng, hai người đã sớm chết rồi."

"Vâng."

Nhìn nữ tử cô tịch lẳng lặng đứng bên mã xa, trong lòng Vân Phi Vũ dâng lên cảm giác áy náy, nhanh chóng bước tới, nhẹ nhàng gọi: "Lê Hoa tỷ."

Nghe thấy tiếng gọi, Tuyết Lê Hoa xoay người, nhìn nam tử trước mắt, trong lòng tràn đầy phiền muộn cùng chua sót, nàng cong khóe môi: "Thế nào, đệ đã làm hòa cũng Đỗ di rồi?"

Vân Phi Vũ gật đầu, do dự nửa ngày mới nói: "Việc đó... lần này ta phải đa tạ tỷ, ta đã nghe mẫu thân nói hết rồi."

Tuyết Lê Hoa lắc đầu, đạm cười: "Không cần khách khí như vậy, dẫu sao... đệ cũng là đệ đệ của ta."

Vừa nghe lời này, Vân Phi Vũ thẫn thờ, sau đó thản nhiên cười nói: "Lê Hoa tỷ, đa tạ tỷ."

Tuyết Lê Hoa than nhẹ trong lòng, gian nan mở miệng: "Chúc các ngươi vĩnh viễn vui vẻ hạnh phúc!"

"Đa tạ." Vân Phi Vũ tươi cười. "Tỷ cũng vậy, nhất định tỷ sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về mình."

"Uhm." Tuyết Lê Hoa gật đầu, sau đó nhìn nam tử cách đó không ca: "Trở về đi, hắn luôn chờ đệ đó."

"A, được." Vân Phi Vũ quay đầu nhìn, đột nhiên mở miệng: "Đúng rồi, Lê Hoa tỷ, tỷ có thể giải trừ Đồng Tâm Chú kia được không?"

Nghe những lời này, tâm Tuyết Lê Hoa run lên. Tuy ngoài miệng nàng nói thực thản nhiên nhưng cuối cùng vẫn có chút lưu luyến. Cho dù người trước mắt không thuộc về mình, nhưng nàng vẫn muốn cùng y có chút liên kết, mà Đồng Tâm Chú chính là mối ràng buộc cuối cùng giữa hai người. Nghe thấy y muốn giải trừ, nội tâm nháy mắt trở nên băng lãnh, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ thản nhiên: "Không giải trừ không được sao? Kỳ thực nó cũng chẳng ảnh hưởng gì đâu."

"Vậy sao." Vân Phi Vũ nhức đầu, sau đó nhìn về phía nữ tử, cười gượng hai tiếng: "Nói thực thì cũng không có gì quá quan trọng, nhưng ta vẫn có cảm giác loại phù chú này giống như là dùng trên người ái nhân. Chúng ta là tỷ đệ, dùng trên người chúng ta quả rất lãng phí. Hơn nữa, ta nghe mẫu thân nói, dường như vì chú này khiến tỷ phải chịu một nửa thống khổ trên thân thể ta. Việc này không được, ta đã nợ tỷ quá nhiều, cho nên ta cảm thấy giải trừ vẫn tốt hơn."

"Không thể... không giải trừ?" Tuyết Lê Hoa nhìn thẳng y, ánh mắt thoạt nhìn thực đau thương.

"Việc đó cũng không..." nhìn đôi mắt nữ tử phiếm hồng, chân tay Vân Phi Vũ luống cuống, đứng tại chỗ không biết nên làm thế nào mới phải.

"Vũ Nhi, làm sao vậy?"

Thanh âm ôn hòa dễ nghe. Rơi vào vòng tay vô cùng ấm áp, vững chắc, cảm nhận được hơi thở nam nhân nháy mắt đã bao trùm lấy mình, Vân Phi Vũ thở phào, quay đầu lại cười: "Không có gì, chỉ nói về việc giải chú với Lê Hoa tỷ thôi."

"Chú? Còn loại chú nào chưa giải?"

"Đồng Tâm Chú." Thấy nam nhân tới, Tuyết Lê Hoa nhanh chóng đề phòng, nhưng nhìn bộ dạng thân thiết của bọn họ, trong lòng nàng cực độ khó chịu. Tâm trí đột nhiên hiện lên một ý niệm, nàng cắn môi, lại hỏi một lần: "Tiểu Vũ, nhất định phải giải sao?"

"Nữ nhân này vẫn còn muốn dây dưa không ngớt?" Vân Khoảnh Dương tức giận, không đợi vật nhỏ trở lời, hắn đã mở miệng: "Đương nhiên phải giải. Vũ Nhi chỉ cần đồng tâm cùng ta là được rồi."

Vân Phi Vũ quát nhẹ, ngăn cản nam nhân tiếp tục nói.

Nhận ra nữ tử dùng ánh mắt chờ đợi nhìn mình, y cười: "Lê Hoa Tỷ, ta cảm thấy giải chú vẫn tốt hơn. Chẳng lẽ rất phiền toái? Nếu phiền toái thực thì..."

"Không phiền toái." Tuyết Lê Hoa ngắt lời y. Đây chính là đáp án cuối cùng, nàng bi ai tự giễu trong lòng. "Rốt cuộc ta đang trông mong điều gì? Thật sự nghĩ rằng chỉ bằng phù chú có thể chiếm được một chút vị trí nhỏ nhoi trong lòng y sao? Khờ quá, ta thực sự khờ quá!"

Xoay người đưa lưng về phía hai người, nàng nhẹ giọng: "Tiểu Vũ. Cho dù chú đã giải, đệ sẽ vĩnh viễn nhớ tới ta chứ?"

"Sao? Tỷ nói cái gì?" Vân Phi Vũ muốn tiến về phía trước một chút lại bị nam nhân ôm chặt. Y Tức giận trừng mắt một cái, thấp giọng nói: "Mau buông ra."

"Không buông, đệ là của ta." Vân Khoảnh Dương ôm chặt lấy y, vùi đầu lên gáy y, hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng hôn lên đó.

"Đừng nháo, đang ở bên ngoài đấy." Vân Phi Vũ trốn tránh, trầm giọng quát.

"Tiểu Vũ."

Nghe thấy thanh âm nàng yếu ớt, Vân Phi Vũ quay sang, khi thấy nàng đưa một thanh chủy thủ bị máu tươi nhiễm đỏ, y không khỏi chấn động, lập tức đẩy cánh tay nam nhân, ôm lấy thân thể mềm nhũn của nàng, lớn tiếng la lên: "Lê Hoa tỷ, Lê Hoa tỷ."

Tình cảnh trước mắt khiến cho Vân Khoảnh Dương nộ khí xung thiên: "Nữ nhân đáng chết, cho dù chết cũng muốn dây dưa không ngớt? Hừ! Ta sẽ không để cho ngươi toại nguyện." Hắn tiến đến, điểm lên ngực nữ tử, sau đó nói: "Vũ Nhi, đặt nàng nằm xuống, Cổ đại phu sẽ tới ngay."

Hiện tại Vân Phi Vũ đang cực độ hoang mang lo sợ, nghe thấy mệnh lệnh của nam nhân liền lập tức làm theo. Nhìn gương mặt nữ tử dần mất đi huyết sắc, đau lòng không thôi: "Lê Hoa tỷ, vì sao lại làm như vậy chứ, ta vốn không xứng đáng để tỷ làm như vậy mà!"

"Lê Hoa làm sao vậy?" Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, Đỗ Nguyệt Nga tách đám người xông tới. Vừa thấy tình cảnh trước mắt, nàng sợ hãi vô cùng.

"Vũ Nhi, Lê Hoa làm sao vậy? Chẳng phải con tới cảm tạ nàng sao, tại sao đột nhiên biến thành như vậy?"

Y còn chưa kịp trả lời, một người đột nhiên xông lên túm lấy vạt áo y lắc mạnh: "Hỗn đản, Lê Hoa đối xử với ngươi tốt như vậy, sao ngươi có thể làm vậy với nàng? Lúc nào nàng cũng mong nhớ tới ngươi, thế nhưng ngươi lại hại nàng."

"Hách Nhĩ Khả, buông Tiểu Vũ ra. Chưa rõ sự tình không được phép nói bừa." Vân Cẩm Tiêu được Đỗ Lãnh đẩy tới, khi nhìn tình cảnh trước mắt cũng giật mình, nhìn chung quanh, sau đó nhìn về phía Vân Khoảnh Dương: "Đại phu đâu, đã gọi đại phu tới chưa?"

"Đợi lát nữa sẽ đến." Vân Khoảnh Dương tiến lên vung tay đẩy Hách Nhĩ Khả sang một bên, sau đó thản nhiên mở miệng: "Vũ Nhi chỉ nói nàng giải chú mà thôi, là tự nàng làm như vậy, can hệ gì tới Vũ Nhi?"

"Giải chú? Giải chú gì?" Vân Cẩm Tiêu khó hiểu, sau đó nhìn Đỗ Lãnh: "Các ngươi lại hạ chú gì trên người tiểu tử kia sao?"

Đỗ Lãnh lắc đầu, nhìn về phía Hách Nhĩ Khả, ánh mắt mang theo nghi vấn.

"Là Đồng Tâm Chú. Tộc trưởng đã quên rồi sao, là do Tuyết Lê Hoa hạ." Hách Nhĩ Khả hung tợn trừng mắt nhìn Vân Phi Vũ: "Bình thường Đồng Tâm Chú sẽ không có cách giải, trừ phi uống tâm đầu huyết của người hạ chú. Ngươi bức nàng giải chú khác gì bức nàng tìm chết. Ngươi còn dám nói không can hệ tới ngươi?"(Tâm đầu huyết: máu trong tim)

"Là… như vậy sao?" Vân Phi Vũ ngơ ngác nhìn nữ tử trên mặt đất, đầu óc một mảnh hỗn loạn: "Là ta bức nàng giải chú, là ta bức nàng chết, là ta bức nàng bước tới chỗ chết…"

Nhìn vật nhỏ thất hồn lạc phách, Vân Khoảnh Dương đau lòng không thôi, nhẹ nhàng ôm y vào lòng, thề thốt: "Đệ an tâm, ta sẽ không để nàng chết, nhất định sẽ cứu sống nàng. Vũ Nhi, tin tưởng ta. Đệ đừng tự trách nữa được không?"

Ai cũng không dự đoán được việc này, tất cả mọi người đều trầm mặc không nói, cho đến khi nghe tiếng thở hổn hển hô to vang lên từ phía sau, lúc này không khí yên lặng mới bị đánh vỡ: "Thiếu chủ, thiếu chủ, người phải cứu đang ở đâu?

"Ở đây, mau tới đây." Vân Khoảnh Dương trầm giọng quát lạnh.

227. Quyển 6 - Chương 225: Tiến Thẳng Tới Diên Kinh

Khi lão nhân đứng lên, tâm trí mỗi người đều đeo tảng đá lớn, Vân Khoảnh Dương trầm giọng hỏi: "Thế nào?"

Chỉ thấy y lắc đầu: "Máu ngừng đúng lúc, nhưng miệng vết thương qua sâu, lại là vị trí trọng yếu trên trước ngực, chỉ sợ..." lão nhân khẽ thở dài.

Cảm nhận được người trong lòng run lên nhè nhẹ, Vân Khoản Dương ôm y thật chặt, thản nhiên nói: "Mặc kệ ra sao, ngươi nhất định phải chữa khỏi cho nàng, nếu không ngươi cũng đừng mong sống sót."

Lão nhân vừa nghe liền kinh hoảng không thôi, nói lắp: "Thiếu... thiếu chủ... việc này... việc này trừ phi..." Đột nhiên, đôi mắt y sáng người nhìn Vân Phi Vũ: "Có thể cứu chữa, có thể cứu. Thất thiếu gia có cửu chuyển đan."

"Cửu chuyển đan?" Vân Phi Vũ hơi giật mình nhìn hắn: "Thứ kia không phải dùng để giải độc sao?"

Lão nhân liên tục lắc đầu, nghiêm trang nói: "Hồi thiên đan của Dược Vương cùng cửu chuyển đan của Độc Vương đều là hai loại thánh dược, không riêng giải độc, nghe nói còn có công hiệu khải tử hoàn sinh. Tuy rằng chưa tận mắt thấy qua, nhưng trong chốn giang hồ đều đồn đại như vậy."

Vân Phi Vũ lập tức kích động: "Thật sao, có thể cứu sống sao?"

Lão nhân trịnh trọng gật đầu.

"Vô Hỉ, Vô Nộ." Đỉnh đầu truyền tới thanh âm.

"Chủ nhân."

"Thu thập hành trang, tập hợp hộ vệ, đợi một lát sau xuất phát!"

"Vâng."

Vân Phi Vũ gỡ tay nam nhân nhìn về phía hắn, vẻ mặt áy náy: "Thực xin lỗi, dược hoàn kia chỉ có thể..."

"Ta hiểu, đồ ngốc!" Vân Khoảnh Dương kéo y trở lại trước ngực, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nhung huyền trên lưng y, ghé bên tai y thì thầm: "Ta không sao. Đệ nhìn xem, chẳng phải ta vẫn khỏe đó thôi?"

Vân Phi Vũ quay lại ôm chặt hắn, nhẹ nhàng 'dạ' một tiếng, lại ngẩng đầu thề thốt: "Huynh an tâm, chờ khi Lê Hoa tỷ khỏe lại, ta nhất định sẽ tìm lão đầu giúp huynh giải độc."

"Được." Vân Khoảnh Dương tươi cười gật đầu, sau đó nhìn sang một bên: "Cổ đại phu, ngươi cũng đi theo chúng ta. Trước khi tới được Diên Kinh, ngươi nhất định phải bảo trụ được tính mạng của nàng. Hiểu chưa?"

"Việc này..." Lão nhân xoa mồ hôi trên trán, sau đó nhìn hắn mấp máy môi vài lượt, nhưng không dám mở miệng nói.

"Có chuyện gì cứ nói thẳng ra." Thấy thần sắc y như vậy, Vân Khoảnh Dương không khói nhíu mày.

"Vâng." Lão nhân hạ thấp người, sau đó nhìn nữ tử, chậm rãi lên tiếng: "Vết thương của nàng quá sâu, cần người có nội công thâm hậu giúp nàng bảo vệ tâm mạch, sau đó ta sẽ chế dược ổn định thương thế của nàng, bằng không rất khó kéo dài tới Diên Kinh."

Vân Khoảnh Dương trầm tư một lát, gật đầu: "Hiểu rồi, ta sẽ bảo vệ tâm mạch của nàng, việc còn lại giao cho ngươi."

"Nhưng thiếu chủ, thân thể của người…"

"Được rồi! Cứ quyết định như vậy." Vân Khoảnh Dương ngắt lời hắn: "Cổ đại phu, ngươi cũng nhanh chóng thu xếp đi, đem toàn bộ dược liệu cần thiết theo, trên đường đi chúng ta không có thời gian dừng lại mua đâu."

Thấy hắn kiên quyết, lão nhân nhẹ nhàng gật đầu: "Vâng."

Quát sát hết mọi việc, Vân Phi Vũ bối rối nhìn nam nhân, không biết nên nói thế nào mới phải.

"Bảo bối, đệ sao vậy?"

Làm trò trước mặt mọi người xưng hô vô cùng thân thiết như vậy khiến Vân Phi Vũ xấu hổ đỏ bừng mặt, không dám ngẩng đầu, hận không thể lập tức tìm một hố chui xuống cho xong.

"Rốt cuộc cũng lên *** thần rồi." Vân Khoảnh Dương cười khẽ, sau đó ghé bên tai y gọi nhẹ: "Bảo bối, bảo bối, bảo bối…"

"Đừng gọi nữa." Vân Phi Vũ tức giận quát khẽ.

Thấy y phát giận, Vân Khoảnh Dương vội vàng ngậm miệng: "Được được được, không gọi, không gọi nữa."

Ôm vật nhỏ vào lòng, hắn nhìn chung quanh, sau đó đem tầm mắt định trên người lão nhân ngồi trên xe lăn, suy nghĩ, nói: "Các người cứ về đi, đi theo chỉ tổ phiền toái. Sau khi chữa khỏi cho nàng ta sẽ phái người đưa nàng trở về."

Lão nhân chưa kịp mở miệng đã thấy Hách Nhĩ Khả xông lên trước, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn hai người: "Dựa vào cái gì phải tin tưởng các ngươi, Vân gia các người…"

"Hách Nhĩ Khả, câm miệng!" Đỗ Lãnh nói: "Nơi này còn không tới phiên ngươi lên tiếng, lui xuống đi."

"Nhưng mà, tộc trưởng…"

Đỗ Lãnh trừng mắt liếc hắn, sau đó nhìn lão nhân trên xe lăn: "Dượng, người thấy thế nào?"

Vân Cẩm Tiêu nhìn hai tôn tử của mình, thở dài: "Cứ làm theo lời Dương Nhi đi, chúng ta chẳng giúp được việc gì cả, hơn nữa." Hắn nhìn về phía xa sương: "Tình huống của Thiên Nhi vẫn không ổn định, đi theo chỉ vướng chân."

Lão nhân lại nhìn phụ nhân: "Nguyệt Nga, ngươi đi theo đi, dù sao Lê Hoa cũng là nữ hài tử, bọn họ đều là nam nhân, không tiện chăm sóc."

"Vâng thưa dượng." Đỗ Nguyệt Nga gật đầu, sau đó căn dặn hai nàng phía sau: "Các ngươi đưa hành lý trên xe chúng ta xuống."

"Vâng."

Nhìn nữ tử vẫn đang hôn mê, Vân Cẩm Tiêu mở miệng: "Dương Nhi, Tiểu Vũ, ta giao Lê Hoa cho hai ngươi, chúng ta đi trước."

Vân Phi Vũ ngẩng đầu từ trong lòng nam nhân, nhìn lão nhân, gật đầu, sau đó nhìn bọn họ rời đi. Hách Nhĩ Khả hung tợn trừng mắt liếc y một cái, thâm ý nhìn nữ tử, bất đắc dĩ xoay người rời khỏi.

Lộ trình chạy suốt ngày đêm, qua bảy ngày, mọi người đã đi được nửa đường. Bởi vì mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi hai, ba canh giờ, ai ai cũng vô cùng mệt mỏi.

Vân Phi Vũ chủ động gánh vác việc cơm nước, nấu nhiều món đa dạng bổ sung thể lực cùng dinh dưỡng cho mọi người, nhưng ngay cả như vậy, sắc mặt Vân Khoảnh Dương… càng ngày càng kém.

Hôm nay, y lẳng lặng ngồi trong mã xa, không chớp mắt nhìn nam nhân đối diện, thấy đôi mắt hắn khẽ động, lập tức gọi nhỏ: "Dương?"

Vân Khoảnh Dương chậm rãi mở mắt ra, thấy vật nhỏ lo lắng nhìn mình, hắn cười an ủi: "Ta không sao."

Gương mặt nam nhân tái nhợt nhuốm màu mệt mỏi, trong mắt che kín tơ máu, Vân Phi Vũ biết hắn đau đớn nên ngủ không đủ giấc, bất giác tự trách: "Thực xin lỗi, nếu không bởi vì ta, độc trên người huynh sẽ không phát nhanh như vậy. Đều là lỗi của ta cả. Xin lỗi huynh!"

Nam nhân thở dài, vươn tay kéo y tới trước ngực, vuốt ve hai má y: "Chẳng phải ta đã nói đệ không cần tự trách sao. Đệ thương tâm, ta cũng sẽ thương tâm. Đệ khổ sở, ta cũng sẽ khổ sở. An tâm đi, chỉ cần đến được Diên Kinh, cho nàng dùng dược hoàn, ta tĩnh dưỡng vài ngày sẽ ổn cả."

Nhìn nam nhân mỉm cười, Vân Phi Vũ gật đầu, ngay sau đó hỏi: "Muốn ngủ không?"

Vân Khoảnh Dương nghiêng đầu ngẫm nghĩ: "Được rồi, nhưng đệ phải ngủ chung với ta."

"Uhm."

Hai người lẳng lặng ôm nhau, một hồi lâu sau, ngay khi Vân Phi Vũ tưởng rằng nam nhân đã ngủ lại nghe hắn đột ngột lên tiếng: "Bảo bối."

"Hử?"

"Đã lâu chúng ta không thân thiết."

Vừa nghe lời này, y không khỏi ngây người, khi phản ứng lại mới phát giác nam nhân đã vói tay vào trong y phục mình.

"Đừng nháo!" Đẩy tay nam nhân ra, Vân Phi Vũ trừng mắt liếc hắn một cái: "Nhìn sắc mặt của huynh xem, nghỉ ngơi cho ta."

"Nhưng mà…" Vân Khoảnh Dương ôm eo y, không ngừng cọ xát phân thân cứng rắn lên đùi y: "Ta muốn đệ mà, bảo bối. Làm một lần được không, đã nhiều ngày rồi chúng ta không có làm, làm xong có thể ngủ ngon mà. Được không, chỉ làm một lần thôi."

Nhìn gương mặt tái nhợt của nam nhân ửng hồng vì dục hỏa, Vân Phi Vũ không khỏi nhớ tới lần ở ôn tuyền, có lẽ làm một lần hắn sẽ ngủ ngon giấc.

"Vậy được rồi, nhưng sau khi làm huynh phải ngoan ngoãn ngủ."

"Được, đều nghe theo lời bảo bối nói." Vân Khoảnh Dương chuẩn bị thoát y phục vật nhỏ lại bị ngăn trở.

"Huynh nằm, để ta." Vân Phi Vũ đột nhiên thả người ngồi dậy, sau đó quỳ xuống giữa hai chân nam nhân.

Lần đầu ái nhân chủ động như vậy, Vân Khoảnh Dương vui vẻ không thôi, mà khi thấy y kéo khố y của mình thấp xuống, lập tức hiểu y muốn làm gì, kéo lấy y, ngữ khí hờn giận: "Vũ Nhi, đệ làm cái gì vậy?"

Hiện tại Vân Phi Vũ đã vô cùng ngượng ngùng, cúi đầu không chú ý tới vẻ mặt bất mãn của nam nhân: "Ta dùng miệng giúp huynh làm, có điều, đây là lần đầu tiên ta làm như vậy, có thể không được thoải mái, huynh…. Uhm…"

Đột nhiên bị nam nhân nâng lên, đôi môi bị ép chặt, ngay sau đó, khố y bị kéo xuống, nam nhân vói ngón tay lạnh lẽo vào hậu huyệt vật nhỏ, đau đớn khiến y không kiềm được co rút.

"Nhẫn một chút."

Thanh âm Vân Khoảnh Dương có điểm lạnh đi. Hiện tại Vân Phi Vũ mới phát hiện hắn dường như đang tức giận, có chút khó hiểu, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận cũng chẳng biết giải quyết sao mới đúng. Ngón tay thứ hai cũng đi vào, đau đớn tăng lên, y cắn chặt răng chịu đựng.

"Bảo bối, thực xin lỗi." Tiếng xin lỗi của nam nhân truyền tới, thanh âm khàn khàn bao trùm dục vọng nồng đậm: "Nếu đệ không muốn cho ta cũng không sao, ta không muốn ép buộc đệ. Xin lỗi, làm đệ đau đúng không?"

Cảm giác được ngón tay nam nhân sẽ rời khỏi, Vân Phi Vũ ôm chặt lấy hắn, lắc đầu, thở gấp trả lời: "Không phải, đây là trong mã xa, cho nên ta mới định dùng miệng giúp huynh làm, không phải không muốn làm." Nói xong, y lắc lư thân thể, dùng phân thân cứng rắn của mình đỉnh lên bụng nam nhân, biểu đạt dục vọng bản thân.

Bị y khiêu khích như vậy, hạ thân Vân Khoảnh Dương lại trướng lên vài phần: "Bảo bối, ta nhịn không nổi nữa, ngồi lên đi."

Vân Phi Vũ cử động thân thể, nâng eo, cảm nhận được cự vật nóng bỏng kia đỉnh phía sau hậu đình, đang định thong thả ngồi xuống lại bị hai tay đặt trên eo dùng sức áp mạnh xuống.

"A…uhm!" Y lập tức che miệng lại, thân thể không chịu nổi xâm nhập bất ngờ liền mềm nhũn ngã tới trước ngực nam nhân.

Một hồi hoan ái qua đi, Vân Khoảnh Dương nặng nề ngủ, Vân Phi Vũ dùng khăn lau sạch sẽ bạch dịch trên thân thể, nhìn gương mặt an tường khi ngủ của hắn, y thầm thở phào.

Lại qua sáu ngày, rốt cuộc mọi người cũng tới hoàng đô Diên Kinh.

Không kịp xem xét tiểu viện, Vân Phi Vũ vội vàng vọt vào trong phòng, chạy đến ngăn tủ bắt đầu tìm kiếm, cho tới khi nhìn thấy chiếc bình bạch ngọc nhỏ nhắn mới an tâm. Vội vàng chạy tới gian phòng khác giao dược hoàn lại cho Cổ đại phu, thấy y ngửi ngửi, sau đó nắn nắn liền nhét vào miệng nữ tử. Mọi người im lặng chờ đợi, nhưng liên tiếp hai canh giờ trôi qua vẫn không thấy nàng có phản ứng.

"Cổ đại phu, dược này không hiệu quả sao?"

Lão nhân vỗ về chòm râu trầm tư một lát, lắc đầu: "Chờ một lát nữa xem!"

"Vũ Nhi." Vân Khoảnh Dương vẫn im lặng ngồi một bên lại đột nhiên nói chuyện.

Vân Phi Vũ quay lại nhìn hắn, lúc này mới phát hiện đầu hắn đổ đầy mồ hôi, ngay cả môi cũng trắng bệch không chút huyết sắc, y lập tức kinh hoảng: "Huynh sao vậy? Đau đầu lắm hả? Tại sao không nói sớm? Cổ đại phu, mau lên, mau chẩn mạch cho hắn."

Vân Khoảnh Dương nâng tay bảo lão nhân lui xuống, cười với Vân Phi Vũ: "Không có gì, ta chỉ muốn nói với đệ rằng ta sẽ bế quan vài ngày."

"Không ở nơi này sao?" Vân Phi Vũ không cần nghĩ ngợi, hỏi lại.

Vân Khoảnh Dương sững người, sau đó kéo y qua, nhẹ giọng trấn an: "An tâm, ta sẽ nhanh chóng trở lại."

"Vô Hỉ, Vô Nộ."

"Chủ nhân."

"Khoảng thời gian ta không ở đây, các người âm thầm bảo hộ thất thiếu gia an toàn, hiểu chưa?"

"Dạ."

Vân Phi Vũ chưa kịp cự tuyệt, hai người nhoáng thân một cái đã biến mất vô tung.

"Kỳ thực ta không…"

"Tiễn ta ra ngoài được không?" Vân Khoảnh Dương ngắt lời y.

Nhìn sắc mặt nam tử dần tái nhợt, Vân Phi Vũ gật đầu, tiến lên đỡ thắt lưng hắn: "Đi thôi, ta tiễn huynh ra ngoài."

"Đỗ di nương." Trước khi xuất môn, Vân Khoảnh Dương quay đầu nhìn về phía phụ nhân: "Ta đem Tiểu Đậu Tử lưu lại nơi này, các người cần gì cứ sai bảo hắn làm, dẫu sao hắn cũng quen thuộc với sản nghiệp của Vân gia."

"Ân." Phụ nhân gật đầu, sau đó bổ sung một câu: "Đi sớm về sớm!"

"Đã biết." Vân Khoảnh Dương tươi cười, sau đó ôm thiếu niên ra khỏi phòng.

228. Quyển 6 - Chương 226: Đánh Đi! Đánh Đi!

"Vũ Nhi." Đứng trước mã xa, nam nhân đột nhiên nâng cằm Vân Phi Vũ, vẻ mặt nghiêm túc: "Đáp ứng ta, đệ không được phép đi gặp Tích Vô Nhai."

"Sao? Hắn ở Diên Kinh?"

"Không được phép gặp hắn!"

Tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên khiến Vân Phi Vũ hoảng sợ, nhìn ánh mắt hắn tràn ngập tức giận, y bất mãn bĩu môi: "Biết rồi, ta không gặp hắn là được. Huynh tức giận nhiều như vậy làm gì chứ."

"Đệ chỉ có thể là của ta." Vân Khoảnh Dương ôm y thật chặt.

Trên cổ đột nhiên truyền tới cảm giác đau đớn, Vân Phi Vũ yên lặng nhẫn nại, đến khi người nọ nhả ra, cảm giác ngứa ngáy lại theo nơi phát ra đau đớn đánh tới.

"Nhỡ kỹ, đệ là của ta!" Nam nhân lại nhắc lại một lần.

Hiểu rằng nam nhân đang bất an, Vân Phi Vũ không hề phản kháng, nhu thuận gật đầu: "Biết rồi, ta chờ huynh trở về!"

Tựa hồ cực kỳ hài lòng với câu trả lời của nam tử, Vân Khoảnh Dương hôn lên má y, ôn nhu nói: "Ngoan lắm. Cần gì cứ sai bảo Tiểu Đậu Tử."

"Uhm, huynh mau đi đi." Nhìn sắc mặt nam nhân tái nhợt, Vân Phi Vũ phi thường lo lắng.

"Ta sẽ nhanh chóng trở về." Vân Khoảnh Dương lưu luyến nhìn y, sau đó tiến vào mã xa.

Vân Phi Vũ lẳng lặng nhìn hắn rời đi, thẳng đến khi không nhìn thấy bóng dáng mã xa mới xoay người trở vào tiểu viện.

Đảo mắt đã qua một tháng. Vân Khoảnh Dương vẫn chưa trở về, cũng chẳng cho người đưa tin tức tới cho Vân Phi Vũ. Tuy rằng lo lắng nhưng y cũng chẳng biết làm sao. Hơn nữa, Tuyết Lê Hoa cũng chưa tỉnh lại, mà lão nhân lại nói nàng thực sự đang khôi phục. Nhớ tới việc mình cũng từng mê man hơn một tháng, y cũng thấy thoải mái hơn nhiều.

Ngày hôm đó, thái dương lên cao nhưng không khí vẫn rất lạnh. Buổi trưa, mọi người vây quanh chiếc bàn nhìn khói váng dầu màu hồng nổi lên trong nồi, da đầu bọn họ như run lên, nhưng hương thơm bay vào mũi lại khiến bọn họ giàn giụa nước miếng, chỉ còn chờ chủ nhân tới nữa thôi.

Vân Phi Vũ bưng một khay rau cải trắng cùng một khay củ cải thái mỏng từ trong bếp đi ra. Cổ đại không thể so với hiện đại, thực vật mùa đông quá ít, nghĩ tới vài món nhưng vẫn thấy lẩu là lựa chọn tốt nhất.

Y đang kích động đi về phía chính sảnh lại bị tiếng gọi pha chút nghi hoặc khiến cho ngừng bước.

"Tiểu Vũ?"

Quay đầu, nhìn người đã xuất hiện ở cửa tự bao giờ, Vân Phi Vũ bối rối không biết hành động ra sao, hơn nửa ngày mới tươi cười, khẽ gọi: "Tích… đại ca."

"Đúng là đệ rồi, đệ trở về từ lúc nào vậy?"

Tích Vô Nhai phi thường vui sướng, nhanh chóng phi thân tới trước mặt nam tử, định kéo y vào lòng lại bị hai đạo chưởng phong đối diện bức lui. Hai gã hắc y nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến hắn không khỏi cả kinh, hừ lạnh.

"Vô Hỉ, Vô Nộ, lui ra. Tích đại ca sẽ không làm ta bị thương."

Hai người do dự một lát, nhoáng một cái lại biến mất vô tung.

"Tiểu Vũ, chuyện này là sao? Cớ gì bọn họ lại ở nơi này? Chẳng lẽ…" Tích Vô Nhai nhìn chung quanh, rống lớn: "Vân Khoảnh Dương, ngươi lăn ra đây cho ta!"

"Tích đại ca, tích đại ca, Dương không có ở đây đâu, huynh đừng gọi mất công." Vân Phi Vũ vội vàng ngăn cản.

"Dương?" Tích Vô Nhai chậm rãi tới gần: "Đệ gọi hắn là 'Dương'? Đệ đã quên hắn đối xử với đệ như thế nào?"

Nhìn sắc mặt hắn đầy giận dữ, Vân Phi Vũ không biết nên trả lời thế nào mới phải, áy náy nhìn hắn.

"Vũ Nhi, Khoảnh Dương đã trở lại sao?" Đỗ Nguyệt Nga bước ra khỏi phòng, hai nữ tử đi theo sau đó, Cổ lão đầu cùng Tiểu Đậu Tử cũng theo sát.

Không khí xấu hổ bị xua tan, Vân Phi Vũ khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, đưa đồ ăn trên tay cho người khác: "Nương, người cầm lấy đi. Con có chút việc cần ra ngoài, mọi người ăn trước đi."

Tử Trúc vội vàng tiến lên tiếp lấy, Đỗ Nguyệt Nga tò mò nhìn nam nhân xa lạ trước phía sau nhi tử: "Vị này là..."

"Vị này là nhạc mẫu sao?" Tích Vô Nhai mỉm cười, chân sau quỳ xuống: "Tiểu tế Tích Vô Nhai bái kiến nhạc mẫu đại nhân, vẫn chưa..."

"Tích Vô Nhai, ai là nhạc mẫu của ngươi hả, ít ở trong này nhận họ hàng đi. Tránh khỏi Vũ Nhi của ta xa một chút!" Một tháng không thấy, Vân Khoảnh Dương đột nhiên vọt vào, nhưng chưa kịp tiếp cận Vân Phi Vũ đã bị Tích Vô Nhai chặn lại ở giữa.

"Hừ, Vân Khoảnh Dương, chờ ngươi đã lâu! Lần trước vì Tiểu Vũ đột nhiên mất tích nên vẫn chưa phân thắng bại, lần này đúng lúc lắm, thù mới hận cũ chúng ta cùng nhau tính toán!"

"Đang có ý này!" Vân Khoảnh Dương cũng chẳng nhiều lời, huy quyền cùng hắn giao chiến.

Vân Phi Vũ nhìn bọn họ, thực sự không biết phản ứng như thế nào, chỉ ngơ ngác nhìn trời, trong lòng tồn tại ý niệm duy nhất: "Lão thiên gia à, ngài cố ý chỉnh ta sao?"

"Vũ Nhi, rốt cuộc có chuyện gì thế này? Sao ta lại có thêm nam tế từ trên trời rơi xuống như vậy? Con xuất giá từ khi nào vậy hả?" Đỗ Nguyệt Nga túm lấy nhi tử đang dại mặt ra, thấy y vẫn chưa hoàn hồn, nàng nhịn không được liền ghé bên tai y thét lớn "Vũ Nhi!"(Nam tế: con rể)

"Hả?" Vân Phi Vũ che lỗ tai ngồi xụp xuống, vẻ mặt thống khổ ngước lên nhìn phụ nhân: "Nương, người làm gì vậy chứ, muốn rống cho con điếc luôn?"

Phụ nhân chỉ hai người ngươi đánh ta cũng đánh kia, mặt không biết sắc, mở miệng: "Con không ngăn bọn họ lại? Tiểu viện này sắp bị bọn họ hủy mất rồi."

Đảo mắt nhìn bốn phía, tường vây bị phá hủy không ra hình thù, cây hòe đại thụ bị đánh nghiêng ngả, sân viện bị lật đến loạn thất bát tao, Vân Phi Vũ nộ khí xung thiên rống lên: "Ngừng lại cho ta, hỗn đản, các người mau dừng tay lại cho ta!". (loạn thất bát tao: lộn xộn)

Nhưng hai người tựa như không nghe thấy, vẫn phách trưởng huy quyền kịch liệt như cũ.

Trơ mắt nhìn tường vây đổ nghiêng đổ ngả, Vân Phi Vũ tức đỏ cả mắt, nhìn trái ngó phải, thấy Tử Trúc vẫn bưng đồ ăn trên tay, y đoạt lại, nhắm về phía hai người: "Ta bảo các người dừng ta cơ mà, các người có nghe thấy không vậy hả?"

Hai người đang đấu đá, khóe mắt tảo qua thấy rất nhiều thứ trắng trắng xanh xanh gì đó bay về phía này, đánh một chưởng, thả người tách ra, lúc này mới thấy rõ đó là cải trắng cùng cây cải củ.

"Đánh đi, các người tiếp tục đánh xem nào. Tiểu viện của ta giờ chỉ còn có một nửa thôi này, các người tiếp tục đánh đi, tiếp tục, tiếp tục đi nào. Hả, sao không đánh nữa!"

Nghe thấy tiếng phẫn nộ rít gào ngày một lớn, hai người nhìn Vân Phi Vũ đứng giữa tiểu viện tức giận đến phát run. Đảo mắt nhìn bốn phía, nhất thời chột dạ không dám lên tiếng, cuối cùng nhịn không được liền đồng thanh gọi khẽ.

"Vũ Nhi."

"Tiểu Vũ."

"Cút hết, cả đời này ta cũng không muốn nhìn thấy hai người các ngươi nữa. Đều cút hết cho ta!" Vân Phi Vũ nổi giận đùng đùng xoay người đi vào đường ốc, áp chế hỏa nộ trong lòng mà quát mấy người đứng ngây ngốc ngoài cửa: "Nương, Tử Trúc tỷ, Thanh Thủy tỷ, Tiểu Đậu Tử, Cổ đại phu, chúng ta vào dùng bữa. Không ai được phép để ý tới hai tên điên đó!"(Đường ốc: nhà chính)

Hai người dị thường xấu hổ đứng im trong sân, không dám đuổi theo, cũng không dám mở miệng gọi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vân Phi Vũ biến mất khỏi tầm mắt.

Nhìn nhi tử thật sự bước vào phòng, Đỗ Nguyệt Nga thầm mắng: "Xú tiểu tử, tự mình gây họa còn phát hỏa như vậy. Ai kêu ngươi rước lấy một thân đào hoa làm gì. Còn rước một đám nam nhân nữa chứ. Hỗn cầu!"

Phụ nhân tiến lên phía trước hai bước, tươi cười nhìn hai người: "Đánh một trận như vậy chắc đều đói bụng rồi. Đúng lúc lắm, cùng nhau tới dùng bữa đi."

"Di nương."

Hai người trừng mắt liếc nhau một cái, sau đó nhìn về phía phụ nhân: "Tiểu Vũ (Vũ Nhi)…"

Đỗ Nguyệt Nga phất tay: "An tâm, an tâm, từ trước tớ nay tiểu tử kia vẫn mau giận mau quên, chẳng qua…" phụ nhân nhìn hai người: "Chuyện tốt của các người, các người tự mình giải quyết đi. Ta cũng không muốn Vũ Nhi vì các ngươi mà phải chịu thương tổn."

"Vâng."

"Con hiểu."

"Vậy được rồi, vào dùng bữa." Đỗ Nguyệt Nga tiến lên, mỗi tay kéo một người, trong lòng lại suy nghĩ: "Vì sao hai tên này không phải là khuê nữ chứ. Nếu cả hai đều là khuê nữ, lúc đó là có thể rước cả hai người về cho Vũ Nhi rồi. Còn ta có thể ngồi trước bàn ăn uống vui vẻ."

"Xú tiểu tử, không đợi nương mà đã ăn rồi hả?" Đỗ Nguyệt Nga trợn mắt liếc y một cái, thấy y căn bản không để ý tới hai người, biết tiểu hỗn cầu vẫn còn đang tức giận, đành phải kéo hai người, mỗi tên một bên: "Được rồi, ăn cơm."

Thấy Cổ đại phu cùng Tiểu Đậu Tử còn đứng một bên, Vân Phi Vũ gọi: "Hai người còn đứng đó làm gì chứ, mau ngồi xuống ăn."

Hai người sợ hãi rụt rè đứng thẳng, vẫn không dám ngồi xuống.

Mắt thấy vật nhỏ sẽ biến sắc, Vân Khoảnh Dương vội vàng mở miệng: "Thất thiếu gia cho các ngươi ngồi xuống thì ngồi xuống đi, lề mề cái gì?"

"Vâng." Hai người run rẩy ngồi xuống, cầm đũa, bắt đầu dùng bữa.

Trên bàn cơm, có người ăn chẳng thèm để ý, có người ăn lại nơm nớp lo sợ, có người nuốt không trôi, có người ăn như lang thôn hổ yết.

Cảm giác bụng đã quá no, Vân Phi Vũ lau miệng. "Nương, con ăn xong rồi, mọi người từ từ dùng bữa." Nói xong, y đi thẳng tới cửa.

"Vũ Nhi (Tiểu Vũ)."

Nhìn hai người nháy mắt đã chặn trước mặt mình, Vân Phi Vũ nhướng mi, lạnh lùng mở miệng: "Thật có lỗi, miếu nhà ta thực sự quá nhỏ, không thờ nổi nhị vị đại thần. Mời các vị tới nhà khác trông cửa đi!"

Chỉ thấy 'xì' một tiếng, Đỗ Nguyệt Nga trừng mắt nhìn Thanh Thủy nén cười đến rung bàn, bản thân tự giả bộ không sao, kỳ thực cũng đang đau ruột lắm. Nàng thực không biết nhi tử của mình lại có khả năng chọc cười tài như vậy, ngay cả Tử Trúc luôn đạm mạc cũng đang híp mắt lại, khóe môi khẽ nhếch, vểnh tai nắng nghe.

"Tiểu Vũ (Vũ Nhi)."

Nhìn hai người vẫn bất động đứng chắn trước mặt, Vân Phi Vũ nhất thời tức giận, hai tay đẩy hai người ra, chen vào giữa mà bước ra ngoài.

"Vũ Nhi, hãy nghe ta nói."

"Tiểu Vũ, nghe ta giải thích."

Chỉ nghe 'roẹt' một tiếng, hai cánh tay áo của Vân Phi Vũ bị hai người kéo xuống, lộ ra cừu y màu trắng bên trong.

Tâm trí bị hỏa nộ chiếm cứ, lửa bốc ngút trời, y quên luôn thân phận hai người trước mắt, chỉ biết nếu không đánh cho hai tên này một trận nên thân thì hỏa nộ trong lòng sẽ không thể nào dập tắt.

"Được được được, rất được đấy! Các người không coi ta ra gì phải không? Một tên cũng đừng hòng thoát!" Nói xong, y quơ nắm đấm về phía hai người.

Căn phòng nhỏ hẹp, hai người nhảy tới né lui thực sự rất khó khăn, nhưng nhìn vật nhỏ đang tức tối nên chỉ dám trốn trái tránh phải, không ngừng giải thích, nịnh nọt, nhưng vật nhỏ căn bản không nghe lọt, nắm được vật gì liền ném về phía bọn họ, túm được vật gì là đuổi theo nện bọn họ. Chỉ chốc lát sau, căn phòng đã vô cùng hỗn loạn.

"Ai u."

"Tiểu thư."

Nghe thấy tiếng kinh hô, Vân Phi Vũ cuống quýt ngừng tay, ném ghế dài trên tay liền chạy về phía phụ nhân: "Nương, nương à, con khiến nương bị thương rồi sao? Thực xin lỗi, thực xin lỗi, con thực bất hiếu!"

Đỗ Nguyệt Nga một tay che trán, một tay nhéo tai y: "Xú tiểu tử, con phát hỏa như vậy là sao chứ, đây chẳng phải là họa chính con gây ra sao. Còn nữa, con nhìn xem căn phòng này đã bị con biến thành cái gì đây? Người khác còn chưa phá thì con đã phá tan nó ra trước rồi."

"Nương, nương, đau mà!" Vân Phi Vũ kêu to.

"Di nương."

"Bá mẫu."

"Đứng yên cho ta." Đỗ Nguyệt Nga quát lớn, sau đó nhìn nhi tử nước mắt lưng tròng, buông tai y, nhấn lên trán y: "Con xem con kìa, rốt cuộc tới khi nào mới khiến cho ta bớt lo lắng đây? Tự mình gieo nợ đào hoa còn không giải quyết, vậy mà vẫn ở trong này cáu kỉnh, con xem mình có chút tiền đồ nào không vậy? Từ nhỏ tới giờ ta đã dạy con ra sao, chẳng lẽ con coi tất cả lời ta nói đều như gió thổi bên tai hả!"

Vân Phi Vũ xoa tai, nhỏ giọng nói thầm: "Cũng đâu phải con trêu chọc bọn họ, là bọn họ chọc tức con đó chứ."

"Con còn cãi?" Phụ nhân nhìn căn phòng bừa bộn, hiện tại có muốn cười cũng chẳng xong, chỉ cảm thấy trên trán đau đớn, đẩy hỗn tiểu tử trướng mắt về phía hai nam nhân: "Cút ra ngoài, không giải quyết xong thì đừng có trở về."

"Nương"

Thấy phụ nhân hung hăng trừng mắt nhìn mình, Vân Phi Vũ tủi thân muốn khóc, quay đầu nhìn hai người đứng sừng sững một bên, hừ lạnh, xoay người đi ra khỏi cửa.

"Bá mẫu (di nương)..." thấy vẻ mặt áy náy của hai người, Đỗ Nguyệt Nga phất tay, sau đó quát: "Thanh Thủy, Tử Trúc, Tiểu Đậu Tử, bắt đầu thu dọn phòng ốc."

229. Quyển 6 - Chương 227: Thích Và Yêu

Trở lại phòng, thong thả thay y phục đã bị xé rách, tâm tình Vân Phi Vũ dần bình tĩnh trở lại. Kỳ thực y cũng không phải chưa từng dự đoán qua tình huống này, nhưng mọi việc quá mức đột ngột khiến y trở tay không kịp.

Vân Phi Vũ thầm thở dài. Hôm nay, một nửa tiểu viện đã bị hủy đi, nếu về sau lại gặp mặt là đấu tiếp, khẳng định sẽ có một người bị thương, hoặc là lưỡng bại cầu thương. Đó là tình cảnh mà y không muốn thấy nhất. Phải mau chóng giải quyết.

Mở cửa phòng, nhìn hai người đưa lưng về phía cửa đồng thời quay lại nhìn mình, y có chút không được tự nhiên khụ hai tiếng, vẫy Vân Khoảnh Dương: "Lại đây."

Có người vui mừng, có người ưu tư. Thấy người còn lại trong viện vẻ mặt cô đơn, Vân Phi Vũ không đành lòng, lên tiếng: "Tích đại ca, huynh chờ một chút, đợi lát nữa ta sẽ tiễn huynh."

"Đi thì đi luôn đi, đưa với tiễn làm chi." Vân Khoảnh Dương kéo y vào lòng, vẻ mặt mất hứng.

"Câm miệng!" Vân Phi Vũ tức giận trừng mắt liếc hắn một cái: "Huynh ở lại trong nhà giúp mẫu thân ta dọn dẹp, ta đi một lúc sẽ trở về."

"Không được!"

"Huynh..." Vân Phi Vũ tức muốn chết, kéo hắn vào trong phòng, nắm chặt vạt áo trước của hắn, gầm lên: "Chính huynh đã nói về sau sẽ nghe theo lời của ta, hiện tại bắt đầu lật lọng rồi. Ta tin sai người."

Định xoay người ra ngoài lại bị Vân Khoảnh Dương kéo trở lại, áp lên cánh cửa, cuồng hôn.

"Hỗn đản... ngô... buông..."

"Đệ là của ta, đệ là của ta..." nam nhân vừa thì thầm vừa xé rách y phục nam tử, cuồng hôn, vuốt ve khắp thân thể.

"Vân Khoảnh Dương. Đủ rồi đấy!" Vân Phi Vũ tức giận gầm lên: "Huynh phái người giám thị ta ta đã không so đo thì thôi. Đến bây giờ huynh còn chưa tin ta. Huynh còn như vậy nữa ta sẽ lập tức biến mất trước mắt huynh, khiến cho huynh cả đời này cũng không bao giờ tìm ra."

Nghe vậy, Vân Khoảnh Dương lập tức ngừng lại, thất kinh nhìn y: "Vũ Nhi, đệ đã đáp ứng ở bên ta cả đời. Đệ không thể rời khỏi ta. Đệ sẽ không rời ta đúng không?"

Nhìn gương mặt hắn lộ vẻ bi thương, Vân Phi Vũ thở dài, ôm thắt lưng hắn, nghiêm túc nói: "Ta nói lại một lần cuối. Nếu ta đã đáp ứng ở bên huynh cả đời, nhất định ta sẽ không rời đi, nhưng điều kiện tiên quyết là huynh phải tin tưởng ta. Nếu không ta sẽ thực sự biến mất trước mắt huynh."

"Ta tin, ta tin. Vũ Nhi nói gì ta cũng tin." Nam nhân liên tục gật đầu, ôm chặt y vào lòng: "Vũ Nhi, ta yêu đệ. Đừng rời khỏi ta. Đệ nói gì ta cũng tin. Sau này ta sẽ luôn nghe lời đệ, không chọc đệ tức giận. Đừng rời khỏi ta."

"Sẽ không rời khỏi huynh. Vĩnh viễn không rời khỏi huynh." Vân Phi Vũ vuốt lưng hắn, thề thốt đảm bảo, sau đó vỗ vỗ lưng hắn: "Tốt lắm, huynh ở nhà giúp mẫu thân ta thu dọn. Nhớ kỹ, nhất định phải khôi phục tiểu viện của ta trở lại bộ dạng trước kia. Ta tiễn hắn."

"Làm..." Thấy vật nhỏ trừng mắt, Vân Khoảnh Dương tủi thân chớp mắt mấy cái, cũng chẳng dám nói những lời tiếp theo.

"Nam nhân này, bộ dạng hiện tại thực đáng yêu." Vân Phi Vũ hôn nhẹ lên má hắn tựa chuồn chuồn lướt nước, sau đó mở miệng: "Ta không muốn các người vừa thấy mặt liền giao chiến, cho nên ta sẽ ra ngoài nói rõ mọi chuyện cho hắn biết, như vậy huynh có thể an tâm rồi."

Thấy ánh mắt vật nhỏ sáng ngời, Vân Khoảnh Dương nhắm mắt kề trán lên trán y: "Đã biết, đi nhanh về nhanh."

"Uhm." Vân Phi Vũ đáp một tiếng, nhưng thấy nam nhân vẫn không chịu buông ra, y nhịn không nổi liền nói: "Dương, buông tay, huynh cứ như vậy ta không đi được."

Mở mắt, chăm chú nhìn vật nhỏ trong lòng, Vân Khoảnh Dương cúi đầu hàm trụ đôi môi non mềm, cẩn thận nhấm nháp.

Nụ hôn của nam nhân mềm nhẹ như gió, ấm áp như mặt trời. Vân Phi Vũ biết hẳn là phải lập tức đẩy hắn ra nhưng trong lòng lại luyến tiếc, tới khi cả người nóng lên, hạ thân có phản ứng, lúc này người nọ mới buông ra, ghé bên tai y thì thầm cười khẽ: "Buổi tối phải bồi thường cho ta nha, bảo bối!"

"Hỗn đản, hắn cố ý, cái tên hỗn đản này."

Vân Phi Vũ buồn bực đẩy hắn ra, tự nhìn bản thân một lượt, may mà y phục rộng thùng thình nên không nhìn ra cái gì. Quắc mắt trừng nam nhân đang tươi cười đắc ý, y vỗ vỗ mặt, ổn định *** thần xong mới mở cửa phòng, bước ra.

Tích Vô Nhai vẫn lẳng lặng đứng chờ đợi, nhìn hai người bên nhau, hắn cũng đoán được đại khái một ít, lòng đau quặn thắt từng cơn, áp lực trước ngực khiến hắn thở không nổi. Biết rõ nên lập tức rời đi, nhưng vẫn không thể nào cất bước, còn ôm tia hy vọng cuối cùng, hy vọng nghe từ miệng người nọ nói được y không hề tình nguyện, là bị bức bách, nhưng là, việc này chỉ sợ chính là từ lừa mình dối người. Hắn âm thầm cười khổ.

"Tích đại ca, chúng ta đi thôi!"

Nhìn người nọ đi về phía mình, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn tựa thái dương lại chỉ có thể ngắm nhìn, không thể vươn tay chạm tới, rõ ràng gần ngay trước mắt, vì sao lại cảm thấy xa xôi như vậy, là bởi gò má ửng hồng vì dục hỏa chưa lui, hay vẫn vì đôi môi y bị hôn tới sưng đỏ? Hắn không rõ ràng lắm, chỉ biết tâm càng lúc càng lạnh, càng ngày càng trầm, tượng như cá rời khỏi nước, sắp hít thở không thông mà chết.

Trơ mắt nhìn sắc mặt nam nhân ngày càng tái nhợt, Vân Phi Vũ nhanh chóng tiến lên, tràn đầy lo lắng nhìn hắn: "Tích đại ca, huynh làm sao vậy? Không thoải mái? Nếu vậy ta kêu Cổ đại phu tới xem cho huynh?"

Trông theo hai người bước ra khỏi tiểu viện, Vân Khoảnh Dương bước ra, muốn lập tức đuổi theo, nhưng nhớ tới những lời vật nhỏ vừa nói nên đành phải thu hồi cước bộ, xoay người bước vào phòng.

Hai người lẳng lặng bước đi, không ai nói chuyện, không khí căng thẳng mà xấu hổ. Không thể duy trì như vậy tiếp, Vân Phi Vũ hít sâu mấy hơi, sau đó mở miệng: "Tích đại ca, kỳ thực… ta có chuyện muốn nói với huynh."

Tích Vô Nhai dừng bước, xoay người ngóng nhìn y, ánh mắt đau thương, vẻ mặt cô tịch.

Thấy hắn như vậy, lời đến miệng lại không thể thốt nên câu, Vân Phi Vũ mấp máy môi, cuối cùng đành phải cố nói: "Huynh… sao hôm nay lại có thời gian rảnh tới đây?"

Tích Vô Nhai cười khổ một tiếng: "Mỗi tháng ta sẽ tới nơi này một lần, muốn xem xem đệ đã trở lại hay chưa, thuận tiện quét tước một chút."

"Thì ra vẫn do huynh quét tước, ta nói nửa năm chưa trở về nơi này, chẳng hiểu sao tiểu viện lại sạch sẽ như vậy." Vân Phi Vũ tươi cười: "Đa tạ huynh!"

"Lời ta muốn nghe không phải cảm tạ, ta muốn gì, hẳn đệ phải hiểu." không muốn tiếp tục dây dưa như vậy, miệng vết thương trong lòng càng lúc càng lớn, chỉ cần một câu của y cũng có thể phán định sinh tử của mình, Tích Vô Nhai nhìn thẳng y. "Rất muốn chạm vào y."

Nam nhân đột nhiên tới gần, Vân Phi Vũ lui ra sau theo bản năng, mãi tới khi không thể lui, lưng tựa vào vách tường cứng rắn, cảm nhận được hơi thở nam nhân ngày càng gần, y quay đầu đi, nhất cổ tác khí nói: "Thực xin lỗi, Tích đại ca. Ta đã đáp ứng sẽ ở bên cạnh hắn cả đời, cho nên… mong huynh quên ta đi! Thực sự xin lỗi!". (NHẤT CỔ TÁC KHÍ: một tiếng trống làm *** thần hăng hái thêm, hay còn hiểu là nói một mạch"Tả Truyện" Trang Công thập niên: 'phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Phía trước đột nhiên không có động tĩnh, cẩn thận quay đầu lại, khi thấy vẻ mặt bi thương cùng thân thể lung lay sắp đổ của nam nhân, tâm can y co rút đau đớn, cảm giác đau lòng lan khắp toàn thân trong nháy mắt. Nhịn không được muốn vươn tay níu hắn, nhưng nhớ tới một gương mặt khổ sở khác, y mạnh mẽ áp chế chua sót không ngừng trào ra, trong lòng liên tục xin lỗi: "Tích đại ca, xin lỗi huynh, thực xin lỗi…"

"Vì sao? Vì sao? Ta đối xử với đệ không tốt? Hắn từng làm như vậy với đệ, vì sao, vì sao cuối cùng đệ lại chọn hắn?" Tích Vô Nhai đột nhiên tiến lên bắt lấy bờ vai y, lay động mãnh liệt, ánh mắt điên cuồng, không ngừng hỏi vì sao.

"Tích đại ca, huynh bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút đi!" Vân Phi Vũ nắm ngược lại cánh tay nam nhân, cao giọng hô quát, mãi đến khi nam nhân vô lực gã xuống mép tường, miệng vẫn tiếp tục lẩm bẩm: "Vì sao lại là hắn, vì sao, vì sao…"

Quan sát bốn phía, may mắn là nơi này hẻo lánh không người, nhìn nam nhân suy sụp ngồi dưới đất, khẽ thở dài, y ngồi xuống trước mặt hắn: "Tích đại ca, huynh tĩnh tâm nghe ta nói."

Ngừng một chút, y tiếp tục: "Ta biết huynh đối xử với ta tốt lắm, luôn luôn tốt, ta cũng rất hiểu, cũng thực cảm kích huynh, chính là, ta đã có lựa chọn. Ta biết làm như vậy rất không công bằng với huynh. Giống như huynh nói, đích xác trước kia hắn đã làm rất nhiều chuyện tồi tệ với ta, chính là… ta không thể bỏ mặc hắn, bởi vì Dương chỉ có ta."

"Mà huynh lại không giống như vậy. Huynh còn có thân nhân vì huynh suy nghĩ. Huynh còn có bằng hữu bên huynh chia sẻ ưu sầu, còn có thuộc hạ yêu kính huynh. Nhưng Dương chỉ có một mình ta. Từ nhỏ hắn đã không có người thực sự quan tâm mình, thuộc hạ cũng chỉ là những kẻ nghe lệnh làm việc, bằng hữu lại càng miễn bàn. Hắn vẫn luôn phải sống cuộc sống vất vả đáng chết đó, thấy hắn như vậy, ta thực sự đau lòng, cho nên ta muốn ở bên hắn cả đời. Mặc kệ lấy thân phận thân nhân hay ái nhân, ta chỉ muốn ở bên cạnh hắn, vậy nên, thực xin lỗi. Huynh hãy quên ta đi!"

"Nữ tử, nam tử tốt hơn ta nơi nào cũng có. Ta nghĩ không có ta huynh vẫn có thể sống tốt. Ta không đáng để huynh hi sinh nhiều như vậy. Huynh là người tốt, thật sự rất tốt, cho nên huynh nhất định phải hạnh phúc.

Nhìn nam nhân chậm rãi ngẩng đầu, gương mặt khôi phục bình tĩnh, Vân Phi Vũ thầm thở phào nhẹ nhõm, đứng lên vươn tay: "Đứng lên đi, huynh là vương gia, để người khác nhìn thấy bộ dạng này không hay chút nào."

Tích Vô Nhai nắm lấy tay y, mượn sức đứng dậy, đột nhiên kéo y tới gần mình, vô cảm mở miệng: "Đó là đệ thương tiếc cho hắn, căn bản không phải yêu."

Vân Phi Vũ ngẩn người, kinh ngạc nhìn hắn nửa ngày không nói, cũng quên giãy ra khỏi vòng tay của hắn. Một lúc lâu, lấy lại *** thần, y nhẹ nhàng đẩy hắn: "Ta không cho rằng như vậy. Có lẽ tình cảm ta dành cho hắn đích xác có dung hòa cùng thương tiếc, nhưng nếu không yêu hắn, nhìn hắn đau khổ bi thương như vậy, ta căn bản sẽ không có cảm giác đau lòng. Ta hy vọng hắn vui vẻ, hy vọng hắn hạnh phúc, chẳng lẽ như vậy vẫn không phải là yêu?"

Tích Vô Nhai nhẹ nhàng lắc đầu: "Đệ thật sự cảm thấy mình yêu hắn? Không phải đang thương hại hắn? Có lẽ đệ thích hắn, nhưng không nhất định là yêu, đệ…"

"Được rồi, Tích đại ca, chúng ta không cần tiếp tục thảo luận vấn đề này." Vân Phi Vũ ngắt lời hắn, nghiêm mặt nói: "Ta biết huynh đối xử với ta rất tốt, nhưng nếu ta đã lựa chọn, nhất định ta sẽ không phản bội hắn. Thích cũng tốt mà yêu cũng tốt, ta đã quyết định sẽ cùng hắn cả đời, cho nên sau này chúng ta vẫn không nên gặp lại thì hơn. Xin lỗi huynh!"

Xoay người muốn rời đi lại đột nhiên bị nam nhân kéo trở về, nụ hôn nóng rực không ngừng hạ xuống, còn có lời thề thốt không cam lòng: "Ta sẽ không bỏ cuộc. Đệ vốn không yêu hắn, ta sẽ không bao giờ từ bỏ."

Vân Phi Vũ tránh trái tránh phải, khi không thể nhịn được nữa liền dùng sức đẩy hắn ra, hét lớn: "Cho dù ta không yêu hắn nhưng ta cũng không yêu huynh!"

Thấy gương mặt nam nhân nháy mắt đã mất đi huyết sắc, tâm y đột nhiên thắt chặt lại, căng ra, bóp nghẹn, dị thường khó chịu. Y đã không thể phân biệt rõ ràng giữa yêu cùng thích có gì khác biệt, nhưng là, nhìn

bọ họ vì chính mình mà bi thương, nhìn bọn họ khổ sở thì chính y cũng cảm thấy khổ sở. Tuy rằng không muốn tổn thương bất kỳ người nào, nhưng trong lòng y lại rất rõ ràng, không tổn thương một người, nhất định sẽ khiến cho người còn lại thương tâm. Đây chính là sự thật không thể tránh khỏi.

Mấp máy môi lại phát hiện mình không thể thốt nên lời, nhìn theo bóng dáng người nọ cô tịch lảo đảo rời đi, tâm y như muốn nứt ra, đau, rất đau, đau đến khiến y không thể thở nổi.

230. Quyển 6 - Chương 228: Một Đêm Đại Giới

Không biết đã đứng trong ngõ nhỏ bao lâu, chỉ khi cảm nhận được cơn gió lạnh thổi qua, cảm giác lành lạnh khiến Vân Phi Vũ rùng mình tỉnh lại, lúc này mới phát giác toàn thân đã lạnh lẽo, chân tay tề cứng.

Than nhẹ một tiếng: "Đây chẳng phải kết quả mà ta mong muốn đó sao?" Khóe miệng nâng thành nụ cười khổ, nhẹ nhàng hoạt động chân tay, cảm thấy đã có thể đi lại, lúc này y mới chậm rãi đi về phía tiểu viện.

Khi tới cửa, phát hiện rất nhiều mã xa dừng ở đó, đang nghi hoặc lại thấy nam nhân xách bao lớn bao nhỏ đi ra.

Y còn chưa kịp mở miệng đã thấy Vân Khoảnh Dương lẻn tới trước mặt, vứt bao vây lên mã xa, ôm chặt y vào lòng: "Chờ đệ đã lâu, rốt cuộc cũng trở về rồi."

Nghe ngữ điệu hắn run rẩy, Vân Phi Vũ quay lại ôm hắn, cười nói: "Tên ngốc này, ta không trở về thì có thể đi đâu đâu. Ta còn trông cậy huynh nuôi ta cả đời mà."

"Ân, vĩnh viễn nuôi đệ." Nam nhân cúi đầu hôn lên chóp mũi y, đột nhiên nhíu mày: "Sao lại lạnh như vậy?"

"Đứng bên ngoài hơi lâu nên có điểm lạnh." Vân Phi Vũ nép người vào lòng hắn, đem mặt dán lên ***g ngực rộng lớn, thoải mái nhắm mắt lại: "Ấm quá đi!"

"Lạnh cũng không biết mặc nhiều thêm, còn trở về than vãn nữa." Vân Khoảnh Dương bất mãn mắng khẽ, nhưng hai tay ôm y càng chặt: "Bảo bối, đệ lên mã xa trước, ta lấy xong đồ rồi thì chúng ta sẽ xuất phát."

"Đi đâu? Mẫu thân của ta và các nàng ấy đâu?" Vân Phi Vũ khó hiểu nhìn hắn.

"Di nương và các nàng ấy đợi đệ không nổi nên đã để Tiểu Đậu Tử đưa tới khách *** trước. Ta đưa hành trang của các nàng lên mã xa xong rồi chúng ta cũng tới đó. Tiểu viện này tạm thời không thể trụ lại, chờ ta tìm người tu sửa tốt, khi đó đệ muốn trở về đây lúc nào cũng được."

Nhìn tiểu viện siêu đổ, Vân Phi Vũ gật đầu: "Được rồi." Sau đó còn nói: "Có nhiều đồ quá nha, để ta tới hỗ trợ."

"Không cần, đệ mau vào trong xe. Nhìn đệ xem, cả người đều phát lạnh như vậy. Nghe lời ta."

"Uhm." Được nam nhân sủng như vậy, y còn gì không hài lòng đây?

Vân Phi Vũ hôn lên chiếc cằm trơn bóng của hắn, đột nhiên cười nói: "Ngày thường đều thấy huynh hạ mệnh lệnh cho người khác, lần đầu thấy huynh tự mình động thủ, trông thật kỳ quái."

"Kỳ quái sao?" Vân Khoảnh Dương phản đối, nhướng mi: "Chuyện khác không quan tâm, nhưng nếu là việc có liên quan tới bảo bối, ta hận không thể tự mình làm hết mọi chuyện. Bảo bối, tướng công thương ngươi lắm đúng không?"

"Hứ, muốn gả cũng là huynh gả cho ta." Vân Phi Vũ đẩy hắn ra, xoay người nhảy lên mã xa, tiến vào xa sương, bỗng nhiên ló đầu ra, cười hì hì nói: "Nương tử, nhanh lên, vi phu còn chờ ngươi tới sưởi ấm nè."

"Tiểu bại hoại." Nhìn vật nhỏ nhanh chóng lui vào trong xe, Vân Khoảnh Dương tươi cười sủng nịch, đem hai bao vây cuối cùng ra, sau đó liền đánh mã xa rời khỏi.

Nhìn khách *** xa hoa khí thế trước mắt, Vân Phi Vũ nhảy xuống xe, chỉ chỉ bảng hiệu, hỏi: "Vân Tường khách ***? Là của Vân gia sao?"

Một người trông giống như lão bản vội vã chạy ra, cúi đầu hành lễ cũng nam nhân: "Thiếu chủ."

Vân Khoảnh Dương phất tay, thản nhiên nói: "Đã sắp xếp ổn thỏa cho di nương của ta cũng các nàng kia chưa?"

"Đã an bài ổn thỏa, phân biệt ở trong hai phòng chữ thiên số một và số hai."

"Vậy là được rồi." Vân Khoảnh Dương quay đầu nhìn bao vây trên mã xa: "Bao vây màu lam thì đưa tới phòng ta, những chiếc khác đều đưa tới phòng chữ thiên số một, số hai đi."

Vân Khoảnh Dương đột nhiên kéo vật nhỏ đang tò mò ngó nghiêng chung quanh lại, giới thiệu: "Đây là thất thiếu gia, sau này mệnh lệnh của y chính là mệnh lệnh của ta, nghe thấy chưa?"

"Vâng."

"Vũ Nhi, chúng ta vào thôi." Nam nhân thân thiết ôm chầm lấy y, căn bản không để ý tới ánh mắt người ngoài, thoải mái đi tới căn phòng dành riêng cho hai người.

Dùng xong bữa tối, Vân Phi Vũ thư thư phục phục ngâm mình trong nước ấm, vừa thả lỏng thì tâm trí lại loạn cả lên, bất giác nhớ tới bóng dáng cô tịch khi người nọ rời đi, tâm bắt đầu co rút từng đợt, đau đớn khôn cùng.(thư thư phục phục: thoải mái)

"Vũ Nhi, đệ đang suy nghĩ gì vậy?" Nam nhân mang theo hương thơm thoảng thoảng sau khi tắm rửa tiến lại, vươn tay ôm y tới trước ngực.

Tổn thương một người, không thể tiếp tục tổn thương người thứ hai, Vân Phi Vũ lập tức ổn định tâm trí, quay về ôm lấy thắt lưng nam nhân, mỉm cười: "Chẳng nghĩ gì cả."

"Thật sự?"

Nhìn vẻ mặt không mấy tin tưởng của nam nhân, Vân Phi Vũ suy nghĩ, vẻ mặt cổ quái nhìn hắn: "Đúng là có nghĩ tới một chuyện." Nói xong, y nghiêng người áp nam nhân xuống dưới thân, đôi mắt sáng ngời nhìn hắn: "Ta muốn huynh."

Vân Khoảnh Dương thất thần, nhưng cảm nhận được thân thể vật nhỏ dần nổi lên biến hóa, lúc này mới hiểu rằng y nói thực, sắc mặt nhất thời biến xanh biến đỏ, miễn cưỡng nói: "Được."

Đem toàn bộ thần sắc của nam nhân thu vào đáy mắt, Vân Phi Vũ cúi đầu hôn lên môi hắn: "Đồ ngốc, không thích cũng có thể cự tuyệt ta, không cần miễn cưỡng bản thân."

"Chính là… chẳng phải đệ muốn ta sao?" Vẻ mặt nam nhân lộ ra một tia nghi hoặc.

"Đúng, ta muốn." Vân Phi Vũ thẳng thắn nói: "Nhưng làm chuyện này là muốn cả hai người đều thoải mái, nếu chỉ có ta thoải mái mà huynh thì không, vậy làm như vậy còn có hứng thú gì. Kỳ thực ta cũng không để ý ở mặt dưới, chỉ là ngẫu nhiên muốn thử thay đổi thôi."

Nghe xong lời này, Vân Khoảnh Dương thở phào, vuốt ve gương mặt y, mỉm cười: "Nếu là bảo bối, ta nguyện ý."

Cúi đầu hôn lên môi hắn, lời lẽ quấn quýt dây dưa, Vân Phi Vũ ngâm khẽ: "Lần này ta sẽ không làm huynh đau."

Khi hai người gần như trần trụi, nhìn cự vật dưới khố nam nhân, y nhìn phân thân thanh tú của mình, đột nhiên cảm thấy tự ti. Y thật sự không thể hiểu nổi, đều là nam nhân, tại sao lại kém nhiều tới vậy? Lão thiên gia thực sự không công bằng.

"Bảo bối, làm sao vậy?" Nửa ngày vẫn không thấy vật nhỏ hành động, Vân Khoảnh Dương cảm thấy kỳ quái, nâng nửa người dậy, khi thấy vẻ mặt của y, lập tức hiểu y đang suy nghĩ cái gì, cố ý quơ quơ trước mặt y, sau đó cười ta mị: "Bảo bối thích nó sao?"

Vân Phi Vũ oán giận trừng mắt liếc hắn, một tay đẩy ngã hắn: "Hiện tại là ta thượng huynh, huynh nằm yên cho ta."

Lấy dược cao nam nhân đã chuẩn bị trước, đưa một ngón tay nhẹ nhàng vẽ loạn lên nếp uốn xinh đẹp, khi đưa vào được nửa ngón, thấy thân thể nam nhân cứng ngắc, y có chút không đành lòng: "Ta thấy hay là thôi đi, vẫn để huynh tới vậy."

Định rút ngón tay ra lại bị nam nhân nắm lấy, nhấn mạnh vào trong.

"Ngu ngốc, huynh điên rồi sao, làm như vậy rất đau." Vân Phi Vũ vuốt ve tay hắn, nhẹ nhàng rút ngón tay ra, cũng may không có xuất huyết.

"Nhanh lên, bảo bối, ta muốn đệ." Nam nhân mở chân ra, đem nơi tư mật hoàn toàn hiện ra trước mắt y, quyến rũ y.

Vân Phi Vũ nuốt nước miếng, lại vói dược cao đưa vào. Lần này tiến vào thực thuận lợi, đến khi đưa ngón thứ ba vào, y nghe được nhan nhân rên rỉ khó nhịn, còn có tiếng chính mình thở dốc.

Rút ngón tay ra, nâng phân thân đỉnh tại nếp uốn mê người, cúi đầu hôn lên môi nam nhân: "Dương, ta tới đây."

"Đến đi." Nam nhân câu hai chân kéo y về phía mình, chỉ nghe 'phốc' một tiếng, hai người đồng thời rên rỉ thành tiếng.

"Dương, bên trong huynh thật nóng, thật thoải mái."

Vân Phi Vũ run rẩy, áp chế dục vọng muốn tàn phá tức thì, ách tiếng mở miệng: "Dương, có đau hay không? Ta muốn động."

"Không đau, bảo bối, mau động đi."

Lần trước bởi vì dược vật nên không nhớ được nhiều lắm, đương nhiên cũng chẳng có cảm giác gì, mà lần này, y hoàn toàn cảm nhận được khoái cảm chưa bao giờ trải nghiệm. Phân thân được vách tường mềm mại gắt gao bao lấy, cọ xát nhẹ nhàng mang theo khoái cảm mãnh liệt như điện lưu lướt qua toàn thân khiến y nhịn không được liền trừu sáp nhanh hơn. Trong cơn mê loạn, thấy gương mặt nam nhân ẩn nhẫn khó nhịn, y đột nhiên dừng lại, thở hổn hển hỏi: "Dương, có phải ta làm huynh đau không?"

"Không có, bảo bối, nhanh lên, ta thực thoải mái." Nam nhân câu đầu y xuống, cẩn thận hôn lên môi y, nhẹ nhàng lắc lư eo.

Theo từng cử động của nam nhân, Vân Phi Vũ lại nhịn không nổi liền mạnh mẽ trừu động, ở va chạm cuồng loạn cuối cùng, chỉ cảm thấy hậu huyệt nam nhân co rút lại, khoái cảm không chế không nổi liền lan truyền khắp thân thể, hạ phúc thắt mạnh, được vây trong nhiệt độ ấm áp, y đem bạch dịch nóng bỏng của mình bắn sâu vào thân thể nam nhân.

Lẳng lặng ghé bên cạnh nam nhân nghỉ ngơi một hồi lâu, lúc này mới nghe đỉnh đầu truyền tới thanh âm trầm thấp dễ nghe: "Bảo bối, thoải mái không?"

"Uhm, rất thoải mái." Vân Phi Vũ chuyển thân, cẩn thận rời khỏi thân thể nam nhân, bạch dịch cùng lúc chảy ra, y vội vàng xuống giường: "Ta đi lấy khăn lau sạch cho huynh."

"Trở về đây." Theo tiếng quát lớn tức giận, thân thể bị áp lại trên giường, nam nhân vừa nằm dưới thân mình hiện tại đã áp ở phía trên y: "Bảo bối, ăn xong rồi lại muốn chạy? Còn ta thì sao?"

Cảm nhận được cự vật của nam nhân cọ lên bụng mình, Vân Phi Vũ chớp mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội: "Ta đâu có chạy, ta chỉ muốn làm sạch cho huynh thôi mà, hơn nữa, chúng ta mới vừa làm xong, mặt sau của huynh không đau? Huynh không mệt mỏi? Không muốn nghỉ ngơi sao?"

"Không cần." Vân Khoảnh Dương động đôi môi, khóe miệng khẽ nhếch lên, vẽ ra nụ cười tà mị gian trá: "Bảo bối, ta đợi hơn một tháng, đệ thoải mái còn ta thì nhịn rất vất vả nha. Phải chăng hiện tại đệ nên chủ động cho ta ăn no?"

"Quả nhiên không hổ là kẻ đứng đầu Vân gia, chẳng bao giờ chịu buôn bán thua lỗ, khó trách hắn lại thoải mái đáp ứng ta. Nhưng mà... thôi vậy." Vân Phi Vũ nhấc chân câu lên eo hắn, dùng chân vỗ vỗ cánh mông mềm mại của hắn, ngẩng đầu hàm trụ vành tai non mềm, ngâm khẽ: "Không cần tắm trước một chút sao?"

"Không vội, thứ gì của bảo bối ta cũng muốn giữ lại."

"Biến thái!" Vân Phi Vũ nhịn không được liền mắng.

Nam nhân nghe xong chỉ mỉm cười, rút ngón tay đang lưu chuyển trong thân thể vật nhỏ, đem hạ thân cứng rắn đỉnh phía sau y, vừa định ăn miếng trả miếng tiến vào lại nhìn thấy vật nhỏ dưới thân bắt đầu run rẩy co rút, hắn vừa chậm rãi trừu động, vừa ghé bên tai y khàn khàn nói nhỏ: "Bảo bối, đem những lời đệ vừa nói lặp lại lần nữa đi."

Vân Phi Vũ đỏ ửng ha má, đôi mắt ngập nước như được phủ một tầng sương, vẻ mặt mê loạn, nghe thấy lời hắn nói nhưng không thể thốt ra câu trả lời.

Bởi vì động tấc trừu động của nam nhân tựa như cuồng phong hung mãnh tiến tới, mà tất cả những lời y thốt ra đều theo từng đợt va chạm kịch liệt hóa thành tiếng rên rỉ đứt quãng.

Một đêm triền miên, không rõ bọn họ làm bao nhiêu lần, chỉ cảm thấy thân thể không thể nhúc nhích, y hôn mê, mất đi ý thức. Lúc này, trận hoan ái đầu tiên sau khi tiểu biệt mới kết thúc.(Tiểu biệt: tạm cách xa)

Nhìn gương mặt vật nhỏ mệt mỏi, Vân Khoảnh Dương cưng chiều ve vuốt, lẩm nhẩm: "Tiểu đông tây, biết đại giới sau một lần muốn ta chưa? Cần phải nhớ kỹ giáo huấn, bằng không, lần sau không thể chỉ dùng một đêm là có thể giải quyết đâu."

231. Quyển 6 - Chương 229: Tuyên Ngôn Hạnh Phúc

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng khiến Vân Khoảnh Dương bừng tỉnh, theo bản năng che chắn tai bảo bối bên cạnh, sợ đánh thức y.

Cận thận đứng lên, tùy ý khoác một tấm trường bào lên người, đi đến trước cửa thấp giọng hỏi: "Chuyện gì?"

"Thiếu gia, Đỗ phu nhân nói Tuyết cô nương đã tỉnh, người sai tiểu nhân tới thông tri một tiếng."

Quay đầu nhìn bảo bối ngủ chưa được hai canh giờ, hắn nhíu mày nhưng cũng chẳng biết làm sao.

"Uhm, ngươi tới báo lại với di nương, đợi lát nữa ta cùng Vũ Nhi sẽ tới." Nam nhân nhỏ giọng ra lệnh.

"Dạ."

Nghe tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, Vân Khoảnh Dương đi tới bên giường, thương yêu vuốt ve gương mặt say ngủ trên giường, thực sự không đành lòng đánh thức y dậy, nhưng nếu không gọi y tỉnh lại, chỉ sợ y sẽ tức giận với mình. Hắn đành phải ghé bên tai y gọi khẽ: "Bảo bối, tỉnh lại nào. Bảo bối, tỉnh dậy..."

"Con ruồi nào vậy chứ, ồn chết đi được!" Vân Phi Vũ cực độ buồn ngủ, tức giận xua tay, im lặng, tiếp tục ngủ. Chẳng được bao lâu, trên mặt, mũi, trán, nơi nơi đều truyền tới cảm giác ngưa ngứa. Y buồn bực mở mắt ra, trừng mắt lườm gương mặt tuấn mỹ cách mình trong gang tấc, mím chặt môi không lên tiếng.

Biết vật nhỏ phát giận, Vân Khoảnh Dương tươi cười, vươn hai tay ra sau lưng y, nằm ngang đưa y vào lòng: "Bảo bối, ta cũng không muốn làm phiền đệ ngủ, nhưng mẫu thân đệ nói Tuyết cô nương tỉnh rồi. Nếu đệ buồn ngủ quá thì tiếp tục ngủ đi."

Vốn đang tức giận, nhưng vừa nghe lời này, Vân Phi Vũ đẩy hắn ra, lập tức xuống giường, nhưng hai chân vừa chạm đất, cả người liền lảo đảo.

"Bảo bối!" Vân Khoảnh Dương kéo y quay về trong lòng, lo lắng xem xét một lượt: "Đụng rồi sao? Đụng vào đâu rồi?"

Vật nhỏ không nói lời nào, chỉ mím môi hung hăng trừng hắn.

Vân Khoảnh Dương bị trừng đến nỗi da đầu run lên. Cuối cùng đành phải cúi đầu giải thích: "Thực xin lỗi, là do ta không tốt. Sau này sẽ không bao giờ… làm như vậy nữa. Bảo bối, đệ đừng tức giận được không?"

Giờ phút này, Vân Phi Vũ nghẹn khuất đến nỗi muốn đánh cho hắn một trận, thế nhưng thân thể mềm nhũn, ngay cả nhấc ngón tay cũng khó khăn. Y hé miệng cắn lên vai nam nhân để giải cơn tức trong lòng.

Chịu đựng đau đớn từ bả vai truyền tới, Vân Khoảnh Dương tùy ý vật nhỏ cắn mình. Biết vật nhỏ đang nổi nóng, nếu như dỗ không tốt, chỉ sợ y sẽ không để ý tới hắn một thời gian.

Trở hồng hộc hé miệng ra, hung hăng trừng mắt liếc nam nhân, Vân Phi Vũ nghiến răng nghiến lợi thốt lên: "Hỗn đản. Cắn chết huynh, cái tên hỗn đản này."

Dở khóc dở cười nhìn vật nhỏ cắn loạn trên người mình, mãi tới khi y xụi lơ nằm trong ngực mình, Vân Khoảnh Dương nhẹ nhàng ôm y, cười nói: "Bảo bối, hết giận chưa? Còn muốn tiếp tục?"

Liếc nam nhân đáng ghét kia một cái, Vân Phi Vũ hừ lạnh, quay đầu không để ý tới hắn.

"Được rồi, bảo bối đừng tức giận, tắm nước ấm, ta nhấn huyệt thông huyết cho đệ, sau đó ăn chút gì để đệ lấy lại khí lực, cuối cùng chúng ta tới gặp mẫu thân đệ cùng Tuyết cô nương, được không?"

Vân Phi Vũ liếc nam nhân, sau đó dựa lên ngực hắn, hung hăng nói: "Nhanh đi chuẩn bị."

"Vâng, vâng, thưa thiếu gia, tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị, ngài chờ một chút."

Biết cơn tức của vật nhỏ đã tiêu tán, Vân Khoảnh Dường mỉm cười đặt y xuống giường, sau đó mở cửa ra lệnh, đến khi mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, hắn ôm vật nhỏ sắp ngủ bước vào dục dũng, nhìn y mơ hồ nép trên người mình, nhịn không được liền cúi đầu hôn lên đôi môi thơm ngon đỏ mọng, hạ thân lại có dấu hiệu ngẩng đầu.

"Thật đúng là khốn kiếp mà!" Hắn nhẹ giọng tự mắng mình, hút không khí áp chế dục vọng xao động, mười ngón tay xoa bóp trên cơ thể vật nhỏ như đang khiêu vũ.

Ngâm mình trong làn nước ấm áp, ngón tay nam nhân lại xoa bóp nơi mỏi mệt nhất trên thân thể mình, Vân Phi Vũ thoải mái rên rỉ thành tiếng, mãi đến khi dưới mông bị vật nóng cháy cứng rắn chạm tới, trong lòng lập tức vang lên tiếng cảnh báo lớn. Y lập tức mở mắt trừng nam nhân, hận không thể cắn hắn chết luôn cho rồi.

Thấy biểu hiện của vật nhỏ, biết rằng y phát hiện thân thể mình biến hóa, Vân Khoảnh Dương cười khổ: "Bảo bối, ta cũng không cố ý mà. Đệ cũng biết là ở bên đệ ta sẽ luôn có phản ứng, hơn nữa, khi nãy đệ cũng kêu đến tiêu hồn như vậy, ta có muốn khống chế cũng khống chế không nổi a. Bất quá, đệ an tâm, ta nhất định không làm gì cả."

"Huynh còn dám làm?" Vân Phi Vũ nhe răng trợn mắt nói: "Huynh còn làm là ta cắn đứt vai huynh."

"Được được, đã biết, ta đã biết." Nhìn bộ dạng y như vậy, Vân Khoảnh Dương phì cười.

Tựa vào ngực nam nhân, tiếp tục hưởng thụ hắn phục vụ, tựa hồ nghĩ tới điều gì, y đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm gương mặt hắn.

Vân Khoảnh Dương tò mò: "Sao vậy bảo bối?"

Vân Phi Vũ vươn tàn tay mềm nhũn vô lực vuốt ve gương mặt hắn, sau đó nhéo nhéo: "Sắc mặt tốt lên rất nhiều, tựa hồ có thêm chút thịt so với lần trước."

Bắt lấy tay y phóng đến bên miệng hôn một cái, Vân Khoảnh Dương dùng ánh mắt nóng cháy đặt trên người y: "Vì bảo bối, ta nhất định sống tốt."

Nghe xong lời này, Vân Phi Vũ chẳng cười, ngược lại còn liếc hắn một cái: "Sau này còn nói những lời như vậy thì đừng tới gặp ta. Ta không muốn gặp những kẻ ngay cả tính mạng mình cũng chẳng biết quý trọng."

Biết bảo bối đau lòng vì mình, trong lòng ấm áp, Vân Khoảnh Dương ôm chặt lấy y: "Đã biết, bảo bối, ta yêu đệ!"

Vân Phi Vũ cọ cọ mặt lên cổ hắn, ghé bên tai hắn nói: "Ta cũng yêu huynh!"

Cảm nhận được thân thể nam nhân chấn động, có chút ngượng ngùng vùi mặt lên cổ hắn, lôi kéo tay hắn tới phía sau, buồn bực nói: "Tiếp tục ấn, thắt lưng ta vẫn còn mỏi."

Hai người im lắng không nói, một hồi lâu sau, Vân Phi Vũ bỗng nhiên lên tiếng. "Chờ nhóm người Lê Hoa tỷ đi rồi, ta lập tức đi tìm lão đầu giải độc cho huynh."

Biết y nói lão đầu chính là độc vương, Vân Khoảnh Dương thản nhiên trả lời một tiếng, sau đó còn nói: "Nếu không như vậy đi, đệ nói cho ta biết địa điểm, ta phái người đi tìm trước, như vậy sẽ nhanh hơn."

Suy nghĩ, Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn hắn: "Cũng tốt, nhưng thông đạo kia rất khó tìm, đợi lát nữa ta họa bản đồ vậy. Quan trọng nhất là không thể tìm ra đường vào, bởi vì ở đó có trận pháp."

"Hết cách, từ từ sẽ tìm được."

"Nhưng mà…" Vân Phi Vũ lo lắng nhìn hắn: "Cổ đại phu nói độc của huynh khống chế nhiều nhất cũng chỉ được một năm."

Vân Khoảnh Dương tươi cười: "Chỉ cần ta vận công áp chế sẽ không sao. Hơn nữa, lần này ta bế quan một tháng, công lực của ta đã hoàn toàn khôi phục, cho nên đệ không cần lo lắng."

"Khó trách huynh biến mất hơn một tháng trời, ngay cả thư cũng không viết lấy một phong." Vân Phi Vũ bất mãn bĩu môi.

"Sao nào, nhớ ta?" Nam nhân trêu đùa.

"Hừ, ai nhớ huynh, ta chẳng thèm quan tâm sống chết của huynh làm gì cả." Vân Phi Vũ xoay mặt không nhìn hắn.

Vân Khoảnh Dương chuyển mặt vật nhỏ qua, tựa đầu lên trán y, vẻ mặt đầy nhu tình: "Ta biết bảo bối lo lắng cho ta nhưng ta không muốn đệ luôn phải làm như vậy, cho nên lần này ta mới dốc lòng tu luyện. Nếu như không phải nhận được tin tức, chỉ sợ ta cũng không trở ra nhanh như vậy."

"Tin tức? Tin tức gì?" Tia sáng nào đó lướt tâm trí, Vân Phi Vũ thở phì phì đẩy hắn: "Ta biết ngay là huynh phái người giám thị ta mà."

Vân Khoảnh Dương cười khổ: "Bảo bối, đệ nghĩ oan cho ta rồi. Ta thương đệ còn không kịp, sao có thể phái người giám thị đệ chứ."

"Vậy tại sao lại trùng hợp như vậy, hôm qua Tích đại ca mới tới, huynh cũng trở lại?"

Vân Khoảnh Dương xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, nhỏ giọng nói: "Kỳ thực, ta phái người giám thị Tích Vô Nhai mới đúng. Ta biết bảo bối sẽ không đi gặp hắn, nhưng tên đó thì rất khó nói. Nếu biết đệ trở về, chỉ sợ hắn sẽ lại tới quấy rầy, cho nên…"

Cẩn thận liếc nhìn vật nhỏ, thấy y không có phát hỏa mà nhìn mình bằng vẻ mặt cổ quái.

"Bảo bối?"

Vân Phi Vũ thở dài, sau đó phủ lên ngực hắn, ngữ khí bình thản: "Sau này không cần lo lắng chuyện đó. Ta đã nói rõ với Tích đại ca rồi, ngày sau chúng ta sẽ không gặp lại, cho nên huynh an tâm đi!"

"Bảo bối?"

Nhìn y lẳng lặng tựa trong lòng mình cũng không thèm nhắc lại lời vừa rồi, Vân Khoảnh Dương hoảng hốt: "Bảo bối, có phải ta đã đòi hỏi nhiều lắm không? Đệ cho ta biết đi, ta sửa, về sau ta đều nghe lời đệ, chỉ cần đệ đừng rời khỏi ta."

Vân Phi Vũ ngẩng đầu, tức giận nhìn hắn: "Dương, huynh lại suy nghĩ miên man gì đó. Phải thế nào huynh mới chịu tin ta không rời khỏi huynh đây? Trong lòng ta thực sự còn áy náy cùng Tích đại ca, nhưng ta không bao giờ hối hận với lựa chọn của mình, nếu huynh còn như vậy, ta…"

Nhìn vẻ bất an cùng kích động trên gương mặt nam nhân, lời đến miệng lại không thốt nổi thành câu, y thở dài, kéo tay hắn đặt lên ngực mình, nghiêm trang nói: "Dương, huynh nghe cho kỹ. Ta, Vân Phi Vũ, đời này kiếp này sẽ mãi ở bên Vân Khoảnh Dương, không rời không bỏ, nếu trái lời thề, trời tru…"

Sau nụ hôn nóng bóng, Vân Khoảnh Dương cọ lên tóc y than nhẹ, trầm giọng nói: "Vũ Nhi, xin lỗi đệ, là do ta đa tâm rồi. Sau này ta sẽ không bao giờ… không bao giờ hoài nghi đệ nữa. Thực xin lỗi!"

Nam nhân từng bá đạo như vậy lại trở nên nhạy cảm yếu ớt như lúc này, rốt cuộc như vậy là tốt hay xấu? Nằm trong lòng hắn, Vân Phi Vũ bất an mở miệng: "Dương, tự tin trước kia của huynh đều đi đâu hết rồi? Khi đó huynh chẳng để ý tới bất kể điều gì, cho dù ta chửi huynh, đánh hyunh, hận huynh, vậy mà huynh vẫn cố gắng giữ ta bên cạnh, sao hiện tại lại…?"

Vân Khoảnh Dương cười khổ, cúi đầu hôn lên khuôn miệng nhỏ nhắn kia: "Trước kia bởi vì không có được nên một lòng một dạ nghĩ đủ mọi biện pháp giữ đệ bên người, nhưng là, khi đã chân chính có được, hưởng thụ được cảm giác hạnh phúc thì ta phi thường sợ hãi sẽ mất đi. Có lẽ việc này cũng liên quan tới loại độc dược trong cơ thể, bởi vì loại độc này ảnh hưởng tới tâm trí cùng cảm xúc, cuối cùng khiến cho người ta phát cuồng."

Vừa nghe lời hắn nói, Vân Phi Vũ nhất thời khẩn trương lên: "Dương, vậy phải nhanh lên, chúng ta phải nhanh đi tìm lão đầu thôi, để cho hắn nhanh chữa khỏi cho huynh."

Vân Khoảnh Dương xoa bóp thắt lưng y, sau đó vuốt lưng trấn an: "Không sao, hiện tại ta rất khỏe, có bảo bối ở bên cạnh còn hữu hiệu hơn so với bất kỳ loại trân dược quý báu nào."

Vân Phi Vũ trừng mắt liếc hắn một cái, khóe miệng cũng không tự chủ liền giương lên: "Chỉ biết dùng lời ngon tiếng ngọt dụ ta. Bất quá, nếu sau này thân thể không thoải mái phải nói cho ta biết, nghe chưa?"

"Dạ, bảo bối đại nhân."

"Buồn nôn." Vân Phi Vũ lườm hắn, đột nhiên lại hỏi: "Đúng rồi, Dương, lúc đến Diên Kinh ta đã muốn hỏi huynh, huynh xử lí bọn Bảo Nhi như thế nào?"

"Bảo Nhi?"

"Triệu Nhất Thanh cùng Trần Bảo Quang." Vân Phi Vũ hung tợn trừng hắn: "Hỗn đản, huynh dám làm Bảo Nhi bị thương, ta nhất định không để huynh yên thân đâu."

"A, là bọn hắn sao? Ta đã thả ra từ sớm rồi." Thấy vật nhỏ không tin, Vân Khoảnh Dương nhíu mày: "Vậy đi, ta sẽ phái người đi tìm bọn họ về đây. Nhìn thấy bọn họ bình an vô sự chắc đệ sẽ tin ta chứ?"

"Thật sự đã thả?" Vân Phi Vũ nghi hoặc nhìn hắn: "Dương, chẳng phải huynh muốn dùng bọn họ để uy hiếp ta giúp sức cho huynh sao?"

Vân Khoảnh Dương thở dài: "Vũ Nhi, đệ thực quá coi thường ta. Đệ thực sự cho rằng ta muốn đệ giúp sức cho ta sao? Triều đình ta còn không để vào mắt, lấy bọn họ ra uy hiếp là muốn có cơ hội tiếp cận đệ. Bởi vì khi đó đệ rất chán ghét ta, vậy nên ta mới dùng chút thủ đoạn đùa giỡn đệ như vậy."

Hồ nghi nhìn hắn một lượt, thấy hắn không giống nói dối, Vân Phi Vũ gật đầu: "Được rồi, ta tin tưởng huynh, có điều, còn một sự kiện khác ta cần huynh giải thích cho rõ ràng."

Thấy vật nhỏ đột nhiên nghiêm túc, Vân Khoảnh Dương cũng đoán được đại khái y muốn hỏi điều gì, hai tay bất giác siết chặt lại, ngữ khí tràn đầy bất đắc dĩ: "Tuy sự việc đó không phải do ta hạ lệnh, nhưng thực sự có liên quan tới ta. Xin lỗi đệ!"

"Bạch Thanh Thu một tay thao túng? Vì sao hắn lại làm vậy?"

Vân Khoảnh Dương nhìn y, ánh mắt pha chút phức tạp: "Hắn cho rằng đệ là chướng ngại trên đường của ta, bởi vì khi đệ cải trang thành Hạ Vũ, ta đã vì đệ mà ba lần bốn lượt thay đổi kế hoạch vốn có, cho nên hắn muốn diệt trừ đệ. Mà lần đó, sau khi gặp được đệ ở Diên Kinh, độc trong cơ thể ta lần đầu phát tác, ta đành phải bế quan hơn hai tháng, không ngờ vừa bước ra đã nghe đến việc đệ tới biên quan. Sau đó ta tra ra được một chút dấu vết còn sót lại, biết tất thảy đều do hắn giở trò quỷ, ta liền vội vàng chạy tới biên quan mới biết chuyện đó xảy ra. Thực xin lỗi, đệ muốn đánh thì cứ đánh ta đi."

Nhìn vẻ áy náy cùng kích động hiện lên trong mắt nam nhân, Vân Phi Vũ dùng sức nhéo mạnh lên má hắn, mãi đến khi hai má xuất hiện dấu đỏ thẫm mới cười nói: "Được rồi, trừng phạt xong."

"Vũ Nhi." Vân Khoảnh Dương bụm mặt, trong mắt như có lệ quanh chớp động: "Sức tay của đệ lớn lắm đó, đau quá đi!"

Kéo tay hắn xuống, quả nhiên nơi vừa bị niết kia hơi sưng phồng, Vân Phi Vũ sán lại liếm liếm, cười hì hì nói: "Tốt lắm, thượng dược xong."

Nhìn gương mặt tươi cười của vật nhỏ, lúc này Vân Khoảnh Dương mới thực sự an tâm, ôm y nói nhỏ: "Xin lỗi, nếu ta tới sớm một chút thì sự việc đó đã không phát sinh, đều do ta không tốt."

Vân Phi Vũ nhẹ nhàng xoa lên gò má hắn: "Chuyện quá khứ thì cứ để nó trôi đi, nhưng sau này để ta phát hiện huynh lại làm chuyện xấu thì ta sẽ không tha cho huynh."

"Uhm, sau này không bao giờ như vậy nữa. Bảo bối kêu ta đi hướng đông, ta sẽ đi về hướng đông, bảo bối bắt ta đi hướng tây, ta nhất định sẽ về hướng tây, tuyệt đối không cãi lời. Nếu cãi lời sẽ cho đệ ở mặt trên, thế nào?"

"Được, là huynh nói đấy nhé, không được phép đổi ý." Vân Phi Vũ vui mừng hớn hở lại xem nhẹ một tia gian trá lướt qua đáy mắt nam nhân.

"Đúng rồi, Bạch Thanh Thu đâu? Huynh giết hắn rồi?"

"Vẫn chưa, ta nhốt hắn trong lao phòng của phân đà Thủy Tiên Các ở Tát Lan Thành, bất quá, gân tay gân chân của hắn đều bị ta đánh gãy." Nam nhân thản nhiên mở miệng, nhưng đau đớn trước ngực truyền tới khiến hắn nhịn không được liền kêu đau: "Ai ui."

Thấy vật nhỏ lại duỗi tay chuyển sang nhũ tiêm còn lại, Vân Khoảnh Dương vội vàng che lại, cười trừ: "Vũ Nhi, Vũ Nhi, có chuyện gì từ từ nói. Ta làm như vậy cũng vì trút giận cho đệ, hắn hại đệ thảm như vậy, ta làm tới đó cũng là quá nhân nhượng cho hắn rồi."

Vân Phi Vũ buông tay, nhẹ nhàng lắc đầu: "Dương, ta không thích huynh làm như vậy, cho dù vì ta, ta cũng không thích. Tra tấn như vậy không bằng tặng cho hắn một đao còn thống khoái hơn, làm như vậy chỉ khiến người ta cảm thấy huynh rất tàn nhẫn, hiểu chưa?"

Vân Khoảnh Dương nhìn thẳng ánh mắt y, sau đó gật đầu, lại hỏi: "Vậy thì thả hắn, hay là…?"

Tựa đầu vào ngực nam nhân, nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn, Vân Phi Vũ thản nhiên mở miệng: "Hắn giờ đã là phế nhân, sống chính là thống khổ, cho hắn chết một cách sảng khoái đi, đồng thời cũng đòi lại công bằng cho Duẫn đại ca cùng năm trăm huynh đệ của ta. Cho dù người khác nghĩ ta ích kỷ cũng tốt, ta chỉ muốn huynh được bình an, đồng thời cũng muốn bản thân được an tâm, aiz… Quả nhiên ta rất ích kỷ."

"Không liên can tới đệ." Vân Khoảnh Dương ôm y thật chặt, hơn nửa ngày mới bình ổn được nội tâm sôi trào kích động, mỉm cười nói: "Được rồi, bảo bối, cứ để việc này trôi qua đi. Sau này sẽ không bao giờ có chuyện bất hạnh như vậy xảy ra nữa. Cho nên chúng ta phải sống sót, phải thay họ sống cuộc sống hạnh phúc."

"Ân."

232. Quyển 6 - Chương 230: Mộng Thành Hiện Thực

Khi hai người tới thăm Tuyết Lê Hoa đã là giờ tỵ tứ khắc, Đỗ Nguyệt Nga tức giận nhìn nhi tử: "Sao tới tận lúc này mới đến?"

Vân Phi Vũ gượng cười hai tiếng, không nói gì, y thật sự không dám nói với mẫu thân rằng nhi tử của nàng bị người ta 'làm' tới cả người xụi lơ vô lực, không bước đi được.

“Lê Hoa tỷ.”

Nhìn nữ tử, thấy nàng cũng đang nhìn mình, Vân Phi Vũ vô cùng áy náy.

“Đệ… tới đây!” Thanh âm của Tuyết Lê Hoa có chút khàn, nhìn thẳng đôi mắt y tràn đầy áy náy.

“Vâng.” Vân Phi Vũ gật đầu, thân thiết hỏi: “Cảm giác sao rồi? Miệng vết thương còn đau lắm không?”

Tuyết Lê Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, cười cười: “Tốt lắm, đa tạ đệ, còn nữa… xin lỗi!”

Nghĩ rằng mẫu thân đã kể hết sự tình cho nàng, Vân Phi Vũ cười áy náy: “Người nên xin lỗi là ta, ta không nên bức tỷ giải chú.” Nói xong, y đứng dậy cúi đầu bái nàng một cái: “Lê Hoa tỷ, xin lỗi!”

Mắt thấy Tuyết Lê Hoa giãy dụa định đứng dậy, Đỗ Nguyệt Nga vội vàng đè nàng lại: “Lê Hoa, đừng kích động, Cổ đại phu nói vết thương của con còn chưa khép miệng hoàn toàn. Con phải cố gắng nằm trên giường nghỉ ngơi. Hơn nữa, chuyện này là do xú tiểu tử kia không đúng, xin lỗi con là chuyện phải làm. Ngoan, nghe lời a di đi, đừng cử động.”

“A di, người đứng trách Tiểu Vũ. Tất cả là lỗi của con, con nên nói thật cho y biết mới phải.” Nữ tử vội vàng mở miệng, sau đó quay về phía y: “Tiểu Vũ, đã uống máu chưa?”

Lúc ấy tình huống khẩn cấp, Vân Phi Vũ nào có thời gian rảnh nghĩ tới việc giải chú, đương nhiên là chưa uống được giọt máu nào, đang muốn trả lời lại thấy Vân Khoảnh Dương vẫn không lên tiếng thình lình kéo mình.

Vân Phi Vũ giật mình quay đầu nhìn nam nhân, đang muốn hỏ lại thấy hắn nháy mắt với mình, y lập tức nuốt lời vào bụng, gượng cười hai tiếng, gật đầu phụ họa: “Đã uống.”

Trong mắt nàng hiện lên đôi chút thất vọng, nháy mắt lại trêu chọc: “Vậy là tốt rồi, ta cũng không có dũng khí chết lần thứ hai đâu.”

“Lê Hoa tỷ, ta xin lỗi!” Vân Phi Vũ lại gập người bái nàng một cái.

“Tiểu Vũ, ta nói giỡn với đệ thôi, đệ đừng…”

Thấy nữ tử lại muốn đứng dậy, Vân Phi Vũ vội vàng tiến lên ấn xuống, cười nói: “Ta hiểu. Tỷ đừng kích động. Ta cũng chỉ có thể xin lỗi tỷ mà thôi. So với tính mạng của tỷ, chuyện này thực sự không đáng kể chút nào.”

Hai người nhìn nhau cười, không nói nhiều.

Đứng trong chốc lát, Vân Phi Vũ cảm giác từng chút khí lực tích góp lại đã dùng hết, thân thể không khỏi lảo đảo. Đỗ Nguyệt Nga đỡ lấy y, khẩn trương nói: “Vũ Nhi, con làm sao vậy? Thân thể có nơi nào không thoải mái?”

“Không có, con không sao.”

“Thật sự?” Nhìn đôi mắt thâm quầng cùng vẻ mặt mệt mỏi của nhi tử, Đỗ Nguyệt Nga căn bản không tin.

Vân Khoảnh Dương khụ một tiếng, thản nhiên ôm Vân Phi Vũ vào lòng, sau đó mở miệng: “Di nương, hiện tại Tuyết Nhi cô nương cần nhất là tĩnh dưỡng, chúng ta cáo lui trước, hôm khác lại tới thăm nàng.”

Nhìn thân thể hư nhược của nhi tử, Đỗ Nguyệt Nga cũng đoán được đôi chút, nhưng nàng cũng không tiện xen vào việc giữa hai người, đành phải gật đầu: “Được rồi, mau đưa Vũ Nhi trở về nghỉ ngơi, ta thấy sắc mặt nó thực không ổn.”

“Vâng.”

Thật sự quá mệt mỏi, Vân Phi Vũ cũng không tiếp tục gắng gượng,y nhìn về phía nữ tử: “Lê Hoa tỷ, hôm khác ta lại tới thăm.” Thấy nàng gật đầu cùng mình, y lại nhìn phụ nhân: “Nương, con đi về trước.”

“Uhm, trở về đi, chú ý thân thể.”

Nghe thấy lời phụ nhân nói, sắc mặt Vân Phi Vũ tức khắc đỏ bừng, cúi đầu nói: “Con biết rồi.”

Hai người xoay thân đi tới trước cửa, Vân Khoảnh Dương đột nhiên quay đầu lại: "Di nương, người cùng Tuyết cô nương cần gì cứ căn dặn Tiểu Đậu Tử hoặc lão bản ở đây, không cần khách khí."

"Được, ta biết, các ngươi nhanh về đi."

Vân Khoảnh Dương gật đầu, vừa ra khỏi phòng, hắn lập tức ôm lấy vật nhỏ sắp đứng không nổi, ghé bên tai y cười khẽ, nói nhỏ: "Bảo bối, có phải vẫn còn mỏi lắm không, trở về phòng ta lại tiếp tục xoa bóp cho đệ."

Tuy rằng bị ôm trước mặt mọi người quả thực rất ngượng, nhưng may là ở đây không nhiều người lắm, hơn nữa y cũng chẳng còn khí lực để tự mình bước đi, đành phải đem mặt vùi vào ngực nam nhân, hờn dỗi: "Còn không phải do huynh hại sao. Hỗn đản, còn cười nữa hả."

"Phải phải phải, là do ta sai, bảo bối đừng tức giận. Đệ muốn ăn gì không? Ta lập tức sai bọn hắn đi làm."

"Không muốn ăn." Vân Phi Vũ ủ rũ nói.

Thấy y như vậy, Vân Khoảnh Dương đau lòng không thôi, nhẹ giọng dỗ dành: "Ngoan, không ăn chút gì sao được, vừa rồi đệ mới uống được phân nửa bát cháo, bằng không tại sao đến đứng cũng không nổi như vậy. Nghĩ kỳ xem, đệ muốn ăn gì, ta đi chuẩn bị."

"Ta muốn ngủ, huynh đừng làm phiền ta là được, chờ ta ngủ ngon tự nhiên sẽ muốn ăn." Nói xong, Vân Phi Vũ nhắm mắt nằm trong lòng hắn, chưa được bao lâu lại ngẩng đầu: "Đúng rồi, khi nãy huynh nói ta đã uống máu, ta đã uống khi nào vậy?"

Vân Khoảnh Dường mỉm cười: "Đợi lát nữa sẽ cho đệ uống."

"Huynh…" Vân Phi Vũ khó hiểu nhìn hắn.

"Ta kêu Cổ đại phu khi trị liệu góp lại một ít. Đệ cũng muốn giải chú mà, nếu nàng đã tự đâm mình một đao, đương nhiên koong thể bỏ qua cơ hội này."

Vân Khoảnh Dương nhẹ nhàng bâng quơ nói xong lời này, Vân Phi Vũ không khỏi trừng mắt liếc hắn một cái: "Huynh thực là…" Nhưng nghĩ lại một chút, nam nhân làm như vậy cũng đúng. Dù sao cũng không có khả năng lại yêu cầu nàng giải chú, mà bản thân cũng không muốn tiếp tục nợ ân tình của nàng, cho nên chú này phải giải.

Thở dài, y mệt mỏi nhắm mắt lại: "Dương, đa tạ huynh."

Vân Khoảnh Dương cúi đầu hôn lên vành tai y, nhỏ giọng nói: "Tiểu bất điểm, giúp đệ cũng chính là tự giúp mình, ta chẳng mong muốn đệ tiếp tục dây dưa với nàng."

"Uhm, đã biết." Vân Phi Vũ miễn cưỡng trả lời: "Ta buồn ngủ lắm, chờ ta tỉnh lại mới uống vậy. Bây giờ đừng có làm phiền ta."

"Tuân mệnh thiếu gia." Siết chặt hai tay, trên mặt là nụ cười ngập tràn hạnh phúc, Vân Khoảnh Dương nhanh chóng bước đi, tiến vào phòng, nhẹ nhàng đặt vật nhỏ trong lòng xuống, từ từ gỡ đôi tay y quấn trên cổ mình, giúp y kéo chăn lên tới ngang vai, nhịn xuống cảm giác muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Ngủ một mạch cho tới khi tự mình tỉnh dậy, mĩ mãn ăn một bữa thật no, Vân Phi Vũ lại tràn đầy sinh lực, nhưng mà công vụ của nam nhân bỗng nhiên lu bù, liên tiếp vài ngày đều không thấy bóng người. Mỗi ngày đều tới chạng vạng mới trở về. Chẳng qua, nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, dù sao hắn vẫn là gia chủ Vân gia, bận rộn là việc thường tình, vậy nên y cũng không quá để ý.

Sau khi Tuyết Lê Hoa tỉnh lại, thông qua dược vật phối hợp cùng bữa ăn thường ngày, thân thể nàng khôi phục rất nhanh, mới qua năm ngày đã có thể tự mình ngồi dậy. Y đang bưng canh bồi bổ tới cho nàng lại bị nam nhân chặn lại giữa đường.

"Ủa, Dương, sao hôm nay huynh lại về sớm vậy? Đã xử lý xong mọi chuyện rồi sao?"

Nhìn chiếc khay trên tay y, Vân Khoảnh Dương nhíu mày: "Những việc như thế này đệ cứ sai người khác làm là được." Nói xong, hắn tiếp lấy chiếc khay trên tay y, vẫy tay với một tiểu nhị vừa vặn đi ngang qua, sau đó đưa cho hắn: "Đưa tới phòng chữ thiên số một đi."

"Vâng."

"Aiz… huynh làm gì vậy chứ?" Nghĩ rằng hắn muốn cùng mình bưng canh tới, ai dè lại sai bảo người khác, Vân Phi Vũ bất mãn trừng hắn, định đuổi theo người nọ.

"Vũ Nhi, chờ đã." Vân Khoảnh Dương kéo y trở về. "Hôm nay ta trở về là muốn đưa đệ tới một nơi, cho nên đệ đừng quan tâm tới chén canh đó nữa được không?"

"Đưa canh đi xong rồi tới đó cũng giống nhau thôi."

Thấy y như vậy, Vân Khoảnh Dương lập tức nhỏ giọng giải thích: "Được rồi, bảo bối đừng tức giận, ta sai rồi. Ngoan, đừng tức giận, được không?"

Trừng mắt nhìn nam nhân, Vân Phi Vũ đẩy hắn ra: "Đi thôi, không phải muốn dẫn ta tới nơi nào đó sao?"

"Tuân mệnh. Tiểu nhân lập tức dẫn đường cho thất thiếu gia." Nam nhân cười hì hì dắt tay y bước về phía thang lầu.

Bước đi trên đường cái, tới khi đứng trước một tỏa tửu lâu đóng chặt cửa, hai người dừng lại.

Vân Phi Vũ vạn phần khó hiểu, nhìn nam nhân tiến lên, lấy chìa khóa mở chiếc khóa đồng trên cửa, y tò mò hỏi: "Dương, tòa tửu lâu này cũng là của Vân gia?"

"Xem như vậy đi, bởi vì đệ cũng là chủ nhân của Vân gia mà!" Nam nhân tươi cười ôn nhu, kéo tay y bước qua cánh cửa: "Đến đây, đệ ngắm xem có thích hay không. Sau này đây chính là nơi đệ thi triển quyền cước."

(Thi triển quyền cước: thể hiện tài năng)

"Ta?" Vân Phi Vũ vẫn khó hiểu như cũ.

"Đúng! Chẳng phải đệ vẫn muốn mở một tửu *** hay sao? Mấy ngày nay ta đi chung quanh thị sát, cảm thấy nơi này là vị trí tốt nhất, nhiều người qua lại nhất, hơn nữa tòa tửu lâu này vẫn còn rất mới, đệ thích không?"

"Sao huynh biết ta muốn mở một tòa tửu lâu?"

"Nghe di nương nói." Vân Khoảnh Dương mỉm cười, kéo tay y bước về phía thang lầu: "Đi, chúng ta lên trên nhìn xem."

Vân Phi Vũ do dự, nhỏ giọng nói: "Nói thật cho huynh biết, ta không biết kinh doanh đâu, ta chỉ biết nấu ăn thôi, cho nên khi đó chỉ muốn mở một tửu *** nho nhỏ."

Vân Khoảnh Dương quay đầu tươi cười với y: "Đừng lo lắng, ta sẽ giúp đệ. Đệ chỉ cần làm chuyện mình thích là được rồi."

Mấp máy môi lại phát hiện mình không thể thốt lên những lời cảm kích trong lòng. Mở một tửu *** chính là giấc mộng của y, nhưng y vẫn không dám trông cậy vào việc rằng nam nhân sẽ thoải mái đồng ý cho mình làm việc này, vốn nghĩ về sau sẽ từ từ bàn bạc với hắn, chẳng ngờ…

Tiến lên ôm lấy thắt lưng nam nhân, hiện tại, tâm tình Vân Phi Vũ thực sự phức tạp, nhẹ giọng thì thầm: "Dương, đa tạ, đa tạ huynh!"

233. Quyển 6 - Chương 231: Ăn Tiếp, Uống Tiếp

Một tháng sau, dưới sự trợ giúp toàn lực của Vân Khoảnh Dương, Phi Vũ Hiên chính thức khai trương, đồng thời, sau khi Tuyết Lê Hoa hoàn toàn bình phục đã rời đi cùng Đỗ Nguyệt Nga, trở về vu tộc.

Vân Phi Vũ vốn không muốn dùng tên mình đặt tên cho tửu ***, nhưng nam nhân vẫn luôn nói cứng nói mềm với, mỗi ngày đều lải nhải bên tai y, vậy nên y cũng chẳng biết làm sao, đành phải bất đắc dĩ đáp ứng hắn. Tuy rằng bài trí bên trong không hoàn toàn giống những gì y tưởng tượng, nhưng hiện tại y chẳng có tâm tư lo mấy thứ này, chỉ toàn tâm nghiên cứu các món ăn cùng điểm tâm.

Trung tuần tháng ba, ban đêm, giờ tý canh ba, hiện tại đã là một tháng kể từ ngày khai trương tửu ***, nhìn y lại cầm chiếc bút than đá tự chế vẽ vẽ viết viết lên giấy, Vân Khoảnh Dương tức giận vung tay lên, ngọn nến trên bàn tắt lịm.

"Dương, huynh làm gì vậy?" Trong bóng đêm, Vân Phi Vũ vừa mò hỏa thạch trên bàn vừa mất hứng quát lớn.(hỏa thạch: đá lửa)

"Ta làm gì? Sớm biết như vậy đã không cho đệ mở tửu *** này rồi." Vân Khoảnh Dương buồn bực ôm vật nhỏ đẩy lên giường, thừa dịp y ngã xuống chưa kịp phản ứng, hắn nhanh chóng đè ép lên tựa như mãnh hổ bị bỏ đói lâu ngày, vội vàng vồ lấy con mồi.

Biết gần đây đã lạnh nhạt với hắn, Vân Phi Vũ đành phải vừa ngăn cản vừa dỗ dành: "Dương, huynh cho ta thêm một chút thời gian, sắp xong rồi, được không? Cho ta thêm chút thời gian nha?"

"Không cho." Vân Khảnh Dương lập tức cự tuyệt, vội vàng thoát y phục trên người vật nhỏ.

Trong bóng đêm, nghe nam nhân hô hấp dồn dập, còn có bàn tay không ngừng điểm hỏa(đốt lửa) trên thân mình, cảm nhận hạ phúc dâng lên một luồng nhiệt lưu, Vân Phi Vũ thả lỏng cơ thể, trong lòng thầm than nhẹ: "Chính ta bị đụng chạm cũng nổi lên khát vọng như vậy, huống chi là hắn."

Mở hai chân, nâng mông lên, nhẹ nhàng lắc lư thân thể phối hợp cùng ngón tay của nam nhân, nhẹ giọng xin lỗi cùng rên rỉ: "Thực xin lỗi… ân… uhm… aha…."

Nam nhân không hề lên tiếng, cắn liếm tựa như dã thú bị bỏ đói lâu ngày đang nhấm nháp miếng mồi ngon lành. Ngón tay bị rút ra, cảm nhận được cự vật cứng rắn mang theo nhiệt hỏa đặt phía sau mình, Vân Phi Vũ ôm chặt tấm lưng rắn chắc của hắn, cực độ khát vọng đưa thân thể dán lại.

Tuy nhiên, Vân Khoảnh Dương đột nhiên dừng động tác, một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh.

"Dương?" Không thấy rõ vẻ mặt nam nhân, Vân Phi Vũ nhịn không được liền gọi.

"Bảo bối, tiếng kêu thực dễ nghe." Thanh âm trêu chọc pha chút quấy phá của Vân Khoảnh Dương đột ngột vang lên.

"Dương?" Vân Phi Vũ thất thần.

"Kêu dễ nghe một chút, ta lập tức thỏa mãn đệ." Nói xong, dùng phân thân đỉnh mạnh phía sau nam tử hai cái, cố y không tiến vào.

"Hỗn… đản…"

Vân Phi Vũ tức đến phát cuồng, vươn tay muốn đẩy nam nhân ra lại bị hắn một tay nắm lấy, đặt trên đỉnh đầu, tay kia nắm chặt dục vọng dưới thân y. Cúi người ghé bên tai y ngâm khẽ: "Bảo bối, nói đi, nói 'tướng công, ta muốn.'"

"Hỗn đản, cút ngay cho ta!"

"Chậc chậc, thực không ngoan." Chặn lấy đôi chân y không ngừng giãy dụa, Vân Khoảnh Dương áp chế dục vọng sắp bùng nổ nơi hạ thân, đem phân thân đẩy mạnh vài phần rồi dừng lại, không hề nhúc nhích, khàn giọng uy hiếp: "Mau gọi, bảo bối, mau gọi tướng công đi."

Phía trước bị nam nhân nắm trong tay không được an ủi, mặt sau bức thiết muốn được lấp đầy, hiện tại, trên không thỏa mãn, dưới không no đủ khiến y muốn phát cuồng, trong lòng cực độ nghẹn khuất cùng

buồn bực, nhưng hỏa dục lan tràn khắp cơ thể khao khát muốn phát tiết, đành phải nhỏ giọng gọi, "Tướng… công."

"Cái gì? Ta nghe không rõ."

"Hỗn đản!"

Lúc này y mới nhận ra tính tình tồi tệ của nam nhân vẫn không thay dổi, hoàn toàn là một con dã lang đội lốt cừu. Vân Phi Vũ vừa tức lại vừa ủy khuất, nhưng thân thể căn bản không nghe theo lời y chỉ huy, chóp mũi cay cay: "Tướng công."

Vân Khoảnh Dương thầm thở dài. Hắn biết bản thân mình khi dễ y hơi quá, nhưng gần hai tháng nay, tiểu gia hỏa này hoàn toàn trầm mê trong mọi vấn đề của tửu ***, căn bản luôn coi hắn như không khí. Điều này sao có thể khiến hắn không buồn bực cho được, vậy nên hắn muốn trừng phạt một chút, chẳng dự đoán được lại khiến y thương tâm mất rồi.(Khi dễ: bắt nạt)

"Được rồi, được rồi mà. Bảo bối, là ta không tốt. Ngoan, đừng tức giận."

Thanh âm nam nhân trầm thấp dễ nghe tựa như xuân phong vuốt ve tâm tư hỗn loạn của Vân Phi Vũ. Kỳ thực y cũng hiểu vì sao nam nhân lại làm như vậy. Cố gắng áp chế ủy khuất trong lòng cùng hơi nước trên mắt, y dùng mặt cọ cọ lên cổ hắn, thấp giọng: "Dương, thực xin lỗi, gần đây ta đã bỏ mặc huynh, a…"

Đột nhiên sát nhập khiến y không kiềm nổi run rẩy, hậu huyệt hư không được hỏa nhiệt lấp đầy trong nháy mắt, hạnh phúc trong lòng tựa hồ muốn trào ra. Hiện tại, bao nhiêu ngôn từ cũng chỉ là dư thừa, hai người gắt gao quấn quýt, tiếng giường 'chi nha' không ngừng vang lên sau mỗi lần chớp động, còn có tiếng thở dốc yêu kiều *** mi phập phồng. Trong phòng, lại một đêm xuân ý miên mang.

Ánh sáng ban ngày đánh thức nam nhân trên giường, tìm kiếm ôm ấp người bên cạnh theo thói quen lại phát hiện chung quanh lạnh lẽo, nhanh chóng đứng dậy nhìn chung quanh lại phát hiện bảo bối của mình chỉ mặc cừu y cừu khố, cúi đầu ngồi trước bàn tô tô vẽ vẽ.

Nghe thấy tiếng vang, Vân Phi Vũ ngẩng đầu gửi cho hắn nụ cười sáng lạn.

"Giờ nào rồi?" Vân Khoảnh Dương đứng lên khỏi giường, thân thể trần trụi cứng cỏi hoàn mỹ hoàn toàn lộ ra.

Tuy rằng tất cả những điều nên làm thì hai người cũng đã làm, nhưng Vân Phi Vũ vẫn không quen nhìn thẳng thân thể nam nhân, đỏ mặt cúi đầu: "Chắc sắp tới giờ tỵ."

"Nga, vậy đệ thức dậy được bao lâu rồi?" Vân Khoảnh Dương tùy tay lấy trường bào phủ lên người, sau đó đi về phía y.

"Cũng được hai canh giờ rồi."

"Sao không ngủ thêm chút nữa?" Kéo ghế dài ngồi phía sau vật nhỏ, ôm chặt lấy y, sau đó nhìn lên bàn.

Thấy hình vẽ kỳ quái kia dường như không phải đồ ăn. Vân Khoảnh Dương vươn tay lấy tới, mở ra trước mặt, khó hiểu hỏi: "Đây là cái gì?"

"Cái bàn." Vân Phi Vũ nhìn tờ giấy trong tay hắn, lập tức trả lời.

"Cái bàn… ở giữa bàn lại cắt một cái lỗ như vậy làm gì?"

"À… ta muốn sửa sang lầu một thành quán điểm tâm, lầu hai thành nơi phục vụ món lẩu, sau đó lầu ba… chờ ta nghĩ xong sẽ nói tiếp cho huynh biết."

Nhìn đôi mắt trong suốt của vật nhỏ phát sáng, Vân Khoảnh Dương cầm trang giấy khác lên nhìn: "Mấy ngày nay đệ đều làm mấy thứ này?"

"Uhm." Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó kéo tay nam nhân xuống, nhìn hắn: "Dương, cũng không được sao? Ta muốn sửa sang phong cách của tửu ***."

"Ngốc nghếch, đó là tửu *** của đệ, đệ muốn sửa ra sao cũng được. Ta lúc nào cũng ủng hộ đệ."

"Đa tạ!" Vân Phi Vũ vô cùng vui vẻ, hôn trên mặt hắn hai ba cái, sau đó lại quay trở về bàn tiếp tục vẽ.

Nửa ngày vẫn không thấy nam nhân có động tĩnh gì, y nhịn không được, quay đầu lại nhìn. Đối mặt cùng ánh mắt nóng cháy của nam nhân, gương mặt bất giác đỏ lên: "Dương, huynh… đói bụng không?"

"Bảo bối đói bụng?" Vân Khoảnh Dương thản nhiên mở miệng, vẫn nhìn y không chớp mắt.

Vân Phi Vũ đột nhiên cảm thấy có chút căng thẳng, nuốt một ngụm nước miếng, lắc đầu: "Hiện tại ta vẫn chưa đói bụng, huynh đói bụng rồi thì ra ngoài ăn trước đi."

"Ta rất đói bụng." Nam nhân đột nhiên quấn lấy vật nhỏ, thoát y phục trên thân thể y, đem bàn tay vói vào, không ngừng hôn lên cổ: "Bảo bối. Ta đói bụng, muốn ăn đệ."

Vân Phi Vũ cản tay hắn: "Dương. Ta đang làm việc, hơn nữa đêm qua đã làm nhiều như vậy mà huynh vẫn còn chưa thấy đủ?"

"Đêm qua? Sao có thể đủ được. Đệ bỏ mặc ta hai tháng lẻ ba ngày, một đêm sao đủ đền bù." Nam nhân trả lời hùng hồn, sau đó còn nói: "Đệ làm việc của mình đi, không cần quan tâm tới ta."

"Đừng náo loạn."

Giãy dụa định đứng dậy lại bị nam nhân đè xuống, ghé bên tai y cười khẽ: "Bảo bối, một chút định lực như vậy mà đệ cũng không có sao?"

Đối mặt với sự khiêu khích đó, Vân Phi Vũ thực sự buồn bực, thẳng lưng, chuyên chú ngồi trước bàn, nhưng tên kia đã quá am hiểu thân thể y, hai tay càng không ngừng ve vuốt nơi mẫn cảm nhất. Thân thể càng ngày càng nóng, suy nghĩ ngày càng mơ hồ, chỉ cảm thấy thân thể bị nâng lên, khố y bị kéo xuống, hai chân bị tách ra thật lớn, úp sấp lên mặt bàn với tư thế xấu hổ vô cùng.

"Bảo bối, đây là lần đầu tiên chúng ta thử như vậy nha." Nam nhân liếm vành tai y, đem cự vật nóng bỏng đỉnh ở phía sau, ưỡn thẳng lưng, không chút do dự liền xỏ xuyên qua, mạnh mẽ trừu sáp.

Làm cho tới lúc Vân Phi Vũ mềm nhũn vô lực ngã lên ngực nam nhân, y hầm hừ trừng mắt liếc hắn: "Hiện tại đã thỏa mãn rồi chứ."

"Sao có thể?" Vân Khoảnh Dường tà mị liếm liếm khóe môi: "Đối với bảo bối, ta vĩnh viễn không cảm thấy thỏa mãn, hận không thể mỗi giờ mỗi khắc đều cùng đệ ở trên giường, có thể yêu thương đệ hết mực."

"Huynh thực đáng chết." Vân Phi Vũ nghiến răng nghiến lợi mắng nhỏ.

Nam nhân ôm y, cười nhẹ, không nói.

"Đúng rồi, Dương." Vân Phi Vũ đột nhiên mở mắt ra: "Huynh giúp ta tìm một số đầu bếp, ta muốn tự mình huấn luyện bọn họ. Còn nữa, ta muốn làm một lượng bàn đặc biệt, một số loại nồi, dụng cụ nấu ăn đặc thù, còn…"

Nhìn vật nhỏ trong lòng tươi cười hớn hở, Vân Khoảnh Dương vừa vuốt ve thắt lưng y, vừa yên lặng nghe y nói cười, mãi đến khi thấy y nhìn mình trưng cầu ý kiến, lúc này hắn mới gật đầu: "Được, trước tiên cần phải nghỉ ngơi đã, chiều nay chúng ta sẽ bắt đầu."

Được tán thành, Vân Phi Vũ chỉ tiếc không thể lập tức đứng dậy đi xử lý sự tình, nhưng thân thể hiện tại đang như vậy làm cho y hữu tâm vô lực, đành phải ngoan ngoãn nghe lời nam nhân, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Từ khi Phi Vũ Hiên khai trương tới nay, bởi vì đồ ăn toàn là mĩ vị, đa dạng phong phú nên hấp dẫn không ít khách nhân, nhưng sau khi khai trương gần hai tháng thì nơi này lại đột nhiên đóng cửa, thông báo muốn tu sửa một tháng được đưa ra khiến cho khách nhân cùng đối thủ đều không đoán được ý đồ, chỉ có thể ôm sự tò mò chờ đợi. Có kẻ cười nhạo, có kẻ châm chọc, cũng có người khiêu khích, nhưng rất nhiều người đã từng thưởng thức đồ ăn ở đây đều ôm kỳ vọng, im lặng chờ tới một tháng sau.

Khi tới trung tuần tháng năm, Phi Vũ Hiên dùng diện mạo hoàn toàn mới ra mắt mọi người. Ngày khai trương, từng người từng người chen chúc nhau tiến vào. Trừ bỏ lầu ba còn chưa bắt đầu buôn bán, lầu một, lầu hai đều chật ních người, náo nhiệt phi phàm.

Tất cả lầu một được bố trí những chiếc bàn nhỏ hình chữ nhật, đều có chung một mẫu bàn trắng ghế đỏ, sắp xếp chỉnh tề khiến người ta có cảm giác mới lạ, cả những người từ trước tới nay chỉ có mặt trong phòng bếp cũng công khai xuất hiện trước mọi người. Nhóm đầu bếp đầu đội mũ trắng, thân diện bạch y, tươi cười đón chào, đứng sau căn bếp hình chữ nhật mới được đổi mới, nhiệt tình giới thiệu các loại đồ ăn nhẹ cho quan khách.

Đủ loại diện thực bày ra trước mắt, từ những chén diện điều thông thường cho đến những món chưa từng thấy qua như nhiệt kiền diện, lương diện, tiếp đó là các loại bánh bao thịt, bánh bao rau, thủy *** bao, xíu mại. Còn có các loại bánh ngọt, từ bánh rán đến thiên tằng bính, hương tô chi ma bính. Hơn nữa còn có các loại cơm phong phú đa dạng như cơm rau bình thường, da đậu phụ, cơm lam, cơm đĩa, cơm hải sản, còn có các loại cháo, canh dành cho bữa sáng.(Diện thực:mỳ phở; diện điều: mỳ nước; Kiền diện: mỳ khô; Lương diện: mỳ lạnh; Thiên tằng bính: bánh ngàn tầng; hương tô chi ma bính: bánh mè xốp)

Phi Vũ Hiên không chỉ hội tụ các loại điểm tâm mang phong vị các miền trong cả nước, hơn nữa nơi đây còn có rất nhiều món ăn đa dạng mới mẻ chưa từng có, giá cả lại phải chăng, chất lượng tốt, mỗi người tới đây đều ăn uống tận tình, dây lưng cứ nới lỏng lại tiếp tục nới lỏng, chỉ tiếc không thể nhấm nháp hết tất cả các món ăn. Thế nhưng, chỉ tính riêng diện thực đã có mấy chục loại, vậy nên họ cũng chỉ có thể ôm cái bụng tròn vo, giương mắt nhìn rồi than thở.

Lầu hai lại được bài trí bàn ghế hình tròn, giữa mỗi chiếc bàn lại có một chiếc lỗ, bên dưới chiếc lỗ là bếp than đá. Việc này khiến mọi người rất tò mò, sau khi được giới thiệu mới biết đây là món ăn mới gọi là lẩu. Sau khi gọi món, nhìn than đá cháy đỏ rực được bỏ vào lò, sau đó phía trên được đặt một chiếc nồi sắt nhỏ nóng hổi, hơi nước bốc lên nghi ngút. Nồi sắt được chia làm hai, một nửa nổi lên hồng du cay xè, một bên chỉ có nước canh từ từ bốc khói, mọi người đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhưng sau khi thưởng thức hương vị, ai cũng thích thú ăn thật nhiều, cho đến khi sắc mặt nổi lên đà hồng, mồ hôi ướt đẫm vẫn không ngừng lớn tiếng hét lớn: "Ăn tiếp, uống tiếp nào…"

==========

Tất cả các món ăn nè, mọi người click vào hình để xem cho rõ nha.

234. Quyển 6 - Chương 232: Bảo Bối, Chờ Ta!

Nghe tiếng ồn ào náo nhiệt dưới lầu, hai người ngồi trong bao sương nửa khép trên lầu ba, Vân Khoảnh Dương mỉm cười nhìn vật nhỏ đối diện: "Vũ Nhi, sinh ý không tồi nha, xem ra đệ thực sự có khả năng thiên phú đây."

Vân Phi Vũ chỉ cười không nói, y không thể nói cho nam nhân biết rằng ở thế giới của y, mấy thứ kia căn bản chỉ là việc buôn bán bình thường tới nỗi không thể bình thường hơn, cho dù có nói thì hắn cũng sẽ chẳng tin.

Quét dầu lên vỉ nướng, sau đó đưa những miếng thịt bò cùng thịt dê thái mỏng đặt lên trên, chỉ chốc lát sau đã thấy hương thơm tỏa ra bốn phía.

"Thịt nướng? Bất quá, đây là lần đầu tiên ta thấy phương pháp nướng như vậy." Vân Khoảnh Dương tò mò dõi theo từng động tác của y. Nhìn miếng rau xanh bao thịt đã được chấm nước tương đưa tới trước mặt mình, hắn chớp mắt khó hiểu: "Cho ta?"

"Đúng, huynh nếm thử chút đi." Vân Phi Vũ nhìn hắn đầy mong chờ, vốn muốn làm thịt bò bít-tết, nhưng cách làm món ăn đó thực sự rất phức tạp, y liền nghĩ tới món thịt nướng mà mình đã từng được nếm qua, đơn giản hơn rất nhiều.

Vân Khoảnh Dương đưa tay tiếp nhận, nhìn lá rau xanh xanh quét dầu, khẽ nhíu mày: "Vũ Nhi, cái này… lá này cứ ăn luôn như vậy sao? Không cần nướng chín?"

Vân Phi Vũ cười hì hì nhìn hắn: "Nướng chín rồi ăn sẽ không ngon, huynh nếm thử xem có hợp khẩu vị không."

Vân Khoảnh Dương thử cắn một miếng: "Thì ra lá cây ăn sống sẽ có hương vị này? Vị thịt phối hợp với nước tương, tựa hồ... cũng không tệ lắm."

Nhìn hắn ăn xong, đôi mắt Vân Phi Vũ tỏa sáng, nhìn hắn: "Thế nào?"

Vân Khoảnh Dương suy nghĩ: "Hương vị cũng không tệ lắm, nhưng ăn lá cây như thế này không... Uhm... ta nghĩ không tốt cho lắm."

Hiện tại Vân Phi Vũ cũng đang đắn đo, dù sao nơi này chẳng giống ở hiện đại, mọi người không quen ăn rau sống kèm thịt.

Thấy vẻ mặt vật nhỏ buồn bã, Vân Khoảnh Dương cười cười: "Từ từ sẽ ổn. Kỳ thực, ngẫm lại cũng thấy rau cùng trái cây không khác biệt lắm, đều được trồng lên từ đất, đương nhiên có thể ăn sống, có thể hương vị không bằng trái cây cho nên mọi người mới nấu chín để ăn."

Nghe nam nhân nói vậy, Vân Phi Vũ cảm thấy rất đúng, lập tức vui vẻ hẳn lên: "Dương, huynh không quen ăn rau sống vậy thì ăn thịt đi, chấm với nước tương này nè. Nước tương này ta nghiên cứu lâu lắm mới hoàn thành đó."

Nhìn trên bàn bày bảy tám chiếc đĩa nhỏ, Vân Khoảnh Dương mỉm cười gật đầu.

Chỉ ăn thịt không cũng cảm thấy ngấy, hắn bắt đầu dùng rau xanh gói thịt để ăn, cảm giác cũng không tệ lắm. Nhấp một ngụm rượu có thả băng bên trong, dùng khăn ướt lau tay, hắn nhìn vật nhỏ đối diện đang không ngừng hưng phấn: "Bảo bối, đệ không ăn hả?"

"Ăn chứ, vừa nướng vừa ăn." Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn hắn: "Ủa, huynh không ăn nữa sao?"

"Ăn nhiều như vậy khiến bụng ta no lắm rồi." Nam nhân cười nhẹ.

"Uhm, vậy mới được." Vân Phi Vũ điểm đầu thật nhẹ, sau đó lật vỉ nướng vài lần, thấy thịt bên trong đã hiện màu vàng ươm liền gắp hết vào bát, sau đó cúi người đóng nắp lò lại. Đánh chén xong xuôi chỗ thịt nướng kia lại nhấp rượu trái cây trong chén, xoa xoa miệng: "Ăn xong rồi."

Vân Khoảnh Dương tủm tỉm nhìn y, thỉnh thoảng lại thấy ánh lửa thoáng hiện qua đáy mắt. "Bảo bối no rồi sao?"

"Uhm, no lắm." Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó nói: "Dương, lần tới ta sẽ dùng phương pháp khác để nướng thịt cho huynh ăn."

"Được." Nam nhân cười nhẹ, sau đó nhìn y chằm chằm: "Bảo bối, đệ no rồi thì đút cho ta ăn được không?"

"?" Vân Phi Vũ ngẩn người, đến khi thấy ánh lửa chớp động trong mắt nam nhân, thầm nghĩ không ổn, lập tức xoay người muốn phóng ra khỏi phòng.

Đột nhiên cảm thấy trước người có một cơn gió nhẹ thổi qua, sau đó thân thể bị cuốn lấy, cả người bị áp chặt lên tường, nam nhân thì thầm bên tai: "Bảo bối, như vậy là không tốt đâu. Sáu ngày nay đệ đã không cho ta đụng tới rồi, có phải cũng nên thỏa mãn ta một chút không đây."

Vân Phi Vũ nhỏ giọng cầu xin: "Dương, đừng làm ở đây, buổi tối, buổi tối về phòng rồi huynh muốn thế nào cũng được, nha?"

"Không được!" Cách lớp vải mỏng, nam nhân dùng hạ thân cường ngạnh cọ xát lên tiểu huyệt của y, ghé sát bên tai y thổi một hơi nhiệt khí: "Ta muốn làm ở trong này!"

"Huynh... biến thái!" Vân Phi Vũ đã sớm tức điên. Sau lần đó, dường như nam nhân lấy việc 'hành sự' ngoài giường làm lạc thú, từ bàn đến ghế, từ ghế đến mặt đất, từ mặt đất lên tới nóc phòng, có lúc còn thường xuyên mượn cớ ngắm sao để ra ngoài 'dã chiến'. Càng ngày y càng không hiểu nam nhân đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy hắn ngày càng biến thái.

Vân Khoảnh Dương cười khẽ, liếm vành tai y, nói: "Ta cũng chỉ biến thái với một mình đệ thôi, ai kêu bảo bối của ta mê người như vậy chứ."

Cảm giác hạ thân chợt lạnh, biết quần đã bị cởi, nghe được tiếng có người bước lên lầu, Vân Phi Vũ vô cùng căng thẳng, lại tiếp tục nhỏ giọng cầu xin: "Dương, cầu huynh mà, đừng ở trong này, nếu có người bước vào thì làm sao đây?"

"An tâm, sẽ không." Vuốt ve hai khỏa hồng anh nhỏ nhỏ trước ngực vật nhỏ, nhưng hắn đã quên mang theo dược cao bên người, đảo mắt nhìn một lượt, thấy chén dầu nhỏ, nhãn tình sáng lên.

Nhìn vật nhỏ vẫn không ngừng giãy dụa như trước, đặt tay điểm huyệt nói của y, sau đó đi tới bên cạnh bàn đem dầu đổ vào lòng bàn tay, thoa đầy hai tay. Một tay vươn tới phía sau vật nhỏ để mở rộng, tay còn lại đặt ở phân thân đã cứng rắn của mình.

Cảm giác đã không sai biệt lắm, hắn nâng cánh mông vật nhỏ lên, tách ra. Phân thân đứng trước huyệt khẩu khống chế không nổi, dục vọng chiếm đóng cắn nuốt tựa như cuồng phong đánh úp lại, mạnh mẽ kiềm chế cảm giác nóng vội trong lòng, chậm rãi đẩy mạnh.

"Còn có thể chống đỡ được bao lâu?" Nhìn bảo bối trước người, hắn bi ai, nhưng thân thể lại dị thường phấn khích. Hắn còn có thể chống đỡ được bao lâu? Dục vọng điên cuồng trong cơ thể ngày càng khó khống chế, hắn biết rõ, độc dược sắp không thể kiềm hãm được nữa.

"Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi…" giọng nói nhẹ nhàng màn theo ái tình say đắm, muốn y, muốn vĩnh viễn được ở bên y, nhưng đến tột cùng, hắn còn có thể ở bên y được bao lâu? Không muốn tách ra, cả đời này cũng không muốn chia lìa!

"Lão bản, lão bản!" Theo tiếng hét lớn, tiếng bước chân 'cộp cộp cộp' cũng truyền tới, Vân Phi Vũ bừng tỉnh, nhưng cơ thể vẫn bị trừu sáp mạnh mẽ, từng đợt khoái cảm tựa như những cơn sóng men theo xương sống lan tràn khắp cơ thể.

"Có chuyện… gì?" Ngăn chặn tiếng rên rỉ đầy ma lực, Vân Phi Vũ thốt mấy từ này qua kẽ răng.

"Rau quả chưa được đưa tới, còn nữa, thịt cũng dùng hơn phân nửa rồi, ngài xem nên làm sao bây giờ?"

Nghe thấy người nọ ngừng bước, Vân Phi Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhưng nam nhân tựa hồ càng thêm hưng phấn, va chạm càng thêm mãnh liệt khiến y tự che miệng mình lại, sợ bản thân phát ra tiếng.

"Lão bản?"

Tiếng bước chân lại vang lên, Vân Phi Vũ căng thẳng cứng người lại, cảm nhận được người nọ hung hăng tiến tới, đột nhiên đứng phía sau mình khẽ rung động, thoáng thở dốc, y lập tức lên tiếng: "Không sao, thịt cùng rau quả sẽ nhanh chóng được đưa tới, không cần lo lắng."

"Vâng." Người nọ ngừng một chút, ngay sau đó lại nói: "Lão bản, có phải ngài không thoải mái hay không, nghe giọng của người…"

Sợ người nọ tiến lại, Vân Phi Vũ lập tức giải thích: "Không sao, ta không sao, chỉ là cổ họng hơi khô, uống chút nước sẽ ổn."

"Vâng, vậy ta đi xuống đây."

Tiếng bước chân xa dần, rốt cuộc Vân Phi Vũ cũng trầm tĩnh lại, thân thể mềm nhũn lả đi.

"Bảo bối." Vân Khoảnh Dương ôm lấy thân thể y.

"Hỗn đản, đã nói với huynh là không được làm ở trong này mà huynh vẫn làm." Vân Phi Vũ tức giận trừng mắt.

"Đã biết, sau này sẽ không làm ở đây là được." Nói như vậy, chân nam nhân lại đưa phân thân mình tiến vào cơ thể y, khóe môi gợi lên nụ cười tà mị: "Vậy thì hôm nay phải làm cho đủ."

"Hỗn…. Uhm…"

Ôm vật nhỏ đã chìm vào giấc mộng vì mệt mỏi, Vân Khoảnh Dương trìu mến vuốt ve gương mặt y, ánh mắt chan chưa yêu thương mãnh liệt cùng quyến luyến không rời.

Đột nhiên, cơn đau trong đầu như muốn nổ tung. "Lại tới nữa sao?" Hắn cố nén đau đớn, nhẹ nhàng đặt vật nhỏ lên ghế, đi sang một bên, khoanh chân ngồi vận công.

Một lúc sau, Vân Khoảnh Dương lau mồ hôi trên trán, sắc mặt tái nhợt, thân thể có chút bất ổn, nhìn bảo bối vẫn ngọt ngào say ngủ, tâm hắn đau đớn. "Ta còn có thể chống đỡ được bao lâu? Còn có thể ở bên bảo bối được bao nhiêu thời gian? Thật vất vả mới tìm được hạnh phúc, vì sao vẫn không thể hưởng thụ cảm giác hạnh phúc này? Là bởi vì ta tạo nghiệt quá sâu cho nên lão thiên gia mới trừng phạt ta như vậy? Nhân quả báo ứng, chắc chắn là nhân quả báo ứng."

Dẫu có như vậy, hắn cũng không muốn buông tay, không thể buông tay, không thể cứ như vậy mà buông tay. Hắn hít một hơi thật sâu, ổn định tâm trạng hỗn loạn, đi về phía người mình yêu thương nhất, nhẹ nhàng đẩy vai y: "Bảo bối, bảo bối tỉnh dậy đi, chúng ta nhanh trở về khách ***. Ngoan, mau thức dậy."

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, đối diện chính là vẻ mặt tái nhợt của nam nhân, cơn buồn ngủ của Vân Phi Vũ lập tức tan biến, lo lắng nhìn hắn: "Dương, huynh lại đau đầu?"

Biết không thể dối được, Vân Khoảnh Dương gật đầu, sau đó cười nói: "Không sao cả, chỉ đau một lúc thôi. Ta đã vận công ngăn chặn lại rồi." Vân Khoảnh Dương sủng nị vuốt ve gương mặt y, lại nói: "Ta đã nói sẽ không dối gạt đệ, đương nhiên ta sẽ không lừa đệ."

"Uhm… ta nghĩ tự mình phải tới phụ cận Phượng Hoàng sơm một chuyến. Người của huynh đi lâu như vậy vẫn chưa tìm được, ta thấy ta đi tới đó còn khả thi hơn." Vân Phi Vũ lẩm bẩm.

"Đệ đi rồi, vậy tửu *** phải làm sao?"

"Không phải còn có huynh ở đây hả? Huynh thay ta quản lý nơi này, được không?" Vân Phi Vũ nhìn hắn nịnh nọt.

"Không được!" Vân Khoảnh Dương lập tức cự tuyệt, sau đó vuốt lên gương mặt thất vọng của y: "Người của ta tìm lâu như vậy cũng không được, đệ có thể cam đoan là mình tìm được? Hơn nữa, ngày mai ta sẽ rời khỏi đây một thời gian, cho nên đệ phải tự mình quản lý tửu ***."

Vừa nghe vậy, Vân Phi Vũ bật thốt lên: "Đi đâu? Huynh muốn đi đâu?"

"Tới Tát Lan thành một chuyến, có mối sinh ý lớn cần bàn bạc nên ta phải tự mình tới đó, có thể tốn tới nửa tháng." Nam nhân lưu luyến nhìn y.

Thấy vật nhỏ đột nhiên trầm mặc không nói, hắn lập tức trêu ghẹo: "Thế nào, còn chưa đi đã nhớ ta? Không nỡ sao?"

"Uhm, đúng là không nỡ." Vân Phi Vũ thẳng thắn, tiến lên ôm lấy thắt lưng hắn: "Dương, ta thật sự không nỡ, nhưng ta nhất định sẽ làm thật nhiều đồ ăn ngon chờ huynh trở về. Vậy nên huynh phải sớm trở về đó, biết không?"

"Được, ta sẽ mau chóng trở về." Vân Khoảnh Dương ôm y thật chặt, đau lòng không nguôi: "Bảo bối, bảo bối của ta, ta càng không nỡ rời xa đệ, nhưng nếu hiện tại không rời đi, ta sợ đến một tháng cũng không kiên trì nổi. Bảo bối, chờ ta!".

235. Quyển 6 - Chương 233: Khách Phương Xa

Ngày kế, khi Vân Phi Vũ tỉnh lại đã không thấy người bên cạnh. Trong ổ chăn chẳng còn hơi ấm chứng minh hắn rời đi đã lâu. Thắt lưng bủn rủn vô lực, trên người có dấu vết đã được tắm gội, nhưng hương vị cùng độ ấm của nam nhân tựa hồ còn lưu lại bên trong cơ thể. Nhớ tới sự cuồng nhiệt đêm qua, y lập tức đỏ mặt hồng tai, hạ phúc ẩn ẩn bốc hỏa cùng phân thân ngọ nguậy ngẩng đầu khiến y ảo não không thôi, nhịn không được liền nhỏ giọng mắng: "Vân Khoảnh Dương hỗn đản, đều do huynh làm hại cả."

Xốc chăn nhanh chóng đứng dậy, hai chân mềm nhũn nhưng vẫn có thể chống đỡ, mặc y phục, rửa mặt xong, thấy gã tiểu tư đứng ngoài cửa, y không khỏi kinh ngạc: "Tiểu Đậu Tử, thiếu gia của ngươi đâu, sao ngươi lại ở trong này?"

Vừa thấy y đi ra, Tiểu Đậu Tử khom mình cung kính thi lễ, sau đó nói: "Bẩm thất thiếu gia, thiếu gia đã xuất phát rồi, người kêu tiểu nhân lưu lại chăm sóc thất thiếu gia."

"Hắn đã đi rồi?" Tâm trí như rơi xuống đáy cốc đảo mắt liền bị hỏa nộ chiếm cứ, nhịn không được liền mắng: "Tên hỗn đản, thừa dịp ta ngủ liền rời đi, để xem sau này hắn trở về…"

Thấy ánh mắt kinh ngạc của gã tiểu tư, Vân Phi Vũ lập tức ngậm miệng, đỏ mặt ngượng ngùng, sau đó ho nhẹ hai tiếng che dấu xấu hổ: "Khụ… Tiểu Đậu Tử, thiếu gia nhà ngươi trước khi đi có dặn dò gì không?"

Tiểu Đậu Tử cúi đầu suy nghĩ, lắc đầu, tiếp theo còn nói: "Thiếu gia chỉ căn dặn tiểu nhân chăm sóc thất thiếu gia thật tốt, những việc còn lại không thấy người đề cập tới."

Tuy rằng hôm qua đã biết hắn phải đi, nhưng hắn vụng trộm rời khỏi như vậy khiến Vân Phi Vũ cảm thấy có gì đó rất khó chịu.

"À, thiếu gia nói sẽ mau chóng trở về thôi, thỉnh thất thiếu gia an tâm."

Vân Phi Vũ ngây người, sau đó nghi hoặc nhìn gã tiểu tư, thấy vẻ mặt hắn thản nhiên liền cảm thấy thoải mái. Mặc kệ đây có phải lời nam nhân nói hay không, nhưng trước mắt cứ tạm tin lời gã tiểu tư để an ủi bản thân vậy. Chẳng sao cả, tóm lại cũng không phải sinh ly tử biệt cùng nam nhân, cứ chậm rãi chờ hắn trở về là tốt rồi. Nghĩ như vậy, tâm tình tốt lên rất nhiều.

"Ừ, ta đã biết."

"Thất thiếu gia muốn dùng điểm tâm chưa? Tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị cho người."

"Không cần!" Vân Phi Vũ lập tức cự tuyệt. Không có nam nhân ở bên, một mình dùng cơm trong phòng chỉ khiến cho y cảm thấy càng tịch mịch. "Ta tới tửu *** ăn là được."

Thời gian dần trôi qua khi y mải bận rộn cùng công việc. Đảo mắt đã hơn nửa tháng.

Hôm nay, có hai vị khách kỳ lạ ghé vào Phi Vũ Hiên. Bọn họ tới thẳng chỗ chưởng quầy nói muốn gặp lão bản. Khúc Thiện nhìn y phục cùng tướng mạo bọn họ thực bình thường, mở miệng nói: "Không biết hai vị muốn gặp lão bản của chúng ta có việc chi?"

Một hán tử thoạt nhìn thực tráng kiện lên tiếng: "Ta có việc gấp, mong chưởng quầy thông báo giùm một tiếng."

"Hai người này có vẻ quen biết lão bản. Rốt cuộc bọn họ có lai lịch như thế nào?" Khúc Thiện thầm tính toán. Thiếu chủ phái hắn đến giúp thất thiếu gia làm việc, kỳ thực nhiệm vụ chủ yếu chính là bảo hộ an toàn của y. Hai người này lai lịch bất minh, hơn nữa nói chuyện lại úp mở. Hắn lập tức nở nụ cười 'chuyên nghiệp': "Thực không khéo rồi. Lão bản nhà chúng ta không có ở đây, mời hai vị…"

"Khúc chưởng quầy, tối nay ta có việc cần phải ra ngoài, mọi việc ở đây đều giao lại cho ngươi." Vân Phi Vũ bước xuống cầu thang, đi về phía hắn.

"Lão bản ơi là lão bản! Sao ngài lại chọn lúc này mà xuất hiện chứ. Ta còn đang giúp ngài ngăn cản mấy người này đây nè." Hiện tại Khúc Thiện hoàn toàn rơi vào trạng thái câm điếc ăn hoàng liên, có khổ cũng chẳng nói được.

"Khúc chưởng quầy, ngươi không khỏe hả?" Thấy gương mặt tang thương như muốn khóc của hắn, Vân Phi Vũ thân thiết hỏi.

"Ta…."

"Tiểu Vũ."

Cách xưng hô vô cùng thân thiết cắt ngang đối thoại giữa hai người. Vân Phi Vũ nhìn hai người trước mắt có điểm quen thuộc, nhưng dường như chưa bao giờ gặp qua, không khỏi lên tiếng hỏi: "Xin hỏi hai vị là…"

Nhìn chung quanh, gã hán tử kia tươi cười nói: "Chúng ta tìm nơi nào đó yên tĩnh mới nói chuyện, được không?"

Không cảm nhận được ác ý từ hai người, Vân Phi Vũ gật đầu: "Được."

"Lão bản, bọn họ..." Khúc Thiện lo lắng muốn phản đối, Vân Phi Vũ lại quay đầu cười với hắn: "Không sao, bọn họ không có ác ý. An tâm."

Mắt thấy ba người bước lên lầu, Khúc Thiện vô cùng nóng ruột, không làm rõ được thân phận của hai người kia lại để cho lão bản đi chung với bọn họ, nếu xảy ra chuyện gì... nhớ tới gương mặt lạnh lẽo không chút biểu tình của thiếu chủ, lưng hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh. "Không được, phải nghĩ cách."

Đảo mắt tứ phía, thấy gã tiểu nhị đang đứng đón khách đằng xa, hắn lập tức gọi tới: "Tiểu Tam Tử, lại đây."

Một gã tiểu nhị mặt trắng mắt nhỏ lập tức chạy tới, cười nịnh nọt: "Chưởng quầy, ngài gọi ta."

Kéo hắn sang bên cạnh, Khúc Thiện nhỏ giọng phân phó: "Nhanh tới Thủy Tiên các nói cho thiếu củ biết có hai người lai lịch bất minh tới tìm thất thiếu gia. Nhanh lên!"

Vừa nghe lời ấy, sắc mặt gã tiểu nhị đột biến, cung kính nói: "Thuộc hạ lĩnh mệnh." Nói xong, phi thân biến mất vô tung.

Lên lầu ba, Vân Phi Vũ cùng hai người ngồi xuống chiếc bàn gần thang lầu, sai người đưa trà tới, sau đó mỉm cười nhìn bọn họ: "Hai vị đại ca rất lạ mặt nhưng ta vẫn cảm thấy dường như mình đã từng gặp hai người ở đâu đó. Chẳng biết đây là ảo giác của ta, hay hai vị đại ca là..."

Hán tử vạm vỡ mỉm cười: "Tiểu Vũ, chúng ta thực sự có quen biết."

Chỉ thấy hắn sờ soạng một lúc liền kéo tấm nhân bì diện cụ trên mặt xuống, mà người bên cạnh vẫn chưa mở miệng nói lời nào cũng đồng thời kéo xuống. Vân Phi Vũ mở to hai mắt, chớp mắt liền lộ vẻ kinh hỉ: "Các người... thì ra là các người!"

Trong một gian thạch thất bí mật tại Thủy Tiên các, một người lẳng lặng ngồi xếp bằng trên tảng băng ngàn năm được đẽo thành giường.

Đầu óc lại đau nhức, Vân Khoảnh Dương phun ra một ngụm máu tươi, lau lau khóe miệng, hắn lập tức lại ngồi ngay ngắn, vận khí tại đan điền, phối hợp cùng hàn khí không ngừng tiến vào cơ thể, áp chế lệ khí cuồng bạo.

Không biết qua bao lâu, đến khi cảm nhận được hỗn loạn trong cơ thể dần bình ổn, hắn chậm rãi mở mắt. Đúng lúc đó, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng. "Xem ra đã tới lúc dụng dược."

Hắn đứng lên khỏi giường, sau đó bước tới vách tường, nhấn lên một phiến đá, tiếng động rầm rầm vang lên, thạch môn mở ra, Vô Nộ bưng khay đứng trước cửa, lẳng lặng nhìn hắn uống xong chén dược thủy, sau đó nói: "Chủ nhân, mới có tin tức từ Phi Vũ Hiên đưa đến, nói có hai kẻ lai lịch bất minh tới tìm thất thiếu gia. Khi Khúc Thiện đang ngăn cản lại vừa vặn bị thất thiếu gia bắt gặp, cho nên không thể thành công."

"Phế vật!" Vân Khoảnh Dương gầm lên, nhưng cơn đau bốc thẳng lên não khiến cảnh vật trước mắt tối sầm, thân hình lung lay đôi chút.

"Chủ nhân?" Vô Nộ vội vàng đỡ lấy hắn.

Thở dốc một lát, đợi khi đau đớn giảm xuống, Vân Khoảnh Dương uể oải nói: "Đỡ ta lên giường."

"Vâng, thưa chủ nhân."

Ngồi xếp bằng trên giường, nhìn hắc y nhân trước mắt: "Ngươi đi ra ngoài đi!"

"Vâng."

Sau nửa canh giờ, hắn lại mở mắt, vội vàng bước ra khỏi thạch thất, trở về phòng ngủ. Cởi y phục luyện công trên người, thay một bộ cẩm bào màu lục, nhìn gương mặt tái nhợt tiều tụy của mình trong gương, khóe miệng nhếch thành nụ cười khổ.

Rất không muốn bảo bối thấy mình như vậy, nhưng hắn nhịn không nổi nữa. Nhung nhớ một thời gian dài, hơn nữa, độc trong cơ thể phát tác thường xuyên khiến hắn càng khó khống chế cảm xúc. Tuy rằng hiện tại xuất quan là lựa chọn không hề sáng suốt, nhưng hai kẻ đột nhiên xuất hiện kia khiến hắn thấy bất an, luôn có cảm giác bọn họ tới vì bảo bối của mình. Hắn tuyệt đối không cho phép những việc như vậy xảy ra. Bảo bối… chỉ có thể là của hắn.

Thở sâu, dùng sức vỗ lên hai má, hắn quát nhẹ: "Vô Hỉ, đi chuẩn bị ngựa."

"Vâng, chủ nhân."

Phi một đường như điên, chỉ dùng thời gian một khắc để di chuyển từ Diên Kinh tới Phi Vũ hiên, nhìn Tiểu Tam sớm đứng đợi ngoài, đem dây cương ném cho hắn, Vân Khoảnh Dương vội vàng bước qua bậc cửa. Khúc Thiện nhanh chóng chạy ra đón.

"Thiếu chủ."

Vân Khoảnh Dương lạnh lùng liếc hắn một cái: "Thất thiếu gia đâu?"

Nhận ra sắc mặt thiếu chủ không tốt, Khúc Thiện vội vàng tới bên cạnh hắn, nói nhỏ: "Thất thiếu gia vẫn ở trên lầu ba. Người đã trò chuyện cùng hai người kia hơn một canh giờ rồi."

Vân Khoảnh Dương hừ lạnh một tiếng, không liếc hắn lấy một cái, nhanh chóng phi thân lên lầu.

Nghe xong xuôi mọi việc, Vân Phi Vũ nắm chặt chung trà trong tay, nội tâm chấn động không cách nào an ổn. "Thánh phát cuồng rồi, thế nhưng… hắn đã phát cuồng rồi! Sao có thể… sao hắn có thể phát cuồng chỉ vì cỗ thi thể không phải của ta trong cánh rừng đó? Tên Đỗ Lãnh khốn kiếp, đều do hắn giờ trò quỷ. Khốn kiếp, tên khố kiếp đáng chết, sao hắn có thể làm như vậy!"

"Tiểu Vũ, cho nên đệ theo chúng ta trở về được không?" Hoàng Trang cất tiếng.

Rất muốn đáp ứng, nhưng nhớ tới việc Vân Khoảnh Dương sắp trở về, y do dự một lát, sau đó nói: "Đến cả Lí lão bá cũng không trị hết bệnh đó, ta đi có lợi ích gì."

"Phụ thân ta đã nói, bệnh của giáo chủ là tâm bệnh, cho nên cần phải dùng tâm dược chữa trị. Hắn coi cỗ thi thể bị bầy dã lang ăn không đủ hình kia chính là ngươi, vậy nên mong ngươi cùng chúng ta quay lại tổng đàn, ta van xin ngươi." Lý Lam Phong đột nhiên đứng đậy cúi đầu hành lễ với y.

"Aiz.. Lý đại ca, huynh đừng như vậy, ta…" Vân Phi Vũ thất kinh muốn kéo hắn đứng lên, khóe mắt lại đụng tới người đang bước lên lầu, không khỏi bật thốt lên: "Khoảnh Dương?!"

Nhìn theo tầm mắt y, hai người đồng thời quay lại.

Thấy bộ dạng bọn họ, hơi thở của Vân Khoảnh Dương lập tức lạnh lẽo, hai mắt bắn hàn quang: "Các ngươi tới đây làm gì?"

Song phương đứng đối mặt, không khí hết sức căng thẳng. Vân Phi Vũ vội vàng tiến lên ôm lấy hắn: "Hoàng đại ca cùng Lý đại ca là tiện đường tới thăm ta, huynh đừng tức giận."

Đem vật nhỏ ôm chặt trong ngực, Vân Khoảnh Dương nhìn hai người, lạnh lùng nói: "Trở về nói cho Tư Vũ Thánh biết, Vũ Nhi đã là người của ta, nói hắn đứng có tiếp tục si tâm vọng tưởng, bằng không, ta cùng Vân gia sẽ không ngại cùng ma giáo đại chiến thêm một lần."

"Dương, đừng như vậy, Hoàng đại ca cùng Lý đại ca thực sự chỉ tới thăm ta thôi mà. Trước kia bọn họ vân luôn quan tâm săn sóc cho ta." Vân Phi Vũ ôn nhu khuyên giải, sau đó quay đầu lại nói với hai người: "Thật có lỗi, gần đây tâm tình hắn không tốt lắm, các huynh đừng để ý. Hai huynh ở đâu, hôm nào ta…."

"Không cho phép!" Nam nhân lập tức ngắt lời, sau đó nhìn hai người: "Ta biết mục đích các ngươi tới đây, nhưng đừng vọng tưởng nữa, Vũ Nhi đã đáp ứng sẽ ở bên ta cả đời, y sẽ không đi theo các người. Còn nữa, trở về nói cho Tư Vũ Thánh biết, tháng sau chúng ta sẽ thành thân, kêu hắn chết tâm đi."

"Dương, chúng ta làm sao…. uhm…" Miệng đột nhiên phủ xuống, Vân Phi Vũ thất thần, sau đó lập tức phản ứng lại, buồn bực đẩy hắn ra, quát chói tai: "Huynh làm gì chứ, sao lúc nào huynh cũng hành động thế này hả?"

Nhưng vừa nói một nửa y liền phát giác có gì bất ổn, trước đó, thấy gương mặt nam nhân tiều tụy tái nhợt đã muốn hỏi nhưng vẫn chưa kịp, hiện tại phát giác hắn bị mình đẩy một cái mà thân thể lay động, đến đứng thẳng cũng không xong, nhất thời sợ hãi tiến lên ôm cổ hắn: "Dương, huynh làm sao vậy? Đừng dọa ta, rốt cuộc huynh bị sao vậy"

Đề khí áp chế cơn đau đầu như muốn nứt ra, dục vọng trong cơ thể mỗi lúc một mãnh liệt, ôm chặt vật nhỏ trong lòng, miễn cưỡng tươi cười: "Ta không sao, chỉ mệt một chút thôi, hơn nữa gần đây ăn uống không ngon."

"Tại sao? Chứng đau đầu lại phát tác?" Vân Phi Vũ vạn phần lo lắng.

"Nửa tháng trước bị một lần, gần đây thì không." Nam nhân tươi cười: "Chính yếu là do ta nhớ bảo bối, còn muốn ăn những món bảo bối nấu. Đồ ăn bên ngoài ta ăn không quen, cho nên mới vừa mệt vừa đói. Bảo bối, đệ làm cơm cho ta ăn được không?"

Đau lòng vuốt ve gương mặt hắn, Vân Phi Vũ không hề hoài nghi những lời này, nhẹ giọng nói: "Huynh chờ một lát, ta đi nấu cơm cho huynh."

236. Quyển 6 - Chương 234: Trao Đổi Đồng Giá

Hoàng Trang cùng Lí Lam Phong nhìn rõ hình ảnh hai người bên nhau, liếc mắt nhìn một cái đều thấy trong mắt đối phương lộ vẻ thất vọng cùng bất đắc dĩ. Bọn họ đã hiểu, chỉ sợ lần này phải tay không trở về.

Vân Phi Vũ xoay người, vẻ mặt áy náy nhìn bọn họ: "Xin lỗi Hoàng đại ca, Lý đại ca. Vốn hôm nay phải mời hai người dùng bữa, nhưng thân thể Dương dường như không được thoải mái. Vậy đi, nói cho ta biết hai người đang ở tại nơi nào, hôm khác ta tới đó mời hai người dùng bữa."

Hai người lắc đầu, Hoàng Trang nhìn y, thở dài: "Tiểu Vũ, giữa chúng ta không cần phải nói nhiều lời khách sáo như vậy. Đệ đã hiểu được mục đích chúng ta tới đây, như vậy đi, đệ cứ suy nghĩ vài ngày. Ba ngày sau chúng ta lại tới." Nói xong, hắn chắp tay, hai người liền đi về phía thang lầu.

"Không cần tới nữa." Vân Khoảnh Dương đột nhiên quát lạnh, ánh mắt hiện lên sát khí, trong đầu luôn vang lên câu nói chấp niêm: "Giết bọn họ, lập tức giết chết bọn họ, bằng không bảo bối sẽ bị cướp đi, giết chết…"

Một tiếng hét lớn đánh thức hắn, nhìn bảo bối tức giận, hắn gọi khẽ: "Bảo bối?"

Vân Phi Vũ hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái. Y có thể cảm nhận được sát khí trên thân thể nam nhân khi nãy, không khỏi có chút kinh hãi, còn có đôi phần tức giận. Hít sâu, áp chế cảm giác buồn bực trong lòng, y mỉm cười nhìn về phía hai người: "Lý đại ca, Hoàng đại ca, xin lỗi. Đừng để ý tới lời hắn nói, có điều, việc hai người nói…" Y dừng lại, vẻ mặt áy náy: "Chỉ sợ ta không cách nào đáp ứng, thật có lỗi!"

Lí Lam Phong nghe xong liền nghiêm mặt xoay người bước đi, mà Hoàng Trang nhìn Vân Phi Vũ một lúc lâu, cúi đầu trầm tư một lúc, sau đó nhìn về phía y, vẫn là vẻ mặt mong đợi: "Tiểu Vũ, ta vẫn hy vọng đệ có thể suy nghĩ về việc này. Đệ cho Hoàng đại ca này một chút thể diện, đợi vài ngày sau mới trả lời, được không?"

Vân Phi Vũ mấp máy môi nhưng không cách nào đem lời cự tuyệt nói ra miệng, bởi vì người trước mắt đâu chỉ… đâu chỉ một lần, mà là ba lần bốn lượt giúp đỡ y. Chần chờ đôi chút, y gật đầu: "Được, ta sẽ suy nghĩ."

"Đa tạ!" Hoàng Trang tươi cười, xoay người xuống lầu.

"Vũ Nhi, không cho phép, ta không cho phép!" Nam nhân đột nhiên ôm y vào lòng, điên cuồng hôn môi, hai tay xé rách y phục nam tử.

"Uhm… buông ra… hỗn đản!" Vân Phi Vũ dùng hết sức đẩy hắn ra, vẻ mặt tràn ngập tức giận cùng bi thương: "Huynh luôn như vậy, nói cái gì mà sẽ không cưỡng bách ta nữa, nói nghe ta hết thảy, nhưng khi

nãy, huynh lại phát sát khí với bằng hữu của ta. Ta có nói sai không? Có phải hiện tại trong lòng huynh đang suy nghĩ đợi lát nữa sẽ âm thầm phái người ám sát bọn họ?"

"Vũ Nhi, ta…" lại một cơn đau đầu ập lên não, Vân Khoảnh Dương vội vàng cúi đầu, đề khí bắt đầu áp chế. Sợ bị vật nhỏ trước mắt phát hiện, cắn chặt răng không dám mở miệng.

Thấy nam nhân cúi đầu nửa ngày không nói lời nào, tâm Vân Phi Vũ ngày càng lạnh, thất vọng nhìn hắn: "Dương, huynh vẫn nói sẽ vì ta sửa lại tính tình, nhưng là… trừ bỏ việc huynh đối xử với ta rất tốt, những mặt khác vẫn giống như xưa. Đối với người khác, huynh vẫn âm thầm phái sát thủ, ra tay chẳng lưu tình. Huynh như vậy…thật khiến tâm ta băng lạnh."

Nghe tiếng bước chân xa dần, Vân Khoảnh Dương thất kinh giữ chặt lấy y, nhưng đầu ngày càng đau, khí tức trong cơ thể hỗn loạn, một ngụm máu tươi phun thẳng ra. Hắn ngã trên mặt đất.

Xuống được phân nửa cầu thang, nghe mặt đất vang lên một tiếng 'rầm', Vân Phi Vũ dừng bước. Y tức hắn bá đạo, tức hắn tàn nhẫn, nhưng vẫn không nhịn được mà lo lắng cho hắn. Gương mặt tái nhợt tiều tụy của nam nhân luôn quẩn quanh trước mắt. Thầm mắng một câu 'hỗn đản.' Y lập tức xoay người chạy lên lầu ba, mà khi thấy nam nhân ôm đầu té trên mặt đất, y lập tức hoảng sợ: "Dương, huynh sao rồi… huynh… Huynh nói gì đi chứ."

Mơ hồ nghe thấy bên tai truyền tới thanh âm của bảo bối, Vân Khoảnh Dương từ từ mở mắt, gian nan thốt ra: "Vũ Nhi… Ta… ta biết sai rồi… đừng… đừng rời khỏi ta…"

"Ta thực ngu ngốc, ta thực khốn kiếp!" Vân Phi Vũ không ngừng tự trách, kỳ thực y nên sớm đoán ra nam nhân tiều tụy là do đâu, vậy mà y vẫn cố tình tin tưởng lời hắn nói là giả dối. Trong lòng hiểu được, tìm Lí Sầm là biện pháp nhanh nhất, đơn giản nhất, nhưng sợ nhìn thấy người nọ thì bản thân mình lại dao động, vậy nên y không muốn gặp mặt, cũng vì vậy, y chỉ dám đem mọi hy vọng ký thác lên người lão đầu. Nam nhân phát độc ngày càng nặng. Rõ ràng Cổ đại phu đã nói thời gian chỉ còn lại nửa năm tới một năm, nhưng bản thân y vẫn kiên trì cho rằng thời gian còn tới một năm. "Ta quả nhiên rất khốn kiếp."

Nhìn sắc mặt nam nhân tái nhợt như giấy, Vân Phi Vũ ghé bên tai hắn, run rẩy nói thầm: "Dương, huynh chờ ở đây một lúc, ta đi tìm người cứu huynh. Ta sẽ không để huynh phát cuồng hoặc khiến huynh phải chết. Chờ ta, ta nhất định cứu huynh."

Xoay người định rời đi lại phát giác tay bị nắm lại, quay đầu nhìn nam nhân đổ đầy mồ hôi trên trán, y ngồi xuống dỗ dành: "Dương, ta không rời đi, ta chỉ tìm người giải độc cho huynh. Ngoan, chờ ta một chút, ta lập tức trở về." gỡ tay hắn xuống, chẳng ngờ phía sau truyền tới tiếng nỉ non. "Vũ Nhi… đừng đi… đừng rời ta…."

Áp chế chua sót cùng kích động, y nhanh chóng lao xuống lầu, thấy tiểu nhị đón khác trước cửa, lo lắng hỏi: "Có biết hai người vừa rồi đi về hướng nào không?"

Tiểu nhị bị hỏi liền thất thần, lắc đầu.

"Hẳn là mới rời khỏi tửu *** thôi." Vân Phi Vũ vội vàng lao ra ngoài, nhưng đứng trên đường lớn, nhìn dòng ngoài qua lại tấp nập, y đột nhiên cảm thấy thật bất lực, có cảm giác muốn bóp chết chính mình, vì sao khi sự tình xảy ra trước mắt mới bắt đầu lo lắng. Kỳ thực tình trạng của nam nhân không hề khả quan, bản thân y lại vì đắm chìm trong hưng phấn xây dựng cơ nghiệp mà không chú ý tới hắn. "Khốn kiếp, khốn kiếp, ta thực khốn kiếp, khốn kiếp, cực kỳ khốn kiếp…"

Ánh mặt trời bên ngoài sáng lạn nhưng nội tâm y lại nặng nề u ám, lạnh tự băng, thật muốn tìm nơi nào đó khóc than phát tiết một hồi, tuy nhiên hiện tại chưa phải lúc, Dương đang đợi y, đang cần y.

Cảm giác có gì đó chảy dài trên mặt, không rõ là mồ hôi hay vẫn là nước mắt, y nhanh chóng lau đi, không thể tiếp tục nhu nhược như vậy, không thể nhìn nam nhân chết như vậy, còn chưa tới thời điểm cuối cùng thì nhất định không được buông tay. Y thở sâu, nhấc chân bước vào tửu ***, mới vừa tới cửa, cánh tay đột nhiên bị níu lại: "Tiểu Vũ, ai khi dễ đệ, có phải tên kia không? Sao mắt đệ lại đỏ như vậy?"

Nhìn gương mặt xa lạ trước mắt, Vân Phi Vũ ngây người, đột nhiên nhớ tới việc hai người kia dịch dung mà tới, trong lúc nòng lòng lại quên mất. "Ta quá ngu ngốc."

Y lập tức nắm lấy tay người kia, tâm tình vô cùng kích động: "Hoàng đại ca, các huynh vẫn chưa đi, vậy Lí đại ca đâu?"

Lo lắng nhìn chung quanh, đến khi Lí Lam Phong bước tới sau Hoàng Trang, y lập tức tiến lên: "Lí đại ca, cầu huynh cứu hắn, chỉ cần huynh cứu hắn thì ta sẽ đi theo hai người. Cầu xin huynh."

Nghe những lời không đầu không đuôi của y, hai người đồng thời thất thần.

Hoàng Trang mở miệng: "Tiểu Vũ, đệ muốn Lam Phong cứu ai? Là ai sinh bệnh?"

Vân Phi Vũ khẩn trương nhìn hai người, nuốt một ngụm nước miếng: "Là… Dương, Vân Khoảnh Dương trúng độc, người có thể giải độc chỉ có dược vương cùng độc vương, Lí đại ca được chân truyền từ Lí lão bá, ta nghĩ…"

"Không cứu!"

Tiếng cự tuyệt lạnh lùng cắt ngang lời y nói, Vân Phi Vũ ngơ ngác nhìn nam tử mặt lạnh trước mắt, lại nhìn nam nhân bên cạnh, thấy vẻ mặt hắn cũng bất đắc dĩ, nhìn chung quanh, cắn răng một cái, y lập tức quỳ xuống: "Lí đại ca, van huynh cứu hắn, cầu xin huynh cứu hắn đi!"

Hai người không dự đoán được y sẽ hành động như vậy, nhất thời thất thần, ánh mắt, lời to tiếng nhỏ xì xầm truyền tới khiến hai người xấu hổ không thôi.

"Tiểu Vũ, đệ làm gì vậy, mau đứng lên, vì loại người như vậy mà quỳ xuống có đáng không?" Hoàng Trang kéo y lên, thấy đôi mắt phiếm hồng cùng vẻ bi thương đó, những lời khuyên giải còn lại nghẹn trong họng, nói không nên lời.

Nuốt nước mắt vào trong, Vân Phi Vũ nhìn hai người, cười khổ: "Ta biết, ta biết các người hận hắn, chán ghét hắn, nhưng hắn là người rất quan trọng đối với ta. Ta biết yêu cầu các người cứu kẻ thù là làm khó dễ hai người, nhưng ta thật sự không còn biện pháp khác, cho nên chỉ cần có thể cứu hắn, ta lập tức theo các người trở về tổng đàn, van cầu hai người!"

Thấy Vân Phi Vũ lại muốn quỳ xuống, Hoàng Trang vội vàng kéo y, nhìn Lí Lam Phong vẫn không hề biến sắc, nhịn không được liền mở miệng: "Lam Phong, cho dù ngươi không muốn cứu Vân Khoảnh Dương, nhưng chẳng lẽ ngươi không nghĩ sẽ giúp cho giáo chủ khỏe lại? Chẳng phải phụ thân ngươi đã nói Tiểu Vũ chính là khúc mắc trong lòng giáo chủ, không có y, cả đời này chúng ta cũng đừng mong trị dứt bệnh cho giáo chủ, chẳng lẽ ngươi đa quên?"

Vừa nghe lời này, rốt cuộc Lí Lam Phong cũng biến sắc, quét mắt nhìn hai người, lạnh lùng nói: "Ta không dám cam đoan có thể trị dứt cho hắn. Nếu không trị hết liệu ngươi còn có thể theo chúng ta hay không?"

Vân Phi Vũ thất thần, do dự lúc lâu mới nói: "Nếu không thể hoàn toàn trị dứt, ta cũng mong Lí đại ca có thể giúp hắn kiềm chế thời gian phát độc. Có thể kéo dài bao lâu cũng được, ta sẽ nghĩ biện pháp khác, đương nhiên, ta vẫn sẽ theo các người trở về."

Lí Lam Phong không đáp lời, xoay người đi vào tửu lâu, Hoàng Trang vỗ vai y: "Đi thôi, hắn đã đáp ứng rồi."

Cảm thấy hốc mắt nóng lên, y chớp mắt xua tan nhiệt khí trong mắt, lập tức đi theo.

Khi lên tới lầu ba, thấy nam nhân ngồi xếp bằng trên mặt đất dường như đang vận công. Nghe thấy tiếng bước chân hắn bỗng nhiên mở mắt, đến khi thấy hai người phía sau Vân Phi Vũ, không khỏi nhíu mày: "Sao các ngươi lại quay trở về đây?"

Vân Phi Vũ đang vì hắn khôi phục mà vui vẻ, nhưng nghe được lời hắn nói xong lại sợ chọc tức hai người kia, vội vàng quát lớn: "Dương, huynh còn như vậy sẽ khiến ta tức giận. Hoàng đại ca cùng Lí đại ca là bằng hữu của ta, huynh đuổi họ đi chính là đuổi ta đi."

Nghe vậy, Vân Khoảnh Dương mất hứng, nhưng khi nhìn đôi mắt vật nhỏ đỏ lên, oán giận ngập đầu hoàn toàn tiêu tán. Áp chế cơn đau đầu âm ỉ, hắn đứng lên, vươn tay: "Lại đây."

Tuy làm trò trước mặt nhiều người như vậy chẳng hay ho gì, nhưng nhìn bộ dạng khi nãy của nam nhân, trái tim y thiếu chút nữa ngừng đập. Giờ phút này, nhìn thấy hắn bình an vô sự, Vân Phi Vũ kiềm chế kích động liền tiến tới, hai người ôm nhau thật chặt.

Một hồi lâu sau, nghe thấy tiếng ho nhẹ, Vân Phi Vũ bừng tỉnh, vội vàng đẩy nam nhân ra, mặt đỏ tai hồng cất lời: "Hoàng đại ca, Lí đại ca, xin lỗi, mời ngồi!" sau đó trừng mắt liếc người bên cạnh, ý bảo hắn không được phép nói nữa.

Hoàng Trang thầm thở dài. "Nếu giáo chủ tỉnh lại mà nhìn thấy tình cảnh này sẽ phản ứng ra sao? Thôi vậy, việc này không đến phiên ta quản. Tình cảm của bọn họ thì để bọn họ tự giải quyết đi. Ít ra lần này không về tay không."

Đẩy nhẹ Lí Lam Phong vẫn đứng sừng sững, biết hắn không quen nhìn hai người như vậy, Hoàng Trang ghé tai hắn nói nhỏ: "Đây không phải chuyện ngươi có thể nhúng tay vào, trước tiên phải mang người về chữa khỏi cho giáo chủ, mọi việc để sau mới nói."

Cũng chỉ có thể như vậy, Lí Lam Phong bất đắc dĩ ngồi xuống, sau đó nhìn Vân Khoảnh Dương, lạnh lùng mở miệng: "Đưa tay ra."

237. Quyển 6 - Chương 235: Nghe Lời Đệ

Đương nhiên Vân Khoảnh Dương không hiểu gì cả, nghi hoặc nhìn về phía vật nhỏ kề bên.

Vân Phi Vũ vội vàng giải thích: "Dương, Lí đại ca là đại phu, mau đưa tay ra đi, hắn bắt mạch cho huynh."

Nghe vậy, Vân Khoảnh Dương nhíu mày, hừ lạnh một tiếng: "Bắt mạch? Các ngươi lừa được Vũ Nhi chứ không lừa được ta đâu, đừng vọng tưởng có thể khống chế ta để mang Vũ Nhi đi. Đừng khinh thường ta, các ngươi cùng lên đi…"

"Vân Khoảnh Dương, huynh câm miệng cho ta!"

Vân Khoảnh Dương nhất thời thất thần, trong trí nhớ của hắn, cho dù vật nhỏ có tức giận tới đâu cũng chưa từng dùng sắc mặt nghiêm khắc như vậy quát mình. Trong lúc nhất thời, hắn quên nói, chỉ kinh ngạc nhìn y.

Vân Phi Vũ cưỡng chế hỏa nộ trong lòng, trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó quay sang nhìn hai người, vẻ mặt áy náy: "Lí đại ca, Hoàng đại ca, thực có lỗi, ta thay hắn tạ lỗi cùng hai người. Cho ta chút thời gian, ta nói với hắn mấy câu."

Hoàng Trang than nhẹ một tiếng, mỉm cười nói: "Đệ đi đi, chúng ta chờ đệ ở đây."

Mà Lí Lam Phong vừa nghe những lời kia, vốn định lập tức đứng dậy rời đi, nhưng nhìn vẻ cầu xin trên gương mặt y lại không khỏi mềm lòng, mặt không biến sắc, gật đầu.

"Đa tạ!" Vân Phi Vũ cảm kích cười cùng bọn họ, sau đó kéo nam nhân vẫn đang ngẩn người, chạy thẳng xuống lầu, tiến vào nơi hẻo lánh trong hậu viện.

Hai người lẳng lặng đứng đó, nhìn nam nhân trước mắt vẫn im lặng không nói, rốt cuộc Vân Phi Vũ không chịu nổi nữa, phẫn nộ, bi thương, sợ hãi trong lòng cùng nhau bộc phát, nắm vạt áo hắn rồi rống lên: "Rốt cuộc huynh muốn ta phải làm sao, muốn ta phải làm sao đây hả? Huynh là tên lừa đảo, là tên hỗn đản! Nói đi, huynh nói đi!"

Thấy đôi ánh mắt đỏ hồng cùng vẻ bi thương trên gương mặt vật nhỏ, Vân Khoảnh Dương đau lòng đưa tay ôm y tới trước ngực, không để ý y giãy dụa đấm đá, vội vàng ôm chặt không buông, ghé bên tai y không ngừng giải thích: "Xin lỗi, bảo bối, là ta sai rồi. Đệ đánh ta đi, mắng chửi ta đi, chỉ cần đệ đừng nóng giận là tốt rồi. Là lỗi của ta, thực xin lỗi, thực xin lỗi!"

"Xin lỗi có thể đổi được tính mạng của huynh sao? Dương, nói cho ta biết, có thể đổi được tính mạng của huynh quay về sao?"

Vân Phi Vũ đẩy hắn ra, đôi mắt đỏ sậm, huy một quyền lên mặt hắn.

Nam nhân không hề trốn tránh, mà khi thấy khóe miệng hắn tràn máu tươi, cảnh tượng khi trước lại hiện lên trong tâm trí, hô hấp cứng lại, tiến lên nắm lấy hắn, y lại bắt đầu rống lớn: "Vì sao không né. Vì sao huynh lại không né? Huynh thực khốn kiếp. Đây chính là ý định của huynh có phải không? Huynh muốn tra tấn ta đến chết sao? Dương, có phải không? Hỗn đản, huynh là tên hỗn đản, huynh là đồ lừa đảo…."

"Vũ Nhi… ta," Vốn muốn nói không né chỉ vì muốn y hết giận, mà khi hai hàng lệ chảy xuống từ khóe mắt y, cổ họng hắn như ứ nghẹn, nói không nên lời.

Hắn hiểu rất rõ, nếu như không phải quá thương tâm thì vật nhỏ sẽ không bao giờ rơi lệ trước mặt người khác, cho dù là người thân thiết nhất cũng không ngoại lệ. Tâm hắn như bị ai bóp nghẹn, đau đớn khôn cùng.

Vừa nắm tay y tát thật mạnh lên mặt mình, vừa run giọng giải thích: "Vũ Nhi, xin lỗi đệ, là ta không tốt. Ta khốn kiếp, ta không nên nói dối đệ. Đệ đánh ta, mắng ta cũng tốt, nhưng đệ đừng khóc có được không. Là ta sai lầm rồi. Đệ đánh ta, đệ đánh ta đi."

Dùng sức thu mạnh tay về, Vân Phi Vũ nâng tay áo lau mặt, khụt khịt, sau đó hung tợn trừng hắn: "Con mắt nào của huynh thấy ta khóc. Vừa rồi gió lớn quá, ta bị cát bay vào mắt."

Thấy y như vậy, Vân Khoảnh Dương biết vật nhỏ đã hết giận, liên thanh phụ họa: "Đúng đúng đúng, là gió quá lớn. Cơn gió chết tiệt này lại dám bay vào mắt bảo bối của ta. Nào, đến đây, ta giúp đệ thổi đi."

"Tránh ra!" Vân Phi Vũ trừng mắt nhưng không tiếp tục đẩy hắn ra.

Vân Khoảnh Dương cười đùa cúi đầu hôn chóc một cái, đột nhiên lại kêu 'ai ui' một tiếng.

"Sao vậy? Đầu lại bắt đầu đau? Nhanh lên, mau để Lí đại ca chẩn mạch cho huynh." Vân Phi Vũ lo lắng kéo hắn quay trở về.

"Không phải, thời gian phát tác đã qua rồi." Vân Khoảnh Dương kéo y trở lại, sau đó chỉ chỉ lên má trái của mình: "Là bên trong này đau cơ!" Nói xong, hắn ủy khuất chớp mắt với y vài lượt.

"Xứng đáng!" Vân Phi Vũ tức giận trừng mắt liếc hắn, sau đó kéo đầu hắn xuống: "Há miệng để ta xem nào."

"Không cần xem, hôn nhẹ một cái là được rồi." Vân Khoảnh Dương cúi đầu hàm trụ đôi môi anh đào gần trong gang tấc, nhẹ nhàng mở hàm răng, với lưỡi vào.

"Thực là nhớ!" Vân Phi Vũ thầm than một tiếng, vươn đầu lưỡi cũng hắn quấn quýt dây dưa, đem toàn bộ nỗi nhung nhớ trong lòng hóa thành môi lưỡi dây dưa triền miên. Một hồi lâu, hai người thở hổn hển tách ra.

"Vũ Nhi, ta muốn!"

Cảm giác tay hắn đã vói vào nội y của mình, bụng cũng bị phân thân cứng rắn của hắn đụng tới sinh đau, Vân Phi Vũ nhẹ nhàng đẩy hắn ra, tạo khoảng cách giữa hai người, nghiêm túc nhìn hắn.

Nam nhân bất mãn muốn kéo y trở về trước ngực, nhưng thấy vẻ mặt đứng đắn đó lại không khỏi ngẩn người. "?"

"Nghe ta nói, để Lí đại ca bắt mạch cho huynh đi. Hắn có thể giải độc trên người huynh, cho dù không được cũng có thể kéo dài thời gian phát độc, tin ta đi, được không?"

Vân Khoảnh Dương mặt nhăn mày nhíu, sau đó thở dài: "Vũ Nhi, đệ cũng biết Vân gia cùng ma giáo căn bản là lưỡng thế bất lập, ta đương nhiên tin tưởng đệ, chỉ là bọn họ, ta thật sự không cách nào tin tưởng bọn họ."

Biết lời nam nhân nói không sai, đưa mạch tượng ra trước mặt kẻ thù chính là đem tính mạng của mình ra cho kẻ thù định đoạt. Vân Phi Vũ cúi đầu trầm tư một lát, sau đó mở miệng: "Dương, ta biết muốn huynh

tin tưởng bọn họ rất khó, nhưng ta có thể cam đoan bọn họ thực sự sẽ không hại huynh. Ngày tháng ta ở trong ma giáo trước kia, Hoàng đại ca cùng Lí đại ca giúp ta rất nhiều, hơn nữa lần này ta còn có một ước định với bọn họ, cho nên huynh để cho hắn bắt mạch nha?"

"Ước định cái gì?" Nam nhân kéo y vào lòng, đôi mắt u ám nheo lại lộ vẻ nguy hiểm. Vân Phi Vũ thở sâu, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn: "Dương, huynh hãy nghe ta nói, mặc kệ chúng ta ở nơi nào, nhưng nhất định tới cuối cùng ta cũng trở về bên cạnh huynh. Huynh phải tin tưởng ta."

"Đệ muốn đi theo bọn họ?"

Cảm nhận được đôi tay trên lưng siết chặt lại, Vân Phi Vũ vuốt ve gương mặt hắn, gật đầu, ngay sau đó còn nói: "Dương, tin tưởng ta. Ta nhất định sẽ trở lại bên huynh."

"Không cho phép, không cho phép, ta không cho phép." Nam nhân đột nhiên phát cuồng dùng sức ép sát y vào cơ thể mình, phẫn nộ bi thương khiến hắn không ngừng run rẩy, run giọng gào thét: "Đừng rời khỏi ra, Vũ Nhi, ta biết người mà đệ yêu nhất không phải là ta. Đệ đừng đi gặp hắn được không? Nếu đệ không trở lại, vậy độc trong cơ thể ta giải rồi còn có ý nghĩa gì nữa, không có đệ, ta sống không bằng chết, vậy nên đệ đừng rời xa ta được không, được không?"

"Thật sự rất muốn mở đầu hắn ra xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì, đã từng nói nhiều lần là không không bao giờ bỏ hắn, vậy mà tới tận bây giờ vẫn không tin. Quả muốn đánh cho hắn một trận, làm cho hắn nhớ kỹ những lời ta nói." Nhưng hiện tại, tâm y lại vì hắn bi thương mà trở nên đau đớn.

"Được rồi, ta đã nói sẽ vĩnh viễn ở bên huynh, sao huynh vẫn không chịu tin ta?" Vân Phi Vũ bất mãn kiễng chân cắn lên tai hắn một cái: "Huynh coi huynh đi, lỗ tai to như vậy có tác dụng gì, rốt cuộc có đem lời ta nói rót vào đó không cơ chứ."

Vân Khoảnh Dương hơi buông y ra, nhưng không vì lời y trêu chọc mà cười vui, đôi mắt nhìn y vẫn tràn đầy thương cảm.

Vân Phi Vũ bất đắc dĩ thở dài: "Ta thật sự không đáng tin tới vậy sao? Aiz…"

Y dùng sức rút tay phải ra, ngẩng đầu, sau đó nghiêm mặt nhìn nam nhân: "Trời cao ở trên, Vân Phi Vũ ta xin thề, đời này kiếp này đều ở bên cạnh Vân Khoảnh Dương, không rời không vứt bỏ. Nếu phản bội lời thề, vạn tiễn xuyên tâm, uhm…." Đẩy bàn tay nam nhân đang che miệng mình ra: "Tránh ra, đừng làm phiền ta thề."

"Vũ Nhi, đệ không được nói như vậy. Ta tin tưởng đệ còn không hết nữa là… ta không muốn nghe lời đó, ta chỉ là… chỉ không muốn thấy đệ gặp hắn."Vân Khoảnh Dương vùi đầu sau gáy y, hờn dỗi nói.

"Tính tình thực như tiểu hài tử vậy!" Vân Phi Vũ tươi cười vỗ lưng hắn: "Dương, huynh an tâm. Chỉ sợ hiện tại hắn không thể nhận ra ta thôi."

Vân Phi Vũ nhìn hắn, vẻ mặt pha chút phức tạp: "Kỳ thực, tình trạng hiện tại của hắn không tốt lắm, bởi vì bị kích thích quá mạnh nên sinh ra hai loại nhân cách, cũng có thể nói là hắn đã phát cuồng."

Vân Khoảnh Dương ngây người, ngược lại lại nở nụ cười, vừa định châm biếm hai câu lại thấy vật nhỏ trừng mình, lập tức đem lời định nói nuốt trở vào trong bụng, nhưng trong lòng vẫn không ngừng âm thầm vui vẻ.

"Cũng bởi vì ta cho nên hắn mới trở nên như vậy, hơn nữa, Dương." Vân Phi Vũ kiên quyết nhìn hắn: "Vì huynh, ta nhất định phải đi, bởi vì Lí đại ca chính là nhi tử của dược vương Lí Sầm, hắn nhất định có thể cởi bỏ độc trên người huynh. Ta đã cầu xin hắn giải độc cho huynh, sau đó ta cùng bọn họ tới ma giáo. Đây chính là lời ước định giữa ta cùng bọn họ."

Nam nhân định lên tiếng, y lập tức vươn tay che miệng hắn lại: "Nghe ta nói hết." thấy nam nhân gật đầu, y mới buông tay: "Ta biết huynh đang lo lắng điều gì. Ta thừa nhận trước kia mình yêu hắn, nhưng chuyện quá khứ đã trôi qua từ lâu, hơn nữa, ta đã chọn huynh, còn việc của Tích đại ca nữa, chẳng lẽ như vậy mà huynh vẫn chưa cho ta một chút tin tưởng?"

Nhìn vẻ mặt chân thật của vật nhỏ, Vân Khoảnh Dương ôm y, dùng cằm cọ lên tóc y: "Ta tin đệ nhưng không thể tin tên đó. Nếu hắn không để đệ trở về thì làm sao đây, hơn nữa, chẳng phải chúng ta vẫn đang

tìm độc vương đó thôi, không nhất định phải dựa vào bọn họ."

"Dương!" Vân Phi Vũ nhìn hắn chăm chú. "Ta không muốn lại phải nhìn thấy bộ dạng đó của huynh, nếu có lần sau, ta không dám cam đoan tâm mình sẽ ngừng đập trước huynh một bước…"

"Đừng nói nữa, ta nghe lời đệ, ta nghe lời đệ hết." Vân Khoảnh Dương vội vàng che miệng vật nhỏ lại, đôi tay siết càng chặt, dường như đang sợ y đột nhiên biến mất.

Rốt cuộc cũng thuyết phục được, Vân Phi Vũ thở phào nhẹ nhõm, y cũng không dám cam đoan nếu tiếp tục phải giải thích thì mình còn kiếm chế được cảm xúc muốn mắng người hay không nữa, nhưng thôi vậy, hắn đã đồng ý là quá tốt rồi. Ngẩng đầu, vuốt lên gương mặt nam nhân, y thề thốt: "Huynh an tâm, ta muốn trở về sẽ không ai ngăn cản được, kể cả là hắn cũng vậy."

"Thật sự?" Vân Khoảnh Dương nhìn y đầy nghi ngờ, đột nhiên, sắc mặt phát lạnh: "Nếu hắn dám không cho đệ trở về, ta nhất định sẽ dẫn người đánh đổ Phượng Hoàng sơn."

"Được rồi, ta biết huynh lợi hại mà." Vân Phi Vũ buồn cười nhìn hắn.

"Vũ Nhi, ta nói thật đó." Vân Khoảnh Dương nghiêm túc nhìn y.

"Ta biết." Vân Phi Vũ vuốt má hắn, tươi cười: "Cho nên ta nhất định sẽ trở lại trước khi huynh xuất quân. Huynh nên hiểu rõ, ta không thích các người cứ đánh tới đánh lui vì ta như vậy."

Vân Khoảnh Dương mấp máy môi, cuối cùng vẫn gật đầu.

"Đi thôi, Hoàng đại ca cùng Lí đại ca nhất định đã chờ sốt ruột lắm rồi." Vân Phi Vũ kéo tay nam nhân đi về phía thang lầu, đột nhiên dừng bước, quay đầu hung hăng nói: "Nếu thái độ của huynh với bọn họ không tốt, sau này… không được phép đụng vào ta."

Thấy tai vật nhỏ đỏ bừng, Vân Khoảnh Dương cười hắc hắc, tiến lên nắm lấy thắt lưng y, ghé bên tai nói nhỏ: "Bảo bối, nếu ta thể hiện tốt, có phải sẽ được…."

238. Quyển 6 - Chương 236: Ước Định Ba Tháng

"Hoàng đại ca, Lí đại ca, xin lỗi, đã để hai người chờ lâu!"

Vừa lên lầu, Vân Phi Vũ mỉm cười khom người trước bọn họ, sau đó đẩy nam nhân bên cạnh tiến lên: "Lí đại ca, phiền huynh giúp…"

"Chờ một chút." Vân Khoảnh Dương nói xen vào, vỗ tay y, kéo y tới trước bàn.

Vân Phi Vũ không hiểu dụng ý của nam nhân, nhưng nhìn biểu hiện khi nãy của hắn như có điều muốn nói, vì vậy y liền ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hắn, lẳng lặng chờ đợi.

Vân Khoảnh Dương nhìn thẳng hai người, bình tĩnh mở miệng: "Ta không nói vòng vo, vào thẳng vấn đề. Ta hy vọng các ngươi có thể cho ta một cái kỳ hạn, dù sao bệnh của giáo chủ các ngươi không phải cứ dùng dược vật là có thể trị dứt. Nếu cả đời này hắn không tỉnh táo lại, vậy các ngươi muốn Vũ Nhi ở bên hắn cả đời sao?"

Thấy hai người không nói tiếng nào, hắn lại nói: "Nếu các ngươi thực sự tính toán như vậy thì ta đây thay Vũ Nhi cự tuyệt hiệp nghị này. Ta thà phát độc mà chết cũng không cho các ngươi đưa Vũ Nhi đi."

Vân Phi Vũ đang muốn mở miệng lại bị ánh mắt nam nhân ngăn lại.

"Vũ Nhi, lời ta nói đều là sự thật, cũng không phải làm khó dễ bọn họ. Đệ cũng hiểu thực ra ta không hề muốn để đệ đi, đúng không? Cho nên ta bắt bọn họ phải đưa ra kỳ hạn, đó đã là nhượng bộ lớn nhất của ta."

Biểu hiện của nam nhân thực sự nghiêm túc, Vân Phi Vũ nhất thời nói không nên câu, suy tư một lát rồi gật đầu cùng hắn, áy náy nhìn hai người còn lại: "Hoàng đại ca, Lí đại ca, xin lỗi vì yêu cầu thất lễ này, nhưng Dương nói rất đúng, tuy rằng ta sẽ cố gắng giúp giáo chủ hai người tỉnh lại, nhưng không dám cam đoan nhất định thành công, vậy nên ta hy vọng hai người có thể đưa ra một cái kỳ hạn."

Lí Lam Phong nhíu mày, Hoàng Trang thầm thở dài, xem ra giáo chủ thực sự mất đi người mình yêu, nhưng đó cũng không phải chuyện mà bọn họ có thể can thiệp. Hiện tại chỉ có thể làm giáo chủ tỉnh lại trước, sau đó để bọn họ tự mình giải quyết.

"Vậy được rồi." Hoàng Trang nhìn bọn họ một lượt: "Vậy mọi người nghĩ thời gian bao lâu là thích hợp?"

"Một tháng." Vân Khoảnh Dương lên tiếng.

"Một năm." Lí Lam Phong đồng thời ra giá.

Vân Khoảnh Dương cau mày, thập phần uy áp nhìn về phía Lí Lam Phong, mà đối phương cũng không hề yếu thế, mắt lạnh đối lại.

Vân Phi Vũ kéo kéo cánh tay nam nhân của mình, nhẹ nhàng lắc đầu. Mà Hoàng trang dùng khửu tay phải đụng người bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Nơi này không phải ma giáo, đối phương là thiếu chủ của Vân gia, đừng quá cứng, chuyện gì cũng có thể thương lượng."

Song phương đều thu hồi tầm mắt, không khí lập tức dịu đi rất nhiều. Hoàng Trang lại mở miệng, cười ha ha: "Ta nghĩ hay là như vậy đi. Nửa năm, thế nào?"

"Không được!" Hai người đồng thanh cự tuyệt. Hoàng Trang đau đầu nhu nhu trán, sau đó nhìn về phía nam tử cũng đang nhíu mày như mình: "Tiểu Vũ, đệ nghĩ thế nào? Dù sao đệ cũng là đương sự, đệ quyết định đi."

Vân Phi Vũ khó xử nhìn hai kẻ không chịu thoái nhượng kia, cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó nhìn về phía bọn họ: "Trước tiên cứ ước định là ba tháng."

"Vũ Nhi."

"Không được, ba tháng quá ngắn."

"Nghe ta nói xong đã." Vân Phi Vũ ngắt lời hai người, không để cho bọn họ có cơ hội mở miệng tiếp: "Lí đại ca, huynh thân là đại phu cũng nên hiểu được, nếu ta ở bên hắn ba tháng vẫn không chút hiệu quả, vậy mọi người đều có thể hiểu ta căn bản không giúp nổi hắn, chẳng phải sao? Ba tháng, nói dài không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, nếu ta có thể giúp gì được cho hắn, vậy trong vòng ba tháng hẳn là sẽ có phản ứng, nếu trong kỳ hạn này mà hắn có phản ứng nhưng không hoàn toàn khôi phục, ta có thể ở lại thêm một thời gian ngắn. Tuy nhiên, nếu không có chút hiệu quả nào, ta cảm thấy không cần phải tiếp tục làm gì, mọi người cảm thấy như vậy có đúng không?"

Ba người đồng thời im lặng, một hồi lâu sau, Vân Khoảnh Dương ngẩng đầu nhìn y, vẻ mặt không nỡ: "Vũ Nhi, đệ đã quyết định rồi, ta nghe lời đệ. Nhưng mà… nhưng mà ba tháng rất lâu, có thể…"

"An tâm!" Vân Phi Vũ nắm chặt tay hắn, cười ấm áp, nói: "Ta sẽ cố gắng trợ giúp hắn khôi phục, sau đó sớm trở về tìm huynh, được không?"

Vân Khoảnh Dương than nhẹ một tiếng, nâng tay y đặt bên môi hôn nhẹ: "Đươc rồi, ta nghe lời đệ hết."

Hoàng Trang kinh ngạc nhìn hành động của hai người, hắn không thể tin người đối diện chính là vị thiếu chủ Vân gia nổi danh sánh ngang với giáo chủ nhà mình. Cho tới lúc này, hắn vẫn đều được nghe nói kẻ này ngoài mặt tươi cười ôn nhu, nhưng trong đầu cất chứa đầy những mưu mô xỏa quyệt cùng bản tính lãnh huyết vô tình. Nhưng hiện tại hắn lại dịu ngoan như một con cừu nhỏ khiến người ta thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Giường như bị Hoàng Trang nhìn chăm chú có chút ngượng ngùng, Vân Phi Vũ rút tay về, sắc mặt đỏ ửng nhìn hắn: "Việc đó… Hoàng đại ca, huynh cảm thấy thế nào?"

"Sao? À!" Hoàng Trang xấu hổ cười gượng hai tiếng, gãi đầu: "Ta cảm thấy đệ nói rất có đạo lý! Lam Phong, còn ngươi thì sao?" Nói xong, hắn quay về phía bằng hữu đang nhíu mày bên cạnh.

Lí Lam Phong hiểu được, thời gian ba tháng cũng đủ để biết sơ sơ về kết quả, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng nhìn qua ba người kia, thấy bọn họ đều đã đồng ý, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu: "Được rồi, nhưng mà." Hắn nhìn Vân Phi Vũ. "Nếu trong vòng ba tháng mà giáo chủ có phản ứng, ngươi nhất định phải lưu lại phối hợp điều trị cho đến khi hắn khỏi hắn mới thôi."

Mắt thấy nam nhân sẽ bùng nổ, Vân Phi Vũ cầm tay hắn trấn an, mỉm cười gật đầu: "Đó là tất nhiên, vậy thì, Lí đại ca, có phải nên bắt đầu bắt mạch rồi không?"

"Uhm." Lí Lam Phong gật đầu.

"Aiz… thôi vậy." Vân Khoảng Dương vừa bất đắc dĩ vừa tha thiết nhìn vật nhỏ cố gắng nở nụ cười. Biết y lo lắng cho mình, hắn thật sự không đành lòng khiến cho y thương tâm khổ sở, bất đắc dĩ nâng tay đặt ngang lên mặt bàn, chăm chú nhìn y không chớp mắt.

Qua thời gian một chung trà nhỏ, Lí Lam Phong thu tay, sau đó thẳng thắn nhìn nam tử đối diện, thần sắc dị thường nghiên túc: "Ngươi có biết mình trúng thiên huyễn từ lúc nào không?"

"Biết!" Vân Khoảnh Dương mỉm cười, sắc mặt có chút đau thương: "Ba năm trước ta đã bắt đầu dùng nó để tắm gội."

Hai người vừa nghe liền thẫn thờ, Vân Phi Vũ đau lòng nắm chặt tay hắn: "Dương, hết thảy đều đã trôi qua, về sau có ta ở bên huynh, ta sẽ không để bất luận kẻ nào tổn thương huynh."

Tâm tình Vân Khoảnh Dương vô cùng ấm áp, cầm ngược lại bàn tay nhỏ bé kia, tươi cười: "Ta không sao, an tâm đi!"

"Ân."

Tuy rằng không rõ, nhưng rõ ràng người nọ cũng có quá khứ đau thương, chẳng qua điều này không can hệ tới mình, vậy nên Lí Lam Phong cũng chỉ thanh thanh cổ họng, nói tiếp: "Vậy ngươi có biết dược tính của thiên huyễn hay không?"

"Biết!"

"Hơn nữa, ngươi còn biết cách dùng nội lực tạm thời ngăn chặn độc tính, nhưng thời gian qua đi lại thấy phản phệ nhanh hơn?"

Vân Khoảnh Dương nhìn vật nhỏ bên người, do dự mà gật đầu.

"Vậy là huynh vẫn luôn vận công áp chế?" Vừa thấy hắn thừa nhận, hỏa nộ trong lòng Vân Phi Vũ bùng cháy dữ dội, ánh mắt tràn đầy đau thương cũng khổ sở.

"Vũ Nhi, ta…" Vân Khoảnh Dương vươn tay muốn kéo y lại, nhưng thấy bộ dạng phẫn nộ kia, cánh tay vô lực hạ xuống, trầm giọng nói: "Từ khi trơ mắt nhìn đệ rơi xuống vách núi kia, trong lòng ta chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất là báo thù, trừ bỏ tranh đấu, ta không biết mình sống còn có ý nghĩa gì. Thời gian độc phát, ta vừa vận công áp chế vừa chờ chết. Một năm trước, biết tin tức đệ còn sống, lúc đó ta mới bắt Cổ Phong nghiên cứu chế tạo giải dược, nhưng mọi việc đã quá chậm. Hiện tại, mỗi lần độc phát là đầu ta lại đau như muốn nứt ra. Ta không còn cách nào khác nên mới… Thực xin lỗi!"

"Là vì ta sao?" Vân Phi Vũ đau lòng khó nhịn, không thể tiếp tục trách cứ, hít sâu một hơi áp chế hỏa nộ, y lập tức ngồi cuống, căng thẳng nhìn nam tử đối diện. "Lí đại ca, độc trong cơ thể hắn còn… còn có thể giải không?"

Lí Lam Phong mặt không biến sắc nhìn y, một lát sau liền gật đầu: "Có thể, tuy nhiên…"

"Tuy nhiên làm sao?"

Lí Lam Phong nhìn nam nhân bên cạnh y, suy nghĩ, bỗng nhiên lại lắc đầu: "Ta nghĩ hẳn không thành vấn đề, đại nghiệp Vân gia đồ sộ, dược vật chân quý đối với các ngươi mà nói chắc không thành vấn đề."

"Việc này thì ngươi có thể an tâm, ngươi cần dược liệu gì, ta sẽ lập tức sai người đi lấy." Vân Khoảnh Dương lập tức tiếp lời.

"Được. Nhưng tốt nhất là trong vòng một tháng, nếu thời gian tiếp tục kéo dài thì cho dù ngươi có ăn giải dược cũng không còn công hiệu. Còn nữa, chứng đau đầu của ngươi không cần tiếp tục vận công áp chế, ngày thường cũng không nên dùng nội lực. Nhớ lấy!"

Nhìn vẻ mặt vật nhỏ thực sự căng thẳng, Vân Khoảnh Dương cong khóe môi tươi cười ấm áp, sau đó mở miệng: "Ta không vận công nữa là được, đệ an tâm."

Vân Phi Vũ gật đầu, nhìn sang phía nam tử gương mặt lạnh lùng, ánh mắt mang theo mong đợi: "Lí đại ca, có phương pháp hay dược vật nào giúp hắn khống chế cơn đau đầu hay không?"

Vừa định lập tức phủ nhận, dưới bàn lại có người đá hắn, nhìn Hoàng Trang bên cạnh, Lí Lam Phong cau mày, nói những lời chẳng chút tình nguyện: "Nếu đau đầu thì tới tìm ta là được, ta dùng ngân châm đả huyệt giúp hắn ngừng đau."

"Đa tạ, đa tạ!" Vân Phi Vũ dị thường vui sướng, ngay sao đó còn hỏi: "Không biết Hoàng đại ca cùng Lí đại ca đang trọ tại nơi nào? Nếu không thì tới Vân Tường khách *** ở cùng chúng ta cũng ổn, như vậy tiện lợi hơn."

"Vậy thì quá tốt rồi." Không để đồng bạn có cơ hội mở miệng cự tuyệt, Hoàng Trang vui vẻ mở miệng: "Gần đây luôn cố gắng tìm đệ nên vẫn chưa kịp tìm nơi ở."

"Vậy tốt quá." Vân Phi Vũ vui vẻ nhìn hai người, "Vậy chúng ta nên trở về luôn thôi, các huynh có thể nghỉ ngơi trước, sau đó buổi tối chúng ta sẽ mời mọi người một bữa cơm, thế nào?"

"Được được, ta rất nhớ mấy món đệ nấu nha." Hoàng Trang cười ha hả, sau đó nhìn Lí Lam Phong vẫn đang ngồi bất động, kéo cánh tay hắn: "Đi thôi."

Lí Lam Phong từ từ nhìn về phía Vân Phi Vũ: "Ta có thể lưu lại giải độc cho hắn, nhưng ta hy vọng ngươi có thể mau chóng xuất phát tới Phượng Hoàng sơn."

Ba người đều đứng hình, Hoàng Trang thoáng nghĩ, giành mở miệng trước: "Tiểu Vũ, kỳ thực ta cũng có ý này. Tuy biết yêu cầu này có thể quá phận, nhưng hiện tại, tâm trạng của chúng ta cũng cấp bách như đệ vậy. Hy vọng đệ có thể hiểu được."

"Không được, sao ta lại…"

Tựa hồ biết nam nhân muốn nói gì, Vân Phi Vũ vội vàng ngăn hắn lại, sau đó trầm tư một lát, nói: "Vậy được rồi, ba ngày sau có thể xuất phát."

"Vũ Nhi." Miệng bị che lại, nhìn ánh mắt cầu xin của vật nhỏ, Vân Khoảng Dương thùy hạ mi mắt, im lặng không nói.

Biết hắn luyến tiếc mình, nhưng vì giải độc trên người hắn thì không còn cách nào khác, hơn nữa, người kia phát cuồng đích thực có liên can tới y, mặc kệ có thể khiến hắn tỉnh lại hay không cũng phải tới đó xem xét. Nắm chặt tay nam nhân, mười ngón tay đan vào nhau, cảm nhận được nhiệt độ cùng mạch đập của đối Phương, thản nhiên tươi cười, Vân Phi Vũ mở miệng. "Ba ngày sau xuất phát, Hoàng đại ca cùng Lí đại ca cảm thấy thế nào?"

"Ta không ý kiến." Hoàng Trang trả lời.

Lí Lam Phong không nói gì, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi. Chúng ta cùng quay về khách *** nào."

Hai người đứng dậy xuống lầu, Vân Phi Vũ đang chuẩn bị đuổi theo lại bị nam nhân kéo lại."

"Đệ muốn gặp hắn như vậy sao?"

Nhìn đôi mắt đỏ au cùng vầng trán không ngừng nổi lên gân xanh của hắn, Vân Phi Vũ thở dài, kéo đầu hắn xuống, ghé bên tai hắn ngâm khẽ: "Đồ ngốc, tóm lại đều phải đi, vậy đi sớm về sớm vẫn tốt hơn, rõ chưa."

Miệng đột nhiên bị phủ lấy, Vân Khoảnh Dương ngây người, nhưng vật nhỏ nhanh chóng lùi lại khiến hắn có chút bất mãn, lập tức kéo y trở lại, cúi đầu cắn lên hai phiến hoa ngọt ngào, cẩn thận nhấm nháp thưởng thức.

239. Quyển 6 - Chương 237: Trở Về Chốn Cũ

Dưới ánh mặt trời chói chang gay gắt, một chiếc mã xa chạy thẳng tắp như bay trên đường lớn, xa phu chính là một tráng hán dung mạo bình thường, hắn một bên giương mã tiên, một bên quay đầu lại nói điều gì đó với người ở trong xa sương, trên mặt tràn đầy vẻ thân thiết.

Vân Phi Vũ bán nằm trên mảnh lông thú thật dày, thật xa xoa trong xa sương, áy náy nói với ra ngoài tấm rèm cửa mỏng manh: "Hoàng đại ca, ta không sao, người cần phải nói xin lỗi là ta mới đúng, vốn nên cưỡi ngựa thì hơn, xin lỗi huynh!"

"Ha hả, không sao là tốt rồi, ta chỉ sợ chạy quá nhanh khiến đệ không chịu nổi." Thanh âm đôn hậu của Hoàng Trang truyền tới từ phía ngoài xa sương.

Vân Phi Vũ mặt đỏ tai hồng rồi lại không biết nên nói gì tiếp theo, đành phải im lặng.

Trở người tựa lên vách xa sương, vừa thở dài vừa gian nan xoa bóp thắt lưng đau nhức, thỉnh thoảng miệng lại mắng một hai câu: "Vân Khoảnh Dương hỗn đản, hỗn đản."

Nhớ tới việc ba ngày này tên kia điên cuồng ra sao, y như mơ một giấc mơ hoang đường, nam nhân yêu cầu không biết mệt mỏi khiến y ngủ không đủ, thật muốn hạ lệnh cưỡng chế hắn không được phép tới gặp mình, nhưng mỗi khi nhìn thấy gương mặt tịch mịch kia, lời cự tuyệt dâng lên đầu môi lại bị nuốt trở vào trong bụng, đành phải tùy ý hắn muốn làm sao thì làm. Cho nên hiện tại mới thành bộ dạng thế này đây.

Tự ngược không thể sống, đại khái là chỉ bộ dạng hiện tại của y. Vân Phi Vũ cười khổ, mã xa lay động rất nhẹ khiến cho y lại buồn ngủ, ngáp to một cái, bàn tay xoa bóp thắt lưng dần dừng lại, đôi mắt khép hờ đã hoàn toàn nhắm lại, không lâu sau liền tiến vào giấc mộng.

Trên đường đi không dừng lại nhiều lắm, hai người tới được trấn nhỏ gần tổng đàn ma giáo đã là hai mươi ngày sau, mà Hoàng Trang cũng khôi phục lại bộ dạng vốn có.

Xốc rèm cửa xem xét tình hình, trấn nhỏ này đã náo nhiệt hơn so với lần y rời đi rất nhiều. Thỉnh thoảng lại có người tới nhìn về phía bọn họ, vẻ mặt cung kính kia khiến Vân Phi Vũ không khỏi tò mò.

"Hoàng đại ca, này… có phải tất cả mọi người đều là người trong ma giáo?"

Hoàng Trang gật đầu, sau đó than nhẹ một tiếng, "Trước đó một khoảng thời gian ngắn, Vân gia cùng triều đình đều bức bách chúng ta quá mạnh. Hơn nữa, giáo chủ lại như vậy, cho nên chúng ta không dám để bọn họ ra ngoài. Hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất có thể bước ra ngoài hít thở không khí."

Vân Phi Vũ im lặng, nhịn không được liền mở miệng: "Phải chăng có liên quan tới ta?"

Hoàng Trang nhìn y, sau đó cười nói: "Đừng nghĩ nhiều. Việc này là do ba bên chúng ta cùng nhau tranh đấu. Chẳng qua…"

Nói một nửa liền dừng lại, nhìn vẻ ảm đạm trên gương mặt tráng hán, Vân Phi Vũ hiểu được. Nếu như chẳng phải Tư Vũ Thánh đột nhiên biến thành như vậy, sao ma giáo có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục cho được. Nói đến cùng, hết thảy đều do y dựng lên.

"Người tốt khó sống lâu, tai họa lại trường tồn. Bản thân gặp đại nạn vài lần không chết, hơn nữa còn hại ba người kia tranh đấu không ngừng, rất nhiều người thương tâm khổ sở. Chỉ sợ ta chính là mối tai họa như câu nói đó. Tại sao thời gian chưa được bao lâu mà sự tồn tại của ta lại biến thành như vậy?" Trong lòng đau xót, y rất nhớ quãng thời gian bình thản yên lành kiếp trước, nhưng mọi việc đã là quá khứ, tất cả đã trôi qua. Vân Phi Vũ tự giễu cong khóe môi, khẽ lắc đầu, thu người vào xa sương, buông rèm xuống.

Đột nhiên thân thể nghiêng ra sau, Vân Phi Vũ nhịn không được lại xốc rèm cửa lên: "Hoàng đại ca, chúng ta lên núi?"

"Đúng vậy." Hoàng Trang không quay đầu lại: "Muốn mã xa lên núi được cũng chỉ có một con đường này. Chẳng lẽ đệ sợ độ cao?"

"Đúng."

"Vậy đệ cứ ngồi trong đó đi, đừng ra đây, đợi lát nữa chúng ta sẽ phải đi qua một cây cầu, bên dưới cây cầu là vách núi."

"Uhm. Đã biết."

Vừa nghe tới vách núi, Vân Phi Vũ lập tức lui lại. Tuy cho rằng bản thân là tai họa nhưng hiện tại y không muốn chết, bởi vì có người chờ y trở về, nếu y chết, chỉ sợ người nọ cũng...

Không dám nghĩ tiếp, y lại nằm úp sấp lên chiếc nệm mềm mại, nhắm mắt nói khẽ: "Dương, ngoan ngoãn chờ ta trở về."

Không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy phía trước nghiêng một chút, đột nhiên ngừng lại, sau đó chợt nghe thanh âm đôn hậu kia vang lên: "Tiểu Vũ, tới nơi rồi!"

Mở rèm cửa, vừa nhìn đã thấy một rừng cây, y lập tức cảm thấy có gì đó sai lầm.

"Ha hả, đã vào trong tổng đàn rồi, chẳng qua cách hành cung hơi xa, đoạn đường tiếp theo chỉ có thể đi bộ được thôi." Hoàng Trang chỉ con đường nhỏ trong cánh rừng.

Nhảy xuống khỏi mã xa, Vân Phi Vũ nhìn trái ngó phải, không biết hai người khác đột nhiên xuất hiện từ nơi nào, thi lễ với Hoàng Trang, sau đó bắt đầu tháo dỡ mã xa.

"Không cần phải đụng tay vào, lát nữa bọn họ sẽ đưa hành lý tới. Chúng ta đi thôi."

"Được."

Dường như rừng cây rất lớn, căn bản không nhìn thấy phía ngoài, đi thẳng nửa canh giờ mới nhìn thấy một bức tường vây. "Thì ra nhìn từ ngoài vào chính là như vậy nha, có thể so sánh với hoàng cung rồi. Bất quá, nghĩ kỹ một chút thì ma giáo vốn là hoàng tốc tiền triều, có xây nên như vậy cũng chẳng có gì khó hiểu. Nhưng bọn họ lại gọi nơi này là hành cung, vậy chẳng phải nơi này chính là hoàng cung hay sao?" Thâm tâm Vân Phi Vũ có chút hoài niệm, nhưng căng thẳng càng chiếm phần lớn. Nhớ lại lần tới nơi này cách đây hai năm, cũng chính lần y rơi vào thân phận con tin, còn hắn lấy thân phận nam sủng tiếp cận mình, ở bên hắn với tư cách tình nhân. Còn hiện tại, y chỉ là người tới đây để thực hiện giao ước.

Hoàng Trang đột nhiên dừng bước, quay đầu chăm chú nhìn y: "Đệ cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đã. Hiện tại giáo chủ không chỉ không biết đệ, mà tâm trí cũng trở về khoảng thời gian mười tuổi, cho nên..."

"Hoàng đại ca, ta hiểu mà." Vân Phi Vũ tươi cười, nhưng tâm trí không cách nào thoải mái, nghĩ rằng người nọ đã quên mình, trong lòng y liền cảm thấy khổ sở cùng bi thương. Tuy nhiên như vậy cũng tốt, bản thân y đã có lựa chọn cho riêng mình, mặc kệ hắn có khôi phục trí nhớ hay không, chung quy y và hắn vẫn không có khả năng.

"Hoàng hộ pháp, ngài đã trở lại rồi. May quá, vừa đúng lúc. Ngài nhanh tới Lạc Vũ hiên đi, giáo chủ lại đang tức giận, Bạch hộ pháp cùng Mặc hộ pháp sẽ không ngăn cản được."

Một phụ nhân khoảng chứng bốn mươi tuổi chạy tới trước mặt, thấy Vân Phi Vũ liền chững lại: "Ngươi... chẳng phải ngươi là người trước kia...."

"Được rồi, Lưu quản sự, ngươi đi làm việc của mình đi." Hoàng Trang lên tiếng ngắt lời nàng.

"Vâng."

Thấy người nọ đi xa, Vân Phi Vũ tò mò hỏi: "Người đó là ai?"

"Là Lưu quản sự chuyên coi sóc mọi việc ở Lạc Vũ hiên."

"Nga"

"Đi thôi, chúng ta mau tới đó xem một chút. Hiện tại tâm tính của giáo chủ chẳng khác tiểu hài tử, rất hay tức giận."

"Ách…" Vân Phi Vũ không nói gì, chỉ có thể im lặng theo sát sau đó. Đi trên dãy hành lang quen thuộc, chợt nghe thanh âm rống giận của người nọ từ xa vang tới: "Tránh ra, tránh ra hết cho ta. Ta muốn ra ngoài tìm Tống đại ca, các người đều là kẻ lừa đảo, tránh ra cho ta!"

Đi tới trước cửa, Hoàng Trang mở miệng: "Giáo chủ."

"Hoàng đại ca, huynh trở về rồi." Vừa nghe thấy tiếng gọi, Tư Vũ Thánh hưng phấn bừng bừng chạy tới: "Tìm được Tần ma ma cùng Tống đại ca chưa?"

Hoàng Trang không nói, mà Vân Phi Vũ lại chậm rãi bước ra từ sau lưng hắn. Thầm nghĩ: "Tần ma ma cùng Tống đại ca chính là nhũ mẫu trước kia của hắn vào người kia sao?"

Nhìn về phía Tư Vũ Thánh đã nửa năm không gặp, vừa vặn đón lấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hắn, người không thay đổi, nhưng ánh mắt lại trở nên tò mò như nhìn người xa lạ. Tâm Vân Phi Vũ tê rần, đau đớn. Chua sót nhất thời tràn ngập khuôn ngực. "Quả nhiên hắn đã quên ta."

"Hoàng đại ca, y là ai vậy?"

Tuy rằng vẫn nhắc nhở bản thân phải lấy tâm trạng bình thường đối mặt với hắn, nhưng chỉ khi thực sự nhìn thấy hắn mới phát hiện bản thân vốn chưa từng quên hắn, mà hiện tại, nghe những lời này, y chỉ cảm thấy vết thương bị chôn dấu tận cùng tâm trí như bị cào xé dữ dội, đau đớn càn quét *** thần, trước ngực như bị cự thạch đè ép khiến y hít thở không thông.

Vân Phi Vũ đứng không xong, thân thể lảo đảo. Hoàng Trang tựa hồ nhận thấy y có điểm không thích hợp liền ôm y lại: "Tiểu Vũ, đệ không sao chứ? Có phải chạy một mạch như vậy nên quá mệt mỏi? Đệ có muốn nghỉ ngơi trước hay không?"

Nhẹ nhàng lắc đầu, nhắm mắt hít sâu một hơi, áp chế chua sót tràn ngập thâm tâm: "Không sao, chỉ là… quá đột ngột, nhất thời không cách nào tiếp nhận."

"Aiz… đệ sẽ quen thôi." Hoàng Trang cười chua sót.

"Hoàng đại ca, huynh vẫn cho nói cho ta biết y là ai mà." Tư Vũ Thánh tựa hồ có chút bất mãn vì bị hai người gạt sang một bên, dúng sức lắc Hoàng Trang, sau đó nhìn về phía Vân Phi Vũ.

"Ha hả, chẳng phải đệ vẫn nói không có ai chơi với mình sao, lần này ta mang người về chơi với đệ, được chưa?"

"Ta không…" định cự tuyệt theo bản năng, nhưng thấy ánh mắt người nọ bi thương, Tư Vũ Thánh chỉ cảm thấy tâm mình co thắt lại, khó hiểu đặt tay lên ngực, sau đó kinh ngạc bước qua, nhịn không được liền vuốt lên gương mặt y: "Huynh đừng buồn, ta không đuổi huynh đi là được, đừng buồn được không?"

Trừ bỏ Vân Phi Vũ, ba người còn lại lập tức ngây ngẩn, liếc mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy hy vọng.

Có lẽ bản nhân chưa cảm thấy, nhưng bọn họ biết, nhân cách tiểu hài tử của giáo chủ chỉ thân cận với mình, thường ngày chỉ có người khác dỗ dành hắn, chưa từng thấy hắn dỗ dành người khác bao giờ, mà hiện tại lại coi một người xem như lần đầu gặp gỡ thân cận, có thể nào không khiến bọn họ hưng phấn đây!

Hoàng Trang vẫy tay, ba người lặng lẽ lui đi, đem không gian lưu lại cho hai người.

Hàng mi của hắn, đôi mắt của hắn vẫn kiều diễm như vậy. Vân Phi Vũ muốn vươn tay khẽ vuốt nhưng trong tâm trí lại đột nhiên hiện lên gương mặt bi ai của người kia, bàn tay nhất thời cứng lại giữa không trung, chậm rãi thu hồi, lắc đầu thật mạnh, sau đó kéo hắn ra hoa viên.

Muốn nói 'hoa viên có gì hay mà ngắm', nhưng thấy đôi mắt người trước mặt tỏ vẻ chờ đợi, Tư Vũ Thánh gật đầu: "Được."

Bị người nọ nắm tay kéo lên phía trước, nhìn nam tử vóc dáng nhỏ xinh kia, hắn khó hiểu nhíu mày. "Vì sao ta lại không cự thể cự tuyệt yêu cầu của người này. Rõ ràng đến tên còn chưa biết, nhưng tại sao vừa thấy y lộ ra biểu hiện đó thì nơi này lại đau như vậy?" Hắn đặt tay lên ngực.

Hai người bước tới bên hồ liền dừng lại. Vân Phi Vũ tựa vào lâu lan, ánh mặt trời chói mắt chiếu thẳng tới khiến y hơi nheo mắt nhìn người phía trước, thấy người nọ đến chớp mắt cùng không muốn mà luôn nhìn mình chằm chằm, y mỉm cười: "Tiểu Thánh đang suy nghĩ gì vậy?"

"Ủa, y biết tên ta? Hoàng đại ca nói cho y biết sao?" Suyu nghĩ trong lòng hoàn toàn biểu hiện lên mặt, bất mãn bĩu môi: "Huynh vẫn chưa cho ta biết tên mà, hơn nữa, dựa vào đâu mà huynh gọi ta là Tiểu Thánh chứ, rõ ràng ta cao hơn huynh, to lớn hơn huynh mà."

"...Thật đáng yêu!" Sầu muộn lúc trước bị biểu hiện cùng lời nói của người trước mắt khiến cho tiêu tán, Vân Phi Vũ nghĩ nghĩ, cười tủm tỉm nói: "Bởi vì ta nhiều tuổi hơn đệ nha. Ta năm nay đã mười chín, còn đệ là mười ba hay mười bốn?"

Nghi hoặc nhìn người trước mắt. "Y mười chín?" Tư Vũ Thánh chớp chớp đôi mắt phượng xinh đẹp, vẫn không quá tin tưởng: "Huynh thật sự mười chín? Nhưng mà... nhìn qua thì huynh vừa thấp vừa nhỏ mà."

Cảm nhận được gân xanh trên trán nổi lên dữ dội, Vân Phi Vũ không ngừng tự nhủ: "Không được tức giận, đừng tức giận, tâm trí của hắn hiện tại chỉ bằng tiểu hài tử hơn mười tuổi, đừng chấp nhặt với hắn."

"Đúng rồi, huynh vẫn chưa nói cho ta biết huynh tên gì."

Thấy vẻ mặt hắn đầy chờ mong, Vân Phi Vũ nghĩ nghĩ, sau đó nhìn thẳng hắn: "Ta tên là Vân Phi Vũ, là người của Vân gia."

240. Quyển 6 - Chương 238: Tiềm Thức

Tư Vũ Thánh ngây người, vẻ mặt hoang mang: "Huynh nói ta như vậy không sợ Hoàng đại ca biết được sao?"

Vân Phi Vũ mỉm cười: "Muốn bắt thì hắn đã bắt từ lâu rồi, hơn nữa, là hắn đưa ta tới đây mà. Đệ quên rồi?"

"Chẳng lẽ hai người đã quen biết nhau từ trước? Nhưng vì sao ta vẫn chưa gặp huynh bao giờ?" Tư Vũ Thánh càng thêm nghi hoặc khó hiểu.

Tâm trũng xuống, Vân Phi Vũ miễn cưỡng tươi cười, thùy hạ mi mắt che dấu thần sắc, thì thầm: "Là do ngươi đã quên, ngươi đã quên hết tất thảy."

"Ủa, huynh nói gì? Nói lớn lên một chút." Tư Vũ Thánh ghé sát tai lại.

Ngơ ngác nhìn dung nhan tuyệt sắc diễm lệ gần trong gang tấc, mãi tới khi trên tay truyền tới cảm xúc mềm mại mới phát hiện bàn tay mình đã đặt trên gương mặt nam nhân tự lúc nào. Nhanh chóng thu hồi tay, khó xử nhìn người trước mắt, thấy hắn mơ hồ lại pha chút thất vọng, Vân Phi Vũ lập tức ho nhẹ một tiếng, sau đó quay mặt sang nơi khác: "Tiểu Thánh, đệ có biết năm nay mình bao nhiêu tuổi không?"

"Đương nhiên biết, đầu năm nay ta đã tròn mười bốn. Sao vậy?" Tư Vũ Thánh chớp mắt vài cái, sau đó lại đột nhiên kêu lên như cũ: "Không được phép gọi ta là Tiểu Thánh, nếu không ta cũng sẽ kêu huynh là Tiểu Vũ."

Thấy hắn như thế, Vân Phi Vũ hơi cong khóe môi, vui vẻ nở nụ cười: "Được. Ta gọi đệ là Tiểu Thánh, đệ gọi ta là Tiểu Vũ ca ca, nghe rõ chưa, Tiểu Thánh?"

Nghe thấy y gọi tên mình lại cố y nhấn mạnh, Tư Vũ Thánh tức giận trừng mắt rồi lại chẳng thể nề hà, bởi vì hắn hiểu được lời y nói không sai, tuy rằng tự đáy lòng thực sự không muốn gọi y là ca ca, nhưng... cái miệng nhỏ nhắn bất mãn mím lại, trên mặt viết lên mấy chữ 'ta phi thường không vui vẻ.'

"Thực đáng yêu! Đùa thật vui!" Vân Phi Vũ nổi hứng trêu chọc, cười tủm tỉm nhìn hắn: "Tiểu Thánh ngoan, gọi ca ca một tiếng xem sao. Nếu đệ ngoan, ca ca sẽ làm thật nhiều món ăn ngon, bày nhiều trò chơi nha!"

Tư Vũ Thánh vừa nghe, khinh thường nghiêng mặt qua nơi khác. "Hừ, ta mới không hiếm lạ." Nói xong còn vụng trộm liếc y một cái.

Tính tình trẻ con nhưng lại đáng yêu khiến người ta muốn dỗ dành hắn. Vân Phi Vũ càng câu khóe miệng lên cao, đột nhiên xoay người, giọng điệu như đang cực kỳ tiếc hận: "Vậy thì thôi. Vốn muốn làm riêng cho Tiểu Thánh, nếu Tiểu Thánh không hiếm lạ thì ta mang cho mọi người ăn vậy."

"Huynh… huynh đứng lại."Vừa thấy y rời đi, Tư Vũ Thánh vô cùng khó chịu, bất giác hô lên. Thấy y không có ý định dừng lại, hắn vội vàng xông lên túm lấy y phục y. "Ta không cho huynh đi. Hoàng đại ca nói huynh là của ta. Huynh phải nghe lời ta."

Mặc kệ có biến nhỏ ra sao vẫn bá đạo như cũ. Vân Phi Vũ thở dài, xoay người nhìn thẳng mắt hắn, mãi đến khi thấy hắn không được tự nhiên, tay chân không biết để đi đâu mới mỉm cười nắm lấy tay hắn. "Đi thôi, chúng ta tới phòng bếp."

"Nơi đó có gì đẹp đâu chứ." Thì thầm trong miệng, nhưng người lại theo sát sau đó, trong lòng có thứ gì đó nhảy nhót tưng bừng khiến hắn không tự chủ liền giương khóe miệng, gương mặt tươi cười vui vẻ.

Tới phòng bếp, xoa nhẹ lên thai án bằng đá cẩm thạch không nhiễm một hạt bụi nào, Vân Phi Vũ nghi hoặc nhìn chunh quanh, đang định hỏi lại thấy phía sau vang tới tiếng gọi kinh hỉ: "Công tử, là người sao? Người đã trở lại rồi!"

Kinh ngạc xoay người lại bị thân ảnh cao lớn nhoáng cái đã che chắn trước mặt, sau đó chợt nghe tiếng quát chói tai: "Ngươi là hạ nhân ở nơi nào, sao dám bước chân vào Lạc Vũ hiên? Tại sao ta chưa từng gặp ngươi?"

Bước ra từ phía sau nam nhân, nhìn hán tử cao lớn quỳ trước mặt hắn, "Tham kiến giáo chủ, tiểu… tiểu nhân là Thiết Sinh, người của tạp dịch tại viện, từng… từng… hầu hạ công tử."

Tư Vũ Thánh nhìn người này rồi lại ngó người kia, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, hắn còn chưa kịp mở miệng đã phát hiện nam tử bên cạnh muốn kéo người trên mặt đất. " Ngươi là Thiết Sinh? Mấy năm không gặp mà ngươi đã cao lớn như vậy rồi, thay đổi nhanh đến nỗi ta không nhận ra."

"Công tử, đúng là người rồi!" Hán tử cầm tay y, môi run rẩy, kích động nói không nên lời.

Nhìn hai người nắm tay nhau, Tư Vũ Thánh không hiểu sao trong lòng lại vô cùng khó chịu, kéo Vân Phi Vũ đến bên người mình, vẻ mặt hờn giận: "Ta mặc kệ ngươi là ai, tóm lại không cho phép ngươi chạm vào Tiểu Vũ."

Lặng lẽ nhìn người bên cạnh, thấy y đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại tựa tiếu phi tiếu nhìn mình, nhưng bàn tay vẫn chưa buông, bày bộ dạng hung hăng bắt đầu ồn ào: "Tiểu Vũ ca tới đây để ở bên cạnh ta, ai cũng không được phép đụng vào."

Vẻ mặt Thiết Sinh như dại ra. Vân Phi Vũ thấy vậy liền nghĩ Tư Vũ Thánh biến thành như vậy chắc không nhiều thuộc hạ biết, y lập tức ngắt lời: "Đúng rồi, Thiết Sinh, nơi này vẫn do ngươi dọn dẹp?"

"Vâng, đúng vậy." gương mặt ngăm đen của Thiết Sinh nổi lên một mạt đỏ ửng, thưa dạ nói: "Tiểu nhân… tiểu nhân nghĩ có thể công tử sẽ trở về nên mỗi ngày đều bớt chút thời gian tới dọn dẹp."

Vân Phi Vũ mỉm cười: "Vậy ta phải đa tạ ngươi rồi."

"Đây… đây là việc tiểu nhân nên làm, công tử không cần nói lời cảm tạ!"

Thấy hai người tán gẫu đến độ quên mất sự tồn tại của mình, Tư Vũ Thánh phi thường bất mãn, bàn tay tăng thêm chút lực kéo Vân Phi Vũ nghiêng về một phía, thuận thế khiến y ngã lên ngực mình, nhưng vẫn không buông tay, ôm chặt lấy y.

Vân Phi Vũ thẫn thờ, nghi hoặc nghiêng đầu liếc y một cái, thấy thần sắc hắn mê mang khó hiểu, nhất thời hiểu ra "Có lẽ tiềm thức của hắn không vui vì hành vi hiện tại của ta, hắn là có tác dụng giúp hắn khôi phục trí nhớ đúng không?" Nghĩ như vậy, y không tránh khỏi vòng tay hắn, tùy ý hắn ôm mình, kỳ thực trong lòng y cũng tự hiểu chỉ vì bản thân tham luyến cái ôm ấp của hắn mà không muốn rời đi nên mới viện cớ như vậy.

"Vì sao ta lại ôm y? Không nên như vậy! Nhưng eo y thật mềm mại, mùi hương trên cơ thể y thực thơm, rõ ràng cùng là nam nhân, vì sao ôm vào lại…" Tư Vũ Thánh chìm đắm trong suy nghĩ của mình lại bị một tiếng kêu bừng tỉnh.

"Khụ… Thánh" Vân Phi Vũ bất đắc dĩ đè bàn tay đang ăn đậu hủ trên lưng mình lại, thấy ánh mắt tràn ngập khó hiểu cùng đôi gò má đỏ bừng của hắn, áp chế cảm giác muốn cười, vỗ nhẹ lên tay, sau đó nhìn hán tử trước mặt, suy nghĩ.

"Thánh, ta muốn có người giúp ta nhóm lửa, đệ hạ lệnh cho Thiết Sinh ở lại đây đi."

Nhớ tới tình cảnh hai người tay trong tay khi nãy khiến cho tâm trí hắn muốn bốc hỏa, đang muốn cự tuyệt ngay lại thấy người nọ liếc xéo mình, trong mắt là uy hiếp trắng trợn, tựa hồ muốn nói: "Nếu đệ không đồnhg ý thì ta không để ý tới đệ nữa!"

Trong lòng lập tức cảm thấy thực ủy khuất, "Chỉ là một tên hạ nhân thôi mà, sao y cứ một mực giữ gìn như vậy chưa? Rõ ràng Hoàng đại ca đưa y tới bên cạnh ta mà." Càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng không cam lòng nhưng vẫn không dám nói ra hai chữ 'không được'.

"Aizz… Quên đi, ta tới tìm Hoàng đại ca là được." Thấy hắn không trả lời, Vân Phi Vũ giãy khỏi vòng tay hắn, không hề liếc hắn lấy một lần, tiến lên vỗ vỗ vai hán tử, cười nói: "Đi thôi, ta đi nói với Hoàng hộ pháp để ngươi ở lại giúp ta."

Thiết Sinh nghe vậy, ánh mắt sáng ngời, kích động liên tục gật đầu.

"Không cho phép, ta không đồng ý. Tìm Hoàng đại ca cũng vô dụng, hắn nghe lời ta." Tư Vũ Thánh không thể nhịn được nữa, phi thân tới trước mặt hai người, hỏa nộ cuồng thiêu. Hắn thực sự không rõ vì sao mình lại tức giận tới vậy, nhưng hắn thực sự vô cùng tức giận, tức giận đến nỗi muốn kẻ tên Thiết Sinh kia vĩnh viễn biến mất trước mắt mình.

Cảm giác được sát khí trên người hắn, ánh mắt Vân Phi Vũ lóe lên, tiến tới che trở trước mặt hán tử, lạnh lùng nhìn thẳng nam nhân trước mắt, không ngừng suy tư: "Việc này là do hắn che dấu bản tính hắc ám hay là hành vi trong tiềm thức?"

Gương mặt không cảm xúc, ánh mắt lạnh như băng khiến tâm Tư Vũ Thánh như run lên, khí thế trên người nhất thời giảm xuống, trong lòng nổi lên vô hạn ủy khuất, khổ sở muốn khóc.

Thấy đôi mắt xinh đẹp của hắn tựa hồ vương hai hàng thủy quang không ngừng chớp động, chiếc miệng nhỏ đỏ bừng mím lại như muốn khóc đến nơi, tâm tư Vân Phi Vũ lập tức mềm nhũn, khụ một tiếng để che dấu khóe môi như muốn giương lên, quay đầu nhìn hán tử cao lớn: "Thiết Sinh, ngươi về lo lắng cho công việc của mình trước đi, chờ ta bàn bạc cùng Hoàng hộ pháp một tiếng, ngày mai ngươi hãy tới."

"Vâng, thưa công tử."

Thiết Sinh cung kính thi lễ cùng hai người, khi xoay người còn vụng trộm liếc nhìn nam nhân. Hắn đã sớm biết quan hệ giữa hai người, nhưng giáo chủ vẫn luôn khiến người ta có cảm giác nghiêm khắc lại cường thế, nhưng hiện tại… Kỳ quái. Tuy nhiên, đây không phải là việc một hạ nhân có thể tìm tòi nghiên cứu, chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được.

Thấy phòng bếp chỉ còn lại hai người, Vân Phi Vũ bước tới, vén mái tóc đen dài trên vai hắn, nhẹ nhàng lướt qua gương mặt, thần sắc tràn đầy sủng nịch cùng thương tiếc. "Bánh bao ham khóc nhè"

Sau đó, y lập tức câu đầu hắn, nhẹ nhàng ôm vào lòng. Tuy rằng chiều cao cùng thân hình chênh lệch như vậy khiến y có chút vất vả, nhưng vẫn tiếp tục dỗ dành như chăm tiểu hài tử, vừa vuốt tóc hắn vừa nói nhỏ: "Được rồi, được rồi. Tiểu Thánh ngoan, ca ca không hung dữ với đệ nữa, nhưng sau này đệ phải nghe lời nha."

Khụt khịt mũi, Tư Vũ Thánh quay lại ôm y, vùi mặt lên cổ y, hơn nửa ngày mới 'ân' một tiếng.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, chẳng qua Vân Phi Vũ bắt đầu buồn bực. "Rõ ràng là ta ôm hắn, sao lại biến thành tự mình nép vào ngực hắn như vậy?" Bực bội, vô cùng bực bội khiến y lại bắt đầu bất mãn thân thể cùng chiều cao của mình, trong lòng thầm nguyền rủa. "Thiên đế lão tặc, khi dễ nhân sĩ xuyên không à?

Làm thế nào mà ngài cứ bắt ta nhỏ bé nhất như vậy, cái gì tốt cũng bưng tới cho bọn hắn. Phi, lão thiên gia chết tiệt."

Cảm nhận được đôi tay bắt trên lưng siết ngày càng chặt, hơi thở phả lên cổ ngày càng nặng nề, Vân Phi Vũ lập tức cảm thấy không ổn, gỡ mạnh đôi tay hắn ra, nhìn gò má đỏ ửng cùng biểu hiện chẳng biết làm sao của hắn, y lập tức hiểu ra. Rốt cuộc việc này được coi như phản ứng bình thường của thiếu niên hay đó vốn là bản năng dã thú của người này? Nhưng cho dù thế nào cũng phải nhanh chóng rời lực chú ý của hắn mới tốt.

Nắm tay hắn, giả bộ chẳng biết gì, y lạnh nhạt lên tiếng: "Đi thôi, hôm nay ta đi đường mệt mỏi, ngày mai mới bắt đầu nấu cho đệ ăn."

Bước về phía trước từng bước lại phát hiện người phía sau vốn không nhúc nhích, vừa quay đầu liền thấy vẻ mặt hoang mang lo lắng của hắn, Vân Phi Vũ đau đầu: "Sao lại quên được nhỉ, hình như ở tuổi này hắn vẫn chưa trải qua những chuyện như vậy, căn bản không biết khống chế ra sao, nhưng trước mắt phải làm gì đây? Tìm người cho hắn thì ta không làm nổi, nhưng chính ta cũng không thể vì hắn…"

Thấy gò má cùng đôi môi đỏ ửng, cộng thêm hai mắt bất lực đáng thương như cún con kia, tâm Vân Phi Vũ tức khắc đập gia tốc, đấu tranh tư tưởng thật lâu mới cắn môi hạ quyết tâm. "Lấy tay giúp hắn là được rồi, như vậy cũng coi như không phản bội Dương. Phải, đây không phải phản bội, chỉ là giúp đỡ mà thôi."

241. Quyển 6 - Chương 239: Là Ai Lừa Ai

Vừa dỗ dành vừa khuyên nhủ hắn tới dục trì, Vân Phi Vũ nhìn nam nhân nhăn nhó bất an. "Khi Thánh hơn mười tuổi quả nhiên đơn thuần đáng yêu, so với tính cách luôn luôn bất mãn kia tốt hơn nhiều lắm."

Cười gian nheo mắt lại, gỡ bàn tay đang che hạ thể của hắn, thở sâu, áp chế cảm giác rối loạn trong lòng, nhẹ giọng nói: "Tiểu Thánh ngoan, cởi y phục rồi bước vào trong dục trì đi, sẽ ổn ngay thôi."

"Thật sao?" Nâng đôi mắt mê mang lại hồn nhiên lên, Tư Vũ Thánh thẹn thùng nhìn y.

"Tin tưởng ca ca, ngoan!" Đột nhiên phát hiện bản thân có điểm giống đại thúc biến thái đang dụ dỗ tiểu hài tử, Vân Phi Vũ dùng sức lắc đầu, xua tan ý nghĩ khiến người ta muốn nổi da gà kia đi.

"Vậy… ca ca cũng vào với ta?"

Thấy tai hắn đỏ bừng, ánh mắt chờ đợi, Vân Phi Vũ không nghĩ ra hắn có ý định gì, nói: "Đệ xuống ngâm mình một lát đi, ta sẽ xuống sau."

"Nga"

Tư Vũ Thánh nhanh chóng cởi sạch y phục, 'bùm' một tiếng nhảy xuống nước, sau đó nhìn người bên cạnh dục trì, thấy trên mặt cùng thân thể y đều là nước, chột dạ cúi đầu: "Xin lỗi Tiểu Vũ ca ca, ta không cố ý đâu."

"Sao mà ta cứ có cảm giác là ngươi cố ý cơ chứ. Nhảy chỗ nào không nhảy, cố tình nhảy bên cạnh ta?" Vân Phi Vũ vô cùng buồn bực, nhưng nghĩ rằng bản thân cũng nên tắm gội sau đó nghỉ ngơi nên đành cởi bỏ y phục bước vào trong dục trì. Khi y xoay người lại không phát hiện ánh mắt người trong dục trì kia lóe lên ánh lửa.

Tùy tiện tựa người lên thành dục trì, nhắm mắt trầm tư. "Nếu tắm có thể khiến cho hắn tĩnh tâm lại là tốt nhất, dù sao thân thể tiếp xúc vẫn không nên. Mặc kệ hiện tại hắn ra sao, nhưng định tính của ta vẫn là vấn đề tiên quyết, nên ít tiếp xúc vẫn hơn."

Vừa tiến vào dục trì, tất cả mệt mỏi trên đường đi lập tức quét qua, miễn cưỡng thả lỏng thân thể, tựa lưng ngẩng đầu nghỉ ngơi bên thành dục trì.

Trong dục thất yên tĩnh không một tiếng động, ngay khi Vân Phi Vũ muốn ngủ lại nghe thấy tiếng gọi hòa chung thanh âm nức nở nho nhỏ truyền tới từ phía đối diện: "Ca ca, Tiểu Vũ ca ca. Ta rất khó chịu, giúp ta… thật là khó chịu!". (dục thất: phòng tắm)

"Sao?"

Vân Phi Vũ bừng tỉnh, nhìn gò má hắn đỏ bừng, trong mắt tràn ngập hơi nước, y bất giác nuốt một ngụm nước miếng, vừa bước tới bên hắn vừa nghĩ thầm rằng: "Khi nãy đâu có nghiêm trọng như vậy. Làm thế nào mà càng ngâm mình càng hăng lên thế này?"

Nhìn xuyên qua làn nước trong suốt cũng có thể thấy cự vật màu tím kia ngẩng đầu ưỡn ngực đứng thẳng. Đột nhiên nhớ tới trước kia hung khí này đã từng rong ruổi trong cơ thể mình, hạ phúc căng thẳng, từng trận nhiệt lưu bắt đầu dâng lên. Y vội vàng quay đầu đi, nhỏ giọng thì thầm: "Thật sự là… rõ ràng hiện tại mang tâm tính tiểu hài tử còn kiêu ngạo như vậy."

"Ca ca, Tiểu Vũ ca ca"

Hơi thở nóng bỏng phun lên tai, Vân Phi Vũ kinh ngạc ngã ra sau, nháy mắt lại bị người nọ kéo vào vòng tay to lớn, rắn chắc.

"Uhm…"

Tiếng rên rỉ thư sướng rồi lại áp bách, thân hình trần trụi sát bên nhau, cảm nhận được phân thân của mình cũng cứng rắn lên, hiện tại đang ma xát cũng cự vật của hắn. Cánh tay ôm lấy mình ngày càng chặt, còn có thân thể nam nhân uốn éo không ngừng cọ xát hai thân thể khiến Vân Phi Vũ miệng khô lưỡi nóng, lý trí sắp sụp đổ.

"Ca"

Thanh âm đơn tiết khàn khàn gọi y bừng tỉnh. "Rốt cuộc ta đang làm gì? Chỉ như vậy cũng không chống lại được sức hấp dẫn?"

Áp chế hạ phúc đang rục rịch, Vân Phi Vũ tạo khoảng cánh giữa hai người, định đứng lên lại không biết xử lí cánh tay mạnh mẽ vòng quanh hông nhu thế nào, cố gắng cũng chỉ khiến hai người bị thương. Thoáng suy tư, y đưa tay tham tiến vào hạ phúc kề sát giữa hai người, cầm cự vật của nam nhân, tiến đến bên tai hắn ngâm khẽ: "Tiểu Thánh ngoan, ca ca giúp đệ làm, nhưng buông ca ca ra trước được không? Nếu không ca ca không cách nào động đậy được."

Bộ phận trướng đau lập tức hưng phấn tới phát run khi bị nắm lấy, nhưng tựa hồ vẫn còn chưa đủ, vô cùng không đủ, Tư Vũ Thánh khó chịu vặn vẹo vài cái, nghe thấy lời y nói, do dự chậm rãi buông tay.

Vân Phi Vũ cẩn thận đứng lên, sợ không cẩn thận ma xát một chút liền phát động thú tính của hắn, vừa ngồi bên cạnh cao thấp vuốt ve vật kia, vừa hít sâu trấn áp nhịp tim của mình.

"Tiểu Vũ… ca ca"

Nam nhân lại áp sát, hai tay ôm cổ y, hơi thở nóng rực phả lên gò má, hô hấp dồn dập truyền vào trong tai, còn có thanh âm rên rỉ rung động cùng lửa nóng kề sát thân thể.

Nghe thấy tiếng tim mình đập mạnh mẽ, hạ phúc co rút từng đợt, dường như toàn bộ máu trong cơ thể đều dồn về nơi đó, y cắn mạnh lên đầu lưỡi bảo trì tia thanh tỉnh cuối cùng, muốn kéo cánh tay nam nhân xuống rồi đẩy hắn ra lại phát hiện giờ phút này hắn đã hoàn toàn động tình, vô lực dán lên người mình.

Vân Phi Vũ dở khóc dở cười, chỉ có thể khiến động tác trên tay nhanh hơn, cầu sao cho mọi việc sớm chấm dứt, sau đó còn phải vụng trộm tự giải quyết, nhưng trên cổ đột nhiên truyền tới cảm giác tê rần khiến y như bị một luồng điện lưu đánh vào thân thể, không ngừng run rẩy."

"Tiểu Vũ… ca ca… ta… ta cũng…giúp huynh…" Thanh âm rên rỉ vô nghĩa mang theo lời nói nhỏ nhẹ vang lên bên tai, bàn tay nam nhân bắt đầu dao động trên thân thể, muốn đẩy ra, nhưng dục vọng thúc đẩy khiến y không cách nào phát lực, mãi đến thời khắc phân thân bị nắm lấy, ý niệm phải chống cự trong đầu y hoàn toàn biến mất.

Dường như nam nhân đã học theo động tác y làm, mới bắt đầu còn có chút luống cuống, nhưng không biết do bản băng hay vẫn là trí nhớ vẫn còn sót lại, những ngón tay thon dài linh hoạt bộ lộng, thanh âm khàn khàn rên rỉ lần lượt thay đổi, một lát sau, hai người cùng đạt tới cao trào. Cùng tựa vào bên cạnh dục trì thở dốc, Vân Phi Vũ thu tay lại.

Phát giác phân thân của mình vẫn bị nam nhân nắm trong tay, y nhất thời đỏ mặt: "Chuyện đó… Tiểu Thánh… có thể buông… buông…"

Tư Vũ Thánh tỉnh lại từ khoái cảm, trừng mắt nhìn y, lấy tay nhéo nhéo lên phân thân y đã muốn mềm xuống, đột nhiên nở nụ cười: "Tiểu Vũ ca ca, không chỉ bộ dạng của huynh nhỏ xinh, ngay cả thứ này cũng nhỏ nè."

Vân Phi Vũ vừa nghe, tức giận nâng tay gõ lên đầu hắn, hung dữ nói: "Đệ thử nói lại một lần xem."

"Ta đâu có nói sai chứ." Tư Vũ Thánh xoa xoa cái trán bị gõ lên, nhìn bộ dạng hung hăng của y, nước mắt nhịn không được liền 'lộp độp' rơi xuống.

"Ôi chao, ôi chao, mới như vậy đã khóc rồi?" Vân Phi Vũ thất thần, cơn tức trong lòng cũng lập tức tiêu tán hầu như không còn. Nhìn chung quanh, lấy một chiếc khăn mềm, vừa lau cho hắn vừa nhẹ giọng dỗ dành: "Tiểu Thánh ngoan, là ca ca sai rồi, ca ca không nên mắng đệ, ngoan, đừng khóc được không?"

Mở mắt thật lớn, đem lệ châu toàn bộ rơi xuống hết, Tư Vũ Thánh mím mím khuôn miệng nhỏ nhắn, sợ hãi nói: "Vừa rồi Tiểu Vũ ca ca thật hung dữ, đánh ta đau quá."

Vân Phi Vũ đành phải thở dài một hơi, kéo hắn tới trước ngực, trấn an: "Tên này trước kia đã yêu làm nũng, hiện tại là mang tâm trí của một tiểu hài tử, công lực làm nũng càng nâng cao một bậc, khiến người ta nhịn không được liền muốn dỗ dành hắn, chẳng lẽ chắc chắn muốn ăn ta sao, tên này"

"Tiểu Vũ ca ca, nóng"

"Hửm?" Vân Phi Vũ nghi hoặc buông hắn ra, đến khi thấy gương mặt hắn đỏ bừng, lập tức lùi ra thật xa: "Tên này… tâm tính nhỏ đi nhưng tính dục vẫn không nhỏ đi chút nào sao?" Xoay người, vội vàng rửa sạch thân thể, nhanh chóng bước lên bờ, y vừa lau người vừa nói: "Tiểu Thánh, mau tắm sạch đi, chúng ta đi ăn cơm. Ta đói bụng."

"Nga" bất mãn trả lời một tiếng, tầm mắt lại di động trên thân thể tuyết trắng kia, tứ chi thon dài, vòng eo mềm mại *** tế, cánh mông căng tròn, mà khi y cúi người mặt lại khố y, khe hở nhỏ hẹp thoáng hiện lên trước mắt khiến đầu óc Tư Vũ Thánh 'ầm' một tiếng, chỉ cảm thấy toàn bộ máu trong cơ thể đều dồn về nơi đó, trong lúc mơ mơ hồ hồ, hắn cảm giác cơ thể mình cực độ khát vọng chạm tới nơi đó.

Vân Phi Vũ mặc xong y phục, quay đầu lại vẫn thấy hắn ngây ngốc đứng trong nước, thoáng nhướn mi: "Sao đệ còn chưa lên, không đói bụng hả?"

Hạ thân thũng trướng khó chịu, hầu kết Tư Vũ Thánh động hai cái. Tuy rằng rất muốn yêu cầu y giúp mình nhưng lại sợ lòng tham không đáy của mình khiến y tức giận, đành phải thả người nằm úp sấp lên bờ dục trì: "Tiểu Vũ ca ca đi trước đi, ta muốn tắm thêm một lúc nữa."

Nhìn gương mặt đỏ bừng kia liền hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng Vân Phi Vũ không muốn tiếp tục gợi hỏa lên thân, khi nãy thiếu chút nữa đã không khống chế nổi, nếu ở dây dưa thêm một lúc, chỉ sợ… hơn nữa, dạy hắn một lần là đủ rồi. Y gật đầu: "Vậy cũng được, đừng ngâm mình lâu quá, cẩn thận choáng váng đầu đó."

"Uhm, đã biết." nhìn y đi ra, Tư Vũ Thánh đưa tay cầm lấy phân thân, bắt đầu cao thấp bộ lộng.

"Tiểu Vũ ca ca cầm thoải mái hơn." Nghĩ như vậy, đầu óc không tự chủ lại nhớ tới thân thể quyến rũ kia, rất muốn chạm tới, rất muốn vuốt ve, rất muốn… một ý niệm đột nhiên nảy lên trong tâm trí, những hình ảnh mơ hồ lướt qua, tứ chi giao triền, thân thể phập phồng, người phía trên dường như là hắn, còn phía dưới…

Tư Vũ Thánh thất thần, động tác dưới tay cũng đình chỉ ngay tắp lự: "Rốt cuộc ta đang làm gì vậy? Cớ gì lại muốn cùng một người nam nhân làm chuyện này?" Tuy rằng chưa tự mình trải qua, nhưng hắn cũng không phải chẳng biết gì cả, chưa ăn thịt heo cũng nhìn thấy heo đi trên đường, hắn đã từng xem những

việc này trên sách, hơn nữa, đôi khi tản bộ trong hoa viên cũng phát hiện thị vệ cùng tỳ nữ vụng trộm yêu đương, cho nên hắn hiểu việc như vậy phải làm cùng nữ nhân, "Nhưng vì sao ta lại muốn cùng Tiểu Vũ ca ca…"

"Rất kỳ lạ, từ lúc bắt đầu nhìn thấy y, bản thân ta liền trở nên kỳ quái. Sợ hãi nhìn thấy y thương tâm, sợ y không để ý tới mình, muốn tiếp cận y, muốn đụng chạm y, muốn vuốt ve y, càng muốn độc chiếm y. Chính là… vì sao tâm trí ta lại đột nhiên sinh ra ý niệm này? Phải chăng đây không phải lần đầu ta gặp y?"

Ngay cả chuyện khi nãy, kỳ thực hắn biết biện pháp giải quyết ra sao, chỉ là… nhìn người nọ hắn liền không kiềm được cảm giác muốn tiếp cận, cho nên mới đưa ra yêu cầu đó, hơn nữa, cảm giác ôm y rất thoải mái. Nhớ tới cảm xúc da thịt va chạm khi nãy, hạ thân lại trướng lớn vài phần. Tư Vũ Thánh than nhẹ một tiếng, bàn tay lại bắt đầu hoạt động.

Dục vọng xua tan đạo đức cùng lý trí: "Mặc kệ, tóm lại Tiểu Vũ ca ca là của ta, y là của ta." Tâm trí bắt đầu hồi tưởng lại những điều vừa thấy, thân thể trắng nõn mềm mại, vòng eo xinh đẹp *** tế, còn có cánh mông tuyết trắng cùng khe nhỏ bí ẩn giữa hai cánh mông căng tròn.

"Aha… Tiểu Vũ… ca… uhm… a…"

Động tác trên tay đột nhiên ngừng lại, thân thể căng cứng, sau khi hạ phúc co rút mạnh mẽ, bạch dịch nóng bỏng phiêu tán trong nước. Tư Vũ Thánh tựa lên dục trì, há miệng thở hổn hển, nội tâm dâng lên dục vọng chiếm hữu, người đó – Vân Phi Vũ, trực giác nói cho hắn biết, người kia thuộc về hắn, mặc kệ y tên gì, họ gì, mặc kệ y tới từ nơi nào, muốn đi đến đâu, y… chỉ có thể thuộc về hắn.

242. Quyển 6 - Chương 240: Đêm Đầu Tiên

Bữa tối, vì hoan nghênh Vân Phi Vũ tới, ba vị hộ pháp cố ý tổ chức một buổi yến tiệc nhỏ, khách tham dự trừ bỏ ba người bọn họ còn có Lí Sầm hiếm khi lộ diện, tiếp đó là Tư Vũ Thánh luôn bám chặt lấy y.

Uống cạn vài chén rượu, mọi người cũng nói chuyện nhiều hơn.

Lí Sầm ăn một miếng đồ ăn, sau đó buông đũa, lộ ra nụ cười khó gặp. "Tiểu Vũ, khi nào mới định làm mấy món cho mọi người đánh răng đây? Chỉ có ăn đồ ăn ngươi làm mới cảm thấy mình đang hưởng thụ."

"Đúng." Hoàng Trang vội vàng phụ họa, hai người khác cũng gật đầu.

Còn không chờ y trả lời đã nghe một tiếng kêu gọi: "Tiểu Vũ ca."

Vân Phi Vũ lập tức khụ mạnh một tiếng, sau đó mỉm cười nhìn nam nhân bên cạnh: "Thánh muốn ăn món gì, huynh gắp cho."

Y ngắt lời như vậy khiến Tư Vũ Thánh bất mãn, tuy ngoài miệng chưa nói, nhưng trong lòng lại âm thầm tự oán: "Rõ ràng huynh buộc ta gọi là ca ca lại không cho ta gọi như vậy trước mặt mọi người, vừa nhìn đã biết trong lòng huynh có quỷ rồi. Nhưng thôi, quên đi vậy, ta đại nhân không chấp tiểu nhân, cùng lắm là phối hợp với huynh một chút."

Quét một vòng, hắn lại mở miệng: "Ta muốn hỏi, mọi người đều nếm qua đồ ăn Tiêu Vũ làm, vì sao ta chưa được thưởng thức lần nào? Mấy người nhóm Hoàng đại ca cùng quen biết Tiểu Vũ bên ngoài không nói, nhưng Lí bá bá vẫn luôn ở trong tổng đàn mà, sao lại vậy?"

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của hắn, mọi người nhất tề trầm mặc, bàn tiệc náo nhiệt trở nên yên lặng. Tư Vũ Thánh phi thường khó hiểu, nhìn trái nhìn phải, còn muốn mở miệng lại bị người khác đoạt trước: "Ăn cơm." Vân Phi Vũ gắp một miếng thịt vào bát hắn: "Đệ gắp làm gì, ngày mai ta sẽ làm cho đệ ăn. Còn nữa, không được bỏ ớt xanh ra ngoài, biết chưa. Cẩn thận lớn không nổi bây giờ!"

Nói xong, Vân Phi Vũ lập tức ý thức được ngữ khí của mình không ổn, vội vàng che miệng lại, nhưng thấy mọi người kinh ngạc, biết rằng che dấu cũng không kịp, y đành phải ngượng ngùng cười.

"Hứ, rõ ràng ở đây huynh là người thấp nhất mà." Tư Vũ Thánh nói nhỏ một câu, nói xong liền nhanh chóng gắp hết ớt xanh trong bát sang cho Vân Phi Vũ, cười hì hì nói: "Tiểu Vũ, huynh ăn nhiều một chút, như vậy mới mau lớn."

"Phốc…"

"Khụ khụ khụ…"

Mấy người đang uống rượu nghe được lời này của hắn liền người phun sạch sẽ, người liên tục ho khan. Trên bàn tiệc loạn thành một mảnh.

" Ha ha ha, giáo chủ thật thú vị." Mặc Hồng Viêm vô tâm vô phế dẫn đầu cười ha hả.

"Hồng Viêm, chú ý thân phận." Lí Sầm quát lạnh một tiếng nhưng khóe môi cũng không cầm được mà giương lên.

Vân Phi Vũ nghẹn đỏ mặt, tức giận trừng mắt liếc nam nhân bên cạnh lại chẳng biết xử lí ra sao, đành phải gắp hết ớt xanh trong bát nhét sạch vào miệng, nhai nuốt hung tợn.

"Đúng rồi, Tiểu Vũ, ta nghe Hoàng Trang nói ngươi cùng thiếu chủ Vân gia…" Lí Sầm nói được một nửa lại khoát tay: "Aiz.. quên đi, đây cũng chẳng phải chuyện một lão đầu như ta quản nổi, cứ coi như ta chưa từng hỏi. Dùng bữa, dùng bữa."

Nghe thấy lời này, Vân Phi Vũ nhất thời không biết nên nói gì, đành phải miễn cưỡng trưng vẻ mặt tươi cười, bưng chén rượu lên: "Ha hả, ta kính mọi người một chén." Một hơi cạn sạch.

Tư Vũ Thánh nhìn được tất thảy, trong lòng bất giác nổi lên địch ý cùng vị thiếu chủ Vân gia mà bọn họ vừa nhắc tới, nhịn không được liền hỏi: "Thiếu chủ Vân gia là ai vậy? Chẳng phải người đứng đầu Vân gia hiện tại vẫn là lão đầu tên Vân Kính Thiên kia sao? Hắn là một lão đầu mà."

Mọi người nhìn nhau không biết trả lời ra sao, Vân Phi Vũ nhíu mày nhìn hắn, sau đó kiên quyết nói: "Hắn là huynh đệ của ta, đồng thời cũng là…"

"Tiểu Vũ." Hoàng Trang ngắt lời y, lắc đầu, ra sức bĩu môi hất cằm về phía nam nhân cạnh y.

Vân Phi Vũ ngây ngẩn, sau đó nhìn sang nam nhân. Khi thấy vẻ mặt phẫn hận của hắn, trong đầu thình lình hiện lên một suy nghĩ. "Việc đó… Thánh, đệ nhớ ra cái gì sao?"

"Ta nghĩ tới việc gì?" Tư Vũ Thánh mất hứng hỏi ngược lại, sau đó bình tĩnh nhìn y: "Ta chỉ muốn biết huynh và hắn có quan hệ gì?"

Mấy người trên bàn đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn bọn họ, chỉ có Lí Sầm đăm chiêu, nhẹ nhàng vuốt râu, gật đầu.

"Bắt đầu hồi phục sao? Nhanh như vậy?" Vân Phi Vũ không ngừng suy đoán, cẩn thận quan sát biểu hiện của nam nhân, lên tiếng: "Ta mới nói quan hệ của chúng ta là huynh đệ, sao vậy?"

"Thực sự chỉ là huynh đệ?" Trong lòng Tư Vũ Thánh dấy lên một ngọn lửa vô danh, hắn cũng không rõ vì sao, chỉ là phi thường khó chịu.

Vân Phi Vũ do dự nửa ngày, đành phải gật đầu, trả lời trái lương tâm: "Phải! Chúng ta chỉ là huynh đệ."

Ánh mắt nam nhân không ngừng quét tới quét lui trên gương mặt y, tuy rằng chính là tìm tòi nghiên cứu cùng hoài nghi nhưng vẫn khiến y chột dạ không dám nhìn thẳng. Khi mọi người căng thẳng, ngưng thở nhìn hai người, Tư Vũ Thánh lại đột nhiên tươi cười sáng lạn, vui vẻ tựa như tiểu hài tử: "Vậy là tốt rồi."

Mấy người hít sâu một hơi, mà Vân Phi Vũ nhìn nam nhân bên người, nghi hoặc. "Vậy là xong rồi? Rốt cuộc trí nhớ đã khôi phục hay chưa? Không khôi phục thì tại sao lại tức giận? Nhưng nếu hắn khôi phục, hẳn là liếc một cái sẽ nhìn ra ta đang nói dối, nhưng tình huống hiện tại… rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì?"

"Được rồi, đến uống rượu nào." Hoàng Trang bưng chén rượu hấp dẫn lực chú ý về phía mình, trên bàn khôi phục không khí tiệc tùng như cũ, Lí Sầm đột nhiên mở miệng: "Tới giờ rồi."

"Nga"

Bạch Cừu, Mặc Hồng Viêm lập tức đứng lên, nhìn nam nhân sớm dừng đũa, tĩnh tọa bên cạnh. "Giáo chủ, thỉnh người cùng thuộc hạ quay về tẩm cung, nên nghỉ ngơi rồi."

Tư Vũ Thánh vừa nghe liền lắc đầu liên tục, một chút buồn ngủ mới vừa dâng lên cũng tiêu tán vô tung: "Không muốn, ta muốn chờ Tiểu Vũ ăn xong rồi cùng y đi ngủ."

Nhìn nam nhân lại dựa sát vào mình, trong lòng Vân Phi Vũ xuất hiện một chút suy nghĩ cổ quái. "Hiện tại nên coi hắn như tiểu hài tử hay là nam nhân? Thôi thì mặc kệ vậy, miễn bàn tới việc ngủ chung." Đang muốn mở miệng cự tuyệt lại có người đã nhanh hơn một bước.

"Giáo chủ nghe lời đi. Về ngủ nào." Khi lão giả nghiêm trang mở miệng, dường như Tư Vũ Thánh không dám tùy tiện phản bác, đành phải uy khuất mím môi nhìn sang Vân Phi Vũ, chớp chớp đôi mắt long lanh mang theo vạn phần chờ mong.

"Quả nhiên rất giống tiểu hài tử." Vân Phi Vũ cười cười, buông chén rượu trên tay, sau đó vuốt tóc hắn. "Ngoan, đệ về ngủ trước, đợi lát nữa ta sẽ tới với đệ."

"Thật sự?"

Nhìn vẻ mặt hồn nhiên kia, Vân Phi Vũ quay đầu, bưng chén rượu lên nhấp từng ngụm nhỏ che dấu bản thân đang chột dạ, gật đầu.

"Được rồi, vậy ta về trước, huynh ăn xong nhớ qua đó." Nam nhân lập tức đứng dậy, nhìn hai vị hộ pháp Bạch – Mặc: "Bạch đại ca, Mặc đại ca, chúng ta đi thôi."

Ba người rời đi, mãi đến khi ngoài cửa không còn tiếng bước chân, lúc này Vân Phi Vũ mới nghi hoặc nhìn về phía lão giả. "Lí lão bá, hắn như vậy có được xem là khôi phục không?"

Lí Sầm gật đầu, ngay sau đó liền cười nói: "Tìm ngươi tới đây quả nhiên không sai lầm, mới ngày đầu tiên đã thu được thành quả như vậy rồi. Xem ra việc khôi phục trí nhớ chỉ là chuyện sớm hay muộn."

Vân Phi Vũ im lặng một lát mới lên tiếng: "Nhưng hắn vẫn không nhận ra ta, tuy nhiên, cái tính yêu nũng nịu đó vẫn không thay đổi."

"Chỉ là với ngươi thôi." Lí Sầm thở dài, thản nhiên nói: "Trước kia hắn vẫn luôn luôn đòi tìm mẫu tử hai người kia, hiện tại vì ngươi nên hắn đã hoàn toàn ném bọn họ ra sau đầu. Tuy rằng hiện tại vẫn chưa hồi phục trí nhớ, nhưng hắn thực sự muốn thân cận với ngươi, điều này chứng minh địa vị của ngươi trong lòng hắn không một ai có thể thay thế. Việc này chẳng biết là tốt hay xấu nữa, aiz…"

Sao Vân Phi Vũ hiểu hàm nghĩa trong câu nói đó. Y đã chọn Vân Khoảnh Dương vậy nên sẽ tiếp tục giữ vững quyết định của mình. Huống chi người nọ vô cùng cần tới y. Tuy y hiểu trong lòng mình vẫn còn yêu nam nhân kia, nhưng đến nay, những gì đã trôi qua thì cũng trôi qua rồi, hết thảy đều không quay trở lại được. Mục đích lần này tới đây là giúp nam nhân khôi phục trí nhớ mà thôi. Âm thầm hạ quyết tâm, y thầm thở dài một tiếng, bưng chén rượu uống một ngụm lớn lại phát hiện mùi vị quá chua chát, rất khó nuốt xuống.

Qua tiệc rượu, Vân Phi Vũ được hai người đưa tới nghỉ ngơi tại Lộng Mai Các. Dạo một vòng quanh căn phòng đã từng ở, tâm trí không khỏi cảm thán. Thời gian trôi qua thực mau quá, nhoáng một cái mà y đã rời khỏi nơi này được ba năm, khi đó là y nhưng chẳng phải là y, chỉ có bản thân y là người hiểu rõ nhất.

Đẩy cửa sổ ra, gió đêm mang theo hơi thở mát mẻ phả lên mặt khiến tâm tình y bình ổn, bao nhiêu phiền toái ứ đọng trong tâm can như được xua tan hết.

"Không biết hiện tại hắn sao rồi? Ta đã đi được một tháng, chắc rằng độc trên người hắn đã được giải rồi?" Nhìn về phía tây, Vân Phi Vũ nhẹ giọng thì thầm: "Dương, chờ ta!"

Lại bước đi thong thả trong phòng hai lượt nhưng vẫn chẳng cảm thấy buồn ngủ, xoay người bước ra khỏi phòng, cước bộ bất giác hướng về phía Lạc Vũ Hiên.

Kỳ thực, khi được an bài ở trong Lộng Mai Các y đã cảm thấy quái lạ. Y vốn không suy nghĩ cũng chẳng muốn ở chung với nam nhân, nhưng vẫn luôn cảm thấy, nếu muốn giúp hắn sớm khôi phục trí nhớ, kiểu gì bọn họ cũng sẽ an bài y ở phòng bên cạnh hoặc là một nơi nào đó gần đấy, thật không dự đoán được cuối

cùng lại được đưa tới Lộng Mai Các. Mặc dù hai uyển ở gần nhau, nhưng từ nơi ở hiện tại của y tới chỗ nam nhân ít nhất cũng tốn hai khắc, mỗi ngày đi nhiều hơn một chút cũng không sao, chỉ là y vẫn cảm thấy khó hiểu với cách sắp xếp như vậy.

Đột nhiên nhớ tới những lời Hoàng Trang từng nói, mỗi khi đêm tới, nam nhân lại trở nên điên cuồng, nhưng lại không cho y biết hắn điên cuồng như thế nào. Tâm trí bất giác liên hệ hai sự kiện lại với nhau. "Chẳng lẽ có việc gì không thể nói cho ta biết nên mới an bài ta ở trong Lộng Mai Các?" Càng nghĩ càng thấy khả năng này có thể xảy ra, Vân Phi Vũ bước nhanh hơn.

Vừa bước vào cửa Lạc Vũ Hiên đã phát hiện nơi này thủ vệ rất nghiêm cẩn, trong lòng bất an hơn. Dùng bữa xong, khi y bước ra ngoài vẫn chưa thấy cảnh tượng này, mà hiện tại…

Không chút nghĩ ngợi liền bước vào lại bị thủ vệ ngăn cản: "Xin lỗi Vân công tử, hộ pháp đại nhân đã hạ lệnh: qua giờ hợi, bất luận người nào cũng không được phép tiến vào."

"Qua giờ hợi, bất luận người nào cũng không được phép tiến vào?" Ý niệm bất an trong đầu càng thêm mãnh liệt, Vân Phi Vũ thốt lên: "Vì sao?"

Tựa hồ đã được căn dặn từ trước, hộ vệ không hề tỏ ra không kiên nhẫn khi y cố ý quấy rầy như vậy, vẫn cung kính nói: "Vân công tử, xin thứ lỗi, đây là mệnh lệnh của các vị hộ pháp, còn về nguyên nhân… thứ cho tiểu nhân không thể tiết lộ. Nếu công tử muốn biết, mời ngài tới hỏi ba vị hộ pháp đại nhân."

Đối mặt với cách ngăn chở uyển chuyển khách khí như vậy, ý niệm chuẩn bị xông vào của Vân Phi Vũ hoàn toàn sụp đổ, nụ cười chẳng được tự nhiên. Nhìn Lạc Vũ Hiên bị bóng tối bao phủ, lại gật đầu với người nọ, y mang theo tất cả lo lắng tràn ngập trong lòng cùng mối nghi ngờ rời khỏi nơi đó.

243. Quyển 6 - Chương 241: Đau Toàn Tâm

Sáng sớm ngày thứ hai, Vân Phi Vũ chạy tới viện tử của Hoàng Trang để hỏi ra chân tướng lại phát hiện không ai ở đó, bất đắc dĩ, y đành phải đi tìm hai người còn lại, vẫn không có thu hoạch gì như trước, bất mãn đi về hướng Lạc Vũ hiên, khi tới nơi cũng đã là giờ thìn.

Nhìn ba người tụ tập trong phòng Tư Vũ Thánh, y ngây người, sau đó vỗ trán mình một cái, nhỏ giọng nói thầm: "Thực ngu ngốc, sao có thể quên mỗi sáng bọn họ đều tới nơi này, cần gì phải tới từng nơi mà tìm."

Vừa thấy Vân Phi Vũ tới, dường như ba người đều thở phào nhẹ nhõm, Hoàng Trang cười nói: "Tiểu Vũ, hôm qua đệ đi đường mệt lắm đúng không? Bất quá, đệ mà không tới là giáo chủ sẽ đem điểm tâm cùng bữa trưa gộp vào làm một đấy."

Vân Phi Vũ cười áy náy, sau đó nhìn Tư Vũ Thánh không thèm quan tâm tới thức ăn bày đầy trên bàn, bộ dạng không vui, miệng còn chu chu lên.

"Tiểu Vũ, đệ đã tới rồi thì chúng ta đi đây, trong giáo còn rất nhiều việc cần phải xử lý, giáo chủ đành phải nhờ vào đệ vậy." Hoàng Trang đi tới trước mặt y, mỉm cười vỗ vỗ vai.

"Được." Vân Phi Vũ gật đầu, đột nhiên nhớ tới chuyện đêm qua, vội vàng lên tiếng: "Hoàng đại ca, ta có chuyện muốn hỏi huynh."

Hoàng Trang nhìn y: "Ta biết đệ muốn hỏi gì, nhưng mấy ngày nay ta còn bề bộn nhiều việc, qua hai ngày nữa sẽ giải thích cặn kẽ cho đệ sau."

"Được rồi." Tuy rằng rất muốn được giải thích mối nghi hoặc trong lòng ngay lúc này, nhưng thấy hắn nói như vậy, y cũng chỉ có thể chờ đợi hai ngày nữa.

Ba người ra khỏi phòng, Vân Phi Vũ xoay người nhìn nam nhân, thấy hắn căn bản không thèm liếc nhìn mình tới một lần, nghĩ rằng nhất định là hắn giận mình, vận nên y tự mình ngồi xuống, đẩy bát cháo tới

trước mặt hắn, ôn nhu nói: "Tiểu Thánh ngoan, ăn cơm đi, sau đó giữa trưa ca ca sẽ đi làm đồ ăn cho đệ, được không?"

"Hừ!" Tư Vũ Thánh liếc nhìn y một cái, xoay đầu sang một bên tựa như tiểu hài tử.

"Tốt lắm, tốt lắm, là do ta sai rồi, được chưa. Sau này ta nhất định không tới muộn như vậy nữa, được không?" Vân Phi Vũ xoay mặt hắn lại đây, nhéo nhéo hai má mềm mịn: "Ngoan, ăn nhanh đi, đợi khi cháo lạnh rồi ăn sẽ không ngon đâu."

"Không ăn, đồ lừa đảo!"

"Hả?" Vân Phi Vũ ngây ngẩn, thấy đôi mắt bốc hỏa của hắn, suy nghĩ một chút liền hiểu ra hắn ám chỉ điều gì, y đành ho khan hai tiếng: "Hôm qua ca ca uống hơi nhiều nên được người khác đưa về ngủ. Xin lỗi đệ, sau này ta tuyệt đối không như vậy nữa. Tiểu Thánh ngoan, dùng bữa đi, được không?"

"Hừ!"

Thấy hắn vẫn trưng bộ dạng tức giận không tiêu như trước, Vân Phi Vũ vươn ngón tay nhấn nhấn lên mặt hắn, cười nói: "Chẳng lẽ Tiểu Thánh rất muốn ăn đồ ăn ta làm nên mới chuẩn bị bụng đói để trưa ăn nhiều hơn?"

"Ta mới không hiếm lạ." Mặt Tư Vũ Thánh phồng lên đỏ bừng, liếc mắt trừng y một cái, bưng bát cháo ăn mấy miếng thật lớn.

"Đùa vui ghê, vừa chọc một chút đã tức giận, nhưng nếu khôi phục…" Suy nghĩ một chút, Vân Phi Vũ rùng mình. "Vẫn là như thế này đáng yêu hơn. Đáng tiếc không thể để hắn mãi như thế này được. Hơn nữa, hiện tại hắn đã quên ta. Đúng là trên đời này chẳng có việc gì thập toàn thập mỹ cả."

Chống đầu lẳng lặng nhìn nam nhân ăn cháo, trong lòng bất giác sinh ra chút thương cảm. "Mặc kệ hiện tại ra sao, chỉ biết sau này, ta sẽ không cùng mọi người nơi đây xuất hiện. Chờ trí nhớ của hắn khôi phục, mọi chuyện sẽ chấm dứt, có lẽ, lần này chính là thời gian cuối cùng ở chung với bọn họ."

"Huynh làm sao vậy?" Tư Vũ Thánh khó hiểu nhìn người trước mắt, không rõ vì sao y lại lộ ra biểu hiện bi thương như vậy, lại càng không hiểu vì sao bản thân mình thấy vẻ mặt đó, trước ngực cũng bắt đầu đau đớn.

"A, không có gì."

Vân Phi Vũ tươi cười, đột nhiên vươn tay lấy hạt cơm bên miệng hắn, thản nhiên nhét vào miệng mình, chép miệng: "Uhm… Hương vị cũng không tệ lắm, chẳng qua thời gian nấu hơi ngắn."

Gương mặt Tư Vũ Thánh nhất thời hồng thấu tựa vỏ tôm bị luộc chín, cúi đầu và cháo lên miệng liên tục, mà Vân Phi Vũ cũng không nói nữa, chỉ cong khóe môi cười cười, ánh mắt nhìn hắn ngập tràn cô đơn cùng đau khổ.

Liên tiếp qua sáu ngày, bảy ngày, Tư Vũ Thánh trừ bỏ mỗi lúc một đeo dính lấy y, ngoài ra hắn chẳng nhớ được một chút chuyện quá khứ nào khác, mà Hoàng Trang cứ lần một lần hai không chịu đem tình hình thực tế nói cho y biết. Đến hỏi lão giả cũng chỉ nhận được vài cái lắc đầu, nói chờ nam nhân khôi phục được chút trí nhớ mới có thể để hắn và y ở chung vào buổi tối được.

Rốt cuộc đây là tính trạng gì? Vân Phi Vũ càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ, cũng càng thêm bất an, có cảm giác bệnh tình của nam nhân so với ban ngày còn nghiêm trọng hơn nhiều, bằng không sao lại có tầng tầng lớp lớp thủ vệ thủ hộ, còn không cho y thấy hắn.

"Tiểu Vũ ca ca, huynh đang suy nghĩ gì vậy?" Hai người sóng vai tản bộ trong hoa viên, Tư Vũ Thánh nhìn y mặt ủ mày chau, nhịn không được liền hỏi.

"Không có gì." Vân Phi Vũ lắc đầu nhìn hắn một cái, đem vấn đề trong lòng nói ra: "Tiểu Thánh, đệ… đệ có nhớ mỗi tối mình đã làm gì không?"

"Buổi tối?" Tư Vũ Thánh ngây ra, sau đó cười nói: "Đương nhiên là ngủ rồi. Tiểu Vũ ca ca thực ngốc."

"Ách…" Vân Phi Vũ đành phải ngậm miệng lại, tiếp tục trầm tư, thỉnh thoảng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nam nhân bên cạnh.

"Đúng rồi, Tiểu Vũ ca ca, Lộng Mai Các của huynh ngay bên kia kìa." Tư Vũ Thánh hưng phấn chỉ về phía trước: "Mùa đông hằng năm, mỗi khi hoa mai nở, ta thường xuyên nhảy từ nơi này tới đó, nếu không mỗi ngày đi bộ tới đó phiền muốn chết."

Híp mắt nhìn phía trước, trong đầu Vân Phi Vũ hiện lên một kế hoạch,lập tức nắm tay nam nhân. "Đi, chúng ta tới đó xem sao."

"Nga" Tư Vũ Thánh ngoan ngoãn đi phía sau y. Vừa đến gần đã thấy một bức tường vây không cao lắm, chỉ khoảng sáu, bảy thước là cùng, nhưng bên trái góc tường là hồ nước, nơi có thể đứng được tựa hồ cũng chỉ có khối đất trống dưới chân lúc này. Chắc vì nơi này quá hẻo lánh nên khắp nơi đều là cỏ dại, mà cũng chẳng có ai tới thu dọn. "Như vậy rất tốt." Vân Phi Vũ thầm nghĩ: "Điều đó chứng minh nơi này rất ít người tới, càng dễ bề cho ta hành động."

Quyết định xong,y lập tức xoay người: "Tiểu Thánh, đi thôi, chúng ta trở về, chút nữa phải chuẩn bị cơm rồi."

"Được, ta muốn ăn phù dung cao."(Phù dung cao: bánh hoa sen)

Vừa nghe hắn nói lời này, Vân Phi Vũ hơi tức giận: "Đó là điểm tâm, không phải cơm, chờ ngày nào đó đệ không còn kén ăn nữa, ta sẽ làm cả một giỏ cho đệ ăn no mới thôi."

Tư Vũ Thánh mất hứng chu môi nhưng không phản bác, im lặng bước theo.

Đi một lúc lâu vẫn không nghe thấy tiếng nói, Vân Phi Vũ quay đầu nhìn hắn, phát hiện bộ dạng của hắn liền buồn cười, đành phải quay lại: "Được rồi, mai sẽ làm cho đệ ăn."

"Tiểu Vũ ca ca tốt nhất." Tư Vũ Thánh bước lên trước mấy bước muốn ôm lấy y, Vân Phi Vũ vội vàng tránh sang một bên, sau đó quay đầu, không nhìn biểu hiện thất vọng của hắn, lạnh nhạt nói: "Mặt trời sắp xuống núi rồi, chúng ta nhanh trở về chuẩn bị thôi." Nói xong, y kéo tay hắn đi về phía phòng bếp.

Đêm, giờ tý, Vân Phi Vũ đẩy cửa phòng nhìn ánh trăng ảm đạm trên không trung, đóng cửa, sau đó đi tới nơi sáng nay đã quan sát được. Cũng may ở Lộng Mai Các này, trừ bỏ hạ nhân thường ngày tới quét tước, còn lại thì chẳng mấy người lui tới, huống chi hiện tại đã là nửa đêm. Đi thẳng một mạch, chẳng bao lâu đã tới bức tường vây cách Lạc Vũ Hiên không xa lắm. Không chút do dự, y xoa xoa tay, bám chặt bờ tường nhảy qua lên, hai chân điểm nhẹ, loay hoay vài lượt đã lên được đầu tường. Phóng tầm mắt nhìn ra chung quanh cũng chỉ nhìn thấy lác đác vài bóng đen mơ hồ, dựa theo ấn tượng lúc ban ngày, y nhảy xuống bãi đất trống.

Cũng may Tích Vô Nhai huấn luyện rất nghiêm khắc, thân pháp cùng bước đi đã nhẹ hơn rất nhiều, bởi vậy thanh âm chạm mặt đất cũng không rõ ràng, lặng lẽ đứng thẳng dậy, vảnh tai lắng nghe một lát, xác định chung quanh không người, y lập tức vụng trộm bước về phía tẩm cung của người nọ.

Cẩn thận bước đi, nhưng đi một lúc lâu vẫn không thấy bóng dáng người nào, bất quá, hiện tại đang nghĩ tới tình trạng của người nọ nên y không tiếp tục nghĩ nhiều, lập tức tiến lên phía trước.

Đột nhiên, một tiếng tru sắc nhọn dọa y nhảy dựng. "Nơi này có dã thú?" Vân Phi Vũ kinh ngạc ngừng bước, chần chờ một lát mới tiếp tục bước đi. Nếu đường đã không người, y cũng chẳng cần phải trốn tránh, hơn nữa, trực giác cho y biết tiếng tru rống vừa rồi rất có thể liên can tới nam nhân, y vội vàng chạy như bay.

"Đúng vậy, là bên trong này truyền tới." Vân Phi Vũ đứng ngoài cửa phòng, nghe được tiếng rít gào tựa dã thú kia, da đầu run lên từng đợt: "Là Thánh? Hắn không có khả năng này, nhưng nếu vậy thì là ai?"

Áp chế căng thẳng, y đẩy cửa tiến vào, xoay tay đóng cửa cẩn thận, trong phòng nhất thời tối đen một mảnh, tiếng gầm rú trầm thấp vang vọng trong phòng khiến người ta bất giác hoảng sợ. Vân Phi Vũ hít sâu một hơi, bước qua bình phong tới trước bàn.

Y nhớ rõ bài trí trong phòng như lòng bàn tay, theo tiếng 'xuy' vang lên, ngọn nến được thắp sáng, bóng đem trong phòng biến mất. Khi nhìn thấy người nọ bị buộc trên giường bằng thiết liên, đầu óc y nhất thời

trống rỗng, miệng không ngừng niệm: "Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy…"

Mái tóc đen bóng tán loạn, ánh mắt nam nhân lóe sáng tựa như dã thú, đỏ rực đáng sợ, biểu hiện trên mặt dữ tợn tràn ngập thị huyết cùng sát khí, y phục bị hắn giãy dụa ma sát với thiết liên mà rách bươm, da thịt trắng nõn bị tàn phá, bị thiết liên siết chặt chảy ra vài vệt máu tươi.

"Vì sao lại như vậy? Thánh!" Nhìn bộ dạng hắn như vậy khiến Vân Phi Vũ đau lòng khó thở, ánh mắt nhìn chằm chằm người trên giường, tiến về phía hắn.

Tâm rất đau, người này thực sự là Thánh của y sao? Là người được xưng là kẻ khuynh quốc khuynh thành, là Thánh bá đạo lại thích làm nũng sao? Vì sao lại như vậy? Đúng rồi, chính do y đã hại hắn thành như vậy, hết thảy đều là lỗi của y đã khiến Thánh hoàn mỹ không giống phàm nhân kia biến thành bộ dạng hiện tại.

Bước lên giường, chậm rãi tới gần nam nhân đang trưng vẻ mặt đề phòng, bàn tay run run vuốt lên gương mặt nhăn nhó kia, còn chưa đụng tới, đau nhức trên tay đã truyền tới.

"Thánh!" Nhịn đau gọi khẽ, nam nhân không nhả ra, vẻ mặt vẫn âm lệ cắn chặt tay y không buông, nghe thấy thanh âm xương cốt nát vụn, Vân Phi Vũ đau đến nỗi thiếu chút nữa ngất đi.

Cảm nhận được mồ hôi trên trán chảy xuống, y cố nén toàn tâm đau đớn, vươn tay kia khẽ vuốt lên má nam nhân, ôn nhu mở miệng: "Thánh, ta là Tiểu Vũ, nhớ rõ không? Là Vân Phi Vũ, cũng là Kiều Phi Vũ, nhớ không? Là ta, ta không chết, ta không có bị dã lang ăn thịt, ta không chết, Thánh, nhìn kỹ ta xem, là ta, là ta đây!"

Nam nhân gầm nhẹ, vẫn không ngừng dùng ánh mắt căm thù nhìn Vân Phi Vũ khiến y đau lòng không thôi: "Tại sao lại như vậy? Cho dù huynh có quên ta cũng không nên trở thành như vậy. Ta không muốn huynh như vậy. Thánh, ta là Vân Phi Vũ, huynh mau nhớ lại đi. Ta không chết, ta thực sự không chết. Thánh, huynh mau nhớ lại đi…"

Vân Phi Vũ cúi đầu quỳ gối trước mặt nam nhân, trong lòng bi thống khó nhịn, nhắm chặt đôi mắt, tùy ý bi thương cùng hối hận khiến hai hàng lệ tuôn rơi.

"Vì sao phải đối xử với hắn như vậy? Vì sao phải tra tấn hắn tới nông nỗi này? Tất cả đều do ta sai, đều là lỗi của ta, nếu ngày đó ta không đuổi hắn đi thì mọi việc đã không tới nước này. Đều là lỗi của ta, đừng tiếp tục tra tấn hắn nữa, đây là lỗi của ta cả…"

Ngay khi y thương tâm như muốn chết đi, trên mặt bỗng nhiên truyền tới hơi nóng cùng cảm giác trơn mềm dinh dính. Mê mang mở mắt ra, nhìn dung nhan tuyệt sắc mỹ lệ phóng đại trước mắt, y thoáng giật mình kêu lên: "Thánh?!"

244. Quyển 6 - Chương 242: Ngày Đêm Bầu Bạn

Nam nhân không hề đáp lại, chỉ dùng đôi mắt đen lúng liếng nhìn y, lệ khí trên người đã hoàn toàn tiêu tán, chỉ còn lại tò mò cùng biểu tình thân mật, thỉnh thoảng lại lấy môi chạm nhẹ lên má y, dùng lưỡi liếm nước mắt trên mặt y.

Vân Phi Vũ thất thần, chẳng biết tình trạng hiện nay rốt cuộc là như thế nào.

"Thánh?" không cam lòng lại gọi một lần, tuy nhiên, đợi một lúc lâu vẫn không thấy đáp lại, mà nhìn hành động của nam nhân có điểm giống những con thú nhỏ đã thu hồi răng nanh cùng móng vuốt sắc nhọn.

Trong lòng khẽ động, Vân Phi Vũ thử thăm dò vươn tay chạm hắn, nhưng tay phải truyền tới đau đớn khiến y rút sâu một hơi, không dám tùy tiện nhúc nhích, đành phải vươn tay trái ra, trong lòng căng thẳng, ôm quyết tâm có bị cắn cũng không sao mà phủ lên mặt nam nhân.

Mới vươn được một nửa đã thấy nam nhân cúi người về phía tay y, cắn răng nhắm chặt hai mắt, nhưng chờ đợi một hồi, trừ bỏ cảm giác nhồn nhột trên tay cũng không còn gì khác.

Nhanh chóng mở mắt ra, thấy nam nhân khẽ cọ lên lòng bàn tay mình, y kinh ngạc vạn phần. Hiện tại, nhìn thế nào cũng thấy nam nhân giống như một con mèo nhỏ đang làm nũng, chẳng lẽ bởi vì hắn đã mất đi nhân tính, chỉ còn dựa vào bản năng? Vân Phi Vũ cười khổ, thoáng đau lòng rồi lại cảm thấy an tâm. "Ít nhất hiện tại hắn cũng không cự tuyệt ta tới gần và đụng chạm, chỉ cần từ từ tiếp cận, nhất định có thể hoàn toàn khôi phục."

Thấy hắn hiện tại dịu ngoan vô cùng, Vân Phi Vũ vuốt má hắn, ôn nhu nói: "Ngoan ngoãn nằm xuống, ta giúp huynh cởi thiết liên."

Tìm tới tìm lui mới phát hiện thiết liên bị khóa lại bởi một chiếc khóa quái dị, muốn kéo đứt, nhưng nhìn nam nhân liền hiểu thiết liên này không phải thứ dễ dàng phá hủy, đồng thời cũng sợ khiến hắn bị thương, y đành phải nghiêng người nằm bên cạnh nam nhân, vỗ về hai má hắn dỗ dành: "Ngày mai ta sẽ nói Hoàng đại ca cùng mọi người sau này không cần trói huynh lại nữa. Bây giờ chúng ta ngủ trước, được không?"

Qua một hồi lâu, gặp nam nhân vẫn trợn tròn hai mắt nhìn mình, Vân Phi Vũ chẳng biết làm sao cho phải, đành phải cùng hắn mắt to trừng đôi mắt nhỏ, chẳng bao lâu liền thấy mỏi mệt, mí mắt cũng bắt đầu nhíu lại, sau một cái ngáp, rốt cuộc không chống lại được cơn buồn ngủ, nhắm mắt.

Ai ngờ sau khi y ngủ, nam nhân động đậy thân mình sán lại gần y, dính sát lên người y, cũng nhắm mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, Vân Phi Vũ bị người khác đánh thức, mơ hồ nhìn ba người bên giường, hỏi một câu ngốc nghếch: "Hoàng đại ca, mới sáng sớm mà mọi người tìm ta làm gì vậy?"

"Tiểu Vũ, sao đệ lại ở đây? Còn nữa, tay đệ…" Biểu hiện trên mặt Hoàng Trang có chút phức tạp, lại có chút lo lắng.

"Ở chỗ này? Tay?"

Vân Phi Vũ nhìn trái nhìn phải, khi tỉnh táo hoàn toàn, y đảo mắt nhìn lên bàn tay của mình, lập tức bị trạng thái sưng vù như cái bánh mì kia khiến cho hoàng sợ, sau đó đạm cười: "Không sao, chút nữa tìm Lí lão bá cho ta chút kim sang dược là ổn thôi."

Chớp mắt lại nhìn nam nhân đang ngủ say bên cạnh, thản nhiên mở miệng: "Đêm qua ta lẻn vào đây. Bởi vì mọi người không chịu nói chân tướng cho ta biết, ta chỉ có thể tự mình tới điều tra thôi. Tình hình đại khái ta đã biết rồi, chẳng qua vẫn còn vài thứ không rõ."

Vân Phi Vũ thu hồi ánh mắt vẫn dừng trên thân thể nam nhân: "Vì sao lại đối xử với hắn như vậy? Không thể dùng biện pháp khác sao? Các người nhìn cơ thể hắn xem."

"Tiểu Vũ." Hoàng Trang ngắt lời y, gương mặt lộ vẻ chua sót: "Hắn là giáo chủ của chúng ta, chúng ta nhìn hắn như vậy càng cảm thấy khó chịu. Nhưng chỉ có biện pháp này mới có thể ngăn cản hắn, còn những biện pháp khác lại khiến thân thể hắn chịu thương tổn còn lớn hơn, căn bản không thể khống chế nổi, cho nên, aiz…"

Mấy người đều không nói, Vân Phi Vũ thở dài, cười tự giễu, vẻ mặt áy náy nhìn ba người: "Xin lỗi. Nhìn hắn như vậy khiến ta khó chịu nên nói không suy nghĩ. Kỳ thực kẻ không có tư cách nói những lời này nhất chính là ta. Nếu không phải do ta, hắn vốn không biến thành cái dạng này… thực xin lỗi!"

Nhẹ nhàng vuốt lên má nam nhân bên cạnh, trong lòng Vân Phi Vũ tràn ngập hối hận, nếu như không phải ngày đó y bức hắn rời đi thì sự tình sau đó sao có thể phát sinh. Tuy rằng biết hết thảy đều do Đỗ Lãnh bày ra, nhưng chẳng phải người tạo cơ hội chính là y?

Thấy sắc mặt y ảm đạm đáng thương, Hoàng Trang biết y lại bắt đầu tự trách, hắn lập tức tiến lên vỗ vỗ vai y trấn an: "Được rồi, từ sau khi đệ tới, giáo chủ thay đổi ra sao là việc ai cũng nhận thấy, ta tin tưởng hắn nhất định sẽ hồi phục. Chẳng phải đệ nói tối hôm qua hắn rất im lặng sao, đây chính là hiện tượng tốt, trước kia đều phải ầm ĩ cả đêm."

"Phải không đó?" Vân Phi Vũ trìu mến nhìn nam nhân bên người, ánh mắt chỉ có gương mặt say ngủ đáng yêu không chút phòng bị kia, khiến cho người ta muốn thương hắn, sủng hắn từ tận đáy lòng.

"Tiểu Vũ, đệ tới chỗ Lí lão kiểm tra tay đi, chờ chúng ta giúp giáo chủ thu thập sạch sẽ thì đệ trở về là vừa." Hoàng Trang nhìn tay y, sau đó lại bắt đầu vui đùa: "Nếu sau khi hắn tỉnh lại mà không thấy đệ, chỉ sợ sẽ

nổi cáu đây."

"Uhm." Vân Phi Vũ nhanh chóng xuống giường, bỗng nhiên hỏi: "Ta đã hỏi Thánh lúc ban ngày, dường như hắn không nhớ bất luận việc gì vào buổi tối, đây là sao vậy?"

Suy nghĩ một lúc, Hoàng Trang mở miệng: "Bởi vì mỗi ngày trước khi giáo chủ đi ngủ, chúng ta đều cho hắn uống một chén canh an thần, sau đó mới sắp đặt mọi thứ. Sáng sớm, giờ mão vừa tới chúng ta sẽ đến đây, trước tiên điểm huyệt ngủ của hắn, sau đó thu dọn sạch sẽ dấu vết tối qua. Vết thương trên người hắn đều là ngoại thương, không khó xử lý, ngâm người trong dược dục sau đó thoa dược cao sẽ mau chóng lành lại. Hơn nữa, ban ngày giáo chủ vẫn mang tâm tính tiểu hài tử, sẽ không tò mò cũng như để ý quá nhiều chuyện, vậy nên chúng ta mới có thể gạt hắn tới tận lúc này."(Dược dục: là nước tắm được chế từ các loại dược liệu)

Nghe xong, Vân Phi Vũ càng thêm đau lòng, nhưng cũng hiểu đây là chuyện không thể khác được, miễn cưỡng cười: "Ta hiểu, vậy ta tới chỗ Lí lão bá trước, đợi lát nữa sẽ qua đây."

"Được, mau đi đi."

Vân Phi Vũ gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Khi trở lại Lạc Vũ Hiên lần nữa đã gần tới giờ tỵ, lắc lắc cái đầu có chút choáng váng vì nghe thuyết giáo quá lâu. Ngày thường thấy Lí lão không thích nói chuyện, không nghĩ tới khi giáo huấn người khác lại nghiêm khắc quá chừng. Vân Phi Vũ cười khổ, bất quá, y hiểu lão đầu thực tình quan tâm tới mình, trong lòng vô cùng cảm động.

Vừa thấy bóng dáng y, Tư Vũ Thánh đang cáu kỉnh bỗng nhiên sáng mắt lên, nhưng chớp mắt lại mất hứng xụ mặt, xoay đi… không thèm để ý tới y.

"A, lại giận dỗi. Thật là đáng yêu!" Vân Phi Vũ đến gần hắn.

Ba người thấy y đã tới liền tự giác rời khỏi, khi Hoàng Trang đi ngang qua y, nhìn bàn tay bị băng bó kia, thân thiết hỏi: "Tay đệ thế nào?"

"Không hề chi, nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi, có điều là mấy ngày nay sẽ không làm cơm được thôi." Vân Phi Vũ đành phải cười trừ.

"Tay không sao là được rồi." Hoàng Trang an ủi, sau đó lại nói: "Tay đệ không tiện cử động, có cần ta phái vài người tới Lộng Mai Các giúp đệ không?"

"Không cần không cần." Vân Phi Vũ vội vàng lắc đầu. Y còn chưa kịp nói hết lời đã thấy bên cạnh truyền tới thanh âm lo lắng của nam nhân.

"Tay huynh bị sao vậy?" Tư Vũ Thánh đứng lên, nghe thấy lời đối thoại khi nãy của hai người, hắn lập tức chú ý thấy tay phải người nọ bị băng bó. Tuy rằng buồn bực khi y tới muộn, nhưng vẫn không nhịn nổi lo lắng.

"Ha hả, không có gì, chỉ là không cẩn thận nên bị thương thôi." Vân Phi Vũ cười điềm đạm.

"Thật sự không có việc gì chứ?" Tư Vũ Thánh không quá tin tưởng, đi lên phía trước, ngồi xụp xuống quan sát tay y, muốn chạm vào lại không dám thử.

Vân Phi Vũ kéo hắn lên, lại nâng cánh tay phải quơ qua quơ lại trước mặt hắn: "Thực sự ổn mà, Lí lão bá nói nghỉ ngơi vào ngày là khỏi."

"Nga, vậy thì tốt. Y thuật của Lí bá bá là tốt nhất." Biết Lí Sầm cũng nói như vậy, Tư Vũ Thánh an tâm hơn nhiều.

"Được rồi, đệ ngoan ngoãn đi ăn điểm tâm, ta cùng Hoàng đại ca ra ngoài nói chút chuyện." Vân Phi Vũ đẩy nhẹ hắn.

Tư Vũ Thánh nhăn mặt, lại mất hứng: "Mọi người nói gì không thể cho ta nghe sao?"

Thấy hắn như vậy, Vân Phi Vũ có chút nhức đầu. "Được rồi, kỳ thực việc này có liên quan tới đệ." quay lại nhìn Hoàng Trang: "Hoàng đại ca, ta muốn từ tối nay bắt đầu ở lại Lạc Vũ Hiên cùng Thánh."

"Thật sao?" Vừa nghe lời này, Tư Vũ Thánh vô cùng hưng phấn.

Vân Phi Vũ gật đầu, ôn nhu tươi cười.

Hoàng Trang định mở miệng lại bị Vân Phi Vũ dùng ánh mắt ngăn lại.

Y nhìn nam nhân. "Thánh, đệ ăn cơm trước, ta cùng Hoàng đại ca ra ngoài bàn bạc." Thấy nam nhân lại lộ vẻ bất mãn, y liền bổ sung một câu: "Nếu không ngoan ngoãn nghe lời, tối ta sẽ không ở cùng đệ nữa."

Tư Vũ Thánh mím đôi môi nhỏ nhắn ngồi trở lại bàn, cầm thìa nhìn y một lúc lâu, sau đó mở miêng: "Khi nào huynh trở về?"

"Ngoãn ngoãn lại đáng yêu. Nếu lúc khôi phục trí nhớ mà hắn cũng thế này thì tốt biết bao." Vân Phi Vũ buồn cười xua tan ý niệm này, nhìn hắn: "Sẽ không lâu lắm, nhanh thôi."

"Uhm, vậy thì được, nhanh lên nga!"

"Được." Vân Phi Vũ gật đầu.

Hai người lập tức ra khỏi phòng, tiếp tục bước đi cho đến khi không nhìn thấy cánh cửa chủ tẩm mới dừng lại.

Vừa mới đứng lại, Hoàng Trang lập tức đem suy nghĩ trong lòng nói ra: "Tiểu Vũ, đệ làm như vậy rất nguy hiểm. Tình hình giáo chủ lúc tối đệ cũng thấy rồi đấy, tuy rằng bị thiết liên trói buộc nhưng cũng khó miễn phát sinh việc ngoài ý muốn. Nếu hắn làm đệ bị thương thì sao bây giờ? Tối đến, hắn không thể khống chế hành động của mình." Sau đó thở dài.

"Hoàng đại ca lo lắng như vậy rất đúng, nhưng ta cảm thấy nếu muốn nhanh chóng gợi lại ký ức cho Thánh, vậy thì hành động vào buổi tối là lựa chọn tốt nhất. Huynh không nên tiếp tục ngăn cả. Hơn nữa, huynh không thấy tối qua ta vẫn ổn đó sao?"

Thầy người phía trước nhìn tay mình chằm chằm, y vội vàng giải thích: "Tay bị thương là chuyện ngoài ý muốn, ta cam đoan từ tối nay trở đi sẽ không chịu bất kỳ thương tổn nào, cho nên mọi người đừng ngăn ta ở bên cạnh hắn được không?"

Thấy y kiên quyết tới vậy, Hoàng Trang cũng không tiện nói thêm lời nào, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Được rồi, nhưng đệ phải tuyệt đối chú ý an toàn, phát hiện có điều bất ổn phải rời đi ngay lập tức. Nhớ chưa?"

Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó nhìn hắn, bộ dạng như muốn nói lại thôi.

Hoàng Trang xoa xoa đầu y, cười nói: "Có gì cứ nói thẳng, nói với đại ca còn khách khí sao?"

"Uhm." Vân Phi Vũ bất an trả lời một tiếng, lát sau mới mở miệng: "Hoàng đại ca, kỳ thực ta muốn mọi người dừng việc trói hắn vào buổi tối, được không? Hắn…"

"Không được!" Hoàng Trang không đợi y nói xong đã cự tuyệt thẳng thừng, thấy y vội vã như muốn nói tiếp, hắn lập tức đè vai y lại: "Tiểu Vũ, ta hiểu đệ khó chịu khi nhìn hắn như vậy, nhưng mong đệ nghĩ tới giáo chủ cùng chúng ta một chút. Đệ là hy vọng duy nhất của chúng ta, nếu đệ có mệnh hệ gì… ta biết yêu cầu đệ như vậy rất ích kỷ, nhưng nếu sau khi giáo chủ tỉnh lại biết bản thân khiến đệ bị thương, đệ nghĩ rằng hắn sẽ dễ chịu sao? Cho nên chúng ta không thể mạo hiểm như vậy. Xin lỗi đệ, ta không có biện pháp đáp ứng yêu cầu này."

Mặc dù lý trí hiểu hắn nói có lý, nhưng tâm can lại thực sự rất lo lắng cho nam nhân. Sắc mặt Vân Phi Vũ ảm đạm, trầm mặc không nói.

Hai người đứng yên một lát, Hoàng Trang thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ còn mang chút mong chờ: "Vậy đi, tiếp tục quan sát vài ngày, nếu mấy đêm liên tục giáo chủ không còn phát cuồng, khi đó chúng ta mới bàn tiếp việc này, thế nào?"

Suy tư một lát, Vân Phi Vũ nhìn thẳng hắn: "Được!"

245. Quyển 6 - Chương 243: Đêm Thứ Bảy

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, nhìn nam nhân bị thiết liên trói buộc đang chìm trong giấc ngủ, Vân Phi Vũ đau lòng vuốt ve gương mặt hắn, nằm xuống bên cạnh, lẳng lặng nhìn gương mặt ngủ an tĩnh, mãi đến khi cơn buồn ngủ đổ ập xuống, y chống đỡ không nổi mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Nửa đêm, lãnh ý xâm nhập cốt tủy cùng tiếng gào rít tựa dã thú khiến y bừng tỉnh. Mở mắt ra mới phát hiện trong phòng tối đen một mảnh, chắc hẳn ngọn nến trên bàn đã cháy hết. Hơi nghiêng đầu nhìn nam nhân, cẩn thận gọi khẽ: "Thánh?"

Âm thanh gầm rú bất chợt dừng lại, Vân Phi Vũ vui vẻ. "Xem ra hắn vẫn nhớ ta." Y chậm rãi tiến tới: "Thánh, là ta, huynh nhớ ra ta rồi đúng không?" đụng tới thân thể nam nhân, cảm nhận được hắn đột nhiên cứng ngắc, vội vàng trấn an: "Đừng sợ, là ta, ta sẽ không hại huynh." Mang theo tâm trạng căng thẳng xoa nhẹ lên gương mặt hắn, không thấy kháng cự cùng bài xích, tảng đá đè nặng trong lòng được buông xuống, bi thương cùng vui sướng đồng thời trào ra, y kích động ôm chặt lấy hắn, nhẹ giọng nói: "Thánh. Thánh. Huynh vẫn nhận ra ta, thật tốt quá, Thánh của ta!"

Lại qua sáu ngày, sự tình còn thuận lợi hơn so với trong tưởng tượng, nam nhân nhanh chóng tiếp nhận Vân Phi Vũ như bằng hữu. Mỗi ngày khi tỉnh dậy lúc nửa đêm cũng không còn gầm rú hay đối địch mà là trực tiếp quấy rầy y cho tới khi y tỉnh lại mới thôi.

Đêm thứ bảy, sau khi Vân Phi Vũ bị đánh thức, cảm giác trên mặt ẩm ướt khó chịu, cọ một chút đã thấy nước miếng đầy tay, y đành phải lau đi, sau đó nhéo mũi nam nhân, khẽ mắng: "Ta không phải đồ ăn, sau này không được phép liếm nữa, biết chưa?"

Trong bóng đêm, nhìn ánh mắt kia hiện lên chút ủy khuất, nhịn không được liền hôn lên trán hắn, y nói nhỏ: "Ngốc nghếch, đây mới là hôn, ngươi vừa rồi là bôi nước miếng, nhớ kỹ."

Ngồi dậy, Vân Phi Vũ nắm tay phải lại, thương thế đã khỏi quá nửa, trừ bỏ việc không thể dùng sức linh hoạt thì không có trở ngại trong hoạt động thường ngày.

Lấy một chiếc chìa khóa đen trong lòng ra, nhìn thiết liên vẫn đang trói chặt lấy nam nhân, y cưng chiều xoa má hắn: "Ngoan ngoãn nằm xuống, ta giúp huynh mở thiết liên."

Nếu như không phải bị Lí Sầm cùng Hoàng Trang liên tục khuyên ngăn, y vốn không muốn để bọn họ tiếp tục dùng thiết liên trói Tư Vũ Thánh lại. Mặc dù biết bọn họ lo lắng cho mình, thế nhưng, nhìn nam nhân bị trói lại như vậy khiến y đau lòng không thôi, may là y cực lực yêu cầu đổi lấy chiếc chìa khóa trong tay và lúc này cũng coi như là bước quan sát cuối cùng.

Ổn định tâm trạng hỗn loạn, bàn tay run rẩy bắt đầu mở chiếc khóa trên thiết liên, sau đó tiếp tục gỡ từng dải thiết liên trên thân thể hắn xuống. Nhìn hắn quan sát thân thể mình một lượt, Vân Phi Vũ kích động gọi khẽ: "Thánh"

Nghe thấy tiếng gọi, Tư Vũ Thánh ngẩng đầu nhìn y, đột nhiên nở nụ cười thật lớn. Vân Phi Vũ bị áp đảo trên giường.

"Khụ khụ khụ… đồ ngốc, huynh muốn đè chết ta đó hả." Trợn mắt nhìn kẻ vẫn nằm trên người mình không chịu nhúc nhích, lại dùng ánh mắt đen lúng liếng nhìn mình, y sủng nịch nhéo nhéo gương mặt mềm mịn kia: "Ngốc… uhm…"

Không dự đoán được môi lại bị phủ xuống, Vân Phi Vũ thất thần, mãi đến khi phát giác nam nhân chỉ liếm liếm cắn cắn trên môi mình, y không khỏi vừa tức vừa buồn cười. Rõ ràng nên đẩy ra rồi lại luyến tiếc. Do dự câu cổ hắn xuống, âm thầm thề trong lòng: "Chỉ một lần này thôi."

Liếm lên khóe môi hắn, miêu tả viền môi của hắn, trong lúc quấn quýt, y hàm hồ thốt lên: "Đồ ngốc… ngay cả hôn môi… cũng quên rồi… Ngoan ngoãn há miệng… ta… dạy huynh!"

Nụ hôn triền miên mãnh liệt qua đi, Vân Phi Vũ thở hổn hển đẩy nam nhân đã muốn động tình trên thân mình ra, nhìn hai gò má hắn ửng đỏ, mị nhãn như tơ nhìn mình, hạ phúc lập tức dâng lên một đoàn hỏa.

"Không được!"

Vội vàng đẩy nam nhân qua một bên, vỗ vỗ má hắn: "Ngoan, chúng ta đi ngủ thôi." Nói xong, y lập tức nghiêng người bắt đầu áp chế dục vọng đang ngẩng đầu. Nhưng thân thể nóng bỏng kề sát phía sau, còn có vật cứng rắn đỉnh trên mông mình khiến y không khỏi cười khổ. Đúng là tự ngược không thể sống.

Nam nhân không ngừng cọ xát phía sau y, cắn lên cần cổ trắng mịn kia. Hiện tại, dục vọng đang không ngừng tăng vọt, sao y có thể chống lại sự khiêu khích cùng tra tấn đó. Tuy vẫn hiểu nam nhân chỉ hành động theo bản năng, không hề mang theo chút tình cảm, nhưng là, dục hỏa cháy quá lớn, y dần không khống chế nổi.

Vẻ mặt bi thương của người nọ thình lình xuất hiện trong tâm trí, Vân Phi Vũ cả kinh. "Ta đang làm gì đây? Dương… hắn sẽ thương tâm. Không được!"

Lập tức kéo cánh tay nam nhân ra, dùng chân kẹp chặt, áp chế dục vọng đang rục rịch dưới thân, xoay người, nghiêm túc nhìn hắn: "Thánh, chỉ cần huynh ngoan ngoãn nằm yên, ta sẽ giúp huynh giải quyết, được không?"

Nam nhân bình tĩnh nhìn y, chẳng biết có hiểu lời y nói hay không, nhưng cũng không tiếp tục quấn lấy.

"Chắc hẳn hắn đã hiểu!" Vân Phi Vũ ngồi dậy, sau đó vuốt má hắn, mỉm cười: "Ngoan, ta giúp huynh phóng xuất, lát nữa sẽ thoải mái ngay thôi."

Nâng người quỳ bên cạnh nam nhân, cởi bỏ đai lưng hắn, kéo khố y hắn xuống, nhưng khi thấy cự vật xanh tím kia xuất hiện trước mặt mình, Vân Phi Vũ hoảng sợ.

Tuy rằng sờ cũng sờ rồi, nhìn cũng nhìn rồi, nhưng chưa bao giờ y nhìn kỹ như vậy, nhịn không nổi liền vươn tay ra so sánh, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, trước kia, thứ này làm thế nào lại có thể tiến vào cơ thể y? Mồ hôi trên trán tuôn xuống, y lập tức lắc đầu đánh tan suy nghĩ vẩn vơ đó, cầm lấy phân thân nam nhân, bắt đầu vuốt ve lên xuống.

Vừa duy trì động tác trên tay, vừa quan sát phản ứng của nam nhân, khi thấy đôi mắt hắn nổi lên hơi nước, thần trí mê loạn, y chỉ biết một luồng hỏa khí lập tức xông thẳng lên đại não, nhịn không nổi liền đưa tay nắm lấy phân thân của mình.

"Như vậy cũng không tính là phản bội đúng không?" Vân Phi Vũ kéo khố y xuống, hai tay cùng nhau hoạt động, nhìn người trên giường lộ ra bộ dạng đầy mị thái, nghe hắn rên rỉ rối loạn mà đầy hưng phấn, cho đến khi đại não bị cảm giác tê dại đánh tới, bàn tay cầm phân thân nam nhân ướt đẫm, y biết mình cùng nam nhân đã cùng nhau chạm đỉnh.

Mỏi mệt nằm úp sấp trên giường nghỉ ngơi một lát, đang chuẩn bị đứng dậy lau rửa, chẳng ngờ lại bị nam nhân đột nhiên kéo về phía sau. Bên tai truyền tới hơi thở nóng cháy, còn có cự vật cứng rắn kia không ngừng đỉnh lên đùi mình.

"Sao lại tới nữa rồi? Quả nhiên, mặc kệ hắn có biến thành thế nào thì hưng trí đối với việc này cũng vĩnh viễn không đổi." Vân Phi Vũ thở dài, chẳng dám tùy tiện hành động, chỉ ôn nhu dỗ dành: "Thánh, mau xuống đi, huynh đè ta thở không nổi. Huynh xuống đi, ta giúp huynh làm ra, được không?"

Tưởng rằng nam nhân sẽ ngoan ngoãn nghe theo như lúc nãy, nhưng khi cự vật kia ma xát nhe nhẹ phía sau biến thành kịch liệt, y thất kinh giãy dụa. Đùa gì chứ, nếu bị thứ lớn như vật đấu đá lung tung đi vào chẳng phải đau chết mất hay sao?!

Hai người bắt đầu phân cao thấp, mặc cho Vân Phi Vũ phản kháng thế nào đều bị nam nhân đặt dưới thân, mãi đến khi phía sau truyền tới cảm giác xé rách đau đơn, y co rút thân thể ngã sấp xuống giường, run rẩy, không còn sức phản kháng, mà nam nhân lại như tìm được nơi phát tiết, không chút do dự liền mạnh mẽ va chạm.

Đau đớn theo từng động tác nam nhân truyền lên đại não. Hiện tại y vô cùng thống hận thần kinh dẻo dai kiên cường của mình, vì cớ gì lại không ngất luôn đi, có thể không cần cảm nhận cảm giác thống khổ này.

Cắn răng, nắm chặt sàng đan dưới thân, Vân Phi Vũ im lặng chịu đựng. Bị đối đãi như vậy, cho dù hỏa nộ trong lòng bốc cháy hừng hực nhưng lại không thể hận hắn, bởi vì y hiểu được, hiện tại nam nhân hoàn

toàn hành động theo bản năng, chỉ là tìm cách thỏa mãn theo tiềm thức, nhưng… phía sau thực sự rất đau, đau chết mất. "TMD" y nhịn không nổi liền chửi tục một câu.(Sàng đan: ra giường), (TMD: Con mẹ nó)

Thẳng đến khi chất dịch nóng bỏng tiến vào cơ thể kích thích miệng vết thương càng thêm đau đớn, y hít một ngụm khí lạnh, ngả thân thể mềm nhũn, cảm nhận mồ hôi đầm đìa trên người tựa như vừa bị kéo ra khỏi mặt nước, nhưng hiện tại y đã không còn khí lực nữa, căn bản không nâng nổi người đi tắm.

Nghỉ ngơi một lát, hồi phục chút khí lực, y thanh thanh cổ họng, áp chế cơn tức trong lòng, cố gắng khiến giọng nói mình bình thản: "Thánh, rời khỏi người ta, còn nữa, đưa vật kia ra ngoài đi, bằng không ta sẽ tức giận."

Nam nhân trên người thoáng động nhưng vẫn không đứng dậy, ngược lại còn ôm y chặt hơn, liếm lên từng tấc da thịt bị mồ hôi thấm ướt, từ cần cổ tới tận sau lưng.

Cảm nhận được vật kia của nam nhân lại dần dần trướng lớn trong thân thể mình, Vân Phi Vũ không thể nhịn được nữa, sử dụng toàn bộ sức lực bú sữa mẹ, cố nén đau đớn như muốn nghiền nát thân thể, xoay người đấm thẳng một quyền về phía mặt nam nhân: "Hỗn đản, bảo ngươi lăn xuống khỏi người ta, có nghe thấy không?"

Biết hiện tại mình không còn nhiều khí lực, không tạo nhiều thương tổn cho hắn, thế nhưng khi nhìn biểu hiện ngây ngốc kia, trong lòng y vẫn sinh ra chút thương tiếc, vuốt má hắn trấn an: "Tốt lắm, ngoan, mau đứng lên, ta thực sự không còn sức nháo loạn cùng huynh nữa."

Tay đột nhiên bị hất ra, Vân Phi Vũ thất thần, thân thể bị thô lỗ cuốn nằm ngửa, nhìn hỏa hoa đỏ rực trong mắt nam nhân, còn có hai chân mình bị nâng lên cao, sợ hãi ngưng tụ lại.

"Không! Thánh, ta là Vân Phi Vũ, Thánh, huynh nhớ rõ ta mà, đúng không? Thánh, đừng như vậy…. A"

Khi hung khí to lớn không chút lưu tình đâm vào hạ thể, Vân Phi Vũ kêu gào thảm thiết, đối mặt với va chạm không chút thương tiếc kia, sự thừa nhận của thân thể đã lên tới cực hạn, rốt cuộc y cũng không chịu được đau đớn mà hôn mê bất tỉnh.

Hắn thích người này, không rõ là vì sao, nhưng thực sự là thích từ tận thâm tâm, tuy nhiên hắn không thích bị cự tuyệt, không thích bị y đánh, lại càng không thích y trừng mắt với mình. Không biết hỏa nộ từ nơi nào dâng lên khiến hắn muốn làm như vậy, nhìn y giãy dụa phản kháng, nhìn y thống khổ rên rỉ cũng không hề lay chuyển, thân thể như chìm trong biển lửa, muốn cắn nuốt y xuống bụng.

Thực thoải mái, loại cảm giác này phi thường thoải mái, ngửi thấy hương vị ngọt ngào trên thân thể y bay tới lại muốn nhiều thêm. Không đủ! Căn bản không đủ! Còn muốn nữa! Muốn nhiều hơn nữa! Tư Vũ Thánh nắm chặt eo người dưới thân, động tác càng thêm mạnh mẽ theo bản năng, càng mạnh, càng điên cuồng.

Khi bụng co thắt lại, một cỗ nhiệt lưu tràn ra ngoài, thân thể thư sướng như muốn bay lên khiến hắn nhịn không được liền rên rỉ thành tiếng. Khoái cảm dần tiêu tán, hắn liếm môi thỏa mãn, thầm nghĩ có nên tiếp tục một lần, nhưng khi phát hiện người dưới thân không chút động tĩnh, nội tâm bất giác khủng hoảng.

Nhẹ nhàng lay y, "Không có phản ứng, sao vậy? Đừng xảy ra chuyện gì đấy!" Nội tâm không ngừng gào thét nhưng không biết nói thành lời như thế nào.

Ôm lấy nam tử, phát giác phân thân mình vẫn lưu lại trong cơ thể y, hắn lập tức rút ra, nhưng hỗn hợp bạch dịch hòa màu đỏ tươi kia sao mà chói mắt.

Nhìn thân thể y tàn tạ thê thảm, vô số hình ảnh như từng quen biết quẩn quanh trong tâm trí, thình lình, cơn đau đầu đánh úp tới, dường như có thứ gì đó muốn chui ra. Tư Vũ Thánh một tay chống giường, một tay ôm chặt người trước ngực, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, mồ hôi men theo trán chảy xuống.

"Đó là cái gì? Rừng cây, hai người khắc khẩu, y phục rách nát, thân thể trắng nõn, gương mặt thống khổ, máu… Người kia là ai?" Nhìn người trong lòng, kinh ngạc ngóng trông diện mạo y: "Tiểu Vũ."

Lúc thanh âm truyền tới tai thì hắn mới phát hiện là của chính mình thốt lên, nhất thời quên phản ứng, tâm trí hỗn loạn. "Ta là ai? Y là ai vậy? Ta vừa gọi y là Tiểu Vũ? Tiểu Vũ? Tiểu Vũ, Tiểu Vũ…"

"A" Tư Vũ Thánh phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, ôm đầu gục trên giường không ngừng quay cuồng. Đỉnh đầu như bị bổ làm hai khiến hắn vô cùng thống khổ, tầm mắt mông lung, ý thức mơ hồ dần chìm vào bóng tối, hắn chẳng biết lệ đã rơi đầy trên gương mặt, chỉ không ngừng gọi khẽ: "Vũ Nhi, Vũ Nhi…"

246. Quyển 6 - Chương 244: Tình Yêu Thức Giấc

"Mùi gì vậy?"

Trong lúc mê man, Vân Phi Vũ bất giác khụt khịt mũi, dạ dày khó chịu theo bản năng muốn phun ra ngoài, mở mắt ra lại thấy mình đan ngồi trong một cái mộc dũng lớn. Nước trong mộc dũng đen thui, theo làn khói mỏng manh bốc lên từ mặt nước còn mang đậm hương vị đắng nghét, đúng là thuốc đông y mà y ghét nhất.

"Ta đang ngâm người trong dược dục?" Đầu óc lập tức có phản ứng, đôi mắt chuyển động nhìn chung quanh, lúc này y mới phát hiện mình đang ở trong một căn phòng giản dị, theo y nhớ thì dường như đã từng tới đây.

"Tỉnh rồi?"

Nhìn lão giả bước từ ngoài phòng vào, y lập tức nhớ ra đây là đâu. Nơi đây chính là tiểu viện của dược vương Lí Sầm, mà phòng này chính là nơi trước kia mình đã từng ở. Bất quá, y đã rời đi được ba năm nên trong lúc nhất thời vẫn chưa nhớ ra.

"Lí lão bá, ta có thể đứng lên chưa?" Nhìn tình hình này, Vân Phi Vũ lập tức hiểu lão giả giúp mình ngâm thân thể trong dược dục để trị thương, nhưng hương vị này khiến y thật sự khó chịu.

"Không được, phải ngâm hai canh giờ." Thấy y nhăn mặt nhíu mày, Lí Sầm buồn cười lắc đầu: "Tật xấu ghét thuốc đông y của ngươi vẫn không hề thay đổi, nhịn thêm nửa canh giờ nữa đi."

"Nga" Vân Phi Vũ ngồi im trở lại, đầu óc bị hương vị thuốc đông y tràn ngập nên có chút hỗn loạn. Đột nhiên nhớ tới nam nhân, y lập tức mở miệng: "Sáng nay mọi người phát hiện chúng ta sao?" Nói xong, bất giác đỏ mặt.

Lí Sầm liếc y một cái, thản nhiên nói: "Không phải." Sau đó thở dài, mặt mày nhăn nhíu, "Là thủ vệ nghe được tiếng thét thê thảm, sau đó lập tức chạy đi báo cho đám người Hoàng Trang. Lúc tới nơi mới phát hiện hai người các ngươi đều ngất trên giường."

"Đều ngất trên giường? Ta đã sớm ngất đi, vậy người kêu lên thảm thiết đó chắc hẳn là Thánh." Nhìn vẻ mặt lão giả ngưng trọng, tâm Vân Phi Vũ run lên: "Thánh… hắn thế nào?"

Thấy y lo lắng như vậy, Lí Sầm mỉm cười: "Vô sự, hiện tại chỉ hôn mê bất tỉnh thôi."

"Vậy là tốt rồi." Vân Phi Vũ thở phào.

"Có điều, theo tình trạng hắn hiện nay thì dường như đã bị thứ gì đó kích thích. Ta đoán chắc hắn đã nhớ tới việc gì đó."

"…Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá."

Lí Sầm nhẹ nhàng lắc đầu, vuốt chòm râu nói: "Bây giờ vẫn chưa thể nói rõ là tốt hay xấu, có lẽ sẽ càng rắc rối."

Rắc rối? Tâm Vân Phi Vũ run lên, gian nan nuốt một ngụm nước miếng, căng thẳng nhìn lão giả. "Rắc rối như thế nào?"

"Khó mà nói." Lão giả thùy mi một lát, vừa giương mắt đã nhìn thấy vẻ mặt y bối rối, đành phải trấn an: "Đừng căng thẳng. Ta đoán chỉ có hai khả năng mà thôi. Chờ giáo chủ tỉnh lại, mọi việc sẽ sáng tỏ."

Thở sâu, áp chế nôn nóng bất an, y gật đầu: "Vâng."

Ngâm mình xong, thân thể nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, mà phía sau chỉ cần không đi nhanh cũng chẳng đau đớn, lúc này Vân Phi Vũ mới phát hiện công dụng của dược dục, trừ bỏ hương vị khiến y muốn ngất đi và cảm giác nôn nao trong dạ dày.

Chầm chậm bước tới Lạc Vũ Hiên, phát hiện ba vị hộ pháp đều ở trong phòng, thấy y tiến vào, cả ba người đồng thời lộ ra vẻ mặt ám muội cổ quái khiến Vân Phi Vũ xấu hổ không thôi, đứng bên bình phong không biết nên tiến vào hay là xoay người rời đi.

Thấy Vân Phi Vũ ngượng nghịu, Hoàng Trang lập tức đứng dậy đi về phía y, thấy sắc mặt y tái nhợt, hắn bất giác thốt lên: "Thân thể đệ thế nào rồi? Sao không nghỉ ngơi nhiều thêm chút nữa?"

Vốn đã không vui vẻ gì cho cam, hiện tại bị hỏi thẳng như vậy, Vân Phi Vũ hận không thể tìm cái lỗ nào mà nhảy xuống cho rồi. "Mặc dù bọn họ biết quan hệ giữa ta và Thánh, nhưng hiện tại đã khác xưa, ta không muốn đem sự tình như vậy cho người khác nhìn thấy, thảo luận. Tuy rằng vẫn biết Hoàng đại ca hỏi vậy là vì quan tâm ta."

Ho nhẹ một tiếng che dấu xấu hổ, nhưng gương mặt cùng vành tai nóng lên cho y biết bản thân mình đang chật vật ra sao, cố ý làm như không để ý lắm, cười nhẹ: "Ta không sao." Thuận mắt nhìn người trên giường, chuyển đề tài: "Thánh… hắn thế nào?"

Biết mình vừa hỏi hơi đường đột, Hoàng Trang vò đầu cười gượng hai tiếng, sau đó theo tầm mắt y chuyển về phía người trên giường: "Mạch tượng vững vàng, chỉ là không có dấu hiệu tỉnh lại."

"Nga" Vân Phi Vũ bất an trả lời một tiếng, đôi mắt nhìn thẳng nam nhân trên giường, chậm rãi tiến lên.

Bạch Cừu, Mặc Hồng Viêm tự giác đứng lên, sau đó tới cạnh Hoàng Trang. Ba người nhìn nhau, gật đầu.

Hoàng Trang mở miệng: "Tiểu Vũ, chúng ta có chuyện cần phải xử lý, đành phải trông cậy đệ chăm sóc giáo chủ, có việc cứ sai hạ nhân tới tìm ta là được."

"Được!" Vân Phi Vũ quay đầu cười với bọn họ, nhìn ba người rời đi.

Ngồi lên đầu giường vuốt nhẹ hai má hắn. Tuy rằng vẫn tức tối với hành vi hắn đêm qua, nhưng hiện tại, đối mặt với hắn lại không cách nào nổi nóng, chỉ có vô tận thương tiếc cùng lo lắng. Cởi giày nằm xuống bên cạnh nam nhân, ôm chặt thắt lưng hắn, mệt mỏi đêm qua còn sót lại bắt đầu tích tụ, ngáp một cái, nhắm mắt nhập mộng.

Đảo mắt lại qua năm ngày, mà trong thời gian này, nam nhân vẫn chưa từng mở mắt lần nào. Lí Sầm chẩn đoán bệnh mấy lần đều không ra nguyên nhân, nhưng có gì đó rất khác trước kia, giống như hắn đang ngủ, chỉ là chưa tỉnh lại.

Tình trạng như vậy khiến ai nấy đều rất bất an, Vân Phi Vũ là người bồn chồn nhất, đêm ngày lo lắng ngủ không đủ giấc, gương mặt ngày càng tiều tụy, những người khác nhìn thấy vậy đều nghĩ đến khi đó đừng xảy ra tình trạng một người vừa tỉnh, người còn lại thì lâm vào hôn mê.

Vân Phi Vũ căn bản không chịu nghe mọi người khuyên bảo khiến ai cũng hết cách, chỉ có thể tùy ý y ngày đêm ở bên Tư Vũ Thánh.

Đêm hôm đó, ánh nến vẫn đang cháy, thường ngày vẫn kiên trì tới giờ dần mới ngủ, nhưng mấy ngày nay mệt nhọc khiến Vân Phi Vũ sớm chìm vào giấc mộng, mà cánh tay tùy ý đặt lên người nam nhân lại đang ôm chặt lấy thắt lưng hắn, tràn ngập dục vọng độc chiếm mãnh liệt.

Tư Vũ Thánh tỉnh lại chính là thấy tình cảnh này, hắn không hề cử động, chỉ lẳng lặng nhìn người bên cạnh, đôi mắt hơi phiếm hồng, trên mặt là vẻ vui sướng cùng ái ý triền miên.

Trí nhớ đã hồi phục hoàn toàn, những chuyện phát sinh đêm đó chính là ngòi dẫn đã khơi dậy toàn bộ đau xót cùng hối hận từ tận thâm tâm hắn. Đã hơn một năm chìm đắm trong điên cuồng, ai ngờ tiềm thức hắn vẫn chưa từng dừng tự trách bản thân, hối hận bản thân tự mình làm bậy, hối hận bản thân bá đạo cường thế, càng hối hận tại sao mình lại bỏ y rồi rời đi một mình, đặt y vào trong nguy hiểm.

Tất cả mọi chuyện xảy ra sau đó đều do lão thiên gia trừng phạt lỗi lầm của hắn, điên cuồng trải qua hơn một năm, tuy nhiên cũng chẳng sao cả, chỉ cần y còn sống là tốt rồi. "Vũ Nhi của ta!"

Nhìn không được liền vươn tay khẽ chạm lên mặt y, cảm xúc ấm áp mịn màng theo đầu ngón tay truyền thẳng tới tâm can, trong mũi tràn ngập hơi thở của y, Tư Vũ Thánh nhắm mắt áp chế nội tâm kích động, sợ đánh thức người thương bên cạnh, hạnh phúc trào ra từ đáy lòng.

"Sự thật, tất thảy đều là sự thật, không phải là hư ảnh cùng ảo ảnh trong mơ, hết thảy mọi thứ đều rất chân thật. Y ở ngay cạnh ta, y thật sự đang ở bên cạnh ta. Vũ Nhi của ta, người ta yêu nhất!"

Thấy cánh tay nhỏ bé vắt ngang hông mình, một chút tiềm thức bá đạo kia khiến tâm tình hắn rất tốt, đôi môi đỏ mọng bất giác giương lên, thật sự rất muốn chạm vào y, thương yêu y, nhưng nhìn đôi mắt đang nhắm chặt kia, hắn thực sự không đành lòng khiến y thức dậy, chỉ dám hơi cúi đầu hôn lên đôi má non mềm, trở về vị trí lại khẽ liếm môi, tiếp đó thở dài, cánh tay thon dài vươn ra ôm y vào lòng, ngửi hương thơm trên thân thể y, chậm rãi khép mắt lại, trong lòng khẽ thì thầm: "Vũ Nhi, ta sẽ không bao giờ buông đệ ra nữa."

Ngày kế, Vân Phi Vũ bị cảm giác gò ép ngột ngạt trước ngực đánh thức, trên người như bị ngàn cân đè nặng khiến y thở không nổi, vừa mở mắt lại phát hiện nam nhân đặt mình dưới thân, mà hắn lại ngủ rất ngọt ngào.

"Hỗn đản, ngủ mà còn trèo lên thân người ta." Bất mãn nói thầm, rồi lại đột nhiên nhận ra điều gì đó, bàn tay chuẩn bị đẩy người đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn nam nhân trên người, môi dần nhếch lên cho đến khi hết cỡ, gương mặt vẽ lên nụ cười sáng lạn.

Tuy rằng bị đè nặng rất không thoải mái, nhưng lại không nhẫn tâm đánh thức hắn, quay đầu đối diện cùng gương mặt say ngủ kia, Vân Phi Vũ nhịn không được lại đưa tay ấn ấn lên má hắn: "Tên vô lại này, ngủ cũng bá đạo như vậy."

Đôi mắt nam nhân đang nhắm chặt lại thình lình mở ra, lẳng lặng nhìn y chăm chú một lúc, đột nhiên cười thật tươi: "Tiểu Vũ"

Đôi mắt sáng ngời đối diện tràn ngập nhu tình khiến y hoảng hốt, nghĩ rằng nam nhân đã nhớ ra hết thảy, nhưng hiện tại nhìn vẻ mặt ngây thơ tươi cười kia cùng đôi mắt đen láy trong suốt đó, Vân Phi Vũ vội vàng mở mắt thật lớn: "Vừa rồi là ta hoa mắt sao?"

"Tiểu Vũ không để ý tới ta." Thấy lúc lâu Vân Phi Vũ vẫn không nói lời nào, Tư Vũ Thánh bất mãn chu môi lên án, sau đó vùi đầu lên cổ y, hít một hơi thật mạnh, muốn *** thần cùng thể xác đều tràn ngập hơi thở của y.

"Vẫn chưa khôi phục? Nhìn ánh mắt hắn khi nãy còn tưởng đã nhớ hết… Thôi vậy, tỉnh là tốt rồi, mọi việc từ từ sẽ tới, có điều, tên bại hoại này ngày càng thích làm nũng."

Vân Phi Vũ vén sợi tóc sau đầu hắn, dỗ dành: "Không phải ta không để ý tới đệ mà vì đệ đã mê man suốt sáu ngày, đột nhiên tỉnh lại khiến ta rất cao hứng, cho nên nhất thời quên trả lời. Xin lỗi, xin lỗi, đệ đã đói bụng chưa? Đứng dậy rửa mặt, ăn chút điểm tâm, sau đó đến trưa ca ca sẽ làm cho đệ mấy món bổ dưỡng. Ngoan, đừng nghịch nữa, mau đứng lên, bằng không lát nữa mọi người cùng Hoàng đại ca tới đây thấy vậy sẽ chê cười đệ đấy."

Tư Vũ Thánh lưu luyến không rời, chậm rãi rời giường, đôi mắt đen lúng liếng nhìn y. Vân Phi Vũ cưng chiều nhéo nhéo mũi hắn, tươi cười, sau đó vỗ tay gọi tỳ nữ bước vào. Tới giờ dùng bữa, Hoàng Trang cũng những người khác cùng tới, thấy Tư Vũ Thánh, tất cả mọi người đều kinh hỉ.

"Ủa, Lí đại ca, huynh trở về khi nào vậy?" Nhìn người bước vào cuối cùng, Vân Phi Vũ kích động đứng dậy đón: "Huynh đã trở lại, vậy nghĩa là độc dược trên người Dương đã được giải xong rồi?"

Lí Lam Phong không trả lời, sắc mặt cổ quái nhìn người phía sau y.

Vân Phi Vũ tò mò với phản ứng của hắn, quay đầu lại thấy Tư Vũ Thánh phẫn nộ trừng mắt nhìn mình, y thầm cười khổ: "Lại tức giận sao? Thực chẳng hiểu hắn sao nữa, rõ ràng đã mất trí nhớ lại vẫn chán ghét Dương như vậy, cũng giống việc hắn thích thân cận cùng ta, không rõ là do bản năng hắn khống chế hay là hành vi tiềm thức tạo nên."

Thở dài, tuy rằng biết hắn sẽ vô cùng khó chịu nhưng hiện tai y rất nóng lòng biết tình trạng người nọ. Đợi lát nữa dỗ dành hắn sau vậy.

Vân Phi Vũ cong khóe môi cười nhẹ: "Tiểu Thánh, đệ ăn trước đi, ta cùng Lí đại ca ra ngoài nói vài câu." Nói xong, cũng chẳng để ý Lí Lam Phong đồng ý hay không, lôi kéo hắn bước ra khỏi phòng, cố ý bỏ qua ánh mắt đằng đằng sát khí phía sau, đương nhiên cũng không phát hiện vẻ cô đơn ảm đạm lóe qua trong mắt người nọ.

247. Quyển 6 - Chương 245: Giả Ngây Giả Ngốc

Vân Phi Vũ ngủ không yên, cứ lăn qua lộn lại mấy vòng. Ban ngày nghe được tin tức của Vân Khoảnh Dương, trái tim lúc nào cũng bị treo lơ lửng trên cao cuối cùng cũng hạ xuống, mà khi nghe Lí Lam Phong truyền đạt lại câu "Ta chờ đệ", tâm y như bị bóp nghẹn, chỉ muốn nhanh chóng chạy về bên cạnh hắn.

Nghĩ tới việc hắn có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, cuối cùng chỉ dùng một câu 'ta chờ đệ' thể hiện tâm ý, trong đó bao hàm biết bao chua sót cùng bất đắc dĩ nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống bụng, yên lặng chờ đợi, mà y lại... phản bội lòng tin của hắn hết lần này tới lần khác. Ngoài mặt thì làm như bản thân không tình nguyện, kỳ thực chẳng phải trong thâm tâm y luôn nhân cơ hội thỏa mãn tư dục của mình? Cười khổ một tiếng, y quay đầu nhìn nam nhân ngủ say bên cạnh.

Uống một chén canh an thần, Tư Vũ Thánh ngủ dị thường an ổn. Cũng vì y cố gắng kiên trì ngăn cản nên hắn mới không tiếp tục bị trói bằng thiết liên. Vân Phi Vũ vươn tay tìm chiếc bình ngọc nhỏ dưới gối, đó là mê dược đặc chế của Lí lão, nghe nói ngửi một chút có thể khiến thần trí mê man ba, bốn ngày, nhưng đối với người bách độc bất xâm như nam nhân chỉ có thể khống chế hắn vài canh giờ hoặc ít hơn, chẳng qua, nếu dùng để chạy trốn khi nam nhân phát cuồng thì chừng này đã quá đủ.

"Thánh, Thánh, ta nên làm gì với huynh đây?" Miệng khẽ lẩm nhẩm, y vuốt mặt nam nhân.

Cảm xúc mềm mại trơn mượt từ lòng bàn tay truyền tới khiến y ve vuốt mãi không muốn rời đi, nhưng lời thề trong thâm tâm lại khiến y không cách nào lại phản bội. Bi thương, bất đắc dĩ, lưu luyến, cho dù khổ sở như vậy, nhưng y biết bản thân mình đã mất đi quyền được yêu người này. Đích tới của y đã được dựng sẵn, lựa chọn của y chỉ có một, sau khi nam nhân khôi phục trí nhớ, y sẽ trở lại bên cạnh Dương.

Hơi chuyển thân tiến lên trước, nụ hôn ấm áp đặt lên gương mặt trắng nõn cùng đôi môi ửng đỏ của nam nhân, nhẹ nhàng cắn liếm, cẩn thận nhấm nháp, muốn nhớ kỹ hương vị của hắn, vĩnh viễn cất dấu trong tim.

Aizz.... Thở dài thật dài, y tựa đầu lên chân mày nam nhân, nhắm mắt lại, cảm nhận hơi thở vững vàng kia phả lên mặt, mấp máy môi: "Thực xin lỗi!". Dứt lời, y lập tức kiên quyết xoay người, không tiếp tục nhìn hắn. Bắt đầu từ mai, tất cả những điều y làm đều là vì chức trách.

Đến lúc hơi thở y bình ổn, nam nhân phía sau đột nhiên mở mắt, thần sắc thay đổi, ánh mắt nhìn y mang theo một tia phẫn nộ, một chút buồn rầu cùng yêu thương say đắm.

Ngoài phòng truyền tới động tĩnh cực kỳ nhỏ bé, Tư Vũ Thánh híp mắt, chẳng biết hắn đang suy nghĩ điều gì lại điểm huyệt người phía trước, kéo y vào lòng, vén sợi tóc vương trên gương mặt kiều diễm đó, lẳng lặng ngắm nhìn, thì thầm: "Ta sẽ không ép buộc đệ, nhưng sẽ không buông đệ ra, vĩnh viễn không buông tay!"

Nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn, sau đó đứng dậy xuống giường, tùy ý với lấy trường bào bên giường khoác lên thân, nhẹ nhàng lướt ra khỏi phòng, không để lại chút tiếng động.

"Giáo chủ!" Thấy hắn xuất hiện, Bạch Cừu nhịn không được liền hô lên.

Khi thấy ám vệ bên người nam nhân đột nhiên xuất hiện, hắn kinh ngạc nói không nên lời, tuy rằng trong lòng cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn nghe theo lời căn dặn đến đây lúc nửa đêm, mà hiện tại nhìn nam nhân bình thản xuất hiện trước mặt mình, trong lòng lập tức hiểu ra: Giáo chủ đã khôi phục trí nhớ.

Tư Vũ Thánh huy tay ngăn hắn hành lễ, sau đó mở miệng: "Đã gọi ngươi tới đây, chắc hắn ngươi đã hiểu được dụng ý của ta."

Thoáng suy tư, Bạch Cừu lập tức cung kính nói: "Thuộc hạ hiểu rõ."

"Tốt lắm." Tư Vũ Thánh xoay người đối diện hắn, đôi mắt sáng ngời: "Vậy những điều ta muốn hỏi chắc hẳn ngươi cũng đã rõ ràng, nói đi!"

Bạch Cừu thầm thở dài, không muốn lộ ra. Nam nhân vẫn làm như mất trí nhớ, hắn đương nhiên hiểu được mục đích kia là gì. Tuy rằng hắn không đồng ý nam nhân hành động như vậy, nhưng nếu đã là mệnh lệnh của giáo chủ, hắn chỉ có thể thi hành.

"Vâng."

Chậm rãi cất tiếng, cẩn thận kể lại, sau khi nghe xong, Tư Vũ Thánh nắm chặt hai tay, khóe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc, trầm cười.

"Quả nhiên, quả nhiên như những gì ta đoán, y đến là thực hiện nghĩa vụ, đối với y mà nói, ta chỉ là trách nhiệm để y thực hiện trao đổi? Ha hả… ha hả…"

"Giáo chủ" Thấy hắn như vậy. Bạch Cừu không khỏi lo lắng. Chắc hẳn nam nhân thanh tỉnh từ sau cơn đau đầu lần đó, nếu hiện tại lại chịu đả kích, chỉ sợ…

Tựa hồ đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, tiếng cười dừng lại, Tư Vũ Thánh khôi phục thái độ bình thường, trên mặt không chút cảm xúc: "Ta không sao."

Mồ hôi lạnh men theo viền má chảy xuống cổ, Bạch Cừu quỳ mạnh lên mặt đất: "Thuộc hạ biết tội, không nên vọng tưởng suy đoán ý nghĩ của người, thỉnh giáo chủ trách phạt."

"Đứng lên đi, ta không trách ngươi." Tư Vũ Thánh thản nhiên liếc hắn một cái, sau đó xoay người nhìn bầu trời đêm: "Ngươi lui xuống trước đi, ta muốn yên tĩnh một mình."

"Tuân mệnh." Bạch Cừu đứng dậy cung kinh thi lễ, xoay người rời đi.

"Ha hả… đây chính là báo ứng sao?" Tư Vũ Thánh cười khổ, lòng bàn tay đau đớn, mùi vị huyết *** thản nhiên phiêu tán trong không khí. Hắn mở tay, đau đớn khuếch tán khắp thân thể không thể ngăn trở được đau đớn trong tâm can.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, tâm trí hỗn loạn dần bình phục, hắn xoay người trở vào phòng, đứng bên giường lẳng lặng nhìn người đang ngủ say, nói nhỏ: "Mặc kệ đệ đã quyết định ra sao, ta chỉ biết ta không thể thiếu đệ, cho nên đệ không thể rời đi, ta cũng không thả đệ đi. Vũ Nhi"

Kéo bào y trên người xuống, cúi đầu hàm trụ hai phiến hoa mềm mại, bàn tay tiến vào nội y người nọ, trong lòng hiện lên chút thỏa mãn. "Chuyện ngày mai để ngày mai nói, đêm nay, ta chỉ muốn ôm đệ."

……

"Đây là làm sao vậy? Làm thế nào mà càng ngủ càng mệt? Còn cảm giác thũng trướng ở mặt sau là do đâu?"

Vân Phi Vũ kinh ngạc, ngẩn người nhìn nóc nhà. Tuy rằng nghĩ là do nam nhân gây nên, nhưng y nhớ rất rõ ràng bản thân ngủ thẳng tới hừng đông, nếu hắn thực sự làm gì, tại sao y lại không có chút ấn tượng nào? "Chẳng lẽ ta dục cầu bất mãn nên tự mình làm? Ta thực sự bất mãn tới vậy?". (Dục cầu bất mãn: Dục vọng không được thỏa mãn.)

Bất giác nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, lại thấy đôi mắt đen láy kia đầy vẻ tò mò nhìn mình.

"Tiểu Thánh, đệ tỉnh từ khi nào vậy? Sao không thấy đệ lên tiếng."

Tư Vũ Thánh chớp mắt mấy cái: "Ta mới tỉnh thôi mà, nhưng thấy huynh đang suy nghĩ chuyện gì nên không dám quấy rầy."

"Ngoan như vậy?" Vân Phi Vũ nhéo má hắn, đột nhiên nhận ra hành vi của mình lại quá giới hạn, không khỏi cười khổ. "Ý niệm muốn chạm vào hắn thật sự rất khó khống chế. Aiz…"

"Đứng lên đi!" khẽ cong môi cười với nam nhân, sau đó bật người ngồi dậy, y xoa xoa thắt lưng bủn rủn, nghi hoặc lại dâng lên: "Rốt cuộc là có việc gì vậy, vì sao ta chẳng có chút ấn tượng gì? Chẳng lẽ nửa đêm hắn…"

Tầm mắt lại chuyển lên thân nam nhân, khi thấy gương mặt tươi cười sáng lạnh kia, nghi hoặc trong lòng lập tức bị ném sang một bên. "Không được, nhìn thấy hắn lại muốn chạm tới." Vân Phi Vũ nhanh chóng xoay người rời giường, thắt lưng thật sự đau nhức, y lại dùng sức nhẹ nhàng xoa bóp vài cái, sau đó bắt đầu mặc y phục.

Ngay lúc y xoay người đi, đôi mắt trong suốt của Tư Vũ Thánh lập tức lóe lên ngọn lửa, thấy động tác y xoa xoa thắt lưng, không khỏi nhíu mày. "Làm quá rồi? Ta đã cố gắng khống chế làm hai lần, tắm rửa cho y xong lại giúp y xoa bóp toàn thân, vậy vẫn chưa ổn? Nhưng nhìn y như vậy ta thực sự không thể nhịn được mà… Aiz, thôi vậy, sau này tận lực khống chế."

Chớp mắt lại qua mười ngày, mỗi sớm tỉnh lại Vân Phi Vũ đều cảm thấy phía say thũng trướng tê dại. Cảm giác đó luôn nhắc nhở y một điều, y đang cùng người này ngủ trên một chiếc giường. Tuy rằng y phục chỉnh tề, trên người không tìm ra một chút dấu vết, nhưng y có thể khẳng định: tuyệt đối đã làm, mà kẻ khả nghi thì chỉ có một, đó chính là kẻ trước nay cùng y chia sẻ chiếc giường này.

Kỳ thực y luôn đoán nam nhân đã sớm khôi phục trí nhớ, từ mười này trước y đã bắt đầu ngủ một mạch cho tới hừng đông, chưa bao giờ tỉnh dậy giữa chừng. Điều này cũng không đáng chú ý mấy, cái khiến y nghi ngờ chính là mỗi sáng thức dậy, phía sau luôn lưu lại dấu vết đã từng bị đụng chạm, về phần vì sao y vẫn chưa vạch trần… có lẽ một phần là vì sự tham dục trong lòng, còn lại là sợ hãi chia li, nhưng nếu mọi việc tiếp diễn như thế này chung quy vẫn là không ổn.

Vân Phi Vũ cười khổ, quay đầu nhìn nam nhân bên cạnh. "Lại qua một ngày nữa, rốt cuộc ta có thể thực sự rời xa hắn? Kỳ thực sớm hay muộn cũng phải rời khỏi, có biết được thì đã sao. Nếu đã không thể cho hắn hy vọng, vậy thì cứ cắt đứt dây dưa… rời đi ngay hôm nay."

Có lẽ hỏi cũng không ra được vấn đề, cần phải làm sao để xác định hắn chưa khôi phục, hoặc là đã khôi phục nhưng vẫn lừa gạt mình? Y nhíu mày suy nghĩ, nhìn ánh mắt tò mò của nam nhân, khóe miệng lập tức câu lên đường cong nhe nhẻ đến chính y cũng không phát hiện. "Ngủ ngon không?"

"Uhm" Tư Vũ Thánh gật đầu, có chút si mê xoa lên khóe môi y: "Tiểu Vũ cười lên thật đẹp."

Trong lòng cả kinh. "Ta vừa cười?" Chớp mắt lại khôi phục vẻ thản nhiên thoải mái. Mỗi ngày y đều tươi cười như vậy cũng chẳng có gì quái lạ, tiếp tục giương môi, ôn nhu lên tiếng: "Rời giường thôi."

Vươn người ngồi dậy, trong đầu lại tự hỏi rốt cuộc phải làm sao mới có thể biết hắn đã khôi phục trí nhớ hay chưa? Rốt cuộc phải làm như thế nao?

"Huynh đang suy nghĩ gì vậy?" Tư Vũ Thánh cũng ngồi dậy, sau đó nghiêng người kề sát lên cơ thể y, đôi mắt đen láy nhìn y một lượt.

"Ha hả không có gì." Vân Phi Vũ lắc đầu, bất ngờ lại nhìn thấy khuông ngực trắng nõn lộ ra sau chiếc cổ áo nới rộng, đường vẫn nhẵn nhụi như tỏa ra ánh sáng của ngọc châu, còn có hai quả hồng anh lúc ẩn lúc hiện, xương quai xanh khiêu gợi, hầu kết rung động. Cảm nhận được hỏa nhiệt dưới bụng dâng lên, y gian nan nuốt một ngụm nước miếng, một tia sáng đột nhiên lướt qua trong đầu "Có lẽ… có thể thử xem sao."

Là tư tâm cũng được, là ham muốn cũng tốt, đây chính là biện pháp nhanh nhất mà cũng đơn giản nhất, hơn nữa cũng là cơ hội cuối cùng chạm lên cơ thể hắn mà y tự mình tạo ra. Nếu là nam nhân trước đây, hắn nhất định sẽ cự tuyệt, khi đó, hết thảy đều chấm dứt.

Thở sâu, áp chế khát vọng cùng bất an trong lòng, y sợ hãi bị cự tuyệt rồi lại hy vọng bị cự tuyệt. Cho dù tâm trí mâu thuẫn thế nào thì đây vẫn là con đường y phải bước qua.

Hạ quyết tâm, ngẩng đầu đối diện nam nhân vẫn luôn nhìn mình, mỉm cười: "Tiểu Thánh, đệ thích ta sao?"

Không biết y suy nghĩ điều gì, thường này tỉnh dậy sẽ lập tức rời giường thay y phục, mà hôm nay lại ngồi rất lâu vẫn chưa nhúc nhích, cho nên hắn cũng ngồi cùng y, chẳng chịu đi đâu.

Đến khi nghe thấy câu hỏi đó, Tư Vũ Thánh thất thần, sau đó vui sướng trả lời: "Thích."

Trong lòng có khúc mắc, đương nhiên Vân Phi Vũ không nhận ra khi nam nhân trả lời, ánh mắt hắn bỗng chốc trở nên cuồng nhiệt. Do dự một lúc lâu y mới nói tiếp: "Vậy… nếu ca ca làm chuyện xấu với đệ, đệ có tức giận hay không?"

"Chuyện xấu? Chuyện gì xấu?" Nhận ra ánh mắt y dấy lên ngọn lửa, tâm Tư Vũ Thánh run lên: "Không thể nào, y thực sự đang thử ta? Chắc là thử rồi." Thầm đưa ra kết luận, tâm trạng kích động bình ổn hơn rất nhiều.

Tuy rằng không muốn giấu diếm chuyện mình đã khôi phục trí nhớ, nhưng nghĩ có thể kéo dài được ngày nào hay ngày đó, bởi vì hắn không muốn dùng sức mạnh bức ép y lưu lại bên mình, chỉ khi nào bất đắc dĩ lắm mới phải dùng tới hạ sách này, nhưng hiện tại nên ứng phó thế nào?

Suy nghĩ đảo vòng, hắn chớp mắt mấy cái, ánh mắt tràn ngập khó hiểu nhìn người phía trước: "Tiểu Vũ nói việc xấu là việc gì?" Làm như suy nghĩ đến cái gì đó, hắn lập tức sụ mặt, bĩu môi nói: "Huynh không làm đồ ăn ngon cho ta sao? Hay là… huynh không cần ta nữa?"

Người phía trước không nói gì, chỉ là chậm rãi tới gần.

Nhìn gương mặt yêu kiều ngày sát lại, Tư Vũ Thánh chỉ còn biết đâm lao thì phải theo lao, chỉ là hắn vẫn đang phiền não xem nên thành khẩn thừa nhận hay nên che dấu, nên cự tuyệt hay nên chấp nhận mà thôi.

248. Quyển 6 - Chương 246: Đồng Sàng Dị Mộng

Hai mắt hắn mơ màng mê hoặc, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, dung mạo khuynh thành, tư thái quyến rũ. Toàn bộ máu trong cơ thể đều dồn xuống dưới, ý muốn thử nghiệm kia sớm bị ném ra sau đầu, giờ phút này trong tâm trí Vân Phi Vũ chỉ tồn tại duy nhất một ý niệm: Chạm vào hắn, hôn hắn, ôm lấy hắn.

Dục niệm đá bay ý trí, khát vọng sâu trong đáy lòng khiến y bất giác thốt nhẹ: "Thánh, đừng cự tuyệt ta được không?"

Giống như thỉnh cầu, tựa như tuyên ngôn, thấy bộ dạng y như vậy, Tư Vũ Thánh ngạc nhiên. Hắn vẫn luôn cho rằng y chỉ vì tự tôn nam nhân nên muốn ở mặt trên, mà hiện tại, dục vọng trắng trợn trong mắt y khiến người ta không thể bỏ qua. "Y… thực sự muốn ta."

Có chút do dự rồi lại không thể nhẫn tâm cự tuyệt. Nếu là trước kia, lấy thân phận cùng tự tôn của mình, hắn tuyệt đối không chịu hầu hạ dưới thân kẻ khác, nhưng trước mắt lúc này chính là người mà hắn yêu nhất, hơn nữa, làm vậy có thể lưu y ở lại. Thủ đoạn cuối cùng không tới thời điểm quyết liệt hắn thực sự không muốn dùng. Nếu làm như vậy có thể giữ lại thể xác cùng linh hồn người nọ, tự tôn và vô vàn vấn đề khác đều không thành vấn đề.

"Không đẩy ra, cũng không trốn tránh, đồng ý?" Vân Phi Vũ đã chẳng nghĩ được nhiều như vậy, cúi đầu hàm trụ đôi môi đỏ mọng khát vọng đã lâu, thuận thế áp chế hắn, hai người ngã xuống giường.

Tiến công thần tốc vào trong miệng hắn, cơ khát cuốn lấy chiếc lưỡi đinh hương. Hơn mười ngày cố ý không bảo trì khoảng cách khiến dục vọng đối với nam nhân của y càng thêm mãnh liệt, muốn chạm vào hắn, thể xác cùng *** thần đều khao khát có được hắn.

Thoát y phục trên thân hắn, bàn tay xoa lên da thịt non mềm, y thầm cảm thán tại sao lão thiên gia lại tạo nên một người hoàn mỹ như vậy, cho y hưởng món hời thật lớn. Nhẹ nhàng nhéo lên điểm nhỏ nổi lên kia, nghe nam nhân khàn khàn trầm thấp rên rỉ, vật dưới thân lại lớn thêm vài phần, trướng tới phát đau. Bàn tay nam nhân mềm mại ấm áp vuốt ve dao động sau lưng y, cào nhẹ lên tấm lưng ướt đẫm mồ hôi, cuối cùng trượt xuống hạ thân đã cứng rắn của y.

"Không… tự ta tới." Vân Phi Vũ đè tay hắn lại, cổ họng khàn khàn thốt lên những lời này, vẻ mặt cầu xin.

"Ha hả ta quên mất mình đang là người ở mặt dưới rồi." Tư Vũ Thánh cong môi, đem quyền chủ động trả lại cho tiểu đông tây đang ghé trên người mình, nhưng đôi tay y vẫn vuốt ve đùa nghịch trước ngực hắn như trước, khiến hơi thở hắn mỗi lúc một trầm khàn.

Thiếu chút nữa khống chế không nổi muốn lập tức tiến vào thân thể nam nhân, nhưng ở mặt dưới thời gian dài nên y hiểu được, nếu như không làm tiền diễn cẩn thận nhất định sẽ khiến đối phương vô cùng thống khổ, huống chi Thánh của y vẫn là lần đầu tiên, đương nhiên không thể nóng vội.

Y phục hai người đã hoàn toàn thoát bỏ, Vân Phi Vũ ghé trên thân nam nhân bắt đầu cắn liếm. Vỗ về chu quả nho nhỏ trước ngực hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, nhéo khẽ, đặt nụ hôn triền miên lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm đó.

Chiếc cằm hoàn mỹ. Hầu kết khéo léo rung động. Xương quai xanh *** xảo gợi cảm. Khi Vân Phi Vũ đang vùi đầu lên khuôn ngực rắn chắc của nam nhân, ngậm lấy hai khỏa thù du hồng phấn, Tư Vũ Thánh nhịn không nổi liền ôm chặt thắt lưng y dùng hạ thân nóng bỏng của mình cọ cọ lên vật đang cứng rắn của y. Hai người đồng thời bật thốt lên những thanh âm rên rỉ quyến rũ.

Sắp nhịn không nổi, Vân Phi Vũ thoáng động thân khiến khoảnh cách giữa hai người xa ra một chút, nhìn hai hàng mi nam nhân dưới thân khẽ run rẩy, gò má đỏ bừng, đôi mắt mông lung phủ một tầng sương mờ tựa hồ đang bất mãn y rời khỏi. Môi mím chặt, vòng tay trên lưng y cũng bắt đầu dùng sức kéo y lại gần.

Thuận thế nằm úp sấp trên thân nam nhân, hạ thể hai người kề sát bên nhau, thanh âm y trở nên ấm ách, thì thầm bên tai hắn: "Thánh, ta sắp nhịn không nổi nữa." hôn lên vành tai nam nhân, sau đó còn nói: "Đệ an tâm, ta sẽ cẩn thận, tuyệt không khiến đệ bị thương."

Vươn tay kéo cánh tay quấn chặt trên lưng mình, Vân Phi Vũ quỳ gối giữa hai chân nam nhân, hai tay cầm lấy cự vật đã nổi đầy gân xanh tím, cúi đầu hàm trụ, nhưng kể cả khi y đã cố mở miệng lớn nhất cũng chỉ có thể tiếp nhận một phần nhỏ.

"Uhm…" đột nhiên bị nhiệt độ ấm áp bao phủ, Tư Vũ Thánh bát giác ngâm khẽ.

Thanh âm nam nhân rên rỉ tựa như phù chú thúc tình, hạ phúc Vân Phi Vũ co thắt lại, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, lại nhanh hơn một chút, miệng không ngừng phun ra nuốt vào, mà tay cũng phối hợp vuốt ve lên xuống.

"Vũ… Tiểu Vũ… ta sắp… Aha…." Ngôn từ của nam nhân bị thanh âm rên rỉ thô suyễn ngăn chặn, chất lỏng gay mũi đặc sệt cũng phun ra khiến Vân Phi Vũ bị sặc, ho nhẹ vài tiếng, ngẩng đầu ngóng nhìn.

"Thánh, thoải mái không?"

Tư Vũ Thánh miễn cưỡng trả lời một từ, câu cằm y, khẽ khàng đặt lên đó một nụ hôn.

Vân Phi Vũ nhiệt tình đáp trả nụ hôn của hắn, mút vào, liếm lộng, mà bàn tay dính đầy chất lỏng dinh dính nóng bỏng lặng lẽ lướt về phía sau nam nhân.

Cảm giác đau đớn bị dị vật xa lạ xâm lấn từ hạ thân truyền tới, Tư Vũ Thánh nhíu hàng mày xinh đẹp, thân thể cũng cứng ngắc.

Vân Phi Vũ áp chế dục vọng sắp bùng nổ, liếm lên vành tai trắng nõn kia, hôn lên cần cổ duyên dáng của hắn, thỉnh thoảng lại lên tiếng: "Thánh… thả lỏng một chút… lát nữa… sẽ tốt thôi."

Rất không thích cảm giác này, nhưng nhìn bộ dạng nhẫn nại vô cùng cực khổ của vật nhỏ, tâm trí mềm nhũn, hắn lập tức thả lỏng thân thể, cố gắng dạng hai chân lớn nhất làm cho y dễ dàng tiến vào.

Khi ngón tay thứ ba đã tiến vào, trên trán nam nhân rịn đầy mồ hôi, đôi mắt nhắm nghiền, hàng lông mi dày rậm không ngừng chớp động tựa cánh bướm, dường như chỉ cần chạm nhẹ cũng đủ rách tan.

Chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng hắn yếu ớt tới vậy, Vân Phi Vũ có chút đau lòng, động tác trên tay đình chỉ, nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ họng khô khốc, gian nan thốt ra: "Thánh, nếu quá đau… vậy… uhm…"

Môi bị phủ lên, nam nhân đưa lưỡi liếm hai cánh hoa mềm mại của y, giống như vô tình, lướt qua hàm răng đều đặn, sau đó tiến vào khoang miệng tìm tòi liếm lộng.

Khiêu khích như vậy khiến huyết mạch Vân Phi Vũ sôi trào, lý trí còn sót lại cũng bị gột sạch trong nháy mắt. Dục niệm nổi lên, muốn tiến vào, y không do dự rút ngón tay ra, vội vã đưa dục vọng phấn chấn đặt trước cửa tiểu huyệt hồng nhạt hấp dẫn, nâng chân nam nhân, dùng sức đẩy eo mạnh một cái, thông đạo vừa nhỏ hẹp vừa nóng bỏng khiến y thiếu chút nữa không kiềm chế được.

Hai người đồng thời rên rỉ thành tiếng, nhưng một người là vì khoái cảm mãnh liệt, còn một kẻ là vì đau đớn khôn cùng.

Vân Phi Vũ hoàn toàn say mê chìm đắm trong khoái cảm, quên hết thảy chung quanh mình, chỉ hành động theo bản năng, mỗi lúc một nhanh, mỗi lần một mạnh.

Tư Vũ Thánh nắm chặt sàng đan dưới thân, áp chế ý niệm muốn đẩy người phía trên ra. Hắn cũng không biết lại đau tới vậy, so với việc bị kẻ khác chém một đao còn khó chịu hơn. Hắn thầm thề sau này mình kiên quyết không ở mặt dưới nữa, giết hắn cũng không ở mặt dưới.

Một tiếng gầm nhẹ qua đi, Vân Phi Vũ bắn chất lỏng nóng bỏng vào thân thể nam nhân, sau đó ghé trên người hắn thở dốc, ngẩng đầu nhìn hai má hắn tái nhợt cùng đôi môi đỏ mọng bị cắn phá nặng nề, không khỏi cả kinh.

Y lập tức đứng thẳng dậy, cẩn thận rút phân thân ra, khi thấy trong chất lỏng trắng đục kia pha vài tia đỏ tươi, trong lòng đau đớn.

"Thánh, xin lỗi, thực xin lỗi…" Những nụ hôn nhỏ vụng nồng nàn hạ xuống, y áy náy không ngừng xin lỗi, mãi đến khi nam nhân mở đôi mắt ướt sũng, lắc đầu nói: "Đau quá đi, sau này… không bao giờ làm nữa đâu." Sau đó lại nhắm mắt.

Vân Phi Vũ thương yêu vuốt má hắn, nhẹ nhàng 'ân' một tiếng, sau đó xuống giường mặc y phục, bắt đầu giúp hắn tẩy trừ vết tích.

Đêm, Tư Vũ Thánh mở mắt ra, thân thể vừa động thì đau đớn từ nơi tư mật kia truyền tới khiến sắc mặt hắn xám lại.

Quay đầu nhìn kẻ đầu xỏ gây chuyện đang nằm bên cạnh, thấy vẻ mặt ngọt ngào say ngủ kia, hắn bất đắc dĩ thở dài, sau đó lại cẩn thận xoay người, cánh tay thon dài kéo y tới trước ngực, cúi đầu cắn lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm, thấy vật nhỏ trốn tránh theo bản năng, bất mãn nhéo má y: "Kỹ thuật thực kém." Sau đó ôm chặt y vào lòng, nhắm mắt lại, đôi môi hồng anh động nhẹ: "Đừng rời xa ta."

Vân Phi Vũ đã sớm thức dậy từ lâu, đợi tiếng thở vững vàng trên đỉnh đầu truyền tới, y thở dài, vươn tay ôm lấy nam nhân, nghe tim hắn đập từng nhịp, nhắm mắt.

Ngày thứ hai, Tư Vũ Thánh lại có thể sinh long hoạt hổ như trước, cứ như vậy trải qua vài ngày.

Đêm nay, hắn đang chuẩn bị điểm huyệt ngủ của vật nhỏ, sau đó… chẳng chờ hắn vươn tay, người trước mắt đột nhiên mở mắt ra, than nhẹ: "Không cần điểm." sau đó tiến lên ôm lấy hắn, nói nhỏ: "Thực ra huynh vẫn biết mỗi đêm ta đều không ngủ, vì sao còn làm như vậy?"

Nghe thấy câu hỏi của Vân Phi Vũ, Tư Vũ Thánh xoay người đem y đặt dưới thân, nâng cằm y đối diện cùng mình, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Ta biết, nhưng khi làm sự tình này, ta không muốn trong lòng đệ nghĩ tới nam nhân khác, cho dù đệ chỉ áy náy cũng vậy. Đệ chỉ có thể nhìn ta, nghĩ tới ta, bằng không, ta tình nguyện một mình hưởng lạc."

Vân Phi Vũ mấp máy môi lại chẳng nói lời nào, dưới ánh mắt sáng quắc kia của nam nhân, y chỉ cúi đầu im lặng không nói.

Thấy y không phản bác, sắc mặt Tư Vũ Thánh u ám, há miệng cắn lên đôi môi đỏ bừng kia, dọn dẹp y phục vướng víu, trực tiếp tham tiến tới khe hở nhỏ hẹp phía sau y, đâm một ngón tay vào.

Vân Phi Vũ cắn răng nhẫn nại, từ hôm đó, y đã biết nam nhân khôi phục trí nhớ, mà nam nhân tựa hồ cũng hiểu được tâm ý hai người đều bị vạch trần. Cứ như vậy, ba tháng ước định đã trôi qua hai tháng, ngày chia ly dần tới, y không muốn cứ tiếp tục mơ hồ như vậy, cho dù thẹn với người nọ, nhưng những ngày tháng còn lại này, y muốn phóng túng dục vọng của mình, tỉnh táo cảm nhận.

Hai tay vòng lên bờ vai rộng lớn của nam nhân, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi chân câu lên thắt lưng hắn, phối hợp ngón tay hắn ra vào, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, không ngừng rên rỉ.

Cảm nhận được nam nhân rút ngón tay ra, thay vào đó là cự vật nóng cháy, thẳng tiến không chút do dự, kích thích khiến thân thể y không ngừng run rẩy, miệng mở lớn lại không phát nổi một chút thanh âm.

Tư Vũ Thánh hiểu mục đích Vân Phi Vũ đột nhiên hành động như vậy, tuy rằng mọi chuyện sẽ chẳng được như y mong muốn, nhưng hỏa nộ vẫn bành trướng trong lòng hắn, bởi vậy, khi vừa tiến vào hắn lập tức trừu sáp mãnh liệt trừng phạt y, nghe thấy thanh âm rên rỉ y không hề che dấu, tức giận tràn ngập trong đáy mắt nhanh chóng biến thành dục hỏa hừng hực, một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Vân Phi Vũ bủn rủn toàn thân nằm trên giường, không có lấy chút sức lực nào. Tuy rằng đây chính là kết quả do y phóng túng bản thân, nhưng nếu mỗi ngày đều như vậy, chỉ sợ trước khi rời đi đã chết trên giường.

Tự ngược khó sống, y thầm cười khổ, mệt mỏi dâng lên, nửa ngày vẫn không nghe thấy nam nhân có chút động tĩnh nào. Tuy rất muốn biết hắn đang làm gì, nhưng hiện tại y chính là hữu tâm vô lực, đành phải tiếp tục nằm úp sấp, đầu óc hỗn loạn tiến vào giấc mộng.

Đã rất lâu không điên cuồng như vậy, Tư Vũ Thánh vận công một buổi sáng mới đẩy lùi được mệt mỏi, sau đó nhìn vật nhỏ vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, đau lòng: "Đến ta cũng cảm thấy mệt mỏi, chắc hẳn y mệt lắm rồi?" Thật cẩn thận ôm lấy y, thân thể trần trụi bước về phía cửa nhỏ bên phải. Tuy rằng thời tiết thế này ngâm mình trong ôn tuyền thực sự nóng, nhưng đây chính là phương pháp tốt nhất để đẩy lùi mệt mỏi.

Bước đi trên thảm cỏ xanh, hắn có chút hoảng hốt, tâm trí lại nhớ tới mùa đông năm đó, hắn cũng ôm thiếu niên xinh đẹp kia đi ngâm mình trong ôn tuyền như thế này. Chớp mắt đã qua ba năm, cảnh vật không đổi, nhưng y lại… Cúi đầu nhìn người trong lòng, hắn than nhẹ một tiếng.

249. Quyển 6 - Chương 247: Ngày Mai Rời Đi

Trung tuần*, không khí ban đêm tỏa ra chút khí lạnh nhè nhẹ, mà trong chủ tẩm của Lạc Vũ Hiên vẫn lộ ra một mảnh xuân sắc khôn cùng.(Theo người Trung trước kia, một tuần mười ngày, một tháng chia thành ba tuần thượng tuần, trung tuần và hạ tuần)

Không khí trong phòng tỏa ra mùi mồ hôi hòa quyện cùng hương vị tình ái ngọt nị khiến người ta hít thở không thông. Hai thân thể trắng nõn trên giường quấn quýt dây dưa, miệt mài chuyển động nhấp nhô không biết mệt mỏi.

Thanh âm thoát phá mà khàn khàn như ca như khóc, chiếc giường 'kẽo kẹt' rung động, thân thể va chạm vào nhau, hưng phấn hòa quyện, thanh âm *** thủy 'óc ách' nơi hai người mập hợp tựa như tiên khúc khiến huyết mạch cực độ bành trướng, dục hỏa sôi trào.

Ôm chặt vật nhỏ dưới thân, thân thể mảnh khảnh mà mềm mại, thông đạo chặt hẹp mà ấm áp làm cho hắn không thể kềm chế.

Biết y rất mệt mỏi nhưng không thể đình chỉ khát vọng. Tư Vũ Thánh nâng cánh mông yêu kiều kia lên giúp cho dục vọng của mình tiến sâu hơn, tiến vào toàn bộ, một thanh âm luôn kêu gào trong tâm trí hắn, không đủ, vẫn chưa đủ, không bao giờ đủ.

Sau một đợt va chạm mãnh liệt, hết thảy trở lại yên tĩnh, hai người ôm nhau thật chặt, một hồi lâu sau, Vân Phi Vũ nhẹ giọng mở miệng: "Thánh, ta… ngày mai ta sẽ rời đi."

Cảm nhận được thân thể nam nhân cứng đờ, trong lòng không ngừng chua sót, nhưng y cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể thở dài: "Xin lỗi!"

"Đệ cảm thấy… ta sẽ để đệ đi sao?" Tư Vũ Thánh nghiêng người, híp mắt nhìn xuống, theo cơn tức giận cực điểm của hắn, nhiệt độ trong phòng nhanh chóng hạ xuống tựa như đang ở giữa một khối băng khổng lồ.

Vân Phi Vũ nhìn hắn một lúc lâu, khẽ khép mi, thản nhiên nói: "Có thả ta đi hay không tùy huynh, ta chỉ muốn nói với huynh một tiếng. Ta vốn định rời khỏi đây luôn, nhưng là… Thôi vậy, nhất định ngày mai ta sẽ rời khỏi nơi này, trừ phi." Y mím môi: "Trừ phi huynh giết ta, bằng không cho dù phải bò ta cũng rời đi."

"Đệ…" Tư Vũ Thánh tức giận giương tay, nhưng nhìn vẻ mặt vật nhỏ dưới thân kiên cường như vậy, còn có vẻ bi thương trong ánh mắt… hắn thất vọng ngã trở lại giường, đau lòng ghé bên tai y thì thầm: "Tại sao lại như vậy, tại sao đệ nhất định phải làm như vậy? Ta biết người đệ yêu chính là ta, nhưng vì sao đệ lại muốn trở lại bên cạnh hắn? Vì sao vậy? Đệ nói cho ta biết đi, nói cho ta biết đi…"

Nắm chặt sàng đan trong tay, cắn chặt răng ngăn chặn đau đớn gào thét trong lòng, nghe nam nhân gặng hỏi, y thống khổ nhắm mắt, một hồi lâu sau mới mở miệng: "Bởi vì đó là lời thề của ta, ta đã đáp ứng sẽ ở bên hắn cả đời, cho nên ta nhất định phải trở về bên cạnh hắn."

Tư Vũ Thánh bật người đứng dậy, nâng cằm y đối diện với mình, nghiến răng hỏi một câu: "Đệ yêu hắn sao?"

"Vì sao lại hỏi. Bất cứ ai hỏi cũng không sao, ta chỉ không muốn huynh hỏi mà thôi. Chẳng phải huynh biết rõ là người ta yêu nhất chính là huynh sao? Vì sao huynh hỏi vậy?"

Vân Phi Vũ khép mắt, hàng lông mi dày xinh đẹp tựa chiếc quạt hương bồ che dấu suy nghĩ trong ánh mắt y, lạnh nhạt mở miệng: "Đương nhiên… ta yêu hắn. Bằng không tại sao ta lại muốn trở về."

Tư Vũ Thánh nâng cằm y lên rất cao: "Nhìn ta trả lời."

"Tội chi huynh phải làm như vậy?" Vân Phi Vũ nắm chặt tay, đau lòng khó nhịn nhưng ngoài mặt vẫn chẳng chút biến sắc, chậm rãi giương mắt nhìn thẳng nam nhân: "Ta yêu hắn, cho nên ta muốn trở về bên cạnh hắn."

"Đệ.dám.nói.đệ.yêu.hắn?" Đôi mắt Tư Vũ Thánh bốc hỏa, cắn răng gằn từng chữ.

"Phải, ta yêu hắn." Dùng hết sức lực đẩy tay nam nhân ra, Vân Phi Vũ xoay mặt sang nơi khác, chẳng hề nhìn hắn.

"Vậy còn ta thì sao? Đệ đã nói yêu ta, vậy vì lẽ nào hiện tại lại nói yêu nam nhân khác? Vì sao mấy ngày nay vẫn cùng ta lên giường? Hả? Đệ nói đi!" Tư Vũ Thánh tức giận xoay mặt y lại, rống lên, dung nhan tuyệt mỹ kia trở nên dữ tợn, ánh mắt đó như muốn nuốt y vào bụng.

"Ha hả" Vân Phi Vũ đột nhiên phản tay xoa mặt hắn, khẽ cười nói: "Huynh đã quên những lời mình nói phía sau Phượng Hoàng sơn ba năm trước sao? Còn ta lại nhớ rất rõ. Kỳ thực huynh nói đúng lắm, bản tính của ta vốn *** tiện, huynh đẹp như vậy, đương nhiên ta muốn cùng huynh lên giường rồi, có thể thỏa mãn dục niệm của mình cũng rất thoải mái, nhất cử lưỡng tiện, cần gì phải để ý nhiều đến vậy, huynh nói xem có đúng không?"

Tư Vũ Thánh khó tin nhìn y, ánh mắt kia giống như đang nhìn kẻ xa lạ: "Đệ… sao đệ có thể biến thành như vậy, kỳ thực đệ đang tức giận ta chuyện ba năm trước nên mới thốt ra những lời này, đúng không?" Dừng một chút, tựa hồ đột nhiên nhớ ra điều gì, ngay sau đó còn nói: "Đệ đang tức giận đúng không? Vũ Nhi, xin lỗi đệ, tha thứ cho ta được không, ta biết khi đó ta…"

"Đủ rồi!" Vân Phi Vũ quát lạnh một tiếng, tuy rằng y chưa từng trách nam nhân, nhưng mỗi lần nhớ tới việc đó lại khiến tâm y khó chịu. Hít sâu một hơi, áp chế cảm giác không thoải mái, y thản nhiên cười: "Huynh đâu có nói sai, tại sao ta phải tức giận? Hơn ba năm rồi, ta có thay đổi cũng chẳng có gì kỳ quái, hơn nữa, huynh nghĩ một kẻ đã từng ở trong thanh lâu sẽ vì ai mà thủ thân như ngọc? Quá nực cười, ở nơi đó mấy tháng khiến ta hiểu ra một đạo lý, đời người rất ngắn, khi còn có thể hưởng lạc thì nên hưởng lạc, quan tâm tới đạo đức luân lý làm chi, chỉ cần bản thân vui vẻ là được rồi, huynh nghĩ xem có đúng không?"

"Đệ… đã từng ở thanh lâu?"

Không dám nhìn biểu hiện trên gương mặt hắn, mà nghe ngữ khí nghi vấn kia, tâm Vân Phi Vũ quặn thắt lại, đó chính là mặt tối mà y không muốn cho hắn biết, nhưng… như vậy là được rồi, bản thân y đã ở nơi đó một thời gian, chỉ sợ hắn sẽ cảm thấy ghê tởm.

"Đúng vậy, sau đó chính hắn đã cứu ta ra ngoài." Vân Phi Vũ ngẩng đầu, tươi cười giống như chẳng để ý, tâm can lại đang rướm máu.

Tư Vũ Thánh nhu hòa hơn rất nhiều, cúi người nắm lấy hai cánh tay y, chậm rãi nói: "Cho nên đệ muốn lấy thân báo đáp, ở bên hắn cả đời?"

Vân Phi Vũ sửng sốt, y hiểu rõ tính tình của nam nhân, hắn rất ghét đồ vật của mình bị người khác đụng chạm, cho dù hắn không muốn, hắn thà hủy diệt nó chứ không để nó rơi vào tay kẻ khác. Nghĩ tới cảm tình hắn dành cho mình hẳn sẽ không giết mình, đại khái sẽ lộ vẻ chán ghét mà đuổi mình đi, nhưng tình huống hiện tại là sao đây, y biết trả lời thế nào?

Tư Vũ Thánh nhìn biểu hiện y như vậy, mỉm cười: "Vũ Nhi, đệ thực sự không thể giải thích, hoặc là nói, đệ quá coi thường bản thân." Nhẹ nhàng vuốt ve gò má Vân Phi Vũ, ánh mắt nam nhân tràn đầy nhu tình: "Từ sau khi mất đi đệ, ta bỗng nhiên hiểu ra mình không thể sống thiếu đệ. Đệ cảm thấy mình từng ở trong thanh lâu, từng cùng kẻ khác lên giường là ta sẽ buông tha cho đệ? Đồ ngốc, ta yêu là con người của đệ chứ không phải thân thể đệ. Nếu ba năm trước ta tin tưởng đệ, đệ sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như vậy, cho nên đệ không cần tiếp tục phiền não vì những chuyện nhàm chán này. Vũ Nhi, ta yêu đệ, đệ cho chúng ta cơ hội bắt đầu lại lần nữa được không?"

Kinh ngạc nhìn hắn, Vân Phi Vũ đã muốn thốt lên lời đồng ý, nhưng gương mặt bi thương kia không ngừng hiện lên trong tâm trí khiến tim y không khỏi chấn động, há miệng thở dốc, sau đó cúi đầu trầm tư một lát, khi nhìn về phía nam nhân thì gương mặt y đã khôi phục vẻ bình tĩnh.

Lắc đầu: "Không được! Người thay ta chuộc thân chính là hắn, lời thề của ta cũng là dành cho hắn, đương nhiên ta không thể đổi ý. Huynh nên hiểu đạo lý lời hứa đánh giá ngàn vàng. Nếu lúc trước huynh là người chuộc thân cho ta, đương nhiên ta sẽ theo huynh, cũng sẽ hứa hẹn ở bên huynh, nhưng hiện tại bất luận huynh muốn nói sao thì cũng đã quá muộn. Ta chỉ có thể nói giữa ta và huynh chính là hữu duyên vô phận."

Khẽ thở dài, y cúi đầu nói nhỏ: "Thánh, đừng chấp nhất như vậy, ta vốn không đáng để huynh hành động như thế, có lẽ sau này… huynh sẽ gặp được người chân chính thuộc về mình, vậy nên, hãy để ta đi đi."

"Không chịu." Tư Vũ Thánh sống chết kéo y vào lòng, run giọng gầm nhẹ: "Chẳng lẽ đệ vẫn không hiểu được tình cảm ta dành cho đệ sao? Ta chỉ yêu đệ, chỉ yêu duy nhất một mình đệ, đệ nghe hiểu không? Ta chẳng cần ai khác, ta chỉ cần đệ mà thôi. Vũ Nhi, ta chỉ cần có đệ, đừng rời xa ta được không, đừng rời xa ta."

"Vẫn không chút tác dụng?" Vân Phi Vũ cười khổ, trong lòng lại thở dài. Y hiểu mình vẫn không thể buông người mà mình yêu nhất, tuy nhiên… nếu tiếp tục dây dưa lại không thể cho hắn một lời hứa hẹn, như vậy rất không công bằng cho hắn. Buông tay, phải buông tay, hy vọng say này hắn có thể tìm được người chân chính thương yêu hắn, thuộc về hắn.

Tâm rất đau, tưởng tượng đến cảnh sau này hắn sẽ cùng kẻ khác tình chàng ý thiếp, tâm y đau đớn khôn cùng, đau đến hít thở không thông, nhưng… phải làm như vậy, chỉ có bản thân y kiên quyết buông tay, khi đó hắn mới có thể từ bỏ.

Hít sâu một hơi, Vân Phi Vũ đẩy nam nhân trên người mình lại phát hiện đẩy không nổi, đành phải nhìn lên đỉnh sa trướng, trầm giọng: "Thánh, nếu huynh nhất quyết muốn giữ ta lại, cũng không muốn làm cho ta chết, vậy chặt đứt tay chân ta đi, có như vậy ta mới không thể rời đi, bằng không ta chắc chắn sẽ trở về, bất quá, cho dù huynh có thể ngăn trở ta thì đó cũng chỉ là thân xác, còn tâm ý của ta thì huynh vĩnh viễn không thể trói buộc."

Thân thể ấm áp phủ lên mình bỗng nhiên băng lạnh, Vân Phi Vũ biết nam nhân thực sự tức giận, lại nhìn hắn bình tĩnh đứng dậy, gương mặt không chút dao động.

"Được, được, đệ cố tình ép ta dùng sức mạnh phải không? Đệ an tâm, cho dù ta không chặt đứt tay chân đệ vẫn có cách giữ đệ ở lại. Chưa từng có chuyện gì Tư Vũ Thánh ta muốn làm lại khong làm được, về phần

tâm ý của đệ…" nam nhân oán hận nhìn y: "Ta sẽ không cho đệ *** lực nghĩ tới chuyện khác, cho nên trái tim của đệ chỉ có thể đặt lên người ta mà thôi!"

Còn không đợi Vân Phi Vũ mở miệng, nam nhân nắm tay y thô lỗ kéo lên, sau đó lập tức xoay người y lại, thân thể tiến công mạnh mẽ, không có động tác dư thừa, nâng mông y, tiến vào một mạch.

"Ân…" Vân Phi Vũ kêu lên đau đớn, tuy rằng lần hoan ái trước khiến nơi đó mềm mại, nhưng động tác của nam nhân quá mức thô lỗ, hơn nữa phân thân của hắn dị thường thô to, thân thể chịu đựng không nổi bắt đầu run rẩy.

Không ôn nhu, chẳng thương tiếc, Tư Vũ Thánh lạnh lùng bắt đầu đấu đá lung tung.

Vân Phi Vũ không kêu lên một tiếng, ngón tay nắm chặt sàng đan bị niết tới xanh trắng.

Nhìn bộ dạng nhẫn nhịn chịu đựng của y, Tư Vũ Thánh càng thêm tức giận, càng điên cuồng rút ra đâm vào, không ngừng lập lại động tác đó cho đến khi người dưới thân đột nhiên mất đi hơi thở hắn mới đột nhiên bừng tỉnh.

Nhanh chóng lật y trở lại, thấy sắc mặt tái nhợt cùng môi dưới huyết nhục mơ hồ, hắn đau lòng khó chịu, mà khi tay dò tới mũi y, Tư Vũ Thánh ngây người, hồn siêu phách lạc ngã ngồi trên giường.

"Sao có thể, làm sao có thể như vậy, chẳng lẽ ta lại mất y lần nữa? Lần này vẫn chính tay ta hại chết y. Vì sao vậy? Khốn kiếp! Tư Vũ Thánh ngươi là tên khốn kiếp, là một tên khốn kiếp tới tận cùng tận kiếp." căn phòng rộng lớn liên tục vang lên thanh âm 'ầm ầm'.

"Khụ… khụ…"

Tiếng ho khan đột nhiên vang lên khiến nam nhân đang điên cuồng tát mình dừng tay lại, hoảng sợ một lát, đôi mắt mê mang dần sáng lại, thần trí thanh tỉnh.

Bất chấp hai má đau đớn tê rần, Tư Vũ Thánh run rẩy đặt tay trước mũi Vân Phi Vũ, cảm nhận được nhiệt lưu từ mũi phả ra, bi phẫn trong lòng hóa thành sung sướng vô tận, kích động, lệ nóng doanh tròng.

Đợi khi tâm trạng ổn định, hắn cẩn thận ôm lấy vật nhỏ trên giường, chậm rãi truyền nội lực sang đó, ghé bên tai y gọi khẽ: "Vũ Nhi, Vũ Nhi."

250. Quyển 6 - Chương 248: Một Chữ 'tình'

Hơi thở dần vững vàng như vẫn không thấy y tỉnh lại, Tư Vũ Thánh khẽ cau mày, nhìn bầu trời vẫn còn đen tối, nghĩ nghĩ, mặc bào y, ôm vật nhỏ ra khỏi phòng. Một lát sau, hai người đã tới được tiểu viện hẻo lánh kia.

"Lí lão." Tư Vũ Thánh đứng trước cửa khẽ gọi.

'Lạch cạch' một tiếng, căn phòng dấy lên ánh sáng, sau đó cánh cửa mở ra, Lí Sầm nhìn vẻ mặt lo lắng của nam nhân, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức đem tầm mắt chuyển rời lên người trong ngực hắn: "Y làm sao vậy? Sinh bệnh?"

Tư Vũ Thánh cúi đầu nhìn người trong lòng, ngữ khí thoáng run rẩy: "Khi nãy hơi thở dừng lại một lúc, sau đó ho khan hai tiếng lại trở về trạng thái hôn mê. Ta đã chuyển nội lực sang cho y nhưng y vẫn bất tỉnh."

"Lại cãi nhau sao?" Lí Sầm âm thầm thở dài, xoay người trở về phòng: "Ôm vào đây đi."

Bắt mạch, kiểm tra nhịp tim, y nhìn về phía nam nhân đang căng thẳng trông ngóng: "Không sao, chỉ là quá mệt mỏi nên đã ngủ rồi."

Tư Vũ Thánh thở phào nhẹ nhõm, khom thân định ôm người rời đi.

“Giáo chủ, ta cảm thấy để y ngâm mình trong dược dục là tốt nhất, như vậy mới khôi phục nhanh, cũng có lợi cho thân thể y.”

Tư Vũ Thánh ngừng động tác, thu tay, sau đó gật đầu: “Vậy phải làm phiền Lí lão rồi.”

Lí Sầm cũng không nói nhiều, ra khỏi phòng bắt đầu chuẩn bị.

Sương khói mờ ảo, trong phòng tràn ngập mùi hương đắng nghét của dược thảo, nhìn Vân Phi Vũ vẫn nhắm chặt mắt ngồi trong mộc dũng, tâm trạng Tư Vũ Thánh như bị một tảng đá lớn đè nặng, vui sướng khi trước đã biến mất vô tung, hối hận tự trách không ngừng dâng lên. “Rốt cuộc ta làm sao vậy? Cớ gì… không chỉ một lần mà hết lần này đến lần khác luôn đưa người mình yêu nhất vào nguy hiểm, có lẽ ta…”

“Giáo chủ”

Ngoài cửa truyền tới tiếng gọi, hắn quay lại, thấy lão giả thủ thế kính cẩn, hiểu được y có việc muốn nói, hắn vuốt ve hai má vật nhỏ bị hơi nước khiến cho đỏ ửng, sau đó rời khỏi phòng.

Hai người đứng trong viện, nhìn bầu trời phía đông nổi lên một dải sáng trắng, trời đã hửng sáng. Tư Vũ Thánh chắp tay sau lưng, nói trước: “ Phải chăng Lí lão muốn hỏi ta tỉnh lại từ lúc nào?”

Lí Sầm liếc hắn một cái, lại nhìn về phía chân trời: “Ta đoán người đã tỉnh lại từ sau lần đau đầu đó, đúng không?”

“Phải!” Tư Vũ Thánh thản nhiên trả lời, còn nói: “Ta nghĩ mình chẳng cần phải nói rõ thì Lí lão cũng hiểu vì sao ta lại không tiết lộ cho mọi người, đúng không?”

Lí Sầm quay đầu nhìn lướt vào trong phòng, “Là vì muốn giữ y lại?”

Gương mặt Tư Vũ Thánh lộ vẻ chua sót: “Nhưng y vẫn một lòng muốn rời đi.”

“Cho nên mới…” Lí Sầm nhìn vào phòng, khẽ thở dài, sau đó nhìn sang nam nhân bên cạnh, vẻ mặt nghiêm túc: “Giáo chủ, thuộc hạ có một câu không biết nên nói hay không?”

Tư Vũ Thánh nhìn thẳng y, gật đầu, “Mời Lí lão nói.”

Trầm tư một lát, Lí Sầm mở miệng: “Chắc hẳn giáo chủ cũng hiểu ‘dưa hái xanh không ngọt’, đúng không?”

Tư Vũ Thánh sửng sốt, nếu là trước kia, kẻ nào dám nói với hắn như vậy, nhất định hắn sẽ giận tới tím mặt, nhưng hôm nay nhìn thấy thái độ kiên quyết của vật nhỏ, còn có những chuyện vừa xảy ra, hắn bắt đầu suy nghĩ phải chẳng mình cùng người nọ không hợp ở bên nhau.

Liên tục đẩy y vào nguy hiểm, nếu mọi việc cứ tiếp diễn như vậy, sớm hay muộn sẽ có ngày vật nhỏ chết trong tay hắn, như vậy… còn thống khổ hơn so với việc y rời khỏi hắn, dẫu vậy, bắt hắn trơ mắt nhìn người mình thương yêu rời đi, hắn vẫn không làm được.

Nhìn vẻ cô tịch trên gương mặt nam nhân, Lí Sầm có chút kinh ngạc, kỳ thực y đã chuẩn bị hứng chịu hỏa nộ của hắn, nhưng không nghĩ lại nhận được phản ứng này, thực sự có chút lo lắng: “Giáo chủ”

“Ta không sao.” Tư Vũ Thánh nở nụ cười, sau đó cúi đầu, ngữ khí tràn ngập chua sót: “Ta hiểu lời ngài nói, giữ được thân xác y nhưng không giữ được tâm ý của y, hơn nữa còn có thể khiến y hận ta, cho dù biết như vậy… ta… vẫn muốn giữ y ở lại, bởi vì chỉ cần y rời đi, giữa chúng ta sẽ không còn mối liên hệ nào nữa. Ta không thể chịu nổi những tháng ngày không có y, như vậy khác nào sống không bằng chết!”

“Aiz… tình, lại một chữ tình. Lúc trước luôn cảm thấy tiểu tử kia có thể khiến giáo chủ thay đổi, nhưng thay đổi tới mức này thì rốt cuộc là tốt, vẫn là không tốt?”

“Giáo chủ, người nên hiểu tính tình tiểu tử kia ra sao. Thường ngày nhìn y thực dịu ngoan, nhưng chọc y nóng giận chỉ sợ bất luận việc gì y cũng có thể làm. Vậy nên, ta cho rằng hiện tại người nên để y rời đi, sau đó tìm biện pháp khác khiến y hồi tâm chuyển ý, sao nào?”

Nhớ tới tình cảnh trong cánh rừng kia, nếu như không phải bản thân ép buộc y, sao có thể phát sinh những việc sau đó?

Tư Vũ thánh quay đầu nhìn về phía lão giả, vẻ mặt mong đợi: "Lí lão, chẳng lẽ người có y kiến nào hay có thể khiến Vũ Nhi ở lại bên cạnh ta?"

Lí Sầm sửng sốt, sau đó cười khổ: "Giáo chủ, kỳ thực việc của hậu bối các người, lão nhân như ta không lên xen vào, nhưng ta thật sự không muốn nhìn các người như vậy, cho nên ta khuyên người nên chậm rãi tiến tới, đừng quá nóng vội. Thế sự vô thường, biết đâu sau này sẽ nảy sinh những việc không ai ngờ tới, đúng không?"

Rất lâu sau Tư Vũ Thánh mới trầm giọng đáp: "Lí lão, ta hiểu ý của ngài, nhưng từ biệt y như thế, có lẽ… chúng ta sẽ cứ như vậy mà đoạn tuyệt, nhất định y sẽ không gặp lại ta."

Quả nhiên ái tình có thể khiến người ta trở nên ngu ngốc, Lí Sầm thầm lắc đầu, "Giáo chủ, tiểu tử kia không gặp người, chẳng lẽ người không thể chủ động tới gặp y? Nghe nói y còn mở một tửu lâu ở Diên Kinh, chẳng lẽ còn sợ không tìm ra?"

Thấy hắn lại trầm mặc không nói, Lí Sầm tiếp lời: "Giảo chủ, cổ nhân nói rất đúng, có công mài sắt có ngày nên kim, chỉ cần người không từ bỏ, chắc chắn sẽ có một ngày khiến cho tiểu tử kia cảm động, hồi tâm chuyển ý."

"Y đang an ủi ta." Hắn gượng cười, không nói.

Thấy hắn như vậy, Lí Sầm nhíu chặt đôi mày, đi lại trong sân vài vòng, đột nhiên dừng lại trước mặt hắn: "Giáo chủ, theo như quan sát mấy ngày nay, ta chắc chắn tiểu tử kia có tình ý với ngươi. Mặc dù ta không rõ y cùng kẻ họ Vân kia đã giao ước ra sao, nhưng lấy tính tình của y mà đoán, chỉ sợ sẽ không dễ dàng thay đổi. Tại sao người không đổi phương pháp khác, bàn bạc cùng gã họ Vân kia cạnh tranh công bằng. Dựa theo tính tình cao ngạo của hắn, chỉ cần người có thể khiến cho hắn đồng ý, nhất định tiểu tử kia sẽ không phản đối."

Cạnh tranh công bằng? Cho tới nay Tư Vũ Thánh vẫn chưa từng nghĩ tới điều này, hắn vẫn luôn nghĩ rằng Vân Phi Vũ chính là người thuộc về riêng hắn, mà lần này, thấy y chọn người nọ nên không chịu lưu lại mới khiến hắn nổi giận. Bất quá, hắn hiểu tình hình trước mắt rất bất lợi cho mình, nếu có thể khiến Vân Khoảnh Dương chủ động đưa ra yêu cầu cạnh tranh công bằng, vậy…

"Lí lão, chủ ý của ngài rất hay!"

Lần đầu tiên Tư Vũ Thánh lộ ra nụ cười chân thật như vậy kể từ sau khi thanh tỉnh, tâm tình cũng thư sướng hơn nhiều. Dựa vào hiểu biết đối với Vân Khoảnh Dương của hắn, chỉ cần bản thân khiêu khích người kia nhiều một chút, chắc chắn một ngày nào đó sẽ đạt được mục đích, so với việc ra tay với vật nhỏ còn dễ dàng hơn nhiều, mà khi Vũ Nhi của hắn đã không còn bị lời thề ràng buộc, dựa vào tình cảm y dành cho hắn, tỷ lệ hắn được chọn sẽ lớn hơn rất nhiều.

"Vậy trước mắt cần phải làm thế nào? Nghe ý giáo chủ vừa nói, phải chăng tiểu tử kia muốn rời đi ngay hôm nay?"

Nhắc tới việc này, tâm tình tốt đẹp của Tư Vũ Thánh lại trầm xuống, bắt hắn nhìn người mình yêu rời đi như vậy vẫn khiến hắn rất khó chấp nhận.

Nhìn hắn lúng túng, Lí Sầm trấn an: "Giáo chủ, hiện tại các người chỉ tạm thời tách ra, nếu như không làm như vậy, chỉ sợ sau này đến một chút cơ hội cũng chẳng còn. Người cần phải hiểu rõ."

Hai người im lặng một hồi lâu, Tư Vũ Thánh đành phải gật đầu: "Ta hiểu." nói xong lại quát nhẹ cùng khoảng không bên cạnh: "Đi mời bốn vị hộ pháp tới đây."

"Tuân mệnh." Lời nói thốt ra, bóng người phiêu xa.

Tư Vũ Thánh xoay người bước vào phòng: "Ta vào nhìn y."

Lí Sầm nhìn theo bóng dáng hắn, đôi mày nhăn lại. Tuy rằng hắn đã nghe theo lời y đề nghị, nhưng sau này cần làm thế nào cũng đành dựa vào bản thân hắn, chỉ mong mọi việc đừng thêm rối loạn.

Lẳng lặng nhìn vật nhỏ ngồi trong mộc dũng, trong lòng tràn ngập lưu luyến, nhưng nếu hôm nay bức y tới cùng… Tư Vũ Thánh thầm thở dài, vuốt ve hai má y, ánh mắt tràn ngập nhu tình mật ý, miệng thì thầm:

"Vũ Nhi, ta không ép buộc đệ, nhưng ta cũng sẽ không buông tay. Nếu mọi việc đúng như lời Lí lão nói, đến lúc đó chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, được không?"

"Giáo chủ."

Nghe thấy tiếng gọi, Tư Vũ Thánh thu hồi suy nghĩ miên man, nâng bước ra khỏi phòng, nhìn bốn người cung kính trước mặt, trừ bỏ Bạch Cừu đã biết rõ tình hình, Lí Lam Phong đăm chiêu suy nghĩ thì hai người còn lại đều lộ vẻ kinh hỉ.

"Giáo chủ, người thực sự khôi phục rồi?"

Tư Vũ Thánh mặt không biến sắc, gật đầu: "Muốn biết gì đợi lát nữa hãy hỏi Bạch Cừu, hiện tại ta có việc cần các người thực hiện."

"Dạ."

Hai canh giờ sau, Tư Vũ Thánh đứng trong rừng cây nhìn chiếc mã xa xa hoa dần dần đi xa, bàn tay nắm chặt truyền tới đau đớn, hắn không ngừng tự an ủi bản thân: "Không sao, còn có thể gặp lại, chỉ là tạm thời cách biệt mà thôi. Vũ Nhi, nhất định chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Cho đến khi không còn trông thấy bóng dáng mã xa, lúc này hắn mới xoay người, chẳng thèm quay đầu lại liền hạ lệnh cho ba người đứng phía sau: "Các người lập tức trở về thực hiện nhiệm vụ ta giao cho. Nếu không tìm thấy ta ở Lạc Vũ Hiên, vậy thì phải lập tức tới tiểu viện của Lí lão."

"Tuân mệnh."

Vân Phi Vũ vừa tỉnh lại liền phát hiện thân thể mình đang lay động, giật mình sửng sốt một hồi mới phát hiện mình đang ở trong xa sương. Y vội vàng bật người ngồi dậy, nhưng mới nhấc nửa thân lên đã ngã mạnh lên tấm thảm mềm.

Dường như nghe được động tĩnh bên trong, mã xa dần chậm lại. Đến khi dừng hoàn toàn, Hoàng Trang vén rèm bước từ ngoài vào: "Đệ tỉnh rồi? Đệ đói bụng hay khát nước để ta chuẩn bị cho."

"À... không, ta chỉ muốn ngồi dậy thôi." Vân Phi Vũ ngượng ngùng cười, sau đó hỏi: "Hoàng đại ca, chúng ta đang đi đâu vậy?"

Hoàng Trang nâng nam tử dậy, sau đó cầm gối chèn sau lưng y, thản nhiên nói: "Đưa đệ trở lại Diên Kinh."

Vân Phi Vũ sửng sốt, rất lâu sau mới hỏi một câu: "Là hắn phái huynh đưa ta trở về?"

Thấy vẻ mặt y ảm đạm, Hoàng Trang đã muốn thốt lên hỏi 'nếu đã luyến tiếc, tại sao còn muốn rời đi?', nhưng nhớ tới lời giáo chủ nhắc nhở trước khi xuất phát, hắn đành phải nuốt lại toàn bộ những lời muốn nói, nhẹ nhàng 'ừ' một tiếng.

"Tại sao hắn lại đột nhiên thay đổi chủ ý?" Vân Phi Vũ mấp máy môi, đến cuối cùng vẫn không hỏi được.

Lấy điểm tâm cùng hoa quả bày bên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, Hoàng Trang nhìn y: "Lộ trình còn rất dài, đệ nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài đánh xe, có việc gì nhớ gọi ta."

Vân Phi Vũ gật đầu, miễn cưỡng nở nụ cười: "Hoàng đại ca, đa tạ huynh, lại phiền huynh đưa ta trở về rồi."

Nhìn vẻ mặt y như sắp khóc lại cố gắng tươi cười, Hoàng Trang nhịn không được bèn xoa đầu y, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ thốt ra một câu: "Đệ nghỉ ngơi đi.", lập tức rời khỏi xa sương.

"Buông tay sao? Hắn thật sự buông tay sao?"

Vân Phi Vũ ngẩn người nhìn mui xe, tuy rằng y chính là người yêu cầu và đây cũng chính là kết quả mà y mong muốn, nhưng tại sao lại khó chịu tới vậy? Đặt tay lên ngực, nhịp tim không ngừng theo đầu ngón tay truyền tới, nhưng nơi đó đã chẳng còn ấm áp. Lạnh, rất lạnh, lạnh đến nỗi khiến y nắm chặt thảm nhung quấn lên người, gục đầu xuống.

251. Quyển 6 - Chương 249: Ta Đã Trở Về

Ngày đi đêm nghỉ, tới trưa ngày mười tháng mười, Vân Phi Vũ đã trở về.

Nhìn con đường quen thuộc qua ô cửa nhỏ, chiêu bài 'Vân Tường khách ***' ngày càng gần, cảm giác hoảng sợ chẳng biết từ đâu bay tới, y vỗ vỗ ngực, thở ra làn sương mờ: "Không sao, không sao, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, sau này cũng không có gì hết, mọi việc đều ổn cả."

Dung nhan tuyệt sắc kia đột nhiên xuất hiện trong tâm trí, ngực đau đớn, y nắm chặt y phục, thở hổn hển. "Không sao, nhất định có thể quên hắn, nhất định có thể. Ta muốn ở bên Dương cả đời, nhất định phải quên hắn."

Chờ mã xa chậm rãi dừng lại, Vân Phi Vũ liên tục hít sâu vài lần, sau đó vén rèm nhảy xuống khỏi mã xa.

Tiểu nhị đứng ở cửa thấy y vừa chạy lại đón vừa gân cổ hô lên: "Thất thiết gia… thất thiếu gia đã trở lại!"

Cảm giác về tới nhà đột nhiên dấy lên trong lòng, Vân Phi Vũ tươi cười, sau đó đến bên cạnh hán tử: "Hoàng đại ca, chúng ta vào đi thôi, nơi này giao cho hắn là được rồi."

Hoàng Trang gật đầu, đem dây cương đưa cho tiểu nhị.

Hai người vừa bước vào cửa, một vị lưu tu nam tử cao gầy vội vàng ra đón, gương mặt tươi cười: "Thất thiếu gia, người đã trở lại rồi, vậy thì thiếu chủ cũng an tâm."

"Lại khiến cho hắn bất an sao? Ngay cả người bên ngoài cũng nhìn ra rồi. Cũng phải thôi, bản thân ta cứ do dự trì hoãn không ngừng, đến bây giờ trong lòng vẫn còn nghĩ tới người nọ, khó trách hắn lại bất an, chỉ có điều, sau này ta sẽ… không bao giờ như vậy nữa."

Phủi sạch tạp niệm trong đầu, y mở miệng hỏi: "Hắn đâu? Ở tửu lâu sao?"

"Dạ, trừ bỏ những lúc trở về nghỉ ngơi, đại bộ phận thời gian thiếu chủ đều ở tửu lâu. Người nói đó là tâm huyết của thất thiếu gia, vậy nên cần phải quản lý thật tốt mới được."

Vân Phi Vũ thầm buồn cười, dựa vào hiểu biết của y đối với Vân Khoảnh Dương, cho dù hắn có thực sự nghĩ vậy cũng sẽ không nói ra. Tuy nhiên y cũng chẳng muốn vạch trần, mỉm cười cùng nam tử: "Ta đã biết." sau đó kéo hán tử bên người, nói: "Lâm thúc, trước kia ngài đã từng gặp Hoàng đại ca rồi, hắn là bằng hữu của ta, phiền ngài an bài chỗ ở cho hắn."

"Thất thiếu gia an tâm, ta lập tức đi an bài." Trung niên nam tử hạ thấp người hành lễ, sau đó rời đi.

Vân Phi Vũ quay đầu nhìn về phía Hoàng Trang. "Hoàng đại ca, huynh có đói bụng không? Ta muốn rắm rửa thay y phục trước, sau đó mới đi dùng bữa, huynh thì sao?"

"Nghe theo đệ đi, đệ là gia chủ mà." Hoàng Trang cười ha hả, tiếp đó còn nói: "Ta cũng muốn tắm táp trước. Đệ xem, cả người ta đều là bụi." nói xong liền vỗ vỗ lên y phục.

Vân Phi Vũ gật đầu, nhìn tiểu nhị cung kính đứng một bên: "Đi thôi, cùng lên lầu nào."

Thoải mái ngâm mình trong mộc dũng, híp mắt nhìn phía trước, cơn buồn ngủ thoáng dâng lên, bất nhã ngáp một cái, sau đó vỗ vỗ hai má, vừa mới đứng dậy chợt nghe thấy cánh cửa bị đẩy mạnh ra.

Xoay lại… đến khi thấy người nọ đứng ở cửa, kích động, áy náy, tưởng niệm… các loại cảm giác hỗn độn cùng nhau đánh úp tới. Trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ nhưng hiện tại chỉ hóa thành một câu nói nhẹ nhàng: "Dương… ta đã trở về!"

Vân Khoảnh Dương phản thủ đóng cửa cẩn thận, thân hình nhoáng lên một cái đã đứng trước mặt y, vẻ mặt không hề che dấu kích động, vươn tay ôm y vào lòng, lực đạo kia tựa hồ muốn siết y tan ra.

"Vũ Nhi, Vũ Nhi của ta, rốt cuộc đệ đã trở về, đệ đã trở về, Vũ Nhi của ta!"

"Ta đã trở về!"

Trong lòng Vân Phi Vũ thầm than nhẹ, ngẩng mặt cọ cọ lên mặt hắn, đột nhiên nhớ ra hiện tại mình vẫn đang trần trụi, y lập tức đẩy hắn ra: "Trên người ta đều là nước cả, khiến y phục của huynh ướt hết bây giờ, mau buông ra."

"Ướt thì cũng đã ướt rồi." Vân Khoảnh Dương vòng tay qua nách y, một tay ôm lấy, không chút do dự liền tiến về phía giường.

Biết hắn muốn gì, Vân Phi Vũ cũng không tính cự tuyệt, nhưng đột nhiên nhớ tới lời hẹn cùng Hoàng Trang, y vội vàng lên tiếng: "Dương, đợi tới tối được không, ta đã hẹn cùng Hoàng đại ca dùng bữa, hắn đang đợi ta."

Nhẹ nhàng đặt y xuống giường, Vân Khoảnh Dương nhanh chóng cởi y phục trên người, khuôn ngực rắn chắc lộ ra: "An tâm, ta đã sai Lâm Khôi tới tiếp đón hắn, đệ không cần quan tâm."

"Nhưng…"

"Hư" Vân Khoảnh Dường chặn môi y lại, cúi người: "Hiện tạ đừng nghĩ tới chuyện khác được không? Bảo bối, ta muốn đệ."

Ánh mắt nam nhân hiện lên dục vọng trắng trợn, nháy mắt đã cởi sạch y phục trên người, nhìn cự vật dưới thân hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, sắc mặt Vân Phi Vũ lập tức đỏ bừng, đôi mắt trốn tránh nhìn sang nơi khác.

"Chuyện gì cũng đã làm rồi vậy mà Vũ Nhi của ta vẫn thẹn thùng như vậy!" Vân Khoảnh Dương khẽ cười ngồi vào bên giường, sau đó chậm rãi cúi xuống, đè ép đi lên.

"Vũ Nhi, ta yêu đệ!" Theo thanh âm thì thầm nho nhỏ, chiếc giường bắt đầu lắc lư, tiếng thở lan tỏa trong căn phòng.

Hai canh giờ sau, Vân Phi Vũ ghé lên thân thể nam nhân, bàn tay ấm áp vuốt ve tấm lưng to lớn rắn chắc của hắn, y thoải mái, từ từ nhắm mắt ngủ.

"Bảo bối, đệ mệt lắm sao? Ăn chút đồ mới ngủ tiếp được không?"

Bất mãn nhíu nhíu mày, đem mặt vùi vào cổ nam nhân, một lúc sau mới thốt ra một từ: "Buồn ngủ"

Thấy y như vậy, Vân Khoảnh Dương cũng không tiếp tục miễn cưỡng, kéo chăn, lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt say ngủ kia, khóe môi hơi giương lên, "Bảo bối của ta, rốt cuộc đệ cũng trở về!"

Sáng sớm hôm sau, Vân Phi Vũ thần thanh khí sảng tỉnh lại, nhìn sang bên cạnh đã không thấy bòng dáng nam nhân đâu, y nghi hoặc ngồi dậy, cửa phòng bị đẩy ra liền 'chi nha' một tiếng.

"Bảo bối tỉnh lại rồi?"

Quay đầu nhìn về phía cửa, thấy tóc trên đầu hắn ướt sũng, y khó hiểu: "Dương, huynh đi đâu mà cả người đều là nước thế này?"

"À, ta tới cánh rừng phụ cận luyện công, không ngờ trên đường trở về lại gặp cơn mưa nhỏ." Vân Khoảnh Dương tới gần, cúi đầu hôn lên hai má y, cười nói: "Tiểu lại trư, từ chiều qua tới giờ đệ đã ngủ liên tiếp tám canh giờ rồi, ta gọi thế nào cũng không chịu tỉnh."(Tiểu lại trư: con heo lười)

Vân Phi Vũ hừ nhẹ một tiếng, sau đó đứng dậy mặc lại y phục.

"Có đói bụng không, ta sai người nấu cho đệ chút đồ ăn?"

"Không cần." Vân Phi Vũ lắc đầu, "Đợi lát nữa tới tửu lâu mới ăn."

"Được rồi" nam nhân đi tới trước bàn trang điểm, cầm lấy chiếc lược, vẫy tay với y: "Nào, đệ ngồi xuống đi."

Đã ba bốn năm trôi qua, Vân Phi Vũ dần dần quen với cách ăn mặc, ở, đi lại trong thế giới này, duy chỉ có chải tóc là y không thành thạo nổi. Tóc rất dài, cho nên mỗi lần cần tới đều phải nhờ người khác chải cho, mà kể từ khi ở bên cạnh nam nhân, mỗi ngày chải tóc cho y đã trở thành thói quen độc quyền của hắn.

Ngoan ngoãn ngồi trên ghế, thấy ngón tay trắng nõn của nam nhân bay múa trên đầu mình, Vân Phi Vũ nhìn gương tươi cười: "Dương, ta nhớ rõ những cặp phu thê bình thường đều là thê tử chải đầu cho phu quân mà, đúng không?"

Vân Khoảnh Dương hơi dừng tay, sau đó khẽ cười đáp lời: "Tiểu bại hoại."

Không khí ấm áp lưu chuyển giữa hai người, ngón tay nam nhân nhanh chóng cuốn xong búi tóc, đem cây trâm bạch ngọc cố định lên, vuốt ve gương mặt y: "Tốt lắm, nhanh sửa soạn rồi tới tửu lâu thôi, đừng để bảo bối của ta đói bụng."

Sửa sang xong mọi thứ đã là giờ thìn tứ khắc, vốn định gọi Hoàng Trang cùng tới tửu lâu dùng bữa mới phát giác người đã không còn, Vân Phi Vũ có chút kỳ khó hiểu, nhưng cũng không quá để ý, kéo tay nam nhân đi lên lầu: "Chắc Hoàng đại ca có việc, nếu đói bụng hắn sẽ tự tới tửu lâu, chúng ta đi thôi."

"Ân" Vân Khoảnh Dương trả lờ một tiếng, đột nhiên mở miệng: "Vũ Nhi, đệ rời đi, tên kia… Tư Vũ Thánh không có làm khó dễ đệ chứ?"

Đột nhiên nghe thấy cái tên đó, tim Vân Phi Vũ hẫng một nhịp, thân thể hơi khựng lại, bàn tay kéo nam nhân cũng run rẩy, cố gắng nắm chặt tay hắn đi tới phía trước để che dấu nội tâm, ngữ khí đạm mạc: "Không đâu, chính hắn phái Hoàng đại ca đưa ta trở về."

"Nga" Vân Khoảnh Dương không có nói nữa, chỉ là… nhìn vật nhỏ trước mắt nắm chặt tay phải, hắn nhíu mày.

Dùng xong bữa sáng, xem xét chung quanh một lượt, thấy tất cả mọi thứ đều được tiến hành đâu vào đấy, Vân Phi Vũ nhàm chán nằm trong phòng nghỉ được chuẩn bị riêng cho mình, đột nhiên nhớ tới mấy tòa tửu lâu đang thi công bên cạnh, không khỏi tò mò: "Dương, ta nhớ rõ bên cạnh có mấy tòa tửu *** mà, sao lại đột nhiên hủy đi, bọn họ muốn làm gì vậy?"

Vân Khoảnh Dương buông chung trà trong tay ra, mỉm cười: "Ta còn tưởng là đệ không nhận ra."

"Sao có thể không nhận ra sự thay đổi lớn như vậy được." Vân Phi Vũ liếc hắn, "Chẳng qua chuyện gì cũng phải có trình tự hết, tửu lâu này là của ta, mấy cái kia là của người khác, đương nhiên ta phải lo xong chuyện của mình mới để ý tới việc khác, đúng không?"

Bộ dạng nghiêm túc đáng yêu của y khiến tâm can người ta xôn xao, Vân Khoảnh Dương duỗi tay kéo y tới trước ngực, cúi đầu hàm trụ cánh hoa mê người kia, nhâm nhi thưởng thức.

"Uhm… ngô…"

Vân Phi Vũ trở tay không kịp, bất mãn kháng cự, từ khi môi bị xâm nhập, thân thể cũng mềm nhũn, nằm lên nhuyễn tháp, hai người lại một phen mây mưa.

Ghé lên thân nam nhân thở dốc, nâng người định xuống giường lại bị nam nhân đè lại: "Đừng đứng lên, ta muốn ở bên trong."

"Sao?" Vân Phi Vũ sửng sốt, cảm nhận được nam nhân dùng hạ thể đỉnh đỉnh mình, y lập tức hiểu hắn ám chỉ điều gì, ngượng ngùng đỏ mặt tới tận cổ, nhịn không được liền mắng: "Huynh… biến thái!"

Vân Khoảnh Dương híp mắt lại, khóe miệng gợi lên nụ cười đầy mị hoặc: "Cho dù là biến thái cũng chỉ với một mình đệ mà thôi."

"Huynh…" Vân Phi Vũ thở phì phì trừng mắt liếc nam nhân, sau đó gạt tay hắn: "Buông ra, ta muốn đứng lên."

Y xoay trái xoay phải khiến cho Vân Khoảnh Dương lại nhộn nhạo, đè chặt y xuống, ách tiếng nói: "Ngoan, đừng nhúc nhích, chẳng phải đệ muốn biết bên cạnh muốn làm gì sao?"

"Muốn gì?" Vân Phi Vũ dừng động tác: "Chẳng lẽ cũng xây tửu lâu? Chắc không phải đâu, hay là khách ***? Chỉ mong không phải thanh lâu là được."

"Nghĩ cái gì vậy chứ." Vân Khoảnh Dương sủng nị nhéo mũi y: "Thanh lâu đều tụ tập một nơi cả, sao có thể một mình xây ở nơi này được. Kỳ thực đáp án đầu tiên của đệ đã chính xác rồi, xây tửu lâu đó."

"Hả? Lý do?" Bản năng cạnh tranh khiến Vân Phi Vũ lập tức căng thẳng: "Bọn họ chuẩn bị bán gì? Chắc không phải định học tập rập khuôn theo chúng ta đó chứ?"

"Câu trả lời: Chính là rập khuôn buôn bán theo." Vân Khoảnh Dương mỉm cười nhìn y.

Vân Phi Vũ tức giận cắn hắn một cái: "Người ta học trộm tâm huyết của ta, vậy mà huynh còn cao hứng nữa, huynh…"

Thấy vật nhỏ thực sự phát hỏa, Vân Khoảnh Dương không tiếp tục đùa giỡn, ngồi dậy ôm y vào lòng, trấn an: "Tiểu bất điểm, đùa với đệ chút mà, ai ngờ đệ lại dễ dàng mắc mưu như vậy. Ta nói thật cho đệ biết cũng được. Bên cạnh cũng là của Vân gia chúng ta, ta chuẩn bị mở rộng Phi Vũ Hiên, đệ xem có được không?"

"Mở rộng? Vì sao?" Vân Phi Vũ khó hiểu.

"Đệ không muốn sao?" Vân Khoảnh Dương cúi đầu nhìn y chăm chú: "Ta nhớ rõ đệ có đề cập với ta muốn mở một quán bán thịt bò bít-tết cùng một vài thứ gì đó, tuy rằng ta không rõ là làm gì, nhưng chỉ cần là điều đệ muốn làm, ta nhất định sẽ ủng hộ."

Y chỉ thuận miệng nói ra mà hắn đều ghi tạc trong lòng, Vân Phi Vũ vô cùng cảm động ôm chặt lấy hắn, vùi mặt lên khuôn ngực rộng lớn rắn chắc kia, hờn dỗi: "Ngu ngốc, chẳng lẽ huynh không sợ ta làm hỏng hết sinh ý hay sao?". (Sinh ý: Chuyện làm ăn.)

"Có ta ở đây sao có thể hỏng được." Vân Khoảnh Dương nâng cằm Vân Phi Vũ, nhìn y chăm chú: "An tâm, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh đệ, đệ chẳng cần phải lo lắng điều gì cả, chỉ cần làm những gì mình thích là được."

Vân Phi Vũ hé miệng lại phát hiện một câu cũng không nói nên lời, gật đầu thật mạnh, y nhào vào ngực nam nhân.

Y nhào vào lòng như vậy, sao Vân Khoảnh Dương có thể chịu đựng được, xoay người áp chế vật nhỏ, tiến quân thần tốc: "Bảo bối, lại tới một lần nữa…"

252. Quyển 6 - Chương 250: Vương Gia Si Tình

Lại khôi phục cuộc sống bình dị ấm áp trước kia, mỗi ngày nam nhân đều không rời y một tấc, trừ bỏ ngẫu nhiên phải ra ngoài xử lý công vụ.

Trung tuần tháng mười.

Sáng sớm hôm nay, Vân Khoảnh Dương nói muốn tới thành trấn lân cận làm việc, nhanh thì năm sáu ngày, chậm thì mười ngày nửa tháng mới có thể trở về.

Vân Phi Vũ nghe xong liền mỉm cười: "Huynh cứ lo chuyện của mình đi, hiện tại ta đã học được cách quản lí tửu lâu, lại có Khúc trưởng quầy giúp đỡ, huynh đừng lo lắng."

"Ân" Vân Khoảnh Dương kéo y tới trước ngực, trong lòng lại thở dài: "Đồ ngốc, đệ nghĩ ta lo lắng tới việc đệ trông coi tửu lâu hay sao, ta là không nỡ rời xa đệ, thật muốn giờ giờ phút phút được ở bên đệ, Vũ Nhi của ta."

Hai người lẳng lặng ôm nhau, Vân Phi Vũ bỗng nhiên lên tiếng: "Huynh an tâm đi, ta chẳng đi đâu cả, chỉ ở đây chờ huynh trở về."

Vân Khoảnh Dương sửng sốt, lập tức ôm người trong ngực càng thêm chặt, miệng thì thầm: "Xin lỗi, không phải ta nghi ngờ tâm ý của đệ, nhưng là… Vũ Nhi, ta quá yêu đệ, yêu đến nỗi sợ rằng khi quay lại sẽ không nhìn thấy đệ, xin lỗi, thực xin lỗi…"

Vân Phi Vũ che miệng hắn, vờ giận: "Ngu ngốc, lúc nào cũng nghĩ linh *** như vậy. Huynh nhớ kỹ cho ta, huynh là của Vân Phi Vũ ta, là… thê tử ta chưa rước qua cửa, ra ngoài không được phép trêu hoa ghẹo nguyệt, nghe chưa!"

Nghe xong lời này, vẻ mặt u ám của Vân Khoảnh Dương bỗng nhiên phát sáng, mi khẽ giương lên, sóng mắt lưu chuyển, khóe miệng thản nhiên hiện lên một mạt tiếu ý, cúi đầu ghé tới bên tai y: "Bảo bối, chẳng phải người ở mặt dưới mới là thê tử sao, hơn nữa, chính đệ đã kêu ta vài tiếng tướng công đó thôi, đệ còn nhớ đêm đó không vậy, uhm?"

"Huynh… đáng ghét!"

Vân Phi Vũ đẩy hắn, nhớ tới việc nam nhân ép mình làm đêm đó liền tức giận, y trừng mắt, vừa định phát hỏa thì nam nhân lại vội vàng tiến lên ôm chầm lấy, mỉm cười nói: "Được rồi, được rồi, không trêu đệ nữa, đi thôi. Đệ tới tửu lâu, còn ta cũng tới lúc phải xuất phát."

Bất mãn hừ một tiếng nhưng không tiếp tục đẩy ra, hai người sóng vai đi tới cửa, Vân Phi Vũ đột nhiên bước lên phía trước chắn trước mặt nam nhân, nắm vạt áo hắn, hung tợn kéo xuống, hé miệng cắn lên đôi môi mỏng xinh đẹp kia vài ngụm, nghiêng mặt đi: "Nhanh trở về, ta chờ huynh."

Thấy bộ dạng y đáng yêu như vậy, hạ phúc Vân Khoảnh Dương lập tức dâng lên một đoàn hỏa, rất muốn đưa y lên giường yêu thương một phen, nhưng hiện tại… đành vậy. Hắn thở sâu, vỗ vỗ cánh mông căng tròn của vật nhỏ, giọng nói trầm thấp có chút khàn khàn: "Đi thôi, nếu không nhanh ra ngoài, ta chỉ sợ hôm nay cả hai chúng ta đều không thể bước ra khỏi phiến cửa này."

Giọng nói mờ ám tới cực độ, Vân Phi Vũ vội vàng chạy đến cửa, lập tức mở cửa phòng trốn ra ngoài, sắc mặt đỏ ửng: "Nhanh lên, đừng lề mề nữa."

Biết vật nhỏ e lệ, Vân Khoảnh Dương vừa cười vừa bước ra khỏi phòng, bắt lấy cánh tay nhỏ bé kia, nắm chặt.

……

Đảo mắt lại qua năm sáu ngày, trời càng lúc càng lạnh. Trừ bỏ việc mỗi ngày tới tửu lâu kiểm tra một chút, đại bộ phận thời gian còn lại Vân Phi Vũ đều ở trong phòng nghỉ.

Đói bụng, ước chừng thời gian cũng đã tới buổi trưa, y gấp hai trang giấy đầy chữ trước bàn, đứng lên, mới vừa xoa bóp thắt lưng được vài cái, bước mấy bước đã tháy ngoài cửa truyền tới tiếng gọi

"Lão bản, bữa trưa ngài muốn ăn món gì để tiểu nhân chuẩn bị."

Nhìn cửa, Vân Phi Vũ nói: "Hôm nay ta sẽ tới tửu lâu ăn, không cần chuẩn bị."

Bên ngoài im lặng, một lúc lâu sau mới truyền tới tiếng trả lời: "Vâng."

Nghe tiếng bước chân đi xa, Vân Phi Vũ nhíu mày: "Bộ ta ra ngoài ăn cơm có gì kỳ quái lắm hả, tại sao chờ nửa ngày mới trả lời? Mặc kệ." Vuốt nếp nhăn trên y phục, mở cửa phòng, không khí lạnh ùa thẳng tới, y rùng mình.

"Lạnh quá!" Rụt cổ lại, nắm chặt cổ áo, trở tay đóng cửa lại, bước nhanh qua hành lang hẹp dài, tiến lên lầu ba chuyên dành cho việc làm thịt nướng theo cánh cửa nhỏ bí mật.

"A thơm ghê!" Vân Phi Vũ cười tủm tỉm nhìn chung quanh, xoang mũi tràn ngập mùi thịt nồng đậm, thầm suy nghĩ tới trưa ăn thịt nướng cũng được.

Để thông gió, mỗi khu bao sương đều được thiết kế khá rộng, đi từ thông đạo tới cửa thang lầu y mới phát hiện từng khu bao sương đều đã chặt khách, hiện tại y cũng hiểu tại sao tiểu nhị chờ lâu như vậy mới đáp lời, thì ra không có vị trí trống cho lão bản của chúng ta tới dùng bữa.

Cười khổ một chút, tâm trạng vô cùng hứng khởi, thời tiết âm u như vậy mà sinh ý của Phi Vũ hiên còn tốt tới mức này, xem ra ý tưởng mới có thể thực thi rồi.

Bất quá, hiếm khi y mới nghĩ tới việc ra ngoài ăn cơm, đương nhiên không cam lòng quay trở về, vừa nghĩ vừa lập tức hành động, y từ thang lầu bước xuống lầu hai, nhìn mọi nơi vẫn thấy kín chỗ, căn bản chẳng tìm được chiếc bàn nào còn trống, thở dài bước tới lầu một: "Ăn vặt một chút cũng được."

"Ngươi xem, lại là người kia, từ ba ngày trước chúng ta đã thấy hắn gọi một bàn đầy thức ăn lại chẳng đụng tới miếng nào, chỉ ngồi uống rượu. Hôm nay lại gọi một bàn đầy ắp, vẫn chẳng đụng miếng nào, đúng là kẻ có tiền thì thích vung của, lãng phí."

"Suỵt, đừng nói nhiều lới vô nghĩa như vậy, xem cách ăn mặc của người kia cũng biết hắn chẳng phải nhân vật tầm thường, cẩn thận họa từ miệng mà ra."

Thong thả bước tới bàn trống lại vô tình nghe được đoạn đối thoại đó, Vân Phi Vũ ngưng nện bước, lẽ ra việc buôn bán chỉ cần người ta thanh toán ngân lượng, còn thức ăn xử lý ra sao cũng chẳng quan trọng, chỉ có điều y ghét nhất là nhìn thấy người khác lãng phí thức ăn, nếu chỉ là một bát canh thì y chẳng nói làm gì, nhưng gọi cả một bàn mà không ăn lấy một miếng... vậy chẳng thà y không kiếm món này cũng không để kẻ đó làm như vậy, lãng phí tâm huyết của nông dân, càng lãng phí tâm huyết của đầu bếp nơi này.

Cơn tức đột nhiên nhen nhóm, tìm được hai người vừa trò chuyện, nhìn tới nơi bọn họ thường lướt qua liền thấy một người ngồi bên cửa sổ, hắn cầm bầu rượu trong tay, mắt nhìn ra ngoài ô cửa, căn bản không để ý đồ ăn trên bàn.

Hít sâu một hơi lấy quyết tâm. Y hiểu rõ không nên can thiệp vào tự do của khách, nhưng y thực sự muốn biết tại sao người nọ điểm một bàn đầy đồ ăn lại không đụng tới. Nghĩ vậy, y chậm rãi bước về phía người nọ.

"Ôi, lão bản." Một gã tiểu nhị lướt qua trước mặt Vân Phi Vũ, vừa thấy y lại lùi về vài bước.

Vân Phi Vũ dừng chân, nhìn nam tử cầm khay, trên vai còn vắt một chiếc khăn mềm, cười nói: "Thì ra là Lí Nhị ca, chẳng phải huynh luôn ở hậu viện hả, sao hôm nay lại chạy tới chỗ này?"

Người y quen biết trong tửu *** không nhiều, trừ bỏ Khúc Thiện cũng chỉ có ba bốn người tới đây đầu tiên, mà người trước mắt chính là một trong số đó.

"Nga, ngài mới trở về vài ngày nên không biết rồi, từ hai tháng trước chúng ta đã bắt đầu thay phiên nhau như vậy. Tháng này ta làm việc tại lầu hai." Lí Nhị trả lời, ngay sau đó lại mở miệng: "Lão..."

Vân Phi Vũ ho nhẹ một tiếng, đè thấp thanh âm: "Chẳng phải đã nói với mọi người là khi ở bên ngoài không cần gọi ta là lão bản hay sao."

"Hắc hắc" Lí Nhị gãi đầu, sau đó nhìn y: "Ngài tìm trưởng quầy sao? Ta mới thấy hắn đi ra ngoài rồi."

"Không" Vân Phi Vũ kéo Lí Nhị qua, lại nhìn người ngồi bên cửa sổ, vừa muốn mở miệng hỏi lại thấy người nọ thu hồi tầm mắt, gương mặt nhìn nghiêng kia khiến y chấn động: "Sao có thể, sao có thể như vậy, tại sao bộ dạng của hắn lại biến thành thế này?"

Gương mặt trắng nõn ôn nhuận đã không còn, phong tư tiêu sái tuấn dật đã chẳng lưu lại chút gì, chỉ còn lại sắc mặt tiều tụy, xương gò má nhô cao cùng vẻ mặt ưu thương, tịch mịch.

"Lão... thiếu gia, ngài nhẹ tay chút, tay của tiểu nhân sắp gãy rồi."

Vân Phi Vũ cả kinh, lập tức buông bàn tay đang nắm chặt lấy Lí Nhị, áp chế trái tim đang hỗn loạn, cố gắng lấy lại bình tĩnh, y hất cằm về phía người ngồi bên cửa sổ.

"Huynh có nhận ra người kia không? Có phải hắn thường xuyên tới tửu lâu của chúng ta dùng bữa?"

Lí Nhị hơi kinh ngạc, thầm nghĩ lão bản nhà mình trừ bỏ việc nghiên cứu các món ăn, trước giờ đều rất ít khi quan tâm tới việc quản lí sinh ý, tại sao hôm nay lại hứng thú quan tâm tới một vị khách như vậy? Nhưng hắn cũng chỉ dám nghĩ như vậy, sau đó lập tức cung kính trả lời: "Tiểu nhân không biết, chẳng qua vị ấy cũng là khách quen của nơi này, cách ba ngày sẽ tới một lần, mỗi lần đều gọi một bàn đồ ăn đầy ắp lại chẳng đụng tới được mấy miếng, chỉ nhìn cửa sổ, uống rượu giải sầu, bộ dạng như trong lòng có rất nhiều tâm sự."

"Đầy lòng tâm sự?" Vân Phi Vũ nhíu mày, sau đó nhìn Lí Nhị bên cạnh: "Được rồi, huynh đi làm việc của mình đi."

"Vâng."

Thoáng trầm tư, nhìn những ánh mắt tò mò bắn lại đây, chắc là do y ngây ngốc đứng đó mới tạo thành tình trạng này. Vân Phi Vũ lập tức xoay người đi vào hậu viện.

Vào phòng bếp, cảnh tượng khí thế ngút trời lập tức xông tới, các đầu bếp xắt thịt, xào rau luôn tay, căn bản không có thời gian nói chuyện, mà những người phụ trách các công việc đơn giản như nhóm lửa vừa nhìn thấy y bước vào liền đứng dậy, cúi đầu hành lễ.

Vân Phi Vũ phất tay bảo bọn họ không cần quan tâm tới mình, đi một vòng, nhìn nguyên liệu hiện có, nhớ người nọ thích đồ ăn cay, lại nhìn chiếc bếp để nguyên không dùng tới, y thu thập nguyên liệu cần thiết chuẩn bị bắt tay vào xào nấu.

"Ôi chao, lão bản, sao ngài lại tự mình động thủ chứ, muốn ăn cái gì cứ nói một tiếng, chúng ta sẽ nấu cho ngài mà." Vài người đầu bếp vừa thấy y như thế liền lớn tiếng ồn ào, trong đó có mấy người chạy tới.

Vân Phi Vũ phất tay hô lớn: "Các người cứ lo công việc của mình đi, không cần phải xen vào chuyện của ta, ta chỉ nấu mấy món thôi, các người cứ tiếp tục làm việc, nhanh lên."

"Vậy được rồi, ngài cẩn thận một chút, đừng để dầu làm phỏng tay."

Nghe những lời lấy lòng như vậy, Vân Phi Vũ thầm buồn cười nhưng cũng không nói lời nào, chỉ gật đầu, đổ dầu nấu ăn.

Cung bảo kê đinh1, thông lạt ngư điều2, ma bà đậu hủ, cộng thêm một đĩa ngư hương cà3cùng liên ngẫu đại cốt thang4. Y gọi một gã tiểu nhị tới, hai người cùng bưng những món này đi tới tiền đường.(1: Gà xắt hạt lựu cùng đậu phộng. 2: Chả cá xào hành. 3: Cá sốt cà tím. 4: Canh gốc ngó sen).

Đứng trước cửa tiền đường vừa vặn gặp Lí Nhị đang rót trà cho khách nhân, thấy y liền vội vàng chạy tới: "Thiếu gia, để tiểu nhân bưng, để tiểu nhân bưng cho."

Vân Phi Vũ tránh bàn tay hắn vươn tới, bĩu bĩu môi: "Huynh đem đồ ăn trên bàn thu hết lại, sau đó đem cho những người khất cái ở cổng thành đi."

Lí Nhị sửng sốt, nhìn đầy bàn thức ăn chưa đụng tới một miếng, vẻ mặt nghi ngờ: "Thiếu gia, chỉ sợ không ổn thôi, tuy rằng người này thực sự lãng phí, nhưng dù sao người ta cũng là khách mà!"

"Chẳng sao hết, cứ nghe theo ta, mấy món kia cũng lạnh rồi, ta đổi cho hắn mấy món nóng hổi."

Nhìn trong tay hai người đều là đồ ăn, lại thấy vẻ mặt chắc chắn của lão bản nhà mình, lúc này Lí Nhị mới suy nghĩ lão bản nhà mình hẳn là quen biết người nọ, bằng không sao lại có mệnh lệnh bất thường như vậy được.

Hắn gật đầu: "Vậy được rồi, ngài chờ chút, ta gọi người tới thu dọn chung, như vậy mới nhanh."

"Uhm, mau đi đi."

Lắc lắc bầu rượu trống rỗng, hắn đã ngồi ở đó một canh giờ, cũng tới lúc phải trở về, nhìn đầy bàn đồ ăn trước mặt, Tích Vô Nhai thở dài. Nếu là trước kia, thấy hắn lãng phí đồ ăn như vậy chắc chắn y sẽ tới thuyết giáo một trận, nhưng hiện tại, chỉ sợ muốn nghe cũng không có cơ hội, "Cả đời không gặp, ha hả"

Khóe miệng nhếch lên nụ cười thê lương, dẫu hiểu không nên tới đây, nhưng biết nơi là tửu lâu y mở ra, vậy mà hết lần này tới lần khác tâm trí hắn không cách nào kiềm chế nổi khát vọng muốn tới nơi này, thầm nghĩ chỉ cần trộm nhìn y một lần, chỉ cần liếc nhìn y một cái thôi cũng đủ rồi, nhưng liên tục tới đây hai tháng vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng y dù chỉ thoáng qua, có lẽ… y vốn không muốn gặp hắn.

Tâm đau đớn, dạ dạy khó chịu, bụng rỗng uống rượu khiến đầu óc quay cuồng, hắn vội vàng vận công áp chế, chờ khí tức trong cơ thể ổn định, hắn tự cười giễu. "Tích Vô Nhai à Tích Vô Nhai, ngươi quả nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định mà."

Ngẩng đầu nhìn chung quanh một lượt, thấy hai gã tiểu nhị vội vội vàng vàng chạy tới, hắn vẫy tay: "Tiểu nhị, tính tiền."

==========

253. Quyển 6 - Chương 251: Tiểu Dương Trở Về

Lí Nhị sững lại, thầm nghĩ: "Làm thế nào bây giờ, khách nhân muốn đi rồi." Bất giác nhìn lại, thấy lão bản nhà mình bưng vò rượu đi tới đây, hắn lập tức nói với một gã tiểu nhịn khác: "Mau thu dọn đi, không được phép tính tiền, biết chưa."

"Hả?"

"Hả cái gì mà hả, nhanh tay lên, đây là mệnh lệnh của lão bản, mau!" Lí Nhị nhỏ giọng thúc giục.

Tích Vô Nhai vừa muốn mở miệng lại phát hiện hai người căn bản không thèm để ý tới mình, hơn nữa còn đem tất cả đồ ăn dọn vào một chiếc khay thật lớn, không khỏi sửng số, nhịn không được liền lên tiếng: "Các người... làm cái gì vậy?"

Tay Lí Nhị run lên, không biết phải trả lời như thế nào, vậy nên hắn vẫn giả bộ không nghe không thấy, tiếp tục đem đồ ăn đặt lên khay, trong lòng than vãn: "Lão bản à, người tới nơi chưa vậy? Cách có vài bước thôi mà, ngài làm gì mà đi chậm thế chứ?"

Tích Vô Nhai cau mày, tuy nói hắn thật sự muốn tính tiền rồi bỏ đi, nhưng người còn chưa đi mà tiểu nhị trong quán đã vội vàng thu thập đồ ăn như vậy thì nhìn sao cũng không hợp lẽ thường, chẳng lẽ là cố ý đuổi hắn đi, hoặc là... đây là ý của y, hay của kẻ kia?

Cảm giác trong lòng phức tạp, chỉ thấy tâm siết chặt khó chịu, " Thôi thôi thôi, nếu y đã không muốn gặp ta, vậy ta đi là được."

Lấy ngân phiếu hai trăm lượng trong người đặt lên chiếc bàn đã được thu dọn trống trơn, vừa mới đứng lên lại nghe phía sau truyền tới thanh âm quen thuộc: "Huynh vẫn lãng phí như vậy, sau này ta không cần món sinh ý của huynh đâu."

Tích Vô Nhai ngây dại, có chút khó tin, chậm rãi xoay người nhìn lại, đến khi thấy người mình ngày đêm tưởng niệm tươi cười nhìn mình, hắn kích động, nửa ngày không nói nên lời.

Vân Phi Vũ đau lòng, nhìn từ xa chỉ thấy gương mặt hắn tiều tụy, đến gần mới biết chẳng kém da bọc xương là mấy, còn đâu phong thái tao nhã, anh tuấn của vị võ lâm minh chủ năm đó.

"Huynh làm gì vậy chứ, không nên biến mình thành kẻ người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ như vậy. Chẳng lẽ huynh muốn khiến ta áy náy cả đời hay sao?" Đau lòng nhanh chóng chuyển thành hỏa nộ lan tràn khắp nơi.

Vân Phi Vũ mấp máy môi lại chẳng thể thốt ra những lời này, tức giận đặt mạnh vò rượu lên mặt bàn, dọn xong đồ ăn, lời nói lạnh như băng: "Nếu sau này còn muốn tới đây ăn cơm, vậy hôm nay huynh nhất định phải ăn sạch chỗ đồ ăn này, bằng không từ nay đừng tới nữa."

Nhìn năm món đồ ăn một món canh nóng hổi trước mặt, trong đó đều là những món cay mình thích, Tích Vô Nhai hé miệng thở dốc lại vẫn không nói được một câu, chỉ kích động nhìn y, trên mặt không hề che dấu vui sướng.

"Aiz..." Vân Phi Vũ thầm thở dài, nhìn bộ dàng người trước mặt, y thật sự không có cách nào tiếp tục hờn dỗi, đành phải ấn người ngồi xuống ghế, che dấu chua sót trong giọng nói, uy hiếp: "Hôm nay không ăn xong không được phép rời đi."

Múc đầy một chén canh đặt tới trước mặt hắn: "Uống một bát canh lót dạ trước đã, cẩn thận ăn cay khiến dạ dày khó chịu."

Thấy người nọ vẫn nhìn mình bất động, Vân Phi Vũ chau mày: "Nếu huynh tới đây không phải để ăn cơm thì lập tức rời khỏi, sau này cũng đừng đến nữa."

Thấy Vân Phi Vũ xoay người như muốn rời đi, Tích Vô Nhai lập tức giữ chặt tay y lại, sau đó nhanh chóng buông ra, cầm lấy thìa: "Ta ăn, ta ăn ngay, ta ăn hết ngay."

"Rốt cuộc ta có chỗ nào tốt? Huynh đường đường là võ lâm minh chủ, cũng là vương gia, rốt cuộc ta có cái gì có thể khiến huynh trở nên như vậy?"

Nhìn hắn chúi đầu ăn canh, chóp mũi y cay cay, hít sâu, kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, sau đó tự múc cho mình một chén canh, húp từng thìa từng thìa.

Cảm nhận được tầm mắt sáng quắc phóng về phía này, Vân Phi Vũ biết hắn đang nhìn mình, trong lòng bắt đầu cảm thấy lo lắng, đã nói sau này không bao giờ gặp mặt nữa, nhưng thấy bộ dạng hắn suy nhược như vậy liền cầm lòng không nổi mà chạy tới, rõ ràng không thể trao cho hắn thứ gì, biết sai còn phạm, rốt cuộc y đã làm sai hay đúng?

Một tiếng than nhẹ truyền vào tai, Vân Phi Vũ kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện đôi mắt đen láy thâm trầm cùng nụ cười đạm mạc của nam nhân: "An tâm, ta chỉ muốn gặp đệ thôi, không có ý tứ gì khác."

Thấy y kinh ngạc với lời nói của mình, Tích Vô Nhai mỉm cười, áp chế đau đớn trong lòng, tiếp tục nói: "Chỉ cần đệ sống vui vẻ, ta cũng sẽ vui vẻ, cho dù không thể lấy thân phận ái nhân ở bên cạnh đệ, nhưng chúng ta vẫn có thể làm bằng hữu, đúng không? Hoặc là… ngay cả bằng hữu… chúng ta cũng không thể làm?"

Vân Phi Vũ hé miệng lại không biết nói sau mới phải, trong lòng dâng lên cảm giác đau đớn khó tả, nắm chặt đôi đũa trong tay, tươi cười gắp thức ăn vào bát hắn, thanh âm hơi run rẩy: "Mau ăn đi, huynh nhớ mỗi trưa đều phải tới đây nha. Ta không thích nhìn thấy huynh như vậy, dẫu sao huynh cũng là thần tượng của ta mà!"

Tích Vô Nhai mỉm cười gật đầu, hạ mi mắt, dùng bữa, cố gắng che dấu tất cả đau thương vào đáy mắt, nụ cười chua sót bên khóe môi đã nhạt hơn trước.

Đảo mắt lại qua mười ngày, hai người đã khôi phục không khí thoải mái như quãng thời gian trước kia, nhưng nói thật ra thì cũng không hẳn đã như vậy, bởi vì trong lòng hai người cố tình dựng lên giới hạn của tình bằng hữu, thiếu một phần tự nhiên thân thiện, hơn một phần khách sáo xa cách.

……

Đã là ngày bốn tháng mười một. Hôm nay, trời còn chưa sáng, Vân Phi Vũ đang ngủ say, trong lúc mơ mơ màng màng lại cảm thấy hơi thở nóng ấm di động trên mặt, kéo chăn lên cao tiếp tục ngủ, nhưng thân thể nóng cháy sau lưng khiến y lập tức bừng tỉnh. Quay đầu lại, chớp mắt mấy cái, "Dương?!"

Vân Khoảnh Dương không nói gì, trực tiếp phủ lên cánh hoa mềm mại kia, dây dưa không ngớt.

Nụ hôn liên miên qua đi, Vân Phi Vũ hé miệng thở dốc: "Huynh mới trở về sao? Hiện tại là giờ nào rồi?"

"Giờ mẹo" Nam nhân trả lời ngắn gọn, thoát bỏ y phục trên người Vân Phi Vũ, hàm trụ hai khỏa anh hồng trước ngực y, nhấm nháp, khiêu khích.

"Ân… Dương… A, huynh không… không nghỉ ngơi trước hay sao?" Vân Phi Vũ bắt lấy lọn tóc còn vương hơi sương của hắn, gian nan mở miệng.

Hai tay Vân Khoảnh Dương đặt sang hai bên cổ Vân Phi Vũ, chăm chú nhìn y: "Ta muốn đệ." Nói xong liền kéo khố y của y xuống, vỗ về chơi đùa trước sau.

"Sao lại gấp gáp như vậy? Cho dù lần trước ta trở về mà hắn cũng đâu có thế này?" Vân Phi Vũ thầm buồn bực, nhìn gương mặt chẳng mấy bình tĩnh của hắn, nhịn không được liền hỏi: "Dương, phải chăng huynh… tâm tình huynh không tốt? Có chuyện gì sao?"

Vừa nghe lời này, Vân Khoảnh Dương đột nhiên dừng động tác lại, ngữ khí lạnh nhạt: "Tại sao lại cho rằng tâm tình ta không tốt?"

Vân Phi Vũ chau mày, vốn đã không thích bị người khác quấy rầy giấc ngủ, hiện tại còn phải nhìn gương mặt âm tình bất định của hắn, trong lòng bực bội, đẩy mạnh hắn ra: "Có gì thì nói thẳng ra đi, huynh làm như vậy cho ai xem?"

Thấy nam nhân vẫn chăm chú nhìn mình mà không nói một lời, trong lòng càng thêm tức tối, y đẩy người ra định bước xuống giường.

"Đệ đi đâu?" Vân Khoảnh Dương gần như thô bạo kéo y trở lại giường, đè chặt đôi tay y, từng từ từng chữ thốt ra từ kẽ rằng: "Còn muốn đi gặp Tích Vô Nhai sao?"

Nghe thấy câu này, Vân Phi Vũ lập tức đình chỉ giãy dụa, kinh ngạc nhìn hắn, chỉ cảm thấy hỏa nộ trong lòng cháy mãnh liệt hơn, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, dùng hết khí lực đẩy hắn ra, chỉ vào mũi hắn rống giận: "Vân Khoảnh Dương, ngươi luôn miệng nói tin tưởng ta, tin tưởng ta, nhưng cho tới bây giờ ngươi đã từng một lần tin tưởng ta chưa, hả? Ta gặp ai, kết bằng hữu với người nào ngươi cũng muốn quản? Ta dám đường đường chính chính gặp hắn, đương nhiên ta không sợ có người dị nghị. Dù sao ta cũng đã gặp hắn rồi đấy, ngươi muốn nghĩ sao thì nghĩ."

Chưa khi nào phẫn nộ tới mức này, Vân Phi Vũ đứng dậy bắt lấy y phục, nhanh chóng mặc lại trên người, cầm không được cảm giác cay cay nơi khóe mắt, y dùng tay áo hung hăng lau mặt: "Mẹ nó, lão tử đúng là bị coi thường rồi mà."

Vừa chuẩn bị lấy ngoại sam, y phục bị bàn tay phất ngang cướp đi, ngay sau đó bị kéo vào một vòng tay quen thuộc đến độ không thể quen thuộc hơn.

Ủy khuất trong lòng thúc đẩy y giãy dụa, rống lớn: "Cút, hiện tại lão tử không có tâm tình nháo với ngươi, ngươi thích thế nào thì làm thế đó đi, chẳng liên can tới ta."

"Thực xin lỗi, là ta sai rồi, Vũ Nhi, ta sai rồi, ta không nên hoài nghi đệ. Xin lỗi, đệ tha thứ cho ta được không, là lỗi của ta, đệ đừng rời đi được không? Thực xin lỗi…" Thanh âm run rẩy của nam nhân vang lên phía sau.

Vân Phi Vũ dùng sức kéo cánh tay vòng chặt bên hông mình xuống, thấy cánh tay trắng nõn của hắn bị mình khiến cho đỏ lựng nhưng hỏa nộ trong lòng vẫn không ngừng dâng lên, mãi cho đến khi chất lỏng nóng ấm rơi lên cổ, y nhất thời cứng đờ.

"Ta làm sao vậy? Chỉ là hiểu lầm thôi mà, tại sao lại không thể bình tĩnh giải thích, hay là… chính ta cảm thấy thẹn với lương tâm nên mới mượn cớ nói ra những lời này?" Y cười khổ.

Nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay nam nhân, y thấp giọng nói: "Ngốc nghếch, ta chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí, tĩnh tâm một chút. Huynh cho rằng ta sẽ đi đâu?"

"Thực xin lỗi" Vân Khoảnh Dương vẫn dụi dụi lên cổ y, trầm giọng nói nhỏ: "Là do ta quá xúc động, vừa nghe tới chuyện mỗi ngày đệ đều gặp mặt hắn là ta lập tức không khống chế được tức giận cùng ghen tị, dù sao trước kia ta cũng từng khiến đệ tổn thương, mà hắn lúc nào cũng giúp đỡ đệ. Tất thảy những hạnh phúc hiện tại khiến ta cứ ngỡ bản thân đang nằm mộng, sợ rằng khi tỉnh giấc sẽ không thấy đệ bên cạnh, sau đó thấy đệ cùng hắn…"

"Xin lỗi, thực xin lỗi, là do ta quá nhỏ nhen, Vũ Nhi, đệ cho ta một chút thời gian, ta nhất định sẽ bỏ tật xấu này, được không?" Vân Khoảnh Dương ôm y thật chặt, thanh âm run rẩy tràn ngập sợ hãi cùng bất an.

"Ngu ngốc, chẳng phải ta đã nói sẽ không rời khỏi huynh sao?" Vân Phi Vũ kéo cánh tay trên lưng, "Buông ra."

Cảm nhận được thân thể nam nhân đột nhiên cứng ngắc, biết hắn lại hiểu lầm ý của mình, y đành phải vội vàng giải thích: "Tuy rằng nép trong lòng huynh rất ấm áp, nhưng hiện tại ta muốn nhìn thấy gương mặt huynh, không thể cho ta xem sao?"

Cánh tay trên lưng dần thả lỏng, Vân Phi Vũ xoay người lại, vuốt ve gương mặt tiều tụy kia, hôn lên đôi mắt ửng đỏ của hắn, bỗng nhiên cười nói: "Nếu ta đem tin tức thiếu chủ của Vân gia khóc nhè bán ra ngoài, huynh nghĩ ta sẽ nhận được bao nhiêu ngân lượng đây?"

Vân Khoảnh Dương xấu hổ chớp mắt, môi chậm rãi giương lên, đôi môi mỏng khẽ mấp máy: "Tiểu bại hoại"

Vòng tay ôm lấy vật nhỏ trước người, ngửi mùi hương đặc biệt trên cơ thể y, cảm nhận thân thể mềm mại mà mảnh khảnh đó, hạ phúc bỗng dâng lên một luồng nhiệt hỏa, vật kia cũng ngẩng đầu hùng dũng, hôn lên cần cổ trắng nõn của y, nhỏ giọng: "Vũ Nhi, ta muốn"

Hiện tại Vân Phi Vũ đã hoàn toàn hiểu được ý nghĩa của câu "Tiểu biệt thắng tân hôn", chỉ bị nam nhân đụng chạm một chút mà cả thân thể y đã nóng bừng, nội tâm cực độ khát vọng, nhưng động tác chậm chạp của nam nhân khiến y nóng vội tựa hỏa rồi lại ngượng ngùng nói thẳng, đành phải đung đưa thân thể biểu đạt nhu cầu bức thiết của mình.

Tiếng cười khẽ từ đỉnh đầu truyền tới: "Bảo bối, gấp vậy sao?"

"Quên đi, dù sao cũng đều bị trêu chọc cả." Vân Phi Vũ đỏ mắt, bắt đầu kéo bỏ y phục của nam nhân, nhưng càng nhanh lại càng loạn.

Cách mời gọi trắng trợn như vật khiến tâm trí Vân Khoảnh Dương nhộn nhạo khôn cùng, hỏa dục dưới thân càng khiến vật kia kiên quyết đứng thẳng, hắn đè đôi tay nhỏ bé đang kéo lung tung trên người mình, khàn giọng: "Tiểu bất điểm, để ta."

254. Quyển 6 - Chương 252: Lần Đầu Giao Chiến

Đột nhiên tỉnh lại từ giấc mộng, Vân Phi Vũ bật người ngồi dậy, nhìn chung quanh: "Chết rồi!"

Vân Khoảnh Dương ngồi dậy theo, dùng chăn bao lấy y ôm vào lòng, khó hiểu hỏi: "Sao vậy?"

"Ta đã hẹn Tích đại ca tới trưa sẽ cùng nhau dùng bữa, có phải đã qua buổi trưa rồi không? Xong rồi, vậy mà ta đã ngủ quên mất."

Vân Phi Vũ vội vội vàng vàng định đứng dậy mặc y phục lại bị nam nhân ôm chặt lấy.

"Không cho đệ đi!"

Vân Phi Vũ vừa định bác lời lại nhớ tới việc nam nhân mới trở về hôm nay, buổi sáng hai người cũng vì vậy mới cãi nhau một trận. "Aiz, đành vậy!" Y đem những lời muốn nói nuốt trở vào trong bụng, trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Được rồi, nhưng cần tìm người tới truyền lời lại cho hắn, miễn cho hắn vẫn ngồi đợi."

Muốn lật tức thốt lên 'chẳng cần thiết', có điều, nhớ ra việc vài canh giờ trước mình mới nói sẽ bỏ tật xấu đó, Vân Khoảng Dương hít thở sâu, trầm ngâm một lát, nói: "Thôi vậy, nếu đệ đã hẹn hắn rồi thì cứ tới đó đi, nhưng mà… thắt lưng của đệ còn đau không?" Nói xong, hắn vươn tay ra sau lưng y xoa bóp.

Vân Phi Vũ nhìn hắn một lúc lâu, sau đó ôm chặt lấy hắn. "Đa tạ!"

"Đồ ngốc!" Vân Khoảnh Dương sủng nịch hôn nhẹ lên má y: "Được rồi, đứng dậy thôi, hẳn là chưa tới giờ ngọ, nhanh lên còn kịp."

"Uhm."

Hai người vội vàng tới tửu lâu, Tích Vô Nhai đã sớm chờ trên lầu ba.

"Tích đại ca, xin lỗi huynh, chúng ta tới chậm." Vân Phi Vũ xấu hổ cười với hắn.

Tích Vô Nhai đang định mở miệng, thấy người nọ theo phía sau y, gương mặt mỉm cười lập tức cứng đờ, nhưng nháy mắt lại khôi phục thái độ bình thường: "Không sao, là do ta tới hơi sớm." sau đó quay sang phía Vân Khoảnh Dương: "Vân thiếu chủ khỏe không. Nghe nói thời gian trước ngài trúng độc, cần phải bảo trọng thân thể a!"

"Đa tạ đã quan tâm!" Vân Khoảnh Dương ngoài cười nhưng trong không cười trả lời, sau đó ôm Vân Phi Vũ ngồi đối diện với hắn: "Vương gia mới cần phải như vậy. Làm thế nào lại gầy hơn so với lần gặp mặt trước đó nhiều như vậy? Chẳng lẽ ngài sinh bệnh?"

Tích Vô Nhai mỉm cười: "Đúng là có chút bệnh, chẳng qua..." hắn dùng ánh mắt đầy hàm nghĩa nhìn Vân Phi Vũ: "Đã dần khỏi rồi."

Vân Phi Vũ có ngốc tới đâu cũng nghe ra trong lời nói bọn họ sặc mùi 'thuốc súng', vội vàng ngắt lời: "Chuyện đó... ha hả... mọi người đều đói bụng rồi đúng không? Ta cũng sắp đói chết rồi đây." Không đợi hai người trả lời, y nhìn nam tử ngồi phía đối diện: "Tích đại ca, hôm nay huynh muốn ăn thịt nướng hả? Ta đi chuẩn bị, huynh ngồi chờ chút."

Nói xong, y đứng lên, thuận tiện kéo tay nam nhân ngồi bên cạnh, vẻ mặt mong chờ: "Ta phải chuẩn bị nhiều đồ lắm, Dương, huynh giúp ta được không?"

Hiểu được điều y lo lắng, nhưng Vân Khoảnh Dương vẫn có chủ ý của mình, nắm tay y: "Ta chỉ sợ là càng giúp càng loạn, vậy đi, đệ tới phòng bếp tìm người giúp, ta ở nơi này tiếp khách. Vương gia là khách quý nên không thể chậm trễ, đệ xem có đúng không?"

Một câu này khiến Vân Phi Vũ á khẩu, cái y sợ chính là để hai người này ở chung cho nên mới cố ý nhờ nam nhân hỗ trợ, nghĩ rằng chỉ cần mình cầu xin thì hắn sẽ đáp ứng, chẳng ngờ cuối cùng lại bị cự tuyệt.

Nhìn hai người, y vẫn lo lắng mở miệng: "Việc đó..."

"Tiểu Vũ" Tích Vô Nhai cười trấn an: "Đệ đi chuẩn bị đi, chúng ta chỉ nói chuyện phiếm thôi, không có việc gì đâu."

Thấy hai người đều như vậy, Vân Phi Vũ đành phải gật đầu, "Được rồi." trước khi xoay người rời đi y còn bổ sung một câu: "Ta sẽ nhanh chóng trở lại."

Hai người nhìn y rời đi, sau đó đều chậm rãi thu hồi tầm mắt, nhìn về phía đối phương.

Vân Khoảnh Dương chẳng hề che dấu sự chán ghét của mình, nhếch mày hừ lạnh: "Ngươi gạt được Vũ Nhi nhưng không gạp được ta đâu. Muốn làm bằng hữu? Nói thật dễ nghe quá, kỳ thực ngươi chỉ muốn dùng thân phận bằng hữu để tiếp cận y thôi, ta nói không sai chứ?"

Tích Vô Nhai bưng chung trà nhấp một ngụm, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên: "Ngươi muốn nghĩ sao cũng được, ta chỉ quan tâm tới suy nghĩ của Tiểu Vũ."

"Ôi trời vậy ngươi thừa nhận bản thân tiếp cận Vũ Nhi là có mục đích?"

Tiếp thu ánh mắt sắc bén của đối phương, Tích Vô Nhai chẳng chút thoái nhượng: "Phải thì thế nào, không phải thì sao, liên can gì tới ngươi?"

Vân Khoảnh Dương cười lạnh: "Tích Vô Nhai, đừng có giả ngu, ta nghĩ lần trước Vũ Nhi đã nói rất rõ ràng với ngươi rồi, người y lựa chọn chính là ta, cho dù ngươi có dùng khổ nhục kế cũng chỉ vô vọng thôi. Y chỉ đang đồng tình, thương hại ngươi, đừng vọng tưởng..."

Tích Vô Nhai hừ lạnh một tiếng: "Ngươi cho rằng Tiểu Vũ yêu ngươi?" Thấy sắc mặt nam nhân nháy mắt xanh mét, hắn cười khẩy: "Rõ ràng biết người y yêu không phải là mình mà còn lấy thân phận ái nhân ra là đắc ý, thật không biết là ngươi hồ đồ hay là ích kỷ vô sỉ. Người trong lòng y căn bản chẳng phải ngươi, ngươi lại sống chết giữ chặt lấy y không tha. Quả nhiên Vân gia toàn hạng người lòng tham không đáy."

"Đương nhiên là trừ Tiểu Vũ ra." Hắn cường điệu bổ sung thêm một câu.

Vân Khoảnh Dương nắm chặt đôi tay đặt trên đầu gối, đôi mắt phun lửa, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thì sao? Vũ Nhi tự nguyện ở lại bên cạnh ta, còn ngươi, biết y không yêu cũng sẽ không lựa chọn mình lại lợi dụng sự mềm yếu của y, thi triển khổ nhục kế tranh thủ lòng thương hạ của y, nếu luận về vô sỉ, ta không dám so với ngươi đâu thưa cửu. vương. Gia!"

"Ha hả, như nhau thôi." Khóe miệng Tích Vô Nhai gợi lên nụ cười trào phúng, liếc mắt nhìn người đang trên đường tới đây, lãnh ý trên mặt lập tức tiêu tán, khôi phục vẻ tao nhã thường thấy.

Vừa định tiếp tục khiêu khích lại thấy hắn biết hóa như vậy, Vân Khoảnh Dương cũng lập tức thu hồi lệ khí tràn ngập quanh mình, quay đầu nhìn vật nhỏ tới gần: "Nhanh vậy sao?"

Đầu tiên, Vân Phi Vũ quét mắt nhìn hai người một lượt, không phát hiện có gì dị thường, lúc này mới nói: "Sợ hai người bị bỏ đói nên mới dọn trước vài món lên đây, không đủ lại tới lấy thêm cũng được."

Hai người tươi cười, đều đứng dậy giúp y đưa đồ ăn tiểu nhị bưng đến đặt lên bàn.

Bôi một lớp dầu lên mặt vỉ nướng, sau đó đặt các loại thịt đã được xắt mỏng lên trên, chờ tới khi hai mặt đều chín vàng, Vân Phi Vũ cầm lấy một bẹ rau bao lấy thịt, chấm nước tương và gia vị, cuốn lại, đưa tới trước mặt Tích Vô Nhai, người vẫn luôn kinh ngạc nhìn động tác của mình nãy giờ, y cười nói: "Tích đại ca, nào, nếm thử một miếng đi, để xem huynh ăn có quen miệng không?"

Tích Vô Nhai vươn tay tiếp lấy, nhìn trái ngó phải, cắn một miếng, nhấm nhám, nuốt xuống, khi đã ăn xong một cái, hắn tươi cười gật đầu: "Tuy rằng cách ăn hơi lạ, nhưng nước tương ngon thịt nướng đều, rất ngon!"

"Huynh thích là tốt rồi, ta còn sợ huynh ăn không quen nữa chứ." Vân Phi Vũ lại vui vẻ cuốn một cái nữa đưa cho hắn: "Cho huynh."

Tích Vô Nhai chần chờ mới nhận lấy: "Đệ không ăn sao?"

"An tâm, ta sẽ không để mình bị đói đâu."

Vân Phi Vũ lại nhanh chóng cuốn một cái đưa cho nam nhân vẫn đang trầm mặc ngồi bên cạnh mình, dùng đầu gối cọ lên đùi hắn, cười tủm tỉm: "Nào"

Thấy vật nhỏ mải chăm sóc tên ngồi đối diện lại chẳng để ý tới mình, Vân Khoảnh Dương thực sự khó chịu, tuy rằng vẫn hiểu đây là đạo đãi khách, trong lòng cũng không ngừng nhắc nhở bản thân chẳng nên hẹp hòi, nhưng tâm trí vẫn tiếp tục phiền não. Muốn lên tiếng thu hút sự chú ý của y rồi lại sợ hãi vừa mở miệng sẽ nói hưu nói vượn, hắn chỉ dám vùi đầu ăn uống ngăn miệng mình lại, mà khi trên đùi truyền tới đụng chạm ấm áp, sau đó là thanh âm nhỏ nhẹ vang lên bên tai, trước mắt xuất hiện một đôi tay thon dài trắng nõn, trên bàn tay kia lại có một cuộn rau xanh rờn.

Vân Khoảnh Dương nuốt một ngụm nước miếng, hắn thật sự rất muốn nuốt ngay cả cánh tay trước mặt này.

"Sao vậy, huynh ngốc rồi sao, còn không mau cầm lấy." Vân Phi Vũ nghĩ rằng nam nhân đang tức giận, kéo tay hắn lại rồi đặt vào lòng bàn tay hắn, kín đáo vuốt lưng hắn trấn an: "Mau ăn đi, để lạnh không ngon đâu."

"Tiểu đông tây này còn muốn lửa cháy lại đổ thêm dầu sao?" Vân Khoảnh Dương hít sâu một hơi, âm thầm vận công áp chế dục vọng, nhìn Tích Vô Nhai đối diện thản nhiên ăn, bất giác oán thầm: "Cái tên chướng mắt này, còn không mau cút đi."

Có lẽ đã thật sự đói bụng, ba người chỉ ngẫu nhiên nói vài câu, phần lớn thời gian đều không ngừng nhấm nháp đồ ăn. Đang lúc bọn họ ăn uống cực kỳ ngon miệng, bỗng nhiên Lí Nhị lại đứng bên ngoài khu ghế lô gọi vọng vào: "Lão bản, có người tìm."

"Hửm?" Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, thốt lên: "Ai tìm ta?"

"Tiểu nhân không rõ, chưởng quầy sai tiểu nhân tới gọi ngài."

Vân Phi Vũ nhìn hai người, tuy rằng không khí hiện tại không tồi, nhưng y vẫn sợ mình đi rồi thì hai người bọn họ lại gây sự, trầm mặc một lát, sau đó ra lệnh: "Đưa hắn tới đây, nếu tìm ta, chắc hẳn ta cũng quen biết hắn."

"Vâng." Lí Nhị khom người, nhanh chóng rời khỏi.

Chẳng bao lâu sau liền thấy một người theo sau Lí Nhị, đến khi nhìn rõ ràng, Vân Phi Vũ lập tức đứng dậy tiếp đón, kinh hỉ nói: "Hoàng đại ca, mấy ngày nay huynh đi đâu vậy, hại ta lo lắng gần chết. Nếu không phải có người tận mắt thấy huynh rời khỏi khách *** từ sáng sớm, có khi ta còn nghĩ huynh xảy ra chuyện bất chắc gì nữa ấy chứ."

"Ha hả" Hoàng Trang sờ gáy cười hai tiếng: "Trước khi rời đi, giáo chủ có dặn dò ta giải quyết vài việc nên mấy ngày này hơi bận, bất quá, mọi việc xong xuôi là ta lập tức trở lại, xin lỗi, khiến đệ lo lắng rồi."

"Không sao không sao, huynh dùng bữa chưa? Nếu chưa kịp dùng bữa thì ngồi xuống ăn chung thôi, ta gọi người đưa đồ ăn tới." Vân Phi Vũ nghiêng người: "Chắc hẳn huynh biết Tích đại ca rồi, ta cũng không cần giới thiệu nhiều, nào, huynh ngồi xuống trước đã."

Hoàng Trang kinh hãi, hắn biết chắc chắn Vân Khoảnh Dương sẽ ở nơi này, nhưng chẳng dự đoán được Võ lâm minh chủ Tích Vô Nhai cũng có mặt ở đây. Lặng lẽ quan sát hai người, thầm suy nghĩ: "Sao hai kẻ này lại ngồi cùng bàn, chẳng lẽ bọn họ mưu mô chuyện gì? Đối phó với ma giáo chúng ta? Chắc không thể nào đâu." Hắn lại liếc nhìn hai người một lượt, trong lòng tràn đầy tò mò khó hiểu.

Tuy rằng ngồi chung với ba người cùng lúc như vậy có chút quái dị, nhưng nghĩ tới việc đã lâu không náo nhiệt như hiện tại, Vân Phi Vũ nhìn nhìn bọn họ, vẻ mặt hưng trí dạt dào: "Trước đó ta vẫn luôn dùng bữa một mình, rất nhàm chán, may mắn lại gặp được Tích đại ca, hôm nay Dương cũng trở về, không ngờ Hoàng đại ca cũng vừa vặn quay lại, một ngày náo nhiệt như vậy, chúng ta uống chút rượu đi, thế nào?"

"Tốt, ta không ý kiến." Tích Vô Nhai vội vàng phụ họa, vẻ mặt ôn nhu dừng trên người y.

"Ta cũng không ý kiến, Vũ Nhi thích là tốt rồi." Vân Khoảnh Dương gợi lên khóe môi, vươn ngón tay thon dài luồn giữa những lọn tóc dài đen nhánh trên vai y.

Thấy hai người đều không phản đối, Hoàng Trang cũng vội vàng lên tiếng, cười ha hả: "Thiểu số phục tùng đa số, tất nhiên ta cũng không ý kiến, nhưng mà, Tiểu Vũ à, ta có thể nếm trước món ăn mới này của đệ được không vậy?" hắn chỉ thức ăn trên bàn, sau đó hít sâu một hơi: "Ngửi thấy mùi này là sâu đói trong bụng ta chạy loạn cả lên, đệ dạy ta cách ăn đi, rốt cuộc là phải ăn thế nào nhỉ?"

Vân Phi Vũ nhìn đồ ăn trên bàn không còn nhiều lắm, bôi dầu, sau đó đổ toàn bộ lên vỉ nướng, vừa nướng vừa nói: "Hoàng đại ca, đừng vội, có ngay thôi. Đã tới chỗ ta rồi thì huynh phải ăn no, huynh cứ xác định là hôm nay bụng phình thật lớn nha, muốn ăn món gì khác hoặc điểm tâm thì ta sẽ sai người mang tới."

"Không cần, không cần, thế này là được rồi." Hoàng Trang khoát tay, dùng dư quang quét mắt nhìn hai người vẫn đang trầm mặc, thấy vẻ mặt bọn họ đều bình tĩnh, thầm nghĩ: "Nếu là giáo chủ ngồi đây chứ không phải ta, chẳng biết quang cảnh hiện tại sẽ thế nào nhỉ?"

255. Quyển 6 - Chương 253: Nôn Nóng Bất An

Ăn xong bữa cơm này cũng mất gần hai canh giờ, cơm no rượu say, mọi người cũng nhau ngồi phẩm trà, Tích Vô Nhai đứng dậy cáo từ.

"Tiểu Vũ, đã không còn sớm nữa, ta cần phải trở về."

Vân Phi Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, mỉm cười mời khách: "Xem ra sắp tới giờ dậu rồi, không bằng huynh ở lại dùng xong cơm tối mới về?"

Tích Vô Nhai khẽ lắc đầu: "Không được, ngày nào ta cũng tới dùng bữa trữa đã là không phải rồi, sao có thể tiếp tục ở lại ăn được?"

"Tích đại ca, huynh như vậy là quá khách khí rồi," Vân Phi Vũ nhìn thẳng hắn, vẻ mặt có chút mất hứng: "Trước kia huynh giúp đỡ ta nhiều như vậy mà ta vẫn chưa có dịp báo đáp, hiện tại cũng chỉ là vài bữa cơm thôi. Sau này huynh không được phép lập lại những lời này, bằng không ta nhất định sẽ tức giận."

Tích Vô Nhai thầm than thở trong lòng, sau đó mỉm cười: "Sau này không nói là được, nhưng bữa tối này thì chưa thể ở lại, ngài mai ta..." Hắn dừng một lúc, cố ý vô tình nhìn vào ánh mắt nam tử ngồi đối diện, cười nói: "Ngày mai ta lại tới."

Vân Phi Vũ thu hết biểu hiện của hắn vào đáy mắt, có chút hồ nghi nhìn nam nhân bên canh, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ lúc ta không ở đây Dương đã nói lời gì đó không hay? Nhưng nhìn bộ dạng khi nãy của bọn họ đâu có giống vậy, thôi đi, trước tiên cứ mặc kệ mấy thứ này đã."

Y tươi cười, không để cho hắn có cơ hội cự tuyệt, nói: "Vậy trưa mai huynh nhớ đến đây, ta làm thật nhiều đồ ăn chờ huynh, cứ quyết định vậy đi."

Tích Vô Nhai mở miệng lại không nói được lời nào, mỉm cười gật đầu: "Được."

Vân Khoảnh Dương ngồi một bên lẳng lặng quan sát hết thảy, trong lòng không ngừng cười lạnh: "Tích Vô Nhai à Tích Vô Nhai, ta thật sự quá coi thường ngươi, không nghĩ tới ngươi còn có khả năng diễn kịch thiên phú như vậy, có điều, nếu ngươi vẫn nghĩ rằng ta sẽ diễn chung vở kịch này với ngươi thì ngươi sai hoàn toàn rồi. Hừ! Ta thật muốn nhìn xem ngươi có thể giở trò gì trước mặt ta."

Thấy hắn đồng ý, Vân Phi Vũ lập tức đứng dậy. quay sang nhìn nam nhân bên cạnh: "Dương, huynh giúp ta đón tiếp Hoàng đại ca, ta đưa Tích đại ca xuống lầu xong sẽ lập tức trở lên."

Vừa nghe bọn họ muốn đi riêng, trong lòng Vân Khoảnh Dương cực kỳ khó chịu, nhưng nếu cự tuyệt sẽ khiến vật nhỏ của mình mất hứng, đang chuẩn bị cố gắng đáp ứng, Hoàng Trang lại đột nhiên đứng lên, cười hai tiếng: "Không cần, kỳ thực ta cũng chuẩn bị đi."

"Hả? Hoàng đại ca muốn đi đâu? Một canh giờ nữa là chúng ta dùng bữa tối rồi, huynh không định ăn cùng chúng ta mới về sao?" Vân Phi Vũ khó hiểu nhìn hắn.

"Ha hả vừa rồi ta uống hơi nhiều rượu, hiện tại đầu óc có chút choáng váng. Ta tới Diên Kinh này vài lần rồi nhưng vẫn chưa có dịp đi tham thú chung quanh, cho nên muốn thừa dịp này tản bộ một chút, thuận tiện tỉnh rượu. Hơn nữa ta cũng mới ăn xong, một thời gian nữa cũng không đói đâu, nếu đói ta sẽ tìm nơi dùng bữa, đệ không cần lo lắng cho ta."

Nghĩ nghĩ, Vân Phi Vũ gật đầu: "Vậy được rồi, ta sẽ dặn bọn họ nếu huynh đói bụng thì tới đây dùng bữa tối là được, không cần khách khí."

"Đứng bảo ta không nói nhé, nếu mà nói tới ăn uống thì Hoàng đại ca của đệ sẽ không bao giờ khách khí với đệ đâu." Hoàng Trang cười ha hả: "Ta quen ăn đồ ăn trong tửu lâu này của đệ rồi, an tâm, đói bụng ta sẽ tới đây."

Vân Phi Vũ tươi cười tiến về phía trước: "Đi thôi, ta tiễn các huynh xuống lầu." nghiêng đầu nhìn nam nhân, thấy hắn đứng dậy, y liền bước về phía thang lầu.

Tiễn bước hai người, đang chuẩn bị quay trở vào tửu lâu lại bị Vân Khoảnh Dương ôm lấy.

"Vũ Nhi, chúng ta cũng quay về khách *** đi, được không?"

"Ân?"

Vân Phi Vũ ngửa đầu nhìn về phía nam nhân, thấy hai gò má hắn nổi lên đà hồng, ánh mắt mê ly, vội vàng đỡ lấy hắn: "Huynh say? Không thể uống thì đừng có uống nhiều như vậy, thật là... đi thôi, chúng ta vào nói với Khúc trưởng quầy một tiếng."

"Uhm" Vân Khoảnh Dương có chút làm nũng một tay vắt qua vai Vân Phi Vũ, đem nửa người dựa lên thân thể y.

Chẳng biết làm sao với hành động không biết xấu hổ này của hắn, Vân Phi Vũ quét mắt nhìn chung quanh một lượt, thấy không nhiều người chú ý lắm, lúc này mới an tâm ôm thắt lưng nam nhân bước vào tửu lâu.

Hoàng Trang đi trên con đường đông đúc náo nhiệt, nhớ tới việc trước khi rời đi, giáo chủ có nói với hắn sau khi xử lý xong sự vụ trong giáo sẽ đi tới, mà hiện tại đã hơn một tháng, bọn họ hẳn đang trên đường tới đây, hắn chỉ không ngờ Tích Vô Nhai cũng trở lại Diên Kinh, tình huống hôm nay quả thực khiến người ta không sao dự đoán được. Tuy rằng nhìn ra hai người kia vì Tiểu Vũ mới hòa bình ở chung, nhưng không thể bài trừ khả năng bọn họ sẽ liên thủ lại, nhất định phải thông tri lại cho giáo chủ một tiếng để hắn có sự chuẩn bị trước.

Nghĩ như vậy, hắn lập tức lủi bước tới một con ngõ tắt nhỏ, gương mặt thoạt nhìn cực kỳ chất phác thường ngày lập tức triển khai nụ cười âm lệ, vội vàng bước vào nơi sâu hút trong con ngõ, mà ở phía sau hắn, một thân ảnh bí ẩn luôn theo sát không rời.

Đêm, giờ hợi, Vân Khoảnh Dương tựa đầu lên thành giường suy nghĩ, tiếng gõ cửa khẽ khàng khiến hắn bừng tỉnh, lập tức đứng dậy chụp lấy ngoại bào trên thành giường, nhìn về phía tấm bình phong to lớn ngăn trở giữa căn phòng: "Vũ Nhi, ta ra ngoài một chút, lập tức trở về thôi."

Vân Phi Vũ đang thoải mái ngâm mình trong mộc dũng, nghe thấy lời hắn nói liền sửng sốt, sau đó lại trả lời một tiếng 'uhm'. Mặc dù thật sự buồn bực nhưng y vẫn không muốn để ý nhiều, dù sao hắn cũng là gia chủ của Vân gia, đột nhiên có chuyện cần phải xử lý cũng không có gì kỳ quái.

Ra khỏi phòng, Vân Khoảnh Dương thuận tay đóng cửa lại, nhìn người quỳ gối trước mặt sắc mặt có chút tức giận, đè thấp thanh âm: "Sao bây giờ mới trở về?"

"Thuộc hạ hành sự bất thành, mong thiếu chủ trách phạt."

"Sao lại thế này?"

"Người… đã mất dấu." Người nọ nói xong câu đó, đầu cúi thấp không dám ngẩng dù chỉ một chút.

Ánh mắt Vân Khoảnh Dương âm lệ, khí tức trên người trở nên lạnh buốt: "Ngươi nói cái gì? Mất dấu?" Vừa định lớn tiếng mắng chửi lại nhớ ra mình vẫn đứng ngoài cửa phòng, nhìn chung quanh, hắn xoay người đi tới một góc khuất, không quay đầu lại, ra lệnh: "Theo ta lại đây."

Đứng ở một góc hẻo lánh, Vân Khoảnh Dương đưa lưng về phía người nọ, hỏa nộ trong lòng cũng dần bình ổn, nhớ tới việc người nọ là một trong tứ đại hộ pháp của ma giáo, nhất định có chỗ hơn người, chỉ sợ lần này bản thân vì khinh địch nên đã phái nhầm người. Nghĩ tới đó, hắn thanh thanh cổ họng, trầm giọng: "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói rõ cho ta."

"Vâng."

Sau khi nghe xong, qua một hồi lâu Vân Khoảnh Dương mới mở miệng: "Quên đi, sau này ngươi không cần lo tới việc này nữa."

Vừa nghe lời này, đầu gối người nọ rơi mạnh xuống, quỳ rạp trên mặt đất, thân hình run rẩy: "Thiếu chủ, mong người cho thuộc hạ thêm một cơ hội, mong…"

"Được rồi!" Vân Khoảnh Dương quát lạnh một tiếng: "Ta vẫn chưa trách tội ngươi, chỉ là có nhiệm vụ khác giao cho ngươi, việc này ta sẽ an bài người khác."

"Dạ, thuộc hạ hiểu rõ."

Người đã rời đi, Vân Khoảnh Dương vẫn đứng im bất động một lúc lâu, cuối cùng lại buông tiếng thở dài. Kỳ thực hắn hiểu bản thân vốn không ngăn cản được người nọ tới đây, chẳng qua vẫn không cam tâm nên mới làm như vậy.

Tích Vô Nhai biết, hắn cũng biết. Tuy rằng Vũ Nhi đã lựa chọn mình, nhưng người y yêu nhất cũng chẳng phải mình, vậy nên hắn sợ, hắn sợ người nọ sẽ mang Vũ Nhi đi mất, cũng sợ Vũ Nhi sẽ rời hắn mà đi. Cho dù Vũ Nhi đã nhiều lần cam đoan với hắn sẽ không rời khỏi, nhưng tự thâm tâm hắn vẫn luôn bất an, rất bất an!

Cười khổ, hắn chậm rãi bước vào phòng, miệng thì thầm: "Nên tới sẽ tới, ngăn cản nhất thời nhưng không ngăn cản được một đời. Vũ Nhi, đệ có thể trở về bên ta từ phía hắn, lần này đệ cũng sẽ không theo hắn đúng không? Đúng không vậy?…"

"Dương, huynh sao vậy? Phát sinh chuyện gì không hay hả?" Nhìn nam nhân mang vẻ mặt cô đơn bước vào phòng, Vân Phi Vũ nhịn không được liền hỏi.

"A? Không có gì?" Phát hiện bản thân bước vào phòng trong khi tâm trạng đang hỗn loạn, Vân Khoảnh Dương lập tức đem lo lắng cùng bất an trong lòng che dấu, mỉm cười bước lên phía trước cầm chiếc khăn mềm mại trên tay y, ôn nhu nói: "Để ta lau tóc cho đệ."

"Uhm." Vân Phi Vũ nhu thuận ngồi trước bàn, trầm mặc một lát, bỗng nhiên bắt lấy tay hắn đặt lên má mình, cọ cọ: "Dương, huynh không cần một mình gánh vác tất cả, có chuyện gì cứ nói ra để mọi người cùng nhau giải quyết. Có lẽ ta rất ngốc, nhưng ta muốn chia sẻ cùng huynh."

Trong lòng ấm áp: "Rốt cuộc ta đang lo lắng, hoài nghi điều gì? Vũ Nhi ở ngay bên cạnh, hơn nữa còn nói sẽ ở bên cạnh ta cả đời, nếu y có thể kiên định rời khỏi kẻ kia trở lại bên cạnh ta, vì sao ta lại không thể tin tưởng y? Ta thật quá ngốc rồi."

Cúi người ôm chặt lấy thân thể ấm áp kia, Vân Khoảnh Dương cọ lên đôi má mềm mịn của vật nhỏ, say mê nhắm mắt lại: "Vũ Nhi, Vũ Nhi của ta, chỉ cần đệ ở bên cạnh ta thì không điều gì có thể làm khó ta cả, vậy nên đệ không cần lo lắng, ta thật sự không có việc gì."

"Vừa rồi hắn lại miên man suy nghĩ cái gì thì phải." Vân Phi Vũ thầm thở dài nhưng cũng không biết cách tiêu trừ hoàn toàn những bất an lo lắng trong thâm tâm nam nhân, đành phải vuốt ve mặt hắn: "Ân, ta sẽ ở bên cạnh huynh, trừ phi…"

"Trừ phi cái gì?" Tâm trí Vân Khoảnh Dương chấn động, "Chẳng lẽ y biết tên kia sắp tới nên có chủ ý mới?"

Nghe ra trong giọng nói của nam nhân pha chút căng thẳng, Vân Phi Vũ cười hắc hắc, quay đầu lưu lại trên gương mặt hắn một hàng răng đều đặn: "Trừ phi huynh không cần ta nữa. Nhưng mà, nếu huynh dám không cần ta thật, ta nhất định sẽ cắn nát mặt huynh, huynh tin hay không hử?"

Dường như không kịp phản ứng với những lời y nói, Vân Khoảnh Dương sửng sốt, nhưng thấy vật nhỏ nhe hàm răng trắng bóng đều đặn ghé sát mặt mình, hắn nhảy dựng khỏi bàn theo bản năng, liên thanh cầu xin: "Bảo bối, cắn nơi khác được không? Bằng không… không thể đi gặp người khác đâu."

Thấy hắn rốt cuộc đã khôi phục thái độ bình thường, Vân Phi Vũ thầm thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy chạy về hắn hắn, gương mặt mang theo vẻ *** đãng: "Mỹ nhân đừng chạy, mặt của nàng vừa mềm mại lại vừa mịn màng như vậy, để cho lão gia ta cắn vài miếng chơi."

Vừa nghe lời này, chân Vân Khoảnh Dương lảo đảo, dừng lại, đón nhận thân thể đang tiến về phía mình, đành phải tùy ý vật nhỏ làm xằng làm bậy trên mặt mình: "Đệ nha, có đôi khi quá giống một tiểu hài tử to xác."

Vân Phi Vũ ngẩng đầu mỉm cười, không đáp trả.

"Kỳ thực kẻ giống tiểu hài tử là ta chăng?" Vân Khoảnh Dương than nhẹ trong lòng. Hắn vẫn luôn bất an lo lắng sợ y rời đi, mỗi lần như vậy đều được y trấn an làm dịu, rõ ràng y so với hắn còn nhỏ hơn năm tuổi mà người luôn làm nũng lại là hắn. Tuy nhiên, từ đó cũng có thể nhận ra y thực lòng quan tâm hắn, phải chăng như vậy cũng đủ để chứng minh trong lòng y thì hắn cũng là một người quan trọng?

Có lẽ hiện tại hắn vẫn không thể so bì với vị trí của người nọ trong lòng y, nhưng nhất định có một ngày hắn có thể hoàn toàn thay thế sự tồn tại của người nọ, trở thành người duy nhất trong lòng y, tới khi đó, y mới chính thức thuộc về hắn.

Ôm chặt người trước ngực, Vân Khoảnh Dương hưng phấn dị thường, mãi đến khi người trong lòng bất mãn đánh nhẹ lên ngực: "Dương, huynh muốn làm gì chứ, muốn ôm tới khi ta ná thở mà chết hay sao?"

"A! Xin lỗi đệ!"

Buông Vân Phi Vũ ra, hắn khom người bế y, ngữ khí ái muội, ghé bên tai y thì thầm: "Bảo bối, nên ngủ thôi"

256. Quyển 6 - Chương 254: Lưỡng Hổ Tương Tranh

Mười ngày trôi qua, mỗi buổi trưa Tích Vô Nhai vẫn đều đặn tới Phi Vũ hiên báo danh. Vân Khoảnh Dương nghiến răng mệt nghỉ nhưng chẳng bắt được nhược điểm của hắn nên chẳng còn cách nào khách ngoài việc

mắt nhắm mắt mở mặc hắn lượn lờ trước mắt mình, chẳng qua nguyên nhân chính là Tích Vô Nhai vẫn chưa phải uy hiếp lớn nhất của hắn, mà tên kia mới là địch thủ cuối cùng.

Đối với Hoàng Trang, mặc dù hắn có phái Vô Nhạc âm thầm giám thị, nhưng từ sau ngày ấy, người này trừ bỏ mỗi ngày vẫn đến tửu lâu ăn cơm, thời gian còn lại luôn ở trong khách *** như đang chờ đợi điều gì. Tình hình như vậy càng khiến cho hắn thêm khẳng định tên kia sắp tới.

Hôm nay, ngày mười bảy tháng mười một, không trung cao trong lại đón nhận một cơn mưa phùn nhè nhẹ, Diên Kinh náo nhiệt ồn ào bị bao phủ trong một làn hơi nước mờ mờ, không khí chớm đông tăng thêm chút thú vị.

"Vũ Nhi, hay là hôm nay không đi nữa?" Vân Khoảnh Dương đóng cửa sổ, quay đầu lại nhìn vật nhỏ đang chậm rãi rời giường.

Vân Phi Vũ trừng mắt liếc hắn một cái, lấy y phục trên đầu giường chậm rãi mặc lại.

Vân Khoảnh Dương mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Vân Phi Vũ, lấy y phục trong tay y: "Để ta để ta, ta tới hầu hạ bảo bối đại nhân."

"Tránh ra" Vân Phi Vũ buồn bực lấy y phục trở lại, bởi vì thân thể hơi ngã về phía sau, y vội vàng chống tay đỡ người, bàn tay vươn tới phía sau nhu nhu, cau mày liếc nam nhân một cái.

Vân Khoảnh Dương đau lòng không thôi, sau đó dùng bàn tay mang theo nhiệt lực nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng vật nhỏ: "Bảo bối, xin lỗi mà, nếu không phải mấy ngày nay đệ không cho ta đụng tới thì tối qua ta cũng đâu có kích động như vậy, cho nên…"

Thấy vật nhỏ trong lòng lại trừng mình, hắn nhanh chóng ngậm miệng lại, sau đó dùng mặt cọ cọ lên tóc y lấy lòng: "Nếu không thì vậy đi, hôm nay ta tới tửu lâu nhìn một chút, đệ ở trong phòng nghỉ ngơi?"

Ngón tay nam nhân mang theo nhiệt lực nhẹ nhàng mát xa trên huyệt vị, Vân Phi Vũ thoải mái nhắm mắt lại, nghe thấy lời này liền tức giận lườm một cái: "Huynh tới đó nhìn? Ta nghĩ huynh chuẩn bị tới đó chạy một vòng rồi trở về ngay thì có."

Tâm tư bị nói toạc ra, Vân Khoảnh Dương cười gượng hai tiếng, "Ta lo lắng bảo bối ở một mình trong phòng thôi mà, hơn nữa ở tửu lâu đã có Khúc Thiện, kỳ thực không cần lo lắng."

"Ta biết!"

Vân Phi Vũ đột nhiên rầu rĩ nói: "Kỳ thực ta không cần tới đó cũng chẳng sao cả. Tuy rằng ta là lão bản, nhưng đôi khi ta cảm thấy chức danh lão đại này chỉ như vật trang trí thôi vậy, có chuyện gì cần thiết cũng không thể giúp đỡ được."

Thấy vật nhỏ đột nhiên suy xụp, Vân Khoảnh Dương nhất thời không biết nên an ủi khuyên giải ra sao, suy tư nửa ngày mới nói: "Bảo bối, đệ cho rằng lão bản nên làm những gì?"

"Uhm?" Vân Phi Vũ ngẩng đầu, tràn ngập khó hiểu đối với câu hỏi của hắn.

Vân Khoảnh Dương sủng nị nhéo nhéo hai má y: "Tiểu bất điểm, lão bản là người đứng phía sau chủ trì tất thảy, không cần gặp chuyện gì cũng phải ra tay ra sức, bằng không lại chẳng mệt chết hay sao?"

"Đương nhiên đó là những việc nhỏ, việc đại sự vẫn cần đệ tự mình giải quyết. Đệ nghĩ xem, nếu chuyện gì đệ cùng tự mình động thủ, người dưới sẽ sinh tâm nghi hoặc 'có phải mình làm việc không tốt nên lão bản mới không tín nhiệm mình?', dần dà sẽ tạo nên một bức tường ngăn cách. Đệ cảm thấy những người này còn có thể nhiệt tình làm việc cho mình không? Cho nên cần buông tay vào lúc thích hợp chính là một loại tín nhiệm, đồng thời cũng là khảo nghiệm dành cho thủ hạ, hiểu không? Tiểu bất điểm."

Tự hỏi một lát, Vân Phi Vũ nghiêm túc gật đầu: "Đã hiểu."

"Hơn nữa, bảo bối." Vân Khoảnh Dương nâng cằm y, nhịn không được liền hôn lên khuôn miệng phấn hồng nhỏ nhắn kia, nói: "Phong cách bài trí trong tửu *** đều xuất phát từ tay đệ, đệ còn có thể nói mình vô dụng? Nếu không có ý tưởng mới mẻ khác lạ so với những nơi khác của đệ, Phi Vũ Hiên nào được náo nhiệt như ngày hôm nay, cho nên sau này không được nói bản thân vô dụng. Bảo bối của ta rất lợi hại, chờ Lâu Vũ bên cạnh xây xong còn phải dựa vào trí não của bảo bối để phát triển nha."

Nghe hắn đề cập tới vấn đề này, Vân Phi Vũ lập tức hưng phấn: "Thật ra ta đã nghĩ ra vài kế hoạch rồi, nhưng vẫn chưa quyết định hoàn toàn. Hay là như vậy đi, huynh giúp ta kiểm tra xem, sau đó mới quyết định, thế nào?"

"Tốt" Thấy y rốt cuộc đã cao hứng trở lại, Vân Khoảnh Dương thở dài: "Quả nhiên ta không thể sống nếu thiếu bảo bối. Nếu không có ý bên cạnh, sống trên đời này còn lạc thú gì đây?"

"Dương, được rồi, cảm giác tốt hơn nhiều." Vân Phi Vũ kéo tay hắn xuống, đứng dậy xoa xoa thắt lưng: "Uhm, thật sự thoải mái hơn nhiều rồi, chúng ta nhanh chóng tới tửu lâu thôi."

"Được, ta gọi người đưa nước ấm tới, đệ mau mặc lại y phục đi, đừng để mình bị lạnh." Vân Khoảnh Dương đứng lên vỗ mông y, sau đó đi về phía cửa.

Vào giờ ngọ, Vân Phi Vũ đứng lên khỏi bàn, đấm đấm thắt lưng, nhìn nam nhân cầm giấy trước bàn đang chau mày suy nghĩ: "Dương, ta tới phòng bếp, huynh cứ chậm rãi xem xét nha."

"Ân" Vân Khoảnh Dương ứng một câu, ngẩng đầu liền thấy y đấm thắt lưng, hắn lập tức tiến lên, "Thế nào rồi, lại không thoải mái? Đệ nằm sấp trên nhuyễn tháp đi, ta xoa bóp cho đệ."

"Không có việc gì." Vân Phi Vũ thản nhiên tươi cười: "Có thể do ngồi lâu quá, đứng lên hoạt động một chút là ổn. Ta đi nấu ăn, lát nữa sẽ gọi huynh tới dùng bữa."

"Thật sự không sao?" Vân Khoảnh Dương lo lắng nhìn y.

"Thật mà, huynh tiếp tục xem đi, hoặc là nghỉ ngơi một chút cũng được." Vân Phi Vũ nhẹ nhàng vỗ lên má hắn, sau đó xoay người ra ngoài.

"Hưu" Thanh âm sắc nhọn phá không đột nhiên vang lên, một vệt sáng màu đỏ kéo dài xông thẳng lên trời, theo tiếng 'đùng đoàng' rất lớn, trên không trung nở ra một bông hoa rực rỡ.

"Ủa, ban ngày mà cũng có người phóng pháo hoa?" Vân Phi Vũ đứng ở cửa, tò mò nhìn bầu trời phía đông.

Nghe thấy thanh âm đó, Vân Khoảnh Dương cũng lập tức bước ra, đôi mắt híp lại, nắm chặt đôi tay. Nhìn vậy nhỏ vẫn đứng yên ở lâu lan, hắn tiến lên từng bước ôm lấy y từ phía sau: "Bảo bối, ta đói."

"Nga, ta đi nấu ăn." Lấy lại *** thần, Vân Phi Vũ thân thiết nhéo má hắn: "Ngoan ngoãn chờ trong phòng, lập tức tới ngay."

"Được." Thấy y rời đi, mãi đến khi bóng dáng hoàn toàn biến mất, Vân Khoảnh Dương nhanh chóng phi thân lên mái hiên, dưới chân điểm nhẹ, phi về hướng đông tựa như một mũi tên nhọn hoắt.

Bởi vì mỗi ngày bốn người đều cùng nhau dùng bữa nên Vân Phi Vũ luôn làm tám món mặn một món canh. Cũng may là việc nhặt rau, rửa nguyên liệu y không cần phải tự làm nên đã tiết kiệm được rất nhiều công sức cùng thời gian.

Nhìn cá trích vàng ươm bên cạnh, y lập tức đổ dầu thừa ra, thêm nước, hành, gừng, xì dầu, dấm chua. Chờ gia vị ngấm hết, vừa đậy nắp nồi lên, gã tiểu nhị vừa tới sài phòng về luôn miệng ồn ào: "Đánh tới đây rồi, trên không trung có hai người đang vừa bay vừa đánh nhau kìa."

Dường như trời sinh ai cũng có tính thích xem náo nhiệt cùng những thứ kỳ lạ, trừ bỏ vài người đầu bếp đang vội vàng nấu nướng, những người còn lại trong phòng bếp đều quay sang nhìn hắn, Vân Phi Vũ khó hiểu hỏi: "Cái gì mà đánh tới đây?"

Tâm trạng tiểu nhị có chút kích động, gương mặt đỏ bừng, chỉ ra bên ngoài: "Bên ngoài… thành đông… trên bầu trời có hai người bay… vừa bay vừa đánh nhau."

Vân Phi Vũ chau mày: "Đánh nhau trong thành? Kẻ nào có lá gan lớn như vậy?". Cơ mà chuyện này cũng chẳng liên can gì tới y, đương nhiên sẽ có người tới giải quyết thôi. Quay lại thấy đại bộ phận mọi người nghển cổ nóng lòng muốn đi ra, y quát lên: "Được rồi, khách còn đang chờ cơm kìa, nên làm gì thì làm đi, đừng thất thần nữa."

Mọi người hậm hực trở lại cương vị, tiểu nhịn ôm củi thấy vậy liền nhỏ giọng lẩm bẩm: "Khách nhân đều chạy ra cửa sổ xem náo nhiệt rồi, hiện tại chẳng có ai thúc giục đồ ăn cả."

Phải chăng thường ngày y không có tư thái của lão bản, lời nói không có giá trị hở trời? Vân Phi Vũ trừng mắt, quát: "Chuyển củi đi, nói nhiều như vậy hả."

Kỳ thực y cũng vô cùng tò mò, nhưng thân làm lão bản đương nhiên phải làm gương cho dù mình cũng chỉ làm đồ ăn cho người nhà mà thôi, sớm hay muộn một chút cũng chẳng sao. Bất quá, nếu lão bản y đây mà dẫn đầu đi xem náo nhiệt, vậy chẳng phải mấy người dưới tay còn không lộn xộn hay sao?

Mắt thấy củi ở góc phòng sắp hết nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng tên chuyển củi kia đâu, Vân Phi Vũ có chút bực mình, lật cá trong nồi, sau đó cầm chiếc đũa nấu ra ngoài tìm người. Vừa bước ra khỏi cửa lại thấy tiểu tử kia ôm một bó củi lớn đứng ngây ngẩn trong sân, củi trong tay rơi dần xuống cũng chẳng biết.

"Tả Tiểu Phi, ngươi làm gì thế hả, bảo ngươi đi lấy củi mà ngươi lại…"

"Lão… lão bản…" Tiểu nhị chỉ vào hai người đang bay tới bay lui trên đỉnh các tòa lầu: "Ngài xem, người mặc áo màu lam kia có giống đại lão bản hay không vậy?"

"Hả?" Vân Phi Vũ sửng sốt, híp mắt nhìn theo hướng tay hắn chỉ, thân hình kia đích xác rất giống Vân Khoảnh Dương, nhưng là… y đột nhiên xoay người chạy về phía thang lầu, lên lầu ba, tới phòng nghỉ liền đẩy cửa phòng ra, bên trong không có một bóng người.

Đứng trước lâu lan, y lại nhìn hai người cách nơi này càng lúc càng gần. Bóng dáng hai người không ngừng va chạm trên không trung, một đạo hàn quang đột nhiên ánh vào trong mắt, hình như y vừa thấy hắc y nhân kia mang một chiếc mặt nạ trên mặt. Trong đầu đột nhiên nhớ tới chiếc mặt nạ lạnh như băng của người nọ. "Sao có thể, sao có thể như vậy được? Là hắn sao? Nếu là hắn, vậy…"

Bóng dáng hai người đột nhiên biến mất, y vội vàng chạy tới tiền đường, nhìn mỗi ô cửa sổ đều xếp đầy người, y vô cùng lo lắng chạy xuống lầu hai, tình hình vẫn vậy. Y chạy xuống lầu một, vọt ra ngã tư đường đã chặt ních những người là người, nhìn lên theo tầm mắt mọi người.

"Là bọn họ, chắc chắn là bọn họ. Hai cái tên hỗn đản này." Y nghiến răng tức giận.

"Tiểu Vũ" Nghe thấy thanh âm quen thuộc vang lên, Vân Phi Vũ nhìn mọi nơi mới phát hiện Tích Vô Nhai mặc một thân bạch y phi thân từ trên trời xuống, đứng cách y hơn ba bước.

"Tích đại ca, bọn họ, là bọn họ kìa." Vân Phi Vũ sốt ruột.

"Ta biết, ta theo bọn họ từ ngoài thành tới đây." Tích Vô Nhai nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm hai người trên không trung, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

"Tại sao Dương lại đột nhiên chạy ra ngoài thành? Sao hắn lại biết hôm nay Thánh tới Diên Kinh?" Vân Phi Vũ nghi hoặc, nhưng hiện tại không phải thời điểm nghĩ tới những thứ này, phải ngăn bọn họ lại.

"Phanh"

Một tiếng nổ vang lên, mái ngói vỡ nát rơi xuống ầm ầm, mọi người tụ tập trên đường lập tức giải tán, bắt đầu chạy xuống dưới mái hiên chen chúc tránh né.

Tích Vô Nhai nhanh chóng ôm chặt Vân Phi Vũ vào lòng, dùng nội lực ngăn cản đám người vọt tới như thủy triều, đôi mắt vẫn chằm chằm nhìn hai người kia.

Vân Phi Vũ ngửa đầu nhìn Tích Vô Nhai, nhịn không được liền túm lấy vạt áo hắn: "Tích đại ca, không thể ngăn cản bọn họ sao? Cứ để mặc bọn họ như vậy thì sớm hay muộn cũng sẽ khiến người vô tội bị thương."

Tích Vô Nhai đã ngầm tức giận, hai người đánh từ ngoài thành vào tới trong thành, chẳng thèm quan tâm tới chung quanh, nếu như không phải hắn ở phía sau thu dọn cục diện thì chẳng biết đã bao nhiêu người bị thương. Tuy rằng rất muốn ngăn cản, nhưng hắn hiểu nếu bản thân liều lĩnh tiến vào, rất có thể khiến từ hai người giao tranh biến thành một trận hỗn chiến, khi đó đến chính mình muốn an toàn trở ra cũng khó khăn, càng miễn bàn tới việc ngăn cản.

Nhưng trước mắt, nhìn mọi người vẫn tò mò xem cảnh hay, hắn cũng bất đắc dĩ. Từ trước tới nay Diên Kinh luôn luôn an ổn, lần đầu gặp trường hợp giao chiến như vậy, chẳng kỳ lạ gì khi những người này không biết bản thân mình đang ở trong tình trạng nguy hiểm. Xem ra phải liều một phen rồi.

Hắn cúi đầu nhìn người trong lòng, thấy ánh mắt y mang đầy chờ đợi liền gật đầu: "Được, để ta thử xem."

257. Quyển 6 - Chương 255: Tranh Giành Tình Nhân

Vừa muốn phi thân lên thì tay áo lại bị níu lấy, Tích Vô Nhai khó hiểu nhìn về phía y: "?"

"Đưa ta theo nữa."

"Không được, rất nguy hiểm." Tích Vô Nhai cự tuyệt thẳng thừng.

Vân Phi Vũ mím môi, trầm giọng nói: "Tích đại ca, liệu huynh có tuyệt đối nắm chắc có thể khiến bọn họ ngừng lại hay không?"

Tích Vô Nhai ngẩng đầu nhìn hai người vẫn giao tranh kịch liệt trên không trung, than nhẹ một tiếng: "Ta chỉ có thể cố gắng hết sức."

"Không nắm chắc sao? Vậy thì đưa ta theo." Vân Phi Vũ kiên quyết. "Ta không rõ tại sao bọn họ lại động thủ với nhau, nhưng chắc chắn ta không thoát nổi can hệ. Ta lên đó thuyết phục bọn họ, nếu có thể dùng phương pháp hòa bình chẳng phải tốt hơn sao?"

"Hơn nữa…" Y ngừng lại, quét mắt nhìn mọi người một vòng: "Huynh nhìn bọn họ đi, chỉ lo xem náo nhiệt, ngay cả bản thân đang gặp nguy hiểm cũng không biết. Hiện tại chưa có người bị thương, nhưng đợi lát nữa… Tích đại ca, mang ta lên đó đi, nếu có thể không dùng vũ lực thì phải tận lực cố gắng, tránh người vô tội bị thương, huynh nghĩ có đúng không?"

Hiểu được lời y nói rất có lý, nhưng hắn thật sự không muốn mạo hiểm. Hai người kia đều đang trong trạng thái điên cuồng chiến đấu, trong mắt chỉ có thù hận với đối phương, căn bản không để ý tới người khác.

"Tích đại ca, đừng do dự nữa, để bọn họ tiếp tục như vậy thì tất cả những người này sẽ gặp phải tai ương."

Tích Vô Nhai lẳng lặng nhìn y, vẻ mặt nghiêm túc: "Thôi được, nhưng lát nữa đệ phải ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, không được phép mạo muội tiến lại gần bọn hắn, đệ làm được chứ?"

"Uhm." Vân Phi Vũ gật đầu.

"Ôm chặt ta."

Tích Vô Nhai ôm y sát vào ngực, đề khí thả người bay lên. Trước sự kinh hô của mọi người, hai người hạ xuống đỉnh của trà lâu.

Nhìn hai kẻ đang chiến đấu kịch liệt, Vân Phi Vũ không chút nghĩ ngợi định xông lên phía trước lại bị người phía sau ôm chặt hông, không thể động đậy.

"Không thể tới đó, chung quanh bọn họ rất nguy hiểm." Tích Vô Nhai ghé bên tai y nói nhỏ.

"Vậy được rồi!" Vân Phi Vũ mặc niệm trong lòng, sau đó rướn cổ thét lên: "Vân Khoảnh Dương, Tư Vũ Thánh, hai tên hỗn đản nhà ngươi dừng tay cho ta, có nghe thấy không? Dừng tay cho ta."

Thân hình hai người thoáng ngừng, đảo mắt lại đấu càng thêm hung mãnh.

"Tích đại ca, bọn họ không nghe thấy lời ta nói sao?" Vân Phi Vũ khó hiểu.

"Hai tên này." Tích Vô Nhai nhíu mày: "Nhìn động tác khi nãy của bọn họ hẳn là nghe được, nhưng vì sao lại không dừng tay? Chẳng lẽ đã ước định chuyện gì?" Hắn nhìn người trong lòng.

Vân Phi Vũ chằm chằm nhìn hai người, nắm lấy cánh tay bên hông, lo lắng thúc giục: "Tích đại ca, chúng ta tới gần hơn chút nữa, có thể vừa rồi bọn họ không nghe thấy, tới gần chút nữa được không?"

Tích Vô Nhai âm thầm thở dài: "Tiểu Vũ, chẳng lẽ sự tồn tại của ta trong lòng đệ không hề quan trọng chút nào sao?"

"Được rồi!"

Vân Phi Vũ sửng sốt, quay đầu nhìn về phía sườn mặt nam nhân: "Tích đại ca, huynh tức giận?"

"Không có!" Tích Vô Nhai nhìn hai người phía trước liên tục di chuyển, quan sát chung quanh, sau đó chỉ về phía đối diện: "Chúng ta tới đó đi."

Vân Phi Vũ có chút hốt hoảng: "Có phải ta rất quá đáng? Không tiếp nhận tình cảm của hắn thì thôi, còn nhờ hắn giúp mình ngăn cản hai người bọn họ, hắn sẽ không…"

"A" Chỉ cảm thấy chân vừa trượt, cả thân thể y lập tức nghiêng sang bên cạnh.

Chưa kịp thoát khỏi cơn hoảng sợ đã thấy cả người bị ôm lấy: "Sao đệ bất cẩn như vậy hả, đệ thật là… Aizz…"

"Xin lỗi" Vân Phi Vũ ngượng ngùng cúi đầu, sau đó nhẹ nhàng cựa quậy thân thể: "Tích đại ca, đặt ta xuống đi, ta tự mình đi được."

Tích Vô Nhai càng siết chặt đôi tay: "Không được lộn xộn, ta ôm đệ tới đó."

Vân Phi Vũ mấp máy môi, cuối cùng lại chẳng nói gì, ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn.

Điểm nhẹ mũi chân vài cái đã tới được góc gần hai người nhất, Tích Vô Nhai buông Vân Phi Vũ xuống nhưng đôi tay thuận thế vòng quanh hông y, khiến cho y không thể cử động.

Biết hắn sợ mình lỗ mãng xông lên, Vân Phi Vũ cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn hai người phía trước phi lên hạ xuống, không ngừng giao chiến, hỏa nộ trong lòng bùng nổ: "Vân Khoảnh Dương, Tư Vũ Thánh, các người dừng lại, có nghe thấy không, nếu thật sự không đừng lại, ta thề sẽ lập tức nhảy từ nơi này xuống."

Động tác trên tay hai người đồng thời chậm lại, phóng một chưởng về phía đối phương, tách ra, chớp mắt lại lao vào chiến đấu.

"Hắn… bọn họ sao vậy chứ?" Vân Phi Vũ tức giận đến run người: "Rõ ràng nghe thấy lời ta nói, nhìn thấy ta lại không chịu dừng tay. Được được, ta nhảy thật cho các người xem."

"Tiểu Vũ, đừng nóng vội." Tích Vô Nhai cản y lại, đột nhiên cao giọng thét to: "Các ngươi đánh tận tình đi, tốt nhất là đồng quy vu tận, sau này Tiểu Vũ sẽ do ta chăm sóc."(Đồng quy vu tận: cùng chết)

Hai người nhanh chóng tách ra, Vân Phi Vũ cũng đồng thời sửng sốt, ngay sau đó cằm bị nâng lên, trên môi truyền tới xúc cảm ấm áp. Nhìn gương mặt tuấn dật hiện ra trước mắt, tâm trí y trống rỗng: "Tình trạng gì thế này, làm thế nào mà Tích đại ca lại đột nhiên hôn ta chứ?"

"Tích Vô Nhai, tên khốn kia, mau buông Vũ Nhi ra!" Hai người đồng thời rống giận.

"Tiểu Vũ, xin lỗi đệ!"

Bên tai truyền tới giọng nói nhỏ nhẹ, thân thể đột nhiên bay lên không, Vân Phi Vũ ôm chặt cổ nam nhân theo bản năng, ngơ ngác nhìn nghiêng gương mặt hắn, ngay cả chứng sợ độ cao của mình cũng bị quên mất.

Hạ mắt nhìn vẻ mặt ngơ ngác của tiểu đông tây trong lòng, khóe miệng Tích Vô Nhai nhếch lên thành nụ cười ảo não, quay đầu nhìn phía sau, động tác dưới chân càng thêm mau lẹ: "Xin lỗi!"

Vân Phi Vũ đột nhiên bừng tỉnh, lúc này mới phát giác bản thân đang ở giữa không trung, vừa ôm chặt cổ nan nhân vừa nhắm mắt hỏi: "Tích đại ca, chúng ta đi đâu?"

Tích Vô Nhai bị bóp cổ, hô hấp khó khăn, ho khan hai tiếng, trả lời: "Ngoài thành."

"Dẫn bọn họ ra ngoài thành?"

"Phải, khụ khụ"

"A, xin lỗi huynh, ta dùng sức quá nhiều." Nghe thấy tiếng hắn ho khan, Vân Phi Vũ vội vàng buông lỏng ra một chút nhưng vẫn ôm chặt không buông như cũ: "Xin lỗi huynh, ta sợ độ cao."

"Không cần xin lỗi ta như vậy." Tích Vô Nhai ôm y càng chặt, lại liếc nhìn phía sau: "Đệ không trách ta sao? Khi nãy ta…"

"Ta hiểu Tích đại ca vì dẫn sự chú ý của bọn họ nên mới làm như vậy, huynh không cần xin lỗi." Vân Phi Vũ ngắt lời Tích Vô Nhai, đột nhiên tựa đầu lên vai hắn, ngữ khí mệt mỏi: "Nếu bọn họ có thể thâm minh đại nghĩa như Tích đại ca thì tốt biết bao."

"Ta thâm minh đại nghĩa?" Tích Vô Nhai liên tục cười khổ, nghe lời y khen ngợi mà trong lòng chẳng có chút vui sướng, chỉ có vô hạn chua sót cùng tịch mịch: "Tiểu Vũ, kỳ thực ta chẳng phải kẻ thâm minh đại nghĩa gì đâu. Ta chỉ vì yêu đệ nên không muốn ép buộc đệ, không muốn tiếp tục khiến đệ tổn thương mà thôi."

Tiếng gió chợt ngừng lại, tiếng binh khí tương giao leng keng truyền tới tai, Vân Phi Vũ nghi hoặc mở mắt ra, cách đó hơn một trượng, tràng diện hỗn chiến ánh thẳng vào mắt.

"Đây..."

Không đợi nam nhân trả lời, hai tiếng gầm đồng thời vang lên phía sau: "Tích Vô Nhai, cái tên vô sỉ nhà ngươi, mau buông Vũ Nhi ra!"

Xoay người lấy một tay kéo nam nhân ra phía sau, Vân Phi Vũ trừng mắt nhìn hai người: "Các người muốn làm gì?"

"Vũ Nhi"

"Câm miệng!" Giờ phút này, hỏa nộ trong lòng Vân Phi Vũ hoàn toàn bùng nổ: "Chẳng phải các người vừa đánh rất vui vẻ sao? Hiện tại không đánh tiếp hả? Tiếp tục đánh đi, tiếp tục đánh đi nào, đúng lúc tay ta cũng ngứa ngáy, chúng ta cùng nhau đánh một trận được không?"

"Tiểu Vũ, đừng xúc động!"

"Tích đại ca, đừng ngăn cản ta." Vân Phi Vũ chỉ vào hai người kia, phẫn nộ: "Không dạy dỗ hai tên hỗn đản này ta nghẹn chết mất. Bọn họ chỉ biết tranh giành tình nhân, lại chẳng tên nào chịu suy nghĩ cho ta. Sớm biết mọi chuyện thành ra thế này, năm đó ta rớt xuống vách núi rồi chết luôn có phải tốt hơn không, miễn cho nhìn thấy mặt bọn họ lại bực mình."

"Vũ Nhi, xin lỗi đệ."

Phía sau truyền tới tiếng xin lỗi của hai người, Vân Phi Vũ thu tay phải, quay đầu lại huy ngay một quyền.

"Đương" một tiếng, chỉ cảm thấy tay bị phản chấn sinh đau, Vân Phi Vũ vừa mở tay ra đã thấy vài vệt máu chảy xuống.

"Tư Vũ Thánh, ngươi là tên khốn kiếp." Vân Khoảnh Dương rống giận, đau lòng kéo tay vật nhỏ: "Vũ Nhi, đau lắm phải không, chúng ta..."

Còn không chờ hắn nói xong, trên mặt đột nhiên trúng một quyền, hắn ngây người: "Vũ Nhi?"

"Xứng đáng!" Tư Vũ Thánh hừ lạnh một tiếng, gỡ mặt nạ ném sang một bên, sau đó tới gần Vân Phi Vũ: "Vũ Nhi, để ta nhìn tay đệ xem."

Thấy hắn ghé sát vào, Vân Phi Vũ không chút nghĩ ngợi liền huy quyền đánh lên mặt hắn, Tư Vũ Thánh cảnh giác định nghiêng người tránh thoát nhưng thấy ánh mắt vật nhỏ tràn đầy hỏa nộ, trong lòng chấn động, trong lúc này trúng ngay một quyền. Nghĩ rằng như vậy là xong rồi, ai ngờ một quyền tiếp theo lại nối tiếp, hắn cấp tốc lui ra sau vài bước, vẻ mặt kinh ngạc: "Vũ Nhi?"

"Hừ, đã nói Vũ Nhi ghét ngươi mà ngươi không chịu tin." Vân Khoảnh Dương dương dương tự đắc nhướn mi, nhưng một nắm tay đột nhiên xuất hiện trước mắt khiến hắn sợ tới mức lùi thật xa về phía sau, nhìn vẻ mặt vật nhỏ đầy phẫn nộ, hắn cẩn thận tới gần: "Vũ Nhi, ta biết đệ giận ta, chúng ta trở về nói sau, được không?"

Tư Vũ Thánh bước tới che chắn trước mặt hắn: "Dựa vào cái gì mà Tiểu Vũ phải theo ngươi, có đi cũng là theo ta đi."

Hai người lại bắt đầu khắc khẩu không ngớt, Vân Phi Vũ nhân cơ hội tiến lên huy quyền triển cước về phía bọn họ.

Hai người nhanh chóng tách ra, nhưng sợ người bị cướp đi, lại cùng tiếp cận, bất quá đến cuối cùng vẫn tránh né khỏi quyền cước của y. Cứ lặp lại như vậy, bọn họ chẳng có lấy chút tổn thương, ngược lại, Vân Phi Vũ bắt đầu thở hổn hển.

"Hừ, nhát gan." Tích Vô Nhai lạnh lùng lên tiếng: "Ngay cả can đảm thừa nhận tức giận của Tiểu Vũ cũng không có còn dám nói thương y gì chứ. Tình yêu của hai người các ngươi cũng chỉ tới trình độ này mà thôi, còn không bằng bỏ cuộc luôn đi, miễn cho các ngươi hao tổn *** thần, cũng khiến y thương tâm."

Thân hình hai người thoáng chấn động, hung tợn trừng mắt liếc hắn một cái, không tránh né nắm tay huy tới.

"Xem ra y thực sự tức giận rồi." Tích Vô Nhai nhìn quyền cước không chút lưu tình 'đậu' lên mặt hai người, hắn bắt đầu hơi hối hận lời nói của mình khi nãy, vốn định khích tướng bọn họ để Tiểu Vũ phát tiết một lúc, chẳng dự đoán được hai tên này còn không chịu dùng cả nội công hộ thể.

Tuy rằng Vân Phi Vũ không có nội lực, nhưng không thể bỏ qua quái lực của y được. Nhìn sắc mặt hai người càng thêm tái nhợt, đang nghĩ ngợi có nên tiến lên khuyên giải hay không, phía sau lại truyền tới thanh âm kêu gào ầm ĩ.

"Giáo chủ"

"Thiếu chủ"

Tích Vô Nhai quay đầu lại, nhìn nhân mã hai phái không biết đã ngừng tranh đấu từ lúc nào, tất cả đều trợn mắt nhìn chủ tử nhà mình bị đánh đập thậm tệ. Thấy mấy người định xông lên phía trước hắn dang tay ngăn cản.

"Các người tới đó góp vui hả, không thấy chủ tử nhà mình vẫn chưa mở miệng nói câu nào hay sao! Đây là họa bọn hắn tự chuốc lấy, đương nhiên phải để bọn họ tự mình đảm đương, các ngươi tiến lên chỉ khiến tình hình xấu thêm thôi."

"Nhưng mà…" Tất cả mọi người nhìn nhau, lại không dám tiến lên.

Hoàng Trang đi lên, chắp tay: "Vương gia, chỉ sợ hiện tại Tiểu Vũ tức giận đến mất trí, tiếp tục đánh như vậy cũng không phải biện pháp hay, mọi việc qua đi, thấy hai người bị thương, khẳng định y sẽ lại đau lòng tự trách. Người xem có biện pháp khiến y tỉnh táo lại hay không?"

Tích Vô Nhai liếc hắn một cái, cúi đầu trầm tư, đột nhiên cao giọng kêu lên: "Tiểu Vũ, qua buổi trưa rồi, đồ ăn của đệ đã làm xong chưa? Tất cả mọi người đều chờ ăn cơm đấy."

258. Quyển 6 - Chương 256: Tình Thế Khó Xử

"Cơm? Đúng rồi, vẫn còn ngâm cá trong nồi, chưa nát ra đó chứ?"Động tác trên tay Vân Phi Vũ dừng hẳn lại.

Khi tầm mắt đảo đến gương mặt tái nhợt đầy những vết xanh tím trên gương mặt hai người, còn khóe miệng đang chảy ra chút máu tươi đỏ chói, tâm can y đau đớn: "Đây… đều là do ta làm sao?"

Đau lòng nhìn bọn họ, mấp máy môi lại không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ nghẹn ra một câu: "Các người ngu ngốc sao? Vì sao lại không né tránh?"

Hai người đồng thời sửng sốt, Vân Khoảnh Dương chịu đựng đau đớn trên mặt, cố gắng tươi cười: "Không có việc gì, chỉ cần đệ đừng tức giận là được rồi."

Tư Vũ Thánh liếc xéo hắn một cái, tiến đến trước mặt vật nhỏ ngăn cản tầm mắt của y, bĩu môi: "Đau"

"Vẫn thích làm nũng như vậy." Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy hình ảnh của gương mặt tuyệt mỹ này, vươn tay lau đi vết máu trên khóe miệng hắn, vuốt ve má hắn, dỗ dành: "Biết đau cũng không trốn tránh, ngu ngốc"

Tư Vũ Thánh chu chu miệng: "Đệ tức giận"

"Vô sỉ"

Còn không chờ Vân Phi Vũ mở miệng, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng tràn ngập tức giận truyền vào tai hai người, ánh mắt Tư Vũ Thánh bất chợt phóng ra hai đạo hàn quang, bình tĩnh quát khẽ: "Ngươi nói ai vô sỉ?"

"Nói ngươi." Vân Khoảnh Dương tiến lên trước một bước, trên mặt không hề che dấu phẫn nộ.

Vân Phi Vũ quay đầu đối diện ánh mắt hắn, thấy đôi mắt hoe đỏ kia toát ra bi ai, tâm như nứt ra thành một lỗ hổng, đau đớn. "Ta lại tổn thương hắn sao?" mới bước được vài bước, tay lại bị giữ chặt, "Đừng đi."

Quay đầu nhìn gương mặt tuyệt mỹ đầy vết thương cùng cô đơn kia, trong mắt hắn tràn ngập thương yêu, khẩn cầu: "Vũ Nhi, ở lại bên ta, được không?"

Nhìn trái lại nhìn phải, tâm đau từng cơn. Một bên là người mình yêu nhất. Một bên là người mình muốn bảo hộ cả đời. Tổn thương người nào cũng khiến y đau lòng. Rốt cuộc nên làm sao đây? Rốt cuộc nên làm như thế nào mới phải?

Đầu óc hỗn loạn, ***g ngực như bị cự thạch ngàn cân đè nặng, nặng đến nỗi khiến y hít thở không thông.

Thời gian như bị dính lại, trôi qua chậm rãi. Tất cả mọi người ngừng thở chờ đợi y nói ra quyết định cuối cùng.

"Các ngươi thật sự yêu y sao?" Thanh âm gầm rú đầy tức giận đánh tan cục diện bế tắc. Tích Vô Nhai chậm rãi đi lên phía trước. Ánh mắt sắc bén như lợi kiếm bắn về phía hai người, cắn răng, thấp giọng rít gào: "Rốt cuộc các ngươi muốn bức y tới mức nào mới hài lòng? Chẳng lẽ muốn bức y tới tử lộ một lần nữa mới cam tâm? Đúng không?"

Đối mặt với lời hắn rống giận, hai người cả kinh, đồng thời nhìn vật nhỏ mím chặt môi im lặng không nói lời nào. Khi thấy vẻ mặt mê mang thống khổ cùng ánh mắt mông lung không biết làm sao kia, ngực cứng lại: "Không thể nào, không được!"

"Vũ Nhi"

Hai người đồng thời vươn tay muốn kéo Vân Phi Vũ vào lòng, ánh mắt Tích Vô Nhai chuyển động, nhanh chóng tiến lên đoạt người, cẩn thận ôm y vào lòng, sau đó nhìn hai người, khóe miệng gợi nên nụ cười châm chọc lạnh lùng.

"Đến bây giờ các ngươi còn không biết hối cải, chỉ muốn chiếm lấy y. Các ngươi vốn không xứng được chạm vào y, không xứng có được y."

"Tích Vô Nhai, ngươi thì tốt đến mức nào chứ, chẳng lẽ ngươi dám nói bản thân mình không động tâm? Vậy vì sao ngươi lại xuất hiện trước mặt Vũ Nhi?" đôi mắt Vân Khoảnh phun hỏa, nhìn vật nhỏ lặng lẳng nép trong ngực hắn, muốn đoạt lại, rồi lại không thể vươn tay.

"Ha hả" Tích Vô Nhai nhướn mi cười khẽ, thẳng thắn: "Ngươi nói đúng lắm, ta thực sự không hề quên được y, cho dù y có cự tuyệt thì ta vẫn yêu y như cũ." Nói xong, hắn cúi đầu nhìn vật nhỏ trong lòng, thấy gương mặt nhỏ nhắn ngơ ngác kia ngẩng lên, hắn mỉm cười: "An tâm, ta sẽ không ép buộc đệ làm chuyện mình không thích. Chỉ cần có thể ở bên cạnh đệ, chỉ cần có thể nhìn thấy đệ hạnh phúc khoái hoạt thì ta đã cảm thấy mãn nguyện rồi."

Khóe mắt Vân Phi Vũ cay cay, trong lòng ngập tràn áy náy, còn có chút chua sót không nói nên lời, run giọng nói: "Tích đại ca, tội chi huynh phải như vậy? Huynh khờ quá!"

Tích Vô Nhai lặng lẽ thở dài, chua sót nở nụ cười: "Ngốc cũng được, chỉ cần đệ vui vẻ là tốt rồi."

Nhìn hình ảnh hai người ôm nhau dị thường ấm áp, hai người còn lại đứng ở một bên rốt cuộc nhịn không nổi nữa, phi thân tới cạnh, Tư Vũ Thánh quát lạnh: "Tích Vô Nhai, ngươi nói còn hay hơn hát, nếu ở bên cạnh nhìn là được rồi, vậy còn không mau buông Vũ Nhi ra."

Khi thấy hai người đồng thời tới gần, Tích Vô Nhai ôm chặt người trước ngực phiêu xa một trượng, sau đó cúi đầu nhìn y, căn bản không để tới tới bọn họ: "Đệ mệt không? Trở về dùng bữa rồi nghỉ ngơi nha? Đừng nghĩ nhiều, nếu hiện tại vẫn chưa thể quyết định thì đừng nên miễn cưỡng, từ từ sẽ đến."

Vân Phi Vũ cúi đầu ứng thanh, nghe thấy động tĩnh phía sau, y quay đầu liếc nhìn hai người một cái liền thu hồi tầm mắt, gương mặt mệt mỏi ngẩng lên: "Tích đại ca, chúng ta về thôi."

"Được." Tích Vô Nhai kéo tay y đi về phía cổng thành, hoàn toàn không để ý tới hai người phía sau.

"Vũ Nhi"

Thanh âm run rẩy mang theo vô hạn đau thương cùng khổ sở, thân hình Vân Phi Vũ cứng đờ, muốn quay đầu lại cũng không dám, y sợ nhìn thấy thần sắc bi thương của hai người, sợ bọn họ bức mình lựa chọn. Muốn né tránh hết thảy lại không cách nào trốn thoát, rốt cuộc nên làm như thế nào? Rốt cuộc y nên hành động ra sao mới không khiến ai tổn thương?"

"Không nghe, không nhìn, không nghĩ." Thanh âm ôn nhu vang lên bên tai tựa như xuân phong vuốt ve trái tim đang nôn nóng bất an của Vân Phi Vũ. Tích Vô Nhai vuốt tóc y: "Chờ ta ở đây, ta nói với bọn họ vài câu."

Vân Phi Vũ gật đầu, y hiểu hiện tại bản thân đã không thể ứng phó được, thể xác cùng *** thần đều mỏi mệt, rất mỏi mệt.

Tích Vô Nhai ngăn trở trước mặt hai người, lạnh giọng quát khẽ: "Nếu các người thực sự yêu Tiểu Vũ thì đừng ép buộc y. Một chút thời gian như vậy cũng không chờ nổi thì tự động rời khỏi đi."

"Ngươi dựa vào cái gì để thay Vũ Nhi quyết định?" Tư Vũ Thánh mất hứng hỏi lại.

Tích Vô Nhai cười lạnh: "Dựa vào việc ta sẽ không tổn thương tới y, sẽ không ép y làm những việc mình không thích."

Muốn phản bác nhưng bọn họ lại chẳng tìm được lời nào để cãi lại, chỉ có thể nhìn người nọ xoay thân rời khỏi.

Thấy hắn chậm rãi đi về phía bảo bối của mình, Vân Khoảnh Dương không cam lòng kêu lên: "Muốn về thì cũng là ta đưa Vũ Nhi trở về, Vũ Nhi và ta vẫn ở chung."

Thần sắc những người còn lại đột biến, chỉ thấy Vân Phi Vũ xoay người, vẻ mặt ủ rũ, hữu khí vô lực nói: "Để ta an tĩnh một mình, cầu xin các người đấy!"

Lại quay sang nhìn Tích Vô Nhai: "Tích đại ca, ta muốn quay trở về tiểu viện."

"Đi luôn sao? Không ăn gì đó trước?"

Vân Phi Vũ lắc đầu, sắc mặt héo hon, thân thể đơn bạc lung lay trong cơn gió lạnh tựa hồ sắp đổ: "Đột nhiên ta rất mệt mỏi, huynh có thể đưa ta trở về không?"

Nghe thấy lời y nói, Tích Vô Nhai không hề do dự, khom người ôm lấy y, cũng chẳng quay đầu lại liền nói: "Các ngươi tự mình ngẫm lại cho kỹ đi, nếu bức y tới bước đường cùng, người hối hận chính là các ngươi."

Nhìn thân ảnh người nhấy mắt đã phiêu xa, hai người ngơ ngác, mãi đến khi nghe thấy tiếng gọi phía sau.

"Thiếu chủ"

"Giáo chủ"

"Bọn họ đã rời đi từ rất lâu rồi."

Thần sắc Vân Khoảnh Dương ảm đạm, tức giận nhìn nam nhân bên cạnh: "Nếu không phải ngươi giữa đường chen vào thì ta cùng Vũ Nhi vẫn đang vui vẻ hạnh phúc."

"Hừ! Phải không?" Tư Vũ Thánh khinh thường nhìn hắn: "Ta thấy ngươi vẫn luôn sống trong cảnh lừa mình dối người thì có. Rõ ràng biết y không yêu mình lại vẫn bám chặt không buông, chẳng phải kẻ nên biến đi chính là ngươi hay sao?"

"Vũ Nhi tự nguyện ở bên ta, tới bây giờ ta vẫn chưa từng ép buộc y."

"Ôi trời, thật sao? Ngươi dám thề với trời là bản thân chưa từng ép buộc y dù chỉ một chút?"

Thấy hai người lại bắt đầu đối chọi gay gắt, mọi người cũng hết cách, Hoàng Trang nhịn không được liền mở miệng: "Giáo chủ, Vân thiếu chủ, các người đợi tiếp vào ngày xem thế nào, cũng như những lời vương gia vừa nói đó, để Tiểu Vũ có thời gian suy nghĩ, thế nào? Bằng không, aiz… Tiểu Vũ đã nhiều lần tìm được sinh lộ trong tử lộ, các người nhẫn tâm buộc y tới bước đường cùng sao?"

"Im ngay!"

"Câm miệng!"

Hai người đồng thời quát chói tai, uy áp rời núi lấp biển khiến đánh về phía Hoàng Trang, hắn phun ra một ngụm máu lớn, quỳ rạp xuống đất.

Lí Lam Phong, Bạch Cừu tiến lên đỡ lấy hắn, sau đó quỳ xuống theo: "Thỉnh giáo chủ suy nghĩ lại!"

"Cầu thiếu chủ cân nhắc!"

Nhân mã hai bên đều quỳ xuống, hai người nổi giận huy trưởng định đánh về phía thủ hạ của mình.

"Vân thiếu chủ, Tư giáo chủ, Vân thiếu gia có chuyện muốn nói." Phía sau thình lình truyền tới thanh âm bình tĩnh không chút dao động, hai người đồng thời quay lại.

"Ngươi là ai?"

Ma y nhân bình tĩnh nói: "Tiểu Nhân là Dạ Phong, người bên cạnh vương gia."(Ma y nhân: người mặc áo tối màu)

"Vân thiếu gia ngươi vừa nhắc tới là Vũ Nhi?" Vân Khoảnh Dương lo lắng hỏi: "Y sai ngươi tới nói gì?"

"Vân thiếu gia nói, mong hai vị đây đừng tiếp tục động thủ nữa, cho người mấy ngày để suy nghĩ, người sẽ cho các vị câu trả lời thuyết phục."

"Chỉ như vậy?" Tư Vũ Thánh nắm lấy hắn: "Vũ Nhi còn nói lời nào khác không?"

Dạ Phong thản nhiên thu tay lại, nghĩ nghĩ: "Vân thiếu gia còn nói mấy ngày này sẽ không tới tửu lâu, mời Hoàng Trang Hoàng đại ca cùng các vị đại ca khác tới Phi Vũ hiên tùy ý dùng bữa, không cần khách khí."

"Còn gì nữa?" Vân Khoảnh Dương không cam lòng hỏi tiếp: "Y không nói khi nào mới quay trở lại khách *** sao?"

"Không có" Dạ Phong hơi hạ thấp thân hình trước mặt hai người: "Tiểu nhân đã truyền lời xong, cáo từ."

Liếc nam nhân bên cạnh một cái, Vân Khoảnh Dương áp chế hỏa nộ đang dâng lên trong lòng, vung tay: "Lui lại." lập biến mất như phi tiễn.

"Vũ Nhi, ta không nên tới đây sao? Vũ Nhi à, cho dù có một tia cơ hội, ta sẽ không từ bỏ." Tư Vũ Thánh ngây người một lát, sau đó thu hồi vẻ tịch mịch trên mặt, quay đầu nhìn mọi người. "Vào thành."

"Tuân mệnh."

Trở lại tiểu viện, Vân Phi Vũ vừa nằm lên giường liền tiến vào giấc mộng. Tích Vô Nhai có chút lo lắng, kiểm tra tâm mạch, thấy mọi chuyện vẫn ổn, lúc này mới dém góc chăn, cẩn thận chờ đợi bên cạnh.

Cánh cửa bị đẩy ra, hắn không quay đầu lại: "Sau khi nghe xong, phản ứng của bọn họ như thế nào?'

"Coi như bình tĩnh." Dạ Phong cung kính nói.

"Vậy là được rồi." Tích Vô Nhai khẽ thở dài, ngay sau đó lại ra lệnh: "Ngươi hồi phủ đem vài cái ấm lô tới đây, tiện đường qua Phi Vũ Hiên lấy chút chút đồ ăn đến."

"Dạ."

Không lâu sau, nghe thấy trong viện có động tĩnh, hắn đứng dậy mở cửa phòng, nhìn người tới liền thản nhiên mở miệng: "Ta biết ngươi sẽ không chết tâm, bất quá, hiện tại y vẫn đang ngủ, ngươi đừng quấy rầy."

"Ta chỉ muốn nhìn y một chút." Ánh mắt Vân Khoảnh Dương sáng quắc.

Nhìn thần sắc kia cũng biết không đạt được mục đích, hắn nhất định không bỏ cuộc, Tích Vô Nhai nghiêng người: "Vào đi, nhỏ giọng chút, y đang rất mệt, mới ngủ được một lúc thôi."

"Biết!"

Người vừa bước vào, trước sân lại có tiếng động, hắn nhìn người từ trên trời hạ xuống, nhíu mày: "Sao mà ngươi cũng tới đây?"

"Ta không thể tới sao?" Tư Vũ Thánh lạnh lùng nói, định xông thẳng vào.

Tích Vô Nhai nâng tay ngăn hắn lại: "Vân Khoảnh Dương đang ở trong."

Tư Vũ Thánh nhướn đôi mày xinh đẹp, áp chế tức giận trong lòng: "An tâm, ta không tới sinh sự, chỉ muốn nhìn xem Vũ Nhi thế nào mà thôi."

Tích Vô Nhai quan sát hắn, thở dài: "Tùy các ngươi, chỉ cần đừng đánh thức y là được, y mệt mỏi lắm rồi."

"…Uhm"

Ngửa đầu nhìn lên không trung u ám, khóe miệng Tích Vô Nhai nhếch lên một nụ cười ảo não: "Rốt cuộc ta đang sắm vai nhân vật thế nào đây? Rõ ràng thâm tâm vô cùng khao khát có được y lại không đành lòng tổn thương y, cho dù cô đơn cả đời, chỉ cần y hạnh phúc là tốt rồi."

259. Quyển 6 - Chương 257: Cuộc Đọ Sức Cuối Cùng

Đêm hôm đó, Vân Phi Vũ đột nhiên phát sốt, cũng may ba người chưa rời khỏi đó nên đã kịp thời gọi Lí Lam Phong tới chẩn bệnh.

"Sao lại thế này?" Tư Vũ Thánh trầm giọng hỏi.

Lí Lam Phong thu tay, thản nhiên nói: "Thân thể quá mức mệt mỏi, hơn nữa nội hỏa công tâm, thể xác cùng *** thần kiệt lực khiến hàn khí trong cơ thể dâng lên dẫn tới mắc thương hàn."

"Có nghiêm trọng không?" Tích Vô Nhai lo lắng nhìn vật nhỏ trên giường, gương mặt trắng nõn thường ngày nổi lên chút đà hồng khác lạ.

"Không sao, dụng dược để mồ hôi thoát ra là ổn, chỉ là…" Lí Lam Phong dừng lại.

"Chỉ là làm sao?" Vân Khoảnh Dương lập tức hỏi.

Thấy vẻ mặt ba người đều căng thẳng, hắn nhìn người trên giường, chậm rãi nói: "Dược liệu chỉ có thể chữa khỏi thân thể y. Lần phát bệnh này là do *** thần suy sụp, cho nên bệnh tật mới thừa dịp xâm lấn. Kỳ thực, với thể trạng của y sẽ không dễ dàng nhiễm bệnh như vậy."

Vừa nghe lời này, ba người đều hiểu được nguyên do, đứng bên giường trầm mặc không nói.

Lí Lam Phong thấy vậy, đứng dậy thi lễ cũng Tư Vũ Thánh: "Giáo chủ, thuộc hạ đi kê đơn."

"Ừ."

Cơn sốt lập đi lặp lại trong ba ngày, lúc này bệnh tình của Vân Phi Vũ mới bắt đầu ổn định, có điều, y vẫn tiếp tục chìm trong hôn mê, chưa từng tỉnh lại lần nào. Lí Lam Phong chẩn đoán, nói bệnh đã không còn trở ngại cho thân thể y, lúc này ba người mới yên lòng.

Thời tiết hôm đó rất sáng sủa, ngàn dặm không mây, là một ngày đẹp trời hiếm có. Tuy nhiên, ba người vẫn không rời khỏi tiểu viện nửa bước.

Tư Vũ Thánh đứng trong sân, chắp tay sau lưng, híp mắt nhìn không trung. Dung nhan tuyệt mỹ dưới ánh mặt trời vàng óng càng tôn thêm vẻ diễm lệ lóa mắt. Hắn đột nhiên quay lại nhìn nam nhân đang tựa lưng lên tường, trên mặt hiện lên nụ cười cổ quái: "Vân Khoảnh Dương, ngươi đã có quyết định với lời ta đề nghị ba ngày trước của ta chưa?"

Vân Khoảnh Dương thản nhiên liếc hắn một cái, cúi đầu không nói.

Tư Vũ Thánh mỉm cười, cũng chẳng sốt ruột, thong thả bước đi trong sân: "Đây là lần quyết đấu cuối cùng, chúng ta cá xem cuối cùng y sẽ chọn ai. Ngươi không dám đồng ý… phải chăng ngươi không dám tin vào chính bản thân mình?"

Vân Khoảnh Dương ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh lùng: "Ngươi không cần kích ta. Hiện tại, người mà y chọn chính là ta, ta cần gì phải cá cược với ngươi?"

"Chậc chậc" Tư Vũ Thánh đứng cách Vân Khoảnh Dương hơn ba bước, mỉm cười nhìn hắn: "Cho dù biết người trong lòng y không phải mình mà ngươi vẫn muốn kiên trì?"

"Tư Vũ Thánh, ngươi đừng quá đáng." Vân Khoảnh Dương siết chặt nắm tay, hung tợn trừng mắt nhìn người nọ. Đây chính là vết thương trong lòng hắn, mà kẻ trước mặt chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Nghe những lời này, hỏa nộ trong lòng hắn dâng lên ngút trời.

Tư Vũ Thánh nhún vai, vẻ mặt vô tội nói: "Ta cũng chẳng có ý khơi mào chiến tranh, chỉ đang bàn bạc nghiêm túc với ngươi, là ngươi tự mình mang ý tốt của người khác biến thành khiêu khích, ta còn cách nào đây."

"Ngươi…"

"Các ngươi muốn làm ồn thì đi ra ngoài, Tiểu Vũ đang nghỉ ngơi." Tích Vô Nhai đang tựa trên cây mở mắt ra, lạnh lùng nhìn hai người.

Hai người bất mãn trừng mắt nhìn hắn một cái nhưng cũng không tiếp tục tranh cãi.

Lẳng lặng đứng, vươn tay che khuất ánh mắt trời, thấy ánh sáng xuyên qua kẽ tay chảy xuống, Tư Vũ Thánh kinh ngạc nhìn nửa ngày, sau đó than nhẹ một tiếng, xoay người nhìn kẻ đang đứng bên tường, vẻ mặt trịnh trọng.

"Vân Khoảnh Dương, ta lập lại một lần, lần quyết đấu này ta lấy hạnh phúc cả đời mình cược với ngươi, nếu…" Hắn ngừng một lúc, ngữ khí đột nhiên kiên định: "Nếu lần này Vũ Nhi vẫn chọn ngươi, ta sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt các người. Suy nghĩ kỹ một chút đi." Nói xong, hắn đi tới trước cửa, bước vào phòng.

Vân Khoảnh Dương vòng hai tay trước ngực, lẳng lặng dựa vào vách tường, tuy rằng trên mặt không lộ ra một tia biểu tình nhưng nội tâm lại đang dậy sóng. Sức hấp dẫn trong lời nói của người nọ là không thể phủ định, bởi vì hắn rất rõ, nếu người nọ vẫn dây dưa không ngớt, trái tim của Vũ Nhi vĩnh viễn không thuộc về mình, mà sau này cũng chẳng có cách nào an tâm. Chỉ là… hắn rất sợ, rất sợ Vũ Nhi sẽ lựa chọn người nọ mà rời bỏ mình.

Tuy rằng Vũ Nhi lần lượt trịnh trọng cam đoan cùng thề thốt với hắn, cũng dùng hành động nói cho hắn biết y sẽ vĩnh viễn ở lại bên hắn, nhưng trong lòng vẫn bất an như trước, bởi vì hắn biết, kẻ mà Vũ Nhi yêu nhất chung quy vẫn là người nọ. Mà nếu người này vẫn không bỏ cuộc, tâm ý của Vũ Nhi vĩnh viễn không thể hoàn toàn thuộc về mình.

Sợ hãi mất đi rồi lại muốn có được toàn bộ, mâu thuẫn, do dự, nôn nóng, hắn nhìn người nhắm chặt đôi mắt dưới tàng cây kia, thốt lên hỏi: "Tích Vô Nhai, nếu là ngươi, ngươi sẽ làm sao?"

Tích Vô Nhai chẳng hề mở mắt, chỉ thản nhiên nói: "Đừng nên hỏi ta, đó là việc giữa hai người các ngươi, không liên can gì tới ta cả."

Thấy bộ dạng đạm mạc của hắn, Vân Khoảnh Dương đột nhiên nở nụ cười: "Ngươi không muốn gia nhập sao? Hoặc là... ngươi vốn không có chút tự tin nào?"

Đôi mắt đen láy phiếm ra hai đạo hàn quanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, Tích Vô Nhai mặt không biến sắc nhìn hắn: "Ta biết ngươi suy nghĩ điều gì, bất quá, chẳng phải ngươi vẫn luôn cảm thấy ta không đáng uy hiếp sao, có tất yếu phải đuổi ta đi không vậy?"

Vân Khoảnh Dương lạnh lùng nói: "Bởi vì ngươi rất chướng mắt."

Tích Vô Nhai chau mày, sau đó mỉm cười: "Ngươi không quen nhìn Tiểu Vũ tốt với ta?"

"Đúng thì thế nào?" Vân Khoảnh Dương không hề phủ nhận: "Vũ Nhi là của một mình ta, đương nhiên chỉ có thể tốt với một mình ta, hơn nữa, lòng dạ các ngươi rất khó lường, ta chỉ hy vọng các ngươi vĩnh viễn đừng có xuất hiện trước mặt Vũ Nhi."

"Ôi trời, vậy ngươi cứ nhận đề nghị của Tư Vũ Thánh là xong, đúng không?" Tích Vô Nhai cười lạnh: "Đây chính là thời cơ, cũng là biện pháp tốt nhất để đuổi chúng ta rời xa Tiểu Vũ hoàn toàn đấy, không phải sao?"

"Ngươi quyết định gia nhập?" Vân Khoảnh Dương nghi hoặc nhìn hắn.

Tích Vô Nhai nhắm mắt lại, trên mặt khôi phục vẻ bình tĩnh lúc trước: "Ta nghĩ ngươi đã nghĩ sai một điều, chỉ khi nào ngươi tiếp nhận thì việc đánh cược này mới chính thức được thành lập, còn ta chẳng qua..." Hắn than nhẹ một tiếng: "...cũng có chút mệt mỏi, đồng ý cũng chẳng sao, lần này xem như tự cho mình một cái kết quả, coi như giải thoát!"

Trong sân khôi phục an tĩnh, mãi đến khi tiếng 'chi nha' vang lên, nhìn người từ trong phòng bước ra, Vân Khoảnh Dương nắm chặt hai tay, hít sâu một hơi, dùng thanh âm có chút phát run nói thẳng một mạch: "Tư Vũ Thánh, ta chấp nhận đề nghị của ngươi."

Vừa mới bước ra khỏi cửa, Tư Vũ Thánh sửng sốt, hoài nghi nhìn hắn một lượt: "Ngươi xác định chấp nhận? Tiếp nhận rồi là không thể đổi ý."

"Ngươi nhìn ta như vậy giống nói giỡn sao?" Vân Khoảnh Dương áp chế hỗn loạn trong lòng, mắt lạnh nhìn hắn: "Ta tin tưởng Vũ Nhi, vậy nên các ngươi," Hắn nhìn hai người trong sân: "Chuẩn bị tâm lý vĩnh viễn buông tay đi."

Tư Vũ Thánh cười lạnh một tiếng: "Hiện tại kết luận vẫn còn hơi sớm, ngươi đã nhận, vậy chúng ta lập một bản hiệp nghị, sau đó ấn huyết thủ, các ngươi thấy thế nào?"

"Được." Vân Khoảnh Dương lập tức đáp ứng.

Tích Vô Nhai gật đầu, sau đó hỏi: "Muốn có người làm chứng không? Còn nữa, ai bảo quản hiệp nghị?"

Ba người im lặng, Tư Vũ Thánh mở miệng: "Ta nghĩ không cần nhân chứng, dù sao mọi người đều là kẻ có tiếng tăm, đứng đầu trên giang hồ, hơn nữa ta vẫn tin ngươi nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, về phần hiệp nghị... để vương gia bảo quản đi."

"Ta?" Tích Vô Nhai ngây người.

"Đúng." Tư Vũ Thánh gật đầu, sau đó nhìn nam nhân đứng bên tường: "Vân Khoảnh Dương, ngươi cảm thấy thế nào? Hiệp nghị sẽ do hắn bảo quản."

Vân Khoảnh Dương trầm tư một lát, hơn nửa ngày mới gật đầu: "Được, để hắn bảo quản."

"A" Tích Vô Nhai khẽ cười một tiếng: "Các ngươi tín nhiệm ta như vậy?"

Hai người không nói, chỉ nhìn hắn, tuy trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng vẫn khiến hắn không ngừng suy nghĩ, âm thầm cười khổ: "Thôi thôi, chẳng phải ta đã biết rõ kết quả của mình rồi sao? Ha hả"

Che dấu đau sót trong lòng, đôi mắt hắn chăm chú nhìn hai người: "Nếu các ngươi đã đồng ý, vậy để ta bảo quản."

"Tốt lắm, gọi người mang giấy bút tới, chúng ta bắt đầu đi."

Thấy hai người gật đầu, Tư Vũ Thánh nói nhỏ với không khí vài câu, sau đó đứng yên trong viện, không nói thêm một từ.

……

Trước mắt trắng xóa một mảnh, không người, không cảnh, Vân Phi Vũ nhàm chán ngồi dưới đất. Y biết mình đang nằm mộng, y chỉ không hiểu tại sao lâu như vậy mà mình vẫn chưa tỉnh lại.

"Chẳng lẽ trong mộng cũng có lối ra, vậy nên ta mới không ra ngoài được?" Y đành đứng dậy, tùy ý chọn một hướng tiến về phía trước.

Loáng thoáng nghe thấy có tiếng người gọi: "Vũ Nhi, Vũ Nhi…"

"Thanh âm quen thuộc này… là Thánh!" Y truy tìm một hồi chẳng ngờ chân hẫng một bước xuống khoảng không, thất kinh kêu to lại phát hiện mình căn bản không thể phát ra tiếng.

"Vũ Nhi, Vũ Nhi, đệ không sao chứ? Đừng dọa ta."

Tiếng kêu gọi ngay bên tai, y mơ hồ mở mắt nhìn dung nhan tuyệt sắc mỹ lệ: "Thánh, ta đang chiêm bao sao?"

"Chiêm bao cái gì, đệ đúng là tiểu quỷ nghịch ngợm, lớn vậy rồi còn trèo cây, rõ ràng sợ cao còn leo lên nơi cao như vậy, nếu không phải ta kịp lúc…" Nam nhân đột nhiên im tiếng, ôm chặt y vào lòng: "Vũ Nhi, đừng khiến ta sợ hãi lần nữa, ta đã mất đệ rất nhiều lần rồi, ta không muốn tiếp tục nếm trải cảm giác thống khổ khi mất đệ đâu."

Tâm rất đau, y quay lại, dùng sức ôm chặt lấy nam nhân, nhẹ giọng trấn an: "Sẽ không, không bao giờ… như vậy nữa."

Vành tai đột nhiên bị bao trùm bởi cảm giác ấm áp, giọng nói gợi cảm xen đầy mị hoặc của nam nhân kề sát bên: "Vũ Nhi, ta yêu đệ!"

Nghe nhịp tim nam nhân đập như trống trận, Vân Phi Vũ mỉm cười hạnh phúc: "Thánh, ta cũng yêu huynh, rất yêu huynh."

Thân thể đột nhiên bị đẩy ra, gương mặt tuyệt mỹ kia đầy vẻ phẫn nộ: "Đệ thật sự yêu ta? Nếu yêu ta vậy tại sao còn rời khỏi ta, vì sao lại chọn hắn?"

Vân Phi Vũ sửng sốt, chẳng biết làm sao khi nam nhân đột nhiên biến hóa như vậy, trong đầu lại suy nghĩ… "Hắn… hắn?" Gương mặt bi thương kia lại xuất hiện trong tâm trí: "Dương, đúng rồi, Dương ở đâu?"

Vân Phi Vũ bất giác nhìn chung quanh, nam nhân cười khẽ thành tiếng, ngữ khí lại tràn ngập đau thương: "Quả nhiên đệ không yêu ta. Vũ Nhi, đệ vốn không yêu ta, cho nên mới không muốn ở lại bên cạnh ta, đúng không?"

"Không đúng! Không đúng!" muốn một mực phủ nhận lại phát hiện mình không thể phát ra tiếng, Vân Phi Vũ nhìn gương mặt nam nhân nhuốm vẻ bi thương, bóng dáng kiên quyết rời khỏi, tâm can không ngừng đau đớn.

"Đừng đi!" hò hét trong lòng, y đuổi lên phía tước muốn bắt lấy thân ảnh sắp biến mất kia nhưng vẫn không thể nói ra một từ, chỉ có thể không ngừng lắc đầu.

"Nếu không thương ta thì đừng tiếp tục cho ta hy vọng. Vũ Nhi, đệ rất tàn nhẫn." nam nhân đẩy y ra, nháy mắt đã biến mất trong làn sương mù dày đặc.

Nước mắt bắt đầu không ngừng chảy xuống, Vân Phi Vũ kinh ngạc nhìn theo phương hướng nam nhân vừa biến mất, miệng khẽ lẩm bẩm: "Thánh, ta yêu huynh mà, người ta yêu vẫn luôn là huynh mà!"

"Aiz…" Tiếng thở dài sâu kín truyền vào trong tai khiến người đang chìm trong bi thương kia bừng tỉnh.

"Đây là đâu? Hoa viên, hồ, chuyện gì vậy? Chẳng lẽ vẫn đang ở trong mộng? Bạch y nhân ngồi bên chiếc thạch bàn kia là ai?"

"Tích đại ca?!"

"Tiểu Vũ, đệ đã tới rồi." thanh âm tang thương lại mang theo yêu thương nồng đậm, người nọ quay lại, cười yếu ớt: "Rốt cuộc ta cũng đợi được đệ."

Vân Phi Vũ nhất thời cứng đờ: "Huynh… thật sự là Tích đại ca?"

Người nọ khó hiểu nhíu mày, nhìn đôi tay của mình, cười khổ: "Thì ra ta đã già thế này rồi, khó trách đệ nhận không ra. Ha hả… Chẳng qua như vậy cũng đáng giá, chờ đệ cả đời, cuối cùng cũng có thể gặp mặt đệ một lần, rất đáng giá."

"Là hắn! Nụ cười khẽ giương lên nơi khóe miệng, nụ cười ấm áp tựa xuân phong kia… là hắn!"

Chậm rãi tiến lên phía trước, nhìn gương mặt tiều tụy, mái tóc tuyết trắng, còn có cánh tay gầy như củi khô kia… Vân Phi Vũ ngồi xổm trước mặt hắn, đau lòng khó nhịn: "Vì sao huynh lại ngu ngốc như vậy? Vì cái gì mà huynh lại hành động ngu ngốc như vậy? Ta vốn không xứng đáng để huynh phải làm như vậy, ta vốn không xứng đáng để huynh…"

Đỉnh đầu truyền tới một tiếng thở dài, người nọ đưa tay vuốt ve đầu Vân Phi Vũ, ngữ khí ôn nhu nước kia vẫn không thay đổi: "Đơn giản vì ta yêu đệ, cho dù biết trong lòng đệ vốn không có ta nhưng ta vẫn nguyện ý chậm rãi chờ đợi, đợi đệ nhớ tới ta, đợi một ngày nào đó trong lòng đệ sẽ có ta. Hôm nay đệ tới đây, xem ra ta đã chờ được rồi sao? Rốt cuộc ta có thể tìm được một vị trí trong lòng đệ rồi hay sao? Tiểu Vũ, ta không dám tham lam đâu, chỉ cần có thể giữ được một vị trí trong lòng đệ là tốt rồi, là tốt rồi…"

"Ta…" Một cơn gió thoảng qua, trước mặt nào có bóng dáng người nào. Vân Phi Vũ đột nhiên đứng lên, nhìn bốn phía không một bóng người, y lo lắng gọi to: "Tích đại ca, Tích đại ca, huynh đâu rồi, mau ra đây! Kỳ thực ta chưa bao giờ quên huynh, từ khi biết người huynh yêu chính là thân phận nam nhân của ta, ta thực sự vui vẻ, thật đấy, ta thực sự vui vẻ! Huynh ra đây được không?"

Không thấy người nọ, tâm co rút đau đớn, y bắt đầu rơi lệ sám hối: "Ta biết cho tới nay mình vẫn rất ích kỷ, luôn luôn tham luyến có được sự ôn nhu của huynh, không để ý tới cảm thụ của huynh, không dám thật lòng đối mặt với tình cảm của huynh, luôn cho rằng huynh là người vô địch thiên hạ nên sẽ không bị tổn thương, luôn cho rằng huynh còn kiên cường hơn bọn họ. Là ta sai lầm rồi, xin lỗi, thực xin lỗi, huynh ra đây đi được không, đi ra đây được không?"

Tâm can y đau đớn như muốn vỡ tan thành từng mảnh nhỏ: "Thánh không tin tưởng ta, rời khỏi ta. Tích đại ca cũng đột nhiên không thấy. Phải, là ta quá ích kỷ nên bức họ rời đi rồi, tất cả đều là lỗi của ta, là lỗi của ta."

Nước mắt khiến tiêu cự trở nên mơ hồ khiến y không thấy rõ cảnh vật phía trước, mãi đến khi nghe thấy thanh âm chua sót vọng tới, "Đệ luyến tiếc bọn họ sao?"

"Dương?" Nhu nhu mắt, sương mù phía trước tan ra, nhìn người nọ đứng bên cạnh vách núi, Vân Phi Vũ hoảng sợ hô to: "Dương, huynh đang làm gì vậy, lại đây, mau tới đây."

Người nọ đau thương nhìn y: "Ta biết đệ không thương ta, ta biết đệ yêu hắn, đệ muốn cùng hắn rời đi sao? Đệ muốn rời khỏi ta sao? Vũ Nhi, nếu ngay cả đệ cũng không muốn ta, vậy ta sống trên đời này còn có ý nghĩa gì, không bằng chết đi còn tốt hơn, xong hết mọi chuyện."

"Vân Khoảnh Dương, huynh là tên hỗn đản, mau tới đây, ai nói ta không yêu huynh, không yêu huynh lại ở bên huynh hay sao? Không yêu huynh sẽ làm chuyện đó với huynh? Càng miễn bàn tới chuyện chúng ta là thân huynh đệ. Nếu không phải ta yêu huynh, ta sẽ chống đối lại mẫu thân của mình sao?" Nhìn bào y người nọ thổi tung trong gió, Vân Phi Vũ dị thường căng thẳng.

"Nhưng là… đệ vốn không thể buông tay bọn họ, chẳng phải sao?"

Vân Phi Vũ nhất thời trầm mặc, hơn nửa ngày mới nói: "Ta thừa nhận mình không buông được bọn họ, dù sao hai người cũng đã từng cho ta cảm nhận thương yêu, bắt ta lập tức quên bọn họ, ta làm…"

Thanh âm y bào phất phơ trong gió đột nhiên biến mất, y cảnh giác ngẩng đầu lại phát hiện trên đỉnh núi chỉ còn lại một mình mình. Thất kinh chạy tới vách núi, nằm úp sấp nhìn xuống đáy cốc tối đen một mảnh, chỉ có tiếng gió gào thét không ngừng từ phía dưới chạy lên.

"Dương, Dương, không thể nào, tuyệt đối không thể nào, hắn sẽ không… sẽ không nhảy xuống, sẽ không, không thể nào…"

Vân Phi Vũ thất hồn lạc phách ngồi ở đỉnh núi, lắc đầu không tin: "Không thể nào, không thể nào, đây là mộng, đây là mộng, hết thảy đều là mộng. Bọn sẽ không biến mất, sẽ không, sẽ không…"

260. Quyển 6 - Chương 258: Rời Khỏi Ba Người

"Vũ Nhi, Vũ Nhi"

Tiếng kêu gọi khiến người trên giường đột nhiên bừng tỉnh, sau khi thiên toàn địa chuyển kịch liệt lay động, thân thể lạnh như băng đột nhiên được bao bọc trong ấm áp, thanh âm kia ngày càng gần, tựa hồ đang ở bên tai.

"Vũ Nhi, Vũ Nhi, tỉnh lại, mau tỉnh lại, chúng ta… không bao giờ bức đệ nữa, đệ tỉnh lại được không? Vũ Nhi"

"Ai? Là ai vậy? Quen thuộc quá, thật ấm áp." Mệt mỏi đánh úp lại, rất muốn ngủ nhưng đầu ngón tay đột nhiên truyền tới cảm giác đau đớn khiến y không thể không mở mắt.

Ánh mắt rần rõ ràng, nhìn gương mặt quen thuộc kia, tất thảy những cảnh trong mộng tựa như thủy triều đánh úp lại, Vân Phi Vũ động môi, tất cả nhừng lời muốn nói đều mắc trong cuống họng nghẹn ngào, thanh âm khàn khàn đứt quãng vang lên: "Các ngươi… không… biến mất… Thật tốt quá!"

Ba người đồng thời sửng sốt, nhìn nước mắt vật nhỏ đột nhiên tuôn xuống như mưa, cả đám đều luống cuống tay chân, hoa ngôn xảo ngữ thường ngày đều quên hết, chỉ biết ngây ngốc dỗ dành trấn an.

"Đừng khóc, đệ đừng khóc, tất cả đều là lỗi của chúng ta, đệ đừng khóc…"

Nhìn ba người đứng đầu võ lâm luôn tung hoàng ngang dọc kia vây quanh giường, bộ dạng thất kinh, đến Lí Lam Phong trời sinh lãnh đạm cũng phải thầm cảm thán trong lòng: "Tự cổ anh hùng nan quá mỹ nhân quan, nhưng luận đến chữ 'tình', mặc kệ là anh hùng kiêu dũng tới đâu, cho dù là thần tiên hạ phàm, chỉ sợ cũng khó lòng ngăn cản!"

"Lam Phong, mau tới đây, tại sao Vũ Nhi lại tiếp tục ngất đi thế này?" Tư Vũ Thánh kêu lên sợ hãi.

Tạp niêm trong lòng Lí Lam Phong bị xua tan, hắn lập tức tiến lên chẩn đoán bệnh, một lát sau nói: "Không sao, chỉ là mệt mỏi quá nên thiếp đi mà thôi."

Thấy vẻ mặt ba người đều là nghi hoặc, hắn nói tiếp: "Bệnh nặng một hồi khiến thân thể suy yếu, hơn nữa tình cảm quá mức kích động nên dễ dàng mệt mỏi, cho nên không cần lo lắng."

Nghe thấy lời hắn giải thích, ba người nhất thời thở phào.

"Lam Phong, ngươi đi chuẩn bị chút bổ dược đi."Tư Vũ Thánh thương yêu nhìn vật nhỏ trên giường, thản nhiên ra lệnh.

"Dạ."

Không khí trong phòng khôi phục sự yên tĩnh. Ba người hoặc ngồi hoặc đứng đều vây quanh giường, ai cũng không mở miệng nói một câu, chỉ xuất thần nhìn người nằm trên giường, mắt không dám chớp.

Tỉnh lại lần nữa đã là sáng sớm ngày hôm sau, vừa mở mắt đã trông thấy gương mặt ba người, Vân Phi Vũ mỉm cười: "Các người đều ở đây, thật tốt quá!"

Ba người lại sửng sốt, chỉ cảm thấy hai lần y tỉnh lại đều nói những lời cổ quái, nhưng hiện tại ai cũng lo lắng cho thân thể y nên cũng không mấy để ý.

"Thế nào, đệ còn cảm thấy không thoải mái ở đâu không?"

“Muốn uống nước không?”

“Đã đói bụng chưa?”

Vân Phi Vũ nhìn hết người này tới người nọ: “Cổ họng có chút khô.”

“Được, ta đi lấy nước cho đệ.” Tích Vô Nhai lập tức đi tới bên bàn. Vân Khoảnh Dương cẩn thận ôm lấy Vân Phi Vũ tựa đầu lên ngực mình, Tư Vũ Thánh có chút bất mãn nhưng không nói gì, chỉ kéo chăn lên bao chặt lấy y.

Cảm thấy bọn họ có chút kỳ quái, nhưng Vân Phi Vũ lại không muốn nghĩ nhiều. Y thích không khí hiện tại, cho dù trong lòng hiểu không thể mãi như thế này, sớm muộn cũng phải đưa ra lựa chọn, nhưng hiện tại y chỉ muốn chìm đắm trong cảm giác này.

Nhờ dược liệu điều trị, hơn nữa ba người đều tỉ mỉ chăm sóc, năm ngày sau, Vân Phi Vũ hoàn toàn khỏe mạnh, mà ba người cũng chưa hề đề cập tới vấn đề ngày ấy, y cũng không ngờ tới, thầm nghĩ có thể kéo dài một ngày thì tốt một ngày, hiện tại y vẫn chưa dám đối mặt với chuyện đó.

Chạng vạng hôm đó, bốn người cùng nhau vây quanh bàn dùng bữa, ai cũng lẳng lẳng ngồi không nói lấy một câu, không khí có chút nặng nề.

Vân Phi Vũ không hiểu lắm, thầm nghĩ mấy ngày trước vẫn tốt đó thôi. Y nghi hoặc nhìn ba người, thấy bọn họ đều cúi đầu ăn cơm, nhịn không được liền lên tiếng: “Mọi người… làm sao vậy?”

“A Không có gì, không có gì đâu.”

Ba người đồng thời lắc đầu phủ nhận càng khiến y thêm nghi ngờ.

“Thật là không có việc gì?” Thấy ba người đều không nói, vẻ mặt cổ quái nhìn mình, tâm y không khỏi run lên: “Tới rồi sao? Nhưng mà… có thể hưởng mấy ngày như vậy cũng đã quá đủ.”

Y buông đôi đũa trong tay xuống, đang định tự hỏi nên dùng lời lẽ uyển chuyển ra sao dể nói ra quyết định của mình lại có người giành trước.

“Tiểu Vũ, mai ta sẽ rời Diên Kinh, trở lại Thanh Châu thành.”

Vân Phi Vũ lập tức ngẩng đầu nhìn nam nhân đối diện, thốt lên: “Huynh đi làm gì? Khi nào trở về?”

Nghe thấy lời này, Tích Vô Nhai thoáng thẫn thờ, trong lòng trào lên cảm giác vui sướng, mặc kệ là y cố ý hay chỉ vô tình hỏi, ít nhất điều đó cũng chứng minh trong lòng y vẫn có một chút tưởng niệm đối với mình. Như vậy, hắn tham gia ván bài này cũng coi như đáng giá.

“Ta cần làm một số việc, về phần khi nào trở về… rất khó nói trước, nhưng ta sẽ tận lực giải quyết nhanh chóng.”

Kiểu trả lời nước đôi như vậy khiến Vân Phi Vũ lo lắng không yên, trên mặt hiện lên một tia cô tịch, ngược lại còn cười che dấu: “Uhm, ta hiểu, ta sẽ làm món ăn mới chờ huynh trở về thưởng thức.”

“Có lẽ hôm nay là lần cuối cùng dùng bữa cùng đệ, Tiểu Vũ.” Tích Vô Nhai than nhẹ trong lòng, gương mặt ôn nhuận vẽ lên nụ cười nhợt nhạt, gật đầu: “Được!”

Khi Vân Phi Vũ đang chuẩn bị lên giường ngủ, tiếng gõ cửa ‘cộc cộc’ lại vang lên.

Cảm thấy kỳ lạ. Từ khi trở về khách *** Vân Phi Vũ vẫn ở trong căn phòng trước kia của mình nhưng Vân Khoảnh Dương không hề chung phòng với y, mà ba người kia cũng ăn ý với nhau, không tìm y khi trời đã tối, vậy hiện tại là ai?

Nghi hoặc mở cửa phòng, chưa thấy rõ người nào đã bị ôm vào trước ngực.

Vòng tay ấm áp, hơi thở quen thuộc, Vân Phi Vũ nhắm mắt lại ôm lấy người nọ: “Thánh.”

“Ân” Thanh âm trầm thấp của nam nhân truyền tới từ đỉnh đầu.

“Uhm…” Vân Phi Vũ bị hôn, trở tay không kịp, khi lấy lại *** thần mới phát hiện mình đã bị nam nhân đặt trên giường, y phục kéo xuống dưới vai.

"Thánh… không… đừng như vậy."

Kinh hoảng đẩy nam nhân ra, thấy ánh mắt hắn bi thương, Vân Phi Vũ nghiêng mặt đi: "Xin lỗi"

Tư Vũ Thánh thu hồi mất mác trong lòng. Kỳ thực hắn vẫn hiểu, cho dù vật nhỏ không cự tuyệt mình thì bản thân hắn vẫn không thể làm gì khác, bằng không hai người bên ngoài sẽ chẳng chút do dự xông vào.

Tươi cười bất đắc dĩ, kéo y phục vật nhỏ lên, sau đó chuyển gương mặt nhỏ nhắn kia sang, hôn lên đôi môi sưng đỏ, chăm chú nhìn y: "Vũ Nhi, ngài mai ta sẽ rời khỏi đây."

"Vì sao?" Vân Phi Vũ ôm cổ hắn, nội tâm bắt đầu khủng hoảng.

Rất thích phản ứng này của vật nhỏ, nhưng chớp mắt thấy được gương mặt nhỏ nhắn kia trở nên tái nhợt, Tư Vũ Thánh đau lòng ôm chặt lấy y, vội vàng nói ra lí do đã nghĩ ra từ trước đó.

"Bởi vì trong giáo còn rất nhiều việc đang chờ ta trở về xử lí, dù sao ta cũng đã bỏ mặc những việc này hơn một năm. Tuy rằng bốn vị hộ pháp luôn thay ta giải quyết, nhưng vẫn có một số việc bọn họ không thể tự mình làm chủ, cho nên ta phải đích thân xử lý."

Vật nhỏ trong lòng không nói gì, Tư Vũ Thánh nâng cằm y, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi đỏ bừng kia, cười nói: "Sao nào? Luyến tiếc ta? Vậy đệ đi theo ta đi."

Vân Phi Vũ hé miệng thở dốc, thùy mi không nói.

Thấy bộ dạng y như vậy, Tư Vũ Thánh thầm thở dài, nở nụ cười sủng nịch, nhẹ nhàng nhéo mũi y: "Tiểu bất điểm, nói gì đệ cũng cho là thật sao? Ta nói giỡn thôi mà."

"Là vui đùa?" Trong lòng Vân Phi Vũ nổi lên một tia chua sót, nghe được lời vui đùa đó, chẳng phải y sẽ thoải mái hơn sao? Vì cớ gì mà trên ngực lại như bị một khối cự thạch ngàn cân đè ép, khiến cho y thở không nổi?

Luyến tiếc, vẫn là luyến tiếc, nhưng chung quy ….

"Thánh, ta yêu huynh!" Vân Phi Vũ đột nhiên nâng mặt nam nhân, chủ động dán lên hai phiến hoa mềm mại, nhẹ nhàng mút vào, *** tế cắn liếm, muốn đem hương vị của nam nhân vĩnh viễn lưu lại trong thâm tâm.

Tư Vũ Thánh chấn động, nhắm mắt lại, che khuất nồng đậm bi thương trong đó: "Nếu yêu ta, vì sao đệ lại chọn hắn?"

…….

Ngủ một giấc liền cảm thấy thân thể sảng khoái, Vân Phi Vũ tỉnh dậy.

Thấy người ngồi trước giường, y mỉm cười nói: "Dương, sớm an"

"Sớm an, bảo bối" Vân Khoảnh Dương hôn lên má y, đem sợi tóc hỗn độn vén ra sau đầu, sau đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kia lên, nhìn trái nhìn phải: "Đệ ngủ ngon không? Nếu ngủ chưa đủ thì ngủ tiếp đi."

"Uhm, không đâu, ta… muốn đi tiễn bọn họ." Ngẩng đầu nhìn gương mặt nam nhân lại phát hiện không có gì lạ thường, Vân Phi Vũ thử hỏi: "Có thể chứ?"

Vân Khoảnh Dương cười: "Đương nhiên có thể, nhưng mà." Hắn chăm chú nhìn vật nhỏ trước mắt: "Bọn họ đã rời đi hơn một canh giờ rồi."

Sắc mặt Vân Phi Vũ tái nhợt trong nháy mắt. Tối qua do dự rất lâu mới cho bọn họ đáp án, cho dù tình thế phân ly vô cùng khổ sở, nhưng y vẫn muốn nhìn bọn họ rời đi, vậy mà…vì sao lại đi mà không nói lấy một lời từ biệt?

"Đệ… luyến tiếc bọn họ sao?"

Thanh âm trầm thấp tràn ngập chua sót, Vân Phi Vũ kinh ngạc nhìn nam nhân trước mắt, những lời này rất giống trong mộng, nhớ tới thân ảnh biến mất trước vách núi, tâm trí y vô cùng sợ hãi.

Nắm chặt hai tay, cảm nhận được móng tay găm lên da thịt thật đau đớn, nuốt một ngụm nước miếng xuống yếu hầu khô rát, y vừa định nói chuyện thì môi đã bị ngăn chặn. "Ngô…"

Nụ hôn nồng nàn mãnh liệt qua đi, Vân Phi Vũ hút từng ngụm từng ngụm khí lạnh, miệng khẽ nhếch lại bị một ngón tay của nam nhân ngăn lại: "Đừng nói, đừng nói bất luận lời nào cả. Vũ Nhi, ta muốn đệ, ngay lúc này."

Vân Phi Vũ sửng sốt, y không rõ vì sao nam nhân lại ngăn cản mình nói chuyện. Kỳ thực y chưa bao giờ thay đổi quyết định trong lòng, chỉ là trước mặt hai người kia, y không thể nói nên lời.

"Dương, kỳ thật ta nghĩ… Uhm…"

Nụ hôn nồng nhiệt khiến người ta hít thở không thông, hai tay không ngừng di động khiêu khích trên cơ thể, dục vọng nóng rực dấy lên, lời nói giải thích sớm bị ném ra sau đầu, Vân Phi Vũ nhấc chân câu lên thắt lưng nam nhân, dị thường khát vọng.

Rút ngón tay ra, Vân Khoảnh Dương đưa dục vọng trướng tới phát đau đặt trước huyệt khẩu hấp dẫn, cúi đầu hàm trụ đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, liếm hút dịu dàng.

"Bảo bối, ta biết đệ muốn nói gì, nhưng hiện tại đừng nói, đừng nói bất luận lời nào cả, cho dù không có đệ ta sẽ sống không bằng chết, nhưng đệ không vui không hạnh phúc càng khiến ta thêm thống khổ. Vậy nên, hiện tại đệ đừng nói, đừng nói."

Thắt lưng tiến mạnh về phía trước một lần, nghe thấy vật nhỏ dưới thân ách tiếng rên rỉ, đầu óc nhất thời trống rỗng, dục vọng chi phối đại não, thân thể kịch liệt lắc lư theo bản năng.

Hôn thiên ám địa, tẫn hưởng hoan lạc.

Hai người đã làm không biết bao nhiêu lần, khi Vân Phi Vũ tỉnh lại, nhìn nam nhân vẫn đang động trên người mình, y uể oải cầu xin: "Dương, thật sự rất mệt, huynh tha ta đi."

Vân Khoảnh Dương cúi đầu hôn nhẹ lên má y: "Ngoan, chỉ chốc lát nữa thôi." Nói xong, hắn nâng chân vật nhỏ lên vai, niết hai cánh mông hoa khiến bản thân tiến vào càng sâu, càng hoàn toàn.

Tỉnh lại lần nữa đã là buổi sáng ngày thứ hai, thân thể Vân Phi Vũ bủn rủn vô lực, cố gắng chống người ngồi dậy mới phát hiện nam nhân không ở trong phòng.

Sờ sờ bên cạnh, ổ chăn đã sớm lạnh lẽo, trong lòng bắt đầu khủng hoảng, chân tay vô lực cố gắng mặc lại y phục cũng đã là hai khắc sau, mở cửa phòng liền thấy một gã tiểu nhị đứng ở bên ngoài.

"Thất thiếu gia, sớm an"

"Ngươi là?"

"Tiểu nhân tên Lưu Tiễn, thất thiếu gia có gì xin cứ việc căn dặn."

Trước kia đều do tiểu tư tên Tiểu Đậu Tử của Vân Khoảnh Dương hầu hạ hai người, hôm nay lại đổi người? Trong lòng Vân Phi Vũ dâng lên dự cảm không tốt, vội vàng hỏi: "Thiếu chủ của các người đâu?"

"Khởi bẩm thất thiếu gia, sớm nay thiếu chủ đã xuất môn, cụ thể đi đâu thì tiểu nhân không biết, nhưng chưởng quầy thì biết."

"Nga, vậy ngươi đi lấy cho ta một chút nước ấm tới đây, ta muốn tắm rửa."

"Vâng."

Ngâm mình trong nước ấm, tắm rửa xong lại ăn chút điểm tâm, Vân Phi Vũ cảm thấy thân thể thoải mái hơn rất nhiều nhưng tâm trí lại luôn bất an kích động. Y cảm thấy có chuyện gì đó đang lặng lẽ phát sinh mà bản thân mình không hề hay biết.

Xuống lầu tìm được Lâm Khôi, y hỏi thẳng: "Lâm thúc, Dương đi đâu rồi?"

Lâm Khôi nhìn hắn: "Thiếu chủ quay về Vân Vụ sơn trang, nói là phu nhân bệnh nặng."

"Mẫu thân của Dương bị bệnh? Quả thực ta cũng nhớ thân thể nàng thực sự không tốt lắm, nhưng sao hôm qua hắn không đề cập vấn đề này với ta? Vì sao đi lại không từ biệt?" Vân Phi Vũ có chút tức giận.

Nhìn sắc mặt y lúc trắng lúc đỏ, Lâm Khôi kêu lên: "Thất thiếu gia"

"Hửm?" Vân Phi Vũ lấy lại *** thần, thấy trung niên nam tử trước mặt muốn nói lại thôi, y thẳng thắn: "Lâm thúc có gì muốn nói cứ việc nói ra."

"Thất thiếu gia, kỳ thực là như thế này. Tối qua thiếu chủ nhận được tín hàm, thu thập một chút, giờ mẹo sáng nay đã bắt đầu xuất phát. Thiếu chủ sợ quấy rầy ngài nghỉ ngơi cho nên không có nói cho ngài biết. Có điều, thiếu chủ đã nói sẽ nhanh chóng trở về, mong ngài không cần lo lắng."

"Uhm, ta biết rồi." Vân Phi Vũ miễn cưỡng tươi cười: "Lâm thúc cứ làm việc của mình đi, ta tới tửu lâu."

"Vâng, thất thiếu gia đi thong thả."

Đi một mình trên ngã tư đường, đột nhiên cảm thấy thiếu gì đó, nội tâm trống rỗng vô cùng khó chịu.

Nghe thấy nam nhân vì đại phu nhân bị bệnh nên mới trở về, y thở phào nhẹ nhõm, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng luôn tồn tại cảm giác mất mác. Trước kia, mỗi lần nam nhân rời đi đều hận không thể đem y theo bên mình, lần này là vì lí do gì mà để y ở lại?

"Tích đại ca và Thánh rời đi vào hôm qua, hôm nay Dương cũng đi rồi, là trùng hợp? Rốt cuộc mấy ngày ta mê man đã xảy ra chuyện gì?" Đã quen với cảm giác mỗi ngày đều có bọn họ làm bạn, hiện tại đột nhiên biến thành một người một bóng khiến y có thấy bản thân mình bị bỏ rơi.

Vân Phi Vũ cười tự giễu: "Quả nhiên ta là một kẻ lòng tham không đáy, ích kỷ vô tình. Rốt cuộc ta có chỗ nào đáng giá để bọn họ phải tranh đoạt, phải đem lòng yêu thích?"

"Lão bản, thân thể của người khỏe lại rồi sao?"

Tiếng gọi vui sướng khiến Vân Phi Vũ bừng tỉnh, khi thấy Khúc Thiện tiến lên chào đón, y mới phát hiện mình đã vào trong Phi Vũ hiên tự lúc nào.

Mỉm cười gật đầu: "Đã khỏe."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Hai má mập mạp không ngừng rung lên theo động tác gật đầu của hắn, Vân Phi Vũ đột nhiên muốn cười, đành phải rời tầm mắt đi nơi khác, thuận miệng hỏi: "Sinh ý mấy ngày nay có tốt không? Không phát sinh chuyện gì đó chứ?"

"Tốt, rất tốt, tốt đến thiếu chút nữa muốn đuổi bớt khách đi nữa ấy chứ."

Nghe thấy giọng điệu cực kỳ khoa trương của hắn, Vân Phi Vũ khó hiểu quay lại nhìn.

Khúc Thiện kéo y ra sau quầy, nhỏ giọng nói: "Lão bản, ngài không phát hiện có rất nhiều người đang nhìn mình hay sao?"

"Biết!" Vân Phi Vũ đảo mắt qua mọi nơi, thấy rất nhiều người đều thu hồi tầm mắt tò mò từ trên người mình, y cười khổ một tiếng: "Là vì sự tình ngày ấy đúng không?"

"Phải! Hiện tại khắp Diên Kinh đều truyền miệng nhau rằng ma giáo giáo chủ cùng Vân gia thiếu chủ vì tranh đoạt lão bản của Phi Vũ Hiên mà vung tay, cuối cùng lưỡng bại cầu thương, bị võ lâm minh chủ ngư ông đắc lợi ôm mỹ nhân về nhà."

"Khụ khụ khụ" Sặc nước miếng, Vân Phi Vũ vuốt ngực thật mạnh, gương mặt đỏ gay hỏi nghiêm túc: "Đây là do tên nào nói hưu nói vượn thế hả?"

"Hắc hắc, rừng lớn thiếu gì giống chim, kinh thành này có rất nhiều loại người, rất nhiều kẻ thích xem bát quái náo nhiệt, suốt ngày, cứ hễ mở miệng ra là bọn họ réo tên mấy vị kia. Ba người bọn họ đều là những kẻ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, cho dù rất nhiều người chưa từng thấy qua hình dáng, nhưng nhìn công phu đó cũng đủ nhận biết."

Thấy Vân Phi Vũ trầm mặc không nói, Khúc Thiện vội vàng khuyên giải: "Ngài đừng lo lắng quá, mấy lời đồn kiểu này chờ qua một thời gian sẽ lắng xuống."

"Ta không sao" Vân Phi Vũ cười cười: "Ta lên lầu, có việc gì nhớ gọi."

"Vâng." Khúc Thiện xoay người, ánh mắt đảo qua đảo lại, vừa lòng gật đầu: "Không có loại người linh *** trà trộn vào đây, xem ra danh hào của ba người bọn họ đủ để trấn trụ mấy tên kia. Dù sao, có tên nào dám đối địch với ba vị 'đầu sỏ' trong trốn giang hồ đây?"

261. Quyển 6 - Chương 259: Gặp Lại Bằng Hữu

Gần một tháng trôi qua, Vân Phi Vũ tận lực khiến bản thân ngập đầu trong công việc, không suy nghĩ tới những chuyện khác, nhưng lời đồn đãi tựa như mọc thêm cánh bay ra khắp Dạ Diệp quốc, những kẻ hiếu kỳ từ khắp nơi bắt đầu đổ về Diên Kinh, muốn nhìn thấy dung mạo của y.

Tuy rằng đã là mùa đông nhưng những tửu lâu, trà quán, khách *** phụ cận Phi Vũ Hiên đều đón chào sinh ý chưa bao giờ tốt như lúc này. Ở Phi Vũ Hiên, từ khi mở cửa cho tới lúc đóng cửa vẫn luôn chật ních những người là người. Khúc Thiện bị bạc khiến cho hoa mắt, tiểu nhị than khổ không thôi, Vân Phi Vũ lại không dám xuất hiện ở tiền đường, mỗi ngày đều bước qua cánh cửa hậu tiến vào phòng nghỉ, sau này lại giao hết tất cả mọi chuyện cho Khúc Thiện, căn dặn là khi nào có chuyện mới tới khách *** tìm mình.

Cũng may Vân Tường khách *** được Lâm Khôi quản lí nghiêm ngặt, mỗi ngày mở cửa đều từ chối đón khách. Hắn biết thất thiếu gia là người mà thiếu chủ thương yêu nhất, cái mà Vân gia nhiều nhất lại chính là bạc, bởi vậy hắn mới làm vậy để giữ cho Vân Phi Vũ hưởng chút an tĩnh.

"Thất thiếu gia, tới giờ dùng bữa."

Cánh cửa bị đẩy ra, thấy Lưu Tiễn bưng khay bước vào, Vân Phi Vũ vội vàng thu dọn giấy trên bàn, đứng dậy vươn vai vài lần, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đã tới trưa rồi sao? Nhanh vậy?"

"Vâng." Lưu Tiễn đặt đồ ăn lên bàn, xoay người định rời đi.

"Lưu Tiễn, chờ chút." Vân Phi Vũ gọi hắn lại: "Ngươi đi giúp ta hỏi Lâm Bá xem trong sơn trang có gửi thư hay tin tức gì đó không nhé."

"Dạ, tiểu nhân lập tức đi làm."

Không bao lâu, Lưu Tiễn tới báo không có tin tức gì, Vân Phi Vũ ăn được một nửa lại cảm thấy không ngon miệng, miễn cưỡng ăn hết một chén cơm, bình tĩnh nói: "Dọn đi."

"Vâng."

Đứng bên cửa sổ, nhìn mưa phùn bay lả tả trên phố và những con ngõ nhỏ. Cảm giác cô đơn từ trong thâm tâm bắt đầu lan tràn. Tới bây giờ y vẫn chưa hiểu tại sao nam nhân lại không đưa mình theo cùng. Mặc kệ thế nào, mẫu thân của hắn cũng chính là đại nương của y, hơn nữa quan hệ hiện tại của hai người đã tới mức này, chẳng phải càng nên cùng hắn trở về thăm hay sao?

Hiện tại đã qua một tháng, hắn trở lại sơn trang đã nhiều ngày mà ngay cả một phong thư, một chút tin tức cũng không có. Tuy rằng không muốn hoài nghi, tuy nhiên y vẫn cảm thấy nam nhân có chuyện gì đó gạt mình. Vân Phi Vũ bắt đầu phiến táo bất an.

'thùng thùng thùng'

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng từ phía ngoài truyền tới, ngay sau đó cửa bị đẩy ra. Y xoay người nhìn lại, trên mặt đã khôi phục vẻ bình tĩnh. "Chuyện gì?"

"Thất thiếu gia, có vài vị khách nhân muốn gặp ngài. Hiện tại bọn họ đang ở chính sảnh trong hậu đường." Lưu Tiễn cung kính nói.

"Có biết là ai không?" Y đi tới bên cạnh bàn.

"Tiểu nhân không rõ lắm, nhưng bọn họ nói là bằng hữu của lão bản."

"Nga?" Vân Phi Vũ suy nghĩ, căn dặn: "Đưa bọn họ tới khu bao sương ở lầu hai, chiêu đãi cẩn thận, ta đổi lại y phục sẽ tới sau."

"Vâng."

"Là ai vậy? Người quen cũ? Trừ bỏ hoàng đế cùng dân chúng trong thành, dường như ta chẳng quen người nào khác, mà bọn họ hiện tại cũng đã biết ta là người của Vân gia, hơn nữa còn ở bên cạnh Dương, việc bọn họ tới tìm ta là không có khả năng, vậy rốt cuộc người tới là ai?"

Đổi xong y phục, trong lòng y tràn đầy nghi hoặc bước xuống lầu hai, thấy Lưu Tiễn đứng ngoài một gian bao sương, y đi tới trước chỉ chỉ: "Bên trong?"

Lưu Tiễn gật đầu, đưa tay xốc rèm cửa lên. Vân Phi Vũ chần chờ một lát, sau đó đi vào bên trong, mà khi thấy người nọ, y không khỏi kinh ngạc: "Là các người?"

"Sao vậy, không chào đón?"

Tiếng trêu đùa vang lên, Vân Phi Vũ lấy lại *** thần, kích động nói: "Ai bảo không chào đón, với ta mà nói thì các người chính là khách quý."

"Tiểu Vũ, đệ thật sự rất vô lương tâm, đến Diên Kinh lâu như vậy cũng không tới tìm ta. Hôm nay nghe Trì phó tướng nói mới biết đệ tới đây đã hơn nửa năm, đệ còn coi ta là huynh đệ không vậy?"

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của tráng hán trước mặt, Vân Phi Vũ cười áy náy: "Thiết Ngưu ca, ta xin lỗi, thực sự trong khoảng thời gian này xảy ra quý nhiều chuyện, hơn nữa…" Y nhìn mọi người, cười khổ: "Ta là người của Vân gia, đương nhiên không tiện gặp mọi người, dù sao Vân gia cùng triều đình…"

"Vân gia là Vân gia, ngươi là ngươi, ta chỉ biết người là Hạ Vũ."

Vân Phi Vũ kinh ngạc nhìn hắn, đột nhiên quỳ xuống: "Hoàng thượng."

Khung Tử Dạ lập tức đỡ lấy y: "Tiểu Vũ, ngươi làm cái gì vậy, ta chưa từng coi như thần tử, ta vẫn luôn coi ngươi như bằng hữu, là huynh đệ."

"Ta biết." Vân Phi Vũ mỉm cười: "Lễ đó là do thần tử Hạ Vũ lần cuối dâng lên hoàng thượng, sau này ta chỉ là Vân Phi Vũ, nếu như hoàng thượng không chê, cả đời này chúng ta nguyện làm bằng hữu cùng huynh đệ, được không?"

Khung Tử Dạ nhìn y đầy thâm ý, một tia cô đơn lướt qua trong mắt, gật đầu: "Được."

"Tốt lắm, tốt lắm, tất cả mọi người chắc đã đói bụng rồi, để Tiểu Vũ mời chúng ta ăn cơm thôi." Trì Phượng Thanh cười hì hì nhìn y.

Thiết Ngưu vội vàng hưởng ứng: "Đúng vậy đúng vậy, hiện tại Tiểu Vũ đã trở thành đại lão bản, cần phải mời chúng ta một bữa ra trò mới được."

Vân Phi Vũ nhìn bọn họ, mỉm cười mở miệng: "Không thành vấn đề, ăn bao nhiêu cũng được, hiện tại đi luôn sao?"

"Đúng!"

Tới Phi Vũ Hiên mới phát hiện không còn ghế trống, Vân Phi Vũ lập tức cho người đem bàn vào phòng nghỉ, mặc dù có chút chật trội nhưng không có những ánh mắt quấy rầy, cũng yên tình hơn nhiều.

Rượu quá ba tuần, trên mặt mỗi người đều mang theo chút đà hồng.

Hàn Thiết Ngưu ăn một miếng lớn, uống một ngụm rượu, hô to một tiếng: "Sảng khoái." Sau đó buông bát, đột nhiên nói: "Tiểu Vũ, tới hôm nay ta mới biết đệ là lão bản của Phi Vũ Hiên. Mà này, những lời thiên hạ đồn đại đều là sự thật đó hả?"

Thấy mọi người đều nhìn mình, Vân Phi Vũ cười nói: "Thật thật giả giả, nửa nọ nửa kia, dù sao bọn họ đều vì ta mới xảy ra xung đột."

"Đúng rồi, người lần trước bắt ngươi đi chẳng lẽ chính là ma giáo giáo chủ Tư Vũ Thánh?" Trì Phượng Thanh đăm chiêu nhìn y.

"Uhm"

"Rốt cuộc bộ dạng của hắn ra sao vậy? Trong ba người thì hắn là kẻ thần bí nhất, người nào gặp hắn đều nói hắn luôn mang mặt nạ, chưa có người nào từng thấy được diện mạo thực sự của hắn, chẳng lẽ hắn xấu đến nỗi không dám để người khác nhìn thấy?" Tống Tử Ương vốn chẳng buồn hé răng cũng đột nhiên góp vui.

"Khụ khụ" Vân Phi Vũ vội vàng buông chén rượu, vuốt ngực, không ngừng cười lớn.

Thấy y như vậy, Tống Tử Ương càng thêm khó hiểu: "Chẳng lẽ đẹp lắm sao, nhưng nếu đẹp thật thì sao cả ngày cứ mang mặt nạ?"

Vất vả lắm mới ngừng cười được, Vân Phi Vũ nhìn quét một vòng, sau đó nhìn Mạc Bạch vẫn đang thản nhiên ngồi đó: "Mạc tiên sinh, chẳng lẽ ngài từng thấy qua diện mạo thực sự của Thánh?"

Mạc Bạch lắc đầu, đột nhiên còn nói: "Vương gia đã thấy."

"Ồ" Vân Phi Vũ gật đầu thấu hiểu, sau đó nhìn y: "Mạc tiên sinh, nói vậy Tích đại ca cũng từng miêu tả cho ngài rồi, ngài nói đi, ta không giỏi miêu tả."

Mạc Bạch sửng sốt, sau đó tủm tỉm nhìn y: "Thật sự muốn ta nói?"

Vân Phi Vũ gật đầu: "Ta ăn nói vụng về, thật sự không biết nói như thế nào."

Mạc Bạch thanh thanh cổ họng: "Được rồi, ta sẽ nói cho các ngươi nghe một chút." Y vuốt râu, cười ha hả nhìn quét một vòng, sau đó nhẹ nhàng thốt ra hai chữ: "Yêu nghiệt!"

"Phốc"

"Ngươi… sao các người bẩn như vậy hả, phun hết lên đồ ăn rồi." Hàn Thiết Ngưu vô cùng đau lòng nhìn đồ ăn trước mắt, tay cầm đũa dừng lại giữa không trung.

Vân Phi Vũ cười khổ một tiếng, lau miệng: "Mạc tiên sinh, ngài thật là…" lại nhìn về phía tráng hán: "Thiết Ngưu đại ca, không sao, ta gọi người mang đồ ăn khác tới, chờ một lát là được."

Chờ thay đổi xong bàn đồ ăn kia, Khung Tử Dạ tiến đến bên tai y, nhỏ giọng nói: "Tiểu Vũ, rốt cuộc người kia trông ra sao vậy? Chẳng lẽ còn đẹp hơn cả nữ nhân?"

Vân Phi Vũ buông bầu rượu, đụng chạm ấm áp lướt qua má khiến y ngây ngẩn, đến khi thấy người bên cạnh kinh ngạc, y chẳng mấy để ý liền lui lại, cười nói: "Đúng, rất đẹp, dùng tử 'mỹ' không thể hình dung hết. Bất quá, mọi người đừng có tin lời Mạc tiên sinh, Thánh chẳng phải yêu nghiệt đâu, mà cũng chẳng có chút nào giống nữ nhân."

"Chậc chậc, Tiểu Vũ, ta cũng đâu có nói hắn giống nữ nhân, ta chỉ muốn nói bộ dạng của hắn thực sự hại nước hại dân mà thôi." Mạc Bạch nhìn Khung Tử Dạ còn đang sợ hãi, trong mắt hiện lên một tia *** quang.

"Nào, nếm thử chút thịt này đi." Vân Phi Vũ gắp một miếng thức ăn vào bát Khung Tử Dạ: "Tửu lượng của ngươi không tốt, ăn nhiều đồ ăn vào."

Hàng mi thanh tú, đôi mắt đen láy, mũi thẳng, đôi môi doanh nhuận, Khung Tử Dạ căn bản không nghe ra y đang nói gì, chỉ chằm chằm nhìn hai gò má trắng nõn như ngọc, còn có đôi môi đỏ mọng hé ra khép lại, không khỏi miệng khô lưỡi nóng.

"Tiểu Vũ, ngươi thật đẹp!"

"?" Vân Phi Vũ sửng sốt, mọi người trên bàn đều nhìn lại đây.

Khung Tử Dạ đột nhiên bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện mình đã mang những suy nghĩ trong tâm trí nói ra thành lời, mặt đỏ tai hồng không biết làm thế nào cho phải.

"Hắc hắc, hoàng thượng, ngài còn chưa nhìn thấy lúc Tiểu Vũ phẫn nữ trang đâu, lúc đó còn xinh đẹp hơn nhiều." Mạc Bạch cười tủm tỉm nói một câu như vậy, trên mặt lộ ra một chút cổ quái.

"Thật sao, thật sao chứ? Tiểu Vũ đã từng mặc nữ trang? Trông ra sao vậy? Đáng tiếc quá, nếu Tiểu Vũ là nữ tử, ta nhất định sẽ đưa đệ về nhà làm lão bà." Hàn Thiết Ngưu thẳng thắn ồn ào.

"Nếu Tiểu Vũ là nữ tử, ngươi căn bản không có phần đâu." Mạc Bạch liếc xéo hắn một cái, đột nhiên lại cảm thán: "Nếu Tiểu Vũ là nữ tử, chắc hiện tại đã cùng vương gia sinh vài bảo bảo rồi."

Càng nói càng kỳ cục, Vân Phi Vũ đen mặt, bưng chén rượu hét lớn: "Uống rượu cho ta, không được phép nói những lời này nữa, bưng chén rượu lên hết đi."

"Được, uống rượu, uống rượu." Mọi người đều nâng chén.

Khung Tử Dạ chột dạ nhìn mọi nơi, "Cũng may, cũng may." Thuận mắt lại đảo qua Mạc Bạch, trong lòng nổi lên nghi hoặc, không biết có phải y đã nhận ra nên cố ý giải vây giúp mình, hoặc là… Tim hắn 'ầm ầm' rung chuyển. "Nếu Mạc tiên sinh đã biết, vậy chẳng phải sớm muộn gì hoàng thúc cũng biết?" Lại cẩn thận nhìn người nọ, thấy y vẫn mỉm cười như cũ, đùa giỡn, uống rượu, nghĩ có lẽ chỉ là trùng hợp tiếp lời, hắn liền thở phào, ánh mắt bất giác lại nhìn người bên cạnh, thấy y dường như đã ném những chuyện vừa rồi ra sau đầu, trong lòng không khỏi muộn phiền.

Cơm no rượu say, mọi người chia tay, mà Vân Phi Vũ cũng trở về khách ***, khi một người ở trong căn phòng trống rỗng, cảm giác tịch mịch lại mạnh mẽ trào dâng, y bắt đầu không ngừng tưởng niệm.

"Thôi vậy, đợi vài ngày nữa. Có thể mới trở về nên hắn còn bề bộn nhiều việc, chờ vài ngày nữa sẽ có tin tức." Trong bóng đêm, y thì thào tự an ủi bản thân, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hôm nay là ngày thứ năm sau hôm tụ hội, ăn xong cơm trưa, Vân Phi Vũ đang chuẩn bị ra ngoài đi dạo, vừa mở cửa lại phát hiện có mấy người đứng đó, mà người đối diện mình đang nâng tay, tựa hồ đang sắp gõ cửa.

"Ngươi… sao lại tới đây?" Y không khỏi kinh ngạc.

"Thế nào, không chào đón ta?" Khung Tử Dạ mỉm cười nhìn y.

"Nói cái gì chứ, hoan nghênh còn không kịp." Vân Phi Vũ kéo hắn qua, ra lệnh cho Lưu Tiễn: "Đi chuẩn bị trà và mấy đĩa điểm tâm tới đây."

"Vâng."

"Các ngươi chờ bên ngoài." Khung Tử Dạ ra lệnh cho hai người bên ngoài.

"Dạ."

Hai người tiến vào trong phòng, Khung Tử Dạ đánh giá chung quanh, sau đó nằm thẳng lên giường: "Tiểu Vũ, giường của ngươi mềm quá đi, so với giường của ta còn thoải mái hơn."

Vân Phi Vũ ngồi bên bàn, cười nói: "Giường của ngươi chính là long tháp, giường của ta chỉ là một chiếc giường bình thường, sao có thể so sánh với long tháp được?"

"Hứ, nghĩ một đằng nói một nẻo." Khung Tử Dạ nghiêng người: "Ta ngủ đây."

"Ôi chao, ngươi chạy tới đây để ngủ hả?" Vân Phi Vũ đi tới bên giường lay hắn, thấy hắn chẳng chịu động đậy, đành phải giúp hắn cởi hài, kéo chăn, sau đó ngồi xuống bên bàn, nghe tiếng hít thở dần vững vàng, y cũng chẳng biết làm như thế nào mới phải, đành phải cầm sách dạy nấu ăn giết thời gian.

Trời đã tối, nhìn người trên giường vẫn ngủ say, Vân Phi Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy, đi tới bên giường lay hắn: "Dậy đi, tối nay ngươi có định ngủ không thế?"

"Giờ nào rồi?" Khung Tử Dạ xoa thắt lưng: "Ngủ thoải mái quá đi."

"Sắp tới giờ dậu rồi, ngươi ở đây dùng bữa hay về cung mới tính? Nếu muốn ăn ở đây thì ta kêu người chuẩn bị."

Khung Tử Dạ chớp mắt mấy cái. Vẻ mặt thản nhiên: "Đương nhiên là ăn ở đây, tối nay ta còn muốn ngủ ở đây mà."

"Ngươi không hồi cung?" Vân Phi Vũ vừa đi tới cửa liền lập tức quay lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn.

"Có về, nhưng là sáng mai mới về." Khung Tử Dạ cợt nhả nhìn y.

Vân Phi Vũ chau mày: "Ngươi thân là hoàng thượng, không hồi cung mà ở bên ngoài lâu như vậy liệu có ổn không đấy?"

"Ai kêu ngươi không chịu vào cung chơi với ta, ta đành phải ra ngoài tìm ngươi đây này." Khung Tử Dạ chưng gương mặt 'đều là lỗi của ngươi đấy'.

Vân Phi Vũ 'xì' cười một tiếng, "Ngươi nha, nhìn bề ngoài rõ ràng là đã trưởng thành, bên trong vẫn là tiểu hài tử."

"Ta không phải tiểu hài tử, ngươi thử nghiệm chẳng phải sẽ biết?"

Thấy ánh mắt không phục của hắn, Vân Phi Vũ nghiền ngẫm xoa cằm: "Xem ra dược liệu ta cấp cũng không tệ lắm, tiếp tục cố gắng đi."

Đêm, hai người sóng vai nằm trên giường, Khung Tử Dạ dùng cánh tay huých người bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Tiểu Vũ, đã ngủ chưa?"

Vân Phi Vũ trở mình đưa lưng về phía hắn: "Đừng làm phiền ta, ồn muốn chết." một lúc lâu sau còn nói: "Ngủ không được thì đếm cừu đi."

"Cừu? Đến cừu có thể ngủ hả?" Khung Tử Dạ nhỏ giọng nói thầm.

Nghe hơi thở người nọ đã bình ổn, hắn lại gọi khẽ: "Tiểu Vũ"

Không ai trả lời, chỉ có tiếng hít thở ngân nga, tim bắt đầu đập 'thình thịch, thình thịch'. Hắn cẩn thận nhích tới gần, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên lưng người nọ: "Tiểu Vũ?"

Vẫn không hề động, hắn dán thân thể lên lưng người nọ, hương thơm thản nhiên bay vào mũi. Hắn vẫn tưởng tượng có thể ôm y ngủ, cả đêm cũng muốn, mà đêm nay, rốt cuộc giấc mộng đã thành hiện thực.

Chậm rãi siết chặt cánh tay, kéo người nọ vào lòng, mà người nọ đột nhiên trở mình nép vào ngực hắn, nói mơ hồ, không rõ nghĩa.

Khung Tử Dạ bị dọa một trận, toàn thân ra đầy mồ hôi lạnh, nhưng ngửi được hương khí trên thân người nọ, còn có chiếc eo mảnh dẻ *** tế mềm mại kia… tim hắn nhảy càng nhanh, dục vọng như ngựa hoang thoát cương sắp không khống chế nổi, hiểu rõ phải lập tức buông ra, nhưng lại nhịn không được mà ôm càng chặt.

Chỉ cái ôm đơn thuần đã không thể thỏa mãn, nụ hôn trên môi chậm rãi hạ xuống. Đây là hàng mi thanh tú của y, đây là đôi mắt xinh đẹp, đây là chiếc mũi thẳng… thời gian ngừng lại một chút, hắn thiếp môi lên hai phiến hoa mềm mại kia, đè ép xuống.

"Uhm…"

Dây dưa gắn bó, tiếng rên rỉ rất nhỏ kích thích huyết mạch toàn thân hắn sôi trào, xoay thân áp người nọ dưới thân, dục vọng cứng rắn không ngừng cọ xát lên đùi y. "Muốn y, muốn y, muốn lập tức giữ lấy y."

Cầm, cổ, tách vạt áo trước ngực, vuốt ve, cấn liếm, tìm kiếm đến khỏa anh hồng nổi lên trước ngực, hắn lập tức ngậm lấy.

"Ân… Dương"

Khung Tử Dạ cứng người, tiếng ngâm khẽ vô thức kia khiên hắn đột ngột bừng tỉnh, dục vọng trôi đi trong chớp mắt, hắn nhẹ nhàng gỡ tay người nọ, lặng lẽ tới ngồi bên bàn, bụm mặt thì thào tự nói: "Ta đang làm gì? Rốt cuộc ta đang làm gì đây?"

262. Quyển 6 - Chương 260: Lựa Chọn Cuối Cùng

Sáng sớm hôm sau, Vân Phi Vũ vừa tỉnh lại liền phát hiện Khung Tử Dạ đã không còn ở đây, chắc đã hồi cung lâm triều, y cũng chẳng nghĩ nhiều. Mà trong lúc y không chút để ý cũng chẳng phát hiện tình huống khác lạ, có ba luồng gió tách ra ba hướng truyền tin tức.

Nửa tháng sau, giá cả hàng hóa trong nước đột nhiên tăng lên, mệnh quan trong triều đình không ngừng bị tập kích khắp nơi, cùng lúc đó, Khung Tử Dạ bị bá quan văn võ trong triều bức bách lập hậu. Hắn tức giận, tảo triều chưa hết đã phất tay áo rời đi.

Văn võ bá quan quỳ trên mặt đất đối diện nhìn nhau, không biết là nên tiếp tục quỳ hay là đứng dậy rời đi. Mà lúc này, một người vuốt râu, vẻ mặt ngưng trọng: "Tất cả mọi người giải tán đi, hạ quan đi khuyên nhủ hoàng thượng."

Mặc kệ là tân quan hay lão quan đều hiểu người này là lão sư của hoàng thượng, mọi người đứng dậy chắp tay: "Làm phiền Mạc ngự sử."

Thấy người nọ rời đi, *** quang chợt lóe qua đáy mắt Mạc Bạch: "Xem ra không riêng gì vương gia, tất cả bọn họ đều bắt đầu hành động rồi. Hoàng thượng à hoàng thượng, ngài yêu ai cũng được, vì cớ gì lại cố tình yêu y?"

Khẽ thở dài, y bối tay đi về phía hậu cung.

Tới Dạ Hòa Điện, Khung Tử Dạ phát tiết, dường như đang đập phá thứ gì đó trong phòng. Mạc Bạch cẩn thận tránh khỏi những mảnh sứ vỡ nát trên mặt đất, nhìn nam nhân trẻ tuổi nản lòng ngồi trên ghế, có chút đau lòng, nhiều nhất vẫn là bất đắc dĩ.

"Hoàng thượng."

Khung Tử Dạ uể oải nhìn người đi tới: "Mạc tiên sinh, người đã tới rồi." Sau đó chỉ chiếc ghế bên cạnh, ý bảo y ngồi xuống.

Vốn muốn khuyên nhủ tận tình, nhưng nhìn bộ dạng hắn như vậy, Mạc Bạch cũng chẳng muốn tiếp tục vòng vo, nói thẳng: "Hoàng thượng, người biết tại sao mọi chuyện lại tới mức này không?"

Khung Tử Dạ buồn bã nhíu mày, lắc đầu, sau đó tức giận mở miệng: "Đám quan viên này thực vô sỉ. Quốc gia hiện tại đang nhiều việc như vậy mà bọn họ còn có tâm tư ép trẫm lập hậu. Ta nghĩ đám người này mất trí hết rồi."

"Aiz… Hoàng thượng, kỳ thật lập hậu là biện pháp giải quyết tốt nhất, như vậy tất cả các vấn đề sẽ dễ xử lý hơn."

"Mạc tiên sinh, tại sao đến ngài cũng bức trẫm?" Khung Tử Dạ nhìn y, vẻ mặt khó tin.

Mạc Bạch vuốt râu, bình tĩnh đối diện hắn: "Hoàng thượng, kỳ thực người rất thông minh, việc này đồng loạt phát sinh như vậy, tại sao người không nghĩ kỹ xem nguyên nhân là do đâu?"

"Mạc tiên sinh, ngài biết chuyện gì sao?"

"Thần không tiện nhiều lời. Hoàng thượng, người nên lo lắng tới việc lập hậu đi. Thần xin cáo lui."

Thấy y rời đi, Khung Tử Dạ đột nhiên cúi đầu suy tư, tựa hồ đột nhiên thông suốt chuyện gì đó, gương mặt tái nhợt, đôi mắt đỏ sậm lại, hai tay nắm chặt ghế nổi lên gân xanh dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Được, được lắm, đều do các người bức trẫm, đều do các người bức trẫm cả."

Rời ghế bước tới bên giường, xé rách long bào trên người, hắn rít gào: "Người đâu, tới giúp trẫm thay y phục."

Mới vừa bước vào cửa khách ***, Lâm Khôi đã vội vàng chạy ra đón: "Thất thiếu gia, ngài đã trở lại rồi."

Vân Phi Vũ gật đầu, thấy Lâm Khôi tựa hồ muốn nói gì đó, y dừng bước: "Lâm thúc, sao vậy, có việc gì không?"

Lâm Khôi gật đầu: "Vị công tử lần trước lại tới nữa, hiện tại đang ở trong phòng ngài. Ta vốn muốn ngăn cản, nhưng hắn cứ xông vào, ta nghĩ hắn là bằng hữu của ngài lên không dám làm quá mức, cho nên…"

"Vị công tử lần trước? Nửa tháng nay cũng chỉ có Khung Tử Dạ tới đây một lần, chắc là hắn rồi." Vân Phi Vũ hiểu rõ, gật đầu cười nói: "Ta biết. Lâm thúc đừng trách hắn, đôi khi tính tình của hắn tựa tiểu hài tử vậy, ta đi lên xem sao."

"Dạ." Lâm Khôi nhìn theo bóng dáng y, sắc mặt có chút khác thường.

Đẩy cửa phòng ra, bên bàn không người, y nhìn thẳng về phía giường, quả nhiên người nọ ngửa mặt nằm trên đó, tiếng hít thở nho nhỏ vang lên.

"Hừ, lại chạy tới đây ngủ." Vân Phi Vũ lắc đầu, xoay người, đang định tới bên bàn rót chung trà uống lại bị kéo lên giường.

Khung Tử Dạ nhấc chân chặn Vân Phi Vũ lại, ôm chặt y vào lòng, vùi đầu lên cổ y, thanh âm hờn dỗi: "Tiểu Vũ"

Vốn muốn đẩy ra, nhưng khi nghe được thanh âm nặng nề của hắn, y nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Rất lâu sau mới nghe người nọ 'ân' một tiếng, Vân Phi Vũ vỗ vỗ tay hắn: "Buông ta ra, chúng ta ngồi dậy nói chuyện cho đàng hoàng."

"Không cần, để ta ôm chút nữa." Khung Tử Dạ vẫn như trước, chẳng chịu ngẩng đầu lên.

Vân Phi Vũ bất giác buồn cười: "Ta nào phải nữ nhân, có gì tốt mà ôm."

"Để ta ôm một chút."

Nghe ngữ khí của hắn càng thêm nặng nề tựa hồ thực sự có tâm sự, hơn nữa trước kia hai người vẫn thường vui đùa cùng nhau, ôm nhau lăn tới lăn lui, vậy nên Vân Phi Vũ vẫn chưa cảm thấy có gì bất ổn, lập tức thả lỏng thân thể: "Được rồi, nói cho ta nghe xem, ai chọc ngươi mất hứng?"

Lại nửa ngày không thấy hắn hé răng, lúc lâu sau mới thấy Khung Tử Dạ mở miệng: "Bọn họ…" Hắn hít sâu một hơi, ngẩng đầu: "Đám văn võ bá quan kia bức ta lập hậu."

Vân Phi Vũ sửng sốt, sau đó cười ha hả, mãi đến khi thấy sắc mặt người nọ đen lại mới cố gắng ngừng cười, lau lau khóe mắt, đẩy hắn ra, bật người ngồi dậy, nghiêm trang nói: "Đây là chuyện tốt, tại sao ngươi lại tức giận?"

Khung Tử Dạ mất hứng lắc đầu, cũng ngồi dậy theo: "Không thích, nếu là ngươi, ngươi thích bị người ta ép buộc thú nương tử sao?"

Vân Phi Vũ sờ sờ cằm: "Không có, chẳng qua ngươi là hoàng thượng, lập hậu là chuyện sớm hay muộn. Hiện tại chưa muốn lập thì cứ nói với bọn họ vài tiếng, sau đó chờ có người vừa ý rồi lập hậu cũng chẳng muộn, ta nghĩ mấy vị đại thần này cũng chẳng phải hạng gian ngoan lộng quyền, hơn nữa, không phải ngươi còn có Mạc tiến sinh làm hậu thuẫn sao? Nhờ y giúp ngươi nghĩ cách là ổn rồi mà, đúng không?"

"Mạc tiên sinh…" Khung Tử Dạ nghiến răng kẽo kẹt: "Y cũng đứng về phía các vị đại thần kia."

"Hửm?" Vân Phi Vũ khó hiểu, lắc đầu: "Không thể nào, có phải ngươi nghe lầm rồi hay không? Chẳng phải Mạc tiên sinh vẫn luôn đứng về phía ngươi hay sao?"

"Hừ!"

Thấy hắn lại giờ tính tiểu hài tử nghiêng mặt đi, Vân Phi Vũ cười cười, sau đó đứng lên rót hai chung trà: "Đến đây, uống miếng trà hạ hỏa."

Khung Tử Dạ đi đến bên bàn, ngồi xuống, nâng chung trà lên uống vài ngụm, sau đó bình tĩnh nhìn người nọ: "Tiểu Vũ, ngươi nói xem, hiện tại ta phải làm sao đây?"

"Làm sao ấy hả? Thì ngươi cứ chịu đại đi." Vân Phi Vũ nhịn không được liền vui đùa vài câu, thấy vẻ mặt hắn trở nên ảm đạm, y tiến lên vỗ vai hắn: "Được rồi, được rồi, không phải chỉ là việc lập hậu hay sao?

Thật ra ta thấy chuyện này cũng chẳng có gì cả, ngươi làm hoàng thượng nhiều năm như vậy, chắc chắn bản thân đã có sự chuẩn bị tâm lý, đúng không?"

"Trước kia thì có, khi đó ta cảm thấy thế nào cũng được, nhưng hiện tại…" Khung Tử Dạ uống cạn trà trong chung, ngẩng đầu nhìn Vân Phi Vũ: "Hiện tại ta không muốn lập hậu, bởi vì ta đã gặp được người mình yêu thích, ta muốn đường đường chính chính ở bên y, mà bọn họ lại không muốn cho ta ở bên người ta yêu mến, cho nên ai cũng bức ta, ép ta tới đường cùng. Tiểu Vũ, yêu một người là sai trái sao? Ta chỉ yêu y mà thôi, ta sai rồi sao?"

Vân Phi Vũ cầm chung trà rỗng không trên tay Khung Tử Dạ đặt lên bàn, sau đó phủ hai tay lên vai hắn, khom người nhìn thẳng vào mắt hắn: "Ngươi đúng, kẻ sai chính là bọn họ. Yêu một người không có gì sai trái, chẳng qua…" Y đột nhiên ngừng lại, đứng thẳng lên, vuốt cằm nói: "Chắc ngươi không thích phải người có phu quân rồi đó chứ, như vậy chỉ sợ khó lòng hành động thôi."

"Y không có nương tử." Khung Tử Dạ lớn tiếng nói, sau đó đỏ mặt, bất an cúi đầu.

Vân Phi Vũ ngây người, lâu sau mới lấy lại *** thần, ho khan hai tiếng: "Ngươi… thích nam nhân?"

Khung Tư Dạ nhìn y: "Đúng, là nam nhân. Ta yêu y, muốn ôm lấy y, muốn chạm vào y, còn muốn cùng y…"

"Dừng dừng dừng." Vân Phi Vũ lập tức ngăn hắn lại, sắc mặt cổ quái: "Việc đó… ngươi phát hiện mình thích nam nhân từ lúc nào? Ta nhớ rõ trước kia ngươi rất bài xích chuyện này mà."

"Từ sau khi gặp ngươi."

Vân Phi Vũ sửng sốt.

"Tối hôm đó, sau khi thấy ngươi cùng hoàng thúc…"

"Khụ, thôi, biết rồi." Vân Phi Vũ lập tức ngắt lời hắn, trong lòng thở phào, cúi đầu trầm tư một lát mới nói: "Ta nghĩ ngươi chỉ tò mò về tình cảm giữa hai người nam nhân thôi, còn chuyện luyến ái thì… Dù sao lập hậu cùng là việc đại sự, tốt hơn hết là ngươi nên suy nghĩ cẩn thận. Nếu ngươi thực sự không từ bỏ được người nọ thì phải thương lượng cùng Mạc tiên sinh và các vị đại thần, chậm rãi thuyết phúc, nói không chừng bọn họ sẽ hiểu."

"Bọn họ sẽ không, vĩnh viễn sẽ không hiểu. Mạc tiên sinh giúp ta chỉ vì ta có chung huyết mạch với hoàng thúc, đại thần trong triều cũng nghe lệnh hoàng thúc, bọn họ vốn không nghe ta. Ta chẳng là gì cả, ta chỉ là một gã hoàng đế vô dụng."

Vân Phi Vũ nhíu mày: "Ý của ngươi là tất cả bọn họ hành động như vậy đều do Tích đại ca sai khiến, bức ngươi lập hậu?"

Khung Tử Dạ ngẩng đầu nhìn y, do dự rất lâu mới gật đầu.

Vân Phi Vũ nhíu mày càng chặt, lẩm bẩm: "Tích đại ca hẳn sẽ không làm những chuyện như vậy, có phải giữa ngươi và hắn có sự hiểu lầm gì hay không? Ngươi không thể thương lượng cùng hắn sao?"

Ánh mắt Khung Tử Dạ vẫn luôn trốn tránh, đột nhiên mở miệng: "Tiểu Vũ, ngươi thực sự không hiểu? Hay là ngươi cố ý giả bộ hồ đồ?"

"Hả?" Vân Phi Vũ sửng sốt, thắt lưng đột nhiên bị ôm lấy, ngay sau đó trên môi bị hai phiến hoa mềm mại ép lên. Nhìn ánh mắt nóng cháy của người nọ, còn có dục vọng không hề che dấu trên mặt hắn, Vân Phi Vũ đẩy người ra: "Ngươi… ngươi… ngươi làm cái gì vậy?"

"Ta cũng đã ám chỉ tới mức đó, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu?" Khung Tử Dạ rống giận, vươn tay muốn kéo y trở lại, nhưng Vân Phi Vũ đã nhanh chóng tránh đi.

"Hoàng thượng."

"Ta đã nói ngươi gọi tên của ta, vậy mà tới hiện tại ngươi vẫn chưa gọi tên của ta."

"Được, được, Tử Dạ, ngươi bình tĩnh một chút." Thấy bộ dạng nổi trận lôi đình của hắn, Vân Phi Vũ đi tới bên bàn đối diện, suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: "Người ngươi thích không phải là ta đó chứ?"

"Thế nào? Muốn ta moi tim ra cho ngươi xem?" Khung Tử Dạ vòng qua bàn đi tới bên cạnh y.

Vân Phi Vũ vội vàng lẻn tới đầu khác: "Tử Dạ, ngươi bình tĩnh một chút, đừng tới đây, ta không muốn khiến ngươi bị thương."

Khung Tử Dạ dừng bước, hai mắt đỏ sậm, lớn tiếng rống giận: "Không muốn ta bị thương thì tiếp nhận ta đi. Ngươi có thể tiếp nhận ba người bọn họ, vì sao lại không thể tiếp nhận ta?"

Vân Phi Vũ cười khổ, "Tử Dạ, tuy rằng ta yêu ba người bọn họ, nhưng ta không thể chấp nhận cả ba người, huống chi ta vẫn coi ngươi như huynh đệ, ta đối với ngươi… vốn không phải loại tình cảm đó, ngươi hiểu không?"

"Chẳng phải tình cảm là thứ có thể chậm rãi bồi dưỡng hay sao? Tiểu Vũ, kỳ thực bọn họ cũng không thích hợp với ngươi, ngươi theo ta đi, được không?"

Vân Phi Vũ hít sâu một hơi, ngưng trọng nói: "Tử Dạ, ta lập lại một lần, tình cảm ta dành cho ngươi chỉ là huynh đệ, hoàn toàn không phải luyến ái, cho nên ngươi đừng như vậy nữa. Bằng không." Trên mặt y xuất hiện hàn khí: "Sau này, đến bằng hữu chúng ta cũng không thể làm."

Nghe vậy, sắc mặt Khung Tử Dạ tái nhợt, lảo đảo lui về phía sau hai bước, thần tình bi thương: "Khi nãy ngươi còn nói yêu một người là chuyện đúng đắn, nhưng hiện tại vì sao lại đối xử với ta như vậy? Tiểu Vũ, vì sao ngươi lại tuyệt tình với ta như vậy?"

Vân Phi Vũ buồn bã, muốn tiến lên lại không dám, đành phải cúi đầu đứng tại chỗ: "Ngươi yêu ai cũng được, nhưng không nên yêu ta. Hơn nữa, trong lòng ta sớm đã có người khác, cho nên ngươi…"

"Ta không bỏ cuộc, vĩnh viễn không bỏ cuộc, ta yêu ngươi, ta yêu ngươi mà." người nọ đột nhiên lao vào khiến Vân Phi Vũ hoảng sợ, đầu đánh lên tường một cái 'rầm', cơn choáng váng khiến y muốn ói, trên môi truyền tới cảm giác đau đớn, cảm nhận được đai lưng bị tháo ra, người nọ bắt đầu kéo khố y của mình xuống, cho dù không muốn y vẫn phải huy một quyền đánh tới.

Nhìn người nọ bụm mặt té trên mặt đất, vẻ mặt sửng sốt: "Ngươi… đánh trẫm?"

"Ta…" Vân Phi Vũ nhìn tay mình, sau đó nhìn người trên mặt đất, đến khi thấy khóe miệng hắn tràn máu tươi, nhịn không được liền tiến lên kéo hắn: "Hoàng thượng, xin lỗi, ta không cố ý."

Khung Tử Dạ không lên tiếng, tùy ý y kéo mình, đột nhiên vươn tay điểm lên huyệt vị của y.

Thân thể Vân Phi Vũ cứng đờ không cách nào động đậy, trơ mắt nhìn bản thân bị người nọ đặt lên giường, thấy y phục trên người bị cởi ra từng lớp, sau đó thân thể truyền tới cảm giác ẩm ướt mềm mại, y tức giận tới xanh cả mặt nhưng lại không nói được một lời.

"Tiểu Vũ, ta yêu ngươi, ta thật sự rất yêu, rất yêu ngươi. Ngươi cũng yêu ta được không?" Rất lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng trả lời, Khung Tử Dạ ngẩng đầu, thấy người nọ nhắm chặt hai mắt, trong lòng có chút bất an: "Tiểu Vũ"

Một hồi lâu sau, Vân Phi Vũ mở mắt ra nhìn hắn, mặt không biến sắc, lạnh lùng cất tiếng: "Chỉ là thể xác thôi, muốn thì cứ lấy. Tuy nhiên, ngươi hãy nhớ kỹ cho ta, đến khi đó, ta và ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt, một chút ân tình cũng đừng bàn tới."

Vừa nghe lời này, Khung Tử Dạ bắt lấy vai y, lay động kịch liệt: "Vì sao không thể chấp nhận ta? Vì sao? Vì sao vậy? Vì sao ngươi phải tuyệt tình với ta như vậy?"

Nghe được tiếng hắn gầm rú bi thương, Vân Phi Vũ thoáng mềm lòng, nhưng nhớ tới việc hắn thực sự yêu mình, y lập tức nuốt những lời trấn an trở vào bụng. Y đã mắc lỗi khiến ba người kia đau khổ, không thể tiếp tục phạm sai.

Không biết qua bao lâu, Khung Tử Dạ rời khỏi thân thể Vân Phi Vũ, sau đó chỉnh chu lại y phục cho y thật cẩn thận, ngồi bên giường một lúc lâu, đột nhiên đứng lên đi tới cửa, chỉ để lại một câu: "Ta sẽ không buông tay."

Nghe thấy tiếng cửa đóng lại, Vân Phi Vũ thở phào. Tuy rằng bản thân đã nói những lời cạn tình như vậy, nhưng kỳ thật y rất sợ Khung Tử Dạ thật sự hành động. Thứ nhất, y không muốn mất người bằng hữu

này. Thứ nhì, trái tim y không cách nào đón nhận hắn. Hơn nữa, nếu để ba người kia biết được, sự tình sẽ không thể cứu vãn nổi.

Thanh âm đột nhiên 'chi nha' lại vang lên, cánh cửa bị đẩy ra, Vân Phi Vũ cảm thấy kỳ lạ, đến khi thấy người đứng bên giường, y kinh ngạc hỏi: "Lâm thúc, sao ngài lại lên đây?"

Thấy y nằm thẳng tắp trên giường, Lâm Khôi điểm lên người y hai cái, vội vàng dìu y ngồi dậy: "Thất thiếu gia, ngài không sao chứ? Vừa rồi ta thấy vị công tử kia rời đi mà sắc mặt chẳng tốt chút nào, cho nên ta thật sự lo lắng, có phải hắn đã làm gì ngài rồi không? Hắn có khiến ngài khó xử hay không?"

"Lâm thúc, ta không sao." huyệt vị không thông trong thời gian dài khiến thân thể cứng ngắc, Vân Phi Vũ cử động một chút, đứng dậy đi hai vòng, đột nhiên nói: "Lâm thúc, đáp ứng với ta, chuyện hôm nay không được nói lại cho Dương, được không?"

Lâm Khôi sửng sốt, cười gượng: "Thất thiếu gia, người nói gì vậy chứ, ta đâu có…"

Vân Phi Vũ xoay người nhìn y chăm chú, trịnh trọng nói: "Lâm thúc, tuy các người phục vụ ta giống như chủ tử, nhưng ta hiểu các người chỉ thực sự nghe theo mệnh lệnh của Dương. Ta cũng biết rõ hắn luôn sắp xếp người ở bên cạnh ta, bảo hộ ta, thuận tiện… giám thị ta. Ta nói đúng chứ."

Thấy hết thảy bị nói toạc ra, Lâm Khôi cũng không tiếp tục giấu diếm, đành phải nói: "Đúng là như vậy, nhưng thất thiếu gia ngàn vạn lần đừng hiểu lầm thiếu chủ, hắn vì lo lắng cho ngài nên mới làm như vậy."

"Uhm, ta biết." Vân Phi Vũ tươi cười, sau đó thở dài: "Lâm thúc, ta hiểu tất cả những điều Dương làm cho ta, ta cũng biết bản thân mình khiến cho hắn bất an, cho nên hắn làm như vậy, ta cũng chưa từng trách hắn, thế nhưng chuyện hôm nay ngài đừng nói lại với hắn, được không? Ta van ngài đấy."

Thấy Vân Phi Vũ phất bào y định quỳ xuống, Lâm Khôi vội vàng ngăn lại: "Thất thiếu gia, ngài làm gì vậy, tiểu nhân tổn thọ mất, ngài đừng như vậy, ta đáp ứng ngài là được."

"Đa tạ Lâm thúc." Vân Phi Vũ cười cảm kích, sau đó nhìn nếp nhăn trên y phục: "Ta muốn ra ngoài một chút, tới tối sẽ tới thẳng Phi Vũ Hiên dùng bữa, không cần chuẩn bị."

Lâm Khôi do dự, cuối cùng khom người: "Vâng."

Nhanh chóng thay đổi ngoại bào rồi xuất phát tới thẳng vương phủ. Khi thấy y tới, trên mặt Mạc Bạch xuất hiện một tia kinh ngạc, hiểu ra vấn đề: "Ngươi tới vì chuyện của hoàng thượng?"

Thấy y nói thẳng vấn đề, Vân Phi Vũ cũng chẳng quanh co, gật đầu: "Các người đừng nên ép hắn, cho hắn thêm chút thời gian, ta nghĩ hắn chỉ là nhất thời bị mê hoặc thôi. Dẫu sao trước kia hắn rất ghét nam nhân ở bên nam nhân, đúng không? Vậy nên đừng ép hắn tới đường cùng, sẽ phản tác dụng."

"Hôm nay hắn tới tìm ngươi nói chuyện?"

"Uhm…" Vân Phi Vũ cười khổ, sau đó ngẩng đầu: "Ngài an tâm, ta vẫn coi hắn như huynh đệ và bằng hữu, ta cũng đã nói rất rõ ràng với hắn. Hiện tại hắn chỉ mang cảm giác đối nghịch mà thôi, chỉ cần Mạc tiên sinh đây tác động, ta nghĩ chắc chắn hắn sẽ hiểu ra."

Mạc Bạch vuốt râu, gật đầu: "Nếu ngươi đã nói như vậy, ta nhất định sẽ giải thích cho vương gia."

"Đa tạ Mạc tiên sinh."

"Không cần cảm tạ ta, kỳ thực…" Mạc Bạch nhìn y: "Người gây áp lực cho hắn không chỉ có một mình vương gia, còn có hai người khác nữa."

Trong thời gian này, trên đường tới tửu lâu, Vân Phi Vũ cũng nghe ngóng được không ít tin tức, y vẫn nghĩ quốc nội lại bắt đầu hỗn loạn, hiện tại nghe Mạc Bạch nói vậy, y lập tức hiểu được tất thảy nguyên do, gật đầu: "Ta hiểu, ta sẽ lo chuyện bên Dương, còn về phía ma giáo…" Y chau mày: "Ta sẽ nghĩ biện pháp."

"Tốt lắm, hiện tại ta thay hoàng thượng tạ ơn ngươi trước." Mạc Bạch chắp tay cúi người.

Vân Phi Vũ đạm cười, u trầm mở miệng: "Hết thảy đều do ta dựng lên, đương nhiên ta phải tự mình giải quyết."

Hai người im lặng không nói, một hồi lâu, Vân Phi Vũ lại mở miệng: "Được rồi, mục đích hôm nay tới đây đã hoàn thành, ta không tiếp tục quấy rầy nữa. Mạc tiên sinh, phía hoàng thượng phải nhờ ngài trấn an khuyên nhủ. Ngày mai ta sẽ rời khỏi Diên Kinh, chỉ mong khi trở về thì hắn đã nghĩ thông suốt."

"Rời Diên Kinh? Ngươi đi đâu?" Mạc Bạch đột nhiên lo lắng, vội vàng hỏi.

"Vân Vụ sơn trang."

"Ngươi đã quyết định rồi? Không muốn suy nghĩ kỹ hơn?"

"Hửm?" Vân Phi Vũ buồn bực nhìn y, "Suy nghĩ chuyện gì?"

"Chẳng lẽ y không biết ước định giữa ba người bọn họ?" Mạc Bạch đánh giá y một lượt từ trên xuống dưới, thấy bộ dạng y quả thực giống như chẳng biết gì cả, muốn mở miệng nhắc nhở lại bị tiếng gọi ngoài cửa đánh gãy.

"Tiên sinh, tiên sinh, hoàng thượng triệu ngài lập tức tiến cung, mã xa đã đợi ngoài cửa."

Mạch Bạch liếc y một cái: "Chắc là việc lập hậu."

Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó nói: "Mạc tiên sinh, cho hắn một chút thời gian, đừng ép hắn."

Thấy y quan tâm như vậy, Mạc Bạch lắc đầu: "Tiểu Vũ, chính vì tâm tính ngươi rất mềm yếu, cho nên… Aiz… quên đi vậy, đấy đều là chuyện của đám hậu bối các ngươi, ta không nên xen vào. Đi thôi, thuận tiện ta tiễn ngươi ra ngoài."

"Được."

Thấy sắc trời còn sớm, Vân Phi Vũ dạo qua tửu lâu một vòng, căn dặn chút việc mới quay trở về khách ***.

"Thất thiếu gia, ngài đã trở về, ngài đã dùng bữa tối chưa?" Lâm Khôi vội vàng tới đón.

"Ta đã ăn ở Phi Vũ Hiên rồi. Đúng rồi, Lâm Thúc, ngài giúp ta chuẩn bị nước và lương khô, còn cả ngựa nữa."

"Ngài muốn đi xa?" Lâm Khôi tò mò.

Vân Phi Vũ gật đầu: "Mai ta sẽ xuất phát tới Vân Vụ sơn trang, lâu rồi vẫn chưa thấy tin tức của Dương, chẳng biết hiện tại hắn ra sao nữa, ta muốn tới đó xem sao."

Đáy mắt Lâm Khôi lóe lên một tia sáng kỳ dị, chớp mắt đã biến mất, y trầm tư: "Thất thiếu gia, ngài chờ một chút, tiểu nhân trở về phòng lấy chút đồ, người xem qua hãy quyết định."

Vân Phi Vũ không khỏi buồn bực, nhưng vẫn không ngăn cản. "Được rồi."

Nhìn bức thư mỏng manh trong tay, y thập phần khó hiểu: "Thúc nói đây là thư Dương đưa cho thúc trước lúc rời đi, nói trước khi ta trở về Vân Vụ sơn trang mới đưa cho ta?"

"Dạ."

"Tại sao hắn lại làm như vậy?"

"Việc này… tiểu nhân cũng không biết." Lâm Khôi lắc đầu: "Thiếu chủ chỉ nói ngài đọc xong hãy đưa ra quyết định."

"Được, ta đã biết." Vân Phi Vũ cầm thư, tâm tình nặng nề, y luôn cảm thấy phong thư này sẽ khiến tất thảy mọi thứ trở nên hỗn loạn, trong lòng run sợ, không dám dễ dàng mở ra.

Trở lại phòng, uống vài chung trà định tâm, nhưng sau khi đọc mấy chữ ít ỏi kia, đầu óc y 'oanh' một tiếng, trống rỗng, câu chữ cuối cùng không ngừng quanh quẩn trong đầu: "Đây là ước định của ba người bọn ta, mặc dù nó thực sự ngớ ngẩn buồn cười, nhưng ta mong Vũ nhi hãy suy nghĩ cẩn trọng, đệ không cần băn khoăn về ta. Đệ vui, ta vui, đệ đau, ta càng đau. Mong Vũ Nhi hay suy nghĩ kỹ càng!"

Ngồi thẫn thờ bên cạnh bàn, mãi đến khi ngoài cửa truyền tới thanh âm của Lưu Tiễn.

"Thất thiếu gia, ngài đã ngủ chưa?"

"Chưa." Đáp lời theo bản năng, lúc này y mới phát hiện trời đã tối, mà hiện tại có giơ năm ngón tay lên cũng chẳng nhìn thấy. Cổ họng khô khốc khó chịu, y nuốt một ngụm nước miếng. "Chuyện gì?"

"Không... không có gì... lão bản kêu tiểu nhân tới hỏi xem ngài có muốn ăn khuya hay không."

"Là lo lắng ta xảy ra chuyện?" Trong bóng đêm, Vân Phi Vũ giương môi, thản nhiên nói: "Không cần, ngươi đi nghỉ ngơi đi, ta muốn ngủ."

"Vâng."

Đã quen với bài trí trong phòng đến nỗi không thể quen hơn, Vân Phi Vũ đi tới bên giường, hợp y nằm xuống, đầu óc lúc hỗn loạn lúc trống rỗng. Hiện tại, y không biết bản thân nên suy nghĩ tới điều gì, nên làm gì, cũng không muốn suy nghĩ, không muốn làm gì cả, chỉ mở to đôi mắt nhìn nóc nhà tối mịt, ngẩn người, không hề buồn ngủ, chỉ ngẩn người.

Đột nhiên bừng tỉnh mới phát hiện bản thân đã ngủ quên tự lúc nào, mở mắt ra liền thấy không trung vẫn chưa có lấy một tia nắng, thì ra trời vẫn chưa sáng.

Tâm trí bất giác nhớ tới tất thảy nội dung trong bức thư. Một cơ hội lựa chọn lại sao? Khóe miệng y giương lên nụ cười chua chát, thở dài. "Dương, ta biết huynh muốn cho ta một cơ hội nữa, muốn ta lựa chọn người mà mình yêu nhất, nhưng huynh cũng phải hiểu một điều, yêu ai đó, không nhất thiết phải có được người ta. Tuy rằng ta yêu Thánh, nhưng hào quang chói mắt của hắn khiến ta tự ti, khiến cho ta không dám tự tin đối mặt, mà Tích đại ca lại quá mức ôn nhu, tựa như thái dương khiến người ta không ngừng khát vọng, rồi lại khiến người ta không cách nào che dấu. Thế nhưng, chỉ khi ở bên cạnh huynh ta mới có cảm giác bản thân mình đang tồn tại, mới có thể cảm nhận được khát vọng của bản thân, cho nên, quyết định của ta vẫn chưa từng biến đổi. Cho ta chọn lại bao nhiêu lần, đến cuối cùng ta vẫn sẽ chọn huynh, cho dù sau này không gặp được bọn họ, ta vẫn sẽ chọn huynh. Vân Phi Vũ ta chỉ cần có huynh là tốt rồi."

Nhắm mắt lại, cảm nhận được hai dòng chất lỏng lạnh lẽo trượt dài theo gò má, Vân Phi Vũ kéo chăn lau lau, trong lòng không ngừng mặc niệm: "Ta không sao, ta không sao, mọi thứ sẽ ổn thôi...."

263. Quyển 6 - Chương 261: Cố Nhân Đến Thăm

Mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ, vừa tỉnh lại đã thấy trời sáng choang, nhớ tới quyết định đêm qua, thủy chung vẫn là do dự: "Có nên đi hay không? Hoặc là suy nghĩ thêm vài ngày nữa? Quyết định này liên can tới hạnh phúc cả đời của ta đấy."

"Thánh" thốt ra cái tên của người mình yêu nhất, y lại bắt đầu lưỡng lự: "Liệu ta có thực sự chịu đựng được không? Chính là... nhịn không được cũng phải nhịn." Vân Phi Vũ cắn môi, nâng người ngồi dậy.

"Hào quang của người nọ quá mức chói mắt, liệu hắn có thể yêu ta được bao lâu? Nếu một ngày nào đó hắn lại vứt bỏ ta, liệu ta còn dũng khí tiếp tục sống trên đời này? Còn Dương lại rất cần ta, ở bên hắn, bản thân ta cũng cảm thấy an tâm. Cứ vậy đi, cho dù người mà ta chọn chẳng phải người mà ta yêu nhất, nhưng nhất định ta sẽ hạnh phúc, mà Tích đại ca... chỉ có thể xin lỗi hắn. Hắn tốt như vậy, sau này chắc chắn sẽ được hạnh phúc!"

"Ích kỷ cũng được, yếu đuối cũng tốt, ta vẫn muốn bảo vệ chính mình. Tích đại ca, xin lỗi huynh. Thánh, ta có lỗi với huynh. Dương, xin lỗi huynh, xin lỗi!"

Hít sâu một hơi, nhanh chóng mặc lại y phục, vừa mở cửa đã thấy Lưu Tiễn.

"Thất thiếu gia, sớm an."

Vân Phi Vũ gật đầu: "Đi giúp ta chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa, thuận tiện nói Lâm thúc chuẩn bị ngựa và lương khô cho ta."

"Dạ, tiểu nhân đi ngay."

Ngồi trong mộc dũng, tâm trạng lo lắng hỗn loạn dần bình ổn, không ngừng tự trấn an bản thân 'mọi chuyện đều ổn, sẽ tốt thôi', nhưng cảm giác đau đớn trước ngực vẫn không thể nào bỏ mặc. Vân Phi Vũ trầm mình vào làn nước đến khi không thở nổi mới ngoi đầu lên, lau nước trên mặt, vỗ mạnh hai má, đứng lên, động tác không hề có chút do dự nào.

Tùy tiện ăn vài món, Vân Phi Vũ bắt đầu thu thập hành trang, tiếng gõ cửa vang lên.

"Thất thiếu gia."

"Uhm, chuyện gì vậy?"

"Có một vị cô nương muốn gặp ngài."

Vân Phi Vũ nhíu mày "Cô nương? Dường như ở đây ta có quen biết nữ tử nào đâu. Ai vậy nhỉ?"

Suy nghĩ đôi chút, y ra lệnh cho người ngoài cửa: "Đưa người tới khu bao sương trên lầu hai chiêu đãi, chờ một lúc nữa ta sẽ tới."

Đợi nửa ngày vẫn không thấy người ngoài cửa đáp lời, y bắt đầu bực bội: "Lưu Tiễn?"

"A, vâng, vâng."

"Có chuyện lạ." Vân Phi Vũ cất bước đi tới cửa, mở cửa phòng, vừa muốn chất vấn, nhưng thấy nữ tử xinh xắn đứng ở cửa, y kinh ngạc há hốc miệng: "Lê… Lê Hoa tỷ?!"

Nữ tử không nói, chỉ mỉm cười nhìn y.

Vân Phi Vũ nhận ra bản thân vừa thất thố, vội vàng nghiêng người: "Lê Hoa tỷ, mau vào đi." Quay lại nhìn về phía Lưu Tiễn: "ngươi đi ngâm một hồ trà nóng, mang chút điểm tâm tới đây."

"Vâng, thất thiếu gia."

Tuyết Lê Hoa bước vào phòng, thấy y phục trên giường cùng tay nải đang mở, vẻ mặt kinh ngạc: "Đệ muốn đi xa?"

Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó hỏi: "Lê Hoa tỷ, tỷ đến từ bao giờ vậy? Lần này ra ngoài làm gì?"

"Phụ thân giao toàn bộ sinh ý cho ta quản lý, đi coi xét một vòng xong xuôi, ta lập tức nghĩ tới việc đến thăm đệ. Sao nào, không chào đón ta?" Tuyết Lê Hoa ngồi bên bàn, cười tủm tỉm nhìn y.

"Nói gì chứ, ta vui còn không kịp nữa là."

Đợi trà cùng điểm tâm được đưa tới, Vân Phi Vũ rót một chung trà nóng đặt trước mặt nàng: "Tỷ định khi nào thì rời đi?"

Nghe vậy, sắc mặt Tuyết Lê Hoa lập tức ảm đạm: "Đệ không muốn nhìn thấy ta?"

Vân Phi Vũ vội vàng xua tay: "Lê Hoa tỷ, tỷ đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn biết tỷ sẽ ở lại đây bao lâu. Nếu tỷ ở lại một thời gian ngắn, ta sẽ hoãn việc lại, cùng tỷ dạo chơi trong Diên Kinh vài ngày. Nếu có thể ở lâu hơn một chút, vậy tỷ cùng ta trở về Vân Vụ sơn trang, lộ trình có thể chậm rãi một chút, sau đó du ngoạn chung quanh."

Biết bản thân đa tâm, Tuyết Lê Hoa than nhẹ một tiếng, lập tức cười sang sảng: "Đệ có chuyện thì không cần phải để ý tới ta, nhưng tại sao đệ lại trở về sơn trang? Còn nữa, sao lâu vậy rồi mà vẫn chưa thấy tên kia đâu? Chẳng phải hắn vẫn luôn đeo dính lấy đệ sao?"

Trên mặt Vân Phi Vũ xuất hiện một tia cô tịch, chớp mắt đã tươi cười che dấu: "Mẫu thân hắn sinh bệnh nên đã trở về sơn trang rồi."

"Nga" Tuyết Lê Hoa đăm chiêu, gật đầu, ngược lại còn hỏi: "Mẫu thân của hắn cũng là đại nương của đệ, vì sao hắn không đưa đệ đi theo? Quan hệ của hai người tốt như vậy mà."

"Sự tình có chút cấp bách, cho nên… ha hả…" Vân Phi Vũ cười miễn cưỡng, lập tức chuyển đề tài: "Lê Hoa tỷ, tỷ vẫn chưa nói sẽ ở lại trong bao lâu. Nếu chuyện sinh ý đã lo xong rồi thì chiều này chúng ta cùng nhau xuất phát đi."

"Uhm, không được đâu, đệ có chuyện gấp thì cứ đi đi, không cần quan tâm tới ta." Tuyết Lê Hoa cười với y, sau đó đứng lên, bắt đầu đi lại trong phòng, trong lòng không ngừng suy đoán: "Giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Sắc mặt Tiểu Vũ thoạt nhìn thật tiều tụy, chẳng lẽ bị khi dễ? Cái tên hỗn đản kia, nếu hắn dám đối xử không tốt với Tiểu Vũ, ta sẽ… ta có thể làm gì chứ?"

Nàng cong khóe môi cười tự giễu: "Tuyết Lê Hoa à Tuyết Lê Hoa, ngươi còn chưa hết hy vọng sao? Sự thật đã bày ra trước mắt, Tiểu Vũ không thích nữ nhân đâu, ngươi chết tâm đi, đúng vậy, phải chết tâm."

Đi đến bên giường, nhìn đống y phục hỗn độn kia, nàng bất giác bắt đầu sửa sang lại. "Tiểu Vũ, đây đều là những thứ đệ muốn mang đi sao? Ta sắp xếp hết vào tay nải rồi, đừng có làm loạn lên đấy."

"A? Đa tạ tỷ." Vân Phi Vũ đáp lại, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng y quyết định vẫn chờ thêm vài ngày nữa mới xuất phát, dù sao cũng khó có dịp nàng tới đây một chuyến, vậy mà còn cố tình đến thăm mình, nếu cứ bỏ mặc nàng như vậy mà đi tìm Vân Khoảnh Dương thì về tình về lí đều không hay lắm. Tóm lại, đã đợi được hơn một tháng, vậy chậm thêm vài ngày cũng không đáng kể. Quyết định xong, y ngẩng đầu nhìn nữ tử. "Lê Hoa tỷ, ta nghĩ ta có thể…"

Thấy nữ tử cầm tờ giấy trên tay đọc chăm chú, Vân Phi Vũ nhìn quen mắt, đột nhiên nhớ ra đó chính là lá thư Vân Khoảnh Dương lưu lại cho mình, y còn chưa kịp lên tiếng đã nghe Tuyết Lê Hoa nói: "Tiểu Vũ, thì ra những lời đồn ta nghe được trên đường đều là sự thật. Đệ thật sự cùng bọn họ…"

Nữ tử không nói tiếp nhưng thần sắc phức tạp trên gương mặt nàng cũng khiến Vân Phi Vũ buồn khổ, y gật đầu: "Đều là sự thật, ha hả…. lão bản của Phi Vũ Hiên cùng ba nam nhân dây dưa không rõ, nội chiến hỗn loạn đều do hắn dựng lên, hắn là loạn thế yêu nghiệt, là tai họa, phải chăng bên ngoài đều truyền như vậy?"

Thấy gương mặt ảm đạm của Vân Phi Vũ, Tuyết Lê Hoa đau lòng, nhịn không được, nàng nhẹ giọng trấn an: "Không cần để ý người khác nói thế nào. Những người đó đều vì ghen tị với đệ cho nên bịa đặt sinh sự, đệ đừng để trong lòng."

Vân Phi Vũ lắc đầu, hơi cong khóe môi, nụ cười trên môi thoạt nhìn thật yếu ớt: "Lê Hoa tỷ, tất cả đều là sự thật. Tuy rằng ta muốn đem việc này giấu diếm cả đời, nhưng không ngờ từ sau sự kiến đó, những người chú ý tới ta đều đoán được cục diện hai năm trước đều do ta mà ra. Mặc dù không có cắn cứ, nhưng sự thật chính là như vậy, ta chẳng việc gì phải nói dối."

Tuyết Lê Hoa khiếp sợ, tuy rằng nàng không hiểu rõ chuyện trong chốn giang hồ, nhưng theo Đỗ Lãnh vào nam ra bắc vài năm, nàng cũng đã trải qua tràng diện hỗn loạn năm đó.

Lúc đó, nàng nhớ rõ trên giang hồ tung tin ba người kia vì tranh giành một vị nữ tử tuyệt sắc mới quyết đấu, sau lại nghe rằng bọn họ vì một vị thiếu niên nên mới dẫn phát nội loạn, thật không ngờ người ấy lại ở ngay trước mắt. Kỳ thực nàng cũng đã đoán được, chẳng qua đã bị tình cảm khiến cho mê muội, ha ha nếu đem so với bọn họ, cảm tình của nàng…. Aiz…

Sửa sang lại suy nghĩ hỗn loạn, Tuyết Lê Hoa quơ quơ bức thư trên tay, sau đó đi tới bên bàn, ngồi xuống: "Vậy hiện tại đệ định làm như thế nào? Ta nghĩ những lời lẽ ước định trên bức thư này chính là muốn đệ chọn một người, đúng không?"

Vân Phi Vũ gật đầu, cười nói: "Ba người bọn họ đối xử với ta đều rất tốt, tổn thương ai cũng khiến ta đau lòng, nhưng là… cứ tiếp tục như vậy sẽ khiến thương tổn càng thêm sâu, cho nên ta… chuẩn bị tới Vân Vụ sơn trang."

"Vậy ý đệ là… đệ chọn Vân Khoảnh Dương?"

Vân Phi Vũ gật đầu, thần sắc ảm đạm: "Dương cần ta, ở bên hắn ta cũng rất vui vẻ."

Tuyết Lê Hoa nhíu mày, nhìn vẻ mặt cô tịch kia, nàng bất giác đề cao giọng: "Đệ thực sự vui vẻ? Nếu vui vẻ thì tại sao còn lộ ra vẻ mặt khổ sở như vậy?"

Vân Phi Vũ hé môi, cúi đầu, qua một hồi lâu sau mới nói: "Lê Hoa tỷ, nói thật, ta thực sự không thể buông tay cả ba người bọn họ. Tưởng tượng tới cảnh không còn gặp lại hai người kia, trong lòng ta rất đau khổ. Tỷ nói xem, có phải ta rất tham lam hay không? Có phải ta rất hoa tâm?"

Tuyết Lê Hoa ngưng mi: "Hoa hay không hoa, tham hay không tham thì ta không rõ ràng lắm, nhưng không buông bỏ được người mà mình có tình cảm là việc bất kể người nào cũng có, mà tâm địa của đệ lại quá mềm yếu, nhớ nhung lo lắng cho bọn họ cũng là chuyện thường tình. Nếu đệ đã không bỏ xuống được, vậy tại sao lại không thể chọn cả ba, đệ vui vẻ, bọn họ cũng được thỏa mãn tâm nguyện. Đó chẳng phải chuyện nhất cử lưỡng tiện hay sao?"

"A?" Vân Phi Vũ sửng sốt, sau đó cười khổ: "Lê Hoa tỷ, bọn họ đâu phải nữ nhân, cả ba người bọn họ đều có vị trí cao trong chốn giang hồ, sao có thể chọn tất cả được. Hơn nữa, tình cảm là thứ không thể chia sẻ, tuy rằng như vậy sẽ khiến ta vui vẻ nhưng hoàn toàn không công bằng đối với bọn họ."

Tuyết Lê Hoa cười nhạo: "Vậy ý của đệ là: nếu là nữ tử thì có thể trái ôm phải ấp, tam thê tứ thiếp, còn nam nhân thì không được?"

Nghe nàng nén giận nói câu này, Vân Phi Vũ giật mình, vội vàng giải thích: "Xin lỗi, Lê Hoa tỷ, ta… ta không có ý tứ đó. Xin lỗi tỷ, ta ăn nói vụng về, ta không nói nữa, xin lỗi…"

"Được rồi được rồi, ta không có ý trách đệ." Tuyết Lê Hoa phất tay, cười tự giễu: "Đừng để ý, ta chỉ càu nhàu chút thôi. Kỳ thực ta vẫn hiểu thế đạo này chính là như vậy, mọi người đã quen với việc đó. Nói thật, ta thấy đám người quyền thế thú thê nạp thiếp vốn chẳng phân biệt nam hay nữ, chỉ cần thấy người ta xinh đẹp liền hận không thể đưa về nhà. Một khi đã như vậy, vì lẽ gì mà đệ không thể có được cả ba người, hay đệ sợ bọn họ không đồng ý nên không dám mở miệng?"

Vân Phi Vũ im lặng không nói, mặc dù đang ở thế giới mà nam nhân coi chuyện tam thê tứ thiếp là lẽ thường, nhưng còn y, y chưa bao giờ nghĩ tới việc tam thê tứ thiếp, huống chi đối mặt với ba người kia, mỗi người đều là kẻ cường giả một phương, y có được một người đã là quá tốt, nào dám giữ cả ba ở bên cạnh. Có lẽ trong tiềm thức y cũng đã từng có ý niệm này, nhưng lý trí lại hiểu rất rõ đó chỉ là hy vọng xa vời.

Lắc đầu, y thở dài: "Lê Hoa tỷ, bọn họ có nguyện ý hay không cũng chẳng liên can tới chuyện này. Ta chỉ thấy làm như vậy rất không công bằng đối với bọn họ. Có lẽ việc tam thê tứ thiếp ở thế giới này là thường tình, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới việc đó, cho dù trong lòng đều có tình cảm với bọn họ, nhưng hành động như vậy càng khiến bọn họ thêm tổn thương. Cảm tình là chuyện không thể chia ra, tuy rằng bản thân ta hiện tại không đủ tư cách để nói những lời này. Ha hả"

"Đệ… aiz… Vậy đệ định cứ làm khó bản thân mình như vậy?" Tuyết Lê Hoa nhìn xa xăm, ánh mắt tràn đầy thương tiếc.

Vân Phi Vũ mỉm cười: "Nhất định phải trải qua, đau dài chẳng bằng đau ngắn, sau này bọn họ cũng sẽ chậm rãi quên ta, tìm được hạnh phúc của mình. Ta cũng sẽ cố gắng quên hết những việc trong quá khứ, chuyên tâm ở bên cạnh Dương."

"Thật sự có thể quên lãng sao?" Tuyết Lê Hoa nhìn nụ cười miễn cưỡng trên gương mặt y, không biết nên khen hay mắng y ngốc nghếch, có điều, vấn đề giữa bọn họ không phải là việc mà một kẻ ngoài cuộc như nàng có khả năng can thiệp. Đành vậy.

Cầm một miếng điểm tâm, nhấm nháp từng miếng nhỏ, đến khi ăn xong, nàng nâng chung trà lên nhấp một ngụm, sau đó nhìn nam tử đối diện, thản nhiên mở miệng: "Đệ chuẩn bị chiều này sẽ xuất phát sao?"

"Hả?" Vân Phi Vũ lấy lại *** thần, cười: "Hiếm khi tỷ tới đây một chuyến, ta sẽ ở lại Diên Kinh vài ngày đưa tỷ đi thưởng ngoạn. Lần trước chưa có dịp, lần này nhất định phải bồi thường cho tỷ thực thỏa đáng."

"Chẳng phải đệ đang rất gấp hả?"

"Không sao." Vân Phi Vũ không mấy để ý, cười khẽ: "Đã đợi hơn một tháng rồi, thêm vài ngày cũng không vấn đề."

Tuyết Lê Hoa nhìn y, sau đó gật đầu: "Được rồi." lại đột nhiên mở miệng: "Đúng rồi, Tiểu Vũ, đệ có thể…"

"Hửm?" Vân Phi Vũ nhìn vẻ mặt đầy mong chờ của nàng, có chút khó hiểu.

"Có thể kể cho ta nghe chuyện giữa đệ và ba người bọn họ được không? Ta rất tò mò."

Thấy vẻ mặt đầy khát vọng của nàng, Vân Phi Vũ mỉm cười: "Tỷ muốn nghe thì ta kể cho tỷ nghe, chẳng qua việc này rất dài, có lẽ phải kể rất lâu. Tỷ vẫn muốn nghe sao?"

"Đúng."

"Vậy thì được thôi." Y nhấp một ngụm trà, ánh mắt dần mơ hồ theo từng dòng ký ức, trên mặt một mảnh mê ly.

Không cản được nữ tử kỳ kèo, hai người chong đèn nói chuyện thâu đêm, cho tới giờ dần, trời đã quá khuya, lúc này Vân Phi Vũ mới kể xong tình hình đại khái trong những năm qua, đương nhiên y cũng che dấu một số chuyện không thể nói ra.

"Tiểu Vũ, những chuyện đệ trải qua trong mấy năm nay có thể dùng bốn chữ để hình dung."

"Cái gì?" Vân Phi Vũ nhấp một ngụm trà nâng cao *** thần, nhướn mi nhìn nữ tử đang vô cùng hăng hái trước mặt, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng nàng đã trải qua một ngày đầy mệt mỏi như vậy, tại sao đến lúc này vẫn còn nhiều *** lực thế chứ?

"Kinh – Tâm – Động – Phách!"

Vân Phi Vũ lại nhấp một ngụm trà, tươi cười không nói, đột nhiên đứng lên: "Lê Hoa tỷ, đã khuya rồi, tỷ cũng nên nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ đưa tỷ thăm thú kinh thành."

Thấy sắc mặt y vương chút mỏi mệt, Tuyết Lê Hoa vội vàng đứng lên: "Uhm, vậy cũng được, đệ cũng sớm nghỉ ngơi đi."

Đưa nàng đến cửa, Vân Phi Vũ vừa mở cửa phòng lại thấy Lưu Tiễn vẫn đứng đó, y không khỏi sửng sốt: "Lưu Tiễn, sao bây giờ ngươi vẫn còn đứng ở đây, tại sao lại không đi nghỉ ngơi?"

Lưu Tiễn cung kính nói: "Tiểu nhân thấy thiếu gia vẫn chưa ngủ, sợ ngài còn chuyện cần nên vẫn đứng đây chờ ngài sai bảo."

"Aiz… ngươi" Vân Phi Vũ đau đầu nhìn hắn, tiếp đến lại nhìn nữ tử bên cạnh: "Đúng rồi, Lê Hoa tỷ, chắc lúc tỷ tới thì Lâm thúc đã an bài nơi ở cho tỷ rồi chứ?"

"Uhm, đã an bài xong xuôi, vẫn là căn phòng lần trước ta đã ở, cái gì mà 'chữ thiên, phòng số một' thì phải."

Vân Phi Vũ quay sang Lưu Tiễn: "Đúng lúc lắm, ngươi đưa Lê Hoa tỷ tới phòng chữ thiên số một, sau đó đi nghỉ ngơi đi."

"Vâng, mời tiểu thư đi theo tiểu nhân."

Thấy hai người rời đi, Vân Phi Vũ xoay người vào phòng, đóng cửa cẩn thận, trở lại bên cạnh bàn ngồi một lát, tuy rằng *** thần mệt mỏi nhưng tròng lòng lại vô cùng vui vẻ. Nhiều năm như vậy, y chưa từng đem chuyện của mình kể cùng người khác, kể cả ba người kia cũng vậy, dù sao đối mặt với một người lại kể về người khác như vậy thật sự không thể thốt lên lời được, còn Tuyết Lê Hoa là nữ tử đã từng thích y, tính cách hào sảng khiến cho y vô cùng yêu thích, chậm rãi kể cho nàng nghe gút mắt với ba người bọn họ cũng không cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng. Có lẽ đây chính là thứ mà người ta thường gọi là hồng nhan tri kỷ. Nằm trên giường, hít một hơi thật sâu, chẳng bao lâu liền tiến vào giấc mộng.

Tuyết Lê Hoa không ngủ được, nàng chưa bao giờ tưởng tượng được mấy năm qua y đã trải qua nhiều lần sinh tử đến thế. "Cũng may y còn sống, bằng không chắc chắn Đỗ di sẽ phi thường thương tâm, hơn nữa, nếu y thực sự chết đi, khẳng định ba người kia sẽ càng thêm điên cuồng, chỉ sợ thời thế này sẽ càng thêm hỗn loạn. May mắn, rất may là y còn sống sót.

Thế nhưng, liệu bọn họ có thể tuân thủ ước định như trên lá thư kia? Tranh đoạt nhiều năm như vậy, thật sự có thể buông tay? Nếu tất cả đều không bỏ xuống được, vậy tại sao lại không thể ở chung một chỗ? Nếu yêu y, vì cớ gì lại ép buộc y lựa chọn thống khổ như vậy? Chỉ vì thể diện cùng tự tôn nam nhân? Nực cười!" Nàng không khỏi cười lạnh một tiếng: "Để cho ta nhìn xem là thể diện của các ngươi quan trọng hay người mình yêu quan trọng. Hừ!"

264. Quyển 6 - Chương 262: Tiểu Thư Cưới "vợ"

Nháy mắt đã một tháng trôi qua, hôm nay là ngày mười tám tháng mười hai, Dạ Lam năm thứ mười tám. Phủ tướng quân đột nhiên chăng đèn kết hoa, náo nhiệt phi phàm.

"Thất thiếu gia, nên xuất phát nghênh đón tân nương." Ngoài cửa truyền tới tiếng thúc giục.

Vân Phi Vũ thản nhiên trả lời: "Được,ta biết."

Nhìn người trong gương đồng, gương mặt trang nhã trắng tựa tuyết, đôi môi doanh nhuận tựa hồng anh, một thân hỉ phục đỏ thẫm dưới ánh nắng vàng càng thêm kiều diễm. Nếu không phải nhìn rõ đây là trang phục tân lang, biết đâu chừng còn khiến mọi người tưởng đại tiểu thư nhà ai sắp xuất giá.

Nụ cười khổ thoáng ẩn hiện trên môi, Vân Phi Vũ khẽ thở dài, phủi phủi hỉ phục chói mắt trên thân, ra khỏi phòng.

Hôm nay là ngày y cùng Tuyết Lê Hoa thành thân, cũng là ngày kết thúc với ba người kia.

Cưỡi trên con tuấn mã cao lớn, trên đường đi, đoàn người diễn tấu sáo và trống vui vẻ rộn ràng. Tới tiểu viện ở phố tây, Tuyết Lê Hoa đang đợi y ở đó.

Gõ cửa, đưa tiền lì xì, nghi thức đón dâu không khách biệt so với những nơi khác. Vân Phi Vũ bắt đầu hoảng hốt, tựa hồ tất thảy mọi thứ trước mắt không giống như diễn trò, y là tân lang chân chính, mà Tuyết Lê Hoa là tân nương tử thật sự. Tâm trạng kích động không thôi.

Pháo hoa đùng đoàng, chiêng trống rung trời khiến Vân Phi Vũ bừng tỉnh.

"Thất thiếu gia, đã tới cửa tướng quân phủ." Lưu Tiễn lặng lẽ kéo góc áo Vân Phi Vũ.

"A" Vân Phi Vũ vội vàng xoay người xuống ngựa, chắp tay cảm tạ những người bước tới chúc mừng, mặc kệ họ là người quen biết hay xa lạ, trên miệng lặp đi lặp lại hai câu: "Đồng hỉ, đồng hỉ."

(Đồng hỉ: cùng vui)

Khi bà mai nhét hồng trù vào tay y, nhẹ nhàng kéo, nữ tử trong kiệu hoa cẩn thận nâng bước tiến tới. Nhìn hỉ phục cùng hồng trù đỏ thắm, y lại bắt đầu do dự: rốt cuộc làm như vậy có đúng hay không? Trong lúc hoảng hốt lại bị mọi người tiền hô hậu ủng đưa vào hỉ đường.

Nhìn Mạc Bạch tủm tỉm cười ngồi trên ghế, còn có bài vị của Mạc Ngôn đặt trên bàn, nghe tiếng bà mối hô to một tiếng "Tân nhân hành lễ." thì trái tim y lập tức nghẹn lại.(Tân nhân: cô dâu chú rể)

"Như vậy có được không? Như vậy có thể chứ? Cho dù là giả, nhưng một khi đã thực sự hành lễ, thanh danh của Lê Hoa tỷ..." Y nhìn nữ tử bất động thanh sắc bên cạnh, bàn tay nắm lấy hồng trù ướt đẫm mồ hôi.

"Nhất bái thiên địa"

Nhìn nữ tử không chút do dự, Vân Phi Vũ khẽ cắn môi, kéo bào y cũng theo nàng quỳ xuống. Đầu gối y còn chưa kịp đặt xuống đất, chợt nghe vài tiếng thét lớn đồng thời vang lên: "Không được phép bái!"

Hỉ đường nhất thời lặng ngắt như tờ. Mọi người quay đầu lại, đến khi thấy ba người chân vừa chạm đất đứng ngoài cửa, ai nấy đều bắt đầu thì thầm nghị luận.

Mạc Bạch nheo mắt lại, đột nhiên cười ha hả: "Hoan nghênh hoan nghênh. Thì ra là Cửu thân vương, Vân thiếu chủ cùng giáo chủ đại giá quang lâm. Người đâu, mau tới đây, đưa ba vị khách quý ngồi vào vị trí, sau đó tiếp tục cử hành hôn lễ."

"Mạc tiên sinh" Tích Vô Nhai ngưng thanh quát lạnh, đi lên phía trước, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Vân Phi Vũ vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng, sau đó chuyển hướng sang Mạc Bạch: "Rốt cuộc chuyện này là có ý gì?"

Mạc Bạch vuốt râu, khẽ cười nói: "Chẳng phải vương gia nhìn là có thể hiểu được hay sao. Hôm nay, nghĩa tử của đại ca ta, cũng chính là chất nhân Hạ Vũ của ta thú thê, có gì không ổn?"

Tích Vô Nhai nhíu chặt đôi mày, quay ngược lại nhìn người cúi đầu không nói, thở dài: "Tiểu Vũ, đây là lựa chọn của đệ sao?"

Cảm giác được vài ánh mắt nóng rực bắn về phía mình, Vân Phi Vũ cúi đầu càng thấp.

"Vũ Nhi, trốn tránh không phải biện pháp. Ta biết đệ không yêu Tuyết Lê Hoa, đệ nói rõ chân tướng cho ta nghe." Vân Khoảnh Dương áp chế hỏa nộ ngùn ngụt trong lòng, trầm giọng mở miệng.

"Dài dòng cái gì, trước tiên mang y đi, có gì nói sau." Nhìn hỉ phục đỏ thắm kia, tâm tình Tư Vũ Thánh dị thường phiền muộn, muốn tiến lên kéo Vân Phi Vũ.

"Các ngươi diễn đủ rồi đấy!" Tuyết Lê Hoa kéo khăn trùm đầu đỏ thẫm xuống, che chắn trước người Vân Phi Vũ, dựng thẳng mày, trừng mắt: "Ta cùng Tiểu Vũ là đôi bên tình nguyện, chẳng có gì mà chân tướng với cả không chân tướng. Nam đại đương hôn, nữ đại đương giá, đây chính là lựa chọn của chúng ta, can hệ gì tới các người? Cho dù các người có yêu y thì ích lợi gì? Các ngươi đều là nam nhân, các ngươi có thể gả cho y sao?"

Ba người nhất thời bị nói đến á khẩu, trả lời không được. Vân Khoảnh Dương tiến lên từng bước, lạnh lùng nhìn nàng: "Ngươi biết rõ Tiểu Vũ không thích mình mà vẫn quấn quýt lấy y, không biết xấu hổ sao?"

Tuyết Lê Hoa cũng chẳng lấy làm tức giận, cười duyên: "Thì sao? Chờ ta cùng Tiểu Vũ thành thân xong sẽ chậm rãi bồi dưỡng tình cảm, sau khi có bảo bảo, ta nghĩ y sẽ nhanh chóng quên các ngươi thôi."

"Ngươi… vô sỉ!"

"Hừ! Vô sỉ thì thế nào? Vô sỉ còn tốt hơn các ngươi, một đám đều muốn chiếm đoạt lấy y. Tiểu Vũ đã chán cuộc sống tranh đi cướp lại như vậy rồi, y chỉ muốn thú thê, sau đó trải qua cuộc sống bình dị, các ngươi có bản lĩnh thì gả cho y đi."

"Có tin ta huy một chưởng đánh chết ngươi hay không!" Tư Vũ Thánh âm trầm mở miệng.

"Muốn thương tổn tới Lê Hoa tỷ thì giết ta trước!" Vân Phi Vũ tiến lên phía trước, đưa nữ tử bảo hộ phía sau, lạnh lùng quét mắt nhìn ba người, sau đó quay đầu bước đi: "Mạc tiên sinh, chúng ta tiếp tục."

"Vũ Nhi"

Mạc Bạch sửng sốt, nhìn ba người trước mắt lo lắng không biết hành động thế nào mới phải, khóe môi khẽ giương lên, gật đầu: "Được, tiếp tục hành lễ."

Mọi người hoàn hồn, bà mai thanh thanh cổ họng, hô lớn: "Nhị bái"

"Chờ một chút!" Tích Vô Nhai đột nhiên mở miệng, vừa rồi hắn luôn suy nghĩ tới những lời nữ tử nói, sau đó chú ý tới nụ cười đầy hàm xúc trên môi Mạc Bạch, đầu óc đột nhiên sáng suốt, mỉm cười nói: "Nghe ý tứ của Lê hoa tiểu thư thì Tiểu Vũ chỉ muốn thú thê, trải qua cuộc sống thanh bình giản dị, về phần là ai thì chẳng quan trọng, đúng không?"

Tuyết Lê Hoa tiếp tục diễn trò, gương mặt xinh đẹp như hoa đỏ ửng lên: "Ta… ta có nói như vậy sao?"

Thấy thần sắc của nàng, Tích Vô Nhai càng thêm chắc chắn ý nghĩ trong đầu mình, hắn mỉm cười: "Một khi đã như vậy, mong Lê Hoa tiểu thư từ bỏ thứ mình yêu thích, chắc tiểu thư cũng hiểu được đạo lý 'dưa hái xanh không ngọt', tại sao không đem Tiểu Vũ trao lại cho ta…"

"Vậy ngươi nguyện ý gả cho y sao?" Tuyết Lê Hoa ngắt lời Tích Vô Nhai, ánh mắt tựa lợi kiếm bắn về phía hắn.

Tích Vô Nhai tươi cười tao nhã, trả lời không chút do dự: "Ta nguyện ý!"

Mọi người dại ra, Vân Phi Vũ đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt khó tin: "Tích đại…"

"Tiểu Vũ, đệ cho ta cơ hội này được không?" Tích Vô Nhai cười ôn nhu: "Ta muốn ở bên đệ, mỗi ngày đều được nhìn thấy đệ cười, có thể nghe thấy giọng nói của đệ, nghe đệ gọi ta là Tích đại ca, chỉ cần như vậy cũng đủ khiến ta cảm thấy mỹ mãn, có thể chứ?"

Vân Phi Vũ kinh ngạc, kỳ thực y chưa bao giờ dám nghĩ xa vời đến việc có thể lấy một người trong số bọn họ. Dẫu sao cả ba người đều là kẻ có địa vị, nhưng hiện tại, nghe Tích Vô Nhai nói những lời này, y có thể nào không cảm động.

Nhìn Mạc Bạch, lại nhìn nữ tử bên cạnh, thấy hai người đều dùng ánh mắt thúc giục mình nhanh chóng đáp ứng, y đỏ mặt, thẹn thùng nói: "Tích đại ca… ủy khuất cho huynh rồi."

Tích Vô Nhai hiểu đây chính là cơ hội mà Mạc Bạch dành cho mình, đây là cơ hội duy nhất để có thể ở lại bên cạnh Tiểu Vũ, hắn nào có thể tiếp tục buông tay. Vui sướng tiến lên phía trước, ôm chặt Vân Phi Vũ vào lòng: "Không ủy khuất, một chút cũng không ủy khuất, chỉ cần được ở bên đệ, bắt ta làm gì ta cũng nguyện ý."

"Được rồi được rồi." Tuyết Lê hoa cười tủm tỉm, nói: "Mấy lời thân thiết như vậy chờ buổi tối động phòng hãy nói." Sau đó nàng vỗ vai Tích Vô Nhai: "Vương gia, ta thấy ngài rất được, so với hai tên kia tốt hơn nhiều lắm." Nói xong, nàng quét mắt nhìn hai tên còn lại đang đứng ngây ngốc bất động, sau đó đột nhiên thét lớn: "Người đâu, mau đưa tân nương tử vào phòng rửa mặt chải đầu, tay chân mau lẹ lên."

"Tuyết… Tuyết cô nương, còn phải thay y phục?" Tuy rằng đã đáp ứng nhưng vị gọi là tân nương tử… đã thế lại nghe nàng nói phải rửa mặt chải đầu, sắc mặt Tích Vô Nhai đen đi một nửa.

"Đương nhiên, ngài là tân nương tử mà." Tuyết Lê Hoa thuần thục cởi bỏ hỉ phục trên người, cùng vài vị phụ nhân giúp hắn đi tới trước cửa.

"Chờ một chút, ta cũng gả." Vân Khoảnh Dương đi tới trước mặt Vân Phi Vũ, nhìn y chăm chú: "Vũ Nhi, vì đệ, chuyện gì ta cũng nguyện ý làm. Người khác có thể làm vì đệ, ta cũng có thể, không ai có thể yêu đệ hơn ta." Nói xong, hắn chẳng hề có lấy một tia do dự đuổi kịp đám phụ nhân, ra khỏi cửa phòng.

Vân Phi Vũ ngây người, nhìn theo bóng dáng hắn một lúc lâu vẫn không nói gì, sau đó quay lại nhìn Mạc Bạch, vẻ mặt sầu lo: "Mạc tiên sinh, như vậy có được không? Có phải làm như vậy đối với bọn họ sẽ…"

"Đây đều là do bọn họ tự nguyện, ngươi không cần áy náy, chắc chắn bọn họ phải hiểu được đạo lý 'có được ắt có mất'." Mạch Bạch vỗ về chòm râu, thản nhiên nói, sau đó nhìn người vẫn đứng bất động giữa hỉ đường, đem toàn bộ biểu hiện che dấu dưới lớp mặt nạ màu bạc, đột nhiên cười nói: "Người cảm thấy lời nói của ta có đúng không, giáo chủ đại nhân? Chắc giáo chủ cũng hiểu giữa tự tôn cùng hạnh phúc cả đời, rốt cuộc thứ nào mới là quan trọng hơn, đúng không?"

"Chủ ý này là ngươi đưa ra, những người này cũng do ngươi tìm tới diễn trò, đúng không?" Tư Vũ Thánh nhìn chung quanh một vòng, lạnh lùng nhìn y: "Làm như vậy thì ngươi được lợi gì?"

"Chẳng có gì ưu đãi." Sắc mặt Mạc Bạch đột nhiên ảm đạm: "Chẳng qua ta không muốn lại nhìn thấy kẻ chịu cảnh giống ta, đến khi chân chính mất đi mới phát hiện mọi chuyện đã quá muộn, cùng người mình yêu âm dương xa cách… ta nghĩ ngươi sẽ không hiểu được tư vị sống không bằng chết này đâu."

"Ta biết." Tư Vũ Thánh nhìn vật nhỏ cúi đầu không dám nhìn mình: "Chỉ là ta không rõ, vì sao lại để ba người chúng ta cùng nhau tiến tới?"

"Ha hả, kỳ thực ban đầu ta cũng không đồng ý, nhưng nghe xong lời Tuyết cô nương nói, ta cũng hiểu để tất cả mọi người ở bên nhau mới là biện pháp tốt nhất." Mạc Bạch ngừng một chút, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía hắn: "Kỳ thực ta cũng muốn hỏi giáo chủ đại nhân một câu, nếu người thua trong ước định lần này, người thật sự sẽ giữ lời? Nếu không đoạt được Tiểu Vũ, người sẽ thật sự buông tay?"

"Đương nhiên… không có khả năng đó!" Tư Vũ Thánh cắn răng trả lời.

"Ta đoán đúng rồi. Cũng chỉ có vương gia ngốc nghếch nhà chúng ta mới tin lời các ngươi nói." Mạc Bạch cười nhạt, đột nhiên lạnh giọng: "Vậy người cũng nên hiểu, các người cứ tranh tới đoạt lui như vậy, ai là người thương tâm nhất, ai là người đau khổ nhất?"

Tư Vũ Thánh hít sâu một hơi, thanh âm ảm đạm trầm buồn: "Ta biết." hắn đột nhiên xoay lưng về phía hai người, ngữ khí chua sót: "Vũ Nhi, bọn họ có thể làm vì đệ, ta cũng có thể."

"Thánh" kinh ngạc nhìn theo bóng dáng hắn biến mất ngoài cửa, Vân Phi Vũ đột nhiên xoay người lại: "Mạc tiên sinh, dừng lại, dừng hết lại, ta không cần như vậy, ta không muốn ép buộc bọn họ, làm như vậy rất tàn nhẫn đối với họ. Bọn họ đều rất hiếu thắng, không thể..."

"Tiểu Vũ, bình tĩnh một chút." Mạc Bạch đứng dậy ép y ngồi xuống ghế: "Kỳ thực đây chính là một sự khởi đầu, bái đường thành thân chẳng chứng minh được điều gì. Nếu bọn họ muốn đi, ngươi cảm thấy có người nào có thể ngăn cản?"

Vân Phi Vũ suy nghĩ, tiếp đến lại lắc đầu.

"Vậy chẳng phải đã ổn thỏa rồi sao. Ngươi không buông tay được cả ba người bọn họ, ba người bọn họ cũng chẳng tình nguyện rời bỏ ngươi, vậy vì sao không để cho bọn họ có cơ hội cùng ở bên ngươi? Nếu có người thực sự không thể chịu được bốn người cùng ở bên nhau, ta nghĩ hắn sẽ tự động rời khỏi. Khi đó, ngươi có muốn giữ lại cũng chỉ sợ là vô phương."

Vừa nghe lời này, Vân Phi Vũ bỗng ủ rũ, Mạc Bạch vỗ vai y: "Ta chỉ nói là nếu, biết đâu mọi người ở chung lại rất hòa hợp. Đừng nghĩ nhiều, bọn họ đều có thể bỏ tự tôn gả cho ngươi, đây chính là khởi đầu tốt nhất, từ đó cũng thấy bọn họ đều thật lòng với ngươi. Dù sao, xét về địa vị cùng thân phận của bọn họ, quyết định được như vậy đã là điều không dễ dàng. Ngươi hãy cố gắng quý trọng đi!"

"Ta hiểu, bọn họ đã hy sinh cho ta quá nhiều." Vân Phi Vũ than nhẹ một tiếng, gượng cười: "Trước kia ta luôn oán hận tại sao lão thiên gia lại ban cho ta thân phận cùng vận mệnh như vậy, hiện tại ta mới hiểu lão thiên gia đối đãi với ta cũng không tệ lắm, cho ta đồng thời có được tình yêu của ba người bọn họ, nhưng là... quá ủy khuất cho bọn họ rồi."

"Ủy khuất hay không thì bọn họ là người hiểu rõ nhất, ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Có lẽ kiếp trước bọn họ đã nợ ngươi quá nhiều nên tới kiếp này phải hoàn trả lại." Mạc Bạch đột nhiên nheo mắt lại, lắng nghe một lát, vỗ tay vài cái: "Được rồi, các vị, diễn trò diễn tới cùng, náo nhiệt lên, tân nương tử sắp tới rồi."

265. Quyển 6 - Chương 263: Quyết Chiến Sinh Tử

Không khí ức chế, bàn ăn nặng nề. Hơn nửa tháng nay, tình hình vẫn luôn như vậy. Vân Phi Vũ không biết thức ăn trong miệng mình có mùi vị ra sao, chỉ vùi đầu và cơm: "Ta sai lầm rồi sao? Quả nhiên tham lam chẳng có kết quả tốt." nụ cười trào phúng câu lên bên khóe miệng, chua sót trong lòng càng đậm, mĩ vị ngọt ngào trong miệng cũng khó lòng nuốt xuống.

"Tiểu Vũ, sao lại ăn cơm không như vậy chứ. Đệ phải ăn nhiều đồ ăn một chút, dạo này đệ gầy đi nhiều đấy." Dường như Tích Vô Nhai chẳng để ý tới gương mặt lạnh lùng của hai tên còn lại, gắp một miếng đồ ăn đặt vào bát Vân Phi Vũ, trên mặt vẫn là nụ cười ôn nhu thường thấy.

Chóp mũi cay cay, Vân Phi Vũ không dám giương mắt nhìn hắn, chỉ 'ừ' một tiếng, miễn cưỡng ăn xong cơm trong bát, bỏ lại một câu "mọi người ăn từ từ" liền vội vàng rời đi.

Nhìn thân ảnh nhỏ bé biến mất ngoài cửa, Tích Vô Nhai đập mạnh đũa lên bàn 'ba' một tiếng. "Hai người các ngươi diễn đủ chưa vậy, nếu không thích thì biến đi, trưng cái bộ mặt này ra cho ai xem?"

Hai người đồng thời lạnh lùng liếc hắn một cái, một trước một sau đứng lên, chuẩn bị rời đi.

"Đứng lại" Tích Vô Nhai lạnh giọng quát lên: "Hôm nay phải nói cho rõ ràng. Tư Vũ Thánh, Vân Khoảnh Dương, rốt cuộc hai người các ngươi muốn gì? Không tra tấn y như vậy thì các ngươi không cảm thấy vui vẻ? Nhìn y khổ sở như vậy khiến các ngươi cảm thấy sảng khoái?"

Hai người im lặng không nói, Vân Khoảnh Dương đột nhiên xoay người ngồi trở lại trên ghế: "Cũng tốt, hôm nay cứ nó rõ hết mọi chuyện ra đi."

Tư Vũ Thánh mắt lạnh nhìn hai người, ngồi trở lại trước bàn: "Nói đi, phải thế nào thì các ngươi mới chịu rời đi?"

"Ngươi vẫn còn giữ suy nghĩ ngốc nghếch như vậy?" Vân Khoảnh Dương cười lạnh: "Ta nói thật cho ngươi biết, cho dù Tiểu Vũ có chọn cũng sẽ không chọn ở bên cạnh ngươi."

"Hừ, thật không? Có muốn tới hỏi y ngay bây giờ?"

"Được, hỏi thì hỏi, ta sợ ngươi chắc."

"Đủ rồi!" Tích Vô Nhai tức giận quát lên: "Ta hỏi các ngươi, trừ bỏ việc ép y lựa chọn, các người đã từng lo nghĩ cho y chữa? Hả? Các ngươi chỉ nghĩ tới bản thân mình, không thấy mấy ngày nay y càng lúc càng gầy hay sao? Các ngươi đều vô tình hết rồi phải không?"

"Tích Vô Nhai, ta cũng chẳng dối trá được như ngươi." Tư Vũ Thánh híp mắt cười lạnh. "Muốn độc chiếm y cho riêng mình, không muốn nam nhân khác đụng chạm vào y thì có gì là sai? Chẳng lẽ ngươi nhìn thấy y liếc mắt đưa tình với ngươi khác vẫn có thể tươi cười được?"

Tích Vô Nhai ngưng thần nhìn hắn, cười khẩy nói: "Tư Vũ Thánh, ngươi luôn miệng nói yêu Tiểu Vũ, kỳ thực ngươi vốn yêu bản thân mình nhất." Thấy người nọ như muốn phát hỏa, hắn đột nhiên chuyển ngữ khí, khóe miệng gợi lên nụ cười u tịch: "Ngươi nói đúng lắm. Nhìn y liếc mắt đưa tình cùng người khác, ta thực sự cười không nổi. Tâm can ta đau đớn nhưng dẫu vậy ta cũng còn biện pháp nào khác? Ai bảo ta yêu thương y, đời này cũng chỉ yêu một mình y, còn y thì…"

Hắn nhìn hai người: "Tuy rằng người y yêu nhất không phải ta, nhưng biết trong lòng y có ta, như vậy cũng đủ rồi!" Nhớ tới những lúc vật nhỏ gọi mình bằng giọng điệu mềm nhẹ đầy rung động, nam nhân nở nụ cười tươi tắn, khóe miệng khẽ câu lên thành đường cong xinh đẹp: "Chỉ cần y vui vẻ là được. Còn các ngươi." Ánh mắt hắn trở nên âm lệ: "Nếu đến tận lúc này mà các ngươi vẫn chưa hiểu được ý nghĩa chân chính của từ ái tình, còn muốn tiếp tục buộc y phải lựa chọn, khiến y chịu tổn thương, ta nhất định không tha cho các ngươi."

"Ngươi có thể chấp nhận y ở bên bọn ta?" Vân Khoảnh Dương đột nhiên ngắt lời hắn, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc.

Tích Vô Nhai hít sâu một hơi, thản nhiên nói: "Ta đã nói, chỉ cần y vui vẻ là được."

Vân Khoảnh Dương im lặng không nói, mà Tư Vũ Thánh lại đứng vụt lên, lạnh lùng thốt lên: "Đó suy nghĩ của một mình ngươi, đừng có áp đặt lên thân người khác. Ngươi có thể chấp nhận nhưng điều đó cũng chẳng chứng tỏ là ta cũng có thể chấp nhận. Đạo bất đồng bất tương vi mưu, nếu hôm nay đã đưa ra chuyện này thì giải quyết đến cùng đi, thế nào?"

(Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Đại ý là không cùng chí hướng khó nói chuyện)

"Ngươi muốn sao?" Trên mặt Tích Vô Nhai dày đặc mây đen, nói nửa ngày mà tên này vẫn không chịu hiểu, bảo sao hắn không tức giận.

Tư Vũ Thánh nhìn hai người, đôi môi mỏng đỏ mọng gợi lên nụ cười tàn khốc: "Sinh tử định thắng thua!"

Tích Vô Nhai nộ khí xung thiên, chụp một chưởng lên bàn khiến chén đĩa rơi loảng xoảng: "Sao ngươi vẫn còn ngu muội ngoan cố như vậy hả? Ngươi có biết đến cuối cùng ai mới là người đau khổ nhất hay không?"

Tư Vũ Thánh thản nhiên tươi cười: "Việc này thì ngươi chẳng cần lo lắng, nếu ta thắng, ta nhất định có thể khiến y quên đi hết thảy, kể cả các ngươi."

"Hừ, ngươi tự tin quá đó chứ!" Vân Khoảnh Dương trừng mắt, lạnh lùng liếc hắn một cái, nội tâm lại mâu thuẫn không thôi. Hắn muốn độc chiếm người nọ rồi lại sợ nhìn thấy y thống khổ, rốt cuộc phải làm thế nào mới tốt?

Đôi mắt xinh đẹp quét một vòng, Tư Vũ Thánh giương mi, vẻ mặt giễu cợt: "Sao nào? Các ngươi không đủ tự tin? Một khi đã như vậy, tại sao không chấp nhận thua cuộc rồi rời khỏi đây?"

"Ngươi đứng khinh người quá đáng!" Tích Vô Nhai cắn răng hung tợn nói. Hắn thật sự muốn đánh cho người trước mắt một trận nhừ tử, nhưng nghĩ tới gương mặt bi thương của người nọ, hắn chỉ có thể cưỡng chế hỏa nộ trong lòng, nắm chặt hai tay.

"Ngươi nhát gan sợ chết thì cứ nói thẳng ra." Tư Vũ Thánh lạnh giọng: "Các ngươi đã không có gan nhận vậy ta đành phải đưa y đi thôi. Nói vậy chắc các ngươi cũng chẳng có ý kiến gì đâu nhỉ."

"Ba…Ầm…."

Theo một chưởng bổ xuống của Vân Khoảnh Dương, chiếc bàn tách thành hai nửa, chén dĩa rơi xuống nát bấy. Đôi mắt hắn bốc hỏa, trừng mắt nhìn người đối diện: "Ngươi nói ai nhát gan? Muốn mang Vũ Nhi đi, qua được cửa ải của ta hãy nói tiếp."

"Vậy. thì. tốt." Tư Vũ Thánh gằn từng chữ, quay sang nhìn gương mặt u ám của Tích Vô Nhai: "Ý của vương gia thế nào? Nếu không chấp nhận, vậy coi như ngươi tự động rút lui, sao hả?"

Khóe miệng Tích Vô Nhai tràn ra tiếng cười nặng nề, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu giáo chủ đã kiên trì, Tích mỗ phụng bồi cũng chẳng sao, bổn vương chưa từng sợ kẻ nào cả, hừ!"

"Vậy thì tốt, tuy nhiên vẫn phải nói rõ, trận chiến lần này là sinh tử định thắng thua, hai người các ngươi có ý kiến gì không?" Tư Vũ Thánh nhìn về phía hai người.

Bọn họ đều im lặng chấp nhận, hắn nói tiếp: "Còn nữa, để đề phòng có chuyện phát sinh, hy vọng hai vị đều mang theo thuộc hạ đắc lực nhất. Thứ nhất là phòng ngừa người ngoài quấy rầy, thứ nhì là đề phòng có kẻ mật báo. Lần này, chúng ta nhất định phải phân thắng bại."

"Như ngươi mong muốn." Tích Vô Nhai phất tay áo bước ra khỏi phòng, nhìn không trung u ám, trong lòng thở dài: "Vũ Nhi, xin lỗi đệ, tuy rằng không muốn khiến đệ thương tâm, nhưng Tư Vũ Thánh kia bức người quá đáng, ta muốn thay đệ giáo huấn hắn một trận, hy vọng hắn có thể hiểu rõ tình cảm của đệ."

Đầu óc mông lung bước đi trên phố, Vân Phi Vũ không biết nên chọn con đường nào. Sai lầm rồi sao? Hết thảy đều là sao lầm sao? Ngay cả Tuyết Lê Hoa cũng lộ vẻ hối hận, nói không nên nêu ra phương án đó, việc này càng khiến y thêm khó xử.

Khó xử? Đúng vậy, khiến bọn họ phải khó xử. Có lẽ, nếu bọn họ chưa bao giờ gặp y sẽ không ai phải khó xử như lúc này.

Vân Phi Vũ ngừng bước, cảm giác lạnh lẽo ẩm ướt lan dần trên gương mặt. "Mưa sao?"

Ngửa đầu nhìn trời, cảm giác lạnh như băng lại đọng lên má. "Thôi vậy, trở về nào, có thể trốn được bao lâu đây! Phải đối mặt thì sớm hay muộn cũng phải làm, nên giải quyết thì tới cuối cùng vẫn phải giải quyết." Y xoay người, chậm rãi đi về phía tướng quân phủ.

Khi trở lại phủ, y phục trên người đã bị mưa xối ướt đẫm. Ngồi ngẩn người một mình trong phòng, suy nghĩ tới việc rốt cuộc nên chọn ai, buông tha cho người nào? Y vẫn chưa thể quyết định, nhưng nhất định phải kết thúc việc này. Hít sâu một hơi, y gọi người ngoài cửa: "Người đâu."

"Vâng, thất thiếu gia có gì căn dặn?"

"Kết thúc, phải kết thúc!" Cảm giác chua sót lan tràn trong tâm trí, y gian nan cất tiếng: "Đi… giúp ta mời ba người bọn họ tới đây."

Gã tiểu tư sửng sốt một chút, nháy mắt liền hiểu y đang nói tới người nào, khom người cung kính nói: "Vâng."

Lẳng lặng chờ đợi, qua chừng hai khắc, gã tiểu tử thở hổn hển chạy về.

"Thiếu… thiếu gia, ba vị đại nhân không có trong phủ."

"Không ở đây?" Vân Phi Vũ bắt đầu cảm thấy kích động mà không rõ nguyên do. "Đi rồi, bọn họ bỏ đi hết rồi. Không thể nào, cho dù bỏ đi, nhất định Tích đại ca sẽ tới cáo biệt ta." Áp chế *** thần hoảng loạn, y ngưng thanh hỏi: "Có biết bọn họ đi đâu không?"

"Tiểu nhân chạy hết một vòng trong phủ, sau đó nghe Thúy Hoa cùng Ngọc Mai vừa thu dọn phòng ăn nói dường như ba vị đại nhân có xảy ra xung đột, bởi vì lúc các nàng đi thu dọn chén đĩa lại phát hiện chiếc bàn bị phá thành hai nửa, chén đĩa đều vỡ nát."

Nghe vậy, trái tim Vân Phi Vũ 'thình thịch' vài tiếng thật mạnh, y lập tức hiểu đã có chuyện xảy ra.

Trong lòng như có lửa, y vội vàng định chạy ta khỏi cửa, bỗng nhiên nhớ tới việc mình không biết bọn họ đang ở đâu, hiện tại phải đi đâu tìm. Biển người mênh mông, chỉ dựa vào một mình y liệu có thể tìm được?

Thân thể cứng đờ, tâm can như rơi xuống vực sâu không đáy, nỗi sợ hai vô danh xông thẳng lên đầu: "Làm sao bây giờ? Nên làm thế nào đây? Nếu bọn họ xảy ra chuyện thì làm sao đây?"

Đang lúc không biết hành động ra sao, y chợt nghe thấy tiếng gọi: "Tiểu Vũ, sao chỉ có một mình ngươi ở đây thế này? Vương gia cùng mấy người kia đâu rồi?"

Vân Phi Vũ mơ hồ ngẩng đầu lên, nhìn người đang từ tốn bước về phía mình, y chẳng kịp nghĩ ngợi liền chạy đến, nói năng lộn xộn: "Bọn họ… Mạc tiên sinh, ngài mau giúp ta… chẳng thấy bọn họ đâu cả."

Mạc Bạch sững sờ, nhìn bộ dạng hoảng sợ của nam tử trước mắt, nhịn không được, y nhẹ giọng trấn an: "Đừng nóng vội, nói từ từ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Thở sâu, Vân Phi Vũ cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhưng thanh âm run rẩy kia đã bộc lộ lo tất thảy những lo lắng bất an trong lòng y.

"Là thế này, trưa nay, dùng bữa xong là ta lập tức ra ngoài, vừa trở về mới biết bọn họ không có ở đây. Sau đó ta nghe nha hoàn thu dọn phòng ăn kể lại mới biết dường như bọn họ đã gây sự với nhau. Mạc tiên sinh, Tích đại ca sẽ không bao giờ đột nhiên bỏ đi, ngài hiểu rõ tính tình của hắn mà. Nhất định đã xảy ra chuyện rồi, mau giúp ta tìm bọn họ, từ lúc ta ra ngoài tới hiện tại cũng hơn một canh giờ rồi, phải mau tìm ra bọn họ, bằng không sẽ không kịp mất. Ta cầu ngài, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì thì ta… ta…"

"Được rồi, ngươi đừng vội, ta sẽ hồi phủ sắp xếp binh mã đi tìm bọn họ, tìm được rồi sẽ dùng pháo hoa báo cho ngươi biết vị trí." Nói xong, Mạc Bạch lập tức thả người phi thân lên cao, lướt về phía vương phủ.

Vân Phi Vũ kinh ngạc nhìn theo bóng dáng y một lúc sau mới lấy lại *** thần, lập tức ra lệnh cho gã tiểu tư bên cạnh: "Chuẩn bị ngựa cho ta, nhanh lên."

"Dạ."

Phế tích cách Đông thành năm dặm bị một đám người bao vây, mà phía sau bọn họ, có ba người đang quyết đấu tới hôn thiên ám địa.

Chỉ nghe 'ầm' một tiếng, Tích Vô Nhai bị đánh văng lên bức tường đổ nát, miệng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bụm ngực, gian nan đứng lên, căm tức nhìn hai người còn lại: "Các ngươi thực sự muốn đẩy ta vào chỗ chết? Chẳng lẽ các người không sợ Tiểu Vũ hận các ngươi cả đời?"

Vân Khoảnh Dương thoáng do dự, xoay người không nhìn hắn, mà Tư Vũ Thánh lại cười lạnh một tiếng: "An tâm, Vũ Nhi sẽ không có cơ hội biết rõ chân tướng đâu. Ta sẽ nói với y là ngươi thua cuộc nên từ nay sẽ không gặp y nữa."

"Ngươi…" Tích Vô Nhai siết chặt nắm tay, nhìn ba người thuộc hạ của mình bị chế phục cách đó không xa, hắn chậm rãi đứng thẳng lên, nâng tay lâu vệt máu bên khóe miệng, hít sâu một hơi áp chế khí huyết hỗn loạn, lạnh lùng nói: "Ngươi nghĩ rằng ta sẽ để cho ngươi toại nguyện sao? Cho dù ta có chết cũng không đem Tiểu Vũ giao cho ngươi. Tư Vũ Thánh, người như ngươi căn bản không xứng có được y!"

Hai người phóng về phía đối phương tựa như lợi kiếm xé gió mà tới, nhanh chóng giao chiến, mà khóe mắt Tư Vũ Thánh liếc nhìn Vân Khoảnh Dương đứng bất động một bên, lập tức hiểu được hắn đã bỏ cuộc nửa chừng, lập tức hét lớn: "Vân Khoảnh Dương, ngươi đừng quên hiện tại ta và ngươi đang đứng trên cùng một chiếc thuyền, không diệt kẻ này, Vũ Nhi sẽ biết hết thảy, ngươi cảm thấy y sẽ tha thứ cho ngươi hay sao?"

Vân Khoảnh Dương cả kinh, do dự nửa ngày mới đề khí lao vào chiến đấu: "Vũ Nhi, xin lỗi đệ, cho dù đệ hận ta, ta vẫn không thể nhìn đệ ở bên nam nhân khác! Thực xin lỗi!"

266. Quyển 6 - Chương 264: Nhuận Tang Cam Lộ

Thúc ngựa chạy như phát cuồng khắp thành, không nghe thấy thanh âm mắng chửi chung quanh, y chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập.

Mưa phùn liên tục rơi vào mắt, trên mặt một mảnh lạnh như băng. Là mưa? Là mồ hôi? Hay vẫn là những giọt nước mắt đau khổ? Hiện tại y đã hoàn toàn không thể phân biệt nổi, trong lòng chỉ có duy nhất một ý niệm: "Đừng xảy ra chuyện gì cả, Tích đại ca, đừng xảy ra chuyện. Dương, huynh đừng bị làm sao đấy. Thánh, mọi người tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì, bằng không, ta vĩnh viễn không thể tha thứ cho bản thân mình. Các người ngàn vạn lần phải bình an."

"Phanh Đoàng" một dải sáng màu đỏ kéo theo chiếc đuôi dài nổ tung trên bầu trời, Vân Phi Vũ sửng sốt, lập tức kéo dây cương quay đầu ngựa, nhanh chóng chạy theo phương hướng đó.

Thanh âm kia cũng đồng thời lọt vào tai ba người đang trong trận quyết chiến, Tư Vũ Thánh bất an, động tác trên tay càng thêm ngoan lệ, quát lớn: "Vân Khoảnh Dương, hành động nhanh lên, có thể đã bị phát hiện rồi."

Tích Vô Nhai thở hồng hộc, chật vật né tránh đòn tiến công của hai người, cắn răng chịu đựng: "Hiện tại không thể chết được, còn chưa tới thời điểm, ta phải cho Tiểu Vũ thấy được bộ mặt thật sự của Tư Vũ Thánh, loại người đê tiện vô sỉ này không xứng đáng có được tình yêu của Tiểu Vũ."

"Nhanh, nhanh nữa lên!" Vân Phi Vũ giương mã tiên không ngừng quất xuống, ra tới cửa đông thành, nhìn ba gã thị vệ cưỡi ngựa đứng phía xa, y thúc ngựa chạy tới: "Mạc tiên sinh phái các người tới?"

"Vâng."

"Tìm được bọn họ?"

Người đứng đầu mở miệng: "Chắc hẳn là vậy."

Vân Phi Vũ chau mày, người nọ lập tức nói tiếp: "Bởi vì nơi đó bị bao vây bởi rất nhiều giáo đồ ma giáo cùng người của Thủy Tiên Các, căn bản không thể nhìn rõ trạng huống bên trong, nhưng có thể nghe được tiếng giao chiến vô cùng kịch liệt."

"Là bọn họ, chắc chắn là bọn họ." Ngăn chặn khủng hoảng trong lòng, y lập tức nói: "Mau dẫn ta đi."

"Dạ."

Tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, Hoàng Trang kinh hãi: "Đến rồi sao?" Khi mới nhìn thấy pháo hiệu trên không trung, hắn đã hiểu sự tình bị bại lộ. Kỳ thực hắn cực kỳ không đồng ý với hành động này của giáo chủ, nhưng nhìn ánh mắt âm trầm đó của Tư Vũ Thánh, hắn không thể thốt lên những lời khuyên can kia, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi ở nơi này, nghe lệnh ngăn trở tất cả mọi thứ bên ngoài, nhưng còn người nọ...

"Quả nhiên vẫn tìm tới đây." Nhìn người nhảy xuống khỏi lưng ngựa, hắn lập tức ngăn đón: "Tiểu Vũ, đừng tới đó, cho dù đệ có tới cũng không thay đổi được việc gì."

Vân Phi Vũ giật mình nhìn Hoàng Trang, tựa hồ không thể tin những lời này lại có thể thốt ra từ miệng hắn. Trầm giọng nói: "Hoàng đại ca, ta hỏi huynh một câu: Có phải vì ta nên bọn họ mới quyết đấu?"

Hoàng Trang mấp may môi, cuối cùng vẫn không phủ nhận.

"Nếu có liên can tới ta, vậy ta nhất định phải tới đó." Vân Phi Vũ lướt qua hắn, còn chưa đi được mấy bước đã bị tầng tầng lớp lớp người ngăn lại. "Tránh ra!"

"Vân công tử thứ lỗi, đây là mệnh lệnh của giáo chủ." Bạch Cừu mặt không biến sắc che chắn trước người y, kỳ thực trong lòng đang vô cùng tức giận: "Thật ra trên đời này còn nhiều người xinh đẹp hơn y, tại sao giáo chủ không thể không có y?"

Vừa định phát hỏa nhưng nhận ra hiện tại không phải lúc, Vân Phi Vũ bước về phía bên phải, nhìn một đám người mặc y phục bất đồng với ma giáo, hỏi: "Các ngươi là người của Thủy Tiên các?"

"Khởi bẩm thất thiếu gia, tiểu nhân là Thủy Ưng, phó chủ của Thủy Tiên Các."

"Nhận ra ta là tốt rồi." Vân Phi Vũ nhìn hắn chằm chằm, trầm giọng: "Ngươi nên hiểu được thân phận của ta. Để ta vào!"

"Xin thất thiếu gia thứ tội, tuy ngài là người của Vân gia, nhưng chúng ta chỉ nghe theo mệnh lệnh của thiếu chủ. Thứ tội, tiểu nhân không thể để ngài bước tới đó."

"Ngươi..." Vân Phi Vũ tức giận nói không nên lời, thuận thế lui lại phía sau hai bước: "Một khi đã như vậy thì đừng trách ta không nói đạo nghĩa."

Lòng nóng như lửa đốt, cũng chẳng quản có phải người một phe hay không, Vân Phi Vũ xuất toàn lực đánh về phía bọn họ, xoay thân, đá chân, quét ngang, không bao lâu đã đánh bại rất nhiều người.

Thủy Ưng nhíu mày, tuy rằng biết người trước mắt chính là đại anh hùng Hạ Vũ danh chấn thiên hạ hơn một năm trước, nhưng hắn vẫn nghĩ y chỉ dựa vào sức mạnh, lại không ngờ y cũng có võ công linh hoạt tới mức này, xem ra không hành động thì không ổn.

Hắn còn chưa kịp ra tay, hai bóng người một vàng một lam đã đồng thời chạy lại, Vân Phi Vũ cảm nhận được một luồng gió từ phía sau thổi tới, vội vàng khom người tránh thoát, tới khi thấy rõ hai người kia, trên mặt nổi vẻ phẫn nộ: "Hoàng đại ca, Lí đại ca, các người cũng muốn cản ta sao?"

Hoàng Trang xoay đi: "Tiểu Vũ, xin lỗi đệ."

Lí Lam Phong lạnh lùng nói: "Thật có lỗi, đây là mệnh lệnh của giáo chủ, chúng ta thân là thuộc hạ nên không thể không tuân, hy vọng Vân công tử phối hợp. Dù sao, nếu để ngài bị thương, chúng ta rất khó ăn nói với giáo chủ."

Vân Phi Vũ giận dữ, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng tắp, bước từng bước về phía hai người, tấn công.

Hai người không dám đánh bừa bởi sợ khiến y bị thương, chỉ có thể không ngừng thối lui, mà Vân Phi Vũ một lòng một dạ muốn mau chóng tiến vào vòng vây, hơn nữa, hỏa nộ trong lòng bùng lên, y xuống tay vốn không nể tình. Ngay khi hai người chịu không nổi, một thân ảnh bạch sắc lặng lẽ lẻn tới sau lưng Vân Phi Vũ, nhanh tay điểm huyệt y, tràng diện hỗn loạn tạm thời an tĩnh trở lại.

"Hừ, sớm làm như vậy đỡ rắc rối." Bạch Cừu trừng mắt liếc hai người một cái, sau đó xoay người trở lại vị trí cũ.

"Buông ra!" Vân Phi Vũ rống giận.

Hoàng Trang thở hổn hển một lát, đi lên phía trước, thấp giọng nói: "Tiểu Vũ, xin lỗi đệ, đệ im lặng một lúc, lát nữa sẽ xong ngay."

Vân Phi Vũ vô cùng bi ai, cảm thấy bản thân thật sự quá vô dụng, rất vô dụng. Y đau khổ nhìn hán tử trước mắt: "Hoàng đại ca, huynh nói thật cho ta biết đi, có phải trong bọn họ nhất định có người phải chết?"

Nhìn đôi mắt hồng đậm kia, Hoàng Trang phát hiện bản thân không thể tiếp tục dối lừa y, cúi đầu 'ân' một tiếng, sau đó quay đi: "Chuyện này không can hệ tới đệ, đó là do bọn họ tự mình lựa chọn."

"Phải không? Không liên can gì tới ta sao?" Vân Phi Vũ đột nhiên im lặng, cúi đầu, chẳng biết y đang suy nghĩ điều gì.

"Ha hả, không liên can tới ta, không liên can gì tới ta. Nếu thật sự không liên can tới ta, vậy có phải ta cùng các ngươi cũng chẳng có gì can hệ? Lê Hoa tỷ, tỷ đã sớm dự đoán được tràng diện ngày hôm nay sao? Tuy rằng ta đã cam đoan với tỷ, nói sau này mình nhất định phải hạnh phúc, nhưng ta đã nuốt lời rồi. Chắc tỷ đã sớm dự đoán được hôm nay nên mới đưa thứ đó cho ta, đúng không? Đa tạ, thật sự cảm tạ tỷ. Ta mệt mỏi quá! Tích đại ca, Dương, Thánh, một gã Vân Phi Vũ vốn không đáng để các người hành động như vậy, không đáng. Nên kết thúc thôi."

"Hoàng đại ca, ta muốn trở về nghỉ ngơi, có thể giải huyệt giúp ta không?" Vân Phi Vũ bình tĩnh lên tiếng, mỉm cười nhìn hắn.

Hoàng Trang nhìn y, có chút do dự.

Thấy hắn như vậy, Vân Phi Vũ mỉm cười: "Huynh an tâm, ta sẽ không xông tới nữa, các người nhiều người như vậy, ta có tiếp tục lao vào cũng chẳng được lợi ích gì, hơn nữa, chẳng phải chính huynh cũng nói đây là quyết định của bọn họ, chẳng can hệ gì tới ta mà, đúng không?"

"Nhưng mà..."

Thấy hán tử vẫn tiếp tục do dự, Vân Phi Vũ lập tức hiểu ra tâm tư của hắn, khẽ cười nói: "Huynh sợ ta trở về sẽ suy nghĩ, hành động nông cạn? Hay là vậy đi, ta tới bên kia nghỉ ngơi, huynh giải huyệt cho ta, đứng như vậy mệt chết đi được, còn lạnh nữa."

Nhìn chung quanh chẳng có nơi nằm cũng không có chỗ ngồi, hơn nữa thời tiết lại lạnh lẽo, nghĩ tới việc tiếp tục để thân thể y cứng đờ như vậy đích xác không ổn, hơn nữa y còn không có nội công hộ thể, Hoàng Trang gật đầu: "Được rồi, nhưng Tiểu Vũ à, đệ đừng làm chuyện khiến ta khó xử, được không?"

Vân Phi Vũ cười với hắn: "Ta hiểu cái khó của huynh, huynh an tâm, ta chỉ đứng bên cạnh thôi."

"Uhm." Hoàng Trang cởi bỏ huyệt vị trên người y, vẻ mặt căng thẳng nhìn theo, đi tới một khối cự thạch gần đó, tiếp theo lại chẳng có động tĩnh nào khác, lúc này mới an tâm, nhưng đôi mắt vẫn không ngừng theo dõi y.

Chú ý tới mấy đôi mắt vẫn luôn dõi theo mình, khóe miệng Vân Phi Vũ câu lên một mạt tiếu ý, cúi đầu thì thào tự nói: "Vân Phi Vũ à Vân Phi Vũ, nhiều người sợ ngươi chết đi như vậy, có phải ngươi nên vui mừng hay không? Điều này chứng minh bọn họ thực sự quan tâm ngươi, tại sao ngươi lại thất vọng, vì lẽ gì lại không vui vẻ được chút nào thế này?..."

Làm như sợ lạnh, y đưa tay vói vào trong ngực, đụng tới chiếc bình ngọc mang theo nhiệt độ cơ thể mình, y nói trong lòng: "Lê Hoa tỷ, đa tạ!"

Đôi tay ôm trước ngực không phát ra một chút thanh âm, mở nắp bình, thấy mấy ánh mắt kia vẫn tiếp tục dõi theo, y giương môi, đột nhiên ngẩng đầu dốc toàn bộ chất lỏng trong bình vào miệng, "Hương vị thanh đạm, rất ngon."

Vân Phi Vũ mỉm cười nhìn mấy người nhanh chóng phi thân tới đây, Lí Lam Phong nắm chặt cằm y, lạnh lùng nói: "Ngươi vừa uống thứ gì?"

Vân Phi Vũ đẩy tay hắn ra, mỉm cười đáp lại: "Đừng lo lắng, cổ họng ta có chút khô. Đó chỉ là cam lộ thôi, không tin thì huynh ngửi thử đi, rất thơm." Nói xong, đưa bình nhỏ cho hắn.

Lí Lam Phong tiếp nhận, đưa miệng bình lên mũi ngửi một chút, hoài nghi nhìn y, sau đó lại ngửi thêm vài hơi, sắc mặt cổ quái nhưng nhiều nhất vẫn là khó hiểu.

" Lí đại ca, ta chẳng lừa huynh đâu, thật sự là cam lộ mà." Vân Phi Vũ cười ha hả nhìn hắn, áp chế đau đớn tựa liệt hỏa đang thiêu đốt trong bụng, gương mặt vẫn mang theo tiếu ý sâu sắc: "Đó là cam lộ, tên cũng là cam lộ, ta chẳng phải lừa huynh làm gì."

"Chỉ mong ngươi đừng gạt ta, chắc hẳn ngươi cũng đã hiểu được y thuật của ta rồi, chỉ cần ngươi không tắt thở, cho dù toàn thân tàn phế thì ta cũng có thể kéo dài mạng sống của ngươi." Lí Lam Phong lạnh lùng thốt lên những lời đó, xoay người rời đi.

Bọn họ chậm rãi tránh ra, Vân Phi Vũ đột nhiên vươn tay níu lấy tay áo tráng hán đang định rời đi, cúi đầu, trầm giọng mở miệng: "Hoàng đại ca, ở lại trò chuyện cùng ta được không?"

Hoàng Trang thoáng do dự, sau đó gật đầu: "Được!"

"Đa tạ!"

Tuy nhiên hai người lại chẳng nói gì, chỉ là sóng vai tựa lên cự thạch, một hồi lâu sau, Vân Phi Vũ run rẩy lên tiếng: "Hoàng đại ca."

Nghe thấy giọng nói y mang theo chút rung động, Hoàng Trang phát hiện thân thể y hơi run rẩy, không khỏi hỏi: "Lạnh lắm sao? Để ta đi lấy áo choàng cho đệ."

"Không cần." Vân Phi Vũ gian nan cất tiếng, băng hỏa liên tiếp đổi chỗ cho nhau, khi nãy là ngọn lửa nóng cháy thiêu đốt lục phủ ngũ tạng, hiện tại lại là một mảnh hàn băng bao trùm khắp cơ thể, dường như y có thể cảm nhận được huyết mạch của mình dần kết băng.

"Hoàng đại ca" Dùng hết khí lực nâng đầu nặng trĩu, Vân Phi Vũ cố gắng mỉm cười, tận lực khống chế giọng nói của mình bình tĩnh không chút gợn sóng: "Cầu huynh giúp ta nói lại với bọn họ, kiếp này Vân Phi Vũ ta nợ họ, kiếp sau nhất định hoàn trả."

Nhìn thân thể dần dần yếu đuối vô lực, lúc này Hoàng Trang mới phát hiện có điều bất ổn, kinh hãi kêu lên: "Lam Phong, Lam Phong, mau tới đây, Tiểu Vũ xảy ra chuyện rồi."

Lú Lam Phong nhanh chóng chạy tới, thấy sắc mặt người nọ vàng như nến, thần thái nhợt nhạt, hừ lạnh một tiếng: "Khảo nghiệm y thuật của Lí Lam Phong ta sao? Ta sẽ cho ngươi nhìn xem, muốn tìm chết trước mặt ta là chuyện nực cười cỡ nào."

"Đừng nói nhiều nữa, nhanh chẩn trị cho y đi, ta đi tìm giáo chủ." Hoàng Trang giao người cho hắn, nhanh chóng biến mất.

Tiến vào khu phế tích, thấy một người rơi xuống từ không trung, hai người còn lại theo sát sau đó định bổ một chưởng lên, Hoàng Trang kêu to: "Giáo chủ, Tiểu Vũ có chuyện rồi!"

267. Quyển 6 - Chương 265: Người Một Nhà

Thấy kẻ khó trướng mắt khó đối phó nhất sắp bại dưới tay mình, Tư Vũ Thánh hưng phấn dị thường, câu nói 'Tiểu Vũ xảy ra chuyện' truyền vào tai, thân thể cứng đờ, trong lòng dâng lên dự cảm không may, run giọng nói: "Y sao vậy?"

"Y… uống độc dược."Hoàng Trang chật vật trả lời.

Vừa dứt lời, hai thân ảnh nháy mắt biến mất tại chỗ, mà người nằm trên mặt đất ôm chặt ngực nhìn chằm chằm theo phương hướng hai người rời đi, cố gắng chống chọi muốn đứng lên khỏi mặt đất, nhưng chân khí trong cơ thể đã tiêu tan hầu như không còn, hiện tại, đến khí lực động một ngón tay hắn cũng không xuất ra được.

Hoàng Trang quan sát chung quanh, thấy không ai chú ý tới bên này, lập tức lủi tiến tới đó, lấy một khỏa dược hoàn nhét vào miệng hắn, thấp giọng nói: "Vương gia, ngài đừng cử động, ta đi thả thuộc hạ của ngài ra, các ngươi mau chạy đi." Nói xong, phi thân thoát ra thật xa.

Vị đắng của dược hoàn lan ra trong miệng, Tích Vô Nhai biết đó là thuốc trị thương. Tuy rằng chỉ mới tiếp xúc cùng Hoàng Trang trong khoảng thời gian ngắn và cảm thấy hắn là người đôn hậu thật thà, nhưng dẫu sao hắn vẫn là thuộc hạ của người nọ, "Hắn cứu ta sau lưng giáo chủ của mình như vậy, chẳng lẽ hắn không sợ bị phạt?" Tích Vô Nhai vô cùng khó hiểu.

Chẳng bao lâu, chỉ thấy ba người lặng lẽ chạy tới, thấy Tích Vô Nhai nằm trên mặt đất, Dạ Phong mở miệng: "Vương gia, chúng ta nhân dịp này mau rời đi thôi."

Tích Vô Nhai không có đáp lại, hỏi thẳng: "Tiểu Vũ sao rồi?"

Ba người đồng thời im lặng không nói, Dạ Phong lại lên tiếng: "Vương gia, thương thế của người nghiêm trọng, hiện tại mau rời khỏi nơi này vẫn tốt hơn, bằng không, tới khi bị phát hiện sẽ không xong."

Trực giác cho thấy có điều bất trắc, Tích Vô Nhai áp chế bất an, trầm giọng hỏi lại một lần: "Nói cho ta biết, Tiểu Vũ thế nào?"

"Y…" Thấy Dạ Phong phóng mắt tới, Dạ Lan lập tức ngậm miệng.

"Nói! Khụ khụ khụ" Phun ra một ngụm máu tươi, gương mặt tái nhợt của Tích Vô Nhai càng thêm trắng bệch, không có lấy một chút huyết sắc.

"Y đã chết!" Dạ Lan nhịn không được, lập tức trả lời.

"Ngươi… nói cái gì?" Tích Vô Nhai không cách nào tin tưởng, trừng mắt nhìn hắn. Cảm giác như trước ngực co thắt lại, thở không nổi, ngay sau đó, chất lỏng tanh nồng không ngừng trào lên khỏi cuống họng. Đôi mắt dần mất đi tiêu cự, cảnh vật trước mắt tối sầm lại, thân thể ngã xuống.

"Vương gia" Ba người kêu lên sợ hãi.

'đát đát'

Tiếng vó ngựa đột nhiên truyền tới, ba người cảnh giác quay đầu nhìn lại, tới khi nhận ra người vừa đến, gương mặt lập tức lộ vẻ vui sướng. "Mạc tiên sinh."

Mạc Bạch thả người nhảy xuống ngựa, bước nhanh tới, thấy được trạng huống của Tích Vô Nhai, y run giọng nói: "Vương gia… tại sao hắn lại ra nông nỗi này?"

Dạ Phong lạnh lùng mở miệng: "Vương gia bị hai kẻ kia liên thủ công kích. Bọn họ quyết tâm muốn đưa vương gia vào tử lộ."

Sắc mặt Mạc Bạch trầm xuống, sát khí trên người dâng lên ngùn ngụt, một hồi lâu mới khôi phục thái độ bình thường: "Ân, ta đã hiểu, nơi này cứ giao lại cho ta, các ngươi lập tức đưa vương gia hồi phủ trị thương."

"Dạ." Dạ Lan, Dạ Liên lập tức dìu Tích Vô Nhai rời khỏi. "Tiên sinh, Vân công tử đã chết."

Mạc Bạch không hề tỏ ra kinh ngạc, gật đầu: "Ta biết rồi, khi nãy đến đây đã thấy cảnh hỗn loạn bên đó, cho nên mới thuận lợi tiến vào như vậy. Nhân lúc này, các ngươi lập tức rời khỏi đây mau."

Dạ Phong hé miệng, mấp máy môi nhưng không tiếp tục nói thêm lời nào, ba người lập tức xoay người rời đi.

Đợi ba người đi xa, Mạc Bạch dùng vẻ mặt cổ quái nhìn quang cảnh ồn ã phía trước, đôi mắt híp lại, khóe miệng câu lên nụ cười quỷ dị.

"Vân Khoảnh Dương, trả Tiểu Vũ lại cho ta." Tư Vũ Thánh tiến lên một bước, đôi mắt đỏ sậm nhìn nam nhân ôm chặt vật nhỏ không buông.

Vân Khoảnh Dương gắt gao đưa thân thể đã lạnh như băng của y vào lòng, tuyệt vọng rống giận: "Mơ tưởng, cả đời này ngươi cũng đừng mơ tưởng. Vũ Nhi là của ta, là của ta, ai cũng không được phép đoạt lấy, không một kẻ nào được phép đoạt lấy."

Tất cả mọi người đều dán mắt vào hai người, tràng diện hết sức căng thẳng.

"Các ngươi đừng cãi nữa, Tiểu Vũ là chất nhân của ta, thi thể của y đương nhiên do thúc thúc ta đây mang về an táng." Mạc Bạch tách đám người đi tới, lạnh giọng mở miệng.

"Ngươi nói bậy, Vũ Nhi là của ta, y không chết, không có chết, Vũ Nhi không chết…" Vân Khoảnh Dương ôm chặt người trong lòng, thần sắc tràn ngập nhu ái nhìn gương mặt không còn huyết sắc kia: "Vũ Nhi, đệ tỉnh dậy đi, chúng ta về nhà được không? Chúng ta quay về Vân Vụ sơn trang, không bao giờ trở ra nữa. Chúng ta về nhà thôi."

"Vân Khoảnh Dương, trả Vũ Nhi lại cho ta, y phải theo ta trở về Phượng Hoàng sơn. Người Vũ Nhi yêu là ta, trả y lại cho ta." Tư Vũ Thánh điên cuồng kêu gào, ánh mắt gắt gao phủ lên người đang ở trong lòng nam nhân, bộ dạng hắn tựa như dã thú đang săn mồi, chờ thời cơ phóng tới.

"Hai kẻ này…" Mạc Bạch lắc đầu, "Tính cách đều rất cực đoan, không thể tiếp tục kích thích bọn họ nữa." Y ho nhẹ một tiếng, sau đó cao giọng: "Vân thiếu chủ, Tư giáo chủ, nếu các người muốn Tiểu Vũ sống lại thì giao y cho ta."

Hai người vừa nghe lời này, đồng thời quay đầu nhìn về phía y, vẻ mặt mê mang cộng thêm một phần khó hiểu, càng nhiều chính là kỳ vọng.

"Không thể nào, mạch đập cùng hô hấp của y đều ngừng lại, cho dù thần tiên hạ phàm cũng khó cứu." Lí Lam Phong nhịn không được mở miệng.

Mạc Bạch đạm cười: "Nội trong bảy ngày ta sẽ cứu y sống lại, tin hay không tùy các người."

"Ngài... thật sự có thể cứu sống Vũ Nhi?" Vân Khoảnh Dương tiến lên phía trước, *** thần cuồng loạn đã dần bình ổn, trên mặt tràn đầy bi thương lại mang theo chút kỳ vọng.

"Có thể!" Mạc Bạch trịnh trọng gật đầu.

"Nhưng là..." Vân Khoảnh Dương nhìn Lí Lam Phong đứng cách đó không xa: "Ngay cả nhi tử của dược vương cũng không cứu được, chẳng lẽ y lại có thể?"

Tựa hồ hiểu được hắn đang nghi hoặc, Mạc Bạch đối diện với hắn, vẻ mặt thản nhiên: "Phương pháp của ta đương nhiên khác hẳn so với bình thường, nếu Vân thiếu chủ có thể tin ta, vậy mong người trao Tiểu Vũ cho ta, bảy ngày sau mời người tới kiểm tra là được."

Vân Khoảnh Dương nhìn y, lại nhìn vật nhỏ không còn chút sinh khí trong lòng mình, do dự, chần chờ, cuối cùng cũng chậm rãi trao người.

"Vân Khoảnh Dương, hắn là người của Tích Vô Nhai, ngươi tin hắn thật sự có thể cứu được Vũ Nhi?" Tuy rằng rất muốn tin tưởng lời người này vừa nói, nhưng Tư Vũ Thánh lại càng tin tưởng vào y thuật của Lí Lam Phong, người hắn nói không thể cứu sống, kẻ khác lại có thể?

Vân Khoảnh Dương ngừng tay, lại bắt đầu do dự.

"A, nếu hai vị đã không tin, vậy Mạc mỗ cũng chẳng tiếp tục nhiều lời. Vân thiếu chủ, tuy rằng ta cùng Tiểu Vũ chẳng chung huyết thống, nhưng tốt xấu gì thì đại ca của ta cũng là nghĩa phụ của y, khi nào hạ táng Tiểu Vũ nhớ báo cho ta một tiếng, ta muốn tiễn đưa chất nhân đáng thương của mình, cáo từ"

"Đợi đã!" Vân Khoảnh Dương gọi y lại, nhanh chóng bước lên trước, vẻ mặt bức thiết: "Cứu y sống lại, ngài làm ơn cứu y."

Nhìn vẻ cầu xin trên gương mặt nam tử, Mạc Bạch than nhẹ một tiếng: "Sớm biết có hôm nay, tại sao lúc trước còn đẩy y vào tuyệt cảnh?"

Y gật đầu: "Được rồi, nhưng mà... ta muốn đưa y về vương phủ cứu trị, trong vòng bảy ngày này không được quấy rầy ta. Bằng không, các người tự gánh chịu hậu quả."

Lần đầu thấy người mình muốn cứu trị chết trước mặt, Lí Lam Phong vô cùng không cam lòng, mà người trước mặt lại nói có thể cứu sống y trong vòng bảy ngày, hắn càng thêm không phục: "Nếu ngài có thể thực sự cứu sống y, vậy tại sao không cho chúng ta thấy cách ngài chữa trị?"

Mạc Bạch chẳng thèm để ý, chỉ mỉm cười: "Ta đã nói phương pháp của ta chẳng giống bình thường, thi triển trước mặt người ngoài sẽ mất hiệu nghiệm." Y chuyển hướng sang Vân Khoảnh Dương: "Vân thiếu chủ, Tiểu Vũ là thân đệ đệ của người, sinh tử của y xin nhờ người quyết định. Tin tưởng ta thì giao người cho ta, không tin, vậy tại hạ xin cáo từ."

Vân Khoảnh Dương điềm tĩnh nhìn y, rất lâu sau mới gật đầu: "Được, ta trao Tiểu Vũ cho ngài, bảy ngày sau sẽ tới vương phủ đón người, tuy nhiên." Y chuyển khẩu khí, đôi mắt phát hàn quang: "Nếu ngài không cứu được người sống lại, ta không chỉ san bằng vương phủ mà còn huyết tẩy hoàng cung họ Khung các người."

"Ha ha, uy hiếp ta?" Mạc Bạch thầm cười lạnh, trên mặt lại chẳng tỏ vẻ gì khác lạ, nhận người, sau đó thản nhiên lên tiếng: "Bảy ngày sau cung nghênh đại giá."

Nhìn người nọ rời đi, Vân Khoảnh Dương cũng lười liếc Tư Vũ Thánh tới một cái, phất tay rút quân.

"Vân Khoảnh Dương, ngươi tin tưởng hắn sao?" Một thân ảnh phóng tới, Tư Vũ Thánh đã chắn trước mặt hắn.

Vân Khoảnh Dương lạnh lùng nhìn hắn: "Tin tưởng y còn tốt hơn so với tin ngươi. Chính vì ta nhiều lần tin lầm ngươi nên mới khiến Vũ Nhi uống độc dược tự sát. Tư Vũ Thánh, ngươi vốn không xứng có được tình yêu của Vũ Nhi, y đã yêu sai người rồi, bởi vì trong lòng ngươi chỉ có bản thân mình mà thôi."

Tư Vũ Thánh thẹn quá thành giận: "Chẳng lẽ chỉ có ta ép buộc Vũ Nhi còn ngươi thì không? Nếu chẳng phải ngươi có tư tâm, ngươi sẽ đồng ý đề nghị của ta? Ngươi có tư cách gì trách ta?"

Vân Khoảnh Dương cứng đờ, thần sắc lập tức ảm đạm: "Ngươi nói đúng lắm, ta không chỉ một lần… mà… ba lần bốn lượt khiến Vũ Nhi tổn thương, cho nên, chờ y tỉnh lại, chỉ cần là điều y muốn làm, ta chắc chắn sẽ toàn lực ủng hộ, chỉ cần y vui vẻ là được. Nhưng còn ngươi." hắn cười khẽ một tiếng: "Chỉ sợ đến lúc này ngươi vẫn chưa nhận ra lỗi sai của mình. Tư Vũ Thánh, ngươi đã vô phương cứu chữa rồi."

Một chưởng đánh tới, Vân Khoảnh Dương lập tức phiêu xa mấy trượng, lạnh lùng nhìn hắn: "Tư Vũ Thánh, ngươi vẫn chưa hiểu, Vũ Nhi ghét nhất là nhìn chúng ta tranh đấu. Ta không có hứng thú tiếp tục dây dưa với ngươi. Nếu ngươi nghĩ không thông, sau này đừng tiếp cận Vũ Nhi, bởi vì ta sẽ không để người xúc phạm y một lần nào nữa."

"Chúng ta đi." Quát lên một tiếng, người Vân gia nhanh chóng rút lui, chỉ còn Tư Vũ Thánh đứng đầu đám hắc y nhân ở lại, trầm mình trong cơn gió lạnh thấu xương, chẳng hề nhúc nhích.

"Uhm…"

Tiếng ngâm khẽ từ trên giường truyền tới, Mạc Bạch vội vàng đứng lên, thấy đôi mắt người nọ mở lên một nửa: "Vương gia, người tỉnh rồi?"

Chờ ánh mắt rõ ràng hơn, ý thức dần rõ ràng, nhớ tới câu nói trước khi hôn mê, kiềm không được bi thương dâng lên trong tâm can, đôi mắt Tích Vô Nhai đỏ lên, ách tiếng nói: "Mạc tiên sinh, Tiểu Vũ đâu? Ta muốn nhìn thấy y, chỉ cần một chút thôi cũng được."

Thấy bộ dạng hắn như vậy, Mạc Bạch đau lòng: "Vương gia, người dưỡng thương cho tốt đi, qua vài ngày nữa ta sẽ đưa Tiểu Vũ tới gặp người." Sau đó còn bổ sung một câu: "Y không chết, người an tâm."

"Thật sự?" Gương mặt ảm đạm lập tức sáng bừng lên, Tích Vô Nhai kích động, giãy dụa định đứng lên: "Đưa ta tới gặp y, ta muốn nhìn thấy y ngay bây giờ."

"Vương gia." Mạc Bạch thật sự hết chẳng biết làm sao, đành phải ấn hắn nằm xuống: "Hiện tại có tới gặp y cũng vô dụng. Lúc này, bộ dạng của y so với chết cũng không mấy khác biệt."

Tích Vô Nhai sửng sốt: "Mạc tiên sinh, chẳng phải ngài vừa nói Tiểu Vũ không chết sao, thế nào mà hiện tại lại nói so với chết không khác biệt? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Mạc Bạch vuốt râu thở dài: "Kỳ thực thứ được gọi là độc dược kia được Tuyết cô nương chuẩn bị cho Tiểu Vũ để rời khỏi các người, trước khi đi nàng mới nói cho ta biết việc này."

"Hả?"

"Là như thế này." Mạc Bạch nhìn hắn: "Sau hôn lễ, Tuyết cô nương nhận ra sự tình không thuận lợi như nàng vẫn tưởng, bởi vậy, trước khi rời đi, nàng đã đưa cho Tiểu Vũ một lọ dược thủy, dặn y đây là độc dược không thể giải, nhưng Tuyết cô nương lại tới nói cho ta biết thứ kia không phải độc dược, nó chỉ có tác dụng phong bế tất cả các giác quan của con người. Nhìn từ bên ngoài sẽ thấy không khác người chết là bao, kỳ thực, sau ba ngày, người dùng dược thủy kia sẽ tự động tỉnh lại."

"Tại sao nàng lại hành động như vậy?" Tích Vô Nhai khó hiểu.

Mạc Bạch than nhẹ một tiếng: "Sau khi tác hợp các người, nhìn bộ dạng thủy bất dung hỏa* kia, tất cả chúng ta đều cảm thấy hối hận. Tuyết cô nương đau lòng thay cho Tiểu Vũ, nhưng nàng không thể ở lại nơi này lâu dài, vì thế mới cho Tiểu Vũ bình dược kia, sau đó ủy thác cho ta, nếu sau này Tiểu Vũ sử dụng dược thủy đó, vậy chứng tỏ y vô cùng đau khổ, nhờ ta đưa y rời xa các người, bắt đầu cuộc sống mới."(Thủy bất dung hỏa: nước không thể ở chung với lửa, tương đương với câu không đội trời chung)

"Ra vậy." Khóe miệng Tích Vô Nhai câu lên nụ cười chua sót: "Có lẽ… Tuyết cô nương nói đúng lắm, biết đâu rời xa chúng ta sẽ giúp y nhanh chóng tìm được hạnh phúc của mình."

"Ta không cho rằng như vậy." Mạc Bạch thản nhiên mở miệng: "Rời đi người mình yêu thích còn có thể sống vui vẻ? Y vốn không thể bỏ các người, chẳng qua lần này đều do hai người kia làm quá mức mới ép y tới đường cùng, bằng không sự việc không thể tới mức này. Chẳng qua như vậy cũng tốt, ta thấy hai người kia nên chịu chút giáo huấn."

"Mạc tiên sinh, ngài…" Tích Vô Nhai đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhẹ nhàng lắc đầu: "Mạc tiên sinh, đừng nói cho Tiểu Vũ biết sự thật. Y nghe xong sẽ cảm thấy khổ sở, mà ta lại không muốn nhìn thấy bộ dạng thương tâm của y."

"Aizz…. Vương gia, người thiện bị người khi, ngựa hiền bị người cưỡi, chắc hẳn người cũng hiểu được điều này? Tại sao hiện tại bị bọn họ ép tới nông nỗi này mà người còn…"

"Chỉ cần Tiểu Vũ vui vẻ là tốt rồi." Dường như Tích Vô Nhai bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, chậm rãi nhắm mắt lại, khóe miệng bất giác giương lên: "Y tươi cười rất đẹp, rất ấm áp, vậy nên ta muốn bảo hộ nụ cười của y, vinh viễn!"

Chớp mắt đã qua nửa năm, khi tới giữa tháng tám, bên cạnh hồ nước của vương phủ, một người múa kiếm, còn một người ngồi trên thạch đắng lẳng lặng quan sát, nụ cười trên gương mặt tràn đầy sủng nịch.(Thạch đắng: ghế đá)

"Được rồi, đến nghỉ ngơi uống chung trà lạnh đi." Tích Vô Nhai đứng lên, chờ người nọ đi tới, tiếp nhận kiếm trong tay y, sau đó đưa chung trà cho y, lấy chiếc khăn mềm trên bàn, nhẹ nhàng giúp y lau mồ hôi.

"Nóng lắm đúng không?" Tích Vô Nhai vuốt ve gương mặt đỏ bừng của Vân Phi Vũ, kéo y ngồi xuống: "Ngồi đi, ta quạt cho đệ."

Híp mắt lại hưởng thụ, Vân Phi Vũ đột nhiên đoạt lấy cây quạt trên tay hắn ném qua một bên, vừa đứng dậy liền ngồi lên đùi hắn, cúi đầu hàm trụ đôi môi kia, bắt đầu nụ hôn nồng nhiệt.

"Ngô… Tiểu Vũ?"

Vân Phi Vũ thoáng rời đi, bàn tay lại tham tiến vào nội y của hắn, thích thú vuốt ve khuôn ngực nhẵn nhụi lại mềm dẻo, nhỏ giọng thì thầm: "Bọn họ đang nhìn kìa."

Tích Vô Nhai đè đôi tay nhỏ bé đang đốt lửa trên thân thể mình, điểm mũi y: "Được rồi, đã nửa năm trôi qua, bọn họ cũng đủ đáng thương lắm rồi, đệ vẫn không chịu tha thứ cho bọn họ sao?"

Vân Phi Vũ cau mày nhìn hắn: "Tích, chính vì tâm địa huynh quá tốt nên bọn họ mới đối xử với huynh như vậy. Sao huynh có thể dễ dàng tha thứ cho họ vậy? Cho dù huynh có tha thứ thì ta vẫn chưa có tha thứ đâu."

"Aiz… Vũ Nhi, ta biết đệ làm như vậy cũng chẳng vui vẻ gì, cho nên cứ bỏ qua đi." Tích Vô Nhai hôn lên đôi môi đỏ mọng đáng yêu kia: "Ngoan, tới trò chuyện với bọn họ đi, hơn nửa năm nay bọn họ đã thay đổi rất nhiều. Chắc đệ cũng nhận ra chứ, nếu là trước kia, thấy chúng ta thân thiết như vậy, bọn họ không sớm xông lên thì cũng tức giận bỏ đi, nhưng hiện tại bọn họ vẫn đứng đó không rời kìa. Thôi, đi tới đó đi, tới trò chuyện với bọn họ đi."

"Nhưng mà…" Vân Phi Vũ lo lắng nhìn hắn: "Ta sợ bọn họ lại dùng quỷ kế hại huynh."

Tích Vô Nhai thản nhiên tươi cười, nhẹ nhàng vuốt tóc y: "An tâm, bọn họ sẽ không lặp lại chuyện đó nữa, nửa năm sống trong dày vò như vậy cũng khiến bọn họ chịu đủ đau khổ rồi. Đệ nên cho bọn họ một cơ hội, cũng là cho bản thân mình một cơ hội. Nhanh tới đó đi!"

Vân Phi Vũ cảm động, ôm chặt lấy hắn: "Tích, huynh thật tốt, thật tốt!"

Tích Vô Nhai ôm y, không nói gì, trên mặt vẫn là vẻ an hòa điềm tĩnh.

Trông thấy hình ảnh ấm áp hài hòa kia, hai người dưới tàng cây nhìn nhau, thở dài, đang định rời đi lại nghe thấy một tiếng quát lớn: "Đứng lại!"

Nhìn vật nhỏ dần tiến lại gần, hai người đều kích động. Hơn nửa năm nay, đây là lần đầu tiên y để ý tới bọn họ, lần đầu chủ động tiếp cận bọn họ, lần đầu… trò chuyện cùng bọn họ.

"Vũ Nhi"

Hơn nửa năm không để ý tới hai người, nhìn gương mặt bọn họ đều trở nên tiều tụy, Vân Phi Vũ đau lòng không thôi, nhưng nhớ tới những lời Mạc Bạch kể lại, hỏa nộ không ngừng dâng lên. Chẳng ngờ hai người bọn họ lại ti tiện đến nỗi liên thủ muốn giết chết Tích Vô Nhai. Tức giận, y thực sự tức giận.

"Các người đã biết sai rồi chứ?" Ánh mắt lạnh lùng, ngữ khí tựa băng, nhưng… y thực sự đang trò chuyện cùng bọn họ.

Tư Vũ Thánh cùng Vân Khoảnh Dương nhìn nhau, liên tục gật đầu tựa tiểu hài tử, trên mặt còn lộ ra nụ cười kích động. Rốt cuộc Vũ Nhi cũng chịu để ý tới bọn họ, rốt cuộc Vũ Nhi đã chịu trò chuyện cùng bọn họ.

"Uhm, biết sai thì tốt, buổi tối nhớ tới dùng bữa." Nói xong, Vân Phi Vũ lập tức xoay người rời đi.

"Chỉ nói vậy đã rời đi?" Hai người đồng loạt há hốc miệng, vẻ mặt đáng thương cùng lên tiếng gọi y: "Vũ Nhi."

Người nọ vẫn không dừng lại, tiếp tục tiến tới phía trước, hai người lại nhìn nhau, cười khổ, chỉ có thể lẳng lặng nhìn bóng y rời đi, không dám đuổi theo.

Phía sau không chút động tĩnh, Vân Phi Vũ nghi hoặc quay đầu lại, thấy hai người kia vẫn đứng yên bất động, trên mặt tràn ngập vẻ bi thương. Y mềm lòng, quát lớn: "Đứng đó làm gì, còn không mau đuổi theo."

Hai người nghe vậy liền mừng rỡ như phát cuồng, vội vàng tiến lên nhưng vẫn duy trì với y khoảng cách ba bước, không dám tới quá gần, sợ khiến y phản cảm.

"Đúng là hai tên ngốc!" Vân Phi Vũ thở dài, xoay người đến gần hai người, nhìn trái ngó phải, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay với bọn họ.

Hai người vô cùng khó hiểu.

Vân Phi Vũ cũng bó tay, liếc bọn họ một cái, sau đó hai tay túm hai lọn tóc kéo xuống khiến bọn họ bất giác khom người. Y dang hai tay ôm lấy họ, cọ lên má từng người: "Sau này không bao giờ được hành động như vậy nữa. Ai trong các huynh bị thương cũng khiến ta thương tâm!"

"…Vũ Nhi, xin lỗi đệ!"

Ba người ôm nhau mãi đến khi có người tươi cười gọi khẽ: "Đừng đứng giữa trời như vậy, ai cũng mệt mỏi rồi, lại đây ngồi xuống uống chung trà lạnh giải khát đi!"

Hai người nhìn bạch y nam tử đứng trước thạch bàn, ngượng ngùng quay đầu đi. Vân Phi Vũ quan sát bọn họ, mỗi tay kéo một người: "Đi, tới tạ lỗi cùng Tích đại ca đi."

Bốn người cùng ngồi vào chỗ của mình, Tích Vô Nhai rót cho mỗi người một chung trà lạnh, mỉm cười cất tiếng: "Uống đi."

Vân Khoảnh Dương nhìn chung trà một lúc lâu, đột nhiên giơ lên: "Tích huynh, Vân Khoảnh Dương lấy trà thay rượu, chính thức tạ lỗi cùng huynh. Ngày ấy… thực có lỗi!"

Tích Vô Nhai tươi cười, giương chung trà, uống cạn.

Tư Vũ Thánh cầm chung trà do dự một hồi lâu, trong lòng bất an. Vân Phi Vũ thấy hắn mãi ngồi im không chịu nhúc nhích liền đá hắn một cước thật mạnh, sau đó hung hăng trừng hắn.

"Ta…"

"Được rồi, uống xong chung trà này, sau này mọi người đều là người một nhà, chuyện quá khứ hãy cứ để nó trôi qua, đừng nhắc lại nữa." Tích Vô Nhai nâng chung uống cạn, sau đó mỉm cười nhìn hắn.

Tư Vũ Thánh cảm động, bàn tay nâng chung trà khẽ run lên, sau đó mở miệng: "Đa tạ huynh đã tha thứ cho ta." Nói xong, nâng chén uống cạn.

"Hắc hắc… hắc hắc…" Vân Phi Vũ đột nhiên buông chén, đứng dậy đi quanh bàn hai vòng, sau đó hôn lên má mỗi người một cái, dùng ánh mắt háo sắc quét qua quét lại một lượt: "Các lão bà, sau này tướng công nhất định sẽ thương yêu các người thật nhiều!"

Ba người không nói gì, chỉ cười tủm tỉm nhìn về phía y. Vân Phi Vũ bất giác lui về phía sau mấy bước, lập tức xoay người bỏ chạy. Ba người không đuổi theo, nhưng thanh âm trong trẻo của Vân Khoảnh Dương lại vang tới: "Vũ Nhi, cho đệ thời gian một khắc, nhớ là chạy càng xa càng tốt, ngàn vạn lần đừng để bị đuổi kịp nha!"

Chân lảo đảo một cái, Vân Phi Vũ thiếu chút nữa té ngã. Y không dám quay đầu lại, trong lòng chỉ còn lại ý niệm duy nhất là chạy trốn, phải chạy trốn nhanh lên, phía sau có một đám dã lang đói khát, ăn người không nhả xương kia kìa.

Mẫu thân, người mau tới cứu hài tử đáng thương của mình đi!

»¤« Hoàn chính văn »¤«

Phiên Ngoại

268. Quyển 7 - Chương 266: Pn1:oa Nhi Bị Bỏ Rơi

Thu tháng chín, đám người Vân Phi Vũ dọn tới khu tiểu viện đã được tân trang phía sau tửu lâu.

Giờ ngọ ngày hôm đó, bọn họ lại tới cây đại thụ ấm áp bên hồ nghỉ ngơi, chơi cờ, đọc sách, ngủ trưa.

"Chiếu tướng." Buông quân cờ, Mạc Bạch chống lưng ngửa người ra sau, vươn vai, sau đó bưng chung trà bên bàn cờ nhấp mấy ngụm, cười tủm tỉm nhìn bạch y nam tử đối diện: "Vương gia, thế nào?"

Tích Vô Nhai nhìn lại thế cờ, một cơn gió nhẹ thổi qua, khuôn mặt như ngọc câu lên một mạt tiếu ý: "Ván này ta nhận thua."

"Được lắm."

Tư Vũ Thánh cầm quyển sách, nghiêng người nằm trên ghế dựa, lười biếng chuyển mắt nhìn chung quanh, vừa ngắt một quả nho chuẩn bị đưa lên miệng, chợt nghe bên cạnh truyền tới một tiếng ngâm khẽ. Không chút nghĩ ngợi, hắn búng ngón tay, quả nho kia tựa như lợi khí bay vọt về phía thanh y nam tử bên tà tháp.

Người nọ hơi nghiêng đầu, chẳng nhìn thấy hắn có động tác gì mà ám khí vừa bắn tới kia đã bị kẹp giữa hai ngón tay thon dài trắng nõn, hắn chậm rãi quay đầu lại, quơ quơ vật trong tay, khóe miệng hiện lên nụ cười tà mị: "Tư Vũ Thánh, nho dùng để ăn, không dùng để chơi đâu, cẩn thận khéo bị Vũ Nhi mắng nha!"

Nhìn vẻ mặt đắc ý dạt dào của người nọ, Tư Vũ Thánh buông quyển sách trong tay, đôi mắt phượng khẽ híp lại, dung nhan tuyệt mỹ lộ ra nụ cười ngọt nị, ba phần thanh thuần, bảy phần yêu diễm, môi mỏng khẽ động: "Vân Khoảnh Dương, ta có thể cho rằng ngươi đang khiêu khích không?"

Vân Khoảnh Dương mỉm cười: "Có thể, nhưng hiện tại ta không rảnh để đấu với ngươi." Sau đó lại nhìn về phía người đang ngủ say trên tà tháp, nhìn gương mặt *** xảo mịn màng như tơ cùng đôi môi đỏ mọng kiều diễm kia, nhịn không được liền vươn tay ve vuốt, trong mắt tràn đầy ánh lửa.

"Không được làm phiền y, không thấy Vũ Nhi đang ngủ sao?" Tư Vũ Thánh đập mạnh quyển sách lên ghế dựa, ngồi dậy trừng hắn.

Vân Khoảnh Dương tức giận, nhướn mi, quay đầu lại: "Ta đâu có đánh thức y dậy, ngươi vội cái gì, hơn nữa, hôm nay là ngày của ta, ta muốn làm gì mà ngươi cũng muốn quản?"

Thanh âm hai người khắc khẩu càng lúc càng lớn, Mạc Bạch vuốt râu, lắc đầu. Tích Vô Nhai nhíu mày, đang định mở miệng lại nghe thấy tiếng kêu gọi từ phía xa truyền tới: "Thất thiếu gia, không ổn rồi. Thất thiếu gia, không ổn…"

Mọi người đồng thời quay về phía kẻ đang chạy tới, Vân Khoảnh Dương che tai vật nhỏ, vẻ mặt tức giận: "Chuyện gì lại vội vội vàng vàng như vậy, nhỏ giọng chút, không thấy thất thiếu gia đang ngủ sao?"

Người nọ hoảng sợ quỳ sụp xuống, sau đó lắp bắp mở miệng: "Có… có một… tiểu hài tử… muốn gặp thất thiếu gia. Nhưng… nhưng hắn lại… lại chẳng nói gì mà… đã xông thẳng vào tửu lâu. Người… những người ngăn hắn không phải cười… thì khóc. Bằng không thì nằm trên mặt đất lăn lộn. Hắn… hắn liền…"

"Hừ! Thì ra là chạy tới đây. Cái tên tiểu tử này đứng lên mau, may mà ta hạ truy dẫn hương trên người ngươi."

Thanh âm non nớt, ngữ khí già dặn. Ngay sau đó, một thân ảnh nho nhỏ xuất hiện trước mắt mọi người.

Hai má phấn nộn, đôi mắt to tròn đen lúng liếng, đôi môi doanh nhuận nhỏ nhắn, một thân bảo lam tiểu quái tựa tiên đồng đáng yêu từ trên trời giáng xuống. Mọi người bất giác cảm thán trong lòng: "Quả nhiên là một tiểu oa nhi xinh đẹp." Nhưng đôi mắt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó nhanh chóng chuyển qua đề phòng lại khiến người ta cảm thấy quái dị.(Tiểu quái: áo ngắn)

"Tiểu tử, ngươi là ai?" Tích Vô Nhai đứng lên, đi tới trước mặt hắn, đứng cách hơn năm bước. Nghe những lời gã gia nô kia vừa nói, chỉ sợ tiểu đồng trước mắt không hề đơn giản, chắc hẳn là cao thủ dụng độc.

Ỷ Thần nhìn mấy người trước mắt, trong lòng không khỏi kinh hãi. Hơi thở của bọn họ đều rất trầm ổn, chỉ sợ công lực cao thâm hơn mình, điều này khiến cho hắn nhìn ra tài năng của bản thân cao thấp ra sao.

Đôi mắt to tròn chuyển động vài lượt, chớp chớp: " Ta tới tìm phụ thân của ta nha" tiếp đến lại lặng lẽ lui về phía sau, đột nhiên hô to: "Phụ thân, phụ thân, Thần Nhi tới rồi nè! Phụ thân, người đâu rồi?"

"Xú tiểu tử, câm miệng!" Tư Vũ Thánh quát lạnh, quả nho trong tay 'sưu' một tiếng liền bay thẳng vào miệng hắn, bịt kín lại.

"Uhm…. Khụ khụ khụ" Vất vả lắm mới nhả được thứ nghẹn trong họng ra, Ỷ Thần chửi ầm lên: "Cái tên hỗn đản nhà ngươi muốn mưu sát ta sao, xem ta…"

"Tiểu Thần?" Thanh âm nghi hoặc truyền tới từ phía sau khiến mọi người đồng thời quay lại, thấy Vân Phi Vũ ngồi trên tà tháp, gương mặt còn đang ngái ngủ kia mang theo nghi hoặc.

"Tiểu Vũ" Ỷ Thần phi thân định vọt tới, đột nhiên thấy hoa mắt, một người đã chắn trước mặt hắn. Hằm hằm ngẩng đầu lên, nháy mắt liền sửng sốt. Vừa rồi hắn không chú ý mấy, hiện tại mới nhìn rõ tướng mạo kẻ vừa tập kích mình, không khỏi thốt lên: "Ngươi là nam hay nữ? Là người hay yêu?"

"Phốc…"

"A ha ha ha…"

Gương mặt Tư Vũ Thánh đen lại, lập tức nắm cổ hắn nhấc lên, mắt bắn hàn quang, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi lặp lại một lần nữa xem?"

Ỷ Thần ôm chặt tay hắn giãy dụa không thôi, trong lòng vạn phần ảo não, vừa rồi bị khí thế của người này dọa nạt nên mới quên trốn tránh, thật đáng chết!

"Thánh, buông tay." Vân Phi Vũ vội vàng vọt tới, lập tức đoạt lại tiểu gia hỏa bị bóp nghẹn tới đỏ mặt hồng tai kia lại, gầm lên: "Huynh làm cái gì thế, hắn chỉ là một tiểu hài tử thôi mà, cần gì phải tức giận như vậy?"

"Nhưng mà hắn…"

Vân Phi Vũ lạnh lùng liếc hắn một cái, ngược lại còn nâng cằm tiểu gia hỏa kia lên, nhìn cần cổ mảnh khảnh kia nổi lên một đạo hồng ngân, y nhẹ nhàng vuốt ve: "Có đau hay không?"

(Hồng ngân: dấu màu hồng)

Nghe thấy một từ "Thánh" kia, Lang Ỷ Thần đã hiểu mấy người này là ai. Dọc đường tới đây hắn đã nghe được không ít chuyện, nhưng bản thân không phải kẻ tin tưởng vào mấy thứ đồn đại này, có điều, hiện tại đã chính mắt nhìn thấy, hắn đã hiểu thì ra tất cả mọi chuyện đều là sự thật. Trong lòng có chút bất mãn

cùng oán giận, nhưng vừa nghe được thanh âm mềm nhẹ của người mà mình ngày đêm tưởng niệm, hắn thực sự không thể phát hỏa nổi.

Nếu là trước đây, hắn tuyệt đối sẽ ra tay.

Bị Vân Phi Vũ ôm ấp, hắn thực sự không muốn bị đối xử như tiểu hài tử, nhưng nhìn mấy người kia chăm chú nhìn về phía này, hắn lập tức câu tay ôm chặt cổ Vân Phi Vũ, cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất mím lại, đôi mắt to trong suốt chớp chớp, thủy quang lập tức chảy xuống.

"Phụ thân, sao lâu vậy mà người cũng không chịu tới thăm ta. Thần Nhi nhớ người lắm!"

Vân Phi Vũ nhất thời đứng hình, những người khác đồng thời sửng sốt. Cảm nhận được sau lưng có mấy ánh mắt thăm dò nghi hoặc, y vội vàng giải thích: "Tiểu Thần là…"

"Phụ thân, người vừa rời đi liền đi một mạch tới bốn năm, mẫu thân cùng vì tưởng niệm người nên đã sinh bệnh, qua đời. Thần Nhi vất vả lắm mới tìm được người, người sẽ không bỏ Thần Nhi chứ?" Ỷ Thần ngắt lời y, sau đó hé mắt nhìn ba người, cái miệng nhỏ nhắn mím mím như sắp khóc tới nơi.

"Tiểu gia hỏa này thích gây chuyện cho ta sao?" Nhận ra sau lưng mình có mấy ánh mắt như muốn ăn thịt người, Vân Phi Vũ vốn định lập tức giải thích, nhưng nhìn ánh mắt tiểu gia hỏa trong lòng như muốn khóc tới nơi, tình cảm vượt qua lí trí, lời giải thích vừa định thốt lên đã bay hết không còn một từ, y ôm chặt lấy hắn, ôn nhu dỗ dành: "Tiểu Thần ngoan, không khóc, ta sẽ không bỏ mặc con, ngoan, không khóc nha."

Nhìn ánh mắt mấy người kia như muốn phun hỏa, Ỷ Thần nhịn cười vô cùng vất vả, đôi tay nhỏ bé ôm càng chặt, dùng gương mặt phấn nộn không ngừng cọ lên đôi má trắng nõn như ngọc của Vân Phi Vũ, thoải mái nheo mắt lại, *** thần căng thẳng cũng dần trầm ổn, bao mệt nhọc trên đường lập tức đánh úp lại, hắn nhịn không nổi liền ngáp một cái, cơn buồn ngủ cũng dâng lên.

"Đúng rồi, Tiểu Thần à, con tới đây một mình sao? Lão đầu đâu?"

Đột nhiên nhận ra hắn tới đây một mình, Vân Phi Vũ cất tiếng hỏi, nhưng đợi một lúc lâu vẫn không nhận được câu trả lời, đang định hỏi lại, bên người lại truyền đến thanh âm của Tích Vô Nhai: "Vũ Nhi, hắn đang ngủ, chắc là đi đường vất vả quá. Đệ đặt hắn lên tà tháp đi."

Nghiêng mặt nhìn kỹ, tiểu gia hỏa kia gối đầu lên vai y, đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi cong vút rung động, hô hấp vững vàng ngân nga, quả thực đang ngủ. Vân Phi Vũ khẽ 'uhm' một tiếng, cẩn thận đặt hắn lên tháp, sau đó kéo chăn, nhìn tiểu gia hỏa kia, cưng chiều vuốt ve: "Tiểu bất điểm này chắc mệt lắm rồi đây."

Hai người vẫn đứng bên cạnh sắp nhịn không nổi nữa, Vân Khoảnh Dương trầm giọng mở miệng: "Vũ Nhi, rốt cuộc hắn là ai?"

"Nhi tử của ta." Vân Phi Vũ đứng lên nhìn mấy người, thấy vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ, y mỉm cười: "Sau này cũng là nhi tử của các huynh."

"Vũ Nhi, hắn thực sự là nhi tử của đệ?" Tư Vũ Thánh không thể tin, ngón tay run rẩy chỉ về phía tiểu gia hỏa kia.

Vân Phi Vũ nhìn hắn, gật đầu: "Uhm, nếu hắn đã gọi ta là phụ thân thì đương nhiên là nhi tử của ta, nhi tử của ta đương nhiên cũng là nhi tử của các huynh. Thánh, sau này huynh không được phép khi dễ hắn, huynh là phụ thân của người ta rồi đấy."

Ba người sững sờ, Tích Vô Nhai đột nhiên lên tiếng: "Vũ Nhi, vừa rồi ta thấy đệ gọi hắn là Tiểu Thần, vậy chẳng phải hắn chính là tôn tử của độc vương Âu Dương Ngọc tiền bối mà đệ đã từng nhắc tới hay sao?"

Vân Phi Vũ cười tủm tỉm, gật đầu, sau đó nhìn hai người đang trưng bộ mặt tối sầm kia, nhỏ giọng thì thầm: "Hai tên ngốc này. Tiểu Thần đã tám tuổi rồi, ta mới hai mươi, ta có thể sinh nhi tử lớn như vậy sao? Tích đại ca vẫn là người thông minh nhất."

Tuy thanh âm nhỏ, nhưng hai người vẫn nghe rõ từng từ từng chữ y nói. Vân Khoảnh Dương nhìn tiểu tử nằm trên tháp kia một hồi lâu, nhịn không nổi liền hỏi: "Vũ Nhi, đệ nói hắn đã tám tuổi, nhưng sao nhìn kiểu gì cũng giống như mới bốn, năm tuổi vậy?"

Nghe hắn hỏi vậy, Vân Phi Vũ cũng quan sát cẩn thận một lượt, không khỏi cảm thấy kỳ lạ: "Năm ấy, khi gặp ta hắn vừa tròn bốn tuổi, tính đi tính lại cũng đã bốn năm trôi qua, lúc này hẳn là tám tuổi rồi, sao bộ dạng lại nhỏ như vậy? Đúng là rất kỳ lạ."

Bọn họ vây quanh tiểu tử kia thắc mắc cả nửa ngày, Vân Phi Vũ đột nhiên kêu mọi người rời đi: "Được rồi, đợi hắn tỉnh lại hỏi vài câu là xong, đừng đánh thức hắn. Còn nữa." Y nhìn quét một vòng: "Ta nhận hắn làm nghĩa tử, mọi người không ý kiến chứ?"

Tư Vũ Thánh nhăn nhíu mặt mày: "Chẳng phải hắn còn có gia gia sao, cũng đâu phải cô nhi không ai nuôi dưỡng. Đệ muốn có dưỡng tử thì ta sẽ đi tìm cho đệ, tuyệt đối đáng yêu, nghe lời hơn hắn."

Biết hắn vẫn còn tức giận việc khi nãy, Vân Phi Vũ thật sự chẳng biết làm sao, đành phải tiến lên ôm eo hắn: "Thánh, huynh tức giận với một tiểu hài tử tám tuổi làm chi, hắn chỉ là một tiểu oa nhi thôi mà, hơn nữa, lời hắn nói cũng đâu có ý xấu. Thánh của ta đẹp như vậy, người bình thường thấy huynh đều rất kinh ngạc. Được rồi, được rồi, đừng tức giận, huynh tức giận ta sẽ đau lòng, đừng tức giận nha?"

"Vậy… hôn ta một cái ta sẽ không giận nữa." Tư Vũ Thánh quay lại ôm y, làm nũng.

"Thực hết cách với huynh, lúc nào cũng thích làm nũng." Vân Phi Vũ buồn cười nhìn hắn, kiễng mũi chân hôn lên cằm hắn, sau đó khẽ chạm lên môi hắn rồi lập tức rời đi, than nhẹ: "Được rồi, không được phép tức giận đấy."

Có thể làm như vậy trước mặt mấy người kia, Tư Vũ Thánh vô cùng thỏa mãn, ôm chặt y: "Được, nghe lời đệ hết, Vũ Nhi nói gì cũng đúng hết, ta nghe lời Vũ Nhi mà."

Vân Phi Vũ vỗ vỗ vai hắn, sau đó nhẹ nhàng đẩy ra, nhìn về phía hai người còn lại.

Tích Vô nhai mỉm cười gật đầu: "Đệ thích là được rồi, ta không ý kiến."

"Ta cũng có ý này, đệ vui là được." Vân Khoảnh Dương phụ họa, trên mặt tràn đầy nhu tình mật ý.

Vân Phi Vũ nhìn ba người, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị, mỉm cười cất tiếng: "Tốt lắm, các huynh không được phép đổi ý nha. Từ nay về sau ta chính là phụ thân của Tiểu Thần, mà các huynh chính là mẫu thân của Tiểu Thần. Nghe rõ chưa Tích đại nương, Tư nhị nương, Vân tam nương"

Sắc mặt ba người đều đen lại, có thể đem ra so sánh với đáy nồi.

269. Quyển 7 - Chương 267: Pn2: Ta Muốn Lớn Lên

Ỷ Thần ngủ thẳng tới giờ cơm chiều mới tỉnh.

Trên bàn cơm, hắn vừa và cơm vừa suy nghĩ, nhìn mấy kẻ khó nhằn trước mặt, "Xem ra chỉ có thể lấy thân phận tiểu hài tử để tiếp cận Tiểu Vũ thôi. Bằng không…" hắn lặng lẽ nhìn mấy người đối diện, thấy vẻ mặt bọn họ đều rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại quét về phía mình, trong đó tràn ngập suy xét cùng nghi hoặc, bất quá, "Có hoài nghi cũng vô dụng, chỉ cần Tiểu Vũ không nghi ngờ là được rồi. Sớm hay muộn ta cũng cướp Tiểu Vũ từ trong tay các người." Hắn không ngừng cười thầm.

"Nghĩ gì vậy?" Trên đỉnh đầu truyền tới thanh âm, sau đó trên gáy trúng một chưởng nhẹ: "Và cơm kiểu gì mà rơi hết lên bàn rồi."

Ỷ Thần thật sự hết cách, vừa rời giường đã nhận được tin người ta nhận mình làm dưỡng tử. Vì cuộc sống cùng tính phúc sau này, hắn nhịn, nhưng hiện tại là tình trạng gì thế này? Phụ thân đang giáo dục nhi tử? Hắn phải sắm vai tiểu quai quai đáng yêu ngoan ngoãn sao? Cảm nhận được vài ánh mắt chẳng tốt lành gì bắn về phía mình, hắn nhanh trí, lập tức ngẩng đầu, mím mím đôi môi nhỏ nhắm, bộ dạng như sắp khóc tới nơi khiến Vân Phi Vũ đau lòng.(Tiểu quai quai: trẻ con)

Vươn tay ôm lấy hắn đặt lên đùi, nhẹ nhàng xoa lưng hắn dỗ dành: "Tiểu Thần ngoan, phụ thân không mắng con, ngoan, không khóc, có điều, khi dùng bữa phải thật chuyên tâm, lương thực rất khó làm ra, không được phép lãng phí, biết chưa?"

Khóe miệng Ỷ Thần giật giật nhưng chẳng có cách nào giải thích, ngoan ngoãn gật đầu, sau đó làm nũng: "Phụ thân đút cho con đi." Nói xong liền nhìn đôi môi đỏ bừng gần trong gang tấc, bất giác nuốt nước miếng: "Muốn ăn quá đi."

Vân Phi Vũ chẳng hề nghi ngờ hắn, bưng bát lên: "Được."

Thấy hỏa hoa chớp động trong mắt mấy người đối diện, Ỷ Thần vui vẻ trong lòng, hắn thoải mái dựa vào phía sau, đôi mắt híp lại, sau đó mở chiếc miệng nhỏ nhắn ăn từng miếng từng miếng đồ ăn mang theo hơi thở của người nọ.

Ăn xong một chén cơm, Vân Phi Vũ vuốt vuốt cái bụng nhỏ nhắn của hắn, nhẹ giọng hỏi: "Ăn nữa không?"

Ỷ Thần lắc đầu.

Dùng khăn mềm ấm áp lau mặt cùng tay cho hắn, nhìn hắn ngáp một cái, Vân Phi Vũ nhéo nhéo gương mặt phấn nộn kia: "Lại buồn ngủ? Đúng là tiểu lại trư mà."

Ỷ Thần lắc lắc người, ôm thắt lưng Vân Phi Vũ, chui vào lòng y nằm ngoan ngoãn, bàn tay tham tiến vào vạt áo y, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ lên ngực. Tuy rằng cách một lớp y phục nhưng cảm xúc mềm mại ấm áp kia khiến hắn vô cùng tham luyến.

"Vũ Nhi, ta nghĩ là hắn mệt lắm rồi, để ta đưa hắn về ngủ." Vân Khoảnh Dương đột nhiên đứng lên, nhìn xú tiểu quỷ kia nằm trong lòng bảo bối của mình, hết sờ lại nhéo, chiếm tiện nghi đủ đường. Hắn thật sự không nhịn nổi nữa.

Vân Phi Vũ bị hành động của hắn khiến cho giật mình, nhìn tiểu gia hỏa trong lòng, nhẹ nhàng gật đầu: "Cũng tốt."

"Không muốn, không muốn, ta không muốn rời khỏi phụ thân đâu. Ta muốn ở cạnh phụ thân thôi." Ỷ Thần đang nửa tỉnh nửa mê đột nhiên khóc lớn, náo loạn không ngừng.

"Xú tiểu tử, muốn tách tiểu Vũ của ta ra hả, không có cửa đâu. Đừng tưởng ta không biết ngươi muốn đá ta ra xa sau đó dở trò kia. Hừ, hiện tại Tiểu Vũ là của ta, sau này ngươi cũng đừng hòng tới gần."

"Ngoan ngoãn, đừng khóc, phụ thân đây, phụ thân vẫn ở đây mà."

Vân Phi Vũ nhẹ nhàng dỗ dành, nhìn nam nhân đối diện, vẻ mặt xin lỗi: "Dương, hắn vừa mới tới nên chưa quen với mọi người, chờ qua vài ngày nữa hắn quen dần là được rồi. Xin lỗi huynh, tối nay ta…"

Nói không đủ lời nhưng Vân Khoảnh Dương vẫn hiểu được ý của y, trong lòng căm tức vạn phần, hận không thể dùng ánh mắt giết chết tiên xú tiểu quỷ kia, nhưng trên mặt vẫn phải nặn ra nụ cười khoan dung: "Không sao, là phụ thân của hắn, chúng ta cùng nhau giúp hắn thích ứng với nơi này."

"Dương, đa tạ huynh." Vân Phi Vũ tươi cười nhìn hắn, sau đó đứng lên, nhìn tiểu gia hỏa trong lòng tựa hồ đang ngủ: "Ta đưa hắn trở về phòng trước."

"Được." Mấy người cùng đồng thanh.

Chờ tới khi không nghe được tiếng bước chân, Vân Khoảnh Dương ngồi xuống, nhìn hai người còn lại: "Các ngươi thấy tên tiểu quỷ kia thế nào? Hắn thật sự chỉ là một tiểu hài tám tuổi?"

Tư Vũ Thánh hừ nhẹ: "Tranh giành tình cảm với một tiểu hài tử, ngươi cũng rảnh quá nhỉ."

Nghe những lời nói lạnh nhạt của người này cũng chẳng phải ngày một ngày hai, Vân Khoảnh Dương biết tính cách của hắn vốn vậy, ngày thường cũng chẳng muốn đấu võ mồm với hắn làm gì, nhưng hôm nay trong lòng khó chịu, thực sự không thể nhịn nổi nữa. Thử tưởng tượng xem, hắn phải đợi sáu ngày mới có thể ở bên bảo bối, hiện tại lại bị tên tiểu quỷ đột nhiên xuất hiện này quấy rầy, bảo sao hắn không sôi máu.

Võ bàn, chén đĩa cùng rung lên hai lượt: "Tư Vũ Thánh, mắt ngươi mù rồi hả, ta cũng chẳng tin ngươi không phát hiện ánh mắt Tiểu Tử kia nhìn Tiểu Vũ. Đó là ánh mắt mà một tiểu hài tử nên có sao? Ngươi muốn chiến thì cứ nói thẳng, ta phụng bồi."

Mắt thấy hai người muốn tranh chấp, Tích Vô Nhai vội vàng xen vào: "Được rồi được rồi, hiện tại không phải thời điểm khơi nội chiến. Thực ra ta cũng thấy tiểu gia hỏa kia có vấn đề, ánh mắt hắn nhìn Tiểu Vũ..." Hắn nhìn hai người: "Ta cảm thấy giống như đang nhìn tình nhân của mình vậy. Đó đích xác không phải ánh mắt mà một tiểu hài tử nên có, cho dù là ái mộ thì ánh mắt của tiểu hài tử vẫn rất đơn thuần, nhưng trong mắt hắn tràn ngập dục niệm, các ngươi cũng nhận ra chứ?"

Hai người gật đầu, Tư Vũ Thánh lập tức nói: "Có khi nào là luyện công tẩu hỏa nhập ma dẫn tới cải lão hoàn đồng? Hay là hắn vốn là người trưởng thành nhưng ăn phải thứ gì đó khiến cho thân thể nhỏ lại? Đúng rồi, để cho Lam Phong chẩn bệnh cho hắn sẽ biết ngay."

"Đây cũng là một biện pháp, nhưng tiểu gia hỏa kia cũng không dễ đối phó, nếu hắn là tôn tử của độc vương, chỉ sợ cả người đều là độc."

"Chẳng sao, ta không sợ độc." Tư Vũ Thánh thản nhiên cười: "Vậy đi, tối nay thừa dịp Tiểu Vũ ngủ rồi, lúc đó chúng ta sẽ tóm cổ hắn lôi ra. Ban ngày Tiểu Vũ vẫn luôn che chở hắn, không thể xuống tay lúc đó được."

"Uhm, cũng tốt." Ba người nhìn nhau, nhất trí thông qua. Trong lòng bọn họ đều hiểu Tiểu Vũ là thuộc người cùng thuộc về mình, nhưng cũng chỉ là của ba người bọn họ mà thôi, những người khác thì đừng hòng, mặc kệ là người trưởng thành hay chỉ là một tiểu oa nhi cũng vậy, không được phép tới gần.

Vừa về tới phòng, bộ dạng của Ỷ Thần lập tức phấn chấn khiến Vân Phi Vũ kinh ngạc: "Ủa, con không ngủ sao?"

Hắn cười hì hì, 'chụt' một cái lên má Vân Phi Vũ, cọ cọ mặt làm nũng: "Tiểu Vũ, ngươi có nhớ ta không?"

"Hừ, tên bịp bợm này." Vân Phi Vũ vỗ lên cái mông hắn, chẳng để ý nhiều. Trước kia y thường xuyên bị hắn hôn tới hôn lui nên cũng chỉ cho rằng hắn thích thân cận mình, chưa từng nghĩ tới phương diện khác.

"Có nhớ ta không, nói mau." Ỷ Thần ôm má y, nhìn chăm chú.

Vân Phi Vũ nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn kia, cười nói: "Nhớ chứ, sao có thể không nhớ được. Tiểu Thần Thần đáng yêu như vậy cơ mà."

Có chút bất mãn với ngữ khí của y, nhưng Ỷ Thần cũng lười nói nhiều, lập tức áp môi lên hai phiến hoa mềm mại kia.

"Uhm..." Vân Phi Vũ sửng sốt, sau đó đẩy nhẹ tiểu gia hỏa kia ra, thế nhưng hắn lại ôm cổ y quá chặt mà y lại không dám dùng sức, sợ khiến tiểu gia hỏa kia bị thương, chỉ có thể để hắn tùy ý liếm liếm hút hút trên miệng mình.

"Là hương vị của Tiểu Vũ." Chiếm được hương vị ngày đêm tưởng niệm, Ỷ Thần hôn say sưa, nhưng càng hôn càng cảm thấy không ổn, bởi vì đối phương căn bản không hề đáp lại.

Lui đầu một chút, hắn mở mắt ra, nhìn ánh mắt trong suốt cùng gương mặt bình tĩnh không chút gợn sóng của người đối diện, hắn gọi khẽ: "Tiểu Vũ?"

Vân Phi Vũ đột nhiên vươn tay kéo má hắn sang hai bên, mãi đến khi hắn đau tới rơi lệ, oa oa khóc rống, lúc này y mới buông ra, sau đó vừa xoa gò má bị niết tới đỏ bừng vừa răn dạy: "Đã nói với con bao lần rồi mà vẫn không chịu nhớ, hôn môi thì phải chờ khi lớn lên mới làm cùng người mình yêu. Hiện tại con mới tám tuổi, ít nhất cũng phải đợi tới khi mười lăm tuổi. Sau này ngoan ngoãn một chút, không được phép tùy tiện hôn người khác, hiểu chứ?" Nói xong còn vỗ mạnh lên mông hắn một cái.

"Ta thích ngươi nên mới hôn mà." Ỷ Thần xoa xoa mông, bất mãn nhìn Vân Phi Vũ.

"Ta biết con thích ta, ta cũng thích con." Vân Phi Vũ hôn nhẹ lên má hắn: "Cũng như thế này đây. Ta vì thích con nên mới hôn con, tuy nhiên, cái thích của ta so với việc hôn môi người mình yêu hoàn toàn bất

đồng, con chỉ có thể hôn môi người mà mình yêu. Chờ con trưởng thành, có người mình thương yêu sẽ hiểu. Được rồi, chúng ta không nói việc này nữa."

Y chuyển đề tài, hỏi: "Tiểu Thần, lão đầu đâu? Sao con lại chạy tới đây một mình?"

Ỷ Thần có chút mất hứng nhưng nếu tiếp tục kỳ kèo sẽ khiến y hoài nghi, giọng điệu hờn dỗi: "Lão đầu chạy đi đâu không biết, để ta ở lại trong cốc một mình, sau đó ta đói lắm luôn, chẳng còn cách nào khác ngoài việc tự mình xuất cốc. Ai biết vừa tới tiểu trấn đã có người chạy thẳng tới gặp ta nói là lão đầu đã dặn hắn đưa ta tới đây."

"Sao lão đầu lại rời đi một mình? Tại sao lại không có trách nhiệm như vậy chứ hả." Vân Phi Vũ nhíu mày, sau đó vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của hắn, đau lòng nói: "Trên đường đi con có ổn không? Có bị bỏ đói hay không? Không có ai khi dễ con chứ?"

Ỷ Thần lắc đầu: "Không, đại thúc kia đối xử với ta không tồi chút nào, hơn nữa hiện tại ta đã luyện võ rồi, độc thuật của lão đầu ta cũng đã học hết. Lão đầu nói là: trừ phi có kẻ không muốn sống mới trêu chọc ta."

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn sáng lạn kia, Vân Phi Vũ nhíu mày, nhớ tới việc tiểu gia hỏa này vừa tới đã khiến mọi người trong tửu lâu đổ nghiêng đổ ngả, nhéo má hắn khẽ mắng: "Tiểu Thần, sau này không được tùy tiện hạ độc người khác, biết chưa? Bằng không sẽ được hầu hạ bằng gia pháp đấy." Nói xong, y liền giương tay lên quơ quơ trước mặt hắn.

Ỷ Thần chu môi, ỉu xìu nói: "Đã biết."

"Vậy mới ngoan." Vân Phi Vũ cởi chiếc áo ngắn bên ngoài của hắn ra: "Ngủ đi."

"Uhm." Nhìn thân hình nhỏ bé mềm mại kia, Vân Phi Vũ thương yêu ôm hắn vào lòng, đột nhiên lại hỏi: "Đúng rồi, Tiểu Thần, ta cảm thấy rất lạ nha. Chắc hẳn năm nay con đã được tám tuổi rồi, làm thế nào mà cơ thể vẫn nhỏ như vậy? Lão nhân không cho con ăn uống đầy đủ?"

Nhớ tới việc đó, hắn tức giận nghiến răng ken két, nhưng cũng phải tự trách bản thân, nếu như không phải hắn quá mức tin tưởng lão đầu thì hiện tại đã không phải mang bộ dạng này. Y Thần thầm thở dài.

"Thế nào? Hắn thật sự không cho con ăn cơm hả?" Thanh âm của Vân Phi Vũ đề cao mấy phần.

"Không phải." Ỷ Thần lắc đầu: "Là do ăn trúng một loại dược nên mới biến thành như vậy."

"Dược gì?"

Nhìn vẻ mặt khẩn thiết kia của Vân Phi Vũ, Ỷ Thần cảm thấy thật ấm áp. Tuy rằng muốn nói cho y biết sự thực, nhưng nếu nói thật lại sợ y gặng hỏi tới cùng, vẫn là... không nên nói thật. Nếu để y biết hắn muốn mỗi ngày đều được ôm y, hôn y, đưa y đặt dưới thân yêu thương không ngớt, liệu rằng y còn để hắn tới gần như vậy nữa hay thôi?

Thấy tiểu gia hỏa kia đăm chiêu nhìn mình, Vân Phi Vũ càng thêm tò mò: "Tiểu Thần, rốt cuộc là dược gì?"

"Uhm... là loại dược giúp thân thể nhanh lớn thôi, hiện tại chỉ là trạng thái tạm thời, chờ một thời gian ngắn nữa sẽ ổn." Ỷ thần thản nhiên nói, sau đó ngáp một cái, không muốn y lại hỏi tiếp.

"A, vậy thì tốt." Thấy hắn mệt mỏi, Vân Phi Vũ cũng không tiếp tục truy vấn, đắp chăn cẩn thận cho hắn: "Ngủ đi."

"Uhm."

Nhắm mắt nằm ở trên giường, trong mũi tràn ngập hương thơm cơ thể của người nọ, Ỷ Thần bỗng cảm thấy tâm ý viên mãn, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể nghĩ trong đầu, thân thể hiện tại thì... aiz...

"Tự mình làm bậy sống không nổi." chính là câu nói miêu tả trạng thái của hắn lúc này đây. Lúc đó rõ ràng muốn lớn nhanh hơn một chút lại chẳng dự đoán được dược kia vốn không trợ giúp hắn trưởng thành nhanh, ngược lại còn kiềm chế hắn phát triển, cũng may là phát hiện kịp thời nên dừng dùng. Hiện tại thân thể đã dần khôi phục tốc độ trưởng thành, chờ qua một thời gian ngắn nữa sẽ hoàn toàn phục hồi, chẳng qua... nguyện vọng trước khi xuất cốc phải trưởng thành thật nhanh, ra ngoài xong sẽ ăn ngay Tiểu Vũ của hắn đã

thất bại, hoàn toàn thất bại. Hắn rất muốn khóc, được nhìn nhưng không được ăn thật sự rất thống khổ. Tới khi nào hắn mới trưởng thành đây? Cái thân thể tiểu hài tử này thật là đáng ghét, hắn thật sự muốn khóc mà.

270. Quyển 7 - Chương 268: Pn3:sáng Sớm Hôm Sau

Tối qua suy nghĩ quá nhiều, vừa tỉnh lại đã thấy trời sáng choang, Ỷ Thần đưa tay sang bên cạnh.

"Đi lúc nào vậy? Tại sao ta không phát hiện ra? Không phải vậy đó chứ?"

Vừa suy nghĩ vừa mặc lại y phục, sửa sang thỏa đáng, vừa mở cửa đã thấy hai tỳ nữ, hắn thốt lên: "Các người là ai? Tiểu Vũ đâu?"

Hai nàng thoáng sững người, sau khi hiểu ra, lục y nữ tử lập tức cung kính khom người: "Khởi bẩm tiểu thiếu gia, nô tỳ tên Thanh Diệp, nàng là Hoa Hảo. Chúng nô tỳ được thất thiếu gia phái tới hầu hạ tiểu thiếu gia, về phần thất thiếu gia đang ở đâu thì nô tỳ không biết."

Ỷ Thần nhíu mày, ánh mắt chăm chú nhìn hai nàng đầy vẻ hoài nghi, quay người trở về trong phòng: "Rửa mặt."

"Vâng."

Nhanh nhanh chóng chóng quệt vài cái, Ỷ Thần vừa định lao ra khỏi phòng, Thanh Diệp ở phía sau hắn kêu lên: "Tiểu thiếu gia, ngài không dùng điểm tâm sao?"

"Không cần." Mới vừa nói xong, hắn lập tức quay lại nói với hai người: "Bình thường vào giờ này Tiểu Vũ hay ở đâu?"

Hai nàng thực sự kinh ngạc khi thấy hắn liên tục gọi thẳng tên thất thiếu gia như vậy. Hôm qua thất thiếu gia đã tuyên bố oa nhi trước mắt chính là dưỡng tử của y, cũng chính là tiểu chủ nhân của bọn họ, theo lý thì hắn nên gọi thất thiếu gia là phụ thân mới đúng, nhưng nhớ tới ánh mắt yêu thương của chủ tử dành cho oa nhi này, hai nàng lập tức thu hồi suy nghĩ miên man, Thanh Diệp hồi đáp: "Khởi bẩm tiểu thiếu gia, bình thường vào giờ này, nếu thất thiếu gia không tới tửu lâu thì đang ở cùng các vị chủ tử khác."

"Nga" Ỷ Thần chau mày đăm chiêu ứng một câu, đột nhiên hỏi tiếp: "Những người khác hiện tại ở đâu?"

Hai nàng cùng lắc đầu: "Nô tỳ không biết."

Ỷ Thần có chút mất hứng, nhưng nhớ tới việc các nàng là nha hoàn hầu cận của mình, không biết các vị chủ tử khác đang làm gì cũng là lẽ thường, vì vậy hắn cũng chẳng hỏi tiếp, lập tức đề khí phi thân về phía tửu lâu. Thế nhưng, hắn dạo hết một vòng vẫn không thấy Vân Phi Vũ đâu, tiếng chuông cảnh báo trong đầu rung lên mạnh mẽ.

Hắn nghĩ: "Không thể có chuyện ta ngủ say đến nỗi Tiểu Vũ rời đi lúc nào cũng chẳng biết được, khẳng định là có kẻ động tay động chân, hơn nữa ta cũng vừa mới tới đây, chắc chắn Tiểu Vũ sẽ không ném ta sang một bên, mặc kệ không thèm đoái hoài tới." Nghĩ như vậy, hắn càng thêm khẳng định hiện tại Vân Phi Vũ đang ở bên cạnh ba người kia. Xoay người chạy về phía trang viên.

"Ai nha, đây chẳng phải là tiểu thiếu gia sao, sớm như vậy mà ngài đã vội vã chạy đi đâu thế?" Ỷ Thần mới vừa bước vào đại môn của trang viên, một vị văn sĩ trung niên, dáng vẻ mảnh khảnh lặp tức chặn hắn lại.

Ỷ Thần ngẩng đầu nhìn lên, lập tức nhớ ra người này là người tối qua đã dùng bữa cùng bọn họ, dường như Tiểu Vũ xưng hô với y là Mạc tiên sinh. Hắn chẳng khách khí gì, hỏi thẳng: "Mạc tiên sinh, ngài biết Tiểu Vũ ở đâu không?"

Nhìn oa nhi trước mặt tỏ vẻ trưởng thành thật đáng yêu, Mạc Bạch nhịn không được liền ôm lấy hắn: "Ngươi tìm Tiểu Vũ? Hôm qua y nói với ta muốn dẫn ngươi ra ngoài đi dạo, hiện tại y không ở bên ngươi là sao nhỉ?"

Thật sự không thích bị người ta ôm như tiểu hài tử, hơn nữa thấy người này hình như cũng không biết Vân Phi Vũ ở đây, Ỷ Thần lập tức giãy dụa nhảy xuống: "Không biết thì thôi, đừng có coi ta như tiểu hài tử."

Mạc Bạch híp mắt lại, ở phía sau hắn hô lên: "Ta biết đấy chứ."

Ỷ Thần lập tức dừng lại, xoay người nhìn y, tựa hồ đang chờ câu trả lời.

Mạc Bạch lẳng lặng quan sát hắn một hồi lâu, trong lòng cảm thấy kỳ quái: Rõ ràng chỉ là một hài đồng tám tuổi nhưng ánh mắt lại không khác người trưởng thành, khó trách vương gia cùng bọn họ lại hoài nghi. Đêm qua vương gia nói Lí Lam Phong đã bắt mạch cho hắn, nói hắn có cốt cách của kỳ tài luyện võ, những mặt khác lại chẳng có gì quái dị, lúc này ba người mới tin tưởng hắn thật sự là một tiểu hài tử, chỉ là tâm trí sớm trưởng thành mà thôi.

"Tâm trí trưởng thành sớm? Thật sự quá quái lạ, nhỏ như vậy đã hiểu chuyện ái tình?" Tinh quang trong mắt Mạc Bạch hiện ra, vuốt râu mỉm cười: "Nếu như ta đoán đúng thì hiện giờ Tiểu Vũ đang ở bên Vân thiếu chủ, ngươi…"

Không chờ Mạc Bạch nói xong, Ỷ Thần vội vã chạy đi. Nhìn bóng dáng nhỏ bé dần khuất, y khẽ lắc đầu: "Tiểu tử, cho dù ngươi có thông minh tới mức nào, nhưng nếu ba người bọn họ vẫn ở đây thì ngươi chẳng có hy vọng thắng đâu."

Đêm qua, sau khi dùng xong bữa tối, Vân Phi Vũ đưa hắn dạo quanh trang viên một vòng, hắn biết Vân Khoảnh Dương ở trong Vân Vũ Uyển tại phía đông.

Phi thân một mạch như phát cuồng, Ỷ Thần từ trên trời đáp xuống khiến hạ nhân trong uyển hoảng sợ, đến khi thấy rõ hắn, một gã tiểu tư khoảnh chừng mười bảy mười tám tuổi chạy lên đón tiếp: "Tiểu thiếu gia."

"Ta đến tìm…" Nơi này đều là người của tên kia, cẩn thận một chút vẫn hơn, "Ta tới tìm phụ thân, người ở trong này sao?"

"Vâng, thất thiếu gia đang ở đây." Tiểu Đậu Tử Trả lời.

"Mau dẫn ta đi." Hắn tiến lên phía trước, nhìn thẳng người nọ.

Tiểu Đậu Tử khẽ khom người, cung kính nói: "Tiểu thiếu gia, mời ngài tới tiền thính ngồi đợi một lát, tiểu nhân đi xin chỉ thị của thiếu gia."

Trong lòng vô cùng bất mãn nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, dù sao nơi này cũng là địa bàn của người nọ, hơn nữa hắn cũng chẳng biết phòng ngủ của người nọ ở đâu, suy nghĩ một chút, Ỷ Thần gật đầu, nhếch đôi môi nhỏ nhắn: "Được, ca ca nhanh đi tìm phụ thân đến đây đi, ta chờ."

Tiểu Đậu Tử sửng sốt, hài đồng trước mắt đột nhiên thay đổi khiến hắn trở tay không kịp, chỉ ngơ ngác ứng một câu: "Vâng."

Thấy gã tiểu tư vội vàng rời đi, Ỷ Thần cẩn thận nhìn chung quanh, thấy đám hạ nhân đang vội vàng làm việc, chẳng mấy để ý tới mình, thân thể hắn nhoáng lên một cái, nhanh chóng đuổi theo phương hướng của Tiểu Đậu Tử.

Lặng lẽ theo sát phía sau, thấy gã tiểu tư cách cửa phòng chừng năm bước liền dừng lại, đứng một lúc lại nhanh chóng rời đi khiến hắn tò mò cũng vô cùng tức giận: "Chẳng phải nói tới xin chỉ thị sao? Thế nào mà chưa hỏi đã đi rồi? Quả nhiên chỉ làm bộ để lừa ta."

Đợi chung quanh không có ai, hắn lập tức rời khỏi xà nhà, nhưng chưa kịp tới nơi đã bị thanh âm cổ quái trong phòng truyền tới khiến cho đứng hình.

Tuy rằng hắn xuyên không trở thành hài đồng tám tuổi, nhưng kinh nghiệm tình trường kiếp trước giúp hắn nhận ra thanh âm khàn khàn rên rỉ mình vừa nghe thấy là cái gì, lập tức nắm chặt tay đi về phía cửa phòng.

Cửa phòng không đóng lại hoàn toàn, giống như chủ nhân căn phòng biết hắn sẽ tới nên cố ý để hắn trông vào.

Nhìn hai thân hình trắng nõn quấn quýt trên giường, Ỷ Thần cắn chặt môi dưới ngăn mình không rống giận. Tuy vẫn biết quan hệ của bọn họ, tuy rằng bản thân cũng muốn làm như vậy, nhưng nhìn cảnh y thở gấp rên rỉ, hầu hạ dưới thân nam nhân khác thì phẫn nộ cùng ghen tị trong lòng vẫn khiến hắn muốn phát cuồng.

Vô ý bắt gặp ánh mắt người nọ liếc tới, nhìn người nọ giương khóe môi, Ỷ Thần hoàn toàn hiểu ra những chuyện này chính là quỷ kế người này bầy ra, muốn cho hắn biết khó mà lui.

Nghiến răng 'kèn kẹt', nhìn người nọ ra sức mạnh hơn, mà người dưới thân hắn càng thêm mê loạn lớn tiếng rên rỉ, Ỷ Thần hận không thể lấy đao băm người thành vạn đoạn. Tuy nhiên, hắn vẫn hiểu hiện tại mình vẫn chưa phải đối thủ của người nọ, mặc kệ là về thân thể, công lực, trí lực. Tất cả đều chưa thể bằng người nọ.

"Nhịn, nhịn xuống." hắn thở sâu: "Việc nhỏ không chịu nổi sẽ hỏng đại sự."

Hừ nhẹ một tiếng, Ỷ Thần biết người nọ sẽ nghe được, hắn nâng bàn tay nhỏ bé, dựng đứng ngón cái, tiếp đến lại hạ ngược ngón cái xuống trước ánh mắt kinh ngạc của người nọ, sau đó cười lạnh, rời đi.

Vân Khoảnh Dương sửng sốt: "Động tác của tên tiểu quỷ kia có ý gì?"

"Dương?" Vân Phi Vũ cúi đầu gọi khẽ, có chút bất mãn khi nam nhân đột nhiên dừng lại như vậy.

"Mặc kệ, thỏa mãn bảo bối của ta quan trọng hơn." Vân Khoảnh Dương nâng mông y lên, cúi người nói nhỏ bên tai y: "Bảo bối, gọi tướng công cho ta nghe chút nào!"

Hơi sương dâng lên, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập thủy quang hung hăng trừng hắn, Vân Phi Vũ cảm thấy phía sau ngứa ngáy khó chịu, thở hổn hển, hùng hùng hổ hổ nói: "Huynh đúng là tên biến thái khốn kiếp, muốn làm thì làm ngay, không làm thì cút xuống cho ta."

Vân Khoảnh Dương khẽ cười thành tiếng, thanh âm trầm thấp rung động tựa khúc nhạc ma mị mê hoặc Vân Phi Vũ khiến cả thân thể y càng thêm khô nóng, nhịn không được liền bắt đầu uốn éo thân thể, nhẹ nhàng cọ xát.

Liếm lên vàng tai đỏ bừng của vật nhỏ, Vân Khoảnh Dương vừa tiến mạnh tới vừa thì thầm dụ hoặc: "Bảo bối, thích không? Hôm nay chúng ta không xuống giường nha?"

Theo tiếng giường 'chi nha' vang lên, tiếng thở dốc dồn dập kéo tới, thanh âm rên rỉ khàn khàn kiều diễm không ngừng tiếp nối…

271. Quyển 7 - Chương 269: Pn4:ba Phụ Thân Một Pa Pa

Tới giờ dùng bữa, Vân Phi Vũ sợ mình đột nhiên biến mất khiến tiểu gia hỏa kia lo lắng nên đành phải lết tấm thân mệt mỏi đau nhức tới dùng bữa cùng mọi người.

Nhìn tiểu gia hỏa ngồi bên cạnh lẳng lặng ăn cơm, y vô cùng khó hiểu, rõ ràng hôm qua hắn vẫn còn hoạt bát đeo dính lấy y, thế nào mà hôm nay lại ỉu xìu như vậy?

"Tiểu Thần, con làm sao vậy? Đồ ăn không vừa miệng?" Nhìn thấy hắn đem đồ ăn trong bát gảy đi gảy lại, Vân Phi Vũ nhịn không được liền hỏi.

Ỷ Thần lắc đầu, ức chế tích tụ trong lòng không được giải tỏa, chính mắt nhìn thấy cảnh đó, tuy trong lòng phẫn hận kẻ đối diện nhưng quả thực hắn vẫn không dám nhìn người bên cạnh, bởi vì thân thể mềm mại dụ nhân cùng thanh âm thở gấp rên rỉ luôn quẩn quanh trong tâm trí hắn. Thân thể tiểu hài tử chẳng thể làm ăn được gì, nhưng linh hồn trưởng thành lại khô nóng không yên.

Thấy hắn vẫn không nói một lời, Vân Phi Vũ buông bát sờ đầu hắn, ôn nhu nói: "Nhớ lão đầu?"

"Ngu ngốc, hiện tại không phải thời điểm thích hợp để suy nghĩ lung tung." Hắn nhắm mắt, tự nhéo mạnh lên đùi mình một cái, sau đó ngẩng đầu nở nụ cười: "Không có, là trước đó ta ăn quá nhiều điểm tâm thôi, cho nên hiện tại vẫn chưa đói bụng."

"Không đói cũng phải ăn một chút, hiện tại con đang trong thời điểm phát triển, ăn ít điểm tâm thôi, phải ăn nhiều cơm, biết không?"

"Uhm, đã biết." Ỷ Thần thầm bực bội, làm tiểu hài tử thực chẳng tốt chút nào, bị người khác quản tới quản lui, thôi thì đành vậy, Tiểu Vũ cũng vì quan tâm hắn mà thôi.

"Thực ngoan!" xoa xoa đầu hắn, Vân Phi Vũ lại bưng chiếc bát trước mặt, đột nhiên nói: "Dùng bữa xong chúng ta nghỉ ngơi một lát, sau đó buổi chiều ta sẽ đưa con đi dạo trong thành, được không?"

"Chỉ hai người chúng ta sao?" Ỷ Thần lập tức trưng đôi mắt trong sáng ngây thơ nhìn y.

Nhìn ra khát vọng trong mắt hắn, Vân Phi Vũ nhìn ba người đối diện, sau đó tươi cười: "Được, chỉ ha người chúng ta, không cho bọn họ theo."

Ba người đều liếc nhìn nhau một cái, không nói gì, tiếp tục dùng bữa.

"Hài tử, ta là tiểu hài tử, cho nên ta có thể tùy hứng yêu cầu." Ỷ Thần vừa và cơm vừa tự thôi miên bản thân. Hắn đột nhiên ngẩng đầu: "Tiểu Vũ, ta muốn học võ công."

Vân Phi Vũ sửng sốt: "Lão đầu không dạy con sao?"

Đem miếng cơm cuối cùng và vào trong miệng, nhai nhai, nuốt xuống, hắn lập tức trèo vào lòng Vân Phi Vũ, quay đầu liếc ba người đối diện một cái: "Bọn họ còn lợi hại hơn lão đầu nhiều lắm, ta muốn học võ công của bọn họ, được không?"

"Đương nhiên có thể." Vân Phi Vũ lập tức trả lời, sau đó còn nói: "Nhưng con cùng lúc học võ công của ba người họ chẳng phải rất loạn sao?"

Tuy rằng rất muốn ăn một miếng hết ngay cái bánh, nhưng học nhiều mà không *** thông thì chẳng thà không học, Ỷ Thần gật đầu: "Ta biết chứ, chẳng qua ta không biết nên học với ai thôi. Hơn nữa… đại nương, nhị nương, tam nương… có phải bọn họ không muốn dạy ta hay không?"

Nghe thấy tiểu quỷ kia gọi mình là nương, sắc mặt ba người đều trở nên khó coi, Tích Vô Nhai gác đũa, ngưng thanh nói: "Tiểu Vũ"

"Ta biết, ta biết mà." Hôm qua chỉ là vui đùa, không ngờ tiểu gia hỏa này lại tích cực hưởng ứng như vậy, Vân Phi Vũ thầm vui vẻ, nhẹ nhàng nhéo mũi hắn: "Tiểu Thần, sau này gọi bọn họ là đại phụ thân, nhị phụ thân cùng tam phụ thân, biết chưa?"

Ỷ Thần trợn mắt nhìn y, vẻ mặt mê mang: "Vì sao? Nếu Tiểu Vũ là phụ thân, bọn họ đương nhiên là nương rồi."

Vân Phi Vũ cười càng tươi, nhưng nhìn sắc mặt u ám của ba người còn lại, y lập tức nói: "Tiểu Thần ngoan, sau này có người ngoài thì phải gọi bọn họ là phụ thân, hiểu không?"

"Tức là không có người ngoài thì có thể gọi bọn hắn là nương?" Ỷ Thần cong khóe môi, đôi mắt trong suốt như nước, gật đầu hứa: "Được, nghe lời Tiểu Vũ."

Sắc mặt ba người đều dần dịu đi.

"Còn nữa, khi nào chỉ có mặt chúng ta thì có thể gọi tên của ta, nhưng nếu ra ngoài hoặc có hạ nhân thì phải gọi ta là phụ thân, hiểu chưa? Dù sao ta cũng đã tuyên bố con là dưỡng tử của ta, đâu ra chuyện dưỡng tử lại gọi thẳng tên phụ thân chứ."

Ỷ Thần bĩu môi nhưng chỉ có thể gật đầu: "Vậy cũng được, nhưng gọi ngươi là phụ thân hay là tứ phụ thân?"

Luận tuổi đương nhiên y xếp hàng nhỏ nhất, tứ phụ thân, tử phụ thân? Khóe miệng Vân Phi Vũ co rút, nhéo má hắn: "Gọi ta là ba ba, gọi bọn họ là phụ thân, cứ phân chia như vậy đi."

"Ba ba?" Trong mắt Ỷ Thần bỗng hiện lên ánh sáng kỳ dị, "Quả nhiên, nhìn cách bài trí trong tửu lâu cùng những món ăn kia… quả nhiên ta đoán không lầm." Hắn nhíu mày trầm tư, đăm chiêu nhìn Vân Phi Vũ.

"Ba ba là gì?" Tư Vũ Thánh tò mò hỏi.

"Cũng đồng nghĩa với phụ thân thôi." Vân Phi Vũ trả lời không chút do dự, trong lòng lại nghĩ nên để bọn họ dần quen với những thứ mới mẻ kia, sau đó mới nói cho bọn họ biết mình là linh hồn xuyên không tới nơi này, chẳng biết bọn họ có chịu tin tưởng hay không?

"Nga" Ba người đều nhìn y, chẳng hỏi nhiều, dù sao trong đầu vật nhỏ cũng chứa đựng vô số những thứ kỳ quái khiến bọn họ mở rộng tầm mắt, vậy nên việc này chẳng đáng ngạc nhiên là mấy.

"Ba ba à, ma ma đâu?" Ỷ Thần đột nhiên lên tiếng.

Vân Phi Vũ sửng sốt thốt lên: "Con muốn gặp thân mẫu, thân phụ của mình?"

Ỷ Thần chớp mắt mấy cái, đành phải thở dài trong lòng: "Biết ngay là thử y cũng vô dụng mà. Xem ra kiếp trước y là một tên ngốc rồi. Đành vậy, nếu y không ngốc nghếch thì sao lại để ta chiếm tiện nghi như vậy."

"Không, thuận miệng nên ta hỏi một chút." Ỷ Thần lập tức chuyển đề tài: "Tiểu Vũ vẫn chưa trả lời câu hỏi khi nãy của ta, rốt cuộc ta nên học võ công với ai đây?" Hắn nhìn ba người đối diện.

Vân Phi Vũ cũng nhìn phía đối diện, sau đó đặt ánh mắt lên người bạch y nam tử: "Tiểu Thần, hay là con học võ công với đại phụ thân? Võ công của ta là do hắn dạy."

Ỷ Thần khó hiểu nhìn y: "Võ công của nhị phụ thân và tam phụ thân không bằng đại phụ thân sao?"

"Để ta dạy đệ."

Vân Khoảnh Dương cũng lên tiếng ngay sau đó: "Vũ Nhi là người của Vân gia ta, đương nhiên phải học kiếm pháp của Vân gia."

"Kiếm pháp của Vân gia các ngươi chẳng ra sao cả, có gì hay mà học." Tư Vũ Thánh khinh thường hừ nhẹ một tiếng.

"Tư Vũ Thánh, có gan thì đến tỷ thí thử xem?" Vân Khoảnh Dương đứng thẳng lên.

Mắt thấy hai người lại khắc khẩu, Ỷ Thần thầm vui vẻ, Tích Vô Nhai khẽ nhíu mày, còn không đợi hắn ra tiếng khuyên can, chợt nghe Vân Phi Vũ rống giận: "Đều câm miệng cho ta, muốn đánh thì cút ra ngoài!"

Mọi người đều giật mình. Ỷ Thần chưa bao giờ thấy bộ dạng y như vậy, nhất thời không biết phản ứng ra sao, chỉ ngồi trong lòng y ngơ ngác nhìn, không dám ho he một tiếng.

Tích Vô Nhai ho nhẹ một tiếng đánh tan cục diện bế tắc, ôn nhu mở miệng: "Vũ Nhi, chờ chúng ta thử nghiệm một chút sẽ quyết định xem rốt cuộc Tiểu Thần học võ công với ai là tốt nhất. Dù sao nội công của chúng ta cũng không giống nhay, tìm người nào thích hợp với hắn nhất vẫn tốt hơn. Đệ thấy thế nào?"

Thấy hai người kia đều thành thành thật thật ngồi xuống, Vân Phi Vũ áp chế hỏa nộ trong lòng: "Được, mọi việc đều nghe theo Tích đại ca." Lại nhìn tiểu gia hỏa trong lòng: "Tiểu Thần, sau này học được võ công rồi không được phép tranh cường hiếu thắng, biết chưa?"

Không hiểu giữa bọn họ đã từng xảy ra chuyện gì cho lắm nhưng nhận ra không khí quỷ dị này, Ỷ Thần nhu thuận gật đầu: "Đã biết."

"Ngoan lắm." Vân Phi Vũ thản nhiên liếc nhìn hai người đối diện một cái, ôm Ỷ Thần bước đi: "Ta có chút mệt mỏi, các huynh tự nhiên."

Thấy người đã rời xa, Tích Vô Nhai khẽ thở dài: "Đã nói với các ngươi không biết bao nhiêu lần rồi, đừng có tranh cãi trước mặt Tiểu Vũ, vậy mà các ngươi…. aiz!"

Hai người liếc nhau, không nói nữa, bọn họ cũng hiểu, tuy rằng đã hơn nửa năm trôi qua nhưng sự việc ngày đó đã để lại bóng ma không thể xóa nhòa trong lòng vật nhỏ, ngày thường bọn hắn tiểu đánh tiểu nháo y cũng chẳng nói gì, nhưng hễ nghe thấy bọn họ muốn giao chiến thì y lập tức giận dữ.

"Cái tên xú tiểu quỷ kia, đều do hắn hại cả." Vân Khoảnh Dương tức giận nghiến răng nghiến lợi.

"Còn không phải do sáng nay ngươi làm quá mức phát hỏa, thế nhưng lại cố tình cho hài đồng tám tuổi nhìn thấy, đúng là chỉ có ngươi mới nghĩ ra trò này." Tư Vũ Thánh lạnh lùng liếc hắn một cái, mặt đầy hàn sương.

Nhớ tới thời gian tốt đẹp kia, tâm trạng Vân Khoảnh Dương lập tức vui vẻ, chẳng thèm để ý tới lời châm chọc khiêu khích của hắn, ngược lại nhìn về phía Tích Vô Nhai: "Ngươi nghĩ tiểu quỷ kia muốn học võ công của chúng ta là có mục đích gì? Chắc không phải muốn học xong võ công của chúng ta rồi quay ngược lại đánh bại chúng ta đó chứ?"

"Sao lại không?" Tư Vũ Thánh xen vào: "Sau khi học được võ công của chúng ta, tiếp đến lại tìm ra sơ hở của chúng ta, vậy thì việc đánh bại chúng ta chỉ là vấn đề thời gian."

"Thế nào, ngươi muốn bị đánh bại? Sau đó chạy đi làm nũng với Tiểu Vũ?" Vân Khoảnh Dương nhướn mày thật cao.

Tư Vũ Thánh cười nhạo một tiếng: "Ngươi cảm thấy… Tư Vũ Thánh ta dễ bị đánh bại như vậy sao? Chẳng qua tên tiểu tử kia rất thông minh, cho nên ta nghĩ khi hắn trưởng thành sẽ rất lợi hại."

"Uhm, ta cũng có ý này, còn ngươi?" Tích Vô Nhai nhìn sang Vân Khoảnh Dương.

Nam nhân tươi cười nhún vai: "Các ngươi đã quyết định rồi, ta thì chẳng sao cả. Kỳ thực a ta cũng rất ngạc nhiên về tiểu quỷ kia."

"Vậy thì chúng ta quyết định như vậy đi, sáng mai sẽ tiến hành kiểm tra xem võ công của ai thích hợp với hắn hơn." Tích Vô Nhai đứng len: "Ta muốn vào cung một chuyến. Vân Khoảnh Dương, chẳng phải ngươi cũng nên thanh lí quan viên của Vân gia sao?"

Vân Khoảnh Dương thản nhiên liếc hắn một cái: "An tâm, ta đã hạ lệnh cho bọn họ nghe theo lời tiểu hoàng đế kia, chỉ cần chất tử của ngươi đừng có tiếp cận Tiểu Vũ là được, dù sao hiện tại chúng ta cũng đã là người một nhà rồi, đúng không?"

Tích Vô Nhai nhíu mày nhưng không nói gì, ba người đều tự mình rời đi.

Giờ thân, Vân Phi Vũ đưa tiểu gia hỏa kia xuất môn dạo chơi.

Đi trên đường lớn, ánh mắt hai người phiêu khắp nơi, Ỷ Thần không hề có biểu hiện như những hài đồng bình thường, chỉ lẳng lặng nằm trong lòng Vân Phi Vũ quan sát chung quanh.

"Tiểu Thần, con không muốn làm hay muốn ăn thứ gì sao?"

Ỷ Thần lắc đầu, mặc dù đường đến Diên Kinh rất cấp bách nhưng hắn đã từng dừng chân ở mấy thành trấn khác. Tuy răng Diên Kinh là thành trấn dưới chân thiên tử, nhưng trong mắt hắn thì nơi đây cũng chỉ được coi là phồn vinh hơn một chút, nhiều người hơn một chút, những thứ trong thành này ở nơi khác cũng có, chẳng được mấy cái mới mẻ, không thú vị gì cả.

"Ách… cảm thấy vô vị sao? Hay là tới trà lâu nghe kể chuyện?"

Ỷ Thần lắc đầu: "Muốn ngủ"

Nhéo má hắn, Vân Phi Vũ cười mắng: "Mới vừa ngủ trưa xong, sao đã buồn ngủ tiếp rồi, đúng là tiểu lại trư."

Ỷ Thần nhu nhu hai má bị niết đau, tựa đầu lên vai y, trong lòng thầm than thở: "Buổi trưa không buồn ngủ thì bị ngươi ép ngủ, ngủ không được lại miên man suy nghĩ, nào biết càng nghĩ càng không ngủ được. Hiện tại ta mệt lại mắng ta. Làm tiểu hài tử quả nhiên không dễ dàng chút nào."

Thấy bộ dạng buồn ngủ của tiểu gia hỏa kia, Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn lên không trung, chẳng biết thái dương đã biến mất tự khi nào, chỉ còn từng đám mây đen lơ lửng trên cao tựa như điềm báo sắp có giông bão đánh tới.

"Cũng được, xem ra sắp mưa lớn rồi, chúng ta trở về thôi, đợi khi nào thời tiết tốt hơn lại đi dạo."

Ôm sát tiểu gia hỏa trong lòng, Vân Phi Vũ vừa xoay người lại nghe cách đó không xa truyền tới tiếng quát tháo: "Cút, cút mau, không có tiền còn đòi trọ lại, còn không mau cút đi cho ta."

272. Quyển 7 - Chương 270: Pn5:thiện Nhân Đắc Thiện Quả

Cách cửa khách *** khoảng một trượng, gã tiểu nhị nhỏ bé lôi kéo, đẩy một đôi phu phụ ra ngoài. Vân Phi Vũ nhíu mày nhưng không tiến lên.

Loại chuyện này mỗi ngày đều phát sinh, y nhìn thấy đã thấy nhàm cũng chẳng muốn quản nhiều. Kỳ thực y không thể hiểu nổi, phí dừng chân của Diên Kinh được coi là nổi danh đắt đỏ, ra khỏi thành, tới tiểu trấn bên cạnh sẽ tìm được nơi tiện nghi hơn chỗ này vài lần, chẳng qua phải đi lâu hơn nửa ngày đường mà thôi, những người này tội gì phải ở trong này phung phí tiền bạc? Thực sự không thể hiểu nổi.

"Tiểu Vũ, ngươi muốn xen vào sao?" Dường như Ỷ Thần cũng chú ý tới tình huống bên kia, thấy cả nửa ngày trời mà y vẫn chẳng động lấy một ngón tay, nhịn không được liền nhỏ giọng hỏi. Vân Phi Vũ nhìn hắn: "Con cảm thấy có thể quản được sao?"

Cũng vì gia đình ở kiếp trước nên tính tình của Ỷ Thần đã trở nên lạnh lùng, trừ bỏ chút áy náy với vị ca ca cùng cha khác mẹ kia ra, hắn chẳng quan tâm tới ai khác. Mà kiếp này, trừ bỏ lão đầu cùng Vân Phi Vũ, hắn căn bản chẳng có cảm giác gì với những người khác, ngoại trừ ba tên khiến hắn chán ghét kia.

Lắc đầu: "Thiên hạ này nhiều việc như vậy, người đáng thương cũng rất nhiều, chúng ta chỉ có hai cái đầu nên đâu thể địch lại bọn họ. Hơn nữa, chẳng phải nơi này còn có hoàng thượng sao? Về thôi, dường như trời bắt đầu mưa rồi."

Trên mặt đột nhiên truyền tới cảm xúc lạnh lẽo, xem ra trời thật sự đổ mưa, Vân Phi Vũ gật đầu: "Được rồi, chúng ta về."

Xoay người nhìn đôi phu phụ kia một chút, đến lúc thấy phụ nhân té xỉu, mà nam tử trung niên bên cạnh nàng hoảng sợ ôm cổ nàng kêu to: "Ngọc Hoa, tỉnh lại đi, Ngọc Hoa, Ngọc Hoa…"

"Giọng nói này…" Vân Phi Vũ đột nhiên ngừng lại, nhanh chóng chạy về phía cặp phu phụ kia.

"Tiểu Vũ?" Thấy vẻ lo lắng cùng đôi chút kinh hỉ trên gương mặt y, Ỷ Thần cũng cảm thấy kinh ngạc.

"Ai có thể giúp ta gọi đại phu không? Làm ơn, làm ơn đi." Nam tử trung niên nhìn chung quanh, nhưng những người vừa vây quanh xem trò đã bỏ đi gần hết. Gương mặt tiều tụy không khỏi lộ ra bi thương cùng tuyệt vọng.

"Mạnh thúc, là ngài sao? Mạnh thúc?"

Tiếng gọi mang theo kinh hỉ truyền tới tai, Mạnh Lệnh Phương ngẩng đầu, dùng đôi mắt hơi đỏ lên nhìn nam tử một thân cẩm y vội vàng chạy về phía mình, kinh ngạc nói: "Ngươi… là ai?"

"Tiểu Vũ, ta là Tiểu Vũ đây, ngài quên ta rồi?" Trong mắt Vân Phi Vũ tràn ngập vui sướng.

Mạnh Lệnh Phương quan sát y, chỉ cảm thấy thanh âm này có chút quen thuộc, nhưng gương mặt hoàn toàn xa lạ. Tuy nhiên, hiện tại hắn đã không còn tâm tư nghĩ nhiều như vậy, ôm lấy cánh tay nam tử, cầu xin: "Công tử, ngài có thể giúp ta gọi đại phu không? Van cầu ngài." Nói xong, hắn định tâm quỳ xuống.

Vân Phi Vũ nhanh chóng giữ hắn lại, chóp mũi cay cay. Sao y có thể quên được người đã chiếu cố chăm sóc mình tựa như phụ thân ruột thịt được đây?

Kiềm chế thương tâm, y trấn an: "Mạnh thúc, ngài đừng vội, ta…" Đột nhiên nhớ tới bên cạnh mình đã có sẵn đại phu, mặc dù tuổi nhỏ nhưng chẳng biết y thuật ra sao, chắc bệnh thường thì hắn cũng có thể chẩn đoán ra.

Buông tiểu đồng trong lòng ra, Vân Phi Vũ nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Thần, ngươi có thể bắt mạch không?"

Ỷ Thần nhìn y, thân là truyền nhân của độc vương, hắn thực sự không muốn trị bệnh cứu người, nhưng người trước mắt trưng vẻ mặt mong mỏi thế này khiến hắn không đành lòng cự tuyệt, đành phải gật đầu: "Để ta xem xem."

"Hắn… có làm được không?" Mạnh Lệnh Phương quan sát tất thảy, có chút không thể tin.

Vân Phi Vũ tươi cười, vừa muốn giải thích chợt nghe một tiếng hô to: "Vân lão bản, đây chẳng phải là Vân lão bản của Phi Vũ hiên hay sao?"

"Vân lão bản?" Mạnh lệnh phương giật mình nhìn nam tử bên cạnh: "Y chính là lão bản của Phi Vũ hiên?"

Bởi vì liên can tới ba người kia, Vân Phi Vũ cũng hiểu bản thân mình ở Diên Kinh này nổi tiếng ra sao. Sau lưng y, bọn họ nói rất nhiều thứ nhảm nhí, nhưng người bình thường đều không dám trực tiếp tới gặp y, chỉ sợ cũng vì ba người kia mà thôi. Tuy nhiên, những người này luôn muốn tạo quan hệ với y, mà vị lão bản của khác *** Triệu Đức Long này cũng là một trong số đó.

Gật đầu, đạm cười: "Triệu lão bản."

Thân thể tròn vo, mặt to như thớt, đôi mắt nhỏ hẹp chỉ hé ra một khe nhỏ, trên mặt là nụ cười a dua nịnh bợ, nhìn kiểu gì cũng ra bộ dạng của một kẻ gian thương.

Ỷ Thần nhíu mày, kéo tay áo của nam tử: "Nàng không sao cả, chỉ hôn mê một chút thôi, trở về rồi ta sẽ trị liệu cho nàng."

Lời nói non nớt thu hút tất cả sự chú ý của mọi người, Vân Phi Vũ cao hứng xoa đầu hắn, quay lại nhìn nam tử trung niên: "Mạnh thúc an tâm, Tiểu Thần nói không sao thì nhất định không có việc gì cả, chúng ta về trước đi."

"Mạnh thúc? Bọn họ đã sớm quen biết?" Triệu Đức Long cả kinh. Kỳ thực hắn ra đây vì chất tử của mình nói có người trợ giúp cặp phu phụ kia, hắn còn đang nghĩ kẻ nào ngốc nghếch đến nỗi dám đối đầu với hộ bộ thượng thư, chẳng ngờ người nọ chính là lão bản của Phi Vũ Hiên. Vốn tưởng rằng bọn họ chỉ là quan hệ bèo nước gặp nhau, chắc hẳn sẽ không quản nhiều lắm, ai dè…

Suy nghĩ thay đổi, hắn lập tức quyết định.

"Vân lão bản, bên ngoài này tranh cãi ầm ĩ lắm, ta thấy thân thể vị phụ nhân này bất ổn, Phi Vũ Hiên lại cách nơi này khá xa, hay là vào đây trước rồi tính sau?"

Tuy rằng chán ghét dây dưa với bọn họ, những kẻ làm ăn thường đặt lời lãi lên trên nhân tình, bộ dạng giả dối,nhưng hắn nói rất đúng, phụ nhân kia hôn mê bất tỉnh mà Phi Vũ Hiên lại ở xa. Suy nghĩ đôi chút, y nhìn về phía người bên cạnh: "Mạnh thúc, ngài thấy thế nào?"

Mạnh Lệnh Phương chưa tới Phi Vũ Hiên những cũng biết nơi đó cách đây ít nhất hai con phố, nam tử trước mắt rõ ràng xa lạ lại khiến hắn có cảm giác quen thuộc cùng thân thiết, cho nên hắn muốn tin y, hơn nữa thân phận của y lại… có lẽ sẽ giúp được mình cũng nên.

Mạnh Lệnh Phương cũng đoán được đại khái lý do mình bị đuổi ra khỏi khách ***, vậy nên hắn cũng không muốn oán hận kẻ cùng là thương nhân như mình, bất quá, tự tôn khiến cho hắn không muốn bước vào khách *** này nữa. Mạnh Lệnh Phương nhìn nam tử, than nhẹ: "Công tử quyết định đi."

"Gọi ta Tiểu Vũ là được." Vân Phi Vũ cúi đầu nói với hắn, sau đó ngẩng đầu nhìn về khách ***: "Lão bản, xin hỏi gần đây có nơi nào cho thuê mã xa không?"

Nghe thấy y cự tuyệt lời mời của mình, Triệu Đức Long chán nản không thôi, nhưng vừa thấy y nói muốn thuê mã xa, hắn vội vàng mở miệng: "Không cần thuê không cần thuê, trong khách *** của ta còn có một chiếc, Phi lão bản muốn thì cứ lấy dùng là được, ta gọi người đưa tới."

"Hình như làm vậy không ổn lắm?" Vân Phi Vũ ngừng một lúc. "Hay là vậy đi, ngài tính xem tiền thuê là bao nhiêu, cứ tính theo giá bình thường."

Triệu Đức Long vô cùng sốt ruột, mặt trương như cái bánh bao: "Vân lão bản à Vân lão bản, sao ngài lại nói khác khí như vậy chứ. Ta chỉ cho ngài mượn một chiếc mã xa thôi mà, cần chi phải bàn tới việc tiền nong. Ngài muốn dùng thì ta sẽ dâng lên ngay."

Vân Phi Vũ nhíu mày, đang định cự tuyệt lại nhận ra tay áo bị níu lấy, vừa cúi đây liền thấy tiểu gia hỏa kia tỏ vẻ sốt ruột nhìn mình.

"Ta đói bụng"

Nhìn phụ nhân hôn mê bất tỉnh bên cạnh, lại nhìn sang tiểu gia hỏa kia, y gật đầu: "Được rồi, đa tạ Triệu lão bản trợ giúp, ngày khác tiểu đệ mời ngài dùng bữa gọi là thể hiện lòng biết ơn."

"Cùng dùng bữa?" đôi mắt híp của Triệu Đức Long phát sáng, áp chế hưng phấn trong lòng, hắn làm bộ như không để ý, khoát tay: "Chỉ là một chiếc mã xa thôi mà, không cần khách khí tới mức đó."

Thấy vẻ mặt bọn họ bắt đầu không kiên nhẫn, hắn lập tức thét to: "Trụ Tử, Trụ Tử, nhanh đánh chiếc mã xa ở hậu viện ra đây, nhanh lên."

"Vâng, lão bản."

Nhìn mã xa rời đi, Triệu Đức Long xoay người vào khách ***, gã tiểu nhị khi nãy vội vàng sán tới, nhỏ giọng hỏi: "Tam thúc, người nọ thực sự là lão bản của Phi Vũ Hiên?"

"Chậc chậc, quả nhiên mỹ mạo trời sinh, khó trách… ai ui." Tiểu nhị ôm trán nhìn thúc thúc nhà mình, khó hiểu.

Triệu Đức Long trừng mắt, đè thấp giọng lạnh lùng nói: "Không được phép nói hươu nói vượn, cẩn thận chết thế nào cũng không biết." nhìn chung quanh, hắn kéo người ra sau quầy: "Tiểu tử chết tiệt, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, mấy vị đại nhân sau lưng người nọ đều là những người không thể chọc vào, sau này cẩn thận cho ta. Còn cặp phu phụ kia nữa, tuy rằng bọn họ chưa đề cập tới việc trước đó, nhưng phải tìm cơ hội nhận tội với họ đi."

"Cặp phu phụ kia? Vị đại nhân… Ngô"

"Ngươi không thể be bé cái miệng lại hả?" Triệu Đức Long che miệng hắn lại, nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói: "Ta nghĩ lần này vị đại nhân kia đụng phải thứ dữ rồi, chỉ cần vị Vân lão bản kia ra mặt, ngươi thử đoán xem có chuyện gì hay nào, hư hư hư!"

Tiểu nhị kéo bàn tay mập mạp kia xuống, thở hổn hển: "Tam thúc, Vân lão bản kia lợi hại như vậy?"

Triệu Đức Long nhìn hắn: "Ngươi mới từ nông thôn lên nên có nhiều chuyện không hiểu, đến lúc đó ngươi sẽ hiểu. Thôi, nhanh đi đón khách đi."

"Nga"

Ngón tay mập mạp điểm nhẹ lên mặt bàn, Triệu Đức long nhìn bàn tính trước mặt đến xuất thần: "Trương đại nhân à Trương đại nhân, chớ trách ta không báo trước, ta chỉ là một tiểu nhân vật thôi, ba người kia thì chỉ cần động một ngón út cũng có thể khiến ta bỏ mạng, thật có lỗi."

Bên trong mã xa, cách ly hết thảy ồn ào, Mạnh Lệnh Phương nhìn phu nhân của mình ngủ say trên tháp, sao đó đưa mắt nhìn về phía nam tử xinh đẹp, vẻ mặt khó hiểu: "Ngài… thật sự quen biết ta? Nhưng quả thực là ta chưa từng gặp ngài mà."

Vân Phi Vũ cười tươi: "Mạnh thúc, ngày đó vì vài chuyện khó xử nên ta không thể lộ diện mạo thật của mình, cho nên… thật có lỗi!"

Ký ức trong đầu Mạnh Lệnh Phương đột nhiên chạy ngược trở lại, thét to một tiếng: "Ngươi là Hạ Vũ?"

Vân Phi Vũ gật đầu: "Ta thật sự rất áy náy, giấu ngài lâu như vậy… kỳ thực tên thật của ta là Vân Phi Vũ."

"Ngươi thực sự là người của Vân gia? Nhưng lúc ấy ngươi…" Mạnh Lệnh Phương nghi hoặc.

Khóe miệng Vân Phi Vũ câu lên một nụ cười ảo não, khẽ thở dài: "Khi gặp ngài, quả thực lúc đó ta vô cùng hận Vân gia, chẳng qua tất cả đều là việc quá khứ." Dường như không muốn nhắc lại những ngày tháng đó, y chuyển đề tài: "Đúng rồi, Mạnh thúc, việc hôm nay là như thế nào? Ta có thể trợ giúp ngài điều gì không?"

Thấy y không muốn nhiều lời, Mạnh Lệnh Phương cũng chẳng hề miễn cưỡng, nghe y hỏi tới việc hôm nay, bi thương trừ trong tâm trào ra, hắn đột nhiên quỳ úp sấp xuống: "Tiểu Vũ, van cầu ngươi cứu Văn Tuyên."

"Mạnh thúc, ngài làm gì vậy?"

Vân Phi Vũ vội vàng kéo hắn dậy, nhìn người nửa đầu tóc bạc trước mắt, ngữ khí chua sót: "Mạnh thúc, ngài có chuyện gì xin cứ nói, đừng như vậy, thời gian đó ta được ngài chiếu có rất nhiều, đối với ta, ngài còn tốt hơn thân sinh phụ thân trăm ngàn lần. Từ lúc đó ta vẫn luôn nghĩ nếu ngài là phụ thân của ta thì tốt biết bao, cho nên ngài đừng nói những lời cầu xin như vậy được không?"

Thiện ác đều có báo, tuy hắn là thương nhân nhưng một lòng hướng thiện, trừ bỏ tên nhi tử bất hiếu kia… Vốn tưởng rằng hôm nay đã hết hy vọng chẳng ngờ ngày đó nhất thời hứng thú lại đưa tới hy vọng hôm nay. Những việc này chẳng phải đã ứng với câu nói 'thiện nhân đắc thiện quả' mà thế nhân vẫn nói sao. Mạnh Lệnh Phương nâng ống tay áo chấm chấm nước mắt, nhìn nam tử trước mặt, hân hoan nói: "Nếu mạnh thúc có được nhi tử như ngươi thì tốt biết mấy, ta chết cũng cam lòng."

"Mạnh thúc không nên nói những lời như vậy, khó khăn lắm mới gặp được ngài, ta còn muốn bái ngài làm nghĩa phụ cơ mà. Nếu ngài không chê, liệu ta có được phép gọi ngài một tiếng phụ thân?"

Nghe lời y nói tựa như đùa giỡn, Mạnh Lệnh Phương chỉ hơi sửng sốt nhưng cũng chẳng để ý nhiều lắm. Ngày đó hắn chỉ tiện đường ra tay tương trợ, mà thân phận của nam tử trước mắt không phải thứ mà hắn có thể trèo cao.

"Vân lão bản, tới Phi Vũ Hiên rồi."

Tiếng xa phu từ bên ngoài truyền tới, Vân Phi Vũ lập tức nuốt lại những lời vừa định thốt ra, mỉm cười nói: "Mạnh thúc, xuống thôi, chúng ta tới nơi rồi."

273. Quyển 7 - Chương 271: Pn6: Gia Sự Mạnh Gia

Tạm thời an bài bọn họ tới căn phòng mình không dùng tới ở trong viện, nhìn thấy Ỷ Thần bận rộn, lại thấy Mạnh Lệnh Phương nghi hoặc, Vân Phi Vũ liền nói cho hắn biết thân phận thực sự của tiểu gia hỏa kia, đợi đến khi hắn hoàn hồn mới tiếp tục nói. "Mạnh thúc, nơi này có Tiểu Thần rồi, ngài không cần lo lắng, chúng ta tới thư phòng ngồi một lúc, ngài thấy sao?"

Suy nghĩ một lát, Mạnh Lệnh Phương gật đầu.

Tuy rằng tiểu gia hỏa này là tôn tử của độc vương, nhưng biết hắn đã được Tiểu Vũ nhận làm dưỡng tử, đương nhiên Mạnh Lệnh Phương không còn lo lắng tiểu gia hỏa này sẽ làm hại phu nhân nhà mình, hơn nữa, giữa bọn họ không thù không hận, nhìn động tác dùng ngân châm thuần thục của tiểu tử kia cũng đủ biết hắn nhận được chân truyền của độc vương. Người biết chế độc đương nhiên y thuật cũng bất phàm, huống chi ba mươi năm trước, độc vương cùng dược vương nổi danh khắp thiên hạ, như vậy cũng đủ khiến Mạnh Lệnh Phương an tâm.

Đợi hạ nhân đưa trà bánh tới, hai người ngồi trong phòng, ấm lô được đốt lên, Vân Phi Vũ không hề quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng: "Mạnh thúc, chúng ta sẽ không nói vòng vo, ngài có thể cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

Mạnh Lệnh Phương nhìn thẳng ánh mắt y, một lúc lâu sau mới thở dài, chậm rãi nói: "Ngươi còn nhớ rõ tên nhi tử bất hiếu mà ta đã từng nhắc tới hay không?"

"Ân, ta nhớ, hình như hắn lớn hơn ta một tuổi đúng không?"

Mạnh Lệnh Phương gật đầu: "Hắn tên là Mạnh Văn Tuyên…"

Nửa canh giờ trôi qua, Vân Phi Vũ đã hiểu được mọi chuyện từ đầu tới cuối, đơn giản chỉ là mấy tên cùng nhau tranh đoạt đêm đầu tiên của hoa khôi ở kỹ viện, sau đó Mạnh Văn Tuyên cùng một vị công tử nhà giàu khác ở Đông An thành khắc khẩu, cuối cùng lao vào ẩu đả.

Mạnh Văn Tuyên thân thể gầy yếu không địch lại nổi công tử kia, bị đánh đến nỗi không thể phản lại đòn nào, hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã, tình thế cấp bách nên vớ chiếc ghế bên cạnh đập lên đối thủ, lập tức khiến vị Vương công tử kia chảy máu đầu, trong lúc hỗn loạn hắn vội vàng chạy về nhà, ai ngờ ngày hôm sau đã bị nha dịch tới cửa bắt đi, nói vị Vương công tử kia bị hắn đánh đến nỗi hôn mê bất tỉnh.

"Bồi tiền tài không được sao?"

"Ha hả, nếu đơn giản như vậy thì tốt biết bao." Mạnh Lệnh Phương cười khổ: "Sau khi Văn Tuyên bị bắt, ta vội vàng đi tìm bằng hữu chốn quan trường hỗ trợ, sau đó lại tới Vương gia giải thích, chẳng ngờ lại bị đuổi đi. Khi đó ta liền cảm thấy kỳ quái, tiếp đến mới phái Mạnh Huy âm thầm điều tra, nhưng mọi chuyện đã quá muộn, chẳng truy tra ra được manh mối nào cả."

"Chuyện này… cảm giác như là một cái bẫy đã được giăng sẵn từ trước đó. Mạnh thúc, ngài có gây thù chuốc oán với người nào ở Đông An thành hay không?" Vân Phi Vũ nhìn hắn.

Mạnh Lệnh Phương thở dài: "Ngươi cũng nên hiểu, thương trường cũng giống như chiến trường vậy, có đôi khi vì một chút sinh ý sẽ không thoát được cảnh tranh chấp. Kỳ thực lời ngươi nói ta cũng đã từng nghĩ qua, nửa năm trước ta đích xác có đoạt của Vương gia một mối sinh ý lớn, tuy nhiên khi đó ta dùng thực lực của mình lấy được, chưa từng lợi dụng thủ đoạn. Nhưng gia đình họ Vương này rất hẹp hòi, chỉ sợ khi đó đã mang thù. Hơn nữa, ở Đông An thành thì hai nhà chúng ta chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, cho nên ta lúc nào cũng phải cẩn thận đề phòng, chẳng ngờ mọi chuyện lại đổ vỡ vì tên bất hiếu kia."

Vân Phi Vũ cúi đầu trầm tư một lát, sau đó nhìn hắn: "Mạnh thúc, theo những lời ngày nói, nếu gã họ Vương kia thực sự trả thù, nhưng vấn đề chỉ đơn giản là về tiền tài, chẳng lẽ ngài chưa từng thỏa thuận với hắn hay sao?"

"Đã nói qua, sao lại không nói chứ. Thế nhưng họ Vương kia lòng tham quá lớn, bọn họ yêu cầu ta đem tất cả sinh ý tại Đông An thành nhượng lại cho bọn họ với giá thấp, nhưng đó là tâm huyết nhiều năm của ta, đương nhiên ta không thể nào đồng ý. Sớm biết mọi chuyện sẽ tới nông nỗi này thì ta đã chuyển hết cho hắn rồi, sự việc sẽ không nháo tới mức này." Mạnh Lệnh Phương lộ vẻ hối hận.

"Chẳng lẽ sau đó lại phát sinh chuyện gì?"

"Đúng." Giọng nói của Mạnh Lệnh Phương bỗng nặng nề, trả lời: "Có lẽ ta đã tự cao tự đại quá mức, luôn nghĩ rằng tiền tài có thể giải quyết được hết thảy, sau này nhiều lần vấp phải trắc trở mới biết họ Vương kia đã chặn hết mọi đường lui của ta. Được rất nhiều bằng hữu trong chốn quan trường chỉ điểm, lúc này ta mới biết họ Vương kia quen biết người trong triều đình, nghe nói là lại bộ thượng thư Trương Bỉnh Văn mới nhận chức chưa được một năm trước, mà người sau lưng Trương Bỉnh văn kia…" Hắn đột nhiên dừng lại, nhẹ giọng nói: "nghe nói là Vân gia."

"Sao?" Vân Phi Vũ há miệng, ngây ngốc nhìn hắn.

"Ngươi… không tin?"

"Không không không." Vân Phi Vũ vội vàng xua tay: "Chỉ là ta rất kinh ngạc. Vậy lần này ngài tới đây là tìm vị lại bộ thượng thư kia? Nhưng sao khi ở khách *** lại…"

"Nghe ta từ từ nói." Mạnh Lệnh Phương khoát tay áo.

"Vì tiểu tử kia mà ta đã lao tâm khổ tứ khắp nơi, chốn quan trường thì với không nổi, sau đó Mạnh Huy thương lượng với ta là cứu Văn Tuyên ra ngoài trốn một đoạn thời gian, chờ sợ tình bình ổn mới đưa hắn ra, dù sao lao ngục kia cũng không phải nơi dành cho người ở, tiểu tử kia lại được nuông chiều từ nhỏ, hơn nữa, ta vẫn sợ họ Vương âm thầm giở trò nên mới đồng ý kế hoạch. Ai ngờ đêm đó Mạnh Huy một đi không trở về, sau mới biết hắn bị bắt rồi một mình gánh tất cả tội danh. Quan phủ tạm thời không tìm ra chứng cớ cho nên ta phải đào thoát. Trong lòng ta khó chịu nhưng chẳng còn cách nào khác, bởi vì ta biết, một khi rơi vào tay bọn họ sẽ không còn đường thoát nữa."

Mạnh Lệnh Phương dùng đôi tay run rẩy bưng chung trà lên, nhấp một ngụm trà nóng, nhẹ nhàng đặt xuống, cười khổ: "Ai biết việc này chưa xong việc kia đã tới. Hai ngày sau, trà trang của ta bị tra ra việc lén bán trà búp Minh Tiền chuyên tiến cống cho hoàng đế, cửa hàng bị niêm phong, ta cũng bị bắt, nhưng Mạnh Huy biết được việc này lại chủ động gánh lấy tội danh. Sau khi ra ngoài ta mới biết bọn họ thả mình ra không chỉ vì chuyện đó. Thì ra phu nhân của ta vì bảo vệ ta nên mới đem hơn phân nửa tài vật trong nhà cống cho họ Vương kia, mà họ Vương kia còn nói: chỉ cần ta đem tất cả cửa hàng của mình ở Đông An thành giao cho hắn, bọn họ sẽ rút đơn kiện nhi tử của ta trở về."

"Chính là… ta không cam lòng, thật sự không cam lòng!"

Nhìn người nọ nắm chặt hai tay, Vân Phi Vũ nhịn không được liền phủ tay lên đó, chẳng biết an ủi ra sao, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy, trấn an.

Mạnh Lệnh Phương ổn định lại cảm xúc, tiếp tục kể: "Mạnh Huy thừa nhận tội danh, cửa hàng được trả lại, nhưng tiền tài tích cóp nhiều năm dần ra đi sạch sẽ, hơn nữa người nhà họ Vương lại luôn tới gây sự. Ta nhanh chóng đem toàn bộ cửa hàng bán cho một thương nhân người Tây Chích với giá thấp, mà Mạnh Huy vì tội danh bán cống phẩm nên bị áp giải vào kinh, tám chín phần sẽ bị phán tử hình, ta đương nhiên không thể bỏ mặc hắn như vậy."

"Ta chưa từ bỏ ý định nhờ quan nha giúp đỡ, nhưng hiệu quả không tốt, ta đột nhiên nhớ tới ngươi. Tuy ta không biết vị anh hùng Hạ Vũ cứu quốc kia có phải ngươi hay không, nhưng khi ta báo tên ngươi, chẳng ngờ lại có chút hiệu quả. Sư gia của Phủ doãn đại nhân là chỗ giao tình với ta, sau đó hắn vụng trộm sai người tới báo cho ta biết, nói đại nhân nhà hắn chỉ có thể cam đoan hoãn tử tội cho Văn Tuyên trong vòng hai tháng, vì thế, ta bán toàn bộ của cải lấy ngân lượng, phân tán người nhà, mang theo tất cả tiền tài tới Diên Kinh để tìm ngươi, lúc này lại có người tới nói cho ta biết ngươi đã sớm rút khỏi quan trường, hết thảy đều đổ sông đổ bể, đúng là số mệnh, là ý trời mà!"

Vân Phi Vũ yên lặng đưa chung trà đã được rót đầy cho Mạnh Lệnh Phương, sau đó nhìn hắn.

Mạnh Lệnh Phương nâng chung trà lên nhuận giọng, nói tiếp: "Vì có thể để cho Mạnh Huynh sống an ổn một chút, ta lại bắt đầu chuẩn bị mọi thứ, chạy khắp nơi tìm người hỗ trợ nhưng chẳng người nào dám gật đầu đáp ứng. Kỳ thực ta cùng hộ bộ thượng thư trong triều cũng có chút giao tình, lúc đó đến mời hắn hỗ trợ ta liên hệ với Trương Bỉnh Văn, thật chẳng ngờ người nọ chẳng thèm để ý tới. Sau đó, hộ bộ thượng thư nói thẳng cho ta biết rằng hắn không thể giúp ta, bởi vì gã Trương Bỉnh Văn kia căn bản không để ý tới mặt mũi của hắn, sau lưng gã còn có Vân gia làm chỗ dựa."

"Vậy chuyện hôm nay cũng là do lại bộ thượng thư kia sai khiến?" Vân Phi Vũ nâng chung trà lên uống một hơi, hỏa nộ sung thiên.

Mạnh Lệnh Phương gật đầu lại lắc đầu, cười khổ: "Kỳ thực cũng do ta không có ngân lượng, không trách được người ta lại đuổi mình đi."

Thở sâu, áp chế hỏa khí trong lòng, Vân Phi Vũ trịnh trọng nói: "Mạnh Thúc, người rời khỏi Đông An thành bao lâu rồi?"

"Lộ trình dùng hết hai mươi ngày, ở nơi này đợi gần nửa tháng." Mạnh Lệnh Phương căng thẳng nhìn y: "Tiểu Vũ, cầu ngươi cứu Văn Tuyên đi. Tuy đứa nhỏ kia không luôn luôn tranh giành ganh tị với người ta, nhưng dù sao hắn cũng là độc đinh của Mạnh gia chúng ta, van ngươi."

Thấy hắn muốn đứng dậy, Vân Phi Vũ vội vàng đè lại: "Mạnh thúc, ta đã nói ta luôn coi ngài như phụ thân của mình mà, ngài còn khách khí với ta như vậy sao? Văn Tuyên là nhi tử của ngài, vậy cũng là ca ca của ta, đương nhiên ta sẽ không bỏ mặc hắn chịu tội. Ngài an tâm đi."

"Tiểu Vũ" Mạnh Lệnh Phương nắm tay y, kích động không thôi.

Chỉ nghe 'chi nha' một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra, Lang Ỷ Thần bước vào, theo sau đó là một phụ nhân.

Mạnh Lệnh Phương nhanh chóng bước tới: "Ngọc Hoa"

"Lão gia" Phụ nhân chạy tới, hai người ôm nhau khóc.

Một hồi lâu sau, Mạnh Lệnh Phương nắm tay phụ nhân, vui vẻ giới thiệu: "Ngọc Hoa, đây là Hạ Vũ tiểu huynh đệ mà ta vẫn luôn nhắc với nàng."

Phụ nhân nhìn hắn một cái, giọng nói gấp gáp: "Lão gia, vậy có phải Văn Tuyên được cứu rồi không?"

Mạnh Lệnh Phương gật đầu, an ủi nói: "Nàng an tâm, Tiểu Vũ là người Vân gia, Văn Tuyên nhất định sẽ bình an."

"Vân gia? Hắn..." Phụ nhân nhìn y đầy khó hiểu: "Chẳng phải hắn họ Hạ sao?"

"Ha hả, lúc đó là do tình thế bất đắc dĩ nên ta đành phải giấu diếm danh tính thực sự." Vân Phi Vũ hạ thấp người, mỉm cười nói: "Tên của ta vốn là Vân Phi Vũ, thẩm thẩm gọi ta Tiểu Vũ là được."

"Ngươi gọi ai là thẩm thẩm!" Chỉ nghe thấy 'ba' một tiếng, trừ phụ nhân lộ vẻ phẫn nộ, ba người còn lại đều giật mình ngây ra.

"Ngọc Hoa, nàng làm gì thế hả?" Mạnh lệnh Phương giữ chặt nàng, hét lớn.

"Lão gia" Lưu Ngọc Hoa ủy khuất như muốn khóc: "Ngài đã quên rồi sao? Chúng ta đã bị ai hại thành như vậy? Nếu không phải do Vân gia bọn họ, liệu Mạnh gia chúng ta có lâm vào bước đường này không? Lão gia, vậy mà người lại vì người ngoài mà mắng ta, hơn nữa lại là cừu..."

"Câm miệng, ngươi câm miệng lại cho ta." Mạnh Lệnh Phương tức giận nâng tay định tát nàng lại bị Vân Phi Vũ giữ lại.

"Mạnh thúc, đứng như vậy, quả thực Vân gia cũng có lỗi, không thể trách phu nhân lại tức giận."

"Ít giả bộ từ bi làm mèo khóc chuột đi, Vân gia các ngươi... Ai ui!"

Không chờ Mạnh Lệnh Phương mở miệng răn dạy, Ỷ Thần tức giận đẩy phụ nhân kia thật mạnh, lạnh lùng nói: "Tốt nhất ngươi hãy câm miệng lại cho ta, bằng không ta sẽ dùng độc cho ngươi nếm thử mùi vị đui mù vui sướng ra sao."

Biết thân phận của tiểu gia hỏa kia, Mạnh Lệnh Phương cả kinh vội vàng kéo phụ nhân ra phía sau, Vân Phi Vũ quát: "Tiểu Thần, lập tức xin lỗi Mạnh phu nhân đi, nghe thấy không."

"Vì sao chứ, rõ ràng là nàng sai mà, sớm biết nàng ta chua ngoa như vậy thì ta chẳng thèm cứu làm gì." Ỷ Thần mất hứng hừ lạnh: "Huống chi ta mới chỉ nói thôi mà, nếu bọn họ ở đây mà trông thấy ngươi bị đánh, ta thấy nàng đã sớm trở thành một bộ hài cốt vô hồn rồi."

Vân Phi Vũ sờ sờ mặt, cười khổ một chút. Y biết tiểu gia hỏa này nói đúng, nếu ba người kia thực sự ở đây, loại sự tình đó chắc chắn sẽ xảy ra.

Ngồi xổm xuống, ôm tiểu gia hỏa kia thật chặt, ôn nhu dỗ dành: "Tiểu Thần đừng nói chuyện khi nãy cho bọn họ biết được không?"

Ỷ Thần nghiêm mặt không hé răng, hiển nhiên đã tức giận không ít.

Vân Phi Vũ hôn lên má hắn: "Tiểu Thần ngoan, ta thích nhất là Tiểu Thần, ta biết con nhất định sẽ không tiết lộ đâu, đúng không? Đúng không, Tiểu Thần Thần?"

Ỷ Thần liếc y một cái, vươn bàn tay nhỏ bé ôm mặt y, nhẹ nhàng xoa xoa nơi vừa bị tát, nhìn dấu tay hồng hồng kia, hắn quay đầu dùng ánh mắt ngoan lệ trừng phụ nhân: "Nếu ngươi còn dám động thủ, ta cam đoan ngươi sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai đâu."

Lưu Ngọc Hoa hoảng sợ run cả người, trốn sau lưng Mạnh Lệnh Phương không dám thò đầu ra.

Vân Phi Vũ nhéo má tiểu gia hỏa kia, tuy nhiên y cũng hiểu hiện tại có nhiều lời cũng vô ích, tính tình của tiểu gia hỏa này so với lão đầu đúng là một chín một mười, nói hơn vài câu sẽ khiến tình hình hoàn toàn đảo ngược, đành phải cười áy náy với Mạnh Lệnh Phương: "Xin lỗi Mạnh thúc, ngài đừng để ý những lời Tiểu Thần nói, ta sẽ không để hắn làm vậy đâu, ngài an tâm."

Mạnh Lệnh Phương nhẹ nhàng thở ra, cảm xúc áy náy không ngừng dâng lên, nhưng nhất thời không biết nói sao cho phải, chỉ có thể cười cười xin lỗi.

274. Quyển 7 - Chương 272: Pn7:việc Nhỏ Nhặt

Sau giờ Tuất, Vân Phi Vũ mở tiệc tẩy trần cho Mạnh Lệnh Phương, mà Lưu Ngọc Hoa viện cớ thân thể không khỏe nên không xuất hiện. Ỷ Thần liên tục cười lạnh trong lòng, nhưng bởi vì hắn đã đáp ứng với Tiểu Vũ nên đành phải giấu diếm sự thật.

"Mạnh thúc, ngài không ngại ta gọi như vậy chứ?" Tích Vô Nhai bưng chén rượu, thản nhiên tươi cười: "Đa tạ ngài khi đó đã tương trợ Vũ Nhi, ta kính ngài một chén."

Vào nam ra bắc nhiều năm, Mạnh Lệnh Phương vừa nghe tên đã biết ba người bọn họ là ai, trong lòng không khỏi run sợ, nhưng dù sao hắn cũng là người lăn lộn trên thương trường rất lâu nên cũng nhanh chóng định thần, giơ chén rượu, cung kính nói: "Ta cùng Tiểu Vũ nhất kiến như cố, hơn nữa ngày đó cũng chỉ là tiện đường mà thôi, vương gia khách khí rồi."(Nhất kiến như cố: Vừa gặp như đã quen biết từ lâu.)

Hai người cạn chén, Tích Vô Nhai mỉm cười: "Mạnh thúc cứ gọi tên ta là được, Vũ Nhi kính ngài như phụ vậy nên chúng ta nào khác người một nhà, không cần khách sao như vậy."

"Việc này…"

"Mạnh thúc, ngài khách khí với bọn họ chính là khách khí với ta." Vân Phi Vũ ngắt lời hắn, đột nhiên hỏi: "Ngài… có phải không thể tiếp nhận quan hệ của chúng ta?"

"A… không phải không phải." Mạnh Lệnh Phương liên tục xua tay, vuốt đầu y: "Ta cũng nghe không ít về chuyện của các ngươi, có thể đi tới bước này đã không dễ dàng gì rồi. Đồ ngốc, Mạnh thúc cũng không phải loại người cố chấp, người với người mà, chỉ cần vui vẻ bên nhau là hạnh phúc rồi, cần gì phải để ý tới người khác."

"Nói rất đúng." Vân Khoảnh Dương nâng chén rượu: "Ngài không ngại ta theo Vũ Nhi gọi ngài là Mạnh thúc chứ? Nào, ta kính ngài một ly."

Trái ngược với hai người còn lại, là người làm ăn, Mạnh Lệnh Phương kính nể Vân Khoảnh Dương từ tận đáy lòng, hắn giơ chung rượu, vẻ mặt cung kính: "Vân thiếu chủ quá khách khí, cụng ly"

Vân Phi Vũ gắp một miếng đồ ăn vào bát hắn, cười nói: "Mạnh thúc, gọi tên hắn là được."

"Được, được"

Thấy chỉ có mình là chưa nói gì, Tư Vũ Thánh nâng chung rượu lên, nhàn nhạt mở miệng: "Mạnh thúc, đa tạ ngày đó đã trợ giúp Vũ Nhi." Nói xong, hắn ngửa đầu uống cạn.

Mạnh Lệnh Phương sửng sốt, vội vàng giơ chén rượu, uống cạn, trong lòng lại không ngừng cảm thán về mỹ mạo của đối phương, tuy nhiên cũng rất sợ thân phận của hắn.

Biết Tư Vũ Thánh không thích nói cười cùng thân cận với người lạ, mà chấp nhận Ỷ Thần cùng Mạnh Lệnh Phương cũng chỉ vì bọn họ có quan hệ với y, vậy nên Vân Phi Vũ vội vàng gắp đồ ăn vào bát hắn: "Uống chậm một chút, ăn đồ ăn đi."

Lời nói trách cứ mang theo quan tâm vô hạn, Tư Vũ Thánh tươi cười tuyệt mỹ, tới khi nhìn thấy miếng ớt xanh trong bát, gương mặt lập tức xụ xuống: "Vũ Nhi"

Vân Phi Vũ trừng mắt, mím môi không nói, đến lúc thấy hắn đem thức ăn nhét hết vào miệng mới cười nhẹ.

"Ăn một chút cũng kén chọn hết thứ này tới thứ kia, ngay cả hài tử cũng không bằng." Vân Khoảnh Dương hừ lạnh một tiếng, cố ý nhìn Ỷ Thần ngoan ngoãn ăn cơm phía đối diện, lại quay sang nhìn hắn.

"Vân Khoảnh Dương, ngươi đang gây sự đó hả?" Ngữ điệu lười biếng nhưng lại khiến người ta bất giác cảm nhận được hàn ý đang vây quanh mình.

Mắt thấy sắc mặt Vân Phi Vũ ngày càng khó coi, Tích Vô Nhai nâng chén rượu lên: "Mạnh thúc, chúng ta cùng kính ngài một ly, đa tạ trước kia ngài đã chiếu cố Vũ Nhi, đa tạ!"

Mạnh Lệnh Phương hoàn hồn, hành động của hai người kia khiến hắn vô cùng kinh ngạc, thật chẳng ngờ hai kẻ danh tiếng lừng lẫy giang hồ, tâm ngoan thủ lạt không từ một ai kia lại cãi vã bên bàn ăn như tiểu hài tử, thật khiến người ta không sao tin nổi.

Hắn vội vàng nâng chung rượu lên, cười ha hả: "Đâu có, đâu có, Tiểu Vũ là tiểu hài tử ngoan ngoãn mà, ai gặp cũng yêu thích cả."

Hai người đối diện nhìn sắc mặt vật nhỏ không tốt, vội vàng ngoan ngoãn bưng chung rượu lên, Vân Phi Vũ trừng mắt liếc họ một cái, sau đó cười nói cùng người bên cạnh: "Mạnh thúc đừng để ý, bọn họ thường xuyên như vậy, chờ một đoạn thời gian sẽ quen thôi."

Mạnh Lệnh Phương cười ha hả: "Ta hiểu được, ồn ào đôi chút sẽ khiến tình cảm gắn bó hơn, nào nào, mọi người cùng làm một chung đi."

Nghe lời này, hai người đồng thời đều muốn phản bác, nhưng thấy ánh mắt cảnh cáo của vật nhỏ nên đành phải nuốt toàn bộ những lời muốn nói vào bụng, yên lặng uống rượu.

Thấy thời gian đã không còn sai biệt lắm, Vân Phi Vũ buông chiếc đũa trong tay: "Tích đại ca, huynh giúp ta một chút."

"?"

Ba người đồng thời sửng sốt, mà Mạnh Lệnh Phương cũng hiểu y muốn nói tới việc của mình, *** thần căng thẳng, bàn tay không ngừng run rẩy.

Tuy không muốn dựa vào quyền thế nhưng Vân Phi Vũ biết mọi chuyện chẳng thể tiếp tục kéo dài, đàng phải quyết tâm mở miệng: "Kỳ thực trong nhà Mạnh thúc xảy ra chút việc, nếu không phải là chuyện khẩn cấp thì ta cũng không muốn…"

"Vũ Nhi" Tích Vô Nhai ngắt lời y, ôn nhu cười: "Ta hiểu ý đệ, có điều, nếu sự tình thực sự khẩn cấp thì chúng ta nên nói chính sự trước, được không?"

Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó thuật lại sự tình.

Đến khi nghe xong hết thảy, Tích Vô Nhai cười khẽ: "Chuyện này dễ làm, ngày mai ta sẽ phái người tới ngục đưa người ra."

"Đưa người ra luôn? Như vậy hình như không tốt lắm thì phải?" Vân Phi Vũ khẩn trương nhìn hắn.

Tích Vô Nhai lắc đầu: "Không thành vấn đề, chẳng qua." Hắn liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh một cái: "Vân Khoảnh Dương, chẳng phải ngươi nên thanh lí người của mình một chút sao?"

Vân Khoảnh Dương vẫn luôn trầm tư, nghe thấy lời hắn nhưng không trả lời mà nghiêng mặt nói với không khí vài câu, sau đó lên tiếng: "An tâm, ta đã sai người lập tức tới Đông An thành, Mạnh Văn Tuyên sẽ vô sự, về phần Trương Bỉnh Văn." Hắn nhìn về phía Tích Vô Nhai, ngữ khí lạnh nhạt: "Giao cho ngươi là được, ta sẽ chậm rãi đem người trong triều trao lại cho ngươi, mất đi cây đại thụ Vân gia này, chắc chắc sau này bọn họ sẽ nghe lời rất nhiều."

Tuy rằng cùng nhau ở chung dưới một mái nhà, trở thành người một nhà, nhưng để phạm vi thế lực của mình bị người khác thâu tóm thực sự không thoải mái gì, nghe thấy hắn nói như vậy, rốt cuộc Tích Vô Nhai cũng an lòng: "Tốt."

"Chậc chậc, cây đại thụ Vân gia này thật lớn, chỉ cần một kẻ tùy tiện hô lên danh hào của Vân gia cũng có thể khiến người khác tan cửa nát nhà, lợi hại lợi hại, ma giáo chúng ta cảm thấy mặc cảm quá đi à!"

Nghe thấy hắn châm chọc, Vân Khoảnh Dương nhíu mày nhưng không phản bác, bởi vì hắn hiểu sự tình lần này xác thực không thoát khỏi can hệ với Vân gia. Tuy rằng không phải hắn tự mình hạ lệnh, nhưng đó chính là do Vân gia nhiều năm hoành hành tạo thành tập tính, chắc chắn phải chỉnh đốn.

Nhìn vật nhỏ đối diện, Vân Khoảnh Dương thề thốt: "Vũ Nhi, đệ an tâm, sau này sẽ không bao giờ phát sinh những chuyện như vậy nữa, ta cam đoan."

"Ngươi cam đoan thì có ích gì? Ngươi lại…"

"Thánh" Vân Phi Vũ oán trách liếc hắn một cái, sau đó lại nhìn về phía nam nhân: "Ta tin tưởng huynh."

Vân Khoảnh Dương nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn y càng thêm nóng cháy: "Chỉ cần đệ tin tưởng ta là được, nhưng người khác không quan trọng, chỉ cần đệ thôi."

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy khiến Vân Phi Vũ vô cùng ngượng ngùng, bưng chung rượu nhấp một ngụm che dấu xấu hổ: "Đúng rồi, quanh minh chính đại cứu người ra như vậy có khi nào lại đả thảo kinh xà khiến Trương Bỉnh Văn cùng họ Vương ở Đông An thành gây bất lợi cho Văn Tuyên?"

Vân Khoảnh Dương thoáng giật mình, sau đó mỉm cười định giải thích lại bị Tư Vũ Thánh cướp lời: "Chậc chậc, Vũ Nhi, đệ quá coi thường hai người bọn họ." Chỉ thấy hắn vươn ngón tay bạch ngọc lắc lắc, sau đó chỉ chỉ hai người: "Hai người bọn họ một tên là lang một tên là hồ ly, cho dù đối phương là lão hổ đi chăng nữa thì cuối cùng vẫn phải cúi đầu xưng thần, huống chi đối phương chỉ là một con châu chấu nhãi nhép, cho nên đệ hoàn toàn không cần lo lắng."

Tuy rằng hắn nói thay mình nhưng nghe kiểu gì cũng thấy không thoải mái, Tích Vô Nhai lắc đầu cười khẽ, còn Vân Khoảnh Dương lại nhịn không được mà phản ngôn châm chọc: "Chúng ta là lang là hồ ly, vậy ngươi chính là độc xà, một con độc xà tối âm hiểm tối vô sỉ."

"Độc xà thì sao?" Sóng mắt Tư Vũ Thánh khẽ chuyển động, đưa tầm mắt định chặt trên người vật nhỏ phía đối diện: "Cho dù ta là độc xà thì người Vũ Nhi yêu nhất vẫn là ta, đúng không?"

Cả buổi tối đều thấy bọn họ nháo tới nháo lui, tranh giành tình nhân, hơn nữa còn là trước mặt ngoại nhân, Vân Phi Vũ vừa xấu hổ lại vừa tức giận, mím môi thẳng tắp, trừng mắt nhìn hai người.

Thấy trạng huống này, ba người lập tức hiểu ra vật nhỏ tức giận rồi, hai người kia nhanh chóng ngậm miệng, Tích Vô Nhai bưng chung rượu lên nói xen vào: "Mạnh thúc, chúng ta lại làm vài ly nữa, ngày thường hiếm khi có dịp tụ hội cùng nhau uống rượu, hôm nay phải uống một bữa thật thống khoái."

Mạnh Lệnh Phương cũng nhận ra không khí bất ổn, vội vàng bưng chung rượu lên: "Tiểu Vũ, cùng cạn ly nào. Có thể quan biết mọi người chính là phúc đức ba đời của Mạnh mỗ, cạn chén!"

"Được, tối nay không say không về."

275. Quyển 7 - Chương 273: Pn8:hoàng Thượng Cho Mời

Tình hình tiến hành rất thuận lời, ba ngày sau, phu phụ Mạnh Lệnh Phương theo đội ngũ của Vân Khoảnh Dương cùng nhau rời kinh. Tư Vũ Thánh cũng xuất hành trở về tổng đàn ma giáo, nói một tháng sau trở về, những ngày yên bình mà bận rộn này cứ thế trôi đi, trừ bỏ những lúc rảnh rỗi lại nhớ tới bọn họ thì cũng coi như tự tại.

"Vũ Nhi, ngày mai ta phải xuất môn một chuyến, đại khái cũng khoảng năm, sáu ngày gì đó, đệ có muốn đi chung với ta không?" Tích Vô Nhai vuốt ve tấm lưng trần trụi của vật nhỏ, nhẹ giọng hỏi.

Hơi nâng đầu, Vân Phi Vũ nhắm mắt cọ cọ lên khuôn ngực rắn rỏi của nam nhân, miễn cưỡng mở mắt: "Không được, trưởng quầy trông coi khách *** vẫn chưa tìm được, ta không thể rời khỏi, mặc dù Mạc tiên sinh vẫn luôn hỗ trợ nhưng chung quy vẫn không thể làm phiền y được, dù sao y cũng là mệnh quan triều đình, không phải sao?"

Vốn muốn nói không sao, nhưng biết vật nhỏ không muốn làm phiền người khác, Tích Vô Nhai cũng chẳng miễn cưỡng, nghĩ một chút, hắn mở miệng nói: "Vậy đi, khi nào đệ quá bận hoặc có việc thì đến tìm y, không cần khách khí, uhm?"

"Đã biết." Vân Phi Vũ không mở mắt, nhưng bàn tay luôn đặt trên ngực nam nhân bắt đầu di chuyển xuống dưới, đến khi nghe thấy tiếng người nọ trầm khàn rên rỉ, y đột nhiên mở mắt ra.

Khẽ nâng đầu, chậm rãi tiến sát khỏa anh hồng đã đứng thẳng kia, vươn đầu lưỡi non mềm cuộn lấy, hút liếm, nhìn gương mặt tuấn nhã như ngọc của nam nhân vì dục vọng mà trở nên cuồng dã, Vân Phi Vũ cong khóe môi, ghé sát bên tai nam nhân ngâm khẽ: "Tích, thoải mái không?"

Tích Vô Nhai cũng hết cách, luôn lo lắng cho thân thể của người dưới thân nên mỗi lần hành phòng hắn đều tận lực khống chế tính dục của mình, nhưng đối mặt với sự khiêu khích cùng câu dẫn của ái nhân như vậy, hỏi sao hắn có thể nhẫn nhịn tiếp?

Nghiêng người áp vật nhỏ dưới thân, nâng chân y, đem hỏa nhiệt của mình chậm rãi đẩy mạnh, chất lỏng lưu lại trước đó giúp hắn thuận lợi tiến vào, đột nhiên vọt tới nơi sâu nhất, nghe thanh âm rên rỉ câu hồn của vật nhỏ dưới thân, hắn vừa trừu động vừa thở hổn hển trầm ngâm: "Tiểu bại hoại tiểu yêu ***"

Vân Phi Vũ mỉm cười, nhanh chóng ôm lấy thắt lưng nam nhân, cùng nhau cao thấp di chuyển, vỗ về bờ vai rắn chắc cùng tấm lưng rộng kia, trong đầu không khỏi hiện lên một ý niệm: "Tích, không biết ăn huynh sẽ có mùi vị ra sao đây?"

Ba người cùng lúc không ở bên cạnh, Vân Phi Vũ đột nhiên không thể quen nổi, hơn nữa, Ỷ Thần bắt đầu theo Vô Nhạc học võ, trừ bỏ những lúc ăn cơm, thời gian còn lại rất ít khi gặp hắn, cũng may là tửu lâu bận rộn khiến y quên đi chút tịch mịch.

Tích Vô Nhai đi ngày thứ tư, Mạc Bạch đột nhiên ghé chơi.

Vân Phi Vũ cũng chẳng lấy làm lạ khi thấy y xuất hiện, thầm nghĩ y muốn tới ăn cơm mình nấu, nhịn không được liền chọc ghẹo: "Mạc tiên sinh, ta thấy ngài đừng làm quan nữa, đến đây làm chưởng quầy cho ta đi. Triều đình cho ngài bao nhiêu bổng lộc ta sẽ trả gấp bội, cộng thêm mỗi ngày đều được ăn đồ ăn ta nấu. Thế nào, có muốn suy nghĩ một chút hay không?"

Mạc Bạch nhìn y không nói.

Vân Phi Vũ không khỏi cảm thấy kỳ quái, theo những hiểu biết về tính cách của Mạc Bạch, chỉ cần mình nói giỡn với y thì y nhất định sẽ phản kích trở về. Hôm nay làm sao vậy?

Mạc Bạch do dự mãi, nhìn y vài lượt, hé miệng nhưng cuối cùng vẫn chưa thốt lên một từ.

"Mạc tiên sinh, hôm nay ngài tới đây là có việc?" Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của y, Vân Phi Vũ thu hồi vẻ đùa cợt, lẳng lặng chờ đợi.

Mạc Bạch điểm gầu, nhìn chung quanh, chỉ cửa sau: "Tìm nơi an tĩnh nói chuyện đi."

"Được." Vân Phi Vũ nhìn một tiểu nhị đi vào, hô lớn: "Mộc Tử, ngươi trông coi mọi thứ cẩn thận, ta đi có chút việc."

"Dạ, lão bản."

Bước ra khỏi cánh cửa, xuyên qua một con ngõ, hai người tiến vào khách phòng trong trang viên, đợi hạ nhân dâng trà bánh, Vân Phi Vũ nhấp một ngụm trà nóng, sau đó nhìn y.

Mạc Bạch bất an uống vài ngụm trà, sau đó buông chung trà nhìn y một lúc lâu, cuối cùng nói: "Hoàng thượng muốn gặp ngươi."

Vân Phi Vũ sửng sốt, từ lần đó trở đi y vẫn chưa gặp Khung Tử Dạ, tuy rằng không muốn mất đi một người hảo bằng hữu, nhưng ngày đó người nọ đã nói 'vĩnh viễn không buông tay' vẫn luẩn quẩn trong lòng y, cho dù lo lắng hay nhớ tới hắn, nhưng y vẫn hiểu chỉ cần mềm lòng sẽ khiến người nọ lún càng sâu. Hơn nữa, ba người bọn họ vất vả lắm mới có thể ở chung, y thật sự không muốn gây thêm bất kỳ hiểu lầm nào nữa.

Trầm tư một lát, y chậm rãi lên tiếng: "Mạc tiên sinh, nhờ ngài thay ta chuyển lời tới hoàng thượng, hắn tới đây làm khách, ta hoan nghênh, muốn ta tiến cung thì miễn."

Thấy y trả lời không chút do dự, Mạc Bạch thở dài, ngón tay điểm lên mặt bàn, trầm mặc không nói, rất lâu sau mới mở miệng: "Kỳ thực, theo lập trường của ta thì ta cũng muốn ngươi đi gặp hắn, nhưng đứa nhỏ kia lại…"

Y nhìn thẳng ánh mắt Vân Phi Vũ, vẻ mặt khẩn thiết: "Tới gặp hắn đi, gần đây đưa nhỏ kia rất siêng năng nhưng vô cùng trầm mặc khiến người ta không khỏi đau lòng. Ngươi cũng biết rồi, người thân cận với hắn trừ bỏ lão sư là ta đây cũng chỉ có vương gia, nhưng thúc chất bọn họ gần đây bất hòa không ít, chắc ngươi cũng hiểu được nguyên nhân. Ta biết mọi chuyện không phải lỗi của ngươi, nhưng ngươi là bằng hữu đầu tiên, cũng là người duy nhất cùng tuổi với hắn, nếu ngay cả ngươi cũng vất bỏ hắn… đứa nhỏ kia thật sự rất đáng thương."

Những lời này khiến Vân Phi Vũ áy náy không thôi, ngay cả ý nghĩ cự tuyệt trước đó cũng bắt đầu lung lay, rốt cuộc nên đi hay không? Trong lòng y vô cùng do dự.

"Hắn nói chỉ muốn gặp mặt ngươi thôi, không có ý nào khác." Mạc Bạch đột nhiên bổ sung một câu.

Vân Phi Vũ ngẩng lên nhìn y, sau đó gật đầu: "Ta đi gặp hắn."

"Hiện tại?" Mạc Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vân Phi Vũ trông theo tầm mắt của y, lắc đầu: "Chiều đi, sắp tới trưa rồi, đừng để người ta hiểu lầm là ta tiến cung ăn trực."

Mạc Bạch cười 'hì hì' hai tiếng, vươn ngón trỏ điểm lên trán y: "Ngươi nha, bị mấy tên kia chiều hỏng rồi, đồ ăn người khác làm không ngon bằng đồ mình nấu phải không."

Vân Phi Vũ cười hắc hắc, không phủ nhận.

Buổi chiều, giờ mùi, Vân Phi Vũ cầm lệnh bài nội thị Mạch Bạch đưa cho mình để tiến cung, nhìn cảnh tượng quen thuộc, y thầm cảm thán: "Đã bao lâu rồi không tới đây? Cảnh vật như trước, nhưng người xưa lại thay đổi quá nhiều."

Đứng trước Dạ Hòa Điện, mới vừa mở miệng nhờ người thông báo đã thấy tiếng bước chân dồn dập từ bên trong truyền tới.

"Tiểu Vũ"

Nhìn người mình ngày đêm tưởng niệm gần trong gang tấc, Khung Tử Dạ vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn, vươn tay muốn kéo y vào lòng, nhưng thấy y nhíu chặt mày thì bàn tay kia dừng lại giữa không trung, ngượng ngùng thu lại, hơi lui về phía sau: "Vào trong trước đi."

"Đã bao lâu rồi không gặp? Nửa năm? Một năm? Gương mặt nho nhã ổn trọng kia thật giống Tích, không hổ là thúc chất, nhưng dáng người hắn gầy đi nhiều quá, thân hình so với trước kia càng thêm đơn bạc, là do lo chính sự quá mức vất vả hay là…"

"Mạc tiên sinh nói hắn muốn gặp ta, chỉ là bằng hữu gặp mặt đơn thuần mà thôi, nếu hắn nhắc lại chuyện xưa thì chi bằng giải quyết tất cả trong hôm nay đi."

"Mạc tiên sinh nói ngươi lại mở gia lâu, nghe nói bề bộn nhiều việc lắm đúng không?" Khung Tử Dạ phá vỡ không khí im lặng giữa hai người, ngữ điệu bình tình.

"Phải!" Vân Phi Vũ gật đầu, cười: "Khi nào rảnh thì tới xem thử một chút, phong cách không giống Phi Vũ Hiên cho lắm, thức ăn cũng không giống, nhưng trước khi tới nhớ báo cho ta một tiếng, ta lưu lại cho ngươi một căn phòng trang nhã."

"Được, nhưng ta tới rồi thì ngươi phải tự mình xuống bếp nha."

"Không thành vấn đề."

Hai người nhìn nhau cười, không khí thoải mái như vậy khiến Vân Phi Vũ nhớ tới khoảnh thời gian mình vẫn mang thân phận Hạ Vũ, tình cảm đơn thuần, khoái hoạt lại không mang gánh nặng, thực khiến người ta hoài niệm.

"Đi, đã lâu ngươi không tới đây rồi, cùng ta tản bộ trong hoa viên thôi." Khung Tử Dạ đứng lên, dẫn đầu đi trước vài bước.

Vân Phi Vũ sửng sốt, đứng lên theo, nhưng y thực sự không nghĩ ra thời điểm hiện tại có hoa gì để ngắm, có điều, nhớ tới khoảng thời gian trước kia hai người thường xuyên đi tới đi lui trong hoa viên, làm như vậy cũng coi như ôn lại chuyện cũ.

Vào hoa viên, hương thơm man mác thản nhiên bay tới. Chậm rãi tới gần mới thấy mấy đóa hoa tử yên rực rỡ, kinh ngạc nhớ tới tiếng chim ca cùng hoa cúc chốn sơn dã. Nơi đó tự nhiên thanh nhã, đặt tại nơi này thì diễm lệ muôn màu, đã cuối thu, đông sắp tới, được ngắm nhìn cảnh sắc như vậy cũng coi như thú vui hưởng thụ xa xỉ.

"Tiểu Vũ, ngươi lại đây xem xem gốc cây này đi, nó tên là kim quang khiếu xạ, rất giống đúng không, ánh váng rực rỡ, còn gốc hoa này tên là hồng liên hoa, có phải cũng giống lắm không? Nói thật, ngày đó là do ta nhàm chán tản bộ trong này, không ngờ lại gặp đúng lúc hoa nở, sau đó nhân lúc rảnh rỗi tra tìm trong sách mới biết đây là hoa cúc trân phẩm, ha hả"

Vân Phi Vũ nhìn hắn, liếc một cái: "Đồ của hoàng thượng lúc nào chả tốt, đúng là…" Nói xong, y tự mình dạo chung quanh thưởng thức, không nhìn thấy ánh mắt người bên cạnh có bao nhiêu yêu thương, có bao nhiêu nóng bỏng.

Thưởng hoa, uống trà, tản bộ, đấu võ, dường như hai người đã trở về thời niên thiếu ba năm trước, vui đùa tận hứng. Khung Tử Dạ cũng chưa từng đề cập tới vấn đề kia nửa từ, Vân Phi Vũ thầm nghĩ hắn đã thông suốt mọi chuyện nên cũng buông tâm, thoải mái chơi đùa.

Trời dần tối, Vân Phi Vũ nhìn người đối diện: "Xong ván này là ta trở về."

Vừa mới buông một quân cờ, nghe thấy lời y nói, bàn tay Khung Tử Dạ bất giác run lên, nhẹ giọng hỏi: "Không thể lưu lại dùng bữa sao?"

"Không…"Vừa mới ngẩng đầu thốt lên một câu, nhìn ánh mắt người nọ, cuối cùng Vân Phi Vũ vẫn không thể nói nên lời.

Gương mặt trắng nõn gầy gò dưới ánh nến càng thêm tái nhợt, nụ cười yếu ớt bên khóe miệng thật miễn cưỡng, ánh mắt tràn ngập cô tịch cùng khẩn cầu, bi thương khôn xiết. Đối mặt với hắn như vậy, y thực sự không thể nhẫn tâm cự tuyệt.

"Được rồi, nhưng sau khi dùng bữa xong là ta phải về, bằng không Tiểu Thần sẽ nháo."

"Đa tạ ngươi, Tiểu Vũ." Khung Tử Dạ có vẻ rất vui sướng: "Đúng rồi, ta nghe Mạc tiên sinh nói ngươi có thu dưỡng một tiểu hài, có phải hắn chính là Tiểu Thần mà ngươi vừa nhắc tới?"

"Đúng vậy, năm nay hắn mới tám tuổi, chẳng qua hiện tại trông hình dáng của hắn chỉ mới bốn, năm tuổi mà thôi. Hắn rất thông minh cũng vô cùng đáng yêu. Bất quá, tính tình hắn hơi quái một chút, rất giống gia gia của hắn." Vân Phi Vũ cười ha hả, giải thích.

"Gia gia? Là…"

Biết hắn muốn nói gì, Vân Phi Vũ liên tục lắc đầu: "Không, gia gia của Tiểu Thần là độc vương Âu Dương Ngọc. Ta rất thích Tiểu Thần, trước kia đã nghĩ đợi khi nào an ổn sẽ đón hắn ra, không ngờ lão đầu kia lại đưa hắn tới chỗ ta. Đúng lúc ta cũng không thể nào sinh bảo bảo, chi bằng nhận hắn làm dưỡng tử. Tử Dạ, còn ngươi thì sao, được mấy bảo bảo rồi?"

Khung Tử Dạ lắc đầu.

"Không thể nào, một đứa cũng không có?" Vân Phi Vũ có chút không tin, cao thấp nhìn hắn một lượt: "Dược kia ta cho ngươi đã nhiều năm, ngươi không dùng hả?"

"Có dùng một lần, nhưng mà…"

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy hắn nói, Vân Phi Vũ nghĩ: "Chẳng lẽ dược kia không công hiệu? Chắc là không thể nào đâu, dược độc vương chế ra lại không có công hiệu? Hay là vậy đi, hôm nào ta kêu Tiểu Thần hoặc Lí đại ca chế một ít cho ngươi?"

Khung Tử Dạ chỉ cười không nói, "Tiểu Vũ à Tiểu Vũ, người biết rõ tâm tư ta dành cho ngươi ra mà, tại sao ngươi lại tàn nhẫn như vậy?"

"Hoàng thượng, nên dùng bữa."

Ngoài cửa truyền tới thanh âm đánh tan lời truy vấn của Vân Phi Vũ, Khung Tử Dạ kéo y: "Đi thôi, đi dùng bữa."

Bản năng muốn thu tay lại, nhưng nhìn thần sắc thản nhiên của người trước mặt, Vân Phi Vũ âm thầm phỉ nhổ bản thân một phen, lập tức thoải mái đi theo hắn.

276. Quyển 7 - Chương 274: Pn9:thúc Chất Chi Gian

Do buổi chiều hoạt động nhiều, cũng có thể do lâu rồi hai người không thoải mái như vậy nên cơm nước trên bàn nhiều hơn thường ngày. Sau khi dùng cơm lại bị Khung Tử Dạ kiên trì giữ lại, Vân Phi Vũ đáp ứng với hắn dùng cơm xong sẽ đi tản bộ, tiếp đến sẽ xuất cung.

Mắt thấy Dạ Hòa Điện ngày một gần, Vân Phi Vũ ngừng bước: "Tử Dạ, trời tối rồi, ta phải trở về."

Khung Tử Dạ thực sự không muốn, nhưng biết không thể giữ y lại, khẽ thở dài: "Vậy vào uống chung trà rồi đi cũng không muộn, cả ngày nay nói nhiều như vậy rồi chắc ngươi cũng khát." Thấy y do dự, hắn vội vàng nói: "Uống chung trà thôi mà, không tốn nhiều thời gian đâu, đợi lát nữa ta sai người dùng mã xa đưa ngươi về."

Thấy hắn nói như vậy, hơn nữa bản thân cũng khát, Vân Phi Vũ không hề cự tuyệt: "Vậy cũng được."

Sờ sờ hồ trà, Khung Tử Dạ nhìn y: "Có chút lạnh, ta gọi người đi pha hồ trà khác." Nói xong, hắn quay đầu định gọi người.

"Không cần, lạnh như vậy mới đã khát." Vân Phi Vũ vội vàng ngăn hắn, sau đó đoạt hồ trà kia, uống liền mấy chén mới dừng lại, lấy tay tùy ý xoa khóe miệng, nhấc hồ trà quơ quơ, cười nói: "Không nước, đúng lúc lắm, ngươi tự châm nước nóng pha một hồ trà khác đi, ta về trước."

Nghe thấy lời y nói, gương mặt Khung Tử Dạ thoáng hiện một tia bối rối, đảo mắt lại khôi phục bình tĩnh: "Được, ta gọi người đi chuẩn bị mã xa, ngươi ngồi đây chờ một chút, đợi lát nữa ta sẽ sai người đưa ngươi xuất cung."

"Không cần, ta… tự đi." Vân Phi Vũ nói xong lập tức đứng lên, có chút khó chịu, lôi kéo áo, cười cười: "Đột nhiên nóng quá, thong thả đi ra ngoài tiện thể hóng gió, hít thở không khí."

"Sao vậy?"

Khung Tử Dạ khó hiểu, đứng dậy đi tới trước mặt Vân Phi Vũ, đột nhiên vươn tay xoa lên trán y: "Tiểu Vũ, ngươi không thoải mái ở đâu sao? Tại sao mặt đột nhiên đỏ như vậy?"

Cảm giác mát lạnh trên trán truyền tới khiến Vân Phi Vũ thoải mái, muốn càng nhiều.

Mùi huân hương dễ chịu từ người đối diện thoảng tới, nâng mắt nhìn nam tử như bị mê hoặc, nhìn gương mặt tuấn tú của hắn ngày càng gần, dưới ánh nến chiếu rọi, những đường nét mạnh mẽ trở nên nhu hòa rất nhiều. Song đồng đen láy mang theo mị hoặc mê ly khiến cho y chìm sâu trong đó. Đến khi thấy gương mặt trắng nõn của người nọ thoáng hiện lên một mạt hồng sắc, Vân Phi Vũ cả kinh. "Ta làm sao vậy?" Y lắc đầu thật mạnh, cảm giác thân thể mỗi lúc một khô nóng, đoàn hỏa nhiệt bất thường dưới hạ phúc không ngừng dâng lên.

Đã trải qua kinh nghiệm tình trường, y lập tức hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cắn mạnh lên đầu lưỡi, hương vị tanh nồng đánh thức các giác quan, y cưỡng chế dục vọng cuồng loạn trong thân thể, nghi hoặc hỏi: "Ngươi… là ngươi hạ dược?"

Khung Tử Dạ biết muốn lừa cũng không được, cũng chẳng muốn lừa y, gật đầu: "Đúng."

"Vì sao?"

"Vì sao?" Khung Tử Dạ buồn cười lặp lại câu hỏi, sau đó thống khổ nhắm mắt.

Cho tới khi cảm giác đau đớn không sao chịu đựng nổi từ bàn tay truyền tới, lúc này hắn mới mở mắt, từ tốn hé môi, ngữ khí bi thương lại vô cùng tuyệt vọng: "Không làm như vậy, chẳng phải ta hoàn toàn không có cơ hội sao? Ngươi nói ta đê tiện cũng tốt, thấp hèn cũng được, ta chỉ yêu ngươi, cho dù một lần ta cũng muốn có được ngươi."

Nhìn gương mặt thống khổ của hắn, Vân Phi Vũ nhất thời không biết nên nói gì, khi thân thể bị người nọ ôm vào lòng, hơi thở nam tính đó lập tức vây chặt lấy y, đầu óc trống rỗn, dục vọng cuồng dã thổi quét qua thể xác cùng *** thần. Rõ ràng biết nên đẩy ra, nhưng hai tay không cách nào tự chủ mà ôm lấy thắt lưng người nọ, tia lý trí cuối cùng đã bị bản năng thú tính hoàn toàn đánh bại.

Mơ mơ màng màng không biết bản thân đang làm gì, chỉ thuận theo bản năng muốn xâm chiếm, muốn giải tỏa, mà nam tử dưới thân thoạt nhìn thật chẳng khác nào mỹ vị. Vân Phi Vũ xé nát y phục trên người hắn, bản thân lại như dã thú phát cuồng cắn liếm trên thân thể kia.

Trên người truyền tới từng đợt đau đớn như muốn xé tan cơ thể, Khung Tử Dạ vẫn yên lặng chịu đựng, "Qua đêm nay là được rồi, chỉ cần qua đêm nay thôi, y sẽ không thể đẩy ta ra xa được nữa, chỉ cần qua đêm nay mà thôi."

Cánh cửa 'phanh' một tiếng bị phá tan, thị vệ bên ngoài lớn tiếng sợ hãi: "Vương gia, hoàng thượng đang nghỉ ngơi, thỉnh vương gia dừng bước."

"Chung quy vẫn không thể thực hiện? Rốt cuộc vẫn bị phát hiện, hạnh phúc không thuộc về mình quả nhiên không thể đoạt lấy, cho dù có trộm tới cũng chẳng được bền lâu." Khung Tử Dạ cười khổ muốn đẩy người trên thân ra lại phát giác tứ chi đã bị khống chế tự lúc nào, căn bản giãy không ra. Lúc này, hắn đột nhiên nhớ tới sức mạnh phi thường của y, tự giễu cong khóe môi, có lẽ câu nói 'tự ngược không thể sống' là chỉ tình cảnh hắn hiện tại. Vốn muốn giữ lại một chút tự tôn trước mặt hoàng thúc, chỉ sợ đến lúc này đã không thể làm được nữa.

Phất tay xốc lên sa trướng, nhìn long sàng rộng lớn vương đầy y phục hỗn độn, hai thân thể gắt gao dây dưa, Tích Vô Nhai chỉ cảm thấy đại não nổ 'oành' một tiếng, hơi thở an tĩnh cũng trở nên cuồng bạo.

Mạnh mẽ tách hai người ra, phát hiện vật nhỏ trong lòng cả người nóng rực, hơi thở bất thường, hắn lập tức hiểu được tất thảy. Nhanh chóng điểm huyệt ngủ của y, lạnh lùng nhìn người trên giường: "Ngươi cho rằng làm như vậy có thể ở lại bên cạnh y? Vũ Nhi mềm lòng nhưng cũng không chứng tỏ y hồ đồ, có lẽ y sẽ vì áy náy mà vào sinh ra tử vì ngươi, nhưng y tuyệt đối không chấp nhận ngươi. Chúng ta đã trải qua không biết bao nhiêu khổ ải mới đến được với nhau, ngươi cho rằng tự động hiến thân sẽ xen được vào giữa chúng ta? Ngươi coi tình cảm giữa chúng ta là trò đùa phải không?"

"Thân là trưởng bối, ta cho ngươi lời khuyên cuối cùng: đừng có ba lần bảy lượt khiêu chiến nhẫn nại của ta, sự tình liên quan tới Vũ Nhi, thân tình giữa chúng ta sẽ không là gì cả. Lần này ta bỏ qua cho ngươi nhưng cũng không đại biểu hai người kia sẽ bỏ qua cho ngươi. Ta không nói thì sớm muộn gì bọn họ cũng biết, ngươi tự mình lo liệu đi."

Kinh ngạc nhìn người nọ rời đi, gió lạnh ban đêm tiến vào phòng, Khung Tử Dạ rùng mình, hắn lui thân lại như đang rất lạnh, vùi mặt giữa hai gối, tẩm cung to lớn kia khiến người ta cảm thấy dị thường lạnh lẽo, cô tịch.

Tình huống của vật nhỏ trong lòng vô cùng bất ổn, tuy rằng đã điểm huyệt ngủ của y nhưng nhiệt độ kinh người truyền qua lớp cừu y khiến Tích Vô Nhai hiểu xuân dược kia không phải thứ tầm thường. Xem ra muốn chờ dược hiệu mất đi là không có khả năng, đành phải…

Không hề do dự, hắn nhanh chóng tới vương phủ gần hoàng cung nhất.

Đặt vật nhỏ lên giường, mở cừu y, cởi bỏ tầng tầng y phục, nhìn da thịt trắng nõn chuyển sang màu hồng quyến rũ, cơ thể nóng tựa như muốn thiêu đốt, Tích Vô Nhai cả kinh, thầm nghĩ chẳng ngờ xuân dược này lại quá mức bá đại như vậy, ý tưởng định dùng nội lực đẩy tan dược vật trong người y đã hoàn toàn sụp đổ. Nhìn vật nhỏ trong cơn mê man nhíu chặt mày vì khó chịu, do dự một lúc, hắn giải huyệt đạo.

"Vũ Nhi"

Nhẹ giọng gọi tên, vật nhỏ trên giường chậm rãi nâng mi mắt, song đồng trong suốt đen láy kia vì dục vọng mà trở nên đỏ bừng, nhìn bàn tay y vươn về phía mình, Tích Vô Nhai thở dài. Một màn thấy được trong hoàng cung kia khiến hắn hiểu được, phương pháp đơn giản nhất để giải tỏa dược tính kia chính là…

"Tiểu đông tây, qua lần này ta nhất định sẽ tới đòi bồi thường đó nga"

Tích Vô Nhai gian nan mở đai lưng, cởi y phục, theo lực đạo lôi kéo của vật nhỏ, ngã xuống giường.

277. Quyển 7 - Chương 275: Pn10:yêu Và Bị Yêu

Hôm sau tỉnh lại, nhìn đống hỗn độn trên giường cùng sắc mặt tái nhợt của nam nhân, Vân Phi Vũ hoảng sợ, chậm rãi nhớ lại những chuyện đêm qua, y vuốt ve những vết xanh tím trên thân thể nam nhân, đau lòng vạn phần.

"Ta không sao, nghỉ ngơi hai ngày là được rồi." Tích Vô Nhai nắm tay y đặt lên má, tiếu ý trên môi ôn nhu như nước.

"Uhm."

Vân Phi Vũ ứng một từ, vội vàng đứng dậy gọi người bưng nước ấm tới, bắt đầu cẩn thận giúp nam nhân làm sạch, đang muốn xốc chăn bông che khuất hạ thân kia, bàn tay lại bị níu xuống.

"Vũ Nhi, đệ đi dùng bữa đi, việc còn lại cứ để ta." Tích Vô Nhai tươi cười, vẻ mặt không được tự nhiên dần đỏ bừng lên.

Vân Phi Vũ cúi đầu hôn lên môi hắn, mỉm cười: "Đều là lão phu lão thê cả rồi, còn ngại gì chứ." Nói xong, y cường ngạnh đẩy tay hắn ra, lật chăn bông.

Tích Vô Nhai biết ngăn không nổi, chỉ quay mặt đi… nhắm mắt lại.

Nhìn huyệt khẩu sưng đỏ dính đầy chất lỏng đặc sánh vừa trắng lại vừa đỏ, đôi chân thon dài cường tráng, vùng đùi phủ đầy dấu vết ***, Vân Phi Vũ nuốt một ngụm nước miếng, bắt đầu cẩn thận làm sạch, nhưng trong đầu lại không ngừng nhớ lại những cảnh tượng đêm qua, thế nhưng… vì dược vật tác động, y chỉ nhớ rõ lúc ấy bản thân mình điên cuồng đòi hỏi, về phần cảm giác ra sao thì thực sự không nhớ rõ. Y nản lòng, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Thật vất vả lắm mới ăn được một lần lại chẳng nhớ được mùi vị ra sao, ta nào phải Trư Bát Giới chứ, Tích đại ca cũng chẳng phải quả nhân sâm, xuân dược chết tiệt, hừ hừ hừ"

"Vũ Nhi, sao vậy?" Nghe thấy tiếng nói mơ hồ không rõ, Tích Vô Nhai quay đầu lại nhìn y, đến khi hạ thân truyền tới cảm giác mát lạnh, hắn biết tiểu đồng tây muốn giúp mình thượng dược.

Nhìn dược vật trên tay mình chậm rãi thấm vào mật huyệt sưng đỏ kia, Vân Phi Vũ lại lấy một chút dược cao, sau đó nhìn nam nhân, thanh âm tà mị: "Tích, bên trong cũng phải thượng dược, huynh nhẫn một chút."

Sắc mặt Tích Vô Nhai càng thêm trắng bệch, khóe miệng cứng ngắc khẽ cong lên: "Vũ Nhi, ta nghĩ không cần đâu, qua hai ngày là tốt rồi."

"Không được, nhất định bên trong đã bị thương, nhất định phải thượng dược."

Cường ngạnh tách chân nam nhân ra, Vân Phi Vũ đưa ngón tay tham hướng tới nơi kia, đột nhiên mở miệng nói: "Tích, kỳ thực huynh chính là mối tình đầu của ta đấy, biết không?"

"Sao? A" Kinh ngạc qua đi, Tích Vô Nhai hít sâu một hơi. Cảm giác bị dị vật tiến vào thân thể thật sự rất khó chịu, phía sau bất giác co rút lại, muốn bài trừ dị vật.

"Tích, thả lỏng chút, mới vào được nửa ngón thôi, bên trong cần phải thượng dược mới mau khỏi. Thả lỏng một chút nào."

Vân Phi Vũ vừa nhẹ giọng làm dịu vừa vuốt ve đùi hắn trấn an.

Tích Vô Nhai cười khổ, thuận theo y mà thả lòng thân thể, cảm giác từng đốt tay kia rong ruổi trong thân thể, đột nhiên đụng tới một chỗ, cảm giác khác lạ bỗng lan tràn trong cơ thể, cả người bất giác run lên.

"Nơi này sao?" Vân Phi Vũ âm thầm vui sướng, thầm nghĩ lần sau nhất định sẽ hữu dụng.

Cảm thấy dược vật đã hòa tan trong thân thể nam nhân, Vân Phi Vũ chậm rãi rút ngón tay ra, rửa tay, sau đó mặc lại y phục cho hắn, tiếp đó lại nằm xuống bên cạnh.

"Uhm?" Tích Vô Nhai bắt lấy đôi tay đang tác quái trước ngực mình, đưa tới bên miệng hôn một cái.

"Đừng trách hắn, được không?"

Biết trong 'hắn' miệng tiểu đông tây là ai, Tích Vô Nhai không khỏi nhíu mày, khó hiểu nói: "Vì sao?"

Vân Phi Vũ nhìn thẳng hắn, khẽ thở dài: "Hắn chỉ có huynh là thân nhân duy nhất, nếu ngay cả huynh cũng bất hòa với hắn… Kỳ thực Tử Dạ rất đáng thương, chẳng phải huynh cũng hiểu điều này sao?"

"Vậy còn chúng ta?" Nhớ tới một màn chứng kiến hôm qua, hỏa nộ trong lòng Tích Vô Nhai không khống chế nổi: "Chúng ta vất vả lắm mới được ở bên nhau, cho dù hắn là chất tử của ta thì ta cũng tuyệt đối không cho phép hắn xen vào, hơn nữa, hôm qua hắn đã hạ dược đệ, nếu ta không đến kịp, vậy có phải đệ sẽ chịu trách nhiệm với hắn hay không?"

Vân Phi Vũ chẳng ngờ hắn lại phát hỏa lớn như vậy, nhất thời không biết phản ứng ra sao, chỉ kinh ngạc nhìn hắn.

Nghĩ rằng tiểu đông tây bị mình dọa, Tích Vô Nhai trấn định hỏa nộ, vươn tay ôm lấy thắt lưng y: "Vũ Nhi, ta không ngờ hắn lại to gan tới vậy, cho dù hắn là thân nhân duy nhất của ta, ta cũng không cách nào dễ dàng tha thứ cho hắn, đệ hiểu chưa?"

"Ân"

Vân Phi Vũ ôm lấy Tích Vô Nhai, đem mặt dán lên ngực hắn, một lúc lâu sau mới nói: "Bởi vì các huynh dung túng ta có được cả ba người. Ta hiểu lòng tham con người là vô đáy, nhưng trừ các huynh ra ta sẽ không chấp nhận bất luận kẻ nào, cho nên, Tích, huynh tha thứ cho hắn đi. Hiện tại hắn rất cần người khác khuyên nhủ, mà huynh lại là lựa chọn tốt nhất, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thân phận trưởng bối của huynh chứ không phải tình địch, uhm?"

Nhìn ánh mắt tiểu đông tây kiên định tới nhường này, Tích Vô Nhai bất đắc dĩ thở dài, nhéo múi y: "Đệ nha, đệ qua mềm lòng. Nên nói thế nào với đệ đây." Sau đó còn nói: "Chờ một thời gian ngắn nữa đi, bằng không ta khó cam đoan vừa nhìn thấy hắn sẽ không dùng một chưởng đánh hắn chết. Hơn nữa còn có hai tên kia, đệ xem lúc trở về dùng cách gì đó mà trấn an bọn họ đi."

Vân Phi Vũ giật mình nhìn hắn: "Huynh không nói, ta không nói, Tử Dạ lại càng không nói, làm sao bọn họ biết được?"

Tích Vô Nhai nhẹ nhàng búng trán y: "Tiểu bất điểm, đệ cho rằng gia chủ Vân gia cùng ma giáo giáo chủ là mấy tên ăn không ngồi rồi sao? Đệ nghĩ rằng ta và đệ không nói thì bọn họ sẽ không biết? Thiên hạ này chẳng có bức tường nào không có lỗ hổng, nói sao thì lần này ta cũng không muốn gặp mặt hắn nữa, ta thực sự rất tức giận, đệ cũng nên hiểu được điều đó, cho nên…"

Nam nhân không nói hết câu nhưng Vân Phi Vũ đã hiểu được ý của hắn. Biết nam nhân mạnh miệng, kỳ thực trong lòng cũng không muốn người nọ gặp chuyện không may, nhưng đứng trên lập trường của hắn thì thực sự sự không tiện ra mặt can thiệp, xem ra chỉ có thể dựa vào y.

"Vương gia, có người cầu kiến."

Bên ngoài có tiếng nói cắt ngang, hai người nhìn nhau, Tích Vô Nhai mở miệng: "Nói là ta nhiễm phong hàn, mấy ngày này không tiếp khách."

"Nhưng vị kia…"

Ngoài cửa đột nhiên không còn tiếng vang khiến hai người kinh ngạc, Vân Phi Vũ định đứng dậy ra ngoài nhìn xem lại nghe thấy thanh âm quen thuộc kia vang lên.

“Hoàng thúc, là ta.”

Vân Phi Vũ kinh ngạc, cảm nhận được nam nhân bên cạnh tức giận, vội vàng trấn an hắn: “Huynh đừng nóng giận, nghe xem hắn nói như thế nào.”

Siết tay ôm tiểu đông tây càng chặt, ngửi hương thơm man mác trên thân thể y, Tích Vô Nhai lạnh nhạt mở miệng: “Ngươi tới làm cái gì? Giữa chúng ta còn chuyện gì để nói hay sao?”

Ngoài cửa nhất thời an tĩnh, hơn nửa ngày mới nghe người kia lên tiếng, thanh âm trầm thấp mà tịch mịch: “Hoàng thúc, ta biết người trách ta, nhưng ta không hối hận vì đã làm như vậy.”

Vừa nghe lời này, Tích Vô Nhai đang định phát hỏa lại bị Vân Phi Vũ che miệng: “Nghe hết đã.”

Nam nhân đành phải ngừng lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn cánh cửa.

“Ta không muốn cướp Tiểu Vũ của người, ta chỉ muốn ở bên cạnh y, muốn tìm được một vị trí bên cạnh y mà thôi, cho dù trong lòng y không có ta, nhưng có thể nghe thấy y cười, y nói thì lòng ta cũng đủ mãn nguyện.”

Nghe lời này, Tích Vô Nhai cau mày không nói gì, mà sắc mặt Vân Phi Vũ bắt đầu trở nên cổ quái, tựa tiếu phi tiếu nhìn hắn, thoáng nâng thân thể tiến đến bên tai hắn thì thầm: “Tích, quả nhiên là chất tử của huynh mà, tâm tư cũng giống huynh ngày đó, hắc hắc.”

Gương mặt Tích Vô Nhai lộ vẻ hờn giận, nhìn y: “Vậy là đệ chuẩn bị tiếp nhận hắn?”

Nhìn nam nhân ghen như vậy, Vân Phi Vũ tà cười: “Ta muốn nói cho người khác biết đương kim võ lâm minh chủ là một hũ dấm chua lè, thế nào?”

Dường như không hài lòng khi y chuyển đề tài như vậy, Tích Vô Nhai phát lên mông y: “Không được phép nói sang chuyện khác, trả lời thật đi.”

Vân Phi Vũ nhe răng, sau đó liếc hắn một cái: “Huynh ngốc sao? Ta vừa mới nói huynh là mối tình đầu của ta mà, nếu không thích huynh thì ta cũng chẳng theo huynh lên giường làm gì, cũng không vì huynh tra tấn bản thân mà đau lòng. Nếu là người khác thì ta đã mặc kệ hắn sống chết ra sao rồi, hừ!”

Nghe những lời như vậy, tiếu ý trên mặt nam nhân mỗi lúc một sâu, nhu nhu đầu y, hôn nhẹ lên trán: “Biết rồi biết rồi, tiểu yêu *** của ta, nương tử đại nhân yêu dấu của ta.”

“Là ta thú huynh về mà, huynh mới…Uhm”

“Hoàng thúc?” Không nghe thấy lời đáp lại, Khung Tử Dạ nhịn không được liền gọi một câu.

Vân Phi Vũ vội vàng đẩy nam nhân ra, hơi thở dồn dập, nhỏ giọng nói: “Đừng, Tử Dạ đang ở bên ngoài, hắn đang chờ huynh trả lời đấy.”

Tích Vô Nhai có chút bất mãn nhưng tiểu đông tây đã nói vậy, hắn cũng chỉ có thể ho nhẹ một tiếng, chậm rãi mở cất lời: “Ta không có quyền quản chuyện ngươi yêu ai, nhưng ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào đụng tới Vũ Nhi, cho dù ngươi là hoàng đế cũng không được. Nếu ngươi thực sự yêu y hẳn sẽ không ép buộc y làm chuyện mình không thích. Khi ngươi làm như vậy, ngươi có từng nghĩ tới cảm nhận của Vũ Nhi chưa? Ngươi làm như vậy sẽ khiến y càng thêm áy náy đau khổ thôi, ngươi có hiểu không?”

Nam nhân thoáng dừng lại ổn định tâm trạng kích động, nói tiếp: “Yêu một người không hề sai, nhưng khiến cho người mình yêu cảm thấy bản thân như chịu gánh nặng, ngươi cảm thấy như vậy còn gọi là yêu hay không? Kỳ thực, theo những lời ngươi nói lúc trước, ngươi chỉ muốn ở bên cạnh y mà thôi, vậy chẳng phải làm bằng hữu cũng tốt rồi? Nếu chỉ là quan hệ bằng hữu, ta cho rằng Vũ Nhi nhất định không cự tuyệt ngươi. Được rồi, ta đã nói nhiều như vậy, ngươi trở về tự mình suy ngẫm đi. Ta muốn nghỉ ngơi.”

Ngoài cửa an tĩnh một mảnh, rất lâu vẫn không có tiếng động, ngay lúc hai người nghĩ hắn đã rời đi lại nghe thấy giọng nói chua sót kia vang lên: “Đa tạ hoàng thúc, ta sẽ cẩn thận ngẫm lại lời dạy của người, còn nữa, người ta thay xin lỗi Tiểu Vũ, chất nhân xin phép cáo từ trước, ngày khác lại đến thăm người. Người nghỉ ngơi cẩn thận.”

Nghe tiếng bước chân ngoài cửa ngày một xa, Vân Phi Vũ thở dài thật dài: “Tử Dạ thật đáng thương.”

"Thế nào? Đệ mềm lòng? Không nỡ?"

Nhìn nam nhân nhướn mi, Vân Phi Vũ tiến lên, hung hăng cắn lên môi hắn: "Bình dấm chua khổng lồ, huynh làm trưởng bối kiểu gì vậy? Không thể đối xử với hắn tốt hơn một chút sao? Thật là… ta chỉ cảm thấy từ nhỏ hắn đã phải chịu nhiều đau khổ như vậy, hắn hẳn là phải được hưởng hạnh phúc, chẳng qua người có thể đem lại hạnh phúc cho hắn không phải là ta. Chờ xem, người kia nhất định sẽ xuất hiện, huynh nói thử xem có đúng không?"

"Phải, phải, phải"

Tích Vô Nhai buồn cười nhìn Vân Phi Vũ, một tay nâng đầu y lên, hàm trụ hai cánh hoa mềm mại, nói đứt quãng: "Tiểu yêu ***… có phải… nên … vì chuyện hôm qua… bồi thường… cho ta… một chút hay không?"

Vân Phi Vũ đột nhiên lui lại, trừng mắt thật lớn, bất khả tư nghị nhìn hắn: "Hiện tại? Huynh còn sức sao? Thân thể huynh không đau?"

(Bất khả tư nghị: Không thể tưởng tượng nổi.)

Lần đầu tiên bị yêu cầu thẳng thừng như vậy vào ban ngày, Vân Phi Vũ không khỏi kinh ngạc, thâm tâm vô cùng hưng phấn.

Động đậy thân thể, cảm nhận được phân thân cứng rắn của nam nhân cọ lên sườn đùi của mình, cách một lớp khố y cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ kinh người.

Vân Phi Vũ nuốt một ngụm nước miếng, bên háng truyền tới cảm giác ngứa ngáy, hạ thân có dục vọng, cảm nhận được bản thân cũng nổi lên ham muốn, y không hề do dự bắt lấy vật kia của nam nhân, nhẹ nhàng ve vuốt, thanh âm mê hoặc ngâm khẽ bên tai nam nhân: "Tích, thoải mái không? Muốn tiến vào ta sao?"

Nghe thấy thanh âm thở dốc ồ ồ kia ngày một nặng nề, y liếm vành tai nam nhân, nhẹ giọng: "Vậy đáp ứng với ta, sau này cho ta làm một lần, nha?"

278. Quyển 7 - Chương 276: Pn11:man Thê Bại Nhi

Chớp mắt đã tới trung tuần tháng mười, hai người nọ rời khỏi đây cũng sắp được một tháng, Vân Khoảnh Dương cùng Tư Vũ Thánh gửi thư về nói phân đà có việc, phải qua một thời gian nữa mới có thể trở về.

Ngày hôm đó, sau giờ ngọ, ba người cùng nhau nghỉ ngơi trong thư phòng ấm cúng, Vân Phi Vũ nằm trên nhuyễn tháp vuốt ve thực đơn mà Vân Khoảnh Dương đặc biệt gửi về cho mình, mà hai người khác ngồi một bên chơi cờ, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn qua đây, vẻ mặt đầy sủng nị.

'thùng thùng thùng'

Tiếng gõ cửa đánh tan không gian yên lặng cùng ấm cúng giữa ba người, Vân Khoảnh Dương khẽ nhíu mày, sau đó nhìn ra cửa: "Chuyện gì?'

Cảm nhận được ngữ khí trong câu hỏi kia có phần không kiên nhẫn, gã tiểu tư ngoài cửa cẩn thận trả lời: "Khởi bẩm thiếu gia, có người muốn gặp thất thiếu gia."

"Ủa? Ta?" Vân Phi Vũ kinh ngạc buông sách trong tay, cũng nhìn về phía cửa: "Ai muốn gặp ta?"

"Là Mạnh gia lần trước đã lưu lại trong phủ chúng ta vài ngày ạ."

"Ôi, là Mạnh thúc?" Vân Phi Vũ kinh ngạc, ngược lại nhìn về phía Vân Khoảnh Dương: "Chẳng phải hắn đã trở về Đông An thành rồi sao?"

Nam nhân gật đầu, sau đó còn nói: "Chỉ sợ là bọn họ dọn nhà tới Diên Kinh thôi. Ta nhớ rõ hắn có nói sẽ tới Diên Kinh phát triển sản nghiệp, không ngờ lại nhanh như vậy."

"Thật là…"

Vân Phi Vũ vội vàng nhảy xuống khỏi nhuyễn tháp, xỏ giầy, khoác ngoại bào. Hai người nhìn y biến mất ngoài cửa, đành phải lắc đầu chẳng biết làm sao, tiếp tục chơi cờ.

Vén rèm tiến vào đại sảnh, Vân Phi Vũ thấy Mạnh Lệnh Phương ngồi trước bàn uống trà, mà một nam tử xa lạ khác lại không ngừng chuyển động trong phòng, chắc hẳn đó chính là Mạnh Văn Tuyên.

"Tiểu Vũ, ngươi đã tới rồi." Mạnh Lệnh Phương buông chung trà, mỉm cười đứng lên.

Không hề che dấu hân hoan cùng cảm tình trên mặt, Vân Phi Vũ nhanh chóng tới gần: "Mạnh thúc, ngài tới đây lúc nào vậy? Nghe nói ngài tới Diên Kinh phát triển?"

"Ha hả, không dám nói tới từ phát triển, chỉ là một gian trà phô, làm chút sinh ý nhỏ nhặt mà thôi. Đôn đáo nhiều năm như vậy cũng khiến ta mệt mỏi rồi, thật sự muốn an ổn một chỗ. Ta không nghĩ sẽ trông đợi gì ở Đông An thành nữa, nhớ tới việc ngươi ở Diên Kinh, cho nên Mạnh thúc mới tới nơi này. Sao nào, không chào đón ta?"

"Mạnh thúc nói những lời này là quá khách khí rồi, ngài cần gì xin cứ nói thẳng, có thể làm thì ta nhất định sẽ giúp đỡ, chỉ cần đó không phải việc giết người phóng hỏa là được." Vân Phi Vũ nháy mắt với hắn mấy cái, sau đó nhếch miệng cười nói.

Mạnh Lệnh Phương cười lớn, sau đó kéo nam tử đứng sau mình tới: "Nào, giới thiệu cho các người quen biết một chút. Tiểu Vũ, đây là nhi tử của ta, Văn Tuyên. Văn Tuyên, đây là Tiểu Vũ mà ta luôn nhắc tới với ngươi đấy, nhỏ hơn ngươi một tuổi nhưng từ khi nhỏ hơn ngươi rất nhiều thì y đã có bản lĩnh hơn người rồi, còn nữa, sự tình lần nãy cũng nhờ y hỗ trợ nên mới giải quyết được, ngươi cần phải cảm tạ người ta cho tốt."

Người vừa tới, Mạnh Văn Tuyên đã không ngừng ngắm nghía, theo những điều nghe được từ miệng phụ nhân, hắn vẫn tưởng y là một tên có gương mặt nhân hậu tới ngốc nghếch, không ngờ khi gặp mặt thì y lại xinh đẹp như vậy. Từ trước tới nay hắn vốn là người yêu thích mỹ nhân, nhìn người trước mắt kiều diễm như hoa, địch ý trong lòng đã biến mất hơn phân nửa.

"Mạnh thúc, ta đã nói với ngài bao lần là không cần khách khí như vậy mà." Vân Phi Vũ kinh ngạc nhìn nam tử đột nhiên sấn tới trước mặt, bị hành động vô cùng thân thiết của hắn khiến cho sửng sốt.

"Ta gọi đệ là Tiểu Vũ nha, đệ không ngại chứ?" Quả nhiên là cực phẩm, Mạnh Văn Tuyên không ngừng suýt xoa trong đầu: "Tay mềm mại như thế này, vậy nhất định da thịt trên người…" hắn không tự chủ nổi liền nuốt một ngụm nước miếng, nhìn chằm chằm người trước mắt, ngắm nhìn da thịt nhẵn nhụi tự bạch ngọc.

"Văn Tuyên, ngươi làm cái gì vậy?" Mạnh Lệnh Phương quát chói tai, hắn đương nhiên hiểu nhi tử thân sinh của mình hơn người nào hết, không học thức, không nghề nghiệp, hết ăn lại nằm nhưng bản tính lại cực kỳ háo sắc, bằng không tại sao lần này lại dính vào tai họa lớn như vậy? Trước khi xuất môn đã căn dặn nhi tử của mình không được phép làm chuyện xấu mặt, thật không ngờ tên nghịch tử này lại mau quên như vậy. Mạnh Lệnh Phương tức giận giương tay định tát cho hắn một cái.

Đuôi mắt nhìn thấy phụ thân giương tay lên, Mạnh Văn Tuyên lập tức lẻn ra phía sau Vân Phi Vũ, bất mãn bĩu môi: "Phụ thân, là người muốn ta nói nhiều lời cảm tạ với Tiểu Vũ, sau đó học tập ở y nhiều điều, không thân cận với y thì học tập sao được?"

"Ngươi… ngươi…" Mạnh Lệnh Phương tức tới phát run, nửa ngày nói không thành câu.

Vân Phi Vũ nhíu mày, theo những lời trước kia Mạnh Lệnh Phương kể lại, y chỉ nghĩ Mạnh Văn Tuyên là một lẻ thích ăn uống chơi bời, thật không dự liệu được hắn lại không có chí tiến thủ như vậy. Lần đầu tiên gặp y đã lộ ra ánh mắt tham lam thèm thuồng, thực khiến người ta không cách nào có cảm tình, uổng cho hắn có phụ thân tốt như vậy.

Rời khỏi hơi thở đáng ghét sau lưng, lười liếc hắn lấy một cái, Vân Phi Vũ đỡ Mạnh Lệnh Phương ngồi xuống, sau đó ngồi vào chỗ đối diện: "Mạnh thúc, sao không thấy Mạnh phu nhân tới vậy?"

Mạnh Lên Phương biết nam tử trẻ tuổi trước mắt đang cho mình bậc thang để bước xuống, hắn cười áy náy: "Nhiều ngày nay nàng mải mê chăm lo cho tân gia nên có chút mệt mỏi, không tới được."

"Sao ngài lại tìm nơi khác chứ, chẳng phải cứ đến chỗ ta là được rồi sao? Tóm lại nơi này lớn như vậy, ta có thể an bài cho mọi người một viện tử." Tuy rằng không thích mẫu tử Mạnh gia cho lắm, nhưng Mạnh Lệnh Phương lại như phụ thân của mình, y thực sự hy vọng có thể ở bên hắn nhiều một chút.

"Đúng vậy, phụ thân, chúng ta lập tức trả lại căn nhà kia, sau đó dọn..." Có thể ở bên cạnh mỹ nhân, Mạnh Văn Tuyên đương nhiên vui vẻ, vừa ngắt lời đã bị quát trở lại.

"Ngươi câm miệng lại cho ta, không nói câu nào chẳng ai bảo ngươi câm cả." Mạnh Lệnh Phương hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó nhìn sang nam tử đối diện, khoát tay, cười nói: "Tiểu Vũ, không phải Mạnh thúc khách khí đâu, chỉ là mỗi gia đình có một thói quen khác nhau thôi. Hơn nữa, căn nhà ta tìm được cách cửa hàng gần hơn, mà ta cũng đã tới Diên Kinh này rồi, ngươi còn sợ sau này không có cơ hội gặp mặt sao. Mạnh thúc rất thích đồ ăn ở Phi Vũ Hiên của ngươi nha, sau này sẽ thường xuyên ghé qua quấy rầy, chỉ cần ngươi không ngại phiền phức là được, đúng không? Ha ha"

Ngẫm lại cũng đúng, Vân Phi Vũ cũng không tiếp tục yêu cầu, cười ha hả nói: "Mạnh thúc thích là được rồi, vậy mỗi ngày ngài đều tới chỗ ta dùng bữa, thế nào? Nếu không thì tới giờ ta sẽ sai người đưa tới."

"Không cần không cần." Mạnh Lệnh Phương vội vàng xua tay: "Ta muốn ăn sẽ tự động tới đây. Mạnh thúc này sẽ không khách khí với ngươi đâu."

"Vậy thì tốt." nghĩ một chút, Vân Phi Vũ còn nói: "Mạnh thúc, hay tối nay ngài lưu lại đây dùng bữa đi, ta làm bữa tiệc tẩy trần cho mọi người. Ngài nói cho ta biết nơi ngài ở, ta phái người tới tiếp Mạnh phu nhân tới đây."

Vốn định cự tuyệt nhưng nhìn vẻ nhiệt tình trên gương mặt nam tử, Mạnh Lệnh Phương đành gật đầu: "Được rồi, nhưng hiện tại vẫn còn sớm, ta muốn trở về xem cửa hàng chuẩn bị ra sao, lát nữa chúng ta lại tới."

"Ân, cũng tốt, chính sự quan trọng hơn." Thấy hắn đứng lên, Vân Phi Vũ đứng lên theo: "Mạnh thúc cần gì cứ nói thẳng với ta, ngàn vạn lần đừng tỏ ra khách khí. Ta vẫn luôn coi ngài như người thân trong nhà vậy."

"Ha ha, đã biết." Mạnh Lệnh Phương vỗ vai y, nhìn nhi tử của mình, thở dài: "Nếu ta có một nhi tử giỏi giang như ngươi thì tốt biết bao."

Vân Phi Vũ tươi cười: "Mạnh huynh vẫn chưa định tính, ta nghĩ qua vài năm nữa hắn sẽ tốt lên, Mạnh thúc đừng lo lắng."

"Hắn a" Mạnh Lệnh Phương bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó túm tên Mạnh Văn Tuyên vẫn đang nhìn chòng chọc vào Vân Phi Vũ: "Không cần tiễn, lát nữa ta còn tới đây."

"Được, chỉ đưa tới cửa." Tiễn bước hai người, đang chuẩn bị đi vào phòng bếp xem còn những nguyên liệu gì lại thấy Vân Khoảnh Dương cùng Tích Vô Nhai bước tới đây. Một người toàn thân bạch y ôn nhuận như ngọc, một người khoác trên thân lam bào cẩm ngọc tuấn tú phi phàm, bao nhiêu thứ không vui khi nãy đều bị y vứt ra sau đầu.

Mỉm cười tiến lên phía trước, vươn hai tay ôm lấy hai người: "Các mỹ nhân của ta có nhớ tướng công không? Tới đón ta? Nào nào, để ta hôn một chút."

'Chụt chụt' hai tiếng, thấy vẻ mặt dở khóc dở cười của hai người, Vân Phi Vũ cười hắc hắc: "Ngắm mỹ nhân quả nhiên khiến tâm tình vui vẻ."

Vân Khoảnh Dương nhéo mũi y, thuận miệng hỏi: "Sao nào, tâm trạng của đệ khi nãy không tốt?"

Nhớ tới việc khi nãy bị người nọ đụng chạm, Vân Phi Vũ lập tức khó chịu, chau mày phủi y phục theo bản năng: "Mạnh thúc là người tốt như vậy mà nhi tử của hắn thật chẳng ra gì, ta thấy tiếc cho hắn quá."

Nghe thấy y buông lời oán giận, hai người kinh ngạc, Tích Vô Nhai đưa tay vuốt lên nếp uốn trên mi tâm của y, ôn nhu nói: "Làm sao vậy? Kẻ nào trêu chọc đệ?"

Vừa mở miệng định nói lại đột nhiên ngậm chặt lại, nhớ tới việc nết mình đem chuyện vừa rồi nói ra, chắc chắn tên tiểu tử đáng chết kia sẽ bị lột da, Mạnh thúc khẳng định sẽ đau lòng, y thở dài: "Thôi quên đi

vậy."

Vân Phi Vũ nhoẻn miệng cười: "Không có, chỉ là nhìn bộ dạng vô lại của hắn không vừa mắt. Hắn có phụ thân tốt như vậy cũng không biết đường học hành giỏi giang báo đáp. Ta chỉ hâm mộ cũng có chút ghen tị thôi."

Thấy y không muốn nói, hai người không tiếp tục truy vấn, chỉ đem tất cả ánh mắt cùng thần thái của y vào đáy mắt, sau đo liếc nhau, trong lòng tự hiểu.

"A, ra vậy, nếu đệ muốn Mạnh thúc trở thành phụ thân mình, vậy ta sẽ cho người tới đoạt đến đây." Vân Khoảnh Dương sờ sờ cằm, vẻ mặt đăm chiêu.

Biết hắn chọc mình vui, Vân Phi Vũ lườm hắn một cái: "Còn có chuyện cướp phụ thân nữa hả, đúng là chỉ có huynh mới nghĩ ra thôi. Không nói hươu nói vượn với huynh nữa, tối nay gia quyến Mạnh thúc sẽ tới dùng bữa, ta tới nhà bếp xem đồ ăn có đủ hay không." Nói xong, y định đẩy hai người bước đi.

"Ta đến hỗ trợ nha?" Tích Vô Nhai nắm tay y khẽ vuốt, vẻ mặt tươi cười nhìn y.

"Ta cũng thế." Vân Khoảnh Dương cũng tiến lên bắt lấy tay phải y, đưa lên miệng hôn nhẹ, khóe miệng câu chút tiếu ý tà mị.

Vân Phi Vũ liếc mắt, thầm nghĩ: "Ta tới phòng bếp chứ có phải về phòng ngủ đâu, cần gì phải ám muội như vậy." Có điều y cũng chẳng nói ra, trở tay nắm lấy hai bàn tay to lớn của hai người, làm như đang nắm tay hai bạn nhỏ, vừa đi vừa nói: "Được rồi, Tích nhặt rau, Dương rửa đồ, ta nấu ăn."

Giờ Dậu tứ khắc, gia đình Mạnh Lệnh Phương tới.

Không biết là do bị Mạnh Lệnh Phương giáo huấn hay do Tích Vô Nhai cùng Vân Khoảnh Dương có mặt ở đây, Mạnh Văn Tuyên ngoan ngoãn rất nhiều.

Giữa bữa cơm, mọi người vừa ăn vừa tán gẫu, đang lúc vui vẻ, Lưu Ngọc Hoa vốn vẫn ngồi im lặng bên cạnh lại đột nhiên ngắt lời: "Nghe nói Cửu thân vương năm nay ba mươi mốt, ngài vẫn chưa thú nương tử đúng không?"

Câu nói đột ngột này khiến mọi người ngẩn ra, toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn lên người nàng.

Tích Vô Nhai còn chưa kịp mở miệng, nàng lập tức nói: "Kỳ thực là thế này, ta có một chất nữ là bà con xa, năm nay vừa tròn mười tám tuổi, xinh đẹp đáng yêu, cầm kỳ thư họa đủ thứ *** thông, chỉ là do ánh mắt quá cao nên vẫn kéo dài tới hôm nay chưa thành thần, không biết vương gia có…"

"Được rồi, nàng nói nhăng nói cuội gì chứ, vương gia có thành thân hay chưa thì can hệ gì tới nàng." Mạnh Lệnh Phương tức giận quát lớn, lại quay sang nhìn Mạnh Văn Tuyên: "Văn Tuyên, ngươi đưa mẫu thân của ngươi về trước."

"Sao? Bây giờ?" Mạnh Văn Tuyên lưu luyến nhìn bàn đồ ăn đầy ắp cùng Vân Phi Vũ: "Phụ thân, chúng ta vẫn chưa ăn no mà."

"Ha ha ha, ngươi trừ bỏ sống phóng túng ra còn có thể quan tâm tới thứ gì?" Mạnh Lệnh Phương tức giận mắng.

Lưu Ngọc Hoa chậm rãi đứng lên: "Lão gia phát hỏa với nhi tử làm gì, hắn muốn ăn no cũng không được hả? Người trừ bỏ mắng hắn khen người khác ra còn làm được gì? Tên đó tốt như vậy thì người nhận hắn làm nhi tử đi."

Nhìn bàn tay chỉ về phía mình, Vân Phi Vũ ngạc nhiên, ngượng ngùng cười: "Mạnh phu nhân, ta nghĩ ngài lầm…"

"Câm miệng" Lưu Ngọc Hoa quát chói tai: "Đều tại ngươi, không phải tại ngươi thì nhà của ta sẽ biến thành như thế này sao? Vân gia của các người đúng là chả có thứ gì tốt đẹp cả."

"Ba" Tiếng tát cực kỳ mạnh vang lên, Lưu Ngọc Hoa bụm mặt run rẩy sợ hãi.

Bàn tay buông xuôi bên người nhẹ nhàng run rẩy, Mạnh Lệnh Phương vẫn tức giận đỏ mặt tía tai, mồ hôi lạnh sau lưng chảy từng dòng. Tuy hai người đối diện vẫn ngồi yên không phản ứng, nhưng ánh mắt sắc lạnh kia khiến người ta không rét mà run.

"Tạ lỗi, lập tức tạ lỗi với Tiểu Vũ, có nghe thấy không!"

Lần đầu bị đánh, lần đầu bị quát, Lưu Ngọc Hoa chưa bao giờ chịu ủy khuất như thế này, nước mắt bắt đầu không ngừng chảy xuống: "Lão gia... người... thế nhưng lại vì ngoại nhân mà đánh ta?"

Mạnh Văn Tuyên không thể ngồi yên bên cạnh, phụ thân cùng mẫu thân của hắn vẫn luôn tương kính như tân, trừ bỏ vì vấn đề của hắn có chút khác ý nhưng tuyệt chưa khi nào khắc khẩu kịch liệt như lúc này, việc này... rốt cuộc là làm sao vậy?

(Tương kính như tân: hòa hợp),

Không khí trên bàn ăn trầm trọng mà áp lực, hai người bên cạnh từ tốn nhấm rượu nhưng vẫn khiến Vân Phi Vũ hiểu rằng bọn họ đang rất giận dữ, hiện tại y mà mở miệng sẽ khiến mọi chuyện càng thêm rắc rối, chỉ biết ngóng chờ có người chạy vào đánh tan cục diện bế tắc.

Có lẽ lão thiên gia cũng nghe thấy lời thỉnh cầu của y, rèm cửa 'xoát' một tiếng liền bị nhấc lên, một thân ảnh lướt qua, chỉ cảm thấy trên đùi trầm xuống, cổ bị người ôm, sau đó lại nghe thanh âm non nớt vang lên: "Tiểu Vũ, ta rất nhớ ngươi, ngươi có nhớ ta không vậy?"

"Tiểu Thần? Đặc huấn xong rồi sao?" Nhìn tiểu gia hỏa quân lấy mình, y kinh ngạc.

"Chưa đâu, ta trở về nghỉ ngơi vài ngày, hơn nữa ta cũng nhớ ngươi." Ỷ Thần ôm mặt y hôn 'chụt' một tiếng, sau đó đắc ý nhìn hai người bên cạnh, có điều, nhìn thấy bọn họ không có phản ứng mới phát hiện không khí chung quanh bất ổn, quay ra sau nhìn ngó, lập tức bĩu môi nói thầm: "Nữ nhân kia sao lại tới nữa, thực khiến người ta chán ghét mà."

Đây là tới giải vây hay đổ thêm dầu vào lửa? Vân Phi Vũ lập tức lấy tay che miệng hắn, thấp giọng quát: "Không được phép nói hưu nói vượn, Mạnh bá bá cùng mọi người tới đây làm khách. Đúng rồi, con vẫn chưa chào hỏi mọi người đâu, nào, mau chào đi."

Vân Phi Vũ biết hắn chưa bao giờ chú ý tới cấp bậc lễ nghĩa và mấy thứ linh *** kia, cho nên chưa bao giờ thúc ép hắn chào hỏi người khác, mà hiện tại...

Ỷ Thần nghi hoặc nhìn y, thuận mắt quét qua mấy người trên bàn tiệc, đại khái cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Tuy rằng hắn ghét nữ nhân kia, nhưng lão đầu này coi như không có trở ngại, hơn nữa bộ dạng của Tiểu Vũ cũng khó xử, vậy nên hắn cố gắng nhịn cảm giác muốn ói kia xuống, ngọt ngào hô lên: "Mạnh bá bá, sao ngài không ăn? Đồ ăn phụ thân nấu ngon lắm đó, ở bên ngoài không có phước ăn như vậy đâu."

Nhìn kiều thê rơi lệ không ngừng, Mạnh Lệnh Phương đau lòng nhưng cũng không còn cách nào khác, hiện tại được cho một đường lui, hắn biết Tiểu Vũ đang giúp mình, lập tức tiếp lời: "Đúng vậy, đồ ăn nhiều như vậy mà không ăn là lãng phí. Văn Tuyên, chẳng phải ngươi vẫn đói sao, nhanh ăn đi, múc cho mẫu thân của ngươi một bát canh nữa."

Rót đầy chén rượu, hắn đứng lên, vẻ mặt áy náy xin lỗi nhìn về phía ba người: "Vô Nhai, Khoảnh Dương, Tiểu Vũ, chuyện vừa rồi ta thay nội tử tạ lỗi cùng mọi người, tự phạt ba chén."

(Nội tử: vợ)

Vân Phi Vũ lập tức bưng chén rượu, Tích Vô Nhai do dự một lúc cũng nâng lên, chỉ có Vân Khoảnh Dương là nhẹ nhàng gõ mặt bàn, lời nói thốt ra không nhanh không chậm: "Mạnh thúc, ta gọi ngài một tiếng Mạnh thúc cũng chỉ vì nể mặt Vũ Nhi. Nếu không phải Vũ Nhi lên tiếng thì chuyện nhà các người ta cũng chẳng thèm quản, chứ chưa nhắc tới việc lần này chẳng can hệ gì tới Vân gia chúng ta. Vũ Nhi mềm lòng không so đo, nhưng còn ta đây vốn là kẻ lòng dạ hẹp hòi, huống chi Vũ Nhi là tâm can bảo bối của ta. Ta phải nhắc nhở các người một câu: Các người dựa vào cái gì mà dám hô to gọi nhỏ với y? Hả!"

Khí thế cường giả toàn bộ đều được khai hỏa, uy áp đánh mạnh về phía ba người, Mạnh Lệnh Phương vào nam ra bắc nhiều năm miễn cưỡng cũng chịu đựng được, mà Lưu Ngọc Hoa cùng Mạnh Văn Tuyên lại tái nhợt mặt mũi, ôm nhau run rẩy.

"Dương, đừng"

"Tiểu Vũ, nàng lại khi dễ ngươi?" Ỷ Thần đột nhiên ngắt lời, chỉ về phía Lưu Ngọc Hoa hỏi.

"Có ý gì? Lại?" Tích Vô Nhai nhẹ giọng hỏi, ngữ khí bình tĩnh không lộ ra chút cảm xúc nào.

Không để ý Vân Phi Vũ ngăn cản, Ỷ Thần nhảy xuống khỏi người y, lại gần Lưu Ngọc Hoa đang thất kinh run rẩy, hừ lạnh một tiếng: "Đã quên lần trước ta nói với ngươi thế nào rồi sao? Thôi vậy, loại người như ngươi không chịu chút giáo huấn sẽ không nhớ được lâu. Đúng lúc lắm, tính cả một bạt tai lần trước ngươi 'tặng' cho Tiểu Vũ, hôm nay ta tính cả vốn lẫn lời."

279. Quyển 7 - Chương 277: Pn12:tự Mình Giải Quyết

Thấy Ỷ Thần định ra tay, Vân Phi Vũ quát lớn một tiếng: "Đủ rồi!"

Nắm chặt hai tay áp chế kích động trong lòng, y bình tĩnh mở miệng: "Tất cả các ngươi ra ngoài hết, chuyện này để ta tự mình giải quyết."

"Được." Vân Khoảnh Dương lập tức đứng lên, khóe miệng gợi lên nụ cười như vừa thực hiện được gian kế, bước ra ngoài.

Tích Vô Nhai ôn nhu vuốt má Vân Phi Vũ, sau đó lạnh lùng liếc Lưu Ngọc Hoa một cái, xoay người ra khỏi phòng.

Nhìn tiểu gia hỏa kia cứng đầu đứng yên một chỗ, Vân Phi Vũ khẽ gọi: "Tiểu Thần."

Ỷ Thần bất mãn hừ lạnh một tiếng, sau đó hung tợn cất lời: "Ngươi dám tiếp tục khi dễ Tiểu Vũ, ta nhất định khẽ khiến ngươi biết cảm giác tan xương nát thịt."

Nhìn trong phòng chỉ còn mình và ba người của Mạnh gia, Vân Phi Vũ lẳng lặng ngồi trên ghế, rất lâu sau mới thở dài đứng lên, sau đó đi đến bên cạnh Mạnh Lệnh Phương, thấp giọng nói: "Mạnh thúc, thật có lỗi, chuyện này không chỉ vì ta mà còn…"

Mạnh Lệnh Phương vỗ vai y, ngắt lời: "Ta hiểu, ta hiểu hết, là ta chiều hư mẫu tử bọn họ. Xin lỗi, khiến ngươi phải chịu ủy khuất rồi, còn nữa, đa tạ!"

Nhìn người trước mắt đầu bạc hơn phân nửa, Vân Phi Vũ thoáng chua sót, nhẹ giọng nói: "Nếu ngài là phụ thân của ta thì tốt biết bao."

Mạnh Lệnh Phương cười cười, đứng lên vỗ vai Vân Phi Vũ, sau đó ghé tại nhỏ giọng nói: "Giúp ta giáo huấn bọn họ. Ta làm ăn bên ngoài nhiều năm khiến bọn họ hư hỏng rồi, ngươi đừng khách khí. Ta ra ngoài trước.."

Vân Phi Vũ thoáng giật mình nhìn hắn ra khỏi phòng.

"Mạnh phu nhân." Vân Phi Vũ nhìn trực diện phụ nhân trước mặt, không khỏi cười nhạo một tiếng: "Gọi ngươi một tiếng phu nhân cũng chỉ vì ngươi là phu nhân của Mạnh phúc mà thôi. Nếu ngươi không có quan hệ với Mạnh thúc, đối với ta mà nói thì ngươi chẳng khác gì loại người qua đường xa lạ. Ở trong mắt ta, ngươi chẳng là gì cả."

Tuy rằng chán ghét người trước mắt nhưng nàng vẫn vô cùng hưởng thục mỗi khi y ôn nhu nhường nhịn, hiện tại thấy y đột nhiên chuyển biến như vậy, Lưu Ngọc Hoa ngạc nhiên không biết phản ứng thế nào, giật mình ngồi trên ghế.

Vân Phi Vũ không quấy nhiễu nàng, chỉ chắp hai tay sau lưng đứng trước mặt nàng, lạnh lùng liếc nhìn.

"Ngươi… sao ngươi dám nói như vậy với mẫu thân ta?" Người trước mắt tuy đẹp nhưng khí thế kia khiến Mạnh Văn Tuyên phát lạnh.

Vân Phi Vũ nhướn mi: "Ngươi cũng vậy. Uổng cho ngươi có phụ thân tốt như hắn. Nếu không phải Mạnh thúc nhờ ta thì ta chẳng thèm cứu ngươi làm gì. Với ta mà nói, cái mạng của ngươi còn không bằng heo chó."

"Lớn mật!" Lưu Ngọc Hoa lấy lại *** thần, lập tức kéo Mạnh Văn Tuyên: "Đi, chẳng có gì đáng nói với cái loại người này."

Vân Phi Vũ không ngăn cản, chỉ nói những lời mang đầy hàm nghĩa: "Mạnh phu nhân, ta vẫn chưa nói xong, ngươi đừng nghĩ ra khỏi nơi này. Trừ phi." Y tựa tiếu phi tiếu nhìn hai người: "Các ngươi muốn được khiêng ra ngoài."

"Ngươi uy hiếp ta? Nơi đây còn có vương pháp đấy nhé!" Lưu Ngọc Hoa thốt lên.

Vân Phi Vũ đột nhiên cười ha hả như vừa nghe được điều gì đó rất thú vị, một lúc lâu sau mới dừng lại, nghiêm chỉnh nói: "Mạnh phu nhân, ngươi nói đúng đấy. Nơi này đích thực là vùng đất dưới chân thiên tử, nơi này còn có vương pháp, chỉ có điều, hình ngươi đã quên ta là ai thì phải, quên mất Tích của ta là ai. A, còn nữa, ta cũng không ngại nói cho ngươi biết đâu, đương kim hoàng thượng chính là hảo bằng hữu của ta à nha."

Thấy sắc mặt phụ nhân chuyển màu xám trắng, y nói tiếp: "Nhưng phu nhân an tâm, ta ghét nhất là lấy quyền thế ra uy hiếp người khác, cho nên ngài không cần lo lắng ta sẽ giở trò lấy quyền thế ra giương oai."

Thấy rõ phụ nhân thở phào, y nói tiếp: "Vậy nên phu nhân cần phải hiểu rõ là mình đang đắc tội với ai." Chỉ xuống chiếc ghế đối diện, Vân Phi Vũ lạnh giọng: "Ngồi xuống."

Tuy rằng trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng đối mặt với ánh mắt uy áp của Vân Phi Vũ, Lưu Ngọc Hoa đành phải ngồi trở lại trên ghế, ánh mắt không phục bắn về phía y.

Vân Phi Vũ chẳng thèm để ý, tươi cười: "Phu nhân đừng có không biết phải trái, nếu nói thẳng ra thì ta chính là ân nhân đã cứu nhi tử của phu nhân đó nha. Còn nữa, ta nói cho các người biết, chuyện của Mạnh gia các người không can hệ tới Vân gia chúng ta, mối thù kia của nhà các người cũng chẳng liên can gì tới chúng ta. Vì nể mặt Mạnh thúc mà ta hết lần này tới lần khác nhẫn nhịn các người, bằng không, chỉ dựa vào những lời ngài nói cùng một cái bạt tai hôm đó, không cần phải chờ Tích động thủ thì ta cũng sẽ tự mình đá các người ra ngoài. Trong mắt ta, các người chỉ là những kẻ có quan hệ với Mạnh thúc, người mà ta coi trọng là Mạnh thúc chứ không phải các người, cho nên đừng có giương nanh múa vuốt trước mặt ta. Ta không động thủ cũng không chứng tỏ những người khác sẽ bỏ qua cho các người, hiểu chưa?"

"Ngươi đã nói sẽ không…" Dường như cuối cùng Lưu Ngọc Hoa đã hiểu được hoàn cảnh hiện tại của mình, ngữ khí bắt đầu run rẩy.

"Đương nhiên ta sẽ không nói." Bộ dạng hoảng sợ của hai người khiến Vân Phi Vũ chán ghét nhíu mày: "Uổng cho ngươi sống tới từng tuổi này lại chẳng hiểu chuyện gì, nơi nơi gây họa rước thị phi về cho Mạnh thúc, chẳng lẽ ngươi không biết Vân gia là thế nào sao? Ngươi cho rằng đắc tội với Vân gia vẫn còn đường sống sót? Thêm nữa, ngươi còn ngu ngốc đến nỗi nhục mạ ta trước mặt Tích và Dương, cũng may là Thánh không ở đây, bằng không với tính tình của hắn thì các người đã bị vặn cổ rồi."

Hai người lạnh run, Vân Phi Vũ hiểu rằng mục đích đã đạt được, thở dài: " Mạnh phu nhân, ta không hiểu tại sao phu nhân lại ghét ta tới vậy, nhưng ta cũng chẳng quan tâm, bởi vì người ta coi trọng chỉ có Mạnh thúc, phu nhân có nghĩ thế nào cũng không quan trọng, cho nên từ nay nơi này của ta chỉ hoan nghênh một mình Mạnh thúc, phu nhân muốn tới thì liệu hồn ngậm miệng lại. Nhớ kỹ một câu cho ta, 'họa từ miệng mà ra'. Tuy rằng hôm nay ta có thể bảo vệ các người, nhưng việc này cũng không chứng tỏ ta sẽ nhiều lần giúp đỡ, hiểu chưa? Còn ngươi…"

Y nhìn về phía Mạnh Văn Tuyên: "Ngươi có một phụ thân tốt như vậy hắn thương ngươi, nuôi dưỡng ngươi, sủng ái ngươi, cung phụng ngươi đủ điều vậy mà ngươi không chịu học hỏi, suốt ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng đàng *** ở bên ngoài, gây chuyện thị phi, ta thực tiếc cho Mạnh thúc. Ta nói cho các ngươi hay, sau

này còn rước họa về thì tự mình gánh lấy, Mạnh thúc thì để cho ta nuôi hắn cả đời cũng được. Thôi, các người đi đi."

Mạnh Văn Tuyên nâng Lưu Ngọc Hoa đứng dậy, đi được hai bước lại đột nhiên quay đầu lại: "Từ nhỏ ngươi đã được sinh dưỡng trong Vân gia, có quyền lợi cao nhất, đương nhiên ngươi có cái quyền ăn to nói lớn như vậy. Cha ta chỉ là người bình thường, nếu ta có một người phụ thân như ngươi, ta cũng có thể làm được như ngươi."

"Ôi trời, phải không đó?" Vân Phi Vũ cười lạnh: "Ngươi muốn có loại phụ thân như thế? Ngươi muốn tên phụ thân bắt ta phải sống dưới bóng ma của hắn từ lúc sinh ra, khi ta mười lăm tuổi thì hắn phái người tới giết ta, vì lợi ích liền ném ta ra ngoài, sau đó lại nhiều lần phái người tới truy sát ta? Ngươi muốn một gã phụ thân đem nữ nhi của mình làm hàng hóa, đem thê tử của mình làm công cụ sinh dục? Ngươi muốn có một gã phụ thân như vậy đúng không?"

Nhớ tới tất thảy mọi việc trước kia, Vân Phi Vũ vừa tức giận vừa bi ai, nhịn không được liền quát lớn: "Cút ra ngoài, loại người sống trong hạnh phúc lại không biết trân trọng như các ngươi vốn không xứng đứng ở nơi này! Cút hết ra ngoài cho ta!"

Không biết là bị câu truyện của y hay vì biểu tình tức giận lúc này khiến cho hoảng sợ, hai người lật đật chạy ra khỏi phòng giống như đang trốn, chỉ chốc lát sau, những người bên ngoài cũng lục tục đi tới.

Vân Khoảnh Dương ôm Vân Phi Vũ vào lòng, nhẹ nhàng vuốt lưng y: "Ngoan, đệ đừng quá đau khổ. Chẳng phải đệ còn có ta, còn có chúng ta luôn ở bên cạnh đệ sao?"

"Uhm" Vân Phi Vũ rầu rĩ ứng một tiếng.

"Tiểu Vũ"

Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn người ngoài cửa, kinh ngạc nói: "Mạnh thúc, ngài chưa đi?"

Mạnh Lệnh Phương mang theo vẻ mặt áy náy tới gần y: "Không tạ lỗi với ngươi một tiếng thì Mạnh thúc sẽ cảm thấy bất an. Ta đã nghe hết những lời ngươi vừa nói."

"A… việc đó…"

Nhìn bộ dạng lúng túng bất an kia, Mạnh Lệnh Phương nhu nhu đầu y, mỉm cười nói: "Giáo huấn rất tốt, Mạnh thúc không trách ngươi, kỳ thực còn phải cảm kích ngươi mới đúng. Mấy năm nay ta mải lo sinh ý bên ngoài mà đã bỏ bê mẫu tử bọn họ, luôn cảm thấy phải đền bù nên lúc nào cũng dùng cách hữu cầu tất ứng đối xử với họ, thật không ngờ vì vậy đã tạo thành thói quen ương ngạnh như lúc này. Hiện tại ta có muốn quản cũng không thể thẳng tay được, dù sao sống với nhau nhiều năm như vậy…" ngừng một lúc, hắn trêu ghẹo: "Cho nên ta mới mượn tay ngươi giáo huấn bọn họ một chút, ngươi sẽ không trách Mạnh thúc chứ?"(Hữu cầu tất ứng: muốn gì cũng chiều)

Vân Phi Vũ ngây ngốc nhìn hắn, chỉ có thể lắc đầu: "Không đâu."

"Vậy là tốt rồi." Mạnh Lệnh Phương cười ha ha, sau đó chắp tay hướng về phía Tích Vô Nhai cùng Vân Khoảnh Dương: "Sự việc hôm nay thực có lỗi, bữa tiệc tẩy trần vốn vui vẻ như vậy lại bị nội tử cùng nhi tử của ta phá rối, sau này ta sẽ tìm ngày bồi tội cùng mọi người, được không?"

Vân Khoảnh Dương gật đầu, cười nói: "Lúc trước ta nói chuyện cũng có chút bất kính, mong Mạnh thúc đừng để ý."

Mạnh Lệnh Phương khoát tay: "Là do ta đã quá dung túng che chở bọn họ. Kỳ thực, sau khi ngẫm lại, ta thấy để bọn họ chịu chút giáo huấn cũng tốt, bằng không, với tình tình kia, nhất định mẫu tử bọn họ sẽ rước về một đống tai họa cho ta. Thực sự phải đa tạ các người, nhất là Tiểu Vũ, hắn là một tiểu hài tử rất tốt. Trước kia ta vẫn không hiểu chuyện các ngươi lắm, nhưng hiện tại ta đã hoàn toàn rõ ràng. Y rất đáng quý trọng, các ngươi hãy đối xử với y thật tốt."

"Mạnh thúc."

Nhìn biểu hiện lưu luyến không rời của thiếu niên, Mạnh Lệnh Phương vỗ mạnh lên vai y một cái: "Tiểu tử ngốc, có phải sau này Mạnh thúc không tới đây nữa đâu. Chờ ta xử lý xong xuôi mọi chuyện ở cửa hàng sẽ

lại tới thăm ngươi, khi đó nhớ làm đồ ăn thật ngon để đãi Mạnh thúc đấy, nhớ chưa?"

"Được!" Vân Phi Vũ mỉm cười gật đầu.

Tiễn người ra khỏi cửa, bọn họ trở vào trong, Vân Khoảnh Dương ôm lấy Vân Phi Vũ, nhéo nhéo thắt lưng y: "Đệ làm tốt lắm, chắc chắn mẫu tử hai người bọn họ sẽ ngoan ngoãn không ít đâu."

Vân Phi Vũ tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, mím môi không nói.

Tích Vô Nhai tiến lại xoa đầu y, "Vũ Nhi, đệ quá mềm lòng nên mới xảy ra chuyện này, cho dù chúng ta ở ngay bên cạnh cũng không thể nào bảo vệ đệ khỏi mọi thương tổn được. Ta không nói tới thân thể của đệ, là chỉ nơi này của đệ, hiểu chưa?" Điểm lên ngực Vân Phi Vũ, thấy y gật đầu, hắn cười hỏi: "Tuy rằng hôm nay chúng ta bức đệ như vậy, nhưng chắc đệ cũng có cảm giác hãnh diện, đúng không?"

Vân Phi Vũ suy nghĩ một lát, tươi cười: "Nhìn bộ dạng bị dọa tới thất kinh của bọn họ thực thú vị."

Tích Vô Nhai sủng nị nhéo má y: "Đúng vậy, đối phó với ác nhân cùng tiểu nhân thì cần phải nhẫn tâm một chút. Tuy rằng nàng chỉ là nữ nhân, nhưng chính vì nàng nhận ra đệ quá mềm lòng nên mới khi dễ đệ, bằng không đệ thử nghĩ đi, nàng luôn nói chán ghét Vân gia, vậy vì sao nàng lại không nhắm vào Vân Khoảnh Dương. Còn Tiểu Thần nữa mà, ngay cả một tiểu hài tử cũng có thể khiến nàng sợ hãi, chỉ duy nhất một mình đệ là nàng không sợ, đệ có hiểu nguyên nhân không?"

Vân Phi Vũ hé miệng, mấp máy môi, cúi đầu không nói.

Tích Vô Nhai vuốt tóc y, trong lòng tràn đầy sủng nị, ôn nhu nói: "Đệ nha, tâm địa quá thiện lương, tính tình này nhất định phải sửa, không phải thiện lương là xấu, nhưng thiện lương quá mức thì không ổn chút nào. Nếu cứ như vậy, trong mắt người khác, đệ sẽ trở thành một quả hồng nhuyễn, hiểu chưa, tiểu đông tây."(Quả hồng nhuyễn: ý chỉ người quá hiền lành, yếu đuối, dễ bị bắt nạt)

"Ân, ta hiểu."

"Được rồi, Vũ Nhi à, chúng ta trở về nghỉ ngơi được không?" Vân Khoảnh Dương tươi cười nhìn y.

Nhìn nụ cười ái muội chứa đầy hàm ý của hắn, Vân Phi Vũ quay mặt đi, không thèm để ý tới, đến lúc này mới phát hiện không thấy bóng dáng tiểu gia hỏa kia đâu.

"Tiểu Thần đâu? Chẳng lẽ hắn giận ta rồi?"

"Không có" Vân Khoảnh Dương cúi đầu hôn chụt lên môi y một cái: "Ta đưa hắn đi rồi, miễn tới buổi tối lại bị quấy rầy."

Lườm hắn một cái, Vân Phi Vũ nhìn nam nhân bên phải. Tích Vô Nhai cười cười, cúi đầu hôn lên má y, ghé bên tai y nhỏ giọng thì thầm: "Đừng quá cố gắng, không chịu được thì hạ dược cho hắn, đệ thượng."

Nhìn nam nhân thản nhiên rời đi, nắm chặt bình sứ trong tay, Vân Phi Vũ chớp mắt mấy cái, sau đó lại nhìn sang Vân Khoảnh Dương, khóe miệng cong lên: "Đi thôi, chúng ta nhanh trở về phòng nào."

280. Quyển 7 - Chương 278: Pn13:khách Quý Tới Thăm

Trung tuần tháng giêng, Tư Vũ Thánh trở về, mà lúc này Vân Khoảnh Dương bận rộn thu xếp công việc, còn Tích Vô Nhai cũng thường xuyên ra ngoài, mỗi lần nhanh thì năm, sáu ngày, chậm thì mười ngày nửa tháng.

Sáng sớm hôm nay, giờ tỵ đã qua, Vân Phi Vũ tỉnh lại kèm theo cơn đau trên xương sống cùng thắt lưng, quay đầu nhìn gương mặt say ngủ tuyệt sắc cùng đôi môi anh hồng hấp dẫn kia, hiện tại y đã chẳng còn chút tâm tình nào để thưởng thức, vươn tay véo mạnh lên gương mặt kia một cái.

Hàng lông mi cong khẽ rung động, người nọ chậm rãi mở to đôi mắt phượng, ánh mắt mơ hồ cũng tràn ngập khó hiểu, sau đó ôm chặt nơi vừa bị véo, ủy khuất nhìn y: "Vũ Nhi, đau"

Vân Phi Vũ trừng mắt: "Đau? Huynh chắc chắn?"

Biết tiểu đông tây phát hỏa vì mình làm quá mức, Tư Vũ Thánh vội vàng cười nịnh, dán sát mặt tới: "Không đau, một chút cũng không." Thấy y tức giận xoa thắt lưng đứng dậy, hắn cũng nhanh chóng ngồi dậy theo.

"Để ta xoa bóp giúp đệ." Cố tình lờ qua phản đối của y, hắn dùng một tay bế người, một tay nhẹ nhàng nhấn lên huyệt vị.

Hai người trần trụi ngồi bên nhau, Vân Phi Vũ chẳng chút cảm động, nhưng huyệt vị được chăm sóc khiến y thả lỏng thân thể, ai ngờ lúc này lại nhận ra thân thể người nọ có biến hóa, y còn chưa kịp phản ứng đã bị áp đảo.

"Tư Vũ Thánh, huynh cút ra cho ta." Cảm nhận được hung khí nguy hiểm kia cọ xát trên khe hở giữa mông, y nghiến răng nghiến lợi nói.

"Một lần, chỉ một lần thôi." Ngoài miệng còn đang cầu xin nhưng động tác dưới thân lại vô cùng mau lẹ, nâng chân tiểu đông tây, đem phân thân của mình tiến vào toàn bộ.

"Huynh… huynh… hỗn đản uhm…"

Vân Phi Vũ muốn đạp hắn một cước lăn xuống giường, nề hà người nọ lại hoàn toàn thấu hiểu thân thể y, đôi tay liên tục đốt lửa, hạ thân trừu sáp càng thêm mạnh mẽ, không ngừng chạm tới nơi mẫn cảm kia, khiến cho thân thể y mềm nhũn không còn chút khí lực nào.

Thanh âm mắng chửi hòa cùng tiếng giường lắc lư, giọng điệu rên rỉ trầm thấp quyến rũ vang lên từng hồi. Khắp phòng tràn ngập xuân sắc.

Thực sự rời giường đã là rất lâu sau. Lúc đó, Tư Vũ Thánh ôm y tới dục trì tắm rửa lại làm thêm một lần khiến Vân Phi Vũ giận sôi lên, thế nhưng, y căn bản không thể chống trả nổi. "Hỗn đản, sắc ma…"

Vân Phi Vũ nhu nhu thắt lưng bước tới cửa chính, đi về phía tửu lâu đằng trước trang viên. Nhớ tới vẻ mặt cùng *** thần của người nọ sau khi tắm xong, y nghiến răng nghiến lợi ken két, cơ mà… y cũng đã tặng cho người nọ một dấu răng trên mặt khiến hắn không dám ra khỏi phòng. Y nhịn không được liền cười hắc hắc vài tiếng: "Xứng đáng, cho huynh biết tay."

Tới Phi Vũ Hiên dạo qua một vòng, sau đó đi qua hành lang trung gian chuyển tới Phi Vũ Các.

"Ôi trời, lão bản, sắc mặt của ngài hình như không được tốt lắm. Cho nên ta mới nói, người trẻ tuổi thực là… một chút kiềm chế cũng không có."

Khóe mắt Vân Phi Vũ khẽ giật vài cái, mặt lạnh nhìn hắn: "Ngô Thiên, lời này ngươi nên nói trước mặt giáo chủ nhà các người đi."

Vừa nghe lời này, Ngô Thiên vội vàng triển khai gương mặt tươi cười nịnh nọt: "Ai nha, lão bản à, ta chỉ đùa với ngài một chút thôi mà. Nhìn trán ngài tỏa sáng, sắc mặt hồng nhuận, khí sắc cực kỳ tốt đấy nha. Ha ha ha…" Cười gượng vài tiếng, hắn đột nhiên nghiêm túc trở lại: "Nga, đúng rồi, lão bản à, có khách muốn gặp ngài đấy, họ đợi nửa canh giờ rồi."

Biết hắn nói sang chuyện khác, nhưng vừa nghe để khác h đợi hơn nửa canh giờ, Vân Phi Vũ trừng mắt: "Sao không nói sớm mà để người ta chờ lâu như vậy? Ở trên lầu? Sao không đưa thẳng tới hậu viện?"

Ngô Thiên Lập tức bày ra bộ dáng của một tiểu tức phụ* bị ăn hiếp, cực kỳ ủy khuất mở miệng: "Tiểu nhân có đi tìm ngài mà, nhưng giáo chủ đuổi ta cút đi, cho nên ta lập tức lăn đi mất. Còn nữa, là bọn họ tự muốn ở đây dùng đồ ăn mà."(Tiểu tức phụ: cô vợ bé nhỏ)

Vân Phi Vũ lập tức hiểu được những lời nói ám muội trước đó của hắn là từ đâu mà ra, khi đó thần trí của y đã hoàn toàn mơ hồ, nhưng hình như có nghe thấy Tư Vũ Thánh từng thốt lên một chữ "cút" thì phải.

"Thì ra là thế, khốn kiếp!"

Nhịn không được liền nhỏ giọng mắng một câu, bất quá, người trước mắt này cũng giống như chủ tử nhà bọn hắn, chẳng phải thứ tốt gì, Vân Phi Vũ ngước mắt nhìn người phía trước.

Kỳ thật y nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Tư Vũ Thánh lại có loại thủ hạ vô lại thế này, rõ ràng bộ dạng của hắn trông chính trực như vậy cơ mà.

Nghe nói trước kia người này từng là đường chủ của một nhánh ma giáo, Tư Vũ Thánh nói, khi kiểm tra sản nghiệp, hắn định thuận tiện tìm cho y một chưởng quầy, thực không ngờ người này vừa nghe xong liền tự mình đề cử, biểu lộ ý nghĩ muốn theo cạnh Tư Vũ Thánh.

Tra xét cách hắn quản lý sản nghiệp, Tư Vũ Thánh cũng phải thừa nhận năng lực của hắn, lập tức đưa người vào kinh. Phi Vũ Các có chưởng quầy giỏi đương nhiên khiến Vân Phi Vũ vui mừng, nhưng sau khi phát hiện tính nết của hắn. Trước mặt giáo chủ của mình thì hắn cung kính lễ phép, nhưng trước mặt y lại thường xuyên nói giỡn trêu đùa, chẳng qua hắn cũng biết chứng biết mực, bởi vậy Vân Phi Vũ có muốn giận cũng không giận nổi. Thời gian lâu cũng thành thói quen.

Sau này nghe kể lại mới biết hắn vốn là người được đề cử chung với đám người Hoàng Trang để phò trợ Tư Vũ Thánh, khi tranh đấu lên chức vụ hộ pháp thất bại, hắn dựa vào thực lực của chính mình để trở thành đường chủ của một phân đà, mà trong lòng vẫn nuôi khát vọng có thể ở bên cạnh Tư Vũ Thánh.

Nghe được những lời như vậy, rốt cuộc Vân Phi Vũ cũng hiểu tại sao ngày đó khi gặp mặt Tư Vũ Thánh lại bắt người này thề độc sẽ trung thành với mình, xem ra tâm tư của người này đã sớm bị hắn nhìn thấu, vừa chặt đứt tư tâm vừa tận dụng năng lực của người ta.

Thánh của mình bị để ý như vậy khiến Vân Phi Vũ không thoải mái, tuy nhiên y cũng cảm thấy người này thực đáng thương. Nói chuyện vài lần, y nhận ra Ngô Thiên này rất hiểu giá trị của bản thân mình, qua nhiều lần vui đùa đều ẩn ẩn nói rằng bản thân mình sẽ là trưởng quầy của Phi Vũ Các vĩnh viễn, biểu lộ hắn sẽ chung thành với y.

Qua một thời gian quan sát, người này quản lý tửu lâu rất tốt, tính cách tiến thoái có chừng có mực, trừ bỏ thỉnh thoảng hay vui đùa trêu trọc vài câu không ảnh hưởng tới việc lớn với Vân Phi Vũ ra thì hắn cũng chẳng có thú vui tồi tệ nào cả.

Vân Phi Vũ từng nhịn không được mà hỏi khi hắn nói những lời đùa giỡn như vậy có khó chịu hay không? Ai ngờ người nọ chớp chớp mắt tỏ vẻ đáng thương khiến y thiếu chút nữa ói toàn bộ đồ ăn đêm hôm trước ra. Sau này, khi cùng nhau trò truyện thẳng thắn nghiêm túc mới biết hắn chẳng có ý gì khi muốn ở bên Tư Vũ Thánh.

Tò mò truy vấn rất lâu mới biết, Ngô Thiên nói mặc dù hắn hâm mộ Vân Phi Vũ nhưng nhiều nhất vẫn là kính nể ngưỡng mộ y, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy một người có thể đem giáo chủ đại nhân anh hùng dũng mãnh của bọn họ thu phục thành một tiểu miêu ngoan ngoãn như vậy, đương nhiên trong lòng hắn dâng lên tình cảm ngưỡng mộ dạt dào tựa như nước sông chảy mãi không ngừng, liên miên….

Nhớ tới những lời nói xu nịnh khiến mình muốn nổi da gà kia, Vân Phi Vũ chà xát tay liên tục.

Nhìn người trước mắt tỏ vẻ đáng thương nhưng khóe miệng lại ngoác tới tận mang tai, biết là đầu óc đen tối của hắn lại nghĩ tới chuyện sáng nay, Vân Phi Vũ thực sự muốn đấm cho hắn hai quyền, nhưng dù sao hắn cũng trưởng quầy của tửu lâu, mang theo đôi mắt gấu mèo ra tiếp khách thì không ổn, y đành phải hừ lạnh một tiếng: "Dẫn đường."

"Dạ"

Vui đùa phải có giới hạn, Ngô Thiên rất hiểu điều này, hắn lập tức thu hồi nụ cười đáng khinh kia, khôi phục bộ dạng hiền lành đôn hậu của vị chưởng quầy tài giỏi, hơi cúi người, đưa tay mời: "Lão bản, đi bên này."

Lên lầu ba, vào một gian bao sương, nhìn ba người bên trong cách tấm mành cửa, Vân Phi Vũ sửng sốt một lúc, sau đó kinh hỉ tiến lên: "Lưu thúc, Bảo Nhi"

Lập tức ôm lấy Trần Bảo Quang đang đứng hình nhìn mình, xoa đầu hắn, y kinh ngạc nhìn Triệu Nhất Thanh bên cạnh: "Các người trở về khi nào vậy? Thời gian qua các người đã đi đâu?"

Hai người đều ngẩn ra, Lưu Bạch Phàm cười ha hả giải thích: "Sáng nay tiểu tử này mới về, nghe nói ngươi mở tửu lâu ở Diên Kinh nên quấn quýt lấy ta, bắt ta dẫn hắn tới xem. Ngươi nhìn xem, hắn còn đeo ngươi

hơn cả cữu cữu ruột thịt này nữa, uổng công ta thương hắn như vậy, thật sự là nuôi nhầm một con bạch nhãn lang rồi."

Vân Phi Vũ cười hì hì, nhéo nhéo hai má mềm mại của Trần Bảo Quang, giương tay quơ quơ trước mặt hắn: "Bảo Nhi, Bảo Nhi, hoàn hồn đi."

"A, Tiểu Vũ, ngươi thực sự là Tiểu Vũ sao?" Trần Bảo Quang ôm mặt Vân Phi Vũ xăm xoi một lượt, miệng nói thầm: "Tuy cữu cữu đã nói ngươi không giống trước kia, nhưng không ngờ dung mạo lại thay đổi tới mực này. May mà thanh âm của ngươi vẫn như vậy, bằng không ta sẽ không nhận ra đâu. Tiểu Vũ,Tiểu Vũ, ngươi nói cho ta biết đi, tại sao ngươi lại đột nhiên trở nên xinh đẹp như vậy?"

"Aiz, vẫn ngây thơ như trước kia, không ai nói cho hắn biết trên đời này còn có một thứ gọi là thuật dịch dung sao?" Vân Phi Vũ nhịn không được liền hôn lên má hắn một cái, nhưng chớp mắt đã thấy thân thể bị ai đó kéo về phía sau, mà người trong lòng cũng bị túm đi.

"Hắn là ai vậy?"

Thanh âm nén giận mang theo khí tức nguy hiểm vang lên từ phía sau, da đầu Vân Phi Vũ run lên, xoay người, vẻ mặt tươi cười: "Thánh, sao huynh lại tới đây?"

"Ta không thể tới sao?" Tư Vũ Thánh âm trầm trừng mắt nhìn Trần Bảo Quang, trong mắt không hề che dấu sát khí.

Tự biết bản thân đã thất thố, Vân Phi Vũ cẩn thận giải thích: "Bảo Nhi là chất tử của Lưu thúc, huynh cũng biết Lưu thúc mà. Thánh, huynh đừng hiểu lầm, ta cùng Bảo Nhi chỉ là huynh đệ, không phải như huynh nghĩ đâu, thật đấy."

"Không phải như vậy thì tại sao đệ lại hôn hắn?" Tư Vũ Thánh ôm chặt y, hàn khí trên thân tỏa ra càng thêm mãnh liệt, "Lại còn gọi là Bảo Nhi nữa, có cần thân thiết tới vậy không?"

Nghe ra ngữ khí của hắn không ổn, trên gáy Vân Phi Vũ đổ đầy mồ hôi, cuối cùng câu đầu hắn nói thầm một lúc.

"Thật sự như vậy?" Tư Vũ Thánh nghi hoặc nhìn y.

"Uhm, thật mà."

Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó quay sang nhìn ba người kinh hồn chưa định, chỉ về phía nam tử đang tức giận trừng mình: "Hắn là ái nhân của Bảo Nhi. Ngày đó ta giao Bảo Nhi lại cho hắn, aiz.. lúc ấy ta thực sự mang tâm trạng đem nữ nhi của mình gả cho người khác nha, khó chịu lắm luôn."

Tất cả mọi người đều đen mặt lại, Triệu Nhất Thanh trừng mắt liếc y một cái, sau đó ôm chặt Trần Bảo Quang tới trước ngực.

Xem hai người kia thân thiết như vậy, hiểu rằng y nói thật, Tư Vũ Thánh vỗ mông y một cái, ghé bên tai nói thầm: "Lần này ta tha, lần sau không được viện cớ này nữa, cũng không được hôn người khác lung tung như vậy, có nghe rõ chưa?'

"Biết rồi mà." Vân Phi Vũ ngoan ngoãn trả lời.

"Tốt lắm." Tư Vũ Thánh đột nhiên nâng cằm y lên, khóe miệng còn vương một mạt tiếu ý: "Nào, bây giờ ta giúp đệ tiêu độc."

Không cho y có cơ hội phản kháng, hắn lập tức phủ lên đôi môi kiều diễm đỏ mọng kia cho tới khi tiểu đông tây trong lòng không còn phân biệt được phương hướng, sau đó buông y ra trước ánh mắt kinh ngạc của ba người còn lại. Nhìn sắc mặt y đỏ ửng, bộ dạng thở dốc không ngừng, hạ phúc tức khắc dâng lên một cỗ nhiệt lưu, nhịn không được liền nhỏ giọng năn nỉ: "Vũ Nhi, chúng ta trở về phòng đi."

"Tên sắc quỷ này, cả ngày chỉ muốn ở trên giường." Vân Phi Vũ trừng mắt liếc hắn một cái: "Muốn về thì huynh tự về đi, ta còn có khách."

Vừa định nói ba người lập tức cút đi nhưng thấy bộ dạng tức giận của tiểu đông tây, Tư Vũ Thánh đành phải ủy khuất bĩu môi ngồi xuống bên cạnh, không cam lòng ôm y tới trước ngực, ngửi hương thơm đặc biệt trên cơ thể y, nhắm mắt lại.

Vân Phi Vũ cũng đành bó tay với mấy thủ đoạn làm nũng này của hắn, vậy nên cũng không nói nhiều, tùy ý hắn dựa lên người mình, sau đó nhìn về phía nam tử vẫn mang ánh mắt thù địch kia, cười tươi: "Triệu huynh, thật có lỗi, ta luôn coi Bảo Nhi như huynh đệ, cũng vì đã lâu không gặp nên mới kìm lòng không được. Ha ha ha, đừng hiểu lầm, ta tuyệt đối không có ý đó với Bảo Nhi đâu, an tâm đi."

Sao Triệu Nhất Thanh không hiểu điều này, chẳng qua là ái nhân của mình đột nhiên bị người khác hôn như vậy thì kẻ nào lại chẳng sôi máu, bất quá… hắn lại chẳng dám làm gì, cũng chẳng dám nói gì cả.

Bảo Nhi đơn thuần không hiểu chuyện, Lưu thúc không màng tới thế sự, nhưng Triệu Nhất Thanh là kẻ đã lăn lộn trong gian hồ nhiều năm, vừa rồi hắn đã cảm nhận được một luồng khí thế kinh khủng mà trước nay chỉ cảm nhận được từ một người duy nhất. Trong giang hồ, kẻ có nội công sánh được với người nọ cũng chỉ được vài vị, hơn nữa, nghe người trước mắt được gọi là "Thánh", hắn lập tức đoán ra vị nam tử tuyệt sắc tưởng chừng như vô hại này là ai, trong lòng không khỏi lo sợ.

281. Quyển 7 - Chương 279: Pn14:căn Phòng Phong Ba

"Tiểu Vũ, hắn là ai vậy, đẹp quá đi!"

Trần Bảo Quang tò mò quan sát Tư Vũ Thánh, trong mắt tràn ngập vẻ kinh diễm, mà khi nhìn thấy đôi mắt khép hờ của người nọ bắn ra tia nhìn sắc bén mà băng lạnh, hắn lập tức run rẩy.

Vân Phi Vũ biết nam nhân không thích bị người khác xoi mói, sợ khiến hắn động sát khí, y lập tức nâng cằm hắn lên, quan sát tỉ mỉ, 'chậc chậc' hai tiếng, vuốt cằm nói giỡn: "Quả nhiên là tuyệt sắc mỹ nhân, bổn thiếu gia ta thích nhất là ngươi đó nha." Nói xong, y lập tức hôn 'chụt' một cái lên đôi môi đỏ mọng kia, biến hỏa nộ trong mắt nam nhân thành nhu tình mật ý chỉ trong nháy mắt.

Áp gáy Vân Phi Vũ khiến y không thể nhúc nhích, miếng ngon đưa đến miệng nào có thể để vuột mất, Tư Vũ Thánh bắt đầu đẩy môi y lên, công thành chiếm đất cho tới khi tiểu đông tây trong lòng mềm nhũn, lúc này mới lưu luyến buông ra, ghé bên tai y nói nhỏ: "Để xem đệ còn muốn giở trò gì nữa đây?"

Nhiều lần mất mặt trước bằng hữu, Vân Phi Vũ hung tợn trừng mắt lườm nam nhân, cơ mà đôi mắt đong đầy hơi nước kia thực sự chẳng có tí ti sức mạnh đe dọa, chỉ khiến người ta cảm nhận được khiêu khích đầy tình sắc.

Hạ phúc Tư Vũ Thánh thất lại, kéo tay y đặt lên hạ thân của mình.

Chạm đến cự vật nóng bỏng kia, Vân Phi Vũ cả kinh, lập tức ngượng ngùng đỏ bừng hai má, cũng may cách một chiếc bàn nên mọi người nhìn không rõ, nếu không y sẽ xấu hổ đến chết mất. Thầm giãy dụa muốn rút tay về vậy mà nam nhân nhất quyết không buông.

"Tiểu Vũ, sao mặt ngươi lại đỏ như vậy? Nóng lắm sao?" Trần Bảo Quang tránh khỏi cái ôm của Triệu Nhất Thanh, vươn tay muốn sờ chán y lại bị Tư Vũ Thánh đẩy ra.

"Không được phép chạm vào y!"

Tiếng quát lớn khiến Trần Bảo Quang sợ tới mức run rẩy như con thỏ nhỏ, lập tức rụt tay trở lại.

Thừa dịp nam nhân thả lòng liền rút tay ra, Vân Phi Vũ thở phào, ngược lại còn mắng: "Đừng dọa hắn, lá ga của Bảo Nhi nhỏ lắm."

Phủ tay lên đầu Trần Bảo Quang: "Đừng sợ, Thánh chỉ là hung dữ bên ngoài thôi, kỳ thực hắn không phải người xấu đâu."

Triệu Nhất Thanh kéo Trần Bảo Quang lại nhanh như chớp, oán thầm trong lòng: "Tốt bụng? Nói đùa cái gì thế. Ma giáo giáo chủ là người tốt? Có nói vậy cũng chẳng ai tin đâu."

Hắn không tin, nhưng có người lại tin.

Trần Bảo Quang vừa nghe lời này liền tránh khỏi vòng tay của Triệu Nhất Thanh, vẻ mặt tươi cười hồn nhiên: "Ân, đương nhiên ta biết mà. Người ở bên cạnh Tiểu Vũ không thể là kẻ xấu được."

Nghe hắn nói như vậy, Vân Phi Vũ bất giác cảm thấy tội lỗi. Tuy rằng lời nói dối kia là có ý tốt giúp Trần Bảo Quang không sợ hãi nữa, nhưng những người bên cạnh y, trừ bỏ Tích Vô Nhai ra thì hai tên còn lại đều là những kẻ tội ác chồng chất.

Tuy rằng hiện tại hai người này đã ngoan ngoãn hơn trước rất nhiều, nhưng đó cũng chỉ là trước mặt y mà thôi, còn ở những nơi mà ánh mắt y không vươn tới được… thực không biết bọn họ đang dở trò gì. Y thực sự không tin hai người bọn họ có thể trở thành người tốt thật sự trong thời gian ngắn như vậy.

Ho nhẹ một tiếng, Vân Phi Vũ xấu hổ lắc đầu, chuyển đề tài: "Ta nghe Ngô Thiên nói mọi người muốn dùng bữa ở đây, mà sao," Y chỉ chỉ mấy đĩa điểm tâm trống rỗng trên mặt bàn: "Sao mọi người chỉ ăn điểm tâm không vậy? Không muốn gọi thức ăn sao?"

Ba người nhìn nhau trân trối, Lưu Bạch Phàm vội ho một tiếng, sắc mặt đỏ ửng: "Tiểu Vũ, tên mấy món ăn trên thực đơn của ngươi thực kỳ quái, ta chưa từng nghe qua bao giờ nên… Ha hả, nhưng mấy món điểm tâm này của ngươi không tồi chút nào."

Cũng khó trách bọn họ chưa bao giờ nghe qua, bít-tết, đồ ăn tây phương và cả sushi đều là những món ăn hiện đại mà y cũng đặt tên chúng theo tên hiện đại. Vân Phi Vũ mỉm cười: "Đúng là nghe thì có kỳ lạ, nhưng cũng giống như những món ăn bình thường mà chúng ta hay ăn thôi. Hay là vậy đi, hôm nay mọi người nếm thử món bít-tết nha."

"Bít-tết là cái gì?" Trần Bảo Quang tò mò.

Vân Phi Vũ suy nghĩ một chút, cười nói: "Đó là món dùng thịt bò chiên qua một chút dầu, sau đó nêm nếm gia vị lên. Nói ngay lúc này thì không rõ ràng lắm, sau này ta sẽ dạy ngươi."

Vừa nghe có thể học được món ăn mới, ánh mắt Trần Bảo Quang lập tức tỏa sáng định vọt tới nhưng lại bắt gặp ánh mắt của Tư Vũ Thánh, hắn sợ đến mức không dám bước một bước, đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, gật đầu 'ừ' một tiếng.

"Tiểu Vũ, nhanh lấy đồ ăn và rượu tới đây đi, lão đầu ta đói bụng rồi đây này."

Thấy Lưu Bạch Phàm lộ vẻ mong chờ, Vân Phi Vũ tươi cười: "Được"

Căn dặn hạ nhân xong, Vân Phi Vũ quay trở lại bàn, thấy Triệu Nhất Thanh muốn nói lại thôi, y buồn cười hỏi: "Triệu huynh muốn nói gì xin đừng ngại, ta luôn coi Bảo Nhi như huynh đệ, đương nhiên huynh cũng không phải ngoại nhân."

Bị nhìn thấu tâm tư, sắc mặt Triệu Nhất Thanh đỏ ửng, gật đầu: "Được rồi, vậy ta hỏi thẳng, rốt cuộc tên thật của ngươi là Hạ Vũ hay Vân Phi Vũ?"

"Ra là chuyện này sao? Lưu thúc không nói với các ngươi sao?" Nói xong, y nhìn sang Lưu Bạch Phàm.

"Cữu cữu chỉ nói ngươi mở một gian tửu lâu rất lớn, đổi tên gọi là Vân Phi Vũ, còn những việc khác đều không đề cập tới." Trần Bảo Quang ngắt lời, sau đó nhìn y, tựa hồ cũng vô cùng tò mò về tên thật của y.

"Ha hả, đây là sơ sót của ta. Lưu thúc vốn ít khi tới đây, mỗi lần tới đều là uống rượu dùng bữa, hắn vẫn chưa từng hỏi nên ta nghĩ hắn đã biết rồi chứ."

Vân Phi Vũ cười áy náy, nói tiếp: "Bởi vì lúc ấy có uẩn khúc nên ta không thể không đổi tên, giả diện mạo. Hạ Vũ là tên giả, Vân Phi Vũ mới thực sự là danh tự của ta."

"Nga, ra vậy." Lưu Bạch Phàm gật đầu.

"Quả nhiên ngươi là người của Vân gia." Triệu Nhất Thanh dùng vẻ mặt cổ quái nhìn y. "Vậy… người kia chính là ngươi sao?"

"Hửm? Ấn huyết thống mà nói thì chúng ta đích thực là huynh đệ ruột thịt." Vân Phi Vũ thản nhiên nói, sau đó lại nhìn hắn, thần sắc trở nên phức tạp: "Nhưng hiện tại chúng ta không chỉ là huynh đệ, mà còn là..."

"Huynh đệ thì đương nhiên là huynh đệ rồi, chẳng lẽ còn có gì khác nữa?" Trần Bảo Quang nóng lòng truy vấn, tựa hồ không biết người đó mà bọn họ đang nói là ai. Nếu biết là nam nhân kia, hắn tuyệt đối không dám tòm mò như vậy.

Vân Phi Vũ gượng cười, đối diện với vẻ mặt đơn thuần kia của Trần Bảo Quang, y thực sự không biết trả lời như thế nào mới đúng.

"Là ái nhân!" Lời nói tựa như trảm đinh tiệt thiết từ bên ngoài truyền tới, rèm cửa bị xốc lên, Vân Khoảnh Dương đi đến, tới khi thấy Tư Vũ Thánh dính lên người Vân Phi Vũ, hắn bất mãn nhíu mày: "Tư Vũ Thánh, ngươi không còn chuyện khác để làm sao? Ngày nào cũng quấn quýt lấy Vũ Nhi."

Tư Vũ Thánh liếc xéo hắn một cái, cọ lên vai Vân Phi Vũ: "Ta vui, ngươi không cần xen vào."

"Hai người này, không thể dừng việc cứ gặp mặt là cãi nhau lại hay sao?"

Vân Phi Vũ nhu trán, đột nhiên lại thấy Trần Bảo Quang co rúm lại, run rẩy không ngừng. Thấy ánh mắt sợ hãi của hắn nhìn về phía Vân Khoảnh Dương, y thở dài bất đắc dĩ, sau đó trừng mắt.

Vân Khoảnh Dương đột nhiên bị trừng mắt mà không hiểu tại sao, ủy khuất nhìn y: "Vũ Nhi"

Dùng sức đẩy Tư Vũ Thánh đang dán chặt trên người mình, Vân Phi Vũ đứng dậy đi đến cạnh Trần Bảo Quang, ôm hắn vào lòng, trấn an: "Bảo Nhi ngoan, không sợ, hắn sẽ không khi dễ ngươi nữa đâu." Nói xong, y lại vẫy tay với Vân Khoảnh Dương: "Lại đây."

Vân Khoảnh Dương ngoan ngoãn đi đến bên cạnh y.

Cảm nhận được thân thể người trong lòng run rẩy càng mạnh, Vân Phi Vũ tức giận trừng mắt lườm Vân Khoảnh Dương, sau đó ôn nhu nói: "Bảo Nhi, ngẩng đầu, nhìn này, người này sẽ không khi dễ ngươi nữa, nếu hắn dám khi dễ ngươi, ta sẽ làm như thế này." Nói xong, y cắn lên má nam nhân: "Hắn dám khi dễ ngươi, ta sẽ đòi lại, được không?"

Vân Khoảnh Dương dở khóc dở cười nhưng cũng chỉ xoa xoa nơi bị cắn, tùy ý tiểu đông tây phía trước bắt nạt.

'hắc hắc' Tư Vũ Thánh cười thành tiếng, dường như hắn cảm thấy Vân Khoảnh Dương bị chỉnh thế này rất thú vị.

Vân Khoảnh Dương trừng mắt nhìn hắn, say đó nhìn Triệu Nhất Thanh bên cạnh, sắc mặt có chút khó coi.

"Thiếu... thiếu chủ." Bị ánh mắt lạnh lùng kia nhìn trừng trừng, Triệu Nhất Thanh lập tức quỳ mạnh lên mặt đất, không dám ngẩng đầu.

"Ôi trời, không xong rồi, còn quên Triệu Nhất Thanh từng là thuộc hạ của Dương. Mấy gã nam nhân này đều rất trọng sĩ diện, tuyệt đối không muốn tha thứ cho tội lỗi của thuộc hạ." Vân Phi Vũ cả kinh, đảo mắt liền nói: "Ta cần một người chuyên phụ trách việc thu mua nguyên liệu, ta thấy Triệu huynh là người thích hợp nhất, huynh cảm thấy được không?"

Biết vật nhỏ có ý muốn che chở, Vân Khoảnh Dương thu hồi sát ý, gật đầu: "Tùy đệ."

"Ta biết huynh tốt nhất mà." Vân Phi Vũ xoay người nhào vào lòng Vân Khoảnh Dương, kiễng chân hôn chụt lên má hắn một cái.

Vân Khoảnh Dương thuận tay vòng qua thắt lưng y, thần tình sủng nịch.

"Tạ ơn thiếu chủ." Tính mạng không còn nguy hiểm, Triệu Nhất Thanh lau mồ hôi trên trán, chậm rãi đứng lên, giương mắt nhìn nụ cười cực độ ôn nhu trên gương mặt nam nhân, kinh ngạc vô cùng.

"Tiểu Vũ"

Cảm thấy y phục của mình bị kéo, Vân Phi Vũ xoay người xoa đầu Trần Bảo Quang: "Bảo Nhi, sao vậy?"

Trần Bảo Quang sợ hãi nhìn Vân Khoảnh Dương, nhỏ giọng nói: "Hắn... hắn thật sự sẽ không..."

Lời còn chưa nói xong nhưng Vân Phi Vũ cũng hiểu được ý tứ của hắn, vỗ ngực thề thốt: "An tâm, có ta bảo hộ ngươi, hắn không dám khi dễ ngươi nữa đâu, không cần phải sợ."

Nghe thấy lời này, Trần Bảo Quang ôm lấy thắt lưng Vân Phi Vũ, đem mặt dán lên ngực y, gật đầu, cực kỳ tin tưởng: "Uhm, Tiểu Vũ ở đây, ta không sợ nữa."

Hai người ôm nhau như vậy khiến ba kẻ không vui. Tư Vũ Thánh âm trầm mở miệng: "Xú tiểu tử, ai cho phép ngươi ôm Vũ Nhi, lập tức buông ra cho ta, bằng không." tầm mắt ám muội lướt trên người hắn mấy lượt.

Trần Bảo Quanh 'a' một tiếng, vùi đầu vào lòng Vân Phi Vũ, cả người co rúm, phát run.

Biết Tư Vũ Thánh chỉ hù dọa hắn, Vân Phi Vũ cũng hết cách: "Thánh, chẳng phải đã nói với huynh là Bảo Nhi rất nhát gan nên đừng dọa hắn hay sao, rốt cuộc huynh có nghe ta nói không hả." Nói xong, y khom người dỗ dành Trần Bảo Quang.

Vân Khoảnh Dương nghiêm mặt liếc Triệu Nhất Thanh, sau đó hất cằm.

Làm thủ hạ của người này nhiều năm, Triệu Nhất Thanh lập tức hiểu rõ ám thị của hắn, tiến lên tách hai người kia ra, sau đó ôm Trần Bảo Quang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế.

Vân Khoảnh Dương vừa lòng gật đầu, sau đó kéo Vân Phi Vũ cùng ngồi xuống, nhất thời, cả phòng không ai nói lấy một lời, không khí im lặng đầy vẻ ngượng ngùng.

"Khụ, à, Tiểu Vũ này, ta nghĩ hôm nay cũng không tiện cho lắm. Hôm nay ta cùng Bảo Quang về trước, hôm khác sẽ tới thăm ngươi."

Lưu Bạch Phàm chẳng phải kẻ ngốc, tuy rằng cả đời này hắn chỉ thích nấu ăn, không màng thế sự, nhưng đôi mắt hắn chưa đến nỗi mù. Mặc dù không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng hắn cũng nhận ra hai người kia hoàn toàn không đơn giản, tựa hồ đều là đại nhân vật nào đó, mà nhìn phản ứng của Trần Bảo Quang và Triệu Nhất Thanh, hắn càng thêm khẳng đinh suy đoán của mình. Trong ý niệm của hắn, những kẻ được xưng là đại nhân vật tuyệt đối không dễ chọc, cho nên khi còn có thể trốn được thì phải trốn cho nhanh.

"Lưu thúc, không cần đâu."

Vân Phi Vũ hít sâu một hơi, trưng ra nụ cười sáng lạn vô cùng chói mắt, ôn nhu nói khẽ: "Thánh, chẳng phải huynh vừa mới nói thân thể mệt mỏi nên muốn về phòng nghỉ ngơi sao? Dương, huynh còn rất nhiều việc chưa xử lý xong đúng không? Thế nào, còn không mau đi đi?"

Ngữ khí đè nặng, ý tứ đuổi người đã quá rõ ràng, hai người hiểu được đây là dấu hiệu trước khi phát hỏa của tiểu đông tây. Tức giận thì bọn họ không sợ, cái mà bọn họ sợ là sau đó sẽ bị cưỡng chế không được phép tới gần, chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, đối với bọn họ thì đó chính là khổ hình nghiêm trọng nhất.

Hai người nhìn nhau, vô cùng ăn ý gật đầu, đồng thanh nói: "Mọi người chậm rãi tán gẫu, chúng ta đi trước, cáo từ!"

Hai người rời đi, không khí trong khu bao sương thoải mái hơn nhiều, món bít-tết nóng hổi cũng được đưa lên. Thấy ba người trước mặt nhìn chén đĩa ngẩn ngời, Vân Phi Vũ cười khẽ: "Học theo ta này, tay trái cầm nĩa, tay trái cầm dao, ăn thế này"

282. Quyển 7 - Chương 280: Pn15:miếng Mồi Dâng Đến Tận Cửa

Sau, vì Trần Bảo Quang tự mình yêu cầu nên hắn trở thành một trong những đầu bếp của Vân Phi Vũ, mà Triệu Nhất Thanh cũng trở thành trưởng quản chuyên lo việc thu mua nguyên liệu. Hai người chính thức được Vân Phi Vũ thuê về làm việc.

Bản thân y thì muốn hai người bọn họ cùng mình cư trú ở trang viên phía sau tửu lâu, nề hà Tư Vũ Thánh thấy mình cùng Trần Bảo Quang quá thân mật nên kiên quyết phản đối, hơn nữa, Trần Bảo Quang còn e ngại Vân Khoảnh Dương, mà Triệu Nhất Thanh cũng kiên trì muốn ở bên ngoài. Vì vậy, Vân Phi Vũ đành phải đem tiểu viện trước kia y mua tặng lại cho hai người.

Thời gian chậm rãi trôi đi, cuối năm ngày càng gần, Vân Khoảnh Dương càng thêm bận rộn mà Tích Vô Nhai mỗi ngày phải ra ngoài xử lý việc sinh ý lặt vặt cùng ứng phó với quan viên triều đình, tạm thời dọn trở lại vương phủ. Trong ba người thì chỉ còn lại một mình Tư Vũ Thánh giải quyết xong công việc đầu tiên ở lại bên cạnh Vân Phi Vũ.

Ngày hôm đó, thời tiết trong lành, ánh mặt trời sáng lạn, Phi Vũ Hiên cùng Phi Vũ Các người đến kẻ đi không ngừng nối đuôi nhau.

Trong quầy tiền của Phi Vũ Các, Ngô Thiên lấy tay phẩy lên bàn tính, thường thường ngẩng đầu nhìn khách nhân ra vào trước cửa, đến khi thấy một nam tử thân mặc bạch y, tay áo thêu hoa hồng bước vào, hắn nhăn mày, sau đó làm như không phát hiện ra, lại cúi đầu tiếp tục gảy bàn tính.

"Ngô Thiên, Tiểu Vũ không có ở đây sao?"

Thanh âm đáng ghét, thái độ kiêu ngạo, còn cái cách xưng hô thân thiết với lão bản nhà bọn họ như vậy nữa. Ngô Thiên ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Ai nha, thì ra là Mạnh công tử sao? Thật có lỗi, lão bản nhà chúng ta đã xuất môn từ sáng sớm rồi, hiện tại không có ở đây."

Dường như Mạnh Văn Tuyên không tin những lời này, nhìn hắn rất lâu, sau đó không cam lòng hỏi lại: "Biết khi nào Tiểu Vũ trở về không?"

"Biết cũng không nói cho ngươi, ngươi cho rằng ngươi là ai? Nếu không phải lão bản nể mặt phụ thân ngươi thì y đã mặc kệ ngươi rồi, đã lâu như vậy mà không tự mình hiểu ra, quả thật là tên háo sắc ăn chơi chác táng, dám có ý nghĩ xấu xa với lão bản nhà chúng ta? Để ta xem đến lúc đó ngươi chết như thế nào."

"Thật có lỗi, tiểu nhân không rõ lắm, hay là Mạnh công tử..." Vừa định khéo léo đuổi khách, Ngô Thiên đột nhiên nhớ ra giáo chủ cũng vừa mới tới tìm lão bản, không thấy người nên đã sai tiểu nhị đem rượu và thức ăn lên lầu hai. Hắn hiểu rõ giáo chủ vì dung mạo của mình nên không thích lộ diện ở những nơi nhiều người. Xem ra hôm nay quả thực quá mức nhàm chán, bằng không sao có thể ở lại tửu lâu uống rượu? "Có lẽ tên này sẽ giúp giáo chủ có thêm chút lạc thú đây. Được rồi, cứ quyết định vậy đi."

Trong lòng đã định, Ngô Thiên mở miệng: "Mạnh công tử, nếu công tử tìm lão bản có chuyện thì mời lên lầu hai chờ một lúc. Lão bản nhà chúng ta chỉ ra ngoài một lát thôi, có thể sắp trở về rồi."

Nghe lời này, Mạnh Văn Tuyên cao hứng liên tục gật đầu, xoay người, đã vậy còn lớn giọng ra lệnh: "Đem rượu thượng phẩm cùng đồ ăn ngon lên đó."

"Tiểu Mễ, đưa Mạnh công tử tới vị trí tốt trên lầu hai đi." Ngô Thiên gọi một gã tiểu nhị, sau đó nháy mắt mấy cái.

Nhìn bóng dáng người nọ, hắn không khỏi cười lạnh: "Đồ ăn ngon, rượu thượng hạng? Chỉ sợ lát nữa ngươi chẳng còn mạng mà ăn thôi."

Ngô Thiên chỉ biết tới Mạnh Văn Tuyên từ hơn nửa tháng trước, sau đó thám thính được từ miệng của Vân Phi Vũ mới hiểu vài điều về hắn. Hắn rất xem thường mấy tên công tử ca không học thức lại chẳng nghề nghiệp gì thế này, nhưng lão bản chưa nói gì, hắn đương nhiên cũng không xen vào. Bất quá, hôm nay... 'hắc hắc', hắn nhịn không được liền cười nhạo. Vừa nhìn thấy người nọ đã nhận ra ngay là một tên háo sắc bại hoại, chỉ dựa vào việc biết rõ thân phận của lão bản còn dám trêu chọc cũng đoán ra. Hơn nữa, tên này chưa từng gặp giáo chủ nhà bọn họ bao giờ, nếu để hai người này gặp mặt... chắc chắn có trò hay để xem!(Công tử ca: cậu ấm)

Bất an đi theo tiểu nhị tới lầu hai, Mạnh Văn Tuyên luôn nghĩ xem lát nữa gặp Vân Phi Vũ sẽ nói những gì. Hắn biết rõ người nọ luôn tỏ ra lãnh đạm bất hòa với mình, có điều, nếu như người nọ chỉ là một gã thanh quan hay nữ tử chốn lầu xanh thì hắn đã chẳng phải hao tổn tâm tư tới mức này, thế nhưng y lại là một trong những người đứng đầu của Vân gia, hơn nữa còn được ba vị đỉnh đỉnh đại danh sủng ái yêu

chiều, hắn thật sự rất muốn nếm thử xem y có mùi vị ra sao. Bảo hắn chiếm đoạt, hắn không dám, vậy nên chỉ có thể dùng hành động ôn nhu đối xử với đối phương, nhất định y sẽ đồng ý mà thôi.

Nghĩ tới kết cục mỹ mãn kia cho tới khi tiểu nhị phía trước dừng bước: "Mạnh công tử, tới rồi, mời công tử ngồi đây."

Lấy lại ***, thần ngồi xuống, nhìn tiểu nhị rót trà, hắn phất tay: "Mau đưa rượu và đồ ăn thượng hạng lên đây."

"Được rồi, xin công tử chờ một chút."

Chờ đợi một lúc, hắn bắt đầu nhàm chán nhìn ngắm chung quanh, tới lúc này mới phát hiện mọi người khe khẽ nói nhỏ, đồng loạt xoay đầu nhìn về một hướng, hắn cũng thuận theo.

"Kia… là phàm nhân sao?" Hắn khiếp sợ há to miệng. Vốn tự nhận bản thân đã gặp qua vô số người, các dạng mỹ nhân hắn đều thấy không ít, nhưng người ngồi bên cửa sổ kia chỉ sợ là mỹ nhân đẹp nhất mà cả đời này hắn mới gặp được một lần. "Người kia là tiên tử lạc xuống chốn phàm trần hay là yêu ***?" Bất kể ngôn ngữ nào cũng không thể hình dung được diện mạo duy mỹ của hắn, chỉ cần nhìn nhất cử nhất động của hắn cũng đủ khiến Mạnh Văn Tuyên miệng khô lưỡi nóng, trái tim đập 'thình thịch' không ngừng.

Từ lúc ngồi ở chỗ này, Tư Vũ Thánh rất rõ rằng tất cả mọi người đều nhìn mình. Thường ngày, nếu có kẻ nào nhìn hắn như vậy, hắn tuyệt đối sẽ đem tròng mắt của đối phương moi ra, sau đó lại chậm rãi tra tấn tới chết, nhưng hôm nay sáng sớm đã không thấy tiểu đông tây của mình đâu, đến lúc trở về vẫn không gặp mặt, hắn thật sự cảm thấy nhàm chán nên cũng nghĩ để xem có tìm được chút thú vui nào từ đám người này hay không.

Vậy mà, đợi cả nửa ngày trời, những người này cũng chỉ dám nhìn từ xa, căn bản chẳng có ai tìm tới 'nói chuyện phiếm' khiến hắn buồn bực không thôi.

Kỳ thực hắn không biết, khi hắn lên lầu hai uống rượu, tất cả tiểu nhị trong tửu lâu được Ngô Thiên căn dặn, chỉ cần thấy kẻ nào muốn tiến lên trêu chọc Tư Vũ Thành phải lập tức âm thầm cảnh cáo họ 'nếu không muốn trở thành kẻ địch của Phi Vũ Các thì đừng có chọc vào người nọ' hay những lời nói đại loại như vậy. Nếu đã biết thân phận lão bản Phi Vũ Các cùng thế lực phía sau y, thử hỏi có kẻ nào không muốn sống mà tiến lên phía trước?

Cơ mà, trừ bỏ một tên, một tên bị Ngô Thiên cố ý căn dặn tiểu nhị không cần cảnh cáo hắn – Mạnh Văn Tuyên.

Mạnh Văn Tuyên ôm ngực, cảm nhận được trái tim nhảy liên hồi như trống trận, ngây ngốc nhìn chằm chằm người nọ.

Cần cổ trắng nõn duyên dáng, đầu lưỡi phấn hồng, nhìn người nọ lười biếng ngửa đầu uống cạn một chén rượu, sau đó dùng đầu lưỡi ám muội quét đi những giọt rượu còn vương trên khóe môi, đại não của hắn nổ 'oành' một tiếng, Mạnh Văn Tuyên khó khăn nuốt nước miếng xuống yết hầu khô khốc, cả người khô nóng như củi cháy. Hiện tại, hắn đã hoàn toàn quên mất mục đích tới nơi này, trong đầu chỉ lưu lại hình ảnh của tuyệt sắc mỹ nhân đang ngồi bên cửa sổ.

"Tên này không muốn sống nữa sao?"

"Lá gan người này lớn quá nha…"

"Hắc hắc, có tên ngốc tử xuất hiện…"

Mọi người nhìn hành động của hắn đều xôn xao bàn tán, có người giật mình, có người hâm mộ, có người chờ xem náo nhiệt.

Hiện tại, trong mắt Mạnh Văn Tuyên chỉ còn người nọ, ánh mắt sáng quắc chăm chú theo nhất cử nhất động của người nọ, căn bản không nghe được những lời của người khác nghị luận cùng cười nhạo.

"Vị huynh đài này, chẳng hay ta có thể ngồi ở đây không?"

Ngoài miệng thì hỏi han khách khí nhưng người thì đã đặt mông xuống chỗ ngồi đối diện, Mạnh Văn Tuyên bày ra bộ dạng mà hắn tự cho là quyến rũ, tươi cười, chắp tay: "Tiểu đệ là Mạnh Văn Tuyên, không biết nên xưng hô thế nào với huynh đài đây?"

Đợi cả nửa ngày trời khiến Tư Vũ Thánh mất hứng muốn trêu đùa người khác, đang chuẩn bị trở về tiểu viện tìm Vân Phi Vũ, vốn định nói vài câu dọa người chạy đi nhưng vừa nghe tới tên của hắn, những lời vừa định thốt ra khỏi miệng lập tức bị thu hồi, thản nhiên hỏi: "Ngươi tên là Mạnh Văn Tuyên?"

Vừa nghe mỹ nhân nói chuyện với mình, Mạnh Văn Tuyên vô cùng hưng phấn, vội vàng gật đầu: "Đúng, tiểu đệ tên Mạnh Văn Tuyên, mong huynh đài cũng cho ta biết tục danh."

"Thật đúng là thiếu kiên nhẫn mà." Tư Vũ Thánh nhíu mày, không trả lời vấn đề của hắn, đã vậy còn hỏi ngược lại: "Nghe nói ngươi quen lão bản của Phi Vũ Các?"

"Chẳng lẽ hắn là người quen của y? Chắc là đúng rồi, biết đâu còn có thể 'tìm' quan hệ."

Hạ quyết tâm, Mạnh Văn Tuyên cố tình kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ huynh đài cũng quen biết Tiểu Vũ? Ta cùng y tình như thủ túc, thì ra là người một nhà! Thất kính, thất kính"

"Người một nhà? Ngươi cũng xứng?" Tư Vũ Thánh liên tục âm thầm cười lạnh. Từ những lời của Vân Khoảnh Dương kể lại, sau khi biết mẫu tử Mạnh gia từng khi dễ Vân Phi Vũ, hắn vẫn lo không tìm được cơ hội chỉnh bọn họ, thật không ngờ có người lại chủ động đưa thân tới cửa.

"Được, tốt lắm, lâu rồi không được ngửi mùi huyết ***." Tư Vũ Thánh liếm môi, nụ cười trên mặt càng thêm ngọt ngào: "Vũ Nhi, là do hắn tới trêu chọc ta nha. Đệ cũng không thích ta bị người khác nhòm ngó chiếm tiện nghi đúng không?"

283. Quyển 7 - Chương 281: Pn16:hù Dọa, Hù Dọa

"Lão bản."

Vân Phi Vũ còn chưa kịp bước vào cửa đã thấy Ngô Thiên trưng gương mặt lo lắng đứng trước cửa tửu lâu, y kinh ngạc hỏi: "Làm sao vậy? Có chuyện gì rồi sao?"

Ngô Thiên gật đầu, nhưng nhìn Trần Bảo Quang bên cạnh y, sau đó lại nhìn khách nhân đang lui tới chung quanh, hắn ra hiệu nói chuyện ở nơi này thực sự không tiện.

Vân Phi Vũ lập tức hiểu được, quay đầu nói với Trần Bảo Quang: "Bảo Nhi, ngươi vào trước đi, ta có chuyện muốn nói với Ngô chưởng quầy."

"Uhm." Trần Bảo Quang ngoan ngoãn rời đi.

Tới phía sau quầy, Vân Phi Vũ lập tức hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nhìn bộ dạng bồn chồn lo lắng của lão bản nhà mình, Ngô Thiên rất muốn cười, nhưng hắn hiểu rõ, nếu mình mà cười, chắc chắn Vân Phi Vũ sẽ nhìn thấu chuyện này là do mình sắp xếp, vì thế, hắn nói nghiêm túc: "Lão bản, là như thế này. Vừa rồi Mạnh công tử tới tìm ngài, ta nói ngài không có ở đây nhưng hắn không chịu rời đi, tiến lên lầu hai chờ ngài. Ai ngờ cuối cùng lại bị giáo chủ đang uống rượu trên lầu hai kéo ra sau trang viên."

"Cái gì, Thánh?" Vân Phi Vũ kinh ngạc: "Sao Thánh lại có thể uống rượu ở tửu lâu được? Còn nữa, vì sao Thánh lại kéo Mạnh Văn Tuyên tới hậu viện? Bọn họ gặp nhau như thế nào?"

"Thật ra là thế này." Ngô Thiên nháy mắt mấy cái, nói tiếp: "Sáng sớm nay giáo chủ đã tới đây tìm ngài, không thấy ngài đâu hắn liền chạy lên lầu hai uống rượu. Về phần vì sao lại lên đó thì tiểu nhân không rõ lắm, còn nữa, nghe tiểu nhị trên lầu hai nói là Mạnh công tử chủ động tiếp cận giáo chủ, hình như hai người tán gẫu rất vui vẻ, sau đó giáo chủ đưa hắn rời khỏi đây theo cửa sau."

"Tiểu nhân chỉ biết như vậy thôi." Hắn bổ sung thêm một câu.

Vân Phi Vũ trầm mặc một lát, nhíu mày: "Được rồi, ta đã biết, ngươi đi lo công việc của mình đi. Ta tới đó xem sao."

Nhìn y vội vàng rời đi, Ngô Thiên nhếch môi: "Chẳng biết giáo chủ chỉnh tên tiểu tử kia thế nào đây. Cơ mà... nhìn bộ dạng cố gắng tỏ ra bình tĩnh của lão bản cũng thú vị ghê, không biết đang ăn dấm chua hay lo lắng nữa. Khiến cho người ta tò mò quá đi mất. Ha ha, thú vị"

Trong lòng Vân Phi Vũ dấy lên một đoàn hỏa, không rõ vì sao mình đột nhiên mình lại tức giận tới vậy. Kỳ thực y cũng hiểu đại khái đã xảy ra chuyện gì, nhưng y thực sự không kiềm được cơn giận kia. Cho dù người nọ có vì mình đi chăng nữa thì y cũng không cách nào vui vẻ được. Y giận Tư Vũ Thánh cũng giận chính bản thân mình. Chỉ cần nghĩ tới việc Thánh của y bị loại người háo sắc như vậy nhìn trộm là y liền giận tới phát cuồng.

"Mạnh Văn Tuyên đáng chết!"

Hỏi gã tiểu tư trông cửa, Vân Phi Vũ mang gương mặt phủ đầy hàn khí đuổi tới lương đình trên hồ, tới khi thấy được cảnh tượng trước mắt, y không khỏi đứng hình.

Nhìn Mạnh Văn Tuyên trần trụi nằm theo dáng chữ đại trên tảng đá, y chưa thể phản ứng ngay, mãi đến khi nam nhân ôm y vào lòng, che mắt y, ghé bên tai thầm thì: "Đừng nhìn, sẽ khiến ánh mắt của đệ bị ô uế mất."

Nghe thấy lời này, Vân Phi Vũ kéo tay hắn xuống: "Không cho ta xem, còn huynh vẫn cứ xem?"

"Hả?" Tư Vũ Thánh sửng sốt, có điều, thấy tiểu đông tây nhìn mình chằm, hắn lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, vui sướng hôn nhẹ lên cánh hoa phấn nộn trước mắt, gương mặt chớm nở tiếu ý: "Vũ Nhi đang ghen tị sao?"

Bị nói toạc tâm tư, Vân Phi Vũ đỏ bừng mặt, ngượng ngùng quay đầu đi, không dám nhìn thẳng nam nhân.

Biết mình nổi cơn ghen rất vô lý, Vân Phi Vũ ho nhẹ vài tiếng che dấu xấu hổ, lại nhìn về phía kẻ đang nằm trên mặt đất.

Không biết Mạnh Văn Tuyên bị thứ gì kích thích mà thân thể không ngừng run rẩy, nước mắt nước mũi tèm lem, dưới hạ thân còn có một vũng nước, dường như thần trí không được tỉnh táo. Tuy nhiên, trừ bỏ vài vết thương nhợt nhạt trên bụng lại chẳng thể phát hiện thêm điều gì khác thường.

Trong lòng thực sự chán ghét kẻ này, tự đại lại háo sắc, nhưng Vân Phi Vũ vẫn không thể quyết tâm bỏ mặc tính mạng của hắn. "Dù sao tên này cũng là nhi tử duy nhất của Mạnh thúc, nếu hắn chết, chắc chắn Mạnh thúc sẽ rất thương tâm." Y thầm thở dài trong lòng.

"Thánh, đừng giết hắn được không?"

Tư Vũ Thánh nhướn mi: "Vì sao? Chẳng phải đệ vẫn luôn ghét hắn? Hay là vì gã Mạnh thúc gì gì kia? Kỳ thực hắn cũng chẳng có ân tình gì với đệ cả, chỉ là tiện thể cho đệ quá giang một đoạn đường, nên trả thì cũng đã trả hết rồi, đệ chẳng còn nợ hắn bất luận chuyện gì nữa."

Dừng một lúc, hắn nhìn người trên mặt đất: "Tất cả đều do tên này tìm tới tử lộ, ta vẫn nghe lời đệ không chạy tới gây phiền phức cho Mạnh gia mà, tự hắn xông tới đó chứ. Hơn nữa, hắn ngàn lần vạn lần không nên có ý nghĩ dám đụng tới ta, càng không nên có ý nghĩ xấu xa với đệ. Vũ Nhi, đệ cảm thấy loại người như vậy xứng đáng sống trên đời sao?"

"Uhm, quả thực hắn không xứng." Vân Phi Vũ nhìn kẻ đã gần như hôn mê kia, trả lời không chút do dự. Y nhìn nam nhân, vươn tay xoa mặt hắn, nhẹ nhàng vuốt ve: "Hắn thực sự không đáng sống, bởi vì hắn dám có ý xấu với huynh, huynh là người của ta, nhưng là..." Y đổi ngữ khí, nhìn kẻ nằm trên mặt đất mà thở dài: "Hắn sống, ít nhất cũng không khiến Mạnh thúc thương tâm."

"Chẳng phải theo những lời đệ nói thì đệ đã trả hết nợ ân tình cho Mạnh thúc gì đó rồi sao?" Tư Vũ Thánh cau mày.

"Thánh" Vân Phi Vũ che miệng hắn lại, nghiêm túc: "Cho dù Mạnh thúc chỉ để ý tới nhi tử thân sinh của mình, nhưng ta vẫn luôn coi hắn như phụ thân. Ân tình giữa ta và hắn không chỉ đơn giản như vậy, có lẽ do ta tự mình ngộ nhân, nhưng là… huynh chiều theo lần tùy hứng này của ta được không?"

"Đệ nha" Thấy vật nhỏ như vậy, Tư Vũ Thánh cũng chẳng biết làm gì khác, nhéo mũi y: "Lúc nào cũng mềm lòng như vậy, nhất định ngày nào đó sẽ chịu thiệt thòi rất lớn."

Biết hắn đã đáp ứng, Vân Phi Vũ mỉm cười: "Không đâu, chẳng phải ta vẫn luôn có các huynh bên cạnh sao?"

"Đúng vậy! Chúng ta sẽ không để đệ chịu bất kỳ thương tổn nào." Tư Vũ Thánh thì thầm, cúi đầu hàm trụ đôi môi ngọt ngào kia.

"Uhm… Thánh" Vân Phi Vũ đỏ mặt đẩy hắn ra, nhìn hai người mặc y phục màu tro đứng bên cạnh sau đó lại nhìn kẻ nằm trên mặt đất, đột nhiên hỏi: "Sao huynh lại cởi sạch y phục trên người hắn? Những vết thương trên người hắn là do huynh gây ra?"

Không được thỏa mãn, Tư Vũ Thánh có chút mất hứng, mím môi không nói.

Biết hắn lại giở tính làm như tiểu hài tử, Vân Phi Vũ suy nghĩ, ghé bên tai hắn nói nhỏ điều gì đó, nam nhân lập tức hớn hở: "Nhớ đó, lát nữa không được phép giở trò."

"Ân" Vân Phi Vũ gật đầu, lại hỏi: "Rốt cuộc là tại sao lại lột sạch đồ trên người hắn? Chẳng lẽ huynh định…"

"Tiểu bất điểm này, nghĩ gì vậy chứ." Tư Vũ Thánh búng trán y một cái, đột nhiên tươi cười: "Kỳ thực ngay từ đầu ta đã không định giết hắn rồi."

"Hả?" sửng sốt một lúc, Vân Phi Vũ hiểu ra mình đã bị lừa, trừng mắt lườm hắn, hỏi tiếp: "Vậy tại sao hắn lại biến thành như vậy?"

Tư Vũ Thánh cuốn lấy một lọn tóc của y mà chời đùa, vẻ mặt nhàm chán: "Ta chỉ muốn hù dọa hắn mà thôi, thật chẳng ngờ hắn lại bị dọa tới mức này, thật mất hứng!"

"Huynh dọa hắn chuyện gì?" Vân Phi Vũ vô cùng tò mò.

"Chẳng có gì, ta chỉ nói cho hắn biết là ta muốn từng đao từng đao đem món 'đồ chơi' kia cắt đứt, chẳng ngờ mới quẹt quẹt trên bụng hắn vài cái đã thấy hắn hôn mê, lá gan nhỏ chết được." Tư Vũ Thánh khinh thường bĩu môi.

Trên đầu Vân Phi Vũ treo đầy hắc tuyến, ánh mắt nhìn nam nhân có thể bắn ra hai chữ "Biến thái".

Cứ từng đao từng đao cắt đi thứ đó của nam nhân, quả thực so với chết còn kinh khủng hơn, là nam nhân thì ai chẳng sợ, huống chi hắn lại là một công tử ca chỉ biết tới chuyện ăn chơi đàng ***, chưa bao giờ nếm trải khổ cực. Y đột nhiên có chút cảm thông cho Mạnh Văn Tuyên, kẻ vừa bị biến thành chuột thí nghiệm này, thế nhưng, ai kêu hắn có mắt như mù mà trêu chọc vào Thánh của y chứ, bị xử như vậy cũng đáng đời.

"Vậy tạm thời đưa hắn vào phòng nào đó đi, sau khi hắn tỉnh lại ta còn muốn nói với hắn vài lời." Vân Phi Vũ nói với hai người còn lại, nhưng ánh mắt lại nhìn nam nhân.

Đã định thốt lên 'còn gì để nói đâu', nhưng thấy tiểu đông tây kiên quyết như vậy, Tư Vũ Thánh gật đầu, ý bảo hai người còn lại đưa hắn đi.

Lương đình chỉ còn lại hai người, Tư Vũ Thánh lập tức ép gáy Vân Phi Vũ, đẩy hai phiến môi hoa ra. Sau khi nghe thấy tiểu đông tây hứa hẹn hắn đã suýt không khống chế được dục hỏa của mình, rốt cuộc hiện tại không cần phải nhẫn nại nữa.

"Thánh… đừng"

Tư Vũ Thánh dừng lại, nâng cằm y, ngữ khí tràn ngập vẻ hờn dỗi: "Vừa rồi đệ đã đáp ứng với ta mà."

Vân Phi Vũ tức giận lườm hắn một cái: "Muốn gì thì cũng phải về phòng, ở đây có người qua lại."

"Thì ra đệ lo lắng chuyện này." Tư Vũ Thánh cười khẽ: "An tâm, ta đã sai người cách ly nơi này rồi, tạm thời không có ai tới quấy rầy đâu. Vũ Nhi, ngoan nào"

"Uhm… không được, đứng kéo, y phục rách mất. Ngô Tư Vũ Thánh, cái tên hỗn đản này, đáng chết, trời lạnh như vậy mà huynh đòi làm ngoài này, huynh muốn lạnh… ah…"

Nụ hôn triền miên nóng bỏng qua đi, nhìn sắc mặt tiểu đông tây trong lòng đỏ ửng, ánh mắt phủ tầng sương mờ, Tư Vũ Thánh nhẹ nhàng đặt y lên ghế đá phủ lớp lông cừu thật dày.

Vuốt ve cánh hoa bị mình hôn tới xưng đỏ, nâng chân y lên tới gần khuỷu tay, cúi đầu ghé bên tai y thì thầm: "An tâm, ta sẽ nhanh chóng khiến cho thân thể đệ bốc hỏa."

Khi Mạnh Văn Tuyên tỉnh lại liền nhận ra mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, ký ức đáng sợ trước khi hôn mê ập tới khiến hắn hoảng sợ hét to một tiếng, lại ngất đi.

Tỉnh lại lần nữa lại thấy căn phòng mờ mờ ảo ảo, dường như trời đã tối, quay đầu lại thấy một người ngồi bên giường, hắn sợ tới mức ôm chặt chăn lùi lại phía sau.

"Không lẽ bị dọa tới phát cuồng rồi?" Vân Phi Vũ gọi to: "Mạnh huynh, là ta, Vân Phi Vũ đây."

Nghe rõ giọng nói kia, Mạnh Văn Tuyên dừng lại, đột nhiên ngồi dậy bắt lất tay Vân Phi Vũ, vừa kêu la vừa sợ sệt nhìn chung quanh: "Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, tên điên, có người điên, tên kia là đồ điên…"

Vân Phi Vũ cau mày, Thánh của mình bị gọi là kẻ điên khiến y vô cùng khó chịu, tuy nhiên, hành động đó với một gã công tử ca chưa trải sự đời này mà nói cũng có thể nói là quá mức khủng bố.

"Mạnh huynh bình tĩnh một chút."

Vân Phi Vũ đẩy tay hắn ra, thản nhiên nói: "Ngươi an tâm, Thánh đã đáp ứng với ta sẽ không đối xử với ngươi như vậy, bất quá, từ nay về sau ngươi đừng trêu chọc hắn nữa, bằng không đến ta cũng không thể cứu ngươi nữa đâu."

"Thánh?" Nghe cách xưng hô thân thiết như vậy, Mạnh Văn Tuyên lập tức rụt về phía sau, căng thẳng nhìn y: "Đệ… đệ quen tên điên kia sao?"

"Hết câu này tới câu khác đều là kẻ điên này kẻ điên nọ." Vân Phi Vũ hoàn toàn làm mặt lạnh: "Mạnh huynh, mong huynh chú ý ngôn từ. Thánh không phải kẻ điên, là do huynh trêu chọc, có tâm ý bất lương đối với hắn trước, bằng không hắn chẳng có thời gian rảnh để mà chỉnh huynh."

Dường như đã chán việc tiếp tục nhìn gương mặt ngu xuẩn này, Vân Phi Vũ đứng lên, lạnh lùng nói: "Ngươi nhớ cho kỹ, Thánh là người của ta, đừng có đi trêu chọc hắn. Còn nữa, phiền ngươi sau này đừng có tới Phi Vũ Các hoặc Phi Vũ Hiên, ta với ngươi chẳng có giao tình gì cả. Được rồi, ta đã nói hết lời, ngươi chuẩn bị một chút đi, ta sai người đưa ngươi về."

Nghe xong những lời y vừa nói, gương mặt Mạnh Văn Tuyên lập tức vặn vẹo, oán hận gắt gao nhìn y trừng trừng.

Chẳng ngờ chỉ chốc lát sau đã thấy cửa phòng bị mở ra. Nhìn hai người y phục màu tro mặt lạnh đi về phía mình, hắn hoảng sợ lui ra sau: "Ngươi… các ngươi muốn làm gì?"

Hai người đứng trước giường, trong đó có một người mở miệng: "Giáo chủ sai chúng ta đưa ngươi hồi phủ, đồng thời kêu chúng ta chuyển lời lại rằng 'nếu ngươi còn muốn giữ lại cái mạng của mình thì đừng có suy nghĩ những điều không nên suy nghĩ tới. Bằng không… sẽ có chuyện còn khủng bố hơn cả ngày hôm nay chờ ngươi!"

Nhìn gương mặt âm trầm của hai người, Mạnh Văn Tuyên sợ tới mức quên hết tất cả mọi thứ, chỉ liên tục gật đầu theo bản năng.

284. Quyển 7 - Chương 282: Pn17:thân Nhân Bằng Hữu

Bận rộn hơn một tháng, cách cuối năm còn tám ngày, bốn người quây quần.

Buổi trưa ngày hôm đó, một nhà năm người sum vầy dùng bữa, ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng bước chân dồn dập, mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa, tuy nhiên, không ai chạy vào thông báo mà rèm cửa bị xốc thẳng lên.

"Dương Nhi"

Thanh âm nhu mì mềm mại mang theo vô tận tưởng niệm cùng vui sướng, mọi người nhìn phụ nhân đứng ở cửa, có kinh hỉ, có khó hiểu, chỉ riêng Vân Khảnh Dương tỏ ra hờ hững lạnh nhạt.

"Đến rồi sao?"

Sắc mặt Hứa Như Yên thoáng hiện nét cô tịch nhưng vẫn cố tươi cười: "Ân, ta nhận được thư của con liền thu dọn hành trang lập tức tới đây."

"Sao lại chỉ có một mình nương? Chẳng phải ta đã bảo…"

"Dương."

Thái độ xa cách lãnh đạm khiến Vân Phi Vũ vô cùng bất mãn, y trừng mắt lườm nam nhân, lập tức đứng lên tới trước mặt phụ nhân, thân thiết đỡ nàng ngồi xuống: "Đại nương, người đi đường mệt mỏi lắm đúng không? Vừa đúng lúc chúng ta cũng mới bắt đầu dùng bữa, hay là người ăn trước vài món rồi nghỉ ngơi, nói chuyện sau?"

Hứa Như Yên sợ hãi nhìn như tử của mình, hé miệng máy môi lại chẳng nói được lời nào.

Cũng vì Vân Phi Vũ trừng mắt cảnh cáo, Vân Khoảnh Dương bất đắc dĩ chấp nhận. Trừ bỏ Vân Phi Vũ, đối với những người khác, cho dù là mẫu thân thân sinh của mình, hắn cũng đã quên cách đối đãi nhiệt tình phải như thế nào, đành phải miễn cưỡng nở nụ cười ôn hòa: "Nương, cùng nhau dùng bữa đi."

Hứa Như Yên vui vẻ ra mặt, nhẹ nhàng gật đầu. Lúc này mới chú ý bên cạnh còn có ba người, nàng không khỏi nghi hoặc.

Vân Phi Vũ chỉ về phía bọn họ, bắt đầu giới thiệu: "Đại nương, hắn là Tích Vô Nhai, còn hắn là Tư Vũ Thánh, còn tiểu gia hỏa này tên Ỷ Thần, là dưỡng tử ta mới thu nhận. Nào, Tiểu Thần ngoan, gọi nãi nãi đi."

Trên đầu Ỷ Thần treo đầy hắc tuyến, kêu Vân Phi Vũ là phụ thân cũng vì có mục đích, có điều… bắt hắn gọi một nữ nhân so với tuổi thực của mình chỉ hơn có mười tuổi thành nãi nãi…

"Tiểu Thần"

"A a, không chịu nổi cái ánh mắt cầu xin này của y mà." Ỷ Thần ủ rũ, trong lòng hoàn toàn không tình nguyện hô lên: "Nãi nãi"

"Ha hả, ngoan, tiểu hài tử này thực đáng yêu." Trong lòng Hứa Như Yên tràn ngập vui mừng, đột nhiên lại đỏ mặt: "A, Tiểu Vũ, ta không biết con nhận dưỡng tử nên không chuẩn bị lễ vật rồi."

Vân Phi Vũ mỉm cười, trấn an: "Đại nương, đều là người một nhà mà, người không cần khách khí như vậy. Ta cho hắn cũng như người cho hắn, đúng không?"

Thấy y thân mật như vậy, đôi mắt Hứa Như Yên đỏ ửng lên, cảm thán: "Đỗ muội tử thật sự có phúc khi có được một nhi tử ngoan ngoãn như con." Nói xong câu đó, nàng lập tức nhận được ánh mắt bao hàm oán giận, lập tức chuyển hướng sang phía Vân Khoảnh Dương, lo lắng nói: "Dương Nhi, ta không có ý gì khác…"

Tựa hồ có chút bất mãn với lời nói của nàng, Vân Khoảnh Dương nhíu mày, vừa định lên tiếng quát lớn lại nghe Vân Phi Vũ chen vào nói: "Đại nương, người đừng bao che cho hắn, tính tình hắn con lại chẳng rõ hay sao, vừa xấu tính lại vừa cứng đầu, đúng không?"

Vân Khoảnh Dương dở khóc dở cười, nhưng đối diện với ánh mắt sáng quắc của tiểu đông tây, hắn đành phải gật đầu: "Phải, nương à, người nói đúng lắm. Nào, không nói mấy chuyện này nữa, ăn cơm, chúng ta ăn cơm thôi." Hắn lập tức gắp mấy miếng thức ăn vào bát phụ nhân.

Lần đầu được nhi tử tự tay gắp thức ăn, Hứa Như Yên kích động rơi lệ, cúi đầu lấy khăn tay chấm chấm khóe mắt: "Được, được, ăn cơm, chúng ta ăn cơm, không nói nữa."

"Đại nương, người uống bát canh nhuận họng trước. Canh này là do Vũ Nhi hầm rất lâu đấy." Tích Vô Nhai cầm chiếc bát rỗng múc một chén canh đặt trước mặt phụ nhân, vẻ mặt tươi cười nhu hòa.

"A… được."

Hứa Như Yên cười đáp lại, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, nam nhân này khi nãy cũng gọi mình là 'đại nương', hơn nữa cách gọi Tiểu Vũ của hắn lại thân thiết tới vậy, rốt cuộc quan hệ giữa bọn họ là như thế nào? Ánh mắt nàng quét qua bọn họ vài vòng, nhịn không được liền nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Vũ, con… cùng bọn họ?"

"A, việc này…" Vân Phi Vũ cười gượng hai tiếng. Mời phụ nhân tới mừng lễ đón năm mới cùng mình, y đã dự định không giấu diếm quan hệ của bọn họ với nàng. Ban đầu vẫn nghĩ chỉ cần nói ra sự thực là được, nhưng nhìn vẻ mặt thất kinh chưa định của nàng, y thực sự không cách nào mở lời, sắc mặt bất giác đỏ bừng: "Thực ra… là… chúng ta là…"

Tư Vũ Thánh nhịn không được, vừa định trả lời thay y lại không ngờ bị Vân Khoảnh Dương giành trước: "Ăn cơm thì ăn cơm đi, hỏi nhiều như vậy làm gì, chỉ mời người tới dự lễ mừng năm mới thôi, ít quan tâm những chuyện không liên quan tới mình đi."

Vừa nghe lời này, Hứa Như Yên càng thêm xác định quan hệ giữa bọn họ, trong lòng có chút bất mãn cùng phiền não vì sao Vân Phi Vũ lại hoa tâm tới vậy, nhưng thái độ của nhi tử càng khiến nàng thêm thương tâm, yên lặng cúi đầu không nói một lời.

"Dương"

Vân Phi Vũ quát nhẹ, y biết nam nhân không muốn mình khó xử, nhưng nhìn vẻ mặt cô đơn của phụ nhân, y suy nghĩ một chút, nhẹ giọng mở miệng: "Đại nương, ta cũng không muốn gạt người, chúng ta ở chung với nhau. Aiz… ta cũng không biết giải thích ra sao nữa, chỉ là ta không thể bỏ bất luận người nào trong bọn họ, cho nên… thật có lỗi!"

"Nhưng chúng ta thật sự rất vui vẻ, cũng vô cùng hạnh phúc!" Y vội vàng bổ sung thêm một câu, sau đó căng thẳng nhìn phụ nhân.

"Quên đi, con cháu có phúc của con cháu." Nghe được Vân Phi Vũ nói những lời này, lại thấy tâm tình nhi tử của mình cũng tốt, Hứa Như Yên thả lòng tâm trạng, ngẩng đầu cười: "Là do đại nương nhiều chuyện. Tính tình Dương Nhi không tốt lắm, cũng chỉ có con mới có thể bao dung hắn. Mẫu thân như ta cũng cảm thấy an lòng."

Vân Phi Vũ thở phào nhẹ nhõm, tươi cười gật đầu: "Đại nương an tâm đi, tính tình hiện tại của Dương đã tốt lên nhiều lắm."

"Đúng vậy, đại nương an tâm đi, ta cùng Vũ Nhi sẽ thay người quản giáo tên tiểu tử này." Tư Vũ Thánh tủm tỉm xen vào, nhìn sắc mặt Vân Khoảnh Dương biến thành sắc xanh, trong lòng hắn vui vẻ như mở hội.

Mắt thấy Vân Khoảnh Dương sắp phát hỏa, Vân Phi Vũ liếc mắt lườm Tư Vũ Thánh một cái, gắp một miếng thức ăn vào bát hắn: "Đây là món ta làm riêng cho huynh, không được phép nói chuyện nữa, ăn mau."

Vân Khoảnh Dương hừ nhẹ một tiếng, cúi đầu ăn cơm, sau đó lại đột nhiên lên tiếng: "Đúng rồi, nương à, tiểu nha đầu kia đâu? Chẳng phải ta kêu nàng cùng người tới đây sao?"

"A, con xem, trí nhớ của ta thật là…" Hứa Như Yên nghiêng mặt nhìn ra cửa, gọi khẽ: "Hai người các ngươi đều vào đây đi."

"Nha đầu?" Vân Phi Vũ nghi hoặc khó hiểu nhìn về phía Vân Khoảnh Dương, thấy hắn bĩu môi hất cằm về phía cửa, y đành phải quay đầu nhìn lại, đến khi thấy nha hoàn mặt mày tròn trịa bước vào, y hô lên: "Phỉ Thúy tỷ, đã đến đây rồi sao còn đứng ở ngoài, mau…"

Nhưng lúc thấy lục y nữ tử phía sau, y tạm thời ách tiếng, không thể tin nhìn nàng. Tuy rằng trước mắt là một cô nương trưởng thành duyên dáng yêu kiều, nhưng cả đời này y sẽ không bao giờ quên đi gương mặt quen thuộc này.

"Tiểu Nha? Là Tiểu Nha!"

Vân Phi Vũ kích động lao lên bắt lấy vai nữ tử, không ngừng nhìn lên ngắm xuống: "Tiểu Nha, thực sự là Tiểu Nha mà, không chết, Tiểu Nha không chết…"

"Thiếu gia" Bích Nha nhẹ nhàng gọi, ngữ khí run rẩy: "Nô tỳ nhớ người lắm."

"Ta cũng vậy, ta cũng…"

"Khụ khụ" Hai tiếng ho khan thật mạnh đánh gãy lời y nói, Vân Khoảnh Dương thản nhiên nói: "Vũ Nhi, tất cả mọi người đều đang đói bụng, chúng ta ăn cơm trước, ôn chuyện thì khi nào làm cũng được."

"A, đúng nha, Tiểu Nha, Phỉ Thúy tỷ, mọi người cũng đói bụng rồi, đến đây, đến đây đi." Nói xong, y kéo hai người tới bên bàn.

"Không, không được đâu thất thiếu gia. Việc này… việc này không được." Phỉ Thúy thất kinh cự tuyệt.

"Đúng vậy, thiếu gia, chúng ta không thể…"

Bích Nha phụ họa theo lại bị Vân Phi Vũ ngắt lời: "Kêu hai người ngồi xuống thì hai người cứ ngồi đi. Người ở xa tới là khách, trừ phi các người không muốn gia chủ ta đây giữ lại được chút thể diện."

Bích Nha khó xử nhìn y: "Thiếu gia, ta…"

"Được rồi." Vân Phi Vũ ngắt lời Bích Nha, sau đó búng lên trán nàng: "Đã sớm nói rằng ta luôn coi muội như muội muội ruột thịt, sau này phải gọi là đại ca, biết chưa?" Nói xong, y cứng rắn kéo hai người ngồi xuống, xới đầy bát cơm đặt trước mặt hai người: "Đói bụng rồi đúng không? Mau ăn đi, mọi người nếm thử tay nghề của ta xem sao."

Thấy hai người sợ hãi nhìn mình, Vân Khoảnh Dương chỉ nhàn nhã mở miệng: "Không cần phụ tâm ý của Vũ Nhi, tóm lại đồ ăn cũng nhiều, ăn đi."

"Vâng."

Bao nhiêu nhiệt tình của mình còn không bằng một câu mệnh lệnh của nam nhân, Vân Phi Vũ bất mãn, nhưng nhìn mọi người ăn uống vui vẻ, một chút u ám trong lòng đều tan thành mây khói.

Bữa cơm này ăn xong ước chừng cũng mất nửa canh giờ, cũng may trong phòng có đốt ấm lô nên đồ ăn không lạnh nhanh, người một nhà cùng nhau hòa thuận vui vẻ.

Sau khi ăn xong, an bài nơi nghỉ ngơi cho mọi người, Vân Phi Vũ kéo Bích Nha lại cùng nhau ôn chuyện. Không có y ở bên, ba người nằm trong thư phòng chơi cờ, đọc sách đều cảm thấy bất an, mãi đến buổi chiều lại đón thêm ba vị khách nữa.

"Thất thiếu gia, vương gia mời người tới tiền thính."

Đang trò chuyện cao hứng cùng Bích Nha trong phòng, ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng thông báo.

"Có chuyện gì sao?" Vân Phi Vũ nhíu mày.

"Có khách đến, vương gia mời người tới tiền thính."

"A, là vậy sao." Vân Phi Vũ trầm ngâm một lát, nhìn sang Bích Nha.

"Thiếu gia, người có việc thì đi đi, ta thu dọn một chút."

"Uhm, cũng tốt." Vân Phi Vũ đứng lên, đột nhiên gõ trán nàng: "Nhớ rõ lần sau phải gọi là đại ca, nghe chưa?" lập tức xoay người bước tới cửa, mở cửa phòng ra, quay lại nhìn nàng: "Muội nghỉ ngơi đi, tới bữa tối ta sẽ phái người tới gọi, cần gì cứ nói thẳng, không được phép khách khí với ta, biết chưa?"

Bích Nha hé miệng định nói gì đó, cuối cùng ngoan ngoãn gật đầu: "Đã biết, đại… đại ca."

"Ngoan" Vân Phi Vũ mỉm cười, sau đó bước ra khỏi cửa.

Nhìn cánh cửa phòng bị đóng lại, Bích Nha nhẹ nhàng thở ra, ngồi bên giường cúi đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì, đột nhiên nàng nâng tay áo xoa mặt, sờ sờ nhiệt độ người nọ còn lưu lại trên ghế, thấp giọng: "Thiếu gia, rốt cuộc ta cũng gặp lại người rồi."

Từ xa đã nghe thấy tiếng cười của Tích Vô Nhai cùng thanh âm non nớt không rõ ràng, Vân Phi Vũ không khỏi tò mò rốt cuộc khách vừa tới là ai, nhanh chóng bước vào phòng lại vừa vặn bắt gặp đôi mắt đào hoa cùng gương mặt đã trở nên trầm ổn hơn trước, y kinh ngạc đứng ở cửa, đến khi lấy lại *** thần mới phát hiện mình được người nọ ôm vào lòng.

"Tiểu Vũ, đã lâu không thấy."

"Nghiêm… Nghiêm đại ca?"

Một tiếng ho nhẹ vang lên, sau đó, thanh âm ôn nhuận của Tích Vô Nhai truyền tới: "Hai người vẫn muốn đứng ở cửa sao? Vũ Nhi, tới xem nhi tử của Thiên Mẫn này."

Nghiêm Thiên Mẫn thầm thở dài, chủ động buông người ra, sau đó vỗ vai y: "Nào, đến nhìn nhi tử của ta đi."

"Uhm." Vân Phi Vũ cùng theo vào.

Đến gần hai người đang ngồi ngay ngắn, Vân Phi Vũ nhìn thiếu phụ bên cạnh, nhất thời không biết nên xưng hô ra sao, suy nghĩ một chút, y tươi cười mở miệng: "Tỷ nhiều tuổi hơn ta, ta gọi tỷ là tẩu tử nha." Sau đó y quay ngược lại trưng cầu ý kiến của Tích Vô Nhai.

"Chỉ là cách xưng hô mà thôi, không cần so đo như vậy, đệ muốn gọi sao cũng được." Tích Vô Nhai ôn nhu cười với y, sau đó vươn tay: "Lại đây."

Vừa mới tới gần đã bị nam nhân kéo thẳng ngồi lên đùi hắn, Vân Phi Vũ sửng sốt, đang định giãy dụa đứng lên lại nghe nam nhân quát nhẹ bên tai: "Đừng nhúc nhích!"

"Tích?" Y kinh ngạc nhìn nam nhân, vô cùng khó hiểu với hành vi của hắn, ngay cả cảm giác xấu hổ cũng bị quẳng ra sau đầu.

Tích Vô Nhai không hề giải thích, bàn tay to lớn cố định lưng Vân Phi Vũ không cho y rời đi, trước sự kinh ngạc của huynh đệ cùng muội muội mình, hắn từ tốn nói: "Nhìn xem, một lớn một nhỏ, có phải bọn họ rất giống nhau không?"

Nghe thấy lời Tích Vô Nhai nói, hai vị phụ mẫu lập tức nhìn một lớn một nhỏ trên đùi hắn, mà Vân Phi Vũ đỏ mặt hồng tai nhìn tiểu bất điểm đối diện, không dám quay đầu. Tiểu bất điểm kia cũng mở to đôi mắt đen lúng liếng chớp chớp nhìn y, dường như đang suy nghĩ tại sao y đã lớn như vậy rồi mà vẫn ngồi trên lòng người khác…

"Ha ha… Vô Nhai huynh nói như vậy khiến ta cũng cảm thấy giống đấy nhé. Huynh nhìn ánh mắt của nó xem, cứ như cùng một khuôn mẫu với Tiểu Vũ vậy." Nghiêm Thiên Mẫn tỏ vẻ hứng thú nhìn chằm chằm hai người. Tích Ngưng Sương cũng nhìn nhi tử của mình cùng Vân Phi Vũ, sau đó nhìn bạch y nam tử với vẻ mặt tràn đầy nhu tình mật ý kia, trong lòng nàng có chút mất mác, nhưng nhìn hai người ở bên nhau hòa thuận vui vẻ như vậy nàng cũng cảm thấy an lòng, tươi cười gật đầu: "Đúng là giống thật, ngoại sanh giống cữu mẫu, xem ra Tiểu Vũ đúng là người của Tích gia chúng ta rồi, đúng không đại ca?"(Cữu mẫu: Vợ của cữu cữu, mợ)

Tích Vô Nhai chỉ cười không nói, mà Vân Phi Vũ nghe được hai chữ cữu mẫu, khóe miệng y lập tức co giật vài cái, nhìn thấy nam nhân cười trộm, y lập tức nhéo mạnh lên đùi hắn một cái, hừ nhẹ.

Biết tiểu đông tây mất hứng, Tích Vô Nhai nhéo nhéo thắt lưng y, sau đó nhìn về phía hai người còn lại: "Đi đường chắc mệt mỏi rồi, đợi lát nữa chúng ta sẽ dùng cơm chiều. Nếu mọi người đói, ta sẽ sai hạ nhân mang chút điểm tâm tới."

"Không sao hết, trên đường tới đây chúng ta đã dùng cơm trưa rồi, tạm thời chưa đói bụng. Ta vẫn nghe mọi người đồn đồ ăn Tiểu Vũ nấu rất tuyệt, ta phải để dành bụng để cơm chiều ăn được nhiều chút."

Nghiêm Thiên Mẫn cười ha hả ôm tiểu bất điểm từ người Tích Vô Nhai sang: "Trước tiên huynh cứ an bài cho chúng ta một nơi nghỉ ngơi đi, tối nay mọi người phải cùng chúng ta uống nhiều đấy nhé."

"Không thành vấn đề, tói nay không say không ngủ." Tích Vô Nhai cười ha hả ôm Vân Phi Vũ đứng lên, vô cùng thân thiết nói: "Đợi lát nữa ta sẽ giúp đệ nhặt rau."

Vân Phi Vũ khó hiểu liếc hắn một cái, đến bây giờ y vẫn không hiểu nổi nguyên nhân hắn đột nhiên hành động bất thường như vậy. Nếu là hai người kia y sẽ có cách tìm hiểu, tuy nhiên, trước mặt y lúc này chính là Tích, là Tích luôn luôn trầm ổn ôn nhu. Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy?

"Đi thôi, ta đưa hai người tới nơi ở, chắc hẳn hành lý đã được chuyển hết vào phòng rồi."

Tích Vô Nhai ôm eo Vân Phi Vũ dẫn đầu bước ra cửa, đến khi bước tới một ngã rẽ, hắn đột nhiên cúi đầu cắn lên vành tai y, nhẹ giọng nói: "Trừ chúng ta ra, sau này đệ không được để bất luận người nào tùy tiện ôm mình, rõ chưa?"

"Ôi… huynh… ghen?" Vân Phi Vũ kinh ngạc nhìn hắn.

Nghe được tiếng bước chân phía sau ngày một gần, Tích Vô Nhai không trả lời, chỉ siết chặt cánh tay, ôn nhu nói: "Đi thôi."

"Thì ra là vậy." Vân Phi Vũ bừng tỉnh đại ngộ, hiểu được vì sao nam nhân lại hành động kỳ lạ như vậy, quả thực khiến y vừa tức giận vừa buồn cười, rõ ràng người luôn ổn trọng như vậy lại vô duyên vô cớ ăn dấm chua với huynh đệ của mình, thật là…

Liếc xéo nam nhân một cái, môi mỏng khẽ nhếch lên, nhỏ giọng nói: "Bình dấm chua."

Nghe thấy lời y bình phẩm, Tích Vô Nhai không nói gì, chỉ cười với y, mà cánh tay đặt bên eo y siết càng chặt.

285. Quyển 7 - Chương 283: Pn18:duyên Phận Chú Định

Cũng vì số người gia tăng nên khi tới bữa tối, một chiếc bàn nhỏ được kê thêm vào phòng ăn cho nữ quyến sử dụng.

Nhìn Tư Vũ Thánh cùng Vân Khoảnh Dương, sau đó trải qua lời giới thiệu của Vân Phi Vũ, phu phụ Nghiêm Thiên Mẫn giật mình không thôi, nhưng sau khi nói chuyện một hồi, bọn họ cũng nhanh chóng tiếp nhận chuyện này. Dù sao đó cũng là lựa chọn của huynh đệ cùng đại ca nhà mình, hơn nữa bọn họ ở bên nhau cũng không tồi, trên hết, bản tính của Nghiêm Thiên Mẫn vốn vô cùng hào sảng, là một người yêu thích kết giao bằng hữu, bọn họ lập tức trở nên thân thiện.

Bởi vì trên bàn ăn còn có nữ tử cùng hài tử, sau khi dùng xong bữa tối, mọi người chuẩn bị dọn dẹp, mà Ỷ Thần ăn no liền trèo lên người Vân Phi Vũ, nằm trong lòng y, buồn bực không nói.

"Tiểu Thần, sao vậy?" Vân Phi Vũ vuốt đầu hắn, ôn nhu hỏi.

"Cái thân thể tiểu hài tử khốn kiếp này tới bao giờ mới chịu lớn lên đây? Người đã không ăn được, đến rượu cũng không thể uống." Ỷ Thần buồn bực không thôi, nhưng cũng đành vậy, hắn dán mặt lên ngực Vân Phi Vũ, bàn tay nhỏ bé ôm chặt thắt lưng y, thỏa mãn cọ tới cọ lui.

"Ha ha, Tiểu Vũ, tiểu hài này cũng dính lấy đệ quá đó chứ. Tiểu tử nhà chúng ta cũng chỉ dính lấy mẫu thân của nó thôi." Nhìn bức tranh phụ tử ấm áp này, Nghiêm Thiên Mẫn không khỏi cảm khái.

"Phi, chàng cứ suốt ngày ra ngoài tụ tập cùng đám hồ bằng cẩu hữu kia mà mặc kệ mẫu tử chúng ta, nhi tử thân mới chàng mới là chuyện là." Chẳng biết Tích Ngưng Sương đã tới sau lưng hắn từ lúc nào, sắc mặt giận dữ.

Nghiêm Thiên Mẫn cười khổ, trên mặt dần dần nổi lên một mạt đỏ ửng chẳng biết là vì men say hay do xấu hổ.

Tích Vô Nhai thấy vậy, nhịn không được liền mở miệng răn dạy: "Ngưng Sương, Thiên Mẫn là phu quân của muội, sao muội có thể nói với hắn những lời như vậy được. Thiên Mẫn chỉ thích tụ hội cùng bằng hữu chứ đâu có làm việc gì có lỗi với muội. Muội nên sửa lại tính này của mình đi, đã là mẫu thân của người ta rồi, sao còn không hiểu chuyện như vậy?"

"Đại ca…"

Nhìn mắt nàng đỏ lên, Vân Phi Vũ lập tức ngăn cản: "Tích, được rồi mà, đâu có nghiêm trọng như huynh nói. Ta thấy Nghiêm đại ca thích bị răn dạy như vậy thì có. Đúng không Nghiêm đại ca?"

"Đúng vậy, đúng vậy. Một ngày không bị giáo huấn như vậy ta sẽ cảm thấy khó chịu." Một bên là kiều thê, một bên là huynh đệ kiêm đại cữu tử, Nghiêm Thiên Mẫn thực sự không tiện bênh vực bất luận người nào. Thấy Vân Phi Vũ hỗ trợ giải vây, hắn vội vàng phụ họa liên thanh, sau đó nhẹ nhàng dỗ dành Tích Ngưng Sương vài câu, lại bắt đầu trêu chọc tiểu bất điểm trong lòng nàng, rời lực chú ý của mọi người: "Dương Nhi, đến đây nào, để cho phụ thân ôm con một chút."

(Đại cữu tử: anh cả của vợ)

Thấy hắn vươn tay lại đây, tiểu gia hỏa kia lập tức ôm chặt cổ mẫu thân mình, chỉ để cho phụ thân hắn thấy cái ót của mình. Mấy người trên bàn tiệc đều cười phá lên, không khí ngượng ngùng lúc trước tiêu tán không còn một mảnh, mọi người càng thêm hòa hợp.

"Đại ca, Thiên Mẫn, mọi người từ từ uống rượu. Ta đưa Dương Nhi trở về nghỉ ngơi trước."

Dường như Tích Ngưng Sương thực sự mệt mỏi, hơi cúi chào mọi người, xoay thân định rời đi, nhưng tiểu gia hỏa trong lòng lại không ngừng giãy dụa.

"Ứ ừ, a… a…, ôm"

"Ôi!" Nhìn tiểu bất điểm vươn tay về phía mình, Vân Phi Vũ không khỏi kinh ngạc.

Từ lúc nhìn thấy tiểu bất điểm kia vẫn chưa thấy hắn lên tiếng nói chuyện lần nào, càng miễn bàn tới chuyện hắn tránh phụ mẫu của mình mà kêu người khác ôm, nhưng khi nãy nghe thấy thanh âm non nớt không rõ ràng cùng tư thế giãy dụa của hắn, chẳng lẽ hắn muốn y ôm?

Vân Phi Vũ vươn tay, Tích Ngưng Dương vừa buông tay ra, tiểu bất điểm kia lập tức sà vào lòng y, đang muốn chơi đùa cùng hắn, thực chẳng ngờ tiểu bất điểm này lại bò tới bên người Ỷ Thần. Mọi người sửng sốt, sau đó lại cười phá lên.

Nhìn hai tiểu gia hỏa kia, một không ngừng lui về phía sau, một không ngừng tiến tới trước, Nghiêm Thiên Mẫn lập tức trêu đùa: "Tiểu Vũ, xem ra nhi tử nhà ta nhìn trúng hài tử nhà đệ rồi. Thế nào, đem hài tử của đệ gả cho nhi tử nhà ta được không?"

Biết hắn nói giỡn, Vân Phi Vũ cũng hi hi ha ha hùa theo: "Cũng được, nhưng nói đến chuyện cưới gả thì kiểu gì cũng là Tiểu Thần nhà ta thú Dương Nhi nhà huynh nha. An tâm, an tâm, nhất định sẽ dùng kiệu tám người khiêng."

Mọi người cùng nhau cười vang.

"Một đám người vô vị!" Ỷ Thần hừ một tiếng, vật nhỏ nhỏ mềm mềm bắt trên người càng khiến hắn cảm thấy phiền phức nhưng lại không dám đẩy ra. Nhìn miệng tiểu bất điểm dính đầy nước miếng cọ lên y phục mình, rốt cuộc hắn không nhịn nổi nữa, đành phải mở miệng kêu to: "Phụ thân, mau đưa hắn tránh xa ra, ghét chết được, bao nhiêu nước miếng đều lau hết lên người ta rồi. Đáng ghét, đáng ghét!"

"Đệ đệ chỉ muốn chơi với con thôi mà."

Vân Phi Vũ nhẹ giọng dỗ dành, nhìn nhìn sắc mặt dần không kiên nhẫn của hắn, biết tiểu gia hỏa này bắt đầu tức giận, y đành phải tách hai hài tử ra, mỗi người ngồi một bên, thực chẳng ngờ Nghiêm Dương lại bắt đầu mếu, ánh mắt ầng ậc nước như chuẩn bị khóc.

"Tiểu bất điểm này làm sao vậy?" Tích Ngưng Sương vội vàng ôm Nghiêm Dương trở về, nhẹ nhàng dỗ dành, khó hiểu than lên: "Tiểu bất điểm này rất hay thẹn thùng mà, từ nhỏ đến giờ vẫn chưa thấy nó chủ động gọi tên ai hay đòi thân cận người nào, thậm chí mấy ngày liền không thấy Mẫn đại ca mà tiểu bất điểm này cũng không chút phản ứng, thật không ngờ lần đầu gặp Tiểu Thần mà nó đã dính chặt lấy người ta như vậy rồi. Xem ra nó thực sự thích Tiểu Thần đó nha."

Nhìn tiểu bất điểm nép trong lòng Tích Ngưng Sương không ngừng run rẩy, Vân Phi Vũ thực sự không đành lòng, xoa đầu Ỷ Thần khuyên bảo: "Tiểu Thần, cùng chơi với đệ đệ một chút được không? Hắn là thực sự thích con nên mới dính như vậy, chơi với hắn một chút được không?"

"Không muốn, ta không thèm chơi với tiểu hài tử." Ỷ Thần cự tuyệt không chút do dự.

"Hắn là tiểu hài tử, chẳng lẽ con lại không phải?" Vân Phi Vũ phì cười, nhéo chiếc mũi nhỏ nhắn của hắn: "Ngoan, con chơi cùng đệ đệ một lát đi, tối nay phụ thân sẽ kể chuyện xưa cho con nghe, thế nào?"

Ỷ Thần hoài nghi nhìn Vân Phi Vũ, lại nhìn sang Tích Vô Nhai, đến lúc thấy hai người đều gật đầu với mình, lúc này mới nhoẻn miệng cười: "Cũng được, nhưng phụ thân không được chơi xấu nha, không được thừa dịp ta ngủ say mà chuồn đi mất, cũng không được…"

"Được rồi được rồi, ta sẽ ở bên con suốt đêm."

Vân Phi Vũ ngắt lời hắn, hai gò má đỏ bừng, sau đó bất đắc dĩ nháy mắt cùng Tích Vô Nhai vài cái, ý bảo tối nay không thể ở bên hắn. Nam nhân đành phải thở dài, tươi cười ôn hòa.

Chờ tới khi tất cả nữ quyến cùng tiểu hài tử đều đi nghỉ ngơi, lúc này Nghiêm Thiên Mẫn mới lắc đầu cảm thán: "Hài tử Tiểu Thần này thực sự quá thông minh, có đôi khi khiến người ta cảm thấy hắn hoàn toàn không phải là một tiểu hài tử."

Nhớ tới tình cảnh khi vừa gặp tiểu gia hỏa kia, Vân Phi Vũ cười nói: "Đúng vậy, đôi lúc ta thấy tính tình hắn cực kỳ cổ quái, cảm giác còn giống người trưởng thành hơn cả ta. Kỳ thực hắn vẫn thường xuyên làm nũng với ta."

"Vậy là tốt rồi, tiểu hài tử trưởng thành quá sớm cũng không ổn."

"Uhm, ta cũng cảm thấy như vậy." Vân Phi Vũ gật đầu, sau đó nâng chén rượu lên: "Nào, chúng ta uống rượu đi, để đám tiểu hài tử chơi đùa cùng nhau. Uống đi, tối nay chúng ta không say không dừng."

"Được, cạn chén."

Thời gian dần trôi qua, trước cuối năm một ngày, nhân thân bằng hữu được mời tới dự tiệc tất niên đã đến gần như đông đủ, trừ bỏ Hạ Tuyết vẫn chưa có tin tức.

Một ngày ồn ào náo động trôi đi, bữa tối vừa qua không bao lâu, Tư Vũ Thánh đã kéo Vân Phi Vũ lên giường.

"Thánh… Thánh… để ta hỏi huynh một chuyện trước đã."

Vân Phi Vũ gắng sức đẩy nam nhân ép trên người mình ra, túm chặt lấy đai lưng của mình, nhất quyết không buông.

Tư Vũ Thánh dừng tay, bất mãn nhíu mày: "Có chuyện gì mà phải nói ngay lúc này chứ? Còn việc gì quan trọng hơn việc này sao?" Nói xong, hắn dùng hạ thân cứng rắn đỉnh lên người y.

Vân Phi Vũ hơi lùi ra sau một chút, vuốt má hắn: "Ta cùng huynh cả đêm còn không đủ?"

Lần nào tiểu bất điểm cũng không chịu cùng mình làm cả đêm, khó có dịp y chủ động phối hợp, Tư Vũ Thánh hít sâu một hơi áp chế dục vong lan tràn dưới thân, ngồi dậy: "Được rồi, đệ hỏi đi."

"Thực ra là thế này." Vân Phi Vũ cũng ngồi dậy: "Chắc huynh cũng nhận ra mấy ngày nay Ngô chưởng quầy cùng Bạch hộ pháp hình như có gì đó bất hòa thì phải, chẳng lẽ huynh không sợ bọn họ đánh qua đánh lại hay sao?"

Tư Vũ Thánh cười cười, nâng cằm y hôn lên đôi môi đỏ mọng: "An tâm, nhất định không có chuyện đó."

"Vì sao?"

"Chẳng lẽ đệ không biết? Ta vẫn tưởng rằng Ngô Thiên sớm nói cho đệ biết rồi chứ, ta vẫn thấy đệ với hắn thường xuyên cùng nhau tán gẫu mà." Tư Vũ Thánh nhìn y, sắc mặt lộ vẻ cổ quái.

Vân Phi Vũ khó hiểu: "Biết cái gì? Hắn nói cho ta biết chuyện gì?"

Tư Vũ Thánh nhìn y thật sâu, thấy vẻ mặt mơ mơ hồ hồ kia giống như thực sự không hiểu, hắn buồn bực: "Chẳng lẽ tên Ngô Thiên kia chưa từng nói với đệ là hắn thích ai?"

"A, huynh muốn nói tới vấn đề này sao." Vân Phi Vũ khẽ thốt ra, sau đó sắc mặt trở nên khó coi, tiến lên phía trước, cắn mạnh lên má hắn: "Huynh là của ta, rõ chưa?"

Tư Vũ Thánh vuốt nơi bị cắn, chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra: "Vũ Nhi, đệ…" Hắn đột nhiên nở nụ cười: "Đệ không cho rằng Ngô Thiên thích ta đó chứ?"

"Chẳng phải sao?" Vân Phi Vũ mất hứng hừ một tiếng: "Lúc trước ta chỉ đoán thôi, sau đó Ngô Thiên lại tự thừa nhận."

"Ha ha ha" Tư Vũ Thánh đột nhiên cười ha hả, đặt lên môi y nụ hôn nồng nhiệt, rất lâu sau mới thả ra.

"Tiểu đông tây này, người Ngô Thiên thích chính là Bạch Cừu. Đệ nha, cứ đối diện với vấn đề này là trở nên ngốc nghếch."

"Cái gì? Bạch hộ pháp? Không phải đó chứ?" Vân Phi Vũ kinh ngạc.

"Cho nên ta mới nói đệ rất ngốc mà."

Tư Vũ Thánh nhịn không được lại hôn lên đôi môi doanh nhuận kia, lại nói: "Kỳ thực gút mắc giữa bọn họ đã tồn tại nhiều năm nay rồi. Cho tới bây giờ Ngô Thiên vẫn luôn yêu thích Bạch Cừu, ngay cả vị trí hộ pháp của Bạch Cừu cũng là do hắn nhường cả."

Vân Phi Vũ giật mình há miệng thật lớn, hơn nửa ngày mới hỏi một câu: "Vậy tại sao Ngô Thiên lại nói hắn thích huynh?"

"Hắn trêu chọc đệ chứ sao, đồ ngốc này."

Tư Vũ Thánh vô cùng thân thiết nhéo mũi y: "Cũng chỉ có đồ ngốc như đệ mới tin lời hắn nói. Đệ thử ngẫm lại xem, chẳng lẽ ta sẽ để một kẻ yêu thích ta ở bên cạnh đệ? Nếu hắn vì ghen tị mà gây ra bất lợi cho đệ thì sao đây?"

Vân Phi Vũ trầm tư một lát, cảm thấy lời nam nhân nói cũng có lý, nhưng y vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp: "Vậy tại sao khi huynh đưa hắn tới đây lại bắt hắn thề độc?"

"Chỉ là hình thức để chứng minh sau này hắn sẽ là người của đệ thôi."

Tư Vũ Thánh đột nhiên áp chặt y lên giường, hôn lên đôi môi đỏ ửng, dục hỏa trong mắt ngày càng dày: "Hỏi xong rồi, chúng ta…"

"Chờ đã."

Vân Phi Vũ đẩy hắn ra: "Vẫn không ổn, ngay cả chức đường chủ hắn cũng nguyện ý từ bỏ để theo bên cạnh huy, nghĩ thế nào ta vẫn thấy hắn có ý với huynh."

Tư Vũ Thánh thở dài thườn thượt, tựa đầu lên vai y, bất đắc dĩ nói: "Đệ nha" một hồi lâu sau mới ngẩng đầu đối diện với ánh mắt y: "Thật ra là ta yêu cầu hắn tới đây, đương nhiên hắn cũng có điều kiện."

"Hắn đưa ra yêu cầu gì?" Tư Vũ Thánh xoay người nằm sang bên cạnh Vân Phi Vũ, đưa y tới trước ngực, không trả lời thẳng.

"Nói thật, trong dám thuộc hạ của ta, kẻ dám đưa ra yêu cầu với ta cũng chỉ có hắn. Nếu không phải hắn thực sự có bản lĩnh, ta đã sớm…"

Nam nhân đột nhiên dừng lại, thấy tiểu đông tây không hề tỏ ra bất mãn, nói tiếp: "Bởi vì hắn lo việc sinh ý rất tốt, hơn nữa, ta cũng biết chỉ cần hắn ở nơi nào thì Bạch Cừu chắc chắn sẽ không xuất hiện. Đệ không để ý sao, kể từ khi Ngô Thiên tới đây, có phải số lần Bạch Cừu lui tới nơi này đã giảm đi rất nhiều?"

Nghe nam nhân nhắc nhở như vậy, Vân Phi Vũ cẩn thận ngẫm nghĩ: "Đúng nha, so với trước kia thực sự ít đi nhiều lắm. Ta nhớ rõ khi chúng ta mới vừa ở cùng nhau, mỗi tháng hắn sẽ tới hai lần. Đông Dương thành vốn cách nơi này khá xa, thực chẳng biết hắn kiếm đâu ra nhiều *** lực để chạy tới chạy lui như vậy, hơn nữa…"

Y đột nhiên dừng lại, nhìn nam nhân chằm chằm tựa như mới vừa gặp mặt lần đầu, lẩm bẩm nói: "Ra vậy, Ngô Thiên thích Bạch Cừu, nhưng Bạch Cừu không thích hắn bởi vì người mà Bạch Cừu thích chính là huynh, nhưng Bạch Cừu luôn cảm thấy mình nợ ân tình của người khác nên không dám đối mặt với hắn, đúng không?"

Tư Vũ Thánh búng trán y, cười khẽ: "Rốt cuộc cũng thông minh được một chút, quả trứng ngốc này."

"Khó trách lúc nào Bạch hộ pháp cũng tỏ ra không hòa nhã với ta, ra vậy." Vân Phi Vũ đăm chiêu, đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, huynh mới nói… ngô…uhm…"

Miệng đột nhiên bị phủ lên, trong lúc quấn quít dây dưa, nam nhân thở hổn hển, thỉnh thoảng lại nói nhỏ: "Sau này… ta… sẽ nói cho đệ… hiện tại… ta… muốn đệ!"

286. Quyển 7 - Chương 284: Pn19:huynh Đệ Tình Kết

Bữa cơm đoàn viên ấm áp phong phú, trải qua giây phút giao thừa náo nhiệt, Vân Phi Vũ lại đón một năm mới đến.

Chơi đùa vui vẻ tới tận đêm khuya, trá kim hoa, đấu địa chủ, rút bài, mấy trò chơi mới lạ này khiến ba người kia chơi tới nghiện, mãi đến khi Vân Phi Vũ thu hết toàn bộ ngân lượng thắng cược cùng tiền vốn về phía mình cũng là lúc thân thể đã mệt rã rời, lúc này y mới hạ lệnh đá cả ba người còn lại đi, mỗi người đều tự mình trở về phòng nghỉ ngơi.(Trá kim hoa là một trò chơi sử dụng các lá bài tú chia thành ba lá cho mỗi người. Quy tắc cùng cách tính điểm, gọi bài rất khó nên Vũ chỉ giới thiệu tên để mọi người biết thôi.)

Trời gần sáng, ngoài cửa truyền tới tiếng gọi: "Thiếu gia, thất thiếu gia, có khách muốn gặp."

Tiểu tư bên ngoài cửa gọi liên tục, lúc này Vân Phi Vũ mới bất mãn mở đôi mắt vẫn đang nhíu chặt, dùng thanh âm ủ rũ khàn khàn hỏi: "Giờ nào rồi?"

"Khởi bẩm thất thiếu gia, mới vào giờ thìn."

"Uhm…" Miệng thì trả lời, nhưng mí mắt dần dần cụp xuống.

Trong phòng không có tiếng động, gã tiểu tư ngoài cửa lo lắng, lại hô lên: "Thất thiếu gia?"

"A… ừ." Vân Phi Vũ lắc lắc đầu, bật người ngồi dậy: "Được rồi, ngươi đi nói với Trương bá tiếp đãi hắn cho tốt, chờ một lát ta sẽ tới."

"Vâng."

"Chờ một chút." Y đột nhiên hô lên.

"Có tiểu nhân, thất thiếu gia còn gì muốn dặn?"

"Người vừa tới là ai? Hắn có báo danh không?" Vân Phi Vũ hỏi.

Tuy rằng có người tới chúc tết nhưng ở Diên Kinh những người mình quen biết ở Diên Kinh này sẽ không tới chúc tết sớm như vậy. Y thực sự tò mò.

"Không có. Trương bá chỉ dặn tiểu nhân tới gọi người. Nhưng mà." Gã tiểu tử trầm mặc một lát mới nói: "Khi tiểu nhân bị gọi tới chính sảnh thì thấy ba người, trong đó có hai người chắc chắn là người Tây Chích quốc."

"Người Tây Chích?" Vân Phi Vũ lập tức nhảy xuống giường, hỏi liên thanh: "Ngươi xác định?"

"Vâng."

"Là Tuyết Nhi sao? Nếu chỉ có hai người là người Tây Chích, vậy người còn lại hẳn là người của Dạ Diệp quốc? Cơ mà bộ dạng của Tuyết Nhi thực sự không giống người Tây chích." Nghĩ đến đó, y càng thêm mong mỏi, hưng phấn.

"Thất thiếu gia, người còn gì căn dặn không?" Gã tiểu tư ngoài cửa lại hỏi.

"À, không có gì, ngươi nhanh nói với Trương bá tiếp khách cho chu đáo, ta rửa mặt chải đầu xong sẽ lập tức tới đó. Không được phép chậm chễ, biết chưa?"

"Dạ, tiểu nhân đi ngay."

Vội vàng rửa mặt chải đầu xong, Vân Phi Vũ lập tức chạy tới chính sảnh, đến khi nhìn thấy người đang nhàn nhã ngồi phẩm trà, y đứng hình trong nháy mắt.

"Tuyết… Nhi?"

Thanh âm hô lên không mấy chắc chắn, thiếu niên trước mắt mặt mày tuấn lãng, tuy rằng vẫn còn chút dấu hiệu mơ hồ của Tuyết Nhi, nhưng hơi thở trầm ổn phát ra từ khí chất lại khiến y mơ hồ, khó hiểu.

"Ca ca"

Thiếu niên nhìn Vân Phi Vũ đứng trước cửa, lập tức buông chung trà trong tay, nở nụ cười sáng lạn chạy tới bên cạnh y.

"Là Tuyết Nhi, đệ thực sự là Tuyết Nhi rồi."

Vân Phi Vũ dang hai tay, cho đến khi hai người ôm nhau, lúc này y mới phát hiển tiểu gia hỏa trước kia chỉ cao tới ngực mình đã trổ mã còn cao hơn cả mình nữa.

"Ca ca, huynh biến nhỏ lại rồi nha." Bên tai truyền tới tiếng trêu đùa, thanh âm hơi thô mang theo chút khàn khàn của thiếu niên trong thời kỳ vỡ tiếng nghe ra thật đặc biệt, cũng không mấy khó nghe.

"Xú tiểu tử dám cười nhạo ca ca của ngươi sao, muốn ăn đòn." Vân Phi Vũ gõ đầu hắn, sau đó ngửa mặt quan sát cẩn thận.

"Aizz, ba năm không gặp mà đệ đã lớn như vậy rồi, khiến ta thiếu chút nữa là nhận không ra."

"Phải không?"

Khóe miệng Ô Ân Kỳ cong lên, người mình ngày đêm tưởng niệm nép ngay trong ngực, nhìn dung mạo *** xảo cùng đôi môi phấn hồng trong gang tấc, hắn bất giác nuốt một ngụm nước miếng. Cả đời này hắn đều không muốn buông người này ra.

Dường như cảm thấy hai người ôm nhau cũng đã lâu, Vân Phi Vũ đẩy nhẹ: "Được rồi, xú tiểu tử này, thể hiện tình cảm như vậy là đủ rồi, mau buông tay."

"Không muốn, ta nhớ ca ca lắm mà." Ô Ân Kỳ vùi đầu lên gáy y, đôi tay siết càng chặt.

"Đệ nha, đã lớn như vậy rồi còn yêu làm nũng." Vân Phi Vũ sủng nịch vuốt lưng hắn, dỗ dành: "Tốt lắm, ngoan nào, còn làm nũng nữa là thủ hạ của đệ sẽ chê cười đấy."

"Bọn họ không dám đâu." Ô Ân Kì nhỏ giọng cãi lại, vẫn ôm chặt Vân Phi Vũ không buông.

"Các người đang làm cái gì?" Thanh âm bén nhọn non nớt nổ vang sau lưng, Vân Phi Vũ quay đầu lại thấy Ỷ Thần đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn hai người, y khó hiểu: "Tiểu Thần, con làm sao vậy?"

“Tiểu gia hỏa này…” Ô Ân Kì bất giác dựng lên rào cản phòng bị, buông người trong lòng ra sửa thành tư thế khoác vai y, nghiêng mặt nói: “Ca ca, ai vậy?”

Bên tai bị nhiệt khí khiến cho ngứa ngáy, Vân Phi Vũ thản nhiên đưa tay lên chà xát, tiến tới trước cửa: “Tiểu Thần, đến đây, tới gặp tiểu thúc của con đi.”(Tiểu thúc: chú)

“Thúc?”

Hai người kinh ngạc nhìn nhau, ánh mắt nghi hoặc lại đồng thời hướng về phía nam tử xinh đẹp kia.

“Ha ha”

Vân Phi Vũ tiến lên ôm lấy Ỷ Thần, sau đó kéo Ô Ân Kì ngồi xuống, vuốt đầu tiểu gia hỏa kia, cười nói: “Tuyết Nhi, đây là dưỡng tử của ta, tên hắn là Ỷ Thần, năm nay tám tuổi, đáng yêu lắm đúng không.” lại cúi đầu ôn nhu hỏi: “Tiểu Thần, sao con lại thức dậy sớm như vậy, không ngủ thêm lát nữa hả?”

Ỷ Thần tỉ mỉ quan sát một lúc lâu liền phát hiện ra cái gã đệ đệ chẳng biết tên là gì này của Vân Phi Vũ cũng ôm tình cảm đặc biệt với y. “Đúng là ngốc chết đi được, cơ mà như vậy cũng tốt.” hắn đảo mắt, chu đôi môi nhỏ nhắn đỏ au dán lên má nam tử, sau đó cọ cọ lên ngực y: “Thần Nhi nhớ phụ thân mà, phụ thân không nhớ ta sao?”

Tuy không rõ tại sao tiểu gia hỏa này lại đột nhiên làm nũng, nhưng Vân Phi Vũ lại vô cùng thích thú hưởng thụ, cọ lên gương mặt phấn nộn nhỏ nhắn kia, cười ha ha: “Nhớ chứ, chỉ cần tách ra một lúc sẽ nhớ chết đi được.”

Một lớn một nhỏ ôm nhau thân thiết nhìn sao cũng thấy chói mắt, hơn nữa tiểu quỷ kia thỉnh thoảng lại ném cho hắn ánh nhìn đầy khiêu khích. Ô Ân Kỳ dị thường buồn bực nhưng chẳng biết làm thế nào.

“Đúng rồi.” Vân Phi Vũ bỗng nhiên nhìn hắn: “Đệ đi suốt ngày đêm tới đây?”

Ô Ân Kì lắc đầu: “Không, hôm qua chúng ta nghỉ ngơi ngoài thành trấn một đêm, sáng sớm nay mới tiến vào thành.”

“À” Vân Phi Vũ nhìn sắc mặt hắn có vẻ khỏe khoắn, tiếp tục hỏi: “Tới sớm như vậy chắc hẳn đệ chưa ăn điểm tâm đâu nhỉ, để ta kêu hạ nhân chuẩn bị, cho hai thủ hạ của đệ dùng bữa luôn thể.”

Quả thực có điểm đói bụng, hắn đáp: “Được, chắc ca ca cũng chưa ăn phải không, chúng ta cùng nhau dùng bữa nha?”

Nhìn vẻ mặt chờ mong của hắn, Vân Phi Vũ gật đầu, một tay ôm Ỷ Thần đứng lên, mà tay phải lại vươn ra: “Đi, ta đưa đệ tới phòng ăn, ăn xong sẽ đưa đệ đi dạo chung quanh.”

“Ân.”

Cầm đôi tay trắng nõn mát lạnh kia, Ô Ân Kì thuận thế kéo gần khoảng cách giữa hai người, mặc kệ Ỷ Thần trừng mắt lạnh thế nào thì hắn cũng chỉ chuyên chú nhìn sườn mặt của nam tử, trong lòng tràn đầy vui sướng, tiêu sái bước ra khỏi chính sảnh.

Ô Ân Kì tới đây khiến cho tất cả những người đã biết tới hắn kinh ngạc một phen, dù sao thân phận hiện tại của hắn cũng là vương thượng của Tây Chích quốc, vậy mà chỉ nhận một phong thư cũng lặn lội ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, tâm tư hắn ra sao chắc ai cũng có thể đoán được.

Hơn nữa, nhìn ánh mắt hắn không hề che dấu ái mộ cùng hành động thân mật kia, trừ bỏ Vân Phi Vũ chẳng hề để ý, những người khác đều nhận ra vài phần. Vì thế, ba người kia bắt đầu âm thầm ngăn cản hai người một mình ở chung.

Qua mấy ngày liên tiếp, hôm nay, trời còn chưa sáng mà Ô Ân Kì đã bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Xoa xoa mồ hôi trên trán, mơ hồ nhìn đỉnh sa trướng, nhớ lại cảnh tượng trong mộng khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Trong giấc mộng kia, ca ca nói vĩnh viễn không muốn gặp lại hắn. Sao có thể như vậy được, cho dù đó chỉ là một giấc mộng thì giấc mộng đó cũng khiến tâm tình hắn hoàn toàn không vui.

Nằm nửa ngày trên giường, cơn bực bội ứ đọng lại khiến hắn không thể ngủ tiếp, ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tang tảng sáng.

"Aiz…"

Thở dài thật dài, đã vài ngày nay hắn chưa được nói chuyện tử tế với ca ca lần nào. Mỗi lần hai người vừa ở cùng nhau sẽ có người đột nhiên chạy ra. Hắn biết rõ là ba người kia cố ý an bài, tuy nhiên… hắn nhìn đôi tay mình, tuy rằng hắn là người đứng đầu một nước, nhưng đối mặt với ba người mặc kệ là võ công hay thế lực đều vô cùng cường đại kia, hắn vẫn cảm thấy sức mạnh của mình quá yếu ớt, quá yếu, quá yếu…

Không cam lòng lắc đầu thật mạnh, xuống giường, mặc y phục, rửa mặt chải đầu xong liền ra khỏi phòng.

Sáng sớm mùa đông rét tới dị thường, hắn vừa đi vừa vận công chống lạnh, đến khi bước tới trì oa gần hoa viên lại nghe được tiếng kiếm phong mơ hồ vọng tới.(trì oa: hồ)

Tìm kiếm theo thanh âm kia, thấy thân ảnh thon gầy bay múa cùng thanh kiếm trong tay, hắn gọi khẽ: "Ca ca"

Nghe thấy có người gọi, Vân Phi Vũ dừng tay nhìn lại, thấy rõ người tới là ai, y thu kiếm, mỉm cười đi qua: "Dậy sớm vậy, sao đệ không ngủ thêm chút nữa?"

"Đệ tỉnh rồi là không ngủ lại được." Ô Ân Kì nhìn y chăm chú, dường như khoảng trống bao ngày nay đang dần được lấp đầy trở lại.

"Sao vậy?"

Nhận thấy thiếu niên trầm mặc, Vân Phi Vũ ngẩng đầu xoa trán hắn: "Có phải đệ không khỏe?"

"Không có."

Ô Ân Kì nắm chặt tay y, thản nhiên tới gần, sau đó vòng tay ôm lấy thắt lưng y, đặt cằm lên hõm vai thon gầy kia, thấp giọng thì thầm: "Ca ca, ta rất nhớ huynh."

"Đúng là tên tiểu tử không chịu lớn mà." buồn cười vỗ nhẹ lên lưng hắn, cũng chẳng nghĩ nhiều, Vân Phi vũ ôm hắn vào lòng.

Vòng tay ôm ấp ấm áp của người nọ chính là những gì hắn muốn, nhưng nếu cứ như vậy… Ô Ân Kì khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt y.

"Sao vậy?" Dường như cảm thấy hoang mang với hành động dị thường này của hắn, Vân Phi Vũ không khỏi nhướn mi.

"Ca ca"

"Uhm?"

"Ta…"

Tựa hồ không chịu nổi không khí nặng nề này, Vân Phi Vũ nhẹ nhàng búng trán hắn, cười nói: "Đừng nhíu mày, đệ mới có vài tuổi thôi, giống như…"

"Ta thích huynh."

Lời nói bị đánh tan, Vân Phi Vũ sửng sốt, nháy mắt lại cười thật tươi: "Ta còn tưởng đệ muốn nói gì, ca ca cũng thích đệ mà. Nga, chẳng lẽ đệ cho rằng ta có Tiểu Thần rồi sẽ bỏ mặc đệ? Tiểu gia hỏa này, đừng nghĩ linh ***, đệ… ngô"

Gương mặt phóng đại trước mắt cùng cảm giác mềm mại trên môi khiến cho Vân Phi Vũ ngây người, nhận ra mình bị ép hôn, y lập tức đẩy thiếu niên cao hơn mình tới nửa cái đầu ra, lớn tiếng quát: "Đệ làm loạn gì vậy?"

"Ta…" Nhìn huynh trưởng trước mắt lộ vẻ tức giận, Ô Ân Kì đau lòng nhưng vẫn hạ quyết tâm.

"Ca ca, ta thích huynh."

Thiếu niên bình tĩnh nhìn Vân Phi Vũ, gằn từng chữ: "Đó không phải loại tình cảm huynh đệ mà huynh vẫn nghĩ. Ta có dục vọng đối với huynh, muốn hôn huynh, muốn ôm huynh, muốn giữ lấy thân thể huynh, còn muốn có được trái tim huynh."

Thấy y sửng sốt, Ô Ân Kì quật cường mím môi, nói tiếp: "Huynh có khi ta mười hai tuổi đã nói muốn thú huynh về làm vương phi? Lần đó huynh giáo huấn ta rất nghiêm, có lẽ huynh đã quên hoặc không để ý, nhưng ta thì nhớ rất rõ. Mấy năm nay ta luôn vì mục tiêu này mà phấn đấu, cho dù bên người huynh đã có ba người bọn họ, nhưng là…"

Hắn dừng lại, trên mặt tăng thêm vài phần kiên quyết: "Ta yêu huynh, cho nên ta sẽ không từ bỏ. Ca ca, ta thật sự yêu huynh, huynh chấp nhận ta được không? Ca ca"

Vân Phi Vũ khó tin nhìn hắn: "Đệ… có thể nào như vậy? Chúng ta là huynh đệ mà, đệ…"

"Ca ca và đệ đệ thì quan trọng sao? Vân Khoảnh Dương kia chẳng phải chính là ca ca ruột thịt của huynh? Chẳng phải các người vẫn đang ở bên nhau đó hả?" Ô Ân Kì vô cùng bất mãn với lời cự tuyệt của y, tiến lên bắt lấy vai y định ôm vào lòng.

"Đủ rồi!"

Vân Phi Vũ đùng sức đẩy hắn ra xa, tức giận phát run: "Ngươi… ngươi…."

"Ca ca, ta yêu huynh, ta thật lòng yêu huynh, huynh đã có thể chấp nhận ba người bọn họ, vì lẽ gì lại không thể chấp nhận ta?" Đôi mắt Ô Ân Kì đỏ lên, lại tiến về phía y.

"Đứng lại!"

Vân Phi Vũ quát chói tai, sau đó nhu trán, nhìn thiếu niên đứng cách mình hơn năm bước, khe khẽ thở dài: "Tuyết Nhi, đệ còn nhỏ, tình cảm yêu đương của người trưởng thành vẫn là quá sớm đối với đệ, đừng tùy tiện kết luận điều gì. Có lẽ để chỉ bị mê hoặc nhất thời, coi tình cảm huynh đệ chúng ta thành tình yêu, thật ra…"

"Không, ta hoàn toàn hiểu rõ mình đang làm gì, chỉ có ca ca là luôn luôn lẩn tránh. Kỳ thực ca ca đã sớm hiểu rõ tình cảm của ta, đúng không? Bằng không vì sao khi ta mười hai tuổi ca ca lại bắt ta thu hồi câu nói kia? Vì sao không coi lời nói của một tiểu hài tử chỉ là đùa giỡn? Thật ra ca ca đã sớm biết tình cảm ta dành cho ca ca mà, đúng không? Ca ca, huynh rất giảo hoạt, huynh cho rằng làm bộ không biết thì chẳng có chuyện gì xảy ra? Không thể nào đâu, ca ca, ta yêu huynh, ta rất yêu huynh, từ lúc mười hai tuổi ta đã yêu huynh rồi. Huynh đừng lảng tránh ta nữa được không, chấp nhận ta được không? Cầu xin huynh…"

Lời nói của thiếu niên tựa lợi kiếm đâm sâu vào tim Vân Phi Vũ, khiến cho y không thể tiếp tục giả bộ hồ đồ. Hít một hơi thật sâu, giương mắt nhìn thiếu niên đối diện, chẫm rãi thốt lên: "Đệ nói đúng một phần thôi. Năm ấy ta giáo huấn đệ chỉ vì ta cảm thấy phải làm như vậy chứ không hề nghĩ tới điều gì khác, nhưng mấy ngày nay ở chung ta mới nhận ra tâm tư của đệ. Cho nên ta mới đồng ý với hành vi của ba người bọn họ."

"Huynh biết hết?" Ô Ân Kì kinh ngạc, tiếp đó lại vô cùng thương tâm.

Vân Phi Vũ gật đầu: "Một lần, hai lần bị quấy rầy có thể nói là ngẫu nhiên, nhưng nhiều hơn…"

Dừng lại, y nhìn thiếu niên: "Tuyết Nhi, đệ nên hiểu ý của ta. Ta không cố ý trốn tránh đệ, ta chỉ nghĩ rằng đệ nhất thời bị mê hoặc thôi, nghĩ rằng sau này đệ gặp được người mình thực sự yêu thích sẽ hiểu ra mọi chuyện, thế nhưng… xem ra ta đã sai rồi."

Cười khổ, Vân Phi Vũ nghiêm mặt: "Đệ đã trưởng thành, chắc hẳn phải hiểu tình cảm phải tới từ hai phía, mặc kệ đệ có ôm bao nhiêu tâm tư cùng tình cảm với ta, nhưng với ta mà nói thì đệ chỉ là đệ đệ, hay nói các khác, tình cảm ta dành cho đệ chỉ là huynh đệ thường tình, không còn mặt khác. Chắc hẳn… đệ đã hiểu?"

"Không hiểu!" Ô Ân Kì dùng đôi mắt đỏ sậm nhìn y: "Ta không hiểu, một chút cũng không hiểu. Ta chỉ biết là ta yêu huynh thôi. Ca ca, ta yêu huynh, ta yêu huynh…"

Thiếu niên giống như phát cuồng định xông lên phía trước, Vân Phi Vũ nâng kiếm trong tay quát lớn: "Đứng lại, đệ còn tiếp tục tiến lên ta sẽ cắt bào đoạn nghĩa, đến lúc đó thì chúng ta cũng chẳng còn là huynh

đệ nữa."

Nhìn vẻ mặt lãnh quyết của nam tử, Ô Ân Kì không dám tiếp tục tiến lên, chỉ bi thương nhìn y.

Vân Phi Vũ không đành lòng tiếp tục nhìn cảnh này, tâm can đau đớn nhưng lý trí không cho phép y mềm lòng.

Nâng mặt, y lạnh lùng mở miệng: "Mặc kệ đệ có hiểu hay không, đời này ta chỉ yêu ba người bọn họ, nếu như đệ dám dây dưa không dứt, vậy tình cảm huynh đệ giữa chúng ta chấm dứt từ hôm nay. Khi đó, đệ hãy sớm trở về Tây Chích quốc của mình, ta sẽ… không bao giờ muốn trông thấy đệ nữa."

Nghe được câu nói cuối cùng kia, Ô Ân Kì như bị sấm sét giáng xuống người, gương mặt tái đi không chút huyết sắc 'ta không bao giờ muốn trông thấy đệ nữa', cảnh mộng và cảnh thực đều đã xảy ra.

Nhìn chăm chú bóng dáng người nọ rời đi, muốn đuổi theo nhưng thân thể như bị ghim chặt xuống đất, không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn người nọ rời đi, gương mặt truyền tới cảm giác ẩm ướt: "Ca ca…"

287. Quyển 7 - Chương 285: Pn20:tìm Người Hỗ Trợ

Bước nhanh trên hành lang, qua một ngã rẽ, Vân Phi Vũ dừng bước, thân thể ngả ra sau tựa lên tường, cúi đầu thở dốc nhưng đang rất mệt mỏi.

Tiếng thở dài khe khẽ truyền vào tai, ngay sau đó, thân thể rơi vào vòng tay ấm áp, đỉnh đầu truyền tới thanh âm trầm thấp ngập tràn bất đắc dĩ: "Vì sao đệ luôn khiến bản thân mình chịu nhiều đau khổ như vậy, chẳng phải giao cho chúng ta giải quyết sẽ tốt hơn?"

Hai tay vòng lấy thắt lưng người vừa tới, vùi đầu lên ngực hắn, Vân Phi Vũ ủ rũ đáp lời: "Đau dài không bằng đau ngắn, ta chỉ muốn hắn nhanh chóng tỉnh ngộ. Nhân sinh của tiểu tử kia vừa mới bắt đầu thôi, không nên để hắn lãng phí trên người ta."

"Aiz… đệ nha!"

Người tới không nói nữa, chỉ vỗ lưng y an ủi.

Một hồi lâu sau, hơi thở Vân Phi Vũ dần vững vàng, lúc này mới tựa đầu nâng mặt nhìn nam nhân: "Tích, sao huynh dậy sớm vậy? Là ta đánh thức huynh?"

Tích Vô Nhai lắc đầu, khẽ vuốt lên gò má y: "Ta dậy sớm đã thành thói quen, cứ tới giờ này sẽ tự động tỉnh lại."

"À" Vân Phi Vũ nhìn hắn: "Vừa rồi… huynh luôn ở đó?"

"Ân." Nam nhân bất an ứng thanh, nhìn tiểu đông tây trong lòng biến sắc, hắn nâng cằm y, cúi đầu khiến chóp mũi hai người chạm nhau.

"Khi đó ta vừa vặn đi tới, cho nên…"

Lời còn lại chưa kịp thốt lên, hai cánh hoa mềm mại đã chạm lên môi. Giống như đang nâng niu trân bảo tuyệt thế, nhẹ nhàng cắn liếm tựa hồ muốn thu lại toàn bộ hương vị ngọt ngào trong miệng y, lại giống nhưng dâng hiến toàn bộ hơi thở của mình. Hô hấp dồn dập hỗn loạn.

Buông tiểu đông tây đã đỏ bừng hai má, nhìn y nép trong lòng mình thở hổn hển, Tích Vô Nhai vuốt ve cánh hoa bị mình hôn đến ửng đỏ, dục hỏa trong mắt dần dày.

"Vũ Nhi"

Thanh âm khàn khàn hàm chứa dục hỏa của nam nhân vang lên, Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn hắn rồi lại khẽ cụp mi: "Tích, xin lỗi huynh, hiện tại ta…"

"Suỵt." Nam nhân dùng ngón tay đặt lên môi y, ôn nhu nói: "Đừng nói, ta hiểu. Đệ không cần lo lắng, hắn không sao đâu."

Vân Phi Vũ trầm mặc gật đầu nhưng vẫn lo lắng nhìn về phía trì oa. Không nhìn thấy thân ảnh thiếu niên đâu, trong lòng lại cảm thấy lo lắng: "Hắn đi đâu rồi? Hắn không nghĩ quẩn rồi làm chuyện điên rồ gì chứ?"

"An tâm, võ công hai gã hộ vệ kia của hắn không tồi, bọn họ vẫn âm thầm theo hắn, hơn nữa ta cũng phái Dạ Phong theo sau, cho nên đệ không cần lo lắng, ngược lại phải nói tới đệ đây này, mặc ít đồ khiến tay lạnh như vậy, đừng để sinh bệnh đấy."

"Ta không sao, đa tạ huynh, Tích."

Vân Phi Vũ tươi cười, hành động ân cần của nam nhân khiến y bình tĩnh trở lại, dắt tay nam nhân: "Đi thôi, chúng ta trở về phòng, vừa rồi ta luyện kiếm ra rất nhiều mồ hôi, gió thổi tới cũng cảm thấy lạnh, nhanh trở về ngâm mình trong nước ấm, tắm táp một lúc."

Hai người sóng vai bước đi, Tích Vô Nhai đột nhiên cúi đầu ghé bên tai y nói gì đó, Vân Phi Vũ lập tức đỏ bừng hai má, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Mấy ngày liên tục kể từ khi hai người ngả bài, Vân Phi Vũ chưa từng thấy bóng Ô Ân Kì, sau mới được Tích Vô Nhai cho biết tiểu tử kia đã dọn tới "Vân Tường khách ***" cùng đám thị vệ hắn đưa tới đây, lúc này y mới an tâm.

Tuy nhiên, không thấy tình hình hắn như thế nào vẫn khiến y bất an. Một hôm, nhân lúc buổi trưa, y phái người tới nhìn xem thấy nào, ai người người nọ trở về báo cáo cho y biết Ô Ân Kì cả ngày uống rượu tới say mèm, mà những người bên cạnh hắn lại không ai dám ngăn cản.

"Không được, ta phải tới đó xem xem." Vân Phi Vũ nâng thân thể nhiễm phong hàn của mình định rời khỏi nhuyễn tháp.

Tư Vũ Thánh ngồi bên cạnh lập tức buông quyển sách lên mặt bàn, ấn y nằm xuống, vẻ mặt không đồng ý: "Chẳng phải chỉ cần đệ tới lúc này sẽ khiến cố gắng bao ngày qua đổ sông đổ bể?"

"Nhưng…"

Vân Phi Vũ hiểu những lời hắn nói rất có lý, nhưng nội tâm lại bất an không ngừng dao động, thật sự không biết hành động ra sao mới tốt, cúi đầu im lặng.

Thấy y như vậy, ba người cũng chẳng còn tâm tình chơi cờ, đọc sách, nhìn nhau, cả căn phòng đều trở nên im ắng.

"Vậy đi."

Tích Vô Nhai thình lình lên tiếng, đưa mắt nhìn hai người còn lại, sau đó nhìn về phía Vân Phi Vũ: "Ta tìm người tới khuyên nhủ hắn."

"Ai?" Vân Phi Vũ lập tức hỏi.

Tích Vô Nhai không trở lời ngay, suy nghĩ một lát mới nói: "Ta nghĩ chỉ có tên kia mới là người thích hợp nhất, nhưng rốt cuộc có thành công hay không thì ta chịu, bởi vì…" Nam nhân thoáng dừng, nói tiếp: "Hắn cũng là người từng trải qua cảm giác đó."

Lời vừa thốt lên, tất cả mọi người đều hiểu ra, Vân Phi Vũ kinh ngạc nhìn hắn: "Tích, làm như vậy có phải rất tàn nhẫn với Tử Dạ?"

"Đệ cảm thấy hiện tại hắn sống không tốt?" Nam nhân hỏi lại.

Nhớ lại những làn hai người qua lại trong khoảng thời gian này, quả thực không thể nhìn ra Khung Tử Dạ cùng y có sự ngăn cách nào, dường như đã hoàn toàn khôi phục tình bằng hữu đơn thuần trước đó, có lẽ hắn thực sự khuyên nhủ được Tuyết Nhi.

"Vậy… huynh nhớ nói chuyện cẩn trọng với hắn, đừng ép buộc hắn, hắn không muốn cũng không sao, được không, Tích?"

Tích Vô Nhai tươi cười: "Hắn là hoàng đế duy nhất của Dạ Diệp quốc, chọc hắn khó chịu thì đến ta cũng chẳng được sống thoải mái. Đệ an tâm, ta sẽ có chừng mực, dù sao hắn cũng là chất tử ruột thịt của ta, ta sẽ không ép hắn làm chuyện mình không muốn."

"Uhm, vậy là tốt rồi." Vân Phi Vũ gật đầu, lại hỏi: "Bây giờ đi luôn?"

"Đệ nha"

Tích Vô Nhai thở dài, bất đắc dĩ đứng dậy: "Ta sẽ đi luôn, đệ đừng vội, ngoan ngoãn ngồi chờ tin tức đi."

"Được… đa tạ huynh!"

"Đệ không cần phải nói đa tạ ta." Tích Vô Nhai đi tới trước mặt y, cúi đầu hôn lên hai má y, sau đó nhìn hai người khác: "Chăm sóc y cẩn thận." Tiếp đến liền bước ra khỏi phòng.

"Được rồi, chắc đệ cũng an tâm đúng không. Ngủ một lát đi." Tư Vũ Thánh sờ chán y, nhẹ giọng an ủi.

Dụng dược xong, ngửi trầm hương định thần, Vân Phi Vũ mệt mỏi gật đầu, y nằm xuống nhuyễn tháp, nhắm mắt lại.

Sau nửa đêm, tại Dạ Hòa Điện, Khung Tử Dạ nhìn nam nhân đối diện, cười khổ: "Hoàng thúc, người đúng là rất tàn nhẫn, rõ ràng biết ta vẫn chưa đoạn tình với Tiểu Vũ lại kêu ta…"

"Chính vì ta biết nên mới tới tìm ngươi."

Nghe thấy lời này, Khung Tử Dạ kinh ngạc thốt lên: "Vì lẽ gì?"

Tích Vô Nhai nâng ngón trỏ điểm nhẹ lên mặt bàn: "Nếu ngươi nhanh chóng vong tình như vậy thì chỉ có thể chứng minh ngươi không thật tâm, có điều, nhìn biểu hiện của ngươi mấy ngày nay cũng khiến ta nhận ra ngươi đối với Tiểu Vũ là một mảnh chân tình. Ngươi đã hiểu yêu một người là phải khiến y hạnh phúc chứ không phải khiến y thương tâm khổ sở, chỉ có người thực sự trải qua đau khổ mới hiểu được yêu thực tâm là như thế nào. Chính vì điều đó nên ta cảm thấy chỉ có ngươi mới có thể hoàn thành việc này. Thế nào, ngươi nguyện ý tiếp nhận chứ?"

Hé miệng thở dốc, Khung Tử Dạ vẫn không nói được lời nào mà chỉ cúi đầu trầm mặc.

Tích Vô Nhai chẳng hề thúc giục hắn, lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian vội vàng trôi đi, đại khái cũng hơn một khắc, lúc này Khung Tử Dạ mới ngẩng đầu: "Được, ta đáp ứng với người, có điều, ta là vì Tiểu Vũ nên mới làm như vậy."

Tích Vô Nhai mỉm cười: "Ta hiểu."

"Nhưng trước tiên phải nói rõ một vấn đề. Ta chỉ có thể tận tâm tận lực khuyên can, còn tiểu quỷ kia có nghe hay không thì ta không dám cam đoan."

"Được, tận lực là tốt rồi. Nếu thực sự không được sẽ tìm biện pháp khác."

Tích Vô Nhai đứng lên: "Tiểu tử kia đang trụ lại 'Vân Tường khách ***', mỗi ngày vừa tỉnh dậy liền uống rượu, rất ít khi thanh tỉnh, gọi hắn tiến cung là không có khả năng, ngươi xem khi nào tiện thì tự mình tới đó một chuyến đi."

Khung Tử Dạ gật đầu: "Ta biết."

"Được, vậy ta đi đây." Nam nhân xoay người.

"Hoàng thúc."

Tiếng gọi vang lên sau lưng, Tích Vô Nhai dừng bước, quay đầu nhìn hắn.

"À… không có gì." Khung Tử Dạ cười gượng hai tiếng, khoát tay.

Tích Vô Nhai nhíu mày đăm chiêu liếc hắn một cái, quay đầu lại, tiếp tục đi tới trước cửa. Khi bước chân vừa đưa qua bậc cửa lại nghe thấy thanh âm nam tử truyền tới.

"Hãy đối xử với y thật đốt, phải khiến cho y hạnh phúc!"

Thân hình khẽ chững lại, nam nhân đáp lời: "Ta sẽ làm như vậy!"

Giây phút này, Tích Vô Nhai hiểu chất tử của mình đã hoàn toàn buông tay tình cảm không đạt được, còn hắn cũng cảm thấy an tâm, không riêng vì tình cảm yêu đương mà cũng vì thân tình cốt nhục.

288. Quyển 7 - Chương 286: Pn21:lưỡng Quân Đàm Tâm

(Quân vương hai nước cùng tâm sự)

Huynh đệ Đặc Nhĩ cùng hơn mười thủ hạ ngồi bên cạnh bàn Ô Ân Kì, vây ở chung quanh hắn. Ngăn cản người ngoài tới gần.

Nhìn chủ tử uống cạn từng bát rượu như uống nước lã, huynh đệ hai người bất đắc dĩ nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ tới người ấy, quận vương Cát Nhĩ Cách điện hạ, thầm than nếu có hắn ở đây thì tốt biết bao, nói không chừng còn có thể ước thúc chủ tử, khiến cho hắn không tiếp tục hành động thế này.

Nhưng hiện tại bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn chủ tử nhà mình tự hành hạ bản thân, mỗi ngày đều sống trong cảnh mơ mơ hồ hồ. Hai người bọn họ có chút oán hận vị nam tử dung mạo xinh đẹp kia, tuy rằng y thân là huynh trưởng của chủ tử, nhưng nếu chẳng phải vì y thì lẽ nào vị vương thượng khôn khéo nhà mình lại biến thành bộ dạng như thế này.

Tuy nhiên, cho dù có oán giận thì bọn họ cũng chẳng thể làm gì. "Aiz…." Hai người đồng thời thở dài.

"Chậc chậc, chịu chút đả kích đã biến thành bộ dạng này rồi, uổng cho ngươi là bá chủ một phương. Tiểu quỷ chung quy vẫn là tiểu quỷ, bề ngoài có lớn tới chừng nào thì tâm trí vẫn là một tiểu quỷ."

Lời nói đầy khinh thường tràn vào tai, mọi người kinh ngạc, tiếp đến là phẫn nộ, còn Ô Ân Kì giống như không nghe thấy gì, vẫn cúi đầu uống rượu, mà đám hộ vệ hiểu được lời nói này nhắm về phía chủ tử nhà mình liền không vui. Trong đó, có một tráng hán đứng thẳng lên, đi về phía nam tử vừa cất lời, quát: "Ngươi là tên nào lại dám châm chọc thiếu gia nhà chúng ta?"

Người vừa tới vẫn chưa đáp lại, chỉ chậm rãi cởi áo choàng trên người đưa cho kẻ phía sau, lúc này mới giương mắt nhìn tráng hán che chắn trước mặt mình: "Ôi trời, ngươi biết ta đang nói thiếu gia nhà các ngươi? Xem ra là do các ngươi tự mình hiểu đấy chứ. Nếu biết thiếu gia nhà mình làm không đúng sao không dám tiến lên ngăn cản mà còn mặc kệ hắn?"

"Phi… ai cũng có thể nói thiếu gia nhà chúng ta hay sao? Ngươi cho rằng ngươi là ai, ta thấy…"

"Ngõa Cách, câm miệng!"

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc, huynh đệ Ba Nhĩ Đặc nhìn nửa ngày rốt cuộc cũng nhận ra người vừa tới là ai. Tuy nói người này không phải chủ tử của bọn họ, nhưng hiện tại bọn họ lại đang đứng trên địa bàn của người ta, hơn nữa lưỡng quốc vẫn đang giao hảo, tuyệt đối không thể đắc tội, tránh sự tình bất chắc xảy ra.

Hai người vội vàng tiến lên, hạ thấp người với người vừa tới, thanh âm không ti tiện, không quá tự cao: "Không biết đại nhân tới thăm, thứ lỗi cho chúng ta. Ngõa Cách không biết đại nhân nên mới thất lễ, huynh đệ chúng ta thay hắn bồi tội. Thỉnh đại nhân bao dung tha cho hắn tội vô lễ."

Khung Tử Dạ mỉm cười: "Người không biết không có tội. Người Dạ Diệp chúng ta không nhỏ nhen tới vậy."

"Đa tạ đại nhân lượng thứ. Còn nữa, ở nơi này không tiện hành đại lễ, thỉnh đại nhân thứ tội."

"Không sao." Khung Tử Dạ phất tay không để ý.

Hai người gật đầu, sau đó quét mắt một vòng bình ổn quang cảnh xôn xao chúng quanh, đang chuẩn bị hỏi mục đích người nọ tới đây lại bị hắn giành lên tiếng trước.

"Ta được người khác nhờ tới tìm chủ tử nhà các ngươi, không có ác ý."

Lời nói thẳng thắn khiến hai người kinh ngạc. Tuy rằng trước đó có ý muốn hỏi, nhưng hiện tại không còn ngăn cản bước đi của hắn.

"Các ngươi lùi ra sau đi." Khung Tử Dạ ra lệnh cho bốn người phía sau.

"Tuân mệnh."

Đi qua hai huynh đệ bọn họ, Khung Tử Dạ đi đến bên chiếc bàn trong góc, nhìn thiếu niên nằm trên bàn ôm chặt vò rượu trong tay, mặc cho tình cảnh chung quanh ra sao, bộ dạng ấy thật giống hắn mấy tháng trước.

Hắn khẽ thở dài, vươn ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, thiếu niên vẫn không phản ứng, hắn lại tăng lực gõ thêm vài cái, vẫn không có phản ứng.

Khung Tử Dạ nâng mi: "Tiểu quỷ, ngươi có biết lễ phép không vậy, có khách ở ngay trước mặt mà một câu hỏi thăm ân cần cũng không có?"

Nghe thấy lời này, tất cả thị vệ Tây Chích quốc đều rầm rập đứng lên, trợn mắt nhìn chằm chằm, mà bốn người Khung Tử Dạ mang tới cũng cầm chuôi kiếm trong tay, chăm chú nhìn theo động tác của chủ tử nhà mình, chuẩn bị tùy thời động thủ.

Mắt thấy sắp xảy ra xung đột mà người nọ tựa như chưa phát hiện ra, vẫn nghiêng đầu đi nơi khác, làm như trận chiến phải đụng tới binh khí sắp xảy ra này không liên can tới hắn.

Huynh đệ Ba Nhĩ Đặc trừng mắt hung tợn nhìn người nọ, tuy rằng tức giận nhưng không thể không ngăn cản: "Tất cả ngồi xuống cho ta."

Mọi người mặc dù bất mãn lại không dám cãi lệnh thượng cấp, đều ngoan ngoãn ngồi xuống. Huynh đệ hai người nhìn quét một vòng, sau đó mở miệng: "Vị đại nhân này là bằng hữu tri kỷ của thiếu gia, dù hắn có nói gì thì các ngươi cũng không được manh động, hiểu chưa? Hiểu rồi thì tiếp tục uống trà của các ngươi, không được phép nhiều lời."

Mọi người im lặng.

Thấy rối loạn đã bình ổn, huynh đệ Ba Nhĩ Đặc chuyển hướng sang Khung Tử Dạ, thấp giọng nhắc nhở sau lưng hắn: "Đại nhân, dù sao vương thượng cũng là người đứng đầu Tây Chích quốc chúng ta, ngài vũ nhục hắn khác nào miệt thị toàn bộ quốc gia chúng ta, cho nên, mong ngài giữ chút chừng mực."

"Lớn mật, các ngươi có tư cách gì chỉ trích…"

Nghe thấy hộ vệ của mình mở miệng, Khung Tử Dạ lập tức quay đầu lại phất tay ngăn bọn họ, tưởng rằng trận hỗn loạn này sẽ khiến Ô Ân Kì có chút phản ứng, thật không ngờ tiểu quỷ này lại chẳng có chút động tĩnh nào. Một khi đã như vậy, hắn không tất yếu phải nháo nhào mọi chuyện lên.

Liếc mắt huynh đệ hai người một lượt, hắn không nói gì, quay đầu đi.

Thiếu niên vẫn đang vùi đầu uống rượu, Khung Tử Dạ cau mày, cúi đầu suy nghĩ một lát liền kéo chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống, tự rót đầy một bát rượu, cũng uống theo hắn.

Hai người cứ ta một chén ngươi một chén yên lặng uống rượu như vậy khiến đám thị vệ kinh ngạc.

Một vò rượu thấy đáy, Ô Ân Kì vẫn không có ý muốn lên tiếng, nâng tay định rót rượu lại bị Khung Tử Dạ cản: "Ngươi không biết nơi này rất ồn ào sao? Hay là tới chỗ ta uống tiếp đi, thế nào?"

Thiếu niên nhìn hắn trừng trừng, đôi mắt đen láy như muốn nhìn thấu mọi việc.

Khung Tử Dạ thản nhiên nhìn lại, nói tiếp: "Không có ý gì khác, ngươi muốn uống bao nhiêu thì uống, ta phụng bồi."

"Tại sao? Chẳng phải ngươi được người khác nhờ tới khuyên ta?" Rốt cuộc Ô Ân Kì cũng không nhịn được nữa, cất tiếng hỏi.

Khung Tử Dạ tươi cười: "Quả thực là có người bảo ta tới, tuy nhiên." Hắn tự giễu cong khóe môi: "Thấy ngươi cũng như thấy chính bản thân ta mấy tháng trước, đồng bệnh tương liên, đó có được coi là lý do không?"

Không khỏi kinh ngạc với những lời hắn nói, Ô Ân Kì nâng mi, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

Khung Tử Dạ đứng lên. "Đi thôi, ở đây nhiều người."

Nhìn dòng người đi tới đi lui chung quanh, tuy rằng không ai tới quấy rầy nhưng vẫn khiến người ta buồn bực, Ô Ân Kì đứng dậy, gật đầu.

"Thiếu gia"

Đám thị vệ lập tức lên tiếng, Ô Ân Kì vung tay lên: "Các ngươi ở lại nơi này chờ, đây là mệnh lệnh."

Huynh đệ Ba Nhĩ Đặc nhìn nhau, tiến lên phía trước: "Thỉnh thiếu gia cho hai huynh đệ chính ta đi theo hộ tống."

Nhìn vẻ kiên quyết trên gương mặt bọn họ, sắc mặt Ô Ân Kì bắt đầu giận dỗi, Khung Tử Dạ thấy vậy liền nói xen vào: "Hai người không nhiều lắm, mã xa vẫn còn chỗ, cứ cho bọn họ theo đi."

Ô Ân Kì nhìn hắn, không nói nữa, đi thẳng tới cửa, mấy người khác đuổi theo.

Trở lại trong cung, Khung Tử Dạ gọi người chuẩn bị rượu và thức ăn, cho cung nữ hầu hạ hai bên lui xuống, hai người trầm mặc đối ẩm.

Đây là một trấn chiến tâm lý, ai không chịu được sẽ thành kẻ chiến bại. Khung Tử Dạ đang đợi, đợi thiếu niên hỏi hắn 'đồng bệnh tương liên' là có ý gì, hắn tin tưởng thiếu niên vẫn chưa biết chuyện mình yêu thích người nọ. Dù sao đã không gặp mặt ba năm trời, mà ba năm trước đây hắn cũng luôn tự phủ định tình cảm của mình. Chính mình cũng không thừa nhận thì người khác sao biết được?

Một ly tiếp một ly, thần trí dần dần quay cuồng, Khung Tử Dạ biết tửu lượng của mình không tốt, lặng lẽ nhìn thiếu niên đối diện, bộ dạng hắn vẫn trầm ổn như cũ, thực nhìn không ra chút men say.

"Tửu lượng thật khá." Hắn thầm táp lưỡi, âm thầm cảm thán, đồng thời cũng có chút lo lắng, nắm ly rượu, cúi đầu trầm tư.

"Tiếp tục như vậy cũng không ổn, tiểu quỷ này vẫn chưa lớn nhưng tửu lượng so với ta còn mạnh hơn rất nhiều, đợi lát nữa ta tự say, đến lúc đó chẳng phải kiếm củi ba năm cháy một giờ hay sao. Sự tra tấn sau cơn say rượu rất kinh khủng, không lời lãi chút nào."

Nghĩ như vậy, hắn buông ly rượu xuống, ngẩng đầu nhìn thiếu niên đối diện.

"Không phải ngươi muốn biết…"

"Ngươi thích ca ca của ta đúng không?"

Câu hỏi sắc bén khiến Khung Tử Dạ ngẩn ra, lập tức hỏi lại theo bản năng: "Tại sao ngươi biết? Tiểu Vũ nói cho ngươi?"

Ô Ân Kì cười nhạo: "Ngươi cảm thấy ca ca sẽ nói cho ta biết?"

"Vậy là ai?" Đầu óc chuyển động một vòng nhưng Khung Tử Dạ vẫn không nghĩ ra người nào đã tiết lộ chuyện này. "Tiểu Vũ tuyệt đối không nói, ba người kia cũng sẽ không nói, vậy là ai? Đúng rồi, gã chưởng quầy của "Vân Tường khách ***", có lẽ hắn…"

"Ngươi không cần đoán, chẳng người nào nói cho ta biết cả, là trực giác của ta mà thôi. Thuận miệng hỏi một câu, thật không ngờ đã trúng đáp án." Ô Ân Kì nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó nhìn hắn: "Ngươi cũng bị ca ca ta cự tuyệt?"

Nhớ tới yêu cầu hơn một năm trước cùng sự việc xảy ra mấy tháng trước, miệng vết thương đã che dấu từ lâu lại bắt đầu đau đớn, Khung Tử Dạ thở sâu, sau đó gật đầu: "Đúng, hơn nữa còn bị cự tuyệt không chỉ một lần, ha ha"

Nhìn nụ cười ảo não trên mặt nam nhân, Ô Ân Kì suy nghĩ vài lần, khó hiểu nói: "Rốt cuộc ngươi… vẫn buông tay?"

Khung Tử Dạ nhìn hắn, ung dung nói: "Không bỏ cuộc thì thế nào? Không bỏ cuộc thì ngay cả bằng hữu cũng không thể làm, hơn nữa, còn có thể mất đi thân nhân duy nhất."

Nghe lời này, Ô Ân Kì trầm mặc cả nửa ngày: "Ca ca cũng nói với ta như vậy. Đoạn tuyệt tình huynh đệ, vĩnh viễn không gặp mặt!"

Nhớ tới tình cảnh ngày ấy, tâm hắn đau đớn co rút từng hồi, nhấc vò rượu trên bàn, ngửa đầu tu ừng ực.

"Này, ngươi uống như vậy sẽ say đấy."

Khung Tử Dạ vội vàng đoạt lại vò rượu, sau đó đặt sang một bên, nhìn đôi mắt thiếu niên đỏ ửng lên, thở dài: "Tình cảm là chuyện không phải cứ miễn cưỡng là có được. Là của ngươi thì tới cuối cùng vẫn thuộc về ngươi, đã không phải của ngươi thì cho dù ngươi có cưỡng cầu cũng không xong. Tại sao ngươi không chịu rút lui một bước, kỳ thực, vĩnh viễn trở thành huynh đệ cũng không tồi."

"Ôi Huynh đệ? Học tập ngươi? Ngươi không cảm thấy như vậy rất dối trá?" Ô Ân Kì liên tục cười lạnh: "Đem tình cảm của mình chôn dấu, hèn mọn ở bên cạnh y, như vậy cũng khiến ngươi thỏa mãn? Rốt cuộc ngươi theo đuổi cái gì? Ngươi thực sự yêu y? Ngươi có như vậy…"

"Đủ rồi!"

Lời nói gây sự, ánh mắt khiêu khích kia khiến gân xanh trên trán Khung Tử Dạ nổi lên, cưỡng chế hỏa nộ trong lòng, tức giận quát lên: "Ngươi thì biết cái gì, ngươi thì biết cái quái gì hả? Bắt buộc người khác chấp nhận tình cảm của mình, đó là yêu sao? Ngươi cho rằng mình yêu Tiểu Vũ thì Tiểu Vũ nhất định phải yêu ngươi sao? Đó là cái thứ lý luận gì vậy?"

"Ta…" Những câu hỏi liên tiếp kia làm cho Ô Ân Kì không tìm được lời phản bác nào, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn.

Cảm nhận được bản thân đã quá kích động, Khung Tử Dạ càng thêm choáng váng, nhìn hồ trà trên thai án, hắn lảo đảo đi tới, cũng chẳng quan tâm xem trong đó là trà gì, nhấc lên tu ừng ực, mãi đến khi thấy đáy mới thôi.

Nước trà lạnh lẽo dập tắt hỏa nộ trong lòng, *** thần dần bình ổn, hắn trở về bàn, ngồi xuống.

Ô Ân Kì vừa lấy lại *** thần liền rơi vào trạng thái trầm mặc, chỉ là những ly rượu trong tay vẫn chưa chịu dừng lại, một ly tiếp một ly cạn sạch.

Thấy tình cảnh như vậy, Khung Tử Dạ cau mày, tuy nhiên hắn cũng không tiếp tục xen vào.

Rất lâu sau, hắn lại lên tiếng: "Ngươi muốn thế nào, hoặc là ngươi muốn biến thành dạng người gì kỳ thực chẳng có tí can hệ gì tới ta hết, bất quá, nếu điều đó khiến cho Tiểu Vũ đau lòng thì ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được. Yêu một người là muốn người ta hạnh phúc chứ không phải khiến cho người ta cảm thấy thống khổ. Ta thấy ngươi vốn không có tư cách yêu Tiểu Vũ, nếu thực sự yêu y thì ngươi hãy học cách buông tay đi, như vậy là tốt cho cả ngươi lẫn Tiểu Vũ. Làm huynh đệ hay cả đời này không thể gặp lại nữa, ngươi tự mình ngẫm lại đi."

Đứng lên, nan nhân xoay người đưa lưng về phía hắn. "Ta đi ra ngoài một chút, ngươi cứ ở lại đây mà suy nghĩ cho kỹ. Ngươi là người thông minh, ta tin ngươi biết chọn con đường nào là tốt nhất."

Cánh cửa bị mở ra lại bị khép vào, Ô Ân Kỳ nắm chặt ly rượu trong tay, khóe miệng câu lên một mạt tiếu ý chua chát. "Người thông minh? Ta sao? Ha hả"

289. Quyển 7 - Chương 287: Pn22:yêu Đến Vĩnh Viễn

Thắp ngọn nến trên bàn khiến tẩm cung chìm trong ánh sáng mờ ảo, Khung Tử Dạ xoa mi tâm, sau đó nhìn thiếu niên đổ gục bên bàn vì men say, khẽ thở dài.

Hắn thật sự không muốn ngủ chung với người khác, cho dù là giải quyết nhu cầu sinh lý thì hắn cũng chỉ tới hậu cung nghỉ ngơi một lát liền trở về thật sớm, nhưng tối nay…

Khi trở về, Ô Ân Kì đã say mèm ghé lên bàn, vốn định gọi người dìu hắn tới phòng khách nghỉ ngơi nhưng nhìn gương mặt hắn dàn dụa nước mắt, tâm nam nhân liền sinh cảm giác thương tiếc, đồng thời cũng khiến nam nhân nhớ lại ký ức của mấy tháng trước đây.

Cô đơn cùng tịch mịch, khi đó hắn tự mình vượt qua từng ngày từng ngày. Ban ngày bận rộn sự vụ coi như không có trở ngại, mà tới ban đêm lại luôn một mình đơn bóng, ngay cả một người để tâm sự cũng không có.

Còn tiểu quỷ này, tuy nói bề ngoài của hắn chẳng khác người trưởng thành, nhưng dù sao hắn cũng mới mười sáu tuổi, ngay cả bản thân mình còn vất vả vượt qua việc đó, nói vậy hắn cũng thống khổ vô cùng, mà khi thống khổ thì ai cũng muốn có người bầu bạn.

Vì thế, nhất thời mềm lòng đã tạo nên cục diện hiện tại.

Khung Tử Dạ trở mình, miệng khẽ mắng: "Xú tiểu quỷ này dám tìm phiền toái cho ta…" Nhưng trong lòng hắn vẫn hiểu được, nguyên nhân thật sự không phải vì thương tiếc mà là hắn rất cô đơn, ít nhất tối nay cũng muốn tìm người bầu bạn, cho dù đối phương chỉ là một xú tiểu quỷ tự đại đáng ghét, nhưng bọn họ lại đồng bệnh tương liên, cho dù không nói chuyện thâu đêm nhưng cảm giác lưu lạc thiên nhai gặp cố hữu cũng khiến cho hắn có chút an tâm.

Tối nay như vậy là tốt rồi, ngay cả lúc tịch mịch bi thương cũng có người làm bạn.

Đêm dài, Ô Ân Kì bị nước tiểu nghẹn tỉnh, đứng dậy xuống giường, phát hiện mọi vật chung quanh đều vô cùng xa lạ, hắn giật mình sửng sốt, đến khi nhìn thấy người trên giường mới nhớ ra mình đang ở nơi nào.

Nhìn quét một vòng cũng chưa thấy bồn cầu, bụng trướng khó chịu, hắn không thể nhịn được nữa, đành phải đưa tay lay nam nhân trên giường: "Uy, tỉnh dậy, tỉnh dậy đi, nói cho ta biết cung phòng ở đâu đi."(cung phòng: phòng vệ sinh)

Đang ngủ ngon lại bị người đánh thức, Khung Tử Dạ tức giận xua tay hắn đi: "Ồn muốn chết, ngươi không thể im lặng một chút sao?"

Hỏa khí trong lòng Ô Ân Kì lập tức bùng cháy. Tuy nhiên, hắn hiểu hiện tại không phải thời điểm để cãi nhau, đành phải áp chế cơn giận, lạnh lùng nói: "Nói cho ta biết cung phòng ở đâu thì ta không làm ồn ngươi nữa."

Khung Tử Dạ nhíu mày, tùy tiện chỉ một ngón tay: "Từ cửa đi ra ngoài, rẽ phải, căn phòng đầu tiên."

Vừa dứt lời, Ô Ân Kì lập tức phóng đi thật xa, nháy mắt, trong phòng đã không còn bóng người.

Khung Tử Dạ sửng sốt đôi chút, tiếp đó lại xoay người nằm xuống.

"Xem ra tiểu quỷ này không chỉ cao lớn lên mà võ công cũng không tồi. Còn ta, rõ ràng thúc thúc của ta là võ lâm minh chủ mà… thôi vậy, cùng lắm thì ngày mai kêu hoàng thúc dạy cho, ta không tin sẽ không so được với hắn."

Suy nghĩ miên man, hắn nhắm mắt lại.

Giải quyết xong nhu cầu sinh lí, Ô Ân Kì trở về tẩm cung, đang muốn lập tức rời đi, nhưng nhìn ngoài cửa sổ tối đen một mảnh, nghĩ rằng nơi này là hoàng cung, mạo muội bước ra ngoài sẽ bị coi như đạo tặc hoặc thích khách, tuy rằng hắn chán ghét cùng người nọ ở chung một phòng, nhưng hắn hiểu không nhịn được việc nhỏ sẽ làm hỏng việc lớn, lập tức quyết định đợi tới hừng đông sẽ rời đi.

Cảm thấy hơi đói bụng, hắn vòng qua bình phong đi tới ngoại điện, muốn tìm xem có món gì ăn được hay không. Cũng may, trên bàn vẫn còn chút điểm tâm.

Cầm khối điểm tâm nhét lên miệng không chút khách khí, ăn hơn nửa đĩa mới dừng lại, nhấc hồ trà định bụng giải khát mới phát hiện bên trong trống rỗng, ảo não buông xuống.

Nhìn chung quanh, thấy trên bàn có một chén bạch ngọc được đặt trên khay, hắn đi qua, trong lòng chẳng mấy hy vọng mà lật nắp lên, nhìn nước canh trăng trắng bên trong, cũng không quan tâm xem đó là gì, ngửa đầu uống cạn, sau đó táp lưỡi: "Hương vị không tồi!"

Ăn no uống đủ lại bắt đầu mệt mỏi, nghĩ nghĩ, hắn đi vào trong điện, cho dù ghét thế nào đi nữa thì hắn cũng không muốn tự hành hạ bản thân. Người nọ là hoàng đế của Dạ Diệp quốc, bản thân mình cũng là vương thượng của Tây Chích quốc, cùng hắn ngủ chung một chiếc giường cũng khiến hắn nở mày nở mặt.

Nghĩ như vậy, hắn quang minh chính đại nằm lên giường.

Khung Tử Dạ vốn rất thính ngủ, bị đánh thức xong sẽ khó ngủ trở lại, hắn biết mọi động tĩnh mà tiểu quỷ kia vừa làm nhưng vẫn mặc lệ. Hơn nửa ngày mới mơ mơ màng màng ngủ được mà phía sau lại truyền tới thanh âm quái dị, giống như…

Đầu óc đột nhiên tỉnh táo, hắn kinh ngạc, thầm đoán: "Chẳng lẽ xú tiểu quỷ này đang 'mơ kiểu đó'?" Lặng lẽ quay đầu lại nhìn mới phát hiện có điều gì đó bất ổn.

"Uy, ngươi sao vậy?" Nhìn gương mặt thiếu niên hồng thấu, Khung Tử Dạ sờ chán hắn: "Ôi trời, sao lại nóng như vậy, chẳng lẽ nhiễm phong hàn rồi?"

Mới vừa thu tay, người nọ lập tức mở mắt, đôi mắt đỏ au nhìn chằm chằm khiến hắn hoảng sợ.

"Uy, xú tiểu tử, ngươi đừng có dọa ta, ngươi sinh bệnh đâu có liên can tới ta chứ. Ta chỉ là tốt bụng giữ ngươi lại thôi mà." Dừng một lúc, hắn không cam lòng bò ra khỏi ổ chăn: "Coi như ta xui xẻo, ngươi ngoan ngoãn nằm đây, ta đi gọi ngự y tới."

Vừa dứt lời, thân thể đã bị một lực mạnh mẽ đánh úp xuống, hắn còn chưa kịp phản ứng đã thấy thân thể nóng bỏng kia đè ép lên.

Khung Tử Dạ hoàn toàn ngây người.

Khi lấy lại *** thần, y phục trên người đã bị xé nát tơi bời, hắn tức giận vung một quyền lại không ngờ thiếu niên hóa giải rất dễ dàng, một tay khống chế hắn, một tay kia tiếp tục lột y phục trên người hắn.

"Tiểu tử… uhm…"

Hoàn toàn không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, hiện tại, Khung Tử Dạ chỉ phản ứng theo bản năng, nhưng hắn bi ai phát hiện bản thân mình trừ bỏ nhiều tuổi hơn hắn, những mặt khác đều không bằng tiểu quỷ trước mặt, luận võ công cũng thế mà luận khí lực cùng vậy…

Hắn thực sự sợ hãi, cũng chẳng ngờ có ngày mình lại bị cường bạo, muốn thoát khỏi sự kiềm hãm của thiếu niên nhưng lực bất tòng tâm, hé miệng thở dốc lại không dám lên tiếng.

Ngoài cửa còn có thủ vệ, Khung Tử Dạ biết chỉ cần mình hô lên sẽ có người tiến vào, nhưng hắn không thể làm như vậy. Đây không chỉ là vấn đề tự tôn của hắn mà còn liên quan tới thể diện của con dân Dạ Diệp quốc, bởi vì hắn là hoàng đế của Dạ Diệp quốc, nếu như chuyện mình bị Tây Chích vương cưỡng chế dưới thân tựa như nữ nhân bị người đời biết được, hắn biết đối mặt ra sao đây?

Hơn nữa, vất vả lắm mới đàm phàn kí hiệp ước hòa bình được, nếu vì sự tình này lại dẫn phát chiến tranh giữa hai nước, vậy hắn nhất định trở thành tội nhân, cho nên, hắn không thể lên tiếng.

Khung Tử Dạ ra sức phản kháng, tuy nhiên, mặc cho hắn có dùng hết sức lực cũng không cách nào giãy ra nổi. Cảm nhận được vật kia của thiếu niên không ngừng cọ xát phía sau mình, sợ hãi lập tức xông lên đại não, hắn nhịn không nổi, thấp giọng gầm lên, giãy dụa.

"Tiểu quỷ chết tiệt, ngươi cút cho ta, ngươi nhìn rõ ràng đi, ta không phải ca ca của ngươi, ta không phải Tiểu Vũ, cút xuống cho ta!"

Thế nhưng, người trên thân không hề đáp lại, trả lời hắn là hạ thân bị xé rách đau đớn.

Khung Tử Dạ cắn mạnh môi dưới, không ngừng tự nhủ: "Không sao, chỉ là bị chó cắn một miếng thôi…"

Sáng sớm, Ô Ân Kì thức dậy với cơ thể thư sướng thoải mái, mà khi nhìn người nằm trong lòng mình, còn có bộ dạng trần trụi của cả hai người, hắn sợ tới mức lập tức đẩy người nọ ra, thất kinh ngã xuống giường.

"Sao… sao lại thế này?"

Kinh hồn chưa định, hắn nhìn về phía người trên giường, "Không có phản ứng, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Hắn lại bò lên giường.

Sờ ngực, dò xét hơi thở, cũng may là người còn sống, mà khi nhìn hạ thân người nọ còn lưu lại một đống hỗn độn có trắng có hồng, đại não hắn lập tức trống rỗng: "Đêm qua… rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Cố gắng hồi tưởng lại mọi chuyện. Hắn nhớ rõ, sau khi ăn no uống đủ liền lên giường, nhưng thân thể bắt đầu khác thường, cả người nóng rực lên, dục hỏa bành trướng, chẳng lẽ… là trong điểm tâm hay trong đồ uống?

Lắc đầu thật mạnh, hiện tại không phải thời điểm để truy tra những thứ này. Mặc kệ nguyên nhân ra sao thì hắn cũng đã gây ra chuyện sai trái.

Mở mắt, Ô Ân Kì lại nhìn nam nhân trên giường, khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc, "Mặc dù hành động như vậy là có lỗi với hắn, nhưng ta phải lập tức rời đi, bằng không, chờ hắn tỉnh lại thì mọi chuyện nhất định sẽ trở nên huyên náo."

Mặc y phục, sửa lại hành trang, hắn thở sâu, cố gắng khiến bản thân nhìn thật bình thường, thoải mái bước ra khỏi tẩm cung, trở tay đóng cửa, sau đó nói với hai gã hộ vệ giữ cửa: "Chủ tử nhà các người say rượu nên đau đầu, đừng quấy rầy hắn!"

Hai người không hề hoài nghi lời nói của hắn, gật đầu.

"Đúng rồi, hai người hôm qua theo ta tới đây đâu?"

"A, trước vãn thiện hôm qua, hai người bọn họ đã xuất cung." Một gã hộ vệ cung kính trả lời.(Vãn thiện: bữa tối)

"Vậy sao."Ô Ân Kì trầm mặc một lát, ngẩng đầu mỉm cười: "Có thể cho ta mượn một con ngựa được không, ta phải xuất cung gặp bọn họ. Nhận lời mời của vương thượng các ngươi ở trong này một đêm, nhất định người cả ta đã chờ rất sốt ruột."

"Được, ngài chờ một lát, ta sai người chuẩn bị mã xa đưa ngài xuất cung." Một gã hộ vệ kính cẩn thi lễ, vội vàng rời đi.

Tâm trạng vô cùng căn thẳng, Ô Ân Kì cố gắng trấn an bản thân, chỉ mong ngóng người nọ vạn phần đừng tỉnh lại ngay lúc này, cho dù muốn tỉnh cũng phải chờ mình rời khỏi rồi hãy tỉnh.

Vội vàng trở lại Vân Tường khách ***, hắn lập tức hạ lệnh thu thập hành lý xuất phát trở về Tây Chích quốc. Mọi người kinh ngạc, nhưng nhiều nhất vẫn là kinh hỉ. Rời nước hai tháng trời, tất cả bọn họ đều đã nhớ nhà.

Căn dặn mọi người thu thập xong liền xuất phát tới cổng thành phía tây đợi mình, Ô Ân Kì cưỡi ngựa phòng tới Phi Vũ Hiên.

Tuy rằng hắn vẫn chưa hoàn toàn quyết định nhưng trải qua sự việc ngày hôm qua, nội tâm hắn vô cùng hỗn loạn, chuyện tình ái cũng tạm thời bị ném sang một bên, bởi vì hiện tại hắn phải nhanh chóng trốn khỏi Diên Kinh, rời xa Dạ Diệp quốc, tránh khỏi người nọ.

Vân Phi Vũ đang ở phòng ăn dùng điểm tâm sáng, nghe quản gia lão bá nói Ô Ân Kì đã tới cửa, y lập tức ra ngoài đón hắn, vui sướng, đồng thời cũng mang theo cảm giác bất an.

"Tuyết Nhi." Tới chính sảnh, nhìn thiếu niên không ngừng đi qua đi lại, Vân Phi Vũ hô lên.

Ô Ân Kì đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn y, ái ý cùng cảm giác lưu luyến trào dâng trong lòng, nhìn y chăm chú: "Ca ca"

Nhìn vẻ mặt hắn, Vân Phi Vũ khẽ thờ dài, thùy hạ mi mắt che dấu nội tâm, lạnh nhạt mở miệng: "Hôm nay đệ tới đây làm gì?"

"Chung quy vẫn không thể chấp nhận ta sao?" Ô Ân Kì nhếch môi tự giễu, thâm tâm vô cùng đau xót.

"Ô Ân Kì à Ô Ân Kì, hiện tại ngươi làm gì có tư cách để ca ca chấp nhận ngươi, yêu ngươi. Trải qua chuyện hôm qua, ngươi vốn đã phản bội lại tình yêu dành cho ca ca, kẻ chỉ vì một chút dược vật đã không khống chế được dục vọng còn có mặt mũi nói lời yêu thương với ca ca? Thôi, thôi đi, lần này rời khỏi đây coi như buông tay. Tên kia nói đúng lắm, buông tay cũng là một loại hạnh phúc."

"Ca ca, ta muốn trở về Tây Chích quốc, ta tới đây từ biệt huynh."

"Sao? Nhanh vậy?" Vân Phi Vũ bất giác tiến lên bắt lấy tay hắn: "Tại sao lại đột ngột như vậy? Chẳng lẽ là vì..."

Thấy nam tử đột nhiên buông tay lui về phía sau, Ô Ân Kì áp chế chua xót trong lòng, tươi cười như không có vấn đề gì cả: "Ta đã rời Tây Chích khá lâu, nếu không trở về, nhất định Cát Nhĩ Cách sẽ đuổi tới đây giết ta mất. Dù sao hiện tại ta cũng là vua một nước, không thể tùy hứng."

"Uhm, nghĩ như vậy rất tốt."

Vân Phi Vũ tán thưởng hắn, mặc dù trong lòng không nỡ nhưng trên mặt vẫn giả bộ ung dung, tươi cười: "Khi nào xuất phát? Có cần ta tiễn đệ không?"

Thái độ xa cách rõ ràng như vậy, sao Ô Ân Kì có thể không nhận thấy, hắn nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: "Không cần, ta chỉ tới nói lời từ biệt cùng ca ca mà thôi, sau đó sẽ lập tức rời đi."

"Sao lại gấp như vậy?"

Nghe được hắn muốn lập tức rời đi, Vân Phi Vũ không thể tiếp tục nhẫn nại nữa, tiến lên nắm chặt tay hắn, vẻ mặt lo lắng, ngữ khí đau thương: "Tuyết Nhi, đệ không nên như vậy, ta chỉ có duy nhất một mình đệ là đệ đệ. Đệ không nên như vậy!"

"Không phải, ca ca, mọi việc không như huynh nghĩ đâu."

Vẻ mặt bi thương của nam tử chói mắt dị thường, Ô Ân Kì đột nhiên hiểu ra những lời người nọ đã nói. Yêu một người không nhất định phải giữ lấy người ta, khiến cho người ta sống khoái hoạt hạnh phúc mới là điều quan trọng. Thời gian trước, hắn vẫn luôn nghĩ bản thân mình mới là người đau khổ nhất, nhưng hiện tại hắn đã hiểu được, kỳ thực, người thống khổ nhất vẫn là ca ca, mà hết thảy nguyên nhân đều do mình gây ra.

Vươn tay kéo người trước mặt tới trước ngực, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng cứng ngắc của y, thấp giọng: "Xin lỗi, xin lỗi ca ca, xin huynh cho ta nói lại lần cuối. Ta yêu huynh!"

Gắt gao ôm lấy người trong lòng, chỉ tiếc hận không thể khiến y hòa vào cốt nhục của mình, nhưng đó cũng chỉ là mong đợi, là khát khao sắp bị vùi lấp hoàn toàn.

"Ca ca."

Đặt tay lên bờ vai đơn bạc của nam tử, khuôn mặt Ô Ân Kì tỏ ra ngưng trọng, nghiêm túc nói: "Ca ca, ta đáp ứng với huynh, cả đời này chúng ta sẽ mãi là huynh đệ. Ta là đệ đệ duy nhất của huynh, mà huynh... cũng là ca ca thân nhất, thân nhất nhất của ta."

"Tuyết Nhi" Gương mặt Vân Phi Vũ lộ vẻ kinh hỉ, ngửa đầu tỉ mỉ quan sát, sau đó vỗ về gương mặt hắn, gật đầu thật mạnh: "Được, cả đời này chúng ta sẽ là huynh đệ, là huynh đệ thân thiết nhất."

Tuy rằng còn muốn nhiều hơn thế này, nhưng Ô Ân Kỳ lo sợ người nọ đã tỉnh lại, mà hiện tại, biết đâu chừng cũng đã bắt đầu đi tìm mình, không đi không được. Hắn nở nụ cười, sau đó nói: "Ca ca, ta phải đi rồi, đám người Ba Nhĩ Đặc đang chờ ta."

"Không thể ăn xong cơm trưa mới đi sao?" Vân Phi Vũ lưu luyến: "Chẳng biết khi nào mới gặp lại, ta vẫn muốn nấu cho đệ một bữa thật ngon. Đệ không thể ở thêm một lúc nữa?"

Vừa muốn giải thích lại nghe ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân dồn dập, sau đó lại có giọng nam ôn nhuận vang lên. "Sao hôm nay ngươi lại đến đây sớm như vậy? Hôm nay không cần tảo triều hả? Ủa, làm thế nào mà sắc mặt lại khó coi thế này?"

"Không xong." Ô Ân Kì hoảng hốt, bắt lấy Vân Phi Vũ, căng thẳng hỏi: "Ca ca, nơi này có cửa sau không?"

"Hả?" Vân Phi Vũ khó hiểu nhìn hắn, nhưng vẫn chỉ đường: "Chỗ đó có một cửa nhỏ thông ra hậu viện."

"Ca ca, ta đi đây, huynh nhớ bảo trọng, hẹn ngày khác gặp lại!"

"Ơ?" Vươn tay định bắt lấy hắn theo bản năng lại phát hiện trước mắt đã không còn bóng người, Vân Phi Vũ đứng im bất động cả nửa ngày trời, khó hiểu, thầm nghĩ: "Rốt cuộc Tuyết Nhi sao vậy? Sao ta cứ có cảm giác hắn đang trốn tránh người nào đó!"

"Vũ Nhi."

"Tiểu Vũ."

Hai tiếng gọi từ sau lưng truyền tới, Vân Phi Vũ quay lại, tươi cười đón nhận, đến khi thấy mặt Khung Tử Dạ, y chấn động: "Vừa rồi ta nghe Tích nói sắc mặt ngươi không tốt, không nghĩ ra lại kém tới mức này. Tử Dạ, ngươi làm sao vậy? Thân thể có chỗ nào không thoải mái? Ta gọi Tiểu Thần tới xem cho ngươi nha?"

"Không cần không cần." Khung Tử Dạ vội vàng cự tuyệt, nhìn chung quanh: "Tại sao lại không thấy tiểu quỷ kia? Quản gia lão bá nói hắn tới gặp ngươi mà, đúng không?"

"A, ngươi nói Tuyết Nhi sao, hắn mới đi rồi."

"Hả, hắn đi rồi? Không thể nào, ta cùng hoàng thúc mới từ cửa bước vào mà, sao không thấy hắn?"

Vân Phi Vũ tươi cười: "Không biết tiểu tử kia đang làm cái quỷ gì, hắn hỏi ta cửa sau ở đâu liền bỏ chạy. Thế nào, ngươi tìm hắn có việc hả? Vậy thì nhanh tới khách *** xem hắn còn ở đó không. Hắn nói hôm nay muốn trở về Tây Chích quốc đấy."

Khung Tử Dạ vừa nghe tới vậy đã giận sôi lên, nghiến răng kẽo kẹt: "Được, được, được lắm, dám làm không dám nhận, ngay cả một lời giải thích cũng không nói đã bỏ chạy. Xú tiểu quỷ, bị ta bắt được là ngươi chết chắc!"

Trong lời nói của nam tử lộ ra không biết bao nhiêu điểm quái lạ, Vân Phi Vũ khó hiểu, mà Tích Vô Nhai đứng sững một bên cũng chẳng hé răng, mày nhíu lại tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

"Tử Dạ, ngươi làm sao vậy? Ngươi với Tuyết Nhi đã xảy ra chuyện gì hả? Có phải hắn lại gây ra rắc rối gì rồi? Ta thay hắn chịu tội với ngươi, sau này ta sẽ kêu hắn tới xin lỗi sau, được không?"

"À, không có gì, không có gì, chỉ là việc nhỏ, không có gì đâu."

Khung Tử Dạ liên tục xua tay, sau đó nhìn hai người: "Hoàng thúc, Tiểu Vũ, ta có chút không thoải mái nên cáo từ trước, ngày khác lại tới thăm."

"Tử Dạ, ngươi thực sự không cần Tiểu Thần kiểm tra giúp?" Nhìn sắc mặt của hắn xấu như vậy, Vân Phi Vũ vẫn lo lắng không yên.

"Thật sự không cần, chỉ là ngủ không ngon giấc. Đừng lo lắng, ta về ngủ bù một giấc là được." Khung Tử Dạ tươi cười trấn an: "An tâm, ta thực sự không sao đâu. Hôm khác lại tới thăm ngươi."

"Vậy cũng được." Thấy hắn kiên quyết như vậy, Vân Phi Vũ cũng không tiếp tục miễn cưỡng: "Ta tiễn ngươi ra ngoài."

"Uhm."

Tiễn người rời khỏi, hai người sóng vai bước vào trong, Vân Khoảnh Dương cùng Tư Vũ Thánh đi tới từ phía đối diện.

"Đi hết rồi?"

Vân Phi Vũ gật đầu, đột nhiên nghi hoặc nhìn ba người: "Có phải các huynh đã theo ta từ lúc ở phòng ăn đi ra?"

Ba người không nói gì, chỉ tươi cười nhìn y.

Vân Phi Vũ bất mãn: "Muốn nhìn thì cứ nhìn thoải mái, có việc gì lại phải âm thầm theo dõi?"

"Bởi vì chúng ta sợ mình ở đó, đệ và tiểu quỷ kia nói chuyện không được tự nhiên, nhưng chúng ta cũng lo lắng khi đệ ở một mình với hắn, cho nên đành phải âm thầm đi theo, thật không ngờ Dạ Nhi đột nhiên xuất hiện, cho nên ta chỉ có thể bước ra." Tích Vô Nhai vuốt tóc y, nhẹ giọng giải thích, hai người khác gật đầu.

Thấy ba người thẳng thắn như vậy, Vân Phi Vũ cũng không nói gì nữa, đột nhiên nghĩ tới chuyện khi nãy, y nhìn về phía Tích Vô Nhai: "Tích, vừa rồi lúc Tử Dạ ở đây, ta thấy huynh không hề lên tiếng, không phải huynh đã biết giữa hắn và Tuyết Nhi xảy ra chuyện gì đó chứ?"

"Đệ thật là ngốc."

Tích Vô Nhai còn chưa trả lời đã bị Tư Vũ Thánh giành trước: "Chúng ta nhìn từ nơi bí mật kia cũng hiểu rõ tất cả, nhưng người ở ngay bên cạnh mà đệ lại không chú ý thấy sao? Bộ dạng Khung Tử Dạ lúc đi đường trông thế nào?"

Vân Phi Vũ nghiêng đầu suy nghĩ: "Đúng là có chút quái dị, nhưng có can hệ gì tới chuyện đó?"

"Ôi trời." Tư Vũ Thánh lắc đầu, nhìn y như kiểu tiểu hài tử không thể dạy nổi, Vân Khoảnh Dương buồn cười, mà Tích Vô Nhai lại khẽ thở dài: "Vũ Nhi, thực ra có đôi lúc đệ cũng đi đứng giống Dạ Nhi vậy."

"Hửm, ta?" Vân Phi Vũ hồ đồ.

Tích Vô Nhai gật đầu, nghiêm trang nói: "Chính là sau mỗi lần chung phòng với chúng ta, hay nói chính xác hơn là liên tục ở chung trong một đêm."

Vân Phi Vũ ách họng không nói một lời, nhưng đồng thời cũng hiểu được nguyên nhân dáng đi của Khung Tử Dạ vì sao lại như vậy, kinh ngạc nói: "Không thể nào, huynh nói Tử Dạ… A!" Y đột nhiên thét lên sợ hãi: "Không thể nào, Tuyết Nhi cùng Tử Dạ… sao có thể, sao có thể được?"

"Có lẽ rất khó tin, nhưng đệ nên nghĩ lại hành động cổ quái hôm nay của hai người bọn họ." Tích Vô Nhai nhắc nhở.

"Thế nhưng…" Nhớ tới việc Ô Ân Kì đột nhiên đòi về nước, vừa nghe Tử Dạ tới liền kích động chạy theo lối cửa sau, hơn nữa, Tử Dạ vừa nghe hắn muốn về nước liền tức giận, có lẽ… Y trừng mắt thật lớn, khó tin nhìn ba người, rất lâu sau vẫn không nói nên lời.

"Chẳng phải như vậy rất tốt sao?" Vân Khoảnh Dương nâng cằm y, cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi: "Tiểu bất điểm, nếu hai người bọn họ ở bên nhau sẽ dẹp được rất nhiều phiền toái, đệ cũng không cần cố gắng duy trì khoảng cách với bọn họ, trở thành bằng hữu và huynh đệ chân chính, như vậy không tốt sao?"

Vân Phi Vũ cúi đầu trầm tư, sau đó nhìn bọn họ, ánh mắt dị thường nghiêm túc: "Bọn họ có thể ở bên nhau đương nhiên ta sẽ vui vẻ, nhưng điều kiện tiên quyết là song phương đều tự nguyện. Hứa với ta, các huynh không được phép nhúng tay vào chuyện này."

Ba người nhìn nhau, đồng loạt gật đầu. Tích Vô Nhai cười khẽ: "Vũ Nhi, duyên phận giữa mỗi người đều bất đồng. Tuy hai người bọn họ vừa gặp mặt đã không ngừng khắc khẩu, nhưng đó là cách thể hiện tình cảm của bọn họ, cho dù chúng ta có nhúng tay hay không thì bọn họ cũng sẽ đến với nhau, đệ nói xem có phải không?"

"Cũng như chúng ta?"

"Phải! Cũng như chúng ta!"

Ba người nhìn nhau, sau đó lại đưa tầm mắt đặt lên người y, sủng nịch, thâm tình, tràn đầy ái ý.

Yêu thương cùng ấm áp không ngừng lan tràn trong tâm can, Vân Phi Vũ nhoẻn miệng cười: "Đúng, cũng giống như chúng ta vậy, cả đời này đều ở bên nhau, vĩnh viễn không rời, vĩnh viễn!"

290. Quyển 7 - Chương 288: Pn23:đêm Dài Đằng Đẵng

1: Đạo cao một thước, ma cao một trượng

Đêm, giờ hợi, dưới ánh nến, Vân Phi Vũ ngồi bên bàn vùi đầu viết gì đó. Vân Khoảnh Dương bước ra từ phía sau bình phong, trên người mang theo hương khí và hơi ẩm sau khi tắm rửa, vươn tay gõ lên bàn vài tiếng. "Vũ Nhi, khuya rồi, đi ngủ thôi."

"Uhm, huynh ngủ trước đi, ta làm thêm một lúc." Vân Phi Vũ trả lời mà chẳng thèm ngẩng đầu lên, sắc mặt nam nhân lập tức khó coi.

"Vũ Nhi, ta chờ sáu ngày rồi."

"Hả?" Nghe lời nói của nam nhân pha chút hờn giận, Vân Phi Vũ ngẩng đầu, nhận ra hắn buồn bực, y lập tực cọ lên má hắn vài cái lấy lòng: "Dương" sắp xong rồi, huynh lên giường chờ ta một lúc, được không?"

Vân Khoảnh Dương thở dài, nhéo mũi y: "Nhanh lên, bằng không ta sẽ không tha cho đệ."

"Biết mà, biết mà."

Một khắc sau… "Vũ Nhi"

"Lát nữa thôi, xong ngay đây."

Hai khắc qua đi… "Vũ Nhi, đã xong chưa vậy?"

"Uhm, chờ một lát nữa thôi."

Nửa canh giờ… "Vũ Nhi" (Thanh âm trầm xuống, khẩu khí không kiên nhẫn)

"Được rồi, được rồi, cũng sắp xong. Huynh đợi ta thêm một chút thôi. Nếu không thì huynh cứ ngủ trước đi."

Một trận gió thoảng qua, trong phòng tối đen một mảnh.

"Dương, đừng như vậy mà, huynh chờ một lúc nữa là được rồi, Dương"

'Phanh' một tiếng, chiếc giường vang lên những thanh âm 'kẽo kẹt', sau đó lại truyền tới tiếng y phục bị xé tan, Vân Phi Vũ rống giận: "Hỗn đản, lại xé y… uhm…"

Thanh âm giãy dụa dần chuyển thành tiếng rên rỉ kiều diễm triền miên, đột nhiên, tiếng gầm giận giữ vang lên: "Vân Khoảnh Dương khốn kiếp, huynh lại cho ta ăn thứ gì đây?"

Tiếng cười nặng nề vang lên, thanh âm trầm thấp của nam nhân trong bóng đêm lại càng thêm mị hoặc: "Không có gì, đây là dược hoàn trưởng lão viện mới nghiên cứu ra, rất bổ. Ngoan, chúng ta tiếp tục."

"Không… Uhm…"

"Bảo bối, thoải mái không?" thanh âm khàn khàn mang theo hương vị dục vọng nồng đậm.

"Huynh… tên hỗn đản… lại… cho ta… hạ dược cho ta." Vân Phi Vũ tức giận mắng hắn nhưng thanh âm lại mềm nhẹ không chút khí lực, tiếng rên rỉ thỉnh thoảnh lại tràn ra khỏi miệng, mỗi lúc một hấp dẫn, hưng phấn.

"Không thoải mái sao?" Nam nhân cười khẽ, động tác trên tay càng nhanh.

Dục vọng thiêu đốt lý trí, ngón tay phía sau đột nhiên rút ra, Vân Phi Vũ khó chịu vặn vẹo thân thể, cảm giác hư không khiến y vô cùng thống khổ: "Dương… mau… tiến vào!"

Cưỡng chế dục vọng mãnh liệt sắp bùng nổ, Vân Khoảnh Dương dùng dục vọng cứng rắn của mình cọ cọ phía sau y: "Bảo bối, gọi ca ca trước đi nào."

"Huynh… lại đây…" Vân Phi Vũ dị thường buồn bực, cảm giác hư không ngứa ngáy phía sau khiến cho y như phát cuồng, dùng sức kéo nam nhân xuống, thế nhưng dược vật khiến thân thể y nóng ran vô lực, căn bản không khiến nam nhân suy chuyển chút nào.

"Ngoan, gọi ca ca một tiếng ta sẽ cho đệ. Mau gọi ca ca đi"

"Huynh… cái… cái tên biến thái… hỗn đản!" Vân Phi Vũ mắng hắn bằng thanh âm nức nở như sắp khóc, nhưng dục hỏa trong thân thể thiêu đốt lý trí y không còn một mảnh.

"Bảo bối ngoan, gọi ca ca đi." Nam nhân giở trò xấu xa đỉnh lên tiểu huyệt hai lượt, sau đó khẽ cọ.

Rốt cuộc không thể nhịn nổi nữa, Vân Phi Vũ nức nở rên rỉ: "Uhm.. Ca… ca ca"

Giường bắt đầu nhẹ nhàng lay động, cùng với tiếng thở dốc mỗi lúc một nặng nề, thanh âm 'kẽo kẹt' càng thêm vang dội.

Sáng sớm hôm sau, Vân Phi Vũ bị cơn đau lan theo xương sống cùng đôi chân bủn rủn vô lực đánh thức, miễn cưỡng ngồi dậy lại phát hiện nam nhân đã rời đi tự lúc nào. Nhớ tới tất thảy cảnh tượng đêm qua, cảm giác ngượng ngùng lập tức lan tràn khắp tâm trí, y lớn tiếng rít gào: "Vân Khoảnh Dương, ngươi lăn ra đây cho ta!"

Thế nhưng, đêm nay lại như đêm trước!

2: Trên đầu chữ sắc có một lưỡi đao(: Chữ sắc, : Chữ đao)

Tư Vũ Thánh tắm rửa xong lại đi chung quanh bàn một vòng: "Vũ Nhi, ngủ."

Vân Phi Vũ không ngẩng đầu, khẽ 'ân' một tiếng.

Tư Vũ Thánh nhíu mày nhưng không hé răng nửa lời mà là tự động nằm lên giường, một tay chống đầu, thần thái nhàn nhã, trầm giọng gõi khẽ: "Vũ Nhi"

Vân Phi Vũ ngẩng đầu liếc về phía hắn, "Sẽ xong ngay." Nhưng đảo mắt lại nhìn về phía người trên giường, trong mắt dấy lên ngọn lửa dần mãnh liệt.

"Được, ta chờ đệ!" Nam nhân không thúc giục, chỉ tùy tay đưa sợi tóc trước ngực vén ra sau đầu, y phục lỏng lẻo cũng thuận thế chảy xuống hơn phân nửa, bờ vai *** xảo cùng xương quai xanh quyến rũ khéo léo hiện ra, hai điểm đỏ bừng như ẩn như hiện dưới ánh nến câu dẫn ánh mắt của người khác.

Vân Phi Vũ nuốt một ngụm nước miếng thật lớn, cảm nhận được một luồng nhiệt lưu nóng cháy dâng lên từ bụng, dục vọng có xu thế ngẩng đầu, y cố gắng quay đi… nhưng ánh mắt lại không tự chủ phiêu về hướng nam nhân trên giường.

Đôi môi đỏ mọng mê người khẽ nhếch, đôi mắt phượng hẹp dài khép hờ, hai hàng mi dày rậm tựa chiết phiến khẽ run lên, dưới ánh nến mờ nhạt càng tô thêm vài phần yếu ớt, khiến cho tâm can người ta sinh ra thương tiếc.

(Chiết phiến: quạt)

"Thánh, ta…"

Nam nhân khẽ nâng mi mắt, *** quanh lướt qua đáy mắt, chỉ còn lại sự si mê nồng đậm, đôi môi mỏng khẽ mở, ôn nhu cất tiếng: "Không sao, đệ cứ lo việc của mình đi. Ta sẽ chờ."

Nhìn cây bút trong tay, nhìn lên trang giấy, tiếp đó lại quay đầu nhìn nam nhân trên giường lộ ra mị thái câu nhân, Vân Phi Vũ ném chiếc bút lên bàn đến 'rầm' một cái, vội vàng lao về phía giường: "Thôi vậy, mai làm cũng thế."

Khóe miệng Tư Vũ Thánh gợi lên một chút tiếu ý, ánh sáng thắng lợi lóng lánh trong đôi mắt. Nhìn tiểu Vân Phi Vũ bận rộn kéo đông vài cái, xả tây vài lượt, chẳng bao lâu sau, y phục trên thân hai người cứ rơi xuống từng lớp từng lớp cho tới khi không còn một mảnh, trần trụi đối diện.

Vân Phi Vũ đang chuyên tâm cắn liếm vui vẻ thì cảnh trí trước mắt đột nhiên xoay tròn, y sửng sốt.

Nhìn chung quanh một lượt, y biết bản thân mình đã bị áp ngược trở lại, thấy bàn tay nam nhân đặt trên thân mình, ánh mắt y mang vẻ cầu xin: "Thánh, cho ta thượng một lần đi, chỉ một lần được không?"

Nam nhân co rúm người lui ra sau một chút, mi mắt cụp xuống, trên mặt mang theo sợ hãi, thoạt nhìn vô cùng đáng thương: "Nhưng mà… đau lắm."

Hồi tưởng tới lần đó mình quá mức thô bạo khiến hắn bị thương, mặc dù có chút không đành lòng nhưng chỉ cần nhớ tới hương vị tiêu hồn khi đó, vật dưới hạ thân lại bắt đầu rục rịch. Vân Phi Vũ nuốt một ngụm nước miếng, thanh âm khàn khàn: "Huynh an tâm, lần này ta tuyệt đối không làm huynh đau, cho ta thượng một lần được không?"

"Không muốn, đau lắm mà"

"Thánh" Vật dưới thân đột nhiên bị nắm lấy, lời nó ra bị tiếng 'ân a' rên rỉ thay thế, muốn giữ lại một phần lí trí nhưng theo sự gia tốc động tác trên tay nam nhân, thần trí Vân Phi Vũ trở nên trống rỗng, chỉ còn lại dục vọng sôi trào trong cơ thể.

"Vũ Nhi, ta vào đây."

Đôi mắt nam nhân tựa như *** tú sáng lấp lánh trên bầu trời, Vân Phi Vũ si ngốc nhìn dung nhan tuyệt mỹ của hắn, thẳng đến khi cự vật nóng bỏng kia đột nhiên vọt vào trong cơ thể, y khó chịu nhíu mày, thân thể không khống chế được bắt đầu run rẩy, miệng khẽ tràn ra tiếng rên rỉ mê người.

Tư Vũ Thánh áp chế cám xúc muốn công thành chiếm đất bừa bãi, quan sát phản ứng của tiểu đông tây, cảm nhận được thân thể y dần thả lỏng, lúc này mới bắt đầu trừu động.

Hai canh giờ sau, Vân Phi Vũ mang theo mệt mỏi cùng ủ rũ nồng đậm lên tiếng: "Thánh, ta mệt mỏi"

"Xong, sẽ xong ngay thôi."

Ba canh giờ, Vân Phi Vũ hữu khí vô lực mở miệng: "Thánh, mệt lắm rồi"

"Ân, sắp xong rồi."

Một đêm sắp tàn, Vân Phi Vũ ghé vào bên giường, đôi tay ướt đẫm mồ hôi bắt lấy sàng đan, hạ thể đã tê dại nhưng nam nhân trên người vẫn trừu sáp phập phồng như trước. Y cắn răng, tiếng nói khàn khàn, từng từ từng chữ thốt ra khỏi kẽ răng: "Tư Vũ Thánh, cái đồ hỗn đản này, huynh muốn làm tới khi ta chết mới thôi hả?"

"Ngoan, ngoan, chờ một lúc nữa sẽ tốt lên mà…"

3: Ôn nhu lạt mềm buộc chặt, anh dũng chui đầu vô lưới.

Cảm nhận được hơi ấm trên người, nhìn y phục phủ lên thân, Vân Phi Vũ quay đầu nhìn lại, mỉm cười cùng nam nhân: "Huynh ngủ trước đi, ta sắp xong rồi."

"Uhm, đệ đừng làm việc quá khuya." Tích Vô Nhai sờ đầu y, cúi đầu hôn lên má y một cái, sau đó đi về phía giường.

Thấy nam nhân nằm lên giường, Vân Phi Vũ nở nụ cười, đưa tầm mắt quay trở lại bàn.

Đêm dài, trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở rất nhỏ, Vân Phi Vũ đứng dậy vươn vai hai cái, thổi tắt ngọn nến, sau đó nhẹ nhành lên giường, lặng lẽ tiến vào ổ chăn.

Nam nhân bên cạnh giường như đã ngủ say, hô hấp vững vàng ngân nga, trong lòng y có một chút nghi hoặc, một tia cô đơn. Lắc đầu, nhắm mắt, chìm vào giấc mộng.

Đêm thứ hai, một chung trà ấm đặt bên bàn, Tích Vô Nhai vuốt đầu y: "Đệ đừng làm việc quá khuya, sẽ ảnh hưởng tới thân thể đấy, biết chưa?"

Vân Phi Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, không nói một lời.

Tích Vô Nhai cúi người hôn lên má y, chạm nhẹ lên môi, đạm cười: "Làm sao vậy, sao đệ lại nhìn ta như vậy?"

Mấp máy môi, Vân Phi Vũ cũng rất muốn thốt ra câu hỏi trong lòng, nhưng nhìn đôi mắt trong suốt của nam nhân cũng nụ cười ấm áp đó, y phát hiện mình không cách nào nói thành lời, cúi đầu nhìn cây bút trong tay, lắc đầu, mỉm cười: "Không có việc gì, huynh ngủ trước đi, ta sửa xong sẽ đi ngủ ngay."

"Uhm. Đừng khiến bản thân mình quá mệt mỏi." Tích Vô Nhai vuốt phẳng y phục trên người y, đột nhiên nâng cằm y hàm trụ cánh hoa mềm mại, hút liếm.

Không tự chủ được muốn vươn tay ôm lấy đầu hắn, nam nhân lại đột nhiên lui lại, mỉm cười nhìn y: "Được rồi, mau mau sửa sang xong còn nghỉ ngơi sớm."

Trong lòng nổi lên cảm giác mất mác nhè nhẹ, Vân Phi Vũ miễn cưỡng mỉm cười, gật đầu, "Uhm."

Trong phòng an tĩnh, hơi thở nam nhân dần vững vàng, Vân Phi Vũ nhìn trang giấy nửa ngày không động được một chữ, ảo não ném bút, mắt nhìn nam nhân trên giường, mím môi, thổi tắt ngọn nến, phiền não tiến vào ổ chăn.

Nam nhân giật mình, theo bản năng liền ôm y vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về bờ vai cùng tấm lưng thon mảnh: "Ngoan, ngủ đi"

Ôm ấp ấm áp, cơn tức trong lòng dần tiêu tán, nhưng đáy lòng Vân Phi Vũ vẫn có chút mất hứng, nhưng tại sao lại mất hứng thì đến chính y cũng không nói rõ được nguyên nhân.

Ngày thứ ba, nam nhân vẫn trước sau như một mà khoác cho y một tấm phi bào, sau đó đặt hồ trà được pha cẩn thận bên cạnh, vuốt đầu y, hôn hai má y, xoay người lên giường ngủ.

Chiếc bút than tự chế trong tay 'rắc' một tiếng gãy thành hai đoạn, thấy nam nhân nằm xuống giường, nhắm mắt, Vân Phi Vũ vọt tới bên giường, tức giận nhìn hắn.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực, Tích Vô Nhai mở mắt ra, thấy tiểu đông tây lộ vẻ tức giận đứng bên giường, hắn lên tiếng: "Vũ Nhi, đệ sao vậy?"

Rốt cuộc không thể chịu nổi nữa, Vân Phi Vũ thốt ra: "Huynh ghét bỏ ta rồi đúng không?"

Tích Vô Nhai sửng sốt, bật người ngồi dậy: "Vũ Nhi, đệ làm sao vậy? Ta ghét bỏ đệ cái gì?"

"Huynh ghét bỏ ta ngủ chung với bọn họ cho nên hiện tại huynh không muốn chạm vào ta nữa đúng không?" Cảm nhận được hỏa nộ hừng hực cháy trong ***g ngực, kỳ thực y hiểu nam nhân vốn không nghĩ vậy, nhưng y vẫn không khống chế được bản thân mình cố ý gây sự.

"Cố tình gây sự?" Vân Phi Vũ cả kinh: "Ta sao thế này, làm thế nào mà bắt đầu giống nữ nhân giờ trò càn quấy chứ?" Y kinh hoảng rút lui hai bước: "Ta… xin lỗi, Tích đại ca, ta… có thể ta có chút mệt mỏi, huynh ngủ trước đi, đừng quan tâm tới ta."

Trong mắt Tích Vô Nhai thoáng hiện tiếu ý, đảo mắt liền biến mất vô tung.

Vươn tay giữ chặt tiểu đông tây đang kinh hoảng muốn chạy trốn, lập tức kéo y vào lòng, ngâm khẽ bên tai: "Vũ Nhi, hôm nay đệ rất lạ, có nơi nào không thoải mái? Ngoan, để ta xem xem."

"Ta… ta không sao." Khuôn ngực phía sau rộng lớn mà mềm dẻo, Vân Phi Vũ cảm thấy cơ thể mình ngày càng nóng, khí lực trên người dần trôi hết.

Tiếu ý bên môi Tích Vô Nhai lan tràn càng rộng, cố ý lại như vô tình chạm khẽ tai y: "Thật sự không có việc gì? Chỉ sợ là đệ quá mệt mỏi rồi, ngủ được không?"

"Được được." Vân Phi Vũ vội vàng gật đầu.

Nhìn nam nhân cẩn thận đỡ mình nằm xuống giường lại lập tức xoay người định nằm xuống bên cạnh, Vân Phi Vũ khống chế không được liền ôm chặt lấy hắn, đem mặt vùi vào ngực hắn: "Tích đại ca, ôm ta đi!"

"Ân?" Tích Vô Nhai sửng sốt, sau đó nói: "Thân thể của đệ…"

"Ta không sao, cơ thể của ta rất tốt." Vân Phi Vũ ngắt lời hắn, giương đôi má đỏ ửng: "Ôm ta, ta muốn huynh."

Tích Vô Nhai thương yêu vuốt má y, thanh âm trầm thấp ám ách: "Không phải ta không muốn ôm đệ, chính là… Đệ ở chỗ bọn họ khẳng định mệt chết đi được, cho nên ta muốn ba ngày đệ ở bên ta được nghỉ ngơi một chút. Ta có thể kiềm chế được."

"Không cần kiềm chế, ôm ta đi!"

"Chính là… ta sợ chỉ cần ôm đệ sẽ biến thành giống bọn họ, không thể khống chế bản thân." Tích Vô Nhai thở sâu, vuốt má y: "Vẫn nên ngủ thôi, ngoan!"

"Không sao cả, ôm ta!" Vân Phi Vũ gắt gao cuốn lấy thân thể hắn.

"Vậy… tối nay ta không cho đệ ngủ, được chứ?" Tích Vô Nhai chú mục lên người y, đôi mắt dần u ám.

Vân Phi Vũ gật đầu thật mạnh, không chút nghi ngờ hắn.

»¤« Toàn văn hoàn »¤«

==========

Uhm, cuối cùng thì Vũ cũng đi được cuối chặng đường của "Tiểu Thư Cưới Vợ"!

Thật viên mãn, Tiểu thư là bộ Vũ thích nhất từ trước tới giờ, nhìn đâu đâu trong WP cũng thấy bóng dáng của bốn người bọn họ. Cảm giác kiên trì được tới tận giây phút này… Vui sướng không thể tả được.

Cảm ơn tất cả mọi người đã đồng hành cùng Vũ tới những chương cuối cùng của Tiểu Thư.

Đa tạ và chúc mừng năm mới!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tieu-thu-cuoi-vo